Anul XLII
Ianuarie
1930
Nr. 1

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC“

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

BIBLIOTECA CENTRALĂ
ASOCIAŢIUNII
SIBIU

SUMARUL:

Anul forestier 1929 . . . . M. Drăcea, V. Stinghe
Problema silvică italiană şi opera guvernului fascist . . . . . . Aldo Pavari
Studii: Vânatul şi vânătoarea în Ţara Bârsei în secolul XVI (urmare) . . O. Witting
Probleme administrative: Vânătoarea în pădurile Statului , ... A. Z.
Comerţul lemnului: Comerţul lemnului în 1929 . . . . D. A. Sburlan
Cronica: *Conferinţe: Agricole:* C. Argetoianu, D. G. Ghiţoiu, D. Andronescu. *Ciclul Federaţiei.* Şcoala Politechnică: Prof. Th. Ficşinescu.
Insemnări: Dela Rooswelt la Hoover, Zahăr din lemn, Despre exploatatorii de păduri, Concentrări — Trusturi.
Recenzii. — Revista revistelor. — Informaţiuni.
Soc. «Progresul Silvic». — C. E. A. C. S.
Publicaţiuni.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 57 bis
BUCUREŞTI

39731.

XLII-e Année
Janvier
1930
Nr. 1

REVUE DES FORÊTS

Publication mensuelle de la Société forestière roumaine „Progresul Silvic“

SOMMAIRE:

L'année forestière 1929 . . . . . **M. Drăcea**, **V. Stinghe**

Le problème forestier italien et l'oeuvre du gouvernement fasciste . . . . **Aldo Pavari**

Etudes: La chasse dans la contrée de Bârsa (suite) . . . . **Otto Witting**

Problèmes administratifs: La chasse dans les forêts de l'Etat . . . . . **A. Z.**

Commerce du bois: Commerce du bois en 1929 . . . . **D. A. Sburlan**

Chronique: *Conférences: Agricoles:* C. Argetoianu, D. C. Chiţoiu, D. Andronescu. *Cicle de la Fédération.* Ecole Polytechnique: Ing. Th. Ficşinescu.

Notes: De Rooswelt à Hoower, Sucre de bois, A propos des exploiteurs de forêts, Concentrations — Trusts.

Récensions. — Revue des revues. — Informations.

Soc. «Progresul Silvic». — C. E. A. C. S.

Publications.

RÉDACTION ET ADMINISTRATION: Bd. I. C. BRATIANO No. 57 bis
BUCAREST

Anul XLII Ianuarie 1930 Nr. 1

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAŢII „PROGRESUL SILVIC“

ANUL FORESTIER 1929

de M. DRĂCEA și V. STINGHE

Privirile retrospective sunt și ele un instrument al progresului. Considerând evenimentele anului în totalitatea lor și în raporturile lor reciproce, chiar expunerile de cronicar pot lăsa să se întrevadă firul director al faptelor și acest lucru e totdeauna instructiv pentru omul de acţiune.

De aceia însemnăm aici realizările mai de seamă, care se desprind din mișcarea silvică pe anul 1929, căutând a face să reiasă locul pe care acestea le ocupă în cadrul general al economiei noastre naţionale.

⁂

Și fiindcă dintre factorii cari condiţionează evoluţia oricărei ramuri de economie naţională, *politica* sau, spre a întrebuinţa un termen mai agreabil, *directivele generale de guvernământ,* au o influenţă adese ori hotărâtoare, începem subliniind tendinţa actualului guvern și activitatea sa legiferatoare, care în primul său an de lucru, a urmărit să pună jaloanele unei profunde modificări în viaţa de stat, modificări în care în mod firesc este și mai ales va fi antrenată și economia forestieră.

In primul rând vom menţiona «legea pentru organizarea și administrarea pe baze comerciale a întreprinderilor și avuţiilor Statului», o lege normativă, dar ale cărei idei vor influenţa mult asupra viitorului pădurilor și silviculturei românești. Prin ea guvernul, părăsind formulele biurocratice, intenţionează să introducă în administraţia de Stat, punctul de vedere comercial și să deschidă porţile capitalului străin. In conformitate cu aceste concepţii urmează să se modifice multe din legile existente, pe baza cărora se gospodăresc averile naţionale azi; menţionăm în special legea Casei pădurilor, la a cărei elaborare se va purcede către sfârşitul anului, cum vom arăta mai departe.

Dintre celelalte legi, cari dovedesc o schimbare în concepţia de guvernământ, menţionăm mai întâi pe aceia pentru «reforma administrativă». De aceasta în mod firesc va trebui să se ţie seamă în viitoarele legiuiri silvice. Nu putem vedea care vor fi avantajele ce vor decurge din ea pentru buna stare a pădurilor naţionale; ne exprimăm însă teama că autorităţile regionale vor putea şi mai puţin ca până acum să reziste formidabilei presiuni politice asupra economiei forestiere. In cazurile necesare şi bine justificate, conservatismul silvic se putea mai bine valorifica atunci când organul suprem de hotărîre era ministrul de resort care se găsea în contact cu toţi exponenţii administraţiei forestiere.

«Legea comptabilităţii publice», care face şi ea parte din activitatea parlamentului în prima jumătate a anului, vine să împlinească lipsuri de mult simţite dar în acelaşi timp să facă şi operă de adaptare la noile legiuiri, mai ales la aceia a comercializării bunurilor, care dacă e de progres prin culanţa pe care o stabileşte, ca să dea roade, are nevoe şi de un puternic control preventiv.

Prin noua «lege pentru organizarea cooperaţiei» se asigură celor forestiere, recomandate de «oficiul naţional» respectiv, oare care precădere în achiziţionarea pădurilor statului. Dacă această dispoziţie va reuşi să ajute cooperaţia forestieră se va vedea; deocamdată însă, ea aduce oare cari incomodări statului la valorificarea pădurilor sale. Trebue apoi să constatăm că prin situaţia nou creiată cooperaţiei, fie de această lege, fie de cea «administrativă» pentru organizarea ministerelor, silvicultorii pierd o parte din rolul hotărâtor pe care-l aveau în îndrumarea acestei importante mişcări economice, în latura ei silvică. Sperăm însă că aceştia nu vor pierde în aceiaşi măsură şi entuziasmul cu care au purces la înjghebarea mişcării şi pe care l-am vădit până acum întru susţinerea ei. In tot cazul, şi în altă ordine de idei, remarcăm că de aici în colo rămâne să se realizeze una din intenţiile dela început ale guvernului, pe care o formulam încă anul trecut în acelaşi articol: «să cureţe cooperaţia de excrescenţele cu care a împodobit-o politica românească și care a redus-o la un rol de intermediar».

Trecând acum dela legile cu caracter general la cele cu unul special, ne oprim mai întâi la aceia a P. A. R. I. D.-ului (Pescăriilor și ameliorării regiunilor inundabile ale Dunării) cu care Ministerul de domenii inaugurează politica economică preconizată în legea normativă a comercializării bunurilor. Ne oprim nu numai pentru că factura ei lasă să se vadă cum va fi aceia a Casei Pădurilor modificată, ci fiindcă ea cuprinde și dispozițiuni cari interesează o însemnată întindere forestieră. La elaborarea legii, cel care a repreprezentat energic interesul pădurei, a reușit să-i asigure menajamentul la care are dreptul pentru rolul important pe care îl deține tocmai în această regiune inundabilă.

⁂

Și acum ajungem, către sfârșitul anului, la prepararea legiuirilor, a căror votare va fi rezervată lui 1930. Un an de guvernare, un an de roadere cu greutățile complicatei administrațiuni forestiere au adăugat material prețios la experiența și convingerea pe care guvernul actual le avea deja în materie, la venirea sa. Afară de aceasta ministerul de agricultură și domenii, urmând un procedeu întrebuințat de întregul guvern și în alte ramuri de administrație, a chemat în țară un distins specialist german, o persoană conducătoare a economiei forestiere prusiene, pe d-l consilier silvic. Fr. Gernlein, care timp de mai bine de 3 luni de zile a studiat condițiile noastre forestiere, atât în birourile administrației cât și pe teren, și pe baza lor a întocmit un raport care considerând frumoasele perspective de desvoltare ale economiei noastre silvice, arată lipsurile actualului sistem administrativ și schițează un program de viitoare reorganizare. Constatările și îndrumările d-lui Gernlein au constituit de sigur și ele un punct de plecare în pregătirea legilor cu caracter forestier.

Cea dintâi și cea mai importantă, poate, din acestea, a fost «legea administrației pădurilor». Am putea rezuma precum urmează, considerentele care i-au servit la bază: 1) Să se creieze un organism a cărui preocupare să fie conservarea, ameliorarea și valorificarea numai a patrimoniului forestier al statului, condiție necesară pentru ca să i se poată conferi: 2) autonomie cât mai largă (ceiace încă nu înseamnă una definitivă și absolută), asigurată prin prezența unui consiliu de administrație, e o autonomie în dispoziții de detaliu, nu și în directivele mari de conducere, 3) supravegherea tutulor celorlalte păduri, în ceiace privește executarea măsurilor codului silvic, să fie rezervată une direcțiuni nou creiată în Ministerul de Domenii, 4) între aceste 2 instituțiuni, «Casa autonomă a pădurilor» și «Direcția silvică» neexistând raporturi de dependență, ministrul să întrunească calitatea de conducător suprem al ambelor, ajutat de un «consilier ministerial», de «consiliul technic» și de un «consiliu superior de îndrumare», care îi stau la dispoziție.

Legea deși nu e mică e mai mult schematică, fiindcă o mulțime de articole vorbesc de chestiunea financiară, de controlul bănesc și al gestiuniei, lucruri dealtfel necesare pentru a o încadra în prevederile legii normative «a comercializării». In ce privește însă administrarea forestieră propriu zisă, compunerea viitoarelor unități de lucru, competințele lor, etc., trebue să recunoaștem că găsim în lege puține precizii. Ele sunt din belșug lăsate regulamentului care pentru întocmire va cere la timp o muncă laborioasă și luminată. Legea considerată în general este bună; dar cuvântul definitiv se va putea spune numai după aplicare, după ce se vor cunoaște mai ales detaliile acestei aplicări, care pot să o ridice sau să o facă să dea greș. In tot cazul nu vedem în ea dispoziții categorice care să ducă sigur la mărirea rentabilității pădurilor, deși dela această idee s'a pornit când s'a cerut modificarea legii actuale; e adevărat că se contabilizează separat în bugetul statului cheltuelile cu supravegherea pădurilor particulare (și nici aceasta câțiva ani, adică atât timp cât tot actualele ocoale vor face acel serviciu), dar lucru nu înseamnă ridicarea reală a rentabilității, rămâne și pe viitor la priceperea și mai ales la inițiativa conducerii să se ocupe sau nu de ameliorarea fondului forestier, singurul mijloc de a asigura rente mărite, nu cote mărite de lichidare a capitalului lemnos. Dintre realizările pozitive ale legii, nu putem lăsa nerelevat faptul că ea dă satisfacții unei revendicări neobosite a corpului silvic: redă vânatul pădurii, ceea ce este foarte echitabil. Credem că silvicultorii, care au pierdut odată din mână ocrotirea lui, vor ști pe viitor să-l păstreze și să-l valorifice.

A doua lege silvică, la a cărei elaborare s'a pornit către sfâșitul anului și care la un moment dat se credea că va face parte integrantă din cea a administrării pădurilor, este «legea ameliorării terenurilor degradate». Vastă problemă și ingrat teren de legiferare, în care francezii au fost obligați până acum să-și schimbe de 3 ori modul de a vedea! Fi-vor soluțiunile legii românești mai fericit inspirate? Se va vedea după 2–3 ani de aplicare. Dar un lucru este adevărat: s'a privit problema cu curaj. Apoi s'a înțeles că inițiativa privată va contribui puțin și s'a purces fără șovăire la jertfele pe care le cere înfăptuirea ideii. Chiar dacă se va dovedi în viitor că legea are nevoe de complectări și ameliorări, se va fi făcut până atunci o școală guvernelor și educație poporului.

⁂

Activitatea *Casei Pădurilor* în anul 1929, s'a desfășurat normal, cu preocuparea de a conserva domeniul forestier, de a-l valorifica cât mai rațional și de a realiza prevederile bugetare, lucru care i-a succes cu prisosință, cu toată criza economică în care se găsește țara.

O preocupare deosebită a colorat în mod special activitatea Casei pădurilor și a exponenților ei mai autorizați: procurarea materialului documentar care trebuia să stea la baza nouilor legiuiri silvice. Acest material este cuprins în darea de seamă asupra activității Casei pădurilor pe 1928, care in limita mijloacelor statistice de care a dispus, ne dă deslușiri prețioase. Lectura și eventual comentarea acestei broșuri poate fi de un real folos celui care acum sau mai târziu ar voi să se documenteze asupra mersului economiei noastre forestiere, cu atât mai mult cu cât în unele capitole expunerile se fac comparativ pe un număr succesiv de ani.

Consiliul de administrație a suferit în timpul anului scurs serioase modificări. In locul d-lui Glogoveanu, ca delegat al Eforiei spitalelor civile a fost numit d-l M. P. Florescu iar locurile, devenite libere, fie prin moartea lui M. Tănăsescu, fie prin expirarea mandatelor d-lor Rătescu și Papinian, au rămas, în vederea viitoarei organizațiuni a administrației forestiere, necompiectate, ceeace n'a împiedicat totuși consiliul să lucreze fructuos.

Consiliul technic prin reînoiri de mandate expirate și-a păstrat aproximativ aceiași structură. El a rămas și în 1929 la locul de onoare, fiind îndrumător dar și frână constantă, adese ori în primul moment supărătoare, dar a cărei atitudine conservatoare, cu timpul găsește totdeauna aprobarea.

In ce privește structura administrației centrale a Casei pădurilor, e de relevat că în ajunul modificării legii pădurilor a luat naștere o direcție a contabilității pe deoparte iar pe de alta s'a schițat ideia organizării și a unui serviciu al comerțului lemnului, servicii cari în mod firesc vor căpăta în viitor o desvoltare mult mai mare, așa cum de sigur merită, ori care ar fi evoluția ulterioară a organizației forestiere.

In legătură cu ideia unui comerț mai întins cu materia pădurilor, citâm un aspect caracteristic al anului trecut: numărul relativ mare de experți străini, cari au vizitat mai mult sau mai putin incognito, domeniile noastre forestiere.

Direcțiile existente în Casa pădurilor, a amenajerilor, a exploatărilor, a plantațiilor și a personalului, au căutat mijlocul să-și mărească sfera activității, dar într'un făgaș în care toții suntem convinși că trebue ceva schimbat.

Acelaș lucru l'am putea afirma și de direcțiile și ocoalele din exterior, adăugând că unele dintre ele nu au scăpat nici în acest an de valurile presiunei politice, pe alocurea foarte puternică încă: șurupul fără sfârșit al reformei agrare a lucrat și din nefericire lucrează mereu sub cele mai diverse forme și pretexte, comprimând neîncetat domeniul forestier care azi, ca aspect general și ca distribuție, este fundamental deosebit de ceia ce era, nu mai departe de cât acum 10 ani. Că suntem ajunși la limita putinței de comprimare a pădurei, — cuvântul înțeles în sensul său cel mai larg — și că așa zisul «rău necesar» al exproprierilor își dă roadele, o dovedește hotărârea cu care guvernui actual a pornit la facerea legii pentru ameliorarea terenurilor degradate.

Revenind la problemele de organizare forestieră și la cele vecine lor, menționăm faptul important că în vederea specializării persoanelor, dar de sigur și a serviciilor, ministerul și administrația a înlesnit plecarea în străinătate a unui mare număr de meritoși ingineri silvici tineri, spre a-și complecta studiile sau experiența, așa încât la sfârșitul anului se găseau 3 în Franța, 4 în Germania și 1 în Austria. In același an au revenit din străinătate 2, unul cu experiența practică îmbogățită, altul cu un doctorat — al doilea în științe silvice la noi — luat cu o interesantă lucrare asupra «Producţiunei lemnului, industrializării şi comercializării sale în România». La selecţionarea unora dintre cei trimeşi şi chiar la trimiterea lor a contribuit şi şcoala politechnică fie prin directorul său, fie prin consiliul profesoral, care i-au recomandat comisiunei de valută de pe lângă Ministerul de Finanţe. Sperăm că aceşti tineri ingineri, cu temeinică pregătire în ţară şi cu o suficientă cunoaştere a realităţilor noastre forestiere vor şti să folosească timpul cu cât mai mult profit.

Schimbările de personal în 1929 trebuesc relevate aici ca un fapt care a trecut de proporţiile obişnuite. Prin aplicarea noii legi administrative, cu toate protestele ridicate, s'a pensionat prematur un mare număr de silvicultori de seamă, lăsând în cadre goluri cari de sigur numai cu greu se vor putea împlini. De această mare mişcare s'a resimţit însăşi conducerea supremă a Casei Pădurilor care prin pensionarea d-lui C. Opran, către sfârşitul anului a trecut cu delegaţie asupra colaboratorului d-sale, d-l D. Anastasescu.

Pe de altă parte trebue să menţionăm că la cealaltă extremitate a cadrelor, spectrul agitat câtva timp al proletariatului a dispărut repede, prin faptul că toţi absolvenţii şcoalei politechnice disponibili, au putut fi încadraţi, cea mai mare parte în serviciul statului. Este cazul să adăugăm aici că mulţi ingineri silvici, cari au părăsit cândva cadrele statului, au revenit în timpul din urmă.

In sfârşit în acest an ministerul a fost mai culant în ce priveşte avansările corpului silvic. Abia anul acesta s'a aplicat efectiv legea, care prevede termen maxim pentru avansare la vechime.

⁂

Societatea Progresul silvic a pierdut în cursul anului 1929, pe preşedintele său Mihail Tănăsescu, primul preşedinte silvicultor, a cărui memorie se va păstra întotdeauna cu respect. De numele său se leagă în mare parte construcţia localului societăţii, iar puţin înainte de moarte, cu ocazia adunării generale, a dovedit printr'un act de generoasă danie, iubirea sa către societate.

Adunarea generală din acest an, a fost onorată de prezenţa d-lui ministru Mihalache, care în faţa întregului corp silvic şi-a schiţat programul său de activitate silvică care acum e pe cale de a-l înfăptui.

Consiliul de administraţie a fost destul de activ, după cum se poate vedea din procesele-verbale de şedinţă. Constatăm cu bucurie că își face drum din ce în ce mai clar și mai persistent ideia, că prin puține sforțări și sacrificii societatea, care înțelege să-și apere cât mai mult propriul său prestigiu, poate deveni un factor hotărîtor în îndrumarea economiei noastre naționale. De sigur însă, că în această ordine de idei, nu este suficientă numai activitatea desfășurată de consiliul de administrație ci și interesul pe care fiecare membru trebue să-l păstreze acestei idei. Anul ce vine va mai arăta întrucât membri înțeleg această chemare a societății. Grație prestigiului pe care și l-a dobândit și relațiunilor bune pe care societatea le are cu conducătorii vieții silvice, societatea «Progresul silvic» a fost consultată în toate chestiunile privitoare la noile legiuiri forestiere iar legea comercializării a rezervat un loc în «Consiliul superior al avuțiilor naționale», unui membru desemnat de societate.

Apreciind în mod deosebit scrisul cu un caracter pur științific cum și importanța activității publicistice în materie forestieră, societatea a sprijinit foarte larg această mișcare prin premii, ale căror roade de altfel le așteptăm în viitor.

Revista Pădurilor urmărește cu sistemă să-și lărgească cercul de activitate pe cât mai variate domenii contigue cu silvicultura pe de o parte, pe de altă parte să provoace aprofundarea chestiunilor de specialitate; ea a reușit să-și stabilească relațiuni nu numai în țară dar și în străinătate, de unde vin aprecieri foarte măgulitoare, fapt la care de sigur sunt sensibili toți membri societății.

In desvoltarea programului «Progresului silvic», în care intră asigurarea materială a membrilor săi, a născut în acest an, nu fără dureri și ursitoare rele, C. E. A. C. S., «Casa de economie, credit și ajutor», care, în treacăt fie zis, încă de la început a putut fi utilă chiar celor care s'au opus mai energic la înființarea ei. Folosim ocazia să subliniem însă, și să amintim în totdeauna, și meritele celor care o conduc, dar și răspunderea care apasă pe umerii lor.

⁂

Dintre manifestările intelectuale, pe tărâmul conferințelor menționăm în București pe aceia a d-lui d-r Gh. P. Antonescu asupra «lemnului de aviație», pe aceia a neobositului nostru conferențiar d-l M. P. Florescu despre «o politică reală forestieră», a d-lui M. Drăcea despre «rostul pădurilor în economia națională»; au conferențiat în diferite alte părți ale țării d-nii Tcaciuc, Dumitrescu Gârbovi, Cezar Cristea, Andrei Ionescu, etc.

Afară de aceasta membrii societății noastre au participat intens la «Congresul internațional de agricultură» ținut în primăvara aceasta la noi, fie făcând comunicări, fie organizând expozițiuni regionale și conducând excursiuni. In această ordine de idei, cu o legitimă mândrie, silvicultorii trebue să constate că o deosebit de bună impresie a făcut vizitatorilor străini, opera de împădurire cu salcâm a nisipurilor sburătoare din Oltenia.

In fine, în complectarea vorbirei despre scrisul forestier, trebue să spunem că în acest an în special, coloanele cotidianelor au abundat de articole privind probleme în legătură cu pădurile și cu breasla; printre cele cu aport pozitiv cităm pe ale d-lui Zeicu.

* * *

In ce privește învățământul, relevăm, desființarea școalei de conductori silvici dela Brănești și aceia de brigadieri de la Căiuț.

Invățământul superior silvic, împreună cu întreaga școală politechnică, și-a pregătit drumul spre a trece dela Ministerul lucrărilor publice la acela al Instrucțiunii, lucru care dealtfel s'a tradus în fapt numai cu începutul anului 1930.

In cursul verii, timp de aproape o lună, elevii din anii superiori au făcut, sub conducerea d-lui prof. P. Antonescu, o foarte instructivă excursiune în Cehoslovacia, unde au fost primiți cu deosebită afabilitate și li s'au pus larg la dispoziție mijloace de instruire.

* * *

In ce privește legăturile noastre cu străinătatea și cu exponenții săi, relevăm aderarea societății noastre la «Sylva mediterranea», ligă internațională pentru promovarea silviculturei țărilor sudice; vizita de lungă durată a d-lui consilier F. Gernlein; participarea României la «congresul internațional al uniunei stațiunilor de experimentație» ținut la Stockolm, cum și la «congresul internațional al comerțului lemnului» ținut la Bratislava. Silvicultura, alături de toate manifestările economice și artistice românești, a fost reprezentată cu succes la Expoziția internațională dela Barcelona.

In altă ordine de idei, d-l prof. P. Antonescu, consilier silvic și expert technic al țării în «Comisia regimului apelor Dunării» a apărat cu tenacitate, la Trencianscke Teplice, punctul de vedere românesc.

⁂

Chiar dacă în însemnările de mai sus am scăpat cu vederea fapte care ar fi meritat să fie amintite — lucrul nu este de loc exclus și nici de mirare — avem totuși credința că un serviciu cât de de mic tot am adus.

Ne strânse într'un mănunchi, faptele de seamă ale existenții noastre silvice, se împrăștie, necunoscute poate. în torentul vieții de toate zilele. Adunate laolaltă și supuse reflexiunii tutulor, ele lasă de sigur impresia că viața forestieră pulsează destul de puternic, mărind încrederea fiecăruia dintre noi în propriile noastre puteri ca corp constituit și stimulându-ne pe fiecare spre veșnica năzuință către mai bine.

L'année forestière 1929.

Les auteurs passent en revue les principaux faits de la vie forestière roumaine pendant l'année 1929. En premier lieu ils s'occupent de l'activité légiférante concernant les forêts et leur administration, pour passer ensuite à l'administration des forêts même, à la société «Progresul silvic» des ingénieurs forestiers, etc.

PROBLEMA SILVICĂ ITALIANĂ
ȘI
OPERA GUVERNULUI FASCIST

de Prof. ALDO PAVARI
Florența

I. Situația până la venirea fascismului

Când se ridică noul Regat al Italiei în 1870, din ruinele numeroselor stătulețe, situația economică a Țării, slăbită de o perioadă lungă de războaie și de lupte, era una din cele mai triste. Patrimoniul forestier, care deja suferise, dealungul secolelor defalcări din ce în ce mai grave, a fost supus în epoca aceia în special la mari devastări, fie pentru folosirea materialului fie pentru a face loc culturii agricole și pășunatului, baza vieții pentru crescânda populație rurală. E de ajuns să menționăm, că în urma unei legi din 1866, în sudul Italiei, pe suprafețe foarte întinse pădurile aparținând bisericii și comunelor au fost parcelate în loturi mici și împărțite populațiunii, care în scurtă vreme le distruse și degradă terenul pentru agricultură sau le folosi pentru pășunat. In Sardinia, pentru a se procura fondurile necesare construcțiunii primelor linii ferate, pădurile Statului fură concedate unei companii engleze în 1862, în suprafață de peste 200.000 ha, cari în mare parte fură desființate.

Cu toate acestea după ce se potoli criza primei întemeeri noului Regat, lumea se gândi îndată să unifice și să refacă legile silvice cari existau mai înainte în statele mici, și astfel s'a făcut prima lege silvică italiană în 1877, lege care a fost și este și azi aspru criticată și considerată ca fiind cauza principală a degradărilor de păduri și de munți de mai târziu, ceeace se verifică în ultimile decenii.

De fapt legea din 1877 nu fu eficace, fie din cauza caracterului său, fie din cauza insuficienții personalului silvic și a mijloacelor de cari acesta putea dispune.

In fond, legea dela 1877 era o lege negativă, prin ea Statul punea restricțiuni serioase libertății proprietarilor de păduri și nu da în schimb nici o încurajare silviculturii și economiei alpine.

Tocmai din acest ultim motiv restricţiunile erau greu suportate de populaţia dela munte, iar technicienii consideraţi prea slabi şi neadaptaţi necesităţilor.

Nu se putea ajunge la o legislaţie cu adevărat organică şi eficace, fără a o întemeia pe exigenţele reale ale problemei forestiere italiene, problemă foarte complexă şi cu aspecte foarte variate, dela Alpi la Apenini şi la Insule. De aceea a fost nevoe de o lungă perioadă de experienţe şi de studii, cărora se dedicară puţini, dar eminenţi economişti şi technicieni, printre cari menţionăm pe Ghino Valenti, Giacomo Venezian, Luigi Luzzatti şi Arrigo Serpieri.

Congresul silvic dela Bolonia (1909) înseamă o dată istorică, nu numai fiindcă dela el a provenit legea asupra domeniului silvic al Statului din 1910 pregătită de Luigi Luzzatti, dar şi pentrucă s'a soluţionat în mod solemn principiul, că în Italia nu putea să existe o problemă silvică, ci o problemă a munţilor, cu alte cuvinte conservarea pădurilor existente şi împădurirea nu se puteau face decât încadrându-se această operă într'un program mult mai vast de restaurare generală a munţilor şi cu modificări substanţiale în economia rurală a Ţării. Cu deosebită evidenţă şi gravitate se prezenta problema în Sudul Italiei, unde populaţia, fugind de câmpiile cu malarie, se strânsese pe munţi distrugând pădurea şi răpind solului slabele-i resurse, prin păşunat mai ales de capre şi de oi sau prin sărmane culturi primitive.

Această formidabilă presiune a populaţiunii spre munţi, sporită cu mica valoare a pădurii din lipsă de drumuri, era un obstacol foarte grav în administrarea domeniului rămas şi în executarea lucrărilor de împădurire şi de corecţiunea torenţilor, pentru care se pregătise o serie de legi emanate succesiv în 1910, dar cari găseau o aplicare nepotrivită la enormele necesităţi ale sistematizării apelor şi solului la munte. Toate aceste dificultăţi şi deja menţionata sărăcie numerică a personalului technic silvic şi de supraveghere, agravată şi de lipsa îndrumărilor, fac să fie şi mai mult apreciată munca îndeplinită în trecut de valorosul Corp regal silvic, muncă căreia îi datorăm constituirea unui Domeniu forestier public, care a salvat şi păstrat cele mai frumoase păduri ale Italiei, precum şi executarea lucrărilor de sistematizare hidraulico-silvică, ce se pot considera adevărate minuni de technică şi de voinţă tenace.

Dar în 1915 Italia se aruncă în teribilul război mondial și din săracul său domeniu silvic trebuia să scoată cantități mari de material lemnos, utilizând rezervele și pădurile cele mai inaccesibile. Criza de după război și situația turbure politică ce a urmat, avură repercusiuni, tăierile abuzive, incendiile de păduri se țineau lanț, lucrările de împădurire se opriră. In timpul acesta se pregătea mișcarea de trezire națională, condusă de Fasciile de luptă, până când în Octombrie 1922 se urcă la putere Benito Mussolini, creatorul Statului Fascist.

II. Regimul fascist și noua legislație forestieră

Ca în toate domeniile activității naționale și în domeniul silvic, fascismul își afirmă imediat acțiunea sa hotărîtă, energică și idealistă. Ducele chemă repede la guvern pe ilustrul economist Arrigo Serpieri, care deja din 1914 fondase și conducea la Florența «Institutul Regal Superior Național Forestier» și în Noembrie 1923, prin opera lui Serpieri, se făcea noul Cod silvic italian, legea fundamentală care înlocuia și anula haotica și mărunta legislație precedentă, și pe aceia din noile provincii Venezia Giulia și Tridentine. Bazele fundamentale ale legii silvice italiene dela 1923, completate cu noui aliniate, sunt astăzi în plină aplicațiune și pot fi rezumate astfel:

1. *Regim silvic.* Cu modificările necesare și cuvenitele extinderi, s'a păstrat regimul silvic stabilit prin legea dela 1877, adică se impun restricțiuni dreptului de proprietate privată, ori de câte ori conservarea sau tratamentul rațional al pădurilor și al terenurilor în genere îmbracă un caracter de interes public, din motive hidrogeologice, pentru apărare contra avalanșelor, contra invaziunii nisipurilor mobile de pe litoralul marin, etc. Deoarece lucrarea de delimitare a terenurilor supuse regimului este complicată și cere câțiva ani, în mod provizoriu au fost supuse regimului toate pădurile existente. Altă dispoziție relativă la conservarea pădurilor este taxa asupra caprelor, hotărîtă în Ianuarie 1927, care privește caprele, cari pasc în pădurile și terenurile supuse regimului silvic, cu un impozit progresiv și crescând, după numărul dobitoacelor. Acest impozit în anul trecut a adus circa 6 milioane lire și a provocat o mare reducere în numărul caprelor, cu evidente foloase pentru protecția pădurilor.

2. *Incurajări aduse silviculturii și economiei alpine.* In timp ce Statul limitează în scop de utilitate publică, dreptul de proprietate silvică privată, el oferă drept compensaţie o serie de înlesniri, fie la împăduriri, fie la ameliorarea pășunelor de munte, plecând dela principiul că numai cu o mai mare bogăţie a producţiei furajere în munţi va fi posibil să se creeze o atmosferă economică favorabilă conservării și înmulţirii pădurilor. De aceia acelora ce-și împăduresc de bună voe terenurile proprii sau își ameliorează pădurile deteriorate, Statul le vine în ajutor luând parte la cheltueli până la $^2/_3$ din suma totală și acordând scutire de impozit funciar pe 40 ani, dacă e vorba de codru și pe 15 ani dacă e vorba de crâng. Afară de aceasta, Statul dă seminţe forestiere și pueţi pentru împădurire, cele dintâi gratuit, cei de al doilea cu preţ de favoare. Cât despre ameliorarea pășunilor de munte, Statul contribue cu 20—35 % din costul lucrărilor și oferă înlesniri însemnate la dobânzile împrumuturilor contractate pentru asemenea lucrări de comune sau de proprietarii de pășuni alpine.

Acţiunea directă a Statului. Luând măsuri pentru aplicarea numitelor dispoziţii, Statul — date fiind condiţiunile proprietăţii private în munţi — își ia sarcina principală a restaurării munţilor prin sistematizări hidraulice și împăduriri. Pentru aceasta el — Statul — ocupă bazinurile de munte, ale căror terenuri, după sistematizare, sunt redate proprietarilor, cu impunerea unor restricţiuni speciale. Lucrările pot fi executate direct de Stat sau date în concesiune comunelor, provinciilor sau persoanelor morale, proprietarilor, fie singuri, fie reuniţi într'un consorţiu, etc. Statul rambursează concesionarilor toate cheltuelile ocazionate, anticipând chiar cu o sumă de 20 % din total.

4. *Protecţia bunurilor comunale și ale persoanelor morale.* Comunele și persoanele morale posedă în Italia circa 4.300.000 ha terenuri, din cari 1.940.000 ha pășuni și 1.900.000 ha păduri. Pe când la alte naţiuni, de ex. Franţa, pădurile comunale sunt conduse direct de Administraţia silvică a Statului, legea italiană admite ca o comună să ia parte la gestiunea bunurilor sale, însă sub o direcţiune technică competentă și după un plan de conducere aprobat și controlat de Administraţia silvică a Statului, sau, unde ar fi oportun, Statul poate să conducă direct bunurile comunale, formând cu ele anumite districte administrative.

In primul caz Statul participă cu $^2/_3$ la spezele de direcţie technică şi cu 50 $^0/_0$ la cheltuelile de pază; în al doilea caz numitele cheltueli sunt împărţite pe jumătate între comună şi Stat.

Una din cauzele cele mai grave ale stării deplorabile în care se găseau multe proprietăţi comunale la munte, mai ales la Sud, provine din exercitarea dreptului de uz, adică păşune, lemne mărunte etc., ale poporului, pe baza vechilor drepturi şi obiceiuri. Această chestiune spinoasă s'a regulat prin legea uzurilor poporului din 1924, care aranjează materia vastă şi complexă, mai ales în ce priveşte folosirea raţională a păşunatului şi a pădurilor.

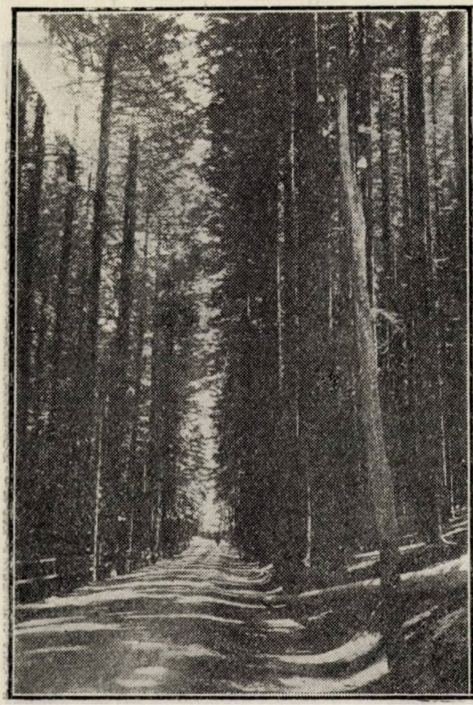

Fig. 1. — Un drum prin pădurea domenială de brad dela Vallombrosa. (Apenini centrali, 1000 m altitudine).

5. *Domeniul silvic al Statului.* Ca încoronare a acţiunii sale asupra proprietăţilor altora (fig. 1), Statul îşi formează un domeniu silvic propriu, completându-l succesiv cu achiziţiuni de păduri şi terenuri goale proprii de împădurit. Proprietatea silvică a Statului e necesară pentru constituirea rezervelor lemnoase, mai ales lemne de lucru, crescute în păduri cu revoluţiuni lungi, cari nu se împacă uşor cu nevoile proprietăţii private. Astăzi domeniul silvic italian e compus din circa 225.000 ha. Gestiunea lui e încredinţată unei administraţii autonome ale cărei venituri sunt alocate la îmbunătăţirea şi desvoltarea domeniului, afară de o cotă fixă pe care administraţia trebue să o verse anual tezaurului.

III. Ameliorare integrală

Rezumatul ce am făcut până acum nu numai că e absolut schematic, dar nici nu poate să dea o idee exactă de vastul complex de măsuri legislative luate de guvern pentru rezolvarea problemei silvice. Raporturile strânse dintre economia alpină, în care se găsesc cele mai multe păduri ale țării, și economia zonelor de dealuri și câmp, impuneau necesitatea de a se încadra legile silvice într'un plan mai vast de legiferare, pentru promovarea economiei generale rurale a Țării. E de ajuns să spunem că restaurarea hidraulică, silvică și pastorală a munților este condițiunea esențială a refacerii câmpiilor ‹fig. 2›, supuse inundațiilor și ne-

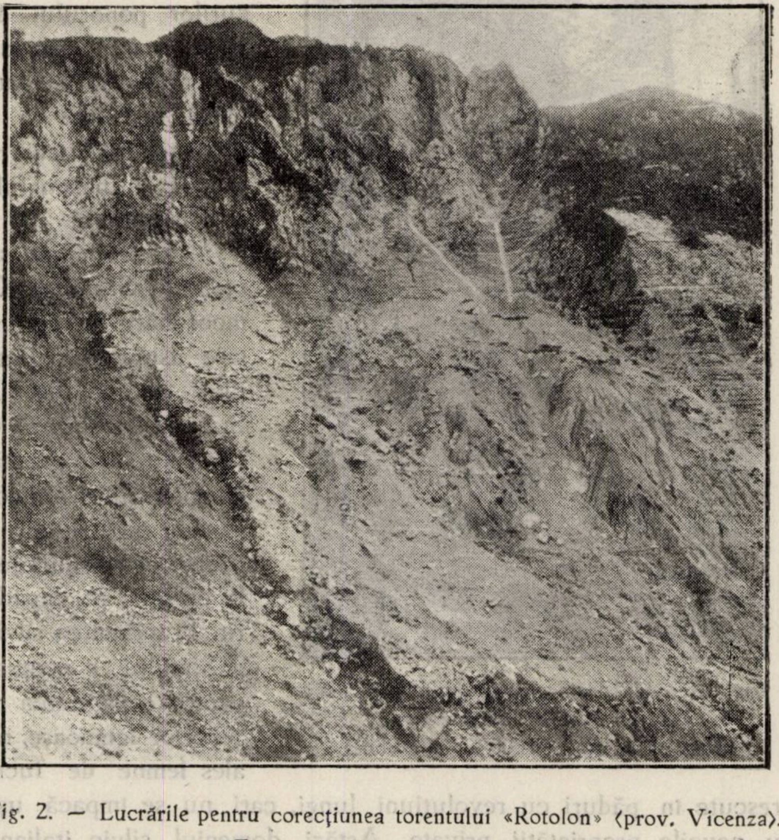

Fig. 2. — Lucrările pentru corecțiunea torentului «Rotolon» ‹prov. Vicenza›. Faza preliminară a lucrărilor.

regularităţii cursurilor de apă; pe de altă parte apele trebuesc sistematizate atât la dealuri cât şi în munţi, unde de ex. predomină formaţiunile argiloase, lucrările sunt mai de grabă hidraulice — agricole, decât hidraulice — silvice.

De aceia Serpieri, ca profund cunoscător al acestei vaste probleme, alcătui la 1924 legea «pentru transformările funciare de interes public» pe baza căreia o suprafaţă dată de teren dela câmp până la munte, este restaurată integral sistematizând apele şi terenurile, construind drumuri, case apeducte, etc., în sfârşit transformând integral teritoriul, pe baza unui plan conceput raţional. Această lege a constituit fundamentul legii iniţiată pe rând de Ducele şi de aceia este numită «Legea Mussolini», de restaurare integrală (1928). Prin ea Statul îşi ia sarcina să susţină, mai multe decenii, o cheltuială de mai multe miliarde lire pentru a asigura executarea lucrărilor de restaurare integrală, dela sistematizarea munţilor, la desecarea terenurilor mlăştinoase (fig. 3), la irigaţiuni, drumuri, apeducte, clădiri rurale. Aşa de ex. pentru exerciţiul 1930/31 vor fi disponibile pentru sistematizarea munţilor, împreună cu împăduririle, peste 50 milioane lire. In modul acesta triumfă în mod absolut şi complet principiul că problema silvică nu se va rezolva separat, ci în legătură cu restaurarea integrală a unei suprafeţe determinată de teren. Aceste suprafeţe au fost deja delimitate şi ajung azi până la peste 2 milioane hectare.

IV. Armata forestieră

Imediat după războî, administraţia silvică italiană, adică Corpul Regal al Forestierilor era compus din 225 funcţionari technici, 40 ajutori, 2300 agenţi de supraveghere şi 200 funcţionari de cancelarie, în total peste 2700 funcţionari, faţă de o suprafaţă complexă de peste 4.500.000 ha păduri supuse regimului de supraveghiat, la care se adaugă domeniul silvic al Statului şi apoi toate celelalte chestiuni ce-şi punea în lucru administraţia. Pentru o aplicare eficace şi cu adevărat exactă a legii personalul era peste măsură de redus, pe de altă parte criza socială şi economică de după războî făcuse absolut urgentă necesitatea de a se lua măsuri pentru o viguroasă intensificare a serviciului de poliţie silvică. Veni atunci ideia constituirii miliţiei naţionale forestiere, adică a unui corp technic-militar, care pe lângă o disciplină militară și un spirit fierbinte patriotic, ce caracterizează miliția voluntară fascistă, mai avea și cultura technică necesară. Creată în 1926, miliția națională forestieră înlocui corpul regal al pădurilor și absorbi în el ofițeri, mare parte din funcționarii technici ai corpului dizolvat, mai adăugând numeroși tineri laureați în agronomie și inginerie, cari treptat urmează cursurile de perfecționare silvică la Institutul Regal Agrar și Forestier dela Florența, și un oarecare număr de ofițeri nelaureați, pentru serviciile strict militare și administrative. La ordinul ofițerilor este un corp de subofițeri și soldați, compuși în mare parte din foști agenți silvici, la aceștia s'au adăogat numeroase elemente cari se pregătesc la școala de soldați forestieri dela Cittaducale și la școala de subofițeri dela Vallombrosa. Repartizarea teritorială este dată de comandamentele de centură și de cohorte, corespunzând vechilor despărțăminte silvice (de regulă unul de fiecare provincie) grupate în comandamente de legiuni cu caracter regional, și acestea în sfârșit depind de comandamentul grupurilor de legiuni, de pe lângă Ministerul Agriculturii și al Pădurilor, care ține locul fostei Direcțiuni Generale a Pădurilor.

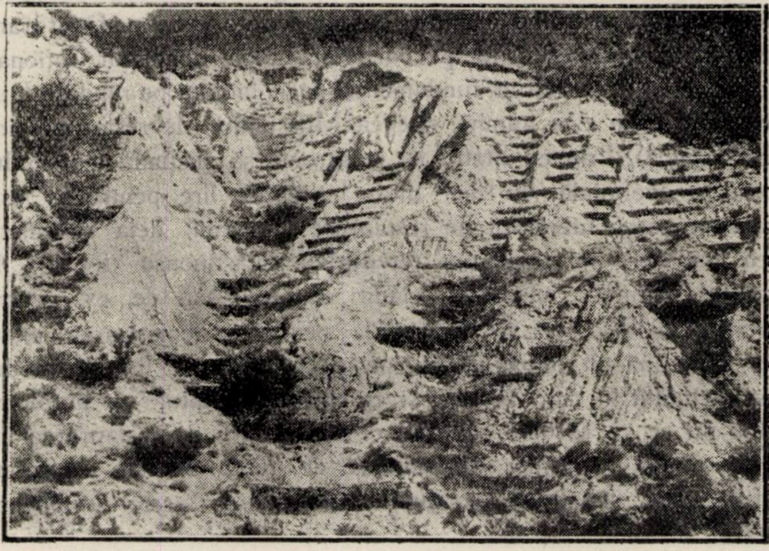

Fig. 3. — Lucrări de corecțiune a torenților în Calabria (prov. Catanzano). Fixarea surpăturilor în basinul torentului Allaro.

Astăzi Corpul miliţiei forestiere cuprinde: 349 ofiţeri, faţă de 225 funcţionari ai fostului Corp Regal al pădurilor şi are 4700 subofiţeri şi soldaţi, faţă de 2700 al vechiului Corp de supraveghetori. Miliţia forestieră are, afară de aceasta, în serviciul său 80 funcţionari civili, cari din diferite motive nu au putut fi încadraţi până acum şi cari gradat vor fi înlocuiţi de ofiţeri noi. Graţie entuziasmului şi devotamentului miliţiei, a cărei organizare va fi treptat perfecţionată, şi mijloacelor băneşti de cari dispun, toate serviciile forestiere, au dovedit în aceşti ultimi trei ani o creştere surprinzătoare, a lucrărilor efectuate, după cum se vede din cifre foarte semnificative. Pe când în bieniul precedent constituirii miliţiei forestiere adică 1924/25 şi 1925/26 s'au împădurit 5130 ha în bieniul 1926/27 şi 1927/28 s'au împădurit 7800 ha, cu o creştere de 52%.

In anul 1928 s'au prezentat 5500 cereri particulare pentru seminţe şi pueţi, şi s'au distribuit de miliţie 23.000.000 pueţi produşi în 158 pepiniere şi peste 9.000 kgr seminţe.

Cât despre păşunile alpine, în ultimii 5 ani fură aprobate proecte de lucrări pentru 17 milioane lire, în ultimii 2 ani şi jumătate, cari coincid cu crearea miliţiei, fură aprobate proecte de 23,5 milioane lire, contribuţiile Statului reprezentau cifra de 7.600.000 lire. In legătură cu această operă de ameliorare a păşunilor s'a format o nouă instituţie şi anume Secretariatul naţional al munţilor, organ care, alături de Stat, cu o structură agilă şi grabnică ajută comunele în proectarea şi executarea lucrărilor de ameliorarea bunurilor lor pastorale. Cât despre administraţia silvică de Stat, al cărei personal technic aparţine tot miliţiei forestiere, ea a dobândit în ultimii 3 ani circa 5000 ha terenuri noui, a construit 50 km drumuri şoseluite, a intensificat lucrările pentru planuri de amenajare.

⁂

Tabloul schiţat aci este cu totul necomplet şi nu poate da decât o idee foarte aproximativă de opera săvârşită de guvernul fascist în domeniul silvic. Una din cele mai recente dispoziţiuni este aceea a dublării Ministerului Economiei Naţionale şi crearea Ministerului Agriculturii şi Pădurilor şi al respectivului Subsecretariat al restaurării integrale, pe care ducele l'a încredinţat lui Arrigo Serpieri, chemându-l de curând la guvern. Acest ilustru om de stat încearcă să coordoneze activitatea a trei competențe specifice, a inginerilor din geniul civil, a agronomilor-technici și a miliției forestiere pentru proectarea armonică și executarea tuturor lucrărilor de restaurare integrală, dela câmp până la munte înlăturând dezarmonia, desechilibrul și interferențe de cari suferea până acum conceperea și executarea lucrărilor. Chemat de înalta autoritate și voință a ducelui, care consideră ca temei al programului său prosperitatea agricolă și silvică a națiunii, guvernul pregătește o operă grandioasă, ajutat de încrederea completă și colaborarea țării, care azi merge disciplinată și compactă la ordinul său. Populațiunea dela munte, multă vreme neglijată și părăsită, simte astăzi sprijinul ce îi vine dela Stat și mai cu seamă nevoia de a începe să renunțe la anumite obiceiuri învechite, în folosul întregei națiuni. In această atmosferă de unire, disciplină și patriotism, seculara problemă forestieră a Italiei se îndreaptă spre o soluționare, care va aduce foloase neprețuite generațiilor viitoare.

Tradus de
Ing. **Aurelian Ionescu**

Florența
Decemvrie 1929.

O LĂMURIRE

In ţinuturile mediteranee, civilizaţia lor trimilenară, a nimicit pădurile şi a făcut aproape inexistentă economia silvică. Se înţelege că ţările respective s'au resimţit şi lipsa lemnului pe deoparte, degradarea solului pe de alta, a făcut să se ridice, în timpul din urmă mai ales, capete clar văzătoare şi voinţi bine intenţionate, care să lupte pentru a îndruma şi a susţine o acţiune largă forestieră.

O asemenea măsură formează de ex. programul «ligii mediteranee».

Dintre ţările în această situaţie, Italia e aceea care sub imperiul doctrinei fascismului a pornit o adevărată cruciadă pentru conservarea a ceeace mai există şi pentru restaurarea şi înstaurarea patrimoniului silvic.

Cunoasterea stărilor de lucruri din Italia prezintă pentru noi un deosebit interes: Italia este un avertisment pentru poporul român atunci când el nu înţelege să-şi conserve pădurile, sforţarea italiană ne arată cu câte greutăţi şi cu ce jertfe supreme se repară răul odată făcut, iar încordarea întregului popor italian pentru restabilirea unei stări mai bune pot să fie pentru cetăţeanul român cât şi pentru omul de stat român, un exemplu.

Pentru aceste motive ne-am adresat d-lui Aldo Pavari, prof. la institutul forestier din Florenţa şi directorul staţiunei de experimentaţie forestieră italiană, şi d-sa cu o deosebită amabilitate ne-a mijlocit cunoaşterea stărilor de lucruri din patria sa. Articolul de mai sus a fost scris special pentru Revista Pădurilor, la solicitarea noastră.

Ii mulţumim pe această cale d-lui Pavari pentru preţiosul său studiu, care poate fi nu numai un isvor de puternice sugestii pentru silvicultorul român, dar şi începutul strângerii relaţiunilor noastre cu silvicultorii dintr'o ţară soră.

M. Drăcea

Le problème forestier en Italie

M. le professeur Aldo Pavari de l'Institut forestier de Florence, directeur de la Station italienne de recherches forestières, fait un exposé — pour le lecteur roumain — sur les principes fondamentaux de l'économie forestière italienne à partir de 1870 jusqu'à nos jours, insistant spécialement sur la période du régime fasciste qui a inauguré une vraie croissade pour la restauration du domaine forestier.

STUDII

VÂNATUL ŞI VÂNĂTOAREA IN ŢARA BÂRSEI IN SECOLUL XVI

de OTTO WITTING
Inginer sub-inspector silvic

(Urmare)

Vidra

Nici o urmă nu a putut fi găsită, care să ne lămurească, dacă s'a vânat vidra în Ţara Bârsei, sunt însă numeroase datele referitoare la importarea pieilor de vidră din Vechiul Regat.

In anul 1500 s'au importat din Moldova piei de vidre cât cinci poveri de cai 1). In 1503 importează piei de vidră Inaşco de Suceava (fără indicarea numărului bucăţilor) 2). Apoi «Dimitrius filius Drintscha» importează 3 bucăţi 3), iar Popa Armeneus de Târgovişte 20 de piei 4).

In intervalul dela 2. VII. 1529 şi până la 25. I. 1530 se importează prin Genne Gercus 76 piei 5), iar în 1530 7 bucăţi piei de vidră 6).

---

1) «Isvoare» III. 1. «Zwanzigstrechnung» din cca 1500. Din Moldova s'au importat: otter zoem (poveri de cai) 5.

2) «Izvoare» I. 20, 1503. Idem Inaschko de Schutzchava habet seras 200 idem pelles otter solvit asp. 13.

3) «Izvoare» I. 48, 1503 X. 7. Dimitro filius Dintscha. — Item famuli ipsius Drintschae adduxit pelles etter 3.

4) «Izvoare» I. 59, 1503, X. 27. Popa Armenus de Târgovistia adduxit pelles etter 20 pro flor. — pellis 1 asp. 40 (pelles insimul flor. 16).

5) «Izvoare» II. 172, «Zwanzigstreschnung» din anul 1529. S'au imimportat: pelles otter 76.

6) «Izvoare» II. 217, 1530, II. 13 «Zwanzigstrechnung» din anul 1530 adducta: Geune Grecus cuttes otter 7.

Aceste date ne arată, că blana de vidră era căutată și deci nu putem accepta, ca vidra să nu se fi vânat și în Ţara Bârsei, pe atunci bogată în bălţi și râuri. Ea se va fi vânat întocmai ca oricare alt vânat mic cu ajutorul capcanei, laţului, plasei și cu ajutorul câinilor.

Râsul

Referitor la râs găsim date în două rânduri.

In anul 1541 se dăruesc lui Niculaus Kornys trei blănuri de râs[1] și în acelaș an pretinde regele piei de râs, jder și vulpe[2].

Castorul

Un singur document ne arată, că la 16 Aprilie 1503 s'au adus din vechiul regat la Brașov de către Scholka Bulgarus 6 piei de castor[3]. Că pe această vreme s'ar fi găsit castori și în Ţara Bârsii, nu putem constata.

Jderul

Intocmai ca și azi, jderul era foarte căutat.

In anul 1500 se importează din vechiul regat 14 piei de jder[4]. In 1521 se predau secretarului voevodului 4 piei de jder[5] iar în 1542 se trimite regelui câteva piei[6]. Precum am arătat în

---

[1] «Izvoare» III. 96, 1541, IV. 27.

F. 4. post Georgii misi dono fam. Nicolai Kornys victualii pentru asp. 6 — Domino Nicolao Kornys datae sunt dono 3 pelles lyncis vulgo lyx causa cuiusdam intimationi flor. 6.

[2] «Izvoare» III. 122, 1541, XI. 25.

A. c. ratione pellium lyncis, martis ac vulpinum per reg. mai ab eadem universitate optarum.

[3] «Isvoare» I. 11. 1503 IV. 16. Item Scholka Bulgarus habet pelles castorum 5, idem pelles otter 1.

[4] «Isvoare III. 1. «Zwanzigstrechnung» din circa 1500. Din Moldova s'au importat: mardo pelles 14 bucăţi.

[5] «Isvoare» I. 367, 1521, XI. 25. Item schribae domini vice-waywodae certos pelles vulpinas dono datos flor 4. Item eidem pro 4 pellibus mardurinis etc. flor. 2.

[6] «Isvoare» III. 164, 1542, VI. 21. Andrae fam. civ. qui pelles mardurinas duxit reg mai. pro 2 linteaminibus (pânză) asp. 16.

1541 se plătește breslei blănariror pentru 205 piei de vulpe și 110 piei de jder suma de 128 fl. și 12 $^1/_2$ asp[1]).

Amintim aci, că pe acea vreme se importau din vechiul regat și piei de samur [2]). De unde au fost procurate acestea nu se știe. O piele de samur costa atunci 1 fl. [3]).

Veverița

In mod surprinzăior se face amintire despre veveriță și anume în anul 1503, când Simon Greit importează din vechiul regat 3000 buc. piei de veveriță [4]).

Se mai face amintire despre veveriță și pentru carnea ei în anul 1522, când la 17 Noembrie cu ocazia ospățului dat în cinstea lui Ion Zapolya, între altele se servește și 22 buc. veverițe în valoare de 11 asp. [5]).

Astfel nu ne îndoim asupra faptului, că veverița face parte din animalele vânabile și forma obiectul vânătoarei atât pentru pielea, cât și pentru carnea ei [6]).

Veverițele se prindeau cu lațul, plasa și cursa.

Păsările

In privința vânatului aripat găsim documente numai privitoare la potârnici, dropii, și vulturi, precum și la rândunici, lucru curios.

Numărul potârnichilor trebue să fi fost foarte mare. Astfel în cursul a 17 ani (1522, 1528, 1530 — 1532, 1534, 1536 — 1542,

---

1) Vezi nota 3 pag. 25.

2) «Isvoare» II. 172. Intre mărfurile importate în timpul dela 2. VII 1529 — 25. — 1530 «czobbel czymer» (probabil coada de samur).

«Isvoare II. 215, 1530. III. 6. «Zwanzigstrechnung» : 1 czoebel czymer importat de «Dominus Gregorius de Moldawia».

3) «Isvoare» II. 376, 1534 X, 31. Pro una Zobolina pelle flor. 1 in auro flor. 1 asp. 10.

4) «Isvoare» I. 38, 1503 X. 10 Simon Grett importează: pelles achorren 3000 fl. 15.

5) »Isvoare» I. 456, 1522. Xi. 17.

Item pro achorren 22 asp. 11.

6) Vezi și D-r Schwnppach: Handbuch der Forst und Jagdgeschichte pag. 220.

1647 — 155, 1555) se face amintire, că la ospătăria înalţilor demnitari s'au întrebuinţat vre-o 650 — 750 potârnichi 1).

Din acestea în anul 1538 s'au prins și consumat 180-190 potârnichi, în 1536, 93 potârnichi, în 1528, 89 buc. și în 1539 vre-o 90 buc. Restul a fost prins în ceilalţi ani.

La 19, XII. 1538 când veni regele la Brașov, într'o singură zi s'au consumat 116 potârnichi în valoare de 3 fl. și 4 asp. 2).

La 26 Ianuarie 1536 se plătește suma de 1 fl. și 34 asp. pentru 35 potârnichi pe seama princepelui, 3) iar la 15 Noembrie 1539 s'au dat ca merinde lui Iohannes Fuchs, Sigismund Gemmarius și Iohannes Hoch, cari au fost trimiși în interes de serviciu la Sibiu între altele și 33 potârnichi 4). Nu se amintește în «Isvoare» numărul mare al potârnichilor, cari erau consumate de cei ce le vânau.

Aceste date ne arată, pe de o parte cât de numeroase erau potârnichile în Ţara Bârsii, iar pe de altă parte favoarea mare de care se bucurau ele ca vânat.

Asupra felului cum se făcea vânarea potârnichilor nu avem nici un document. Desigur erau prinse cu plasa și laţul precum și cu ajutorul șoimilor.

Amintire se face despre dropie și vultur. Despre dropie se pomenește în anul 1522, când la 16 Noembrie se servește la ospăţul dat în onoarea lui Iohannes Zapolya 5). Vulturul este amintit la 1545 când se trimite unul lui Paulus Bank 6).

Rândunica este amintită de trei ori și anume în anii 1538-1547, când s'au prins rândunici cu plase speciale la castelul din

---

1) «Isvoare» I. 456, Qu. II. 91, 87, 89, 112, 113, 121, 210, 250, 252, 277, 346, 340 342, 343, 374, 446, 448, 460, 463, 508, 511, 547, 550, 552, 553, 581, 585, 595, 601-604, 607, 631, 632, 669, 677. «Isvoare» III. 91, 92, 89, 116, 153, 180, 384, 385, 406, 430, 496, 516, 539, 545, 488.

2) «Isvoare» II. 595, 1538 XII. 19 Item notatum quid emptum sit ad adventum regiae maiestatis domini nostri clementissimi: pro 116 perdicibus absque illis, quas postea emi flor. 3 asp. 4.

3) «Isvoare» II. 448, 1536, I. 26 pro 35 perdicibus magnif. dom waywodae datis flor. 1 asp. 34.

4) «Isvoare» II. 632, 1539, XI. 15. Dominis Ioanni Fwx, Sigismundo Gemmario, Ioanni Hoch in generalem iudiciariam sessionem Cibinium missis — dedi eisdem ad viam — perdices 33.

5) «Isvoare» I. 456, 1522, XI. 16, una ave trappen asp. 12.

6) Vezi nota 3, pag. 827.

Bran. Din faptul, că pentru o plasă de prins rândunici se plătea 1 fl. și 17 asp., deducem că prinderea rândunicilor se făcea pe o scară întinsă și că acestea aveau oarecare preț [1].

Despre celălalt vânat aripat nu se face nici o amintire. Putem primi presupunerea, că în Țara Bârsii se găsiau în număr mare cocoși de munte, probabil cocoși de mesteacăn, pasări de apă, sitari, prepelițe, etc. Vânarea lor însă nu s'a făcut în măsură mai însemnată.

Falconeria.

Vânătoarea cu șoimii, care fără îndoială era cea mai nobilă și cavalerească metodă de vânat a acelor timpuri, a fost exercitată și în Țara Bârsii.

Prin falconerie s'a făcut o legătură între Țara Bârsii, Turcia și Vechiul Regat și între aceasta și nobilimea transilvăneană maghiară.

In acel timp la curțile turcești falconeria era bine desvoltată și organizată. Intocmai ca și în alte țări se deosebeau aci falconieri și maeștri falconieri, cari aparțineau celor mai înalte pături sociale și se bucurau de mare vază.

Precum ne arată «Isvoarele» la Brașov au venit adeseori falconieri turci, ba odată a venit și un maestru falconier turc.

In anul 1550 un falconier turc, care este întreținut pe spesele orașului, ia cu sine câțiva șoimi [2], iar în acelaș an un alt falconier turc primește la dispoziția sa din partea primăriei Brașov un servitor și trei cai [3].

Tot în acelaș an se găsește la Brașov un maestru falconier turc, care timp de 19 zile este încartiruit, împreună cu 8 per-

---

1) «Isvoarele» III. 55, 1538 — 1547. La socotelile castelanului din Bran se aminteşte între uneltele şi obiectele economice şi: «rete ad hirundines capiendas» precum şi «aucupatorium ad hirundines».

«Isvoare» III. 64, 1542, VI. 29:

Pro 1 rete ad hirundines capiendas circa castrum fl. 1, asp. 17,

2) «Izvoare» III. 555, 1550, VII. 17. Eodem die venit Turca auceps, qui falcones abduxit, cui misi ter dono victualia, pro fl. 1, asp. 10 u s w.

3) «Izvoare» III, 556, 1550, VII. 19. Turcae aucupi dedi 1 fam. cum equis 3, exp. et sal. ad. 4 dies asp. 48, eidem Turcae dono misi pro asp. 19.

soane şi 8—9 cai la Johann Kemmel, care primi pentru aceasta dela oraş 2 fl. şi $48^{1}/_{2}$ asp.[1]).

In anul 1547 este încartiruit la Franz Schonkabong turcul Furco, care primeşte 4 şoimi, mânuşi şi cape, probabil pentru a le duce în Turcia[2]), iar la 1549 Sereny Gyrcko aduce din Turcia la Braşov şoimi, cari au fost dăruiţi apoi vistiernicului[3]).

In chipul acesta între Turcia şi Transilvania a existat un schimb permanent de şoimi. Braşovul servea atât ca tranzit, cât şi ca furnizor de şoimi, întrucât de aci se exportau în Turcia atât şoimi streini, cât şi şoimi crescuţi şi dresaţi în Ţara Bârsei.

Şi în vechiul regat se practica vânătoarea cu şoimii, aceasta fiind şi acolo considerată ca cea mai nobilă metodă de vânătoare. Astfel în 1546 Dragytsch Ƶpatayr (Spătarul Drăghici), primeşte din partea oraşului Braşov în dar un şoim[4]), şi în 1548 trimişii oraşului, Mihail Rot şi Johann Tartler, iau cu sine între altele şi şoimi în valoare de 15 fl. pentru a fi dăruiţi lui Mircea, voevodul Munteniei[5]).

In mod deosebit era practicată falconeria de către nobilimea maghiară din Ardeal. In această privinţă sunt foarte numeroase datele documentare cuprinse în «Izvoare»[6]).

---

1) «Izvoare» III. 552, 1550, V. 18 Ioani Kemmel, quod Benedictum Coloswariensem Turcan cum 1 fam. et 3 equis in hospitio habuit asp. 5, eidem, quo habuit in hospitio Turcam falconum magistrum ad 19 diem, fuerunt que ibi 9 dies 8 personae et equi 9, iterum fuerunt ibi ad 10, usque diem personae 8 et etiam equi 8 solvi fl. 2 asp. $48^{1}/_{2}$.

2) «Izvoare» III. 400, 1547, Sept. 1—3, venit huc Furco Turca mansitque usque ad sabb., super quo expendi victualias pro fl. 1 asp. $31^{1}/_{2}$ (falcones 4 dedimus ei ex commisione d. thesaurarii constant, — ratione eorundem falconum pro chyrotecis, cappis et aliis exposui, Franzisco Schonkabong pro hospitio asp. 18.

3) «Izvore» III. 382, 1549, X. 12. Sonuobent vor Galli, Alsz Sereny Gyrcko aus thyrckey ist kumen alsz er dy folcken hatt eynge-furtt, haben mir auff rechenschafft dem herren Schatzmeyster geben fl. 10.

4) «Izvoare» III, 351, 1546, VIII. 14. Ipsi Dragytsch Ƶpatayr dedimus dono 1 nisum vulgo sperweder asp. 25.

5) «Izvoare» III. 445, 1548, X. 7. D. Michael Rot et d. Ioannes Thartler sunt missi in Legatione ad Myrche wayw. Se arată cheltuelile de călătorie pentru dânşii, 4 servitori, carul cu 4 cai şi apoi: falconnes, qui sunt missi fillo imperatoris et d. Myrche wayw. constant fl. 15.

6) «Izvoare» III. 270, 271, 283, II. 361.

Oraşul Braşov a dăruit şoimi în repetate rânduri vistiernicului regesc, cel mai înalt funcţionar al finanţelor, care în această calitate aparţinea celor mai nobile societăţi maghiare. Deasemenea oraşul Braşov trimite călăreţi în regiunile maghiare ale Ardealului (Treiscaune, Ciuc) pentru procurarea şoimilor1).

In ce măsură şi cu câtă predilecţie se exercită vânătoarea cu şoimi, de către nobilimea maghiară a Ardealului, ne-o arată următoarele date:

La 25. VII. 1550 vin la Braşov 9 servitori ai vistiernicului regelui aducând cu ei şoimi2), iar 10 zile mai târziu, 4 August, vin alţi 10 servitori cu 26 şoimi.

După ei au urmat Vikarius D-r Franciscus, paharnicul Johannes Margonday, mai departe Johannes Drawa, Sebastianul Zekel, Gregoriu Bornemissa şi Martinus Andoriassy, cu servitorimea. Timp de 9 zile sunt întreţinuţi aceştia pe spesele oraşului la Martinus Birthalber, Franz Schonkabonk, Schildmacher Franz, Müllner Martinus, Egidius Schuller, Johannes Kemmel şi Damasus, oraşul plătind chiar şi carnea ce ce s'a dat ca hrană la şoimi.

Fiindcă în documentele aflate nu se indică nici un motiv al venirii acestor domni la Braşov, putem afirma pe drept, că această societate aleasă, se găsea aci la vânătoare cu şoimi în stil mare3).

Nu putem însă constata, dacă vânătoarea cu şoimi s'a exer-

---

1) «Izvoare» III. 270, 1545, VI. 13, Valentino Tot et Andreae Buchelchis in Siculiam pro falconibus missis. nihil adduxerunt exp. fl. 1.

«Izvoare» III. 271, 1545 VI. 27. Martino Tot in Chyk pro falconibus misso exp. asp. 25.

«Izvoare» III. 551, 1550, V. 11. Dom Rogationum 2 Siculis solvi 2 falcones fl. 2.

2) «Isvoare» III. 557, 1550, VII. 25 venit 1 fam. cum 8 aliis fam. a. d. thesaurario, qui portaverunt falcones huc, in quos erogavi per dies 4 victualias pro fl. 3 asp. 35 $^{1}/_{2}$.

3) «Isvoare» III. 55, 1550, VIII. 4.—venerunt in civ. 10 fam. d. thesaurarii cum falconibus 28, post hos venerunt d. doctor Franciscus vicarius, Joannes Drawa, Joannes Margonday, Sebastianus Zekel, Gregorius Bornemissa, Martinus Andoryassy cum ipsorum familia, quibus singulis diebus mane ac vesperi misi dono, silvi etiam falconibus datas usque ad f. 4 p. Laurenţii, absque vino facit fl. 12 den 1 $^{1}/_{2}$, pro 325 act. vini, octava den 3 aestimata, facit fl. 9, asp. 37 $^{1}/_{2}$, Martino Birthalber, quod tenuit in hospitio d. vicarium asp. 38, Francisco Schonkabonk causa Ioannis Drawa asp. 40, Francisco scutario fl. 1, Martino molitori asp. 12 $^{1}/_{2}$, Egidio Schuler, Joanni Kemmel asp. 25, d. Damaso, quod tenuit in hospitio d. Joannem Margonday iud. regium sedis Schenk asp. 25.

citat și de locuitorii băștinași ai Țării Bârsii. Atât se poate preciza, că despre locuitorii satelor libere săsești, nu numai o dată se amintește în legătură cu falconeria. Cetățenii fruntași ai orașului Brașov erau adepți ai falconeriei, ceeace putem deduce din următoarele:

La 1546 Judele Brașovului primește pentru șoimi 5 fl. și 28$^{1}/_{2}$ asp. [1].

La 1538 își procură castelanul dela Bran Georgius Blech 2 șoimi [2].

La 1536 Brașoveanul Bartus Fwx vinde 2 șoimi [3].

Faptul, că din Săcele s'au procurat șoimi în două rânduri, ne indică că acolo se făcea prinderea și instruirea șoimilor, exercitându-se și vânătoarea cu aceștia [4].

O imagină clară a importanței vânătoarei cu șoimii ne-o procură faptul, că orașul Brașov în repetate rânduri a dăruit șoimi regelui [5], principelui [6], și vistiernicului [7].

Cu deosebire vistiernicul este adeseori amintit în legătură cu falconeria.

In acest scop orașul Brașov cumpăra șoimii cu deosebire din Săcele [8], Treiscaune [9] și Ciuc [10], precum ne arată documentele rămase.

---

1) «Isvoare» III. 347, 1546, VI. 12. D. iud. nostro falconibus et pro insumptis in eos fl. 5 asp. 28$^{1}/_{2}$.

2) «Isvoare« II. 563, 1538, VI. 10. Dominus Georgius Blesch castellanus etiam emit duos falcones pro. fl. 1, asp. 1$^{1}/_{2}$.

3) «Isvoarele» II. 459. 1536 IX. 17. Item pro duobus falconibus a Bartus Fwx emptis ac magnif. domino waywodae dono datis flor, 1 asp. 30.

4) «Isvoare» III. 103, 1541 VI. 23, Pro 5 falconibus a 7 villanis fl. 3.

«Isvoare» II. 563, 1538, VI. 10, Item eodem die pro 10 falconibus ex 7 villis, quos regia maestas optavit dedi ex commissione dom. iudicis flor. 4.

5) Vezi nota 4 pag. 29.

6) » » 3 » 29.

7) «Isvoare» III. 270, 1545 VII 28.

Pro 2 falconibus d. thesaurario emptis ac missis fl. 1 asp. 25.

8) Vezi nota 4 pag. 29.

9) Vezi nota 1 » 28.

10) Vezi nota 1 » 28.

Preţul soimilor bineînţeles varia, de obiceiu era 1 fl. [1].

Pe lângă aceasta cheltuelile de întreţinere a şoimilor se ridicau la o sumă considerabilă, deoarece cereau pricepere, îngrijire, iar şoimii trebuiau hrăniţi cu cea mai bună carne de pasăre, vită sau alt animal păros.

Astfel oraşul a plătit în 1550 la doi săcui suma de 3 fl. pentru un şoim, probabil foarte bun, iar pentru întreţinerea lui 2 fl. şi 49 asp., deci şi pentru întreţinere aproximativ aceeaşi sumă [2].

Pentru echiparea şoimilor se întrebuinţau obiectele uzitate şi în alte părţi. Astfel erau cunoscute: capa ‹cappa› făcută din piele blănită [3], legăturile, cari serveau pentru legarea şoimului de picioare [4], precum şi mănuşile, ce se întrebuinţau la apărarea mânilor [5].

Nu putem însă constata, dacă se făcea deosebire între feluritele cape, legături şi alte ustensile şi dacă se uzita jocul cu pene, cureaua de asvârlit etc. In orice caz se foloseau sfori ‹coarde-cordis›, curele ‹corrigia› precum şi legături de curele ‹liga›.

Ca specie de şoimi se indică în «Isvoare» «falco» şi «nisus vulgo sperweder» [6].

Sub «falco» se înţelegea probabil vindereul, precum şi alte specii de şoimi, iar sub «nisus», eretele.

Nu ne-a rămas însă nici o urmă cu privire la modul cum

---

1) «Isvoare» III. 504, 1549 VI. 2. Pro 8 falconibus dedi fl. 8.

«Isvoare» III. 346, 1546, VI. 5, Pro 2 falconibus fl. 2.

«Isvoare» III. 347, 1546, VI. 7, 1 fam. portario dedi pro 1 falcone fl. 1.

«Isvoare» III. 356, 1546, X. 21. Georgio Lerdy pro 2 falconibus asp. 37 $1/_2$.

«Isvoare» III. 270, 1545, VI, 12. Pro 2 falconibus, quos Georgius Lerdy adduxit fl. 3 asp. 4.

«Isvoare» III. 552, 1550, V. 16, 2 Walachis, qui 1 falconem portaverunt asp. 32.

2) «Isvoare» III. 551, 1550, V. 13. Eodem die pro 1 falcone a 2 Siculis empto fl. 3, pro carne et merces, qui curam falconum gessit fl. 2 asp. 49.

3) «Isvoare» III. 506, 1549 VI. 25. Super 9 falcones imperatori datos, ratione alimoniane ac pellium, ex quibus cappae sunt paratae, exposui fl. 2 asp. 20.

4) «Isvoare» II. 563, 1538, VI. 15. Item pro 12 parvis cappis ad falcones 12 asp. 12 Pro corde ‹sfori› corigis ‹curele› et ligis vulgo nestel asp. 12.

5) «Isvoare» III. 510, 1549, IX. 12, pro 4 chyrotecis ad 4 falcones, quos imperatori duxerunt asp. 12.

6) «Isvoare» II. 361, 1534, VIII. 4 pro nisis avibus vulgo sperweder domino Ioanni Doczy ‹vistiernicul regal› ac familiari eiusdem potioribus flor. 2 asp. 22.

erau prinși și purtați șoimii, cum nu ne-au rămas nici detalii cu privire la modul, în care se exercita vânătoarea. De sigur și la noi acestea se făceau ca și în celelalte țări. O singură urmă ne arată, că vânătoarea cu șoimii se făcea călare. Aceasta din faptul, că odată s'a dat vistiernicului un cal de călărit cu șea și șoim. La vânătoare se întrebuințau probabil și câini de vânat [1]).

Pe de altă parte diferite cusături și lucrări de mână vechi săsești indica vânătoarea cu șoimii, ca fiind exercitată călare.

La chasse dans la contrée de Bârsa au XVI-ème siècle.

Suite et fin de l'article. Dans cette partie l'auteur insiste spécialement sur la chasse au faucon et donne des détails sur les relations entre la Turquie et cette contrée de la Roumanie actuelle: on faisait des actifs échanges de fauconniers et de maîtres fauconniers.

---

1) «Isvoare» III. 283, 1545 , X. 30. D. Gaspari (Pesthiensi) ad sationem d. thesaurarii impraesentavi ex taxa, quantum ad nos credit 1 equum Paripa adolescentem cum falconibus et cum sella facit fl. 9, asp. 1.

PROBLEME ADMINISTRATIVE

VÂNĂTOAREA IN PĂDURILE STATULUI

de A. Z.

Intr'o vreme — nu prea de mult, în 1921 — când curentul pentru aplicarea legii vânatului era prea vădit ostil inginerilor silvici, pentrucă... în timpul răsboiului nu reuşiseră să organizeze poliţia vânatului şi să dea venituri mari pentru vânatul din pădurile Statului (?!), s'a pus bazele actualei legi pentru «Protecţia vânatului şi reglementarea vânătoarei» şi în asemenea condiţiuni s'au putut comite două nedreptăţi:

a) Administrarea vânatului din pădurile Statului s'a luat dela Casa Pădurilor şi s'a dat pe seama unui serviciu de vânătoare, nou înfiinţat în Ministerul de Domenii iar

b) Paza şi poliţia vânatului, în loc să se facă de apărătorii ei fireşti — pădurarii — s'a încredinţat unor paznici, adesea vestiţi braconieri.

Corpul silvic nu numai că nu a abandonat această chestie, ci din contră continu a ţinut-o la ordinea zilei.

In tot acest timp, serviciul vânătoarei, căutând mereu să-şi stabilească adevărata poziţie de echilibru, a peregrinat din serviciu, în direcţie, apoi direcţie independentă şi acum iarăşi ca serviciu este ataşată Direcţiei Zootechnice.

In preajma marilor prefaceri ce se leagă de administrarea pădurilor, chestia vânătoarei se repune în discuţie cu o vie actualitate, dar şi cu tăria rezultatelor unei experienţe de 10 ani precum şi cu indicaţiile precise ale unei evoluţii spre starea normală.

Proectul de lege al Casei Autonome a pădurilor Statului, prin aplicarea strictă a legii vânatului, a rezolvat prima parte a problemei.

«CAPS ia în administrare întreg patrimoniul «pădurilor», (art. 3) și-și propune «să cultive și să «ocrotească vânatul din păduri», (art. 5 al. f) pentrucă «dreptul de vânătoare aparține proprietarului «fondului», (art. 1 din legea vânatului).

Legea și logica strânsă a faptelor, nu putea pune instituția autonomă CAPS, în stare de inferioritate oricărui proprietar particular cu peste 1000 ha pădure, sau oricărei alte instituțiuni, (art. 3 legea vânatului).

Şi dacă este vorba de o ocrotire și cultivare a vânatului din păduri, iar nu de împușcarea lui apoi — slavă Domnului — în pădurile Statului are cine să o facă.

Mai rămâne de rezolvat a 2-a parte: cine și cum aplică legea vânatului.

Sperăm că și în această privință, va birui bunul simț și legalitatea.

Legea vânatului la art. 101 și 102, precizează modalitatea:

«Executarea legii se încredințează Ministerului de «Domenii.

«Ministerul va executa legea prin inspectoratul general și «un serviciu al vânătoarei, înființat la Ministerul de «Domenii, la conducerea căruia se va numi un specialist».

Intre oameni de bună credință, nimic nu ni se pare mai simplu și mai normal ca acel serviciu al vânătoarei, cu organizarea lui actuală, însărcinat cu aplicarea legii vânatului pe tot cuprinsul țării, și fie la un loc cu Direcția regimului silvic, însărcinată cu aplicarea Codului silvic pe tot cuprinsul ţării.

Legătura mai intimă între vânătoare şi păduri, — cât timp vânatul este sănătos, — decât între vânătoare și zootechnie, socotim că nu mai este nevoe s'o accentuăm. Așa dar, cu mici amendamente la legea administrării pădurilor, se poate rezolva acum — și în mod firesc — chestia care n'are decât această unică soluție.

La chasse dans les forêts de l'Etat

Profitant de la modification de la loi d'administration forestière de l'état l'auteur propose que l'actuelle Direction de la chasse y soit comprise.

COMERȚUL LEMNULUI

COMERȚUL LEMNULUI IN 1929

de D. A. SBURLAN

Anul expirat începuse sub cele mai bune auspicii economico-financiare, fiind primul an comercial după stabilizarea valutei și încheierea împrumutului de investițiuni. Prin scăderea tarifului de export și al celui de transport pe C. F. R., se asigura deasemenea afacerilor comerciale, sorții unei rentabilități sporite.

Din nefericire alte împrejurări neprevăzute au stat împotriva desvoltării mulțumitoare a comerțului: iarna extrem de aspră, cu care a început anul 1929 și care s'a prelungit până către mijlocul lui Aprilie, a împiedicat, în multe părți, lucrul la pădure și chiar în fabrici. De aceea, la începutul livrărilor mari pentru piața internă sau externă, depozitele de bușteni la fabrici și stockurile de cherestea în punctele de export erau mult prea mici, față de cereri. In timpul primăverii și verii, câteva inundații au redus capacitatea de transport pe c. f. r. și disponibilitățile din porturile de export. Cu vremea producătorii de cherestea au reușit să-și refacă stockurile, dar o bună parte din timpul de intensă activitate la export – la deschiderea navigației pe Dunăre – a rămas pierdută.

Pentru a ne da mai bine seama de condițiile, în care s'a desvoltat comerțul nostru de lemne în 1929, să ne oprim puțin asupra principalelor evenimente, cari au influențat viața economică a Europei. In general, pe întregul continent s'a resimțit o accentuată criză de numerar, datorită – fie sbuciumărilor politice și economice din diversele state – fie desechilibrului din ce în ce mai accentuat între producție și consumație – fie, în fine, reducerii creditului american. Criza de numerar a fost resimțită aproape în toate statele importatoare de lemn și aceasta a condus la restrângerea consumului.

In domeniul producției și comerțului de lemne, un deosebit răsunet a avut în anul expirat «ofensiva» exportului sovietic de lemne, care — deși deocamdată inoperantă — pare totuși a pregăti zile grele producătorilor din țările scandinave. Sovietele depun cele mai mari eforturi, spre a impune trustului importatorilor englezi — cari au cumpărat până acum întreaga producție din N. Rusiei — cantități cu mult mai mari (cu 45 %) decât cele din 1929.

Prin aceasta exportul Suediei și Finlandei către insulele britanice este serios amenințat și va trebui să caute debușeuri mai spre sud, către Franța, Spania, pate chiar în bazinul mediteranean, pătrunzând astfel în raza de interese a țărilor producătoare din centrul și sud-estul Europei. Conflictul acesta de interese ruso-scandinav va avea astfel repercursiuni adânc simțite, asupra întregului comerț de lemne european.

In ce privește comerțul nostru exterior de lemne, conjunctura principalelor piețe de desfacere — cu excepția Orientului — a fost în general nefavorabilă:

In Ungaria, piața cea mai de seamă pentru producătorii de lemne din Ardeal, anul expirat a însemnat din nou o bătălie pierdută pentru stăpânirea acestui centru consumator. De unde până la 1926 România revendica pentru sine locul de prim furnizor — la toate categoriile de mărfuri lemnoase — acum ea mai deține acest loc numai pentru lemnul de foc, de o manipulare așa de puțin rentabilă. Concurența lemnului slovac și croat — favorizată de tarife și legături feroviare speciale — a redus în 1929 și mai mult cuantumul exportului nostru de lemne în Ungaria și — dacă nu se vor încheia convențiuni comerciale cu această țară — desfacerea produselor lemnoase din regiunile de vest ale țării noastre, așa de depărtate de porturile dunărene, va fi în viitor serios periclitată.

In Germania, discuțiunea asupra reparațiunilor (planul Young) și nesiguranța ce a domnit multă vreme în privința rezultatului conferinței de la Haga, a cauzat o însemnată rezervă a importatorilor de lemne, rezervă de care s'a resimțit mult și exportul nostru de cherestea din Bucovina. Pe de altă parte, încheierea convențiunii comerciale cu Polonia și tratativele duse în acelaș scop cu Sovietele, vor canaliza desigur în viitor o bună parte din exportul de lemne al acestor ţări, către pieţele de consum ale Reich-ului. Aşa fiind, exportul nostru de lemne către Nord, atât de înfloritor în ultimii ani, va avea de suferit concurenţe serioase pe piaţa germană, în anul care începe.

Către Levant şi ţările Mediteranei, exportul nostru de lemne s'a desvoltat în cursul anului 1929 în condiţiuni aproape normale. Preţurile impuse în 1928 de sindicatul exportatorilor români au fost acceptate tale-quale, dar au trebuit să cedeze cu 3—5% ‹100—200 lei de m³› către toamnă, când intensitatea afacerilor mai slăbise. Ceeace este însă îngrijorător în desvoltarea relaţiunilor noastre cu aceste pieţe, este insistenţa ce depun principalele case de import din Levant, cu intenţia de a determina pe producătorii români, să ia asupra lor riscurile transportului şi să înfiinţeze depozite în principalele porturi ale Mediteranei. Prin aceasta producătorii noştri ar pierde libertatea de acţiune şi — cu marfa depozitată pe compt propriu în ţările de destinaţie — ar fi obligaţi să accepte condiţiunile şi preţurile oferite de casele de desfacere respective.

Cifre asupra cantităţilor totale de lemne şi produse lemnoase exportate în 1929 nu se pot da deocamdată, întrucât statistica pe acest an a comerţului exterior, nu a fost încă încheiată.

In primele 9 luni ale anului expirat s'au exportat ‹în tone›: Lemne de foc 449.500 t., trunchi de brad, 2.250 t., lemne de construcţie, de stejar 13.700 t., de foioase 53.500 t., de răşinoase 674.500 t.

Dacă ţinem seamă de media exportului din ultimele luni ‹August—Septembrie› putem evalua quantumul probabil al exportului pe întreg anul 1929. Cifrele astfel deduse au fost înscrise în tabloul de mai jos, unde se arată şi exportul din anii 1926—1928.

Felul mărfurilor exportate	Cantităţi exportate ‹în tone› în anii			
	1926	1927	1928	1929
Lemne de foc	1.033.018	703.436	648.277	580.000
Trunchi de brad	16.709	2.810	3.967	5 250
Grinzi şi cherestea de stejar .	10.321	15.074	18.291	27.900
» » alte foioase de fag .	64.215	69.249	85.283	73.000
Grinzi şi cherestea de răşinoase	1.055 089	989.872	1.083.787	936.700

Din examinarea acestor cifre, se vede că exportul de lemn de foc a scăzut foarte mult (începând deja dela 1925), ajungând în 1929 la $^1/_2$ cifrei din 1926. Această scădere se datorește micșorării stocurilor disponibile pentru export, stocuri ce erau alimentate în anii 1922—1926 cu materialele extrase de pe întinsele suprafețe de pădure, defrișate pentru crearea de islazuri comunale. In sine restrângerea exportului de lemne de foc nu înseamnă o prea mare pagubă pentru economia națională, având în vedere micul câștig ce rezultă din acest fel de valorificare a lemnului.

Cantitatea exportată anual din trunchii de brad, a variat mult dela an la an, dar s'a menținut la cifre cu totul reduse.

Exportul de lemn de construcție și cherestea de foioase se desvoltă din an în an, ceeace nu poate fi decât îmbucurător. In special exportul de fag prelucrat, care în unele țări (Jugoslavia) a luat un avânt remarcabil, ar putea contribui într'o măsură apreciabilă la sporirea rentabilității pădurilor de fag, destinate astăzi a produce doar lemn de foc.

Exportul de cherestea de brad se menține — cu mici variații în plus sau minus — în jurul cifrei de 1.000.000 tone, cifră mult prea mare față de puterea de producție a pădurilor țării. In adevăr, dacă avem în vedere că suprafața pădurilor de rășinoase din întreaga țară este de 1,5 mil. ha, socotind o creștere anuală medie (posibilitate normală) de 3 m^3 pe hectar, rezultă că posibilitatea anuală totală în lemn de rășinoase ar fi de 4,5—5 mil. m^3 lemn brut. Din prelucrarea acestui material ar rezulta circa 2,5 mil. m^3 cherestea, resp. 1.200.000. Dacă se exportă anual în mediu 1 mil. tone — după cu am arătat mai sus — pentru consumul intern ar mai rămâne abia 200.000 t. tone cherestea. De fapt se consumă în țară aproximativ 3 mil. m^3 cherestea, adică ceva mai mult decât producția normală a pădurilor noastre de rășinoase. In rezumat, exportul nostru de cherestea se face din rezervele de lemn aflate în pădurile bătrâne, dela munte. O continuare a lui în măsura, în care se face astăzi, înseamnă nu numai sleirea masivelor noastre forestiere, dar surparea însăși a intereselor economice ale țării, care în desvoltarea sa viitoare va fi lipsită de cel mai necesar dintre materialele de construcție.

Pe piața internă, care — după cum am arătat — consumă anual cantităţi superioare celor exportate, comerţul lemnului s'a resimţit foarte mult de criza financiară, ce a bântuit în cursul anului 1929. Lipsa de numerar şi mai ales dobânzile uzurare pretinse de institutele de credit au redus mult activitatea de construcţie, atât în oraşe cât şi în provincie. In consecinţă, desfacerea materialelor a mers aşa de greu, încât mulţi din micii depozitari de cherestea şi lemne de foc, înglobaţi în datorii, au fost adeseori siliţi să vândă sub cost, spre a putea face faţă plăţilor la termen.

Recolta oarecum abundentă dădea nădejdi, că se vor desface cantităţi însemnate de materiale pentru construcţii rurale. Şi aceste nădejdi au fost spulberate însă, de criza de numerar şi preţurile derizorii oferite sătenilor pe cereale.

Un deosebit interes a suscitat cererea de traverse a C. F. R., (aproape 2 mil. bucăţi), pentru care se duc tratative între direcţiunea generală şi sindicatul producătorilor de aproximativ o jumătate an şi cari încă n'au condus la rezultate definitive.

In acest fel, anul 1930 începe şi pe piaţa internă în condiţiuni destul de dificile pentru comerţul lemnului. Poate că înfăptuirea programului de lucrări, anunţat de guvern (şosele, canale, clădiri) să aducă înviorarea producţiei şi comerţului de materiale de construcţie, atât de dorită de toată lumea.

Der Holzhandel im Jahre 1929.

(Auszug)

Zu Beginn des verfl. Jahres wurde die rum. Holzproduktion, wegen des äusserst strengen Frostes, welcher die Wald- und Sägearbeiten lahmlegte, stark vermindert. Infolgedessen warren im Frühjahr die Schnittholzlager fast leer, während die Nachfrage sehr rege war.

Der Aussenhandel ist einerseits von der Geldkrisis, welche ganz Europa heimsuchte überaus stark beeinflusst worden. Die rusische, «Exportoffensive» anderseits, scheint auch die rum. Holzproduktion zu interessieren, weil durch sie der Absatz im Westen verloren sein wird.

Auf den Absatzmärkten war die Konjunktur in Ungarn und Deutschland, wegen des schleppenden Ganges der Geschäfte als Folge der Reparationsfrage besonders schlecht; nur im Levant und den Mittelmeerländer verlief der Holzhandel nahezu normal.

Auf dem Innenmarkt war auch der Bauholzabsatz wegen der Geldknappheit schwierig.

Die im J. 1929 ausgeführte Holzmenge ist höher als diejenige des J. 1928 mit Ausnahme des Brennholzes, dessen Export seit 1926 ungefähr auf die Hälfte sank. An weicher Schnittware wurden seit 1925 im Jahresdurchschnitt zirka 1.000.000 Tonen exportiert, welche Quantität die Produktion der Nadelwälder Rumäniens bei weitem übersteigt.

CRONICA

Conferinţe

Conferinţele agricole. — D-l C. Argetoianu, fost Ministru al Agriculturii şi Domeniilor, a inaugurat ciclul de conferinţe al Societăţii Inginerilor Agronomi, vorbind despre «Creditul Agricol».

Pentru d-sa problemele ce se pun astăzi agriculturii se pot deslega în două etape.

Prima constând din lichidarea tuturor datoriilor producătorilor, a doua din organizarea unui credit agricol, care va putea da roade, având terenu astfel curăţit.

E necesar un împrumut extern de 1 miliard lei aur (30 miliarde lei) cu care să se realizeze prima etapă.

Pentru Statul nostru care nu are decât 5 miliarde lei aur datorie, lucrul e uşor, mai ales că bugetul poate suporta anuităţile şi dobânzile ce s'ar repartiza pe 40—50 ani.

Această soluţie asigurând agricultorilor bani cu dobândă mică ar salva situaţia rea de azi.

Pentru etapa a II-a o sumă egală ar fi suficientă.

Creditul agricol fiind necesar pe termen lung şi cu dobânzi sub 7 %, tot Statului revine organizarea lui.

Conferenţiarul insistă apoi asupra cooperaţiei care nu dă roade din motivul că nu e bine dirijată.

După d-l Argetoianu, creditul agricol trebue realizat, după ee pasivul actual al agricultorilor va fi lichidat, iar mentalitatea acestora formată în vederea unei cât mai raţionale utilizări a creditului.

* * *

La 27 Ianuarie d-l D. G. Chiţoiu, a vorbit despre «Evoluţia politicii noastre agrare».

Conferinţa a fost o incursiune istorică în evoluţia agriculturii din ţara noastră, conferenţiarul menţionând toate momentele importante dela primele începuturi până astăzi.

D-l Chiţoiu a ţinut să introducă în acest istoric şi date asupra învăţământului şi legiuirilor silvice.

Concluziile reamintesc pe acelea ale d-lui Argetoianu: credit, educaţie agricolă, technică înaintată, etc...

* * *

La 30 Ianuarie d-l D. Andronescu a conferenţiat despre: Problema grâului din punctul de vedere al agricultorilor, morarilor şi brutarilor.

Bazat pe date statistice conferenţiarul dovedeşte că grâul nu mai poate renta aproape în nici o ţară din lume, la preţul pieţii mondiale.

D-sa studiază modul cum se pune problema pentru morari şi brutari.

Din studii comparative deduce că din punct de vedere al calităţii, grâul românesc e superior tuturor celorlalte din Europa şi America.

Vina e a noastră că nu am ştiut să-i valorificăm această calitate.

* * *

Ciclul Federaţiei. Şcoala politechnică. — Prof. Ing. Th. Ficşinescu: «Evoluţia raţionalizării şi tendinţele ei».

E ultima conferinţă din acest ciclu, de care ne-am mai ocupat, în numerile anterioare ale revistei.

După opiniile emise de conferenţiar, raţionalizarea trebue considerată ca remediul cel mai sigur împotriva crizei de producţie şi de consumaţie.

Chiar situaţia dificilă a agriculturii, industriei, grevele şi somajul se explică în mare parte prin lipsa raţionalizării muncii.

Deşi nu e încă o ştiinţă consacrată «raţionalizarea» fiind bazată pe observaţie şi experimentare, adică extinzând metodele analitice şi sintetice la fenomene technico-economice, împrumută caracterul de ştiinţă.

D-l Th. Ficşinescu face apoi istoricul acestei mişcări insistând cu deosebire asupra lui F. Taylor, care este considerat părintele raţionalizării.

In afară de avantajele raţionalizării muncii, d-sa aminteşte şi lipsurile sistemului.

Acestea sunt: abrutizarea lucrătorului, surmenajul fizic şi intelectual şi agravarea somajului.

Pentru combaterea acestor neajunsuri s'au pus bazele unei noui ştiinţe Psycho-Technica.

Aceasta urmăreşte descoperirea aptitudinilor proprii fiecărei meserii precum şi înclinările individului spre o anume ramură a muncii. Din cunoaşterea acestora se poate realiza ştiinţific îndrumarea fiecăruia la meseria care i se potriveşte.

Ea pune pe fiecare om în locul respectiv, realizând astfel selecţia şi orientarea profesională.

Incheind observă că ţara noastră aşa de bogată dela natură, dacă ar avea şi o muncă raţionalizată ar fi prima pe lume.

I. Caloianu

INSEMNARI

Dela Rooswelt la Hoover. *Conservatorism şi liberalism forestier american.* — Lumea forestieră a Statelor Unite ale Americei este angajată într'o interesantă luptă de principii cu însuşi preşedintele Uniunii, domnul Hoover.

Disputa a născut din intenţia preşedintelui de a împărţi diferitelor state din West o însemnată suprafaţă din patrimoniul public al Uniunii — teren în cea mai mare parte de păşune —.

Contra acestei intenţii «tentative suggestion» s'a ridicat energic şi cu autoritate «soc. forestierilor americani».

Gestul pe care Hoover vrea să=l facă este prin excelenţă democratic, aşa că de la prima vedere ar surprinde ostilitatea cu care a fost primit în patria democraţiei.

Există însă o tradiţie şi o experienţă cari au constituit resortul mişcării unanime de cari ne ocupăm.

Tradiţia începe în timpul prezidenţiei lui Rooswelt, iar experienţa odată cu valorificarea noului continent.

Impărţirea bogăţiilor democratic realizată aduce cu ea o risipă ale cărei urmări apar totdeauna mai târziu. Noul continent a cunoscut în ceiace priveşte bogăţiile naturale, o grandoare — explicabilă prin insuficienţa indivizilor valorificatori iar astăzi o decădere inerentă nechibzuirii iniţiale.

Deja în 1908, sprijinită de Rooswelt, s'a afirmat mişcarea pentru conservarea bogăţiilor naturale existente şi mărirea patrimoniului public prin cumpărarea terenurilor mici împărţite altădată statelor, societăţilor şi particularilor pe sume derizorii.

Cel mai mare preşedinte pe care Statele=Unite l=au avut — Rooswelt — a înţeles consiliile prietenului său Pinchot silvicultor cu vază format la şcoala conservatorismului forestier francez.

Anul 1908 generează tradiţia necesităţii unei politici de acerb conservatorism în materie de pământ, politică ce se defineşte apoi treptat ca singura posibilitate de zăgăzuire a decăderii Uniunii.

Azi Hoover încearcă pulsul specialiştilor pentru a=şi da seama de perspectivele intenţiilor sale.

Acea «tentative sugestion» este tatonarea abilă a politicianului cu scrupule. Cine ştie însă, dacă ea nu va deveni realitate mai târziu când spiritele vor fi obosite de polemică sau preocupate aiurea. Faptul că din întâmplare Hoover este de origină din West, unde desigur are o clientelă politică interesată, ne impune toate rezervele.

Nicăeri, ca la noi, nu poate fi mai bine înțeleasă această situație care formează cadrul permanent al dramei continuiri pe care o trăește silvicultura românească.

Patria democrației a trebuit să înțeleagă cât de funest este liberalismul în materie de economie forestieră, iar azi ne dă exemplul cel mai strălucit al luptei duse de exponenții educației și tradiției individualiste și liberale pentru conservatorismul aristocratic.

Sunt două lumi diferite cari pot fi perfect armonizate. Lupta angajată peste Ocean este de o importanță deosebită. De o parte Președintele, care încearcă să uite că e inginer și economist rămânând numai om politic, pe de alta Soc. forestierilor americani caracterizați prin combativitate și trecutul lor bogat în izbânzi și prestigiu.

Dacă impune Hoover, atunci toată munca de peste un sfert de veac a silvicultorilor este distrusă.

Invers, succesul ar da o nouă autoritate ideilor pentru cari și noi luptăm de atâția ani de zile.

Sunt însă numeroase învățămintele pe cari le putem trage din această operă a Președintelui Uniunii — fiindcă oricum, chiar rămânând la disputa principală, meritul lui Hoover este că a prilejuit-o.

America lipsită de o tradiție forestieră dovedește prin zbuciumul puternic cu care a răspuns unei «intenții» dorința fermă de a-și definitiva în materie de economie forestieră drumul deschis de predecesorii amintiți mai sus.

Se verifică încă odată necesitatea unei politici speciale față de păduri, cari prin însăși esența lor impun un conservatorism natural, idee ce astăzi a încetat de a fi considerată barocă chiar și în America ultra democrată și liberală.

Apare însă și pentru Statele-Unite problema grea a politicianismului opac, distrugător și insensibil la alte imperative de cât cele dictate de meschinele interese ale clientelei.

Dacă Hoover a avut scrupulul de a încerca atmosfera înainte de a decide, sigur urmașul său va semna întâi și apoi — dacă va mai fi cazul — va discuta.

M. Dr.

⁂

Zahăr din lemn. — O descoperire recentă, ce face actualmente multă vâlvă în cercurile technice și economice ale Germaniei, este acea a d-rului Bergius din Heidelberg, care a găsit procedeul rentabil, de a fabrica zahăr din lemn. Vestea acestei importante descoperiri și-a făcut deja drum și în presa cotidiană dela noi (a anunțat-o acum câteva zile ziarul «Curentul») și a stârnit deasemenea un viu interes. Găsim util deci să dăm cetitorilor revistei noastre detalii mai ample asupra acestei chestiuni, după o dare de seamă [1]) asupra conferinței ținute de autor însuși la Viena, în cursul lunei Ianuarie a. c.:

---

1) Din «Internationaler Holzmarkt», 1930, Nr. 8 și 9.

Incercări de a obţine substanţe zaharoase din lemn sau din celuloză, în general, s'au făcut cu sute de ani în urmă.

Ideia de a inversa procesul, ce se petrece zi de zi în natură şi anume de a face celuloză din amidon şi zahăr este deasemenea destul de veche. Faptul că celuloza se întâlneşte în natură aşa de des, ca element constitutiv al scheletului plantelor, a îndemnat totdeauna pe chimiştii-biologi, să transforme lemnul—prin reacţiuni chimice—iarăşi în substanţe zaharoase.

Cel dintâi, care s'a ocupat de aproape cu această chestiune pare a fi fost austriacul Demuth, care încercase în America să obţină hrană pentru vite, din lemn. Incercările sale au rămas însă fără rezultat, din cauza dificultăţilor de ordin technic ce făceau producţiunea nerentabilă.

Bazele chimice ale transformării celulozei în hidraţi de carbon, aşa dar în substanţe nutritive, sunt deja de mult cunoscute şi se sprijină pe 2 procedee: acela al chimistului Ost, care tratează lemnul cu acid sulfuric şi acela al prof. Willstätter, care tratează lemnul cu acid clorhidric concentrat. In ambele cazuri se obţine din lemn circa 60—65% hidraţi de carbon.

Greutăţile unei aplicaţiuni technice a acestor procedee sunt însă extrem de mari. Mai întâi HCl concentrat atacă tare toate metalele, aşa că recipientele ţevile şi celelalte aparate de metal sunt excluse dela o aplicaţiune a procedeului. O a doua greutate este aceea că zaharurile ce iau naştere, nu sunt stabile, la temperaturile înalte, cu cari se lucrează şi se descompun din nou. O altă condiţiune—de care depindea rentabilitatea producţiunei—era aceea de a recâştiga ca atare HCl în forma concentrată, deoarece e foarte scump. Mai departe, trebuia ca randamentul în zahăr al materialului brut utilizat, să fie cât mai urcat şi să nu se obţină deşeuri neutilizabile.

Procedeul imaginat de d-r Bergius pare a răspunde strălucit tuturor acestor greutăţi. I-au trebuit însă acestui savant 14 ani de muncă intensă de laborator şi însemnate sume băneşti. De aproximativ 2 ani autorul este în posesia procedeelor technice, cari permit fabricarea pe scară întinsă şi crearea de industrii. Se lucrează actualmente la instalarea a două prime fabrici, una în Geneva şi alta în Mannheim şi produsele lor vor apare pe piaţă, poate deja din vara a. c.

După lămuririle date de d-r Bergius, procesul fabricaţiei şi amenajarea technică a unei asemenea instalaţiuni este următoarea:

1. Prima parte a instalaţiei este o maşină de tocat lemnul. Surcelele obţinute trebuesc apoi uscate foarte bine, până la aproximativ 1% conţinut în apă astfel ca HCl, cu care va fi tratat lemnul să fie conservat în forma cea mai concentrată.

2. Surcelele de lemn astfel uscate sunt introduse într'o baterie compusă din o serie de vase (rezistente acţiunii HCl), unde ele sunt supuse acţiunii acidului şi anume într'un prim vas, în care se găseşte deja o soluţie de zahăr, apoi într'o serie de alte vase în care se găsesc soluţiuni din ce în ce mai concentrate (aşa-zisa metodă a difuziunii).

Fiecare vas se construeşte deocamdată pentru un conţinut de 20 m³.

In timpul acestui proces celuloza este dizolvată de HCl, iar ca rest rămâne lignină (aprox. 30%) insolubilă, din care se fabrică valoroase brichete de ars (de 5000 calorii).

3. Miezul problemei fabricaţiunii stă însă în al treilea agregat al procesului de producţie şi anume în sistemul de încălzire. Cum vasele folosite se construesc inclusiv din materiale rău conducătoare, căldura trebuie condusă nu din afară — cum se face de obiceiu — ci introdusă direct în lichid. In acest scop se pompează înăuntru infuziunii de ulei, ce nu este atacat de HCl; prin aceasta se obţine o încălzire superioară, de scurtă durată, ce nu influenţează asupra stabilităţii zahărului. Uleiul, care nu se amestecă cu HCl şi soluţia de zahăr este aspirat afară prin pompe anume şi poate fi din nou încălzit şi folosit, ceeace contribue la rentabilitatea procedeului.

4. In a patra fază, hidratul de carbon obţinut prin hydroliză (65% din lemnul brut folosit), care este un produs intermediar — între amidon şi zahăr — este separat sub forma unei substanţe poroase — uşor colorată în cenuşiu — brun. HCl este recuperat sub forma concentrată şi ca produs secundar se obţine oţet de lemn (4% din lemnul întrebuinţat). Hidratul de carbon obţinut astfel este perfect digestibil şi este — în forma primă, în care se obţine — prea puţin dulce. El poate fi rafinat şi se aseamănă atunci cu acea pulbere albă, obţinută prin amestec de diverse făine, ce se consumă aşa de mult în America. Din aceasta se poate obţine şi un fel de sirop, asemănător mierei artificiale.

Economia sistemului Bergius este cu atât mai remarcabilă, cu cât nici una din utilizările lemnului nu dă produse aşa de valoroase şi randament aşa de urcat. In rezumat, dintr'un kgr lemn se pot obţine 65 dag amidon-zaharat + 30 dag brichete de lignină + 4 dag esenţă de oţet.

Specia lemnului nu influenţează nici asupra procesului fabricaţiei nici asupra produselor.

Zahărul obţinut este folosit actualmente ca nutreţ pentru vite, amestecându-se în proporţii aproape egale cu feculă de cartofi şi cu puţină făină de soia. Se fabrică astfel mici pesmeţi, cari înmuiaţi apoi în apă sunt mâncaţi cu multă poftă de porci şi alte vite de abator.

Fabricarea zahărului-nutreţ din lemn este de mare importanţă pentru ţările ce importă carne sau produse agricole pentru îngrăşatul vitelor de tăiat, ţări între cari se numără în primul rând Germania.

Pentru producţiunea forestieră, noua descoperire este de mare însemnătate fiindcă sporeşte consumul de lemn, deci posibilitatea plasării lui, mai ales sub forme ce nu şi-ar putea găsi altă utilizare rentabilă (deşeuri dela fabricarea cherestelei, rumeguş, ramuri şi chiar coajă).

D. A. Sburlan

* * *

Despre exploatatorii de păduri scrie o revistă americană cum ar putea scrie şi una românească: «Exploatatorul de păduri nu se prea interesează de şcolile forestiere. Poate fiindcă se teme că aici este un isvor de idei nepractice pentru el, sau pentru că el crede că în asemenea şcoli se hrăneşte o propagandă contra lui, sau pentru că în fine nu ştie în definitiv ce voesc şi ce încearcă a face şcolile forestiere. Exploatatorul de păduri şi industriaşul, până în timpul din urmă era un om care se ridica singur de jos era opera faptelor lui şi nu isbutea în viaţă de cât după îndelungă şi grea luptă.... El şi astăzi vorbeşte cu mândrie şi cu satisfacţie de cei 30—40 ani ai săi de muncă sau de experienţă ca supraveghetor în pădure sau exploatator, ca vânzător en gros sau en detail; şi azi el este prea mult înclinat a crede că singura cale pe care poţi învăţa meşteşugul exploatării de pădure or al industriei sau a comerţului de cherestea, este să începi de tânăr, cu făcutul stivelor în fabrică şi că nici o şcoală din lume nu te poate învăţa ceva despre exploatarea pădurilor».

V. N. S.

* * *

Concentrări. Trusturi. — A trecut nebăgată în seamă o informaţie care anunţa un fapt de o deosebită însemnătate pentru noi.

E vorba de o importantă tranzacţie în industria forestieră europeană, încheiată spre sfârşitul anului 1929 în Geneva.

Societatea anonimă forestieră *„Ofa"* şi *„British and European Timber trust Ltd."* s'au concentrat sub conducerea domnului Ludovic Sonnenfeld fost director general la «Ofa».

Dacă ţinem seamă de amănuntul că numai «Ofa» controlează 23 mari întreprinderi forestiere din Europa, având un capital de 15 mil. franci elveţieni, ne putem da seama de importanţa covârşitoare a noului trust.

Adăogând pentru preciziune şi nota că «Timber Trust» are un capital de 993.500 lire sterline (circa 850 mil. lei) forţa nouei închegări apare evidentă.

Pentru piaţa internaţională asaltată impetuos de Rusia, concentrarea înseamnă o baricadă puternică, pe care nu ştim dacă o va putea depăşi colosul rasăritean.[1]

Fapt important este că trustul are de scop menţinerea pentru el a pieţei engleze pe care înspre sfârşitul anului trecut tindeau s'o ocupe aproape esclusiv ruşii.

In acelaş timp nu trebuie să uităm că el reprezintă şi o mişcare impusă de criza financiară atât de acută pentru întreaga Europă.

La noi «Ofa» este reprezintată prin societăţile: «Ofa» S. A. Braşov; Exploatarea forestieră din Valea Mureşului; S. A. Industria forestieră; Soc. Topolovăţ pentru comerţul cu lemne şi S. A. «Putna» care are instalaţii de ferăstrae şi cale ferată pe Mureş.

* * *

De o însemnătate mai redusă, prin caracterul său local, este castelul fabricilor de mobilă curbată din ţara noastră anunţat de revistele economice.

Vechile fabrici din Pâncota-Mundus (Boroşineu) — Lack şi Blau (Bucureşti) — Dietz Codlea şi Silvica (Cernăuţi), cartelate, au hotărît să rămână în funcţiune numai 3 fabrici în: Boroşineu, Pâncota şi Sighet.

Evident această tranzacţie dovedeşte o criză dificilă pe care societăţi cu vechiu renume nu o pot învinge.

Ea înseamnă însă şi o pierdere simţitoare pentru noi reducând un debuşeu pe care deja îl apreciem insuficient.

Dacă augurii sub cari se prezintă anul acesta vor fi necontrazişi de împrejurări, atunci trebue să ne aşteptăm la o nouă perioadă de suferinţă pentru industria forestieră.

v. d.

RECENZII

Prof. D-r **Aurel G. Gociman,** conferenţiar la Academia comercială din Cluj: *Industria şi comerţul lemnului în bazinul Mureşului superior.* 355 pag. şi numeroase tabele. Editura autorului. Cluj, 1929.

Lucrarea d-lui Gociman o detaliată monografie a industriei şi comerţului lemnului, într'una din principalele văi ale Ardealului, — valea Mureşului superior — a fost prezintată de autor în Iunie 1928, ca teză de doctorat la Academia comercială din Bucureşti. Ea este precedată de referatul d-lui Prof. C. Bungeţianu (6 pag.), către comisiunea de examinare.

Studiul acesta cuprinde 5 mari capitole: In primul se descrie situaţia generală a regiunii: geografia economică, populaţia, căile de comunicaţie; în al 2-lea, se desvoltă chestiunile referitoare la domeniul forestier: întinderea pădurilor (346.616 ha din cari 64.478 ha propr. Statului, 130.344 ha propr. comunelor şi composesoratelor, etc., administrate de Stat, şi 151.796 ha proprietate particulară). Intinderea pădurilor din bazinul Mureşului a suferit mari reduceri — ca şi în restul ţării — prin exproprierile şi defrişările făcute pe baza legilor de reformă agrară.

Speciile forestiere, ce populează pădurile regiunii sunt: dintre răşinoase, moliftul, bradul şi pinul silvestru (ultimul numai sporadic); dintre foioase fagul, carpinul, paltinul, aninul, stejarul (mai ales gorunul), frasinul, etc. Autorul nu face (deşi aceasta ar fi fost posibil, pe baza statisticei pădurilor din 1922) o detaliere a întinderilor ocupate de diversele specii şi a proporţiei claselor de vârste, cercetare foarte utilă, pentru aprecierea disponibilităţilor de materiale, ce s'ar mai găsi în pădurile acestei regiuni.

Capitolul III «Exploatarea pădurilor» conţine o amplă descriere a principalelor modalităţi de exploatare uzitate pe valea Mureşului: regia, dijma, antrepriza; produsele obţinute, etc. In continuare se vorbeşte despre lucrul şi lucrătorii de pădure, despre aptitudinile acestora şi modul de remunerare, costul diverselor lucrări, apoi despre mijloacele de transport: pe uscat uluce şi jghiaburi; căi ferate forestiere — în bazinul superior al Mureşului erau în 1928 peste 500 km. asemenea instalaţii —; funiculare şi zeonifere; pe apă: plutit liber (sălbatec), plutărit. Interesantă este descrierea ce face autorul — după documente maghiare — asupra modului cum se făcea plutăritul pe Mureş. Acesta a început în 1873, cu 64 lucrători aduşi special de către guvernul maghiar tocmai din Baden, şi a continuat până la 1914. Transportul se făcea în plute legate, uriaşe, având fiecare 350—400 trunchi. Intre 1873 şi 1885 s'au transportat pe această cale, din Domeniul forestier Gurghiu, circa 400.000 m^3 lemn de molift, în 700 plute, de la Reghin până la Arad şi Seghedin.

Capitolul IV tratează despre industria lemnului, în care autorul face o monografie detaliată a fabricelor mai mari de cherestea din Valea Mureşului cu arătarea anului înfiinţării, a investiţiunilor financiare, al amenajării technice producţiei anuale, etc.. Este interesant de urmărit modul cum a mers desvoltarea industriei cherestelei în această regiune Astfel :

In 1900 erau	10 fabrici cu	1250 HP şi	32 gatere
1914 »	44 »	» 9730 »	» 200 »
1922 »	55 »	» 10.250 »	» 209 »
1925 »	56 »	» 10.185 »	» 207 »
1927 »	53 »	» 9830 »	» 194 »

Începând dela 1925 — anul când industria cherestelei şi-a atins culmea înfloririi sale în ţara noastră — se observă o descreştere a activităţii, ce merge accentându-se tot mereu.

In mediu, o fabrică din V. Mureşului are 5 gatere şi 47 HP pe gater (faţă de mijlocia de 3 gatere pentru întreaga ţară, N. recenz.).

Până la 1910 fabricile de cherestea din Valea Mureşului debitaseră în total 5.495.000 m^3 lemn brut de răşinoase: iar de la 1911 şi până la 1927 — cu întreruperea sau diminuarea de activitate din timpul răsboiului — peste 18.000.000 m^3 lemn de răşinoase. Cum întinderea pădurilor de brad şi molift din această regiune este de aprox. 170.000 ha, a căror producţie normală anuală ar fi de circa 500.000 m^3 (3 m^3 pe an şi ha.); rezultă că s'a exploatat anual cam de 3 ori mai mult de cât reprezintă posibilitatea normală a pădurilor. Aceste supra-exploatări — îndreptăţite oarecum la început, când existau mari rezerve de păduri bătrâne, — depăşesc totuşi cu mult quantumul unor exploatări de durată, şi vor pregăti instalaţiunilor costisitoare de debitare, o existenţă efemeră.

In continuare, autorul dă apoi ample indicaţiuni, cu caracter general, asupra instalaţiunilor pentru fabricarea cherestelei : fabrici, depozite, maşini-unelte, cheltueli de investiţie, organizarea muncii, technica tăerii, etc., indicaţiuni cari — după cum vom arăta mai jos — puteau lipsi dintr'o monografie regională.

Datorită excelentei calităţi şi fineţei lemnului de molift din această regiune, s'au înfiinţat după răsboi 2 fabrici de lemn de rezonanţă, având o producţie anuală de 2.000—3.000 m^3, din care cea mai mare parte se exportă. Cu începere dela 1926, această industrie a suferit o gravă lovitură, prin desvoltarea radiofoniei.

Capitalul IV se încheie cu interesante consideraţiuni asupra personalului utilizat în industria lemnului, salarizare, organizaţii muncitoreşti; apoi cu descrieri privitoare la organizarea şi finanţarea întreprinderilor private, a cooperativelor şi regiei de Stat. Cele mai multe şi mai mari întreprinderi din Valea Mureşului sunt societăţi anonime. Trei mari concerne «Foresta», «Ofa» şi «Lomaş», controlează aproape întreaga producţie; ele au peste 90 % capital străin şi deţin încă mari rezerve de lemn brut, cumpărat dinainte de răsboi. Mai toate aceste întreprinderi camuflează beneficiile şi frustează fiscul.

Capitolul V tratează despre comerţul lemnului în bazinul superior al Mureşului. Inceputul comerţului propriu zis, cade pe la 1820 şi şi-a făcut apariţia în regiunea Gheorgheni, când se tăia numai lemnul de primă calitate şi se transporta pe Mureş până la Macău

(790 km). Pe la 1850 a început tăierea pădurilor din bazinul Bistricioarei, transportându-se anual 60.000 m³, pe Bistriţa şi Siret, până la Galaţi. După răsboi plutăritul pe Mureş a scăzut, (177.000 m³ în 1923, 16.500 m³ în 1927), pe Bistricioara este încă activ (100—150.000 m³ anual).

Dela construirea c. f. ce leagă Valea superioară a Mureşului de aceea a Trotuşului (1909) plutăritul a dat înapoi, în favoarea transportului pe osii, distanţa fiind mai scurtă (Madefalău—Galaţi = 280 km) iar transportul independent de anotimp.

Până la răsboi comerţul lemnului a avut ani buni în perioada 1903—1906 şi 1908—1909, foarte răi au fost anii răsboiului. Dela unirea cu România, cea mai bună conjunctură a fost în 1924—1925, în ultimii ani a bântuit şi în această ramură de producţie criza cauzată de fluctuaţiile valutare, de impozitele grele şi tarifele de transport uscate.

Acest capitol este complectat cu o largă descriere — ce deasemenea putea fi mult contrasă — a uzanţelor din comerţul lemnului şi cu detalii ample de technică comercială: executarea contractelor, calcule de rentabilitate, preţuri de cost, etc., apoi cu cifre şi date privitoare la cantităţile exportate, pieţele de desfacere, condiţiunile acestora, etc.

Concluziunile la cari ajunge autorul, după ampla sa expunere sunt următoarele:

Industria lemnului în bazinul superior al Mureşului este reprezintată aproape exclusiv prin industria cherestelei. Viitorul acestei importante ramuri de producţie se întrevede deja şi nu mai poate fi înconjurat: prin exploatarea grăbită a pădurilor bătrâne se va ajunge în câţiva ani la epuizarea complectă a rezervelor de lemn industrializabil. Fără un control mai eficace al regenerărilor şi fără raţionalizarea tăierilor, producţiunea lemnului din această regiune va fi pe viitor compromisă.

Pentru plasarea muncitorilor, ce vor rămâne fără lucru de acum înainte, este necesar să se ia din vreme măsuri, încurajându-se desvoltarea industriilor mici şi creşterea raţională a vitelor.

In fine, pentru o bună desvoltare a raporturilor comerciale, trebuie să depună sforţări pentru uniformizarea uzanţelor, a condiţiunilor de livrare şi a sortimentelor şi să se ia măsuri în contra concurenţei neleale.

Din cele arătate mai sus, se poate vedea bogăţia de date ce conţine lucrarea d-lui Gociman, care a cules stăruitor şi cu pricepere, tot ce interesa comerţul şi industria lemnului din această regiune.

In ce ne priveşte, credem că era mai bine dacă autorul reducea la minimum posibil sau chiar excludea acele ample reproduceri sau descrieri cu caracter general, cari lungesc inutil expunerea. Citaţiunile privitoare la transporturi, după autori vechi (Förster) sau descrierile cu totul generale, privitoare la instalaţia şi amenajarea fabr. de cherestea (după diverşi autori germani şi mai ales după d-l Bungeţianu, pag. 160—250), în fine descrierile uzanţelor comerciale (după Hufnagl şi uzanţele bursei din Viena) pag. 297—344) puteau lipsi, fără a scădea valoarea acestei preţioase monografii.

Deasemenea nu suntem de acord cu excesul ce se face în întrebuinţarea termenilor şi numirilor străine — în special germane — privitoare la technica fabricaţiei şi a comerţului. Şi dacă acest procedeu nu poate fi aprobat autorului şi mai neplăcut impresionează folosirea lor în referatul ce procedează lucrarea. (Pe alocuri această utilizare de termeni germani devine nu numai supărătoare, dar ia caracterul unui nou-sens:... «lucrările din Waldmanipulation, mai cu seamă mijoacele de manipulare din interiorul pădurii»... pag. 10, în referat).

Literatura noastră forestieră, — multă, puţină câtă avem — a căutat şi a reuşit în bună parte să fixeze definitiv noţiunile şi termenii de specialitate româneşti.

Nu înţelegem deci vădita predilecţie, ce autorul şi referentul o acordă termenilor germani; iar dacă ni se va obiecta că termenii germani sunt cei mai cunoscuţi în Valea Mureşului, apoi datoria unor îndrumători ai tineretului este tocmai aceea de a spori răspândirea şi respectul limbei noastre. Folosinţa de cuvinte şi termeni străini în vorbirea specialistului, poate impresiona doar pe profani şi poate da o «consacrare» de cunoscător, doar contra—maestrului şi practicianului, în nici un caz însă omului de ştiinţă românească!

Aceste observaţiuni adiacente nu trebuie să diminueze însă valoarea lucrării d-lui Gociman; ea rămâne o monografie muncită şi aduce o preţioasă contribuţie în ogorul destul de sărac al literaturii noastre forestiere. Pentru toate calităţile semnalate în cele de mai sus, recomandăm călduros această carte, tuturor celor ce se interesează de activitatea desfăşurată în această însemnată ramură de producţie.

D. A. Sburlan

Erysiphaceele din România, *d-r Tr. Săvulescu şi Sandu.*

Extras din «Annales Scientifiques de l'Academie de Hautes Études Agronomique de Bucarest». Vol. I/929.

Erysiphaceeele, cari dau maladiile cunoscute sub numele de făinarea frunzelor (Mehltau) sunt de un mare interes silvic; din această familie avem numeroase specii ce atacă frunzele diferiţilor arbori şi arbuşti, din cari cea mai cunoscută specie este Oidiumul la stejar. In lucrarea menţionată, tipărită în limba germană se face enumărarea speciilor şi formelor lor găsite la noi în ţară, cu date relative la synonimia, staţiunea, mărimea sporilor lor etc.

La sfârşitul lucrărei găsim o chee pentru determinarea genurilor din această familie precum şi o listă alfabetică a speciilor citate. Lucrarea este bogat ilustrată cu desemne de asce şi spori, cari vor uşura determinările speciilor precum şi cu numeroase fotografii microscopice ale peritheciilelor lor.

D-r C. G.

Der Waldbau (Silvicultura) de *H. Dittmar.*

(Ediţia III-a de *Gericke* şi *Metelmann)*, 1929.

Neumann Verlag. Neudamm. 9 R. M.

Un tratat nou de silvicultură după ultimele cerinţe ale gospodăriei silvice în Germania. Serveşte atât ca manual pentru studenţi în modul cel mai strălucit, fiind în acelaş timp o carte practică de consultat de către proprietarii particulari de păduri şi de către oricine iubeşte pădurea, aşa cum se exprimă autorul.

Cu drept cuvânt spunea defunctul autor: Nu poţi face gospodărie silvică cum se cade, dacă nu ţi-e dragă pădurea sau dacă munceşti cu gândul la o răsplată materială.

Puţine manuale au un stil aşa de concis, limpede şi plăcut.

Cartea este admirabil întocmită şi bine prevăzută cu tablouri, scheme şi fotografii proprii ale noilor autori.

Pretutindeni găseşti sfaturi practice, mai ales la capitolul împăduririlor, unde autorii îşi dau silinţa să spună ultimul cuvânt al unei vieţi închinate silviculturii.

Marea problemă de actualitate silvică în Germania este sporirea rentabilităţii solului forestier, prin evitarea greşelilor din trecut şi printr'o atenţie mai încordată în educarea arboretelor.

Autorul crede că se poate obţine mult mai mult decât astăzi în pădurile Germaniei.

El a pus în această carte rodul unei experienţe lungi şi preţioase.

Tema principală a acestui tratat este respectarea completă şi indiscutabilă a vieţii naturale.

«Intrebaţi pe arbori, cum vor ei să trăiască!»

De aceia prima parte a silviculturii se ocupă pe larg cu factorii naturali ai staţiunii, cu vecinica relaţiune dintre climă, sol şi arboret.

Autorul se ocupă de preferinţă cu pădurile de pin din Germania de Nord, cari nu s'ar prezenta tocmai cum trebue sau că au suferit mult de atacul *Nonei.*

A dat o mare extindere regenerărilor artificiale, deşi autorul dă preferinţă regenerărilor naturale.

Cartea tratează pe larg toate sistemele moderne de regenerări naturale, arătând foloasele, inconvenientele şi modul lor de aplicare la diferite specii.

De asemenea chestiunea răriturilor este expusă cu o mare erudiţie şi aşa de clar că poate fi uşor înţeleasă de oricine.

Sunt lăsate deoparte chestiunile de erudiţie pură sau specializare prea înaintată, în special părţile din botanica generală.

Deasemenea toate capitolele relative la estimaţie, preţuri sau statistică, ca să nu îngreueze citirea ei şi să conserve lucrării caracterul de silvicultură pură.

Cartea are două părţi: Partea I sau partea generală se ocupă cu staţiunea, clima, solul, subsolul cu toate proprietăţile lui fizice şi chimice. Este marea preocupare a autorului de a atrage atenţia asupra strânsei legături dintre mediu şi viaţa vegetală.

Partea a doua sau partea specială are următoarele capitole:

Generalităţi.

Constituirea arboretului: naturală şi artificială.

Ingrijirea arboretelor.

Speciile forestiere: foioase şi răşinoase.

In suplimente se ocupă de:

1. Indrumări pentru o descriere a staţiunii.
2. Ingrăşămintele în silvicultură.
3. Crâng, codru, amelioraţiuni.
4. Vătămări aduse de fum unor specii.
5. Arbuştii de pădure.

Partea relativă la plantaţiuni este bine desvoltată. Autorul descrie toate metodele de plantat, arătând instrumentele întrebuinţate în plantaţiuni şi modul cum se execută corect asemenea lucrări. In special pregătirea terenului este grija de căpetenie a autorului silvicultor, căci alegerea seminţei, origina ei, pregătirea solului, transportul pueţilor şi executarea îngrijită a aşezării puetului la locul definitiv sunt condiţiunile unei lucrări de împădurire reuşite.

Partea din urmă a silviculturii se ocupă cu monografia speciilor forestiere cele mai importante. In special pinul este studiat cu multă îngrijire, fiind pentru Germania de Nord cea mai de seamă specie dintre răşinoase.

Dintre foioase pentru autor sunt mai importante: stejarul şi fagul.

Dintre speciile foioase, cari ar merita şi la noi o mai mare solicitudine, autorul se ocupă de: Prunus serotina (Traubenkirsche) şi de Quercus rubra (stejarul roşu).

Ocupându-se de partea practică a specialităţii silvice, autorul trece cu vederea multe chestiuni teoretice şi experimentale.

Aurelian Ionescu

BIBL... ASTRA
SIBIU

Handbuch der Bodenlehre. *I. Band. Die naturwissenschaftlichen Grundlagen von der Entstehung des Bodens.* Herausgegeben von prof. Dr. E. Blank.

Tratat de ştiinţa solului. Editat de prof. E. Blank, Göttingen. Volumul I. Bazele ştiinţifice ale formaţiunii (naşterii) solului, de E. Blank, H. Fesefeld, F. Giesecke, G. Hager, H. Heide, W. Meigen, S. Passarge, H. Philipp, K. Rehorst, L. Rüger. VIII, 335 pag. Ed. Julius Springer, Berlin 1929, 27 R. M. legat 29, 60 R. M.

Literatura pedologică din ultimul deceniu a înregistrat o extraordinară abundenţă de lucrări cu caracter limitat. O operă de sintetizare dintr'un tot sistematic a bogatului material divers, însă a lipsit. Existentele tratate (de Ramann, Mitscherlich, Puchner, Glinka, ş. a.) erau relativ limitate şi, în parte cel puţin, pe un plan inferior actualităţii.

Cu toată intensitatea ce caracterizează activitatea ştiinţifică pe terenul ştiinţei solului şi cu toată autoritatea oamenilor de ştiinţă ce domină azi în această manifestare, nu se poate totuşi considera ştiinţa solului ca o ştiinţă deplin, definitiv închegată.

Materialul cu care se lucrează şi metodele de cercetare sunt încă insuficient precizate, nesiguranţa existentă denotă încă faza iniţială a acestei ştiinţe.

Nu numai atât însă. Incă nu s'a ajuns chiar la o generală recunoaştere a pedologiei ca ştiinţă cu caracter independent. Unii geologi în deosebi, consideră solul ca o *rocă* propriu zisă, iar pedologia ca o ramură a geologiei.

Stilul în care a fost concepută lucrarea de faţă, cuprinzând nu mai puţin de 10 volume, alcătuite de aprox. 50 de colaboratori, cu o largă desvoltare a diferitelor probleme, rânduite într'un sistem bine închegat, dovedeşte intenţia autorilor, a prof. Blank în deosebi, de a crea acea operă cu caracter de sinteză şi complect, ce ar înfăţişa ştiinţa solului ca ştiinţă independentă, deplin formată.

Decât, după părerea multor pedologi germani distinşi, deşi era aşteptată, opera pare a nu fi venit la momentul cel mai potrivit.

Suntem încă în faza în care progrese apropiate pot schimba mult faţa acestei ştiinţe.

Este apoi demn de remarcat încă un fapt ce pledează pentru considerarea operei drept o creaţie situată pe un plan inferior celei ce astăzi ar fi fost realizabilă. Dintre colaboratorii la această lucrare, lipsesc pedologi de seamă, cu lucrări şi autoritate dominante; pe de altă parte, apar la crearea acestei opere oameni cu totul necunoscuţi, fără creaţii anterioare pe acest teren.

* * *

Primul volum expune fundamentele ştiinţifice ale teoriei naşterii solului.

In introducere, editorul lucrării prof. E. Blank încearcă să definească Pedologia (Bodenlehre) ca ştiinţă, analizând în mod amănunţit noţiunea şi cuprinsul acestei ştiinţe, stabilind legăturile acesteia cu geologia şi chimia agricolă.

In ultima parte a acestui capitol, se precizează noţiunea de sol şi se formulează definiţia acestuia. A II-a parte a introducerii cuprinde un foarte interesant istoric al desvoltării acestei ştiinţe, până către sfârşitul secolului XX.

Studiul este rânduit în două mari capitole. Studiul materialului şi studiul fenomenelor de formare a solului.

Materialul iniţial al solului este clasat în două categorii: material anorganic şi material organic. Se studiază aci mineralele şi rocele, materialul adus din atmosferă, apoi materialele de natură vegetală şi animală ce iau parte la formarea solului.

Studiul fenomenelor de formare a solului prezintă legile şi forţele cu acţiune de natură fizică, chimică şi geologică, ce provoacă aceste fenomene. Dintre forţele cu acţiune de natură fizică se studiază conductibilitatea pentru căldură în minerale şi roci, dilatarea termică a mineralelor şi rocelor, îngheţul apei şi topirea gheţei.

De mare importanţă pentru precizările de mai târziu din această lucrare, este studiul legilor şi forţelor de natură chimică: legea acţiunii masselor şi legile chimiei coloidale.

Dintre forţele cu influenţă de natură geologică, se studiază acţiunea apei curgătoare, a mărilor, a gheţei şi a vântului. In special studiul acţiunii vântului — datorit profesorului S. Passarge — aduce interesante precizări.

Lucrarea s'a bucurat de o binevoitoare primire în lumea ştiinţifică. Celelalte volume apar succesiv, până la sfârşitul anului 1930.

C. D. Chiriţă

Th. Dimitroff. *Revue des publications sur le Pinus Peuce Qrsb. dépuis 1841 jusqu'à 1928.* Extras din Buletinul Societăţii botanice a Bulgariei, vol III. 1929, pag. 295—302. Text în limba bulgară cu un scurt rezumat în limba franceză. Speranţele puse odinioară de către silvicultura germană în Pinus strobus încep a fi serios înşelate, din pricină că această — amintim — foarte preţioasă specie este puternic atacată de specii *Chernertium. Pinus Peuce,* care creşte spontan în Balcani este în multe privinţe asemănător cu p. strobus şi ca atare ar urma ca pe viitor cultura lui să fie intensificată. Acest fapt a trezit un deosebit interes pentru p. peuce. Lista de referinţe literare (143) este un preţios îndreptar pentru cine voeşte să se documenteze asupra specii în chestiune.

Prof. Th. Dimitroff. *Sur la semance de quelques essences forestières exotiques cultivées en Bulgarie.* Extras din Anuarul Universităţii din Sofia, secţia agronomică şi forestieră, vol. VIII, 1928—29, pag, 354—376. Text bulgar cu un rezumat francez. Cercetările se referă la un număr de 11 specii exotice cultivate în Bulgaria şi anume Pseudotsuga Douglasii, Picea pungens, Larix sibirica, Cedrus libani, Cedrus atlantica, Pinus maritima, P. halepensis, Thuja occidentalis, Cupresus sempervirens şi Chamaecyparis Lawsoniana. Dăm în traducere concluziile cercetătorului:

1. «Cea mai mare parte a seminţelor studiate dobândesc în Bulgaria, acolo unde sunt cultivate până azi, însuşiri morfologice normale.

2. Energia germinativă a lor este în general inferioară celei normale.

3. In anumite cazuri, unele din seminţele cercetate — energia lor germinativă rămânând întotdeauna slabă — arată o facultate germinativă sub normal şi un procent de seminţe proaspete rele considerabil, pe când, în alte cazuri, facultatea lor germinativă este satisfăcătoare, câte odată chiar normală, dar pentru un interval de cercetare mai lung de cât de obiceiu».

Cercetările prezintă interes şi pentru noi, întru cât cele mai multe din speciile cercetate pot găsi prielnice condiţiuni de dezvoltare şi în ţara noastră.

M. Dr.

REVISTA REVISTELOR

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

Nr. 11, Noembrie 1929.

Barrault. La forêt du Rialsesse.

Pădurea Rialsesse.

D-l Barrault se ocupă de masivul Rialsesses, în suprafaţă de 1777 ha, creiat artificial şi devenit acum pădure exploatabilă, făcându-i istoricul şi dând oarecari detalii asupra esenţelor, în starea actuală, asupra celor ce urmează a fi eliminate şi a celor de viitor, asupra tratamentelor de aplicat, incendiilor şi posibilităţilor realizării de venituri, prin creiarea de drumuri, cari să înlesnească exploatarea celor circa 6000 m³, ce s'ar putea scoate anual.

Articolul, cum o spune însuşi autorul, este un apel stăruitor, pentru a salva una din cele mai frumoase opere forestiere din Franţa.

V. H. Nouvelles expériences relatives à l'action de la forêt sur le débit des cours d'eau.

Noui experienţe privitoare la acţiunea pădurii asupra debitului cursurilor de apă.

Autorul se ocupă de o broşură, apărută de curând în America sub titlul «Forest and Stream-Flow. Experiment at Wagon-Wheel Gap, Colo, din care se vede, că încă din 1909, Serviciul silvic din Statele-Unite a făcut experienţe analoage celor întreprinse de Engler.

Anume, s'au ales două bazine, a căror constituţie geologică, topografie, procent de împădurire şi compoziţie a arboretului erau aproape aceleaşi timp de 15 ani începând din 1911 s'au făcut observaţii meteorologice şi limnologice simultan pe ambele bazine asupra: temperaturii aerului, temperaturii solului, stării higrometrice, vânturilor, duratei, precipitaţiunilor atmosferice, datelor apariţiei şi dispariţiei zăpezii, umidităţii solului, evaporaţiei, debitului celor două pârae, ce curgeau în bazinele respective şi cantităţii de nămol târât de ape.

In 1919 s'a tăiat ras materialul de pe unul din bazine şi experienţele au continuat simultan până în 1926, constatându-se, că pe suprafa tăiată viiturile de apă erau şi mai timpurii şi mai violente; iar cantitatea de materiale, târâte de ape, era de 7—12 ori mai mare pe bazinul descoperit.

Concluzia: pădurea nu suprimă viiturile de apă şi inundaţiile; dar le atenuiază în mare măsură, regulând debitul apelor. In ce priveşte însă eroziunile, rolul pădurii e capital, ea înlăturându-le cu desăvârşire.

Langhoffer. Le dépérissement du chêne en Yougoslavie, spécialement dans la Slavonie.

Dispariţia stejarului în Jugoslavia şi în special în Slavonia.

In No. 7 din 1929 al revistei noastre, recenzând No. 5 din R. d. Eaux et Forêts, am insistat asupra unei conferinţe, ţinută la Nancy de D-l L. Marcovitch, inspector silvic din Belgrad, în care se ocupase în mod special cu chestiunea dispariţiei stejarului din Slavonia. D-sa înlătura părerile celor cari afirmau că dispariţia renumitului stejar din Slavonia s'ar datora atacului unor insecte omizi sau ciuperci, susţinând, că adevărata cauză principală s'ar găsi în metoda culturală germană, aplicată de administraţia austriacă, anume, de a se creia arborete pure de stejar, fie prin degajări de seminţişuri, curăţiri şi rărituri, făcute în arborete tinere, fie prin regenerări artificiale. Ca remediu, conferenţiarul recomanda răritura franceză clasică, adică răritura pe sus.

D-nul Langhoffer, şeful cabinetului entomologic dela facultatea agricolă şi forestieră din Zagreb, vizitând şi experimentând a căpătat convingerea că prima cauză a dispariţiei stejarului s'ar rezuma la: Primele frunze sunt atacate de omizi (Lymantria dispar); al doilea rând de frunze este distrus de microsphaera (oidium quercinum). Atacul omizilor este însă absolut necesar, pentruca stejarul să dispară.

Impotriva acestor omizi nu se poate lupta, decât prin pulverizare de prafuri arsenicale, cu avionul.

N. N. Car.

BULLETIN DE LA SOCIETÉ FORESTIÈRE DE FRANCHE-COMTÉ et des provinces de l'Est.

Nr. 4, Decembrie, 1929.

Congresul anului 1930 se va ţine în Haute-Loire. Se va face cu această ocazie o călătorie de studii în Algeria.

Concursul de amelioraţiuni pastorale pe anul 1929 s'a ţinut la Baume-les-Dames. S'a evidenţiat utilitatea împrejmuirii păşunelor, pentru a evita cheltuelile de paza vitelor. In aceste spaţii închise s'ar amenaja adăpătoare şi adăposturi de arbori.

Ingrijorat de faptul, că pădurile de crâng raportează un venit prea mic la hectar şi că suprafeţe considerabile din pădurile comunale sunt năpădite de mărăcini, consiliul a făcut un apel către comunele din Jura, să ceară supunerea la regimul silvic a pădurilor, cari nu mai pot fi utilizate pentru păşune şi conversiunea în codru a pădurilor de crâng simplu, în totalitate sau măcar $^1/_4$ ceeace s'a făcut deja în Elveţia, Alsacia şi Haute-Saone.

S'a reluat discuţia asupra impunerilor fiscale la păduri şi asupra societăţilor forestiere de gestiune, ce ar însemna gruparea într'o singură pădure socială a parcelelor de pădure, aparţinând la diveşi proprietari, cu scop de a se ţine la adăpost de partaj domeniu forestier familial.

d'Aligny: Structure des peuplements en régénération naturelle.

Structura arboretelor în regenerarea naturală.

Autorul face un expozeu asupra chestiunii modulului de regenerarea arboretelor pe cale naturală, cuprinsă în memoriile forestiere ale doctorului Terazaki. Silvicultorul japonez a învăţat în Franţa metoda studierii arborilor prin curbele numerelor arborilor, aşa zisă curba de frecvenţă. Intr'un arboret, din sămânţă sau plantaţie, nu toţi arborii cresc la fel, dar există dominarţa unei valori mijlocii, puţin depărtată de media aritmetică a extremelor.

Dacă se împarte în 8 ecartul posibil (dimensiunile deasupra şi dedesubtul cărora nu se mai găseşte 1 % din totalul tulpinelor) este probabil, că frecvenţa la 100 de tulpini va fi:

| 2 | 7 | 16 | 25 || 25 | 16 | 7 | 2 |
(Media)

Grafic reprezentând aceste categorii se obţine aşa zisa curba lui Gauss sau curba în forma de clopot.

Această curbă îşi modifică forma, după cum arborii sunt din prima, a doua sau a treia generaţie, chiar păstrându-se suprafaţa ocupată, dar schimbându-se ecartul de bază în valoare absolută.

Pe această bază logică d-rul Terazaki crede, că poate ajunge să cunoască origina unui arboret plecând dela curba frecvenţei, pe care o alcătueşte după inventariere.

Când această curba face 2—3 ondulaţii sau umflături succesive se deduce, că arboretul se compune din 2—3 generaţii succesive.

M. Ducamp: Une place pour chaque chose. Chaque chose à sa place.

Autorul extrage pasagii, cari se referă la problema silvico-pastorală, din studiul «Sentiers et traditions du Salève». Articolul nu este nici interesant şi nici atractiv.

M. Hupault. Contribution à l'étude des moyens pour prévenir les incendies des forêts par les locomotives.

Franţa suferă foarte mult din cauza incendiilor, nu numai în colonii, dar chiar în metropola (Sudul Franţei în special), de aci frecvenţa articolelor referitoare la mijloacele de prevenire şi combatere. In cazul special, se recomandă menţinerea (chiar după tăerea pădurii) unei perdele de crâng simplu, lată de 20 m, în care toamna să se adune frunzele moarte pe o lărgime de 5 metri.

A. Schaeffer: Valeur de réalisation et valeur de conservation.

Ori de câte ori valoarea de realizare e superioară valorii de conservare, proprietarul are interes să-şi tae pădurea. Cum după calculele, pe cari le face autorul, valoarea de vânzare este aproximativ de două ori mai mare ca cea de conservare, e de precizat, ce însemnează valoarea reală, aşa cum s'a trecut în legile succesorale din Franţa.

N. N. Car.

L'ECHO FORESTIER.

Organ special al comerţului de lemn, fondat în 1873, apare de trei ori pe lună în Paris.

In afară de informaţiuni speciale privitoare la Asociaţia naţională şi industrială a lemnului, al cărei organ oficial este, conţine şi articole cu caracter general silvic.

Décembre 1929.

Roger Pallu. Inspecteur des Eaux et Forêts.

Les droits de mutation concernant les forêts.

Taxele de transmitere privind pădurile.

Autorul schiţează o serie de argumente împotriva unui amendament (Serot) al Camerei Deputaţilor la articolul 23 din buget. Este — după părerea autorului — greşit impusă fiscal proprietatea forestieră, atunci când ridicându-se la 12% taxa de transmitere în materie de vânzări imobiliare nu se face distincţie pentru această proprietate. După ce studiază din diverse puncte de vedere chestiunea şi-o exemplifică dă o serie de sugestii în vederea unei raţionale impuneri.

Le congrès du carbon végétal à Lyon.

Congresul cărbunelui vegetal la Lyon (urmare).

O interesantă dare de seamă asupra referatelor propuse şi discutate. Vom reveni îndată ce se va termina publicarea.

A. J. G.:

L'avenir de la forèt Perigourdine.

Viitorul pădurii în Perigord.

E o faţa a problemei împăduririlor. Autorul anunţă un studiu detailat asupra realizărilor şi proectelor pentru viitor în ceiace priveşte această regiune.

Deocamdată notează câteva date din raportul d-lui M. Brugèras din care rezultă ce s'a făcut. (S'au plantat pueţi de plop, cedru, douglas, pin austriac, nuc, pin silvestru şi salcâm), făcându-se şi semănături cu pin maritim.

L. Grillot.

Influence du massif forestier sur la fertilité de la station.

Influenţa masivului forestier asupra fertilităţii staţiunii.

O explicaţie simplistă a ideiei că pădurea exploatată raţional restitue prin ea însă-şi principiile fertilizante cari i-au fost ridicate prin recoltele succesive ale produsului lemnos.

Informaţii, preţurile lemnului, rezultate de vânzări, etc.

V. Iaz.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Nr. 11, Noembrie 1929.

A. Barbey: L'élagage des branches sèches est-il à conseiller?

E recomandabil elagajul crăcilor uscate?

Acestei întrebări, sugerate de un articol apărut anul trecut, datorit guardului forestier Stoejer, autorul răspunde afirmativ. Inlăturarea lor având de efect: ameliorarea solului împădurit, prepararea şi activarea regenerării naturale şi pe lângă acestea, de a da pe piaţă un material propriu pentru multe întrebuinţări importante.

Se aminteşte şi părerea profesorului Paul Jaccard dela Şcoala Forestieră din Zürich, care este tocmai contrară, cerând menţinerea crăcilor uscate pentru că ele ar favoriza creşterea unui lemn mai dens.

H. Badoux: De Malmö à Ore, à travers la forêt suédoise.

Dela Malmö la Ore prin pădurea suedeză.

Note de voiaj luate în timpul excursiilor făcute cu ocazia congresului internaţional al staţiunilor de cercetări forestiere. Din aceste note se desprind câteva date din cele mai importante asupra pădurei suedeze.

Se remarcă în primul rând sărăcia în esenţe, precum şi lipsa arborilor de mari dimensiuni. Esenţele ce compun pădurea suedeză sunt: conifere $83^{0}/_{0}$ (molift $42^{0}/_{0}$, restul pin) şi foioase $17^{0}/_{0}$ (fag, stejar, mesteacăn). Pinul şi moliftul nu trec peste 30 m. înălţime deşi se remarcă forme foarte frumoase de creştere.

Ant. V. Răd.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Nr. 21, 1 Nov. 1929.

D=r Freise: Die Holzvorräte Brasiliens und deren Nutzung.

Rezervele lemnoase ale Braziliei şi folosirea lor.

In această ţară de peste 8,5 milioane km², 58,6% din suprafaţă este ocupată de păduri virgine. Brazilia se clasifică deci în rândul al doilea, după Finlanda, între ţările păduroase ale globului. Având condiţii staţionale variate cu deosebire în ceia ce priveşte gradul de umiditate, se disting cinci tipuri de păduri:

I. Pădurile ecuatoriale, în partea nordică a ţării, în ţinutul ecuatorului şi al Amazonului, formează un mare complex de circa 325 mil. ha: *a)* arborete cu conzistenţă foarte mare şi compoziţie complexă de esenţe foioase, şi *b)* creşteri în toată puterea cuvântului «luxuriante».

II. Pădurile de pe coasta Atlanticului se întind ca o fâşie dela N. la S., dealungul coastei estice a ţării între 10° şi 30° lat. sud., pe o adâncime medie de circa 200 km, într'o regiune caracterizată printr'o mare cantitate de precipitate.

III. Pădurile platoului central cuprinse între cele două zone de mai sus, se caracterizează printr'un climat mai continental şi sunt de mică valoare economică din cauza formei lor sărăcăcioase.

IV. Pădurile de râuri cresc în zona uscată dela Nr. 3 de mai sus însă dealungul râurilor. Se caracterizează printr'un redus număr de esenţe.

Prin uşurinţa condiţiunilor de transport au o mai mare valoare economică, extracţiunile atingând până la 2/3 din totalul producţiei,

V. Pădurile noui sunt formaţiuni naturale ce apar în pădurile de coastă sau ecuatoriale în ochiurile create şi părăsite de exploatări, defrişeri, incendii, etc. Se folosesc pentru fabricarea mangalului şi recoltarea cojii de tăbăcit, etc.

Huchenfeld 1919 — 1927.

D=r Bauer: Die Ergebnisse der Keilschirmschlagwirtschaft im Forstbezirk Huchenfeld.

Rezultatele aplicării metodii badeze (tăerea în pană) în circumscripţia silvică Huchenfeld.

Această metodă dă posibilitatea foarte flexibilă de a se determina o gradaţie în luminarea arboretului de exploatat şi regenerat în formă de pană, în sens orizontal şi vertical, adică de luminare gradată de sus şi lături şi îngădue o admirabilă regenerare naturală începând cu bradul şi continuându-se odată cu luminarea, subţierea acoperişului, în fag. molid, pin şi larice, ca esenţe principale.

Spaţiul pe care se întinde în adâncime efectul metodii poate fi mai mare sau mai mic, după intensitatea de extracţie. Astfel pe o suprafaţă de circa 2.000 ha s'a putut scoate o cantitatea de circa 35.000 m³ anual în perioada 1919—1927,

Arboretele noui, prin educaţia ce o vor primi—determinantă de altfel în genere a structurii acestora,—pot avea 2—3 etaje, ceeace înlătură desavantagiile uniformităţii ca vârstă.

Forma relativ ordonată a ţărilor uşurează doborârea şi scosul materialelor, dă un randament mai mare şi produce vătămări mai mici seminţişului şi arborilor rămaşi, decât celelalte metode ale codrului.

D=r Reinhold-München: Die Holzbilanz Bayerns u. der Pfalz.

Bilanţul lemnului în Bavaria şi Pfalz.

Făcând diferenţa dintre produsul ca lemn de lucru al pădurilor Bavariei şi cel importat de o parte şi cel exportat de altă parte, după statistica circulaţiei mărfurilor din anul 1927, determină cantitatea întrebuinţată în interiorul ţării, în supoziţia că ceeace s'a tăiat şi ceea ce a întrat s'a folosit în acelaş an, iar ceia ce s'a exportat a fost numai din produsul aceluiaş an.

Din compararea cifrelor la diferiţi ani, pentru Bavaria şi Reich, apoi pe cap de locuitor şi pe sortimente, autorul trage oarecari concluzii interesante.

Nr. 22, 15 Nov. 1929:

D-r Siegfriest : Uber die Bedeutung und Methode der physikalische Bodenanalyse.

Despre însemnătatea şi metoda analizii fizice a solului.

Cantitatea de aer ce o conţine un sol în stare de saturaţie naturală cu apă, este determinant în clasificarea solurilor. Autorul descrie în articolul de faţă metoda şi aparatura necesară pentru determinarea elementelor de mai sus la faţa locului (pe câmp), într'un mod simplificat.

Huchenfeld 1919 — 1927.

D-r Bauer : Die Erfahrungen und Ergebnisse auf dem Gebiete der Produktionsiecherung und des Forstschutzes.

Experienţele şi rezultatele în domeniul asigurării producţiunii şi al protecţiei pădurii.

Continuând expunerea rezultatelor aplicării metodii badeze, autorul arată că faţă de direcţia dominantă a vânturilor periculoase, care în Baden este SW-W-NW, metoda respectivă, atât teoretic, cât şi în practica făcută, oferă cea mai mare siguranţă. Metoda tăerilor jardinatorii (Femelschlagwirtschaft) aplicată în trecut, preocupată prin natura sa mai mult de regenerarea propriu zisă şi fără posibilitatea păstrării unei ordini definite faţă de direcţia vânturilor, a avut efecte dezastroase din acest punct de vedere.

Rezultatele financiare.

Ca urmare a împrejurărilor economice următoare răsboiului, gospodăria silvică din Germania a ajuns în genere aproape de faliment.

In circumscripţia respectivă însă, deşi lucrătorii se plătesc mai scump ca ori unde în Germania, s'a realizat în perioada cu monedă stabilizată (1924—1927) în mediu o rentă de 125 RM/ha sau 14,5 RM/m³ lemn, faţă de 88 resp. 10 RM din perioada normală 1904 — 1913. Această mare ridicare a veniturilor se explică prin avantajile incontestabile ale metodii: ordonarea, simplificarea şi ieftenirea exploatării, scoaterii şi regenerării.

Incheere.

Adversarii nouii metode, cari văd prea mult prin prisma silviculturii propriu zise îi aduc învinuirea de a reprezenta un fel de şablon periculos faţă de complexitatea factorilor pădurii. Nu trebue însă să se uite că între liniile largi pe cari aceasta le trasează, se dă întreaga posibilitate de adoptare condiţiilor specific locale. Se cere însă numai, din partea celui ce este chemat să o aplice, multă ştiinţă şi înţelegere.

I. C. Dem.

CENTRALBLATT f. d. GESAMTE FORSTWESEN.

Wien. Nr. 11, 1929.

M. Husumi, prof. la facultatea forestieră a Universităţii din Fukuoka, Japonia.

Beitrag zur Berechnung eines schwimmenden Drahtseilrechens.

Contribuţiuni la studiul unei greble funiculare plutitoare.

Se descrie modul de construcţie utilizat de marile exploataţiuni forestiere din Sachalin şi N. Japoniei, al aşa ziselor greble plutitoare, formate din grinzi de lemn, susţinute de un cablu de sârmă. Autorul arată deasemenea modul cum se calculează rezistenţa acestui cablu, solicitat la împingere de buşteni către din amonte, antrenaţi de curent.

D-r F. Hudeczek.

Die Flyschböden des Lainzer Tiergartens.

Solurile de flysch ale grădinii zoologice Lainz.

Autorul descrie solul pădurii Lainzer Tiergarten, dela marginea Vienei. După ce arată situaţia orografică, climaterică şi geologia ţinutului, dă rezultatul mai multor analize fizice, microscopice şi chimice, apoi constată influenţa ce constituţia fizică şi chimică a solului o are asupra vegetaţiei forestiere.

Schmied: Forstliche Rundschau: Uber die oesterr. Schwarzkiefer.

Asupra pinului negru austriac.

In continuarea acestui referat, autorul arată rezultatele lucrărilor de împădurire, făcute cu această specie, mai ales în Karst, în nisipurile din sudul Ungariei, în bărăganele Olandei, etc. Bogăţia acelor şi căderea lor la perioade scurte produce o litieră abondentă, ce poate fi folosită ca aşternut pentru vite. Mari venituri dă această specie prin rezinaj. Calităţile technologice ale lemnului (greutatea specifică 0.67 uscat la aer) şi puterea calorifică urcată a acestuia pledează deasemenea pentru răspândirea mai largă a acestei esenţe.

D. A. S.

ZEITSCHRIFT FÜR FORST-UND JAGDWESEN.

Nr. 11.

Hans Weck: Wirkungen langjähriger Freilage auf das Wachstum der Holzbestände.

Influenţa descoperirei solului asupra creşterei arboretelor.

Autorul studiază comparativ arborete desvoltate pe soluri, cari au fost complect descoperite şi lăsate câtăva vreme în această stare, cu altele similare desvoltate pe soluri cari au fost în continuu acoperite şi deci şi-au menţinut intacte calităţile solului de pădure.

In contradicţie cu cele afirmate până acum în ştiinţă, autorul susţine că cele mai mari creşteri în înălţime le arată arboretele desvoltate pe solurile cari au stat vreme îndelungată descoperite.

Se mai constată că ţinând solul descoperit un timp oarecare şi apoi revenind cu cultura silvică pe ele, arboretele noui creat sporesc bonitatea solului, excepţie dela această regulă ar forma numai arboretele de pe solurile cu umiditate stagnantă, unde reinstalarea lor dă rezultate slabe dacă solul este lăsat descoperit. Afirmaţiile de mai sus tind să dovedească că regenerările artificiale cu tăerile rase nu sunt aşa de dezavantajoase, după cum caută să ni le arate literatura.

Dr. Martin: Anwendung der geschichtlichen Methode auf die Forstwirtschaft.

Intrebuinţarea metoadei istorice în economia silvică (urmare).

Autorul întrebuinţează în desbaterea problemelor de interes practic silvic metoda istorică cu un deosebit succes. In acest articol caută să aplice metoda arătată la studiul capitalului lemnos. Se arată felul cum a fost privit în cursul vremurilor capitalul lemnos; astfel la început se credea că el se aduce la maximum atunci când se alege o revoluţie scurtă, mai târziu el se spori prin mărirea revoluţiei, aplicarea regenerărei naturale şi a rărriturilor la vârste înaintate, etc. In calculul valoarei capitalului lemnos a mai intervenit şi felul cum s'a conceput să se realizeze dobânda sa.

Dr. C. G.

SILVA

Nr. 43/44, Noembrie.

D=r Henze Leutkirch, Forstmeister. *Nonnenbekämpfung.*

Combaterea călugăriţei (Liparis monacha).

Părerile asupra eficacităţii metoadelor de combatere cunoscute, ba chiar asupra posibilităţii de combatere sunt împărţite şi mult controversate.

Dintre multiplele mijloace de luptă cunoscute, autorul recomandă tocmai pe acela care în aparenţă este cel mai ineficace: strângerea fluturilor. E adevărat că adaogă: «îndată ce primele exemplare încep a roi»; şi că pune o a doua condiţie «continuarea operaţiuni în anii următori». Henze crede că toate catastrofele, cunoscute până acum, au fost datorite faptului că s'a lăsat timp insectei a se dezvolta dela început, nebăgată în seamă până la înmulţirea fantastică de miliarde. Intervenind din vreme şi reducând cel puţin jumătate din toate femelele cari se văd sburând şi aceasta înainte să-şi fi depus ouăle şi operând astfel ani de-a rândul, autorul susţine că poate amâna culminarea înmulţirei până la acea epocă la care paraziţii omizilor se înmulţesc şi ei cel puţin tot aşa de rapid ca însăşi nona (călugăriţa).

Prin măsura preconizată, Henze crede că va putea egaliza evoluţiunea duşmanului nostru şi a parasitului lui şi, astfel fiind, să opereze nimicirea celui d'întâi înainte să fi reuşit a defolia şi, ca urmare, a usca arboretele atacate. Henze a practicat sistemul şi cifrele pe cari ni le dă sunt foarte convingătoare. De altfel crede că calamităţile de nonă în genere se explică prin deechilibrarea biocenosei reprezintată prin pădure şi face un apel călduros, a restabili acest echilibru prin menajarea mai ales a vieţii lumii înaripate. Cât priveşte eficacitatea combaterii prin prăfuirea din avioane cu insecticide, nu o tăgădueşte, dar găseşte că această metodă este o armă cu dublu tăiş, fiindcă foarte multe vieţuitoare utile pier şi ele prin otrava ce se împrăştie.

No. 45, Nov.

Dch: Waldbauliche Verhältnisse, Wirtschaftsgrundsätze, Eine Buchbesprechung.

Condiţiuni cultural-forestiere, Directive pentru gestiunea technică.

O recensiune foarte elogioasă a două comunicări ce pot servi ca model pentru alte asemenea lucrări. Prima este monografia unui ocol, cealaltă are drept obiect o regiune forestieră mai întinsă: Frankenwald.

No. 45, Nov.

O. Wuster, Silvicultor-şef: *Lebende alte Kiefernstubben.*

Buturugi vii de pini bătrâni

Autorul relatează faptul că buturugi bătrâne de pin din vecinătatea arborilor verzi prezintă fenomene de viaţă încă zeci de ani după tăere.

Explicațiunea: Contactul rădăcinilor buturugilor cu acele ale arborilor rămași neexploatați.

No 46/47, Nov.

Dr. Eichhorn, Karlsruhe: *Verwaltungsreform u. Selbständigkeit der Forstämter.*

Reforma administrativă și autonomia autorităților silvice.

In Germania se proiectează o mare reformă administrativă, inspirată mai ales de considerațiuni de oportunitate, necesitate și economie. Una din tendințele reformei este încadrarea în instanțele inferioare ale administrațiunei generale a tutulor autorităților technice ale teritoriului corespunzător, deci și a celor forestiere. Autorul examinează toate laturile cestiunei și ajunge la concluziunea că prin încadrarea serviciilor silvice în felul arătat, scopul principal urmărit — economia — nu va fi atins, că în schimb multe neajunsuri vor rezulta pentru administrați și administranți, ba că în multe cazuri contopirea plănuită trebue considerată ca o adevărată imposibilitate.

Nr. 47, Noembrie.

Bericht über die 36-ste Mitgliederversammlung des Württb. Forstvereins in Stuttgart am 19 n. 20=ten Sept. 1929.

Darea de seamă despre a 36=a adunare a uniunei forestiere din Württemb. din Stuttgart în zilele de 19 și 20 Septembrie 1929.

Cestiunile desbătute sunt următoarele: 1) Studiul factorului=timp în raționalizarea muncii de exploatare. 2) Principii moderne de combaterea insectelor. 3) Considerațiuni de ordin forestier față de constituirea peisagiului și față de condițiunile de trai ale maselor mari.

Nr. 48, Noembrie.

Prof. D=r Max Wolff, Eberswalde: *Ueber den Forstmotor Pulververstäuber „Hercynia“.*

Despre torpila forestieră cu motor «Hercynia».

Combaterea calamităților de insecte prin prăfuirea arborilor atacați cu insecticide în silvicultură, n'a putut fi pusă în practică decât apelând la minunata invențiune a avioanelor. Totuși, proprietatea mică și chiar cea mare, dacă e mult parcelată, n'a putut și nu poate să se folosească de metodă din cauza cheltuelilor mari a manevrărei dificile. Pentru a înlătura aceste inconveniente, s'a construit de către firma «Frații Borchers» din Goslar (Harz) a construit o torpilă cu motor pe care autorul o descrie în articolul de mai sus și a cărei funcționare precisă și ireproșabilă din toate punctele de vedere nu o poate lăuda în destul.

* * *

SCHWEIZERISCHE ZEITSCHRIFT für FORSTWESEN.

Nr. 11, Nevember 1929.

Hans Müller, Forstingenieur. *Aus der Forstwirtschaft Oesterreichs.*

Din economia forestieră a Austriei.

Autorul arată starea de desvoltare a economiei forestiere din Austria.

Față de Elveția, Austria are munți mai puțin înalți și sol mai fertil (10% teren neproductiv în Austria fața de 22% în Elveția). Precipitațiunile scad dela vest spre est până ating 450 mm anual în colțul de NE al Austriei de jos. Datorită acestor considerațiuni regenerarea pădurilor se face mai ușor în Austria.

Specia principală în constituirea masivelor e moliftul. Rășinoasele ocupă

73% din suprafăţa totală a pădurilor (3.000.000 ha) 19% sunt masive amestecate de foioase cu răşinoase şi numai 8% sunt foioase curate—in general fag.

Părţile mai aride de est, sunt populate cu pin austriac (80.000 ha).

Populaţia fiind rară (50 locuitori pe km^2) reţeaua căilor de comunicaţie e puţin desvoltată. Lemnul de fapt se găseşte la depărtări mari faţă de consumator. De aci preţ mic la locul de producţiune, şi nevoia de a tăia ras pe suprafeţe mai mari, ca exploatarea să renteze. In aceste condiţiuni o gospodărie intensivă nu-i posibilă. Pretutindeni întâlnim tăeri rase, cu regenerări artificiale. Aplicarea grădinăritului, în adevărata accepţiune a cuvântului nu-i posibilă. Cubarea arboretelor se face numai prin locuri de încercare.

Ocupaţia principală a populaţiei fiind agricultura, consumul lemnului în interior e mic. Nici Viena nu consumă prea mult lemn, fiindcă e aşezată aproape de graniţa Cehoslovacă şi Jugoslavă şi taxele vamale fiind mici, îi convine mai bine să-l importe.

Surplusul de lemn îl exporta în Italia, Germania, Franţa, Elveţia şi Cehoslovacia sub formă de cherestea, lemn rotund şi mai ales hârtie.

In timpul din urmă se depune muncă intensă pentru activarea şi raţionalizarea industriei lemnului.

P. Jaccard: Das Kohlensäuregas in der Phytosphäre.

Co_2 în fitosferă.

Datorită faptului, că Co_2 ia parte cam cu $^1/_2$ la constituirea substanţei uscate din plante, studiul producţiunei, distribuţiei şi utilizărei sale prezinta o importanţă deosebită.

In atmosferă însă acest gaz se găseşte în cantităţi mici. Dacă nu s'ar regenera continuu, având în vedere marele consum al vegetaţiei forestiere, Co_2 din întreaga atmosferă, ar putea fi epuizat în doui ani.

Pentru cunoaşterea variaţiunilor anuale şi zilnice acestor doi factori, inginerul silvic R. Ch. Gut a făcut cercetări minuţioase (peste 5000 măsurători) timp îndelungat.

Din studiile sale rezultă că Co_2 din atmosferă trece printr'un minimum în primele ore ale dimineţei. Cantitatea se măreşte simţitor după amiază, rămâne astfel câteva ore şi creşte apoi cu încetul dimineaţa.

In câteva ore cantitatea de Co_2 se poate întreì sau împătri.

In pădurea de foioase, îmbogăţirea în Co_2 se face în mod deosebit spre finele după amiazei, — lucru neconstatat la pădurea de răşinoase.

In cursul anului cantitatea cea mai mică de Co_2 în atmosferă o întâlnim primăvara, cea mai mare cantitate o găsim toamna.

Asupra mărirei cantităţei de Co_2 în pădure, în vederea sporirei asimilaţiei Clorofiliane, silvicultorul nu poate acţiona, după cum procedează de pildă agricultorul prin îngrăşăminte bogate în Co_2.

Singurele mijloace, ce-i stau la îndemână sunt:

1. Mărirea aparatului foliaceu, luminarea şi încălzirea solului prin operaţiuni culturale bine chibzuite.
2. Mobilizarea solului.
3. Regularea influenţei mecanice şi fiziologice a vânturilor. Rezultatul cercetărilor de mai sus se găseşte expus în lucrarea de doctorat: «Le gaz carbonique dans l'atmosphère forestière», prezentat de d-l inginer silvic R. Ch. Gout şcoalei polichnice din Zürich.

Ersatz Brennstoffe.

Combustibile surogate.

Se ştie că prin distilare în camere închise, lemnul dă gaze, gudroane şi cărbune. Cărbunele de lemn transformat în praf, amestecat cu gudroane din distilare şi comprimat în brichete, dă 8300 calorii la kg, (lemnul 900 colorii la kg, iar cărbunele de lemn 1300 calorii la kg).

Acest produs numit «Carbonit» poate încălzi o cameră de locuit timp de 24 ore numai cu 3 kg.

Arde cu puţină cenuşe (2%), şi nu se sfărâmă în timpul arderei sau transportului.

Din 100 kg cărbune rezultă 100 kg carbonit. Costă circa 1000 fr. francezi mia de kgr.

In Franţa e folosit la punerea în mişcare a camioanelor automobile.

M. Răd.

INTERNATIONALER HOLZMARKT.

Wien, Noembrie 1929.

No. 134: *Forst-und Holzwirtschafts-Probleme in Bulgarien:* Problema forestieră în Bulgaria. Ţara vecină nouă spre sud, este încă una din cele mai bine împădurite din Europa (2,0 mil. ha). Dela 1900 şi până la 1926 suprafaţa pădurilor a scăzut cu 1,6 mil. ha, ceeace denotă reaua gospodărie forestieră, ce s'a făcut. In ultimul timp s'au început însemnate lucrări de reîmpădurire executându-se de la 1923—1928 împăduriri pe 17.600 ha, cari au costat 65 mil. leva.

Se proectează între altele împădurirea malului Dunării, dela Vidin până la Rusciuc.

No. 136: Valoarea pădurilor Poloniei, a fost estimată la 7,939 mil. zloţi, în cari valoarea pădurilor statului reprezintă 43%.

No. 137—138: *Der Holzverkehr Rumäniens im September-Oktober 1929.* Tranzacţiile de lemne în România în Sept. — Oct. 1929. In cursul lunei Septembrie s'au exportat din Brăila 124.500 t. grâu, 94.500 t. orz şi 8.352 t. lemne. Din cele 8.352 t. lemne s'au exportat: Spre Grecia 3.038 t.; Egipt 1.820 t.; Italia 1.866 t.; Franţa 788 t.: Anglia 613 t.; Bulgaria 275 t. Cantităţile exportate din Galaţi au fost şi mai mari.

No. 139: *Das Holz als Rohstoff in der Flugzeugfabrication:* Lemnul ca materie primă în fabricarea avioanelor, de G. P. Antonescu. D-l A. expune într'un rezumat, conţinutul conferinţei ţinute de d-sa în Bucureşti, asupra acestui subiect. După o introducere — în care arată cum a fost admis a lucra în laboratorul dela Chalais-Meudon, deşi era străin — A. descrie principalele întrebuinţări ale lemnului în industria avioanelor. Articolul va continua.

No. 145: Producţia fierăstraielor poloneze, al căror număr total este de 1491 fabrici, este de 10,3 mil m^3 cherestea, din cari 4,2 mil m^3 se consumă în ţară, iar restul se exportă. Lucrătorii ocupaţi în această industrie se cifrează la 40.000.

E. Merwin:

No. 144: *Polens Holzexportpolitik:* Politica exportului de lemn. a Poloniei. Economia poloneză se găseşte într'o dilemă: lemnul ocupă în bilanţul exportului său un loc de seamă, deoarece reprezintă 25% din valoarea exportului anual. Pe dealtă parte, după evaluări oficiale, posibilitatea normală a pădurilor Poloniei în lemn de lucru este de 8,7 mil. m^3, iar consumul intern s'a estimat la 8 mil, m^3. Ar rămâne — aşa dar — disponibil pentru export, 0,7 mil. m^3. Se exportă însă de fapt 7,5 mil. m^3 anual, ceeace va conduce la epuizarea pădurilor în lemn industrializabil. Polonia trebuie — aşa dar — să diminuieze simţitor cifra exportului său de lemne, dacă vrea să nu=şi periclitcze viitorul economiei sale naţionale.

D. A. S.

L'ALPE.

Noembrie 1929.

A. Merendi.

Comerţul cu străinătatea în materie de produse forestiere pe 1928.

Pornind dela cifrele «Buletinului statistic agrar şi forestier» autorul discută aspectul acestei probleme de comerţ şi constată că: 1) se măreşte producţia internă a sortimentelor cari au constituit obiect de activ import, 2) se utilizează mai bine produsele pădurilor naţionale, 3) se măreşte producţiunea sortimentelor cari depăşind consumul intern, poate face obiectul exportului.

Articolul analizează în lumina acestor considerente: lemnul rotund sau cioplit cu barda, lemnul ecarisat (pe care îl importă mai des din Austria şi Jugoslavia şi numai în al doilea rând din Statele=Unite, România şi Cehoslovacia), lemnul pentru cutii, furnire, lemn de cercuri (de castan), lemn fin rotund, debitat şi în furnire, araci şi nuele, doage, parchete, lemn de chibrituri, lemne colorante. Articolul e în continuare.

Adriano Fiori.

Paspalum distichum.

O graminee originară din Jamaica, care invadează malurile apelor, obstruiază canalele şi fac neajunsuri hidrologilor cum şi silvicultorilor la corecţiunea torenţilor.

Narciso Quintavalle.

O pasionată operă de reîmpădurire în platoul Asiago.

Şease milioane de pueţi de molift şi larice puşi în pământ cu concursul miliţiei forestiere fasciste. a comunelor şi a proprietarilor de comune, prinderea 65—70 %.

Cesare Pilla.

Decretul regal dela 16 Ianuarie 1927 intitulat «Instituirea unei taxe speciale asupra animalelor caprine» peste caracterul fiscal are mai ales unul technic=economic. Autorul reia cu date statistice discuţiunea mult cunoscută: avantajul de a înlocui cultura caprei cu acea bovină sau ovină pentru a sfârşi cu concluzia că decretul mussolinian va produce acest dorit rezultat.

E. A. Russel Burdon.

Un plop hibrid (Populus generosa).

Italienii se preocupă mult de găsirea unei specii de împădurire care crescând repede, să facă mai rentabilă cultura forestieră. Plopul despre care se vorbeşte pare a face parte din aceste specii.

A. M.

Problema taninului.

Propuneri pentru utilizarea împrejurărilor că rezervele americane de substanţe tanante se micşorează: Italia să cucerească pieţele cu coaja de castan.

V. N. S.

BULETIN DE LA SILVA MEDITERRANEA.

Direction et Redaction chez M. le Prof. A. Pavari, *Vice President de la Ligue. R. Instituto Sup· Agrario et forestale, Fireze. Italia.*

Silva Medeterranea, Ligă forestieră internaţională mediteranee, publică anual,din 1924, un buletin de cca. 80 pag. Recenzăm aci primele patru buletine (1924—1927).

Anul I. I. — D-l *M. R. Hickel* face un succint istoric al mişcării pentru înfiinţarea ligei, începând din 1911 (dela al IX-lea Congres internaţional de agricultură şi silvicultură) până în 1924, arătând cum treptat, prin reuniunile de la Marsilia (1922) şi Paris (1923) s'au pus bazele ligei.

II. — Darea de seamă asupra primului congres al Ligii, ţinut la Florenţa în Mai 1924.

III. **Rapoarte.** 1. *R. Hickel:* Les reboisements en terrain calcaire. Se atrage atenţia asupra mulelor varietăţi de Pinus austriaca proprii pentru împădurirea terenurilor calcare din ţinuturile Mediteranei La noi Pinus austriaca merită să fie serios luat în considerare, în special pentru terenurile calcare din regiunile din înălţime mică şi mijlocie în S. W· ţării cum şi în Dobrogea, atât în Nord cât şi în Sud. Fapt este că dintre speciile străine întrebuinţate până acum în Dobrogea, pinul austriac merge cel mai bine. Pe dunele maritime formate aproape numai din fragmente pulverizate de scoici, deci calcare, pinul austriac merge mai bine de cât salcâmul, pinul silvestru, ailantus. Pinus Pallasiana care creşte pe stâncile calcare din jurul Băilor Herculane, ar putea fi studiat mai de aproape şi eventual încercat pe o scară mai mare în împădurirea terenurilor calcare. Autorul recomandă şi pinul leucodermis, care creşte în Italia, şi în Peninsula Balcanică, încercarea lui se recomandă şi pentru noi.

Autorul vorbeşte apoi de specii de abies şi picea. Pentru noi (în ţinuturile secetoase, cu nuanţe mediteranee) merită oare care atenţie Abies cephalonica şi Picea orientalis. Abies Nordmanniana a dovedit deja că poate să crească frumos la noi în staţiuni bine alese.

2. *A. Allegsetti:* Impăduiri foarte reuşite în condiţiuni dc extremă secetă în Sardinia.

3. *Ph. Guinier:* La botanique et la restauration (textul nepublicat).

4. *A. Merendi:* Aspetti e necessità della selvicoltura mediterranea. Se relevă particularităţile condiţiilor forestiere (staţionale, istorice, sociale) ale bazinului mediteran şi în special ale Italiei.

5. *A. Pavari:* Sarchitura e zappatura nei reimboschimenti delle zone aride. Autorul, pe baza de cercetări de curând începute, încearcă a clarifica în ce măsură, înlăturarea păturii erbacee, praşila, mobilizarea superficială sau profundă a solului contribuesc a domoli, cel puţin în parte, cel mai mare duşman al vegetaţiei arborescente în ţinuturi mediterane, seceta. Articol preţios pentru elaborarea unei silviculturi a ţinuturilor uscate.

6. *D. Mariani:* Il rimboschimento di Monte Mosello în provincia di Firenze.

7. *N. Ferrari.* Il domanio forestale delle Cesane.

Anul II-lea. *R. Hickel:* Reuniunea de la 27 Iulie 1925 a Ligei la Grenoble. Dare de seamă. Discuţiuni asupra varietăţilor de pin austriac. Participă d-nii: Hickel, Brommer, Baro, Flahault, Pavari, etc.

Alex. Ugrenovici lămureşte locul lugosiaviei în Liga Mediterană şi problemele speciale ale acestei ţări, interesând liga.

P. H. Bauby: Le reboisement des collines dans le departement des Bouches-du-Rhone. Expune rezultatele lucrărilor de împădurire pe colinele de la gurile Rhonului.

Andrea Giacobbe: Sulla technica de l'impianto del pino maritimo. Indrumări pentru plantarea pinului maritim.

Anul al III-lea. *R. Hickel: Apel à tous les adherents.* Din acest apel extragem următoarele:

Printre chestiunile cari ne interesează în deosebi este aceea a unui inventar complect şi riguros al speciilor şi raselor de vegetale lemnoase mediteranee. In multe din ţările mediterane s'a lucrat, în adevăr, în această direcţiune, cunoscându-se numai parţial flora lemnoasă a altor ţări vecine. S'au descris ca specii noi forme deja cunoscute în alte părţi. De aici a rezultat o sinonimie foarte încurcată, pe care este timpul să o clarificăm. Pentru pini, de exemplu, cari joacă un rol preponderant în împăduriri, delimitarea speciilor acestui gen este foarte vagă, aria lor de vegetaţie, exigenţele faţă de sol sunt de asemeni necunoscute. Acelaş lucru l'am putea spune despre ştejari». Autorul, mai departe, sugerează ideia, ca din diferite părţi să se trimeată specialiştilor în genul pinus (şi în genul quercus, adăugăm noi) material spre a se putea face un studiu complet al genului (genurilor).

Reunion du 5 Mai, 1926 à Rome. Dare de seamă asupra şedinţelor ţinute aci cu ocaziunea congresului internaţional de silvicultură, la care au luat parte şi delegaţii României. Obiectul principal îl formează discuţiunile asupra genului pinus şi în jurul consolidării Ligii, în care scop se propune de către d. Bauby o moţiune cu următorul cuprins: «Ca guvernele ţărilor al căror teritoriu, cel puţin in parte, este situat în regiunea mediteranee:

1. Să încurajeze prin toate mijloacele în puterea lor, studiile şi lucrările cari ajută la propăşirea Silviculturei Mediteranee.
2. Să subvenţioneze în largă măsură Silva Mediteranea, spre a o pune în măsură să coordoneze toate sforţările ce urmăresc acest scop».

Paolo Ricci: Cause del clavagio poliedrico delle terre argillose e suoi effeti.

Din lucrarea «Travaux du congrès forestier international de Grenoble». Les presses universitaires de France. Paris 1926, se dă următoarele trei rapoarte prezintate la acel congres:

a) Fernando Baro: Notes sobre el cultivo del chopo, en los terrenos de la Estepe saline de Le Viida (Espana). In limba spaniolă. Studiu interesant pentru încercarea pe care o face autorul de a preciza înţelesul noţiunii de stepă în Spania.

b) M. Salvador: Monographie du cèdre dans le Midi de la France.

c) M. de Monchy et *M. Reynier:* Les reboisements en cèdre et propagation de cette essence dans l'inspection d'Avignon.

d) M. Bauby: L'utilisation du cyprès chauve pour le reboisement des marais de la région mediterranée française. Se arată avantagiile culturii lui Taxodium distichum, care, după părerea referentului, s'ar putea cu folos încerca şi la noi în terenurile inundabile sau mocirloase din S. W. ţării.

Anul al IV-lea. *«Notre réunion en 1928».* Se schiţează programul reuniuni membrilor Ligii la Split, în Yugoslavia, cu care ocaziune urma să se viziteze, între altele, şi împăduririle din Karst. Nu avem buletinul pe 1928 spre a referi asupra acestei reuniuni.

R. Hickel: Les cèdres mediterraneens. Se studiează sumar şi comparativ diferitele specii de cedrus, cari cresc în jurul Mediteranei. Cedrul de Cilicia din M-tele Taurus, creşte acolo la înălţimi mari (1400—2000 m), într'un climat foarte aspru, cu temperaturi, cari iarna scad până la 32° C. şi cu veri foarte călduroase. Dintre speciile de cedrus, cel din Taurus, credem, s'ar putea încerca în partea centrală a masivului forestier din Dobrogea de Nord.

Aldo Pavari: Il cedrus atlantica in Italia. In această ţară optimul climateric al lui cedrus atlantica ar fi în zona colinelor şi munţilor puţin inalţi în partea centrală a Apeninilor, în ţinuturi caracterizate prin prezenţa speciilor: Castanea vesca, Quercus pubescens, Q. cerris, Q. Farnnetto, unde nu cresc specii de răşinoase.

Roger Ducamp: A propos des bois et forêts du versant Méditerranéen français et de l'introduction du Cèdre. Câteva consideraţiuni asupra stării pădurilor franceze acum două milenii, spre a se stabili, că ceeace a mai rămas azi, ca vegetaţie forestieră, pe coasta Sudică a Franţei, nu este decât un vestigiu, care nici pe de parte nu poate da o idee de ce era acolo odinioară. Se studiază apoi în ce măsură cedrul poate fi folosit pentru restaurarea pădurilor din Sudul Franţei, unde această specie ar avea de cucerit un vast domeniu.

Manuel Martin Bolahos. Los Eucaliptos de sierra Cabello. Specii de Eucaliptus.

In unele situaţii creşterea eucaliptului este extraordinară. Intr'o plantaţie de 8 ani unii arbori pot atinge o înălţime de 25 m şi un diametru terier de 35 cm. Iernile noastre sunt prea reci, spra a ne gândi la cultura acestei gen.

Roger Ducamp: Incendies des bois meridionaux. «La scheresse et le vent ne sont que causes secondaires.»

Cauza primară este omul, care în multe împrejurări a silit pădurea, ca compoziţie —să se depărteze de formele de vegetaţie impuse de legile naturii, forme puţin expuse incendiului. Deci şi în materie de prevenirea incendiilor: «înapoi la natură»

M. Dr.

JOURNAL OF FORESTY.

Octomvrie 1929.

Editorial.

O propunere periculoasă.

Rezistenţa societăţii silvicultorilor americani contra tendinţei politice a preşedintelui Hoover de a introduce liberalismul în politica forestieră, el voeşte să împartă diverselor state componente, patrimoniul naţioal al uniunei, apărat până acum de politica conservatoare în materie de pământ, introdusă de marele Rooswelt.

H. H. Chapman.

Păduri naturale şi păduri de Stat.

Opiniunile silvicultorilor oficiali din cele 48 state ale Uniunii.

Dintre categoriile de proprietăţi forestiere din U. S. A. distingem în deosebi: pădurile naţionale (aparţinând Uniunii) şi pădurile de stat (aparţinând diferitelor state).

Se discută principial chestiunea sub ce regim de proprietate — din cele menţionate mai sus — este mai asigurată economia forestieră.

Ideia care se desprinde este că în U. S. A. cel mai bun proprietar este Uniunea.

Joseph M. Dixon.

Proecte privitoare la domeniul public.

Autorul este purtătorul de cuvânt al Preşedintelui Hoover în chestiunea înzestrării diferitelor state cu domenii publice din West.

H. M. Hall.

Rezervaţii europene pentru protecţia condiţiilor naturale.

Un foarte cuprinzător studiu, după cercetările făcute la ţaţa locului, asupra rezervaţiilor naturale pentru protecţia naturii în mai toate ţările Europei (Italia, Elveţia, Anglia, Olanda, Danemarca, Cehoslovacia, Polonia, etc.).

Comparaţie între parcurile naţionale americane şi rezervaţiile europene.

Literatură asupra problemei în diferite ţări. Foarte folositor pentru cel ce începe a studia sau voeşte a-şi completa cunoştinţele asupra problemei parcurilor naţionale şi rezervaţiilor naturale.

P. L. Buttrick.

Câteva relaţiuni între parcuri, păduri şi rezervè cinegetice.

Autorul precizează câteva noţiuni cari nu numai în America dar şi în Europa sunt încă neclare, din care pricină rezultă confuziuni şi conflicte administrative, techine şi juridice.

Paul G. Redigton.

Foloasele creşterii raţionale a animalelor sălbatice în păduri şi în alte categorii de terenuri.

Omar Undseth.

Selecţia seminţelor temelia siviculturii.

O revizuire a literaturii asupra chestiunii eredităţii precum şi fapte observate cu ocaziunea unei excursii de studii în Europa.

Aldo Leopold.

Câteva reflexiuni asupra geneticii.

Autorul—subdirector la laboratorul de produse forestiere din Madisson Wisc—din cercetări proprii sau din cercetările personalului laboratorului, arată că în ce priveşte ereditatea şi deci selecţionarea seminţelor trebue să se ţină seamă şi de însuşirile technologice ale arborilor. Literatură.

W. R. Mattoon.

Amenajarea micilor păduri particulare.

Ca o consecinţă a scumpirii treptate a lemnului interesul pentru parcelele de păduri de pe proprietăţile particulare creşte mai cu seamă în partea centrală şi de Sud a U. S. A. Buna rânduială începe cu măsuri contra incendiilor, cu exploatări raţionale şi cu o judicioasă utilizare a produsului lemnos.

A. E. Wackerman.

Dece prerie în Arkansas şi Louisiana?

In aceste ţări pe terenul şes dintre râuri, ne erodat şi ne drenat de văi, lipseşte pădurea, vegetaţia fiind prerie deşi nu lipseşte umezeala atmosferică. Pădurea nu este reprezentată decât în lunci. Lipsa pădurii pe terenul şes s'ar datora după autor, lipsei de drenare, de aerisire a solului.

Ideia poate fi speculată şi în cercetările asupra vegetaţiei în stepa sau antestepa ruso-română din S. E. Europei, chiar dacă condiţiile staţionale nu sunt identice. Literatură — după părerea recenzentului incompletă — asupra preriei americane şi în deosebi asupra condiţiilor de desvoltare ale vegetaţiei în zona de tranziţiune între pădure şi prerie.

F. P. Keen.

Cât de repede cad pinii uscaţi în picioare.

Sugestii pentru studiul aceleiaşi probleme în pădurile noastre şi în special în cele de răşinoase.

M. Dr.

SYLWAN.

Septembrie 1929.

Stanisław Sowiński.

Distanţa între pânze şi table pentru calcularea lăţimii fiecărei scânduri tăiate dintr'un buştean.

Un studiu asupra debitării buştenilor în scânduri în vederea obţinerii maximului de material net.

In tablele cuprinse aici se dă lăţimea scândurilor în funcţie de diametrul buşteanului şi de grosimea scândurei.

Ele sunt alcătuite pe baza formulei $a_s = \sqrt{d^2 - 2b^2}$ (în care a_s = lăţimea scândurii, b = distanţa acesteia de mijlocul buşteanului şi d = diametral buşteanului.

Ing. Leopold Wilz.

Despre doborârea şi recoltarea lemnului.

Ing. M. A. Liberak.

Foloasele pădurilor din munţii înalţi ai Tatrei poloneze.

O descriere istorică urmată de note asupra faunei şi florei locale. Observaţii asupra diferitelor întrebuinţări ale bradului.

Alexander Kozikowski.

Congresul internaţional al staţiilor de experimentaţie forestieră din Stockholm şi silvicultură suedeză.

Saweł Popiel.

Câteva păreri asupra articolului «Despre programul gospodăriilor».

v. laz.

LESNICKÁ PRÁCE (Cehosovacia).

Noemvrie 1929.

Număr dedicat în întregime economiei forestiere în Polonia. Material bogat, completat cu clişee frumoase şi o hartă forestieră a Poloniei.

v. laz.

ŠUMARSKI LIST (Zagreb).

Noemvrie 1929.

D-r N. Neidhardt.

Asupra cantităţii deşeului la debitarea lemnului rotund în grinzi cioplite.

E continuarea şi sfârşitul unui interesant studiu început în numărul precedent. Autorul calculează pe baze precise procentul deşeului în cazul debitării lemnului rotund în diverse tipuri de grinzi cioplite. In acelaş timp studiază chestiunea formei grinzilor cele mai economice — deşeurile minime — şi mai rezistente.

Ing. M. Anic.

O excursie a studenţilor facultăţii forestiere din Zagreb în Cehoslovacia.

Piaţa lemnului în Jugoslavia. Recenzii. Diverse.

v. laz.

ESPAÑA FORESTAL.

Noemvrie 1929.

Săptămâna forestieră dela Barcelona. Se vorbeşte de congresul forestier ţinut acolo cu ocazia expoziţiei. S'au desbătut toate problemele mari ale silviculturei spaniole, Referentul notează impresia sa generală: o opoziţie făcută de negustorii de lemne şi proprietarii particulari, cari au luat şi ei parte la toate propunerile tinzând să uşureze o acţiune forestieră intensă.

Juan A. Pérez Urruti: Asigurarea pădurilor contra incendiului. Un raport prezentat congresului (redat parţial) în care se face mai mult un istoric al chestiunii. Aspectul ei azi se va urmări probabil în numărul viitor.

Antonio Lleó: Misiunea socială a pădurei. O incursiune în istoricul comunelor spaniole din evul mediu şi modern, pentru a învedera rolul pe care proprietăţile ce le aparţineau, împădurite pe acea vreme, l-au avut în desvoltarea lor.

Diego Terrero: Proiectul unui parc naţional la Naranco. Să se remarce că în Spania, lipsită de păduri, orice împădurire devine parc naţional.

V. N. S.

ECONOMIA NAŢIONALĂ.

Decemvrie 1929.

D-r D. A. Sburlan.

Privire generală asupra industriei şi comerţului lemnului în Trasilvania (1918—1929).

După un scurt istoric al evoluţiei exploatării şi industriei lemnului în Transilvania, distinsul nostru coleg dă o serie de date relativ la starea actuală a industriei forestiere precum şi asupra cantităţilor de material brut care trec hotarul vechei provincii.

D-r G. P. Antonescu.

Metodele de amenajarea pădurilor în Franţa (urmare).

Cibianu şi Oneşteanu.

Creditul rural în lumina intereselor agriculturii româneşti.

Diverse informaţii — cronică politică, economică, socială—conferinţe—etc.

V. Iaz.

BULETINUL AGRICULTURII IN 1920.

La conferinţa de ştiinţa solului, ţinută la Königsberg între 15—20 Iulie, s'au discutat o serie de probleme, cărora *d-l d-r Gh. Ionescu-Siseşti,* reprezentantul României la această conferinţă, le face un scurt rezumat.

Problemele examinate, au fost următoarele:

1. Determinarea substanţelor nutritive din pământ şi a necesităţii de îngrăşăminte, prin metodele de fiziologie vegetală.

2. Determinarea reacţiunii solului, a mijloacelor de a o modifica şi a influenţei reacţiunii asupra desvoltării diferitelor plante.

3. A treia problemă examinată, a fost aceia a modificărilor fizico-chimice şi bacteriologice pe care le provoacă diferitele procedee de lucrare a pământului.

4. In fine în al 4-lea rând s'a atins latura chimică a studiului pământului.

Note asupra orientării politicei agrare din Occident, chestiuni desbătute în «al treilea congres al administraţiilor de moşii şi păduri din Austria».

In Austria toate corporaţiile centrale

de agricultură şi silvicultură, formează împreună o comunitate de muncă, numită Conferinţa Prezidenţială (Präsidenten-Konferenz), care reprezintă conducerea agriculturii şi silviculturii austriace.

v. Iaz.

S'a primit la redacţie:

Ecou de codru, organul de publicitate al societăţii inginerilor silvici din administraţia Fondului Bisericesc Cernăuţi.

Lemnul Holzzeitung (Cluj).

Ardealul economic.

Revista vânătorilor.

Viaţa agricolă.

Câmpul.

Pescăria şi piscicultura.

Corespondenţa economică.

Analele economice şi statistice.

Buletinul Meteorologic.

Buletinul A. G. I. R.

Buletinul U. G. I. R.

Export-import.

Revista de comerţ şi contabilitate.

Natura.

INFORMAȚIUNI

Numiri

Următorii ingineri silvici stagiari au fost primiţi în corpul silvic şi repartizaţi astfel:

In administraţia centrală

Angelescu Const., Bozdoc Pavel, Cimoca Alex., Cerna Leonid, Dinu Valeriu Voinea, Georgian Gh., Lazăr Vasile, Rădulescu Anton, Storosciuc Ion, Veselovschi Valentin, Stângă Ion, Iancovici Nic., Stănescu Dumitru, Şerbănescu Stelian, Sassebeşiu Valeriu, Traian Popp, Verşescu Niculae, Hehn Francisc, Vulpe Filip, Caloianu Ion, Mironescu Grigore, Sava Alexandru, Ştefănescu Const., Munteanu Victor, Hristu Niculai, Georgian Teofil, Russu Alexandru, Marcu Iosif, Bătuca Ion, Novac Eftimie, Mühlbecher Carol, Konrad Iosif, Chiculiţă Constantin, Haner Friedrich, Gheorghiu Nic., Traian Lăcătuşu, Const. Gh. Lupan.

Direcţia Iaşi

Istrate Demostene, Makkay Zoltan.

Direcţia Bacău

Gheorghieş Constantin, Chelsoi Niculai, Ghervasia Pantelimon, Wendel Alexandru.

Direcţia Buzău

Gheorghiu Romeo, Vulcan Gheorghe, Dobrescu Stelian, Leescu Vasile, Stoian Niculai, Bărbulescu Alexandru.

Direcţia Constanţa

Adam Ion, Mitan Constantin.

Direcţia Piteşti

Croitoru Niculai, Neagoe Niculai.

Direcţia Sebeş

Păcuraru Ion, Popovici Remus.

Direcţia Cluj

Anderco Vasile, Decei Ovidiu, Chibeleanu Aurel.

Direcţia Miercurea Ciuc

Spârchez Zeno.

Direcţia Sighet

Bathory Niculai.

⁂

Foştilor diurnişti li se recunoaşte vechimea bugetară dela 1 Ianuarie 1930, celorlalţi dela 1 Februarie 1930.

Pe ziua de 15 Februarie e numit în Centrală d-l ing. silvic stagiar Dumitru

Munteanu, absolvent al Şcoalei Politechnice din Bucureşti,

* * *

Pe data de 1 Februarie d-nii:

Ing. silvic D. Chirvăsutză, şeful com. II de amenajeri, din Casa Pădurilor, este numit în interes de serviciu, şeful Ocolului Valea Vişeului, Direcţia silvică Sighet, şi

Ing. silvic Eugen Pătraşcu, din com. I de amenajeri, e numit şeful Ocolului silvic Domneşti, Direcţia silvică Piteşti.

* * *

In cursul acestei luni ziarele au publicat încadrările personalului silvic şi administrativ al Casei Pădurilor.

Este o reconfirmare a vechilor numiri necesitată de nouile legiuiri.

SOC. „PROGRESUL SILVIC"

Premii

Societatea «Progresul Silvic» consequentă scopului precis formulat prin statute, «de a acorda premii membrilor «Societăţii, cari s'au distins pe terenul «silviculturii naţionale», a înscris în bugetul său pe 1929, în acest scop, un fond divizibil de lei 50.000.

Un comitet constituit adhoc, socotind că nu este cazul a se premia profesorii şi membrii Consiliului de ad-ţie al societăţii, a împărţit suma următorilor membrii, colaboratori bine cunoscuţi ai «Revistei Pădurilor» sau ai altor reviste şi cotidiane:

Ing.	Sburlan D.	lei 6.000
»	Chiriţă C.	» 4.000
»	Rădulescu M.	» 4.000
»	Georgescu C.	» 4.000
»	Caragea N. N.	» 3.000
»	Dumitrescu I.	» 3.000
»	Ionescu I. I.	» 3.000
»	Petcuţ M.	» 3.000
»	Pascovici N.	» 3.000
»	Antonescu P. G.	» 2.000
»	Cezar Cristea	» 2.000
»	Dumitrescu Gârbovi	» 2.000
»	Ionescu Tr.	» 2.000
»	Dragu C.	» 1.500
»	Gheorghiu M.	» 1.500
»	Manole H.	» 1.500
»	Ştefanopol Al.	» 1.500
»	Tănăsescu Moşandrei	» 1.500
»	Teodorescu St. T.	» 1.500
	Lei	50.000

Scrisorile de mulţumire ale unora din premiaţi, încredinţându-ne că scopul a fost în mare parte atins, constituesc garanţia sigură a colaboratorilor pentru viitor.

Consiliul de administraţie al societăţii «Progresul Silvic», sensibil încu-

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAŢIUNII" SIBIU

rajerii ce vine pe această cale dela membrii şi colaboratorii săi lucrează la elaborarea unui regulament pentru decernarea viitoarelor premii.

Pe anul 1930 s'a înscris în buget, în afară de 50.000 pentru premii, încă 20.000 pentru traduceri de cărţi streine.

* * *

Donaţii. — Răspunzând apelului nostru următorii colegi au trimis în dar bibliotecii soc. «Progresul Silvic»:

D-l inginer şef silvic *V. Mironescu* — şeful ocolului silvic Slăveşti, jud. Teleorman — 37 reviste vechi (21 numere din «Revista Pădurilor» şi 16 din «Zigzaguri forestiere».

D-l inginer *Horia Manole* un pachet cu mai multe numere din «Monitorul forestier».

D-l inginer şef *Popescu Salcie* din Administraţia centrală a Casei Pădurilor, un volum.

Pe această cale li se aduce mulţumiri pentru gestul pe care îl dorim tuturor colegilor şi prietenilor noştri.

* * *

Societatea «Progresul Silvic» roagă pe toţi cititorii ei cari întâlnesc în ziare sau alte publicaţii articole şi informaţii de interes silvic să binevoiască a le trimite pe adresa revistei.

C. E. A. C. S.

Casa de Credit, Economie şi Ajutor a Corpului Silvic, C. E. A. C. S. constituită în Adunarea Generală din 18 Mai 1929, a fost autorizată să funcţioneze, în mod legal prin sentinţa Tribunalului Ilfov, cu Nr. 1978/929, — care s'a învestit cu formula executorie sub Nr. 368/929.

C. E. A. C. S. funcţionează conform dispoziţiunilor statutare, publicate în «Monitorul Oficial» Nr. 282 din 18 Decembrie 1929.

Din capitalul social iniţial de 4.000.000 lei ce s'a subscris la data constituirei, s'a achitat până în prezent 70 %, în două vărsăminte.

Pentru acoperirea restului de 30 % s'a fixat termenul de 1 Mai a. c., după care dată se vor aplica dobânzi de întârziere pentru sumele neachitate în termen.

Se aduce la cunoştinţă, că mai sunt disponibile din prima emisiune, încă un număr restrâns de acţiuni cari se repartizează de Consiliul de Administraţie numai în urma unei cereri.

Conform încheierei Consiliului de Administraţie din 20 Decembrie a. c. şi potrivit dispoziţiunilor statutare, acoperirea ultimului vărsământ precum şi achitarea acţiunilor ce se vor mai cere se poate face şi sub formă de împrumut.

In acest caz doritorii sunt rugaţi a ne înainta până la data de 1 Mai a. c. o cerere în acest sens, pentru sumele ce voesc să achite prin împrumut.

Cu acest prilej se face cunoscut că până astăzi s'a rulat prin împrumuturi suma de lei 1.412.000 către membrii acţionari şi depunători, cu procentul de 12%, plus 2% comision.

Membrii acţionari cari doresc să facă împrumuturi, vor adresa o cerere către C. E. A. C. S., în care se va specifica, împrumutul ce solicită, timpul pe cât îl contractează, numele şi adresa a doi giranţi sau efectele ce doresc să le pună în gaj. Unul din giranţi neapărat va fi membru acţionar al C. E. A. C. S.

Imprumuturile se fac pentru sume până la maximul de 4 ori salariul lunar primitor şi se vor achita în rate lunare.

Cuantumul operaţiunilor specificate mai sus, învederează în deajuns necesitatea existenţei Casei de Credit, care năzueşte a contribui cât mai mult la cultivarea spiritului de camaraderie şi de sprijin reciproc de care Corpul Silvic a dat dovadă cu ocaziunea constituirei ei.

C. E. A. C. S. nu se îndoeşte că şi mai departe nu va fi lipsit de acest îndemn camaraderesc prin contribuţia fiecăruia la acoperirea capitalului social, fie prin achitarea ultimului vărsământ la acţiunile repartizate, fie solicitând înscrierea pentru noui acţiuni.

Membrii acţionari sunt rugaţi să aducă la cunoştinţă şi să explice celor în drept a deveni membri depunători, că şi acestora li se pot acorda împrumuturi în aceleaşi condiţiuni ca şi membrilor acţionari.

Preşedintele Consiliului de Administraţie
C. E. A. C. S.
(ss) **C. P. Georgescu**

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Casa Pădurilor

Direcţia amenajerilor

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor.

Asupra raportului d-lui administrator al Casei Pădurilor;

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare a codului silvic publicată în «Montorul Oficial» No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. – Se aprobă de noi:

a) Amenajamentut pădurii comunale Ciuhoiu, pendinte de comuna Sânlob, judeţul Bihor,, proprietatea comunei Ciuhoiu din jud. Bihor, în suprafaţă de 39 ha 8500 m² din care 4500 m² goluri. Regimul crâng simplu. In parchetul Nr. 1—19 să se lase 100 arbori rezerve din arborii cei mai groşi şi bine conformaţi, iar în restul parchetelor câte 50 arbori rezerve la ha. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea în 30 ani. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Studiul sumar al pădurii Fagul Inalt, pendinte de comuna Tulgheş, judeţul Neamţ, proprietatea bisericei romăno-catolice din Tulgheş, în suprafaţă de 5 ha. 7550 m². Regimul codru cu tăere rasă. Revoluţia normală 80 ani. Exploatarea în 1 an. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare ai pădurii Valea Teuşului, pendinte de comuna Sard, judeţul Alba, proprietatea d-lui d-r Augustin Dumitrescu în suprafaţă de 16 ha. 4766 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani. Exploatarea în 15 ani. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Amenaţamentul pădurii Saimuş, pendinte de comuna Visinel, judeţul Cluj, proprietatea văd. Iacob Schmidt, în suprafaţă de 21 ha 4000 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani. Exploatarea în 20 ani. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Amenajamentul pădurii Domeniul Nădrag, pendinte de comunele Crivina şi Nădrag, judeţul Severin, proprietatea societăţii anonime forestiere Nădrag în suprafaţă totală de 11.187 ha 7400 m² din care 314 ha 5700 m² goluri. Regimul codrului cu tăere rasă, Revoluţia normală 80 ani. Exploatarea în 80 ani. Garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare ha. Termenul de tăere 1 an, iar termenul de scoatere $1\frac{1}{2}$ în plus. Operaţiunile culturale nu pot reduce consistenţa arboretelor sub 0.8.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc., referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3.—Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 30 Decembrie 1929 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *V. Potârcă*

p. conformitate, *Nedescifrabil.*

Nr. 71.698 929.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurei Câneşti, pendinte de comuna Grajduri, udeţul Vaslui, proprietatea d-lui Bernard Sigler, în suprafaţă de 487 ha 0098 m², din care se pune în exploatare numai 83 ha. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani. Exploatarea în 3 ani a celor 88 ha. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Fundul Ghilmecea pendinte de comuna Faraoani, judeţul Bacău, proprietatea d-lor M. Herscovici şi M. Zilberman, în suprafaţă de 119 ha 2500 m², din care 5 ha 1200 m² poeni şi goluri. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea în 1 an a întinderii de 18 ha 8500 m² cu arborete exploatabile. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Popescu Ciupagea, pendinte de comuna Golăşei, judeţul Vlaşca, proprietatea d-rei Eliza N. Capeleanu în suprafaţă de 146 ha. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani Exploatarea în 4 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Stricata, pendinte de comuna Prigoria, judeţul Gorj, proprietatea Gh. C. Pociovălişteanu, în suprafaţă de 42 ha 0700 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea în 4 ani. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Zăvoiul Cazaci, pendinte de comuna Cazaci, judeţul Dâmboviţ, proprietatea Stan Perşinaru, în suprafaţă de 33 ha 5900 m², din care 11 ha 0800 m² goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 7 ani. Exploatarea în 1 an. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 7 ani,

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. – Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 30 Decembrie 1929 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *V. Potârcă.*

p. conformitate, *Nedescifrabil.*

No. 71.700,929.

Art. 1. — Se aprobă de noi.

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Filipeasca, pendinte de comuna Valea Teancului, jud. Buzău, proprietatea d-lui Vasile Georgescu, în suprafaţă de 35 ha 1800 m² din care 3 ha 4300 m² goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani. Exploatarea în 3 ani, cu obligaţiunea ca rezervele existente şi cele ce se vor mai lăsa să nu se scoată decât la epocile de tăerea crângului. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurei Hodorogioaia, pendinte de comuna Pârscov, judeţul Buzău, proprietatea inginer Constantin Romanescu, în suprafaţă de 74 ha 0.500 m², din care 26 ha poeni şi goluri. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani Exploatarea în 3 ani. Ea se va face pentru pari, araci de vie, nuele şi coaje de tăbăcărie. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurei Păhneşti, pendinte de comuna Păhneşti, judeţul, Fălciu, proprietatea Nathan Uşer, în suprafaţă de 180 hectare 1205 m² din care 3 ha goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani. Exploatarea în 20 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 16 Ianuarie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *V. Potârcă*

p. conformitate, *Nedescifrabil.*

Nr. 2.212.930.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurei după Muntele Iacob, pendinte de comuna Zăbala, jud. Trei Scaune, proprietatea d-lui Denes Edmond şi alţi 18 cu moştenitorii lor, în suprafaţă de 132 ha 1900 m² din care 11 ha 5000 m² goluri şi poeni. Regimul codru cu tăere rasă. Revoluţia normală 80 ani, Exploatarea într'un an pentru suprafaţa de 18 ha 9200 m² care se pune în tăere. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar, Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurei Fundătura, pendinte de comuna Sard, jud. Cluj, proprietatea Ioan Cosma şi alţi 6, în suprafaţă de 145 ha 1400 m² din care 13 ha 7100 m² poeni şi goluri. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea în 3 ani pentru suprafaţa de 76 ha 7300 m² care se pune în tăere. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurei Bungur, pendinte de comuna Chirales, judeţul Năsăud, proprietatea Valentin Bethen, în suprafaţă de 149 ha 6 10 m² din care un hectar 7033 m² goluri şi poeni. Regimul crâng cu 40 rezerve la hectar, alese din arborii cei mai bine conformaţi şi de specii de valoare. Revoluţia normală 25 ani. Exploatarea în 25 ani pentru suprafaţa de 138 ha 3650 m² care se pune în tăere. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurei Intre Săpânţa, pendinte de comuna Săpânţa, jud. Maramureş, proprietatea fraţilor Otto şi Theodor Zürcher, în suprafaţă de 663 ha 2100 m² din care 16 ha 9200 m² goluri şi poeni. Regimul codru grădinărit în seria I-a de 95 ha şi 1300 m² şi codru cu tăeri rase în seria II-a de 446 ha 8800 m². Revoluţia normală 80 ani. Exploatarea în 80 ani pentru seria I-a şi în 50 ani pentru seria II-a. Garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar din seria I-a din care se va retrage anual numai câte 2 m³ la ha şi 3000 lei de fiecare hectar din seria II-a. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare şi amenajamente, se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente şi amenajamente, referitoare la supraf ţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate ce'elalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi art. adiţional, anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. - Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 16 Ianuarie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *V. Potârcă*

p. conformitate, *Nedescifrabil.*
Nr. 2.244 930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurei Topoloveanca, pendinte de comuna Budişteni, jud. Muscel, proprietatea d-lor Pr. Constantin G. Badea şi alţi 5 tovarăşi, în suprafată de 29 ha. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 16 ani. Exploatarea în 2 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurei Păltineanca, pendinte de comuna Blejani, proprietatea d-lui Alexe Dobrescu, în suprafaţă de 32 ha 4932 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani. Exploatarea în 2 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamantul de exploatare al pădurei Ruda, pendinte de comuna Mihăeşti, jud. Muscel, proprietatea Petre Diaconescu, în suprafaţă de 32 ha 5000 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 17 ani. Exploatarea în 2 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar.

Toate dispoziţiunile din prezentul regulament de exploatare, cari ar atinge pe cele ale regulamentului de exploatare pentru pădurea Limpedea aprobat şi publicat în «Monitorul Oficial» Nr. 156 926 sunt nule şi fără efect. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurei Genuneni, lotul Nr. 1, pendinte de comuna Genuneni, jud. Vâlcea, proprietatea d-lor Ioan Adam Comănescu, Adam Adam Comănescu şi Ioana Adam Comănescu, în suprafaţă de 101 ha 8500 m², din care 57 ha pădure. Regimul crâng cu 50 rezerve a fiecare hectar. Revoluţia normală 20 ani. Exploatarea în 2 ani, tăindu-se în primul an trupul Prigoria iar după cinci ani trupul Apa Roşie. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Studiul sumar al pădurei Zăvoiul-Cojasca lotul C. 1, C. 2, C. 3 şi C. 4, pendinte de comuna Cojasca, jud. Dâmboviţa, proprietatea d-nei Anastasia N. N. Ghiţă, în suprafaţă de 16 ha 6480 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 8 ani. Exploatarea într'un an. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 5 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurei Ruda, pendinte de comuna Mihăeşti, jud. Muscel, proprietatea d-nei Maria d-r Pristoveanu şi 6 tovarăşi, în suprafaţă de 87 ha 6400 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 16 ani. Exploatarea în 2 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurei Cojascasca, lotul C. 1, C. 4 şi D. 3, Est şi Vest, pendinte de comuna Cojeasca, jud. Dâmboviţa proprietatea d-nei Elena N. Rachtivan, în suprafaţă de 88 ha 0092 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani. Exploatarea în 5 ani. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurei Carasa, pendinte de comuna Corlăteni, jud. Dorohoi, proprietatea obştei D-r Mauriciu Riegler, în suprafaţă de 65 ha 1500 m², din care se pune în tăere 20 ha 6300 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani.

Exploatarea într'un an pentru suprafaţa ce se exploatează. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

i) Revizuire amenajamentului pădurii Sadova, pendinte de comuna Sadova, jud. Dolj, proprietatea Domeniului Coroanei, în suprafaţă de 3951 ha 9.00 m . Regimul seria I-a, codru cu trei tăieri succesive, iar în celelalte cinci serii crâng simplu Revoluţia normală 84 ani pentru seria I-a şi 25 ani pentru celelalte serii. Exploatarea conform planurilor speciale de amenajament cu excepţiunea că:

In seria de codru regulat să nu se treacă în nici o parcelă, la tăerea 2 a (tăeri secundare) până nu se va fi obţinut regenerarea fie pe cale naturala din sămânţă în urma anilor de ghindă, fie din însămânţări artificiale sub masiv, fie chiar prin plantaţiuni.

Tăerea 2 a să aibă în adevăr misiunea de a da lumină unor regenerări efective.

Suprafeţele, cari în trecut nu s'au regenerat conform prevederilor vechiului amenajament, vor fi împădurite cât mai urgent prin însămânţări sau plantaţiuni cu esenţă de valoare.

Nu se va face nici o defrişare decât în prevederile legei şi care trebuesc cerute special şi obţinute cu îndeplinirea formalităţilor respective.

Impadurirea să se facă prin cultură mixtă, agricolă şi silvică, numai în subparcelele în suprafaţă de 3 ha rarişte cu solul înerbat. Revizuirea după 10 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurei Găgeni-Ghighiu, pendinte de comuna Păuleşti, jud. Prahova, proprietatea d-lui Ilie Grigorescu, în suprafaţă de 22 ha 6722 m². Regimul crang siplu. Revoluţia normală 10 ani. Exploatarea în 2 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar Revizuirea după 10 ani.

k) Regulamentul de exploatare al pădurei Gruişorul, pendinte de comuna Nucşoara, jud. Muscel, proprietatea d-lui Anton N. Paul, în suprafaţă de 57 ha 7000 m² din care pădure 37 ha 2000 m . Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani. Exploatarea în 3 ani. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar Revizuirea după 10 ani.

Art 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni

Dată astăzi 16 Ianuarie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *V. Potârcă*

p. conformitate *Nedescifrabil.*

Nr. 22.6 930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Costeşti Romani, pendinte de comunele Costeşti şi Romani, judeţul Vâlcea, proprietatea Statului, în suprafaţă de 9920 ha 40 arii din cari 9813,50 ha pădure şi 106,90 ha goluri interne. Regimul codru cu tăeri rase în seria I-a, codru cu două tăeri succesive în seria II a şi III a şi codru cu 3 tăeri succesive în seria IV-a. Revoluţia normală în 100 ani în seria I—III şi 105 ani în seria IV-a. Exploatarea conform amenajamentului Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în amenajament şi articolul adiţional anexat lui, sunt executorii.

Art 3 şi ultimul — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 8 Ianuarie 1330 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *V. Potârcă*

p. Conformitate *Nedescifrabil.*

Nr. 7368 980.

CASA DE CREDIT, ECONOMIE ŞI AJUTOR
A
CORPULUI SILVIC C. E. A. C. S.
Sediul: Bucureşti III – B-d Brătianu, 57 bis

Face toate operaţiunile de bancă. Imprumuturi la membrii în contul salariului, împrumuturi pe gaj de efecte, pe ipoteci, etc.

Primeşte spre fructificare la vedere şi pe termen în conditiuni avantajoase.

VIZITAŢI ŞI EXPUNEŢI PRODUSELE D-VS LA
EXPOZIŢIA INTERNAŢIONALĂ DE VÂNĂTOARE DIN LIPSCA 1930
(finele Mai până la Septembrie)
IN CADRUL
EXPOZIŢIEI INTERNAŢIONALE DE BLĂNURI «IPA»
Informaţiuni prin organizaţiile ei şi prin
ADMINISTRAŢIA IPA SECŢIA VÂNĂTOARE LEIPZIG
C. 1 Brühl 70, (Germania)

SOCIETATEA

„PROGRESUL SILVIC“

Inchiriază pentru conferinţe,
adunări, concerte, etc., Sala
mare a localului său din

B-DUL I. C. BRĂTIANU No. 57 bis

unde doritorii se pot adresa

ESTE

în interesul Societăţilor
Forestiere şi tuturor
aşezămintelor industriale
să facă reclamă prin
REVISTA PĂDURILOR

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Membrii:

Drăcea M. Ioan P.
Rădulescu M.
Secretar de redacție: Ştefănescu-Suhăţeanu M.

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1930:

Președinte:
Vice-Președinte: Georgescu C. P., Drăcea M.
Secretar general: Ioan P.
Casier: Grozescu Dem.
Secretari: Priboianu V., Ştef.-Suhăţeanu M.

Membrii:

Agapie G.
Antonescu P.
Atanasescu A.
Boldur M.
Bosoancă C.
Eliescu A.
Ioan P.
Ionescu A.
Lazăr H.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Popescu Alex.
Popovici Gh. N.
Stinghe V.
Tomuţa D.

Cenzori: Cratero O., Vasiliu L., Sculy X.
Cenzori supleanți: Botescu I., Florescu I., Fonai I.

Prețul abonamentului:

Pe un an	300 lei
» » » pentru membrii Societății	200 »
» » » pentru conductori și brigadieri	75 »
Numărul	25 »

Manuscrisele nepublicate se înapoiază

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Anghel Saligny, 2

BIBLIOTECA CENTRALĂ
a „ASOCIAȚIUNII"
SIBIIU

Anul XLII
Februarie 1930
Nr. 2

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC"

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

BIBLIOTECA a „ASOCIAŢIUNII" SIBIU

SUMARUL:

Studii-Referate: Molidul ca lemn de rezonanţă şi claviatură . . . . . . **M. Pascovici**

Juridice şi legislaţie: Codul silvic Jugoslav . . . . **Ioan Petö**

Probleme administrative: «Personalul Casei autonome a pădurilor Statului nu va putea fi remunerat decât cu salariu şi participări la beneficiu în bani». Comentar . . . . **P. Ioan**

Comerţul lemnului: O nouă piaţă pentru lemnul românesc . . . . . **I. Dumitrescu**

Fapte şi comentarii: O nouă orientare în industria lemnului . . . . . **M. Drăcea**

Origina numelui pădurii Letea . . . **V. Petrescu**

Exploatările forestiere văzute de nespecialişti . . . . **N. N. Caragea**

Insemnări: Societatea Elevilor Ingineri silvici . . . . **Valeriu Dinu**

Cronica: Conferinţe. — Legea. — Cum să asigurăm exactitatea statisticilor noastre. — Congresul inginerilor cadastrali. — Varia.

Recenzii. — Revista revistelor. — Informaţiuni. Necrolog. — Soc. «Progresul Silvic». Publicaţiuni.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 57 bis
BUCUREŞTI

XLII-e Année
Fevrier
1930
Nr. 2

REVUE DES FORÊTS

Publication mensuelle de la Société forestière roumaine „Progresul Silvic“

SOMMAIRE:

Etudes - Comptes - rendus: L'épicéa comme bois de résonance. . . . . **M. Pascovici**
Juridiques et législation: La loi forestière Yougoslave . . . . . . **Ioan Petõ**
Problèmes administratifs: La salarisation du personnel forestier . . . **P. Ioan**
Le commerce du bois: Un nouveau marché pour le bois roumain . . . **I. Dumitrescu**
Faits et Commentaires: Une nouvelle orientation dans l'industrie du bois . . . . **M. Drăcea**
L'origine du nom de la forêt Letea . **V. Petrescu**
Les exploitations forestières vues par les non spécialistes . . . . **N. N. Caragea**
Notes: La société des élèves forestiers. **Valeriu Dinu**
Chronique: Conférences. — La nouvelle loi. — Comment assurer l'éxactitude de nos statistiques. — Le congrès des ingénieurs du cadastre. — Divers.
Récensions. — Revue des revues. — Informations.
Nécrologe. — Soc. «Progresul Silvic». — Publications.

RÉDACTION ET ADMINISTRATION: Bd. I. C. BRATIANO No. 57 bis
BUCAREST

Anul XLII Februarie 1930 Nr. 2

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAŢII „PROGRESUL SILVIC“

STUDII-REFERATE

MOLIDUL
CA LEMN DE REZONANŢĂ ŞI CLAVIATURĂ

Studii la ocolul silvic Frasin şi la Fabrica Schiller, Bucovina.

de ing. silvic N. PASCOVICI

Molidul de rezonanţă în pădure

Generalităţi; Caracterul molidului de rezonanţă; staţiunea în care se află; Exigenţele sale faţă de sol, curenţi de aer şi lumină.

1. Generalităţi

Sonoritatea molidului din Carpaţi este mult apreciată de specialiştii constructori de instrumente muzicale din întreaga Europă1). Inainte de răsboi, se făceau mari comenzi de acest lemn de către firme renumite din Petrograd, Paris, Viena, Berlin etc., iar astăzi cererile continuă a fi satisfăcute regulat, deşi în mod mai restrâns din cauza crizei de numerar dela noi şi în străinătate, cât şi din cauza rarităţii acestui lemn, care se împuţinează pe zi ce trece.

Cu toate că lemnul de rezonanţă se întâlneşte rar de tot în natură şi numai pe anumite podişuri şi versanţi din regiunea muntoasă şi deşi e atât de scump, totuşi în prezent încă se mai debitează ca scândură obicinuită sau ca draniţă. Parchete mari de molid cu 10–25 % lemn de rezonanţă se vând la licitaţie, fără a se ţine cont de acest lemn. Industriaşii de cherestea caută astfel

---

1) Molidul de rezonanţă din Carpaţi l-am găsit în 1927 şi la «Forest Products Laboratory» din Madison, Wiscousin U. S. A. trimis aci spre analiză de către fabrica de piane Stainway, New-York. **M. Dr.**

să amelioreze sortimentele lor cerute de piaţă, amestecând procentual lemnul de calitate cu lemnul inferior. Deacea m ^{3} de lemn gros (dela 35 cm în sus) se plăteşte cu preţ mare, ştiut fiind că acest lemn e destinat a face faţă ori cărei comenzi mai pretenţioase şi uşurează desfacerea în bune condiţiuni a unei cantităţi duble sau triple de material subţire (dela 35 cm în jos). Afară de fabricile de cherestea, mult lemn de rezonanţă s'a consumat îndată după răsboi, ca lemn de draniţă, la refacerea gospodăriilor distruse, ceeace nu a fost un plasament tocmai fericit.

Deci, cele câteva procente de lemn de rezonanţă ce se află într'o parcelă de molid, parte ajung la fabrica de cherestea, parte se fasonează ca draniţă. Vânzătorul parchetelor de molid, nu scoate afară rezonanţa înainte de vânzare, fiindcă tocmai acest lemn ridică valoarea parchetului. Deaceea o fabrică de rezonanţă se alimentează foarte anevoe cu lemn şi această industrie nefiind susţinută tinde a apune la noi.

Silvicultorul încape la griji când ştie că undeva, pe o vale, s'a instalat vreun negustoraş de rezonanţă, căci ştie ce-l aşteaptă. Molizii mai frumoşi din ocolul său dispar unul după altul ca prin minune, «se exploatează în delict», căci localnicii cunosc bine fasonarea rezonanţei despicate şi a claviaturii. In unele ocoale această problemă e aproape complet lichidată, căci ce a fost s'a exploatat de mult şi acuma e linişte. Deci pentru silvicultor molidul de rezonanţă e un lucru cu bucluc, care înseamnă conflicte cu populaţia, cu negustorii, pază îndoită şi grijă multă.

Au fost timpuri când această industrie, care acuma o duce greu, era în plină înflorire. Prin anul 1880 a început a se exploata în Bucovina rezonanţă despicată si claviatură. In 1890 firma Schlesinger a înfiinţat prima fabrică de rezonanţă de cherestea în Molid, iar în 1891 d-l Schiller a înfiinţa fabrica sa din Bucşoaia. Această fabrică s'a menţinut până înainte de răsboi şi a satisfăcut multe din cererile cele mai pretenţioase, fie din Petrograd, Viena, Budapesta etc., aprovizionându-se cu lemn atât din Bucovina, cât şi din Vechiul regat (Tarcău, Plotun, Pipirig, Vrancea, Făgăraş etc.). Fabrica producea scânduri de rezonanţă şi claviatură, ca şi funduri complete de piane (Resonanzboden) de toate dimensiunile şi calităţile.

După răsboi scânduri de rezonanţă despicată şi claviatură s'au fasonat pe o scară întinsă, materialul provenind mai mult din furturi. Cu timpul, paza mai intensă a pădurilor şi criza de numerar au zadărnicit aproape complect această industrie nefastă și improvizată. In prezent lucrează în Bucovina fabrica Schiller din Bucșoaia, iar în Tg.-Mureș societatea pe acțiuni A. G. Oleag din Zürich.

In țară mai avem lemn de rezonanță pentru trebuințele noastre, deși s'a păcătuit mult în această privință prin exploatările făcute fără a se ține seamă de valoarea acestui material, care a fost întrebuințat ca lemn de draniță, s'au a fost sustras de către delicvenți, cu toată grijea silvicultorului. In unele regiuni, grație drumurilor rele și distanțelor mari, s'au păstrat multe parcele și chiar trupuri de pădure neatinse, unde se află 20—30 % lemn de rezonanță. Astfel avem în Bucovina, în ocoalele silvice ale Fondului bisericesc 1):

Ocolul silvic Argel: Valea Dubul, Roșoșa și Oglinda.
» » Moldovița: » Corhana, Dămăcușa, Petac, Sagreba, Săcrieș, Putna și Ciumârna.
» » Pojorâta: » Sadova, Holohoșca, Stârpar, Poiana-Ițcani sub Giumalău.
» » Frasin: » Braniște, Ciocan, Sălătruc, Belțag, Doabra, Dobrița.
» » Vama: » Dea, Frumoasa, Dragoșa, Rus pe Bou.
» » Breaza: » Găină.
» » Stulpicani: » Botușana, Slătioara.
» » Ostra: » Poiana-Flocii, Baiașescul.
» » Putna: » Hașca, Oglinda.
» » Falcău: » Parăul-negru, Ascuns, Brodinioară.

Deasemenea se mai află încă frumoase rezerve de molid de rezonanță în pădurile Fondului Grăniceresc din regiunea Bistriței, regiunea Câmpeni, Făgăraș, Vrancea, Bicaz, Prisacani, Buzău, Plotun, Pipirig, Prislop, Izvorul alb lângă Bistrița, Tarcău, etc.

Molidul de rezonanță nu se întâlnește formând pâlcuri compacte, ci e diseminat prin arborete bătrâne în mod neregulat. Unele arborete de molid prezintă 5—10 % lemn de rezonanță, iar arborete din păduri virgine (ocolul Ostra și Stulpicani) prezintă chiar 20—25 %. Arborii cu un procent mai mare de acest lemn sunt

---

1) Vezi harta Bueovinei, păd. Fond. bis. ort. rom.

HARTA

OCOALELOR SILVICE ALE FONDULUI BIS. ORT. ROM. DIN BUCOVINA

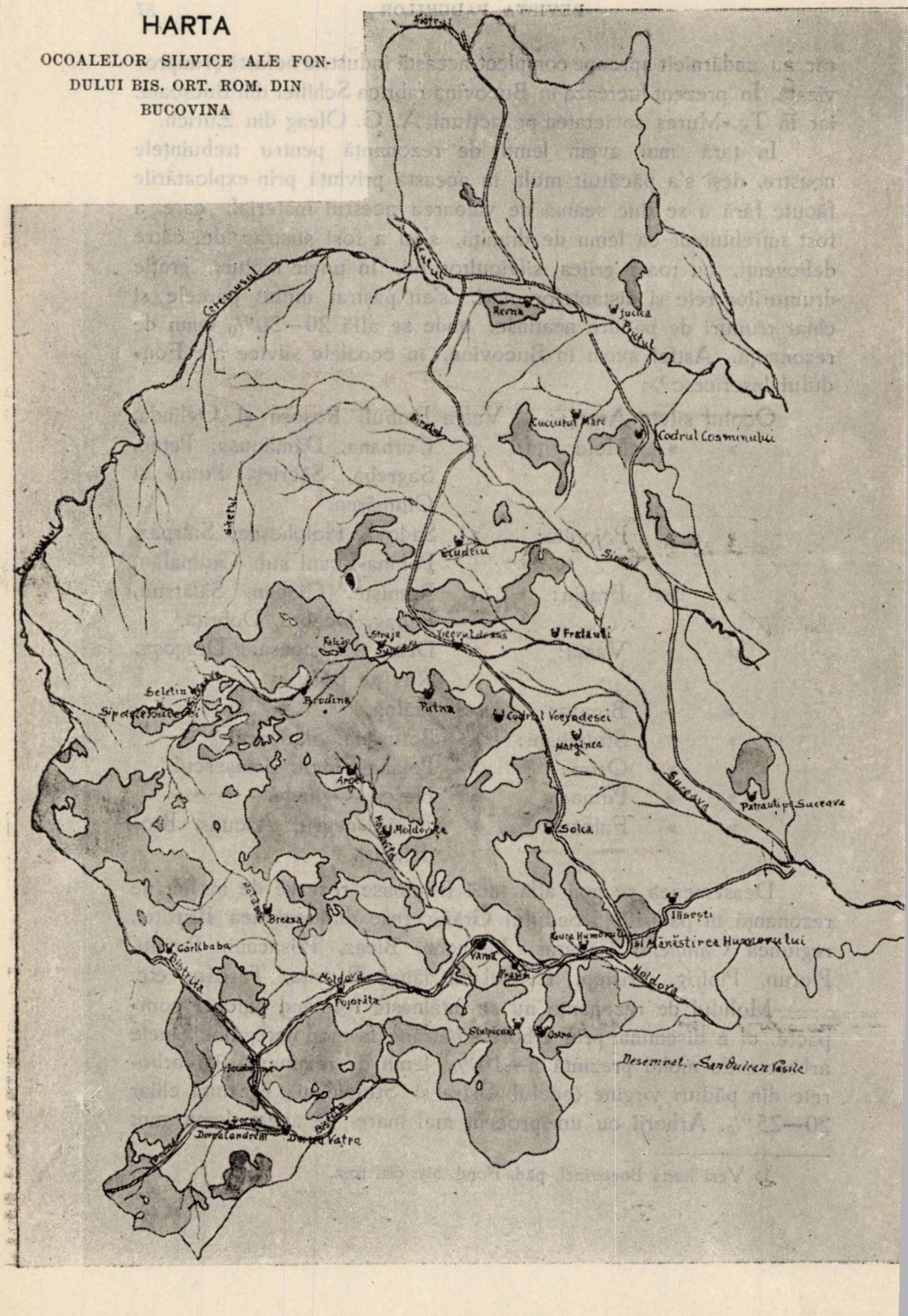
Nistrul
Prutul
Ceremușul
Siretul
Kerna
Vjucka
Prutul
Kucicurul Mare
Codrul Cosminului
Siretul
Ciudeiu
Siretul
Falcău
Straja
Sucevița
Vicovul de sus
Frătăuți
Seletin
Sipotele Sucevei
Brodina
Putna
Codrul Voevodesei
Marginea
Argel
Moldovița
Moldovița
Solca
Suceava
Patrauți pe Suceava
Ilișești
Gura Humorului
Mănăstirea Humorului
Moldova
Vama
Frasin
Breaza
Cârlibaba
Bistrița
Moldova
Pojorâta
Stulpicani
Ostra
Iacobeni
Dorna
Dorna Candreni
Dorna Vatra
Bistrița

Desemnat: Sandulean Vasile
]

o adevărată raritate. Câţiva arbori de rezonanţă aflăm aproape în fiecare arboret pur de molid bine conservat, care a trecut vârsta de 140 ani, însă pentru a întruni 10 % din volumul său, acesta e un lucru rar de tot.

Când vorbim de un molid de rezonanţă prin aceasta nu înţelegem volumul arborelui întreg, ci numai o parte mică a trunchiului, o porţiune de 3—7 m lungime, fără noduri, cu creşteri regulate şi fine. Şi chiar din o astfel de porţiune de trunchiu rezultă cel mult 20—25 % scânduri bune, iar restul trece ca lemn de foc. De aceea trunchiurile din cari nu rezultă cel puţin 15 % lemn bun e păcat să se strice debitându-se ca rezonanţă, căci randamentul e mai mare dacă se debitează în scânduri obicinuite.

Lemnul de rezonanţă se întrebuinţează la construcţia fundurilor de piane şi se debitează radial, zis drăniceşte, fie prin despicare, fie în gater. Avem deci rezonanţă despicată şi rezonanţă de cherestea. Claviatura se debitează tangenţial, zis dogeşte şi se întrebuinţează în construcţia clapelor (Taster) şi a întregului mecanism de transmisiune dela clape şi până la coardele pianului.

La compunerea unui fund de pian se cere ca lemnul să fie de aceiaşi culoare. Specialiştii au observat de mult că lemnul din o anumită regiune prezintă şi o nuanţă deosebită în culoarea sa. Astfel lemnul din munţii Bucovinei şi din vechiul regat e galben auriu, pe când lemnul din Ardeal este alb mat ca hârtia. Dacă nu se ţine seama de acest lucru, scândurile albe printre cele aurii dintr'un fund de pian par a proveni ca dintr'un lemn mort (totes Holz), adică dintr'un lemn intrat în putrefacţie şi constrúctorul refuză comanda. De aceea se ţine seama de uniformitatea culorii scândurilor şi se aleg deoparte în atelier scândurile de nuanţă roză, albă galbenă, albă mat şi aurie, căci pentru anumite culori se găsesc şi anumiţi amatori.

Din cele arătate mai sus putem deduce următoarele:

a) In arborete frumoase de molid să nu se fasoneze draniţă din lemnul apt pentru rezonanţă şi claviatură, căci acest păcat se va răzbuna mai târziu.

b) Arboretele cari prezintă un procent mai mic ca 10% lemn de rezonanţă să se exploateze ca lemn de cherestea obicinuită, acest mic procent de lemn de calitate nu rentează a se trata separat, fiindcă devalorizăm restul lemnului. Din contră, această neînsemnată cantitate de lemn mai bun va ridica în largă măsură valoarea întregului arboret, lucru ce convine mai mult în economie.

c) Arboretele ce prezintă mai mult ca 10 % lemn de rezonanţă se vor delimita pe teren, se vor trece în amenajamente cu notaţia și descrierea necesară, nu vor fi exploatate ca lemn de cherestea obicinuită, ceia ce se practică și astăzi în mod greșit atât la stat, cât și la Fond. Din aceste arborete la exploatare se va extrage mai întâi tot lemnul de rezonanţă și claviatură și se va vinde pe cale de licitaţie fabricilor și industriilor naţionale.

d) Să se dea o atenţie deosebită la paza, conducerea și exploatarea arboretelor de molid, cari cuprind un procent mai însemnat de lemn de rezonanţă, stabilindu-se în mod exact acest procent la faţa locului de către specialiști.

e) Lemnul de rezonanţă să se întrebuinţeze la construcţia avioanelor și a pianelor, în ţară, în folosul economiei naţionale.

f) Localităţile unde s'au exploatat astfel de arborete să se împădurească cât mai bine și mai complet, fie pe cale naturală, fie prin însămânţări artificiale în fășii dese, întrelăsând plantaţiunile cari n'au dat rezultate bune la molid până în prezent (adeseori arborii plantaţi după 20—30 ani prezintă inimă putredă). Conducerea acestor seminţișuri să se lase în seama silvicultorilor cu multă experienţă technică și silvică, cari vor ţine cont de exigenţele molidului în timpul creșterii, știut fiind că lemnul de rezonanţă se desvoltă numai în anumite condiţiuni.

g) Să se păstreze cu sfinţenie toate arboretele ce prezintă un procent mai mare de rezonanţă, să se valorifice cât mai bine, căci distrugându-se fără folos, în condiţiunile de astăzi aproape că nu se mai pot înlocui.

2. Caracterele molidului de rezonanţă

Grosime, rectitudine, plenitudine, caneluri, coroană, coajă, solzi, cepuri ascunse, scurgeri de rășină, huzăr.

Aspectul deosebit al molidului de rezonanţă atrage lesne privirea specialistului. Arborele are un trunchiu gros dela 40 cm în sus, deci cade în clasa 1-a de grosimi[1]. Arborii mai subţiri nu pot fi utilizaţi, chiar dacă îndeplinesc unele din condiţiunile cerute (regularitatea, fineţea şi uniformitatea inelelor, rectitudinea fibrei), fiindcă scândurile ce rezultă din asemenea trunchiuri nu au lăţimea cerută (6 cm lăţime minimă, fără defecte).

---

[1] Grosimi cl. I, dela 35 cm în sus; cl. II, 23—35 cm; cl. III. sub 23 cm.

Din carnetul de cubaj, care a servit la sortarea butucilor de rezonanţă, rezultă că: piesele au lungimi din $^1/_2$ în $^1/_2$ m dela 3 la 9 m, diametrul la mijloc variază între 40—65 cm şi că volumul unitar pentru piesă este între 0,50—1,91 m ^{3}.

Trunchiul acestor molizi este drept, aproape cilindric sau împlinit, fără noduri, cu coroana simetrică şi sărăcăcioasă.

Molidul care creşte în linişte, nestingherit de arborii vecini, umbrit din lături până sus, cu vârful în plin soare, scutit de vânturi, de accidente, de polei, chiciură, etc. prezintă un trunchiu drept şi aproape cilindric pe o mare parte din lungimea sa naturală a fiecărui arbore. Tendinţa fiecărui arbore este de a creşte drept în sus. In timpul creşterii însă, arborele poate suferi de multe neajunsuri, cari îi pricinuesc o creştere strâmbă şi un trunchiu *lătăuş* cu secţiune eliptică.

Cităm de ex.: vântul dominant, care suflă din o anumită direcţiune, zăpada care îndoaie vârfurile prăjinişurilor, înghesuirea arborilor în timpul creşterii, lupta coronamentelor pentru a primi mai multă lumină, ruperea vârfurilor prin accidente, etc.

Dacă trunchiul arborelui e strâmb, în cele mai multe cazuri este şi lătăuş, lăbărţat, eliptic. Când trunchiul nu e cilindric, atunci desigur că nu prezintă inele regulate, uniform de groase, condiţie esenţială pentru molidul de rezonanţă.

Trunchiurile de molid drepte sunt de regulă şi cilindrice dacă au dimensiuni mari şi au crescut în masiv închis.

Trunchiurile molizilor de rezonanţă trebue să fie lipsite de noduri. Pentru aceasta e nevoe ca arborele să fi fost umbrit din lături în tot timpul vieţii sale. Crengile laterale umbrite puternic, se usucă şi cad la timp, astfel că arborele prezintă un trunchiu limpede şi curat. Acest elagaj natural se face în condiţiuni bune numai atunci când în jurul trunchiului vor creşte înghesuiţi un număr suficient de arbori *dominaţi* cari să-l apere neîntrerupt de lumină directă dela vârsta de nueliş şi până ce arborele este exploatabil (150 ani). Dacă trunchiului îi lipseşte acest scut, dacă lumina soarelui străbate direct până la coajă, crengile de jos ale tânărului arbore nu se usucă la timp, devin destul de groase, iar la vârsta de 60—80 ani apar ca *cepuri ciunte* cari nu se mai pot acoperi ulterior cu straturi anuale. Coaja în jurul acestor cepuri este proeminentă, prezintă multe crăpături și încrețituri circuale de culoare brună închisă. Chiar dacă inelele anuale au acoperit complect locul de unde au căzut asemenea cepuri, pe acel loc coaja stă ca pe o umflătură, prezintă încrețituri și crăpături negre ce se pot distinge chiar dela distanță ‹vezi figura Nr. 1 și Nr. 2›. Aceste sunt *nodurile ascunse,* zise și *cue.*

Se mai poate întâmpla că un arbore și-a făcut elagajul crăcilor în bune condițiuni, însă după un timp oarecare s'au tăiat arborii umbritori din jurul său și trunchiul a rămas descoperit și expus luminei solare pe unele porțiuni. In acest caz observăm deaseme-

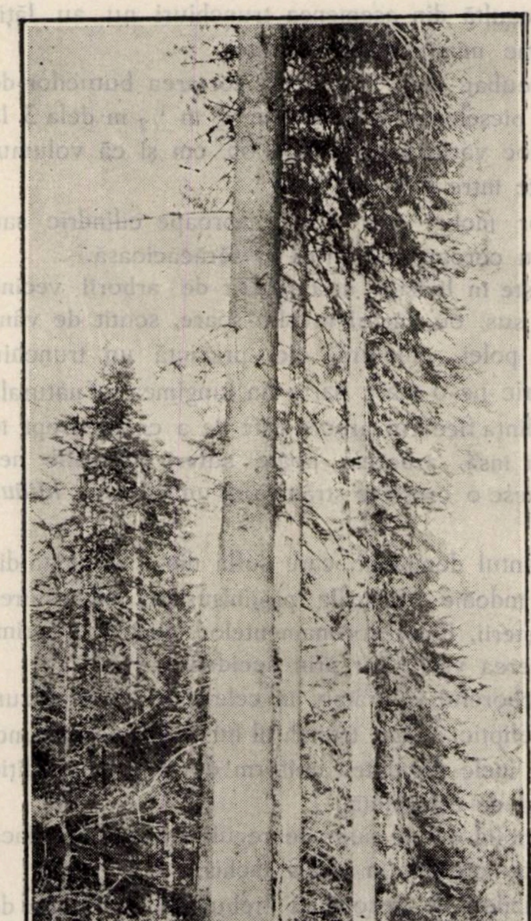

Fig. 1. Molizi de rezonanță, cepuri ascunse, cue.

nea unele umflături mai pronunţate unde coaja e ceva mai încreţită şi mai închisă la culoare.

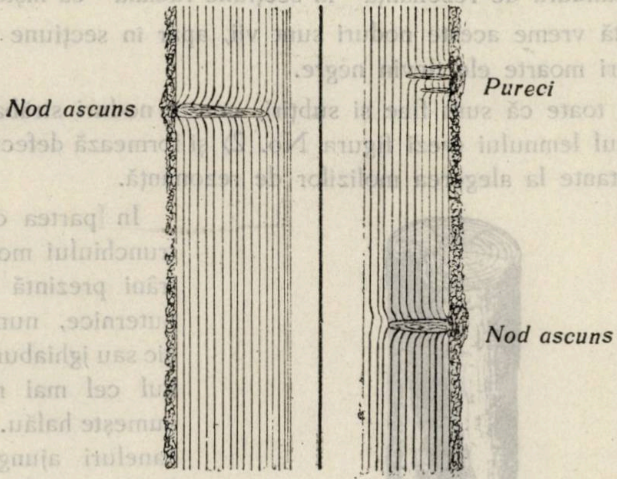

Fig. 2.

Aici nu se vede nici o urmă de nod, umflătura e mai mică ca la cepul ascuns, e mai lăţită şi se întinde pe o zonă mai largă.

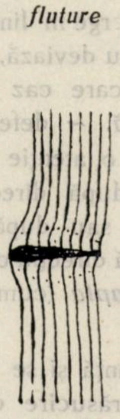

Fig. 3.

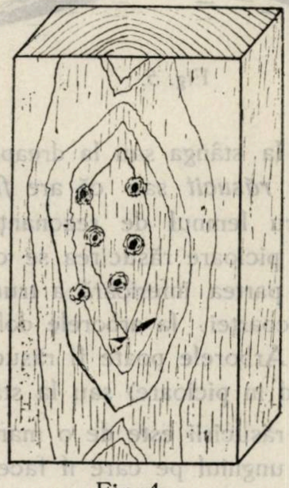

Fig. 4.

Dacă cioplim coaja dăm de o întreagă cunună de noduri ascunse, cari se prezintă ca în figurile No. 3, 4. Acestor noduri mici, mai multe la număr, li se zic *pureci* sau *fluturi*; pe scândura de claviatură — în secţiune tangenţială — ele apar ca niște gămălii de ac, iar pe scândura de rezonanţă — în secţiune radială — ca niște fluturi.

Câtă vreme aceste noduri sunt vii, apar în secţiune galbene. Ca noduri moarte ele devin negre.

Cu toate că sunt fine și subţiri, aceste noduri străbat adânc în cilindrul lemnului ‹vezi figura No. 2› și formează defecte destul de importante la alegerea molizilor de rezonanţă.

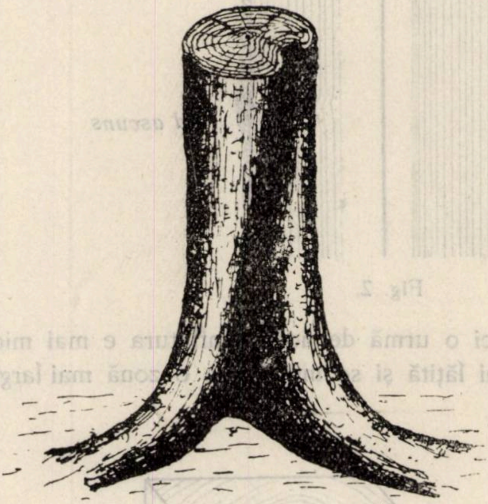

Fig. 5.

In partea de jos a trunchiului molizii bătrâni prezintă caneluri puternice, numite halcic sau jghiaburi. Jghiabul cel mai mare se numește halău. Aceste caneluri ajung uneori 2—3 m înălţime dela colet și pot fi paralele cu axa arborelui sau deviază la stânga sau la dreapta, ‹figura No. 5›. Jghiaburile ne arată dacă despicarea radială a lemnului merge în linie dreaptă, sau deviază, adică dacă merge sucit la stânga sau la dreapta, — în care caz lemnul se zice că este ***răsucit*** sau că are *fibra torsă*, — defect care, în deosebi pentru lemnul de rezonanţă, merită o atenţie deosebită. La arborii în picioare răsucirea se cunoaște după direcţia jghiaburilor dela partea inferioară a trunchiurilor sau după direcţiile crăpăturilor scoarţei, la arborele doborât după direcţia crăpăturilor fine de vânt. Arborele poate fi răsucit la ***dreapta*** ‹cum privim un trunchiu stând în picioare› sau la stânga.

Gradul răsucirii este de o mare importanţă și se poate măsura fie prin unghiul pe care îl face linia de răsucire cu o linie paralelă cu axa trunchiului, fie prin distanţa de deviaţie a fibrei pe metrul curent de lungimea trunchiului. Răsucirea la stânga, la lemnul de molid și brad din Bucovina, este mai puţin frequentă, mai puţin accentuată și ca atare mai puţin dezavantagioasă ca răsucirea la dreapta. Dacă lemnul este puţin răsucit la stânga, defectul nu este prea mare, căci scândurile de rezonanţă despicate se mai pot îndrepta ulterior, așezându-se în figuri la presă. Pentru rezonanţa despicată se poate tolera o răsucire de 1⁰—2⁰, sau 3—4 cm pe metru liniar. Când răsucirea se face la dreapta, este un indiciu că lemnul nu va crăpa bine și va fi apt cel mult ca lemn de rezonanţă de cherestea, dacă răsucirea nu este mare.

Dacă însă răsucirea este prea mare, rezonanţa despicată este prea sucită și nu se poate îndrepta, iar rezonanţa de cherestea din lemn cu o răsucire mai mare ca cea arătată se rupe, căci la debitare fibrele sunt tăiate prea oblic. Dacă lemnul este răsucit mai mult de un diametru pe o lungime de 2 m a trunchiului, se zice răsucit «pe jumătate» și nu este apt nici ca lemn de rezonanţă, nici de claviatură. La alegerea lemnului pentru rezonanţă despicată, torsiunea puternică spre dreapta se evită de către specialist căci, la despicare, lemnul nu crapă neted, ci prezintă săpături. Aceasta este «răsucirea rea». Lemnul în torsiunea la stânga, lemnul «despică neted» și «nu sapă». Pentru scânduri de claviatură răsucirea este mai puţin supărătoare, fiindcă orice lemn despică bine în senz tangenţial pe o lungime scurtă, cum o are claviatura.

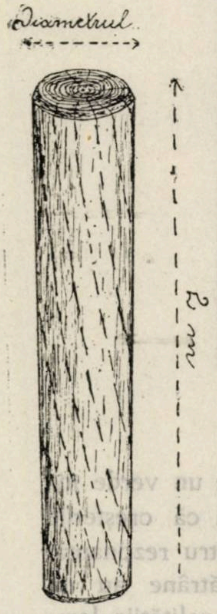

Fig. 6.

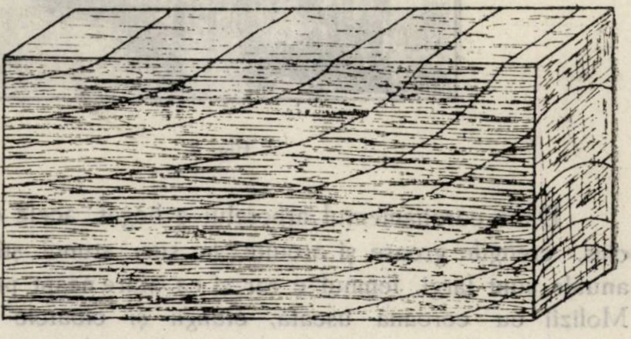

Fig. 7.

Pentru lemn răsucit vezi figurile 6 și 7.

Coroana molidului de rezonanţă este simetrică, sărăcăcioasă; crengile nu prea groase, aplecate în jos; crenguţele sunt fine, cu ace de un verde mai deschis. In genere arborele prezintă aspectul unui molid bătrân (Fig. 8).

Molizii cu coronament asimetric de regulă sunt *lătăuşi*, prezintă inele neuniforme şi lemnul lor e pietros.

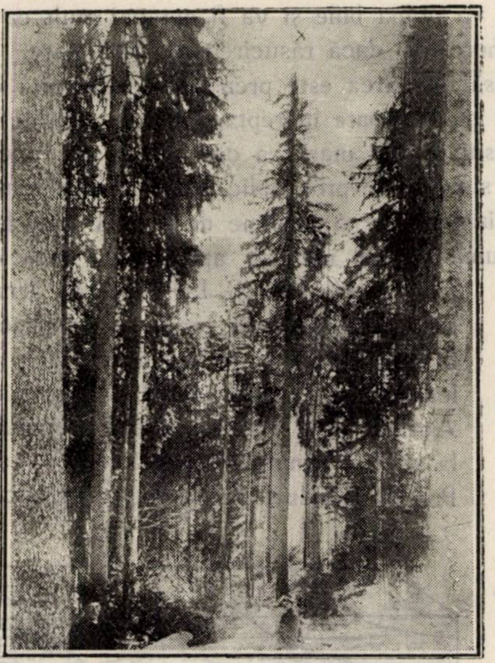

Fig. 8.

Dacă coronamentul arborelui e bogat, acele de un verde închis, crengile groase şi arcuite în sus, atunci ştim că creşterile anuale sunt largi, lemnul e rar şi ca atare neapt pentru rezonanţă. Molizii cu coroana uscată, ciungii şi cioatele bătrâne au un lemn mort, alterat, vânăt ce şi-a pierdut culoarea şi calităţiie lemnului de rezonanţă; abia o parte din aceste lemne pot fi întrebuinţate ca lemn de cherestea ordinară. Arborii cari s'au uscat din cauza atacurilor lui Tomicus typographus, dacă se exploatează în toamna aceluiaş an, prezintă un lemn nealterat şi apt, dacă stau însă un an în picioare, aceşti ciungi prezintă lemn mort (de culoare roşcată albăstrie).

Coaja molidului de rezonanţă e fină, prezintă solzi mici şi rotunjiţi, cu marginile răsfrânte în afară. (Fig. 9). Dacă solzii de pe un trunchiu sunt grosolani şi mari, cum se vede la molizii ce cresc în faţa soarelui, acesta e un indiciu că lemnul e câlţos, pietros şi are o structură neuniformă. Deci solzii scoarţei la molid arată întrucâtva structura lemnului. La pipăit aceşti solzi sunt moi iar de voim să ştim dacă structura internă a lemnului e regulată aceasta se vede tot pe structura solzilor. ***Creşterea creaţă şi florile lemnului de molid se pot*** observa destul de clar pe solzi. Dacă se observă pe scoarţa molidului umflături din care se scurge răşina, aceasta înseamnă că acel lemn prezintă ***pungi de răşină***, un defect destul de însemnat.

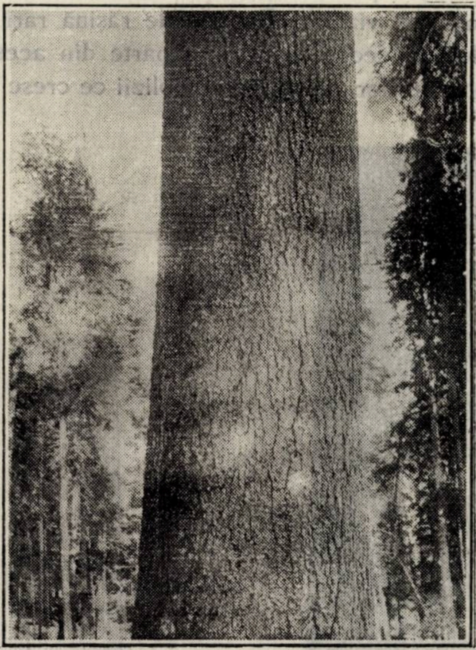

Fig. 9.

Aceste pungi adeseori sunt împrăştiate prin întreaga masă lemnoasă a trunchiului şi îl depreciază mult. Lemnul care prezintă foarte puţine pungi de rășină, fine și mici de tot, poate fi utilizat cel mult ca lemn de claviatură, după cum vom vedea aceasta mai jos, fig. No. 10 și 11.

Prezenţa pungilor de rășină din lăuntrul lemnului se poate cunoaște deci chiar pe scoarţă, întru cât rășina se scurge abundent din unele umflături vizibile. Pungile de rășină rari și mici nu constituesc un defect, deoarece o mare parte din acestea se elimină la sortarea scândurilor pe șantier. Molizii ce cresc pe locuri fertile, prin depresiuni reavene, pe soluri humoase prezintă numeroase pungi de rășină din cauza substanţelor nutritive prea abundente ce se găsesc în acele soluri.

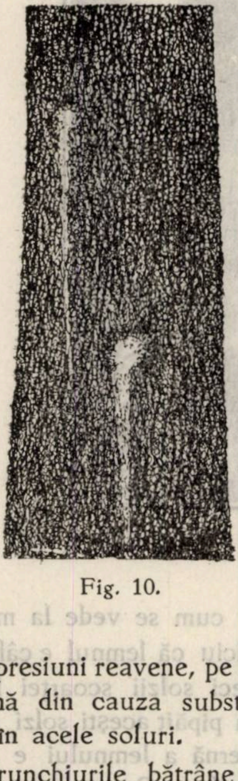

Fig. 10.

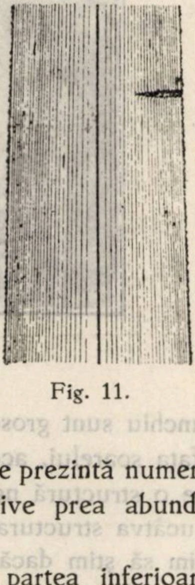

Fig. 11.

Trunchiurile bătrâne de molid la partea inferioară prezintă lăbărţări, cu un lemn călţos, grosolan și cu inele neregulate. Această parte de trunghiu se numește *huzăr* și la fasonare se elimină ca lemn neapt din cauza defectelor sale de structură.

Huzărul adese ori este curb, prezintă caneluri, inele pietroase și dacă are o lungime corespunzătoare ⟨cel puţin 3 m⟩ se debitează cel mult în scânduri ordinare.

L'épicéa comme bois de résonance

La fabrication des instruments de musique et des pièces d'avion, nécéssite les plus fines sortes de bois.

La plupart des pays de l'Europe emploient dans ce but, l'épicéa (picea excelsa), tandis que l'Amérique, emploie le spruce (picea sitkaensis).

Les arbres possédant le bois avec les qualités exigées se trouvent exceptionnellement et seulement dans les restes des forêts vièrges.

Toute nouvelle information sur ce bois et ses qualités est toujours intéressante.

Les forêts des Carpathes ont été dans le passé et seront encore pour quelque temps, le lieu ou on a exploité et travaillé le bois de résonance, ayant une bonne réputation sur les marchés européens.

Mais parmi les divers régions carpathiques, c'est la Bucovine, la partie du nord du pays, qui est renommée pour la production qualitative et même quantitave du matériel. Les forêts qui fournissent ce bois sont dans leur majorité, la propriété de la Communauté des biens des églises orthodoxes de Bucovine («Fondul religionar ortodox»).

L'auteur, M. Pascovici, qui est au service de cette institution, a entrepris une étude ample sur le bois de résonance. Ses observation et ses investigations se réfèrent aux conditions spécifiques de cette province et à l'expérience acquise là bas.

L'article que nous publions constitue, un seul chapitre de son étude qui pour être complète, doit envisager la question du bois de resonance depuis les conditions de végétation jusqu'à la dernière manipulation de chaque pièce que le commerce demande.

L'étude est fondée sur de longues observations et de minutieuses recherches faites dans les forêts, ainsi que dans les fabriques, l'auteur étant préoccupé de s'émanciper, autant que possible des données de la littérature, du reste peu abondantes.

Dans le texte roumain on trouve : des généralités sur les bois de résonance de l'épicéa ; la proportion dans laquelle on le trouve dans les forêts vièrges ; le gaspillage du bois pour d'autres destinations peu propres, comme celle de la fabrication d'échandoles ; manque de rentabilité dans les petites exploitations ; l'aspect extérieur des arbres contenant de bois de résonance : forme, dimensions, couronne, etc.

Red.

JURIDICE ȘI LEGISLAȚIE

CODUL SILVIC JUGOSLAV

de IOAN PETÖ
Ing. silvic

In «Monitorul Oficial» Jugoslav din 3 Ianuarie a. c. a apărut codul prin care s'a unificat legislaţia silvică, deoarece până atunci în fiecare din provinciile alipite au fost încă în vigoare codurile silvice de sub stăpânirile anterioare.

Inainte de a discuta noul cod silvic Jugoslav e necesar, pentru mai buna înţelegere a dispoziţiunilor acestuia, să notez pe scurt liniile mari ale administraţiei silvice din Jugoslavia.

Pădurile și silvicultura cad în resortul Ministerului pădurilor și minelor.

Administraţia pădurilor Statului se face de Secţia silvică de pe lângă Ministerul pădurilor și minelor. Acesteia îi sunt supuse Direcţiunile Silvice care se împart, ca și la noi, în ocoale.

Administraţia pădurilor particulare supuse regimului silvic, precum și poliţia forestieră în general, se execută de autorităţile administrative, prin organele lor silvice.

Aceste autorităţi administrative au ca primă instanţă pretorul, prin organul silvic de plasă, și ca instanţă superioară Banul, prin referentul lui silvic.

Banul corespunde directorului nostru administrativ.

Noul cod silvic Jugoslav poartă numele de «Legea pădurilor», și este împărţit în următoarele capitole:

I. Dispoziţiuni generale.
II. Dispoziţiuni silvico-poliţienești.
III. Exploatarea pădurilor.
IV. Promovarea silviculturei.

BIBLIOTECA „ASTRA" SIBIU

V. Administraţia forestieră.
VI. Dispoziţiuni penale.
VII. Dispoziţiuni tranzitorii.

In dispoziţiunile silvico-poliţieneşti este reglementată chestiunea defrişărei şi împăduririi, precum şi situaţia pădurilor de protecţie.

Ca principiu fundamental este fixat că toate pădurile existente în prezent trebuesc strict menţinute.

Defrişarea pădurilor se permite numai excepţional, pentru construirea diferitelor instalaţiuni forestiere, sau pentru pădurile mai mici de 5 ha dacă acestea sunt înconjurate de terenuri agricole.

Fiecare proprietar de pădure este obligat a împăduri în termen de 5 ani locurile unde s'a exploatat ras.

Golurile trebuesc împădurite cel mai târziu atunci, când pădurile dinprejurul lor vor veni în rând la exploatare şi împădurire. Suprafeţele tăiate ras şi încă ne împădurite se vor împăduri în termen de 5 ani dela intrarea în vigoare a acestei legi, termen pe care banul, excepţional, îl poate prelungi cu încă 5 ani.

Dacă proprietarul pădurii nu execută în termen fixat împădurirea aceasta se va face de autoritatea administrativă de primă instanţă.

La fel se procedează şi faţă de terenurile absolut forestiere adică al căror sol nu este în permanenţă apt pentru alte culturi.

Pădurile de protecţie se împart în două categorii: permanente şi temporale.

Pădurile de protecţie permanente sunt acele:

1. Cari împiedică naşterea surpăturilor, sau sunt situate pe povârnişuri repezi, sau în fine sunt chemate a conserva izvoarele.

2. Cari protejează malurile râurilor contra mâncăturilor de apă.

3. Cari sunt situate pe limitele superioare ale vegetaţiei.

Pădurile de protecţie temporal sunt acele, care sunt chemate a apăra diferite lucrări technice, precum şi cele pe care autoritatea competentă le va declara ca atare, aşa mai ales pădurile a căror susţinere este în interesul apelor minerale şi staţiunilor climaterice.

Autoritatea administrativă de primă instanţă este obligată a întocmi în termen de 5 ani un cadastru al pădurilor de protecţie din circumscripţia ei.

Banul va declara din oficiu, sau la cererea părților interesate, pădurile de protecție permanentă, iar cele de protecție temporală se vor fixa tot de către el însă numai la cererea părților interesate.

Dacă proprietarul pădurii «de protecție temporală» va cere, partea în interesul căreia această pădure a fost declarată astfel este obligată a răscumpăra această pădure.

In categoria de păduri de protecție intră și pădurile a căror menținere este în interesul apărării țării, adică pentru motive strategice, precum și cele cari sunt declarate ca monumente naturale.

Toți proprietarii de păduri sunt obligați a păzi ca prin exploatarea pădurii lor, să nu fie expuse pagubelor vântului pădurile învecinate.

Autoritatea administrativă poate ordona menținerea unei zone de protecție, a cărei lățime nu poate să fie mai mare decât înălțimea îndoită a arborilor din aceasta zonă.

Dacă apar insectele păgubitoare, proprietarul pădurii este obligat a lua toate măsurile necesare pentru combaterea acestora. In cazul când proprietarul neglijează aceasta atunci autoritatea administrativă va executa lucrările necesare pe cheltuiala proprietarului respectiv.

Combaterea insectelor este ajutată materialmente de Stat la propunerea banului de scutire de plata impozitului.

Pășunatul și ghindăritul este permis numai în acele porțiuni de pădure în cari vitele nu fac nici o pagubă.

Porțiunile de pădure în care pășunatul și ghindăritul este oprit, proprietarul pădurii este obligat a le indica cu inscripțiuni vizibile publicând aceasta și prin autoritatea comunală.

Strict oprit este pășunatul caprelor.

Numai în ținuturile în cari din cauze economico-sociale este necondiționat necesară pășunarea caprelor în pădure, autoritatea administrativă de prima instanță poate permite locuitorilor, cari nu plătesc impozit mai mare de 50 dinari anual, pășunarea caprelor în pădure, însă numai în număr absolut necesar pentru susținerea familiei lor și numai în porțiunile de pădure, cari sunt destinate pentru acest scop.

Este interzisă introducerea vitelor în pădure fără păstor și dacă e necesar ca ele să rămână peste noapte în pădure, atunci dela apusul până la răsăritul soarelui trebue să stea în locuri îngrădite.

Durata pășunărei se prescrie de ban.

In toate cazurile litigioase referitoare la pășunat și ghindărit decide autoritatea administrativă de primă instanță, după ascultarea anterioară a referentului silvic de plasă.

Sunt luate dispozițiuni detaliate în privința stinsului incendiilor din pădure, obligând pe toți locuitorii din comuna în al cărei hotar s'a aprins pădurea, și în caz de nevoie și cei din comunele învecinate, a lua parte la stingerea focului. Conducerea operațiilor revine inginerului cel mai vechiu în grad dintre cei prezenți, și în lipsa acestora primarului comunei.

Partea III, conține dispozițiuni în privința exploatărei pădurilor Statului, cât și a celor particulare.

Exploatarea pădurilor Statului trebue executată strict după prevederile amenajamentului.

Valorizarea productelor silvice din pădurile Statului se face prin licitație publică, conform dispozițiunilor legii contabilității Statului. Rezultatul licitațiunilor până la valoare de 50.000 din. se confirmă de către direcțiunea silvică, dela 50.000 până la 250.000 din. de ban, iar peste 250.000 din. numai la aprobarea Ministerului pădurilor și minelor.

Fără licitație se poate vinde din pădurile Statului producte silvice cu prețul tarifar:

1. Pentru construirea școalelor, clădirilor publice și caselor turistice.

2. Pentru construirea podurilor și regularea apelor, dacă aceste lucrări se execută în apropierea pădurilor Statului și în regie proprie.

3. Comunelor pentru clădirea școalelor, bisericilor, caselor comunale și culturale, dacă acestea se fac în regie proprie.

4. Țăranilor pentru clădirea caselor, morilor, uscătorilor de fructe și pentru facerea aracilor.

5. Meseriașilor mici, cu brevet industrial, cari prelucrează lemne și trăesc din această meserie, țăranilor cari se ocupă cu prelucrarea lemnului pentru industria casnică, numai în valoare de maximum 5.000 din. anual.

Excepţional se poate elibera gratuit din pădurile Statului lemne căzute şi uscate:

1. Ţăranilor săraci dacă nu plătesc anual impozit mai mare ca 50 din.
2. Pentru clădirea bisericilor şi monumentelor de morminte cum şi pentru înoirea crucilor la toate cimitirele de războî.
3. Pentru ridicarea aşezămintelor silvice.

Lemnele vândute cu preţ tarifar sau eliberate gratuit, nu se pot vinde sau folosi pentru alt scop, decât acela pentru care au fost date.

Sub regimul silvic sunt supuse pădurile:

1. cari sunt în administraţia Statului,
2. autorităţilor autonome,
3. cele de protecţie,
4. ale bisericilor şi mânăstirilor,
5. ale fondurilor publice,
6. ale oraşelor, comunelor şi composesoratelor,
7. cele cari sunt grevate de servituţi.

Toate aceste păduri trebuesc cultivate pe principiul continuităţii de tăieri.

Dacă ele au o întindere mai mare, de 300 ha trebue să posede un amenajament, pe care-l aprobă banul, şi dacă sunt mai mici atunci un regulament de exploatare, care de asemenea va fi aprobat de ban.

Dacă autoritatea competentă, în termen de 6 luni, nu se pronunţă referitor la amenajamentul sau regulamentul de exploatare, acesta se consideră aprobat.

Toţi proprietarii de păduri supuse regimului silvic sunt obligaţi, în termen de 5 ani dela promulgarea acestei legi, a înainta amenajamentul sau regulamentul de exploatare autorităţii administrative de primă instanţă. Dacă proprietarul omite aceasta, atunci autoritatea administrativă competentă poate ordona întocmirea acestuia pe cheltuiala proprietarului.

Dispoziţiunile amenajamentului sau regulamentului de exploatare trebuesc strict respectate, abaterile permiţându-se numai pe baza aprobărei anterioare a autorităţii care l-a aprobat.

Dacă se dovedeşte că proprietarul pădurii în timp de 2 ani a călcat de două ori dispoziţiunile amenajamentului, autoritatea administrativă de primă instanţă va propune banului să ia pădurea aceasta în administraţia temporală a Statului, pe cheltuiala propriearului, stare ce nu poate dura mai mult, de 5 ani.

Pădurile, cari servesc exclusiv interesele învăţământului sau ştiinţei silvice se vor cultiva pe baza necesităţilor ramurei căreia sunt destinate.

Exploatarea pădurilor sus arătate, adică cele supuse regimului silvic, se poate executa numai pe baza planului de exploatare care se întocmeşte anual şi care se înaintează banului prin autoritatea administrativă de prima instanţă, aceasta numai pentru luare la cunoştinţă şi ţinere în evidenţă.

Impreună cu planul de tăiere trebue întocmit şi planul de regenerare.

Pădurile grevate de servituţi — de extragerea lemnului şi păşunat — se exploatează de asemeni pe baza unui amenajament, sau regulament de tăiere. Servituţile nu pot trece limitele cari asigură continuitatea tăierii, prin urmare dacă aceste servituţi ar periclita continuitatea de tăieri, banul le poate restrânge sau sista temporal sau definitiv.

Autorităţile administrative sunt obligate a năzui ca servituţile forestiere să fie rescumpărate acolo unde împrejurările o permit.

Orice drept de extragerea lemnului din pădurile Statului, câştigat pe baza unei legi speciale, după promulgarea prezentului cod silvic nu se va mai considera ca servitute.

Particularii pot exploata liber pădurile lor în limitele prezentei legi, dacă acestea au o întindere mai mare decât 300 ha atunci exploatarea e permisă numai pe baza unui amenajament sau regulament de tăere.

Antreprenorii forestieri cari exploatează anual peste 30.000 mc lemne tari sau peste 50.000 mc lemn moale sunt obligaţi a angaja pentru conducerea exploatării un expert silvic calificat.

Antreprenorul care nu se conformează acestei dispoziţiuni va fi amendat de autoritatea administrativă cu 20.000 dinari.

Perioada exploatării durează dela 1 Octombrie până la 1 Aprilie. Cu aprobarea autorităţii competinte se poate executa exploatarea şi afară de perioada sus indicată:

1. In pădurile cari sunt atacate de insecte, boale, sau sunt incendiate;

2. In pădurile de crâng, cari servesc pentru exploatarea coajei;

3. In pădurile de munte unde exploatarea în timpul iernii nu este posibilă;

4. Pentru extragerea lemnului necesar la clădirea caselor nimicite prin forţă majoră.

Toţi proprietarii de terenuri agricole sunt obligaţi a permite transportul productelor silvice peste pământul lor, dacă nu există alt drum sau transportul pe acestea ar fi disproporţional mai scump. Acel căreia i se recunoaşte drept de a folosi drumul peste terenul altuia, este dator a despăgubi pe proprietarul pământului, care în schimb are drept a pretinde răscumpărarea solului luat în folosire pentru drum.

Dacă una din părţile interesate nu este mulţumită cu decizia autorităţii administrative ea îşi poate valida dreptul înaintea judecătoriei.

Autorizaţiile sau brevetele industriale pentru construirea sau folosirea a tot felul de ferăstrae, se pot elibera de către autoritatea administrativă numai cu consimţământul banului.

Partea IV, se ocupă cu încurajarea silviculturei pe carst, sterile şi nisip sburător.

Toate suprafeţele cu solul absolut forestier trebuesc, în termen de 10 ani, delimitate şi ridicate în plan, pentru împădurire.

Tot la fel se vor delimita terenurile a căror împădurire este necesară pentru ameliorarea situaţiei climatice şi higienice, cum şi pentru ridicarea circulaţii străinilor.

Impădurirea acestor terenuri se va începe în toamna anului curent şi se va termina în 50 ani.

Fixarea terenurilor necesare a se delimita şi împăduri o va executa o comisie al cărei preşedinte este şeful autorităţii administrative de primă instanţa, iar membrii sunt un expert silvic, un expert agricultor şi un delegat a comunelor interesate. Această comisie decide în prima instanţă, iar banul în a doua în termen de 15 zile.

Expertul silvic este şi referentul acestei comisiuni, care decide prin votare, în caz de egalitate, votul preşedintelui este deciziv.

Comisiunea înainte de a fixa lucrările de împădurire este obligată a asculta și pe proprietarul acestor terenuri referitor la esenţa puieţilor, cari se vor planta precum și asupra termenului în care împădurirea trebue executată.

Cheltuelile cu împădurirea terenurilor delimitate se suportă de proprietar, împreună cu proprietarii ale căror terenuri se apără prin împădurire, precum și de către Stat și autorităţile autonome, în proporţia în care va fixa comisia sus arătată.

Dacă starea economică și materială a proprietarului terenului nu-i permite să suporte cheltuelile de împădurire, atunci acestea vor cădea în sarcina Statului și a autorităţilor autonome, însă în acest caz proprietarul este dator a da concursul cu puterea sa de lucru.

Executarea și conducerea lucrărilor de împădurire cade în competinţa referentului silvic de plasă. In caz de nevoie banul va dispune pentru organizarea secţii speciale de împădurire.

Terenurile destinate pentru împădurire sunt considerate, din momentul când împădurirea a început, ca păduri de protecţie.

La împădurirea acestor terenuri Statul va participa cu:

1. executarea împăduririi prin organele lui,
2. cedarea gratuită a puieţilor și sămânţei,
3. scutirea de taxe pentru administrare, pe timpul până când pădurile crescute nu vor da venit,
4. ajutor bănesc,
5. premii pentru împăduriri reușite,
6. scutirea de plata impozitului pe timp de 40 ani,
7. darea împrumutului fără dobânzi.

Toate lucrările de împădurire pe care le va executa Statul se vor face în regie.

Dispoziţiuni speciale conţine codul silvic referitor la divizarea pădurilor și terenurilor cu solul forestier, și anume: dacă acestea sunt proprietatea orașelor sau comunelor nu se pot împărţi, iar dacă sunt proprietatea persoanelor particulare se pot împărţi numai cu aprobarea autorităţilor. Această aprobare se dă pentru păduri mai mici decât 500 ha de către ban, iar pentru mai mari de către Ministru pădurilor și minelor.

In privinţa asociaţiunilor forestiere legea dispune că doi sau mai mulţi proprietari de pădure, sau de teren forestier, pot constitui o asociaţiune forestieră în scopul economizărei comune a pădurilor sau păşunelor, sau pentru administrarea şi paza lor comună. Proprietarii pădurilor permanent, sau temporal de protecţie, dacă acestea au o întindere de 100 ha sau mai mult, sunt obligaţi a constitui o asociaţiune forestieră, dacă asigurarea dispoziţiunilor silvico-poliţieneşti nu este posibilă pe altă cale.

Dacă se hotăreşte lichidarea asociaţiunii şi vânzarea pădurii, atunci asociaţiunea este obligată a oferi pădurea pentru cumpărare mai întâi comunei sau Statului.

Prin codul silvic prezent s'a dat posibilitate de a se realiza comasarea şi arendarea. Astfel Ministrul pădurilor şi minelor este dator a schimba toate terenurile particulare aflate în pădurea Statului, cari sunt mai mici de 100 ha, iar suprafeţele mai mari se vor schimba în conformitate cu legea de înstrăinarea imobilelor Statului.

Referitor la răscumpărarea servituţilor forestiere, cum şi la comasarea pădurilor mici particulare, se va aduce o lege specială.

Pentru încurajarea staţiunilor de experimentare forestieră, s'a luat dispoziţiunea ca toţi proprietarii de păduri să fie obligaţi a permite ca staţiunea de experimentare forestieră să execute în pădurea lor experienţele ştiinţifice, rămânând răspunzători pentru pagubele eventual cauzate.

Pentru luminarea poporului despre silvicultură se vor ţine prelegeri, cursuri, se vor răspândi publicaţiuni populare şi în fine se vor face plantaţiuni şi exploatări model. Tot în acest scop se vor învăţa noţiunile fundamentele ale ştiinţei silvice în şcoalele de agricultură normale şi elementare.

Deosebită atenţiune dă legea chestiunei împăduririlor.

Pentru acest scop în bugetul Ministerului pădurilor şi minelor se prevede anual cel puţin 20% din suma luată în buget ca venit total al pădurilor Statului din anul anterior. Această sumă va servi pentru :

1. Infiinţarea şi susţinerea pepinierelor, precum şi pentru procurarea materialului, uneltelor necesare la lucrările din pepiniere.

2. Impădurirea tăerilor anuale, și celor din anii anteriori în pădurile Statului.

3. Impădurirea solului de carst, sterilelor, nisipului sburător și corecția torenților.

4. Simbria păzitorilor angajați la împăduriri de carst unde nu există pădurari ai Statului.

5. Susținerea stațiunilor meteorologice.

Sumele necheltuite, la finele anului, trec în fondul de împădurire.

In bugetul Ministerului pădurilor și minelor se va prevede anual pentru studierea chestiunilor de împădurire în general, și mai ales pe carst, sterile și nisip sburător, precum și pentru ridicarea în plan și fotografierea terenurilor de împădurit, un credit special.

Partea V dispune despre administrația și paza pădurilor.

Poliția forestieră se execută de Ministerul pădurilor și minelor prin organele autorității administrative publice.

Proprietarii particulari pot încredința administrarea pădurii lor organelor silvice ale Statului sau referenților silvici de pe lângă autoritățile administrative de prima instanță, însă numai cu aprobarea Ministrului pădurilor și minelor, în care caz referenții respectivi nu pot să fie totodată și organe ale autorității de supraveghere.

Numai acel silvicultor este îndreptățit a administra independent o pădure, care a absolvit pe deplin facultatea silvică, sau o egală școală superioară, și a depus examen practic de administrarea independentă a pădurilor.

Ministrul pădurilor și minelor va fixa suprafața minimală a pădurii pentru administrarea căreia trebuie angajat un expert silvic calificat. Dacă proprietarul pădurii obligat a angaja un expert silvic calificat, nu se acomodează acestei dispozițiuni, atunci autoritatea administrativă de prima instanța îl va angaja pe cheltuiala proprietarului.

Dela persoanele, cărora este încredințată baza pădurei se pretinde să fie absolvenții școalei pădurilor, sau să fi depus un examen pentru paza pădurilor.

Toți pădurarii, înainte de a începe executarea serviciului sunt obligaţi a depune jurământ de serviciu la autoritatea administrativă de prima instanţă.

Persoanele cari sunt încredinţate cu administrarea pădurii asemenea pot depune jurământul sus amintit în care caz se vor bucura de toate drepturile, ce au organele siguranţei publice.

Partea VI-a conţine dispoziţiuni referitoare la urmărirea şi pedepsirea delictelor silvice.

Din pedepse amintim câteva din cele mai interesante:

Cine în timpul ordonat nu înaintează amenajamentul va fi amendat cu 1000—10.000 din. şi dacă nu face aceasta până la termenul din nou fixat va plăti amenda dela 10.000 până la 20.000 din.

Cine va tăia mai mult, decât a avut dreptul conform amenajamentului va fi amendat cu 10.000—20.000 din., cum şi cu valoarea lemnului tăiat în plus.

Cine, fără drept, înstrăinează lemne doborâte, prelucrate sau fasonate va fi pedepsit pentru furt, după dispoziţiunile codului penal.

Pentru furtul lemnului de esenţă stejar sau gorun se aplică o amendă mult mai severă, decât pentru celelalte esenţe, şi anume o amendă până la 1000 dinari şi închisoare până la 8 zile.

Cine strică drumurile sau alte mijloace de transport forestier, va fi pedepsit cu închisoare până la 30 zile plătind pe lângă aceasta şi paguba cauzată precum şi cheltueli de restabilirea stărei anterioare.

Delictele silvice pe baza codului prezent le judecă autoritatea administrativă.

Persoanele judecate şi condamnate la închisoare sau a căror amendă s'a transformat în închisoare, vor fi folosite pe timpul împlinirei pedepsei la lucrări forestiere.

Amendele încasate pe baza codului silvic aparţin fondului de împădurire.

Organele silvice de pază au datoria a înainta autorităţii lor competente în termen de 10 zile raporturi de delicte silvice, iar acestea sunt obligate a face contra delicvenţilor arătare în termen de o lună.

In partea VII sunt prevăzute dispoziţiunile transitorii

cari între altele dispun intrarea în vigoare a noului cod silvic când acesta va fi semnat de Rege, lucru care s'a făcut în 21 Decemvrie 1929.

La loi forestière yougoslave

Une nouvelle loi pour la réorganisation du service forestier de l'état est un préparation, en Roumanie. Autour de cette loi et de son réglement d'aplication s'est faite unei large discution.

Les divers loi forestières étrangères en fournissent une partie du matériel.

C'est pour ce but qu'on donne, ci-dessus, un résumé de la loi Yougoslave décrétée le 3 janvier cette année.

PROBLEME ADMINISTRATIVE

«PERSONALUL CASEI AUTONOME A PĂDURILOR STATULUI NU VA PUTEA FI REMUNERAT DECÂT CU SALARIU ŞI PARTICIPĂRI LA BENEFICII IN BANI»

— COMENTAR —

de P. IOAN

Dispoziţiunile din lege având caracter definitiv, rămâne a se discută numai urmările.

Prin proectul de «lege pentru administrarea pădurilor» s'a prevăzut la art. 28 că «personalul Casei autonome a pădurilor statului nu va putea fi remunerat decât cu salariu şi participări la beneficii în bani».

Şi ce a vrut să înţeleagă legiuitorul prin aceasta, a lămurit cu destulă preciziune în expunerea de motive.

«Pentruca personalul să fie interesat la mersul exploatărilor şi să lucreze cu devotament, i se dă o participare la beneficii de 20% din venitul net.

«In afară de aceasta, personalul silvic va mai primi ca spor de salariu echivalentul în bani al terenului ce folosea.

«Aceasta, pentruca să dispară un prilej de continue agitaţii între săteni şi personalul silvic, în privinţa terenurilor de cultură şi păşune şi ca măsură de echitate între toţi agenţii silvici, întrucât unii aveau şi alţii nu aveau teren de hrană, sau unii foloseau terenuri bune şi alţii rele».

Guvernul actual, emanaţiune a unui partid agrarian, care face politica producătorului, iar nu pe a consumatorului, în tendinţa de a înlătura unele urmări ale crizei economice, prin mărirea producţiei, de sigur că s'a gândit, pentru atingerea scopului, să stimuleze toţi factorii de producţiune şi printre ei, motorul mecanismului administrativ, care este funcţionarul.

La Casa autonomă a pădurilor statului, problema funcţionărească a fost rezolvată în sensul celor enunţate mai sus.

Principiul acesta, constituind unul din postulatele doctrinei guvernului, de sigur că va fi susţinut şi trecut în lege, fără nici o modificare, fără nici o nădăjde de revenire asupra lui şi prin urmare:

«drepturile la teren de hrană şi lemne de foc, în forma de folosinţă de până acum, sunt definitiv pierdute».

De altfel, măsuri pentru aplicarea acestei dispoziţiuni s'au şi angajat.

In schimbul terenului de hrană, s'a prevăzut în bugetul pe 1930, echivalentul lui în bani, câte:

1000 lei lunar inginerilor silvici pentru 5 ha teren,
750 » » conductorilor silvici,
500 » » brigadierilor şi pădurarilor pentru 3 ha teren,

adică un total anual de 47.423.000 lei.

Cât despre lemne, — probabil — va cumpăra fiecare cât va avea nevoe şi va plăti potrivit unor reguli ce se vor fixa prin regulamentul legii.

In asemenea condiţiuni nu ne rămâne de cât să discutăm consecinţele, eventual să sugerăm unele atenuări ce se pot aduce cu ocazia întocmirii regulamentului de aplicare al legii şi în fine să sesizăm organele în drept, asupra diverselor aspecte pe cari le prezintă problema salarizării corpului silvic numai în aparenţă simplă şi definitiv rezolvată prin întâiul aliniat al art. 28 din noua lege pentru administrarea pădurilor.

⁂

Intenţiile guvernului au fost din cele mai bune.

Nu se poate spune că intenţiile guvernului în soluţionarea acestei probleme, nu au fost din cele mai bune.

Impotriva avizului Consiliului legislativ, categoric afirmat, a menţinut în lege participarea funcţionarilor cu 20 % din beneficiul net, iar la fixarea echivalentului pentru terenul de hrană, apreciind pentru întreg personalul silvic din tot cuprinsul ţării şi din toate regiunile (munte, deal şi şes) arenda de peste 2000 lei de ha, a dovedit echitate şi largheţă.

In această privinţă, sigur este că personalul silvic va încasa suma prevăzută în buget de lei 47.423.000, dar dacă aceiaş sumă se va încasa şi de Stat, prin arendarea terenului, nu este tot atât de sigur.

* * *

Ce reprezintă aceste adausuri la leafă?

Echivalentul terenului de hrană, s'a fixat lunar la 1000, 750 şi 500 lei, respectiv pentru ingineri, conductori şi brigadieri sau pădurari.

Dar 20 % din beneficiul net?

In sensul legii, prin beneficiu net se înţelege tot ce prisoseşte peste cheltuelile bugetare şi peste excedentul prevăzut la stat (art. 43), iar excedent este diferenţa între veniturile şi cheltuelile prevăzute anual în buget.

In funcţie de aceste dispoziţiuni, de filotimia ministrului de finanţe şi de priceperea alcătuitorilor bugetului, beneficiul net poate să reprezinte ceva sau nimic.

Luând exemplul unuia din cazurile cele mai favorabile, cari de sigur vor fi rare şi presupunând că beneficiul net ar fi de 200 milioane, cei 20 % ar reprezinta 40 milioane lei.

Această sumă, va trebui împărţită la un personal bugetar format în 1930 din:

	510	ingineri silvici
	112	conductori,
	1060	brigadieri,
	5385	pădurari şi
	633	personal administrativ.
Total	7700	

In mod egal — ceeace de sigur nu va fi cazul — de s'ar împărţi cei 40 milioane lei la 7700 participanţi, ar reveni fiecăruia:

5.200 lei anual
sau 433 lei lunar

Accentuând că aceasta ar fi suma maximă cu care s'ar majora salariul unui funcţionar al Casei autonome a pădurilor statului, — căci de sigur nu 200 milioane lei va fi beneficiul net anual şi nici cota de 20$^0/_0$ nu va rămâne nealterată, dacă nu de altfel de participări, cel puţin de aceea a personalului diurnist sau a lucrătorilor permanenţi — intenţionăm să tragem o primă serie de concluziuni:

1. *să nu sperie pe nimeni* cota de 20$^0/_0$, participare la beneficiu a personalului şi

2. corpul silvic *are dreptul să nu considere soluţionată definitiv problema salarizării* cu asemenea participare aleatorie la beneficiu şi cu plata echivalentului terenului de hrană.

* * *

Personalul C. A. P. S., liberat de sarcina oricăror folosinţe, îşi pune nădejdea într'o salarizare armonică.

Funcţionarii Casei autonome a pădurilor Statului păstrează caracterul de funcţionari publici.

Principiul de salarizare armonică, a tuturor funcţionarilor publici dintr'un Stat, care principiu a stat la baza legiuirilor din ultimul timp şi se afirmă din ce în ce mai puternic în viitor, înlătură — în primul rând — tendinţa de inegalitate de tratament, prin orice fel de adausuri la leafă, în bani sau în natură.

Corpul silvic a derogat până acum dela acest principiu, primind spre folosinţă *teren de hrană şi lemne de foc*. S'ar părea că *a fost un privilegiu*. — Dimpotrivă.

Din cauza acestor folosinţe, exagerat apreciate faţă de valoarea lor reală, totdeauna ni s'a svârlit în faţă: — «Aveţi pământ şi lemne»! — şi am fost înlăturaţi sistematic, mai înainte dela mărirea gradată a lefii, iar cu ocazia aplicării legii generale a armonizării salariilor, dela o fixare de retribuţiuni echivalentă cu aceia a funcţionarilor cu cari se stabilise egalitate de tratament, cu corpul technic.

Plata separată a echivalentului terenului de hrană sub forma de «*spor de salariu*», cum scrie în expunerea de motive, sau «*bani pentru pământ de hrană şi păşune*» cum este prevăzut în buget, nu poate să aibă durată, pentrucă este împotriva principiilor actuale de salarizare: *inegalitate de tratament* şi *abatere* dela cea mai nouă dispoziţie — în general adoptată — a Ministerului de Finanţe, ca din *toate* părţile componente ale lefii, să se facă o sumă globală de plată.

Pe de altă parte, intrat acest spor de salariu în total i se va pierde urma şi curând nu se va mai vorbi de drepturile corpului silvic la teren de hrană şi lemne de foc.

Acum, când Casa autonomă a pădurilor Statului pune din nou problema salarizării funcţionarilor ei, în raport cu dispoziţiunile aşa de precis formulate în lege — «numai salariu şi participări la beneficii în bani» — este bine că ne găseşte descărcaţi de sarcina unor folosinţe păgubitoare şi că suntem lămuriţi ce poate să însemne «participarea la beneficii în bani», ca să formulăm o pretenţie legitimă şi de mult recunoscută nouă prin legi:

«personalul Casei autonome a pădurilor Statului, — technic-silvic de toate gradele sau administrativ, — îşi pune nădejdea de traiu într'o salarizare armonică, în raport cu ceilalţi funcţionari publici sau de regii autonome, echivalaţi».

Din acest punct de vedere ne bucură faptul că actuala Administraţie a Casei Pădurilor — desigur în spiritul nouei legi şi al principiului de salarizare armonică — a angajat în comptul C. A. P. S-ului comptabili diurnişti cu 12.000 — 20.000 lei lunar, căci toţi aceştia vor constitui puncte de reper în salarizarea inginerilor silvici.

* * *

Spiritul legii pus de acord cu interesul C. A. P. S. şi cu interesul general.

Cu toate acestea personalul silvic nu va putea fi înlăturat complet şi definitiv dela folosinţa terenului de hrană şi a lemnelor de foc din cauza legăturii lui intime de pădure şi de viaţa rurală.

Numai că principiile noui ale comercializării bunurilor publice, cu comptabilizarea tuturor veniturilor şi stricta decomptare a folosinţelor, obligă a se ţine socoteală precisă de tot ce se comercializează. Şi pentrucă nu tot personalul silvic se foloseşte de bunurile din păduri în aceeaş măsură, este firesc ca principial să se înlăture toţi, iar practic să plătească cel ce foloseşte şi numai cât foloseşte.

Inainte, pentru ca să facă o pază eficace, iar în viitor ca să urmărească de aproape lucrările din ce în ce mai intense din pădure, o anume categorie de funcţionari silvici vor trebui să se găsească permanent în interiorul uzinei de fabricat lemnul.

Şi dacă obligi personalul silvic să locuiască în mijlocul pădurii, cel puţin ca echivalent al unei vieţi plină de privaţiuni, sau ca emancipare faţă de localnici este absolut necesar să-i înlesneşti înjghebarea unei gospodării : deci o bucată de pământ pe lângă casă, un petec de fâneaţă pentru o vacă şi dreptul la focărit, chit că se va ţine compt de ele şi se vor plăti de cel ce le foloseşte.

Probabil că nu asemenea cazuri constituesc «prilejurile de continue agitaţii între săteni şi personalul silvic» ci generalizarea folosinţei terenului de hrană până şi de inspectorul general silvic din Bucureşti.

Dar ca compensaţiune şi echitate, de sigur, funcţionarul va pretinde să i se plătească orice prestaţiune de muncă sau orice cheltuială peste cele legalmente datorite.

Astfel privită chestiunea, va trebui să dea teren de hrană şi păşune precum şi lemne de foc acelui personal silvic ce locueşte în pădure, indiferent de locul pe care îl ocupă în erarhia silvică — toate aceste folosinţe făcând parte integrantă din gospodăria ce i se pune la dispoziţie.

Celalt personal, intră în categoria mare a locuitorilor, cari se chivernisesc cum pot şi cari doar la preţ egal să fie privilegiaţi a folosi din bunurile pe cari administraţia silvică le are de comercializat.

Ca consecinţă, pe viitor, va trebui să se pună de acord: *legea*, care la art. 28 spune că «personalul C. A. P. S. nu va «putea fi remunerat decât cu salariu şi participare la beneficii în bani», dar nu că nu va putea folosi — cu plată — bunuri de ale pădurii;

cu interesul Casei autonome care trebue să dorească a vedea în personalul ei — mai ales cel locuitor în casele Statului din pădure — buni gospodari forestieri, iar nu arendaşi de moşii sau economi de vite

şi în fine cu interesul general care urmăreşte ca să afecteze fiecare teren culturii celei mai proprii şi să se facă în perimetrul unei păduri numai intensă cultură forestieră.

⁂

Rolul pădurarului în recut și în viitor față de noua organizare.

Intreruperea unor folosinţe de lungă durată, care se face nu ca o urmare naturală a faptelor, ci printr'o lege ce reformează radical sistemul de salarizare al personalului silvic, de bună seamă că are repercusiuni asupra modalităţii de recrutare a acestui personal și a felului cum de aci înainte se va face serviciul.

Se înţelege că influenţa mai mare o are asupra acelei categorii de personal silvic, la care terenul de hrană, pășunea și dreptul de lemne, reprezintă o mai mare cotă din salariu, adică la personalul de pază: brigadieri și pădurari.

De altfel, aceștia sunt și cei mai mulţi și deci acei cari folosesc suprafaţa cea mai mare de teren de cultură: cei 500 ing. a 5 ha au... 2.500 ha teren, pe când 7.000 brigadieri și pădurari a 3 ha, au... 21.000 ha.

Până acum — cu foarte rari excepţiuni — pădurarul a fost socotit ca agent exclusiv de pază. Ultimul regulament al serviciului silvic exterior din 1924, îi accentutază acest rol și dispune chiar «a nu fi întrebuinţat la alte lucrări străine acestei îndatoriri».

Pentru atâta lucru — numai paza — s'a crezut necesar și suficient ca un gospodar din comuna cea mai apropiată «să ia seama și de pădure» având ca consemn: focul, furtul de lemne și pășunea, iar ca obligaţie să dreseze acte pentru orice delicte și contravenţii.

In acest chip, funcţiunea de pădurar la Stat a fost socotită ca un accesoriu al principalei lui îndeletniciri: agricultura, creșterea vitelor sau oricare altă ocupaţiune.

Și când unui asemenea gospodar i s'a înlesnit în așa de largă măsură îmbunătăţirea stării lui materiale, căci i s'a dat — după regiuni: —

pământ pentru lucru,
teren de pășune la vite
și lemne pentru foc, adică idealul împlinit al aspiraţiunilor unui sătean, se înlege că leafa numai compta, că asemenea posturi aveau mulţi postulanţi și poate nu o fi de tot neadevărată povestea că la un moment dat s'au găsit locuitori cari să mai plătească ei a fi pădurari, în loc să mai fie plătiţi.

In atari condiţiuni, serviciul silvic ar fi putut recruta și tria în lungul vremii, un personal care să asigure cel puţin o bună pază.

Amestecul politicii a fost însă nefast.

Posturile de pădurari și brigadieri n'au fost ocupate totdeauna de oamenii cei mai corecţi, în situaţia lor efemeră — veniţi și plecaţi cu guvernele — pădurarii au născocit cele mai ingenioase și repezi mijloace de îmbogăţire necinstită; adesea pentru faptele lor au aruncat năpasta pe alţii și au devenit odioși; cantoanele statului s'au ruinat nefiind locuite și având interesul fiecare să-și facă sau să-și îmbunătăţească gospodăria lui din sat.

Intr'un cuvânt, scopul n'a fost atins, iar sistemul compromis.

Retragerea, prin lege, a folosinţelor în natură, dela personalul de pază, răstoarnă complet sistemul și impune în consecinţă, soluţionarea problemelor ce se leagă strâns de el:

recrutarea personalului,
salarizarea,
și îndatoririle de serviciu.

Fără aceste folosinţe, pădurari nu mai pot fi sătenii gospodarii din satele vecine cu pădurile, nu vor mai fi locuitorii a căror nădejde de traiu pentru ei și pentru familiile lor să fie agricultura și creșterea vitelor, iar pădurăria accesoriu, ci locuitori lipsiţi de ocupaţiuni, recrutaţi de ori unde și a căror toată nădejdea de viaţă este în salariu; deci slujitori ai pădurilor, complet identificaţi funcţionarilor de Stat.

Dar pentru pădurarul, exclusiv funcţionar, trebue profund revizuită salarizarea.

Cu aprox. 1000 lei lunar pentru un pădurar de ultima clasă și max. 2500 lei pentru puţinii ajunși în prima clasă (căsătoriţi și cu 3 copii), nu se poate trăi, când totul trebue cumpărat în bani.

Și dacă n'are cu ce trăi, își creiază singur izvoare nepermise de venituri; ori aceasta trebue din capul locului evittată.

Dar nici bugetul pădurilor Statului, la cheltueli de personal, nu poate fi așa de ușor mărit — cel puţin îndoit — fără o examinare mai atentă a nouei stări de lucruri. Acum, se face cu paza o enormă risipă de personal, de muncă și de cheltuială: 7700 brigadieri și pădurari plătiţi cu 125 milioane lei anual, — fără să asigure paza – ci să închee doar acte pentru cazurile constatate de delict.

Este adevărat că în situaţia ţării noastre, unde respectul de avutul altuia și mai ales de al Statului este atât de mic, paza pădurilor nu numai că nu se poate suprima, ci din contră trebue, – cel puţin pentru o epocă oarecare de timp – întărită, dar tot atât de adevărat este că dacă plătești bine un slujitor, acesta nu mai are dreptul să considere slujba ca accesorie, ci devotându-se ei tot timpul, poate să mai facă — pe lângă pază — și mult lucru efectiv în pădure, ca să-și merite salarizarea mai mare. Așa dar, serviciul de pădurar este silit, – datorit unor noui condiţii ce se creiază: intensificare a lucrărilor de cultură silvică, exploatări, industrializări, comercializări – să evolueze:

dela pădurar — om de pază
spre pădurar — lucrător permanent.

In acest chip, cu locuinţe în pădure, cu un minim de salariu fix și cu un plus variabil, pentru lucrul efectuat în acord și care poate să facă diferenţierea necesară pentru pădurarii din diverse regiuni, se pot atrage și la pădure lucrători cari să se specializeze, să-și pună nădejdea în lucrul cinstit, să se identifice nevoilor pădurii și paza să decurgă ca o urmare firească a lucrurilor.

⁂

Legea nouă pentru administrarea pădurilor Statului nu a avut de loc în vedere înlăturarea cauzelor de furt pentru a se ușura paza?

1. Pădurile Statului administrându-se de o Casă autonomă, recrutarea personalului va fi influenţată mai puţin de intervenţiile politice și deci triarea se va face mai bine, în interesul serviciului. In foarte rari cazuri se fură din pădure fără învoirea sau tolerarea pădurarului.

2. Ne-am obicinuit să aruncăm caracterizarea generalizată că oamenii fură pentrucă sunt nărăviţi, și să nu mai cercetăm geneza acestor furturi.

In realitate, locuitorului căruia i s'a rupt oiștea la car, căruia îi degeră copiii iarna de frig în casă, sau îl plouă prin acoperișul găurit și nu găsește calea corectă a-și procura materialul de care are nevoe, de s'ar îngrădi pădurea cu sârme electrice și de s'ar pune la fiecare colţ o mitralieră, el tot fură.

Prin larga descentralizare pe care o preconizează legea, se dă putinţă şefului de ocol să pipăe mai de aproape nevoile populaţiunii locale şi să le satisfacă în mult mai largă măsură ca până acum, realizând multiplul scop:

însănătoşirea morală a populaţiei,

purificarea atmosferii delictuoase ce pare că este indisolubil legată de pădure,

mărirea veniturilor şi tendinţa de a se reduce sensibil personalul şi cheltuelile de pază, cum de altfel este cazul în toate ţările europene, la vest de graniţa noastră.

O condiţie esenţială de succes: legiuire silvică eficientă.

3. Pădurea este o uzină, în care produsele ei trebue să se realizeze şi să se valorifice, prin munca locuitorilor din împrejurimi.

Pentru rezolvarea problemei sociale a ţăranului din regiunile păduroase, el nu numai că nu trebue înlăturat dela accesul larg în pădure, ci din contra trebue pregătit, pentru ca să se facă din el pionierul exploatării forestiere şi comerţului românesc.

In acest scop spiritul legii este ca pe lângă agenţii inferiori, chiar inginerii — factorul esenţial al conducerii — să fie împinşi dela centru spre periferie, dela birourile din oraşe la lucrările practice din pădure, să se mărească numărul ocoalelor silvice, al cantoanelor din pădure, al instalaţiilor forestiere.

Respectul ţăranului pentru pădure va creşte, în măsura în care pădurea constitue şi pentru el un factor real de progres.

⁂

O nouă revizuire a suprafeţei pădurilor statului se impune.

Luarea terenului de hrană din posesia personalului silvic, pune din nou problema revizuirii suprafeţei pădurilor statului.

Nu trebue să ne amăgim în credinţa că în aceste vremuri vom putea ţine în perimetrul pădurilor alte terenuri de cât cele păduroase, sau cele strict necesare interesului forestier.

Şi de asemenea trebue să desvăluim că această răscolire profundă a folosinţelor în natură a fost promovată şi de «continuile agitaţii între săteni şi personalul silvic», recte, de tendinţa de a lua terenurile din mâna personalului silvic şi a împroprietări cu ele comunele sau sătenii.

Vor fi de sigur şi cazuri îndreptăţite de a se lua asemenea măsuri. Ar fi însă păgubitor pentru păduri să se generalizeze.

Pornind însă dela principiul că înăuntrul perimetrelor regulate ale pădurilor, trebue să se facă numai cultură silvică, nici personalul silvic, dar nici alţii, nu trebue să facă alfel de culturi. Situaţia prejudiciabilă pentru păduri, prin introducerea în mijlocul lor a locuitorilor, cu petece de diverse alte culturi este necesar a se ameliora, dar nu a se agrava.

Logica impune o repede împădurire a tuturor terenurilor de cultură din perimetrul pădurilor şi abandonarea celor de întinderi mici şi din afara perimetrelor, pentru expropriere şi împroprietărire.

Serviciul silvic a mai pierdut în dese rânduri terenurile goale din perimetrul pădurilor, pentrucă nu le-a împădurit la vreme, ba ultima dată (Legea de reformă agrară art. 7 al. f.) s'a expropriat «terenul domenial silvic» pe consideraţii ridicole: «terenul pe care a fost pădure şi care acum e gol sau e acoperit cu tufişuri ce nu vor mai putea deveni niciodată păduri».

N'ar trebui să ne încărcăm acum cu o nouă vină.

* * *

Terenuri strict necesare interesului forestier.

Nu suntem de părere că ar fi de datoria supremă şi exclusivă a acestei generaţii ca să lichideze **ea**, toate rezervele statului.

Pentru trebuinţe cari, de pe acum nici nu se pot bănui măcar este nevoe din contră ca Statul să-şi rezerve asemenea bunuri prin diverse regiuni.

Şi datoria noastră este să susţinem aceasta, pentrucă în lipsa lor, refugiul va fi totdeauna la pădure.

Osebit de aceasta însă, în interesul nevoilor stricte ale pădurii este necesar să se rezerve:

a) câte o bucată teren în jurul tuturor construcţiilor pentruca să se facă din ele gospodării viabile;

b) fâneţe la munte, căci tracţiunea animală este şi va fi neînlăturabilă în transportul materialelor lemnoase;

c) terenuri pentru pepiniere şi cantoane;

d) depozite permanente pentru strângerea şi sortarea materialelor lemnoase;

e) drumuri de scoatere.

Acum este ocazie ca unele din ele să se obţină prin schimburi

⁂

In loc de concluziuni. Nici una din diversele feţe ale acestei probleme nu poate constitui o operă a timpului, ci toate au caracter de urgenţă.

Nici una nu este practic să se rezolve parţial, ci toate printr'o reglementare integrală şi simultaneitate de măsuri.

Nici una soluţionată în spiritul greoi al vechei legi, care tocmai pentru aceasta s'a desfiinţat, ci toate însufleţite de spiritul avansat, cu care noua lege se pune de acord cu vremurile.

Nici un apel la vechile formule, ale Administraţiei Casei Pădurilor, ci inspiraţie mai fericită din alte administraţii în plin progres.

Este nevoe de această accentuare, pentruca un spirit cu totul nou să patroneze la rezolvarea celor două iritabile probleme silvice, ce se leagă de art. 28 din noua lege: salarizarea personalului şi folosinţele în natură.

Şi mai este nevoe de această accentuare, pentruca în preajma marilor prefaceri ce se pregătesc, — cu cele mai bune intenţii, — la păduri, trebue a se aminti cât de des: trecerea dela «Casa Pădurilor» de azi, la «Casa Autonomă» de mâine nu se face numai prin schimbarea firmei.

La salarisation du personnel forestier

On fait une large discution autor d'un article de la nouvelle loi d'administration forestière: «le personnel de la régie autonome des foréts de l'état, ne pourra pas être remunéré que du salaire et d'une participation aux benefices».

La question qui interesse specialement c'est la conséquence du fait que dorénavant ce personnel n'aura plus du terrain à cultiver et le bois de chauffage.

COMERȚUL LEMNULUI

O NOUĂ PIAȚĂ PENTRU LEMNUL ROMÂNESC

COMERȚUL DE CHERESTEA CU ARGENTINA

de I. DUMITRESCU
Ing. Şef silvic

In ultimii ani, lemnul românesc, a început să găsească plasament pe piaţa argentiniană.

Pentru mulţi, exportul nostru de cherestea în Argentina, va constitui de sigur o surpriză. Ţara din care importăm «Tango»urile» a început să consume cantităţi din ce în ce mai importante de cherestea din producţia noastră.

Exportul în Argentina, se face prin intermediul băncilor din Londra.

Porturi de import pentru cherestea sunt: Buenos-Aires, Bahio-Blanca, Rosario, etc.

Partizile de export în Argentina, sunt de câte 2000 standarzi, adică de câte 9344 mc, cunoscând că un standard are 4,672 mc. Aceste partizi se încarcă pe un vapor, la Constanţa, întrucât vapoare cu asemenea tonaj, nu pot eși prin bara dela Sulina. Cei ce au încercat să-și încarce partizile lor la Galaţi, au fost nevoiţi să pună parte din marfă în șlepuri și s'o transbordeze în vapor la larg, având astfel speze mai mari decât diferenţa de fracht dela locul de producţie la Constanţa, faţă de Galaţi.

Dimensiunile uzuale pentru sortimentul de Argentina, sunt cele engleze:

La grosimi 1″, $1^1/_2$″ și 2″ ‹zolli› englezi adică 25,4 mm, 38,1 mm, și 50,8 mm.

Lățimile sunt în mare majoritate de 6″ și ‹+› 12″ englezi, adică 152,4 mm și 304,8 mm, iar restul, lățimi intermediare de 4—11 zolli englezi și lețuri.

Lungimile sunt în fuss-i englezi de 10—20 fussi, adică:

3.05, 3.36, 3.66, 3.97, 4.27, 4.58, 4.88, 5.19, 5.49, 5.80 și 6.10 m.

Calitativ, cheresteaua de Argentina cuprinde:

80 % clasa I, II și III și
20 % » IV.

Marfa se manipulează separat, clasa IV-a încărcându-se pe coverta vaporului. Marfa trebue să fie foarte bine uscată, albă ‹blank› manipulată cu îngrijire.

Cea de 1″ englez se leagă trei bucăți la pachet.

Legăturile au deci grosimea constantă de 3″ englezi adică 76,2 mm.

Aceasta în vederea vânzărei în detaliu.

In Argentina, cheresteaua nu se vinde cu metrul cub, ci pe suprafață.

Legăturile sau piesele de aceiaș lungime se așează una lângă alta pe sectoare, având toate aceiaș grosime, care se obține din 3 bucăți de 1″, din 2 bucăți de $1^1/_2$″ și din o bucată de 2″ și una de 1″.

Acolo, depozitele de desfacere au suprafețe enorme. Consumatorii se plimbă prin sectoare și-și aleg suprafețele care le plac.

Marfa trebue să fie bine uscată, deoarece până în Argentina călătorește circa 2 luni, și dacă nu e bine uscată, se albăstrește, pierzându-și valoarea.

Din punct de vedere al esenței, se admite până la 50 % brad, preferindu-se molidul.

In genere, specificația este următoarea:

Tombant cl. I, II, III

		Grosime	Lăţime		
375 mc adică	5%	25,4 mm	76,2 mm		3"
			101,6	sau 1" ×	4"
			127		5"
2625 mc adică	35%	25,4 ×	152,4 mm	1" ×	6"
750 » »	10%	25,4 ×	177,8	1" ×	7"
			203,2		8"
			228,6		9"
			254		10"
			279,4		11"
3000 » »	40%	25,4 mm	304,8 mm	1" ×	12"
		38,1 »		1½" ×	12"
		50,8 »		2" ×	12"
750 » »	10%	38,1 »	76,2 moralli	1½" ×	3"
		50,8 »		2" ×	3"
		76,2 »		3" ×	3"

7500 mc total tombant.
1850 » cl. IV proporţional în asortimentul dimensional arătat mai sus.
9350 mc.

Lungimi dela 12′ (fusi-i engl.) în sus cu cel puţin 50% dela 16′ în sus şi cu maximum 50% dela 10′ şi 11′ adică circa 50%, 3,66, 3,96, 4,27, 4,57, 50% 4,80, 5,18, 5,49, 5,79, 6,10 cu maximum 5% din toate în 3,05 şi 3,35.

Pentru acordarea acestor dimensiuni cu uzuanţele pieţei noastre, una din firmele exportatoare a obţinut următoarea compoziţie a sortimentului argentinian.

Calitate: 80% tombantă, liberă de cl. IV. In această tombantă nu e nevoe să se afle marfă curată şi semi curată. Majoritatea poate fi de clasa III. Un asortiment calitativ similar celui de Alexandria.

Dimensiuni: grosimi şi lăţimi:

40%	1" × 6" zolli engl.	25,4 × 152,4 mm
30%	1" × 12" » »	25,4 × 304,8 »
5%	1½" × 12" » »	38,1 × 304,8 »
5%	2" × 12" » »	50,8 × 304,8 »

15% 1" × 4", 5", 7", 8", 9", 10" și 11" zolli eng. (25,4" mm × 101.6, 127, 177.8, 203.2, 288.6, 245 și 279.4 mm) conform căderei din fabricație.
5% lețuri 1" × 2", 1" × 3", $1^1/_2$ × 3", 2" × 3", și 3" × 3" (25,4 × 50.8, 25,4 × 76,2, 38,1 × 76,2, 50,8 × 76,2, 76,2 × 76,2 mm) conform producțiuni.
100%

Lungimi: 40% 14' picioare engl. (3,97)
40% 16' » » (4,88)
5% 10' și 11' picioare (3,05 și 3,36 conform căderei.
15% 12', 14', 15', 17', 18', 19', și 20' picioare engleze, respectiv, (3,66, 4,27, 4,58, 5,19, 5,49, 5,80, și 610) conform fabricației.
100%

Avantajul acestui asortiment este următorul:

Intrucât 80% din marfă are 3,96 și 4,88 se fasonează din lemnul de 9 m făcându-se doi bușteni, de 4 și 5 m.

Acest fel de marfă se asortează la fabricație cu marfa germană, care de asemenea cere a fi fasonată din bușteni de 9 m, din care se taie după cum am arătat într'un articol precedent, doi bușteni de 4,5 m.

Se alege lemnul de clasa superioară, fasonându-se în bușteni de $4^1/_2$ m pentru marfă germană, iar restul se fasonează în bușteni, unul de 4 și altul de 5 m pentru marfa de Argentina. Prismele se fac de 6" și 12", restul lățimilor rezultând din tivirea prismelor sau din tivirea scândurilor la circulare.

La inimă, unde rezultă în genere material de clasa V și VI (la lemnul gros) se pune model în grosimi uzuale în interior (18 mm) rezultând marfă de țară.

Avantajul mare al acestui asortiment este că, dă un mare procent de fabricație și că destină partizei exportului la un preț ridicat, aproape tot materialul ce rezultă din buștean, luând o mare cantitate de material îngust și de lungimi diferite.

Dezavantajul principal, e că se cer partizi prea mari, 9.350 mc ceiace necesită o prea mare învestire de capital în furnizarea ei, și că se cere ca marfa să se livreze *CIF*, adică predabilă în portul de destinație, adică, marfa merge pe riscul producătorului până la destinaţie, încărcându-se pe deasupra şi cu dobânzile până la sosirea la destinaţie.

Pentru aceia, astfel de sortiment nu s'a exportat decât de către firmele mari: «Bucovina», «Ofa», etc., cari au mai multe fabrici, din care adună în timp util partida (în 2—3 luni), încărcând astfel 2—3 vapoare anual.

Alt dezavantaj e că, eventualele surplusuri de categorii faţă de contract, nu se pot vinde în ţară, decât în pierderi de lungimi, grosimi sau lăţimi, plus manipulaţia pentru retezare din 50 cm în 50 cm lungime.

Un inconvenient mai rezidă şi din aceia, că sunt prea puţine firme în ţară care fac asemenea export şi întreprinderile nu pot tăia mărfuri de stoc în atari dimensiuni, aceste mărfuri fiind strict de comandă.

Totuşi se exportă anual circa 5—6 partizi, adică 3000 vagoane şi lemnul românesc este apreciat în Argentina, întrucât în ultimul timp multe firme din porturile ei, au căutat să intre în legături cu firmele româneşti în vederea achiziţionărei de cherestea dela noi.

Concurenţi pentru Argentina, avem tot pe jugoslavi, cari prin intermediul finanţei engleze, au ajuns înaintea noastră cu cherestea în porturile ei.

Un nouveau marché pour le bois roumain: l'Argentine

On s'occupe des xeigences du marché argentinien, vu que, dans le dernier temps, les possibilités du développement d'un commerce actifs du bois avec ce pays se sont multipliées.

L'auteur nous fait connaître spécialement les dimensions les plus recherchées *là bas*, puis les modalités d'export.

FAPTE ŞI COMENTARII

- INSEMNĂRI -

O NOUĂ ORIENTARE IN INDUSTRIA LEMNULUI

de M. DRĂCEA

Vorbeşte industria americană de cherestea. Sau cum se zice la noi, vorbesc marile societăţi pentru exploatarea pădurilor. Hotărît, multe din chestiunile cari se desbat în America prezintă şi pentru noi aceiaşi importanţă.

Intâi un preambul care să explice titlul de mai sus. La congresul internaţional al comercianţilor de lemne, la Bratislava,—ţinut în luna Septembrie 1923—s'a organizat, aşa de ochii lumii şi o secţie de «silvicultură».

Referentul, delegat oficial al ţării sale, a găsit de cuviinţă să ia parte tocmai la lucrările acestei secţiuni, mai puţin cercetată de «comercianţi» şi de industriaşi şi de bună credinţă, a desvoltat crezul fundamental al silvicultorului în materie de exploatare raţională a pădurilor, căutând să strecoare în sufletul comercianţilor ideia raportului susţinut care este temelia nu numai a silviculturii dar a oricărei industrii, «căci—încheia vorbitorul—ce face industriaşul şi comerciantul de lemn când pădurile unui ţinut, unei ţări întregi se lichidează?»

Răspunsul, şi îl redau în limba în care s'a dat, a fost prompt: «Dann werden wir mit Fisolen handeln». «Atunci ne vom apuca de comerţ cu fasole».

Acest răspuns caracterizează starea de spirit din S. şi E. Europei—inclusiv Carpaţii, Caucazul, nordul Rusiei şi Siberiei—a unei întregi categorii sociale fără de care silvicultura nu poate exista.

A încercat vreodată comerţul şi industria lemnului, aici în S. şi E. Europei, să înţeleagă ceva din nevoile silviculturii raţionale, să se documenteze asupra nevoii de a regenera pădurile, asupra raportului susţinut? Nu. Aceasta n S. E. Europei.

La fel, în linii generale, au stat lucrurile în U. S. A. cum o dovedeşte astăzi starea pădurilor, o întreagă literatură făcută din proteste şi cum o dovedeşte mai cu seamă următoarele cuvinte ale Directorului vânzării (A. T. Rendall) la o mare societate forestieră: «...as a lumbermen, my interest in forestry is nil...», sau «...ca mare exploatator de păduri interesul meu în ceeace priveşte silvicultura este zero...».

Aceste două citate caracterizează minunat atitudinea comerţului şi industriei lemnului faţă de silvicultură, care în multe din ţările tinere se înfăţişează sub stări analoage.

Este însă ceva care ne deosebeşte profund şi—ca urmare a acestei deosebiri — «Asociaţia marilor exploatatori de păduri» din U. S. A., prin moţiunea adoptată la August 8 1929, la Longview în statul Washington, de către «comitetul directorilor marilor exploatări forestiere» recunoaşte, în fine, nevoia respectării raportului susţinut chiar de către marele industriaş.

Asociaţia nu recunoaşte pentru sine nevoia unui definit, constructiv şi agresiv program de cultură forestieră.

Asociaţia începe a se ruşina singură de devastările făcute în trecut când recunoaşte că «lemnul şi produsele forestiere cari provin din păduri exploatate raţional se vor vinde mai bine ca acele rezultate din exploatări cari devastează».

Surprinzător gest de pudoare! Asociaţia îşi schiţează un întreg program de lucru în ceeace priveşte, miraţi-vă: împăduririle, conservarea domeniilor forestiere publice, combaterea incendiilor, etc. Un punct din program sună:

«Formularea şi punerea în aplicare a unui plan de lucru pentru stabilizarea exploatărilor şi industriei de cherestea spre a se salva pădurile virgine ce au mai rămas în U. S. A., din ghiarele unei exploatări repezi şi neprofitabile şi spre a îndepărta ucigătoarea influenţă pe care actualul sistem de exploatare o are asupra dezvoltării unei sănătoase practici forestiere».

Mentalitatea industriei forestiere americane se schimbă, aici începe deosebirea între U. S. A. şi Europa de Est.

Industria forestieră americană, care stăpâneşte o mare parte din patrimoniul forestier al Uniunii, de ani întregi s'a desvoltat sub regimul celei mai mari libertăţi, nestânjenită de nimeni, de nici o legiuire, ea vine azi singură să-şi recunoască greşelile din trecut. Dece oare?

Să încercăm a răspunde, pe cât cunoaştem stările de lucruri din acea parte a lumii.

a) Industria forestieră americană este în mâna americanilor cari nu au decât o singură Patrie, de care sunt legaţi definitiv.

b) Poporul american, dacă nu are legi aspre pentru apărarea pădurilor, are, în schimb, o veche tradiţie de popor civilizat, o «asociaţie a forestierilor americani» şi multe alte asociaţiuni ştiinţifice, de educaţie, de conservarea frumuseţilor naturale de recreaţie în natură, cari cu o deosebită vigoare au luat apărarea pădurilor în faţa opiniei publice a unui popor civilizat, şi în fine:

c) Industria forestieră însăşi a luat proporţii aşa de mari încât trece printr'o gravă criză de supra-producţiune. Din aceasta nu poate eşi decât retezându-şi dureros părţile hypertrofiate şi punându-se de acord cu puterea reală de producţie şi consum a pieţii mondiale:

Mişcarea schiţată de asociaţia marilor exploatatori de păduri este «senzaţională» şi unică în istoria silviculturii.

Americanii sunt un popor tânăr, viguros, cu o veche tradiţie de civilizaţie, în plină şi repede ascensiune şi mai presus de toate original.

ORIGINA NUMELUI PĂDURII LETEA

de V. PETRESCU
Inginer şef silvic

Pentru literatura noastră forestieră, pădurea Letea a fost totdeauna un obiect de preocupare, aşezarea ei cu totul izolată şi aspectul vegetaţiei sale deosebit faţă de restul pădurilor ţărei, au dat naştere la interesante studii, multe teorii s'au emis cu această ocazie, însă şi curioase legende cu privire la originea ei, au fost date la iveală.

Nu m'am gândit nici când, a mă aventura în vre-un studiu geografico-botanic asupra acestei păduri. Falşele legende ce s'au brodat în jurul originei m'au provocat însă.

Insuşi d-l dr. C. C. Georgescu, în articolul său din «Revista Pădurilor» — dând la iveală o legendă locală, după care origina numelui «Letea» provine dela o cadână favorită a unui paşe turc, fost administrator al Deltei în secolul trecut, — arată că trebue primită sub beneficiu de inventar.

Că pădurea Letea a existat de mii de ani, sub aceiaşi măreaţă înfăţişare şi acelaş nume o fac dovadă scrierile rămase dela istoricii vremilor antice, printre care acelea ale lui Hecateu Abderida, care a trăit pe timpul lui Alexandru cel Mare, sunt cele mai complete, mai precise şi mai bogate în amănunte [1]. Sub un foarte scurt rezumat le vom reda, spre a ajunge la concluziile dorite.

Intr'o epocă foarte îndepărtată, cu mult înaintea Dacilor şi Geţilor, între Istru (Dunăre) şi Pontul Euxin (Marea Neagră) exista un popor cu numele de Hyperborei [2] (dela Hyper-Boreas), ce formau o ramură a marei şi puternicei naţiuni pelasge. Insuşi Zalmoxe, zeul Dacilor, era numit Hyperboreul, adică originar din ţara Hyperboreilor [3]. Unul din oraşele cele mai importante ale Daciei, situat în partea de jos a râului Hierasus (azi Siretul) purta numele de Piriboridava [4] (dela Piri-Boreos-dava, Dava-oraş), un braţ al Dunărei purta numele de Boreostoma [5] (stoma-gură). Zeiţa Latona, numită de Greci *Leto*, iar în dialectul popular pelasg, *Letea*, mama lui Apolo şi a Dianei, era născută [6], după cum spune Hecateu, în insula cea sfântă a Hyperboreilor numită insula Leuce adică Albă (azi insula şerpilor).

Din această cauză, Apollo numit şi Hyperboreul [7], era venerat aci în mod deosebit, având în insula Leuce (insula albă) un magnific templu. Cercetările arheologice făcute în insula Şerpilor, încă din 1823, au descoperit rămăşiţele acestui templu de o întindere extraordinar de mare format din blocuri mari de piatră albă, ce denotă că aci a fost cândva templul unei religiuni sau al unei divinităţi de primul rang 1).

---

[1] După fragmentele păstrate în scrierile lui Diodor Sicul şi Claudiu Aeliu citaţi de N. Densuşianu în «Dacia Preistorică».

[2] Pindar (Sec. VI a. Chr.), Strabonis, Geogr. XI, 6. 2.

[3] Clemens Alexandrinus. Strom. IV, 213.

[4] Ptolemoëi Geogr. lib. III, 10.

[5] Plinius Hist. Nat. IV, 27. 1, Dionisie Periegetul din Bitinia.

[6] Diodori Siculi II, 47.

[7] Aelian V. H. II. 25 (Frag. Hist. Graec. II. p. 175 frag. 233, Cicero: De Nat. Deor. III. 23.

Din colindele române, imne religioase populare, a căror origine ne duce la cele mai obscure timpuri antecreştine, această ilustră Mânăstire albă-mare şi sfântă, se află în părţile de răsărit ale ţărilor române: în prundul Mărei Negre 2).

«Se mai află» zice Hecateu «în părţile acestei insule, *o pădure sfântă magnifică a lui Apollo,* de o întindere considerabilă şi un templu renumit. Din această insulă se poate vedea Selina (azi Sulina) întreagă, fiind puţin depărtată de pământ 3), şi se văd oarecare înălţimi de pământ».

Aşa dar, bazaţi pe reminiscenţele preţioaselor scrieri ale istoricilor lumei antice, putem afirma că:

a) Pădurea Letea şi numele său, au existat de mii de ani, originea sa pierzându-se în negura timpurilor preistorice. Deci pădurea nu şi-a luat numele dela satul de lângă ea 4), ci satul dela pădure.

b) Pădurea Letea nu poate fi încadrată printre pădurile de antestepă 5), datorită originei şi înfăţişerei sale ea intră în categoria pădurilor preistorice.

c) Legendele fantesiste de origină turco-bulgărească ar trebui excluse din lucrările ştiinţifice; N. Densuşianu cum şi istoricii citaţi de dânsul, Hecateu, Strabon, Ptolemeu, Plinius şi alţii sunt mai demni de crezare, sper, decât d-l Ion Niculae agentul revizor de pescărie.

Aceasta din punct de vedere istoric.

---

1) Koehler. Mémoire, p. 604.

2) Citate de N. Densuşianu în «Dacia Preistoria:»

Intr'al Mărei negre prund
La dalbele Mânăstiri
Ler, Doamne Ler
. . . .
(Com. Bălţaţi
jud. Râmnicul Sărat)

Iacă Doamne 'n prundul [mărei,
La Mânăstirea cu 9 altare
Ni-ard nouă lumânări
Hoi Leronda Lerului [Doamne
. . . .

Ostrovel de Mare
Cam din Marea Albă
Şi din Marea Neagră
. . . .
(Com. Băbenii-Români
jud. Dâmboviţa)

3) După Plinius cel bătrân (Hist. Nat. IV. 27. 1.) insula Leuce se află la o depărtare de 50 mile romane de Delta Dunărei.

4) După cum presupune d-l d-r C. Georgescu în articolul său din «Revista Pădurilor» Nr. 10 la pag. 732.

5) Vezi zonele de vegetaţie lemnoasă din Romăaia de Enculescu.

EXPLOATĂRILE FORESTIERE VĂZUTE DE NESPECIALIŞTI

de N. N. CARAGEA
Inginer şef. silvic

Anul trecut ‹1929› a ieşit de sub tipar volumul al III=lea ‹1926—1927› din *«Lucrările Institutului de Geografie al Universităţii din Cluj.*

In afară de studiul d=lui inginer Gr. Vasilescu, privitor la formaţia Deltei Dunării, tot volumul, format mare, cu peste 340 pagini, este închinat Secuilor şi ţinuturilor locuite de ei şi anume:

«Ţinutul Secuilor. Contribuţiuni de geografie umană şi de etnografie», de d=l Sabin Opreanu, cu traducere în franţuzeşte şi

«Judeţul Ciuc, Topliţa şi Defileul Mureşului», în limba germană, de Dr. H. Wachner, cu traducere în româneşte de d=na H. Călinescu.

Fiind vorba de unul din ţinuturile cele mai păduroase din ţara noastră, era firesc de sigur, ca autorii să se ocupe în studiile lor şi de chestiunea pădurilor şi cum această publicaţie de mare importanţă era menită să treacă graniţa şi să înfrunte un examen serios, o documentare cât mai complectă era necesară.

D=l Sabin Opreanu porneşte dela început cu ideia, că de multe ori importanţa pădurii a fost exagerată şi contestă afirmaţia, că la venirea Secuilor în Estul Ardealului, s'ar fi găsit ţinutul înecat de păduri imense.

Crede însă, judecând după toponimia din Carpaţii Orientali, că înaintea venirii secuilor s'au făcut despăduriri numeroase de către români, chiar şi în părţile muntoase. Şi insistent autorul ţine să disculpe de această vină pe secui, arătând că atât cuvântul lază, care însemnează loc despădurit, cât şi cuvântul poiană, numiri ce s'au dat şi la unele sate din judeţele Ciuc şi Trei Scaune, nu sunt secueşti şi ca atare secuii au găsit locuri despădurite.

«Numiri mai puţin importante ca: Cseres ‹stejeriş›, Csutakos ‹ciutum› ş. a. ne arată, că s'au făcut despăduriri mai mici în fiecare comună şi de către secui». Şi numirile mai puţin importante şi despăduririle!!

In treacăt autorul menţionează, că în ţinutul secuilor sunt şi regiuni improprii creşterii pădurii, ca mijlocul judeţului Trei Scaune cu climă de semistepă şi Câmpia Transilvaniei unde pădurea nu s'ar fi putut prinde din cauza alunecărilor de teren!

Revine apoi la chestia despăduririlor, arătând că deja pe la 1600 locuitorii aveau mici fabrici de cherestea şi că la 1629 s'a înfiinţat în Olahfaln o fabrică de cherestea princiară ‹nu prin confort!›, desenându=se de pe atunci în linii mari conturul despăduririlor actuale.

In ţinutul Giurgeului ca să meargă despădurirea mai repede, locuitorii se întovărăşeau câte zece, sistem ce a durat până la 1870, autorul omiţând să arate ce eveniment a survenit la această dată.

In fine s'au găsit şi ordine restrictive pentru oprirea despăduririlor şi pentru tăerea pădurilor cusocoteală. Ar fi fost interesant de ştiut cine şi când a dat primele ordine în acest sens.

Dispariţia pădurilor în mase compacte a început însă în veacul al XVIII-lea. De sigur şi această afirmaţie ar fi fost necesar de sprijinit cu oarecari lămuriri, chiar dacă autorul se ocupă de păduri numai incidental pentru explicarea fenomenelor de distribuire, densitate, creştere şi descreştere a populaţiei.

Aceasta, pentrucă în cadrul preocupării principale autorul insistă aproape exclusiv asupra despăduririlor, când e vorba de păduri şi numai tangenţial afirmă că pădurea în general a rărit populaţia, pentru ca apoi să consimtă că: «tot pădurea prin exploatarea ei a făcut în anii din urmă, ca prin unele părţi populaţia să sporească».

Socotim, că în interesul tezei ce şi-a propus, insistenţa autorului în aşa mare măsură asupra despăduririlor, având şi un caracter oarecum defavorabil elementului românesc, este şi inoportună şi inutilă. Obiectul principal şi firesc în preocuparea autorului trebuia să fie explicarea ştiinţifică a procesului aşezării şi plămădirii populaţiei, numai în legătură cu despădurirea—ceeace încă nu s'a făcut,—ci şi cu existenţa pădurilor şi rostul lor în viaţa fizică, morală, economică şi... istorică, dacă se poate spune, a omului.

Atât de mare este obsesia autorului pentru despăduririle din ţinutul Secuilor că la capitolul «Influenţe economice» cu subtitlul: «Ocupaţiunea locuitorilor, mişcări de populaţie» reia chestiunea de data aceasta cu unele citate din «Revista Pădurilor».

Astfel d-sa după ce constată, că populaţia cea mai deasă se află în regiunea industriei forestiere a Giurgeului şi Ciucului de Sus, citează dintr'un autor ungur, că la 1885, 47—49 % din suprafaţa judeţului Ciuc era acoperită cu păduri şi că după statistica actuală procentul ar fi încă de 40 %, arătându-se sceptic în această privinţă şi afirmând că realitatea este alta, întreg Ciucul de Sus şi Giurgeul fiind azi transformate într'o imensă fabrică de tăiat pădurea.

In sprijinul acestei afirmaţii aduce de data aceasta revista noastră în care (la pag. 447 Nr. 5 din 1925), d-l inspector Mih. Florescu a scris că numai pe Valea Mureşului, dela izvor până la Tg. Mureş, se exploatează anual 2/5 din producţia anuală a tuturor pădurilor din România, ceeace nouă ni se pare exagerat.

Dar să cităm chiar cuvintele autorului:

«Peste 50 de fabrici mari înregistrate, afară de micile ferăstrae, macină zi şi noapte lemnul pădurilor din Ciuc şi Giurgeu. Nu este în această zonă aşezare omenească care să nu-şi aibă în comună mai multe fabrici de cherestea. Imprejurul gărilor, imense depozite de lemne şi cherestea, trenuri pe cari le întâlneşti încărcate, mulţimea lucrătorilor cari încarcă-descarcă, drumurile cari învălue în praf convoiurile nesfârşite de căruţe cu lemn, funiculare care se caţără pe coaste, trenuri mici de exploatare cari se urcă spre inima munţilor, ovrei cu bărbi lungi şi fără bărbi, perciunaţi şi neperciunaţi, cari aleargă înfriguraţi printre lucrători, veselia pe care o vezi pe feţele localnicilor pentru norocul care a dat peste ei prin aceste exploatări fantastice de păduri, cari le umplu pentru moment punga de gologani: toate ne spun, chiar şi fără cifre, că aci e mare prăpăd, prăpăd fără leac în păduri şi mai târziu prăpăd şi pentru locuitori. Un adevărat Raub=wirtschaft».

Această industrializare şi comercializare a regiunii — eufemizarea cuvântului prăpăd — este veche de când sunt Mureşul şi Bistriţa navigabile pentru plute şi poate pentru acest motiv s'au aşezat aci între 1650—1700 Armenii, trecuţi din Moldova.

Până la sfârşit, autorul trebue să recunoască evidenţa, că întreaga re=giune se caracterizează printr'o stare materială înfloritoare, prin aşezări ome=neşti mari şi concentrate, printr'o densitate foarte pronunţată a populaţiei şi... vecinica obsesie — «printr'o distrugere în masă a pădurilor», ca şi cum starea înfloritoare şi caracterul urban al aşezărilor n'ar fi rezultatul acestei distrugeri în masă!

Este un vechiu cântec al nostru, cu refrenul distrugerii frumoşilor codri de brazi... Cifrele, de cari d=nul Opreanu face abstracţie şi pe cari se vor grăbi să le dea mai mult sau mai puţin exacte colegii noştri din acea regiune, poate ar fi arătat că prăpădul nu este aşa de fantastic. De altfel ar fi trebuit să se sesizeze organele respective în faţa unui prăpăd, mai ales când chestiunea s'a ridicat în Senat chiar de S. S. Patriarhul Miron.

Intr'o regiune unde pădurile ocupă aproape $^1/_2$ din suprafaţă, era firesc să se nască o industrie forestieră alimentată de exploatarea chiar normală a pădurilor, depăşindu=se proporţiile de altă dată când mijloacele de transport şi industrializare nu îngăduiau nici exploatarea posibilităţilor normale anuale.

Dacă mai adăugăm faptul, că s'au defrişat atâtea păduri pentru islazuri din necesităţi sociale — mai mult sau mai puţin imperioase — şi că în această regiune a trebuit să se facă şi combaterea atacului puternic de bostrichus, ex=ploatări pe unele locuri în anumite scopuri, ne vom putea explica de ce tăerile au luat proporţii aşa de mari în ultimii ani, dând spectacolul atât de impresionant al unui adevărat prăpăd.

Intr'o lucrare cu caracter ştiinţific, care se oferă cititorilor din ţară şi de peste graniţă, sub adăpostul unei instituţii de mare importanţă, afirmaţii de felul acestora, fără sprijinul unor date pozitive, nu pot decât să resfrângă o lumină nefavorabilă asupra administraţiei noastre silvice în speţă şi asupra ad=ministraţiei româneşti în general.

* * *

Mai documentat în lucrarea sa, d=nul Enric Wachner, vorbind despre industria forestieră a judeţului Ciuc, recurge la cifre şi date făcând chiar incursiuni pe terenul de pură specialitate al silviculturii.

Are însă unele contraziceri şi nu scapă nici d=sa de obsesia prăpădului pădurilor din această regiune.

Porneşte dela faptul că cele *227.518 ha* pădure reprezintă aproape jumă=tate din suprafaţa judeţului Ciuc, că aproape *90* % din suprafaţa păduroasă e populată cu brad şi molid şi că în cea mai mare parte pădurile aparţin composesoratelor, aşa că mai toţi locuitorii participă la câştiguri considerabile din vânzarea lemnului întreprinderilor de ferăstrae.

Solul favorabil creşterii bradului face ca în jud. Ciuc să avem 11 % din pădurile de conifere ale întregii ţări. Sămânţa recoltată are 80 % procent de încolţire, de aceia la Gheorgheni s'a instalat cea mai mare uscătorie de conuri din ţară producând în 1925 circa 15.000 kgr sămânţă.

Fără să ia în consideraţie că iluzia marelui prăpăd al pădurilor vine de acolo, că exploatările actuale sunt disproporţionate faţă de cele din trecut pentrucă înainte nu se realizau posibilităţile normale, autorul recunoaşte, că bogata pădure din Ciuc s'a exploatat puţin la început din cauza izolării regiunii şi greutăţilor de transport.

Exploatarea pădurilor din Ciuc a luat oarecare extensiune abia pe la 1850, când Saşii au început să se ocupe cu plutăritul.

S'au construit şi jghiaburi de alunecare, iar trenul industrial cu şine de lemn al firmei Wermescher, lung de 400 stânjeni era o adevărată curiozitate.

In 1906 s'a făcut calea ferată, care trece prin Secuime şi leagă jud. Ciuc cu reţeaua ferată din Ardeal şi cu Moldova, iar dela 1910 s'au construit o mulţime de ferăstrae cu vapori, dealungul căii ferate.

După războiul mondial—spune autorul—«exploatarea pădurii a luat o dezvoltare şi mai mare, decât sub regimul unguresc prevăzător, care se gândea să-şi păstreze păduri de rezerve».

Aici d-l Wachner este deadreptul ofensator şi imprudent, pentrucă şi regimul românesc este destul de prevăzător şi îşi păstrează rezerve păduroase poate mai bine decât cel unguresc, a cărui prevedere am putut-o constata în 1919 (imediat după război) în ruinele exploatărilor intensive de pe valea Ilvei.

Şi d-l Wachner continuă: «Codrul prin care s'a putut pribegi acum 15 ani, zile întregi, a dispărut aproape în întregime. Producţia lemnului (adică a tăerilor) a atins punctul culminant în anul 1920, practicată fiind cu cea mai mare intensitate şi fără nici o consideraţie». Este încă o afirmaţie care nu se justifică în deajuns prin forţa motrice de 6013 H. P. a ferăstraelor din jud. Ciuc şi prin cei 4.025.485 lei aur, investiţi în industria forestieră a acestui judeţ, iar o stare de revoluţie, care să nu fi ţinut seamă de regulele silvice de exploatare, nu cunoaştem în acea vreme.

Mai departe autorul, afirmând că în 1925 s'a exploatat 1 milion m^3 lemn şi după ce nu scapă prilejul de a spune, că la noi nu s'au făcut cercecetări exacte pentru aflarea creşterii medii anuale, socoteşte acceptabilă cifra de 1,5 m^3 pe an şi hectar dată de d-r I. N. Angelescu şi conchide, că s'a tăiat cam de 3 ori mai mult decât a produs pădurea.

Nu înţelegem însă, de ce d-l Wachner a luat drept bună creşterea de 1,5 m^3 pe care d-l d-r Angelescu a socotit-o ca o medie pentru întreaga ţară şi nu a preferit creşterea de 3,1 m^3 dată de Von Engel pentru pădurile din Bucovina când chiar d-sa afirmă la pag. 317 «că jud. Ciuc are un teren foarte proprice pentru brad, care prosperează eminent aci şi în toate situaţiile».

Dar d-l Wachner după ce s'a plâns că au dispărut codrii, prin cari altădată se putea pribegi, revine şi spune:

«Ce e drept o mare parte din pădurile din Ciuc se compuneau din codri seculari, unde nici nu putea fi vorba de nevoia creşterii cantităţii lemnului. Prin cantitatea de lemn care se forma din nou în fiecare an, se înlocuiau trunchiurile prăbuşite de bătrâneţe şi putrezite. O asemenea pădure înseamnă din punct de vedere economic un capital neîntrebuinţat care nu produce dobânzi. Cu toate că eu, ca prieten al naturii, regret foarte mult dispariţia frumoşilor codri uriaşi, totuşi trebue să recunosc că păstrarea lor nu era justificată din punct de vedere pur economic».

D-l Wachner se teme totuşi, că după câţiva ani cantitatea de material disponibil pentru tăere va scădea şi că exportul se va resimţi. Ori prin prevederile amenajamentelor respective, posibilităţile anuale nu sunt depăşite şi exportul trebue să fie în funcţie de aceste posibilităţi.

Faptul că la un moment dat, prin tăerea materialului de pe islazuri, prin exploatarea celui rezultat din combaterea insectelor sau din extracţiuni de arbori uscaţi, etc., s'a găsit la export o mare cantitate de material lemnos nu este o indicaţie că această cantitate trebue să se menţină totdeauna.

N'am înţeles ce a vrut să spună autorul la pag. 321, afirmând că autorităţile silvice din jud. Ciuc lucrează într'un mod ireproşabil. Probabil că s'a referit la faptul că în primăvara anului 1926 s'ar fi împădurit în jud. Ciuc 1700 ha (1396 ha pădure administrate de Stat şi (304 ha la Stat). Autorităţile silvice nu se pot bucura însă multă vreme de complimentul ce li s'a făcut, pentru că chiar în pagina următoare, d-l Wachner printr'un raţionament puţin cam bizar, conchide că echilibrul dintre plantaţie şi tăere nu s'a ajuns încă.

Anume: In anul 1925 s'au tăiat 1 milion m^3, volumul materialului la exploatabilitate fiind de circa 150 m^3 la pogon (după ing. silvic Witting) acei 1 milion m^3 s'au tăiat de pe suprafaţa de 6666 pogoane sau 3836 ha (transformarea pogoanelor în hectare nu este exactă); plantându-se în primăvara anului 1926 numai 1700 ha, însemnează că nu s'a împădurit nici jumătate din suprafaţa exploatată.

Dacă d-l Wachner ar fi cerut organelor silvice date exacte în privinţa suprafeţelor exploatate în cadrul amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare, excluzând suprafeţele expropriate şi pe acelea pe cari s'au făcut tăeri de produse secundare sau accidentale, dacă ar fi luat în consideraţie că se fac plantaţiuni şi toamna şi că unele suprafeţe urmează a se împăduri în mod natural, n'ar fi ajuns la concluzia că mai mult de $1/2$ din suprafaţa păduroasă exploatată rămâne neregenerată şi că felul actual de exploatare a pădurilor, unde nu se ţine seama de timpul necesar regenerării, are ca urmare o micşorare a rezervelor noastre de pădure.

Exploatarea devine raţională — spune d-sa, oarecum sentenţios — numai atunci când mersul plantaţiunilor merge paralel cu cel al tăerilor.

In încheiere autorul găseşte totuşi, că deşi străinii îşi umplu buzunarele cu sume considerabile, sume şi mai mari, sub formă de cheltueli de producţie, rămân în ţară spre folosul economiei naţionale, ceia ce este preferabil decât de a păstra păduri de mai multe mii de hectare ai căror copaci n'ar fi destinaţi la altceva decât să putrezească pe loc.

Mărturisim că din tot ce=a spus d=nul Wachner, n'am reuşit să fixăm atitudinea d=sale faţă de prăpădul exploatărilor din jud. Ciuc.

Credem, că în interesul instituţiei care a dat ospitalitate lucrărilor de cari ne=am ocupat şi al prestigiului ţării, d=nii Sabin Opreanu şi Wachner trebuiau să culeagă informaţii şi date precise dela administraţia silvică şi să evite afirmaţii riscante, ce nu ridică nivelul lucrărilor d=lor şi mai ales nu ridică în ochii străinătăţii această ţară, care ne hrăneşte pe toţi.

INSEMNĂRI

Societatea Elevilor Ingineri Silvici. — *Şcoala Politechnică din Bucureşti.*

Este vechia societate a elevilor şcoalei superioare de silvicultură din Brăneşti, numită pe atunci «Codrul» — înfiinţată în luna Septembrie anul 1902. —

După răsboiu, când şcoala a fost mutată în Bucureşti, societatea a suferit o schimbare de nume, iar în 1923 prin trecerea acesteia ca secţie la Politechnică ea a devenit: «Societatea Elevilor Secţiei Silvice».

Cadrul accentuat technic în care silvicultura era fixată, precum şi faptul existenţei ei în Bucureştiul tuturor tentaţiilor, aduceau o schimbare fundamentală în activitatea de odinioară a societăţii «Codrul».

Deşi Politechnica, provenită din amplificarea vechei şcoale de «Poduri şi Şoseie» (în anul 1920), avea deja patru secţiuni, între cari cea de construcţii era directa continuatoare a vechei şcoale, totuşi nici unii dintre elevii acelora nu erau organizaţi în societate.

De aceia a părut foarte curioasă mentalitatea «silvicilor» cari aduceau cu ei un spirit de camaraderie necunoscut încă între zidurile Politechnicei.

Luptând împotriva tentaţiilor din afară şi a spiritului de indiferenţă din lăuntru, cu entuziasmul care a fost poate zestrea cea mai de preţ a Brăneştiului de altă dată, elevii secţiei silvice au sădit în noua lor locuinţă ideia de asociere şi atmosfera de intimitate.

Lipsa oricărei activităţi studenţeşti în Şcoala Politechnică, a permis conducătorilor de pe atunci ai «Soc. Elevilor Secţiei Silvice» o bogată activitate, care în anul 1926 a impus secţia silvică în şcoală şi mai ales în afară.

In afară de festivalurile artistice cu un program bogat, din care nu lipsea tradiţionalul cor al elevilor şi unde conferenţiau cei mai distinşi vorbitori ai timpului, societatea a organizat un bal la Athenée Palace, al cărui beneficiu net de aproape 80.000 lei a format un capital serios din care să se poată ajuta elevii nevoiaşi şi să se tipărească cursuri.

Avântul acesta a eclipsat puţin în 1927, societatea menţinându=şi cu toate acestea liniile mari ale activităţii anterioare (festivaluri, bal anual la Cercul Militar, etc.).

Intre timp elevii celorlalte secţii încep a strânge rândurile şi a=şi organiza şi ei societăţilor lor.

Din această cauză, activitatea societăţii elevilor secţiei silvice a trebuit să caute noui planuri de desvoltare, cadrul şcolii devenind neîncăpător şi dorinţa fiecărui nou comitet fiind pentru mai bine şi o inovare care să aducă o nouă contribuţie de prestigiu şi realizări practice.

Anul 1928 este anul primei excursii în străinătate a elevilor ingineri silvici. Pentru cei cari au luat parte la această primă despărţire de pământul românesc, excursia în Polonia este cel mai însemnat moment din viaţa studenţească.

Balul anual — 2 Februarie 1928 — la Cercul Militar, adaogă încă aproape 70.000 lei fondurilor anterioare.

Societatea susţine în acest timp o bogată activitate care reaminteşte pe aceea din 1926, lucrându=se simultan la modificarea statutelor pentru a o face persoană juridică şi morală.

La începutul anului 1929 sentinţa No. 10 bis a Tribunalului Ilfov Secţia I Civilă, consfinteşte ca persoană juridică şi morală «Societatea Elevilor Ingineri Silvici.»

Această situaţie era impusă de faptul că activitatea societăţii devenind amplă şi cu accentuat caracter material, cerea pentru a fi pusă la adăpostul oricărei surprize această întărire şi protecţie legală.

In 2 Februarie 1929 are loc al 4=lea bal anual la Cercul Militar, prezidat de această dată de D=l Ion Mihalache Ministrul Domeniilor.

Rezultatul material — circa 60.000 lei — nu poate egala nici pe departe pe cel moral care depăşeşte orice aşteptare.

In interior, — Şcoala Politechnică — secţia silvică capătă un ascendent necontestat impunând în posturile cele mai înalte de conducere studenţească şi furnizând pe însăşi preşedintele Popotei şi al Federaţiei societăţilor de elevi din şcoală.

Prin desvoltarea societăţilor pe secţiuni (cinci secţiuni, cinci societăţi) s'a văzut nevoia unei conduceri superioare care să coordoneze activităţile în interior şi să reprezinte Şcoala Politechnică în afară. Astfel a născut «Federaţia Societăţilor Elevilor Ingineri» — Şcoala Politechnică — al cărei prim preşedinte a fost un elev al secţiei silvice.

Secţia cea din urmă venită la Politechnică era acum întâia.

Societatea Elevilor Ingineri Silvici, prin noul statut, întărită cu un comitet consultativ format din 5 profesori şi având un drum bine definit, trece sub o nouă conducere care menţine şi întăreşte prestigiul câştigat de predecesori.

O bogată activitate la care se adaogă o foarte reuşită serbare a sădirii arborilor, organizată la Brăneşti, excursia în străinătate — de această dată în Ce=

hoslovacia precum şi balul anual (Cercul Militar, 2 Februarie 1930) cheltuesc multe energii şi entuziasm, cari sunt recompensate cu prisosinţă prin rezultatele obţinute.

Din balanţa de verificare a casieriei, încheiată la 1 Martie, se vede aspectul general al vieţii acestei societăţi.

Trebue să reţinem, din cele 18 conturi, caracterul serios al operaţiilor şi modul cum fondurile sunt utilizate pentru a corespunde scopurilor de camaraderie şi sprijin reciproc cari stau la baza societăţii.

Astfel notăm suma de 49.579 lei acordată ca împrumut pe termen elevilor, membri ai societăţii, precum şi pe acea de 32.806 lei acordată ca ajutoare elevilor lipsiţi de mijloace.

Pentru cei cari au învăţat şcoală trăind viaţa de lipsuri şi privaţiuni a studentului sărac, numai simpla enunţare a acestor capitole le lămureşte golurile pe cari societatea la acoperă şi suferinţele pe cari astfel le atenuiază.

Vin apoi în rând cursurile de specialitate în cari societatea a învestit 77.739 lei, obiectele de sport: 8.510 lei, articole de birou, mobilier: 18.357 lei titluri de împrumut: 2.500, depunerea la Banca Românească de 124.000 lei, precum şi 44.843 lei în cassă.

Pentru a completa acest tablou să adăogăm biblioteca primită în dar dela doamna Elena C. Ionescu, soţia regretatului inginer C. Ionescu şi venitul balului de anul acesta care va fi între 60—70.000 lei.

După balanţa din care extragem aceste date, rezultă că din momentul declarării ca persoană juridică, societatea a rulat 1.511.782 lei. Este o cifră care nu se întâlneşte la nici una din societăţile studenţeşti din Politechnică sau chiar din Bucureşti (afară de soc. mediciniştilor).

Rezultate, pe cari le-am schiţat sumar aici, sunt datorite înţelegerii cu cari întreg corpul ingineresc silvic a răspuns la chemările elevilor.

Opera viitorilor noştri colegi, este clădită deopotrivă pe contribuţia inginerului silvic din cel mai îndepărtat colţ de ţară, ca şi pe munca entuziastă a conducătorilor luminaţi ai lor.

Privind aceste rezultate, cu ochiul celui care a trăit toată gama vieţii şi activităţii studenţeşti, sunt mândru să adresez azi urările mele de perseverenţă şi succes inginerilor de mâine, cari prin activitatea lor dovedesc energii şi caractere definitiv închegate atât de necesare corpului nostru.

Valeriu Dinu

CRONICA

Conferinţă. — D-l Inginer M. P. Florescu, în seara zilei de 12 Februarie, la societatea Politechnică, despre: «Pădurile României în raport cu nouile legiuiri».

D-l M. P. Florescu e neobosit. Pe unde umblă şi umblă mult, ascultă, iscodeşte şi adună.

Intors în Bucureşti, abia găseşte răgaz să comunice ceiace a aflat — în scris prin ziare, sau verbal într'o conferinţă — şi dispare din nou.

Unde s'a dus şi ce va mai aduce, e greu de bănuit; drumurile sale sunt zigzaguri. Din tot ce ştim — şi-l urmărim de mult — pe zi ce trece, ne verificăm convingerea că avem în faţă un exemplar rar, în care temperamentul copleşeşte şi transformă individul într'un torent de pasiune ce poate fi denumită oricum după circumstanţe, dar care rămâne totdeauna clădită pe un crez naţional şi sincer.

Activitatea domniei sale şi mai ales acest necontenit dute-vino între Capitală şi colţurile cele mai tăinuite ale pădurilor noastre, i-au format un anume mod de a vedea care dă comunicărilor sale culoarea şi tonul unor pure reportagii.

Nu migala logicianului, care se strecoară în miezul chestiunii exploatând şi fărămiţând cele mai neînsemnate detalii.

Liniile mari ale unei probleme, ca şi descoperirile sale (totdeauna surprinzătoare) sunt comunicate cu egală accentuare, ceiace după părerea noastră influenţează mult asupra efectului.

Iată, în conferinţa de care voim să amintim aici, frânturi de ale zigzagului ne-au pus în faţa unor date precise foarte interesante (era vorba de afacerile unor cooperative din jud. Neamţ) cari totuşi nu au produs efectul dorit. Au surprins şi atât.

Dar dela aceasta până la ceiace e necesar pentru a convinge şi a fanatiza chiar, e foarte mult; întâi o abilitate şi al doilea talentul oratoric.

Cu aceste arme şi cu $^1/_{10}$ dintr'o sigură bombă a domniei sale, Clemenceau dobora un guvern...

Dar să revenim la conferinţă.

Vorbind de legea pădurilor, pregătită de d-l Ministru I. Mihalache — aceasta era tema conferinţei — d-l M. P. Florescu aduce repetate elogii vechii legi. Acest preambul ne-a făcut să bănuim că va urma o aprigă critică referitoare la legea nouă.

Era o deducţie logică, dar care s'a dovedit că nu merge totdeauna. A urmat deci, o seamă de lucruri bune despre opera d-lui I. Mihalache şi chiar elogii pentru cele două puncte de onoare: la elaborarea legii s'au ţinut în seamă punctele de vedere ale silvicultorilor şi s'a lăsat timp suficient pentru ca toţi cei cari aveau ceva de spus cu privire la proect, să spună.

Până aici, am reţinut doar necesitatea unor amendamente cari să perfecteze legea în ceeace priveşte ooperativele forestiere.

Şi acum despre cooperative. Date şi iar date, cari desvăleau afaceri de sute de milioane în dauna Statului.

A amintit ceva despre legea comercializării care «e rea pentru păduri, dar are avantagiul că nu ne obligă să o aplicăm integral».

Laude, Casei Pădurilor pentru «Raportul anual» publicat de curând şi după o incursiune în Constituţie (art. 132, relativ la pădurile comunale), elogii colegilor «anonimi deocamdată» — cari au colaborat la alcătuirea nouei legi a pădurilor.

Asta a fost conferinţa, dacă facem abstracţie de săgeţile împrăştiate capricios fie înspre deputaţi, senatori sau chiar membrii Consiliului Legislativ.

Am încercat o concluzie — d-l Florescu şi din acest punct de vedere e original, lasă concluziile în seama auditorului — şi nu am putut conchide decât că:

1. Legea cea nouă, ca şi cea veche, este bună.
2. Cooperativele camuflate sub «finanţa jidovească» pradă pădurile ţării şi
3. D-l M. P. Florescu este, prin contrast cu ceeace poate vrea să pară, un om bun, paşnic şi inofensiv.

A. & B.

⁂

Conferinţele agricole: In acest ciclul, de care ne-am ocupat în numărul trecut al revistei, au mai vorbit d-nii: C. Garoflid, N. Cornăţeanu şi A. Frunzănescu. D-l C. Garoflid — fost ministru al Agriculturii şi Domeniilor — a ţinut o documentată şi foarte interesantă conferinţă despre «Criza în agricultură».

Lărgind cadrul problemei, atât de discutate în ultimul timp, d-sa lămureşte motivele crizei mondiale agricole.

Scăderea preţurilor — adică actuala criză — provine din:

1. enormele însămânţări făcute în Occident (mai ales în America),
2. mărirea producţiei în Italia, unde celebra bătălie a grâului a ridicat producţie dela 10,5 kintale la 12,35 pe ha; în Franţa o aproape identică mărire,
3. eftenirea producţiei prin întrebuinţarea generalizată a maşinismului, cu deosebire în Canada,
4. restrângerea importului prin diversele taxe prohibite (Germania mai ales — nota noastră —),
5. scăderea consumaţiei (în Germania dela 92% sa ajuns la 65% consum pe cap de locuitor).

Toate aceste motive sunt amplu desvoltate şi documentate de către conferenţiar. D-sa, sprijinit pe cifrele comunicate de d-l Baret la Congresul de anul trecut, dovedeşte că indicele aur al producţiei agricole, la noi, este sub acela din 1914.

Motivul? Taxele de tot felul, tariful vamal şi mai ales marile cheltueli ce se fac cu lucratul pământului, unite cu scăderea producţiei (dela 1000 kg. la 800 pe ha).

Soluţii? Cultură intensivă pe proprietăţi mici, credit eftin şi imediat, cadastrarea întregii ţări (pentru obţinerea creditului), silozuri, standardizare şi recâştigarea vechilor debuşeuri.

*

A urmat conferinţa d-lui N. Cornăţeanu, despre «Problema tracţiunii mecanice şi a tracţiunii animale».

Conferenţiarul a dovedit marile avantagii ale maşinismului, exemplificând cu Germania unde el dă rezultate foarte bune şi a insistat asupra necesităţii de a-l introduce cât mai mult la noi.

*

Ultimul a vorbit d-l A. Frunzănescu, despre «Câteva observaţii asupra dry-farming-ului». Este vorba de noua teorie care urmăreşte acumularea şi menţinerea apei în sol. D-l Frunzănescu a vorbit despre câmpurile de experienţă din Franţa şi a menţionat încercările ce se fac la noi în aceiaşi direcţie.

Valeriu Dinu

* * *

Legea. — In timpul lunii acesteia «Proectul de lege al administrării pădurilor» a fost votat de Senat, după ce mai întâi a fost minuţios desbătut în secţiuni. Comitetul delegaţilor a introdus o serie de amendamente şi a suprimat unele dispoziţiuni asupra cărora s'a discutat şi în presa cotidiană.

Aşa, în Consiliul de Administraţie (format din 9 membri) nu vor mai fi 2 specialişti în chestiunile economice financiare, ci numai unul, celalalt loc fiind destinat profesorului de vânătoare din învăţământul silvic superior sau în lipsa acestuia unui membru al consiliului permanent al vânătoarei.

La art. 23 s'a specificat că şi subdirectorul Casei autonome a pădurilor statului va fi inginer silvic (vechiul text cerea această calitate numai directorului).

La art. 28 s'a adăogat «Trimiterea la consiliul de disciplină se face de ministru».

In ceiace priveşte membrii Consiliului Technic s'a specificat că ei vor fi numiţi pe 3 ani, după propunerea ministrului.

In Consiliul Superior Silvic s'a introdus încă un nou reprezentant al vânătoarei «Inspectorul General al vânătoarei» precum şi toţi directorii regionali silvici ai Casei autonome şi alţi diverşi reprezentanţi (cooperatori, delegatul parcurilor naţionale, 6 reprezentanţi ai proprietăţii forestiere particulare, etc.).

Deasemeni o nouă repartizare a beneficiului net — participarea la beneficii (20%) a personalului rămânând neschimbată.

S'a suprimat aliniatul 4 din art. 2 prin care Casa autonomă era scutită de orice dări către Stat, judeţ sau comună.

Nou şi important este art. 65 prin care actualul serviciu al vânătoarei trece dela direcţia zootechnică la direcţia regimului silvic.

In cursul lunii Martie legea va veni în discuţia Camerii.

V. D.

* * *

In cursul lunii Martie (1—11) va avea loc în Spania congresul ligii forestiere internaţionale «Silva Mediterranea». Spania oferă, în raport cu scopurile ligii, subiecte interesante congresiştilor, cari vor avea astfel ocazia să admire pădurile de prin (Pinus Halepensis, Pinus Laricio, Pinus Pinsapa), de Quercus Suber şi cu deosebire să studieze efectele despăduririlor, lucrările de fixare ale solului şi eterna chestiune a păşunatului în păduri (în special rezultatele păşunatului caprelor).

Congresul e dirijat, de serviciul Hidrologic forestier. El va începe la Barcelona, unde se va înfiinţa şi o expoziţie forestieră, va continua cu o excursie în cele mai importante centre ale peninsulei: Valenţa, Elche, Guardamar, Grenada, Alcazar de San Juan şi se va sfârşi la Madrid. Aici vor avea loc vizitele la Şcoala şi Institutul de cercetări forestiere.

Red.

⁂

Cum să asigurăm exactitatea statisticilor noastre. — Comunicare făcută de d-l Decusară, la Institutul Social român — secţia statistică — la 9 Februarie 1930.

Statistica — ştiinţa care adună şi coordonează faptele numerice — are de scop să descopere legile după care se produc fenomenele speciale.

Inventarierea sau înregistrarea faptelor, nu-i decât un mijloc pentru atingerea scopului.

Dar pentruca statistica să reprezinte preţiosul instrument prin care se urmăreşte utilitatea socială şi să fie apreciată la dreapta valoare a rolului ce i se acordă, este imperios necesar să fie exactă.

Ce spune d-l Decusară despre statisticile celorlalte ramuri de activitate este o oarecare mângâere pentru noi, ca statisticiani silvici.

De cât, viciul iniţial de cari sufăr toate statisticile — lipsa de pregătire şi conştiinciozitate a personalului care strânge elementele statistice primare — la noi putea să lipsească, pentruca să nu mai fi intrat cu statistica pădurilor, la oc aşa de cinste, printre celelalte statistici cărora în adevăr le-a lipsit organele.

Pentru remedirea răului d-l Decusară propune:

1. agenţi speciali pentru diversele ramuri de statistică,
2. şcoală pentru pregătirea lor,
3. sancţiuni severe pentru neexactitatea sau falsificarea datelor,
4. fixarea competinţei şi atribuţiunilor acestor agenţi,
5. buna retribuţie şi
6. — mai adăogăm noi — prezenţa în fruntea instituţiei respective a persoanelor cari să înţeleagă rostul şi importanţa ce are statistica în călăuzirea prezentului.

Cât este de adevărat aceasta, să se examineze cari din propunerile d-lui Decusară ne-ar fi lipsit realmente ca să avem acum o foarte bună statistică.

P. I.

⁂

Congresul inginerilor cadastrali. — Aşa au relatat ziarele, poate reporterii aducându-şi aminte de ce a fost acum un an: fast, pregătire. participări străine şi oficiale, discuţii de interes general.

De astă dată însă, numai o simplă adunare generală, ţinută în sala Societăţii «Progresul Silvic» la 9 Febr. a. c. cu o ordine de zi obicinuită: dare de seamă, rapoarte, etc. şi discuţie asupra chestiilor profesionale.

Red.

RECENZII

Dr. A. H. Unwin, Principal Forest Officer:

Annual report of the forest administration in Cyprus for the year 1929. Nicosia, Cyprus 1929.

O interesantă lucrare din care rezultă că guvernul britanic depune o deosebită grijă pentru conservarea şi ameliorarea domeniului forestier din insula numită. Raportul este interesant nu numai prin conţinutul său, dar şi prin forma în care este redactat, formă din care s'ar putea învăţa ceva şi în întocmirea rapoartelor noastre anuale asupra mersului gospodării silvice în diferite administraţii.

De remarcat este faptul că domenlul forestier al Cyprului este mărit în fiecare an prin cumpărarea de noui domenii spre a fi împădurite. In Cypru silvicultura a trecut la contra-ofensivă; la noi frontul forestier este rupt şi în plină retragere, fără ca cel puţin să se poată organiza pe o poziţie «dinapoi». Nu putem lăsa nesemnalat nici faptul că experimentaţia forestieră îşi are locul ei de cinste.

Două dovezi în plus pentru un adevăr ce ne apare din ce în ce mai limpede: Economia forestieră este o chestiune de civilizaţie — în primul rând — a conducătorilor treburilor publice într'un anumit ţinut.

M. Dr.

Gr. Mladenatz şi Traian Oliva.

Legislaţia cooperatistă, comentată şi adnotată, cu expunerea de motive, rapoarte, dezbateri parlamentare şi jurisprudenţe.

Prefaţă de Ion Răducanu, Ministrul Muncii, Cooperaţii şi Asigurărilor sociale. 1929. Fără editură. Broş. 285 pag.

Sunt foarte numeroase motivele pentru cari inginerul silvic trebue să cunoască temeinic mişcarea cooperatistă sub toate aspectele (uneori foarte palpitante). Broşura anumită nu numai că pune la îndemâna cititorului legiuirea privitoare la organizaţia cooperaţiei, regulamentul respectiv şi alte regulamente, dar, dă în acelaş timp şi dezbaterile parlamentare, jurisprudenţa şi mai cu seamă comentariile autorilor, comentarii cari pot sluji pentru luminarea doctrinei cooperatiste şi pentru forma în care această doctrină s'a putut sau se poate adapta la nevoile noastre. Lucrarea merită să se găsească pe biroul fiecărui inginer silvic fie că şi-o procură singur, fie că administraţia C. P. ia măsuri să înzestreze bibliotecile ocoalelor cu lucrări folositoare.

M. Dr.

Problèmes agricoles traités par des Ingénieurs agronomes, 2-e Fascicule, publié à l'occasion du Cinquantenaire de l'Institut national agronomique, par l'association amicale des anciens élèves. — 5, Quai Voltaire, Paris, 1929. Broşură de 277 pag.

Studiile de specialitate din această broşură jubilară prezintă pentru noi o mai mică importanţă. De subliniat este, în primul rând, respectul pe care îl păstrează pentru Alma mater elevii institutului agronomic. Fericite instituţiunile cari îşi pot lega în aşa măsură pentru toată viaţa, elevii ce trec printr'însele! Se datoreşte acest nobil fapt civilizaţiei vechi a poporului din masele căruia se recrutează şcolărimea sau chiar spiritului de care este însufleţită însăşi instituţiunea? Iată un subiect la care şi noi, putem reflecta câteva minute cel puţin.

Dintre studiile publicate, pentru noi prezintă un interes deosebit primul, «Instiıutul naţional de agricultură», de d-l *Georges Wery*, actualul director (al IV-lea în timp de 50 de ani de viaţă a institutului).

In Franţa bazele solide ale învăţământului agricol se pun pe la 1822. La 1848 se înfiinţează trustul agronomic, care se instalează în vecinătatea Parisului, la Versailles. La 1852 acest institut se desfiinţează spre a se reînfiinţa — după războiul franco-german — la Paris, în anul 1876. Experienţa unei jumătăţi de veac a arătat că şi într'un oraş mare — şi încă unul din cele mai mari din lume — se poate învăţa temeinic agricultura, o ştiinţă aplicată, eminamente «de câmp», «de ţară». Recrutarea şi pregătirea elevilor s'a făcut întotdeauna după norme foarte severe, în convingerea că «iubirea de muncă, o iniţiavă de fiecare clipă, o minte ascuţită şi sănătoasă» sunt calităţi absolut indispensabile agricultorului, în a cărui carieră «cele mai mici greşeli au un răsunet imediat şi puternic în mersul gospodării». In timpul din urmă şcoala tinde a deveni ceva mai liberală. Cursurile şi lucrările durează doui ani şi, cu facerea lor s'a urmărit totdeauna un program foarte clar şi bine definit care tinde nu atât a creea din elevi — de pe băncile şcolii — specialişti unilaterali, ci, în primul rând «a da elevilor spiritul şi metoda ştiinţifică, filosofia disciplinelor ce li se predă».

Adevărata specializare se face ulterior, fie afară, în viaţa practică «în adevăratul mediu al practicei agricole, la moşie, la ferme exploatate pe riscurile şi pericolele proprietarului», sau în şcoli de specializare, ca cea de ape şi păduri, şcoli veterinare, şcoli de viticultură, geniu rural, industrii agricole, etc. Institutul agronomic este ca atare «politechnica ştiinţelor agricole», de unde nu lipsesc şi cursuri de silvicultură. Este cazul să precizăm încă odată caracterul învăţământului în acest institut care nu formează imediat specialişti. El dă elevilor o instrucţie politechnică. Le deschide orizonturi pe cari nu le puteau bănui înainte de a începe să înveţe. Le pune la dispoziţie metode de lucru, de iniţiativă, care îi înarmează pentru reuşită în foarte multe cariere, ce ţin de ramura agriculturii.

Interesant este deasemenea să ştim că începând dela 1888, Şcoala naţională de Ape şi Păduri dela Nancy hotărî a-şi recruta elevii printre cei mai buni absolvenţi ai Institutului agronomic.

«In cursul unei existenţe relativ scurte Institutul agronomic a pus bazele pregătirii unui număr de 364 ofiţeri de ape şi păduri, 90 ingineri de geniu rural, 67 ofiţeri veterinari, 30 de directori de servicii agricole, 100 profesori pentru învăţământul agricol, etc.». «Din efectivul total al absolvenţilor, inginerii silvici reprezintă 19 %, învăţământul agricol şi cercetările agronomice 15 %, geniul rural 5 %, etc.». Cum se vede majoritatea factorilor cari conduc ştiinţa despre folosirea solului sau diferitele ramuri ale culturii acestuia au la obârşie o aceiaşi temeinică pregătire generală.

Şi, ceva de o şi mai mare importanţă: toţi aceşti factori sunt legaţi între ei prin amintiri cari adeseaori sunt singure hotărîtoare în evoluţia diferitelor ramuri ale economii solului. Multe conflicte fireşti între ramuri de economie naţională, cari concurează între ele pentru folosirea unui aceluiaş, limitat, factor de producţie, solul, sunt înlăturate numai prin legăturile de afabilitate între conducătorii acestor diferite ramuri.

Şi acest fapt merită să fie gândit.

Ce putem spune despre armonia necesară între diferitele ramuri ale economii solului, într'o ţară în care specialiştii în diferitele ramuri nu se cunosc, se ignorează şi uneori se duşmănesc «a priori»? Ce să spunem mai cu seamă despre solidaritatea sau spiritul de solidarizare al membrilor unui corp, cari nu ajung nici în şcoală — când trăesc 3—4 ani împreună — să se cunoască dela promoţie la promoţie?

M. D.

Buletinul grădinii botanice şi al muzeului botanic din Cluj.

Nr. 3—4. Vol. IX, 1929.

D-r Emil Pop.

Analize de polen în turba Carpaţilor Orientali.

Studiul, publicat sub acest titlu, în Nr. 3 şi 4 al buletinului şi întreprins cu greutăţi de tot felul, aduce lumină deplină în evoluţia pădurilor şi totdeodată în evoluţia climatelor cuaternare, din regiunea Carpaţilor Orientali.

După părerea autorului, analiza de polen este singura metodă de cercetare complect utilizabilă, pentru stabilirea în mod evolutiv a aspectului florei unei regiuni.

In ce constă metoda?

Grăunţii de polen scuturaţi şi bătuţi de vânt, ajung să se depună peste o mlaştină de turbă, unde amestecându-se cu celelalte organisme vegetale, se conservă împreună cu ele. Stabilind procentual pe o suprafaţă dată, cantitatea de polen a diferitelor specii, vom putea deduce cu aproximaţie compoziţia pădurii din jurul mlaştinii în chestiune. Polenul păstrându-se bine în turbă timp îndelungat, proporţia se poate stabili la orice adâncime a turbierei, putând astfel trage concluzii asupra felului pădurii, contimporană cu sedimentarea turbei analizate.

D-l E. Pop, a luat probe din 21 puncte ale regiunei amintite, pe care le-a studiat în intervalul 1925—1929. In urma acestor analize şi pe baza observaţiunilor stratigrafice, pe care din lipsă de mijloace nu le-a putut face decât în punctul «Colăcel», stabileşte următoarea succesiune a pădurii şi climatelor.

a) Faza de pin (probabil C' Montana — 97,7% —) amestecat cu Picea, şi în unele părţi cu Betula şi Salix în preboreal şi chiar în glaciar.

b) Faza pin-molid, cu urme de alun şi stejeriş mixt (stejar, ulm, teiu) o fază de trecere din borealul timperiu.

c) Faza molid-alun-stejeriş, moment din care începe dominaţia molidului. Cuprinde timpul călduros post glaciar, din boreal până în subboreal.

d) Faza molid-carpen, coincide cu sfârşitul subborealului, şi în fine,

e) Faza molid-fag-brad.

Rezultatele de mai sus, verifică cunoştinţele noastre, în legătură cu exigenţele climaterice ale speciilor.

* * *

Buletinul mai conţine următoarele articole:

E. Pop, «Bibliografia Botanică a Dobrogei» (1878—1929).

Gh. Bujoreanu, «Cazuri de Teratologie, încă necunoscute».

E. J. Nyárády «Adnotaţiuni la Flora României», în care autorul ne informează, că în timpul excursiei din Oltenia, Iulie 1929, a întâlnit 2 specii de Cirsium (C. Candelabrum şi C. Acaule), plante foarte rari în România.

V. Lazăr

H. Brauner.

Comerţul şi industria lemnului din România.

Editura Krafft & Drotleff S. A.

Sibiu 1929. Lei 1200.

O carte tipărită în condiţiuni de lux —hârtie şi tipar — ceeace totuşi nu justifică exageratul preţ de lei 1200.

Autorul recunoaşte dela început că atinge sumar fiecare subiect în parte, rămânând ca technicienii să le trateze larg şi competent (sic).

Lucrarea se divide în 40 capitole despărţite prin prea multă hârte albă şi se ocupă cu: reliefual României, văi şi regiuni forestiere principale, căi de comunicaţie, fondul forestier, avuţia forestieră a României (unde utilizează date dintr'un studiu al d-lui profesor V. N. Stinghe) precum şi cu diverse modalităţi de prelucrarea lemnului: manuale, semi-industrializare şi fabricarea de produse derivate, atingând foarte sumar fiecare subiect în parte, pe alocuri dând ceva date statistice, în alte locuri descrieri incomplete ale diverselor procedeuri, sau încercări de competinţă technică neterminate.

Ideia principală, care se desprinde din această carte, este aceea că la noi în ţară, după cum a spus Regele Ferdinand, «noi nu avem o industrie a lemnului, noi avem o industrie a cherestelei», ne găsim în prima etapă de industrializare a lemnului, când întrebuinţăm şi valorificăm ca lemn de foc 60% din cantitatea de lemn ce doborâm anual, iar 31% pentru cherestea şi foarte puţin pentru industrializarea desăvârşită. Se pierd anual cantităţi mari de deşeuri şi rumeguş. Programul de viitor pentru promovarea economiei naţionale, este să trecem dela valorificarea cea mai primitivă a lemnului (lemn de foc şi de lucru în buşteni) şi dela prima etapă de industrializare (cherestea) la o valorificare desăvârşită: butoae, vehicule, jucării, mobile, lemn curbat şi la multiplele industrii derivate ale lemnului, pentru care suntem azi cu mult tributari străinătăţii. Acest început se cade a-l face în special cooperativele cari au — prin avantagiile ce li se fac — cel puţin o obligaţie morală faţă de naţiune.

Se mai desprinde din această carte convingerea că toată exploatarea de lemn trebue pusă în armonie cu posibilitatea anuală a fondului nostru forestier şi cu silvicultura, lucru rar exprimat de către cei — ca autorul — în afară de rândurile silvicultorilor.

In general cartea, prin noţiunile şi descrierile sumare ce dă, nu este pentru specialişti ci numai pentru publicul mare neiniţiat de fel în această direcţiune.

Şt. Dem.-Gârbovi

Handbuch der Bodenlehre, herausgegeben, von Prof. Dr. E. Blank.

Die Verwitterungslehre und ihre klimatologischen Grundlagen.

Tratat de ştiinţa solului, editat de prof. d-r E. Blank, vol. II.

Teoria desagregării şi bazele ei climatologice. Autori: E. Blank, Knoch, K. Rehorst, G. Schellenberg, Schubert, Wasmund VIII. Pag. Springer Berlin, 1929.

Volumul de faţă, al doilea din seria de 10 volume ce urmează a alcătui acest tratat, e alcătuit din două mari părţi: 1. Scrieri cu caracter climatologic, 2. Studii asupra proceselor de formaţiune a solului.

Obiectul primului capitol datorit prof. Knoch-Berlin, este precizarea climatologiei ca disciplină şi studiul factorilor climatici şi al climatelor diferitelor continente. Se dă o deosebită importanţă zonelor climatice după W. Köppen, cari mai târziu vor alcătui un cadru de comparaţie pentru zonele de soluri.

Foarte important pentru precizarea legăturilor dintre sol şi climat, este capitolul datorit prof. Schubert-Eberswalde, asupra climei stratului inferior al atmosferei şi a suprafeţei solului, în Europa centrală, în care autorul tratează cu vădită competinţă: radiaţiunea, temperatura suprafeţei solului, temperatura aerului, mişcarea aerului, umiditatea aerului, precipitaţiunile atmosferice, scurgerea precipitaţiunilor la suprafaţa pământului, evaporarea şi reţinerea apei de către sol.

Prof. E. Wasmund-Bodensee scrie capitolul următor asupra variaţiilor climei în timpurile geologice noi, iar profesorul Schellenberg-Göttingen închee această primă parte a volumului, cu un studiu asupra analizei polenului ca mijloc ajutător în studiul condiţiilor climatice ale timpurilor noi şi al vechimei stratelor de humus.

A doua parte a volumului, întitulată: Influenţa factorilor fizici, chimici, geologici, biologici şi a altor factori asupra materialului originar al solului, cuprinde următoarele capitole:

1. Teoria generală a desagregării, de prof. E. Blank.
2. Desagregarea fizică, de prof. E. Blank.
3. Desagregarea chimică, de prof. E. Blank.
4. Descompunerea substanţelor organice, de profesor K. Rehorst.
5. Desagregarea biologică prin organismele vii.
   A) Plante inferioare, de prof. G. Schellenberg.
   B) Plante superioare, de profesor E. Blank.
6. Desagregarea biologică datorită substanţelor organice în descompunere, de prof. E. Blank.

Este foarte greu, dacă nu imposibil, ca în cadrul unei recenzii, să se dea în formă concretă, o imagine completă a fondului acestor lucrări. Deaceea, ne vom ocupa în cele ce urmează numai de cele mai importante din liniile mari ale problemelor studiate.

Desagregarea rocelor reprezintă un complex esenţial de fenomene în formaţiunea solului. Deaceea, prof. Blank, editorului tratatului, specialist în acest domeniu, a ţinut să trateze însuşi teoria desagregării, urmărind—sprijinit pe o bogată literatură—să dea o formă clasică acestui fundamental capitol în ştiinţa solului.

Autorul încearcă mai întâi să precizeze noţiunea de desagregare.

In acest scop citează diferite definiţii (Ramann, Lang, ş. a.) şi stabileşte limitele şi caracteristicele acestei serii de fenomene. Se ştie, prin desagregare se înţelege complexul de fenomene prin care, sub influenţa agenţilor atmosferici şi organismelor, rocele sunt transformate, apropiindu-se de ceeace numim sol. Evident, dezagregare înseamnă mai puţin decât solificare, la care, pe lângă dezagregare se mai adaugă o întreagă serie de fenomene următoare (formaţiuni ulterioare, levigare, degradare sau transport, depuneri, etc.⟩.

Caracteristica dezagregării este slăbirea consistenţei, afânarea rocei şi sfărâmarea ei treptată în părţi tot mai mici. Paralel cu aceste transformări fizice au loc şi fenomene chimice. Dar atât timp cât o afânare şi sfărâmare naturală a rocei nu există, nu se poate vorbi de dezagregare. ⟨Transformările chimice ale rocelor în interiorul pământului de ex. nu au nimic comun cu dezagregarea⟩.

In studiul dezagregării, autorul menţine clasificarea lui Ramann, distingând: dezagregare fizică, chimică şi biologică.

Prin dezagregare fizică se înţelege sfărâmarea pur mecanică şi afânarea rocei, fără vreo transformare chimică a substanţei. Factorul dominant în această serie de fenomene este căldura solară. Se disting:

Dezagregare fizică datorită variaţiilor de temperatură.

Dezagregare fizică datorită acţiunei apei îngheţate.

Dezagregare fizică datorită acţiunii mecanice a sărurilor. ⟨Prin recristalizarea soluţiilor saline în capilarele rocelor⟩.

Autorul analizează amănunţit toate aspectele dezagregării fizice, citează o bogată literatură şi ilustrează textul cu numeroase desene şi fotografii.

Ca o secţiune aparte în dezagregarea fizică, el distinge dezagregarea fizică datorită organismelor vii, plantelor în deosebi. Plantele superioare prin rădăcinile lor, exercită o influenţă apreciabilă în fenomenele de desagregare. Presiunea exercitată de rădăcinile arborilor poate atinge valori nebănuite. S'a constatat că pentru a reduce în mod apreciabil creşterea în grosime a rădăcinilor arborilor, este necesară o presiune de 10—15 kg cm^2. O rădăcină de 10 cm grosime şi 1 m lungime, poate ridica o massă de 30—50 tone.

Desagregarea chimică produce transformări mai adânci în massa rocei, schimbând însăşi compoziţia chimică a mineralelor. Agentul principal este apa în stare lichidă, a cărei acţiune este condiţionată deci de existenţa unei temperaturi $T > 0^0$ C. Ca agenţi secundari ⟨nu însă neglijabili⟩ intervin bioxidul de carbon, oxigenul, compuşii azotului, substanţele minerale dizolvate etc.

Acţiunea apei se manifestă prin fenomene de dizolvare ⟨nu există substanţă absolut insolubilă în apă⟩ şi hydroliză.

In apa lipsită de bioxid de carbon se dizolvă uşor clorura de sodiu, greu gipsul şi foarte greu calcarul. Acţiunea dizolvantă a apei este mărită prin prezenţa bioxidului de carbon.

100 părţi apă fără Co_2 dizolvă 0,03 părţi calcar.

100 părţi apă cu Co_2 dizolvă 0,10 părţi calcar.

Apa de ploaie conţine cam de 100 de ori mai mult Co_2, decât aerul. Dizolvat în apă, Co_2 dă acidul carbonic $H_2\,Co_3$, care e instabil, 99% descoperindu-se în Co_2 şi apă, şi 1% în ioni de hidrogen şi anioni de acid hydro-carbonic:

$$H_2\,Co_3 \rightleftarrows H+ + H\,Co_{\overline{3}} \text{ sau}$$

$$H_2\,Co_3 \rightleftarrows {}_2\,H+ + Co_{\overline{3}}\,\overline{\ }$$

Acidul hidrocarbonic astfel format exercită o acţiune puternică în fenomenele de desagregare.

Dizolvarea carbonaţilor în apă conţinând Co_2 se explică prin formarea de bicarbonaţi solubili:

$$Ca\,Co_3 + Co_2 + H_2\,O \rightleftarrows Ca\,\langle H\,Co_3\rangle_2$$

După Ramann, reacţia are loc între carbonat ⟨mai precis, ionul Ca++⟩ şi ionul $H\,Co_{\overline{3}}$. Prin consumarea ionilor $H\,Co_{\overline{3}}$, noi cantităţi de Co_2 sunt di=

zolvate şi disociate, fenomenul continuându-se astfel, până la consumarea întregei cantităţi de Co_2 necesare sau existente.

Acţiunea oxigenului e de natură secundară, cele mai multe minerale fiind substante complect oxidate. Foarte importante sunt procesele de oxidare şi hidratare ce conduc la formarea hidratului de fer, $2 Fe_2O_3 . 3 H_2O$ ce dă unor soluri sau orizonturi, o culoare ruginie caracteriscă.

Compuşii azotului (NH_3, NO_2H, NO_3H) aflaţi în apa de ploaie exercită o acţiune cu totul secundară.

Cea mai importantă formă a desagregării fizice este însă acţiunea hidrolitică a apei. Această acţiune intervine îndeosebi în desagregarea silicaţilor (cele mai multe minerale sunt formate din silicaţi), asupra cărora acţiunea dizolvantă a apei este redusă. Apa este disociată în ioni, în proporţia: 1 gr H^+ şi 1/g OH în 10.000.000. 1 apă. Această disociaţie dă apei proprietatea de a reacţiona ca bază slabă sau ca acid slab. Silicaţii sunt săruri ale unor acizi slabi (diferiţi acizi silicici sau alumosilicici) cu una sau cu mai multe baze tari. In apă, silicaţii suferă o foarte redusă dizolvare, urmată de disociare. Intre ionii apei şi cei a silicatului au loc combinaţiuni determinate de sarcinile electrice de semne contrarii (ionul H^+ se uneşte cu anionul silicatului, ionul $O\overline{H}$ cu cationul (metalul) silicatului). Are loc deci formarea de baze şi acid silicic, ce se descompune în SiO_2 şi apă. Silicea se depune în formă amorfă, îmbrăcând ca o manta sâmburele nealterat al silicatului.

Rezultatul fenomenelor de desagregare este transformarea rocei într'un material de dispersitate variabilă, constituit din:

Produsul solubil al desagregării: Bazele (de Na, K, Mg, Ca, ş. a.) cari, în parte sunt absorbite şi în parte, ca atare sau în forme de bicarbonaţi, sunt levigate.

Produsul (restul) greu solubil al desagregării, constituit din SiO_2 şi Al_2O_3, care ca atare sau în forma de silicat hidratat, în dispersiune coloidală, formează elementul fin, argilos al solului.

Autorul citează o abundentă literatură, în deosebi cercetări asupra solubilităţii diferitelor minerale şi roci, în apă, apă cu Co_2 acid clorhidric, în diferite condiţiuni de presiune, temperatură, timp, etc.

Este surprinzător ca nu se citează nimic din vederile nouei şcoale ruse, în frunte cu k. k. Gedroiz, care în pedologia actuală reprezintă o direcţiune foarte sănătoasă, vederi foarte clare.

Capitolul asupra descompunerii substanţelor organice, datorit prof. Rehorst, cu toate precizările aduse, dovedeşte cât de insuficiente sunt cunoştinţele în acest domeniu. De remarcat este clasificaţia substanţelor humice după Sven Odén.

Substanţele humice sunt azi considerate ca acizi organici în dispersiune coloidală, ce se pot clasa în : 1) acizi fulvici (crenici sau apocrenici) solubili în apă. 2) acizi huminici, solubili în alcalii, se pot împărţi în: *a)* acidul humic, insolubil în alcool, *b)* hymatomelanic, solubil în alcool. Ceeace rămâne la extracţia humusului cu alcalii, formează 3) cărbunele humic (humina, ulmina).

Volumul se închee cu desagregarea biologică produsă de organismele vii şi de către substanţele organice în descompunere. Şi aceste capitole sintetizează o bogată literatură. In studiul desagregării datorite influenţei substanţelor organice în descompunere, autorul (Blank) atribue însă o disproporţionată importanţă influenţei acidului sulfuric format în cursul descompunerilor organice şi tratează în mod relativ secundar vederile altor pedalogi în privinţa aceasta.

In aspectul său total considerată, lucrarea apare ca o operă de valoare, nu atât prin ceeace aduce nou (*alte* publicaţiuni au acest scop pe planul întâi) cât prin prezintarea într'un tot sistematizat, a unei abundente literaturi ştiinţifice. Cercetărilor disparate li se dă astfel o nouă valorificare.

Totul este tratat în stil mare, căutându-se continuu a se menţine tratarea pe marginea complectului posibil. Pe alocuri, realizarea e numai parţială. Se studiază adesea prea desvoltat lucruri secundare (din punctul de vedere pedalogic) şi se trece secundar pe lângă chestiuni de mai mare importanţă. Autorii insistă adesea relativ prea mult asupra problemelor apropriate preocupărilor lor sau asupra lucrărilor personale, ceeace face ca pe alocuri lucrarea să piardă din echilibrul necesar. Cititorul rămâne deseori chiar, cu impresia unui «mult» căutat.

Lucrarea—ca toate din această serie—rămâne ca lucrare de consultat, în deosebi pentru specialişti,

C. D. Chiriţă

Publicaţiile forestiere din Finlanda.

Societatea pentru cultura pădurilor din Finlanda — sau după noul său nume Suomi — tipăreşte următoarele publicaţii:

Acta forestalia Fennica, conţinând de obicei mai multe studii ştiinţifice asupra economiei forestiere din Suomi.

Silva Fennica, care publică articole şi mici studii de natură silvică, fiecare număr cuprinzând un singur articol şi

Commentationes forestales, rezervată studiilor şi lucrărilor asupra economiei forestiere a altor ţări.

Toate aceste publicaţii apar neregulat, în limba finlandeză însoţite de un rezumat în englezeşte.

In anul 1929 au apărut din Silva Fennica două broşuri — 11 şi 12 — pe cari le recenzăm aici.

* * *

Eino Saari.

O schemă pentru introducerea statisticelor permanente a consumului lemnului în Suomi.

In anul 1927 Parlamentul a aprobat suma de 1,26 milioane mărci fineze pentru cercetări cu privire la consumul lemnului în Suomi.

Proectul era fundat pe ideia estimării trebuinţelor în lemn pentru diferitele necesităţi ale anului respectiv.

După cum este natural—în Suomi, nu la noi —lucrarea a fost încredinţată Institutului de cercetări forestiere, care a delegat pe autorul acestui studiu cu realizarea ei. Intr'o ţară ca Suomi, în care silvicultura are o importanţă capitală în economia naţională, este foarte necesară cunoaşterea fluctuaţiilor consumului de lemn, dela detaliul cel mai neînsemnat până la liniile cele mai generale.

D-l *Eino Saari* insistând asupra acestui scop, explică cu o deosebită claritate punctele de reper, deja existente, pe cari trebue bazată statistica.

Materialul există dispersat în diferitele statistici ale întreprinderilor economice, e necesar numai ca el să fie coordonat şi organizat pe o bază nouă.

Pentru aceasta trebuesc create trei genuri de statistici:

Statistici de consumul lemnului.
» asupra exploatării pădurilor.
» » transportului lemnului.

Stabilirea primelor e uşoară întrucât datele se găsesc deja. Astfel lemnul importat şi exportat se află în statisticele publice, materialul întrebuinţat de către industrii în statisticile respective, deasemenea în ceeace priveşte cantitatea lemnului utilizat de acestea drept combustibil. La fel consumul căilor ferate.

Singura dificultate e la stabilirea consumului de lemn, pentru construcţii şi combustibil rural, deşi Institutul de cercetări forestiere a lucrat deja în acest scop. Dar şi pentru aflarea acestora există calea comparaţiilor şi deducţiei din statisticele populaţiei, agriculturii, etc.

Contabilitatea introdusă încă de mult în fermele agricole va putea servi cu succes la stabilirea consumului de lemn în întreprinderile respective.

Un serviciu bine organizat va coordona acest material realizând fără multe dificultăţi statistica generală.

Mai uşor se va putea stabili statistica asupra exploatărilor. In fiecare an raportul Ministerului Pădurilor dă date asupra exploatărilor din pădurile Statului (cari reprezintă 21 % din totalul supr. păd. a Finlandei).

Societăţile particulare publică deasemenea statistici anuale.

Legea pentru pădurile particulare din 1917—modificată în 1928—impune proprietarilor să dea o declaraţie scrisă asupra tuturor exploatărilor executate de ei fie pentru vânzare fie pentru propria lor industrie.

Excepţie fac tăerile executate de înşăşi silvicultori pentru necesităţile culturale. Este deci suficient material pentru alcătuirea statisticei exploatărilor.

Statisticile asupra transportului lemnului. In Suomi transportul se face pe căile ferate cari pot furniza date precise (dar în greutate, nu în volum), pe ape, executate de către companiile de navigaţie cari au început să publice şi ele statistici, şi pe drumuri. Aceste din urmă transporturi fiind ceva mai dificil de urmărit, necesită organizarea unui serviciu special.

Iată suficient material pentru scopul urmărit de Institutul de cercetări forestiere.

Coordonarea lui şi însăşi interpretarea rezultatelor, revine just inginerilor silvici instruiţi în universităţi şi posedând cunoştinţe speciale în economia statistică.

Lucrările au început şi rezultatele sunt pe cale de realizare.

* * *

Prospecte pentru promovarea silviculturii în Suomi.

In anul 1928 Consiliul economic menit să studieze situaţia economică şi să refere asupra desvoltării acesteia în Suomi, a emis o circulară către organizaţiile particulare şi de stat cerându-le părerea pentru ca toate punctele de vedere importante să fie ţinute în seamă la directivele ce urmau a se lua.

Concluziile raportului societăţilor: The Forest Research Institute, Forestry Association şi Society of Forestry, alcătuit de către domnii prof. *Eino Saari* şi prof. *Yrjö Ilvessalo*, sunt următoarele:

I. Rendementul pădurilor trebue să fie mărit prin toate mijloacele avantajoase: prin drenarea mlaştinelor, reîmpădurirea suprafeţelor descoperite, schimbarea speciilor de arbori dacă aceştia nu convin locului, intensificarea tăerilor de ameliorare şi operaţiilor de curăţire, darea unei speciale atenţii la regenerarea suprafeţelor exploatate. Astfel ar fi posibil să se mărească creşterea anuală dela 44 mil. m³ la 80 mil. m³.

II. Metodele de intensificare a vânzărilor, a consumului de lemn mărunt şi a celui distrus prin devastări, să fie studiate şi desvoltate.

III. In economia domestică să nu se mai întrebuinţeze lemn de calitate bună şi nici mari cantităţi, pentru ca astfel să se mărească exportul.

IV. Vânzarea produselor forestiere peste graniţă să fie protejată prin reduceri de taxe, înfiinţare de reprezentanţe comerciale la locul de desfacere, etc.

V. Să fie desvoltate ambele educaţii forestiere—cea elementară şi cea superioară—în special cu privire la laturile technice şi economice.

In şcoalele comerciale şi technice să se dea o deosebită atenţie silviculturii, industriilor forestiere şi comerţului de produse lemnoase.

VI. Să se desvolte activitatea Institutului de cercetări forestiere şi a celorlalte societăţi de promovare a silviculturii.

VII. Deasemeni să fie încurajată mişcarea cooperatistă care a început-o bine. Să se organizeze credite şi să se intensifice propaganda forestieră prin ziare, şcoli, asociaţii, etc.

V. Dinu

REVISTA REVISTELOR

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

Decembrie 1929.

Aubert: Le sapin de Normandie.

Bradul de Normandia.

Am menţionat deseori şi nu se poate insista în deajuns asupra exemplului frumos şi util, ce-l dau colegii noştri francezi, făcându-şi cunoscute — prin revista lor — pădurile mai de seamă din cuprinsul Republicii, esenţele, ce le populează, felul lor de a se comporta, faţă cu tratamentele ce li se aplică şi condiţiile staţionale şi toate sforţările ce se fac, dela un capăt la altul al ţării, pentru propăşirea silviculturii franceze.

Câţi din noi pot avea pretenţia, că-şi cunosc pădurile ţării şi cât ar avea de reflectat — mai ales Societatea noastră Progresul Silvic — pentru o îndrumare în această direcţie. <Institutul social, — prin D-l Gusti, — studiază în fiecare an, cu studenţii, obiceiurile câte unui sat sau regiuni din ţară, întocmind monografii ample şi foarte interesante. N'ar putea Societatea noastră să imite exemplul, bineînţeles mărginindu-se la păduri?>

D-nul Aubert se ocupă de bradul de Normandia, care nu este altul, decât abies pectinata, instalat în Normandia, în afară de aria de vegetaţie în care ne-am obicinuit să-l găsim, încă din perioada glaciară. Ocupând de preferinţă terenurile în pantă, unde înclinarea solului asigură circulaţia uşoară a aerului şi apei, acest brad se desvoltă repede şi posedă o putere de expansiune uimitoare, care-i îngădue să producă în jurul lui un seminţiş foarte abundent, rezistând astfel cu succes exploatărilor brutale, la care este adesea supus.

Particularii, cari au cele mai multe păduri aci, tratează bradul de Normandia, în crâng compus. De sigur, cititorii vor face ochii mari: brad, tratat in crâng compus? Şi totuşi aşa este, numai că nu e vorba de clasicul crâng compus, ci de un crâng compus ciclic, supus unui asolament natural. In câteva cuvinte lucrurile se petrec astfel: După ce s'a tăiat ras un arboret de brad, solul se acoperă cu o abundentă vegetaţie erbacee. Curând covorul de iarbă lasă locul unui desiş de mărăcini, măcieşi etc., şi din loc în loc la indivizi de mesteacăn, alun şi plop tremurător.

In 15—20 de ani cel mai târziu crângul s'a reconstituit şi când poate da produse comerciabile, începe seria tăerilor în crâng simplu, succedându-se la fiecare 15 sau 20 de ani.

Arboretului de brad îi urmează deci, după tăerea rasă, un stadiu erbaceu de scurtă durată, apoi un stadiu arbustiv, în timpul căruia se reconstitue pădurea naturală, cu predominanţa mesteacănului. Bradul nu reapare, decât atunci, când s'a restabilit bine crângul natural. La adăpostul acestui crâng şi sub o pătură moartă favorabilă, sămânţa de brad, venită câteodată de departe, se desvoltă încet, aşteptând tăerea de crâng, spre a-şi lua avânt. Câţiva brazi izolaţi prin vecinătate ajung să însămânţeze din belşug parchetele (tăiate) de crâng simplu.

Se întâmplă chiar, ca arboretul de brad să se reproducă direct, fără a mai trece prin stadiul de crâng.

Nu putem insista mai mult asupra interesantului articol al d-lui Aubert. Adăugăm numai, că arboretele de brad din Normandia, cu producţii de 10 m³ pe an şi ha, se pretează tot aşa de bine şi la tratamentele în códru regulat şi grădinărit.

Guinaudeau:

L'organisation forestière en Moselle à différentes époques et les forêts domeniales de la région de Bitche.

Continuarea monografiilor. E vorba de un imens masiv forestier, în suprafaţă de peste 14.000 ha la frontiera de nord franco-germană. O regiune turistică de mare atracţie, constituind pentru Stat o importantă sursă de venituri. S'a obţinut pe m³ de stejar, fasonat în regie peste 600 fr. (circa 4000 lei) şi pentru pin 200 fr. (1500—2000 lei m³).

R. Ducamp:

Le problème du Transsaharien.

Problema drumului de fer prin Sahara.

D-nul Ducamp, fost director forestier al Indochinei franceze care a călătorit şi făcut studii prin pădurile coloniale franceze din Africa de Nord, crede în posibilitatea realizării drumului de fer prin Sahara, operă de utilitate naţională, cu ajutorul căreia s'ar putea coloniza Africa tropicală — de 7 ori mai mare ca şi Franţa — unde se găsesc bogăţiile solului şi subsolului cele mai variate. Drumul de fer ar fi baza de operaţie a operii de transformare a Saharei, ceia ce va fi cu putinţă, Sahara având cele 4 elemente esenţiale pentru viaţa oricărui pământ (ţară): apă, vegetale, animale şi oamenit

Pe lângă opera tehnicienilor — hidraulici în special — opera forestierilor este de cea mai mare importanţă. Cu forestieri experimentaţi şi entuziaşti, cu pepiniere numeroase (esenţe potrivite regiunii), se va creia o viaţă nouă, lângă cea existentă.

N. N. Car.

L'ECHO FORESTIER

Ianuarie 1930.

⁂

Congrès forestier du centenaire de l'Algerie.

Congresul forestier al centenarului Algeriei.

Un apel al Asociaţiei naţionale şi industriale a lemnului pentru acest congres. Modalităţi de participare, programul excursiiler, etc.

P. Dutilloy.

Notes sur le reboisement.

Insemnări asupra reîmpădurărilor.

Franţa—după statistici—are 6—8 mil. ha terenuri necultivate. După prevederile Consiliului naţional economic, împădurirea unui ha ar produce anual în viitor, 3—4 mil. m³ lemn, adică tocmai cantitatea necesară echilibrării producţii anuale. Autorul se ocupă de modalităţile şi costul împăduririi.

M. Dolezal.

Rapport présenté à la Société des Nations.

Raport prezentat Societăţii Naţiunilor.

Este contribuţia economiei forestiere la acţiunea colectivă în materie vamală. Extrasul publicat aici expune situaţia mondială, tendinţele economiei pădurilor şi ale industriei lemnului.

Autorul notează rolul important al Rusiei în comerţul de lemn al Europei, precum şi aspectele pieţii nord-americane.

L. Lar mier.

Exposition forestière de Charleville.

Expoziţiunea forestieră din Charleville.

Intre 31 Mai şi 4 Iunie 1930 va avea loc, în acest oraş din Ardennes, o expoziţie-târg. Cu această ocazie se vor face încercări cu noui maşini pentru exploatare, cuptoare pentru carbonizare şi demonstraţii de împădurire.

André Petitjean

Pour «couvrir» les bois à carboniser, tole au terre?

Pentru acoperirea lemnelor de carbonizat, tablă de fer sau pământ?

In primele luni ale anului trecut autorul a publicat în această revistă un studiu asupra carbonizării.

Acum, domnia sa compară noile metode cu cele vechi, trage o serie de interesante concluzii şi deduce că acoperirea cu pământ deşi pare necostisitoare, totuşi influenţează preţul produsului, deci are un cost apreciabil.

P. Dutilloy.

La forêt et le reboisement.

Pădurea şi reîmpădurirea.

Tema discutată în celălalt articol este susţinută acum cu date statistice. Concluziile sunt că astăzi Franţa merge, automat, înspre decăderea inevitabilă a silviculturii, privită ca o ramură importantă economică.

«Nous mangeons notre capital» sunt ultimele cuvinte ale autorului.

A. N. I. R.

Conférence internationale du pin à Jacksonville.

Conferinţa internaţională a pinului la Jacksonville.

In Florida a avut loc între 24—26 Februarie un congres în care s'au desbătut toate chestiunile interesând producţia răşinei şi industria terebentinei. Franţa care are o producţie de 85 % din producţiunea totală a terebentinei este cu deosebire interesată la directivele acestei industrii.

Informaţii, preţul lemnului, diverse.

V. D

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Nr. 12, Decembrie, 1929.

H. Badoux.

Les dix premières années de l'Office forestier central suisse.

Primii zece ani ai Oficiului forestier central elveţian.

Incercările de înfiinţare a oficiului central forestier sunt din 1910, când profesorul A. Engler s'a exprimat într'o moţiune despre necesitatea unui asemenea oficiu. Războiul mondial amână până în 1917, când datorită muncei inspectorului forestier Hefti încep primele cristalizări. Dela 1918 oficiul este condus de d. H. Braier cu multă pricepere şi îndemânare.

Scopul principal este de a se arăta populaţiei şi mai ales proprietarilor de păduri, importanţa economică a pădurilor şi lemnului.

Până la înfiinţarea lui, proprietarii de păduri erau speculaţi de comercianţii de lemn, cari dădeau preţuri arbitrare. Azi s'a ajuns la o egalare a preţurilor, proprietarii fiind încunoştiinţaţi de valoarea lemnului.

I. P. C.

Fructification et accroissement.

Fructificaţie şi creştere.

Intr'un an cu sământă autorul şi-a ales un fag în vârstă de 40 ani pe care după ce l'a tăiat, i-a cântărit separat crăcile, ramurile, trunchiul şi fructele (jirul şi cupulele). Rezultatul a fost că 4, 5% din greutatea totală a cântărit numai jirul. Comparând creşterea medie cu greutatea fructelor, s'a găsit că fructele erau de aproape două ori mai mult. Aceasta adevereşte explicaţia că în anii de sământă, creşterea anuală din anul respectiv este foarte mică.

M. Moreillon.

Exemple ıntéressant de chêne foudroyé.

Exemplu interesant de stejar trăsnit.

Autorul afirmă că arborii fără ritidom conduc mai bine electricitatea decât cei cu ritidom.

Un stejar trăsnit, din pădurea Chassagne verifică cele spuse mai sus.

Ant. V. Răd.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Nr. 23, Dec. 1929.

Prof. Dr. Rubner.

Bodenvegetation und Höhenbonität im Lehr-Versuchsrevier Grafrath.

Flora şi gradul bonităţii în ocolul silvic Grafrath, destinat cercetărilor ştiinţifice.

Autorul, cunoscut şi în lumea silvică românească prin cercetările sale de geografie botanică, făcute acum câţiva ani în România, expune rezultatele studiului problemii, dacă în sensul teorii tipurilor de păduri a lui Cajander, se poate găsi — pentru Germania — o corelaţie practică între flora solului şi creşterea arboretelor, exprimată prin bonitate. Din capul locului, se arată dificultatea studiului, pentru cazul de faţă, întrucât esenţele forestiere iniţiale — naturale — au fost aproape cu totul înlocuite în ultimii 200 de ani cu altele mai rentabile (molid, pin), ceeace desigur constitue punctul vulnerabil al lucrării, deoarece Cajander a presupus «pădurea» (arboret + sol) ca un tot natural. S'a ales pentru cercetare, după un anumit criteriu, o porţiune din ocolul silvic Grafrath, rezervat institutului de cercetări forestiere din München. In primul rând s'au făcut pe teren studii independente, după criterii definite, asupra factorilor staţionali, (climă, forma şi natura solului), vegetaţiei solului în sensul lui Cajander (Tipul Oxalis, Myrtillus, etc.) şi a bonităţii solului, după creşterea arboretelor.

Articolul care continuă în 2 numere compară rezultatele studiilor independente făcute pe teren şi ajunge la concluzia că nu există un paralelism între gradul bonităţii arătat de creşterea arboretelor şi bonitatea pădurii arătată de vegetaţia erbacee în sensul Cajander, din cauza humusului acid, ca urmare a esenţelor introduse prin cultură (molid). Aceste două noţiuni de floră a solului şi bonitate nu se suprapun, aşa cum prevede teoria lui Cajander.

1. Numai în ţinuturi unitare ca climă, sol, esenţe, etc., este oarecare corelaţie între flora solului şi bonitatea sa. Este foarte puţin probabil ca tipurile de pădure pentru mari întinderi să servească

drept scară de clasificare a bonităţii.

2. Tipurile de vegetaţie (flora) însă sunt indicatori admirabili pentru lucrările culturale (sol, tratamente).

Huchenfeld 1919 — 1927.

Dr. Bauer.

Sturmbeobachtungen u. Erfahrungen in Forstbezirk Huchenfeld.

Observaţiuni şi experienţe asupra furtunilor în circumscripţia forestieră Huchenfeld.

Interesantul şi entuziastul studiu asupra rezultatelor pe cari le-a dat în circ. respectivă aplicarea metodei de regenerare naturală badeză, se încheie cu o analiză a vânturilor pernicioase pădurii.

La sfârşit se dau fotografii ale diferitelor arborete tratate prin metoda în chestiune şi un plan schematic de organizarea generală a gospodăriei forestiere din Baden.

Nr. 24, 15, Dec. 1929.

Buchholz, Forstingenieur.

Die geplante Neuaufbau der russischen Holzwirtschaft.

Planul de refacere al economiei lemnului în Rusia.

In articolul de faţă se analizează situaţia economiei lemnului în programul perioadei 1928—1933.

Intre ramurile de producţie ruseşti, lemnul ocupă unul dintre locurile de frunte, care însă în ansamblul economiei naţionale n'a putut ţine acelaş pas de desvoltare (creştere de 90 % faţă de cea medie de 160 % şi un index de scumpete 2,46 faţă de cel mediu 1,85) ceeace a alarmat serios cercurile conducătoare. Ultima comisiune a lemnului, prezidată chiar de preşedintele sfatului comisarilor poporului, a prevăzut în programul de realizări pentru perioada 1928—1933 numere fantastice. Astfel, suprafaţa de pădure folosibilă va trebui să atingă în 1932—1933 cifra de 200 milioane ha cu o producţie de 280 milioane m³.

Investirile de capitaluri (amenajeri, drumuri, împăduriri, etc.) şi cheltuelile de administraţie şi exploatare ar atinge în perioada respectivă 690 milioane ruble, iar veniturile 2.100 milioane ruble.

Realizarea în întregime a prevederilor acestui progam este problematică, dată fiind lipsa de capitaluri, de lucrători şi specialişti pentru o aşa de mare şi rapidă întreprindere. Ceeace se va înfăptui sigur este capitolul referitor la exploatările în stil mare, cu caracter de devastare, fără preocupare de ceace rămâne în urmă. Silvicultorii, cari au încercat o politică de relativ raport susţinut, au fost învinşi de reprezentanţii industriei şi ai comerţului. S'au şi început mari construcţii de fabrici pentru debitatul lemnului, pastă de hârtie, mătase artificială,—după program — în sumă de 1.100 milioane ruble.

I. C. Dem.

CENTRALBLATT f. d. GESAMTE FORSTWESEN.

Wien. Dezember 1929.

Dr. E. Schimitschek.

Zur Lebensgeschichte und Lebensgemeinschaft von Tetropium Gabrieli Weise und T. fuscum F.

Asupra biografiei şi vieţei comune a insectelor Tetropium Gabrieli şi T. fuscum.

Autorul descrie rezultatul cercetărilor întreprinse de d-sa în 1926—1929 în pădurile dela Maissau şi Slavietitz asupra vieţii acestor cerambicide.

Cu această ocazie a constatat că T. fuscum atacă exclusiv moliftul, pe când T. Gabrieli preferă laricele.

După o amănunţită descriere morfologică a ambelor specii de Tetropium, se arată modul atacului lor. T. Gabrieli atacă mai ales laricii ce se găsesc introduşi prin cultură în afara zonei lor naturale; acelaş lucru se întâmplă şi cu moliftul, cu observaţia că la această specie atacul lui T. fuscum e mai simţit şi poate provoca uscarea trunchiului, mai ales în ţinuturi calde şi uscate.

Intre măsurile de combatere indicate de autor, trebuesc reţinute în special cele cari recomandă profilaxia arboretelor, prin îndepărtarea focarelor de infecţie: arbori doborâţi, putrezi, lâncezi, etc.

Forstliche Rundschau : Saumschlag oder Grosschirmschlag:

Tăeri la margine de masiv sau tăeri succesive:

O recenzie a articolului publicat de Otto în Allgemeine Forst- u. Jagdzeitung, Septembrie.

Plonski: Asupra influenţei microreliefului şi diverselor tipuri de soluri în alcătuirea înălţimei mijlocii a arboretului.

Recenzii: Busse: Forstlexikon; *A. Moeller:* Der Waldbau; *Hess-Beck:* Forstschutz.

D A. S.

ZEITSCHRIFT FÜR FORST-UND JAGDWESEN.

Dezember 1929.

Prof. E. Wiedemann:

Starke Durchforstung und Schnellwuchs betrieb.

Rărituri forte şi creşterile repezi.

Răriturile forte preconizate de Gehrhardt au ca scop să obţină la indivizii de viitor o coroană bogată cât mai de timpuriu şi să o menţină în cursul desvoltărei lor; curăţirea tulpinei se realizează în acest caz printr'un emondaj artificial raţional. Se afirmă că aceste rărituri, asigurând dezvoltarea nestânjenită a coronamentului, dau o mare creştere lemnoasă; fapt însă care nu s'a putut dovedi în parcelele de experimentare prusiene.

H. Weck:

Wirkung langjähringer Freilage auf das Wachstum der Holzbestände (urmare şi sfârşit).

Influenţa descoperirei îndelungate a solului asupra creşterilor arboretelor.

Descoperirea îndelungată a solului în pădurile de răşinoase aduce cu sine dispariţia humusului, micşorarea profunzimei şi a altor prop. fizicei, invadarea buruienilor etc., adică cu alte cuvinte schimbă proprietăţile favorabile ale solurilor de pădure. Surprinzător este faptul că cercetările exacte asupra creşterilor ne arată că după o asemenea descoperire a solului arboretele din prima generaţie desvoltate pe ele au o creştere superioară asupra acelor arborete al căror sol a fost în continuu acoperit şi deci menţinut cu calităţile sale favorabile. Cauza acestui fenomen este că humusul acelor de răşinoase se transformă sub acţiunea buruieniior în altfel de humus, în care rădăcinile arborilor găsesc o desvoltare deosebită şi care le pune la dispoziţie substanţe nutritive abundente. Aceste rezultate nu sunt realizate decât acolo, unde solul a stat timp îndelungat descoperit şi nu în locurile unde s'a practicat metoda tăerilor rase cu împădurirea imediată.

Prof. Dr. Martin:

Anwendung der geschichtlichen Methode auf die Forstwirtschaft (urmare).

Intrebuinţarea metoadei de cercetare istorice în economia silvică.

Dr. C. G.

ALLGEMEINE FORST und JAGD-ZEITUNG.

Dr. Eichhorn.

Das badische Forstgesetz und seine Erneuerung.

Codul silvic din Baden şi discuţiuni în legătură cu revizuirea sa.

Codul silvic din Baden datează din anul 1833 şi cu modificări de mică importanţă cari nu au atins principiile fundamentale, ce stau la baza lui, e în aplicare până astăzi. Avem în faţă un exemplu unic al unei legi cu un caracter economic aşa de important şi care a putut rezista secolului, în care civilizaţia omenească a făcut cele mai mari salturi. Aceasta ne arată în mod clar, caracterul conservator al gospodăriei silvice.

Noua lege ce se proectează are în primul rând în vedere 3 probleme capitale pentru economia silvică din Baden.

1. Administraţia comună silvică pentru pădurile comunale şi ale Societăţilor proprietarilor de păduri. 2. Organizaţia pazei pădurilor comunale şi 3. Utilizarea păturei moarte.

1. Administraţia comună a pădurilor statului şi celor particulare deja introdusă este impusă din cauza îmbucăţirei mari a proprietăţilor. Atât Statul cât şi particularii nu au pădurile comasate de cât în câteva puncte ale ţării. Pentru proprietari este de mare importanţă felul de impunere a proprietăţilor în vederea acoperirei cheltuelilor de administraţie. Se studiază în această ordine de idei cuantumul impozitului pentru proprietăţi în cazul când el e socotit la suprafaţă sau după alte principii de impunere a pădurei.

2. Modul de recrutare a personalului inferior la proprietăţile administrate în comun a variat în cursul vremurilor, acum se cere ca el să fi absolvit un curs special. Angajarea se face cu contract special de administraţia forestieră, la proprietăţile mici agentul inferior fiind un organ al administraţiei, iar nu al proprietarului.

3. Utilizarea păturei moarte de populaţia locală ca aşternut pentru vite este o plagă ca şi păşunatul la noi, practicarea căreia prin noua lege se va restrânge.

Lehner und Dr. Berwig.

Der Eulenfrass 1923/24 und seine Folgen in den Fürstl. Hohenzoll. Oberförsterei Griesel.

Un atac al fluturului Panolis piniperda (Eule) în proprietatea fam. Hohenzollern din Prusia de Est.

Ocolul silvic Griesel cu o suprafaţă de 6897 ha a înregistrat în anii 1923—1925, o calamitate provocată de acest fluture pe aproximativ 50% din suprafaţa sa. Cu această ocazie s'au făcut multiple observaţiuni ce se expun în cele două numere consecutive.

Reţinem marele concurs dat de furnici, cari au reuşit să salveze acolo unde muşuroaiele lor erau în mai mare număr, de atacul lui Panolis în mijlocul porţiunilor desfrunzite complect.

F. Strumpf.

Nach welchen Gesichtspunkten soll man Waldschönheitspflege treiben?

Prin ce mijloace să se realizeze estetica pădurii?

Ţinta technicei artei silvice trebue să se bazeze pe cercetarea şi separarea acelor rase ale speciilor de pădure cari pe lângă celelalte calităţi cerute de silvicultură să ne dea şi o pădure frumoasă.

Dr. Heil.

Die forstlichen Verhältnisse der Provinz Ostpreussen.

Silvicultura în Prusia Orientală.

Suprafaţa totală a pădurilor se cifrează la circa 680.000 cu un procent de împădurire raportat la suprafaţa provinciei de 17%. Statul posedă aproximativ 60% din suprafaţa menţionată.

Pădurile sunt 78% formate de răşinoase (Pin 65% şi molid 32%) şi restul foioase (stejar, gorun, mesteacăn, fag, anin, etc.).

Distribuţia claselor de vârste e aproape normală, cu o rezervă din ultima clasă, producţia medie 4,32 m la ha. Din materialul produs $^2/_3$ se exportă.

Fritz Gascard.

Ein Beitrag zur einrichtungstechnischen Bewirtschaftung des Plenterwaldes.

Contribuţiuni la technica aplicării codrului cu tăeri jardinatorii.

La aplicarea tăerilor jardinatorii se are în vedere proporţia diferitelor clase de diametre, iar în fiecare clasă de diametru se socoteşte numărul arborilor. Se dau tabele cari ne indică pentru diferitele specii şi în raport cu clasa de vârsta cea mai mare (pe care dorim a o avea) un tablou de numărul arborilor ce trebue să se afle la ha în diferitele clase de bonitate pentru a avea raportul susţinut.

D-r C. G.

SILVA

Nr. 49, Decembrie 1929.

Bericht über die Eberswalder Hochschulwoche vom 24 — 26 Oct. 1929 (Barth).

Darea de seamă despre «săptămâna universitară» din Eberswalde dela 21—26 Oct. 1929.

Precum la alte instituţiuni de învăţământ din Germania, aşa şi la academia forestieră din Eberswalde se organizează la intervale mai mari sau mai mici aşa zisele «săptămâni universitare», adică o serie de conferinţe cari au scopul a lămuri, în primul rând în folosul tenicienilor silvici, cestiunile la ordinea zilei şi nouile cuceriri ale ştiinţei. Anul acesta discuţiunile au urmat în principiu asupra cestiunei importante «Lemnul ca produs al gospodăriei silvice».

Excursiuni şi expoziţiuni au tălmăcit legătura între teorie şi practică. Darea de seamă de mai sus reproduce pe scurt conferinţele ce au fost ţinute de către unii din profesori ai academiei şi de alţi reprezentanţi ai ştiinţei.

Prof. d-r Lemmel: Cestiuni privind politica de desfacere; Prof. d-r Schwaller: Technologia chimică forestieră, Prof. d-r Hilf: «Valorizarea lemnului rotund, Prof. d-r Wiedemann: Inrâurirea tratamentelor asupra randamentului cantitativ şi calitativ, D-nul Baron de Kruedener: Staţiunea şi calitatea lemnului, Prof. agr. d-r Hartmann: Tipuri de arborete de pin, Prof. d-r Eckstein: Stabilizarea resposabilităţii pentru vătămările pricinuite materialului lemnos prelucrat de către vermi, Prof. d-r Wolf: Combaterea calamităţilor de insecte altă dată şi azi, Prof. d-r Schmidt: Calităţile lemnului şi ereditatea, Prof. agr. d-r Liese: Proprietăţile lemnelor vătămate de insecte şi proprietăţile necesare ale lemnelor ce urmează a fi injectate.

Nr. 51/52, Dec. 1929.

D. Holland, Oberförster.

Mitteilungen über Zeitstudien in Württemberg.

Comunicarea despre studiul factorului «timp» în Württemberg.

In legătură cu o conferinţă a profesorului d-r A. H. Hilf din Eberswalde despre studiul factorului «timp» în gestiunea silvică—conferinţă despre care s'a relatat în această revistă Nr. 1 din 1930 pag. 61—autorul vrea să demonstreze cum că asemenea studii în Württemberg s'au urmat de mult, treptat cu desvoltarea gestiunei. Aceste studii au avut drept obiect, potrivit cu cerinţele vremii, în timpurile mai îndepărtate, scoaterea din locul de tăere a trunchiurilor întregi de răşinoase, apoi, în timpurile mai recente, doborârea şi fasonarea a aceluiaş material precum şi debitarea materialului de foc, etc. Ca rezultat al observaţiunilor culese, autorul caută a stabili normele după cari asemenea studii trebuesc conduse, pentru a da rezultate aplicabile în practică.

Nr. 51/52, Dec. 1929.

Dr. Ervin Petzall, Dresden

Rumäniens Forsten.

Pădurile României.

Autorul ne serveşte o serie de date statistice pe cari le cunoaştem şi cari negreşit nu cuprind nimic nou pentru noi. Surprinzătoare este concluziunea cum că România este o ţară imens de bogată în păduri, o ţară însă în care tot mereu se tae mai mult de cât creşte. In ciuda acestei afirmaţiuni categorice, autorul într'o altă parte, vorbind despre legile forestiere existente dar nexplicate, le declară de o valoare practică minimă, «deoarece nu există nici o măsură care ne-ar permite a aprecia ce se consumă şi cât creşte». Nou de sigur pentru cititorii acestei reviste este faptul că profesorii şi elevii şcoalei forestiere dela Brăneşti au luptat pentru crearea «colegiului forestier» care la rândul său a sprijinit legiuirea din anul 1910.

Interesantă este concluziunea pe care o redau textual: In timpul războiului mulţi dintre silvicultorii germani au avut ocazia a cunoaşte admirabilele păduri ale României. (Pe acea vreme aparţineau în parte încă Ungariei şi Rusiei (?!). A descri frumuseţile lor, graiul omenesc este neputincios. Toţi însă cari au venit în aceste ţinuturi carpatine o fi avut aceiaşi dorinţe: de am avea noi aceste bogăţii în ţara noastră, cum le-am căuta, cum le-am îngriji!

Şi totuşi cu inima strânsă trebue să vedem cum aviditatea şi nepriceperea distruge aceste valori fără nici un rost. Nimeni nu are nimic de zis faţa de exploatarea raţională a pădurilor, oricine însă mult de tot faţă de vandalisme. In sfârşit România poate să facă ce vrea. Insă, orice om cu minte, indiferent dacă este silvicultor sau economist, îşi va face reflexiunile sale.

Nr. 51/52, Dec. 1929.

Wer ist der Urheber? Mit drei Illustrationen von Eckstein.

Cine e autorul?

Se discută un fenomen observat la pini în vârsta de 5—10 ani: frângerea şi ofilirea acelor. Cauza până azi n'a putut fi descoperită.

* * *

SCHWEIZERISCHER ZEITSCHRIFT FÜR FORSTWESEN.

Dezember 1929.

Dr. Hermann Knuchel:

Ueber den Aufbau des Mittelwaldes. Eine Bestandesaufnahme im Gemeindewald «Abist», Marthalen, Kanton Zürich.

Despre constituţia crângului compus. O inventariere în pădurea comunală «Abist Marthalen din Cantonul Zürich.

Constituţia pădurilor tratate în crâng, compus, variază foarte mult după staţiune şi modalitatea de tratament. Dato rită acestor împrejurări ele seamănă când cu un codru grădinărit, când cu un crâng cu rezerve.

Volumul lor e puternic influenţat de acela al rezervelor. Asupra repartiţiei lui pe specii şi dimensiuni se cunosc date puţine, fiindcă la inventariere adesea materialul subţire se estimează din ochi, după date experimentale, ori după suprafaţă.

Autorul citează însă o inventariere foarte amănunţită din pădurea comunală „Abist" Marthalen, făcute de asistentul Mathey Doret, în care rezervele au un volum de 160 m^3 la ha şi o creştere anuală de 4,5 m^3 la ha. Volumul total la ha e de 271 m^3. Stejarul ocupă 52$^0/_0$ din volumul la hectar, pe când ca număr numai 11$^0/_0$. Aceasta din cauză că s'a neglijat cultura acestei specii preţioase, care în pădurea Marthalen se vinde cu 300 franci m^3 (circa 9500 lei). De câţiva ani a început să fie introdus din nou stejarul, în buchete, din ghindă culeasă din cei mai frumoşi arbori. In amestec se cultivă frasin, anin negru şi brad.

A. Lombard.

Bericht über die Studienreise der Gebirgsforstbeamten 1929.

Raport asupra excursiei de studii făcute de personalul silvic de munte în 1929.

In cursul lunei Iulie 1929, 25 silvicultori din regiunea de munte a întregii Elveţii au făcut o excursie de studi de sease zile, în vederea cunoaşterei temeinice a gospodăriei silvice de munţi înalţi.

Au fost vizitate apărători de lavine, recent făcute şi din trecut, reţele de drumuri forestiere de munte, fixări de coaste surpătoare prin lucrări de consolidare şi împăduriri.

Pe când şi la noi asemenea excursiuni pline de învăţăminte?

Dr. Philipp Flury.

Der Escherwald auf St. Carlo bei Morisseu.

Pădurea «Escher» pe St. Carlo lângă Morisseu.

A fost plantată din fondul geologului «Escher» între anii 1874 şi 1889 la altitudinea de 1600—1750 m cu circa 9470 puneţi la hectar. Speciile întrebuinţate au fost molifțul curat, ori în amestec cu larice sau pinus cembra.

Laricele a pierit aproape complect din amestec, pe când pinul cembra vegetează viguros.

Din cercetările făcute asupra arboretelor astfel constituite rezultă:

Moliftul fiind provenit din sământă culeasă în ţinuturi cu altitudine mică, creşte rămuros, îi degeră vârful în timpul iernilor geroase şi e înclinat să formeze furci. Lemnul său se rupe uşor, în comparaţie cu al molifţilor proveniţi din sământa arborilor crescuţi în mod natural la altitudinea de 1600—1700 m.

Putregaiul roşu n'a apărut până acum în masiv. Regenerare naturală nu se observă, decât pe coama şanţurilor, deşi arborii au fructificat în mai multe rânduri.

Prin răriturile practicate în masiv, moliftul a fost separat de pin în grupe. Rezultatul acestor operaţiuni e excelent.

Arboretele din pădurea «Escher», în care staţiunea de experimentaţie are câteva parcele de studiu, sunt foarte interesante pentru cunoaşterea problemei împăduririlor la altitudini mari.

Dr. H. Knuchel.

Mitteilungen: Schweizerischer Verband für Waldwirtschaft und Forstwirtschaftliche Zentralstelle.

Comunicări: Uniunea elveţiană pentru economia forestieră, serviciul silvic central.

Se arată activitatea fructuoasă, depusă de Uniune dela crearea ei (în timpul răsboiului mondial) până azi, în materie de propagandă forestieră, stabiliri de tarife, preţuri, reclamă pentru desfacerea produselor lemnoase, etc.

Klettereisen System Christen.

Colţi pentru urcat în arbori. Sistem Christen.

Se descriu avantagiile unor ghiare de metal pentru urcat în arbori penru strâns conuri.

M. Răd.

INTERNATIONALER HOLZMARKT.

Wien, Decembrie, 1929.

No. 145: *Dr. G. P. Antonescu:*

Lemnul ca material prim în fabricarea avioanelor.

Continuarea art. început în No. din 19/XI/1929. Autorul arată modul cum sunt încercate bucăţile de probă la presiunea axială, apoi cum se face determinarea contragerii în volum (cu volumenometrul cu mercur), determinarea tăriei N, după criteriile dela Chalais-Meudon, etc...

Pe baza rezultatelor obţinute din diversele sale cercetări, institutul din Ch. M. a alcătuit un caet de sarcini cuprinzând condiţiunile fizice şi mecanice, pe cari trebuie să le îndeplinească lemnele destinate construcţiei avioanelor, prescripţiuni redate pe larg din acest articol.

No. 147: *O. Milch:*

Importul şi comerţul de lemne al Ungariei.

In primele 9 luni ale anului 1929 Ungaria a importat 2,19 mil. tone lemne şi produse lemnoase în valoarea de 108,4 mil. pengő, cantitatea puţin diferită de cea importată în perioada corespunzătoare a anului 1928. După ţările de provenienţă, s'a importat: din Cehoslovacia de 38,45 mil. pengő, din România 37,17; Jugoslavia 19,13; Austria 10,77; Polonia 2,55; celelalte ţări 0,32.

No. 150: Chestiunea tarifelor în România. Dela 1 Ianuarie 1930 convenţia feroviară cu Polonia, pe baza căreia se putea exporta lemn românesc către sudul Germaniei, ia sfârşit. Dacă ar fi să se aplice viitoarelor transporturi pe c. f. poloneze tariful întreg, care dela 1 Oct. 1929 a fost urcat considerabil, ar însemna ca lemnul românesc să ajungă pe piaţa germană cu 30% mai scump, ceeace ar face imposibilă vânzaren lui. E necesară deci o reînoire a acestei convenţiuni.

No. 152: Dela 1 Ianuarie 1930 tariful de mărfuri şi călători din România se va urca cu 5%.

No. 153/155: Anul forestier 1929. Se trec în revistă principalele evenimente, ce au influenţat comerţul lemnului în 1929 şi se insistă în special asupra tendinţei de scădere a fabricelor, în timp ce preţul lemnului brut creşte.

Producţia lemnului în 1929/30 în România. O dare de seamă a mersului afacerilor comerciale în lemn, întocmită de Asociaţia exportatorilor bucovineni. Se arată greutăţile de plasare în Germania şi Ungaria, din cauza crizei de numerar, apoi concurenţa tot mai greu de înfruntat pe pieţele Mediteranei,

Metode de raţionalizarea în producţia forestiere şi fabricele de cherestea. Continuarea interesantului articol al Prof. I. Marchet, în care se insistă asupra importanţei analizei lucrului, în diversele procese ale producţiunii şi se fac propuneri foarte judicioase pentru crearea unui institut de cercetări, în această direcţiune. Sfârşit în No. 156/157.

D. A. S.

L'ALPE.

A. Merendi.

Il commercio con l'estero dei prodotti forestali nel 1928.

Comerţul cu străinătatea al produselor forestiere în 1928.

Autorul se ocupă de exportul şi importul diferitelor produse ale pădurilor precum: extracte tanice, celuloză, lemne de foc, mangal, plută, răşină, castane, fructe, ciuperci, mană, produse de distilare, etc.

Numeroase diagrame ilustrează expunerea savantului autor.

Dott. S. Federico.

A proposito dello spopolamento della montagna.

O propunere pentru împădurirea munţilor.

Doctorul S. Federigo, centurion în Miliţia forestieră italiană, — Corpul silvic italian — se ocupă pe larg de chestiunea despopulării munţilor.

Populaţiunea de munte din lipsă de mijloace comode de existenţă se retrage la câmp. Autorul propune să se creeze industrii de munte, drumuri comode şi suficiente, reconstituirea bazinelor muntoase, ameliorarea păşunilor, ajutorarea crescătorilor de vite cu instalaţii moderne, degrevări de impozite, toate acestea din partea Statului şi cât mai repede posibil.

Luigi Oliva.

Premi e mutui per la conservazione dei boschi.

Premii şi ajutoare pentru conservarea pădurilor.

Giovanni Friedmann.

Innalzando i pascoli i boschi si estendono.

Ridicând limita păşunilor se estind pădurile.

Francesco Caldart.

Bosco e alberi da frutto.

Pădurea şi arborii fructiferi.

A. I.

JOURNAL OF FORESTRY.

Noembrie, 1929.

Editorial. Vorbesc marile societăţi pentru exploatarea pădurilor despre nevoia respectării unui raport susţinut în silvicultură. Este interesant de menţionat acest reviriment—deşi tardiv—în ceiace priveşte mentalitatea industriei forestiere faţă de păduri.

W. W. Ashe.

Cu cât tai mai puţin cu atât tai mai mult. Consideraţiuni asupra creşterii medii curente, spre a se dovedi proprietarilor particulari, cari îşi taie pădurea cu revoluţii scurte, că mărirea revoluţii prin reducerea sau eventual sistarea temporară a tăierilor, poate mări producţia în materie pe an şi pe ha. Sugestii pentru un studiu similar la noi unde micul proprietar crede că «pădurea, din ce-o tai, din aceia creşte», unde revoluţiile au scăzut considerabil, la 5—6 ani, unde pădurile au ajuns «de târnuri» şi unde «produsele lemnoase» ale pădurii se pot scoate pe cal sau pe măgar, ca în Balcani.

Alex. R. Entrican.

Complexele noastre de păduri de reşinoase, în raport cu întrebuinţarea foioaselor pentru fabricarea celulozei.

Peste tot, în lume, pădurile de răşinoase au fost mai puternic atacate de cât cele de foioase. Noile cercetări asupra însuşirilor şi ameliorării acestora din urmă, întrebuinţarea lor la contraplacaje şi, în deosebi, la fabricarea celulozei, poate muta centrul de gravitate al economii forestiere mondiale asupra foioaselor, redându-se pădurilor de reşinoase, liniştea necesară.

L. I. Barret şi F. I. Righter.

Un plan de lucru privitor la efectuarea de rărituri experimentale în păduri de pin.

Articolul este interesant pentru revizuirea şi analiza critică a diferitelor sisteme de rărituri germane. 4 ½ pagini de literatură; totuşi incompletă.

Clifford H. Foster.

Rărituri în arborete naturale.

G. A. Pearson.

Cealaltă latură a chestiunii luminii.

Un studiu din lunga şi neterminata serie provocată de *Fricke* în 1904 prin exagerata sa eşire în contra doctrinei curente în silvicultură despre rostul luminii şi despre temperamentul speciilor forestiere.

Literatură; în loc de cinste cercetările făcute de Tourney şi elevii săi la Yale University.

J. Roeser.

Prezenţa unei noi boli în arborete tinere de douglas în pădurea naţională Pike.

Inceput de cercetări asupra unei boli criptogamice, provocată de o ciupercă neidentificată, atacând uneori împreună cu Valsa abietis Fr.

J. H. Allison şi L. W. Orr.

Un nou pericol pentru Pinus sylvestris şi pentru Pinus banksiana: O formă de Lecanium: Lecanium (C. Toumeyella) numismaticum, P. and Mc D.

J. A. Cope.

Cu privire la salcâm în statul New-York.

Un studiu interesant, care îmbogăţeşte foarte săraca literatură americană asupra acestui preţios arbore. Autorul pune în discuţie probleme noui. Diferenţele în culoarea duramenului—roz alb, galben—verzuiu sau brun nu s'ar datori condiţiilor de staţiune — cum de ex. credem noi — ci s'ar datori «rasei», care s'ar exprima şi în forma specifică a arborilor. Afirmaţia merită să fie luată în considerare şi urmărită.

In ce priveşte solul, salcâmul nu s'ar simţi bine pe soluri acide, unde este limita de toleranţă, rămâne a se preciza. Pentru noi problema prezintă mai mică importanţă de oarece în limitele de altitudine, în cari salcâmul poate creşte, solul este cu rare excepţiuni neutru sau chiar alcalin. In fine salcâmul, dacă nu înăbuşeşte arborii în vecinătatea sau în amestec cu care creşte, le activează creşterea — ameliorând solul — fapt relatat şi de alţi observatori.

Henry Clepper.

Cât costă combaterea incendiilor în Pennsylvania.

Paul Stickel.

Incendiile forestiere în Massachusets. Cauze şi pagube.

Incendiile şi în deosebi cele forestiere sunt o specialitate americană, care formează un punct din programul tuturor staţiunilor de experimentaţie forestieră. Americanii sunt pe cale să creeze o adevărată ştiinţă a incendiilor, căreia noi forestierii—americanii n'au botezat-o încă —i-am putea zice, deocamdată, psychologie forestieră.

M. Dr.

SYLWAN 〈Lwow〉.

Nr. 5 Oct. — Dec. 1929.

Jozef Paczoski.

Pădurile Bosniei.

Aspectul pădurilor bosniene, devastate prin păşunat, multe din ele fiind reduse la simple tufişuri, e descris amplu de autor. In anii secetoşi, se taie chiar ramurile şi frunzele arborilor, şi se întrebuinţează ca nutreţ pentru vite. Pădurile din munţii înalţi, deşi mai puţin păşunate, nu se pretează deloc la reînnoirea lor.

Bosnia prezintă o serie întreagă de tipuri de păduri. Dacă în Finlanda, este posibilă o clasificaţie pe baza florei forestiere, în Bosnia clasificarea pădurilor din acest punct de vedere, nu este cu putinţă.

Kazimierz Suchecki.

Cercetări asupra importanţei păturii vii în silvicultură.

In momentul când arboretele se desvoltă aşa încât se creiază o concurenţă între arborete şi pătura vie în ceeace priveşte materiile nutritive, creşterea începe să scadă. Dela această epocă are influenţă răufăcătoare orice altă plantă ce s'ar mai instala.

S'au studiat 3 arborete de pin, cari din punct de vedere al vârstei, climei şi solului, erau egale. Tipul I, avea pătura vie formată din muschi, tipul II din afin şi tipul III din carex. In ceace priveşte bonitatea, după tabelele lui Schwappach, au fost clasificate astfel: tipul III, în clasa 1-a, tipul I în clasa 2-a şi tipul II în clasa 3-a. Făcându-se analiza trunchiurilor, s'a dovedit că la început toate tipurile erau normale. După 30—40 ani, tipul II prezenta o mare scădere în creştere, ceace nu s'a observat la celelalte tipuri.

S'a cercetat solul, şi s'a observat la tipul I humus acid, la tipul II un strat de humus caracteristic solului forestier acoperit cu Vaccinium şi la tipul III numai o pătură subţire de humus. In interior, până la o adâncime de 2 m, solul era acelaş.

Roman Kuntze.

Despre studiul zoologiei şi entomologiei forestiere, în câteva Universităţi streine.

Vorbeşte despre programele de studii zoologice şi entomologice aplicate la universităţile din Eberswalde, Tharandt, Viena şi Zürich, pe care le compară cu programul secţiei silvice dela Politechnica din Lemberg.

S. Sowinski.

Incleitul furnirului.

Citează 4 materii cleioase, întrebuinţate în industria furnirului. Dintre acestea, cleiul obţinut din caseină şi albumină fiind cel mai bun, e cel mai întrebuinţat.

Jan Kosina.

Asupra pagubelor cauzate în păduri de îngheţuri în cursul iernii 1928/1929.

V. Laz.

LESNICKÁ PRÁCE (Cehosovacia).

Decembrie 1929.

⁂

Număr special consacrat serbărilor organizate cu ocazia celei de a 10-a aniversări a fondării Şcoalei superioare forestiere cehoslovace la Brno, 1919—1929.

V. D.

ŠUMARSKI LIST (Zagreb).

Decembrie, 1929.

Editorial.

Apel silvicultorilor.

D-r M. Marinović.

Comerţul nostru cu lemn pentru export şi exigenţele sale.

Un studiu asupra importanţei acestui comerţ pentru economia naţională Jugoslavă. Măsuri de luat pentru dezvoltarea şi stabilirea lui.

Ing. Salih Osmanović.

Reîmpădurirea Karstului şi a terenurilor goale.

Studiu asupra technicei metodelor de împădurire ce trebuesc aplicate în Bosnia şi Herţegovina. Piaţa lemnului, diverse.

V. D.

ECONOMIA NAŢIONALĂ.

Ianuarie — Februarie 1930.

C. I. Băicoianu.

Tracţiunea mecanică în agricultură ca mijloc combativ la rezolvarea crizei agricole.

Un elogiu pentru moto-cultură şi o justificare a utilizării ei la noi. Cum este privită această problemă aiurea, (Italia, Franţa, Polonia, Ungaria—mai ales—) şi ce trebue să se facă la noi.

C. Rădulescu-Motru.

Evoluţia organizaţii statului.

Este chiar evoluţia democraţiei. Formele prin care a trecut statul economic de azi, după care va veni statul cultural, sunt examinate ca o logică strânsă de către distinsul profesor.

I. G. Popescu.

Radio-difuziunea românească.

Istoricul şi stadiul actual a radio-difuziunii la noi.

P. A. Grunau

25 %

Autorul se întreabă, de unde porneşte aserţiunea că întinderea normală a pădurilor trebue să fie 25% din suprafaţa totală a ţării noastre.

E o afirmaţie care se face continuu de specialişti şi nespecialişti, încă de mult timp, fără ca ea să aibă la bază o justificare.

Examinând situaţia ţării noastre şi datele statistice în lumina ştiinţei, d-l prof. Grunau nu găseşte nimic care să sprijine axioma procentului de 25%.

Mai mult, lărgind cadrul raţionamentului la continentele globului, ajunge la concluzia că acolo unde natura nu a fost turburată, adică unde lucrurile au un cadru pur normal, teoria procentului este definitiv compromisă. (Africa 3%, Australia 6%, Asia 5%). Şi, curiozitate, Germania în care există această «normalitate» e obligată să importe lemne.

Cu totul altfel trebue înţeleasă situaţia normală a stării de împădurire într'o anume ţară.

«Impădurirea e normală când corespunde cu condiţiunile staţionale în sensul cel mai larg al cuvântului», zice autorul.

Astfel judecând, pentru Suedia e normal procentul de 52%, tot astfel pentru Danemarca 8%—9%.

Distribuţia diverselor culturi este oglinda stării economice, şi a evoluţii istorice şi culturale, deaceia este prematur a vorbi de un raport normal care nu va lua fiinţă de cât târziu, când fiecare cultură va fi fost impusă acolo unde sunt condiţiile ei staţionale optime.

Traian Nichiu.

Creditele Ipotecare.

Diverse informaţii, cronică, etc.

V. D.

S'a primit la redacţie:

Ecou de codru, organul de publicitate al societăţii inginerilor silvici din administraţia Fondului Bisericesc Cernăuţi.

Lemnul Holzzeitung (Cluj).
Ardealul economic.
Revista vânătorilor.
Viaţa agricolă.
Câmpul.
Pescăria şi piscicultura.
Corespondenţa economică.
Analele economice şi statistice.
Buletinul Meteorologic.
Buletinul A. G. I. R.
Buletinul U. G. I. R.
Export-import.
Revista de comerţ şi contabilitate.
Natura.

INFORMAȚIUNI

Mişcare în Corpul silvic.

D-l ing. silvic *Ladislau Hreblay* este încadrat ca inginer stagiar în direcţia silvică Sebeş.

D-sa a fost în serviciul statului ca diurnist din 7 Aprilie 1924 până la 31 Decembrie 1928, aceasta din cauza lipsei actelor de cetăţenie.

*

D-l ing. *Georgescu C. Silviu*, absolvent al şcoalei Politechnice din Bucureşti, se primeşte în Corpul inginerilor silvici ai statului, pe ziua prezentării la serviciu.

*

D-l inginer inspector silvic *V. Moldai* se reprimeşte în serviciul statului pe ziua de 1 Ianuarie, 1930 cu gradul de inginer inspector silvic pe care l-a avut la punerea sa în retragere.

*

D-l inginer subinspector *Schmidt Francisc* e încadrat pe ziua de 1 Ianuarie 1930 în cadrul activ al funcţionarilor de Stat.

*

D-l ing. silvic *I. Preoţescu* se transferă în interes de serviciu dela direcţia Piteşti ca titular al ocolului silvic Beclean, pe ziua de 1 Martie 1930.

*

D-l inginer *Iacotzi Samoil*, şeful ocolului silvic Vişeul de sus, se transferă în interes de serviciu în centrala Cassei Pădurilor, pe ziua de 1 Februarie 1930.

*

D-lui inginer subinspector silvic *Gh. Costea*, avansat la acest grad în ziua de 1 Ianuarie 1929, i se rectifică vechimea pe 1 Aprilie 1926 când a împlinit cei 7 ani ceruţi de lege pentru înaintarea dela inginer şef la inginer subinspector.

*

D-l ing. silvic *V. Boeriu*, înaintat pe ziua de 1 Ianuarie 1930 la gradul de inginer şef silvic onorific, trece bugetar pe ziua de 1 Martie 1930.

*

D-l inginer şef silvic *I. Havaş*, şeful ocolului silvic Brăila, se transferă în interes de serviciu pe ziua de 1 Martie 1930 la ocolul silvic Firiza; iar domnii ingineri silvici: *Caton Diaconescu* dela ocolul Firiza la ocolul Săpânţa, *Sandi Mircea* dela ocolul Săpânţa la ocolul Valea Oltului, *G. Răuţă* din serviciul central al direcţiei Cluj la ocolul silvic Brăila şi *Belcea Traian* dela ocolul Valea Râului la ocolul silvic Caransebeş. Toţi după cerere pe ziua de 1 Martie.

*

Pe ziua de 1 Ianuarie 1930 s'a făcut următoarele înaintări în mod onorific:

BIBLIOTECA CENTRALĂ a „ASOCIAŢIUNII" * * SIBIIU

La gradul de inginer consilier silvic

Domnii ingineri inspectori generali: *M. Boldur, Gh. Năstăsescu.*

La gradul de inginer inspector general silvic

N. Arnăut, pe ziua de 1 Martie 1930.

La gradul de inginer inspector silvic

Domnii ingineri subinspectori silvici: *C. Ivanovici, M. Drăgan, Gh. Belinschi, G. Suciu, G. Cinta, C. V. Apostolescu şi Ştefan Constantinescu.*

La gradul de inginer subinspector

Domnii ingineri şefi silvici: *Al. Ştefănescu, M. Pandrea, D. Roşu, I. Caramino, M. Rădulescu, G. Tărnăuceanu, V. Petrescu, G. Antonescu şi A. Moldovanu.*

La gradul de inginer şef silvic

Domnii ingineri silvici: *D. Sburlan, I. M. Iliescu, Gh. H. Lupşa, V. Cotta, E. Bondescu, T. Călugăreanu, I. Palladian, Gh. Moşandrei, Ilie C. Dumitrescu, I. Roşculeţ, Vencu Georgescu, D. Marchievici, N. Codru, E. Răuţă, Julian Nicolescu şi V. Pallade.*

⁂

In ziua de 25 Ianuarie 1930 a încetat din viaţă inginerul şef silvic *Ültö Varnavo,* şeful ocolului Agnita din direcţia silvică Braşov.

NECROLOG

† Sofronie Iancovici

Născut în Bucureşti, la 18 Maiu 1882, a făcut gimnaziul clasic la Cantemir-Vodă (1894—98). Intrat la Şcoala specială de silvicultură dela Brăneşti în anul 1901, a absolvit primul la clasificaţie din promoţia VIII-a. Numit silvicultor asistent în 1905 la Eforia Spitalelor Civile din Bucureşti şi-a desfăşurat întreaga carieră în serviciul acestei instituţii, ajungând până la gradul de inspector general silvic în 1929.

Ca silvicultor asistent a executat lucrări de statistică, ridicări şi amenajări. Din Maiu 1908 a condus circumscripţia silvică Curtea de Argeş până în Decembrie anul următor când a fost transferat la circumscripţia silvică Morunglavu, unde a funţionat până în 1916. La aceasta dată a fost trecut ca şef al circumscripţiei Bucureşti. A îndeplinit această sarcină până la urmă, girând între timp şi circumscripţia Morunglavu (1921), având ulterior şi atribuţii de agent de control. In anul 1906, în colaborarea cu M. Tănăsescu, fostul şef al serviciului silvic al Eforiei, a întocmit statistica pădurilor Eforiei Spitalelor Civile, cu prilejul expoziţiei şi jubileului de 40 ani de domnie a Regelui Carol.

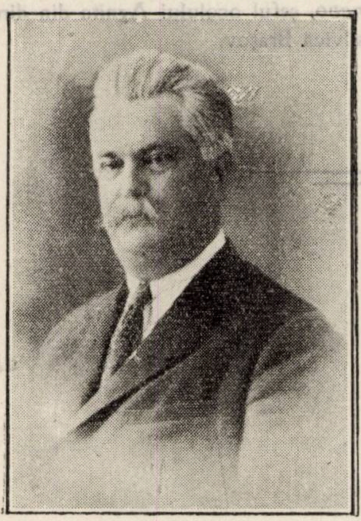

In tot timpul activităţii sale a dat dovezi de adânc cunoscător al meseriei, bun camarad şi devotat funcţionar al Eforiei.

A încetat din viaţă în dimineaţa zilei de 2 Ianuarie 1930, în locuinţa sa din Bucureşti.

Moartea sa, în afară de golul pe care îl lasă în administraţia superioară a Eforiei, înseamnă pentru corpul ingineresc silvic pierderea încă unui element cărei îi făcea cinste.

Inmormântarea a avut loc în ziua de 4 Ianuarie 1930 la Cimitirul «Sf. Vineri». Domnii: Dr. M. Drăcea (reprezentând Soc. Progresul Silvic), M. P. Florescu, consilierul Eforiei (în numele Eforiei Spitalelor Civile), Director Bosoancă (în numele corpului ingineresc al Eforiei) şi brigadierul Herescu (reprezentantul personalului inferior) au relevat calităţile defunctului şi regretele ce lasă prin dispariţia sa prematură.

SOC. „PROGRESUL SILVIC"

Conferinţele anuale

Societatea «Progresul Silvic» a organizat un ciclu de conferinţe cari se vor ţine în localul său din B-dul Brătianu 57 bis, în fiecare Sâmbătă la ora 18.

Intâiul va vorbi D-l Profesor P. Antonescu, Sâmbătă 5 Aprilie, despre: «Cehoslovacia din punct de vedere silvic».

Vor urma, în celelalte Sâmbete, conferinţele D-lor Prof. Dr. M. Drăcea, Andrei Ionescu etc., cari se vor anunţa la vreme.

*

Faţă de membrii Societăţii «Progresul Silvic» avem două rugăminţi

1. să dovedească interesul ce poartă propagandei şi instrucţiei silvice, prin participarea în număr cât mai mare la aceste conferinţe şi
2. să se înscrie cu conferinţe în acest ciclu, care la nevoe poate să fie mărit.

Constatăm că — în genere — membrii Societăţei «Progresul Silvic», din provincie, iau parte foarte redusă la orice manifestări de corp.

Nu cercetăm motivele, dar făcând acest apel, sperăm să răscolim ambiţii puse în serviciul binelui şi cu sforţări unite să ne împlinim datoria pe care cu toţii ne-am luat-o, devenind membrii ai acestei asociaţiuni profesionale.

*

Cine, eventual, are vre-o comunicare pregătită şi doreşte să o desvolte sub auspiciile Societăţiei «Progresul Silvic» este rugat să o trimită în rezumat la administraţia societăţii, care îi va hotărâ data desvoltării ei.

* * *

Adunarea generală din 1930

Consiliul de administrație al Soc. «Progresul silvic» în ședința sa din 29 Ianuarie a. c. a hotărât ca în acest an, — dată fiind mulțimea de chestiuni profesionale ce sunt de desbătut — să țină, nu un congres, ci o adunare generală în zilele de 8—12 Mai a. c, după un program ce se va anunța la timp.

*

Societatea «Progresul silvic» conștientă de rolul important ce are în propășirea silviculturii românești, a luat o parte activă la legiuirile ce sunt în curs de elaborare.

Adunarea generală a anului trecut a discutat problema «Exploatării și valorificării pădurilor față cu legea de comercializare în vigoare» și bogatul material prezentat, s'a utilizat în foarte largă măsură la elaborarea nouei «Legi pentru administrarea pădurilor».

Facem un pas mai înainte, impunându-ne obligația de a devansa intențiunile și preocupările guvernului, ca prin lucrările noastre să putem fi utili la vreme.

Nu operă negativă — critică posterioară, — ci operă pozitivă: muncă, studii și propuneri anterioare.

*

La data adunării generale din Mai 930, sigur că «Legea pentru administrarea pădurilor» acum trecută deja prin Senat și în discuție la Cameră, precum și «Legea ameliorării terenurilor degradate» depusă la Consiliul Legislativ pentru avizare, vor fi votate și puse în aplicare.

Cum însă legile au stabilit numai principiile, iar detaliile de aplicare — constituind partea destul de grea și de contribuție specială a organelor ce au contact mai intim cu realitățile lucrurilor — se vor preciza prin regulamentele legilor, cari vor trebui întocmite în maximum 6 luni dela promulgare, Consiliul de Administrație al societății «Progresul silvic» socoate că adunarea generală din Mai 1930 este ocazia cea mai nimerită pentru membrii săi, ca să dea și la această lucrare, partea lor prețioasă de contribuție.

Problema în jurul căreia vor urma discuțiile este:

«Aplicarea legilor pentru *administrarea pădurilor și ameliorarea terenurilor degradate*».

Sugestii cu privire la alcătuirea regulamentelor de aplicare.

Toate dispoziţiile principiale din legi vor trebui desvoltate pe cale de regulament.

Cu cât detaliile prezentate în adunarea generală din Maiu 1930 se vor referi la chestiuni mai diverse şi mai puţin aprofundate de legiuitor, cu atât vor fi mai necesare integrării într'un tot armonic.

De aceea cât timp legile sunt la îndemâna oricui, socotim nepractic şi prejudiciabil lămuririi tuturor chestiunilor, ca să formulăm subiecte de desvoltat, la cari membrii societăţii «Progresul silvic» să se limiteze.

Dacă totuşi enunţăm câteva din ele, o facem numai ca să servească de tipuri:

1. Cum se ajunge la mărirea veniturilor pădurilor Statului prin aplicarea nouei legi?
2. Diversele forme de comercializare, faţă cu principiile legii. Cazurile concrete în cari se pot aplica.
3. Valorificarea produselor lemnoase şi a muncii, prin exploatarea în dijmă.
4. Tarifele de vânzare. Intocmirea şi aplicarea lor.
5. Problema regenerărilor în cadrul nouei legi.
6. Problema ameliorării terenurilor degradate în cadrul nouei legi.
7. Salarizarea personalului silvic şi administrativ la CAPS şi «Progresul silvic».
8. Consecinţele luării folosinţelor în natură dela personalul silvic.
9. Organizarea centrală a direcţiei generale C. A. P. S.
10. Organizarea regiilor locale cu consilii de administraţie speciale.
11. Limita, rolul şi poziţia ocolului silvic în cadrele nouei legi.
12. Direcţia generală ca pivot al gospodăriei silvice.
13. Organizarea controlului.
14. Contribuţiuni la alcătuirea statutului personalului.
15. Contribuţiuni privitoare la activitatea şi rolul îndrumător al Consiliului technic.
16. Infiinţarea oficiilor speciale de amenajare.
17. Infiinţarea centrelor de exploatare.
18. Organizarea serviciului statistic.
19. Intocmirea unei hărţi a pădurilor ţării.
20. Rezerva lemnoasă a ţării, consumul intern şi exportul.
21. Norme pentru întocmirea unui program de activitat CAPS.
22. Indicaţiuni pentru mărirea patrimoniului forestier al Statului.
23. Garanţiile de împădurire în trecut şi în viitor.
24. Contribuţiuni practice la estimarea produselor lemnoase în raport cu modalitatea de exploatare şi comercializare.
25. Cooperaţia în cadrul nouei legi.
26. Ridicările în plan la pădurile Statului.

27. Organizarea institutului de cercetări forestiere.
28. Vânatul din pădurile Statului.
29. Pescuitul în apele de munte.
30. Norme pentru inventarierea patrimoniului C. A. P. S.
31. Norme pentru exploatări în comun, a pădurilor de pe aceleaşi bazine.
32. Administrarea golurilor de munţi în raport cu noua lege şi cu legea păşunelor.
33. Norme pentru întocmirea bugetului CAPS. Excedent şi beneficiu net în sensul nouei legi.
34. Organizarea comptabilităţii duble în materie şi bani.

Dintre aceste subiecte sau altele trase din principiile legilor, d-nii membrii pot alege unul sau mai multe pe cari să le desvolte.

Lesne de înţeles că nu toate — și mai ales în lungimea ce necesită o completă desvoltare, — se pot comunica verbal în cursul celor 2 zile ale adunărei generale, rezervate acestor discuţiuni.

Rămânând însă la punctul de vedere că toate aceste comunicări vor constitui materialul informativ pentru elaborarea regulamentelor și că de ele trebue să ia cunoștinţă toţi membrii, rugăm stăruitor pe toţi colaboratorii să trimită comunicările scrise, la administraţia societăţii, până cel mai târziu 20 Aprilie 1930, pentru a putea fi tipărite și prezentate în volum la adunarea generală.

Preferim ca aceste comunicări să fie elaborate în formă de considerente și concluziuni la fiecare chestiune, iar concluziunile în așa fel ca eventual să constitue articole de regulament.

p. Preşedinte, *C. P. Georgescu*

Secretar general, *P. Ioan*

Donaţii

D-l *Ing. silvic Gh. Georgeanu:* Ţara dintre Dunăre şi Mare 1878—1928, Constanţa 1928.

D-l *Consilier silvic Fr. Gerlein*: Deutscher Forstverein Jahresbericht, Berlin 1929.

D-l *Prof. P. A. Grunau:* Forstliche Wochenschrift, Silva anul 1928 şi 1929.

D-l *Ing. silvic Horia Manole;* D-r A. Gociman: Industria şi comerţul lemnului din basinul Mureşului superior, Cluj 1929.

D-l *Ing. silvic d-r D. Sburlan:* * * *: Situaţia C. F. R. şi programul desvoltării lor, Bucureşti 1929.

D-l *Ing. silvic Valeriu Dinu:* La Pologne forestière.

D-l *Prof. d-r M. Drăcea*: * * *: Fabricarea ţigaretelor etc., Bucureşti 1929.

C. Malcoci: Modernizarea industriilor monopolizate, Bucureşti 1929.

D-r M. Drăcea: La culture du robinier dans les terrains sabloneux de l'Oltenie, Bucureşti 1929.

D. E. González-Vásquez: Los Bosques de la peninsula Iberica, Madrid, 1929.

R. E. Fries: Bergianska Trädgardens botaniska avdelning, Stockholm 1924.

E. Abason: Memoriu pentru punerea în valoare a terenurilor inundabile, Bucureşti 1929.

* * *: Statistik der Ernste in der Republik Österreich im Jahre 1928, Wien 1929.

D-r T. Săvulescu: O nouă boală bacteriană pe frunzele de tutun în România, Bucureşti 1929.

* * *: Analele Dobrogei vol. II 1928, Cernăuţi 1928.

D-r M. Chiriţescu-Arva: Factorul vegetativ apa, în agricultura noastră, Bucureşti 1924.

Gh. Mantu: Fordismul, Bucureşti 1929.

E. J. Russell: The Present status of soil Micro-biology and Its Bearing-Upon Agricultural Practice, Washington 1927.

D-r D. J. Ilissiuk: Report on soil adsorbtion, Washington 1927.

DESBATERI

PROCES-VERBAL Nr. 1

Şedinţa din 15 Ianuarie 1930

Prezenţi d-nii : Antonescu P., Boldur M., Bosoancă C., Drăcea M., Florescu M. P., Grozescu D., Ioan P., Popovici G. N., Priboianu N. V., Stinghe N. V., Tomuţă D.

Şedinţa se deschide sub preşedinţia d-lui M. Drăcea, vice-preşedinte.

Se citeşte procesul-verbal al şedinţei precedente şi se dă cuvântul d-lui P. Antonescu, care se raliază la părerea d-lui D. Grozescu din şedinţa trecută, privitor la diferenţierea care s'a făcut cu ocazia premierii celor mai bune lucrări, între cei ce scriu la «Revista Pădurilor» şi cei ce scriu la alte publicaţii, cotidiane, etc.

Deasemenea se raliază la părerea d-lui M. Drăcea pentru subvenţionarea Asociaţiei Silva Mediterranea, pentru că d-sa ştie că şi alte ţări au subvenţionat această asociaţie. Astfel Grecia a dat 10.000 franci francezi. D-sa este abonat de mult, constatând în acel buletin lucrări de mare valoare. Hickel este un savant botanist şi recomandă colegilor să se aboneze cât mai mulţi.

D-l *Drăcea* arată condiţiunile avantajoase de înscriere şi anume 700 lei odată pentru toată viaţa.

D-l *Popovici* răspunde d-lui Antonescu relativ la observaţia privitoare la premieri şi spune că, deoarece articolele la revista noastră nu se plătesc, a înţeles să încurajeze pe cei ce scriu la această revistă, cu atât mai mult că ea este citită de silvicultori.

D-l *Stinghe* cere închiderea discuţiei.

D-l *Antonescu* arată că nu face critica felului cum a lucrat comisiunea.

D-l *Drăcea* cere intervertirea ordinei de zi şi se amână alegerea biroului la sfârşitul şedinţei.

D-l *Popovici* dă explicaţii relativ la referatul depus în şedinţa trecută şi constată că :

«D-l Andrei Ionescu a făcut un exces de forme ca să înştiinţeze pe d-l Director de plecarea sa la şedinţa societăţii Progresul Silvic şi, deci, raportul d-lui Director de a fi pedepsit şi aprobarea d-lui Administrator, cred că a fost prea aspră, denotând că administraţia ar fi contra acestei societăţi şi nu înţelege ca manifestările membrilor prin societate să fie împedicate în felul acesta.

Pedepsirea d-lui Andrei Ionescu fără a fi fost ascultat, cred că nu e legală şi desprind din cercetarea făcută că administraţia voeşte să terorizeze pe cei ce voesc să ia parte la şedinţele Societăţii, devenind astfel vrăjmaşi ai acestei societăţi.

In concluzie cred a se aduce chestiunea la cunoştinţa d-lui Ministru».

D-l *M. Boldur.* Intâmplător fiindu-i cunoscută chestia, crede că este şi un antagonism între d-l Director dela Iaşi şi d-l Andrei Ionescu, deci, pedeapsa cerută de d-l Director este o greşeală, şi e de mirat că Administraţia Casei Pădurilor, nu a observat.

Este de părere să se atragă atenţia Casei Pădurilor să respecte ordinul prin care se acordă concediile şi să ridice pedeapsa d-lui Andrei Ionescu.

D-l *Bosoancă* nu e de părere să se intervină la d-l Ministru, ci numai la Casa Pădurilor care să ridice pedeapsa.

D-l *P. Ioan* crede că după cercetarea care s'a făcut, să se asculte şi d-l Grumăzescu şi d-l Andrei Ionescu şi după ce vom avea şi declaraţiile lor, în urmă să se decidă.

D-l *Antonescu* este de părerea d-lui P. Ioan să se ceară şi d-lui Grumăzescu relaţii.

Intrucât referatul d-lui Popovici e prea aspru, recomandă, pentru a obţine acelaş rezultat şi în scopul de a menţine armonia, să se găsească o modalitate mai blândă, astfel ca din acest incident să nu se nască noui duşmani Societăţii.

D-l *Florescu* arată că s'a stabilit într'o şedinţă trecută să se intervină pentru concedii şi anume: prima Luni din fiecare lună şi cred că aşa s'a aprobat de Casa Pădurilor.

D-l *Stinghe* spune că poate d-l Grumăzescu a înţeles că d-sa să dea aprobarea, iar nu că aprobarea este dată de Casa Pădurilor. Propun să facem o adresă Casei Pădurilor şi să arătăm că ordinul nu a fost înţeles bine de Direcţie, să se ceară să se explice acest ordin şi să se ridice pedeapsa d-lui Andrei Ionescu.

D-l *Popovici* arată că dacă d-l Grumăzescu nu a înţeles ordinul, atunci nu se explică cum nici la Casa Pădurilor nu a fost suficientă pricepere încât s'a aplicat pedeapsa prin simplă rezoluţie pe raportul d-lui Grumăzescu şi crede că nu este altceva decât rea voinţă, după cum a scris şi în referat.

D-l *P. Ioan* constată că în zece luni am avut 24 şedinţe şi d-l Andrei Ionescu nu a luat parte decât la 5 şedinţe, deci nu a făcut nici un abuz.

D-l *Drăcea* arată că decedatul preşedinte M. Tănăsescu a cerut concediu numai pentru prima Luni din fiecare lună şi Casa Pădurilor a aprobat propunerea Societăţii numai pentru 1928/1929.

D-l *Stinghe* arată că pedeapsa nu s'a dat pentrucă permisia nu a fost cerută la începutul lunei şi anume pentru Luni, întrucât d-l Grumăzescu a arătat acest lucru în raport.

D-l *Drăcea* spune că este regetabil că s'a produs incidentul şi faţă de aprobare crede că nu mai e nevoe să facem o continuare de anchetă.

D-l *P. Ioan* este de părere să se facă anchetă întrebând pe d-l Grumăzescu ca membru al Societăţii.

D-l *Grozescu* crede că în această chestie ar trebui să se intervină la Casa Pădurilor şi să arătăm că în acea zi au fost lucrări importante şi să se ridice pedeapsa d-lui Andrei Ionescu, iar pentru viitor să se ceară concediu pentru toate zilele în care se ţin şedinţe.

D-l *Popovici* spune, că chiar dacă s'ar admite că în acea zi nu a fost prima şedinţă dela începutul lunei d-l Grumăzescu nu numai că nu a fost larg, dar nici nu a dat explicaţiuni în raport şi nici Administraţia Casei Pădurilor nu a vrut să cerceteze, ci a pedepsit imediat, rezultă rea voinţă şi ostilitate din partea administrației contra Societății, care a început să scape de oarecare terorizare făcută până aci de Administrația Casei Pădurilor.

D=l *P. Ioan* cere să se citească sancțiunea din Statute, care prevede excluderea din Societate a acelora cari lucrează contra ei.

D=l *Stinghe* desprinde chestiunea în două: dacă e vorba de administrație, de funcționarii Casei Pădurilor, vom interveni să se revină asupra pedepsei; dacă e vorba să întrebăm pe d=l Grumăzescu ca membru, atunci să=i cerem cont de felul cum s'a comportat față de Consilierul Ionescu.

D=l *N. G. Popovici* arată că dacă d=l Ionescu ar fi avut un interes familiar grav, era suficient ca dânsul să lase pe biroul d=lui Grumăzescu raportul de concediu și să plece; cu atât mai mult deci putea să facă astfel pentru Societate care avea nevoe de prezența d=lui Ionescu. Să sancționăm deci purtarea unui membru al Societății, care împedică pe alțiii să=și facă datoria și să cerem suprimarea pedepsei dată de Casa Pădurilor.

D=l *M. Boldur* este de părerea d=lui Popovici, a cere să se revină asupra pedepsei dată de Casa Pădurilor și să se ceară d=lui Grumăzescu să arate de ce a procedat astfel.

D=l *Drăcea* dorește să se păstreze prestigiul Societății și totdeauna să se evite conflictele. Administrativ, camaradul Grumăzescu a greșit crezând că d=l Ionescu nu trebuia să plece în concediu, însă nu ne ocupăm de priceperea d=lui Grumăzescu din acest punct de vedere, dar ca membru să=i scriem că a dovedit o atitudine rea față de Societate.

D=l *Popovici* crede că chestiunea d=lui Grumăzescu este prevăzută la art. 4 și art. 9 din statutele Soc. Progresul Silvic;

Față de pedeapsa dată Soc. trebue să intervină și conf. art. 1 al. f să apere interesele membrilor săi, și atunci crede că nu este suficient a lua măsuri numai în baza acestor articole, ci să sancționăm și pe cale administrativă și propune:

a) să supunem cazul autorității superioare în conf. cu Art. 9 din statute.

b) să luăm măsuri contra membrilor cari au acționat înpotriva Societății.

c) să intervenim la Casa Pădurilor să se ridice pedeapsa.

D=l *P. Ioan* e de părere ca Societatea să=i întrebe pe cei ce sunt în cauză să răspundă cum au înțeles să lucreze contra Soc.

D=l *Popovici* propune să se facă 3 scrisori pe care să le redacteze d-sa, către d=l Grumăzescu, către d-l Anastasescu și a treia pentru ridicarea pedepsei.

D=l *Drăcea* propune să se facă cererea de concediu și pentru anul acesta.

D=nii *Priboianu* și *Boldur* propun să se ceară concediu ori de câte ori se fac convocări la Societate.

D=l *P. Ioan* propune să se ceară concediu pentru 12 ședințe pe an.

D=l *Drăcea* propune să se ceară odată pe lună.

D=l *Grozescu* să se propună cel mult 2 ședințe pe lună.

Se admite propunerea d=lui Drăcea care e pusă la vot și anume: să se ceară concediu odată pe lună la termenul fixat de birou.

D=l *Florescu* citește art. 32 din Statut prin care se face alegerea biroului, arătând că trebue să se facă în prima ședința după 1 Ianuarie.

D-l *Stinghe* propune să se aleagă acelaş birou ca şi anul trecut.

D=l *Popovici* propune să se facă alegerea conform statutului cu vot secret a vice=preşedinţilor.

D=l *Drăcea* «întrucât statutul cere vot secret sunt de părere să ne raliăm propunerii d=lui Popovici».

Se procedează la alegerea vice=preşedinţilor prin vot secret: şi se aleg d=nii C. P. Georgescu şi M. Drăcea.

Se procedează la alegerea casierului şi se alege prin vot secret d=l D. Grozescu.

Idem Secretar=general d=l Petre Ioan.

Secretari { V. N. Priboianu
M. St. Suhăţeanu

D=l *Florescu* arată că este mulţumit de alegerea ca secretar general a d=lui P. Ioan în locul d=sale, care a funcţionat 10 ani şi are o datorie să răstălmăcească un testament ai foştilor preşedinţi Al. Constantinescu şi M. Tănăsescu că, atât cât va fi secretar=general să nu facă politică şi să fie imparţial în interesul societăţii.

D=l *Drăcea* subliniază şi d=sa ceeace a spus d=l Florescu şi recunoaşte că d=l Florescu a dus multe greutăţi şi s'a sbuciumat în interesul societăţii.

In ceeace priveşte politica, crede că cele spuse trebue să se aplice la toţi consilierii.

Mulţumeşte pentru încrederea ce i s'a acordat de a fi reales ca vice=preşedinte.

D=l *N. G. Popovici* felicită pe nouii aleşi, cu dorinţa ca d=lor să facă ca societatea să=şi capete independenţa pentru demnitatea corpului silviculturii. Le urează putere de muncă şi să ţină socoteală că trebue să menţină o armonie iar discuţiunile şi incidentele să se termine în casa noastră, făcând ca d=sa, care cedează întotdeauna când e vorba de armonie. In ce priveşte politica d=sa spune că nu a făcut decât politică forestieră. Pe domnul P. Ioan noul ales îl roagă ca prin puterea de muncă ce are, să facă astfel ca hotărîrile ce va fi pus să împlinească, să le facă cu multă cugetare.

Urează ca anul nou să dea mai multă putere de muncă tuturor pentru propăşirea meseriei noastre.

D=l *Drăcea* mulţumeşte d=lui Popovici pentru sfaturile d=sale cari sunt primite cu plăcere.

Cere să se delege un reprezentant silvic pentru a lua parte la comisia pentru elaborarea materialului convenţiunilor comerciale, care lucrează sub preşedinţia Secretarului general al Ministerului de Agricultură şi Domenii.

Se delegă d=l prof. N. G. Popovici.

Şedinţa se ridică la ora $9^1/_2$.

Preşedinte, *M. Drăcea.*

p. Secretar=general, *V. N. Priboianu*

PROCES-VERBAL Nr. 2

Şedinţa din 29 Ianuarie 1930

Şedinţa se deschide la orele 18 sub preşedinţia d-lui C. P. Georgescu şi în prezenţa d-lor membri: P. Antonescu, A. Atanasescu, M. Drăcea, M. P. Florescu, D. Grozescu, P. Ioan, Andrei Ionescu, Horia Lazăr, A. Nedelcovici, N. G. Popovici, V. N. Priboianu, V. Stinghe, Şt. M. Suhăţeanu, D. Tomuţă.

Se citeşte şi se aprobă procesul-verbal al şedinţei precedente şi după ce d-l C. P. Georgescu mulţumeşte pentru încrederea ce Consiliul i-a acordat, realegându-l din nou ca vice-preşedinte, se trece la discutarea chestiunilor puse la ordinea zilei.

1. Adunarea generală pe 1930.

D-nii Drăcea, Stinghe şi Antonescu, susţin ţinerea unei Adunări generale, în discuţia căreia se pot aduce chestiuni de interes general şi de oricât de mare importanţă.

Congresul se face pentru lumea din afară, este pretenţios, incumbă temeinică şi deci lungă pregătire şi când îl facem, trebue să ţintim a fi cel puţin pe aceiaşi treaptă cu Congresele altor Corpuri constituite, ţinute în ultimul timp.

Cât despre un Congres internaţional, cu care ocazie ne expunem judecăţii severe a străinilor, suntem şi mai puţin pregătiţi.

De altfel Congresul internaţional al Uniunii staţiunilor de experimentaţie forestieră, ce se ţine la câte 3 ani, s'a fixat pentru 1933 la Nancy, iar pentru 1936 la Budapesta.

D-l *Popovici* este pentru un Congres în Mai 1930, pentrucă n'am mai avut asemenea manifestări de 5 ani, şi tocmai acum putem aduce în discuţie chestiuni la care să interesăm şi persoane din afară de Corp. Chiar un Congres internaţional am putea susţine pentru că scopul lui, adică: cunoaşterea între reprezentanţii diferitelor ţări, aducerea în discuţie a un chestiuni cu caracter internaţional şi posibilitatea de a arăta ce s'a lucrat şi la noi, îl putem atinge.

D-l *P. Ioan* propune numirea unei comisiuni, care într'o apropiată şedinţă să vie cu un program formulat, în privinţa celor ce urmează a se face în Mai.

D-l *Grozescu* crede că Congresul îl fixează Adunarea generală.

Consiliul hotărăşte ţinerea unei Adunări generale în zilele de 8—12 Mai, urmată de o excursie. Numeşte o comisiune compusă din d-nii Popovici, Antonescu, Drăcea, Stinghe, Grozescu, Priboianu şi P. Ioan, pentru a alcătui programul Adunării generale şi care concomitent, să studieze posibilitatea unui congres naţional, şi eventual a unuia internaţional.

2. Conferinţele anuale.

Consiliul hotărăşte ca aceiaşi comisiune să se ocupe şi cu chestiunea conferinţelor anuale, ţinând seamă de sugestiile d-lui C. P. Georgescu, care arată că experienţa dovedeşte că conferenţiarii trebue să fie desemnaţi, iar intenţiile societăţii noastre de a ţine la fiecare început de an conferinţe, să fie aduse la cunoştinţa Corpului silvic printr'o circulară în revistă.

D-l *Andrei Ionescu* se şi înscrie cu o conferinţă pentru luna Aprilie a. c.

3. Bugetul pe 1930.

D-l *Casier Grozescu* expune economia proectului de buget încheiat la venituri şi cheltueli cu un total de 3.920.502 şi cu un minus la venituri faţă de anul trecut de 300.000 lei, nefiind trecută subvenţia Ministerului de Domenii pentru revistă.

După discuţii contradictorii susţinute de d-nii: N. G. Popovici, C. P. Georgescu, M. Drăcea, V. Stinghe, P. Antonescu, P. Ioan, V. Priboianu, D. Tomuţa şi N. Lazăr.

Consiliul hotărăşte:

e) O comisiune formată din cei cari au făcut şi au de gând să mai facă observaţiuni la buget, să-l analizeze mai cu atenţiune în zilele următoare şi ţinând seamă de referatul d-lui Popovici, de cererile de mărirea salariilor personalului administrativ, de dosarul cu referate de îmbunătăţiri necesare căminului şi de cererile de ajutor, să se întocmească un buget, care la venituri să fie cumpănit, iar la cheltueli clarificat prin crearea de articole strict corespunzătoare cheltuelilor.

b) In privinţa subvenţiei de 300.000 lei să se intervină la minister pentru a ne-o aproba şi ordonanţa.

c) Până la votarea bugetului se autoriză comitetul să facă cheltueli strict necesare conform bugetului vechiu, în limita sumei totale de 100.00 lei.

d) Se aprobă a se vărsa pe seama Casei de Credit Economie şi Ajutor a Corpului silvic, încă o sumă de 500.000 lei din capitalul de restituit.

4. In chestia Andrei Ionescu.

D-l referent *N. G. Popovici* citeşte adresa prin care Societatea «Progresilvic» intervine către Administraţia Casei Pădurilor să revină asupra pedepsei dată d-lui Andrei Ionescu, pentrucă în calitate de membru al Consiliului de Administraţie a lipsit dela serviciu motivat şi autorizat în zilele de 28 şi 29 Octombrie 1929.

b) Adresa prin care Societatea «Progresul silvic» intervine către Casa Pădurilor să permită, pentru anul 1930, membrilor din Consiliul de Administraţie al societăţii cu domiciliul afară din Bucureşti, să ia parte la una din şedinţele ordinare ce se vor ţine în prima şi a treia Mercuri din fiecare lună.

Consiliul aprobă trimiterea ambelor adrese.

c) D-l *N. G. Popovici* mai citeşte o scrisoare observatoare, adresată d-lui Grumăzescu, pentru atitudinea contrară intereselor societăţii ce a avut în chestia Andrei Ionescu.

Se renunţă a se trimite această scrisoare, deoarece s'au petrecut ulterior fapte noui ce agravează situaţia d-lui Grumăzescu.

D-l *Secretar General* citeşte o alta intervenţie a d-lui Andrei Ionescu către societate şi protestul de solidarizare cu d-sa a altor 6 camarazi din centrala Direcţiei Iaşi, provocate de adresa cu Nr. 12.460 din 29 Noembrie 1929, pe care d-l H. Grumăzescu a trimis'o din proprie iniţiativă, decanatului Facultăţii de Ştiinţe Iaşi, în cuprinsul următor:

«Domnule Decan,

«D-l inginer şef silvic Andrei Ionescu, ocupând postul de conferenţiar «la Secţia Agronomică pentru specialitatea silvică fără ca acea Facultate să «fi cerut referinţe acestei Direcţiuni unde funcţionează, avem onoare a vă tri«mite pe verso copie după «Decretul Regal Nr. 14.772/1919 publicat în «Mo«nitorul Oficial» Nr. 24 din 17 Mai 1919, din care se pot vedea anteceden«tele sale şi nu credem că o asemenea persoană poate ocupa un asemenea post, «la cea mai înaltă instituţie de cultură românească.

«Dacă astăzi se găseşte în serviciu, a fost primit prin indulgenţă de a «nu fi zdrobit în carieră pentru toată viaţa şi pentrucă în acel timp nu exista «legea de organizarea a Corpului silvic nici Statutul funcţionarilor publici».

Consiliul, în urma cuvânturilor d-lor Popovici, Drăcea, Antonescu, Stinghe, P. Ioan, D. Grozescu, ia act că între membri Soc. noastre din Centrala Direcţiei Iaşi, de mai mult timp sunt fricţiuni şi resentimente destul de dăunătoare prestigiului Corpului, dar apreciază că aceasta este o chestie de ordin ad-tiv şi de competenţa organelor erarchice. Ultima acţiune a d-lui Grumăzescu însă, întrece orice margini închipuite pentru ca prin actul său, unanim reprobabil, a lucrat vădit contra intereselor Corpului silvic, contra Societăţii noastre, împotriva programului ei şi cu repercusiuni grave asupra prestigiului corpului profesoral. Consiliul este de părere să i se aplice rigorile art. 9 din Statut, excluderea din Societate.

Deşi exluderea — spune d-l P. Ioan — hotărîtă de Consiliul de Ad-ţie, are nevoie de aprobarea Adunărei generale şi deci, învinuitul poate să se apere cu acea ocazie, totuşi D-nii C. P. Georgescu şi M. P. Florescu, la parerea cărora se raliază şi d-l Drăcea susţin să se ia, înainte de hotărîre, şi declaraţia d-lui Grumăzescu.

Consiliul decide: *a)* ca d-nii Popovici, Stinghe Drăcea să facă d-lui Grumăzescu un chestionar la care să fie obligat a răspunde în max. 10 zile;

b) d-l *Popovici* să continue cu cercetarea acestei laturi a diferendului dela Iaşi şi

c) Societatea să intervină la autoritatea superioară pentru ca să ia măsuri prin cari, să pună capăt repede şi definitiv situaţiei dela Iaşi, care ia proporţii dăunătoare serviciului şi Corpului.

5. Se aprobă înscrierea în Societatea noastră pe 1 Ianuarie 1930, a următorilor 16 ingineri silvici: Leonida A. Cerna, N. Hristu, Gh. C. Georgeanu, Ioan Toma, Valeriu Dinu, Frederich Haner, Nicolae P. Taşcă, Francisc Pall, Iosif Roiescu, Andrei Mălăescu, Lucian Nicolaescu, Romeo Gheorghiu, Nicolae Verşescu, Ion Gh. Adam, Vasile Lazăr şi N. Th. Avram.

6. D-nii *Stinghe* şi *Grozescu* se însărcinează se refere asupra memoriilor şi intervenţiilor camaradului Mateescu, privitoare la păşuni, islazuri, goluri alpine.

7. Se aprobă cumpărarea 20 bilete a câte 300 lei pentru festivalul Soc. Elevilor Ingineri Silvici dela Politechnică.

Şedinţa se închide la ora târzie de 20,45 în dorinţa manifestată de toţi membrii Consiliul ca pe viitor şedinţele să înceapă la ora anunţată, iar discuţiile să fie astfel raţionalizate încât să se utilizeze la maximum şi în interesul Societăţii, timpul disponibil.

Preşedinte, *C. P. Georgescu.* Secretar General, *P. Ioan.*

PROCES-VERBAL Nr. 3

Şedinţa din 5 Februarie 1930.

Şedinţa se deschide la ora 7 seara, sub preşedinţia d-lui C. P. Georgescu, vice preşedinte, şi în prezenţa următorilor membri: M. Drăcea, M. P. Florescu, D. Grozescu, P. Ioan, A. Nedelcovici, V. N. Priboianu, V. Stinghe, D. Tomuţă.

1. Bugetul pe 1930, deşi fusese dat spre definitivă întocmire unei comisiuni, provoacă totuşi noui discuţiuni, fără însă ca asupra felului cum a fost prezentat să i se fi adus vreo modificare. Se aprobă.

Cu ocazia discuţiei bugetului se mai hotărăşte:

a) Fondul creiat pentru prima de muncă a personalului creiat prin hotărîrea Consiliului de Ad-ţie din 9 Aprilie 1928 să se împartă personalului numai în limita sumei de lei 3558, cât a fost realizat dela ascensor, iar restul să se considere vărsat în casa Societăţii, întrucât personalului i s'au dat tantieme pe 1929 din fondurile Societăţii.

b) Aprobă mărirea salarilor funcţionarilor precum urmează:

N. Paia	dela 9000	la 10.000	lei lunar.
A. Cumacenco	» 3000	» 3.800	» »
Maria Tiţa	» 2500	» 2.900	» »
Al. Urecheanu	» 2500	» 2.900	» »

c) Societatea fiind solicitată să tipărească pe cheltuiala sa Cursul de drumuri al d-lui Prof. N. Saegiu şi Terminologia silvică a d-lui Ittu, în principiu se aprobă, după propunerea d-lui M. Drăcea şi P. Ioan, ca în vederea constituirei şi a unei biblioteci de manuscrise, să se cumpere lucrarea d-lui Ittu.

2. In privinţa închirierii localului se hotărăşte a se cere relaţii Casei Pădurilor, punându-i-se în acelaş timp în vedere, că întreg etajul I va fi rezervat pentru trebuinţele Societăţii.

3. Se aprobă cumpărarea a trei bilete de câte 1000 lei pentru balul Soc. Principele Mircea.

4. Se admite ca membru al Societăţii pe data de I Ianuarie 1930 d-l ing Ion Mihăescu.

5. Se ia act de mulţumirile d-lor Traian Ionescu, Horia Manole şi N. Pascovici pentru premiere, precum şi de mulţumirile d-lor Elevi Ing. Silvici pentru acordarea gratuită a sălei, pentru serata dela 14 Decembrie 1929.

Şedinţa se închide la ora 8, amânându-se restul chestiunilor dela ordinea zilei, pentru şedinţa următoare.

p. Preşedinte, *C. P. Georgescu*

p. Secretar General, *P. Ioan*

PROCES-VERBAL No. 4

Ședința de la 20 Februarie 1930

Ședința se deschide la ora $7^1/_2$ seara sub preşedinţia d-lui C. P. Georgescu şi în prezenţa următorilor membri:

P. Antonescu, Gh. Agapie, M. Drăcea, M. P. Florescu, P. Ioan, Gh. Năstăsescu, V. N. Priboianu, V. Stinghe, M. Suhăţeanu şi D. Tomuţă.

După aprobarea sumarului şedinţei precedente, se intră în ordinea de zi.

1. Asupra înhirierii localului se amână discuţia până se va vota «Legea pentru administrarea pădurilor».

2. Asupra conferinţelor anuale, în urma discuţiei angajate între d-nii: P. Antonescu, V. Stinghe şi C. P. Georgescu, se cade de acord a se desvolta 2 feluri de conferinţe: unele cu caracter educativ şi altele pentru propagandă.

Pentru conferinţele din cea din urmă categorie, cât şi pentru desbaterile adunărei generale din acest an, se vor formula subiecte în legătură cu noua lege pentru administrarea pădurilor.

D-l Antonescu îşi anunţă subiectul a 3 conferinţe pe care le va desvolta treptat, sub auspiciile Soc. «Progresul Silvic»:

1. Cehoslovacia din punctul de vedere forestier,
2. Propaganda forestieră şi
3. Estetica în amenajament.

3. D-l *C. P. Georgescu* aduce la cunoştinţa Consiliului, că D-l Ministru Mihalache a dat din Bugetul Ministerului pentru publicarea Revistei Pădurilor, deocamdată o subvenţie de 200.000 lei şi a promis că va mai aproba până la cel puţin 300.000 lei cât am avut şi în ceilalţi ani.

4. In privinţa luărei terenului de hrană, Soc. «Progresul Silvic» îşi va exprima şi ea punctul de vedere printr'un referat.

5. Pentru executarea reparaţiilor şi complectărilor la Cămin, Comitetul de Direcţie va prezinta într'o şedinţă viitoare un proect întocmit în raport cu prevederile bugetare.

6. Se aprobă înscrierea în Societate, pe data de 1 Ianuarie 1930, următorilor ingineri silvici: Albert Amlacher, Nicolae Iancovici, Grig. Mironescu, Traian Popp, Ion. I. Stângă, Iosif Konrad, V. Veselovschi, Al. N. Bătucă, Rimbaşiu, Victor G. Munteanu, Const. I. Anghelescu, Filip N. Vulpe. Ion Ion D. Caloianu, Al. Gh. Sava, Al. G. Cimoca, Stelian Şerbănescu, Iosif Marcu, Const. G. Ştefănescu, George Teleagă.

7. D-nii *G. P. Antonescu, N. N. Caragea şi D. Sburlan*, mulţumesc pentru premiile ce li s'au acordat de Soc. «Progresul Silvic».

8. D-l *Secretar General* comunică punerea în lucru a unui Anuar complect al membrilor Soc. «Progresul Silvic» şi cere autorizarea pentru publicare, care se admite principial.

D-l *Antonescu* cere să se publice în Revistă catalogul general al Bibliotecii şi apoi la diferite intervale câte o listă a nouilor achiziţiuni de scrieri.

9. Se scuteşte de plata taxelor către Societate d-l ing. Nyiri Dionisie, pensionar.

10. Soc. Elevilor Industriali dela Şcoala Politechnică mulţumeşte pentru acordarea sălei pentru balul de la 25 Ianuarie.

11. Se resping cererile d-lor ing. Coloman Mészáros şi Eft. Petrescu pentru restituirea sumelor subscrise la clădire, ca nefiind făcute în termen, iar sumele respective fiind depuse la Casa de Credit, Ec. şi Ajutor a Corpului silvic şi se aprobă restituirea d-lui Em. Iucze căruia fiind retras din Societate şi necunoscându-i-se adresa, nu i s'a comunicat să facă cerere de restituire în termen.

Şedinţa se închide la ora 8.30.

Preşedinte, *C. P. Georgescu*

Secretar General, *P. Ioan*

⁂

Societatea «Progresul silvic» a înfiinţat un registru în care se trec toate articolele sau informaţiile de însemnătate silvică, apărute în ziare.

Pentru a se obţine un tablou general al problemelor cari ne interesează, domnii colegi sunt insistent rugaţi a decupa din ziare sau publicaţii tot ceeace poate contribui la acest scop şi a le trimite pe adresa «Revistei Pădurilor».

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Casa Pădurilor

Direcţia amenajerilor

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor.

Asupra raportului d-lui administrator al Casei Pădurilor;

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare a codului silvic publicată în «Monitorul Oficial» No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Oancea, pendinte de comuna Măscurei, judeţul Tutova, proprietatea d-lui Virgil Ivanciu, în suprafaţă de 20 ha 4700 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea în 2 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Cobia-Foaia, pendinte de comuna Cobia, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile Bucureşti, în suprafaţă de 2047 ha 8100 m^2, din care 159 ha 4000 m^2 poeni şi goluri. Regimul codru cu 2 tăeri succesive la interval de 12 ani pentru 1340 ha 8100 m^2 şi crâng cu 60 rezerve la ha pentru 47 ha 6000 m^2. Revoluţia normală 96 ani pentru seria de codru, exploatându-se în prima perioadă de exploatare afectaţia I şi IV, şi revoluţia normală de 30 ani pentru seria de crâng cu exploatarea în 30 ani. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar din seria de codru cu 2 tăeri succesive şi 500 lei de fiecare hectar din seria de crâng. Lucrările culturale din afectaţia II-a şi III-a a seriei de codru cu tăeri succesive se reduc numai la extragerea arborilor uscaţi şi căzuţi. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Hâroaia, pendinte de comuna Bălăneşti, judeţul Neamţ, proprietatea moştenitorii P. Rosetti-Bălănescu, în suprafaţă de 41 ha 9500 m^2, din care 14 ha 3800 m^2 goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea în 30 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Belgunu-Leoteşti, pendinte de comuna Leoteşti, judeţul Romanaţi, proprietatea d-lui Alex. Crivăţ, în suprafaţă de 20 ha. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani. Exploatarea în 2 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Lupu, pendinte de comuna Chitila-Mogoşoaia, judeţul Ilvov, proprietatea C. şi S. Gheorghiade, în suprafaţă de 21 ha 4400 m² din care 5 ha 7100 m² poeni şi goluri. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani. Exploatarea în 1 an. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Leleasca-Dobroteasa, pendinte de cocomuna Leleasca, judeţul Olt, proprietatea d-lui Al. I. Tărtăşescu, în suprafaţă de 69 ha 6300 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 24 ani. Exploatarea în 2 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Cepari, pendinte de comuna Cepari, judeţul Argeş, proprietatea d-lui major D. Seltea, în suprafaţă de 15 ha 6000 m². Regimul codru cu tăeri succesive aplicându-se ultima tăere de regenerare, adică cea definitivă. Revoluţia normală 80 ani. Exploatarea în 2 ani. Garanţia de împădurire 1500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 1 Martie în 1930 cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *V. Potârcă*

p. Conformitate, *Nedescifrabil.*

Nr. 12.756/930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Paltinul, pendinte de comuna Poienile de sub Munte, judeţul Maramureş, proprietatea d-nei Maria Rednic şi alţi 7 (şapte), în suprafaţă de 235 ha 1300 m². Regimul codru grădinărit pe 48 ha 8000 m² şi codru cu tăere rasă pe 186 ha 3300². Revoluţia normală 80 ani. Exploatarea în 3 ani la seria de codru grădinărit şi în 4 ani la seria de codru cu tăere rasă. Garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar din seria de codru grădinărit şi 3000 lei pe ha din seria de codru cu tăere rasă. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Cireş, pendinte de comuna Cireş, judeţul Storojineţ, proprietatea d-lui S. Ausländer şi S. sorii F. Ausländer, în suprafaţă de 491 ha 7000 m² din care 2 ha goluri şi poeni. Regimul codru cu 40 rezerve la fiecare ha. Revoluţia normală 80 ani. Exploatarea în 23 ani. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pădurii «Pădurea de jos şi Pădurea de hotar» pendinte de cocomunele Baţani şi Filia, judeţul Odorhei, proprietatea Composesoratului din Baţanii-Mici, în suprafaţă de 864 ha 3500 m². Regimul codrului cu 2 tăeri succesive la interval de 10 ani pentru seria I, II şi III şi codru grădinărit pentru seria IV de protecţie. Revoluţia normală 80 ani. Exploatarea în 80 ani. Garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar pentru seria I, II şi III. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Mânăstire, pendinte de comuna Silvaşul de Câmpie, judeţul Cluj, proprietatea d-lui Edmund Gaal, în suprafaţă de 41 ha 5900 m². Regimul crâng cu 30 rezerve la ha. Revoluţia normală 20 ani. Exploatarea în 17 ani. Semincerii bătrâni nu se vor scoate decât numai odată cu tăerea parchetului în rând. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare, amenajament etc., se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente amenajamente, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi art. adiţional, anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 1 Martie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *V. Potârcă*

p. conformitate, *Nedescifrabil.*
Nr. 12.744 930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatarea pădurei Bicsad în suprafaţă totală de 2348 ha 7000 m² pendinte de com. Bicsad, jud. Trei Scaune, depus de Soc. Anonimă Zăbala pentru industria forestieră în calitate de cumpărătoare spre exploatare a acestei păduri pentru întinderea de 2302 ha 6400 m² dela d-l Armin Mikeş.

1. Revoluţia normală 90 ani.
2. Exploatarea în 12 ani.
3. Regim şi tratament: Codru cu 2 tăeri succesive în arboretele bătrâne.
4. In arboretele tinere, cu o stare de masiv încheiat, având o înălţime de cel puţin 5 m în care se găsesc diseminaţi la ha până la 40 seminceri, adică arbori bătrâni rămaşi din exploatările anterioare nu se vor face tăeri.

Dacă numărul acestor arbori va fi mai mare de 40 la ha se vor putea extrage toţi cei având peste 20 cm diametru şi prin o singură tăere.

5. In arboretele de vârstă amestecată, dacă acestea vor avea pe ha mai puţin de 70 arbori cu diametru de 20 cm la 1.30 m. dela sol deasemenea nu se vor face tăeri.

Dacă numărul acestor arbori va fi mai mare de 70 la ha, se vor putea extrage toţi cei având peste 20 cm diametru şi prin o singură tăere.

6. Garanţia de regenerare în arborete unde se fac tăeri va fi de 800 lei la ha; pentru celelalte 3000 lei la ha
7. Dealungul şoselei Tg. Săcuesc Bicsad se va delimita în parcelele P. O. R. o zonă de protecţie de 150 m lăţime deoparte şi alta a drumului în care nu se va face nici o tăere.

Asemenea se va lăsa în juru gropilor cu apă zisă minerală, o zonă de protecţie de 50 ha în care se vor face numai tăeri în codru grădinărit, pentru care se va întocmi ulterior regulament de exploatare.

8. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Acest regulament de exploatare etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din acest regulament au fost date eronat, sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiul respectiv şi articolul adiţional anexat lui sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 22 Februarie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *V. Potârcă*

p. conformitate *Nedescifrabil.*
Nr. 10.815,930.

CASA DE CREDIT, ECONOMIE ŞI AJUTOR
A
CORPULUI SILVIC C. E. A. C. S.
Sediul: Bucureşti III – B-d Brătianu, 57 bis

Face toate operaţiunile de bancă. Imprumuturi la membrii în contul salariului, împrumuturi pe gaj de efecte, pe ipoteci, etc.

Primeşte spre fructificare la vedere şi pe termen în condiţiuni avantajoase.

VIZITAŢI ŞI EXPUNEŢI PRODUSELE D-VS LA
EXPOZIŢIA INTERNAŢIONALĂ DE VÂNĂTOARE DIN LIPSCA 1930
‹finele Mai până la Septembrie›
IN CADRUL
EXPOZIŢIEI INTERNAŢIONALE DE BLĂNURI «I P A»
Informaţiuni prin organizaţiile ei şi prin
ADMINISTRAŢIA IPA SECŢIA VÂNĂTOARE LEIPZIG
C. 1 Brühl 70, ‹Germania›

SOCIETATEA

„PROGRESUL SILVIC“

Inchiriază pentru conferinţe, adunări, concerte, etc., Sala mare a localului său din

B-DUL I. C. BRĂTIANU No. 57 bis

unde doritorii se pot adresa

ESTE

în interesul Societăţilor
Forestiere şi tuturor
aşezămintelor industriale
să facă reclamă prin
REVISTA PĂDURILOR

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: **Stinghe V.**

Membrii:

Drăcea M. **Ioan P.**
Rădulescu M.

Secretar de redacție: **Ștefănescu-Suhățeanu M.**

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1930:

Președinte:
Vice-Președinte: **Georgescu C. P.**
Drăcea M.
Secretar general: **Ioan P.**
Casier: **Grozescu Dem.**
Secretari: **Priboianu V.**
Ștef.-Suhățeanu M.

Membrii:

Agapie G.
Antonescu P.
Atanasescu A.
Boldur M.
Bosoancă C.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Ionescu A.
Lazăr H.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Popescu Alex.
Popovici Gh. N.
Stinghe V.
Tomuța D.

Cenzori: **Cratero O., Vasiliu L., Sculy X.**
Cenzori supleanți: **Botescu I., Florescu I., Fonai I.**

Prețul abonamentului:

Pe un an	**300 lei**
» » » pentru membrii Societății	**200 »**
» » » pentru conductori și brigadieri	**75 »**
Numărul	**25 »**

Manuscrisele nepublicate se înapoiază

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Anghel Saligny, 2

BIBLIOTECA CENTRALĂ
a „ASOCIAȚIUNII"
* SIBIIU *

Anul XLII
Martie
1930
Nr. 3

ECA CENTRALA
„ASOCIAŢIUNII"
SIBIIU

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC"

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

SUMARUL:

Studii-Referate: Pădurile Statului şi rezultatul exploatării lor . . . . . **D. A. Sburlan**

Probleme administrative: Bugetul administraţiei pădurilor pe anul 1930. **P. A. Grunau**

Juridice şi legislaţie: Asupra amnistiei şi graţierei . . . . **C. Ivanovici**

Comerţul lemnului: Cronica lemnului . . . . **I. Dumitrescu**

Fapte şi comentarii: Un strigăt de alarmă . . . . **A. M. Eliescu**

Mijloace primitive . . . . **H. Manole**

Criza de scris . . . . **N. N. Caragea**

Cărbunele de lemn carburant . . . **V. Lazăr**

Cronica: Conferinţe — Congresul carbonului carburant.

Recenzii. — Revista revistelor. — Informaţiuni.

Necrolog. — Soc. «Progresul Silvic».

Publicaţiuni.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 57 bis
BUCUREŞTI

XLII-e Année
Mars
1930
Nr. 3

REVUE DES FORÊTS

Publication mensuelle de la Société
forestière roumaine „Progresul Silvic“

SOMMAIRE:

Etudes-Comptes-rendus: Les forêts de l'Etat et le resultat de leur exploitation . . . . **D. A. Sburlan**

Problèmes administratifs: Le budget de l'administration forestière de l'Etat pour 1930 . . . . **P. A. Grunau**

Juridiques et législation: Sur les décrets d'amnistie . . . . **C. Ivanovici**

Commerce du bois: Chronique du bois . . . . **I. Dumitresco**

Faits et Commentaires: Un cri d'alarme . . . . **A. M. Eliesco**
Moyens primitifs . . . . **H. Manole**
Manque d'écrivains . . . . **N. N. Caragea**
Le charbon de bois comme carburant **V. Lazăr**

Chronique: Conférences. — Congrès international du charbon carburant.

Récensions. — Revue des revues — Informations.

Nécrologe. — Soc. «Progresul Silvic». —

Publications.

RÉDACTION ET ADMINISTRATION: Bd. I. C. BRATIANO No. 57 bis
BUCAREST

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

Anul XLII Martie 1930 Nr. 3

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAŢII „PROGRESUL SILVIC“

STUDII-REFERATE

PĂDURILE STATULUI
ŞI
REZULTATUL EXPLOATĂRII LOR

de D. A. SBURLAN
ing. şef silvic

Pădurile domeniale sunt, fără îndoială, cea mai de seamă avuţie publică a Statului român, constituind prin natura lor, prin rolul lor în economia naţională şi prin siguranţa ce-o reprezintă ca investiţie şi producţie, una din pietrele fundamentale ale creditului său financiar.

Chiar dacă venitul direct, ce-l aduc anual pădurile, nu este atât de însemnat, încât să influenţeze simţitor încasările Statului, acestea totuşi prin mulţimea transacţiilor ce ocazionează, prin imensele capitaluri ce fructifică şi prin marele număr de muncitori ce ocupă, constitue unul din cele mai vaste aparate de producţie naţională.

In general puţin cunoscut până acum de marele public, domeniul forestier al ţării a făcut în ultimii ani obiectul celor mai ample discuţiuni, atât în cadrele restrânse ale specialiştilor şi economiştilor cât şi în presa cotidiană.

Dela început chiar, trebue să constatăm cu nemulţumire, că deşi s'au publicat în ultimul timp atâtea cifre asupra domeniului păduros al Statului, întinderea acestuia nu se cunoaşte precis.

Astfel în «Raportul general asupra activităţii Casei Pădurilor» pe 1928, apărut de curând, găsim două serii de cifre, aşa de diferite între ele, că nu ne putem hotărî a lua drept bună pe una sau cealaltă. Bunăoară, în tabloul 3, pag. 20 se spune că Statul posedă:

1.904.004 ha pădure curată şi
149.687 » poieni şi goluri
2.053.691 » în total,

pe când în tabloul 22 (pag. 51) şi 36 (pag. 60), după datele strânse de Direcţia Amenajărilor, Statul ar avea:

In posesiune exclusivă . . . . 1.949.199 ha pădure şi poeni
In devălmăşie cu alţi propr. . 206.531 » » » »

cifre asupra cărora făcând o serie de deducţiuni, găsim că Statul ar poseda:

1.949.199 ha pădure şi
323.144 » poeni şi goluri
2.272.313 » în total.

Adică, o diferenţă în plus de 45.195 ha pădure şi 173.427 ha poeni şi goluri, diferenţă foarte însemnată (mai ales la poeni şi goluri, unde deosebirea este de peste 100%), care denotă nu numai starea serviciului statistic al Administraţiei pădurilor Statului, dar mai ales relativitatea oricăror informaţiuni asupra avutului public.

In fine, în «Anuarul statistic al României» pe anul 1928, apărut la sfârşitul anului expirat, se publică iarăşi o seamă de date privitoare la pădurile ţării (Partea V, Cap. III), date furnizate desigur tot de Casa Pădurilor. In această publicaţie găsim că pădurile Statului au:

1.942.000 ha pădure şi
205.810 » poeni şi goluri
2.147.810 » total,

cifre cari diferă simţitor de toate cele date mai înainte.

Exemplele s'ar putea spori încă, dar nu le mai găsim utilitatea. Se poate spune cu certitudine, că la fiecare situaţie statistică întocmită în anul 1928, de Casa Pădurilor prin organele sale exterioare, s'a ajuns la alte cifre. Această situaţie desagreabilă nu poate fi scuzată nici măcar prin schimbările neîncetate aduse domeniului forestier prin necontenitele exproprieri; căci unele situaţiuni recente constată suprafeţe mai mari decât cele anterioare, nu mai mici — cum ar fi trebuit să se constate — ca urmare a exproprierilor.

Din cifrele cuprinse în «Raportul general» pe 1928 (tabloul 28, pag. 55) din totalul pădurilor Statului posedă planuri exacte 75% (1.452.000 ha). Dacă numai pentru 25% din păduri datele culese sunt nesigure, cum se explică extraordinarele diferenţe ce am constatat mai sus?

Se înţelege că, faţă cu faptul că însăşi întinderea pădurilor, care stă la baza deducţiunilor ce facem în prezentul studiu nu e certă, cifrele ce vom stabili vor avea o valoare relativă şi vor servi doar la fixarea ideilor.

Pentru a stabili un termen de comparaţie, necesar deducţiunilor ce vor urma, să considerăm — ca în «Raportul general» din 1928, pag. 105, — că Statul posedă:

1.904.004 ha pădure şi
149.686 » poeni şi goluri
2.053.691 » în total,

cifre, cari sunt cele mai mici, din cele arătate mai sus şi cari ne feresc de o exagerare în plus a acestei avuţii a Statului şi aşa supra-estimată de multă lume.

In comparaţie cu proprietatea domenială a altor ţări, Statul român posedă un procent însemnat din întinderea pădurilor ţării. In adevăr, cele 1.904.004 ha ale sale, reprezintă 30 % din suprafaţa pădurilor României. Numai în Jugoslavia (43 %), Finlanda (40 %), Germania (33 %), Polonia (32 %) şi ţările baltice (Estonia, Letonia, Lituania) se găsesc proprietăţi forestiere de Stat mai însemnate ca în România; pe când în Franţa Statul posedă numai 14 %, din suprafaţa pădurilor, în Cehoslovacia 16 %, în Elveţia 5 %, în Austria 12 %, în Italia 2 %.

Credem că este interesant de urmărit modul cum a evoluat întinderea proprietăţii forestiere a Statului în România. Ea a fost diferită, după provincii.

In Vechiul regat Statul poseda la Unirea principatelor (1859) numai 19.000 ha, adică nici 1% din suprafaţa pădurilor ţării. Prin secularizarea averilor mănăstireşti la 1863 Statul luă în posesiune 348.000 ha pădure în Muntenia şi 350.000 ha în Moldova.

Prin încorporarea Dobrogei, la 1878, mai intrară în patrimoniul Statului încă 135.000 ha pădure, aproape toate pădurile acelei provincii.

Cu ocazia întocmirii primei statistici forestiere române, s'a constatat că Statul posedă 921.644 ha pădure şi 163.389 ha goluri; în total 1.085.033 ha. La 1906, o nouă statistică a pădurilor Statului găseşte o scădere de 20.000 ha. După înfiinţarea Casei Pădurilor, la 1910, Statul a cumpărat dela Casa rurală şi diverşi proprietari particulari aproximativ 63.000 ha păduri, iar prin exproprierile făcute după război, i-au mai revenit încă 20.000 ha dela absenteiştii din V. Regat.

La 1913 prin anexiunea Cadrilaterului suprafaţa pădurilor Statului a sporit cu încă 93.000 ha.

Suprafaţa pădurilor Statului din Vechiul regat a suferit reduceri mai însemnate până la război, prin defrişările făcute pentru înfiinţarea de islazuri comunale, la 1864 şi 1907, prin colonizările din Dobrogea, etc. După război scăderea întinderii pădurilor este şi mai însemnată, din cauza continuelor exproprieri, ce se fac cu începere dela 1920, pentru crearea de islazuri comunale.

In Transilvania Statul poseda la Unirea cu România o întindere de 1.080.580 ha. Pe baza legilor agrare s'au expropiat pe seama Statului, cu începere dela 1921, pădurile absenteiştilor (optanţilor) comunităţilor de avere, instituţiunilor, etc., păduri cu cari au fost împroprietărite apoi comunele, sau defrişate s'au dat ca păşuni comunale. Statul a trebuit pe alocuri să cedeze şi din proprietatea sa, în acest scop, aşa că întinderea pădurilor sale a scăzut în această provincie cu 35%, numai dela război până azi.

In Basarabia Statul poseda la 1917 numai 14.800 ha, adică 6% din suprafaţa pădurilor acestei provincii. Prin legea de reformă agrară basarabeană s'au expropiat pe seama Statului toate pădurile cu excepţia celor răzeşeşti şi ţărăneşti, în total 166.266 ha, astfel că astăzi Statul posedă în Basarabia 91% din suprafaţa pădurilor provinciei.

Defrişări pentru islazuri nu s'au făcut în această provincie.

In Bucovina Statul austriac poseda până la 1866 circa 70.000 ha, pe cari însă în urma răsboiului cu Prusia din cauza jenei financiare în care se găsea le-a vândut Fondului religionar ortodox din Cernăuţi. Până la război şi la trecerea la România a Bucovinei, Statul mai dobândise pe diverse căi doar 1494 ha, adică 0.3% din pădurile acestei provincii.

După război, prin exproprierea unor absenteişti suprafaţa pădurilor Statului în această provicie a crescut la 8.835 ha, adică 2% din total.

Tabloul următor arată mai detaliat repartizarea actuală a pădurilor Statului pe provincii <cifre luate din „Anuarul Statistic" pe 1928 şi ceva mai mari decât cele luate drept definitive mai înainte>.

Provincia	Pădure ha	Poieni şi goluri ha	Total ha	Din totalul supraf. pădurilor Statului %	Din supraf. pădurilor provinciei %
Vechiul regat	1.061.852	121.452	1.183.305	54.7	42.0
Transilvania.......	681.744	60 301	742.045	35.1	27.7
Basarabia	189.569	23.045	212.614	9.7	90.8
Bucovina	8.835	1.011	9.846	0 5	1.9
Total...	1.942.000	205.810	2.147.810	100	100

Compoziţia domeniului forestier al Statului. In suprafaţa totală a proprietăţii forestiere a Statului, pădurile reprezintă 92.8%, poienile 7.2%. Inainte de reforma agrară proporţia poienilor era de 11%.

După speciile predominante, pădurile Statului sunt compuse astfel: Fag 33.5%, specii de stejar 23.6%, alte foioase tari 17.6%, răşinoase 17.5%, foioase moi 7.8%.

Trebuie să remarcăm aci în deosebi proporţia redusă de păduri de răşinoase, ce posedă statul. In adevăr, pe când în pădurile ţării — considerate în total — răşinoasele reprezintă 24.4%, în pădurile Statului ele reprezintă doar 17.5% din total. Din suprafaţa de 1 590.000 ha păduri de răşinoase ale ţării, Statul posedă numai 340.000 ha, adică 1/5.

Această redusă proporţie ne arată că în producţia lemnului de lucru şi construcţie cel mai căutat, Statul contribuie într'o măsură foarte redusă şi deci nu poate impune singur o politică a producţiei şi preţurilor.

Proporţia stejarului este însă mai mare în pădurile Statului, decât în pădurile celorlalte categorii de proprietari. Statul rămâne cel mai de seamă producător de lemn de stejar de mari dimensiuni.

Pe clase de vârstă pădurile Statului se repartizează astfel (în procente din suprafaţa totală).

Cl. de vârste	0—20 ani,	21—40 ani,	41—60 ani,	61—30 ani,	81—100 ani,	peste 100 ani
%	29.7	18.3	11.2	10.9	11.8	18.1

După cum vedem, primele 2 clase de vârste, cuprind 48 % din pădurile Statului adică aproape $^{1}/_{2}$; extensiunea lor se explică în parte prin faptul că în ele sunt cuprinse şi crângurile, cari singure ocupă 475.000 ha, adică 25 % din suprafaţa totală. In acest caz cele 2 clase de codru ar avea la un loc 23 %, adică tot cât şi celelalte clase de vârstă. Cu alte cuvinte, ar reieşi din cele de mai sus, că pădurile Statului sunt aproape normal constituite, în ce priveşte clasele de vârstă, lucru care după părerea noastră nu poate corespunde adevărului, fiindcă nu se poate susţine că intensitatea exploatărilor a fost aceiaşi, de 100 ani încoace. Faptul că distribuţia pe clase de vârste apare normală se datoreşte mai ales modului cum — la întocmirea statisticei — s'a făcut repartizarea acestora, în pădurile de vârste amestecate. (S'a împărţit suprafaţa cu numărul claselor, ceeace a avut de efect o «nivelare» a diferenţelor).

O altă noţiune, ce nu a fost precizată de statisticile noastre forestiere este aceea a consistenţei (desimei) pădurilor. In multe regiuni ale ţării fie din cauza tratamentului defectuos (crâng pe tulpini bătrâne) sau a păşunatului excesiv pădurile sunt foarte mult rărite, iar producţiunea lor e minimă.

După o situaţie întocmită în 1929 de Casa Pădurilor, numai 41.800 ha din pădurile Statului ar fi având o consistenţă sub 0.5 care o credem prea mică, deşi mare parte din pădurile rărite din preajma satelor au fost expropriate pentru islazuri.

Posibilitatea pădurilor Statului. După datele publicate în «Raportul general» pe 1928, suprafaţa pădurilor Statului, liberă de sarcini este de 1.885.681 ha, din cari 230.245 ha pădure, tăiată în bună parte în mod neregulat în timpul războiului, se află acum în perioada de creștere.

Suprafaţa pădurilor exploatabile este de 1.655.436 ha; din acestea pe 1.035.882 ha s'au făcut 1928 lucrări de exploatare, iar 619.554 nu au produs venituri, fiind păduri de protecţie (37.119 ha), păduri fără mijloace de transport (347.486 ha) sau indisponibile deocamdată (situaţia proprietăţii neclară, devălmășii, exproprieri, etc, 234.949 ha).

Suprafaţa pădurilor amenajate era la finele anului 1928:

Păduri cu amenajamente definitive	436.409 ha
» » » sumare	447.870 »
» » studii generale şi sumare	618.030 »
Total . . .	1.502.309 ha

de unde rezultă, că pentru 466.377 ha ar exista deja lucrări de amenajare, dar pădurile în chestiune nu sunt exploatabile din cauzele arătate mai înainte (n'au drumuri, etc.).

După modalitatea de tratament pădurile Statului se împart astfel ‹Raportul general, tabloul 60›.

MODUL DE TRATAMENT	Suprafaţa seriilor: ha	%	Posibilitatea anuală ha
Codru cu tăeri rase	349.568	17	4.086
Codru cu tăeri succesive . .	582.134	31	5.868
Codru grădinărit	95.880	5	173
Total codru . .	1.027,582	53	10.127
Crâng simplu	403.677	21	11.168
» compus	71.050	4	1.723
Total crâng . .	474.727	25	12.891
Total . .	1.502.309	78	23.108
Păduri neamenajate	383.242	12	—
Total general . .	1.885.561	100	—

Posibilitatea anuală pe suprafaţă a pădurilor exploatabile se compune — aşa dar — din 44 % păduri de codru şi 56 % păduri de crâng.

Administraţia pădurilor Statului nu a dus până acum o gestiune riguroasă a posibilităţilor anuale, pe cari probabil nici nu şi-a prea dat osteneala să le determine. In dările de seamă anuale se mărginea să arate doar suprafeţele «vândute spre exploatare» sau exploatate în regie, indiferent dacă ele constituiau posibilităţi curente, restante sau dacă erau pur şi simplu păduri vândute în întregime spre tăere.

Din cauza aceasta tăerile dezordonate ce s'au făcut în multe părţi, nu numai că nu au fost împiedicate, dar nimeni nu a putut avea intuiţia turburării produse în mersul normal al lucrurilor, deoarece lipsea controlul unor cifre.

In altă ordine de idei, «suprafaţa parcursă» cu lucrări de exploatare spune aşa de puţin despre rezultatul obţinut : cantitatea, calitatea şi valoarea materialului, că o comptabilizare nici nu era posibilă, nici concludentă.

O evaluare a posibilităţii în volum a pădurilor Statului, și a producţiei efective a acestora s'a făcut abia în ultimul «Raport general» din 1928. Se evaluiază cu această ocazie, posibilitatae anuală în volum a celor 1.655.436 ha pădure exploatabilă la 5.5 milioane m^3 lemn plin, din care 1.6 milioane m^3 = cu 30% lemn de lucru și construcţii și 3.9 milioane m^3 lemn de foc. Marea proporţie de lemn de foc se datorește pe de o parte extensiunii crângurilor ‹25 % din suprafaţa pădurilor Statului› și faptului că pădurile de fag, cari ocupă întinderi așa de însemnate ‹32% din total› nu produc decât lemn de foc.

Cifra de mai sus s'a stabilit socotind o creștere medie pe an și hectar, de 4 m^3 lemn plin, ceeace față de starea multora din pădurile Statului (păduri de codru rărite, pășunate, crânguri pe tulpini îmbătrânite, etc.), este prea mult.

Noi credem că nu se poate conta anual pe o producțiune mai mare de 3 m^3 lemn plin pe an și hectar și vom arăta, mai târziu și rezultatul exploatărilor făcute, care îndreptățește această presupunere.

Așa dar posibilitatea anuală în volum a celor 1.6 milioane ha păduri ale Statului, exploatabile, ar fi de circa 4.5 milioane m^3 lemn plin, din cari 1.4 milioane m^3 lemn de lucru și construcții și 3.1 milioane lemn de foc. Lemn de lucru de rășinoase s'ar produce anual în pădurile Statului aproximativ 1 milion m^3, lemn de foioase — în special de stejar — 0.4 milioane m^3.

Posibilitatea normală — cantitatea de material ce s'ar putea extrage anual din pădurile Statului, fără a atinge capitalul lemnos normal de exploatare — cuprinde creşterea anuală şi eventualul surplus de realizat într'o perioadă dată din pădurile bătrâne sau deficitul de acoperit, la pădurile unde s'au făcut exploatări grăbite.

Pentru a evalua posibilitatea anuală normală a pădurilor Statului, ar trebui să avem o inventariere a materialului lemnos aflător în aceste păduri, sau o riguroasă clasificare a lor după vârstă.

Până acum însă, la exploatările făcute în pădurile Statului, nu s'a căutat să se normalizere capitalul de exploatare. Pe alocuri s'a încercat o sistematizare a tăerilor, pe suprafaţă. La pădurile bătrâne — în special la cele de răşinoase — s'a tăiat fără de nici un fel de considerent de technică silvică, realizându-se pur şi simplu tot materialul lemnos, prin tăeri rase foarte extinse. Poate că, pentru un început, un alt fel de exploatare nu era rentabil. Dar necesităţile culturale ale pădurilor, prea au fost sacrificate uşor cerinţelor exploatării.

Astfel, ca să cităm doar un caz, pădurea Tarcău, de 26.000 ha compusă din răşinoase — în majoritate, — unde prin urmare, orice instalaţii de transport rentau, a început să se taie acum 40 ani şi s'au exploatat până în prezent 20.000 ha. Unde sunt preocupările de normalizare a viitorului masiv dela Tarcău?

In perioada 1900—1910 Statul şi-a vândut 32.000 ha [1]—mai mult de un sfert din pădurile sale de răşinoase din Vechiul Regat—ca să fie exploatate ras în 5—15 ani. Posibilităţile au fost depăşite în genere cu peste 30 %, iar exploatările s'au făcut pe păduri întregi, in termene scurte, compromiţându-se pentru totdeauna ideea raportului susţinut.

Aşa fiind, putem spune că până în prezent Administraţia pădurilor Statului nu a fost preocupată propriu zis de raţionalizarea exploatărilor—prin determinarea posibilităţilor anuale, — ci tăerile pe cari le-a practicat i-au fost de cele mai multe ori impuse de consideraţiuni din afara intereselor culturale şi technice a pădurilor.

---

[1] Raportul Administraţiei Casei Pădurilor, 1914, pag. 8.

Exploatarea pădurilor. Din suprafaţa pădurilor Statului, liberă de sarcini, de 1.885.681 ha, s'au făcut lucrări de exploatare în cursul anului 1928 pe 1.035.882 ha, adică pe 55 %. Restul de 849.799 ha nu au putut fi puse în valoare, fiind:

Păduri de protecţie	37.119 ha	= 2 %	din total	
» lipsite de mijloace de transport	347.486 »	= 17 %	»	»
Păduri în devălmăşie, în curs de expropriere, litigiu, etc. . .	234.949 »	= 12 %	»	»
Păduri exploatate în întregime şi aflate în per. de creştere.	230.245 »	= 12 %	»	»

Exploatări regulate s'au făcut pe suprafaţa de 999.479 ha, în rest efectuându-se lucrări culturale.

Prin comparaţie cu cifrele date mai înainte, posibilitatea anuală pe suprafaţă a celor 1.035.882 ha o socotim de 15.000 ha.

In anul 1928 s'au făcut exploatari normale pe următoarele întinderi:

a) Tăeri de posibilităţi anuale 1) (recalculate la suprafaţa tăiată ras):

1. Posibilităţi curente	12.876 ha
2. Posibilităţi restante	4.734 »
Total	. 17.650 ha

b) Extracţiuni de arbori şi lucrări de întreţinere şi cultura masivelor pe o suprafaţă de 252.431 ha.

Tăeri extraordinare, s'au făcut pe o suprafaţă de 5.902 ha, exploatate ras și defrișate, pentru crearea de islazuri comunale.

Din cifrele de mai sus rezultă că suprafaţa exploatată în mod regulat în acest an, (posibilităţile curente) reprezintă 80 % din posibilitatea pădurilor puse în exploatare. In acelaș timp constatăm însă, că s'au mai exploatat în plus 4.734 ha din posibilităţi restante și 5.902 ha din pădurile destinate pentru izlazuri. In acest mod exploatările făcute întrec cu aproximativ 7.000 ha posibilitatea normală a pădurilor puse în tăere.

Spunem acest lucru pentru a preciza, că materialul obţinut

---

1) După o situaţie întocmită de Casa Pădurilor.

din exploatările făcute în cursul anului 1928 nu reprezintă nici posibilitatea tuturor pădurilor Statului și nici pe aceea a pădurilor puse în exploatare, Aproape $^1/_4$ din acest material provine din exploatarea — mai bine zis din lichidarea — capitalului lemnos de pe porţiunile de pădure, destinate a fi date ca islazuri.

In legătură cu exploatarea acestor «islazuri», trebue să spunem că nu se ştie precis, cât s'a tăiat din ele până acum şi ce mai rămâne de exploatat în anii următori. Dacă ţinem seamă însă, că aceste islazuri urmau să fie defrişate şi predate comunelor în timpul cel mai scurt posibil — credem că trebue să se fi tăiat până acum, în toată ţara, — cel puţin 120.000 ha, din cele peste 200.000 ha expropriate până la finele anului 1929. Pentru anii 1923—1928 ar reveni aşa dar la o medie anuală de 20.000 ha.

Curios este însă faptul că Situaţiile şi Dările de seamă publicate de Casa Pădurilor dau cifre mult mai mici. Propriu zis, până la 1928 nici nu se consemnează separat aceste islazuri, ci se dă numai «suprafaţa exploatată» totală. Mai mult, islazurile nici nu par a fi cuprinse în aceste «suprafeţe exploatate», pentrucă totalizând după «Dările de seamă» din 1920—1926, şi 1927 suprafaţa totală exploatată, găsim numai 90.000 ha în vreme ce numai din islazuri trebuie să se fi exploatat în acest interval de timp cam 100.000 ha.

Din această cauză nu putem face pentru anii dinainte de 1928 o analiză a rezultatului exploatărilor.

Pe alocuri Ad-ţia Casei Pădurilor, faţă de extensiunea tăerilor făcute pentru golirea islazurilor a luat măsuri să se lase netăiate posibilităţile scadente, realizând astfel o economie pentru viitor.

Producţia în materiale. După «Raportul general» pe 1928 s'au recoltat în total, în acel an, din pădurile Statului, 3.014.638 m^3 lemn plin de lucru și foc, din exploatarea posibilităților curente și restante și 1.565.940 m^3 din tăieri extraordinare (islazuri) sau de ameliorare (rărituri, extracţiuni de arbori uscaţi, etc.).

Raportând cantitatea totală de 3.014.638 m^3 rezultată din tăieri principale, la suprafaţa parcursă, de 17.650 ha (suprafaţa posibilităţilor curente și restante), găsim că randamentul mediu pe hectar a fost de 170 m^3 lemn plin, de lucru și de foc.

Aceasta constituie producţia normală a pădurilor puse în exploatare, la care trebuie să socotim şi materialul lemnos rezultat din diversele lucrări de ameliorare și întreţinere a masivelor.

După cum am arătat, din exploatări extraordinare (islazuri) şi lucrări culturale a rezultat în 1928 cantitatea totală de 1.565.940 m^3 lemn plin de lucru şi foc.

In «Raportul general» nu se arată cantitatea obţinută de pe islazuri şi pentru a o determina, trebue să facem următoarea deducţie :

Dacă ţinem seama că pentru islazuri s'au afectat în multe cazuri păduri rărite, în apropierea satelor, putem să socotim pentru aceste păduri o producţie medie la hectar, cu 20% mai mică decât a posibilităţilor exploatate, adică 130 m^3. In total s'ar fi obţinut de pe islazuri, după această deducţiune 767.000 m^3.

Din operaţiuni culturale — de pe suprafaţa parcursă, de 252.431 ha, s'a recoltat în acest caz 808.940 m^3, de unde rezultă 3.20 m^3 pe hectar.

Pentru a avea producţiunea pe an și hectar, din exploatări normale, acelor 1.035.882 ha păduri puse în exploatare, vom raporta cantitatea de 3.014.638 $m^3 + 808.940$ m^3 la suprafaţa de mai sus și găsim: 2.9 m^3 din tăieri principale și 0.8 m^3 din rărituri și lucrări culturale, în total 3.7 m^3 lemn plin, pe an și hectar.

Cantitatea de aproximativ 767.000 m^3 obţinută din defrișarea pentru islazuri trebuie socotită separat, ea rezultând nu din exploatări normale, ci dintr'o lichidare (forţată) a unei părţi din averea forestieră a Statului.

Dacă la cantitatea de 3.7 m^3 lemn plin mai adăogăm 20% crăci utilizabile, foarte căutate în regiunile de câmpie (în Germania proporţia crăcilor a fost în 1913 de 18% din lemnul plin), rezultă că producţia totală a pădurilor Statului puse în exploatare a fost de $3.7 + 0.8 = 4.5$ m^3 lemn plin și crăci.

Inainte de război se obţinea pe an şi hectar în pădurile Statului, în Germania[1] 5.3 m^3 lemn plin şi crăci (Bavaria 4.3, Prusia 4.5, Würtemberg 7.2 m^3). In Austria media obţinută în 1913 pentru toate pădurile instituţiunilor publice era de 3.1 m^3. In Franţa, în pădurile Statului, de 3.05 m^3, în Suedia şi Novegia, din cauza condiţiunilor de vegetaţie, de 1.35 respectiv 1.53 m^3 lemn plin.

Pentru perioada de după război lipsesc date comparative, în Cehoslovacia se socoteşte la pădurile Statului, o producţie anuală de 3.6 m^3 lemn plin şi crăci la hectar[2].

In Polonia[3] pădurile domeniale a produs 3.04 m^3 pe ha în 1921, 3.76 m^3 în 1922, 2.92 m^3 în 1923.

In Elveţia, în perioada 1920—1923 s'a obţinut 4.6 m^3 pe an şi ha.

Trebue să remarcăm însă în mod expres, că cifrele referitoare la producţiunea pe an şi hectar a pădurilor domeniale din diverse ţări — date mai sus — se raportă la întreaga suprafaţă a pădurilor Statului din ţările respective — pe când cele stabilite mai sus pentru România se referă numai la pădurile puse în exploatare.

Dacă am raporta cantitatea recoltată prin exploatări normale (3.8 milioane m^3), la suprafaţa totală a pădurilor Statului, am găsi o producţiune de numai 2 m^3 lemn plin pe an şi ha (2,4 m^3 lemn plin şi crăci)

---

1) Ph. Flury: Die forstl. Verhältnisse der Schweiz, pag. 188.

2) Sylviculture dans la Rép. tchécoslovaque. Prague 1926.

3) Les forêts en Pologne, Varsovie 1926.

In aproape toate ţările europene enumărate mai sus pădurile Statului erau în întregime puse în valoare, pe când în România proporţia pădurilor neproducătoare de venituri, era în 1928 de 45 % din suprafaţa totală.

Dintre puţinele ţări, cari au încă păduri neproductive cităm: Franţa, unde după o statistică din 1908 erau 12 % din pădurile Statului neproductive ‹garrégue›; Finlanda, unde la 1912 ar fi fost 52 % păduri neproductive în N. ‹tundra›; Suedia 20 %; Jugoslavia în Bosnia şi Cehoslovacia în Rutenia ar fi având deasemenea întinse teritorii forestiere cu bilanţ pasiv.

Dacă prin costisitoare investiţiuni şi lucrări de construcţii şi drumuri s'ar putea pune în valoare cele aproximativ 350.000 ha păduri exploatabile ale Statului, situate în regiuni inaccesibile de munte şi dacă s'ar clarifica situaţia proprietăţii în cele 230.000 ha, astăzi neexploatabile din această cauză, proporţia de păduri producătoare de venituri ar spori la 75—80 % din totalul pădurilor Statului, iar cuantumul încasărilor s'ar mări în aceiaşi măsură.

Cu aceasta şi producţiunea medie totală pe an şi hectar, raportată la suprafaţa totală a pădurilor Statului ar putea fi sporită la cel puţin 3 m³ lemn plin, adică aproape tot atât cât se recoltează şi în pădurile ţărilor cu o mai îngrijită cultură forestieră.

Felul materialelor obţinute. Situaţiile întocmite până în prezent de Casa Pădurilor nu specifică detaliat nici cantitatea, nici felul materialelor obţinute din exploatarea pădurilor Statului.

Cifrele date în «Raportul general» pe anul 1928 sunt incomplecte, deoarece nu arată cât lemn de lucru şi de foc a rezultat din exploatările făcute de antreprenori.

Prin oarecari deducţiuni făcute în legătură cu cifrele date în menţionatul raport, am găsit că s'au exploatat în 1928

lemn de lucru şi construcţii, aproximativ 1.6 milioane m³ = 30 %
» » foc, aproximativ . . . . . . 3.0 » » = 70 %

Tot prin deducţie — din considerarea suprafeţelor tăiate ras în judeţele cu păduri de răşinoase—am apreciat volumul de lemn de lucru de răşinoase exploatat în 1928 din pădurile Statului, la 1,2 milioane m³ cantitate care depăşeşte cu aproape 30 % posibilitatea normală a tuturor pădurilor de răşinoase ale Statului.

Negreşit, aceste cifre nu pot fi luate de bază la fixarea unor concluziuni, în legătură cu exploatarea pădurilor de răşinoase. Este însă imperios necesar ca Statul să facă o inventariere cât mai riguroasă a materialului lemnos aflat în aceste păduri şi să ia măsuri de raţionalizare a tăierii lor.

Sisteme de exploatare.

Exploatarea pădurilor Statului se face în regie proprie și în antrepriză.

1. Exploatarea în regie se practică de multă vreme în ţara noastră.

In vechiul regat ea a început deja dela 1880, bineînţeles pe o scară redusă. In felul cum s'a practicat în ultimul timp, exploatarea în regie se face pe baza legii din 1910 și urmărește a pune la dispoziţia autorităţilor publice şi populaţiei, materialul lemnos necesar, pe preţuri convenabile.

In anul 1928, din lipsă de fonduri, exploatările în regie s'au restrâns numai la pădurile unde Statul posedă instalaţiuni de transport şi fasonarea lemnului sau la pădurile din apropierea marilor centre de populaţie, unde cererea de lemn de foc a fost puternică.

In total, s'au tăiat în acest an în regie 7.120 ha pădure (din care 2.019 ha islazuri) şi s'au parcurs cu diverse operaţiuni culturale 123.451 ha.

Din aceste exploatări au rezultat 1.009.082 m^3 lemn plin, din cari 296.496 m^3 = 30% lemn de lucru şi construcţii şi 712.586 m^3 lemn de foc. Cu fasonatul, transportul, paza, etc., s'au cheltuit în total 18.760.000 lei, ceeace dă în mediu 18.75 lei pe m^3.

Din aceste materiale s'au vândut în cursul anului 1928 208.908 m^3 lemn de lucru şi 493.417 m^3 lemn de foc, în valoare totală de 188.3 milioane lei, ceeace revine — scăzând cheltuelile de fasonare, etc. — la 269 lei pe m^3 (8 fr. aur).

Dacă ţinem seama că înainte de război [1]) raportul între preţul lemnului de foc şi de lucru exploatat în regie era 1 : 4, urmează că — dacă proporţiile s'au păstrat, - preţul mediu în 1928 a fost:

lemn de foc = 142 lei pe m^3
lemn de lucru = 568 » » »

Statul a încasat din cele 188.3 milioane lei, numai 160 milioane; cu restul de 28.3 milioane a satisfăcut diverse nevoi sociale, dând materiale cu preţ redus pentru funcţionari I. O. V., etc.

Lemn de lucru şi construcţii s'a fasonat numai în pădurile unde statul posedă instalaţiuni de transport şi fabrici de cherestea.

După «Raportul general» pe 1928 şi «Indicatorul industriei» pe 1927, Casa pădurilor posedă 23 fabrici de cherestea şi veneţiene, cu un total de 1800 HP şi 50 gatere, valorând în total 72.5 milioane lei.

---

[1]) In 1914—1915 s'a vândut 1 m^3 lemn de lucru, exploatat în regie, cu 25 lei şi un ster lemn de foc cu 5 lei (6.50 lei m^3): Raportul C. P. pe acel an.

Fabricile exploatate în regie sunt următoarele:

FABRICA	Judeţul	Forţa motrice HP	Nr. gaterelor	Nr. lucrătorilor	Producţia anuală m³ cherestea	Felul materialului
Gilău	Cluj	100	4	22	9.000	Răşinoase
Câmpeni . .	Turda	25	1	12	3.000	»
Gurghiu . .	Mureş	335	12	80	40.000	» (2 fabrici)
Butoiu . . .	Dâmboviţa	120	3	45	5.000	Stejar
Pădurani	Severin	16	1	30	2.200	»
Total . .	—	596	21	199	59.200	

2. Exploatarea prin antrepriză se face pe bază de licitaţii, conform Legii generale a Comptabilităţii publice și Regulamentului din 1912. Dela dispoziţiile acestei legi se face excepţie cu începere dela 1918 ‹Decret-lege pentru înfiinţarea cooperativelor›, pentru cooperativele forestiere, cărora li se vinde spre exploatare păduri de ale Statului, prin bună învoială, pe preţ de estimaţie.

a) Exploatarea pădurilor Statului prin cooperative s'a desvoltat foarte mult, mai ales dela 1923. Actualmente sunt în întreaga ţară[1] 827 cooperative pentru exploatarea pădurilor, majoritatea în vechiul Regat, cu un capital social de 125,6 milioane lei și cu 62.000 membri.

In 1928 s'a vândut cooperativelor 6.201 ha păduri ‹din cari 1.792 ha islazuri› și arbori de extras, de pe 6.152 ha. S'a vândut deci acestor cooperative suprafeţe aproape tot așa de întinse ca acele exploatate de Stat în regie.

După cum rezultă din actele de estimaţie, pe baza cărora s'au făcut vânzările către cooperative, acestea au exploatat în 1928 287.752 m³ lemn de lucru ‹=43⁰/₀ din total› și 375.744 m³ lemn de foc, în total 663.496 m³ lemn plin, cu o valoare de 91.7 milioane lei.

Preţul mediul, încasat de Stat a fost deci de 138 lei pe m³, adică aproximativ $^1/_2$ din valorile încasate din exploatările în regie.

b) Prin licitaţie publică, s'au vândut în 1928 la diverși antreprenori 4.019 ha ‹din acestea, 308 ha islazuri› de exploatat ras și 96.392 ha de parcurs cu diverse operaţiuni culturale.

---

[1] După «Anuarul statistic al României» pe anul 1928, pag. 122—123.

«Raportul general» din 1928 nu dă și cantitatea de materiale vândută pe această cale: pentru a stabili cifrele necesare am făcut o serie de comparațiuni cu rezultatul celorlalte moduri de exploatare. Am găsit, în acest fel, că din exploatările făcute au rezultat 1.3 milioane m^3 lemn de lucru și 2.1 milioane m^3 lemn de foc, în total 2.4 milioane m^3 lemn plin, cu o valoare de 181.7 milioane lei. Pe m^3 revine în mediu numai 75 lei, adică abia $^1/_3$ din valorile obținute prin exploatările în regie.

După cum vedem, la vânzările prin licitație s'a obținut pe m^3 mult mai puțin (apr. $^1/_2$) decât la vânzările către cooperativă, lucru care ar putea fi interpretat în favoarea acestora din urme, dacă nu s'ar ține seama că deobiceiu cooperativelor li s'a vândut parchetele cele mai bune, cele mai apropiate de sate sau căi de comunicații și cari, în consecință erau și mai valoroase. Pe când pentru vânzarea la licitație au rămas totdeauna parchetele cele mai izolate, cu material mai inferior, pentru cari, de multe ori, din lipsă de amatori, a fost nevoie să se țină mai multe licitațiuni și să se reducă simțitor estimațiile inițiale.

3. O formă intermediară între regia propriu-zisă și antrepriză o constitue vânzările făcute către diversele autorități și instituțiuni ale Statului, pe baza legii din 1910. Aceste vânzări se fac numai pe produse fasonate, cu preț de tarif.

In categoria acestor instituțiuni și autorități intră în prima linie diversele unități militare, apoi C. F. R., Primăria Capitalei, diferite prefecturi, Ministerul Industriei și Comerțului, etc.

Autoritățile menționate sunt obligate a pune anticipat la dispoziția organelor Casei Pădurilor sumele necesare pentru fasonarea materialului; unele din ele execută însă și pe compt propriu aceste lucrări iar vânzarea se face pe produse fasonate.

Deși legea din 1910 prevedea să se vândă acestor autorități numai lemn de foc, li s'a vândut totuși în 1928 și lemn de lucru și anume 126.000 m^3 față de 379.000 m^3 de foc.

S'au exploatat în 1928 pentru aceste autorități, în total 5.914 ha (din care 1.782 ha izlazuri) și s'au parcurs cu operațiuni culturale 26.436 ha rezultând în total 505.354 m^3, în valoare de 65 milioane lei.

Prețul mediu pe m^3, valorificat în acest fel, este de 128 lei.

Tabloul de mai jos arată amănunțit modul cum au evoluat diversele sisteme de exploatare a pădurilor Statului, de la războì încoace.

ANII	M = Valoarea (în milioane lei) a materialului lemnos vândut (⁰/₀ din valoarea totală anuală)								
	Regie		Autorități		Cooperative		Licitații		Total
	M	⁰/₀	M	⁰/₀	M	⁰/₀	M	⁰/₀	M.
1920/21	50.0	80	3.8	6	3.5	6	5.0	8	62.3
1921/22	73.4	83	5.3	6	6.8	8	2.6	3	88.1
1922/23	96.2	77	9.7	8	10.4	8	8.3	7	124.6
1923 1)	86.1	56	14.2	9	27.5	18	26.0	17	153.8
1924	146.7	72	1.7	1	24.2	12	30.4	15	203.0
1925	220.7	72	5.1	3	45.3	14	33.5	11	304.6
1926	265.8	60	28.0	6	75.1	17	74.5	17	443.4
1927	225.1	52	19.4	4	62.4	14	125.7	30	432.6
1928	160.4	32	65.0	11	91.7	18	181.7	36	498.8

Cifrele din acest tablou ne arată că toate sistemele de exploatare s'au desvoltat mult, dela an la an. Se observă însă că — proporțional — exploatarea în regie a descrescut simțitor, cu începere dela 1926, în vreme ce exploatarea prin cooperative și mai ales prin antreprenori a crescut foarte mult.

Tabloul ce urmează recapitulează rezultatul exploatărilor în 1928.

Modul de exploatare	Exploatări normale		Islazuri ha	Volumul lemnos obținut m³	Valoarea materialului lemnos	
	Posibilități curente și restante ha	Supr. parcursă cu oper. cult. ha			Totală milioane lei	pe m³ lei
Regie . . .	5.190	123.451	2.020	1.009.082	160.4	269
Autorități .	4.032	26.436	1.782	505.354	65.0	128
Cooperative .	4.409	6.152	1.792	663.496	91.7	138
Antreprenori.	4.019	96.392	308	2.402.614	181.7	75
Total . . .	17.650	251.431	5.902	4.580.578	498.8	109

Prețul mediu pe m³, obținut din vânzările făcute în 1928, este de 109 lei, cifră care, după cum vom arăta, nu numai că este extrem de mică și nu atinge nici pe departe prețurile din alte

---

1) Toate cifrele referitoare la acest an să se raporteze la 9 luni Aprilie — Decembrie.

ţări, dar nici valorile dinaintea războiului, la noi în ţară (considerând bineînţeles şi deprecierea valutară).

La vânzările făcute din exploatări în regie s'a obţinut de 2 ½ ori mai mult de cât preţul mediu total şi fără excepţie mai mult decât la toate celelalte sisteme de exploatare. Rezultatul acestor exploatări pune în afară de orice discuţie, constatarea că modul cel mai indicat de a pune în valoare pădurile Statului este regia, sistem preferabil celorlalte şi pentru considerente de bună administraţie şi cultură.

Dacă întreaga cantitate de 4.58 milioane m³ lemn recoltat în 1928 din pădurile Statului se exploata şi valorifica în regie, venitul Statului din vânzarea produselor lemnoase s'ar fi ridicat la 1.236 milioane lei, faţă de 500 milioane, cât a încasat de fapt.

E adevărat însă că Statul — respectiv fiscul — a mai încasat de pe urma vânzării acestor materiale la antreprenori şi coperative, sume băneşti importante, sub forma de taxe de înregistrare la contracte, timbru, impozite (agricol, comercial), etc., cari în 1928 se ridicau la 30—33 % din valoarea de vânzare. De aceste impozite organele silvice au trebuit să ţină seama la fixarea preţurilor de vânzare, aşa încât consecinţa acestor foarte împovărătoare impozite a fost nu atât urcarea preţului de desfacere a materialului lemnos, cât mai ales scăderea încasărilor Casei Pădurilor. Pentrucă Statul nu e singurul deţinător de păduri şi ca atare nu el fixează preţurile de desfacere pe piaţă.

Sumele încasate din impozite ar trebui considerate, cu drept cuvânt, ca fiind un venit al pădurilor Statului şi înscrise în bugetul acestora.

In 1928 încasările fiscului, pe această cale, au fost de circa 100 milioane lei.

O influenţă asemănătoare de «comprimare» a preţurilor o au şi garanţiile de exploatare, cari împovărează greu pe exploatatorii de păduri ale Statului. Când aceştia sunt obligaţi a depune drept garanţie 25—30 % din valoarea de vânzare, se înţelege că vor căuta să-şi recupereze dobânzile uzurare, ce se plătesc pe piaţă, din preţul de cumpărare al lemnului Statului

Producţia în bani. După «Raportul general» pe 1928, încasările Statului, din exploatarea pădurilor sale, au fost în perioada 1920—1928 următoarele:

Anul	INCASĂRI					Cheltueli		Venit net	
	Produse princip. lemnoase Mil. lei	%	Produse accesorii și delicte Mil. lei	%	Total Mil. lei	Mil. lei	Din încasări %	Mil. lei	Din încasări %
1920/21	62.3	94	4.0	6	66.3	59.0	89	7.3	11
1921/22	88.1	92	7.8	8	95.9	69.1	72	26.8	28
1922/23	124.6	79	33 5	21	158.1	69.4	47	88.7	56
1923	153.8	84	30.3	16	184.1	92.8	50	91.3	50
1924	203.0	84	37.0	16	240.0	161.6	67	78.4	33
1925	304.6	79	53.3	21	257.9	168.2	47	189.7	53
1926	443.4	88	60.6	12	504.0	197.5	29	306.5	61
1927	432.6	89	54.6	11	497.2	260.8	52	236.4	48
1928	498.8	88	66.3	12	565.5	287.6	51	277.9	49
Media	—	84	—	16	—	—	51	—	49

După cum se vede $^5/_6$ din încasări provin din vânzarea de produse lemnoase și $^1/_6$ din produse accesorii: arendări de terenuri, pășunat, seminţe și pueţi. Tot în această $^1/_6$ se cuprinde și valoarea delictelor încasate, care se ridică la cifre însemnate, ‹în 1927 s'au încasat 14 milioane lei, adică $3\,^0/_0$ din totalul veniturilor›.

Mulţimea delictelor arată nu atâta sărăcia populaţiei, cât scăderea fondului ei moral și aplicarea defectuoasă a legilor represive. Cu drept cuvânt se poate spune, că în anumite regiuni ale ţării modul de «punere în valoare» a pădurilor Statului este «delictul silvic».

Multiplele amnistii, acordate mai în fiecare an, lipsesc Statul nu numai de încasarea amenzilor dar uneori și de valoarea materialului furat, constituind în acelaș timp un fel de consacrare oficială a sistemului.

Incasările Statului au mers crescând din an în an, însă sporul mai mare ce'l constatăm în ultimii ani se datorește în parte și deprecierii monetare.

Pentru a evidenţia mai bine mersul încasărilor Statului, am calculat venitul net total în lei-aur ‹după valoarea fr. elveţian› și l'am raportat la suprafaţa pădurilor ‹și poenilor›, găsind astfel venitul net pe an și hectar.

Anii	1920/21	1921/22	1922/23	1923	1924	1925	1926	1927	1928
Venitul net total (Milioane lei-aur)	0.62	1.34	2.66	2.48	2.11	4.74	7.41	7.28	8.61
Venitul net pe an și ha lei-aur	0.30	0.64	1.26	1.19	1.02	2.28	3.56	3.64	4.23

Venitul net pe an și hectar a fost foarte mic în anii de după răsboi, când vânzările de păduri s'au făcut pe o scară restrânsă și când prețurile au fost mai mici, ca să se vină pe această cale în ajutorul locuitorilor, cărora li se distruseseră gospodăriile. El a crescut apoi progresiv, ajundând în 1928 să coteze 4.23 fr. aur.

Acest venit este totuș, mult inferior celui ce se obţinea înainte de război, din pădurile Vechiului regat:

	1889-1899	1900-905	1908/9	1909/10	1910/11	1911/12	1912/13	1913/14	1914/15
V. n.	2.30	3.55	4.70	4.80	4.40	4.60	6.70	7.50	7.50

O comparație cu veniturile realizate în alte țări este și mai defavorabilă gospodăriei noastre forestiere:

Astfel, înainte de război se obţinea în pădurile Statului: în Germania 60 fr. pe an și hectar, în Elveţia 47 fr., în Franţa 29 fr.

Pentru perioada de după război am găsit date publicate numai pentru Elveţia, unde în perioada 1920—1923 s'auu obţinut în mediu 83 fr. aur pe an și hectar; în Polonia s'a obţinut în anul 1923 aproximativ 8 fr. aur.

Cauza principală, pentru care avem venituri așa de reduse la noi, este prețul extrem de mic, ce se obține pe m^3. Inainte de război raportul între prețurile medii dela noi (8 fr. pe m^3) și acelea din Germania, de ex. (15 fr.) era de 1 : 2; pe când astăzi între prețul mediu la noi (3.40 fr. aur = 109 lei) și cel din Elveția de ex. (în 1923 în mediu 25 fr.) este de 1 : 7.

Așa dar, atâta vreme cât nu vom reuși a obține pe m^3 prețuri, cari se apropie de paritatea mondială, nu vom putea nădăjdui într'o sporire apreciabilă a veniturilor. O urcare a prețurilor mijlocii pe m^3 — respectiv a veniturilor — se poate obține prin o mai bună debitare și sortare a lemnului, producându-se cât mai mult lemn de lucru și construcție. Sistemul comod, dar oneros, de a fasona în steri tot materialul din parchete, trebue părăsit; orice exploatare să tindă a produce în prima linie lemn de lucru și numai resturile să fie folosite ca lemn de foc. In fine, prin o mai mare extensiune a regiilor, prin înlăturarea cheltuelilor inutile și prin o mai eficace pază, se poate ajunge deasemenea la rezultatele cele mai îmbucurătoare, în ce privește încasările.

Cheltuelile reprezintă — după cum am arătat — în perioada 1920 – 1928, aproape $^1/_2$ din încasări.

Proporţia cheltuelilor faţă de încasări este după război mult mai ridicată decât era înainte de 1916. Astfel în perioada 1889—1899 se cheltuia anual, în mediu 36% din încasări, în 1908—1909 26%, în 1909—1913 între 30 şi 32%.

In unele ţări ale Europei se cheltueşte în mijlociu 50% din încasări ‹Prusia, Elveţia›, în altele mai puţin ‹Polonia 36% în 1923; Saxonia 40% în 1913›.

La noi cheltuelile s'au mărit considerabil după război, în special din cauza sporirii personalului, necesar acum nu numai pentru paza şi ad-ţia pădurilor Statului, dar şi a celor comunale, controlul pădurilor particulare, etc., cheltuelile fiind suportate numai, sau aproape numai de Stat ‹în 1928 comunele şi composesoratele au contribuit doar cu 14.6 milioane lei, particularii cu nimic›.

Şi alte nevoi, precum refacerea pădurilor degradate, paza mai dificilă a pădurilor, etc., au necesitat sporirea personalului forestier.

Bugetul cheltuelilor pe 1928 se compune astfel:

Personal ‹salarii, indemnizaţii. diurne›	187,0	mil. lei =	65%
Amenajări, ridicări în plan	1.3	» » =	0.5%
Impăduriri	34.1	» » =	12%
Exploatări în regie	18.8	» » =	6%
Reparaţiuni de clădiri, construiri de drumuri, etc.	12.1	» » =	4%
Diverse	34.3	» » =	12.5%
Total. . .	287	» » =	100%

Majoritatea cheltuelilor se face, prin urmare, cu plata personalului, aşa încât, cu drept cuvânt, se poate spune, că la noi se face mai mult administraţie şi pază, decât gospodăria productivă. Pentru lucrări technice şi culturale abia se cheltueşte $^1/_4$ din total, ceeace este, fără îndoială, prea puţin.

In Germania, de ex., se cheltuia în 1913 cu plata personalului ‹Verwaltungskosten› numai 35% din total, iar cu lucrările de cultură, exploatare, transporturi, etc. ‹Betriebskosten›, 40—50% din totalul cheltuelilor.

In orice caz trebuie să menţionăm că deşi proporţional cu veniturile, cheltuelile sunt destul de însemnate — prin faptul că încasările pe an şi ha sunt la noi aşa de, reduse şi cheltuelile sunt foarte mici. Astfel, în Germania se cheltuia în 1913 între 50—60 fr. aur pe an şi hectar, în Elveţia în perioada 1920—1923 aproximativ 97 fr. anual pe hectar. In Polonia, în 1928, numai 5 fr. aur iar în România, în 1928, şi mai puţin: 141 lei sau 4.40.

Concluziuni

Din expunerea de mai sus se pot desprinde următoarele constatări și concluziuni:

1. Din cauza puținei atențiuni ce s'a dat până acum la Casa Pădurilor unei îngrijite inventarieri a domeniului forestier, nu se cunoaște în mod precis, nici întinderea, nici constituția, nici valoarea sau producția pădurilor Statului.

2. Reforma agrară, care la originile sale nu se referea și nu trebuia să se refere la păduri, nu numai că a redus cu 1/7 întinderea domeniului forestier al țării, dar a introdus o stare de gravă incertitudine, care a paralizat timp de 10 ani orice încercări de a face o gospodărie mai rațională a pădurilor.

3. Din cauza împrejurărilor create de reforma agrară, din cauza enormelor tăeri și defrișări pentru izlazuri, amenajamentele pădurilor au ajuns în majoritatea cazurilor simple ficțiuni: posibilitățile anuale, când nu au fost atinse prin exproprieri, nu se mai taie la timp, iar lucrări culturale se execută doar intâmplător și afectează mai de grabă forma unor exploatări rentabile, decât a unor operațiuni culturale. Cât despre pădurile neamenajate, acolo exploatările se fac în mod cu totul arbitrar și au de scop doar producerea de venituri și de efect devastarea pădurilor de materialele cele mai valoroase.

4. In felul cum se duce astăzi comptabilitatea exploatărilor, nu se poate ști cu precizie, nici cât ar trebui să se tae anual (posibilitatea), ni ce tae efectiv. In consecință orice control este imposibil și orice excese sunt înlesnite tocmai de această lipsă de control.

5. Venitul pădurilor Statului este extrem de redus, pe de o parte din cauza prețului ridicol al lemnului brut la noi în țară (în parte, consecință a abundendenții de lemne, creată la rândul ei de defrișările pentru islazuri); pe de alta din cauza sistemelor oneroase de exploatare și valorificare a pădurilor. Vânzări la tulpină, fără garantarea calității, cu prețuri reduse, la cooperative, autorități, etc., în fine datorit unei politici fiscale excesive, care majorează din an în an impozitele și taxele la exploatări de păduri.

Propuneri pentru introducerea unei gospodării raționale și a unei activități productive ar fi deocamdată următoarele:

1. Să se facă fără întârziere o inventariere amănunţită şi judicioasă a domeniului forestier al Statului, fixându-se întinderea, constituţia, valoarea şi puterea normală de producţie. In această ordine de idei, este absolut necesar să se pună capăt odată pentru totdeauna, acelei interminabile «reforme» agrare, care a schimbat atâta faţa ţării.

2. Să se revizuiască toate amenajamentele unde nu s'au putut face tăerile la timp şi, în măsura în care se va putea, să se fixeze posibilităţile anuale normale ale tuturor pădurilor.

O deosebită grijă trebue să se dea exploatărilor ce se fac în pădurile de răşinoase, către cari se îndreaptă toate eforturile amatorilor de lemn bun şi eftin şi cari, pentru motivele cele «întemeiate» se tae în mod neregulat şi sunt ameninţate a fi foarte curând epuizate.

4. Să se ţină o riguroasă comptabilitate a tăierilor şi să se introducă în întreaga gestiune forestieră noţiunea de volum, în locul anacronicelor «suprafeţe parcurse», cari nu spun nimic şi nu permit nicio orientare şi niciun control. Posibilităţile anuale să se calculeze în m^3 şi tot astfel să se facă şi vânzările, distingându-se următoarele categorii de materiale:

lemn de lucru: *a)* de răşinoase, *b)* de foioase: 1. de fag, 2) de stejar, 3) alte foioase tari, 4) foioase moi
lemn de foc: *a)* specii tari, *b)* specii moi (albe).

Deasemenea, să se comptabilizeze şi crăcile, buturugile, acolo unde ele are o valoare comercială (prin încercări, să li se deducă volumul).

5. Pentru sporirea veniturilor:

Să se extindă exploatările în regie, cari au dat şi vor da totdeauna cele mai bune rezultate culturale şi financiare.

Până când va fi posibil, să se exploateze în regie toate pădurile Statului, la vânzările cu contract să se caute o sporire a preţurilor, prin scăderea garanţiilor de exploatare, a taxelor, impozitelor.

Să se facă o cât mai îngrijită sortare a materialelor rezultate din exploatări «clasificând» cât mai mult lemn de lucru şi cât mai puţin de foc.

In fine, pentru punerea în valoare a tuturor pădurilor, să se clarifice situaţia proprietăţii acolo unde există litigii și devălmășii și mai ales, să se facă un program de investiţiuni și să se pună la dispoziţia Administraţiei forestiere mijloace bănești largi, pentru crearea de drumuri și instalaţii de scoatere și transport.

Summary

In this study one exibits the area and tree composition of the Rumanian State forests, then the result of their harvest, after the recent official publications.

The State possesses to-day 1.904.004 ha of wooded area and 149.687 ha wood-clearings and glades, the whole 2.053.691 ha, that is to say 30 $^0/_0$ of the land's forests. The State forests are composed of 33.5 $^0/_0$ beech, 23.6 $^0/_0$ oak, 17,5 $^0/_0$ coniferous trees, 17.6 $^0/_0$ other hard broadleaf and 7,8 $^0/_0$ soft broadleaf trees. After age gradation there are: from 1—20 years = 29.7 $^0/_0$, 21—40 = 18.3 $^0/_0$, 41—60 = 11.2 $^0/_0$, 61—80 = 10.9 $^0/_0$, 81—100 = 11.8 $^0/_0$, over 100 years = 18.1 $^0/_0$.

The State possesses 1.885.561 ha usufruct free forests, from which only 1.035.882 ha, namely 55 $^0/_0$ were in 1928 productive, the rest being: 2 $^0/_0$ protection-forests; 17 $^0/_0$ woods without transportworks; 12 $^0/_0$ forests with unclear possession rights (individed, expropriable), 12 $^0/_0$ war felling, etc.

The yield power (normal increment) of the State forests is valued at 5.4 mill. m^3 yearly.

In 1928 were harvested 4.58 mill. m^3 timber, from which 3.01 mill. m^3 of principal products, 0.81 mill. m^3 of by—products and 0.76 mill. m^3 of uprootings for pasturage (application of the Agrarian reform). From the total there were only 30 $^0/_0$ work timber but 70 $^0/_0$ firewood.

The annual product for hectar, if we leave out the product of uprootings for pasturage, as out of the usual production, was in 1928 to 3.7 m^3, when we estimate only the 1.03 mill. ha productive forests and to 2 m^3 when we consider all the State forests; consequently, the annual production was wery small, compared to other western European countries.

The annual production in money is smaller still, because the worth of the wood is, in Rumania, very little; for instance in 1928 the average woodprice was 109 lei, namely 3.40 Swis francs per m^3.

The net revenue was the State forests considered, as follows (in Swiss francs per hectar):

Year	1924	1925	1926	1927	1928
Sw frs.	1.02	2.28	3.56	3.64	4.13

After some considerations over the proportion of revenues and expenses in the State forestry budget, the writer ends with several propositions having for purpose the rationalisation of the yearly cuttings and increase of revenues.

(Translated by **D. A. S.**)

PROBLEME ADMINISTRATIVE

BUGETUL

ADMINISTRAŢIEI PĂDURILOR PE ANUL 1930

de P. A. GRUNAU

Bugetul administraţiei pădurilor, sau, pentru a preciza, bugetul Casei autonome a pădurilor Statului pe anul 1930, prevede la venituri 738 milioane, iar la cheltueli 438 milioane. Comparate aceste cifre cu cele corespunzătoare din bugetul anului expirat, vedem că amândouă sunt considerabil sporite, cea dintâi cu aproximativ 30%, cea de a doua cu aproximativ, 14%. Sporul absolut la venituri, este de 163 milioane. Este cu totul firesc să ne întrebăm de unde provine acest spor şi mai ales, dacă va putea fi realizat. Expunerea de motive, unde ar trebui să găsim răspunsul, nu ne lămureşte decât prea puţin. Ea ne arată că o parte din acest spor — 47 milioane — va fi acoperită prin arendarea terenurilor de hrană, luate din folosinţa personalului. Pentru a fi explicit, trebuia să se precizeze geneza acestei cifre. Dar ne mulţumim cu ea aşa cum a fost prezintată. De fapt însă nu este vorba de un spor real, căci aceiaşi cifră este înscrisă în bugetul cheltuelilor sub art. 1.

Rămâne a se lămuri provenienţa restului, a sumei de 116 milioane, cu care bugetul anului trecut este sporit faţă de cel actual. Expunerea de motive o pune în socoteala «valorizării industriale şi comerciale a produselor lemnoase rezultate din posibilitatea anuală a exploatărilor pădurilor Statului». Această explicaţiune este puţin satisfăcătoare şi poate fi înţeleasă în două moduri. Sau posibilitatea anuală de care e vorba a fost majorată faţă de anul trecut şi atunci era nevoe de o explicaţiune şi justificare mai amplă, sau posibilitatea a rămas aceiaşi ca şi până acuma, sporul fiind datorit exclusiv industrializării și comercializării mai pricepute a materialului și iarăși era necesar a se arăta pe ce căi și prin ce mijloace se va obține această perfecționare a valorizării. Am ajuns dar la interpretări. Dar nu acesta a fost gândul legiuitorului când a rânduit din nou întocmirea bugetelor.

Articolul 33 din legea nouă a comptabilității publice vrea ca proiectele definitive să fie însoțite de expuneri de motive amănunțite, iar instrucțiunile date de Ministerul de Finanțe cer ca «bugetul să reprezinte o situație fidelă și clară a întregei administrațiuni a Statului și gospodăriei lui. De aceea scheletul bugetului cu toate capitolele lui trebue să fie alcătuit atât de limpede, etc.».

Aceste principii firești nu prea au fost luate în considerare la alcătuirea bugetului pe care îl analizăm. Să încercăm dar a găsi noi răspunsul la întrebarea de mai sus pe care expunerea de motive nu ni-l dă.

Sporul prea probabil va fi acoperit în bună parte prin majorarea posibilității. Nu ne putem aștepta ca dintr'o zi într'alta procedeele de industrializare și comercializare să fie așa de perfecționate încât de aci să rezulte un spor de peste 100 milioane lei. Desigur modernizarea procedeelor de doborîre și fasonare a materialului, de sortarea și de punerea lui în valoare lasă să întrevază posibilități de creștere treptată a veniturilor, dar nu ne permit a crede într'o bruscă schimbare a situațiunei, marcată printr'un spor așa de însemnat. Rămâne dar majorarea posibilității. Lucrul desigur este posibil. Sunt atâtea păduri cari până acum nu se găsesc în exploatare. Dar, ținând seamă de faptul că majoritatea lor sunt păduri de fag, comerciabilitatea în condițiuni avantajoase a materialului existent este îndoelnică. Chestiunea aceasta prezintă însă și o altă latură. Dacă ținem seamă de asigurarea tot mereu repetată că îmbunătățirea gospodăriei noastre forestiere este condiționată de aplicarea progresivă a sistemului de exploatare și valorificare în regie a pădurilor, atunci suntem îndreptățiți a crede că realizarea sporului înscris în buget se așteaptă dela extensiunea tot mai mare a acestui sistem. Dar exploatarea în regie presupune nu numai intensificarea muncii personalului existent, dar mai ales lărgirea cadrelor. Personalul care putea să facă față tuturor nevoilor, când era vorba numai de administrația și poliția pădurilor, când pădurile se vindeau în bloc și în picioare unor antreprenori cari depuneau și ei o muncă asiduă pentru realizarea și valorificarea materialului, acest personal nu mai va fi suficient când va avea grija întregii gestiuni technice și implicit a valorizării materialului. Comparându-se bugetul în curs cu acel al anului trecut constatăm că personalul, în loc să fie sporit, a fost redus: 7698 persoane în loc de 7952. Corpul technic în special a fost scăzut cu 26 ingineri, scădere care nu poate fi considerată ca compensată prin sporul conductorilor cu 32 agenți. Asemenea brigadierii și pădurarii cari la exploatările în regie au un rol important de îndeplinit, arată un minus de 231 persoane. Obiecțiunea că prin scindarea serviciului silvic în două ramuri — una de ordin privat, cealaltă de ordin public — agenţii celei dintâi au fost degrevaţi de o sumă de atribuțiuni oneroase, deocamdată, și poate chiar pentru multă vreme, nu este îndreptăţită, deoarece precum se știe, scindarea privește azi numai serviciul central nu însă și serviciile de control și de execuțiune, adică acelea cari sunt mai împovărate prin lucrările de aplicarea regimului silvic.

Dacă însă sporul de 116 milioane pare justificat prin faptul că dela 1920—1921 încoace mai în toţi anii asemenea sporuri și — relativ — chiar mai mari au fost înregistrate — cu excepţiunea însă a doi ani dintre care unul acuză din contra o scădere faţă de anul precedent — atunci nu trebue să uităm că acele sporuri în bună parte oglindesc scăderile valutare și, în orice caz, nu sunt în întregime datorite măririi posibilităţilor. Or, valuta noastră astăzi poate fi considerată ca stabilită și așa fiind, cred că avem tot dreptul să fim cam sceptici faţă de sporul de 116 milioane ce este înscris în bugetul nostru în curs.

Dacă trecem acum la cheltueli, atunci în primul rând suntem agreabili impresionaţi printr'o grupare mai raţională, mai transparentă a cifrelor înscrise în această parte a bugetului. Meritul este al autorităţii noastre financiare superioare care prin lege (art. 32) a stabilit ca capitolele și articolele să aibe indicaţiuni precise și limitative. Totuși s'au strecurat și în bugetul actual oare cari anomalii. Nu prea se înțelege de ce «întreţinere și reparaţiuni la localurile proprii» figurează la cheltuelile ordinare (Tit. I), iar repararea corturilor (art. 18), reparaţiuni de mobilier și de mașini de scris (art. 19) la cele extraordinare. Doar s'a precizat prin instrucţiunile date de către Ministerul de Finanţe că, cheltueli extraordinare sunt acelea cari au caracter de investiţie, cari măresc patrimoniul Statului! Atunci de ce această disjoncţiune a două feluri de cheltueli cari au absolut acelaş caracter? E adevărat că înţelesul care se dă prin instrucţiunile menţionate cuvintelor de cheltueli ordinare și extraordinare nu este acela care li s'a dat până acum acestor cuvinte. Prin cheltueli ordinare se înţelegeau acelea cari în mod obicinuit se repetau în fiecare an, prin cele extraordinare acelea cari n'aveau acest caracter. Așa fiind, desigur acel care nu cunoaște instrucţiunile în chestiune are tot dr ptul să fie mirat, când vede figurând la titluri și capitole diferite de ex. cheltuelile pentru exploatarea în regie și cele pentru plantaţiuni și pepiniere. Se poate oare în gospodăria forestieră o cheltuială mai ordinară, adică o cheltuială care să se repete cu o mai mare regularitate, decât acea făcută în scopul întemeerii și perpetuării stării împădurite?! Acestea însă sunt reflexiuni oare cum postume faţă de dispoziţiunile precise ale Ministerului de Finanţe și în orice caz nu vor și nu pot explica nepotrivirile semnalate mai sus.

Nepotriviri însă mai sunt și altele. Articolul 8 clasat în cap. II «Material» începe prin cuvântul «diurne» și continue cu «onorarii de avocaţi». Ori este o flagrantă călcare a literei și spiritului legei financiare, a trece cheltueli pentru personal între cele prevăzute pentru material. Apoi art. 7 înglobează cheltueli pentru amenajări, măsurători etc. cu cele necesare pentru combaterea insectelor. Cheltueli mai eterogene nici nu există! Articolul 14 — Tit. II, cheltueli extraordinare, de investiţie — prevede la un loc cheltueli pentru funcţionarea staţiunilor(!) de experienţe silvice și cele pentru plantaţiuni și pepiniere. Cât de departe suntem de indicaţiunea precisă și limitativă a articolelor. Lipsa de preciziune mai departe și ca redactare! Pentru a da un exemplu citez art. 6 (Tit. I): «Cheltueli pentru exploatarea în regie a pădurilor Statului, căi ferate, fabricilor de cherestea, întreţinerea cailor de serviciu, vehicule, automobile, luntri cum și repararea lor». De aci ar rezulta că din acest articol pot fi acoperite cheltueli pentru cumpărare de căi ferate, vehicule, automobile și luntri, cheltueli cari de altfel și în mod logic sunt prevăzute în art. 15—17 din Tit. II. Așa dar o călcare vădită a principiului general al împărţirei cheltuelilor în cheltueli de investiţie și cheltueli de întreţinere. Desigur nu aceasta putea să fie intenţia aceluia care a întocmit bugetul. Gândul lui ar fi fost mai corect exprimat, dacă s'ar fi scris: Cheltueli pentru exploatarea în regie a pădurilor Statului, a căilor ferate a fabricilor de cherestea, pentru întreţinerea căilor de serviciu, a vehiculelor automobilelor şi luntrilor. Aşa redactat, articolul ar fi precis şi limitat şi nu ar putea da loc la interpretări greşite. Şi fiindcă e vorba de lipsă de preciziune, să menţionez una de ordin calculatoriu care nu e permisă. In partea II-a a bugetului care se referă la învăţământul silvic, vedem că cheltuelile pentru pentru personal, potrivit statelor de desvoltare, se urcă în total — cuprinzând şi ajutorul de familie de lei 93.600 — la suma de 934.200 lei, iar la art. 20, care dă aceleaşi cheltueli în mod rezumativ, la 1.027.800 (= 934.200 + 93.600). Care sumă este cea adevărată?

Dar să lăsăm aceste abateri de ordin principial, formal şi calculatoriu şi să examinăm cifrele.

In total faţă de bugetul anului trecut cheltuelile au fost sporite cu 131.5 milioane (14.3%). Acest spor apare şi mai important, când ţinem seamă că şi bugetul Ministerului Agriculturii şi Domeniilor prevede în interesul economiei forestiere (Direcţiunea regimului silvic) o altă sumă, aproape 24 milioane.

Mai toate articolele au fost sporite, unele au fost create din nou, fie pentru îndestulare de nevoi noui, fie pentru a ajunge la o enunţare precisă şi limitativă a celor vechi. Dar cu tot sporul, multe nevoi vor rămâne încă multă vreme neacoperite, fiindcă ani dearândul am tot amânat cheltuelile cele mai inexorabile, cheltuelile necesare nu pentru ameliorarea substanţei forestiere, ci numai pentru păstrarea ei intactă, aşa cum am primit-o dela generaţiunile precedente.

Cheltuelile prezintă anul acesta aproape 60% din venitul brut. Acel care a citit Expunerea de Motive la legea Administrării Pădurilor unde se afirmă, de alfel cu multă dreptate, că veniturile din păduri sunt în raport direct cu cheltuelile ce se fac în interesul lor, de sigur se va aştepta la o sporire şi a venitului net, care de fapt e şi prevăzută în bugetul pe care-l studiem. Decât un lucru: Dacă sporul cheltuelilor are drept obiect lucrări de ameliorare (împăduriri, instalaţiuni de transport etc.), adică lucrări cari produc efecte îndepărtate asupra veniturilor, atunci desigur schimbarea imediată a situaţiunii nu e probabilă, iar venitul net, cum rezultă din cifrele bugetare ale anului în curs, este, cum am mai spus-o, cel puţin îndoelnic. In economia forestieră trebue să calculăm cu termene lungi şi în special în cazul de faţă, pentru a demonstra înrâurirea ce are sporul cheltuelilor asupra veniturilor nete, nu trebue să comparăm cifrele a doui ani consecutivi, ci cifrele corespunzătoare la epoci îndepărtate unele de altele. Numai așa ne putem face o idee justă asupra corelațiunii ce există între cheltueli și între venit.

In ce privește în special bugetul în curs, sporurile, cu o singură excepțiune (art. 6 exploatări în regie), privesc articolele cari prevăd cheltueli cu o rentabilitate îndepărtată (art. 14 plantațiuni și art. 15 construcțiuni de drumuri), sau pe acelea cari nu stau în raporturi directe cu venitul net, sau în fine sunt sporuri cari, ca eficacitate asupra venitului, sunt mai mult aparente decât reale (art. 1). Intre acestea din urmă figurează cheltuelile pentru personal cari anul acesta întrec pe cele din anul trecut cu aproximativ 74 milioane lei. Aceasta însă, precum știm din cele expuse mai sus, nu însemnează un spor de personal care ar lăsa să se întrevază și un spor de activitate, ci e un spor care rezultă în urma avansărilor automate și într'o remunerație schimbată a personalului. (Drepturile la lemne de foc și la teren de hrană sunt evaluate în bani). Personalul nu a crescut ci a scăzut și atunci se pune întrebarea, dacă corpul silvic, din capul locului nu tocmai numeros și acum și mai redus, va putea face față lucrărilor cari sunt o urmare firească a preciziunilor sporite pentru material. Reducțiunea necondiționată a personalului serviciilor de producțiune este o greșeală care se resfrânge asupra productivității acelor servicii. A decreta pe de o parte extinderea cât mai mult a exploatărilor în regie și a reduce pe de altă parte personalul, este ilogic. Dacă funcționarismul este o boală care trebue stârpită și dacă, din acest punct de vedere, circulara Ministerului de Finanțe care decretează reducțiunea generală a personalului cu $^1/_4$, este explicabilă, atunci totuși se impun anumite distincțiuni cari permit a ține seamă de caracterele particulare ale diferitelor servicii. Pentru a face cultură silvică în adevăratul sens al cuvântului, pentru a utiliza în mod rațional bogățiile forestiere cari ne-au mai rămas, personalul de care dispunem azi nu este suficient, iar cel existent nu este folosit în sensul randamentului celui mai mare.

Nu mă pot opri, a reveni asupra unei chestiuni pe care am discutat-o și anul trecut în această revistă. Cifrele înscrise în buget nu dau impresia că sunt rezultatul studiului aprofundat al unor nevoi reale, ci deșteaptă în mintea noastră idea unor hotărîri arbitrare. Art. 6, Cheltueli pentru exploatarea în regie etc.: anul acesta 50 milioane faţă de 45 milioane pentru anul trecut. Articolul 14, Plantaţiuni şi pepiniere: 40 milioane pentru anul în curs faţă de 22 milioane din trecut. Art. 15, Construcţiuni de căi ferate etc. 5 milioane. De ce atât şi nu mai mult sau mai puţin?! Expunerea de motive a Ministerului de Finanţe la care m'am referit de mai multe ori spune: «Bugetul este un program promis care trebue realizat». Ce promite bugetul nostru?... Nimic. Ce va realiza? Ce vrea Dumnezeu. Aceasta însemnează comoditate administrativă, aceasta este egal cu ocolirea responsabilităţii. Şi ar fi fost aşa de uşor a îndeplini cerinţa Ministerului de Finanţe, a bunului simţ. Bugetul administraţiei pădurilor în cea mai mare parte nu poate şi nu trebue să fie nimic altceva decât tălmăcirea pe baza financiară a programului de lucru întocmit pentru ţara întreagă. Motivarea sumelor înscrise în buget la care are drept parlamentul şi contribuabilul — a se vedea Expunerea de Motive şi cirulara M. D. F. — ar trebui să apare cel puţin în expunere de motive. De fapt nici acolo nu găsim vr'o explicaţie, sau găsim explicaţii insuficiente.

Pentru a încheea, un cuvânt şi asupra părţii a II-a a bugetului, intitulată Invăţământul silvic. In mod principial acest buget trebue să facă parte din bugetul Ministerului Agriculturii şi Domeniilor, nu din acel al Casei autonome a pădurilor Statului. Această casă este o instituţie creată pentru a administra domeniul privat al Statului, reprezintat prin păduri şi golurile munţilor. Aşa fiind chestiuni de ordin public, cum este şi învăţământul silvic, es din sfera ei de atribuţiuni şi competinţe. Acest lucru s'a înţeles pentru învăţământul silvic superior şi ar trebui înţeles şi pentru cel mediu şi inferior. Locul acestui învăţământ este la Ministerul Instrucţiunii publice sau la acel Minister căruia s'a încredinţat administrarea intereselor generale întrucât sunt legate de păduri, la Ministerul Agriculturii şi Domeniilor.

Titlul care s'a dat direcţiunei silvice din acest Minister — Direcţiunea regimului silvic — n'ar trebui să fie o piedică pentru realizarea acestei idei care se reazimă pe consideraţiuni logice. De ce n'am boteza această direcţiune pur şi simplu Direcţiunea silvică, stabilind prin această titulatură un cadru în care ar încăpea şi învăţământul silvic.

In sprijinul acestei idei mai vine şi o altă consideraţie. Cea mai mare parte a personalului didactic şi administrativ al diverselor şcoli medii şi inferioare este luat din corpul silvic C. A. P. S., în total 36 ingineri, conductori, brigadieri şi pădurari. Aceasta însemnează o nouă reducţiune a personalului de care ar putea să dispue C. A. P. S. pentru punerea în valoare a pădurilor date în grija ei, pe de altă parte constitue o camuflare a cheltuelilor ce se fac pentru învăţământul silvic. O altă abatere dela principiul precizării clare şi limitative a cheltuelilor.

De altfel bugetul învăţământului este clar şi întocmit potrivit normelor noui despre care a fost vorba mai sus.

Le budget de l'administration forestière de l'État pour 1930

L'article ci-dessus est consacré à l'étude du budget de l'Administration des Forêts pour l'année 1930. En analysant le chiffre des revenus—738 millions lei — l'auteur se doute qu'il pourra être réalisé, surtout à cause de la réduction du personnel, dictée par des considérations générales d'économie.

Quant aux dépenses qui représentent cette année 60% des revenus, bien qu'elles soient considérables, elles ne pourront pas déterminer une hausse immédiate des revenus, parce qu'en général ce sont des dépenses d'une rentabilité assez éloignée. Du reste on insiste sur le fait que ces dépenses ne sont pas suffisamment précisées ni assez judicieusement limitées.

JURIDICE ȘI LEGISLAȚIE

ASUPRA AMNISTIEI ȘI GRAȚIEREI

de C. IVANOVICI

Situaţiunea economică, politică și socială, creiată în urma marilor evenimente dela 1914 și până în prezent, a impus nu numai în ţara noastră dar și în alte ţări, legiferări excepţionale, cerute de nevoile timpurilor prin care am trecut.

In special la noi, în domeniul amnistiei și graţierei, s'a făcut, o largă aplicaţiune a dreptului Suveranului și a Corpurilor Legiutoare, depășindu-se chiar atribuţiunile conferite de Constituţie.

Constituţia noastră tratează despre amnistie și graţiere, numai la art. 88, unde spune că Regele are dreptul de amnistie, în materie politică cum și de a ierta pedepsele, în materie criminală.

Din aceasta se vede că amnistia — uitarea, ștergerea faptului — nu este prevăzută în Constituţie decât pentru infracţiunile politice și deci pentru infracţiunile la legile penale, decretele și legile de amnistie, sunt considerate din punct de vedere al dreptului mai mult ca o suspendare a aplicaţiunei legilor penale, pentru faptele petrecute în timpul prevăzut de lege.

Privite din punct de vedere general, aceste acte de clemenţă, rămășiţă a timpurilor trecute când Suveranul era stăpân absolut, lovesc în puterea judecătorească, care după Constituţie singură are dreptul de a aplica și ridica o pedeapsă, distrugând irevocabilitatea sentinţelor judecătorești. Ele pot creia o stare de spirit dăunătoare societăţii, prin aceia că anulează efectul legilor care conduc societatea.

Referitor la cauza silvică, dacă graţierile în masă și amnistiile larg acordate de către Suveran și Corpurile Legiuitoare, au fost până la o anumită limită justificate prin starea morală a societății provocată de marele război, ele însă au lovit în special în interesele pădurilor pentru că, provocând suspendarea de 5 ori a Codului silvic în curs de 9 ani, au slăbit și mai mult puterea și eficacitatea acestui Cod, care era și așa destul de blajin și de slab aplicat.

Recapitulând amnistierile și grațierile edictate în scurtul interval de timp de după război, începând dela 1920 avem:

1. Decretul-lege No. 1547 din 9 Aprilie 1920 prin care se amnistiază toate faptele penale comise de toți cei chemați sub arme și cari au îndeplinit un serviciu în armată în timpul războiului mondial, fie că pedepsele pronunțate și executate nu s'au îndeplinit, fie că faptele se află în curs de instrucție sau în curs de judecată, fie că infracțiunile nu au fost descoperite.

2. Decretul-lege Nr. 200 din 6 Mai 1920 în care sunt cuprinși toți locuitorii din vechiul regat, fie că au făcut sau nu serviciul militar (pentru faptele săvâșite până la 11 Noembrie 1918, data încheerii armistițiului general) pentru infracțiunile penale civile sau militare, cu excepțiunile prevăzute, care infracțiuni însă nu au dat loc la hotărîri definitive.

In considerentele ambelor infracțiuni mai sus acordate, s'a avut în vedere nu numai uitarea faptelor dar și împrejurările sociale prin care a trecut țara cu prilejul războiului, împrejurări cari au făcut ca mulți să comită infracțiuni destul de grave, rămase nedescoperite, iar alții să fie prea grav pedepsiți; în fine aceasta s'a făcut și pentru a se potoli pasiunile și resentimentele contra celor vinovați sau presupuși vinovați, în interesul armoniei și echităței sociale.

Prin decretele-legi de mai sus, în faptele penale amnistiate erau cuprinse și delictele silvice.

3. Dar o lege specială numai pentru amnistierea delictelor silvice — ca și cum numai acesta ar fi fost singurul rău social — a fost legea din 13 Decembric 1927 prin care se amnistiază nu numai faptul penal dar și despăgubirile civile datorite Statului pentru delictele comise până la 1 Noembrie 1927 (cu excepția antreprenorilor). Aceasta a fost dictată de interese politice momentane și a adus mari pagube Statului.

BIBLIOTECA CENTRALĂ a „ASOCIAȚIUNII" SIBIU

Dacă amnistia presupune o uitare a infracţiunilor politice sau penale, nu înseamnă că uitarea trebue să se extindă şi asupra despăgubirilor civile pentru Statul realmente dăunat, iar infractorul să nu mai fie obligat la reparaţiuni.

Această lege nestudiată în deajuns a dat naştere la discuţii şi la interpelări din partea organelor judiciare, în special asupra faptului dacă instanţa odată sesizată în penal mai poate judeca şi latura civilă. In principiu legea amnestiei nu poate să lezeze dreptul părţii vătămate. Societatea n'are decât să renunţe la dreptul ei de urmărire şi de a da sancţiuni asupra faptului penal, dar nu poate răpi şi păgubi dreptul terţilor, al părţii civile.

4. Abstracţiune făcând de chestiunea silvică, o lege de amnistie studiată şi motivată, este legea din 6 Iunie 1929 cu prilejul aniversării a 10 ani dela **Unire**, prin care întreg poporul român, într'un moment de bucurie generală, se gândeşte cu indulgenţă şi iertare şi la acei membri din societate, cari au greşit într'un moment de rătăcire şi spre a face pe toţi cetăţenii să se înveselească şi să ia parte la comemorarea acestui mare eveniment prin realizarea visului de veacuri al poporului român, a legiferat şi decretat amnistierea şi graţierea, actualmente în curs de aplicare.

Examinând actuala lege de amnistie (publicată în «Monitorul Oficial» Nr. 121 bis din 6 Iulie 1929), în ce priveşte aplicarea ei la delictele silvice, vedem la art. 1 că se amnistiază toate infracţiunile de drept comun prevăzute de codurile penale sau de orice alte legi speciale—deci şi delictele silvice—din întregul coprins al ţării, încercate sau săvârşite până la 1 Decembrie 1928, fie că au rămas încă nedescoperite, fie că se găsesc în curs de cercetare, instrucţiune sau judecată, fără a fi intervenit vreo hotărîre definitivă până la data promulgării legii din 16 Iunie 1929. Deci şi acelea care se găsesc în recurs.

Art. 2 al. b exceptează dela amnistie infracţiunile silvice când pedeapsa amenzei depăşeşte suma de 20.000 lei sau în cazul când pedeapsa privativă de libertate, este mai mare de 6 luni.

In discuţia aplicabilităţii legii amnistiei limita de 20.000 lei, în ce priveşte amenda, întrucât ea este variabilă, va intra în calcul constatarea făcută de agentul silvic și tariful amenzilor din Codul silvic.

In ce privește închisoarea, numai art. 76 prevede o pedeapsă mai mare de 6 luni pentru funcționarii publici care au provocat, înlesnit sau participat la comiterea delictului silvic; cum și art. 71 contra incendiatorilor de păduri cu voință, când se aplică 358—364 Cod penal (prin care se pedepsește cu recluziunea dela 5—7 ani pentru proprietăți străine, iar în caz când și-a incendiat singur proprietatea, 6 luni—2 ani).

Art. 2 al. a. exclude dela amnistie asocierile pentru comiterile de crime și delicte. Deci atunci când infracțiunea dela art. 74 al. c, s'a comis de mai multe persoane constituite în bandă, se va pedepsi.

5. Prin Decretul Nr. 1468/1929 publicat în «Monitorul Oficial» Nr. 102 din 13 Mai 1929 se acordă grațiere și reducerea tuturor pedepselor până la data decretului pentru toți locuitorii din întreaga țară condamnați de instanțele penale, civile și militare ordinare și extraordinare.

a) în ce privește pedeapsa privativă de libertate se grațiază în totul toate pedepsele până la 3 luni și se reduc la jumătate pedepsele dela 3 luni până la 1 an;

b) în ce privește amenda sunt grațiați în totul toți cei condamnați la pedeapsa amenzei cu excepțiune la delicuenții: silvici, legea vămilor, fraudele la băuturi spirtoase condamnați la o pedeapsă mai mare de 20.000 lei.

6. Prin decretul Nr. 1841/1929 (publicat în «Monitorul Oficial» Nr. 126 din 12 Iunie 1929 sunt grațiați și toți acei care au fost condamnați în intervalul dela 13 Mai 1929, data decretului de mai sus și până la 6 Iunie 1929 data promulgărei legei pentru amnistie.

Consecințele amnistiei și grațierei

Amnistia este uitarea, ștergerea faptului, grațierea—iertarea pedesei. — Procurorul ca și agentul silvic nu mai poate face urmărirea faptelor, afară dacă nu este interesat ca partea civilă. Dacă acțiunea este în curs de judecată și inculpatul nu o invoacă, tribunalul poate și trebue să o facă din oficiu, căci este de ordine publică.

Faptul fiind considerat ca inexistent, nu este socotit la recidivă.

Obiectele sechestrate nu se vor putea pretinde; delicuenţii nu vor avea nici un drept asupra lemnelor ridicate din pădure căci dacă amnistia îi scapă de pedeapsă nu poate să atribue delicuenţilor materialul lemnos ce nu le-a aparţinut. In ce priveşte instrumentele confiscate, ele se pot restitui dacă se vor găsi; în orice caz delicuenţii nu pot avea nicio pretenţiune nici asupra acestor confiscări ele având caracterul unei măsuri de siguranţă şi constituind când o desdăunare, când o sancţiune civilă, amnistia nu le poate şterge acest caracter.

Pentru tranzacţiunile cerute de delicuenţi nefiind dispoziţiuni speciale, urmează ca transacţiunile cerute şi aprobate înainte de data amnistiei să fie achitate ele fiind considerate ca lucru judecat.

In ce priveşte despăgubirile civile şi valoarea materialului prin actuala lege se precizează la art. 4 că amnistia nu şterge consecinţele civile ale infracţiunei. Instanţa penală valabil sesizată, va continua la cererea părţii, judecarea acţiunei civile în aceleaşi condiţiuni. Acest articol precizând situaţia părţii civile se pare că este mai echitabil şi mai în conformitate cu principiile de drept, pentru că nu este admisibil ca amnistia, după cum nici moartea unui delicuent, să răpească părţii civile beneficiul de jurisdicţiune, cauzându-i prin aceasta pagube.

Or, a trimite partea civilă să se judece în civil cu timbre, proceduri greoaie, cu alte probe foarte greu de făcut (în materie silvică procesul de delict silvic fiind crezut până la proba contrarie, iar cel de flagrant până la înscrierea în fals) înseamnă a-i răpi beneficiul de jurisdicţie în penal, pe care l-a avut partea civilă înainte de legea amnistiei.

In acest sens se exprimă şi raportul legii, care spune că pentru a se înlătura orice controversă asupra acestei chestiuni, actualul proect de lege a lămurit care va fi soarta acţiunei civile, neatinse de amnistie din nici un punct de vedere. Această modificare s'a adus în urma avizului Consiliului legislativ, care arată că întinderea efectelor amnistiei şi asupra părţei civile aduce o atingere a drepturilor patrimoniale a celor păgubiţi prin infracţiunile amnistiate, ceeace este contrariu principiilor admise în amnistie, care nu poate produce efecte decât asupra acţiunei publice.

In ce priveşte graţierea, şeful de ocol şi administraţia respectivă, urmează să ia măsuri pentru desfiinţarea debitelor pentru amenzile referitoare la delictele ce cad în dispoziţiile decretelor de graţiere, rămânând a se încasa numai valoarea materialului şi despăgubirile civile.

Concluziuni

Asemenea prerogative date de uz şi de Constituţie ar trebui să se exercite cât mai rar, la epoci mari, astfel încât să nu se producă odată cu uitarea faptelor şi uitarea legilor. Căci amnistierile şi graţierile prea dese vor avea un efect contrariu, adică nu armonia socială, ci nesocotirea legilor şi a ordinei în societate.

Pentru noi, amnistierea şi graţierea, nu poate decât să provoace înmulţirea delictelor şi descurajarea agenţilor silvici, cari deja au de luptat destul de greu în contra infractorilor silvici, dat fiind mediul special, pădurea, prejudecăţile oamenilor şi uneori mentalitatea judecătorilor, care încă mai consideră pădurea ca res nullius.

Asemenea acte de clemenţă, rămăşiţă a timpurilor trecute, anihilează cu totul puterea de constrângere a Codului silvic, care e destul de slab, în contra acelora care nu ar voi să respecte rânduiala şi ordinea de Stat, în ce priveşte gospodăria silvică a ţării, cum şi respectul proprietăţii forestiere.

Sur les décrets d'amnistie

Les lois et les décrets d'amnistie d'après la guerre, sont examinés non seulement du point de vue juridique, comme actes qui empêchent le pouvoir judiciaire d'exercer ses atributs, mais aussi du point de vue administratif, parce que c'est là que leurs conséquences fâcheuses se ressentent le plus. En effet, les décrets d'amnistie qui se rapportent aux délits forestiers sont toujours suivis d'une remarquable multiplication des abus, ce qui reclame une intensification des dépenses — d'argent et d'energie — pour la police des forêts.

D'autre part on peut constater chez les agents forestiers une sorte de désintéressement, de lassitude de protéger sans résultat un patrimoine confié du reste à leurs soins.

Une heureuse exception fait la dernière loi d'amnistie qui, étant mieux étudiée, contient des dispositions mieux inspirées.

COMERȚUL LEMNULUI

CRONICA LEMNULUI

de I. DUMITRESCU
Ing. Şef silvic

A. Lemnul de rășinoase.

Trimestrul Ianuarie – Martie 1930 a marcat importante scăderi în prețul lemnului de rășinoase, în toate stadiile de comercializare și o mare stagnare de agajamente.

Vânzările de rășinoase (brad și molid) în picioare în pădure s'au făcut cu prețuri mult inferioare celor de anul trecut. In Bucovina fondul religionar a vândut cu 200 – 250 lei de m c ceeace vindea anul trecut cu peste 400 lei m c.

Lemnul fasonat în bușteni a suferit iarăși scăderi simțitoare. In Transilvania prețul lemnului rotund pe Valea Mureșului și a Oltului este 400 – 450 lei de m c. In Bucovina 450 – 500 lei de m c.

Pe valea Bistriței Moldovene prețurile au scăzut dela 700 – 750 m c schela P. Neamț la 500 – 550 lei m c și fără cumpărători.

Deși lemn rotund e mult mai puțin decât anul trecut, deși mare parte nu s'a putut scoate din pădure din lipsă de zăpadă, totuși tranzacții sunt puține.

E mai mare criză de cumpărători decât de preț.

Cei ce au angajat lemn din toamna trecută la prețuri mari, suferă mari pierderi și caută a storna contractele.

B. Comerțul de cherestea.

a) La Export.

Trimestrul Ianuarie – Martie 1930 a însemnat o grea încercare pentru producători. Totdeauna în acest trimestru a fost cea mai activă campanie în comerțul de cherestea. Acest trimestru era timpul angajamentelor pentru încărcările de primăvară și maximul de prețuri la cherestea se obținea în acest timp. In acest an însă a fost un adevărat dezastru. Cereri foarte puține, prețuri mici cu 2—5 shilingi engl. la m^3 mai mici ca anul trecut și pretențiuni de livrare calitativă, superioare celor de anul trecut.

In Bucovina, care în ultimii ani își trimetea producția sa mai mult în Germania, nu s'au făcut decât neînsemnate angajamente și acele aproape toate către Orient.

Comerțul în Germania e mort din cauza crizei de numerar și mai ales de credit.

Soc. Bucovina și-a angajat mare parte din producție în Argentina.

In Transilvania, comerțul în Ungaria e iarăși foarte slab. Din lipsă de comenzi prețurile sunt cu 3—5 pengő mai mici ca anul trecut. Producătorii caută a-și îndrepta producția către Galați.

Comerțul către Orient e slab, atât în ceeace privește cantitățile cerute cât și prețurile oferite. Comenzile s'au acoperit în mare parte.

Orientalii caută să speculeze situația dela noi și să obțină atât scăderea prețurilor cât și condițiuni dimensionale și calitative mai avantajoase.

Pentru Alexandria comenzile de circa 20.000 vagoane s'au acoperit cu circa 50 shilingi englezești fob, fără clasa IV-a.

Pentru Siria se oferă circa 48 shilingi, cu dimensiuni scăzute ca un mm față de cele uzuale.

Afaceri mai bune s'au încheiat de cartel cu Italia pentru Napoli și Sicilia, circa 2000 vagoane.

Grecia are puține cereri din cauză că mare parte din stocuri au rămas nevândute din anul trecut.

Mai sunt ceva cereri pentru Golful Persic (Bassorah).

Pentru Franța se cere marfă multă pentru cofraje și pentru construcții (madrieri și bastings). Porturile de expediție sunt Rouen și Marsilia.

Prețurile oferite sunt însă foarte slabe.

Cu toate acestea un lucru rezultă:

Debușeul nostru principal și natural a rămas tot bazinul Mediteranei și în special bazinul de Est.

In Occident piaţa este turburată atât de criza, provocată, de restrângerea creditelor pornite din America, cât şi de amestecul producţiei ruseşti pe piaţa engleză, olandeză şi franceză.

Cu toate informaţiunile apărute în presa comercială forestieră din Viena, că ruşii n'au putut scoate din pădure decât circa 20 % din lemnul lor din lipsă de zăpadă, totuşi oferă lemnul lor pe toate pieţele.

Sunt informaţiuni că au vândut societăţei fostă Kharam din Alexandria (Egipt) circa 900 vagoane şi firmei Mallas din Beyrouth (Siria) circa 200 vagoane cu preţuri ridicole şi condiţiuni de dimensiuni absolut oneroase. Condiţiuni de plată mai mult decât avantajoase.

Intrebarea e pe unde vor aduce această marfă, dacă o vor aduce şi dacă vor livra-o în condiţiunile calitative angajate de ataşaţii U. R. S. S. din Constantinopol şi Alexandria.

b) In interior.

Comerţul de cherestea e foarte slab. Vânzările se fac mai mult la oraşe cu preţuri de 8—10 % mai mici ca anul trecut.

La ţară cererile sunt foarte slabe şi creditul aproape a dispărut.

Anul trecut un vagon de porumb era circa 2 vagoane de cherestea, iar anul curent preţul unui vagon de porumb e mai mic decât al unui vagon de cherestea, iar preţul cherestelei nu se poate acorda cu cel al cerealelor, întrucât preţul de cost e mare, iar elementele lui nu se pot scădea în măsura scăderei preţului la cereale.

Comerţul de lemn de foc.

La lemnul de foc situaţia e şi mai grea ca la cel de construcţie. Iarna fără ger din 1929—1930 a făcut să rămână mari cantităţi de lemne nevândute în depozitele din oraşe şi însemnate cantităţi neconsumate în pivniţele consumatorilor. Cererea în comerţul liber e nulă. Se oferă lemne aduse la rampa Bucureşti cu 7500—7800 lei vag. de 10 tone.

La licitaţia C. F. R. pentru a circa 260.000 steri s'au oferit circa 2.500.000 (două milioane cincisute mii) steri în diferite staţii variind dela 200—300 lei sterul.

La licitaţiile pentru armată s'a oferit cu 7150 lei vagonul predat la garnizoanele din Banat, 8140 lei la garnizoana din București, 5650—5730 lei la garnizoana Bacău, 5830 lei garnizoana Roman și 5650 lei garnizoana P.-Neamț, 6700 lei garnizoana Focșani, etc., socotindu-se aceste prețuri, fie în curtea corpurilor militare, fie la rampa militară C. F. R.

Ținând seamă că spezele unui vagon, în afară de tariful de transport, sunt de circa 600 lei, se poate vedea că pentru lemnele ce se expediază cu vagonul prețurile s'au coborât până la 4000 lei vagonul la stația de încărcare, ceeace însemnează că se perde mult în comerțul lemnului de foc. In afară de aceasta producătorul trebue să plătească frachtul până la destinație, să sufere dificultățile de recepție și să aștepte încasarea ordonanțelor.

Se poate afirma că dela războí, anul 1930 e cel mai greu de suportat pentru exploatorii și industriași de lemnărie.

Câți vor cădea nu se știe, cei ce vor rămâne însă, vor da dovada capacității, rezistenței și solidității lor.

Concluzia: Cine va lucra mai puțin, va perde mai puțin, cine e nevoit să lucreze mult să-și reducă la minimum cheluelile de administrație și cele de producție, iar pentru Stat, să arunce pe piață cât mai puțin lemn spre exploatare.

Chronique du bois

On nous donne des informations sur la situation du marché international pour la période Janvier-Mars 1930. C'est pour la Roumanie la saison la plus active en ce qui concerne le commerce du bois à l'étranger.

Cependant l'année 1930 se présente dans les conditions les plus désavantageuses: pas de placement en Allemagne, très peu en Hongrie, en Grèce, en France etc. Les meilleures transactions ont été conclues en Italie, puis en Egypte, en Sirie. La cause: la crise économique générale d'une part, et la concurrence russe d'autre part; mais l'auteur et persuadé que le marché méditeranéen restera pour longtemps notre débouché.

FAPTE ŞI COMENTARII

– INSEMNĂRI –

UN STRIGĂT DE ALARMĂ

de AURELIU M. ELIESCU
Inginer silvic
Fost deputat şi senator

Celebra revistă franceză «l'Illustration» publică în numărul său din N-r 4541 din 15 Noembrie 1930 o serie de fotografii arătând situaţia localităţilor inundate din sud-vestul Franţei.

In mijlocul Franţei se ridică un masiv muntos în care se găsesc izvoarele râurilor cari se varsă în Atlantic și Mediterana.

In ambele versante râurile s'au umflat, au eșit din matca lor și au distrus tot ce au întâlnit în cale.

Ferme izolate, aglomeraţii de case în jurul unei mori sau a unei fabrici, orășele, au fost distruse, iar orașe importante ca Bordeaux și Toulouse au fost ameninţate.

In regiunea inundată, care se întinde pe o suprafaţă de 300.000 ha, apa a distrus nu numai locuinţele dar și șoselele, canalurile, drumurile de fer și podurile.

Privind fotografiile te îngrozești de mărimea dezastrului.

In afară de stricăciunile materiale s'a constatat pierderea a două sute de vieţi omenești și nenumărate vite.

Deasupra unei regiuni dintre cele mai active, fertile și bogate a venit dezolaţiunea, apa eșind din făgășurile ei normale s'a dovedit un element distrugător.

Nenorocirea a impresionat adânc Franţa și spiritul de solidaritate al acestui popor înaintat, imediat a început opera de ajutorare și de refacere.

Apelul autorităţilor a fost auzit și înţeles, subscripţia publică a dat câteva zeci de milioane iar Corpurile Legiuitoare au votat un miliard.

Efectele dezastrului vor fi micșorate prin această splendidă solidaritate socială. Nu este mai puţin adevărat însă că vor rămâne urme și că Franţa îndurerată a căutat să știe care este cauza acestui dezastru.

Desigur nimeni, cel mai minuţios cercetător și cel mai profund savant nu vor putea descoperi, în starea știinţei de azi, cauza adevărată a acestui dezastru. Probabil că sunt mai multe și unele din ele de așa natură, încât intervenţia omului nu le-ar putea înlătura. Dar sunt și cauze pe care le putem găsi și asupra cărora mintea omenească a găsit mijloace de reacţiune.

In lunile Noembrie, Decembrie 1929, Ianuarie, Februarie 1939 a căzut prin ploi o cantitate excepţională de apă; la sfârșitul lui Februarie s'au topit și zăpezile și atunci volumul de apă a crescut în mod neobișnuit. Cu tot acest volum extrordinar dezastrul n'ar fi fost așa de îngrozitor dacă fie în munţi fie în colinele de pe marginea râurilor nu s'ar fi devastat pădurile.

Apa care cade pe un teren împădurit se divide și este absorbită mai cu înlesnire de pământ; apa care cade pe un teren despădurit se scurge vijelios, formează torenţi, iar torenţii umflă râurile care se revarsă și produc inundaţii.

Toată lumea trebue să înveţe, să mediteze asupra groaznicei nenorociri care devastează întreaga regiune.

Abuzul ce se face cu exploatarea pădurilor și cu pășunarea lor dezordonată, mai ales la munte, este o adevărată nenorocire.

Pe văile noastre importante, toată lumea vede cum se apropie dezastrul și nimeni nu are curajul să spue. Până aici!

Pe valea Prahovei trec guvernanţii noștri de 30 ani și privesc cu nepăsare cum se formează torenţii, cum apare stânca amenințătoare.

Pe malul Dunărei dela Gura Văiei până la Vârciorova se află și șoseaua și linia drumului de fer care slujește traficul cel mai important al ţărei.

Și în coastele munţilor din apropiere dinamita face să sară în aer stâncile distrugând complet pădurile. Pentru câteva mii de lei care se iau dela carierele de piatră se cheltuesc anual zeci de milioane pentru întreţinerea șoselei și a drumului de fer și fără ca cineva să se preocupe, că în curând vor trebui să se cheltuească sute de milioane pentru întărirea acelor coaste care amenință să se surpe.

Ne gândim la lucruri mari, visăm planuri de reconstrucție generală; numai vrem să știm ce a fost, vroim să refacem totul.

Dacă în loc de planuri de astea mărețe, am voi să privim viața așa cum se desfășură ea în realitate, ne-am da seama că o bună gospodărie ne-ar aduce transformările pe care le dorim'

Impăduriri la munte ca și la câmpia prea aridă ne-ar asigura un debit și un curs regulat al apelor. Iar aceste ape canalizate ar transforma radical țara românească. Mijloace eftine de transport, putere uriașă la dispoziție pe care o putem întrebuința în diferite moduri. Căldură, lumină, forță motrice.

Dar apele odată prinse în canalurile lor ne-ar da posibilitatea să facem o agricultură sistematică și să nu mai așteptăm belșugul de pe urma sfintelor moaște.

Și o populație bogată, putând trăi cu înlesnire într'o țară bogată ne va asigura mai bine propășirea țării decât toate reformele politice cu care mulți oameni, pretinși luminați, vor să fericească țara.

Este încă timpul, putem face azi cu puține sacrificii o tranformare radicală în bine. Dar dacă binele s'ar putea realiza ușor prin munca omenească, inacțiunea ne aruncă în brațele dezastrului.

Am scris cu gândul că poate se va găsi unul, doi, care să înțeleagă această prevestire și pătruns de dorul de țară să plece propovăduind: «Conducători deșteptați-vă, a sosit ceasul».

Le cri d'alarme

Le grand désastre, provoqué par les inondations dans le S-W de la France, donne occasion à l'auteur de faire un chaleureux plaidoyer pour le reboisement de nos montagnes et pour la régularisation de nos cours d'eau.

MIJLOACE PRIMITIVE

de HORIA MANOLE

In starea de lucruri în care se găseşte economia internaţională a lemnului, azi, problema transportului din pădure, până la o cale principală (şosea, linie, etc.) este de mare interes.

Lemnul scumpindu-se, hotărât că trebue cruţat în toate ocaziunile. Cea mai mare risipă, care se face cu acest material este atunci când este supus operaţiunii de transport, din pădure până la o cale principală.

In ceace priveşte acest transport ne găsim — în multe locuri — în starea înapoiată de acum 30-40 de ani.

Pe timpurile acelea, exploatatorii nu aveau mare interes să'şi bată capul cu felul cum materialul lemnos va fi scos din pădure. Costă — doar — metrul cub de brad vre-o doi lei, în picioare!

Astăzi însă, ne aflăm în criză de lemn răşinos. O vizită pe care am face-o la diferitele fabrici de cherestea ar fi edificatoare: diametrele peste 35 c. m. la mijloc aproape au dispărut. Or, tocmai aceste grosimi sunt mai preţuite de industriaşi, căci rendementul cherestelii sporeşte până la oarecare limită în raport cu grosimea buştenilor

Sistemul clasic de transport, atunci când o cale ferată nu se poate instala din motive bine cuvântate, sau construirea unui drum prezintă mari inconveniente, rezidă în facerea de jilipiri (uluce) din butuci.

In epoca fericită (am numit perioada dinaintea războiului) a economiei naţionale se întrebuinţau ca antreprenori, lucrătorii italieni, mari meşteri în construirea jilipurilor, ei erau căutaţi — de către exploatatori — fără a se pune temei pe anumite calcule, oarecum mai complicate de cât construcţia în aparenţă simplă a unui jilip.

Şi a rămas în multe părţi acest sistem, până în zilele noastre, considerat ca infailibil, sub toate raporturile.

Este, fără îndoială o eroare grosolană, când se afirmă că ulucul sau jilipul mai poate fi considerat ca «element de transport» în perioada de permanenţă dilatarea a preţului de vânzare a răşinoaselor.

Nu strică, pentru exemplificare, câteva calcule, spre a se putea mai uşor stabili — dacă jilipul merită să mai fie luat în consideraţie.

Un metru linear de manoperă la construcţia lui, costă aproximativ 200 lei în ziua de azi.

Materialul întrebuinţat (în speţă tot butuci de brad) reprezintă cam 1 m. c. pe metrul linear.

Un metru cub de butuci, adus pe şantier, pentru construcţia ulucului, face:

150 lei valoarea de cumpărare
100 » (minimum) fasonat şi transport.
Total 250 lei.

Aşa dar, un metru linear de jilip reprezintă circa 400 lei.

Să presupunem că distanţa de transport (lungimea ulucului) ar fi doi km, ar însemna o cheltuială de 800.000 lei, ce va trebui învestită în construcţie.

Având în vedere operaţia — propriu zisă — de transport pe jilip, a butucilor ce vor fi de scos dela taseu, va trebui să o socotim în 100 lei pe m. c.

Şi abia acum, vin rezultatele: 50% din butuci ies detunaţi, sparţi, supţi.

Ei au fost confecţionaţi, în pădure, în anumite dimensiuni (de ex. 4-8-12 m. lungime) pentru a scoate cherestea în lungimile cerute de export (baza 4 metri).

După ce au fost daţi pe uluc, se observă că 50% din buşteni s'au transformat în cele mai varii dimensiuni, aşa că dintr'o dată s'a diminuat procentul mărfii pentru export, ceace înseamnă că se încearcă o pagubă corespunzătoare.

Dintr'o asemenea cauză suferă toată lumea: exploatatorul — în primul rând — apoi proprietarul, oricare ar fi, căci estimaţia este mai mică, în valoare, tocmai din pricina transportului care se are în vedere pe baza construcţiunii de jilipuri, şi — în fine — suferă economia naţională, ca una care nu poate realiza valoarea maximă de pe urma unui bun natural, care se administrează prost. Cantitatea devizelor (pentru a ne exprima în limbaj — comercial) este mai scăzută, deoarece exportul se resimte din cauza comercializării unei mărfi necorespunzătoare lui.

Reluând calculele expuse mai sus, să presupunem că pe jilipul ce s'ar construi, ar urma să se manipuleze 10.000 m. c.

Instalaţiunea costând 800.000 lei, revine — drept cotă amortizabilă — 80 lei pe m. c. Adăogând încă 100 lei pentru manipulaţie înseamnă că se încarcă un m. c. de buşteni (peste oricari alte cheltueli) cu 180 lei, pentru a se aduce la fabrică o marfă declasată, în bună parte. Dacă se va avea în vedere că formatul unui m. c. reprezintă cam 40 lei, transportul lui la tason circa 60 lei, valoarea lemnului vre-o 150 lei, râmpiitul, la gura de jos a jilipului vre-o 20 lei, putem să ne dăm seama de costul unui m. c. de buşteni (450 lei, fără transport la fabrică, cheltueli de ad-ţie şi dobînzi).

Dar, acest fel de a realiza transportul buştenilor este barbar.

Fără 'ndoială, fiecare exploatare se prezintă în genul ei. Poziţia de exploatare variază dela un loc la altul.

Insă, nu e mai puţin adevărat că sistemele de transport sunt foarte numeroase şi tocmai alegerea celui mai propriu sistem dovedeşte deplina cunoştinţă de meserie.

Sunt foarte mulţi aceia cari se dau deoparte când e vorba să se instaleze *funicularul.*

Ei bine, acesta va fi mijlocul de transport al viitorului. Avantajiile pe cari el le prezintă sunt nepreţuite.

Costul instalaţiunilor însumează, în mijlociu, cam 900.000 lei pe km. Dacă se compară acest sistem, cu jilipul, se va vedea imediat enorma diferenţă.

Luând cazul nostru, de mai sus, vom avea: pentru doi kilometri — 1.800.000 lei adică de două ori mai mult.

Dar nu trebue uitat, că odată instalat, funicularul nu mai cere (pentru doi km) de cât vre-o 10 lei de m. c. drept cheltuială de exploatare.

Funicularul aduce lemnul intact, aşa cum l-a luat în primire, la tason.

Terminându'şi rolul său într'o exploatare, se mută la alta, putându-se amortiza într'un timp îndelungat şi — deci — reducând mult cheltuelile de cumpărare.

Funicularul lucrează în orice anotimp, pe când jilipul nu funcţionează decât pe ger aspru.

După urma lui toată lumea este mulţumită, căci valoarea mărfii nu se depreciază prin transport. Cum, însă nimic pe lume nu e perfect are şi funicularul scăderi. Acestea sunt — în total cazul — neînsemnate, faţă de marile avantaje pe cari le prezintă.

Sistemul comod al exploatatorului, de a da în antrepriză manipularea lemnului, gândindu-se numai la preţul de cost, care va trebui să fie atât şi atât, este un sistem ce trebuie să dispară. Cu voia sau fără voia exploatatorului sistemul va dispărea imediat ce „raţionalizarea" — mult cântata raţionalizare a muncii — va veni şi pe la noi. Şi ea va veni tot fără voia noastră, căci alte ţări producătoare de lemn au standardizat producţia, în ceeace priveşte munca. Efectele încep să se resimtă în alte ramuri economice, ca agricultura şi industria. E bine să ne conformăm cu un moment mai degrabă.

CRIZA DE SCRIS

de N. N. CARAGEA

Nici o breaslă nu se manifestă mai puţin ca noi în cotidiane; iar revista noastră aspiră de multă vreme la o existenţă mai îmbelşugată. Ar vrea să se simtă mai mult îmbrăţişată, ar vrea să se poată mândri mai mult, că merge la cot cu colegele ei din alte ţări, reprezentând laolaltă puternica mişcare forestieră din lumea întreagă.

Dar nu numai în publicistica periodică manifestarea breslaşilor pădurii este insuficientă.

Ne lipsesc scrierile de sine stătătoare şi ne lipsesc chiar într'o mare măsură. In special ar fi nevoe de o lucrare complectă cu caracter informativ, asupra pădurilor ţării.

Iată ceeace a simţit d-nul Andrei V. Popovici, că ne lipseşte şi ca bun prieten al pădurilor şi mai ales al nostru, şi-a propus să umple golul cel mare

Cei dornici de a se informa complect asupra pădurăriei noastre vor fi respirat uşuraţi, văzând în vitrina librăriilor frumosul volum, — 160 de pagini, — pe hârtie velină şi îmbrăcat în verde.

Pădurile României întregite, din punct de vedere: istoric — meteorologic — economic — financiar — industrial — silvic — statistic — politic — juridic. Iată un titlu pompos şi foarte prezumţios, care presupune cunoştinţe nu numai de specialitate silvică, ci şi cunoştinţe juridice, de economie politică etc.

D-nul Andrei Popovici, de profesiune ziarist, înarmat cu bunăvoinţă, cu dragoste pentru noi, a crezut că «dacă s'a născut şi a crescut într'o regiune păduroasă... şi, dacă din fragedă tinereţe, instinctiv, i-a plăcut să colinde şi să hoinărească prin desişuri, crânguri, poeni şi luminişuri, şi mai mare fiind, să citească cu nesaţiu, toate scrierile şi descrierile despre păduri şi problemele silvice», este îndreptăţit să atace un subiect de proporţiile celui citat mai sus.

Mai mult, d-sa spune în prefaţă, că «era firesc şi indicat, să contribue cu ceva la literatura silvică!»

Aş fi înţeles, ca autorul să privească pădurile pe latura lor poetică. Este destulă poezie în codri şi ziariştii sunt fraţi buni cu literaţii.

Aş fi înţeles pe autor să considere pădurile în cadrul şi rostul lor politico-social, unde ziaristul capătă o competinţă—i-am zice experimentală,—prin faptul exercitării zilnice a profesiunii sale şi... în aceste cazuri, eram dispuşi să-i acordăm credit.

D-nul Andrei Popvici a vrut să fie însă mult mai cuprinzător în opera sa şi, în ciuda raporturilor de bună stimă, ce ne leagă, sunt forţat să afirm, că rezultatul străduinţelor sale este cu mult mai prejos de bunăvoinţa şi bunele sale intenţii.

Este lucrarea sa o operă literară?

Să cităm un pasagiu la întâmplare: «Micul stoc de domeniu agricol şi alte mici bunuri, pe cari le are Statul, prin evoluţiunea firească a timpului, pe care, oricât am încerca să o întârziem, nu o vom putea însă opri, este şi dânsul ameninţat să dispară într'un viitor mai mult sau mai puţin depărtat, iar dacă produsul lui va urma calea trecutului, vom ajunge a avea totul pierdut în domeniul agricol şi nimic făcut pentru domeniul silvic, care este şi mai ales va fi baza avuţiei Statului, dacă se va face pentru tot ce avem datoria de a face»!.

Sau, vorbind de atitudinea în timpul ocupaţiei a d-lui profesor P. A., care merita alt apologist, scrie între altele: «Şi P. A. n'a avut de luptat numai cu tăvălugul nemţesc, comandat de Mackensen şi Falkenhein: trebuia să se iea la harţă, şi cu Austriacii, şi cu Ungurii, şi cu Bulgarii şi cu Turcii. Dar, toţi au fost doborâţi, au trebuit să părăsească moşia noastră, udată de sute de veacuri, cu sudoarea, cu sângele nostru şi cu suferinţele noastre».

Construcţia şi concepţia oarecum naivă a frazelor, desele cacofonii, ortografia şi punctuaţia sa proprie, la cari se adaugă numeroasele şi ilariantele greşeli de tipar, răpesc operii d-lui Popovici orice pretenţie de lucrare literară.

Despre consideraţii de economie politico-socială în legătură cu pădurile, este de prisos să mai discutăm. Autorului îi lipseşte şi pregătirea economistului şi — mai ales — puterea de pătrundere a fenomenelor economico-sociale, în cari se integrează pădurile. Este tot atât economist, cât este literat.

Am fi însă nedrepţi, dacă nu i-am recunoaşte autorului străduinţele sale, infinit de mari pentru un om nepregătit în materie, de a strânge un bagaj însemnat de date, referitoare la: trecutul pădurilor noastre, cauzele împuţinării domeniului forestier, foloasele ce decurg din prezenţa pădurilor, suprafaţa păduroasă a României întregite, pe provincii, categorii de proprietari şi esenţe originea şi drepturile moşnenilor, fondurile de mână moartă, rentabilitatea pădurilor Statului înainte şi după războiu, industria forestieră, criza financiară şi exploatarea pădurilor, mijloacele de transport, impozite asupra pădurilor, utilizarea bogăţiilor noastre, epuizarea pădurilor noastre, naţionalizarea industriei forestiere, diviziunea proprietăţii forestier , exploatarea pădurilor prin cooperative, problema păşunatului şi izlazurile, legiuirile silvice, organizarea corpului silvic, nisipurile sburătoare, pădurile în timpul ocupaţiei germane, tratatul dela Trianon, Casa Pădurilor şi organizaţia ei, societăţile forestiere şi industria forestieră

Este chiar ordinea, sau mai bine zis dezordinea, în care autorul a înţeles, să-şi expue atât de variatele şi complexele sale cunoştinţe şi culegeri de date in materie silvică.

Mărturisesc, că după ce am citit cartea d-lui Andrei Popovici, am avut impresia, că mă găsesc într'o magazie mare, înlăuntrul căreia se găseau aruncate unele peste altele în cea mai crasă dezordine, fiare vechi, scaune rupte alături de mobile noi, maşini ruginite, scule de tot fel, etc., etc.

Nici o normă în aranjarea materialului, nici un criteriu în prezentarea datelor şi cifrelor culese, din cari foarte multe nu mai corespund astăzi şi multe se contrazic dela o pagina la alta.

De ex. la pag. 26 arată, că cifra exportului nostru de lemne a fost în 1925 de 240 milioane lei, iar la pag. 31 de 6.118.705.582 lei, în acelaş an. N'am înţeles nici, de ce s'a oprit la datele din 1925?

După d-nul Popovici, pădurile de câmp au dispărut cu desăvârşire, iar învăţământul silvic se face la şcoala dela Brăneşti pentru învăţământul forestier superior. Se vede că d-sa a început să-şi culeagă datele înaintea războiului.

Iar când uită, că noi suntem silvicultori scrie: «*Activitatea viitoare a corpului agronomic:* Turnătoarele (una din atâtea alte numeroase greşeli de tipar de acest fel) probleme silvico-economice, cuprinde activitatea corpului nostru *agronomic* pentru viitor».

Aş vrea să dau exemple mai multe, dar am subliniat aproape jumătate din carte şi nu pot să aleg.

Cartea d-lui Popovici, după ce a convins pe cititor că nu-i poate fi de nici un folos, îl distrează.

Ca să dea opului său mai multă înfăţişare, autorul a introdus în cuprinsul volumului 16 fotografii, din cari 14 portrete de ingineri silvici, dela cel mai înalt grad până la gradul de inspector. Nu discutăm criteriul, după care d-sa şi-a ales portretele. Obligaţiunile ce avea autorul faţă de Administraţia Casei Pădurilor l-au determinat de sigur să-şi mărginească alegerea aci şi începând de sus în jos.

Nu găsesc însă, că autorul a onorat prea mult pe cei imortalizaţi între copertele uvrajului său, din cari unii puteau să epuizeze toate exemplarele ca să nu fie purtaţi pretutindeni, sub faldurile unei atari opere.

Dar... revenind de unde am plecat, apariţia volumului d-lui Popovici este semnul crizei de scris al meseriei noastre.

Se impune reacţiunea: O lucrare de valoare asupra pădurilor României.

CĂRBUNELE DE LEMN, CARBURANT

de V. LAZĂR

«Revista Pădurilor», prin d-l D. Sburlan, a cunoscut încă din Octombrie trecut, recenzia cărţii d-lui Ringelmann, Paris, care tratează această chestiune.

Franţa, lipsită de principalul carburant «petrolul», este silită să arunce peste hotare anual fabuloasa sumă de circa 2.000 milioane fr., pentru a-şi procura acest element, indispensabil industriilor de tot felul.

Sleirea rezervelor de petrol de aiurea, ca şi a zăcămintelor de cărbuni, scumpeşte din ce în ce mai mult aceste produse. Problema care s'a pus în mod imperios cu deosebire dela războiu încoace şi care preocupă şi în prezent pe technicienii francezi — chestiunea nefiind deplin rezolvată — este aceia a înlocuirii petrolului şi derivatelor sale, în întinsele lor întrebuinţări generatoare de energie mecanică. Marea extindere pe care au luat-o amenajerile hidro-electrice, n'a rezolvat decât în mică măsură problema.

Atenţiunea tuturor s'a fixat atunci, asupra regimului vegetal. Plantele sunt singurele care pot să absoarbă energia solară şi să o reţină sub formă de carbon combinată cu alte elemente. Carbonul astfel fixat, ne permite utilizarea lui.

In cadrul acestor preocupări, s'a ţinut în cursul lunei Decembrie 1929 la Lyon «Congresul cărbunelui vegetal», la care dată a avut loc şi inaugurarea expoziţiei demonstrative de «combustibile şi carburaţi naţionali».

Technica franceză, este în căutarea principiului care să facă posibilă funcţionarea motoarelor fie cu cărbune mineral, fie vegetal, sau un amestec al lor. Dacă ne întoarcem la primele începuturi ale motoarelor cu combustiune internă, constatăm că motorul «Diesel» în forma lui iniţială, funcţiona cu cărbune.

Chestiunea motoarelor cu gazogen este astăzi pusă la punct în Franţa. Adaptarea lor la tractoarele agricole, începe a se generaliza, costul lor fiind mult mai eftin, faţă de utilizarea tractoarelor cu motoare cu benzină. Deasemenea motoarele cu gazogen, s'au putut adapta autobuzelor şi autocamioanelor transportatoare de mărfuri, reducând în acelaş timp cheltuelile în raport cu motoarele obişnuite cu $50\,^0/_0-70\,^0/_0$.

Succesul technic al motoarelor cu gazogen, s'a văzut imediat. In Franţa există peste 1500 autocamioane funcţionând cu gazogen.

Progresul actual al acestor motoare, marchează o etapă foarte importantă, şi anume aceia a introducerii epuraţiei prin filtraj sec, aproape general întrebuinţat. Sistemul de difuziune al aerului printr'o supapă centrală, aduce o uşoară mărire a puterii calorifice a gazului, şi reducerea temperaturii în gazogen.

Timpul însă va aduce şi alte perfecţionări.

Din toate punctele vedere, în stadiul actual aceste motoare sunt comparabile celor cu benzină, afară de aceia că greutatea motorului fiind mult mai mare, prezintă o suprasarcină pentru maşină. Aprovizionarea cu combustibil este deasemenea mai grea.

In ceeace priveşte modul de întrebuinţare al carbonului carburant privind cărbunele de lemn, el trebue pisat (măcinat) şi păstrat în saci de hârtie, cu capacitatea între 20—50 litri. In acest mod ferim cărbunele de a contracta umezeala atmosferică, iar ambalajul costă şi mai eftin în comparaţie cu sacii din pânză.

In «Echo Forestier»—Decembrie 1929—o comparaţie între preţul de cost al producerii unui C. P., după combustibilul întrebuinţat, observă următoarele:

Motoare cu benzină	5.85—6.50 lei C. P.
» » gaz sărac	2,28—3.25 » » »
» » gazogen	1.30—2.28 » » »

Dat fiind economia motoarelor cu gazogen referitor la combustibil, este sigur că raza de acţiune a vehiculelor prevăzute cu aceste motoare se va extinde.

In afara regiunilor forestiere, unde cărbunele din lemn ar costa poate tot atât de scump caşi oricare alt carburant, cărbunele vegetal s'ar putea obţine din carbonizarea plantelor ce conţin materii grase. Aceste plante arse, dau un număr de calorii, egal cu cel puţin al unei egale cantităţi de păcură sau în orice caz superioară alcoolului.

Dacă motoarele cu gazogen vor lua o cât mai mare extindere, petrolul şi derivatele sale vor pierde mult din importanţă.

Cărbunele din lemn constitue de altfel o sursă inepuizabilă.

* * *

Faţă de marea întrebuinţare a mangalului ce se întrevede în viitor, perfecţionarea sistemului de carbonizare a lemnului, este o urmare firească. In Franţa s'au construit cuptoare speciale, al căror randament comparativ cu bocşele (sistemul cel mai vechiu de carbonizat), este mult mai mare. Din $7\,^3/_4$ steri lemn de castan, în vârstă de 14 ani, s'au obţinut 412 kgr cărbune de lemn. Acelaş rezultat s'a obţinut şi prin carbonizarea lemnului de anin, ori a surcelelor.

CRONICA

Conferinţe. — D-l Profesor C. Bungeţianu despre: Politica forestieră a Cehoslovaciei. Aula Academiei de Înalte Studii Comerciale, 15 Martie 1930.

Deşi într'un ciclu adresat elevilor d-sale, conferenţiarul a realizat o expunere interesantă chiar pentru specialiştii cari îi urmăresc cu constanţă activitatea.

Pentru a fixa locul Cehoslovaciei în economia forestieră şi cu deosebire, pentru a da o imagine a perspectivelor viitoare ale acestei ţări, d-l Bungeţianu face o serie de consideraţii generale asupra economiei forestiere a statelor din centrul Europei (Polonia, Jugoslavia, Austria şi România).

Presărată cu numeroase cifre, această introducere determină cadrul din care a pornit ideea «Conferinţei lemnului» dela Bratislava (1929) şi dă auditoriului elemente suficiente pentru o iniţiere în comerţul lemnului din această parte a Europei.

Insistând asupra Cehoslovaciei, justifică rolul principal pe care această ţară îl joacă în materie de economie forestieră, pentru a ajunge astfel la necesitatea internaţională a realizării principiilor concretizate la Bratislava.

Nu numai asemănări de natură etnică, geografică, sau existenţa, aproape a aceleiaşi flore, fac necesară o apropiere între statele Europei centrale ci, mai ales, mari interese economice.

Acordul, sau cartelul, viitor va elimina o luptă de concurenţă inutilă şi va realiza normalizarea producţiei.

El ar fi singurul mijloc de clarificare în materia aşa de variată a dimensiunilor, care a născut o adevărată şi grea problemă.

Printr'o inteligentă şi sistematizată raţionalizare s'ar realiza: economie de material, de spaţiu, timp şi contabilitate, ceeace înseamna normalizare.

Iniţiativa acestei mişcări nu putea să pornească decât din Cehoslovacia, fiindcă aceasta este singura din ţările exportatoare de lemn, — din centrul Europei — care dispune de bani, maşini şi spirit de iniţiativă.

Conferenţiarul risipeşte o bogăţie de date asupra acestei teme înainte de a trece a II-a parte a conferinţei: Economia forestieră în Cehoslovacia.

Ilustrată şi aceasta cu cifre numeroase, asupra procentelor speciilor, volumului de material exploatat anual, delictelor, etc., aduce pentru noi încă multe lucruri interesante.

Ca încheere, ceva despre industria lemnului, cu insistenţă tratată fabricarea hârtiei, contra placajelor, sacilor din hârtie şi ceva despre distilarea lemnului.

O conferinţă bună. Menţionând odată încă predilecţia d-lui Bungeţianu pentru termenii technici germani (Raummeter = ster, Festmeter = metru cub, Schnittmaterial, Schnittholz = cherestea, etc.) îi mulţumim pentru lucrurile interesante pe cari domnia sa ştie să le ofere auditorului şi pentru pasiunea şi interesul pe cari le dovedeşte continuu problemelor forestiere.

Dintre cele spuse de domnia sa noi nu putem conveni, în special, cu afirmaţia că «e o axiomă netăgăduită procentul de 25 $^{0}/_{0}$ sol împădurit din totalul suprafeţei unei ţări agricole».

In această chestiune o clară şi logică lămurire oferă domnul profesor P. Grunau, în No. 1/1930 din «Economia Naţională».

Valeriu Dinu

⁂

Domnul Profesor C. Bungeţianu despre: Economia forestieră a Poloniei, în aula Academiei de Inalte Studii Comerciale, 22 Martie 1930.

De astă dată o introducere în stil clasic: importanţa pădurilor în economia unei ţări.

Tot ceeace ştim în această ordine de idei, raportat la Polonia şi celelalte state din Centrul Europei.

O temă sentimentală, sprijinită pe cifrele generale (vezi conferinţa despre Cehoslovacia) şi adaptată ideii Statelor Unite ale Europei (din punct de vedere forestier).

Entuziasmul d-lui C. Bungeţianu pentru pădure «elementul esenţial al vieţii» e la un grad superlativ pe care nu l-am cunoscut până azi.

Ceva despre «ştiinţa economii forestiere», o încercare de a da o definiţie, precum şi un indiciu în rezolvarea reformei agrare.

Necesitatea unei politici de comasare în materie forestieră şi apoi date asupra repartizării pădurilor în Polonia.

Urmează capitolul export, industrie şi evident concluzii.

Conferinţa a avut scheletul celui anterioare şi a făcut dese apeluri la aceleaşi date.

Observaţiile noastre? Cele de mai sus şi tot ce am notat la conferinţa anterioară.

V. D.

⁂

Congresul internaţional al carbonului-carburant. — Intre 23-26 Iunie 1930 va avea loc la Bruxelles congresul şi expoziţia nouilor carburanţi derivaţi din carbon şi susceptibili de a fi întrebuinţaţi în Belgia sau în Colonii (carbon din lemn, turbă, lignit, etc.).

In acelaş timp — 14—28 Iunie — la Tervueren va fi expoziţia-concurs de carbonizare şi gazogene. Aci vor apare toate modelele de cuptoare pentru carbonizare, gazogene fixe sau pe vehicule şi orice maşini cari au menirea să faciliteze fie carbonizarea fie întrebuinţarea carbonului-carburant.

Pentru forestieri chestiunea carbonului vegetal (gazul pădurilor) ca forţă motrice pentru motoare fixe, sau chiar vehicule, prezintă o deosebită importanţă.

In Franţa de mult încercările au dat roade apreciabile şi azi «Touring Club de France» a pus această chestiune pe primul plan al procupărilor sale.

Din regulamentul congresului reţinem atenţia deosebită care este rezervată problemei carbonului vegetal. Cele 4 secţiui ale congresului se vor ocupa de:

1. studiul ştiinţific, technic şi economic al carbonului carburant.
2. producţia industrială,
3. utilizarea, distribuţia lui şi
4. aplicaţiuni coloniale ale carbonului-carburant.

Secţiunea I va avea să se ocupe de următoarele chestiuni:

Definiţia carbonului,—carburant, Studiul fizic şi chimic în vederea intrebuinţării ca material carburant.

Studiul şi clasificarea rezervelor carbonifere utilizabile la fabricarea lui. Studiul fenomenelor de reactivitate, înfluenţii catalizatorilor, compoziţiei gazului produs din carbon. Influenţa apei. Studiul economic al carbonului carburant, al producerii şi conservării lui. Amenajarea pădurilor în vederea utilizării carbonului forestier. Documentaţie.

Secţiunea II-a.

Tratamentul materiilor prime carbonifere (lemn, tubă, lignit, huilă, deşeuri) în vederea producerii carbonului carburant.

Metode şi procedee de: extragere, preparare, carbonizare, recuperarea produselor complimentare.

Secţiunea III-a.

Procedee de gazeificarea carbonului. Gazogene fixe mobile şi amovibile. Aplicarea gazogenelor la automobilism, tractoare şi maşini agricole, aviaţie, navigaţie.

Mijloace şi tarife de transport. Standardizarea gazogenelor, diverselor feluri de carbon-carburant. Studiul propagandei, încurajerii acestei industriei: Concursuri, premii, etc.

Secţiunea IV-a.

Studiul mijloacelor de producţie utilizarea carbonului carburant în colonii.

Comunicările scrise sunt adresate secretariatului general al congresului Ele vor fi redactate în franţuzeşte şi cu rezumate în englezeşte şi nemţeşte. Totuşi pentru discuţie se permit şi aceste din urmă limbi.

Expoziţia Concurs dela Tervueren (20 minute cu tramwayul de Bruxelles) va avea loc într'o frumoasă pădure de fag.

1. Sunt admise toate genurile de aparate mobile şi uşor transportabile putând produce carbon vegetal carburant prin distilare sau carbonizare (carbon din lemn, turbă, deşeuri de vegetale, conuri de pin, ciocani de porumb, etc.)
2. Gazogene alimentate cu gaz de pădure, toate sistemele.
3. Aparate şi maşini puse în mişcare prin motoare cu gazogen, sau având o legătură cu carbonul vegetal.
4. Carbonul vegetal sau mineral sub orice formă.
5. Carburanţii de înlocuire lichizi sau solizi.

In ajunul închiderii va avea loc un concurs internaţional între vehiculele cu gazogen.

Secretariatul Expoziţiei-Concurs 1930, este: Rue de la Loi 51, á Bruxelles.

V. D.

RECENZII

Die Bodenazidität. *Nach agrikulturchemischen Gesichtspunkten dargestellt,* von prof. d-r H. Kappen.

Aciditatea solului, expusă din punctele de vedere ale chimiei agricole, de prof. d-r H. Kappen, 363 pag. VIII 1929. Berlin. Iulius Springer.

Problemele ridicate de cultura solului sunt în largă măsură determinate de caracterul climatului local. Căci, cu influenţe de intensitate variabilă, climatul determină caracterul însuşi al solului.

Este prin urmare de aşteptat ca pe glob, problemele în legătură cu cultura solului să fie foarte diferite, purtând un evident caracter regional. Pentru a restrânge cadrul consideraţiilor, este suficient să comparăm exigenţele culturii solului în ţara noastră, cu un climat continental, ca cele ale culturii solului din regiunile cu climat umed din nordul şi nord-vestul Europei.

In câmpia română, solul — ca rezultat al climatului relativ uscat — prezintă acumulate în orizontul destinat culturii, suficiente rezerve de substanţe nutritive pentru cele mai multe din plantele cultivate; în solurile castanii şi bălane concentraţia sărurilor pare a depăşi chiar maximul suportabil de vegetaţie forestieră. Asupra acestui proces de acumulare a elementelor minerale solubile în orizontul superior al solului, nu e locul să insistăm cu explicaţii aci.

Astfel prezintându-se solul, problema grea ridicată de cultură în câmpia română, în cele mai multe cazuri, nu este aceea a ameliorării solului prin îngrăşăminte, ci pe lângă o mai bună lucrare a pământului, aceea a apei. In anii secetoşi, rezervele nutritive ale solului nostru agricol rămân o bogăţie neutilizată, factorul vegetativ apă fiind într'un minim defavorabil.

In ţările cu climat umed, procesele de formare a solului, ca o consecinţă a continuu ridicatei umidităţi atmosferice şi a solului, au condus la o accentuată levigare a sărurilor şi bazelor din orizonturile superioare (deci la o sărăcire a solului) şi mai grav, la o acidizare a solului. In aceste regiuni, problema unui minim insuficient de umiditate nu se pune, ci, foarte imperios în cele mai multe cazuri, cultura solului ridică problema ameliorării prin îngrăşăminte şi a reducerii acidităţii.

Aceste probleme vitale pentru agricultura acestor regiuni au condus la o bogată activitate ştiinţifică, a cărei oglindire apare în abundenta literatură podologică, în care chestiunile în legătură cu aciditatea solului şi îngrăşămintele sunt pe planul întâi al preocupărilor.

Intre cercetătorii asidui ai problemei acidităţii solului, s'au impus în ultimul timp, japonezul Daikuhara şi prof. german H. Kappen (Bonn).

Rezultatele cercetărilor anterioare legate de numele multora dintre chimiştii şi pedologii de seamă (în afară de Kappen şi Daikuhara, trebuesc reţinute nume ca Ramann, Hissink, Wiejner, Christensen, Gedroiz, Jensen, Michaelis, Arhenius, Niklas, Gully, Baumann, Olsen, S. Odén, Süchting, Tacke, Trénel, ş. a.) apar astăzi într'o lumină critică în cuprinzătoare lucrare «Aciditatea solului» a prof. H. Kappen. Lucrarea aceasta este departe de a avea un caracter elementar sau didactic obişnuit. Exceptând necesarele precizări de termeni şi probleme, lucrarea prezintă un accentuat caracter de speculaţiune ştiinţifică, în care rezultatele cercetărilor anterioare sunt sistematic expuse şi discutate, în continuu raport cu lucrările şi convingerile autorului, ce apar puternic susţinute.

După cum titlul indică, lucrarea are un accentuat aspect de chimie agricolă, tratând problemele de aciditate în legătură cu ameliorările solului în agricultură. Partea principalală a lucrării însă, (aproximativ 260 pag.), prin generalitatea cu care sunt tratate problemele, se poate considera ca operă de chimie generală a solului, prezintând un interes deosebit pentru cel preocupat de aspectele noi ale acestei ştiinţe. Pentru silvicultori, cari în majoritatea cazurilor au de a face cu soluri şi forme de humus acide, lucrarea prof. Kappen nu poate fi de mai puţin interes. Această credinţă justifică o cercetare mai de în deaproape a acestei valoroase lucrări.

Problema mult discutată şi încă nerezolvată a caracterului corpilor ce rezultă la formaţiunea solului prin dezagregarea rocelor formează capitolul iniţial al lucrării. Problema se stabileşte precis : Ce este elementul mineral activ al solului ? Un complex de corpi — silicaţi hidrataţi — cu compoziţii foarte deosebite sau pur şi simplu un amestec de gele de hidrat de Al şi silice, în proporţii foarte diferite ? Cele două teze contradictorii, reprezintate de Gansen şi Wiegner se expun cu perfectă obiectivitate, problema rămânând încă deschisă.

(In genere, teoria lui Wiegner asupra naturii coloidale a elementelor solului pare a explica cele mai multe fenomene din sol, ceeace prin chimismul pur susţinut de Gansen nu e realizabil... N. Rec.).

Aci se precizează apoi foarte importanta problemă a naşterii acidităţii prin însăşi procesele de naştere şi evoluţie a solului. Se credea înainte că singura cauză a acidităţii solului sunt substanţele humice, ce apar în solurile acide nesaturate, sub forma de acizi humici. După o scurtă îndepărtare dela această concepţie, s'a revenit parţial la vechea credinţă : azi se ştie precis că substanţele humice sunt acizi organici, principalul acid — aşa numitul «Huminsäure» — fiind un acid tetrabazic, cu formula $C_{60}H_{52}O_{24}(COOH)_4$ după Sven Odén sau $C_{61}H_{44}O_{22}(COOH)_4$ după Fuchs. Este solul sărac în baze, cari să neutralizeze aceşti acizi, prin trecerea lor în humaţi, humusul apare nesaturat, dând solului o reacţiune variabil acidă.

Dar substanţele humice nu sunt singurul element cauzator al acidităţii solului. Reacţiunea acidă prezintă, în climate umede (ce fac posibilă levigarea) şi solurile minerale, lipsite de humus sau cu un conţinut organic neglijabil. In afară de acizii humici, în sol există întotdeauna, în proporţii foarte variabile, şi alţi acizi : acidul carbonic, apoi chiar acizi tari : acid azotic, sulfuric, clorhidric. Sub influenţa acestor acizi, bazele silicaţilor zeolitici şi humaţilor din sol sunt continuu răpite, formându-se sărurile corespunzătoare cari, dizolvate în apă, sunt cu timpul «spălate» din orizonturile superioare şi acumulate în orizonturile inferioare (podzolise). Fenomenul de acidizare a solului nu trebue însă considerat ca o consecinţă numai a dispariţiei bazelor din sol, ci şi a simultanei înlocuiri a bazelor cu ionii de hidrogeni ai acizilor arătaţi mai sus.

In sol se petrece un schimb vătămător de ioni: silicaţii zeolitici şi humaţii schimbă kationii (bazele) lor cu ionii de hidrogen ai acizilor. Bazele dispar prin spălare, ionii de hidrogen rămân strâns legaţi în silicaţi şi substanţe humice. Rezultă astfel o sărăcire în baze şi o acumulare a ionilor de hidrogen. Consecinţă imediată: ridicarea concentraţiunii ionilor de hidrogen = ivirea — respectiv intensificarea acidităţii solului.

Următorul capitol defineşte noţiunea de reacţiune şi diferitele moduri de reacţiune (acidă, neutră, alcalină) ce poate prezenta solul.

Urmează apoi expunerea metodelor de determinare calitativă şi cantitativă a reacţiunii solului. Se expun aci principalele metode colorimetrice şi electrometrice întrebuinţate azi în practică. Evoluţia metodelor pare a decurge în favoarea metodelor electrometrice cari, asigurând o perfectă precizie în mod foarte expeditiv, sunt în acelaş timp lipsite de inconvenientele metodelor colorimetrice (necesitatea de a se lucra numai cu filtrate, nesiguranţa calităţii indicatorilor, etc). Alt avantaj al metodelor electrometrice este posibilitatea de a se face determinări exacte chiar în câmp (Acidimetrul Trénel, spre ex.) N. Rec.

In următoarele capitole se studiază modul de reacţiune a solurilor acide la tratarea lor cu acizi, baze, săruri neutre sau săruri hidrolitic disociate.

In aceste capitole se discută şi se precizează problemele fundamentale ale acestei lucrări. Anume, din modul de a reacţiona al solului la tratarea lui cu acizi, baze sau săruri, rezultă însuşiri caracteristice şi diferite «forme» de aciditate al cărui studiu formeaza însuşi obiectul preocupărilor autorului.

Astăzi se acordă mai puţină importanţă simplei determinări a valorii pH (logaritmul negativ al expresiunii ce indică concentraţiunea ioinilor de hidrogen) Valoarea pH poate fi cel mult o caracteristică a stării generale a solului; ea spune însă cantitativ, foarte puţin şi nu îngădue concluzii sigure. Profesorul Wiedemann se plânge că a făcut mii de determinări de pH fără nici un rezultat pozitiv. Această zădărnicie în ceeace priveşte aciditatea humusului forestier în special, pare foarte evidentă, forme de humus cu însuşiri foarte deosebite, putând avea valori pH foarte puţin — sau invers de cum am aştepa — deosebite. Apoi, să nu se uite inconstanţa valorii pH în cazul humusului. N. Rec.).

De oarece, pe lângă determinarea valorii pH, în studiul acidităţii solului se determină modul cum acesta reacţionează la tratarea cu acizi şi baze — şi anume puterea sa de neutralizare faţă de aceste substanţe, manifestată prin variaţiunea mai mare sau mai mică — a valori pH în urma adăogirii unor anumite cantităţi din aceste baze sau acizi.

Această variaţie ce indică puterea de neutralizare a solului (Pufferungsvermögen) se reprezintă printr'o curbă Pufferkurve) din a cărei formă se poate deduce conţinutul solului în substanţe neutralizante (Pufferstoffe) faţă de baze şi acizi.

Din cantitatea de baze necesare pentru a se da solului o reacţiune neutră (pH = 7) sau chiar uşor alcalină, se calculează uşor cantitatea de calciu de care are solul nevoe, pentru îndepărtarea complectă a acidităţii sale (ceeace prin simpla determinare a valori pH n'ar fi fost posibil).

Din modul solului de a reacţiona la tratarea lui cu soluţiuni de săruri, Kappen defineşte încă două forme de aciditate, şi anume, aciditatea hidrolitică şi aciditatea de schimb.

Aciditatea hidrolitică este aceea care rezultă la tratarea solului cu săruri hidrolitic disociate, în genere, cu acetaţii. Tratând un sol acid cu o soluţie de acetat (de Ca sau Na), se produce un schimb între sol şi soluţia acetatului hidrolitic disociat, solul fixând kationul acetatului şi liberând ionul corespunzător de hidrogen. In soluţie rezultă acid acetic liber, a cărui cantitate e determinată prin titraţiune, indică aciditatea hidrolitică a solului. Printr'o singură tratare cu acetaţi a solului nu se produce însă înlocuirea complectă a ionilor de hidrogen. E necesară o întreagă serie de repetări, Kappen a stabilit factorul 3,5 care, multiplicat cu aciditatea găsită la prima vegetaţiune, dă indirect ac. hidrolitică totală. Determinarea acidităţii hidrolitice este pentru agricultor de mare însemnătate, căci această aciditate indică chiar primul început al pierderii bazelor solului. Chiar când are o reacţiune neutră sau uşor alcalină (p $\geqq$ 7), solul se poate afla în stadiul iniţial de acidizare Aciditatea hidrolitică deci, mai înainte decât valoarea pH, dă de ştire că solul e pe calea pierderii bazelor, a acidităţii. Se află solul într'o fază mai înaintată de pierdere a bazelor, atunci apare o nouă formă de aciditate, mult mai periculoasă, aşa numita aciditate de schimb. Tratând un asemenea sol acid cu soluţia unei sări neutre (KCl, $So_4 K_2$, etc.) rezultă, prin reţinerea bazelor de către sol şi liberarea ionilor de hidrogen, acizi liberi (HCl, SO_4H_2), a căror cantitate, stabilită prin titrare, indică mărimea acidităţii de schimb a solului. Când un sol prezintă aciditatea de schimb, el se află într'un foarte înaintat stadiu de acidizare.

Kappen a reuşit să stabilească factorul 5,25, cu care multiplicând ac. de schimb, se obţine, în sute de kg cantitatea de CO_3 ca necesară la ha, pentru a conduce solul la reacţiunea neutră. In agricultură, acest procedeu al neutralizării cu Ca este indispensabil. Presupunând că un asemenea sol acid s'ar îngrăşa cu săruri de K (ceeace e foarte frequent), fără a se amenda în prealabil cu Ca, ar rezulta în soluţia din sol (prin trecerea ionilor de hidrogen ai silicaţilor şi humaţilor în soluţie, în locul kationului K), ce este absorbit, o aciditate ridicată, vătămătoare culturilor. In acest mod, îngrăşămintele devin vătămătoare.

Dovedind foloasele determinării acestor forme de aciditate, Kappen susţine necesitatea recunoaşterii lor în ştiinţă şi practică.

Intr'un următor capitol se studiază puterea de absorbţiune a solurilor acide şi gradul lor de saturare în baze.

Problema aceasta a gradului de saturare a solului este azi una dintre cele mai cercetate şi dezbătute prebleme din ştiinţa solului. In sol contează numai bazele uşor solubile, ce se pot uşor schimba (în stare de ioni, cu alţii ioni). Sunt aşa numitele baze de schimb. In condiţiuni ce favorizeaza acidizarea, solul pierde aceste baze preţioase. Preocuparea de actualitate în cele mai multe cercetări, este crearea metodelor celor mai indicate (expeditive şi exacte); pentru determinarea cantităţii totale de baze de schimb pe cari solul le-ar putea conţine (T), a cantitaţii de baze de schimb încă existente în sol (S), a bazelor pierdute (T—S) şi, însfârşit, a dificitului de saturaţie a solului $\left(V = 100\,\frac{S}{T}\right)$ Kappen propune metode extrem de expeditive, pentru determinarea cu suficientă exactitate a acestor valori.

In studiul zonal al solurilor, (exceptând solurile alcaline) determinarea valorilor S, T, T—S şi V, după metodele expeditive indicate de Kappen, ne poate da fără migăloase şi costisitoare analize, o imagine precisă asupra gradului de levigare sau de acumulare a bazelor în diferitele orizonturi. Descrierea morfologică adesea incertă, a profilului ar putea fi uşor completată cu cifre exacte, expeditiv stabilite.

Lucrarea este întregită de o serie de alte capitole, tot atât de importante, pe cari le citez în ordine.

Importanţa acidizării pentru proprietăţile fizice ale solului.

Influenţa reacţiunii asupra microorganismelor solului.

Apariţia şi întinderea (în natură) a acidităţii solului.

Influenţa îngrăşămintelor asupra acidităţii solului.

Lupta în contra relelor cauzate de aciditatea solulului, prin îngrăşarea cu calciu.

Intrebuinţarea îngrăşămintelor în solurile acide.

Toate problemele enunţate mai sus sunt azi de importanţă general recunoscută pentru agricultura regiunilor cu condiţii climatice şi geologice favorabile acidizării.

Pentru pedologia silvică şi silvicultor, lucrarea aceasta de sinteză, critică şi luminată cercetare nouă, este poate tot atât de binevenită.

In majoritatea cazurilor (în ţările cu climat rece şi umed în special) solurile sărace (cele mai multe soluri forestiere sunt prin definiţie sărace) adequate culturei forestiere, sunt soluri acide. Bilanţul acidităţii şi bazicităţii acestor soluri influenţează (nu ştim precis *cât*) vegetaţia forestieră, proprietăţile fizice ale solului şi natura humusului (în special). Ultime cercetări asupra proprietăţilor humusului, dovedesc o aproape generală dependenţă a naturi humusului de bazicitatea solului mineral pe soluri sărace în baze, humusul fiind deasemenea sărac în baze şi, variabil de intens, acid. Cu cât este mai saturat în baze, cu atât humusul este mai apropiat de reacţiunea neutră. Metodele de determinare a cantităţii de baze necesare solurilor humoase până la reacţiunea neutră (toate aceste metode sunt indicate sau chiar studiate în lucrarea lui Kappen), se pot aplica şi la studiul humusului, obţinându-se astfel o imagină a gradului de saturare în baze a diferitelor forme de humus forestier. Astfel de determinări ar caracteriza humusul mult mai complect decât simpla valoare pH.

Evident, cu lucrarea prof. Kappen, problema acidităţii solului nu este epuizată. Din contra, golurile şi incertitudinea acum apar mai evident, când lucrările anterioare apar în cercetarea critică a autorului. Precizările aduse de cercetările autorului şi sintetizarea rezultatelor studiilor anterioare, aduc însă reale contribuţii.

Această larg cuprinzătoare şi neîndoelnic ştiinţifică lucrare, a uneia dintre autorităţile internaţional recunoscute în actuala ştiinţă a solului, reprezintă un preţios îndreptar în complicatele probleme în legătură cu aciditatea solului şi o adevărată operă din seria celor ce tind să afirme caracterul de ştiinţă independentă şi deplin constituită a Pedologiei moderne.

C. D. Chiriţă

I. Lillo Sanz.

Le semana ferestal de Barcelona în publicaţia institutului spaniol de cercetări şi experimentaţie forestieră.

Un volum de peste 120 pag. de o ireproşabilă execuţie tipografică, cu numeroase şi foarte reuşite fotografii, care ne dă în extenso comunicările făcute congresului forestier ţinut în toamna anului 1929 la Barcelona.

Rămâne dela început faptul—care nouă poate să ne apară curios—că nu se observă nicăeri preocupări de cultură a pădurei ci numai de exploatare, de valorificare a produselor lemnoase. Or tocmai în Spania, ţară săracă în păduri, ne-am fi aşteptat să găsim la silvicultori o îndrumare accentuată spre chestiunile care se raportă la întemeierea de păduri şi la ameliorarea celor pe cari le mai au. Faptul contrar, pe care îl constatăm la citirea acestui volum—şi de altfel la examinarea tutulor lucrărilor staţiunei spaniole de cercetări forestiere—ar avea, cred, explicarea în aceia că Spania se ocupă acum intensiv să pună în valoare marile rezerve de lemn ale coloniilor sale. Şi dacă deocamdată caută perfecţionări în industrializare utilizând încă lemnul european, de sigur că după ce vor găsi soluţiuni bune, le vor extinde asupra lemnelor exotice.

Congresul dela Barcelona s'a ocupat de «utilizarea produselor forestiere la fabricarea hârtiei», chestiune care a avut de referent pe d-l I. Lillo Sanz şi care a ajuns la concluzia că Spania spre a avea material pentru hârtie trebue să intensifice în Pirinei cultura bradului pinului comun, pinului de munte şi a mesteacănului, în regiunile sudice plopul, eucaliptul, Pinus insignis şi Pinus Hamiltoni.

«Reşinarea Pinus-ului Halepensis» a fost studiată de d-l Vic. Cutanda y Mariano Sevilla, care a susţinut că această specie poate fi considerată ca reşiniferă, adaptabilă terenurilor sărace şi uscate ale zonei mediterane, că după rezinaj lemnul poate fi făcut scânduri de calitate inferioară, că rezinajul trebue practicat ca şi la Pinus pinaster şi că în tot cazul condiţiile celei mai bune culturi trebuesc să fie cercetate de acum încolo.

«Mătasa artificială şi materiile sale prime», este titlul studiului prezentat de d-l Ig. Echeverria y Ballarín şi care a dezvoltat tema, întrucât e posibil să se naţionalizeze această industrie întrebuinţând ca materie primă speciile Spaniei ca Eucaliptus globului, Pinus insignis, etc. Soluţia definitivă se aşteaptă dela laboratorul de cercetări forestiere care a întreprins lucrări asupra chestiunei.

«Carbonizarea lemnului prin procedee moderne, cu cuptoare transportabile» şi «Utilizarea produselor forestiere ca surogat al carburanţilor lichizi» au fost ultimile 2 chestiuni cari au preocupat congresul şi cari au avut de referenţi pe d-nii Ant. Bernad şi Louis Sanguino. Cu ele s'a urmărit să se arate că şi Spania se poate, în parte cel puţin, emancipa de importul produselor combustibile necesare tracţiunei automobile. Congresiştii au putut să se convingă urmărind interesante demonstraţiuni cari li s'au făcut cu aparatele prazentate de diferiţi fabricanţi.

Volumul redă la sfârşit şi comunicarea făcută în franţuzeşte de d-l J. Jagerschmidt inspector de ape şi păduri, invitat la congres ca să spue care e stadiul aceleiaşi chestiuni în Franţa.

V. N. S.

Forstliche Rundschau, Band, 2 Heft 3/1929.

Credincios scopului pentru care a fost întemeiată această publicaţie, ea ne aduce şi în acest număr rezumate scurte despre ceeace s'a scris în domeniul silvic în lunile Iulie—Septembrie 1929.

Primele 80 de pagini sunt consacrate literaturii apărute în limba germană. Această literatură este împărţită după diferitele ramuri ale ştiinţei silvice, fiecare ramură având un referent aparte, autoritate în domeniul respectiv. Astfel încât putem fi asiguraţi că absolut tot ce s'a scris în limba germană, găsim în această revistă şi graţie împărţirei raţionale a materiei, putem afla uşor toată literatura despre o anumită chestiune.

In restul de 50 pagini este redată literatura apărută în limba engleză (Anglia colonii şi America de Nord), în limba franceză (Franţa, Belgia şi Elveţia) precum şi cea din Finlanda, Olanda, Norvegia, România, Rusia europeană, Cehoslovacia şi Ungaria, fiecare Stat având un referent aparte.

Partea consacrată literaturii din România ocupă 4 pagini, în care referentul d-l inginer d-r D. A. Sburlan redă în rezumate foarte concise literatura silvică apărută în România în lunile Mai—Septembrie 1929.

Această publicaţie va aduce un mare folos oricui vrea să studieze o chestiune sau alta din domeniul silvic, căci în ea găseşte concentrată toată literatura respectivă.

F. Haner

REVISTA REVISTELOR

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

Ianuarie 1930.

Lavauden: Le problème forestier colonial.

Problema forestieră colonială.

Aflându-se pentru prima dată în fața unei păduri equatoriale, silvicultorul încearcă un sentiment de surpriză şi descurajare. Şase sau şapte etaje de vegetaţie, într'o complexitate nedefinită şi un sol ce se comportă cu totul anormal, rătăcesc mintea silvicultorului făcându-l să se îndoiască de cunoştinţele şi experienţa sa.

Cu toate acestea şi pădurile primitive ale Equatorului se supun marilor legi naturale cari conduc formaţiile forestiere ale globului.

Autorul se ocupă în articolul menţionat numai de pădurile africane. Sunt formaţiuni în echilibru biologic, unde nu este disponibil nici un loc pentru un aport de specii străine. Infinita lor complexitate le apără contra celor mai multe calamităţi — invazii de insecte şi ciuperci, — după cum densitatea, varietatea arboretelor şi flexibilitatea tulpinelor de palmier, le fac să reziste celor mai mari uragane. Pădurea primitivă nu poartă în ea nici o cauză naturală de dispariţie. Numai o acţiune exterioară—revărsare torenţială, alunecare de teren, erupţie vulcanică şi mai ales securea şi focul omului—strică echilibrul pădurii primitive. Odată distrusă prin foc, pentru necesităţi agricole, pădurea primitivă nu se mai poate reface în integritatea ei, ci rămâne într'o formă degradată—subclimax.— Cea mai mare parte din esenţele preţioase ale pădurii tropicale nu lăstăresc, regenerarea rămânând aşezată la sămânţă, atât de nesigură şi capricioasă. De aci marea fragilitate a arboretelor tropicale.

In ce priveşte solul, aici găsim laterita, formată prin spălarea rocilor superficiale de ploile calde şi diluviene. Această laterită domină viaţa economică a regiunilor tropicale din Brazilia până în Java. Ea formează o adevărată cuirasă compactă, ajungând chiar ca o cărămidă.

Totuşi nu aceste laterite determină starea de vegetaţie a pădurilor. Ele sunt numai un suport mecanic al măreţelor păduri, apte să trăiască şi să producă la infinit, până în ziua, când printr'o acţiune exterioară — pădurea este înlăturată şi laterita descoperită. Laterita devine stearpă, fertilitatea ei fiind funcţie numai de pădure, de aceia în ziua când pădurea a fost distrusă pentru un folos neînsemnat distrugerea ei este iremediabilă, pădurea nu se mai poate reface.

Cum trebuesc tratate pădurile tropicale din punct de vedere economic?

Am văzut cât sunt de complexe şi de fragile! Dar ceeace răstoarnă cu totul părerea generală, este că pădurile tropicale primitive sunt în general sărace, sub o aparenţă luxuriantă. Din gigantica masă de verdeaţă nu se pot extrage, decât câţiva metri cubi de lemn util. In pădurile primitive trebue să alergi după un arbore, ca să-l găseşti.

Actualele exploatări din colonii nu sunt exploatări de posibilităţi, ci de capital (lemnos).

Aşa dar pădurea tropicală sălbatecă nu prezintă interes din punct de vedere economic şi de aceia trebue transformată în pădure domestică, punând-o în valoare. Cum? Aceasta o va arăta autorul în urmarea articolului. In tot cazul nu recomandă tăerea rasă, urmată de plantaţiuni cu esenţe convenabile, decât când acestea s'ar face de silvicultori încercaţi.

De Falvelly: La forêt de la Matte des Angles.

Pădurea «La Matte des Angles».

Cele mai frumoase arborete de pin silvestru din Sudul Franţei se găsesc în pădurea comunală «La Matte des Angles» în Pirineii Orientali. Autorui ilustrează afirmaţia cu date şi fotografii.

La altitudine de aproape 1800 m o serie întreagă în suprafaţă de 245 ha e populată cu pin silvestru aproape pur, producând la exploatare până la 800 ^{3} la hectar.

Marea calitate pe care o prezintă în această regiune pinul silvestru, este că scapă de atacul Armilariei, redutabilul criptogam, care face atâtea ravagii în arboretele de pinus pumilis, ce formează masive imense în Pirinei. De unde nevoia de a răspândi pinul silvestru.

Salvador: Travaux de défense de la region Luchonnaise contre les inondations.

Lucrări de apărarea regiunii Luchonnaise contra inundaţiilor.

Franţa plăteşte scump despăduririle din Pirinei. Inundaţiile catastrofale recente din Sudul Franţei nu sunt fără precedent.

In 1925, în urma furtunii violente s'a produs o revărsare subită a râurilor Pique şi l'One, inundând staţiunea termală Luchon supranumită «Regina Pirineilor». — Autorul se ocupă de lucrările ce s'a executat pentru restaurarea cursurilor celor două râuri, lucrări de două categorii: unele încredinţate serviciului de poduri şi şosele şi celelalte serviciului forestier.

Hubault: Les arthropodes des sols forestiers.

Artropodele din solurile forestiere.

Autorul se ocupă de fauna minoră din sol. Tragardh a studiat artropodele în diverse părţi ale Suediei, făcând analiza diferitelor soluri pe adâncime de 9—10 cm.

S'a constatat că în general, pătura moartă uscată de ace de pin şi molid conţine o faună foarte săracă. Pătura de frunze moarte (foioase) prin faptul umidităţii şi abundenţei de ciuperci, este bogată în faună.

Hylobius abietis se desvoltă de preferinţă acolo unde se fac tăeri rase pe suprafeţe mari, de aceia autorul suedez preconizează tăeri rase pe suprafeţe mici.

Abătându-se dela subiect, autorul susţine, că distrugerea pasărilor şi animalelor de pradă nu numai, că nu contribue la înmulţirea vânatului — fauna mare, — dar îl reduce. Păsările şi animalele de pradă au un rol de poliţie sanitară, devorând de preferinţă vânatul bolnav, care nu poate fugi şi care nu se gândeşte să se mai ascundă şi oprind astfel răspândirea boalelor contagioase.

N. N. Car.

L'ECHO FORESTIER

Februarie 1930.

P. Dutilloy.

La forêt et le reboisement.

Pădurea şi împădurirea.

Câteva note interesante asupra pădurilor franceze cari în majoritate au suprafeţe mici, ceiace face pe autor să le numească «democrate». Argumente împotriva unei politici de comasare care nu poate fi aplicată în Franţa.

A. N. I. B.

La méthode scientifique au service de la forêt.

Metoda ştiinţifică în slujba pădurii.

Un comentariu al studiului publicat în «Science et la Vie» de către d-l M. Jagerschmidt inspector principal de ape şi păduri. Concluzii în favoarea metodei ştiinţifice.

L. Gritlot.

Essences forestières convenant aux diverses natures de terrains à repeupler.

Esenţele forestiere proprii diverselor soluri de împădurit.

Sfaturi elementare pentru nespecialişti.

M. Dolezal.

Rapport présenté à la Société des Nations.

Raport prezentat Societăţii Naţiunilor.

E continuarea extrasului de care am amintit în numărul precedent al revistei. De astă dată sunt publicate consideraţiunile asupra comerţului internaţional de lemn.

Maurice Martelli.

L'avenir des camions à gazogène dans les Colonies.

Viitorul camioanelor cu «gaz din lemn» în Colonii.

Câteva consideraţii asupra modului cum această invenţie s'ar valorifica în colonii. Avantagiile şi viitorul acestui nou carburant pentru maşini.

P. Dutilloy.

La forêt et le reboisement.

Pădurea şi împădurirea.

Autorul continuă observaţiile sale asupra acestei chestiuni. De astădată priveşte aspectul financiar al problemei forestiere.

Eterna chestiune a plasamentului forestier handicapat de jocul dobânzilor compuse în cursul lungilor perioade de imobilizare în pădure.

In cazul codrului aduce doar 2%, iar al crângului $3\frac{1}{2}$% în timp ce creditul funciar produce 7,2%.

L'Argus.

Les poteaux télégraphiques en bois injectés.

Stâlpi de telegraf din lemn injectat

Diversele procedee şi modul de întrebuinţare în vederea injectării lemnului.

V. D.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Ianuarie 1930.

M. Petimermet.

Un séjour en Nouvelle Angleterre (Etats=Unis d. Amerique). Impressions forestières.

O Şedere în Noua Anglie (Statele Unite ale Americei).

Autorul împărtăşeşte cetitorilor, din impresiunile forestiere căpătate în timpul cât şi=a petrecut vacanţa trecută, în apropierea Bostonului.

In descrierea ţinutului aminteşte de celebra «Harvard University», posesoarea grădinei forestiere «Arnold Arboretum», care cuprinde cele mai multe specii lemnoase din lume. Din vizitele făcute la pădurea «Soltonstail», şi la domeniile forestiere «Wite Mountains», reese că esenţele cele mai importante ce se găsesc, sunt specii de stejar, din cari în maioritate: L. rubra, L. coccinea, L. alba, etc...

Sim. Combe

Contribution à l'étude de l'origine des forêts cantonales vaudoises. Forêts d'origine écclesiastique.

Contribuţie la studiul originei pădurilor comunale din Vaud.

Păduri de origină mânăstirească. Pentru stabilirea unui istoric al pădurilor, nu se poate trece dincolo de secolul al 17=lea, ne mai fiind documente. In trecut, cele mai multe păduri erau ale mânăstirilor, ele fiind donate de seniori. Seniorul îşi rezerva în baza donaţiei făcute, anumite drepturi: să primească o parte din amenzi, să pună impozite, redevenţe...

Dela mânăstiri pădurile au trecut la comuni, fără a se şti însă cum s'a făcut această trecere, lipsesc documentele. (Articolul urmează).

H. Badoux

Communications de la station fédérale de recherches forestières. Recherches sur l'accroissement du pin Weymouth en Suisse.

Cercetări asupra creşterii lui pinus strobus în Elveţia.

Staţiunea de cercetări forestiere şi=a propus să studieze creşterea a câteva esenţe exotice, cari sunt introduse în pădurile elveţiene. De data aceasta se comunică rezultatele găsite, asupra lui pinus strobus, după observaţiile făcute asupra unui arboret în vârstă de 36 ani şi care ocupa o suprafaţă de 30 ari.

Din aceste date rezultă că această specie preferă solurile fresce, şi care dispun de mari rezerve de apă. Creşterea medie pe an şi pe ha în 36 ani a fost de 15,4 m³.

In ultimii trei ani făcându=se rărituri puternice, creşterea anuală a atins cifra de 34 m³ pe an şi pe ha.

Ant. V. Răd.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Ianuarie 193 , Nr. 1.

Seeholzer Oberstformeister:

Der Wald auf den Wellenkalkhügeln der fränkischen Platten.

Pădurea pe colinele calcaroase ale platoului Franconiei.

Se pune problema pădurii într'un ţinut cu precipitaţiuni reduse, sol calcaros, superficial uscat, cu aspect de stepă. Impăduririle cu pin de până acum, n'au dat rezultate mulţumitoare. Soluţiunea: arborete de foioase, singurele în măsură de a ţine solul acoperit (conti=

nuitate în puterea de producţia a solului, în amestec cu răşinoase (rentabilitate).

A. Kersten: Die Forstwirtschaft und Forstwissenschaft in Australien.

Gospodăria şi ştiinţa forestieră în Australia.

Dispozitivul lanţurilor muntoase, deci distilaţia precipitaţiunilor şi climatul, nu permit formaţiuni păduroase decât pe marginea de nord-est, est şi sud a continentului: Sub acest raport, Australia rămâne unul dintre cele mai sărace continente.

In articolul de faţă, se arată caracteristicile gospodăriei silvice australiene şi politică forestieră urmărită de guvern.

Nr. 2.

Prof. Dr. L. Fabricius: Die Schäden des Winterwetters 1928/29 an den fremdländischen Holzarten des forstlichen Versuchsgartens in Grafrath bei München.

Vătămările pricinuite de iarna 1928/29 esenţelor forestiere exotice din grădina de cercetări forestiere dela Grafrath lângă München.

Inobilarea pădurilor naţionale prin introducere de esenţe exotice cu producţie calitativă şi cantitativă mai mare, rezistenţă superioară faţă de diferitele pericole, etc, este o problemă dificilă şi riscantă.

Aptitudinea unei anumite esenţe pentru acest scop, nu se poate stabili decât după studii îndelungate şi susţinute. Cel mai eficace mijloc este creiarea în locuri determinate, cu condiţiuni staţionale mijlocii regiunii pentru care se fac studiile de plantaţiuni restrânse cu esenţe socotite oarecum ca potrivite.

Asemenea încercări s'au făcut şi la noi, fie organizat şi pe scară mai întinsă (Ex. Gurghiu, Mihăeşti), fie sporadic pe la unele ocoale. Ceiace a lipsit, a fost organizarea şi conducerea perzistentă a observaţiunilor, între altele şi din cauza nestabilităţii serviciilor noastre.

Articolul de faţă, scris cu deosebită competenţă, ca şi literatura pe care o arată, poate servi ca material de comparaţie şi sugestii celor chemaţi să conducă asemenea lucrări.

După consideraţiuni generale asupra vătămărilor gerului de iarnă, autorul trece la cazul în speţă: descrierea locului şi fenomenului excepţional (gerul din iarna 1928/29, modul observaţiunilor şi concluziunile:

1. In genere foioasele şi apoi esenţele cu frunze caduce au suferit mai puţine vătămări decât răşinoasele şi esenţele cu frunze perzistente.

2. La aceiaş esenţă, cea mai mare vătămare se produce imediat deasupra zăpezii şi descreşte în sus.

Părţile acoperite de zăpadă sunt bine apărate de ger.

3. Vătămările pricinuite de ger nu se pot chiar aşa uşor stabili. Adesea ele se arată în vară, toamnă sau în anii următori, altfel după ierni uşoare. Cu alte cuvinte o iarnă grea creiază asupra unor esenţe numai predispozanţe, le fac mai sensibile faţă de ger sau secetă.

4. Esenţele cari au petrecut excepţionala iarnă 1928/29 fără vătămări sau a căror viaţă n'a fost periclitată, pot fi considerate pentru Bavaria ca deplin rezistente faţă de gerul iernii.

Articolul se închee cu descrierea felului cum s'a comportat fiecare esenţă în parte.

Goetzinger: Eine wichtige Frage Branntkalk oder kohlensauerer Kalk.

O întrebare importantă: Oxid de calciu sau calcar (carbonat de calciu).

Chestiunea îngrăşemintelor în pădurărie, considerată de mulţi silvicultori ca pedanterie, a fost mult desbătută în ultima vreme în literatura de specialitate germană. S'a stabilit, din punct de vedere cultural, că 60% din pădurile Germaniei ar avea nevoie de îngrăşeminte de calciu.

Asupra formei (compuşilor) de întrebuinţat, s'au format două tabere: aderenţii oxidului de calciu ($Ca O$) de o parte şi ai calcarului ($C O_3 Ca$) de alta.

Autorul articolului de faţă socoteşte greşită generalizarea. Condiţiunile de climă, umiditate, natura solului şi arboretului hotărăsc de este mai avantagioasă întrebuinţarea Ca O, cu acţiune rapidă, dar de scurtă durată sau a $C O_3'Ca$, cu acţiune moderată, dar de lungă durată.

I. C. .Dem.

CENTRALBLATT f. d. GESAMTE FORSTWESEN.

Viena, Ianuarie 1930.

Prof. Dr. A. Cieslar, care conduce redacţia revistei C. f. d. g. F. de mai bine de două decenii, se retrage din acest post pentru motive de sănătate. Eminentul cercetător în domeniul silviculturei şi-a serbat în 1928 aniversarea a 70 ani. Conducerea revistei o are actualmente d-l dr. Tschermak, directorul st. de exper. dela Mariabrunn.

I. Fröhlich:

Pădurile virgine din SE. Europei şi transformarea lor în păduri cultivate.

D-l ing. Fröhlich, din Reghin (Ardeal) publică un interesant articol, cuprinzând observaţiunile făcute în cursul lungei d-sale cariere de silvicultor şi estimator de păduri, în Carpaţi şi Bosnia.

Scopul acestor observaţiuni şi cercetări este — după cum arată autorul însuşi — acela «ca din studiul silvic al pădurii virgine, să tragem concluziuni pentru cultura pădurilor», şi de a găsi mijloacele cele mai potrivite de transformare a pădurilor virgine în păduri cultivate.

Articolul începe prin a fixa ideea de pădure virgină, în care scop se redau definiţiunile acesteia, după Rubner, Tschermak, Balsiger şi Gayer, insistându-se asupra deosebirii dintre pădure virgină şi codrul grădinărit. (C. grăd. e alcătuit din 3 etaje de vegetaţie: principal, secundar şi sub-etaj; pădurea virgină conţine de obicei numai 2 etaje, lipsindu-i sub-etajul).

Din cercetări făcute asupra grosimilor şi vârstelor, autorul conchide că depericiunea şi regenerarea arborilor în pădurea virgină are loc individual sau în mici buchete. Numai după catastrofe climaterice (cicloane, furtuni) sau incendii pot lua naştere arborete equiene de întindere mai mare, pe urma doborâturilor.

După flora solului, se pot distinge în pădurile virgine 3 tipuri de arborete: Tipul Oxalis, păduri de fag şi răşinoase foarte bogate în material lemnos tipul Myrtillus, dela 1200 m altitudine în sus, păduri de molift şi brad, cu lemn de calitate excelentă. In Bosnia se mai întâlneşte şi tipul Calluna, de care aparţin păduri de pin pur sau în amestec cu stejarul.

Pădurile virgine din S. E. Europei au 300 — 600 m^3, şi 160 — 300 trunchiuri pe hectar, pe când pădurile cultivate au circa 500 trunchiuri şi un volum mult mai mare. In mod excepţional se pot găsi în pădurile virgine şi parcele cu peste 1000 m^3 la ha.

Pentru calcularea volumelor tablele de cubaj ale lui Grundner-Schwappach nu pot fi utilizate în pădurile virgine.

E. Schimitschek.

Prezenţa ţigărarului Stilpnota salicis, L. în împrejurimile Vienei în 1926 şi 1927.

Un studiu asupra atacului acestei insecte, care în anii menţionaţi a defoliat aproape complect plopii din zăvoaiele Dunării, de lângă Viena şi aleele din Prater. Se arată mai întâi biologia insectei apoi paraziţii şi duşmanii ei, în fine mijloacele de combatere.

D. A. S.

SILVA

Nr. 1, Ianuarie 1930.

Dr. Künkale.

Ministerialdirektor v. D. Dr. Wappes, 70 Jahre alt.

Directorul ministerial i. r. d-r Wappes a împlinit 70 ani.

O scurtă biografie a actualului preşedinte al «Uniunei forestiere germane», scrisă cu prilejul împlinirei vârstei de 70 ani. O figură impunătoare care, ca practician şi ca scriitor, a adus mari servicii cauzei forestiere nu numai a ţării sale (Bavaria), dar şi a Germaniei întregi. O personalitate politică, un animator, un «duce» căruia autorul îi decernă titlu de «optimus praeceptor».

Nr. 2.

Forstmeister i. R. Spindler (†).

Bodenverwundung bei Fichten-Naturverjungung im sächsischen Erzgebirge.

Pregătirea solului în cazul regenerării naturale a molidului în munţii metalici din Saxonia.

Precum agricultura nu poate fi imaginată fără pregătirea judicioasă a pământului, fără ogoare, fără amendarea solului, aşa se cer în anumite condiţiuni lucrări asemănătoare şi în cultura pădurilor. Aceasta nu numai în cazul împăduririlor artificiale, ci şi cu prilejul regenerărilor naturale. Dacă acestea din urmă adeseaori nu reuşesc, cauza explicativă ar fi că constituţia fizică a solului nu este prielnică. Autorul discută oportunitatea unor asemenea procedee în arboretele de molid din munţii metalici. Concluzia. In acele arborete, regenerarea naturală fără pregătire radicală a solului mai nici odată nu reuşeşte. Din contra, unde arborete neregulate au fost supuse de vreme unor tăeri potrivite de lămurire şi rărire, acolo solul se află într'o stare bună la epoca aşezării tăerii de însemânţare pentru asigurarea regenerării naturale.

Nr. 3.

Prof. Dr. E. Gehrhard mit 2 Abbildungen u. zwei Übersichten.

Zuwachs förderung in der dänischen Forstwirtschaft und was sie uns lehrt.

Stimularea creşterilor în gospodăria silvică daneză şi ce ne învaţă.

Autorul acestui articol care în mod stăruitor urmăreşte ideia sa, cum că producţiunea cantitativă şi calitativă a arboretelor poate fi sporită prin tratamentul imaginat de dânsul—acel al creşterilor forţate—este cunoscut cititorilor acestei reviste. (Nr. 3 şi Nr. 9 1929).

Prin articolul prezent relatează despre o călătorie făcută în Danemarca, unde aceleaşi idei ca ale lui proprii sunt mai de mult traduse în practică şi unde sistemul răriturilor forte pentru care el face propagandă a şi dat cele mai strălucite rezultate atât ca producţiune cantitativă şi calitativă, cât şi ca conservare şi stimulare a puterii productive a solului. Gehrhardt face din nou apel la silvicultorii germani de a adopta şi ei răriturile intensive cum sunt practicate în Danemarca. Succesul cel mai mare după dânsul este asigurat aceluia care începe cât mai de vreme cu rărriturile şi care le repetă la intervale scurte până la adânci bătrâneţe ale arboretelor. Răriturile ca măsuri culturale nu trebue să fie în funcţie de rentabilitatea lor.

Poate că metoda de rărituri preconizată să fie la locul ei în Danemarca şi chiar într'o bună parte a Germaniei cu climatul umed şi relativ rece, dar nu cred că poate fi recomandată în ţara românească cu climatul ei arid, care reclamă păstrarea prin toate mijloacele posibile a umidităţii aşa de parcimonios distribuită în şes şi în regiunea colinelor.

Tot aşa nu cred că propunerea a se face tăeri intermediare chiar acolo unde materialul rezultat nu este comerciabil, ar putea să determine pe cineva a se conforma acestui apel de ex. în munţii noştri.

Nr. 4.

Dr. Künanz, Konradsdorf Messen.

Kiefernbestandstypen. Methodische Bemerkungen zu dem gleichnamigen Buch Dr. Friedrich u. Karl Hartmanns. Forstmeister.

Tipuri de carborete de pin.

FORSTARCHIV.

Ianuarie, 1910.

Dr. H. H. Hilf.

Bedeutung der angewandten Psychologie für die Forstwirschaft.

Insemnătatea psichologiei aplicate pentru silvicultură.

Menajamentele pe care trebue să le aibă din ce în mai mult pentru oameni, ca element de producţie, stânjenesc în măsură progresivă economia. Psichologia ca ştiinţă a particularităţilor vieţei sufleteşti a omului, poate da puncte de plecare la organizarea exploatărilor şi administraţiilor. Ea ajută la acomodarea exploatărilor cu omul şi a omului cu exploatările.

Jul. Lent.

Forstdüngung.

Ingrăşământul forestier.

O indicaţie de surse de unde se pot procura.

Jauman.

Eine neue Arbeiterschutzhütte.

O nouă colibă pentru lucrători.

Descrierea unui tip de colibă practică şi uşor de construit.

P. R. B.

Forstliche Chronik.

Cronică forestieră.

E vorba de conferinţele ţinute la Eberswalde, la Academia de silvicultură.

V. N. S.

SCHWEIZERISCHER ZEITSCHRIFT FÜR FORSTWESEN.

1930, Ianuarie.

H. Knuchel, Zürich.

Ein bemerkenswerter Plenterwald.

Un codru grădinărit demn de remarcat.

Păduri cu constituţie naturală se găsesc foarte rar în Europa centrală. Codrul grădinărit la rându-i e lipsit aci de facies-ul pădurei naturale, întrucât i s'a scos mult din capitalul normal de exploatare şi s'a dus lupta crâncenă contra foioaselor în special a fagului, din masive. De aceia s'a întins ideia, că în codrul grădinărit lemnul e nodoros, iar arborii n'au trunchiuri pline.

Pădurea Schalenberg-Rauchgrat din cantonul Berna, are în schimb în parcela Nr. 1 pe 10, 95 ha un model de codru grădinărit. E format din brad, fag şi molift pe sol fertil, afânat şi profund, la 1000—1150 m altitudine, cu 1400 mm umiditate anuală din precipitaţiuni.

Cu toate tăerile «tari» din trecut, pădurea are încă un capital de exploatare de 500 m^3 la hectar.

Masivul e complet încheiat. Intr'însul se găsesc reprezentate toate vârstele dela firişorul de sămânţă până la arborele exploatabil de 1 m diametru.

Solul e acoperit în întregime de o coloană de verdeaţă, iar luminişurile sunt împânzite de seminţişuri. Arborii au coronamente înguste, cresc înalţi, drepţi şi bine elagaţi, atingând înălţimi de 36—40 m cu 7—8 m^3 în volum.

Creşterea anuală pe hectar e de 10 m^3.

Parcelele alăturate, deşi au masive bine închise, fiind formate din masive curate de molift, sufer de putregai roşu, de zăpadă şi au trunchiurile neelagate.

Karl Alfons Mayer.

Über einige Probleme forstlicher Bibliographie. (Notwendigkeit der Literaturnachweise, Referierfrage, Index Schema Flury, das Erreichbare, Titel, bibliographische Erziehung u. a.).

Asupra câtorva probleme din bibliografia silvică.

Literatura forestieră se îmbogăţeşte în proporţii nebănuite în timpul din urmă, datorită progresului ştiinţelor ajutătoare, cercetărilor staţiunilor de experimentaţie şi lucrărilor însemnate din practica silvică.

Ca să poată fi făcută accesibilă pentru noui cercetări în domeniul silvic şi pentru înlesnirea educaţiei tineretului în cunoaşterea gospodăriei forestiere, se simte tot mai mult nevoia unei clasificări după norme anumite.

Propuneri asupra procedeului de urmat nu lipsesc. Rămâne să se găsească modalitatea de a fi aplicate.

J. Zehnder. Forstingenieur, zurzeit in Mexico.

Exploidirtes Holz und seine Produkte. (Eine holztechnische Neuerung mit forstlicher Tragweite).

Lemn dezagregat prin exploadare şi produsele sale. (O invenţie în technologia lemnului şi importanţa sa forestieră).

Fabricele de cherestea din America de nord, fiind întreprinderi foarte mari, cu producţie continuă, zi şi noapte, ca să scape de cantităţile imense de «bracuri», le dau foc. Cuptoarele fabricelor nu pot folosi decât părţi neînsemnate din ele şi nici nu pot fi valorificate pe piaţă. Ca urmare focul arde fără întrerupere.

Ca să le găsească o întrebuinţare d-l W. H. Mason din Laurel (Mississipi U. S. A.) a studiat producerea de fibre din aceste materiale. Procedeul utilizat în fabricaţiune e următorul:

Lemnul căzut la circularele fabricei de cherestea secţionat în bucăţi cu suprafaţa de 5—6 cm^2 şi grosimea de 1/2—2 cm se sortează cu ajutorul unor site. Astfel sortat, materialul e aşezat în cilindrii de oţel de 80 cm diametru cu pereţii groşi («guns») în care se lasă să intre abur la presiune joasă timp de 10—15 secunde ca să-l înmoae. Se măreşte apoi presiunea 3—5 secunde până la 70 atmosfere. Printr'un dispositiv hidraulic, se deschide ventiiul şi masa lemnoasă dinăuntru e svârlită cu o iuţeală de 1200 m pe secundă într'o cameră cu presiune atmosferică normală.

Prin «detenta» astfel produsă fibrele se disociază fără să întâmpine vreo schimbare importantă din punct de vedere mecanic sau chimic, după care se strâng într'un bazin cu apă.

In bazin fibrele se lasă să se depună, li se scurge apa, după care se comprimă între cilindrii, cari se învârtesc în sens contrar ca la fabricarea hârtiei. Banda de fibre astfel comprimată, se tae în plăci de 12 × 4 picioare cari se supun la o presă hidraulică cu 25 kgr pe cm^2. Produsul astfel obţinut poartă numele de «Masonit» e foarte puţin influenţabil la umezeală şi rezistă la o presiune de 300—500 kgr pe cm^2. Se întrebuinţează la fabricareaea automobilelor, aeroplanelor, tâmplărie, lambriuri, etc.

Datorită acestei invenţiuni se pot folosi materiale din rărituri, de orice dimensiuni, vârfuri de exploatare, etc.

In viitor revoluţia pădurilor va fi mai scurtă.

K.

Hydrolyseverfahren und Forstwirtschaft.

Procedeul hidrolisei şi silvicultura.

Se relatează procedeul profesorului Bergius din Heidelberg de a scoate din resturi de lemn un produs pentru hrana animalelor, procedeu de care s'a mai vorbit în revistă.

M. Răd.

INTERNATIONALER HOLZMARKT.

Ianuarie 1930, Viena

No. 2. Economia forestieră a României în 1929. Producţiunea lemnului a fost în anul expirant foarte nesigură în România, din cauza crizei de numerar şi a dificultăţii de plasare a cherestelei. După o iarnă extrem de aspră şi o primăvară plină de inundaţii, cari au au redus capacitatea de producţie, a urmat un sezon de vară foarte slab în tranzacţii. Vânzările către Ungaria şi Germania au fost mult mai mici ca în 1928 din cauza împrejurărilor create acelor ţări prin planul Young.

No. 3. *J. H. Flatscher*: Reforma învăţământului forestier la Hochschule für Bodenkultur în Viena. Pentru anul 1930 este prevăzută o reformă a învăţământului superior silvic austriac, în sensul unei lărgiri a studiilor referitoare la technologia lemnului, la comerţul şi valorificarea produselor forestiere. Absolvenţii acestor şcoli vor fi nu Ingineri-comercianţi, ci vor rămâne techniciani silvici cu solidă pregătire comercială.

No. 4. In Cehoslovacia potrivit legii financiare din 1930, ministerul de finanţe este împuternicit a contracta un împrumut până la 850 milioane coroane (4.2 miliarde lei) pentru cumpărarea de păduri particulare. Anuităţile şi dobânzile acestor sume se vor acoperi din venitul net al pădurilor, lucru ce pare cu neputinţă, cunoscut fiind că pădurile produc totdeauna rente inferioare dobânzilor cu cari fructifică în mod curent capitalurile lichide.

Afară numai dacă prin vre-o reformă agrară nu se vor fixa din oficiu preţurile de cumpărare, anume, mult inferioare valorii comerciale a pădurilor de cumpărat.

No. 7. Asupra târgului de lemn românesc, se publică scrisoarea unui corespondent din România, care arată că nemulţumirile negustorilor de lemne dela noi sunt nefundate. Cine are lemn de vândut, îl va vinde şi anul acesta şi va câştiga bani buni. Criză de numerar există doar pentru cel nepriceput.

No. 8. Economia forestieră a Cehoslovaciei în 1929. S'au exportat în primele 11 luni ale anului expirat 1.784.163 tone în val. de 563.5 mil. coroane şi s'au importat 652 227 tone în valoarea de 303.8 mil. coroane. Principalele ţări de export au fost Ungaria (1 milion. tone) şi Germania 698.000 t. S'a importat mai ales lemn brut din Polonia (361.592 t.), Austria (204.177 t.) şi România (36.848 t.)

Pădurile Statului Cehoslovac în întindere de 763.124 ha pădure, 136.953 ha terenuri agricole şi 29.529 ha terenuri improductive, au produs în 1929 un venit net de numai 85 mil. coroane (încasări 833 mil. cheltueli 748 mil. coroane). Majoritatea cheltuelilor s'a făcut pentru cumpărări de păduri de la particulari şi pentru instalaţii de transport.

No. 11. Preţul lemnului la Bucureşti, la începutul lunei Ianuarie (pe m^3) buşteni scurţi de brad 1350 — 1800 lei; lungi, 2000 — 2400; cherestea scurtă (scânduri) 1350 — 1400; lungă 1800 — 2000, lanţi 1800 — 2000, lemn de foc (vagonul); de fag 10000 — 10.200; de stejar 11.000 — 11.200 lei.

D. A. S.

OESTERREICHISCHE VIERTELJAHRESCHRIFT für FORSTWESEN.

Octombre. — Decembrie.

Numărul e consacrat în mare parte adunării plenare a societăţii forestiere naţionale austriace ţinută la 9 Septembrie 1929 la Innsbruck, sub preşedinţia d-lui consilier ministerial Ing. Locker. Revista publică comunicările făcute:

Ing. Happak.

Der Plenterwald im Hochgebirge Tirols.

Codru grădinărit în munţii înalţi ai Tirolului.

Se remarcă că ceia ce se aplică azi acolo nu e un grădinărit propriu zis, nici quasi-grădinărit, ci tăere rasă în ochiuri distanţate. Or acest sistem a avut influenţe rele, în special dispariţia laricelui, răspândirea vacciniului, greutăţi în regenerare, etc. complicate de exerciţiul servituţiilor.

Dr. L. Tschermak.

Die natürliche Verjungung und die Frage des Plenterwaldes in den österreichischen Alpen.

Regenerarea naturală şi chestiunea grădinăritului în Alpii austriaci.

Pornind dela ideia că în Austria grădinăritul nu este destul de apreciat, cercetează cauzele pentru care el e bine văzut în alte părţi.

Ing. Iosef Klimesch.

Plenterwald und Forstschutz im Hochgebirge.

Grădinăritul şi protecţia pădurei în munţii înalţi.

Urmează comunicările zilei a doua:

Ing. H. Oberrauch.

Wald und Weide.

Pădure şi păşune.

O cuvântare a cărei temă a fost: cum să se creieze păşunile ce se mai cer fără a periclita producţia lemnului.

Hans Albrecht.

Wald und Weide.

Pădurea şi păşune.

Cu acelaşi subiect.

Dr. Wappes.

Technik in der Forstwirtschaft.

Technica în silvicultură.

Un îndemn la perfecţionarea mijloacelor technice-mecanice, chimice spre a micşora costul de producţie.

Prof Marchet.

Technik in der Forstwirtscheft, o cuvântare asupra aceluiaşi subiect.

O dare de seamă asupra unei demonstraţii cu maşini şi unelte pentru lucru în pădure.

Dr. ing. Franz Pamperl.

Forstliche Streitfragen.

Polemici forestiere.

H. Fleckl: O excursie technică.

I. Heinrich: Corecţiunea torentului Schesa din Vorarlberg.

Dr. L. Tschermak: Excursia de studii a societăţii naţionale forestiere austriace, în cantoanele elveţiene St. Gallen şt Zürich.

V. S.

L'ALPE.

Ianuarie, 1930.

Le promesse del nuovo anno.

Făgăduelile noului an.

Comitetul de direcţie al revistei, cu începerea celui de al 17-lea an de viaţă, vede deschizându-se pentru silvicultura italiană o eră nouă, un drum spre cel mai strălucit viitor.

Politica forestieră italiană stimulată de fascism, condusă de ilustrul economist Arrigo Serpieri şi aplicată de Miliţia forestieră naţională, se sprijină pe legi a căror perfecţionare se face pe dată ce se constată nevoi noi.

Revista se mândreşte — şi pe drept cuvânt — că este cea mai ilustrată din toate publicaţiile forestiere din Europa.

Giovanni Manzoni.

Le condizioni forestali della Cirenaica.

Condiţiunile forestiere din Cirenaica.

Este vorba de o suprafaţă de peste 430.000 ha de păduri degradate de reconstituit, într'o regiune cu soluri calcare şi nisipoase şi cu o medie de precipitaţiuni sub 400 mm.

Cauzele degradării sunt incendiile, exploatările neregulate şi păşunatul.

Se preconizează reîmpădurirea cu ienuper, pin, stejar, salcâm.

Importanţa unei asemenea lucrări justifică înfiinţarea aci a unui comandament de Miliţie naţională forestieră.

Prof. *Giacomo Cecconi.*

Una farfalla che ochianta i tronchi degli alberi.

Un fluture care rupe trunchiul arborilor.

Descrie atacul larvei de Cossus cossus asupra trunchilor de plop.

A. M.

Productivitá dei cedui di castagno.

Productivitatea crângurilor de castan.

Dintre pădurile italiene, raţional cultivate, crângurile de castani sunt printre cele mai productive.

Se face dovadă cu expunerea studiului Prof. De Simone asupra crângului de castan din Valea Caudina situată la circa 40 ha nord-est de Neapole în care creşterea medie pe ha, după calitate, variază dela 14.5 m³ — 26 m³.

Dr. I. B. Giannattasio.

Sul riconoscimento dei carboni vegetali.

Recunoaşterea carbonului vegetal.

Caracterele după care se deosebesc

lemnele în stare naturală se alterează prin carbonizare.

Dificultatea încă se măreşte prin faptul că nu se pot prepara secţiuni microscopice.

Autorul însă, prin metode speciale analoge studiului rocelor, a reuşit să obţină secţiuni microscopice de cărbuni ale principalelor esenţe forestiere.

Dr. C. Vitale.

Per una esatta delimitazione delle proprieta boscate communali.

Pentru delimitarea exactă a pădurilor comunale.

Propune ca unică soluţie cadastrarea proprietăţilor şi crede că începutul trebue făcut cu pădurile comunale pentrucă ocupă o suprafaţă relativ mare iar aceasta măsură se poate impune unor proprietari cari dispun de fondurile necesare.

Insemnări, note practice, viaţa forestieră în streinătate, bibliografie, complectează numărul de Ianuarie al revistei.

P. I.

SYLVAN

No. 1/1930.

Wladyslaw Planski.

Cultura forestieră pe un teren fost agricol.

In cazul împădurirfurther unui astfel de teren cu specii de valoare, trebuie ca mai întâiu să introducem speciile de primă împădurire (mesteacăn, anin, plop tremurător şi în mod excepţional chiar arbuşti) pe care păstrându-le un interval de 1—2 generaţii putem cunoaşte calităţile solului.

Ing. Feliks Jezierski.

Problema influenţii resinajului asupra creşterii pinului.

Tadeusz Markowski.

Cercetări experimentale asupra germinaţiunii seminţelor de brad.

Rezultatul experienţelor dovedeşte că bradul începe să germineze la umbră complectă, pierzându-şi puterea germinativă dacă-l menţinem mult timp în această situaţiune. Pătrunderea luminii întârzează germinaţiunea, dar măreşte procentul germinativ.

Umbra compiectă, provoacă slăbirea şi chiar moartea plantulelor de brad.

Stanislaw Kowalski.

Asupra stricăciunilor cauzate de iarna 1928—1929 în pădurile Láncut.

Ing. Leopold Witz.

Menajarea ştiinţifică a muncii în industria lemnului.

Bibliografie, comunicări.

V. D.

LESNICKÁ PRÁCE (Cehosovacia).

Ianuarie—Februarie 1930.

D-r Albert Pilát.

Două feluri de polyporus mai puţin cunoscuţi, care pricinuesc putrezirea lemnului arborilor din pădure.

Leptoporus imberbis răspândit în Cehoslovacia pe următoarele esenţe: plop, salcie, frasin, Acer, Aesculus, şi mai rar pe Quercus, Carpinus, Sorbus.

Produce serioase stricăciuni mai ales părţilor inferioare ale tulpinilor.

Trametes serialis, răspândit mai ales în pădurile subalpine.

D-r Alfred Hilitzer.

Stereum rugosum, parazit puţin cunoscut fagului.

Atacă atât ramurile moarte cât şi pe

cele vii ale arborilor, exceptând coniferele. Trăeşte întâi ca saprophyt, numai după aceasta atâcând lemnul sănătos, devenint prin aceasta parazit.

Aceasta boală, după care literatura phytopathologică nu face decât o simplă menţiune, pare a fi destul de răspândită în arboretele de fag tinere ale Cehoslovaciei, procentul arborilor atacaţi variază între 1—5⁰/₀.

Ing. B. Mărau.

Influenţa păturii vii în scurgerea apelor.

Descrie influenţa pe care o are pădurea împreună cu pătura erbacee, asupra permanenţei, regularităţii şi uniformităţii scurgerii apelor în pârae şi râuri.

Ing. Josef Czimra.

Influenţa factorilor naturali şi ai activităţii economice, asupra proprietăţilor technice ale lemnului (text în limba cehă).

Prof. ing. K. Ryska.

Cercetări mecanice asupra lemnului de Pseudotsuga Douglasii, în mod special asupra celui crescut în Boemia.

Rezultatele obţinute au fost următoarle:

Rezistenţa la compresiune în mediu 5.75 kgr./mm², adică puţin mai mică decât a lemnului de larice, însă cu 64⁰/₀ mai mare decât a lemnului de brad şi cu 77⁰/₀ mai mare decât a lemnului de pin.

Rezistenţa la încovoere mai mare decât a tuturor lemnelor examinate, 12,65 kgr/mm². Săgeata maximă 16 mm.

Modulul de elasticitate la încovoere, se urcă la 147.890, ceeace înseamnă că coeficientul de alungire va fi:

$$d = \frac{1}{147.890} = 6.76.10^{-6}$$

Rezistenţa la tracţiune, cu 27⁰/₀ mai mare decât a bradului, cu 80⁰/₀ mai mare decât a pinului, însă mai mică decât a laricelui.

Duritatea mai mare decât a tuturor răşinoaselor.

Densitatea lemnului de Pseudotsuga Douglasi este 0.564, dintre toate esenţele comparate, numai laricele are densitatea mai mare, adică 0.617.

Pseudotsuga Douglasii, fiind o esenţă care creşte mai repede decât toate răşinoasele noastre, în plus fiind şi mai puţin delicată faţă de ger şi soare; lemnul său fiind superior sub toate raporturile bradului şi pinului, iar din anumite puncte de vedere chiar laricelui, atât cultivatorul cât şi indusiriaşul, vor găsi în această esenţă un material de prim ordin.

V. L.

ŠUMARSKI LIST (Zagreb).

Ianuarie 1930.

⁂ O privire asupra anului trecut.

Câteva cuvinte despre ce a fost şi un îndemn pentru viitor.

Žarko Miletić.

Cercetări asupra structurii arboretelor de fag în pădurile cu caracter de pădure virgină.

Un studiu amplu care va continua în mai multe numere succesive. Vom reveni.

Dr. A. Petračić.

Dispariţia pădurilor noastre de stejar şi noua politică forestieră.

Articolul este o replică energică şi cu autoritate la un articol al d-lui M. Madarević apărut anul trecut în «Drvotržac».

Polemica se referă mai ales la modul simplist şi uşuratec în care d-l Madarević tratase această chestiune.

Vladimir Bosiljević.

O excursie a studenţilor facultăţii forestiere din Zagreb în regiunile noastre, orientale.

Excursia a insistat mai ales asupra vechilor păduri de stejar din Slavonia în regiunea Vinkovici şi asupra economiei forestiere din Vukovar, atât de mult lăudată ca modernă şi raţională.

Se descriu nisipurile din Délillato şi stadiul actual al lucrărilor de fixare. Ca încheiere descrierea regiunilor complet despădurite din nord-estul vechii Serbii.

Recenzii — Revista Revistelor — Diverse.

V. D.

ESPAÑA FORESTAL

Decembrie

Antonio Gonzáles Martin.

Consideraciones sobre el turno y forma de masa en los montes de pináster.

Consideraţiuni asupra revoluţiei şi asupra dimensiunilor în pădurile de pinaster care urmează să se supue rezinajului. Pentru a avea cinci recolte autorul cere un diametru minim de 38—40 ani.

M. de Burgos

Anomalias del consorcio.

Anomaliile consorţiului, creiat special prin lege ca să dea viaţă şi să raţionalizeze rezinajul. Se dovedeşte că «consorţiul» speculează preţurile şi nu cruţă pădurile.

Juan A. Pérez-Urruti.

Seguro de incendios de bosques.

Asigurarea pădurilor contra incediului.

Se narează încercările cari s'au făcut din timpuri mai vechi spre a ajunge la o legiferare.

Antonio Cánovas.

La Casa de campo... no. O pledoarie caldă spre a salva de defrişare «Casa de Campo» de lângă Madrid, ameninţat de extinderea oraşului.

Diego Terrero.

Proyecto de parque forestal del Naranco.

Proiectul parcului de la Naranco.

Manuel Prats Zapirain.

La Exposición de Barcelona y la Escuela de Montes.

Expoziţia de la Barcelona şi şcoala de silvicultură.

Se comentează contribuţia însemnată a şcoli în prezentarea silviculturei spaniole la expoziţie.

V. S.

INFORMAȚIUNI

D=l ing. silvic Ladislau Pop, fost în serviciul Statului şi demisionat se reprimeşte în corpul inginerilor silvici pe ziua de 15 Martie 1930, cu gradul de inginer inspector general silvic.

*

D=l ing. silvic stagiar V. Leescu este transferat dela ocolul silvic Sinaia la ocolul Verbila, pe ziua de 1 Martie 1930.

*

Pe ziua de 15 Martie 1930 se fac următoarele transferări în interes de serviciu:

D=l inginer silvic V. Ionescu dela ocolul silvic Isticeu la ocolul silvic Băile Herculane.

D=l inginer silvic Pamfil Popescu din Administraţia Centrală a Casei Pădurilor, la ocolul silvic Isticeu.

D=l inginer silvic I. Ardeleanu dela Şcoala Casa=Verde, la ocolul silvic Halmagiu.

*

D=l inginer silvic Iancu Poclitar dela direcţia Cernăuţi la ocolul silvic Casimcea.

*

D=l inginer silvic C. Cartaş din Administraţia Centrală a Casei Pădurilor la ocolul silvic Hănceşti, după cerere.

*

D=l inginer şef silvic H. Haret dela ocolul silvic Casimcea la ocolul silvic Bazargic, după cerere.

*

Domnii ingineri sillvici: V. Frăţilă şi D. Mihăileanu, absolvenţi ai Şcoalei Politehnice din Bucureşti se primesc în serviciul Statului pe ziua de 1 Aprilie 1930, ambii cu gradul de inginer silvic stagiar.

*

D=l inginer silvic Hans Rueber, fostul şef al ocolului silvic Băile Herculane, se destitue din serviciu pe ziua de 22 Noembrie 1929, când a părăsit serviciul.

*

D=l inginer şef silvic Ştefan Guyaş, şeful ocolului silvic Bazargic, este transferat pe ziua de 1 Februarie 1930 la conducerea depozitului de cherestea pentru colonizare sub controlul direcţiei Constanţa.

*

D=l inginer şef silvic Teodor Grigoraş, fost în serviciul Statului şi lăsat în disponibilitate pe timp nelimitat, se reprimeşte în serviciu pe ziua de 1 Aprilie 1930 cu gradul avut şi plătit cu leafa unui inginer silvic stagiar, până la vacanţa unui post de inginer şef silvic.

Corpul conductorilor.

Pe ziua de 1 Aprilie 1930 se fac

următoarele transferări în interes de serviciu, în direcţia Sebeş:

Conductorul silvic ajutor Martin Ion din direcţie la ocolul silvic Valea Lotrului;

Conductorul silvic ajutor Ilie Ardeleanu dela ocolul silvic Valea Lotrului la ocolul Zlatna;

Conductorul silvic ajutor Valeriu Opincariu dela ocolul silvic Zlatna în direcţie.

•

Conductorul silvic ajutor Raica Pavel, absolventul şcoalei de conductori, se numeşte în corpul conductorilor silvici cu gradul de conductor silvic ajutor.

Desenatori-Topometri.

D-l Dem. Scărlătescu topometru cl. III se înaintează la gradul de operator topometru cl. IV.

D-l Nic. Rădulescu desenator topograf cl. II se înaintează la cl. I, ambele avansuri pe ziua de 1 Ianuarie 1930

† N. JIANU

Inginer inspector silvic

Un element din corpul silvic, încă în putere de muncă, ne-a părăsit. E fostul inginer inspector silvic N. Jianu. Născut la 15 August 1875 în comuna Fălcoi (Romanaţi) din părinţi modeşti, prin munca şi sârguinţa lui şi-a putut termina cu succes şcoala Specială de Silvicultori dela Brăneşti în 1901.

La 1 Octombrie 1901 a fost numit silvicultor asistent în corpul silvic al Statului, dela care dată a servit Statul neîntrerupt.

A fost pe rând şef de ocol la Enişenlia (Dobrogea) unde a lăsat urme serioase de muncă, pricepere şi evidenţindu-se prin plantaţii. Lucrările sale din acea parte a ţărei sunt adânc legate de personalitatea lui N. Jianu (care avea pe atunci ca şef pe inspectorul general silvic B. N. Pretorian) pentru ori cine vizitează acel colţ de ţară.

A fost pe rând apoi mutat la ocolul silvic Tg.-Neamţ, apoi ca inspector de control în Directoratul Cernăuţi, Cluj şi în fine la Iaşi.

In timpul răsboiului împreună cu alţi ingineri silvici a fost detaşat la Serviciul Geografic al Armatei, unde s'a achitat în mod demn.

A fost un vânător pasionat, fapt pentru care de multe ori i s'a oferit situaţii frumoase în special după moartea inspectorului silvic Victor Beghenau, care a fost maestrul de vânătoare al Regelui Ferdinand I, precum şi la Timişoara unde e rezervat un colţ pentru vânătorile regale, însă a refuzat, dorind a servi în primul rând pădurile. Fire independentă, suflet loial, bun părinte lasă regrete unanime şi în corp şi între prieteni.

Suferind de o boală grea, în urma unei operaţii dificile s'a sfârşit la Bucureşti, fiind înmormântat la Cimitirul Belu, înconjurat de întreg corpul silvic şi elita corpului medical, defunctul fiind fratele distinsului profesor universitar doctor Jianu.

D-l M. P. Florescu, membru în consiliu de administraţie al Casei Pădurilor, în numele Administraţiei Casei Pădurilor şi a Societăţii «Progresul Silvic» în cuvinte simţite a arătat meritele dispărutului, exprimând condoleanţe îndureratei lui familii.

Fie-i ţărâna uşoară.

SOC. „PROGRESUL SILVIC"

Donaţii

D-l *Fr. Gerlein,* consilier silvic Ministerial pe lângă Ministerul de Agricultură, Domenii şi Păduri din Prusia.

* * *: Iahresbericht, des Deutschen Forstvereins 1929. Verlag «Der Deutsche Forstwirt» Berlin S. W. 11.

* * *: Mitteilungen des Ausschusses für Technik în der Forstwirtschaft. Heft III. Ianuar 1930. Verlag «Der Deutsche Forstwirt» Berlin.

D-l Profesor *V. N. Stinghe.*

* * *: Memoriu asupra industriei din România transcarpatină în anul 1919.

D-l ing. silvic. *Cost. Dragu.*

Charles Gide et Charles Rist: Istoria doctrinelor economice dela fiziocraţi până azi.

G. Plastara: Drept civil Român.

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Casa Pădurilor

Direcţia regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor.

Asupra raportului d-lui administrator al Casei Pădurilor;

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare a codului silvic publicată în «Monitorul Oficial» No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. – Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Epurişte, pendinte de comuna Sâniob, judeţul Bihor, proprietatea Abaţia de Sâniob, în suprafaţă de 227 ha 3000 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani pentru seria I-a şi 20 ani pentru seria II-a. Exploatarea în 40 ani la seria I şi 20 ani la seria II-a. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii La Cetate, pendinte de comuna Gilău, judeţul Cluj, proprietatea d-nei Ecaterina Toma Barcsay, în suprafaţă de 110 ha 8000 m² din care 5 ha 9000 m² goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea în 30 ani. In parcela A de 2 ha 2500 m² să se oprească 100 rezerve la ha, ar în parcela B de 23 ha 2500 m² să se oprească 40 rezerve la ha din arborii cei mai bine conformaţi cu diametrul cel mai mare. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Someş pendinte de comuna Salaţig, judeţul Salaj, proprietatea d-lui Alexa Benkö, în suprafaţă de 131 ha 9100 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani. Exploatarea în 40 ani. Operaţiunile culturale nu vor reduce consistenţa sub 0.7. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Pentru parcela Nr. 8 corespunzând la parchetul Nr. 1 garanţia de regenerare este de 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Iod-Borta, pendinte de comuna Filea şi Rastolniţa, ţudeţul Mureş, proprietatea societăţii pe acţiuni «Gudeamesterhaza», în suprafaţă de 1405 ha 7000 m². Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani. Exploatarea în 80 ani cu obligaţiunea a se înlocui fagul cu răşinoase. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Studiul sumar pentru exploatarea pădurii Peştera, pendinte de comuna Găunoasa, judeţul Hunedoara, proprietatea Parohia bisericii ortodoxe române din comuna Găunoasa, în suprafată de 4 ha 5000 m^2. Regimul crâng compus. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea într'un an. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente şi studii sumare se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurii la numele proprietarului etc. au fost date eronat, sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 12 Aprilie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *V. Potârcă*

p. conformitate *Nedescifrabil.*

Nr. 23.659 930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Mestereaga, pendinte de comuna Cuzăplac, jud. Cluj, proprietatea Iosefina Klebesberg, în suprafaţă de 57 ha 5500 m^2. Regimul crâng simplu cu 40 rezerve la ha dintre arborii cei mai sănătoşi de gorun. Revoluţia normală 20 ani. Exploatarea în 2 ani. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatarea pădurii Secătura, pendinte de comuna Secătura, jud. Someş, proprietatea d-nei Malvina Wachsmann măr. Szasz, în suprafaţă de 47 ha 4600 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea în 3 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurei Valea Viţeilor, pendinte de comuna Mierţa, jud Cluj, proprietatea Iosefina Klebesberg, în suprafaţă de 24 ha 1710 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea în 21 ani. La parchetul de 60 ha 6300 m^2 care se va exploata în primul an, regenerarea se va complecta prin însemânţări sau sau plantaţiuni de gorun. Garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar din parchetul Nr. 1, iar pentru rest este de 800 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Stolna, pendinte de comuna Stolna. jud. Cluj, proprietatea Ştefan Iosika, în suprafaţă de 487 ha 2500 m^2: Regimul crâng simplu, Revoluţia normală 22 ani. Exploatarea în 13 ani. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Racota, pendinte de comuna Turia, jud. Trei Scaune, proprietatea d-lui Albert Bodo, în suprafaţă de 21 ha 1193 m^2. Regimul crâng simplu cu 60 rezerve la ha de preferinţă stejar în seria II-a de 11 ha 3365 m^2. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea pentru seria I-a într'un an, iar pentru seria II-a în 20 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare, se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente de exploatare, referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat, sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţii.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi art. adiţional, anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. – Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 12 Aprilie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *V. Potârcă*

p. conformitate, *Nedescifrabil.*

Nr. 23.661/930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare pădurii Buda cu 4 trupuri, pendinte de comuna Buda, jud. Fălciu, proprietatea d-nei Lucia Vericeanu, în suprafaţă 112 ha 8686 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani pentru seria I-a şi 3 ani pentru seria II-a de zăvoiu. Exploatarea în 20 ani la seria I-a şi în 3 ani la seria II-a de zăvoiu. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii «Pe Ciobănuş» lotul Nr. 139, pendinte de comuna Asău, jud. Bacău, proprietatea Alexandru Văţavu, în suprafaţă de 18 ha 8195 m^2 din care 1 ha poeni. Regimul codru cu 60 rezerve molift, brad şi fag din arborii cei mai groşi şi bine comformaţi. Revoluţia normală 90 ani. Exploatarea într'un an. Garanţia de împădurire 1500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Izvoarele, pendinte de comuna Borşteni, jud. Gorj, proprietatea d-lui Ilie Şerban, în suprafaţa de 40 ha 0300 m^2 din care 14 ha goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea în [illegible] ani. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Valea Mare, pendinte de comuna Băileşti, jud. Muscel, proprietatea d-nei Aritica I. N. Popescu, în suprafaţă de 76 ha. 6700 m^2 din care 39 ha 910 m^2 goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani. Exploatarea în 2 ani. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Glodul, pendinte de comuna Moroeni, jud. Dâmboviţa, proprietatea d-lor Gh. Vătăşescu şi alţii, în suprafaţă de 62 ha 6000 m^2. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani. Exploatarea în 10 ani. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Capâta, pendinte de comuna Gropile, judeţul Bacău, proprietatea d-nei Georgeta Ştefan Perieţeanu, în suprafaţă de 37 ha 6000 m^2, din care 2 ha 3000 m^2 goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 35 ani. Exploatarea în 2 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul peutru exploatarea pădurii Zăvoiul Cojeasca lot. D, pendinte de comuna Cojeasca, jud. Dâmboviţa, proprietatea d-nei Nadeja Ing. Balasinovici, în suprafaţă de 16 ha 6480 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală în 8 ani. Exploatarea într'un an. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 3 ani.

h) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Vrăneşti, pendinte de comuna Vrăneşti, jud. Iaşi, proprietatea Obştei Grulna, în suprafaţă de 102 ha 8100 m^2 din care 5 ha 8000 m^2 goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani la seria 1 şi 4 ani la seria II-a de zăvoiu. Ezploatarea de 20 ani la seria I şi în 4 ani la seria II-a de zăvoiu. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. – Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 12 Aprilie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *V. Potârcă.*

p. conformitate, *Nedescifrabil.*

No. 23.663/930.

Art. 1. — Se aprobă de noi.

a) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii seria Episcopia, pendinte de comuna Făget, jud. Severin, proprietatea Statului dată spre folosinţă episcopiei române-unite din Lugoj, în suprafaţă de 303 ha 0400 m^2, din care 4 ha 9100 m^2 goluri şi poeni. Regimul codru cu două tăeri succesive la interval de 10 ani. Revoluţia normală 80 ani. Exploatarea în 80 ani. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Valea lui Ilie, pendinte de comuna Cărpeniş, jud. Alba, proprietatea bisericii ortodoxe române din comuna Cărpeniş-Vârtop, în suprafaţă de 4 ha 5500 m^2. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani. Exploatarea într'un an. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Secătura, pendinte de comuna Vârciorog, jud. Bihor, proprietatea d-lui Teodor Popovici şi soţiei Bodea Floare, în suprafaţă de 69 ha 5634 m^2 din care se pun în exploatare 12 ha 8200 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 32 ani. Exploatarea în 2 ani. Garanţia de împădurire 1500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 2 ani (termenul revoluţiei tranzitorii).

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Pârâul Negru, pendinte de comuna Adâncata, jud. Storojineţ, proprietatea Ilie Samusco şi alţii, în suprafaţă de 37 ha 8000 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea într'un an. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Chieriu, pendinte de comuna Chieriu, jud. Bihor, proprietatea comunei Chieriu, în suprafaţă de 225 ha 6500 m^2 din care 17 ha 8200 m^2 goluri şi poeni. Regimul crâng compus. Revoluţia normală 40 ani, iar pentru rezerve 80 ani. Exploatarea în 40 ani şi pentru rezerve în 80 ani. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare şi amenajamente se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente şi amenajamente referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 12 Aprilie în 1930 cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *V. Potârcă*

p. Conformitate, *Nedescifrabil.*

Nr. 23.665 930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Chisirid-Pausa, pendinte de comuna Chisirid, jud. Bihor, proprietatea comunei Chisirid, în suprafaţă de 217 ha 3900 m^2 din care 5 ha 9500 m^2 goluri şi poeni, iar 9 ha 2000 m^2 se exclud dela exploatare. Regimul crâng compus. Revoluţia normală 40 ani şi pentru rezerve 80 ani. Exploatarea în 40 ani şi pentru rezerve în 80 ani. Garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Gerului, pendinte de comuna Turia, jud. Trei Scaune, proprietatea d-lui Samuel Fejer, în suprafaţă de 92 ha 9800 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea în 30 ani Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Tăutelec, pendinte de comuna Tăutelec, jud. Bihor, proprietatea Composesoratului de pădure din Tăutelec, în suprafaţă de 34 ha 9100 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani. Exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Dosul Ciebii, pendinte de comuna Valea Unguraşului, jud. Someş, proprietatea Composesoratului urbarial Valea Uunguraşului, în suprafaţă de 26 ha 9300 m² Regimui crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Ciungi, pendinte de comuna Căianul Mare, judeţul Someş, proprietatea comunei Căianul Mare, în suprafăţă de 191 ha 5100 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani. Exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare şi amenajamente se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente şi amenajamente referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4. şi ultimul. — Domnul Administrator al casei pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 12 Aprilie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *V. Potârca*

Nr. 23669/930.

p. conformitate, *Nedescifrabil.*

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Abrihaza-Ciheiu, pendinte de comuna Ciheiu, judeţul Bihor, proprietatea comunei Ciheiu, în suprafaţă de 87 ha 8000 m² din care 7 ha 3500 m² goluri şi poeni. Regimul crâng compus. Rezervele în număr de cel puţin 60 ce se vor lăsa să fie de categoria II-a şi III-a adică cu un diametru de 21—30 cm şi 31 cm în sus. Revoluţia normală 40 ani şi pentru rezerve 80 ani. Exploatarea în 40 ani. Intre anii 1931—1933 se va împăduri cu plantaţiuni de gorun parcela 3-a în suprafaţă de 5,42 ha. Garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Saldobagiul de Munte, pendinte de comuna Saldobagiul de Munte, judeţul Bihor, proprietatea Borş, în suprafaţă de 109 ha 3400 m² din care 2 ha 1300 m² goluri şi poeni. Regimul crâng compus cu raport normal între rezervele de categoria I, II şi III-a. Revoluţia normală 40 ani şi pentru rezerve 80 ani. Exploatarea în 40 ani şi pentru rezerve în 80 ani. Garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Petreu, pendinte de comuna Petreu, judeţul Bihor, proprietatea Composesoratului de pădure Petreu, în suprafaţă de 63 ha 7000 m² din cari 7000 m² goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani. Exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Abrămuţ, pendinte de comuna Abrămuţ, judeţul Bihor, proprietatea Composesoratului de pădure Abrămuţ, în suprafaţă de 27 ha 1400 m² din care 4 ha 1400 m² goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani. Exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste amenajamente se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicarea legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste amenajamente referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau orice alte cauze, amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 12 Aprilie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *V. Potârcă*

p. conformitate, *Nedescifrabil.*

Nr. 23.671 930.

VÂNĂTORI

vizitaţi şi expuneţi la

EXPOZIŢIA INTERNAŢIONALA DE VANATOARE

LEIPZIG MAI-SEPTEMBRIE 1930

unită cu

EXPOZIŢIA INTERNAŢIONALĂ DE BLĂNURI

Dintre cele mai mari terenuri germane pentru Expoziţie, cu o suprafaţă totală de 400.000 km. sunt destinate numai vânătoarei 2 halluri imense. Acestea, cuprind expoziţia internaţională germană de vânătoare. Ele au o descriere cuprinzătoare a istoriei vânătoarei o expunere trofeică, într'o măsură care nu a fost arătată până acum şi expoziţia specială a «animalului de vânătoare în artă plastică». Datoriile vânătorului ca îngrijitor al animalelor sălbatice şi importanţa administrării vânatului, sunt în mod special scoase în evidenţă. Industria armelor şi muniţiunilor, optica şi industriile analoage, sunt expuse în secţia «vânătoarei».

Intr'un parc cu terenuri libere ale expoziţiei, sunt vizibile vii, cele mai valoroase animale din toate colţurile pământului. Plăcutul parc al oraşului mondial ca şi cinematograful, oferă vizitatorilor recreaţie, distracţie, şi instruire, sub formele cele mai variate.

A arăta expoziţia vânătoarei unită cu cea a blănurilor este şi ţinta expoziţiei internaţionale de blănuri, care în mijlocul altor 3 mari hall-uri, formează o expoziţie plină de efect.

Informaţiuni la
„IPA“
Leipzig C 1, Bruehl 70
Secţia „Vânătoarei“

CASA DE CREDIT, ECONOMIE ŞI AJUTOR
A
CORPULUI SILVIC C. E. A. C. S.
Sediul: Bucureşti III – B-d Brătianu, 57 bis

Face toate operaţiunile de bancă. Imprumuturi la membrii în contul salariului, împrumuturi pe gaj de efecte, pe ipoteci, etc.

Primeşte spre fructificare la vedere şi pe termen în condiţiuni avantajoase.

SOCIETATEA

„PROGRESUL SILVIC“

Inchiriază pentru conferinţe, adunări, concerte, etc., Sala mare a localului său din

B-DUL I. C. BRĂTIANU No. 57 bis

unde doritorii se pot adresa

BIBLIOTECA CENTRALĂ
a „ASOCIAŢIUNII“
SIBIIU

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Redactor-şef: **Stinghe V.**

Membrii:

Drăcea M. **Ioan P.**
Rădulescu M.
Secretar de redacţie: **Ştefănescu-Suhăţeanu M.**

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie pe 1930:

Preşedinte:
Vice-Preşedinte: **Georgescu C. P.**, **Drăcea M.**
Secretar general: **Ioan P.**
Casier: **Grozescu Dem.**
Secretari: **Priboianu V.**, **Ştef.-Suhăţeanu M.**

Membrii:

Agapie G.
Antonescu P.
Atanasescu A.
Boldur M.
Bosoancă C.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Ionescu A.
Lazăr H.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Popescu Alex.
Popovici Gh. N.
Stinghe V.
Tomuţa D.

Cenzori: **Cratero O., Vasiliu L., Sculy X.**
Cenzori supleanţi: **Botescu I., Florescu I., Fonai I.**

Preţul abonamentului:

Pe un an	300 lei
» » » pentru membrii Societăţii	200 »
» » » pentru conductori şi brigadieri	75 »
Numărul	25 »

Manuscrisele nepublicate se inapoiază

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Anghel Saligny, 2

Anul XLII
Aprilie
1930
Nr. 4

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC“

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

SUMARUL:

Studii-Referate: Molidul ca lemn de rezonanţă şi claviatură . . . . . . **N. Pascovici**
Probleme administrative: Pădurile composesorale din Bucovina . . . . **V. Filip**
Fapte şi comentarii: Problema fagului . . . . **D. A. Sburlan**
O scrisoare . . . . **E. Wachner**
Insemnări: Trei specii de ciuperci distrugătoare de locuinţe . . . . . . **V. Lazăr**
Cronica: Conferinţa d-lui Prof. P. Antonescu, «Cehoslovacia forestieră»
Varia . . . . **Valeriu Dinu**
Recenzii. – Revista revistelor. – Informaţiuni.
Soc. «Progresul Silvic».
Publicaţiuni.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 57 bis
BUCUREŞTI

XLII-e Année Avril 1930 Nr. 4

REVUE DES FORÊTS

Publication mensuelle de la Société forestière roumaine „Progresul Silvic“

SOMMAIRE:

Etudes - Comptes - rendus: L'épicéa comme bois de résonance . . . . . **N. Pascovici**

Problèmes administratifs: Les forêts «compossessorales» de la Bucovine . **V. Filip**

Faits et Commentaires: Le problème du hêtre . . . . **D. A. Sburlan**

Une lettre . . . . **E. Wachner**

Notes: Trois espèces de champignons destructeurs des habitations . . . . **V. Lazăr**

Chronique: La conférence de Mr. le prof. P. Antonesco, «la Tchécoslovaque forestière». Varia . . . . . . **Valeriu Dinu**

Récensions. — Revue des revues — Informations.

Soc. «Progresul Silvic». — Publications.

RÉDACTION ET ADMINISTRATION: Bd. I. C. BRATIANO No. 57 bis
BUCAREST

Anul XLII Aprilie 1930 Nr. 4

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAŢII „PROGRESUL SILVIC“

STUDII-REFERATE

MOLIDUL
CA LEMN DE REZONANŢĂ ŞI CLAVIATURĂ

Studii la Ocolul silvic Frasin şi la Fabrica Schiller, Bucovina

de ing. silvic N. PASCOVICI

Condiţiunile staţionale ale molidului de rezonanţă

A. *Delimitarea zonelor de vegetaţie şi aspectul ce-l prezintă molidul în aceste zone.*

In Bucovina molidul se întâlneşte în arborete de amestec, la altitudinea de 500 – 800 m 〈pe valea Moldovei până la Vama〉, în ocoalele silvice Gura-Humorului, Măn. Humorului. Frasin, parte din Ostra, Stulpicani, Solca 〈pe valea Sucevii până la Seletin〉 şi în ocoalele Codrul-Voivodesei, Vicov, Falcău, Brodina, Straja. Arborete pure de molid se întâlnesc dela altitudinea de 800 – 1600 m 〈masive compacte de molid pe Giumalău, Rărău, Suhard, Ouşor[1]〉 în ocoalele Vama, Moldoviţa, Argel, Iacobeni, Pojorâta, Dorna Cândreni, Cârlibaba, Breaza şi Seletin-Şipotele Sucevii.

1〉 Vezi harta Ocoalelor silvice ale Fondului Bis. Ort. din Bucovina apărută în No. 2 al Revistei Pădurilor.

In această zonă de vegetaţie a molidului distingem următoarele zone caracteristice.

a) Zona molidului de deal.
b) Zona molidului de rezonanţă.
c) Zona molidului de munte.

a) *Zona molidului de deal (500 – 800 m).*

In partea de jos a acestei zone molidul formează pâlcuri compacte mai mult pe versanţii nordici, prin văi închise şi umbrite. Pe locurile bătute de soare de pe versanţii sudici aflăm arborete de brad în amestec cu fag sau fag pur. Dela 600 – 800 m molidul formează pe unii versanţi nordici chiar masive pure, bradul dispare tot mai mult din localităţile umbrite şi reci, iar pe versanţii cu o înclinare puţin pronunţată spre Sud, molidul apare în grupe, mici pâlcuri, sau ca specie diseminată prin arborete de brad, sau brad şi fag.

Masive pure de brad sau de fag, cât şi arborete amestecate de brad şi fag ocupă versanţii de miazăzi platouri şi văi întinse, coame de deal etc., în cari arborete molidul trece ca specie diseminată şi numai rareori formează mici grupe.

Bradul din această zonă e cilindric, plenitud, prezintă fusuri înalte, fără noduri şi adese ori trunchiurile de lângă tulpină sunt debitate la gater ca lemn de bulţi. Fagul de pe revărsături şi soluri reavene până la 700 m altitudine e alb, moale, svelt şi apt ca lemn de lucru.

Un arboret bătrân de molid din această zonă cu o consistenţă de 06 – 08 prezintă arbori bine conformaţi, cu trunchiuri lungi (25 – 30 m), groase (0.50 – 0,80 m diametru), cu puţine noduri.

In tăeri rase năvălesc: Rubus, Epilobium, urzici, Salvia glutinosa, Impatiens, Daphne, graminee s. a. Părişurile şi prăjinişurile sunt adese biciuite de mesteacăn şi copleşite de salcie căprească şi plop tremurător.

In partea de jos a acestei zone, în pădurile comunale cu consistenţa slăbită (0,5 – 0,3), molidul prezintă un lemn rar, moale, numit pe alocuri molid de deal, molid gras. Inelele acestui lemn sunt neregulate şi au o lărgime de 3 – 15 mm. Dela 700 – 800 m altitudine molidul prezintă o structură mai deasă şi în arboretele bătrâne aflăm uneori molizi de rezonanţă.

b) *Zona molidului de rezonanță (800—1200)*

La această altitudine întâlnim cele mai frumoase arborete de molid.

Dela 800—1000 m molidul preferă mai mult versanții de Nord, cedând locurile expuse luminei solare mai mult fagului în amestec cu brad, fagului pur—pe locuri expuse vânturilor—sau bradului pur, care deobiceiu ocupă podișiurile și versanții cu pantă dulce, unde molidul se întâlnește ca diseminat sau uneori în grupe compacte. Obcinele, picioarele, vârfurile și locurile mai ridicate expuse intemperiilor le ocupă arboretele amestecate de fag, molid și brad și rareori molidul pur.

In ocoalele de coline înalte și munți mijlocii fagul formează masive pure chiar până la altitudinea de 1000 m ca de exemplu în Stulpicani pe Muncel, pârăul Geamăn și obcina Ursoaia. De obiceiu însă fagul dela 700—1000 m prezintă trunchiuri cu coroane crăcoase, fusuri mai scurte și inima roșie, defect neadmisibil la fasonarea traverselor de fag.

Dela 1000—1200 m altitudine întâlnim arborete pure de molid, în cari bradul, fagul și paltinul se află cel mult ca specii diseminate. Lemnul de brad și de fag odată cu creșterea în altitudine, devine tot mai rău. Fagul adeseori prezintă noduri putrede, e crăcos și scurt în trunchiu, iar bradul prezintă trunchiuri subte, crăcoase, cu noduri negre, lemnul său e mai roșu, zona lemnului de toamnă, de sub cea de vară, apare mai vânătă, se lucrează greu și trece mai mult ca lemn de construcție.

Pe versanții de vară, pe coastele pripurii și locurile expuse intemperiilor, molidul formează arborete cu o consistență mai slabă (0.6—0.7), pe versanții de iarnă însă, în văi închise și scutite de vânturile din V., SV., NV., pe versanții cu o pantă ușoară sub culmi și obcini lungi se întâlnesc arboretele cele mai frumoase de molid bine închise (0.7—0.9) cu trunchiuri lungi, cilindrice și fără crăci. Solul propriu, scutul față de vânturi rele și față de lumină prea intensă, precum și umiditatea abundentă în aer face ca lemnu de molid din această zonă să prezinte creșteri anuale fine și regulate.

Multe trunchiuri de asemenea arborete bătrâne (150 ani) dau un lemn de calitate superioară, fără crăci, marfă de rindea pentru claviatură și rezonanță.

In arboretele tinere de molid de pe versanţii de vară năvăleşte mesteacănul, salcia căprească, plopul tremurător, pe alocuri socul roşu, catrafoiul, scoruşul şi paltinul, cari în timpul desvoltării arboretului de viitor dispar aproape complet şi rămâne arboretul pur de molid, pe alocuri numeros, în deseminaţie. Pe versanţii de iarnă aceste buruene lemnoase se ivesc numai rar de tot şi acţiunea lor nu e dăunătoare molidului, care exclude orice altă specie străină.

Când se face o tăere rasă, în această zonă apare în mase compacte Epilobium angustifolium, Rubus idaeus, Rubus fructicosus, Salvia glutinosa, Lusula, graminee, Urticacee, Polytrichum şi pe locuri mai umede sfagnum şi vaccinium.

Molidul de pe versanţii mai mult expuşi soarelui, prezintă trunchiuri puţin noduroase, adeseori şi noduri negre, fusuri înalte, cilindrice, plenitude, cu un lemn greu, des, cu zona lemnului de toamnă mai largă ca cea a lemnului de vară, inelele adeseori neuniforme ca grosime, un lemn propriu pentru cherestea şi construcţie.

Un arboret bătrân de 150 ani din această zonă prezintă arbori lungi de 30—35 m şi groşi la înălţimea pieptului de 70—90 cm.

Molizii defectuoşi, ca iescarii sau stuparii, putregaiul roşu, îi întâlnim mai mult pe locuri umede, sau pe locuri unde molidul a suferit în tinereţe de păşunat.

Inelele anuale ale molizilor din această zonă în genere sunt fine de 1—3 mm, uniforme ca grosime şi în deosebi lemnul de p versanţii nordici prezintă un lemn perfect ca structură, uşor, moale la prelucrare şi fizibil în gradul cel mai mare.

In cele ce urmează arătăm sub formă de tablou orografia şi proporţia speciilor lemnoase în $^0/_0$ din 100 precum şi clasele de fertilitate după Feistmantel (date din amenajamente).

Nr. curent	OCOLUL SILVIC	Situaţia pădurilor şi specia principală	Proporţia speciilor %						Clasele de fertilitate după Feistmantel									
			Molid	Brad	Fag	Pin	Pin cem. etc.	Goluri Rarişte	Clase de fertilitate în ha									
									I	II	III	VI	V	VI	VII	VIII	IX	Total
1	Frasin	Versanţii estici ai Carpaţilor. Vârfuri mai înalte între 800—1200 m. Molidul predomină în părţile superioare.	0.34 3.145 ha	0.33 3.052.$_{50}$ ha	0.23 2.127.$_{50}$ ha		Diverse 0.1 925 ha		Mai mult e reprezintată cl. IV-a şi V-a									9250 ha
2	Ostra	Versanţii Estici ai Carpaţilor, cu vârfuri între 1000 — 1476 m (Tarniţa) Molidul pe locurile înalte şi parte din cele mijlocii.	0.54 6.282.$_{36}$ ha	0.22 2.559.$_{48}$ ha	0.17 1.977.$_{78}$ ha			0.07 814.$_{38}$ ha	Idem ca mai sus									11.634 ha
3	Stulpicani	Idem ca mai sus, molidul ocupă locurile înalte şi parte din cele mijlocii.	0.56 5.414.$_{08}$ ha	0.27 2.620.$_{36}$ ha	0.12 1.150.$_{16}$ ha			0.05 483.$_{40}$ ha	Idem ca mai sus									9.668 ha

Nr curent	OCOLUL SILVIC	Situaţia pădurilor şi specia principală	Proporţia speciilor %						Clasele de fertilitate după Feistmantel									
									Clase de fertilitate în ha									
			Molid	Brad	Fag	Pin	Pin cem. etc.	Goluri Rarişte	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	Total
4	Moldoviţa	In văile secundare ale râului. Moldoviţa între 618–1.460 m altitudine. Molidul predomină în părţile superioare.	0.64 7.660 ha	0.21 2.447 ha	Diverse 0.15 1.786 ha							7537	3347	857	115	38	—	11.893
5	Argel	Pe versanţii estici ai Carpaţilor din valea Moldoviţei, idem ca mai sus. Molidul predomină pe locurile înalte şi parte din locurile mijl	0.70 9.318.$_{99}$ ha	0.17 2.263.183 ha	0.07 931.900 ha	– –	– –	0.06 798.$_{77}$ ha			194 24 *	6313 75	4677 29	1413 28	607 31	106 97	—	13.312.84
6	Pojorâta	Pe versanţii est. ai Carp. din regiunea muntoasă. Altitudine 700–1859 (Giumalău). Idem ca mai sus, în părţile joase molidul în amestec cu brad şi fag.	0.8 8.992 ha	0.1 1.124 ha	0.03 337.$_{20}$ ha	0.01 112.$_{40}$ ha	0.01 112.$_{40}$ ha	0.05 562 ha			7199	2544 54	3123 53	3377 97	2015 97	106	—	11.240

---

* Cifrele din această linie reprezintă zecimalele celor din coloana respectivă scrise cu un rând mai sus.

Nr. curent	OCOLUL SILVIC	Situaţia pădurilor şi specia principală	Proporţia speciilor %						Clasele de fertilitate după Feistmantel									
									Clasele de fertilitate în ha									
			Molid	Brad	Fag	Pin	Pin cem. etc.	Goluri Rarişte	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	Total
7	Seletin.	In regiunea izvoarelor râului Suceava şi altitudinei între 876-1567 m. (Tomnatec) Molidul predomină în părţile de sus	0.81 6.147.$_{97}$ ha	0.12 910.$_{80}$ ha	0 03 227 .$_{70}$ ha			0.04 303.$_{60}$ ha				1568	3695 59*	1566 24	674 91	85 26	—	7.590 ha
8	Cârlibaba.	Idem ca mai sus, altitudinea fiind între 750—1663 m. Pădurea e pe păraele Cârlibaba şi Ţibău. Molidul predomină pretutindeni.	1 7.860.$_{43}$ ha										629 76	5608 57	1498 2	93 94	29 26	7.860.$_{43}$ ha
9	Şipotele Sucevei	Idem ca mai sus, altitudine între 620—1567 m. (Tomnatec) Molidul predomină pretutindeni	0.97 6,202.$_{01}$ ha					0.03 191.$_{81}$ ha				157 68	1922 31	3274 21	1004 71	34 91		6.393.$_{82}$ ha

---

* Cifrele din această linie reprezintă zecimalele celor din coloana respectivă scrise cu un rând mai sus.

c) *Zona molidului de munte*

Dela altitudinea de 1200—1600 m molidul formează arborete pure atât pe versanţii de vară cât şi pe versanţii de iarnă. Dela distanţă aceste păduri cari îmbracă şiragul munţilor Carpaţi până la golurile de munte, au un aspect negru albăstrui, ce se întretaie cu orizontul.

Intre 1200—1400 m altitudine molidul formează arborete compacte, cu o creştere viguroasă şi consistenţă potrivită (0.6—0.7), arborii prezintă o masă lemnoasă mică (1—2 m^3), lemnul e de structură fină (inelele anuale de 1—2 mm grosime), nodoros şi adese ori pietros, cu mult mai durabil ca molidul de deal. Trunchiurile sunt subte, mai conice şi cu creşterea în altitudine, pe nesimţite, ele devin tot mai scurte (20—26 m). Pe unele podişuri scutite de vânturi în masive închise se mai găsesc rar de tot unii molizi de rezonanţă.

Pe versanţii sudici arboretele prezintă o conzistenţă slabă, fie din cauza păşunatului abuziv, fie că molidul pe măsură ce se urcă în altitudine, devine tot mai mult o specie de lumină.

Intre 1400—1600 altitudine versanţii sudici la partea lor superioară sunt ocupaţi mai mult de goluri de munte şi numa partea de jos a acestui brâu e acoperită cu arborete de molid cu o consistenţă slabă (0.3—0.5).

Pe versanţii nordici molidul creşte deasemenea rărit şi prezintă formă de grădinărit, ca şi pe versanţii sudici. Arborii sunt crăcănoşi cu trunchiuri conice, scurte (15—20), lemnul e des. pietros. galben ca ceara, durabil şi propriu ca material de construcţie. Nodurile negre sunt frecvente.

Un arboret bătrân de molid de munte are o consistenţă slăbită, arbori cu trunchiuri scurte, crăcoşi, subţiri, conici, de vârste multiple, în care arboret abundă smeurul, murul, socul roşu, scoruşul, mesteacănul, salcia căprească şi iuniperul.

Pătura vie constă din muşchi, afini, merişor, salvia, degetărel, graminee, etc.

Dela altitudinea de 1600— 700 m molidul formează mici grupe sporadice mai mult pe versanţii nordici, trunchiul arborilor e acoperit cu crăci până jos, molidul prezintă o creştere pipernicită, iar lemnul nu e de mare valoare. Molizii expuşi vânturilor din aceste regiuni rămân piperniciţi şi prezintă o coroană în formă de drapel.

B. *Staţiunea molidului de rezonanţă din Bucovina*

Molidul de rezonanţă, în Bucovina, se află diseminat prin arborete bătrâne de molid cu o vârstă mijlocie de 150 ani şi consistenţă dela 0.6 în sus. Aceste arborete în tinereţe au crescut în linişte, fără a fi fost păşunate sau stricate prin exploatări nechibzuite. Desvoltarea molidului de rezonanţă fiind în strânsă legătură cu clima, relieful terenului, condiţiuni de vecinătate, solul şi lumină solară, în cele ce urmează voi trata pe rând:

a) Clima locală;

b) Relieful terenului şi situaţii proprii;

c) Condiţiuni de vecinătate între arbori;

d) Pătura vie şi moartă a solului;

e) Formaţiunea geologică şi compoziţia mineralogică a solului;

f) Solul pe care creşte molidul de rezonanţă;

g) Comportarea molidului faţă de lumină.

a) *Clima locală.* (Extras din amenajamente).

Clima locală a acestei zone este în genere favorabilă vegetaţiunei forestiere.

Primăvara vine cam târziu, e scurtă, cu schimbări brusce de temperatură. Vara deasemenea scurtă, la început cu furtuni mari şi precipitaţiuni atmosferice abundente, care surpă malurile pâraelor de munte. Spre sfârşit vara e secetoasă, cu călduri mari şi nopţi răcoroase.

Toamna adeseaori începe chiar pe la finele lunei August, e foarte lungă şi ţine de obiceiu până la finele lui Octomvrie. Iarna e foarte geroasă şi bogată în zăpezi.

Gerurile târzii aduc pagube însemnate puieţilor şi chiar nueluşurilor, iar zăpezile timpurii şi târzii cauzează uneori mari pagube în arborete tinere de molid prin ruperea vârfurilor.

Vântul dominant, care provoacă mari doborâturi în arboretele de molid de pe solurile superficiale şi pietroase, primăvara şi toamna, bate din Vest, Sud-Vest şi Nord-Vest.

Din cele de mai sus rezultă că pueţii şi nuelişurile tinere suferă de geruri târzii, cari îi deşosează, produc roşeaţa acelor şi degerarea vârfurilor nuelişurilor de molid. Daunele cauzate sunt mai accentuate pe versanţii sudici, cari în primăvară sunt expuşi îngheţurilor şi desgheţurilor frecvente. Pueţii şi nuelişurile tinere de pe versanţii cu expoziţie nordică şi de pe locurile închise unde se desprimăvărează mai târziu vor fi mai puţin periclitaţi.

Arboretele tinere de molid sunt păunate în unii ani de zăpezi timpurii şi târzii, cari cad la sfârşitul lui Octombrie şi pe la începutul lunei Aprilie.

Ele doboară mai mult vârfurile fragede şi încărcate cu conuri ale molizilor în stare de prăjiniş şi stâlpiş.

Doborâturi în masă pricinuită de zăpezi nu survin.

Totuşi în anii de sământă aceste zăpezi decimează prăjinişurile cele mai frumoase.

Vânturile periculoase provoacă daune însemnate în lunile Octomvrie — Noemvrie pe timpul ploilor de toamnă şi în Martie — Aprilie, pe timpul desgheţului.

Pe locurile superficiale şi pietroase solul se îmbibă cu apă, iar rădăcinile fiind dislocate de trunchiul bătut de vânt cedează şi arborii cad.

Aceste vânturi doboară arborii singurateci şi chiar ochiuri mai însemnate în arborete de molid de pe versanţii cu înclinare spre V. S. V. şi N. V.

Alte vânturi periculoase în această regiune nu bântuie.

In rezumat sunt de temut vânturile din Vest, gerurile târzii şi timpurii pe versanţii sudici şi ruperea vârfurilor de zăpezi umede timpurii şi târzii.

Molidul de rezonanţă suferă nu numai de vânturile violente cari îi periclitează existenţa, ci mai mult de vânturile slabe şi continue, cari cu timpul îi rotesc coroana şi provoacă creşteri sucite. Un arbore cu creştere sucită de tot, nu e apt nici ca lemn de cherestea ordinară. Lemnul sucit despică rău, poate avea inele cât de fine şi de regulate, nu poate fi clasat ca lemn de rezonanţă.

Printr'o situaţie ferită de vânturi se înţelege un loc unde arborii nu prezintă trunchiuri răsucite.

In cele ce urmează vom arăta sub formă de tablou clima unor ocoale silvice de pe Valea Moldovei, Bistriţei şi Sucevei.

TABLOU

asupra climei locale a ocoalelor silvice (după amenaj. Fondului bis. ort. rom.)

Nr. crt.	Ocolul silvic	Suprafaţa în ha	Valea principală	CLIMA			
				Caracterul	Vânturi	Zăpezi	Geruri
1	Frasin	9 250 ha	Moldova	Caracter continental, vara scurtă toamna lungă, iarnă geroasă.	Vânt dominant din V. S. V. şi N. V.	Iarna zăpadă abundentă	Geruri târzii şi timpurii se resimte numai a rareori
2	Ostra	11.634 ha	Suha, afluentul Moldovei	Idem ca mai sus, favorabilă vegetaţiunei forestiere	Idem ca mai sus, curenţi de aer dealungul văilor	Zăpezile timpurii şi târzii cauzează pagube arboretelor tinere	Geruri târzii cauzează pagube pueţilor şi nuelişurilor
3	Stulpicani	9.668 ha	Suha, afluentul Moldovei	Idem ca mai sus	Idem ca mai sus, pe Valea Cheilor predomină vântul de S. V.	Idem ca mai sus	Geruri târzii frecvente aduc pagube pueţilor şi nuelişurilor
4	Moldoviţa	11.893 ha	Moldoviţa	Climă aspră cu caracter continental de munte	Vânturi predominante din Sud, Sud-Vest şi Nord-Vest	Zăpezile timpurii şi târzii nu se resimt	Geruri timpurii şi târzii puţin frecvente

Nr. crt.	Ocolul silvic	Suprafaţa în ha	Valea principală	CLIMA			
				Caracterul	Vânturi	Zăpezi	Geruri
5	Argel	13.312.$_{84}$ ha	Moldoviţa	Idem ca mai sus	Din V. N. V. S. V. periculoase pe locurile expuse	Iernile târzii şi destul de geroase aduc pagube pueţilor şi lăstarilor tineri	Idem ca mai sus
6	Pojorâta	11.240 ha	Moldova	Idem ca mai sus, favorabilă vegetaţiunei forestiere	Vânturi dela V. S. V. şi N. V. cu schimbări locale	Idem ca mai sus	Geruri târzii destul de frecvente cauzează stricăciuni însemnate
7	Cârlibaba	7.860.$_{43}$ ha	Bistriţa	Climă continentală pe alocuri vătămătoare vegetaţiei forestiere	Vânturi periculoase dela Vest şi Sud Vest, rareori cicloane dezastruoase	Idem ca mai sus	Geruri târzii destul de frecvente
8	Seletin	7.590 ha	Suceava	Clima cu extreme continentale, dealtfel ca mai sus	Vânturi periculoase dela V. N. V. şi S. V.	Uneori zăpezi timpurii	Primăvara cu getârzii, pagube pricinuite de grindină
9	Şipotele Sucevei	6.393.$_{82}$ ha	Suceava	Idem ca mai sus	Idem ca mai sus, de temut e vântul din Sud. Uragane din S. V. In unii ani periculoase	Idem ca mai sus	Idem ca mai sus

Date climaterice cu privire la precipitatele atmosferice anuale, precum și mediile lunare și anuale de temperatută din regiunea Cârlibaba, Iacobeni, Vatra Dornei, Poiana Stampei și Poiana Negrii, dăm mai jos sub formă de tablou după «Analiza de polen în Turba Carpaţilor Orientali» (Dorna-Lucina), de Emil Pop, șef de lucrări la Universitatea din Cluj. (Vezi tabl. pag. 292, 293, 294).

b) *Relieful terenului și situații proprii.*

Molizii de rezonanţă se găsesc singuratici, diseminaţi în pâlcuri sau în arborete de molid bine închise, bătrâne, cu un subarboret de preexistenţi dominaţi de brad sau de molid. Situaţiile acestor pâlcuri sunt locuri puţin accesibile, îndepărtate de drumuri, cărări, poteci etc. unde în timpul creșterii au avut liniște deplină. Molizii în chestie sunt arbori dominanţi și numai rareori predominanţi.

Se întâlnesc:

a) Pe versanţii feriţi din spre V. prin o culme înaltă, prin o obcină sau un șir de dealuri. Panta acestor versanţi e dulce până la repede (15°), având expoziție N., NV. NE.;

b) Pe revărsături de pe versanţi amintiţi, cum sunt locurile înfundate, numite gropane sau găvane;

c) Pe spinări, picioare, bâtci și pe mameloanele versanţilor, de mai sus. Când aceste ridicături de teren sunt pronunţate și ies de sub scutul versantului, arborii culminaţi sunt expuși vânturilor și vor deveni răsuciţi (vezi unghiul de răsucire);

d) Pe podișuri sau platouri înalte scutite de vânturi prin culmi sau obcini. Aceste podișuri se întâlnesc adesea sub coasta unei obcini sau unei culmi și sunt locuri plane de 1—2 hectare;

e) Pe șeaua sau trecătoarea dintre două culmi, când aceasta are un scut din spre V. prin o altă culme;

f) La obârșia unui pârâu îngust, sub culmea de unde izvorăște.

g) Pe coastele pâraelor înguste și înfundate;

h) Pe văi înguste și scutite prin culmi ce se întâlnesc adesea în pădurile de munte;

i) In fundurile sau obârșiile văilor înguste și scutite;

j) Pe brâul nordic de sub obcini cu toate depresiunile, obârșiile de pârae etc.;

k) Obcini mici scutite din spre V. de alte obcini mai înalte;

l) Mici platouri sau versanţi de sub crestele de stânci;

I. Sumele lunare și anuale de precipitații (mm)

LUNA	Cârlibaba				Iacobeni				Vatra Dornei				Poiana Stampii				Normală		
																	Vatra Dornei		Cândreni
	1906	1908	1909	1910	1906	1908	1909	1910	1906	1908	1909	1910	1906	1908	1909	1910	A*	B*	A*
Ianuarie	23	57	35	81	17	–	44	51	15	42	42	36	38	62	41	38	22	22	23
Februarie	7	66	37	14	4	–	35	7	5	56	26	6	2	51	43	–	22	25	23
Martie	70	20	38	12	42	–	22	23	55	10	17	22	87	–	15	15	30	$39._{6}$	32
Aprilie	75	73	34	75	42	–	48	88	64	54	32	58	75	51	47	56	59	48	63
Maiu	156	64	184	101	972	51	167	104	118	44	154	126	162	46	128	66(?)	106	84	114
Iunie	136	81	133	129	79	94	113	100	116	9	120	121	150	54(?)	129	81(?)	125	$103._{9}$	134
Iulie	93	125	110	248	49	141	91	165	79	113	85	185	84	156	113	111	103	140	111
August	105	154	50	80	$33._{2}$	151	37	113	160	151	49	94	138	165	21	54	90	91	97
Septembrie	119	99	141	22	32	102	151	27	58	66	108	7	94	75	155	4	59	52	63
Octombrie	14	42	5	43	15	62	3	50	18	47	6	39	7	35	7	30	47	$41._{8}$	50
Noembrie	59	86	27	136	26	66	28	132	–	64	22	97	92	49	23	127	34	$52._{5}$	36
Decembrie	64	25	40	40	–	12	50	24	41	12	41	17	45	13	29	15	41	$33._{6}$	29
Suma anuală	921	892	834	981	–	–	789	884	789(?)	754	702	8.8	974	–	751	–	724	$733._{4}$	775

A* după Institutul vienez, B* după Institutul meteor. București.

II. Medii lunare și anuale de temperatură 〈C⁰〉.

LUNA	Cârlibaba				Iacobeni				Vatra-Dornei				Poiana Negrii				Vatra Dornei
	1906	1908	1909	1910	1906	1908	1909	1910	1906	1908	1909	1910	1906	1908*	1909	1910	Normală
Ianuarie	$-6._7$	−9	-12_5	$-6._4$	–	–	$-9._9$	$-4._7$	−6	$-6._6$	$-8._9$	$-3._4$	$-6._3$	$-8._3$	$-11._6$	$-8._7$	$-7._4$
Februarie	$-5._2$	−4.,	-10_9	$-2._6$	–	–	$-9._3$	$-0._6$	$-3._6$	$-4._6$	$-8._1$	$-0._6$	$-5._4$	$-5._7$	$-11._3$	$-2._7$	$-7._3$
Martie	0	$-1._2$	$0._7$	-2_9	–	–	$0._2$	$-0._6$	$0._6$	$-0._2$	$0._9$	–	$1._2$	−3	$0._3$	$-1._4$	−2
Aprilie	6	$4._8$	$3._8$	$4._6$	–	–	$3._8$	$4._9$	$6._4$	$4._9$	$5._1$	$5,_6$	$3._1$	$1._6$	4	$5._1$	$4._3$
Maiu	$10._8$	$12._5$	$9._7$	$9._1$	–	$12._7$	$9._7$	$10._7$	$11._8$	$12._3$	$10,_7$	11	$8._8$	$10._5$	$10._1$	$10._3$	$10._2$
Iunie	13_5	$13._1$	$13._7$	$12._9$	$13._9$	$14._4$	$13._5$	$10._7$	$14._4$	15	$14._2$	11	12_1	$11._9$	$18_5.$(?)	$13._3$	14
Iulie	$15._1$	$14._3$	$13._9$	$14._3$	$17._2$	14_8	$15._2$	$14._8$	$17,_1$	$15._5$	$15._9$	$15._1$	14_1	12_3	16_1	$14._2$	$15._4$
August	$13._2$	$13._4$	$16._1$	13_5	14_9	$13._8$	$15._5$	$14._2$	$15._4$	$14._3$	$16._7$	$15._5$	$11._1$	12	$15._6$	$13._3$	$14._5$
Septembrie	$9._5$	8_8	$12._7$	$11._3$	$7._6$	$9._3$	$12._8$	$10._7$	$10._1$	10	〈13 4〉	–	$7._6$	$7._4$	$13._6$	$9._9$	$10._4$
Octombrie	$4._4$	$3._4$	$7._8$	$5._4$	$2._{32}$	4	$-7._3$	$5._2$	$5._3$	$5._2$	$8._6$	$5._9$	$2._2$	$2._1$	$7._6$	$4._9$	$5._5$
Noembrie	$2._2$	$-5._2$	−2	$-2._5$	$-0._9$	$-5._3$	$-0._3$	$-0._8$	$2._1$	−5	$0._4$	$-1._1$	($._7$	(−5.7)	$-1._8$	$-1._6$	$-1._2$
Decembrie	$3._5$	$-9._6$	−1	$-5._3$	–	$-8._2$	$-0._8$	$-3._8$	(−3,3)	$-6._3$	$-0._4$	$-3._3$	$5._6$	(−9.2)	$-1._6$	$-4._7$	$-6._3$
Media anuală	$4._8$	$3._4$	$4._3$	$4._3$	–	–	$4,_8$	$5._3$	5. 9.〉	$4._6$	〈5. 7.〉	–	$3._4$	〈$2._1$〉	$4._2$	$4._{32}$	$4._2$
Media maximă	$19._9$	$22._3$	22	$18._5$	–	–	$21._2$	$21._7$	21	$20._4$	$21._1$	20	–	$19._7$	$24._8$	$22._2$	–
Media minimă	−21..	$-20._6$	$-28._6$	$-17._8$	–	–	$-21._5$	$15._7$	$-16._1$	$-21,_3$	–	$163._3$	–	$-2._6$	−25−	−18	–

* In acel an staţiunea era la Gura Şerbii.

Mediile de temperatură a celor 4 luni de vegetație. (C⁰).

Tetraterma adecă	Cârlibaba				Iacobeni				Vatra Dornei				Poeana Negrii				Vatra Dornei
	1906	1908	1909	1910	1906	1908	1909	1910	1906	1908	1909	1910	1906	1908	1909	1910	Normală
Media celor 4 luni de vegetație: Maiu, Iunie, Iulie, August.	13_{15}	$13._{32}$	13_{35}	$12._{45}$	$15._{33}$	$13._{92}$	$13._{50}$	$12._{60}$	$14._{74}$	$14._{27}$	14_{37}	$13._{15}$	$11._{52}$	$14._{17}$	$15._{07}$	$12,_{77}$	
Media celor 4 ani	13.06				13.83				14.11				13.38				13.52

m) Cetăţui, adică locuri aşezate şi scutite spre V. din trei părţi de vârfuri sau mameloane.

Pe locurile arătate mai sus arborii sunt feriţi de vânturi şi în timpul creşterii au linişte şi pot forma o coroană simetrică. Prin urmare inelele anuale vor fi regulate dela an la an uniforme în întreg cilindrul lemnos, iar fibra lemnului va fi dreaptă.

Nu se pretează la aceasta:

a) Versanţii repezi şi pripurii.

Văile largi, expuse vânturilor.

b) Şeile, obcinile, versanţii expuşi şi deschişi spre N., NV. sau SV.;

c) Podişurile, platourile, zonele vestice de sub obcini, sau creste de stânci expuse vânturilor rele, unde arborii prezintă creşteri neregulate şi sunt răsuciţi.

c) *Condiţiuni de vecinătate între arbori.*

Arboretele ce conţin molizi de rezonanţă au o vârstă medie de 140—160 ani uneori şi mai mult.

Ele constau din molid pur sau din molid şi brad. Subarboretul în stare de stălpiş şi prăjiniş e format din molid şi mai ales din brad dominat.

Arborii bătrâni sunt bine conformaţi, prezintă trunchiuri lungi (peste 30 m) şi dela 50 cm grosime în sus (diametrul luat la înălţimea pieptului).

Conzistenţa acestor arborete e dela 0.6—0.8. Arborii groşi sunt tot cam la 8—15 m îndepărtaţi unii de alţii, printre cari se întâlneşte ici şi eolo câte un preexistent, cu vârful liber sau dominat de către arborii bătrâni. Mici ochiuri libere de câţiva m^2 de pe alocuri sunt ocupate de tufe de smeuriş, rugi de mure, soc roşu, catrafoi, viburnum ş. a. Coroanele arborilor nu se ating peste tot, decât rareori în partea de jos.

Trunchiurile sunt bine umbrite şi nu se observă pârlitura scoarţei, iar semne de noduri ascunse se întâlnesc mai mult în partea de sus a trunchiului sub coronament.

Din cele arătate la acest punct conchidem:

a) Arboretele au crescut în consistenţă plină şi în deosebi arborii de rezonanţă au fost bine umbriţi din lături.

b) Arboretele în timpul creșterii au avut liniște și n'au suferit de pășunat.

c) Arboretele bătrâne după ce încep a-și slăbi singure consistența (cam la vârsta de 120 ani) au nevoe de un subarboret, care să umbrească trunchiurile de valoare. La aceasta se pretează bine subarboretele de brad în amestec cu fag. In arboretele bătrâne din pădurile quasi virgine natura însăși îngrijește de scutul trunchiurilor, pe măsură ce se răresc aceste arborete din cauza vârstei înaintate, creind subarborete de specii de umbră.

d) **Pătura vie și moartă a solului**

a) *Pătura vie.*

In arboretele unde se află molizii de cari ne preocupăm, pătura vie e formată din următoarele plante lemnoase și erbacee.

Plante lemnoase.

Corylus avellana, Salix caprea, Salix cinerea, Empetrum nigrum, Ribes petraeum, Sorbus aucuparia, Crataegus, Rubus, Genista, Daphne mezereum, Erica, Vaccinium vitisidaea, Vaccinium myrtillus, Sambucus racemosa, Viburnum lantana, Lonicera nigra.

Plante erbacee.

Corydalis Marschalliana, Pulmonaria officinalis, Lamium, Equisetum, Tussilago, Verbascum, Glechoma hederacea, Galium, Oxalis acetosella, Galeobdolon luteum, Salvia glutinosa, Anemone silvestris, Asperula adorata, Orchis, Atropa belladonna, Digitalis purpurea, Digitalis grandiflora, Digitalis lutea, Epilobium angustifolium, Aquilegia vulgaris, Heleborus, Pulsatila vulgaris, Latyrus montanus, Orobus vernus, Geramium, Solidago virga aurea, Centaurea montana, Senecio Fuchsii, Melandrium, Luzula silvatica, Luzula pilosa, Polypodyum vulgare, Pteris aquilina, Aspidium felix mas, Lycopodium, Vincetoxicum officinale, Impatiens, Veronica, Eupatorium cannabium.

Pe locuri umede: Petasites officinalis.

Pe locuri despădurite, pe răgălii vechi: mușchiu, Euphorbia Cyparisyas și Thymus serpyllum.

Prin vâlcelele umede cu un sol argilos: Umcus, Menta, Sfagnum, Vaccinium, Trifolium fragiferum.

Pe pășuni reavene dela 800 m în sus apar în asociație: Tormentilla erecta și Gentiana carpatica.

Imediat după tăieri rase sau doborâturi de vânt se instalează: Rubus și mesteacăn, apoi ierbării.

Chrysanthemum leucanthemum, Betonica officinalis.

La închiderea coronamentelor dispare Rubus, Calluna vulgaris se află numai la Sacrieș în Moldovița și Putila în Seletin.

Pe coaste neîmpădurite apare: Carex, Juncus Eriophorum.

La Lucina, pe smârcuri se întâlnește Betula mana.

Aceste plante caracterizează stațiunea arboretelor de molid referitor la compoziția, umiditatea și fertilitatea solului precum și altitudinea la care se află. In genere aceste soluri sunt reavene, cu un bogat conținut în pietrișuri mărunte, iar pe alocuri e bolovănos, stâncos și mai mult sau mai puțin reavăn.

b) *Pătura moartă a solului.*

Pătura moartă din aceste arborete constă dintr'un strat subțire (2—3 cm) de ace nedescompuse încă, apoi urmează stratul de humus.

Stratul de ace e amestecat cu resturi mărunte de carpele ce se descompun anevoe, cu porțiuni mici de ramuri uscate și solzi de ritidom.

Rădăcinele unor arbori bătrâni sunt infectate cu Agaricus melleus, care e mai frecvent pe cioatele intrate în putrefacție și pe arborii deperisanți din rariști.

Stratul de humus aproape peste tot e bine descompus, solul fiind bogat în calcar. Culoarea acestuia, sub pătura de ace, e neagră albăstrie, sub mușchi e neagră-brună, iar sub vaccinium cenușie. Vaccinium întrețese humusul cu o pâslă de rădăcini fine care stânjenesc descompunerea sa.

Humus crud se întâlnește deci, cel mult, pe locurile ocupate de afin de pe solurile umede.

Grosimea păturei de humus e mică 3—5 cm. După aceasta se arată solul forestier.

Din cele arătate mai sus rezultă că pătura moartă nu oferă solului substanțe nutritive în abundență iar molidul se mulțumește cu puțin.

e) *Formaţiunea geologică şi compoziţia mineralogică a solului*

Subsolul ocoalelor silvice Frasin, Ostra, Stulpicani, Vama şi parte din Pojorâta şi Iacobeni, apoi Falcău, Brădina şi parte din Seletin e format aproape în întregime din şisturi carpatine, roce sedimentare cu formaţiuni eocene şi miocene din perioada neozoică. Văile mai principale conţin sedimente de aluviuni. Produsele dezagregării formează un sol nisipo-argilos puţin compact, fresc până la umed, profund, favorabil vegetaţiei forestiere.

Parte din ocolul Pojorâta masivul Rarăului) este compus din roce calcaroase, cari dau un sol argilo-nisipo-calcaros.

Scheletul munţilor Carpaţi din partea sudvestică a ocoalelor silvice Iacobeni, Pojorâta, Cârlibaba şi Vatra Dornei e format din şisturi cristaline, iar calcarul dolomitic formează şirul de munţi Lucina, din ocolul Breaza, Seletin şi Cârlibaba.

Roci primitive de mică hornblendă, quarţ şi şisturi quarţifere, peste cari apoi se aştern pături groase de formaţiune geologică mai nouă, precum sunt gresiile argiloase şi gresii de formaţiune eocenă se întâlnesc adeseori în munţii ocoalelor silvice Iacobeni, Pojorâta, Dorna şi Cârlibaba.

Rocele primitive se desagregă anevoe iar rocele de formaţiune mai nouă se descompun lesne.

Solul produs din desagregarea acestor baze mineralogice e în genere nisipo-argilos destul de profund, cu un strat de humus abundent şi favorabil vegetaţiei forestiere.

In cele ce urmează dăm sub formă de tablou formaţiunea geologică şi compoziţia mineralogică a solului, (după date din amenajamentele Fondului bisericesc ortodox român). (Vezi tabl. pag. 299, 300 şi 301).

f) *Solul pe care creşte molidul de rezonanţă.*

Arboretele de molid în care se află lemn de rezonanţă nu sunt legate de solul format numai din desagregarea unor roce anumite.

Astfel îl întâlnim pe soluri rezultate din roce sedimentare, isturi cristaline, roce calcaroase, silice, mică, hornblendă, gresie etc.

Preferă mai mult solurile argilo-nisipo-calcaroase, argilo-ni-

Formaţiunea geologică şi compoziţia mineralogică a solului

Nr. curent	Ocolul silvic	Roca principală	Conţinutul rocelor	Solul provenit din desagregarea rocelor	Pătura solului	
					Vie	Moartă
1	Frasin	Roce sedimentare, mezozoice şi neozoice terţiare.	Gresii, argile, calcare şi nisip. Pe văile păraelor sedimente de origină neozoică, diluvială şi aluvială.	Nisipo-argilos, pe alocuri argilo-nisipos destul de profund, destul de compact, reavăn, frumos, favorabil vegetaţiei forestiere.	Iarbă, buruieni, muşchiu, ici colo Vaccinium.	Conţine humus pe alocuri abundent:
2	Ostra	Roce sedimentare ca mai sus, şi zăcăminte de cretacee din perioada neozoică.	Calcare în pârâul Clife, şisturi cristaline pe piscul Tarniţa: Pe văi principale sedimente de aluviuni.	Nisipo-argilos puţin compact, frumos, destul de profund, favorabil vegetaţiunei forestiere Pe alocuri superficial cu pietre şi stânci aparente.	Muşchiu, iarbă buruieni şi puţin Vaccinium.	Humus mai mult sau mai puţin abundent.
3	Stulpicani	Şisturi carpatine, în părţile superioare, roce primitive, în rediunea Smida roce calcaroase din perioada geologică Trias.	Pietre sedimentare din aluvium şi diluvium, iar în valea Muncel şi Botuşana piatra de var.	Argilo-nisipos, afânat cu humus, destul de profund favorabil vegetaţiei forestiere Dealtfel ca mai sus şi puţin prielnic vegetaţiei forestiere.	Idem ca mai sus.	Idem ca mai sus.

Formaţiunea geologică şi compoziţia mineralogică a solului (urmare)

Nr. curent	Ocolul silvic	Roca principală	Conţinutul rocelor	Solul provenit din dezagregarea rocelor	Pătura solului	
					Vie	Moartă
4	Moloviţa	Şisturi Carpatine, în fundul văilor se află pături de aluvium.	Pietre sedimentare (din aluvium şi diluvium) se află în văi pretutindeni.	Nisipo-argilos, fresc, până la umed, cu humus puţin. Soluri absolut sărace, se întâlnesc rar şi anume pe coaste purpurii.	Pe locuri umede şi în arborete rare apare Vaccinium, de altfel ca mai sus.	Din humus mai mult sau mai puţin abundent acoperit cu foi moarte şi ace.
5	Argel	Şisturi Carpatine. In partea Vestică pe piscurile Handia, Sesenda şi Rădvan provin stânci de compoziţie nisipo-argiloasă.	Idem ca mai sus gresii carpatine.	Argilo-nisipos, afânat, cu humus destul de profund, până la profund favorabil vegetaţiei forestiere.	Ca mai sus.	Ca mai sns.
6	Pojorâta	In localit. Holohasca roca constă din gresie Carpatică, mijlocie şi inferioară. Restul ocolului constă din şisturi şi roce primitive. Pe alocuri calcaroase din perioada Trias.	Pe văile Moldovei şi a afluenţilor săi depozite din roce sedimentare aluviane şi diluviane. Mineuri din magnez şi pirită s'au constatat în formaţiunile cele mai vechi	Nisipo-argilos, reavăn, destul de profund, favorabil vegetaţiunei forestiere. Pe locuri bolovănoase şi cu stâncă şi stânci aparente.	Idem Ca mai sus.	Idem Ca mai sus.

Formaţiunea geologică şi compoziţia mineralogică a solului (urmare)

Nr. curent	Ocolul silvc	Roca principală	Conţinutul rocelor	Totalul provenit din desagregarea rocelor	Pătura solului	
					Vie	Moartă
7	Cârlibaba	Şisturi şi roce primitive ca mică, hornblenda, pe alocuri quarţ şi şisturi quarţifese, clorite, şi şisturi silicioase peste cari zac gresii argiloase, calcare, conchilifere	Gresii, iar pe malurile râurilor şi pâraelor formaţiuni de aluviuni	Nisipo-argilos, destul de profund, cu humus destul de abundent vegetabil staţiunei forestiere.	Idem ca mai sus.	Idem ca mai sns.
8	Seletin	Formaţiuni de cretaceu care se schimbă cu făşii alterne de gresie carpatină	Şisturile de pe lângă Suceava sunt acoperite cu sedimentele de aluviu Predomină zona gresiilor, cari se descompun uşor.	Argilo-nisipos, destul de profund, compact, reavăn, humos, favorabil vegetaţiei forestiere. Pe coaste pietroase neprielnic.	Idem ca mai sus.	Idem ca mai sus.
9	Şipotele Sucevei	Ca mai sus iar în muntele Ciorni apar şisturi din formaţiunea Trias. Spre pârâul Părcalab, nicasisturi, şisturi de hornblendă şi de gneis.	Idem ca mai sus.	Idem ca mai sus.	Idem ca mai sus.	Idem ca mai sus.

BIBLIOTECA „ASTRA" SIBIU

sipoase, precum și nisipo-calcaroase, profunde sau destul de profunde amestecate cu pietrișuri.

Aruncate cu lopata aceste soluri prezintă o structură grăunțoasă, numită țărnă de pădure

In stare reavănă solul mai bogat în argilă are o culoare galbenă, galbenă-brună, galbenă-roșcată sau cenușie-galbenă numit clei. Solurile mai calcaroase sau cu mai multă silice sunt cenușii deschise.

Pueții plantați pe soluri galbene (cleiuri) și compacte prosperă anevoe, pe solurile galbene nisipoase prosperă bine, iar pe solurile cenușii, cari de obiceiu sunt argilo-nisipo-calcarose, afânate, prosperă foarte viguros.

In sol molidul pretinde o reveneală constantă. Pe smârcuri (Poiana Stampei) și pe soluri umede crește pipernicit și adeseori e împodobit pe trunchiu și pe crăci cu licheni ca barba capri (usnea) ș. a. Pe soluri uscate molidul deasemenea crește greu, nodoros și cu un aspect pipernicit.

Pe soluri superficiale nu se întâlnesc molizi de dimensiunile cerute ci mai mult prăjinișuri în stare de codrișor, cu un trunchiu scurt.

Molizi bine dimensionați se află pe soluri profunde, argilo-nisipoase sau argilo-nisipo-calcaroase afânate și reavene în mod constant. De aceea aflăm mai mult pe revărsături, podișuri și funduri de văi înclinate, în solul cărora umiditatea se primenește necontenit.

Solurile cu o expoziție sudică nu prezintă calitățile arătatate mai sus și deaceea molidul neavând reveneala constantă pe asemenea soluri precum și din cauza unui surplus de lumină, prezintă inele anuale neregulate și cu o zonă prea largă a lemnului de toamnă, inele pietroase. Solurile expuse spre Nord sunt deci favorabile vegetației molidului.

g) *Comportarea molidului față de lumină*

Molidul crescut în plină lumină prezintă un inel cu zona lemnului de toamnă mai largă și mai roșcat. Acest lemn e mai greu la cântar și mai dur ca lemnul crescut în umbră care e mai moale și mai ușor. La despicare nu prezintă fețe plane, ci fața piesei despicate prezintă adâncituri numite cavățituri.

Lemnul mai roşu şi cu zona de toamnă mai puternică se numeşte lemn pietros, iar lemnul care la despicare prezintă adâncituri se numeşte lemn câlţos.

Pe versanţii de vară cu pantă repede, trunchiurile din partea soarelui devin eliptice şi noduroase (vezi figura No. 22). Pe versanţii de iarnă, unde lumina soarelui e mai difuză şi influenţează asupra creşterii prin un timp mai scurt a zilelor din tetraternă, creşterile anuale sunt mai regulate, inelele mai uniforme şi lemnul de o valoare mai mare.

Pe versanţii de vară întâlnim adese şi molizi cu noduri negre, cari depreciază mult valoarea lemnului. Unele pătrund numai adâncimea câtorva strate anuale iar altele intră adânc în cilindrul lemnos. Scândurile ce rezultă din asemenea lemn sunt de clasa IV-a sau clasa V-a.

Cauza acestora e influenţa razelor solare care împiedecă formarea elagajului natural la timp oportun.

Crăcile mai groase dela baza coronamentului cu timpul se usucă şi rămân pe trunchiu ca cepuri ciunte. Stratele anuale cari învelesc trunchiul pe an ce trece se depun şi în jurul acestor cepuri moarte, cari nu aderă la cilindrul lemnos, ci prezintă o negreaţă de jur împrejur şi de aci le vine numele de noduri negre, iar fiindcă ele sar din scândură, li se zice noduri săritoare. Negreaţa din jurul acestor noduri e produsă de umiditatea ce se strecoară în timpul anilor printre stratele anuale şi cilindrul nodului.

Pe versanţii de iarnă şi pe locurile adăpostite de prea multă lumină directă, trunchiurile bătrâne prezintă creşteri de tot regulate, cu zonele lemnului de toamnă şi de vară cât se poate de uniforme. Când pătrunde lumina directă cu o intensitate mare în cursul mai multor zeci de ani şi luminează o parte a trunchiului, acel arbore îşi va desvolta coroana sa mai mult în acea parte, iar trunchiul său va deveni eliptic sau excentric iar creşterile anuale din acea parte sunt relativ mai mari. Inelele anuale din acea parte a trunchiului sunt mai rare şi mai pietroase.

Dacă lumina directă luminează numai în mică măsură o parte din trunchiu, lemnul devine roz şi fiind de structură regulată, e mult apreciat ca rezonanţă roşie pentru marfa de Paris.

Când arborele creşte mai mult în lumină difuză, lemnul său devine alb auriu şi scândurile de rezonanţă ce rezultă dintr'un asemenea lemn, sunt sortate ca lemn alb-galben.

Din cele arătate mai sus reese că molizii crescuţi în plină lumină directă, prezintă crăci multe, noduri negre şi structură pietroasă; crescuţi în puţină lumină directă, prezintă o structură regulată şi un lemn roz; iar molizii crescuţi numai în lumină difuză prezintă un lemn alb auriu, cu o structură regulată.

C. Concluziuni.

Din cele expuse mai sus, în rezumat, vom reţine următoarele:

Molidul de rezonanţă se întâlneşte la altitudinea de 800—1200 m, în arboretele bătrâne de molid pur sau amestecate cu brad de pe versanţii de iarnă, pe podişuri, picioare, şei, sub obcini şi creste stâncoase scutite de vânturi şi lumină directă intensă.

Preferă un sol nisipo-argilo-calcaros sau nisipo-argilos, reavăn profund şi nu prea bogat în materii nutritive.

Creşte în arborete bine încheiate, unde are posibilitatea de a-şi forma elagajul natural la timp, iar la o vârstră înaintată, când încep a se rări arboretele, trebue să îngrijim de un subarboret, care să umbrească trunchiurile prea xpuse luminei directe pe alocuri.

In aer necestită multă umiditate, de aceea îl aflăm mai mult pe locurile cu o expoziţie nordică, unde ceaţa e frecventă.

Lumina directă a soarelui îi provoacă creşteri pietroase, trunchiuri nodoroase, noduri negre, fusuri conice etc.

Preferă deci o lumină difuză din lături, iar $^2/_3$ din coronamentul său trebue să fie liber.

Vântul îi pricineşte creşterea torsă şi deace îl întâlnim pe locuri scutite de vânturi.

Umiditatea prea abudentă în sol face ca să capete inimă roşie, defect care se întâlneşte adeseaori la arboretele crescute în staţiuni nepotrivite.

Fertilitatea solului prea mare îi pricinueşte creşteri largi şi abundenţă în răşină; de aceea îl întâlnim mai mult pe soluri sărăcăcioase.

Conzistenţa slăbită a arboretelor îi pricinueşte creşteri neregulate, elagaj în rele condiţiuni şi trunchiuri nodoroase.

Putem creşte arborete cu molizi de rezonanţă?

Molidul de care ne preocupăm este un produs al staţiunei descrise mai sus şi pe locurile unde au existat asemenea arbori, putem crea arborete cu numeroşi molizi de rezonanţă.

Situaţia locului, expoziţia, compoziţia şi structura solului, adăpostul faţă de vânturi ne indică în deajuns localităţile unde cresc asemenea arborete şi singurul lucru ce ni se cere e să ţinem seamă de consistenţa noilor arborete ce vom crea şi să le ferim de păşunat, iar de rest îngrijeşte natura. Silvicultorul este în măsură a îngriji de aceasta şi nu greşesc când zic că silvicultorul poate crea arborete cu numeroşi molizi de rezonanţă în staţiuni proprii.

Se impune deci:

1. A delimita pe o hartă a arboretelor şi pe teren, toate localităţile cu o staţiune proprie molidului de calitate superioară.
2. A crea arborete pure de molid cu o consistenţă deasă, pe locurile arătate în cari elagajul natural să se facă în bune condiţiuni.
3. A menţine aceste arborete în linişte perfectă, ferite de păşunat şi a nu se extrage din ele nici un fel de produse până ce arborii vor deveni exploatabili.
4. Trunchiurile expuse soarelui din arboretele bătrâne cu o consistenţă slăbită se vor proteja prin subarborete de specii de umbră.
5. A se expropria din posesiunea particularilor toate localităţile şi pădurile cu o staţiune proprie molidului de rezonanţă, în folosul statului sau al instituţiunilor publice, pentru a crea exclusiv numai păduri de răşinoase din cari să rezulte un anumit procent de lemn de rezonanţă.
6. A se îngriji şi a se exploata toate arboretele de molid de calitate superioară în vederea obţinerii lemnului de rezonanţă.

L'épicéa comme bois de résonance

L'auteur, qui s'occupe avec ténacité a aprofondir les questions concernant le bois de résonance et qui a fourni déjà dans notre revue de précieuses indications sur ce sujet, nous donne des détails sur la distribution de son aire de végétation. Il établit les conditions des sols dans lesquels l'épicéa peut prospérer, ainsi que ses exigences en ce qui concerne la lumière et la densité des peuplements. A la fin de l'étude il se pose la question de savoir s'il est, possible de cultiver des arbres ayant des qualités de résonance. Il croit qu'on peut repondre afirmativement, mais pour y arriver il faut utiliser les mêmes parcelles où l'on trouve aujourd'hui ce bois: la nature elle même indique les conditions de climat et de sol, qui correspondent aux exigences de la végétation de ce précieux matériel.

PROBLEME ADMINISTRATIVE

PĂDURILE COMPOSESORALE DIN BUCOVINA

de Inginer V. C. FILIP
Oficiul Cooperaţiei-Cernăuţi

Din tot cuprinsul pământului românesc, regiunea cea mai păduroasă o formează Bucovina, cu 44.01 % păduri din suprafaţa sa totală.

Dacă sub ocupaţia austriacă (1774—1918) s'au tăiat de către societăţile străine cele mai frumoase masive forestiere ale Bucovinei, astăzi, pădurile stăpânite în devălmășie — pădurile composesorale — se împart și se exploatează cu o iuţeală uimitoare.

Deși chestiunea eșirii din indiviziune a devălmașilor pădurilor composesorale din Bucovina este destul de cunoscută în unele cercuri oficiale, totuși prin faptul că nu s'a încercat — în parte cel puţin — soluţionarea ei, se impune a o discuta și a preconiza măsurile de rigoare, deoarece continuarea divizării pădurilor composesorale este echivalentă cu distrugerea acestora.

1. *Formarea pădurilor composesorale și comunale.*

La ocuparea Bucovinei de către Austria așezămintele ortodoxe creștine se găseau în stăpânirea unor averi destul de mari, ce cuprindeau mai bine de jumătate din întinderea provinciei nord-moldovenești. Aceste averi aparţineau Episcopiei de Rădăuţi, celor 14 mănăstiri și 11 schituri din Bucovina, ai căror ctitori și adăogitori erau românii și anume: domnii Moldovei, mitropoliţii și episcopii, împreună cu clerul și boerii moldoveni.

Impăratul Iosif II, prin ordonanţele sale din 1781 și 1783, desfiinţă 23 din așezămintele bisericești, menţinând numai trei:

Putna, Sucevița și Dragomirna, iar averile mobile și imobile atât ale mânăstirilor desființate cât și ale celor menținute formară Fondul bisericesc bucovinean, a cărui constituire definitivă a avut loc deabia în 1786 prin «Regulamentul duhovnicesc». Administrația Fondului era făcută de funcționarii statului.

Cum mânăstirile din Bucovina aveau în proprietate majoritatea satelor, populația acestora era obligată să lucreze pământurile Fondului bisericesc ca și mai înainte, sarcină cunoscută sub numele de robotă (boeresc) ce dădea dreptul țăranilor să beneficieze după nevoe de pășune și lemne din proprietatea acestuia.

In urma mișcării revoluționare din 1848 ce a avut în Austria un caracter agrar, au fost împroprietăriți țăranii din Bucovina, cu care ocazie Fondul bisericesc bucovinean, cel mai mare latifundiar, a cedat din proprietățile sale 80.500 ha. Pentru pământurile primite cu drept de proprietate țăranii plăteau o sumă de despăgubire Fondului bisericesc. Dar și după împroprietărire, țăranii au păstrat drepturile ce aveau asupra pământurilor și pădurilor Fondului:

Sate întregi aveau dreptul de pășunat și de a scoate lemne pentru ars și de construcție din pădurile Fondului bucovinean. Cum aceste drepturi de servitute dădeau naștere la diferite neajunsuri, în baza patentei imperiale din 5 Iulie 1853, s'a început răscumpărarea lor.

Răscumpărarea drepturilor de servitute s'a făcut prin contractele de învoială, în intervalul anilor 1854—1870 — când Fondul bucovinean a devenit instituție cu administrație proprie — și au fost aprobate de «Comisiunea pentru stingerea și regularea servituțiilor». Fondul bisericesc a cedat celor îndreptățiți o suprafață păduroasă și alte terenuri de circa 85.876 ha, precum și o sumă de 205.156 fiorini, iar aceștia au recunoscut dreptul de proprietate absolută și nestingherit al Fondului asupra celorlalte părți de pădure *).

---

*) Datele asupra originii și înființării pădurilor composesorale le-am luat din: 1) câteva amenajamente ale ocoalelor silvice de sub administrația Fondului bisericesc bucovinean, 2) I. Nistor: Istoria Fondului bisericesc din Bucovina, 3) Ing. d-r E. Guzman: Bunurile Fondului bisericesc ortodox român din Bucovina, 4) din așezămintele câtorva composesorate, cu ocazia diferitelor anchete și inspecții ca delegat al Oficiului Național al Cooperației Române, Cernăuți.

Fiecare sat a primit câte o suprafaţă de pădure, cu goluri de munte şi poeni, ce a variat cu numărul capilor de familie şi îndrăzneala delegaţilor ţăranilor. Contractul de învoială cuprindea numărul îndreptăţiţilor şi parcelele respective.

Odată cu introducerea cărţii funduare în Bucovina, aceste proprietăţi cedate de Fondul bucovinean pentru stingerea drepturilor de servitute ale îndreptăţiţilor, au fost întabulate:

— o parte pe numărul de îndreptăţiţi (capi de familie) prevăzuţi în contractul de învoială şi pădurile stăpânite în devălmăşie de urmaşii acestora sunt pădurile composesorale de astăzi şi

— restul pe numele comunei respective, deşi în contractul de învoială era specificat numărul îndreptăţiţilor formând, împreună cu alte păduri dobândite ulterior, pădurile comunale.

O bună parte din pădurile zise comunale se vor transforma în păduri composesorale, deoarece urmaşii îndreptăţiţilor îşi revendică astăzi drepturile pe cale judecătorească.

Devălmaşii din comunele Moldoviţa, Ostra şi Doroteia (toate din judeţul Câmpu-Lung) constituiţi în obşte de păduri în anul 1928, au dat în judecată comunele respective pentru stăpânirea ilicită a pădurilor ce de drept trebue să stăpânească.

In comuna Ciudei (judeţul Storojineţ) composesoratul de pădure Ciudei şi-a alcătuit aşezământul deabia în anul 1929, după ce timp de 16 ani a fost în proces cu comuna Ciudei pentru 357 ha pădure ce constituesc astăzi proprietatea în devălmăşie a 225 îndreptăţiţi 1).

In Bucovina, avem: 44 composesorate de pădure cu 16.850, ha pădure, majoritatea în judeţele Câmpu-Lung şi Rădăuţi, şi 67 păduri comunele cu o suprafaţă de 36.884,68 ha sau în total 54.734,82 ha păduri composesorale şi comunale ce reprezintă 12,06 % din întreaga suprafaţă păduroasă a Bucovinei 2).

După atâţia ani dela alipirea Bucovinei la patria mumă suntem

---

1) Această proprietate imobiliară a fost dobândită prin Deciziunea Comisiunei de ţară pentru regularea şi degrevarea datoriilor fonciare I. R. din 28 Mai 1867 sub No. 268 şi predată în posesiune în baza contractului indicat la 27 II. 1870 şi totuşi, la 1877 s'a trecut această avere în cartea funciară pe numele comunei politice Ciudei, ce număra foarte mulţi străini.

2) După datele statistice ale Direcţiunei I-a silvică Cernăuţi.

nevoiţi să asistăm cu durere la destrămarea acestor păduri ce-au constituit drepturi câştigate de strămoşii devălmaşilor de astăzi.

Nu este aceasta preludiul unei apropiate stări viitoare, deoarece după devastarea pădurilor composesorale urmează cele comunale cu aceeiaş origine şi marea proprietate va fi chemată să satisfacă nevoile populaţiei în lemn de foc şi construcţii prin sacrificarea unei mari suprafeţe din domeniul său forestier?

Codul silvic român în comparaţie cu cel austriac, nu poate împiedica divizarea pădurilor composesorale.

Pădurile composesorale din Bucovina au fost constituite în baza patentei imperiale din 5 Iulie 1853, ce cuprinde instrucţiuni privind răscumpărarea şi regularea servituţiilor forestiere, de desărcinarea terenurilor forestiere de enclavele străine şi arendarea hotarelor pădurilor.

Până în anul 1923 s'au administrat aceste păduri în conformitate cu legea provincială din 2 Iulie 1897, elaborată de guvernul local al Bucovinei în înţelegere cu dieta ţării, în care erau precizate directivele pentru administrarea pădurilor comunale şi composesorale din Bucovina. Administraţia era încredinţată administratorilor aleşi de adunările generale, sau numiţi de prefecturile de judeţ, în caz de refuz sau nereguli constatate în sarcina celor aleşi.

In ce priveşte eşirile din indiviziune art. 5 din legea citată mai sus, stabileşte că acestea se pot face în sensul art. 21 din codul silvic austriac (Forstgesetz) din 3 Decembrie 1853 care cuprinde:

«Pădurile composesorale de regulă nu se vor împărţi, dacă în anumite cazuri împărţirea lor constitue o nevoe urgentă sau dacă ar oferi avantagii ce nu stau în contrazicere cu prevederile generale pentru menţinerea pădurilor, în fiecare din aceste cazuri se poate permite (împărţirea lor), dar numai cu aprobarea guvernului ţării».

Toate legile forestiere austriace cuprind dispoziţiuni pentru buna administrare a acestor păduri şi împiedicarea devastării lor. Deşi art. 21 din codul silvic austriac face posibilă o eventuală eşire din indiviziune acest fapt nu s'a realizat în nici un loc, deoarece întotdeauna ar fi venit în contrazicere cu prevederile generale pentru menţinerea pădurilor şi cari ar fi prevalat.

Dela 17 Iunie 1923 – data extinderii în Bucovina a codului silvic român din 1910 și a legii modificatoare din 1920 – pădurile composesorale se administrează în conformitate cu dispozițiunile cuprinse în aceste legi.

Odată cu schimbarea legiuirilor, s'a schimbat și soarta pădurilor composesorale deoarece legea austriacă, după cum am văzut, era categorică în privința eșirilor din indiviziune pe când cea românească face posibilă divizarea pădurilor obștenești, dacă proprietarii lor o cer 1).

După mai puțin de patru ani dela extinderea codului silvic în Bucovina, cele mai multe păduri composesorale au fost divizate și tăiate în bună parte. Păduri de 1.000 – 3.000 ha, aparținând composesoratelor de pădure din Vama, Pojorâta, Breaza (toate din județul Câmpu-Lung) și altele mai mici au fost divizate; n'au profitat însă decât în parte îndreptățiții, mai mult încă membrii organizatori ai divizărilor.

Divizările pădurilor composesorale din Bucovina au la bază art. 36 din Codul silvic, astfel că foarte multe păduri răzăști au fost împărțite, ca în mai puțin de patru ani să fie tăiate aproape în întregime.

Legiuitorul român în dorința de-a asigura continuitatea pădurilor stăpânite în devălmășie și de-a stăvili devastarea celor împărțite, a formulat art. 8 din legea modificatoare din 1920 care cuprinde:

«Chiar în urma împărțelii făcută în baza art. 36 din Codul silvic, în ce privește exploatarea pădurii, starea de indiviziune continuă mai departe, iar folosința moșnenilor de venitul din exploatare va fi regulat potrivit regulelor stabilite de dispozițiunile dela art. 37 – 54 din Codul silvic».

Cu alte cuvinte: ieșirea din indiviziune deși are ca consecință atribuirea sau recunoașterea unor porțiuni determinate de pădure fiecărui moșnean, în proprietatea și posesiunea sa individuală, totuși nu-i dă dreptul să o exploateze separat de restul pădurii, de oarece starea sa de indiviziune continuă în ce privește exploatarea.

---

1) Vezi art. 36 din C. S. R.: «Impărțeala pădurilor proprietatea moșnenilor nu se poate face de cât în natură...»

Această dispoziţiune este completată de art. 20 din regulamentul pentru aplicarea legii modificatoare a codului silvic («Monitorul Oficial» Nr. 73 din 6 Iulie 1921) care adaogă :

«Exploatarea pădurilor prevăzute în art. 8 din legea modificatoare a Codului silvic nu se poate face decât după ce moşnenii deveniţi proprietari individuali, se vor constitui din nou în obşte de exploatare potrivit legii silvice»,

dar lasă această constituire la latitudinea îndreptăţiţilor cari trebue să o ceară.

După lege patrimoniul forestier al acestor composesorate trebue să rămână neştirbit, asigurându-se continuitatea pădurii prin amenajamentele în baza cărora se exploatează.

Şi totuşi, acolo unde îndreptăţiţii au hotărît ieşirea din indiviziune, acestea se duc văzând cu ochii. Impotriva tuturor dispoziţiunilor legilor proprietarii nu se mai constituesc în obşte de pădure, ci se întrec în a tăia lemnul ce le-a revenit după divizare.

3. *Cauzele ieşirilor din indiviziune*

Pădurile composesorale din Bucovina a fost administrate până la războí de potentaţii comunelor respective, cari au dispus de lemnul colectiv după voe. Starea înfloritoare a devălmaşilor le impunea o atitudine de nepăsare faţă de actele ce gestionarii obştii făceau.

Războiul a plămădit în aceşti oameni o conştiinţă nouă, astfel că imediat au început să-şi arate nemulţumirea contra administratorilor composesoratelor cari nu justificau sumele cheltuite, iar obştenii nu aveau nici un profit material.

Singurii cari profitau erau evreii ce cumpăraseră, înainte de războí chiar, drepturi de pădure şi cari mai mult prin contravenţie au decimat în parte frumoasele păduri composesorale.

Trebue să adăogăm şi criza economică, datorită căreia toţi ţăranii au ajuns să facă datorii mari.

Din aceste cauze tendinţa ca fiecare îndreptăţit să intre în posesia porţiunei de pădure ce-i revine după dreptul ce are, prindea tot mai mulţi aderenţi; trebuia găsită modalitatea, ce a fost oferită chiar de legea silvică românească după extinderea ei în Bucovina.

Apoi topometrii şi comercianţii evrei — cari aveau drepturi la aceste păduri — pentru a grăbi luarea hotărârilor pripite, cărora le-a urmat divizarea pădurilor. Primii destul de numeroși în Bucovina, în lipsa lucrărilor de comasare cu cari se îndeletniceau înainte de război, aveau interes să poată lucra la divizarea acestor păduri. Secunzii, știau că dacă obștenii vor putea intra în posesia deplină a porțiunei de pădure ce le revine, vor cumpăra lemnul cu prețuri derizorii profitând de criza economică care este permanentă.

Acești speculanți fără pagube au cutreerat satele de răzeși din Bucovina — proprietarii pădurilor obștești — îndemnându-i în sensul art. 36 din C. S. R. la divizarea pădurilor, sub motivul că tocmai acolo unde există cărți funduare (Grundbuch) și alt cod civil decât în vechiul regat, art. 8 din legea modificatoare a C. S. R. n'ar avea putere deoarece faptul trecerii în cărțile funduare a parcelelor divizate asupra proprietarului moșnean ar consfinți dreptul de liberă dispunere asupra produselor de pe acea parcelă.

Mai departe, obștenii vor putea cere pădure comunală dela Fondul bucovinean în baza «Legii pentru satisfacerea populației cu lemn» din 1924 1).

Divizarea pădurilor composesorale fiind o afacere destul de bănoasă, pe lângă cei arătați mai sus, s'au grăbit să mai dea concursul și: avocați, samsari politici ce-au speculat după nevoe această chestiune, foști administratori ce aveau gestiunea neverificată, experți improvizați și funcționari de Stat ce și-au asigurat prin aceasta venituri suplimentare destul de mari.

Cei chemați să supravegheze aplicarea «stricto senso» a legii sunt în primul rând judecătorii și organele silvice ale Statului. Era o datorie firească să se facă zid unic pentru salvgardarea acestor proprietăți, ce prin natura lor fac parte integrantă din patrimoniul Statului român.

4. *Jaful și debandada dela pădurile composesorale divizate*

— Câteva tablouri de tristă realitate —

Impărțirea pădurilor composesorale a început în anul 1924 cu composesoratul de pădure din Frumosul, care cuprinde 577,92 ha întabulate pe 107 îndreptățiți.

---

1) Așa au înțeles inginerii topometri să inducă pe țărani făcând propagandă în administrația generală din 1926 a composesoratului Părteștii de Sus, care a angajat un topometru cu 1.000.000 lei pentru a diviza numai 360 ha pădure.

Când devălmașii au cerut eșirea din indiviziune la prima adunare generală din 1924, primul care s'a sesizat a fost Directorul Regionalei silvice Cernăuți, care prin adresa Nr. 3136/924 1) scria între altele prim-președintelui Curții de Apel din Cernăuți:

«S'au introdus elemente străine de obștii, cari au acaparat pe preț de nimic drepturi indivize dela țărani, prin greșelile de interpretare a judecătorilor din timpul austriac. Prin vigilența organelor de poliție silvică, pădurile acestea s'au putut însă conserva în mod destul de eficac, astfel că astăzi politica noastră trebue să fie îndreptată într'acolo, a face tot posibilul ca aceste drepturi indivize să treacă dela străini înapoi țăranilor.

Judecătoria de ocol din Câmpu-Lung, făcând uz de art. 36 al Codului silvic a admis la cererea străinilor din obște, împărțirea pădurii composesorale din Frumosul (jud. Câmpu-Lung), pădure până astăzi bine întreținută, cu o suprafață de 578 ha.

După 2 decenii, în loc de o pădure frumoasă vom avea munții goi, împănați de torenți.

Fapt este că din această împărțire nu profită decât 5–6 străini de neam și străini de interesele acestei țări, pe când composesorii țărani nu iau decât $^1/_3$, $^1/_2$, 1 sau 2 ha, pe cari în curând vor putea paște numai capre».

Bazat pe aceste considerațiuni, inspirate din adevărata dragoste pentru patrimoniul forestier, d-l Inspector general Boldur cerea ca să se ia măsuri de către organele judecătorești pentru a se pune stavilă împărțirii pădurilor composesorale lucru ce este egal cu desființarea lor.

Urmarea acestui apel a fost că la 31 Iulie 1924 s'a hotărît împărțirea pădurii composesoratului Frumosu, președinte al adunării fiind consilierul de tribunal din C.-Lung, care răspunde la adresa Direcțiunei silvice:

«In ce privește grija Direcțiunii generale că pădurea se va desființa în maximum două decenii, îmi lipsește darul profetic de-a profeți ce se va întâmpla în viitor. Am însă convingerea că țăranii vor păstra pădurea cum s'a întâmplat și cu pădurile particulare, poate în mod mai eficace decât chiar obștea ca atare 2).

---

1) Dosarul composesoratului de pădure Frumosul se găsește în arhiva Direcției I-a silvică Cernăuți.

2) Adresa în original se găsește la Direcția silvică Cernăuți, la dosarul composesoratului de pădure Frumosul.

Cine a avut dreptate, ne arată evenimentele succedate.

Au început cererile pentru ca fiecare să-și tae porțiunea de pădure, pretextând mulți că vor fi nevoiți să închidă ferăstrăul ce-l au — în imaginația lor poate — și să concedieze lucrătorii. Au venit apoi delictele silvice, tăindu-se acolo unde erau prevăzute numai extracții de arbori, sau alte parcele decât cele prevăzute, chiar rezervele, zădărnicindu-se în modul acesta regenerarea parchetelor învecinate.

Acei cari s'au dedat la devastarea pădurii Frumosu au fost cei 5—6 străini (Eisig Druckmann et C-nie) — îndreptățiți și ei — și cari au lucrat pentru divizarea pădurii.

Judecătorii de C.-Lung au să se pronunțe asupra peste 100 acte de contravenție pentru amenzi de 55.000—64.000 lei, dresate acestora din 1924 și până astăzi.

Nu s'au mulțumit cu atât: au venit cu cereri de tăeri anticipative cu motivarea: «renunțând să tăem pădurea pe anii 1927/28 și 1928/29.

Ce este mai dureros e că țăranii nu vor să împădurească și zădărnicesc lucrările de plantații ce le fac organele silvice ale Statului sub paza jandarmilor.

O altă parte tristă o constitue haosul ce domnește cu titlurile de proprietate de oarece, prin sentințele prealabile date de judecătorii, există obștea și proprietățile individuale, acei cari se consideră divizați nu vor să mai audă de composesorat, iar cei rămași pe din afară tae și ei unde le vine mai bine pentru a nu rămâne fără profit.

La divizarea obștei Vama 1) cu 2.900 ha pădure, s'au cheltuit milioane fără a se fi putut duce divizarea la bun sfârșit. Divizarea refăcându-se în baza unui plan bine stabilit, care să fie pus la dispoziția tuturor interesaților, spre a se declara în termen asupra nemulțumirilor, s'a procedat la punerea în posesie pe rând a celor îndreptățiți, cari repede au exploatat materialele lemnoase contra tuturor opririlor și proceselor verbale de contravenție, dresate de serviciul silvic, cari zac la judecătoria Vama.

Astăzi au rămas 30 drepturi ce nu mai pot fi plasate nefiind pădure, mai mult (procesul verbal al direcției silvice Câmpul-

---

1) Hotărârea pentru eșirea din indiviziune a fost luată în adunarea generală din 21 Decembrie 1924.

Lung din 1929) și 156 procese verbale de contravenție așteaptă să le vină rândul la judecătoria Vama.

Cele petrecute la composesoratele de păduri din Frumosu și Vama, s'au repetat și la alte composesorate, la fiecare din acestea, tablourile fiind tot atât de triste. Pretutindeni inegalități, speculări neauzite, paraziți consacrați ce-și mută sfera de activitate dela un composesorat la altul, etc.

Dintre îndreptățiți profită doar doi, trei și aceștia sunt tot evrei, iar restul vând lemnul pe nimica, ca la urmă să vadă că n'au scăpat nici de datorie și au rămas fără pădure.

S'au instalat gatere, mișcate de motoare cu vapori, în regiuni unde n'au fost niciodată de oarece în apropierea lor s'au divizat pădurile composesorale — cazul composesoratului de pădure dela Capana (Suceava) lângă gara Miron Costin — linia Dărmănești — Vatra-Dornei.

La composesoratul de pădure Moldovița (jud. Câmpul-Lung), așezământul în conformitate cu Codul silvic român a fost adoptat deabia în adunarea generală din 23 Februarie 1929, când s'a hotărât și ieșirea din indiviziune. Dealtfel lucrările pentru parcelarea pădurii și estimarea ei s'au început din 1928. In iarna curentă s'au tăiat în contravenție peste 10.000 arbori, dresându-se actele respective.

La 1 Ianuarie 1930, din 47 composesorate de pădure, avem divizate 12 din ele, cari dețin aproape 10.000 ha pădure ce se distrug în văzul tuturor.

Tendința de divizare nu este potolită, deoarece anul acesta au mai hotărât ieșirea din indiviziune composesorii din Botoșana și Părteștii de Jos (jud. Suceava), iar cereri pentru a se lua aceleași hotărâri, se primesc la judecătorii din partea restului composesoratelor.

Conform codului silvic, la adunările generale ale composesoratelor iau parte și delegații Casei Pădurilor și ai Oficiului Național al Cooperației Române [1]. Se constată din procesele-verbale ale adunărei generale ale composesoratelor de pădure, că acești delegați au apelat la spiritul de cuminţenie al obștenilor, au arătat imposibilitatea de-a dispune după voe de lemnul ce le revine, și totuși țăranii n'au ținut seamă de nimic, deoarece lăsați ademeniți de luciul și sunetul talanților întinși de mâini murdare, au hotărât cu cea mai mare ușurință divizarea pădurilor.

---

[1] Atribuțiile Centralei Băncilor Populare au trecut asupra Oficiului Național al Cooperației Române, în baza art. 160 al. 2 din «Legea pentru Organizarea Cooperației» din 1929 («Monitorul Oficial» Nr. 71 din 28 Martie 1929).

5. *Continuarea divizărilor pădurilor composesorale trebue să înceteze.*

Dacă obștenii nu sunt mulțumiți cu divizarea, mulți rămân fără pădure, se cheltuesc cu parcelările tot atât cât valorează pădurea (cazul composesoratului Cacica, județul Suceava), se exploatează ca și în timpul revoluției, fiecare tăind unde poate și cât mai repede, organele silvice ale statului nu pot acționa în mod eficace, nu se pot face împăduririle, etc., aceasta se datorește legii silvice, care pentru Bucovina [1] trebue să dispună conservarea pădurilor composesorale, fără a mai adăoga că acțiunea întreprinsă de organele silvice ale Statului și în urmă de Oficiul Național al Cooperației Române contra eșirilor din indiviziune n'a fost susținută de judecători, dar mai mult, a fost chiar combătută pe toate căile.

Schițările făcute în capitolul precedent, ilustrează suficient haosul ce domnește la composesoratele de pădure din Bucovina, pe cale de divizare.

In situația actuală:

a) Străinii exploatează ras în contravenție suprafețe mari de pădure, sub văzul autorităților silvice, deoarece știu că nu vor plăti mai mult de 5.000 lei amendă, amenda maximă prevăzută de art. 7 din Codul silvic.

b) Serviciul silvic dresează acte de contravenție, ce ajung să fie judecate tot de judecătorii ce au patronat divizările, și sentințele se tărăgănează ani de zile. Dela patru obștii de pădure din jud. C.-Lung s'au dresat 248 procese-verbale de contravenție și nu s'a dat nici o sentință, la fel la 4 obștii din jud. Rădăuți 153 procese-verbale.

c) composesoratele nu mai dispun de organele de pază;

d) ocoalele silvice n'au decât organe de control ce nu dispun de mijloace de transport.

---

[1] Numai în Bucovina se petrece această acțiune inconștientă de împărțire a pădurilor composesorale, nu și în Ardeal unde avem de sute de ori mai multe păduri composesorale.

Şi cele 16.850 ha păduri composesorale vor mări în câţiva ani suprafaţa terenurilor neproductive, deoarece sunt situate pe creste cu pante repezi și divizarea lor în parcele de $^1/_8$—2—3 ha este cu totul dezastroasă pentru gospodăriile ţăranilor ca și pentru economia ţării [1].

Divizarea pădurilor composesorale trebue să înceteze cel puţin astăzi și nimeni altul decât legiuitorul nu poate curma acest rău, prin care păduri seculare dispar și proprietarii lor vor rămâne mai departe în sapă de lemn.

Continuarea haosului ce s'a creiat prin divizarea pădurilor composesorale, caracterizat prin cheltueli de sume enorme și devastarea a suprafeţe mari de pădure, fără a se da vre'o dare de seamă, sau a se da descărcare gestiunilor întreprinse chiar de oameni cari n'au avut căderea, grevează mult asupra legiuirilor românești în vigoare numai de 11 ani, deoarece sub dominaţia austriacă nu s'a divizat nici o pădure composesorală.

Nu trebue să lăsăm a plana asupra codului silvic român acuzaţia că ţintește la destrămarea pădurilor stăpânite în devălmășie, atât timp cât ideia divizărilor este o nesocotinţă pentru cei ce o desăvârșesc și o rușine naţională care n'a fost curmată până astăzi.

Dacă ţăranul obștean s'a lăsat ademenit și indus în eroare de străini a contravenit la legea silvică prin tăerile ilicite și astăzi trebue să plătească valoarea materialelor înzecit, ce-l va duce mai departe la mizerie, este o datorie imperioasă pentru forurile competinte de-a lua măsurile de îndreptare a situaţiei pentru a se curma acest rău economic și social, fiind convinși că cele relatate de noi în acest articol le sunt prea cunoscute.

6. *Singura soluţie: intervenţia legiuitorului*

Până astăzi s'au făcut numai greșeli: de interpretarea legii de procedură, abuz de prerogativele date de legi, etc.

Toate divizările au avut la bază art. 36 din Codul silvic român, ce a fost interpretat greșit [2].

---

[1] Cifrele sunt luate dintr'un memoriu al Direcţiei silvice Cernăuţi asupra divizării pădurilor composesorale din Bucovina, şi înaintat Casei Pădurilor şi Ministerului Justiţiei în Iulie 1929.

[2] Argumentarea a fost făcută de d-l ing. insp. general Zeicu, directorul Direcţiunei I-a silvică Cernăuţi, într'un memoriu citat mai sus.

Intr'adevăr, acest articol, face parte dintr'un complex de articole sub titlul, «Stabilizarea drepturilor de proprietate...» cuprinzând articolele 29 – 36, astfel că divizarea în sensul Codului silvic se poate face numai la data constituirii definitive a obştii. Că legiuitorul a dat aceeaş interpretare art. 36, reese clar din redactarea art. 8 din legea modificatoare a Codului silvic care spune: «.....chiar în împărţirea *făcută* în baza art. 36 etc...» s'a referit deci, numai la împărţirile din *trecut* şi nici decum la cele prezente sau viitoare, ce nu mai pot avea loc.

Toate memoriile făcute de direcţiunea silvică Cernăuţi ca şi demersurile pe lângă Ministerul Justiţiei, nu vor da nici un rezultat deoarece circularele prevăzute vor avea efect nul.

Singura soluţie ce se poate preconiza, în situaţia specială a pădurilor composesorale din Bucovina, este: o lege din iniţiativă ministerială sau parlamentară care să cuprindă:

I. Abrogarea articolului 36 din Codul silvic român, ce nu-şi mai are raţiunea de-a exista mai departe, atâta timp cât toate obştiile de păduri din întreaga ţară sunt constituite n conformitate cu această lege.

II. Obligativitatea composesorilor ce şi-au divizat pădurile de a se constitui în obşte pentru exploatare de păduri.

III. Fixarea normelor pentru readucerea composesoratelor divizate în făgaşul normal, pentru motivul că unii obşteni au tăiat mai mult decât posibilităţile anuale şi în acest caz trebue să se calculeze cât material a exploatat fiecare obştean în parte, dela hotărârea ieşiri din indiviziune şi până astăzi, în comparaţie cu dreptul de proprietate ce are şi cu posibilitatea anuală a pădurii pentru a se vedea pe câţi ani să fie excluşi dela produsele lemnoase.

Se va susţine de mulţi că această constrângere a dreptului de proprietate este în contradicţie cu caracterul acestui bun, declarat până astăzi perpetuu şi intangibil. Să nu se uite însă că, de îndată ce aduce prejudicii societăţii, lezează ordinea socială, constitue motivul a infinite nemulţumiri şi dă posibilitatea numai câtorva să se căpătuiască, în interesul general trebue să i se restrângă acest caracter consacrat până astăzi de organizaţia capitalistă.

«Proprietatea nu trebue să existe decât în măsura utilităţii sociale. Legiuitorul poate interveni şi chiar trebue să intervină pentru a pune în concordanţă proprietatea cu noua stare socială. Proprietatea nu mai este deci un drept intangibil şi sfânt, ci un drept continuu schimbător, care trebue să se modeleze după nevoile sociale la care răspunde» [1].

Dacă suntem conştienţi de menirea acestor păduri, a căror dispariţie duce la atacarea masivelor forestiere ale Fondului bucovinean, curmarea răului nu trebue să întârzie căci, într'un an cel mult, nu va mai rămâne nedivizată nici o pădure composesorală din Bucovina.

Menţinerea pădurilor composesorale în stare de indiviziune este o binefacere pentru îndreptăţiţi, deoarece le este asigurată cantitatea anuală de lemn şi pădurea se menţine întreagă, împădurindu-se suprafaţele exploatate, lucru ce lacomii proprietari nu l-ar face.

Să rămână mai departe aceste păduri moştenite, pentru a se folosi de ele şi urmaşii, după cum strămoşii le-au păstrat intacte dela părinţii lor, căci altfel ar însemna să lipsim generaţiile viitoare de acest bun indispensabil. Fără intervenţia legiuitorului, toate eforturile vor rămâne platonice alarmări ale funcţionarilor Statului cari înţeleg să pună şi suflet în însărcinările ce au.

Les forêts «compossessorales» de la Bucovine

La propriété paysanne indivise, denommée «compossessorale» est caractéristique, pour les provinces du pays qui se sont trouvées jadis sous la domination autrichienne-hongroise.

Soumise à l'administration de l'état, cette forme de propriété assure d'une manière plus efficace la conservation des forêts.

L'auteur nous fait une esquisse historique sur l'apparition et sur l'évolution de cette propriété en Bucovine.

Il soumet à une analyse les lois roumaines qui la gouvernent, en les comparant aux lois autrichiennes. C'est ainsi qu'il arrive à formuler une sévère critique pour les premières qui ne garantissent pas l'état d'indivision: or la division constitue un grand danger pour l'existence même de la forêt.

---

[1] S. Alexeanu: «Tratat de drept internaţional».

FAPTE ŞI COMENTARII
— INSEMNĂRI —

PROBLEMA FAGULUI
Celuloză şi pastă de lemn din fag

de D. A. SBURLAN

Chestiunea punerii în valoare a imenselor păduri de fag din ţara noastră este şi va fi încă multă vreme «copilul bolnav» al silviculturii româneşti. Să nu uităm că aproape 40% din suprafaţa pădurilor României este acoperită cu această specie, din punct de vedere pur forestier foarte «venerabilă» şi că e vorba de valorificarea unei producţiuni anuale (creşteri) de cel puţin 6 milioane m^3 lemn de fag, fără a mai socoti şi rezervele aflate în pădurile bătrâne. Acest imens material este utilizat la noi în condiţiunile de astăzi, doar ca lemn de foc şi numai în măsură cu totul redusă pentru prelucrări industriale mai avansate. Chiar dacă nu am considera utilizarea lemnului de fag pentru foc ca o risipă — cum fac unii economişti, — trebue să recunoaştem că această folosire este cu totul neraţională şi că asigură exploatărilor forestiere mai de grabă o permanentă grijă şi bătae de cap, de cât un câştig remunerator; ba, în unele ierni puţin geroase — cum a fost cea de anul acesta — nu se mai realizează nici cheltuelile investite în exploatare, necum beneficiile scontate.

Dacă adăogăm la cele spuse şi faptul că — în condiţiuni normale — consumul lemnului de foc este sortit să scadă, prin introducerea încălzirilor centrale (calorifere) la oraşe şi din cauza concurenţei din ce în ce mai aprige a celorlalţi combustibili eftini (păcură, lignit), ajungem la constatarea îngrijitoare că lemnului de fag îi vor rămâne şi mai puţine debuşeuri pentru viitor.

Nădejdea silvicultorilor şi proprietarilor de păduri este în cuceririle, pe cari technica modernă le realizează zi de zi şi cari sperăm că vor şterge cândva, în mod definitiv, lemnul de fag din lista speciilor «proscrise». Nu vom aminti aci de toate realizările din ultimii 30 ani ale industriei lemnului, în ce priveşte utilizarea fagului (mobila curbată, cherestea aburită, etc.); realizări, cari în ţările industriale cu procent redus din această specie, cum sunt Germania, Austria, Franţa, au sporit considerabil rentabilitatea culturii ei. Aceste întrebuinţări ale fagului au rămas aproape fără ecou în ţările cu mari disponibilităţi din această specie, din cauza consumului redus ce totuşi au ocazionat. Deasemenea vom trece şi asupra acelor utilizări «superioare» despre cari am mai vorbit în această revistă, cum sunt fabricarea de zahăr, a produselor din distilarea lemnului, etc., cari deasemenea vor folosi cantităţi reduse din acest material.

Ne vom opri însă asupra unei noui întrebuinţări, care are perspective mult mai ample şi care nădăjduim să aibă pentru producţia lemnului de fag o însemnătate epocală: e vorba despre fabricarea celulozei şi a pastei de lemn din fag.

Lemnul de fag, ca şi lemnul tuturor celorlalte specii, conţine un însemnat procent (30 % din greutatea lemnului uscat) de celuloză. Chimiceşte, extragerea celulozei din fag nu era o problemă fără soluţie; nu s'a putut găsi însă până acum procedeele rentabile (industriale) de a separa celuloza de ceilalţi compuşi ai lemnului de fag, în special de substanţele tanante şi de acizi. Dealtfel şi în fabricarea celulozei din răşinoase se iviseră la început mari greutăţi, cu scoaterea răşinelor. Credem că problema celulozei de fag nu a căpătat o soluţie mai timpurie, mai ales din cauză că ţările industriale, în cari a născut şi s'a desvoltat industria celulozei dispuneau în prima linie de lemn de răşinoase. Aşa ne şi explicăm pentru ce noua descoperire a fost făcută într'o ţară cu întinse păduri de fag, în Cehoslovacia.

D-lui Eduard Sterzl, un distins practician în această industrie, i-a fost hărăzit să găsească, după ani de încercări, procedeul rentabil de a fabrica celuloză de fag, de o calitate ireproşabilă şi pe un preţ de cost inferior celulozei de răşinoase. Cu ajutorul bănesc al baronului Ringhoffer, d-l Sterzl a instalat deja la uzinele Ringhoffen o fabrică, pe care a refăcut'o de câteva ori, şi a reuşit să producă celuloză şi hârtie numai din lemn de fag, produse pe cari le-a supus institutelor tehnologice din ţările apusene. Calitatea produselor este irepoşabilă şi viul interes, ce marii fabricanţi de hârtie acordă nouei descoperiri atestă oarecum temeinicia ei.

Se înţelege, secretul fabricaţiuni nu a fost dat în vileag: nu se ştie dacă e vorba de un procedeu cu sulfat sau cu sulfit de sodiu, după cum nu se cunosc nici mijloacele, prin cari se separă lignina subst. tanante şi acizii. Descoperitorul şi-a asigurat deocamdată — după câte se spune — patenta celor mai multe ţări europene, ceeace nu va înpedica totuşi pe alţi cercetători, să redescopere procedeele de fabricaţie ale lui Sterzl sau altele şi mai bune.

Ceeace interesează, din punct de vedere forestier, este debuşeul ce această nouă industrie poate crea pentru lemnul de fag. După cum arată d-l A. Holzel în «Internationaler Holzmarkt» din 22 Februarie a. c., pentru ca o fabrică de celuloză de fag să poată funcţiona rentabil, — având în vedere instalaţiunile mai costisitoare de cât în cazul celulozei de răşinoase — are nevoe de minimum 100.000 steri anual, ceeace înseamnă creşterea normală a 20 — 25.000 ha. Cu alte cuvinte, o singură instalaţie de acest fel ar putea absorbi producţia anuală a unui complex de fag însemnat, bunăoară a unei văi.

Pentru fabricarea celulozei se poate folosi orice fel de lemn, numai sănătos să fie: încolo poate fi nodoros, crăpat, strâmb; dimensiunile căutate sunt cele de peste 6 cm grosime, în lungime de 1 m, adică aşa cum se debitează pentru confecţionarea sterilor. E preferabil ca lemnul să se lase rotund, necojit şi să se manipuleze repede, întrucât lemnul verde se desfibrează şi se prelucrează mai uşor. Nu ştim încă dacă şi lemnul cu inimă roşie poate fi folosit pentru celuloză; credem însă că utilizarea lui este exclusă având în vedere constituţia sa şi prezenţa acelor thylle şi cristali de oxalat de calciu cari probabil alterează oarecum fibra lemnoasă.

Sterzl şi-a dat osteneala să găsească sisteme de producţie, cari să permită transformarea instalaţiei pentru celuloza de fag, fără prea multe cheltueli, în vederea producerii de celuloză din răşinoase, ceeace poate fi de mare importanţă în regiuni cu păduri de fag şi răşinoase. In acest caz s'ar putea concepe o producţie periodică de celuloză de fag, urmată de alta de răşinoase. In fine, se mai spune, că celuloza de fag, amestecată cu cea de răşinoase ar da o hârtie de calitate superioară hârtiilor existente azi şi care în majoritatea cazurilor conţin şi pasta de lemn. Celuloza de fag ar înlocui cu succes renumit celuloza de alfa (espartogras), care intră în compoziţia hârtiilor engleze şi americane. De aci marele interes, ce fabricanţii englezi acordă descoperirii lui Sterzl.

O altă utilizare de mare anvergură a lemnului de fag va fi desigur în producţia pastei sau a pâslei de lemn (Holzfilz). Acest produs, obţinut prin desfibrarea mecanică a lemnului, prin presiune şi adaos de substanţe chimice este destinat a juca un rol foarte important în technica construcţiilor de mâine. In America se fabrică deja de multă vreme produse similiare, din tulpinile trestiilor de zahăr, ce rămân neutilizate la rafinerii («Celotex») sau prin «explodarea» deşeurilor dela industriile de cherestea, după procedeul lui Mason («Masonit», vezi «Revista Pădurilor, pag. 261 a. c.). Aceste produse sunt consumate de industriile americane în cantităţi colosale şi încep a fi cerute şi de ţările din V. Europei.

Din lemnul de fag se pot obţine — după procedee datorite lui Sterzl — plăci de pastă de lemn, de o mare rezistenţă, invariabile ca dimensiuni, sub acţiunea căldurii, ignifuge, plăci ce se pot găuri, tăia, lipi ca şi lemnul. Aceste plăci numite Olcedy pot servi pentru construcţia pereţilor izolatori, a pardoselelor, a barăcilor, caroseriilor, etc. şi deja şi-au găsit de pe acum întrebuinţare în construcţiunile din centrul Europei

Cantităţile de lemn de fag ce se vor consuma în acest scop vor fi deasemenea importante, dacă ţinem seama de desvoltarea pe care o ia zi de zi industria construcţiilor.

Iată pe scurt motivele, cari ne fac să nădăjduim, că progresul neîncetat al technicei şi nevoile crescânde ale industriei grafice şi constructive vor deschide lemnului de fag debuşee, cari să înlesnească pe viitor producţia şi exploatarea lui rentabilă.

O SCRISOARE [1]

de ENRIC WACHNER

La recenzia apărută în numărul pe Februarie 1930 al „Revistei Pădurilor" care tratează partea relativă la economia pădurilor din „Monografia Judeţului Ciuc", opera susnumitului, mă văd nevoit a face următoarele observaţiuni:

---

[1] Regretăm că d-l Wachner s'a putut simţi ofensat de caracterul recenziei domnului N. N. Caragea. Publicând acea recenzie noi nu am văzut în cuprinsus ei, nicăeri, intenţia autorului de a jigni pe d-l Wachner. Totuşi cu regretul de a se fi ajuns aici şi spre a nu fi acuzaţi de părtinire, dăm în forma sa protestul ce am primit. *Redacţia.*

Aparţine bunului ton în întreaga lume civilizată, ca atunci când se discută într'o revistă de specialitate o chestiune strict ştiinţifică, să se trateze şi aprecieze numai publicaţiunea, persoana autorului ne putând fi adusă în discuţie.

Din aceste motive trebue să resping cu energie observaţiunea recensorului, că: „d-l Wachner este deadreptul ofensator şi imprudent" deoarece afirmaţiunea susnumitului, că: „exploatarea a luat o desvoltare şi mai mare, decât sub regimul unguresc prevăzător, care se gândea să-şi păstreze păduri de rezerve", nu îl îndreptăţeşte pe d-l recensor la ofense şi la îndoieli privitoare la sentimentele mele patriotice.

Toate sforţările mele, de a obţine date cât mai precise asupra suprafeţelor totale despădurite în judeţul Ciuc în anul 1925, au rămas fără succes, fiind astfel silit a calcula aceste suprafeţe din producţiunea lemnoasă.

Prin afirmaţiunea, că replantarea nu ţine pas cu exploatarea intensivă, nu voesc nici decum să desconsider capacitatea şi conştiinciositatea personalului nostru forestier, vrednicia căruia eu — precum am făcut-o şi în broşura mea — o recunosc în întregime.

Ştiu foarte bine, că progresul reîmpăduririi depinde şi de alţi factori şi amintesc aci în special, că rezistenţa pasivă a exploatatorilor faţă de această obligaţiune, o împedică în mare măsură. In cercurile locuitorilor, părerea, că replantaţiile artificiale sunt superflue, întrucât pădurea se regenerează dela sine prin sborul natural al sămânţei, este generală. Această părere este admisă, pentru tăieturi mai mici, în interiorul pădurii, dar nici decum pentru marile exploatări, pe întreaga întindere a coastelor despădurite.

Observaţiunea duşmănoasă conţinută în ultima propoziţie a recenziei: «să culeagă informaţii şi date precise... şi să evite afirmaţii riscate ce nu ridică nivelul lucrărilor» nu se potriveşte la lucrarea mea, întemeiată dela început până la sfârşit pe date precise şi într'o metodă strict logică şi propriu zis ştiinţifică,

In fine mai remarc că geografia este o ştiinţă sintetică care trebue să descrie toate fenomele naturii şi ale activităţii omeneşti în legătura lor reciprocă, cu referire la un anumit loc (regiune) a pământului. Din această cauză geograful nu poate evita să treacă şi în domeniul altor specialişti. Dacă mi-ar fi stat la dispoziţie o descriere a economiei forestieră a Judeţului Ciuc, scrisă de către un specialist, lucrarea mea mi-ar fi fost foarte înlesnită. Prin publicaţiunea ăstor fel de monografii, inginerii silvici ar contribui în mod esenţial la încurajarea ştiinţei geografiei economice a patriei noastre.

INSEMNĂRI

Trei specii de ciuperci, distrugătoare de locuinţe. — In Echo Forestier, Ministerul Agriculturii din Franţa, face o interesantă comunicare asupra efectelor distrugătoare ale unor specii de ciuperci.

Este vorba de: Merulius — Merulius domesticus, Merulius lacrymans Gyrophana lacrymans —, Trametes — Trametes vaporaria, Poria vaporaria — şi foarte puţin răspândită specia Phellinus cryptorum.

Din modul cum şi unde atacă, din cauza rezultatelor nefaste la care duce, chestiunea a fost cercetată în Franţa şi merită a fi cunoscută şi de noi.

Specia Merulius, puţin răspândită în pădure, dar foarte frecventă în locuinţele omeneşti, atacă orice lemn, preferind în deosebi lemnul răşinoaselor şi în special inima acestora — duramenul în cazul când aceste au. — Celelalte două specii, manifestă cam aceleaşi preferinţe.

Boala cauzată lemnului de primele 2, duce la putrezirea lemnului; semnul exterior, este apariţia crăpăturilor, ce se întretaie în unghiu drept. A treia specie produce lemnului o destrămare a fibrelor, printre care pătrunde miceliul ciupercii.

Şi într'un caz şi în celălalt, într'un timp relativ scurt, lemnul atacat de aceste ciuperci, este distrus.

Se înmulţesc, ca toate ciupercile, prin spori, instalându-se totdeauna pe lemnele plasate într'un mediu, care în genere îndeplineşte condiţiunile favorabile desvoltării tuturor ciupercilor.

Apare astfel totdeauna în locurile umede, la temperatura de 20⁰ — 25⁰, desvoltându-se foarte bine chiar dacă-i lipseşte lumina. După instalare, un mediu relativ uscat nu-i împiedică desvoltarea.

Prin filamente miceliene foarte fine, se agaţă pe suprafaţa lemnelor, după care pătrunde şi în interior. Aceste filamente sunt invizibile cu ochiul liber. Indată însă ce ciuperca găseşte condiţiuni prielnice de viaţă, filamentele se strâng în masă, formând nişte cordoane, de 5—6 mm în diametru, iar lungimea trecând peste 1 m.

Din acest moment pericolul este greu de înlăturat.

Când cordoanele în desvoltarea lor vin în contact cu lumina, se desvoltă receptacolul cu un număr imens de spori.

De obiceiu pivniţele umede şi întunecoase, în timpul verii oferă un mediu prielnic. De aci, filamentele pătrund prin lemn şi chiar prin fisurile cele mai fine ale zidului în interiorul camerelor, atacând obiectele interioare: covoare, cărţi, mobile etc.

In partea centrală a Europei, atacul acestor ciuperci nu este rar.

Dat fiind frecvenţa acestor ciuperci, dificultatea de a fi observate şi combătute din primul moment — filamentele lor sunt invizibile, — precum şi din greutatea de a putea să le distrugem în momentul când apar vizibil, pentru combatere nu rămân decât mijloacele preventive.

Din aceste motive, în construcţii nu se va întrebuinţa decât un lemn bine uscat, care să nu conţină apă mai mult de 15%. Uscarea se va face fie natural — în aer liber, — fie în mod artificial, prin mijlocul instalaţiilor cunoscute.

Se va avea o deosebită grijă la construcţia fundaţii făcându-se izolările necesare higienii locuinţei. Subsolul ca şi lemnul umed în condiţiunile amintite, este un mediu tot atât de prielnic desvoltării acestor ciuperci.

Pentru umpluturile dintre grinzi şi duşumea sau parchet, nu se vor întrebuinţa în nici un caz materiale alcaline sau higroscopice cum ar fi: sgura, mangalul ori humusul. Multe pardoseli făcute din parchete, au fost distruse din cauza sgurei întrebuinţată ca material de umplutură. Se va evita deasemenea acoperirea pardoselelor cu covoare cauciucate, acestea ţinând umezeală. Nu se vor vopsi planşeurile cu linoleum.

Dar cel mai eficace mijloc preventiv, este impregnarea lemnului. Produsul chimic ce a dat cele mai bune rezultate, este microsolul, o combinaţie de diverşi sulfaţi. Din punct de vedere practic este avantajos prin aceia că n'are miros, şi nici nu este caustic. Toate celelalte materii impregnante ca: acidul sulfuric, formolul, gudronul de huilă etc., fie că sunt prea scumpe, fie că sunt vătămătoare vieţii omeneşti, nu se întrebuinţează.

Pentru cazul când o casă a fost contaminată, suntem obligaţi a recurge la scoaterea planşeurilor şi înlocuirea lor, prin altele uscate. Se vor lua măsuri, pentru ameliorarea ventilaţiei.

Dacă efectele rele pricinuite prin atacul acestor ciuperci, n'ar fi oarecum surprinzătoare, informaţia furnizată de «Echo Forestier», ar fi trecut poate neobservată. După cele de mai sus însă, bănuim că merită atenţia cuvenită.

V. Lazăr

CRONICA

Conferinţele Soc. «Progresul Silvic».

D-l Profesor P. Antonescu, despre: «Cehoslovacia din punct de vedere silvic», în ziua de 5 Aprilie 1930, în sala de festivităţi a Soc. «Progresul Silvic».

Ciclul de conferinţe anuale, ale societăţii noastre, a fost inaugurat de cel mai bătrân pioner al silviculturii româneşti, d-l profesor P. Antonescu.

In cuvântarea de deschidere, d-l C. P. Georgescu vice-preşedintele Soc. «Progresul Silvic», a arătat însemnătatea subiectului ales de conferenţiar, subiect care prin contribuţia documentată şi autoritatea celui care îl tratează aduce prinosul silviculturii noastre la sărbătorirea Cehoslovaciei, prilejuită întregii Europe de aniversarea lui Masarik.

Personalitatea Preşedintelui Republicei Cehoslovace puternică şi impresionantă prin arta cu care s'a contopit sufletului şi aspiraţiilor poporului său, este schiţată de d-l C. P. Georgescu.

Domnia sa remarcă apoi faptul important pentru noi, anume că distinsul conferenţiar de azi — d-l profesor P. Antonescu — împlineşte luna aceasta 50 ani de activitate silvică.

Urându-i din partea Soc. «Progresul silvic» sănătate şi încă mulţi ani de viaţă rodnică pe ogorul meseriei noastre, îi mulţumeşte pentru conferinţa ce dă societăţii noastre cinstea deosebită de a fi prima organizaţie de specialişti din ţară, care a contribuit la sărbătorirea unui om şi a unei naţii.

*

D-l Profesor P. Antonescu, în introducere, arată că a cunoscut această ţară pentru a treia oară anul trecut, în luna Iulie, cu ocazia excursiei elevilor secţiei silvice dela Sc. Politechnică din Bucureşti, pe care a condus-o d-sa.

Prima oară, mult înainte de războiu, fiind la studii în Austria (Boemia) a luat parte la câteva lucrări şi excursii în centrele importante silvice, iar a doua ocazie de a cunoaşte realizările a aproape 30 de ani de muncă i-a prilejuit-o conferinţa Comisiei regimului apelor, cari a ţinut sesiunea sa de anul trecut în Cehoslovacia la Trencianske-Teplice.

Primirea extraordinară de călduroasă făcută excursioniştilor români a dovedit adânca şi sincera simpatie a poporului Cehoslovac pentru România.

In afară de organele oficiale ale statului, domnul prof. P. Antonescu mulţumeşte cu această ocazie următorilor ingineri şi profesori cari au însoţit şi contribuit la desăvârşirea excursiei domnii: Ing. D=r. Hăsa, Rectorul Facultăţii silvice din Brno, profesor Keisler, inginer Duras, Rudolf Homarek, Vojtech Kelemen precum şi consulilor noştri: Fr. Henych ‹Brno› şi C. Harden ‹Karlsbad›.

Din punct de vedere forestier Cehoslovacia este una dintre puţinele state al Europei, cari depăşesc procentul mediu considerat faţă de suprafaţa totală şi numărul de locuitori.

La o întindere de 14.035.190 ha, pădurile acoperă 4.662,792 ha, adică 33,2 $^0/_0$.

Faţă de numărul de locuitori—13.700.000—repartizând această suprafaţă revine pentru fiecare cap o întindere de 0.34 ha.

Comparând în această privinţă Cehoslovacia cu Franţa şi România, ţări cu condiţiuni de vegetaţie asemănătoare datele se prezintă astfel:

ŢĂRI	Suprafaţa totală		Populaţia		Proporţia pădurilor	
	a teritoriului	a pădurilor	Totală	pe km^2	pe suprafaţă $^0/_0$	pe locuitori, ha
Cehoslovacia...	14.035.190	4.662'792	13.700.000	97	33,2	0,34
Franţa........	55.098.600	10.368.000	40.745.000	74	19,0	0,25
România......	29.496.700	7.134.200	17.694.180	60	21,9	0,36

Considerată pe provinciile istorice cari alcătuesc Cehoslovacia, suprafaţa păduroasă este repartizată în modul următor:

Boemia 5.205,308, ha întindere, 1.571.622 ha pădure, adică 30,2 $^0/_0$.

Moravia şi Silezia 2.672.350 ha întindere, 797.160 ha pădure adică 29,8 $^0/_0$.

Slovacia 4.843.589 ha întindere, 1.658.635 ha pădure, adică 33,8 $^0/_0$.

Rusia sub carpatină 1.263.943 ha întindere, 635.357 ha pădure, adică 50,1 $^0/_0$.

Esenţele ce populează aceste păduri sunt peste 60 $^0/_0$ răşinoase, în care procentul cel mai mare 36,9 $^0/_0$ îl reprezintă molidul.

Urmărind ideia enunţată la început, de a face o paralelă între cele trei ţări, d=l profesor P. Antonescu dă următorul tablou comparativ pe esenţe.

După situaţia dela 31 Decembrie 1928, suprafaţa pădurilor administrate de direcţia generală a pădurilor şi domeniilor Statului se prezintă astfel:

Praha	33.628 ha	Solovar	39.697 ha
Brandýs	28.387 »	Užhorod	97.686 »
Liberec	31.787 »	Bustina	90.773 »
Trěboň	61.184 »	Rachovo	106.620 »
Trýdek	50.241 »	Adamo Brno	6.856 »
Žarnovice	66.584 »	Inspekce Bratislave	949 »
Bàňska Bystřice	76,982 »	Total	746.599 ha
Liptovsky Hradek	55.325 »		

Vorbind despre sistemul de administraţie cehoslovac, d-l profesor P. Antonescu aduce interesante contribuţiuni cari pot folosi ca o îndrumare la nouile modificări ale administraţiei Casei Pădurilor.

Date şi indicaţii asupra amenajamentului, valorificării pădurilor, ridicărilor în plan prin fotogrametrie, etc., precum şi următoarea repartiţie a speciilor în domeniul forestier al Statului:

Molidul	43,7 %	Cer	0,8 %
Fag şi carpin	29,9 %	Larice	0,4 %
Bradul	8,5 %	Div. răşinoase	0,1 %
Pin silvestru	6,8 %	Rarişte	4 %
Stejar	4,8 %	Total	100 %
Frasin, paltin, etc.	1 %		

Din observaţiile conferenţiarului reese că administraţia forestieră cehoslovacă este bine organizată, reuşind să împace nevoile culturale cu spiritul comercial al regiei pusă ca bază a valorificării pădurilor.

Pe de altă parte atenţia deosebită ce se dă construirii drumurilor de scoatere a materialului, precum şi perfecţionata raţionalizare a muncii în fabrici, merită toată admiraţia specialiştilor cari, de ori unde ar veni, vor găsi totdeauna ceva nou de învăţat în Republica Cehoslovacă.

Cu toate acestea e surprinzător faptul că venitul net al acestui domeniu, în anul 1928, a fost numai de 113.196.189,69 lei adică de circa 150 lei la ha sumă cu puţin mai mare decât acea care reprezintă venitul pădurilor noastre în acelaş an (137 lei la ha).

O preocupare interesantă în materie culturală este acum introducerea fagului în masivele quasi pure de molid.

Acestea şi în special cele provenite din plantaţii au suferit un puternic atac al insectei Liparis Monacha din care cauză introducerea foioaselor a fost necesară. De altfel noua orientare a silviculturii cehoslovace e împotriva masivelor pure şi luptă insistent pentru cât mai intimul amestec de specii şi vârste.

In ceiace priveşte pădurile administrate de Stat, statistica din 1 Ianuarie 1929, arată că suprafaţa acestora a crescut în ultimul deceniu astfel:

ŢARA	Procentaj pe esenţe						
	Molid %	Fag şi Carpin %	Pin silvest. %	Stejar %	Larice %	Brad	Diverse %
Cehoslovacia	38,9	20.5	14,1	8,1	1	7,9	9,5
Franţa	3	19	5	29	2	7	35
România	18.7	38	0,3	23	la div.	7	13

Din date prezentate mai sus se vede cât de bine echilibrate sunt esenţele forestiere preţioase din pădurile Cehoslovaciei.

Avantajul nostru în ceeace priveşte stejarul este compensat acolo de procentul dublu, faţă de noi, al molidului.

Situaţia aceasta dovedeşte într'o măsură intervenţia înţeleaptă a cultivatorului care a reuşit să impună o normă în ceeace priveşte repartizarea diverselor esenţe.

Procentual, clasele de vârstă sunt repartizate astfel:

Dela 0 la 1 an . . .	5,03 %	Dela 60 la 80 ani . . .	10.84 %
» 1 la 20 ani . . .	16,20 »	» 80 la 100 ani . . .	14,00 »
» 20 la 40 ani . . .	20.59 »	peste 100 ani , ...	18,30 »
» 40 la 60 ani . . .	14.92 »		

Dacă ţinem seama că la noi repartizarea claselor de vârste[1] — este într'o disproporţie exagerată faţă de Cehoslovacia, putem spune că această ţară şi-a îndrumat clasele de vârstă spre normalizare.

Aici domnul profesor P. Antonescu face câteva consideraţii interesante asupra silviculturii şi în special a amenajamentului, care inteligent şi sistematic aplicat a dus la astfel de rezultate.

Vorbind despre proprietatea forestieră d-sa citează următoarele date:

Pădurile de suprafaţă sub 250 ha reprezintă în total 1.077.961 ha, adică 23,8%.

Cele a căror suprafaţă e cuprinsă între 250 — 500 ha reprezintă 173.041 ha, sau 3,8%.

Iar peste 500 ha, un total de 3.278.423 ha adică 72,4%.

Dacă ne amintim că în Franţa lucrările stau cu totul astfel, proprietatea forestieră fiind divizată într'o foarte mare măsură (aproape 1,5 mil. proprietari de păduri sub 10 ha), ceiace i-a adus pe drept cuvânt numele de proprietate democrată, putem spune că în Cehoslovacia aceasta este prin excelenţă aristocrată.

Statul posedă o suprafaţă de 746.597 ha pădure. Administraţia acesteia se face prin 13 direcţii comparabile celor dela noi, la acestea mai adăogându-se încă o direcţie specială a pădurilor afectate şcoalei de silvicultură.

---

[1] Vezi Raportul general asupra activităţii Casei Pădurilor, în anul 1928 Pag.: 18 — 33.

	Anul 1919	Anul 1929
Moravia şi Silezia.....	38.991 ha	76.470 ha
Boemia	40.063 »	126.802 »
Slovacia	123.355 »	251.521 »
Rusia (subcarpatină)...	291.907 »	291.907 »

Trecând la învăţământul forestier, domnul profesor P. Antonescu insistă asupra organizării studiilor practice dela Facultatea din Brno.

Pădurea afectată şcoalei are o suprafaţă de peste 7000 ha împărţită în 7 brigăzi.

Anul acesta se lucrează la revizuirea amenajamentului acestei păduri. Principiul care se pune acum este exploatarea pe suprafeţe mici, regenerarea naturală, amestecul speciilor şi al vârstelor, în loc de vechiul sistem al exploatărilor rase.

Tendinţa finală este de a se ajunge la exploatări de arbori individuali după metoda lui Gurnand-Bioley.

Conferenţiarul, în partea finală a expunerii sale, se opreşte asupra calităţilor lemnului cehoslovac, industriei şi exportului de lemn, insistând cu deosebire asupra bunelor rezultatele ale raţionalizare muncii.

Insoţită de numeroase proecţiuni, conferinţa d-lui profesor P. Antonescu a dovedit încă odată conştiinciozitatea acestui neobosit înaintaş şi îndrumător al nostru.

In afară de bogăţia materialui, cari din lipsă de timp nu a putut fi utilizat în întregime, conferenţiarul a pus la contribuţie toate cunoştiinţele ştiinţifice şi amintirile sale din recenta vizită făcută în Cehoslovacia.

Pentru auditor, sugestii interesante şi încăodată un exempln de muncă neobosită şi rodnică pe ogorul silviculturii.

Valeriu Dinu

⁂

Varia.

Legea pentru administrarea pădurilor Statului, votată în cursul lunei trecute de Senat a intrat, la începutul lunei Aprilie, în discuţia Camerii.

In ziua de 7 Aprilie, Adunarea deputaţilor a votat-o în total cu bile — 107, contra 10.

Deoarece aici a suferit câteva modificări, ea a trebuit să revină la Senat de unde a eşit la 10 Aprilie 1930, fiind admisă cu 71 contra 1.

Promulgarea ei s'a făcut prin Inaltul Decret Nr. 1.371 din 17 Aprilie 1930.

După 8 zile — 25 Aprilie — a apărut în «Monitorul Oficial» Nr. 20.

Primele numiri — Consilierul Ministerial, Directorul şi Subdirectorul general al Casei Autonome a pădurilor Statului, Directorul Regimului Silvic precum şi o parte din membrii Consiliului de administraţie al C. A. P. S.-ului au fost numiţi în ultimele două zile ale acelei luni.

In numărul viitor al revistei, vom reveni pe larg asupra acestor importante numiri.

*

II. Intre faptele demne de reţinut, petrecute în cursul acestei luni, trebue menţionat în primul rând, un articol al domnului C. Garoflid — fost Ministru al Agriculturii şi Domeniilor — despre Averea Statului. (Ziarul Argus din 14 Aprilie).

Pornind dela premize greşite, domnia sa trage o sumă de concluzii cari pun într'o lumină nefavorabilă administraţia silvică a Statului.

S'a răspuns acestui articol prin ziarul Epoca din 3 Mai 1930, restabilindu-se cu date precise adevărata situaţie.

*

III. Cu ocazia scoaterii la pensie a domnului inginer inspector Constantin Gheorghe, fostul director al Regiunei Buzău, colegii şi foştii săi colaboratori l-au sărbătorit printr'un banchet care a avut loc la Buzău.

Meritele sărbătoritului au fost relevate de către domnii:

Inspector D. Drâmbă—noul director,—sub inspector Ştefănescu, subinspector Gh. Costea şi inginerul pensionar Gh. Crăciunescu.

Din partea funcţionarilor administrativi a vorbit d-l I. Răşcanu.

*

IV. Şcoala de brigadieri silvici din Rădăuţi a organizat tradiţionala sădire a arborilor în oraşul Rădăuţi (28 Aprilie) şi în comuna Horodnicul de jos (29 Aprilie).

Elevii şcoalei au plantat pueţi de: stejar, tei, castan, dud, etc.

Au participat autorităţile şi s'au ţinut cuvântări de către domnii: Gherman şi A. Hulubaş, conductor silvic, cari au explicat importanţa acestei sărbători în desvoltarea respectului şi dragostei pentru pădure.

*

V. Colegul nostru Cezar Cristea a ţinut sub auspiciile «Asociaţiunei corpului didactic Dorohoi» două conferinţe despre marii profesori dispăruţi: Vasile Pârvan şi Vasile Bogrea.

V. D.

RECENZII

Th. Dimitroff.

I. *Asupra seminței câtorva esențe forestiere exotice cultivate în Bulgaria.*

Extras din Anuarul Universității din Sofia, Facultatea Agronomică și Forestieră, v. VII. 1928—1929.

Autorul, profesor de „silvicultură specială" la secția forestieră a Facultății, studiază de multă vreme esențele exotice cultivate în Bulgaria.

Prezenta lucrare este un studiu concis, asupra particularităților fiziologice și morfologice ale semințelor reprezentând 11 principale esențe exotice.

(Pseudotsuga Douglasii, Lindl.; Picea pungens, Engelm.; Larix sibirica, Led.; Cedrus libantica, Trev.; Cedrus atlantica, Man.; Pinus maritima, Poir.; Pinus halepensis, Mil.; Thuja occidentalis, L.; Cupressus sempervirens, L. și Chamaecyparis Lawsoniana, Parl.)

Cercetările despre cari raportează d-l Dimitroff se referă la: dimensiunile conurilor, greutatea absolută a unei mii de semințe, numărul de semințe dintr'un kilogram, procentul de sământă desaripată în raport cu greutatea seminței înaripate, etc.

Deasemeni numeroase încercări asupra facultății și energiei germinative.

Rezultatele acestor cercetări sunt sistematizate în 10 tablouri din care se pot desprinde următoarele observații:

Că cele mai multe dintre semințele studiate au câștigat, în stațiunile de cultură din Bulgaria, proprietăți morfologice normale,

că energia lor germinativă se prezintă, în general, inferioară celei normale și

că unele dintre ele, acelea a căror energie germinativă e mereu slabă, dovedesc o facultate germinativă mai scăzută decât acea normală și un procent mare de semințe rele, în timp ce uneori facultatea lor germinativă este satisfăcătoare dar numai pentru un interval de experiență mai lung.

II. *Publicațiile asupra lui Pinus peuce, dela 1841 până la 1928.* Buletinul Soc. Botanice v. III 1929, Sofia.

Una dintre cele mai importante esențe ale Bulgariei este Pinus peuce, Grsb.

Particularitățile și calitățile acestui arbore preocupă de mult pe autor. In comunicarea de care ne ocupăm domnia sa dă o bibliografie asupra lucrărilor cari privesc această esență.

Sunt 143 lucrări cari dovedesc prin numărul lor importanța mereu crescândă pentru Pinus peuce.

In special Germania este bine reprezentată în această bibliografie, ceiace face pe d-l Dimitroff să deducă efectul pe care l-a avut apelul profesorului din München K. v. Tubeuf asupra substituirii pinului peuce în locul pinului strobus.

Mai mult chiar, trebue adăogat că în Germania s'a început o cultură intensivă a acestuia în locurile unde rugina veziculară (care apare în băşicuţe) a adus mari pagube arboretelor de pinus strobus.

După cercetările prof. Tubeuf, Pinus peuce este imun împotriva acestei maladii.

III. *Contribuţii la studiul facultăţii germinative a seminţei de Pinus peuce.*

Extras din Anuarul Universităţii din Sofia, Facultatea Agronomică şi Forestieră, v. VI, 1927—1928.

Spuneam mai sus că autorul — Th. Dimitroff — este un pasionat cercetător al acestei specii. Lucrările sale începute în 1925 l-au condus la o serie de numeroase observaţii pe cari studiul de faţă le rezumă.

Sunt date de importanţă specială, interesante pentru cercetătorii acestei materii.

In general, concluziile ce se pot trage din constatările minuţioase ale d-lui Dimitroff sunt:

Sămânţa de pin peuce germinează slab, din cauza greşelilor ce se fac în recoltarea, conservarea, prepararea şi modul de întrebuinţare al ei.

Observaţiile merg mai departe şi cer o continuă atenţie pentru sămânţa pusă la germinat şi plantula provenită din ea.

IV. *Cercetări asupra seminţei de pin leucoderm.*

Extras din anuarul Universităţii din Sofia. Facultatea Agronomică şi Forestieră, v. V, 1920—1927.

Pinus leucodermis, Ant. îşi găseşte zona cea mai prielnică de vegetaţie în regiunea cuprinsă între Marea Neagră şi Marea Adriatică, mai ales în partea occidentală a peninsulei Balcanice.

In cea mai mare parte aria lui de vegetaţie se confundă cu aceia a pinului peuce.

Ambele esenţe cresc aici în mod spontan. E interesant de observat că pe câtă vreme Pinus leucodermis mai apare spontan şi'n alte regiuni (munţii Apenini, în Grecia, Jugoslavia) Pinus peuce nu părăseşte graniţa peninsulei Balcanice.

După expresia d-lui profesor Dimitroff, Pinus leucodermis este o esenţă endemică pentru Bulgaria, Jugoslavia, Albania, Grecia şi Italia.

La noi nu există nici ca arbore de import — exotic — nici cel puţin ca o curiozitate a grădinilor botanice.

In Bulgaria este localizat în masivul munţilor Rodopi unde se poate găsi formând arborete pure.

De obiceiu apare în amestec cu pinul silvestru (staţiuni superioare), cu molidul sau pinul peuce, iar în regiuni cu altitudine joasă formează amestec cu bradul şi fagul.

In pădurile de răşinoase el formează totdeauna limita superioară a vegetaţiei. Astfel în munţii Pindului ajunge la 2.200 m altitudine.

In general zona lui de dispersiune se află între 1.500 — 1.900 m altitudine.

In lucrarea domniei sale d-l prof. Dimitroff dă sistematizat şi concis numeroase observaţii asupra seminţei pinului leucoderm.

Schema generală a unor astfel de cercetări am notat-o la începutul acestei recenzii, de aceia nu mai insistăm.

Ca încheiere autorul a adăogat lucrării sale o colecţie de foarte bune poze asupra arboretelor (aspecte), conurilor şi mai ales seminţelor şi carpelelor de pin leucoderm.

Pentru România observaţiile ce recenzăm aici nu prezintă de cât un interes pur documentar, ştiinţific, deoarece la noi nu se ştie mai nimic despre aceste esenţe care ne sunt necunoscute pentru justul motiv că nu cresc nicăeri în ţara noastră.

V. Dinu

M. D. Ruscoff:

Contribuţiuni la cunoaşterea cauzelor neprosperităţii şi depericiunii culturilor de pin de lângă satul Kniajevo (Judeţul Sofia).

62 pagini, în limba bulgară cu un rezumat în limba germană. Sofia 1929.

Cu 40 ani înainte s'au făcut pe muntele Vitoşa, lângă satul Kniajevo, plantaţiuni cu pin silvestru şi pin austriac, culturi cari astăzi sunt în bună parte compromise, din cauza urcării individuale sau pe grupe a arborilor.

Autorul cercetând amănunţit cauzele pentru care aceste culturi nu prosperă în această regiune, cuprinsă dealtfel în zona naturală de vegetaţie a pinului din Balcani, ajunge la concluziunea că insuccesul se datoreşte compactităţii şi impermeabilităţii solului.

Porozitatea şi capacitatea redusă a acestui sol, unită cu gradul său ridicat de aciditate face ca plantaţiunile de pin să aibă o durată (viaţă) scurtă. In oarecare măsură, starea actuală a solului este datorită defrişării şi folosinţei îndelungate a acestui teren ca păşune şi levigaţiei, ce a urmat după despădurirea făcută cu secole înainte.

Pe asemenea soluri culturile de pin nu sunt indicate, deoarece nu pot trăi mai mult de 40 ani; încercări cu specii forestiere cu înrădăcinarea mai superficială ar da poate mai bune rezultate.

D. A. S.

Anuarul Societăţii germane de Dendrologie pe anul 1929, apărut în editura proprie a Societăţii la Thyrow, Kreis Teltow, Germania.

Societatea germană de Dendrologie, înfiinţată în anul 1892 numai cu 107 membri, cuprinde azi 7000 membri. Aceştia sunt silvicultori, horticultori, botanişti, proprietari de păduri chiar şi instituţiuni publice ca: Universităţi, Staţiuni de experimentaţie silvică, administraţii silvice, grădini botanice, etc.

Scopul Societăţii este de a studia şi a cunoaşte sub toate raporturile orice fel de arbori şi tufişuri, a examina valoarea lor şi a da publicităţii rezultatele studiului.

In acest scop se vizitează anual diferitele arborete, grădini şi staţiuni de experimentaţie (botanice şi silvice) şi se dau subvenţii pentru studii şi cercetări ştiinţifice în domeniul dendrologic.

Lucrările se aduc la cunoştinţa membrilor prin anuarul societaţii care apare din an în an.

Anuarul din 1929 aduce în 500 pagini afară de o mulţime de articole strict drendologice şi multe lucrări interesante din domeniul silviculturii. Amintesc pentru a ilustra conţinutul anuarului unele din lucrările mai importante ca specia Tsuga, formele de mlaştină ale molidului, apariţia pinului umbrelă în Asia mică, Pinus Pithyusa şi P. Eldarica. Cultivarea esenţelor exotice (Prof. Geyer, Hann. Münden), despre seriile homoloage ale formelor de Qu. pedunculata, Qu. sessiliflora şi Qu. pubescens; apoi o mulţime de lucrări botanice şi forestiere mai mici, toate scrise de specialişti în domeniul dendrologiei.

Cartea legată se vinde numai membrilor Societăţii. Cotizaţia de membru inclusiv livrarea anuarului este 7.50 Mărci germane. Intrarea în Societatea de Dendrologie, care are membri şi în România, se recomandă tutulor silvicultorilor în interesul lor propriu.

* * *

Nu de mult a apărut *Tabla de materii* a tutulor anuarelor editate de Societatea germană de Dendrologie. Această lucrare publică lista tutulor autorilor respectivi, colaboratorilor din anuarele apărute dela 1892 până la 1925, apoi titlurile celor mai importante publicaţiuni monografice şi în mod deosebit a celor privitoare la cultivarea esenţelor exotice, şi în fine pe vreo 400 pagini numele tutulor pomilor şi arborilor (Bäume und Gehölze) cu variaţiunile, formele şi sinonimele lor. Această tablă de materie este un îndrumător pentru toate chestiunile din domeniul botanicei, silviculturii şi horticulturii.

Poate folosi deopotrivă silvicultorilor, botaniştilor şi horticultorilor.

Publicaţiunea aceasta, de peste 500 pagini, a apărut în editura proprie a Societăţii germane de Dendrologie şi se vinde numai membrilor cu preţul de 9 Mărci germane.

O. Mathias

Ing. Vojtěch Kaisler, profesor la şcoala de ingineri silvici din Praga.

Hrazeni bystřin v Republice Československé.

Corecţiunea torenţilor în Republica Cehoslovacă.

(In limba cehă cu un rezumat în franţuzeşte, editura revistei Lesniká práce, 1928).

Problema corecţiunii torenţilor din Boemia, Moravia şi Silezia pusă din ambele puncte de vedere: technic pur şi forestier, preocupă intens pe autor deşi ea a fost în mare parte rezolvată.

Lucrarea de care ne ocupăm, după o desvoltată expunere a teoriei torenţilor, cu apeluri repetate la Surel, Demontzey şi celelalte autorităţi în această materie, trage cunoscutele concluzii referitoare la: importanţa cunoaşterii regimului apelor de munte, cari pot fi utilizate, după o amenajare prealabilă, ca drumuri de transport a materialului; condiţiile de fixare ale solurilor de munte pentru asigurarea debitului quasi constant (asigurarea deci, a mijloacelor de transport), etc.

După descrierea caracteristicilor torenţilor, conchide că lucrările inginerului trebue să urmărească următoarele scopuri:

1. micşorarea viiturilor mari şi a scurgerii lor rapide;
2. fixarea solului de munte acolo unde el a fost deja turburat de torent şi
3. protecţiunea solului acolo unde el s'a menţinut sau este ameninţat.

Pentru punctul 1 singura soluţie este amenajarea sistematică a pădurilor, în sprijinul acestei afirmaţii autorul citează pe dr. Engler şi dr. Burger.

Această amenajare în afară de faptul că măreşte suprafaţa păduroasă, deci venitul, influenţează favorabil regimul apelor.

In ceiace priveşte rezolvarea celorlalte puncte, ea se face prin metodele clasice.

Desvoltarea torenţilor, caracterul şi efectele lor depind de multiple circumstanţe. Sunt de reţinut: condiţiile orografice, hidrologice, forestiere şi abia în ultimul rang cele geologice, la cari câteodată trebue adăogată influenţa structurii petrografice a perimetrului precipitaţiunilor.

O diagramă alcătuită de către d-l Kaisler, arată în detaliu influenţa acestor factori în desvoltarea torenţilor din munţii Boemiei Sileziei şi din Moravia.

Din examinarea tutulor condiţiilor locale, autorul conchide că lucrările pentru corecţiunea torenţilor trebuesc executate în zona inferioară a acestora, ceiace ia caracterul amenajerii apelor.

Ca încheiere, rezultatele lucrărilor executate de technicienii cehoslovaci, ilustrate prin numeroase clişee — foarte reuşite de altfel — dovedesc succesul iniţiativei şi eforturilor silvicultorilor cari împlinesc aproape o jumătate secol de activitate în acest domeniu.

V. Dinu

REVISTA REVISTELOR

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

Februarie 1930.

L. Lavauden.

Le problème forestier colonial.

Problema forestieră colonială.

D-l Lavauden reia problema pădurilor coloniale arătând, că metoda de preferat pentru transformarea acestor păduri este metoda naturală. O degajare de seminţiş este mult mai economică şi mai eficace, decât o plantaţie.

Bineînţeles că modalităţile de exploatare vor varia aproape la infinit, după soluri, condiţiunile locale de climat, esenţe şi scopurile economice urmărite. Baza întregului sistem rămâne însă exploatarea intensivă a lemnului de mică valoare. Acesta este fondul oricărei silviculturi tropicale.

Şi cum această operaţie nu este rentabilă, singura soluţie pentru a se ajunge la conversiunea pădurilor tropicale este regia forestieră.

In orice caz silvicultorul trebue să precedeze pe exploatator şi nu să-l urmeze de departe, cum se întâmplă prea adesea.

In general lemnul din pădurile coloniale nu e bine cunoscut, întâi din cauza nenumăratelor specii şi apoi din cauza numelor absolut improprii, ce se dau în comerţ lemnelor coloniale. Remediul ar fi să se dea lemnelor denumirea lor botanică.

Faptul că Franţa importă anual 3 milioane m^3 lemn de lucru, a făcut să se nască ideia falsă, că acest deficit s'ar putea complecta din pădurile coloniale. Ideia este greşită, pentrucă lemnul din colonii nu poate înlocui pe cel european La aceasta se mai adaugă faptul, că exploatatorii improvizaţi ai pădurilor coloniale nu ţin seamă nici de sezonul exploatării, nici de lună, care—sub tropice—are o influenţă reală asupra lemnului, tăerea trebuind a fi făcută, când luna descreşte.

Ţinând socoteală că prea adesea lemnul se debitează verde, imediat după tăere, se poate închipui ce e de aşteptat dela colonii!

Dacă pădurile tropicale n'au mare importanţă în ce priveşte producţia unui bun material lemnos, în schimb au o mare influenţă asupra climatului local. Cu toate că cei mai mulţi meteorologişti nu vor să atribue pădurilor o influenţă asupra climatului general, e de întrebat unde încetează limita dintre climatul local şi cel general, dacă ne referim la imensele suprafeţe păduroase distruse în Africa, prin acţiunea omului şi a focului.

Nu se poate nega regresiunea pădurii africane şi ca urmare uscarea treptată şi simţitoare a continentului. Numai în

Madagascar s'au distrus prin foc—în ultimii 20 ani—4 milioane ha pădure(!) şi... autorul nu-şi poate ascunde amărăciunea, că de când s'a anexat la Franţa această insulă pădurea a dat mereu înapoi.

Pardé.

Voyage à l'occasion du congrès international de Stockholm.

Voiaj cu ocazia congresului internaţional din Stockholm.

Făcând parte din delegaţia franceză la congresul staţiunilor de cercetări forestiere dela Stockholm, din Iulie 1929, autorul a cules unele date asupra pădurilor Suediei. D-sa menţionează numai, diferitele pieţe de încercare vizitate de excursionişti şi conchide, că rezultatele experienţelor întreprinse în Suedia nu se pot aplica în toate ţările.

Dacă răritura foarte puternică poate da rezultate bune în Nordul Europei, nu este acelaş lucru în regiunile meridionale. De asemenea, dacă arderea crăcilor şi buruenilor, cum şi incendiile ameliorează solurile umede din Suedia, favorizând regenerarea pădurilor, lucrul nu se verifică aiurea.

In general solul Suediei este format în cea mai mare parte din morene pietroase şi pe unele locuri calcare, destul de fertile şi din pământuri argiloase.

Producţia pădurilor este slabă şi regenerarea se face încet şi greu, din cauză că pământul vegetal—ca urmare a climatului—se formează şi se reînoeşte încet şi dificil. Pârjolirea şi incendiul (accidental) activează această formaţie şi reînoire. De asemenea răriturile puternice şi prezenţa mesteacănului în amestec influenţează din acest punct de vedere.

Un factor important al climatului Suediei este lumina. Razele soarelui, căzând mai oblic, decât în ţările meridionale, lumina pătrunde mai uşor sub arbori, cel puţin pe marginea luminişurilor.

După compoziţia botanică a păturii vii, pădurile Suediei sunt clasate în 3 tipuri: *A)* Păduri bogate în licheni. *B)* Păduri cu predominanţa hylocomiului şi *C)* Păduri, în cari predomină sphagnum şi polytrichium.

Esenţele sociale în Suedia sunt: pinul silvestru, molidul (picea excelsa) şi mesteacănul.

In locurile umede molidul se regenerează şi prin marcotaj (butaşi).

Mesteacănul, este o esenţă socială, care în unele locuri formează chiar arborete pure. Exercită o acţiune binefăcătoare asupra humusului. Este ultimul arbore, ce se întâlneşte în munte, bineînţeles pipernicit. Esenţele exotice intră rar în compoziţia arboretelor din Suedia.

Pădurile sunt tratate în general în codru regulat şi grădinărit. Totuşi unul din caracterele cele mai izbitoare ale pădurii suedeze este lipsa aproape completă a arborilor groşi. De altfel volumul materialului lemnos la hectar este în mediu numai de 75 m^3.

Regenerarea naturală se face prin tăere unică sau tăeri progresive. Totdeauna trebue însă precedată de o pregătire a solului. Când regenerarea naturală nu e suficientă, se procedează la însemânţare artificială.

In ce priveşte tăerile de ameliorare, există un regulament special de exploatare! Ele se fac rar şi la intervale prea lungi. Utilizarea în fabricile de hârtie a lemnului de mici dimensiuni va determina facerea răriturilor la intervale mai mici (la 10 ani).

Géneau.

Ventes des coupes de bois en 1929. (In Franţa).

Vânzarea parchetelor în 1929.

A scăzut—faţă de 1928—preţul lemnului de cherestea (răşinoase) şi s'a urcat preţul foioaselor (stejar, fag şi frasin).

Cauzele acestor fluctuaţii sunt de ordin local şi general. Printre cauzele de ordin general se consideră epuizarea progresivă a pădurilor particulare, cari dădeau comerţului lemn de foioase şi marele export al Rusiei, care a invadat cu cherestea piaţa Angliei.

N. N. Car.

L'ECHO FORESTIER

Martie 1930.

La production, le commerce et l'organisation dans les divers pays.

Producţia, comerţul şi organizarea în diferitele ţări — Germania —.

Pentru documentarea cititorilor săi, revista, aduce o serie de date asupra Germaniei, extrase din: Endres (Forstpolitik), Dr. A. Iacobs (Wirtschaftshefte der Frankfürter Zeitung No. 3/1928 şi alţii). Reţinem:

Germania are 26,6% din suprafaţa totală a ţării (12.587.025 ha) acoperită cu pădure. Raportată la numărul locuitorilor această suprafaţă revine la abia 20 ha pentru 100 locuitori, ceiace înseamnă un deficit permanent în producţia anuală şi deci o imperioasă nevoe de import.

Aceasta explică şi locul important (al doilea în Europa) pe care-l ocupă Germania în comerţul lemnului (import). Detalii asupra cantităţilor importate (pe sorturi şi provenienţe) valoarea lor şi variaţiile preţurilor pe piaţa Berlinului.

P. Dutilloy.

La forêt et le reboisement.

Pădurea şi împădurirea.

Câteva cuvinte asupra incendiilor. Cauzelor lor, asigurări, etc.

* * *

La forêt et les inondations du Midi.

Pădurea şi inundaţiile din Sud-Est.

O hartă a regiunii distruse de recentele inundaţii, cu note asupra fiecărui râu şi departamentelor cari au suferit din cauza despăduririlor.

D-l André I. Connord, referindu-se la acest dezastru, are cuvinte tari împotriva celor cari au despădurit coastele dealurilor, rămase în voia torenţilor, precum şi a conducătorilor Franţei cari nu au prevăzut această nenorocire.

Diverse note asupra comerţului de lemn, congresului carbonului vegetal, piaţa lemnului, etc.

V. D.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Februarie 1930.

H. Badoux.

Le mélèze en Suisse (Suite et fin).

Laricea în Elveţia.

Laricea a fost puţin studiată până în prezent. In literatura forestieră se găsesc puţine lucrări care să se ocupe de ea. De câţiva ani lemnul său întrebuinţându-se din ce în ce mai mult, a început a atrage atenţia cercetătorilor.

Staţiunea federală de cercetări forestiere şi-a propus să studieze laricea din următoarele trei puncte de vedere:

1. al tratamentului şi creşterii în arborete pure sau amestecate.
2. al regenerării.

3. al trecerii vitelor, în vederea împădurirei livezelor cu larice.

In acest scop s'a fixat la diverse altitudini 17 pieţe de experienţă.

M. Petitmermet.

Un séjour en Nouvelle Angleterre. <Etats Unis d'Amérique>. <Impressions forestières>.

O şedere în Noua Anglie <Statele-Unite ale Americei>.

Din multele şi interesantele impresiuni forestiere căpătate de autor de data aceasta, două se evidenţiază mai mult:

«Pack Forest» şi «Rangerschool». Pack Forest, situat lângă oraşul Warrensburgh, este o suprafaţă păduroasă de 988 ha. A fost donat de Pack, un mare comerciant de lemne, Universităţii din Syracusa, cu scopul de a se face cercetări ştiinţifice forestiere. Esenţa cea mai răspândită este Pinus strobus, care se află aici în optimul său.

Rangerschool se află pe marginea lacului Cranberry. Este o şcoală unică în Statele-Unite, cu menirea de a pregăti pe «rangers», ajutoare preţioase ale corpului forestier. O pădure de 730 ha stă la dispoziţia şcoalei pentru instrucţia practică a elevilor.

Eric Badoux, inginer forestier.

De Malmö à O̊re, à travers la forêt suédoise <suite et fin>.

Dela Malmö la O̊re, prin pădurea suedeză.

Suedia posedă o reţea foarte întinsă de fluvii şi râuri plutabile. Omul a făcut lucrări mari pentru amenajarea lor în vederea transportului lemnelor prin plutire. Se remarcă bazinul Angermanälven printre cele mai înzestrate în această privinţă. Numai această regiune are 3720 km cale plutabilă.

Industria cherestelei în Suedia s'a desvoltat mai mult începând dela 1850, ajungând în 1924 să aibă 1185 gatere, care întrebuinţa 42.635 lucrători.

O industrie care s'a desvoltat intens este a fabricării hârtiei. Anual se produce 400—500.000 tone hârtie. Din aceasta $^2/_3$ se exportă

Desvoltarea acestor industrii o explicăm astfel: pădurea suedeză are 83 % numai răşinoase.

At. V. Răd.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Nr. 3, Februarie 1930.

I. Fröhlich :

Einiges über den Fichtenreinbestand und seine natürliche Wiederverjüngung im Optimalgebiete der Fichte.

Ceva despre arboretul pur de molid şi regenerarea sa naturală în zona optimă a molidului.

Ridicându-se împotriva unor păreri dominante din silvicultura occidentală asupra regenerării naturale a molidului, autorul arată că, în zona sa de vegetaţie optimă, aceasta dă naştere la arborete pure de mare întindere, cari nu cunosc calamităţile de insecte sau ciuperci. Regenerarea sa se face aci pe cale naturală, cu uşurinţă în locurile dezgolite sau exploatate prin grădinărit neregulat, însă greu sub acoperiş plin.

Intrucât observaţiunile sunt făcute în ţinuturi din Ţara Românească, se recomandă cu căldură citirea în original a articolului de faţă. Suntem siguri că va determina şi pe alţi valoroşi silvicultori români să-şi publice observaţiunile domniilor lor, contribuind astfel la monografia acestui mărgăritar al pădurilor româneşti.

Hauptfleisch :

Pflanzenkrankheiten und Welthandel.

Bolile plantelor şi comerţul internaţional.

Se ştie că mulţi paraziţi animali şi vegetali au fost introduşi în unele regiuni odată cu plantele sau animalele noui aduse aci. In articolul de faţă, autorul arată pretenţiunile comerţului internaţional în această privinţă, născute din nevoia de apărare.

No. 4, Februarie 15.

Hohnadel :

Die Rationalisierung der forstlichen Produktionstechnik.

Raţionalizarea producţiunii forestiere.

Referitor la problema raţionalizări producţiunii forestiere, autorul descrie metoda mecanizată a creşterii pueţilor în ghiveciu ⟨Schachtelpflanzung⟩ şi discută pe larg technica măsurătorii capacităţii de producţie a pădurii. In metodele confuze de regenerare obişnuite nu se poate distinge în procesul producţiunii contribuţia datorită calităţilor individuale ale arborilor deoparte şi a împrejurărilor staţionale de altă parte.

Metoda amintită mai sus, prin uniformitatea condiţiunilor de creştere ce o organizează, dă posibilitatea sortării pueţilor numai după calităţile lor individuale de creştere. Raţionalizarea apoi nu este posibilă fără o concepţie contabilicească şi în conducerea gospodării silvice. Vechile procedee pentru determinarea masei şi a valorii arboretelor nu mai sunt îndestulătoare.

Vanselow :

Die Waldbaulehre in 16 Jahrhundert.

Doctrina silvică în secolul al 16-lea.

In afara numeroaselor ordonanţe forestiere aşa de caracteristice secolului al şasesprezecelea şi a chestiunilor forestiere din literatura de învăţăminte enciclopedice ⟨Hausväterliteratur⟩ autorul socoteşte lucrarea lui Noe Meurer: Das Buch eines Juristen, ca cea mai importantă şi dă asupra sa o privire sistematică.

I. C. Dem.

CENTRALBLATT f. d. GESAMTE FORSTWESEN.

Viena, Nr. 2.

Jul. Fröhlich.

Pădurea virgină din S.-E. Europei şi transformarea sa în pădure cultivată.

Urmarea şi sfârşitul interesantului articol asupra pădurilor virgine din Carpaţi şi Bosnia, datorit d-lui inginer Frőhlich din Reghin ⟨Transilvania⟩. Din concluziunile autorului reţinem următoarele:

Pădurea virgină din S.-E. Europei este formată din clase de grosimi şi în consecinţă din clase de vârste foarte diferite. Cu toată această neregularitate, coronamentul este în genere închis, caracter care deosebeşte pădurea virgină de codrul grădinărit. Depericiunea naturală a arborilor are loc individual — mai rar în pâlcuri — iar regenerare urmează în acelaş fel; regenerări pe suprafeţe întinse au loc numai în urma unor catastrofe naturale, incendii, furtuni.

Arborete pure se întâlnesc destul de des în asemenea păduri, în special de fag şi răşinoase; totuşi cea mai mare extensiune o au arboretele amestecate, de fag, molift şi brad.

Lemnul de cea mai bună calitate este produs în arboretele pure sau în pâlcurile formate din o singură specie ⟨molid de rezonanţă, fag alb⟩.

Transformarea pădurii virgine în pădure cultivată se face aplicând tratamentele cele mai apropiate de legile naturii, grădinăritul sau tăerile succesive şi făcând la nevoe complectări prin plantaţiuni. Pădurile virgine de răşinoase se pot transforma în păduri cultivate şi pe cale de tăeri rase în fâşii, nu prea late, şi genera prin plantaţiuni; cele de fag prin aplicarea tăierilor succesive, complectate cu tăeri în ochiuri.

Cronică forestieră, recenzii, comunicări.

D. A. S.

ZEITSCHRIFT FUR FORST-UND JAGDWESEN.

Ianuarie, 1930.

Dr. W. Schmidt u. W. Hildebrandt.

Rationelle Forstsaatgutreinigung.

Curăţirea raţioanală a seminţelor (cu urmare).

Curăţirea raţională a seminţelor are scopul de a da un material de însămânţat cu un procent germinativ cât mai ridicat şi deci de o valoare mare economică. Calitatea materialului de însămânţat este în funcţie de proprietăţile interne ale seminţelor şi de technica întrebuinţată la manipularea lor.

Technica actuală întrebuinţată în semintării ne furnizează în multe cazuri seminţe cu un procent de germinaţie destul de scăzut, ea nereuşind să elimine toate seminţele negerminabile din materialul de semănat.

In cazul seminţelor aripate (răşinoase) prima operaţiune, căreia trebue să i se dea o importanţă deosebită, este complecta deslipire a aripei de sământă.

Numai după ce desariparea s'a făcut în condiţiuni bune, se poate apoi cu ajutorul curentului de aer curăţi perfect seminţele bune de cele «goale».

Metoadele primitive de desaripare (desfacerea aripei prin frecare între mâini, sau prin baterea seminţelor în saci) sunt imperfecte nepermiţând mai apoi curăţirea raţională a seminţelor, ceeace se înlătură atunci când se întrebuinţează maşinile de desaripat. Date instructive prezentate în lucrare ne demonstrează imperioasa utilitate a maşiniior de acest gen.

Prof. H. Weber-Giessen.

Zum „Neuaufbau der Deutschen Forstwissenschaft».

Relativ la «Reconstituirea ştiinţei forestiere germane».

In acest articol autorul face o serie de observaţiuni critice la broşura prof. Christoph Wagner, ce are titlul de mai sus.

In broşura prof. Wagner se definesc întâi noţiunile de economie şi ştiinţă, se separă econonia de technică, după care apoi se face o împărţire a ştiinţei forestiere în 2 mari grupe:

A) Ştiinţe fundamentale din cari unele se ocupă cu producţia iar altele cu descoperirea şi valorificarea elementelor de producţie.

B) Ştiinţe de sinteză cari au ca obiect unitatea economică, regularea continuităţei producţiunei şi înjghebarea technică a economiei.

In această împărţire prof. Weber observă cu adevărat că Wagner nu ţine cont de toate disciplinele enciclopediei forestiere, eliminând dintre ştiinţele fundamentale acelea cari studiază factorii de producţiune.

Pe de altă parte împărţirea sa duce la scindarea unor discipline a căror unitate e consacrată de ex. cum ar fi amenajamentul, etc., şi a căror capitole se împart le diferitele subdiviziunei ale grupelor arătate mai sus.

Prof. d-r Martin.

Auvendung der geschichtlichen Methode auf die Forstwirtschaft. Die Verzinsung des Vorrats.

Dobânda materialului lemnos.

Materialul lemnos, care reprezintă în economia forestieră o aşa de mare valoare, trebue să aducă o dobândă corespunzătoare. Pentru calculul ei nu intră în aceiaşi măsură, ca la alte operaţiuni financiare raţionamentul strict matematic din cauza condiţiunilor speciale ale producţiunei forestiere.

Dobânda capitalului lemnos este mică din cauza siguranţei, pe care acesta o prezintă, duratei sale lungi şi acţiunei neîntrerupte a pădurei. Ea este variabilă cu timpul, având un mers ascendent odată cu intensificarea producţiunei. Dobânda este mai departe diferită după specie, forme de arborete, revoluţie, etc.

Actuala stare a dobânzilor nu poate fi explicată decât prin urmărirea istorică a concepţiilor economice şi a desvoltărei gospodăriei forestiere. (Articolul urmează).

O. Humell.

Ein Beitrag zur Frage der vegetativen Vermehrung der Waldbäume durch Stecklinge.

Contribuţie la studiul înmulţirei vegetative a arborilor forestieri prin butaşi.

Autorul comunică rezultatele experienţelor prof. Kendiani din Georgia, care studiind înmulţirea vegetativă prin butaşi a speciilor forestiere, găseşte că în condiţiuni favorabile şi folosind lujerii anuali incomplect lignificaţi, specii de răşinoase şi foioase (cari se credeau că pe această cale nu se poate înmulţi), se înrădăcinează şi se dezvoltă, de exmplu: molidul, bradul, stejarul. fagul, frasinul, etc.

Februarie 1930

Dr. F. Schwerdtfeger.

Beobachtungen und Untersuchungen zur Biologie und Bekämpfung des Kieferspanners während des Frassjahres 1929 in der Setzlinger Heide.

Observaţiuni şi cercetări relative la Biologia şi combaterea lui Bupalus pinearius L. făcute în timpul calamităţei din 1929, în pădurile din Magdeburg.

In pădurile de pin din Magdeburg s'a ivit încă din anul 1927 o calamitate de fluturi (Bupalus) care s'a întins pe o suprafaţă aproximativă de 5000 ha şi cu carie ocazie s'au făcut de autor o serie de observaţiuni şi cercetări după metode cât mai exacte şi bine controlate, spre a se verifica cele afirmate în literatură asupra vieţei şi atacului lui Bupalus. Pentru ca să se vadă legătura între factorii atmosferici şi apariţia fluturilor se întind deasupra păturei moarte pânze, sub care se prind fluturii ce ies din cocoanele aflate în acest strat şi se numără, se dovedeşte că variaţiunile de temperatura aerului dela zi la alta nu influenţează eşirea fluturilor din cocon. Intinderea atacului şi influenţa factorilor atmosferici asupra desvoltărei sale se face după cantitatea de excremente ale larvelor care se lasă din coronament pe sol, şi care ne dă un bun indiciu asupra numărului larvelor.

Dr. W. Schneidt.

Rationelle Forstraatgutreinigung.

Curăţirea raţională a seminţelor (urmare şi sfârşit).

Odată desariparea efectuată în bune condiţiuni se poate trece la curăţirea seminţei, pentru care operaţiune ne stau la dispoziţie diferite procedee necesare bazate pe sortarea prin vânt şi site, a căror eficacitate e studiată cu amănunţime. **Dr. C. G.**

SILVA

No. 5, Ianuarie

V. Dietrich.

Zuwachsförderung.

Stimularea creşterilor.

Autorul afirmă că ţelul suprem al activităţii noastre culturale în păduri a fost şi trebue să fie susţinerea şi stimularea creşterilor. Ca măsuri principale, spre atingerea acestui scop, consideră: alegerea judicioasă a speciilor cu care operăm şi a tratamentelor pe cari le aplicăm şi apoi instalarea şi conducerea potrivită a arboretelor. Sporirea producţiunii—fără compromiterea puterii productive a solului—o vom obţine de sigur şi prin aplicarea acelor măsuri culturale, cari au drept obiect reducerea revoluţiunilor. Cestiunea însă întrucât aceste din urmă sunt şi eficace este foarte mult controversată. Dietrich cu drept cuvânt susţine că nu presupuneri ci dovezi exacte trebue să ne călăuzească în deslegarea chestiunii. Exprimându-se astfel, are în vedere mai ales pe autorul acelui „Schnellwuchsbetrieb" (tratamentul creşterilor forţate), despre care s'a relatat în diferite rânduri în „Revista Pădurilor" de profesorul Dr. Gehrhardt. Ii se reproşază acestuia că concluziunile lui sunt bazate pe cercetări prea puţin numeroase, că ele nu permit generalizările preconizate şi mai ales nu justifică reducţiunea sistematică şi radicală—prin tăerile intermediare—a indivizilor ce constitue un arboret. Dietrich pune mai mare preţ — în vederea sporirii producţiunii arboretelor — pe felul cum ele se instalează, decât pe energia cu care sunt supuse tăerilor intermediare. Fără a tăgădui că în unele cazuri rărituri energice — cum se practică mai ales în Danemarca — au avut înrâuriri fericite asupra desvoltării arboretelor astfel tratate, totuşi crede că optimul producţiunei totale în genere numai atunci este asigurat, când acele tăeri se menţin în anumite limite şi când ele se repetă mai des, cu alte cuvinte când reducţiunea elementelor constitutive ale unui arboret este lentă şi moderată. Punctul de vedere al lui Dietrich, este acel al staţiunilor de experimentaţie germane cari, sprijinindu-se pe observaţiuni de 3, 4 şi chiar 5 decenii, afirmă că caracterul răriturilor, în ce priveşte randamentul total, este prea puţin hotărâtor din punctul de vedere cantitativ şi hotărâtor numai într'o anumită măsură în ce priveşte ameliorarea calităţilor technice ale arborilor. Această părere a lui o sprijină printr'o serie de cifre şi multiple exemple. Totuşi, nici din laborioasele cercetări ale staţiunilor pomenite Dietrich nu vrea să deducă reguli generale, aplicabile ori când şi ori unde. Cu drept cuvânt îi e teamă de generalizări şi cu drept cuvânt insistă mai ales asupra înrâuririlor fatale ce ar putea avea rărituri prea energice asupra facultăţilor productive ale solului. Iată cum îşi termină expunerea sa prea interesantă: Ce trebue să reţie silvicultorul cu pregătire academică din teoriile asupra răriturilor? Nu reguli de meseriaşi, ci necesitatea de a cerceta şi a pătrunde condiţiunile staţionale locale de a aprecia cum trebue nevoile culturale ale arboretelor. Astfel pregătit va proceda când mai îndrăsneţ, când mai cu prudenţă, va da precăderea într'un loc aşa ziselor rărituri «par la haut», iar înt'altul celor botezate «par le bas», iar va căuta întotdeauna a da atenţia potrivită tutulor elementelor constitutive ale arboretelor, fără a se opri în special—cazul lui Gehrhardt şi al altora—asupra cutăreia sau cutăreia categorii.

Nr. 6/7 Februarie.

Privatdozent Dr. F. K. Hartmann. Oberförster.

Ueber Boden- u. Vegetationsklimax, Wald u. Bodentypen.

Despre «climax-ul» solului şi al vegetaţiunei şi despre tipuri de păduri şi de arborete.

Prin «climax» se înţelege punctul culminant în mersul evolutiv al unor transformări succesive. Solul de ex., sub înrâuriri climaterice, se îndreaptă către un climat, asociaţiunile vegetative asemenea. Autorul insistă asupra necesităţii ca ştiinţele zise aplicate să rămâe tot mereu în contact cu ştiinţa pură.

Aceasta la rândul ei poate profita de îndemnurile pornite dela cea dintâi. Şi studiul culturei pădurilor nu poate decât profita păstrând legătura strânsă cu ştiinţele fundamentale: ecologia şi sociologia plantelor, pedologia şi climatologia. Pornind dela asemenea consideraţiuni.

Hartmann ne arată valoarea practică ce are pentru silvicultor studiul evoluţiunei naturale a solului şi a păturei vegetative (silvice) de pe el pentru a-l feri în practica silvică de greşeli fundamentale.

Nr. 7 Februarie.

Dr. V. v. Butovitsch.

Einige Bemerkungen über die an Weymouths- Kiefer vorkommenden Schädlinge.

Unele observaţiuni despre insectele vătămătoare ce se găsesc pe pinul strob.

De reţinut faptul că în mod excepţional Hylobius abietis îşi depune ouăle chiar în tulpinele pinului strob. Se ştie că în mod normal substratul ce-şi alege în acest scop sunt rădăcinile deperisante ale răşinoaselor de curând exploatate.

Nr. 8, Februarie.

Hofman, Oberforstrat. Stuttgart.

Die «Freie Durchforstung» von Dr. Heck u. sein «Schönheitsgesetz».

«Răritura izolatoare», de D-r Heck şi «legea lui estetică».

D-r Heck a imaginat o modalitate de rărire a arboretelor care se bazează pe alegerea şi izolarea treptată a arborilor celor mai frumoşi, înalţi şi fără defecte (arbori α). Heck pretinde a fi obţinut pe această cale rezultate superioare faţă de alte metode de rărire. Autorul articolului combate teoriile lui Heck şi crede că metoda lui—la un moment dat acceptată de unele cercuri—în curând nu va avea decât valoare istorică.

Nr. 9, Februarie.

Prof. Dr. Mayer-Wegelin, Hann. Münden.

Zweckmäsige Nutzholzaushaltung.

Fasonarea şi sortarea raţională a lemnului de lucru.

Pe când sortarea lemnului de lucru altădată avea ca normă întrebuinţarea cea mai profitabilă—se vorbea de ex. de lemn de cherestea, de lemn de traverse, de lemn pentru stâlpi de mine, de lemn pentru fabricarea hârtiei, de lemn de rezonanţă, etc. etc., azi clasarea lui se face după proprietăţi naturale care îi determină valoarea. Cauza explicativă? Lemnul aşa zis de lucru, astăzi are întrebuinţări aşa de variate încât silvicultorul nu le poate cunoaşte toate, mai cu seamă că ele sunt supuse unor schimbări continue. Fasonarea şi sortarea însă trebue să se rezime pe cât posibil pe caractere inva-

BIBLIOTECA CENTRALĂ a „ASOCIAŢIUNII" SIBIIU

riabile ale lemnului. Proprietatea care face lemnul apt în rândul întâi şi în măsură cea mai largă a fi întrebuinţat ca lemn de lucru, este una de ordin negativ: lipsă de crăci, mai ales lipsă de noduri interioare. Posibilitatea de a conchide din caracterele exterioare asupra nodosităţii lemnului există. Autorul desvoltă aceste idei şi dă exemple multiple prin care se confirmă cele susţinute de dânsul.

Nr. 9, Februarie.

Prof. Dr. Franz Dochow, Heidelberg.

Der Begriff: Wald.

Noţiunea: «Pădurea»

Autorul, colaboratorul juridic al Silvei, amintind dificultatea cunoscută de a găsi o definiţiune precisă a cuvântului pădure, face propunerea a adopta o definiţiune negativă şi spune: Pădurea este o suprafaţă populată cu arbori de pădure şi care nu poate fi caracterizată nici ca lan agricol, nici ca suhat sau fâneţe, nici ca pământ neproductiv. Găsesc că nici această definiţiune nu poate mulţumi, deoarece, pentru a explica ce este pădurea, cuvântul de definit este repetat în definiţiunea propusă.

⁂

FORSTARCHIV.

Nr. 2.

M. Wolf.

Dr. N. Krause. O biografie a unui valoros entomolog, a cărui moarte lipseşte revista de un preţios colaborator.

H. H. Hilf.

Die Bedeutung der angewandten Psychologie für die Forstwirtschaft.

Insemnătatea psichologiei aplicate pentru silvicultură.

Articol în continuare în care ni se vorbeşte de origina cusururilor sufleteşti şi modul de a le înlătura, de tipuri de înclinări şi metodele de cercetarea caracterelor şi în fine despre psychotechnică şi importanţa sa pentru administraţie şi organizarea lucrului în exploatările forestiere.

J. Bungert.

Die neue preussische Betriebsregelungsanweisung.

Noile instrucţiuni de amenajament prusiane.

Metoda a rămas aceiaşi, pe clase de vârstă; în mici detalii sunt unele modificări ca de ex. la detaliarea suprafeţelor sau la exploatarea obligatorie a arboretelor care au ajuns vârsta anilor revoluţiei.

Karl Graumann.

Beitrag zur Betriebsstatistik des Oberförsters.

Contribuţiuni la statistica exploatărilor ocolului.

Note — din păcate prea sumare — pentru a întocmi sub formă tabelară indicaţiuni asupra rezultatului exploatărilor la ha, timpul de lucru pentru diverse lucrări, costul de producţie, etc.

Nr. 3.

G. Hackmann.

Stand der Humusforschung.

Stadiul actual al cercetărilor asupra humusului.

E vorba de compoziţia humusului şi anume de felul cum se asociază resturile vegetale cu părţi minerale ca să-i dea naştere.

E. Strechlke.

Der Haushalt der preussichen Staatsforstverwaltung für 1930.

Bugetul administraţiei forestiere prusiene pe 1930.

Se prezintă în scădere faţă de 1929. Marchează 191 milioane mărci (8 miliarde lei) la încasări şi 139 milioane mărci de cheltueli, 52,6 venit net (2,2 miliarde lei).

Abetz.

Jahresbericht der Oesterichischen Bundesforste für das Jahr. 1928.

Situaţia pădurilor statului austriac.

Se ştie că ele se administrează pe baza unei legi de comercializare. Dispozitivul acestei lucrări, care nu apare detaliat în articol, ar putea interesa şi administraţia noastră. In tot cazul ea dă o socoteală asupra rezultatului administraţiei aşa cum se obişnuia în vechea formă de administraţie, dar şi o socoteală comercială alături, cu bilanţ şi cont de profit şi pierdere.

H. Wegener-Fulda.

Einschränkung und Konzentrierung waldbaulicher Versuche.

Limitarea şi concentrarea cercetărilor silvice.

Se cere ca în administraţie să se lucreze după metode verificate, să se facă mai puţine încercări de către ocoale, ele să fie făcute numai de insituţiuni speciale.

Nr. 4.

F. W. Hennig.

Der Wert der Zapfen aus kahlgefressenen Kiefernbeständen.

Valoarea conurilor din arboretele de pin cari au fost defoliate de insecte.

Chiar şi conurile din arboretele de pin cari au fost puternic defoliate conţin o sămânţă cu calităţi ireproşabile şi e locul să fie recoltate.

Karl Graumann.

Bildstatistik der örtlichen Forstverwaltung.

Statistica industrială a ocolului.

Studiu în continuare. E vorba de a reprezenta grafic datele statistice asupra tuturor faptelor ce intervin în viaţa ocolului.

A. Mengel.

Beitrag zum Verschulverfahren.

Contribuţiuni la technica repicării.

V. N. S.

SCHWEIZERISCHE ZEITSCHRIFT FÜR FORSTWESEN.

Februarie, 1930.

F. Stoeckle.

Bisherige Ergebnisse und neue Ziele der Mittelwaldumwandlungen im Kanton Baselland.

Rezultatele obţinute şi scopurile urmărite în conversiunea crângurilor compuse din Cantonul Basselland.

Faţă de greutăţile crescânde, ce întâmpină consumul lemnului de foc în ţările din Europa de West, întrebuinţarea gazului şi a electricităţii la încălzit) silvicultorii elveţieni cercetează cu toată seriozitatea convertirea crângurilor compuse şi simple în codru.

Excursia făcută sub auspiciile societăţii lor, în cursul lunei August 1929, în cantonul Baselland, unde se lucrează la convertirea crângurilor compuse şi simple din 1872, face parte din cadrul acestor preocupări.

Pădurile din acest ţinut (250—1200 m altitudine) sunt formate din fag în amestec cu stejar, frasin, ulm, tei, paltin şi ceva brad cu mofift şi pin. Au climă dulce (în cantonul Baselland creşte via) cu umiditate din precipitaţiuni, cuprinsă între 800—1200 m m anual. Majoritatea acestor păduri (73%) aparţin comunelor. In trecut au fost tratate în crâng simplu şi crâng compus. Din 1872 au început să fie convertite în codru.

Ideile călăuzitoare în atingerea scopului urmărit au fost: 1) Sporirea elementului provenit din sământă, faţă de cel din lăstari, în alcătuirea masivelor.

2) Mărirea treptată a revoluţiei şi a capitalului lemnos de exploatare.

Tratamentul adoptat a fost al codrului cu tăeri succesive.

Personalul silvic inferior nefiind suficient pregătit la început, s'au comis greşeli destul de mari în aplicarea tăerilor.

Din 1902 lucrările se fac cu mai multă grije. In loc de codru cu tăeri succesive se aplică codru quasi grădinărit. (Femelschlag), cu o perioadă de regenerare de 30 de ani.

Rezultatele obţinute sunt din cele mai bune:

a) Regenerarea s'a făcut aproape pretutindeni din sământă.

b) Lăstarii se pun treptat în valoare prin aplicarea operaţiunilor culturale.

c) S'au construit drumuri numeroase.

d) Revoluţia la multe arborete a atins 120 ani şi la altele 80—90 ani.

e) Solul s'a îmbunătăţit.

f) Procentul specilor preţioase a crescut.

g) Creşterile medii anuale ating 5—7 m³ pe hectar.

De reţinut e faptul, că pentru efectuarea lucrărilor de conversiune, comunele propietare arată tot mai multă înţelegere.

Ernst Gäumann.

Über eine neue Krankheit der Douglasien.

O boală nouă a lui Pseudotsuga Douglasii.

Le descriu condiţiile de desvoltare ale Ciupercei Adelopus balsamicola (Peck) apărută în timpul din urmă pe acele de Pseudotsuga Douglasii. Ciuperca a fost descrisă la început în America. In 1928, a fost întâlnită în Scoţia — iar în timpul din urmă şi în Elveţia.

Hans Burger.

Notizen aus der Schweiz. forstl. Versuchsanstalt.

Bodenveränderung und Wurzelbildung.

Notiţe de la staţiunea de experimentaţie forestieră elveţiană.

Schimbarea solului şi formarea rădăcinilor,

Din cercetăriie lui Flury în ţinutul Murten rezultă, că o serie de tulpini de molift, peste care s'a aruncat pământ din şanţul unui drum forestier şi-au organizat un nou sistem radicilar deasupra celui existent.

In schimb rădăcinile vechi au putrezit.

Alte specii (fag, stejar şi pin) aflate în condiţiuni similare în aceiaş regiune, nu şi-au organizat în schimb decât urme de rădăcini.

Datorită acestui fenomen, explicăm pentru ce moliftul plantat mai adânc decât se cuvine, capătă putregai roşu. Ciupercile îşi întind miceliile dela rădăcinile putrede şi în cuprinsul tulpinei.

Acelaşi lucru se petrece cu moliftul şi în regiuni acoperite cu muschi (sphagnum, polytrichum, hypnum). Autorul a observat că deasupra solului mineral, arborii îşi organizează rădăcini noui în stratul de muschi, pe când cele vechi se usucă.

La brad rădăcinile din solul mineral persistă, pe când cele provenite ulteriot din muguri dorminzi se desvoltă în mai mică măsură şi cu mult mai târziu.

Rădăcinele cele noui servesc pentru respiraţie, pe când cele vechi la absorbirea de substanţe nutritive din sol. Pe măsura îngroşării stratului de muschi, moliftul îşi organizează noui rădăcini.

Pe baza acestor observaţiuni se poate determina vârsta stratului de muschi într'un ţinut. Totdeodată se poate vedea sensibilitatea, respectiv puterea de adaptare a moliftului faţă de celelalte specii

M. Răd.

INTERNATIONALER HOLZMARKT.

Viena, Februarie 1930

No. 14. Franţa a important în primele 11 luni ale anului 1930, în total 7,75 milioane tone lemne şi produse lemnoase în valoare de 1,1 miliarde fr. şi a exportat 1,3 milioane tone în valoare de 355 milioane fr. Principalele ţări de provenienţe a lemnelor importate au fost: Suedia, Austria, Finlanda, Germania, Polonia şi Rusia. 70% din totalul cantităţii importate sunt lemne de construcţie.

Producătorii de cherestea din Transilvania, într'o conferinţă ţinută la Budapesta au hotărât să nu mai scadă sub nici un motiv preţurile, cu atât mai mult, cu cât stockurile disponibile sunt foarte reduse. Ei au fixat, de comun acord cu consumatorii maghiari, preţurile pentru perioada de export 1930.

No. 17. *Exportul de lemn al României* către Germania a scăzut simţitor în 1929. Astfel, în primele 9 luni ale acestui an s'au exportat numai 119.000 tone faţă de 196.000 tone în perioada corespunzătoare a anului 1928. Această scădere se datorează în mare parte conjucturei slabe în Germania, dar şi taxelor de export româneşti. Se crede că în noua convenţie comercială dintre aceste ţări se va putea obţine pentru lemnul românesc un debuşeu mai bun şi constant pe piaţa germană.

No. 19. *Conjunctura lemnului a fost în România* destul de slabă în prima jumătate a lunei Februarie. Se speră totuşi într'o îmbunătăţire a situaţiei îndată ce se va activa exportul. Preţurile la Bucureşti erau: buşteni de răşinoase scurţi, pe m^3 1360—1850 lei, lungi, 1950—2400, cherestea scurtă 1400—1420, lungă 1850—2100, laţuri 1750—2000, lemn de foc, fag 10.200—10.500 pe vagon, stejar 11.200—11.600 lei,

No. 23. *Problema utilizării deşeurile de fag.* Această extrem de iportantă problemă, de care este legată economia forestieră a tuturor ţărilor ce posedă mari masive de fag, pare a-şi găsi în bună parte deslegarea fericită prin nouile procedee de a fabrica celuloză din lemn de fag, datorite asiduelor cercetări ale industriaşului Eduard Scherzl din Praga. D-sa urmăreşte de ani de zile această problemă şi a reuşit în cele din urmă să găsească procedee rentabile de fabricaţie.

Asupra acestei importante chestiuni vom reveni pe larg în cadrul acestei reviste.

D. A. S.

L'ALPE.

Februarie 1930.

Aldo Pavari.

Come influiscono le foreste sul regime delle piogge?

Cum influențează pădurile regimul ploilor?

Este într'adevăr o chestie foarte mult discutată, dar care nu se lămurește pe această cale, căci ar trebui mai puțină discuție și mai multă experiență.

Autorul, urmărind de mai mult timp să lămurească:

1) In ce măsură pădurile măresc cantitatea ploilor locale și generale și

2) Influența pădurii asupra regimului apelor, recapitulează cercetările de până acum ale lui Engler în Elveția, altele mai recente în Statele-Unite și Japonia și rezumă lucrarea lui Brooks, prezentată la congresul din Leeds (Anglia) în 1927.

Concluziile:

1) Inlocuirea pădurii cu culturi agricole și livezi, probabil, tinde să mărească ușor ploile totale; înlocuirea însă cu terenuri goale, o micșorează;

2) Pădurile măresc ploile locale cu 1–2%;

3) Pădurile de pe coamele munților, înconjurați de nori, măresc în mod mecanic cantitatea de apă;

4) Scurgerea apei în terenurile împădurite este cu 10–15% mai mică de cât în terenurile cultivate și face regimul apei mai puțin neregulat.

Toate acestea sunt speculațiuni științifice.

Pădurea nu are nevoe să i se mai atribue și alte insensibile influențe, pentru a se demonstra nevoia ei imperioasă de conservare îndestul de dovedită din multe alte puncte de vedere.

Ing. Dott. S. de Capitani.

Carburanti sussidiari.

Carburanți accesorii.

Autorul, pentru a studia problema carburanților accesorii a făcut un voiaj în țările străine, cari se ocupă cu această chestiune și rezultatele cercetărilor sale, le-a publicat într'un articol din «Le vie d'Italia».

Din acel articol extrage părțile cari privesc «carburanții solizi ce interesează producțiunea forestieră și-l publică în L'Alpe exprimându-și credința că problema carburanților accesorii constitue un mijloc important de prosperitate economică și de independență politică».

G. Perri.

Opere forestali per conto del provvediforato alle opere pubbliche per la Sicilia.

Opera forestieră a inspectoratului pentru lucrări publice din Sicilia.

Este un raport al inspectorului silvic respectiv asupra lucrărilor executate în cadrul programului de sistematizare hidraulico-forestieră, în Sicilia occidentală pe exercițiul 1927—1928.

Importanța publicării lui nu rezidă în întinderea suprafeței împădurite — numai de 122 ha — ci în modul cum se organizează asemenea lucrări ca să li se asigure succesul.

Dott. Benito Silvestri.

L'importanza forestale di un Comune delle Alpi Maritime.

Importanța forestieră a unei comune din Alpii maritimi.

O scurtă monografie a comunei de munte Tenda (Liguria) de circa 3000 locuitori, cuprinsă între 500–3000 m altitudine şi care la o suprafaţă totală de aprox. 16.000 ha are 1500 ha neproductive.

Conchide că pentru folosirea raţională a teritoriilor aparţinătoare acestei comune, este nevoe de o altă repartizare a diverselor categorii de culturi, pentru ca răul să nu se accentueze, ci din contra să se reducă. Mijlocul ar fi o sporire a cotei împădurite.

Dott. Giuseppe Venturoli.

Vize e boschi del Cadore.

Autorul descrie mijloacele prin cari s'a despădurit o importantă suprafaţă a comunei Cadorina, prin sistemul de a se scoate pădurea din folosinţa comună şi a se satisface prea nelimitate nevoi proprii.

Cu:

«Insemnări, note practice, viaţa forestieră în străinătate, bibliografii» se completează numărul revistei de Febr. 1930, dându-i astfel un format ca al «Revistei Pădurilor», cu deosebire că revista italiană are multe fotografii în text.

P. I.

LAS POLSKI

Martie 1930

Prof. W. Jedliński

Desvoltarea Facultăţii de Silvicultură de la Şcoala superioară de Agricultură şi Silvicultură din Varşovia, de la fundaţia sa până azi.

J. K.

Naşterea şi desvoltarea cercului studenţilor forestieri de la Şcoala de Agricultură şi Silvicultură din Varşovia.

W. Niedzialkowski

Activitatea Asociaţiei studenţilor forestieri din Varşovia.

S. T.

Studenţii forestieri în viaţa academică.

B.

Rolul elevilor Sc. Sup. de Agricultură şi Silvicultură în viaţa forestieră contemporană.

Ing. T. Nowicki

Posibilitatea utilizării ferestraelor pentru producerea oxalatului de amonium, în Polonia.

ŠUMARSKI LIST (Zagreb).

Februarie 1930.

Ž. Miletić.

Cercetări asupra structurii arboretelor de fag în pădurile cu caracter de pădure-virgină.

Un studiu interesant asupra căruia vom reveni atunci când publicarea lui va fi terminată.

V. Čmelik.

Cu ocazia semnării legii forestiere.

In 21 Decembrie Regele Alexandru a semnat noua lege forestieră despre care s'a scris pe larg în revista noastră din Ianuarie 1929.

In acest articol autorul, şeful suprem al serviciului forestier, remarcă importantele caracteristici ale legii.

Piaţa lemnului, literatură, etc.

V. D.

BULETINUL AGRICULTURII

Noembrie = Decembrie 1929

Prof. Dr. P. Enculescu

Loesul din România şi solurile zonale ce s'au format pe socoteala sa.

Loesul, ca rocă eoliană, acoperă aproape fără întrerupere, ca o pătură de diferite grosimi, suprafaţa şesului Olteniei şi Munteniei, ridicându-se până în regiunea colinelor; suprafaţa Dobrogei şi Cadrilaterului, precum şi sudul Moldovei şi Basarabiei.

Alterarea acestei roci, s'a făcut în mod deosebit în diferite regiuni, variind cu condiţiunile climaterice ale fiecăreia. Au luat naştere astfel mai multe tipuri de soluri.

După stadiul de alterare al rocei mume (loesul), avem :

1. Solul bălan, în părţile stepei unde media anuală a precipitaţiunilor este 400 sau sub 400 mm.
2. Cernoziomul castaniu, acolo unde media anuală a precipitaţiunilor trece de 400 mm.
3. Cernoziomul ciocolat, în regiunile unde media anuală a precipitaţiunilor este de circa 500 mm.
4. Cernoziomul degradat de diferite intensităţi, în regiunea antestepei. Media anuală a precipitaţiunilor 500—600 mm. Pe aceste soluri începe a se instala pădurea.
5. Solul brun-roşcat de pădure, unde media anuală a precipitaţiunilor depăşeşte 600 mm.
6. Solul de pădure (apropiat de podzolul propriu zis), cu media precipitaţiunilor 600—700 mm.

Autorul studiază caracterele morfologice ale fiecărui tip de sol.

Grigore T. Vrabie.

Influneţa procentului de degradare asupra repartizării humusului şi a carbonaţilor în straturile pământurilor de cernoziom.

Studiază importanţa problemei din puncte de vedere ştinţific şi practic.

W. Knechtel

Raport asupra congresului internaţional de entomologie ţinut la Ithaca în Statele Unite ale Americei de Nord.

Autorul arată activitatea intensă a specialiştilor americani, în domeniul entomologiei. Organizaţia ştiinţifică a entomologiei aplicate, a adus reale servicii agriculturii şi silviculturii. Ca metodă de combatere, s'a adoptat în primul rând combaterea biologică a insectelor dăunătoare prin paraziţii lor naturali, şi numai în al doilea rând combaterea prin substanţe chimice.

D. Căruntu

Rezultatele demostraţiei de motocultură de la Ferma Băneasa.

V. L.

S'au primit la redacţie:

Buletinul Soc. Politechnice.

Buletinul Institutului Economic Român.

Buletinul Meteorologic.

Buletinul Uniunii Industriaşilor din România.

Buletinul A. G. I. R.

Revista de Drept Public.

Academie Roumaine: Bulletin de la Section Scientifique,

Ardealul economic.

Lemnul (Holzzeitung).
Correspondance Économique.
Analele statistice şi economice.
Revista generală de comerţ şi contabilitate.
Economia Naţională.
Viaţa Agricolă.
Câmpul.
A. L. A. C. I. organul Asociaţiei Licenţiaţilor Academiei comerciale.
Revista Vânătoarei.
Ecou de codru.
Revista veterinară militară.
Poşta elevului silvic. Organul elevilor dela Şcoala silvică din Rădăuţi, (apare litografiat).

INFORMAŢIUNI

Reprimire

D-l ing. şef silvic *Teodor Grigoraş*, fost în serviciul statului şi lăsat în disponibilitate pe timp nelimitat, se reprimeşte în serviciu pe ziua de 1 Aprilie 1930, cu gradul avut şi plătit cu leafa unui inginer silvic stagiar, până la vacanţa unui post de inginer şef silvic.

Avansare

D-l ing. silvic stagiar *Petre Voiculescu*, din serviciul Domeniului Coroanei, se înaintează în mod automat la gradul de inginer silvic, pe ziua 1 Septembrie 1929, dată la care a împlinit vechimea cerută de lege.

Transferări

Pe ziua de 1 Aprilie anul curent se fac următoarele transferări în interes de serviciu:

D-l ing. şef silvic *E. Dămăceanu*, dela Direcţia silvică Bacău, ca şef al ocolului Cerna.

D-l ing. B. Herţog, dela ocolul Cerna, la dispoziţia Direcţiei Constanţa.

D-l ing. subinspector silvic *E. Henel*, dela Direcţia silvică Sighet, la Direcţia Piteşti.

D-l ing. subinspector silvic *Andrei Boldescu* se transferă în interes de serviciu, pe ziua de 1 Mai 1930, dela Direcţia silvică Orşova în centrul Direcţiei silvice Cernăuţi.

* * *

In ziua de 9 Aprilie anul curent a murit în etate de 43 ani inginerul inspector silvic *Ioan Erlitz*, şeful ocolului silvic Anina.

Răposatul a fost în serviciul Direcţiei silvice şi domeniale U. D. R. din Oraviţa.

* * *

Societatea Elevilor Ingineri Silvici dela Şcoala Politechnică din Bucureşti, în Adunarea generală din luna aceasta, şi-a constituit pe anul 1930—1931, următorul Comitet consultativ:

Profesor *M. Drăcea.*
» *V. N. Stinghe.*
» *N. Iacobescu.*
Asistent *D-r C. Georgescu.*
M. Ştefănescu-Suhăţeanu.

Comitetul de conducere a fost ales astfel:

Preşedinte: *I. Popescu-Zeletin*
Vice-preşedinte: *V. S. Nicolescu*
Secretar-general: *G. N. Predescu*
Casier: *Const. Amzărescu*
Secretar-şedinţă: *G. Cioltan*
Contabil: *Max. Chiroşca.*

Membri:
Const. Arghiriade
Dan Ciolacu
Nic. Ghelmeziu.

Comisia de cenzori:
Ion Scarlat
Gh. Nicolau-Bârlad
Th. Georgescu.

SOC. „PROGRESUL SILVIC"

DESBATERI

PROCES-VERBAL Nr. 5

Şedinţa din 5 Martie 1930

Şedinţa se deschide la ora 19 sub preşedinţia d-lui P. Antonescu şi în prezenţa următorilor membri:

Gh. Agapie, M. Boldur, C. Bosoancă, P. Ioan, Andrei Ionescu, H. Lazăr, A. Nedelcovici, V. N. Priboianu, M. Suhăţeanu.

După citirea şi aprobarea sumarului şedinţei precedente, d-l *P. Antonescu* deplânge moartea prematură a colegului N. Jianu şi face elogiul dispărutului.

Inmormântarea — la care roagă comitetul să ia parte — va avea loc Vineri ora 3 la Cimitirul Belu.

1. D-l *P. Antonescu*, următor însărcinărei ce a avut, referă Consiliului asupra Congresului internaţional de carbon carburant ce se va ţine la Bruxelles în Iunie 1930 sub auspiciile soc. centrale forestiere din Belgia şi la care Societatea noastră «Progresul Silvic» a fost invitată să participe. D-l Antonescu este de părere să nu se trimită delegat din ţară şi se raliază la propunerea d-lor Andrei Ionescu şi Nedelcovici de a se da această delegaţie unui camarad trimis la studii în Franţa.

D-l *P. Ioan* desprinde din discuţie că Consiliul este unanim în a fi reprezentată ţara la congres prin specialişti silvici şi în asemenea condiţii, crede că ar fi bine să luăm hotărâre după ce vom afla pe cine trimit celelalte instituţiuni din ţară — Ministerul de Domenii, Ministerul de Industrie, Casa Pădurilor, cărora probabil li se vor fi făcut aceiaşi invitaţie.

Se aprobă a se relua discuţia în o şedinţă din Aprilie.

2. Dispoziţiunea din noua «Lege pentru administrarea pădurilor» ca personalul silvic să fie retribuit numai cu salariu şi participare la beneficii în bani şi care se traduce prin luarea drepturilor de lemne şi teren de hrană, constitue o parte importantă din problema salarizărei corpului silvic şi Consiliul hotărăşte să o discute amplu pe baza unui referat ce va prezenta în şedinţa următoare d-l secretar general.

3. Administraţia Casei Pădurilor ca răspuns la adresa soc. Progresul Silvic No. 17/930 prin care cerea să se revină asupra pedepsei colegului Andrei Ionescu pentrucă cu aprobarea Casei Pădurilor a venit la şedinţa Consiliului

de Administrație în Octombrie 1929, comunică Societății că «nu admite procedarea d-lui inginer Andrei Ionescu de a părăsi serviciul fără aprobare, permisiunea este dată principial și numai cât timp nu este împedicat de serviciu».

Consiliul găsește că răspunsul nu este mulțumitor și hotărăște a se interveni către Minister pentru ridicarea pedepsei d-lui Andrei Ionescu.

4. Se aduce la cunoștința Consiliului răspunsul d-lui H. Grumăzescu la chestionarul ce i s'a trimes în chestia Andrei Ionescu.

Consiliul — în absența d-lui Andrei Ionescu care a părăsit ședința — și în urma discuției susținută de d-nii Agapie, Suhățeanu, H. Lazăr, Antonescu, Bosoancă, P. Ioan, Nedelcovici și Priboianu, având în vedere că răspunsul dat de d-l Grumăzescu la chestionar nu justifică procedarea d-sale față de Facultatea de Științe din Iași și considerând că hotărârea principială la care a rămas Consiliul în ședința din 29 Ianuarie 1930, cu privirea la aplicarea art. 9, nu poate fi schimbată prin răspunsul cu care susnumitul domn a înțeles să justifice actul său necamaraderesc, găsește că este cazul a se aplica art. 9 din statute și decide excluderea d-lui Grumăzescu din societatea «Progresul Silvic», sub rezerva aprobării adunării generale 1930.

In același timp Consiliul hotărăște ca să se facă o adresă Facultății de Științe din Iași prin care să se lămurească situația d-lui Andrei Ionescu,

5. D-nii *Andrei Ionescu* și *P. Ioan* fac propunerea ca soc. Progresul Silvic să ia atitudine în următoarele două chestiuni, legate de noua lege pentru administrarea pădurilor:

1. Să se mențină în forma lui actuală sau oricare alta, fondul de educație al copiilor de ingineri silvici și

2. Sanatoriul de la Govora, construit prin contribuția personală a membrilor corpului silvic, să nu se treacă din greșală în inventarul C. A. P. S.-ului, ci să se facă demersurile necesare pentru trecerea lui în patrimoniul soc. Progresul Silvic.

Consiliul își însușește ambele propuneri și hotărește a se interveni pentru aducerea lor la îndeplinire.

La adresa No. 44.451 din 27 Februarie 1930, a Direcției Contabilității Ministerului de Domenii, prin care ni se aduce la cunoștință că Serviciul Arhitecturii din Ministerul de Domenii, aflat în localul soc. noastre, s'a mutat pe ziua de 1 Martie 1930:

Consiliul hotărăște să intervină la Minister a se achita chiria până la 1 Iulie 1930.

Ședința se închide la ora 20,30.

Președinte, *P. Antonescu*,

Secretar General, *P. Ioan*

PROCES-VERBAL No 6

Ședința din 21 Martie 1930.

Ședința se deschide sub președinția d-lui C. P. Georgescu și în prezența următorilor membri:

A. Atanasescu, Gh. Agapie, C. Bosoancă, M. Drăcea, M. P. Florescu,

C. P. Georgescu, D. Grozescu, P. Ioan, A. Nedelcovici, V. N. Priboianu, M. St. Suhăţeanu.

Se citeşte şi se aprobă sumarul şedinţei precedente.

1. Art. 27 şi 28 din Proectul Legii pentru administrarea pădurilor de care se leagă şi salarizarea au fost analizate sub diversele lor aspecte, de către d-l P. Ioan într'un referat ce s'a publicat în «Revista Pădurilor» şi din care rezultă că chestia salarizărei armonice a inginerilor corpului silvic se va soluţiona pentru funcţionarii C. A. P. S. printr'un statut special ce se va întocmi în maximum 6 luni de la promulgarea legii.

In vederea redactărei acestui statut şi a susţinerii intereselor noastre silvice d-nii St. Suhăţeanu şi V. Priboianu se însărcinează cu adunarea materialului necesar.

2. Cum în proectul de lege nu se scrie precis că statutul va cuprinde şi «salarizarea» un număr însemnat de camarazi tineri, înaintează «Societăţii Progresul Silvic» un memoriu conchizând că în art. 27 din lege să treacă cuvântul salarizare.

D-l *C. P. Georgescu* comunică referitor la această chestie, că luând cunoştinţă de cuprinsul memoriului, înainte chiar de a-l aduce în discuţie, a intervenit şi s'a modificat art. 27 în modul următor:

«Condiţiunile de recrutare, înaintare, indemnizaţii, retribuţiuni îndatoriri, disciplină şi orice alte dispoziţiuni referitoare la personalul C. A. P. S., vor fi stabilite printr'un statut special».

3. In privinţa Sanatoriului de la Govora, d-l M. P. Florescu promite a referi într'o şedinţă viitoare asupra situaţiei lui.

4. Se dă descărcare Comitetului de direcţie pentru cheltuelile făcute în limita competinţei şi consemnate în procesul verbal No. 1 din 8 Marie 1930.

5. In locul d-lui inginer Const. Chiriţă fost însărcinat cu corectarea şi expediţia revistei, se numeşte d-l inginer Valeriu Dinu cu indemnizaţie de 2000 lei lunar începând cu 1 Ianuarie 1930, iar d-l inginer Vasile Sabău care încasa până acuma această leafă se numeşte ajutor de bibliotecar cu 2000 lei lunar.

6. D-l inginer consilier silvic *X. K. Sculy* şi inginer inspector general O. D. Crattero, pensionari, se scutesc după cerere de plata taxelor către societate cu începere de la 1 Ianuarie 1930.

7. Se aprobă abonamentul de 500 lei solicitat de Liga Agrară pentru oficiosul ei «Agrarul».

8. Se ia act de mulţumirile soc. elevilor ing. silvici pentru concursul ce li s'a dat cu ocazia balului din seara de 2 Februarie 1930.

9. Se aprobă la cerere, retragerea din societate a d-lui inginer Al. Balaş Lisa.

10. D-l *inginer N. Nedelcovici* ne trimete dela Paris detalii asupra schimbului de elevi şi socoate că propunerea d-lui N. G. Popovici de a se trata această chestiune prin intermediul şcolilor respective este cea mai nimerită.

Se va interveni la timp în acest scop.

Şedinţa se închide la orele 20.30.

Preşedinte, *C. P. Georgescu*

Secretar-general, *P. Ioan*

DONAŢII

D=l ing. inspector silvic pensionar, *Aurel Dumitrescu.*

P. Demonzey: Étude sur les traveaux de reboisement et de gazonnement des montagnes. Imp. Nationale, Paris 1878.

M. E. Meaume: Notions élémentaires de droit administratif appliqué aux matières forestières. G. Grimblot, Nancy 1845.

H. Cotta: Tables de cubage et d'expériences sur l'accroissement des bois et instruction ⟨avec tarif⟩ pour le calcul de la valeur des bois en fond et superficie. G. Grimblot, Nancy 1837.

M. E. Meaume: Programme du cours élémentaire de législation et de jurisprudence forestière.

E. E. Regneault: Leçons de mecanique comprenant les premières éléments de la science des machines et leur application aux scieries. J. Troup, Nancy 1844.

M. Salomon: Traité de l'amenagement des forêts ⟨At'as⟩. G. Grimblot, Nancy 1837.

L. Grandeau: Chimie et physiologie appliqué à l'agriculture et à la ylvicuiture. Berger=Levrault, Paris 1879.

P. Brocchi: Zoologie agricole: Baillières et fils, Paris 1886.

D=r Gr. Antipa: Regiunea inundabilă a Dunării C. Göbl Bucureşti, 1910.

***: «Cultivatorul»: colecţia pe anul 1885.

D=l ing. inspector general silvic, *Dem. Robănescu.*

***: Statistica pădurilor Statului 1907.

D=l prof. *V. N. Stinghe,* ing. inspector general silvic.

D. O. Elorrieta y Artazza: Economia forestal española, Madrid 1920

J. Ximénez de Embun: El Monte Bajo ⟨în dublu exemplar⟩.

Yesus Ugarte: El Roble.

L. Valer de Mendrando: El Haya Calpe 1922.

F. Barró y Zorrilla: El esparto y su explotacion.

R. Codorniu: El Pino carrasco.

F. Barró y Zorrilla: Las plantas aromaticas forestales.

F. Najera y Angulo: Aforo y evaluacion de arboles.

Bachala: El Chopo varieda des y exploatacion.

Toate apărute la Calpe 1922.

D=l ing. silvic *Valeriu Dinu.*

Th. Dimitroff: Recherches sur la semence du pin leucoderme, Sofia 1927.

Th. Dimitroff: Contribution à l'étude de la faculté germinative de la graine du Pin peuce, Sofia 1928.

Th. Dimitroff: Revue des publications sur le Pinus peuce Grsb. dépuis 1841 jusqu'a 1928, Sofia 1929.

Th. Dimitroff: Sur la semence de quelques essences forestières exotiques cultiveés en Bulgarie, Sofia 1929.

Cărţi noui

1. *Primite*

Dr. C. Niţescu: Controlul seminţelor agricole şi forestiere, Tip. Bucovina, Bucureşti 1929.

Th. Mândru: Situaţia agriculturei la sfârşitul anului 1929, Cartea Românească, Bucureşti 1930.

***: Legea pentru administrarea pădurilor, Tip. Eminescu, Bucureşti 1930, în dublu exemplar.

***: Proect de lege pentru ameliorarea terenurilor degradate, Tip. Eminescu, Bucureşti 1930.

2. *Cumpărate*

***: Agenda forestier et de l'industrie du bois, Lausanne, librairie central et Universitaire, 1930, 123 lei.

C. Evelpidi: Les etats balkaniques, Rousseau Paris 1930, lei 260.

Dr. W. Schmidt: Italien, Landschaft, Kunst und Kultur, C. Voegels, Berlin 1930, lei 154.

N. Deák: Carte forestière de l'Autriche Freytag, Wien 1928, lei 90.

T. Papahagi: Images d'ethnographie roumaine, vol. I şi II, Socec, Bucureşti, 1300 lei.

Gr. Trancu-Iaşi: Curs de comerţ şi contabilitate. Alcalay, Bucureşti 1920, lei 200.

Th. Ştefănescu: Curs de contabilitate în partidă dublă. Göbl, Bucureşti 1896, lei 200.

C. G. Dumitrescu: Curs complect teoretic şi practic de comerţ şi contabilitate, Socec Bucureşti 1929, lei 500.

A. V. Popovici: Pădurile României Intregite, Caragiale. Bucureşti 1929, lei 50.

***: Minerva, Enciclopedie Română, Minerva Cluj 1930, lei 1860.

Dr. A. Dengler: Waldbau Springer Berlin 1930, lei 1560.

Dr. E. Förster: Spitzers Tabelen für Zinsenzinsen und Rentenrechnung, Gerold, Wien 1922, lei 540.

Th. Gesteschi: Grundlagen des Holzbaues E. Wihelm & Sohn 1930, lei 300.

L. Trentin: Il Gelso, Fratelli Ottavi, Monferato 1927, lei 80.

Zinghaus: Holzbearbeitungsindustrie der Sovietrepubliken. Berlin-Parey 1930, lei 300.

Pentru a evita nemulţumirile în ce priveşte primirea neregulată a revistei, rugăm pe domnii membri şi abonaţi să ne comunice adresa exactă ori de câte ori îşi schimbă domiciliul sau serviciul.

Deasemenea rugăm pe domnii membri ai Societăţi «Progresul Silvic» să ne achite cotizaţiile şi abonamentele ce datorează, atât din trecut cât şi pe anul corent, spre a nu fi nevoiţi să aplicăm dispoziţiunile art. 8 alin. 7 şi art. 9 din statute.

Abonamentul şi cotizaţia pe 1930 este de 440 lei.

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Casa Pădurilor

Direcţia regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor.

Asupra raportului d-lui Administrator al Casei Pădurilor;

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare a codului silvic publicată în «Monitorul Oficial» No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Cetariu cu 7 trupuri, pendinte de comuna Cetariu, judeţul Bihor, proprietatea composesoratului de păduri Cetariu, în suprafaţă de 106 ha 2700 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani. Exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Santăul Mic, pendinte de comuna Soldobagiul de Munte, judeţul Bihor, proprietatea comunei Santăul Mic, în suprafaţă de 46 ha 3500 m². Regimul crâng compus cu 100 rezerve la ha din cele mai groase, bine conformate şi uniform repartizate. Revoluţia normală 40 ani şi pentru rezerve 80 ani. Exploatarea în 40 ani şi pentru rezerve în 80 ani. Garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Ineu, seria Susturegi, pendinte de comuna Ineu, judeţul Bihor, proprietatea comunei Susturogi, în suprafaţă de 93 ha 6700 m². Regimul crâng compus. Revoluţia normală 40 ani şi pentru rezerve 80 ani. Exploatarea în 40 ani şi pentru rezerve în 80 ani. Garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Chieriu, seria R pendinte de comuna Chieriu, judeţul Bihor, în suprafaţă de 138 ha 0400 m² din care 7 ha 7100 goluri şi poeni. Regimul crâng compus cu 80 rezerve la ha. Revoluţia normală 40 ani şi pentru rezerve 80 ani. Exploatarea în 40 ani şi pentru rezerve în 80 ani. Garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste amenajamente se aprobă numai din punct de vedere technic silvic. luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare la legii pentru reforma agrară.

Comunicându-se însă în urmă că arătările din aceste amenajnmente referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţii, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în amenajament şi articolul adiţional anexat lui, sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 12 Aprilie 1330 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *V. Potârcă*

p. Conformitate *Nedescifrabil.*

Nr. 23.667/930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii comunale Soarş, pendinte de comuna Soarş, jud. Făgăraş, proprietatea comunei Soarş, în suprafaţă de 999 ha 3000 m^2, din care 74 ha 2500 m^2 goluri şi poeni, iar 93 ha 3700 m^2 păşune şi terenuri improductive. Regimul codru cu 2 tăeri succesive la interval de 5 ani pentru seria I-a; codru grădinărit pentru seria II-a, din care în părţile cu caracter torenţial se vor extrage numai arborii uscaţi, şi crâng simplu pentru seria III-a. Revoluţia normală 80 ani pentru seria I şi II-a şi 40 ani pentru seria III-a. Exploatarea în 80 ani pentru seria I-a şi II-a şi 40 ani pentru seria III-a Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar pentru seria I-a şi 500 lei de fiecare hectar din seria III. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii comunale Sfârnaş, pendinte de comuna Sâniob, jud. Bihor, proprietatea comunei Sfârnaş, în suprafaţă de 11 ha 0300 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani. Exploatarea în 40 ani. In parchetul Nr. 1—13 se vor lăsa 60 rezerve la ha de esenţă stejar din arborii cei mai groşi şi uniform repartizaţi. Garanţia de împădurtre 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Dumbrava, pendinte de comuna Hida, jud. Cluj, proprietatea Composesoratului urbarial din satul Baica comuna Hida-Cluj, în suprafaţă de 53 ha 5215 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani. Exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Pentru seria II-a şi III-a, cari tratează păşunea împădurită, se va întocmi separat cuvenitul studiu de transformare în păşune. Dispoziţiunile privitoare la aceste două serii, trecute în prezentul amenajament, se anulează. Revizuirea după 10 ani.

d) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Dosul-Surd, pendinte de comuna Dobric, jud. Someş, proprietatea comunei Dobric, în suprafaţă de 159 ha 9600 m^2 din care 2 ha 8400 m^2 goluri şi poeni. Regimul crâng simptu. Revoluţia normală 40 ani. Exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste amenajamente se aprobă numai din punct de vedere technic silvic luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste amenajamente, referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat, sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 12 Aprilie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *V. Potârcă*

p. conformitate, *Nedescifrabil.*

Nr. 23.673/930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Nănoaia-Florinta, pendinte de comuna Epureni, judeţul Tutova, proprietatea D. D. Eremia în suprafaţă de 150 ha Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani pentru araci de vie. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Neagra, pendinte de comuna Făurei, proprietatea Teodor A. Cincu, în suprafaţă de 278 ha 5500 m^2 din care 9 ha 4200 m^2, goluri poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani. Exploatarea în 6 ani pentru araci de vie. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Pietroasa Mare, Pietroasa Mică, Cornăţelul, Unghiul lui Paltinu, Coasta Morii şi Fânta Mare, pendinte de comuna Gâşteni, judeţul Bacău, proprietatea moşt. Alex. Constantinescu în suprafaţă de 158 ha 7300 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani Exploatarea în 5 ani cu obligaţia ca arboretele astăzi de 15 ani să rămână netăiate. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea în anul 1935.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Iaroştea, pendinte de comuna Muereştile, judeţul Vâlcea, proprietatea fraţilor Nae Romică şi Aurel O. Simian, în suprafaţă de 12 ha 2300 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, Exploatarea într'un an. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Ivăncuţii Mari, Ivăncuţii Mici, Linca Pietriş, Lunca Ostrov şi Lunca Uimiş, pendinte de comuna Păltiniş, judeţul Dorohoi, proprietatea Ioan Pillat, în suprafaţă de 150 ha 70 m^2. Se exclud dela exploatare 9 ha 5400 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 3 ani cu exploatarea în 3 ani pentru seria I-a şi revoluţia normală 20 ani cu exploatarea în 4 ani pentru seria II-a. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Dersca, pendinte de comuna Dersca, judeţul Dorohoi, proprietatea d-lui Constantin Al. Stoianovici, în suprafaţă de 603 ha 6600 m^2 din care 13 ha 0200 goluri poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani cu exploatarea în 18 ani pentru seria I-a şi revoluţia normală 25 ani cu exploatarea în 25 ani pentru seria II-a. In piscurile cu răşinoase din parcela D. şi E nu se va putea face nici o altă tăiere decât extragerea arborilor uscaţi, doborâţi şi eventual dominaţi fără a se întrerupe însă masivul. Revizuirea după 10 ani. Regulamentul pentru exploatarea acestei păduri publicat în «Monitorul Oficial» Nr. 111 225 se anulează.

Art. 2. – Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 12 Aprilie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *V. Potârcă*

p. conformitate, *Nedescifrabil.*

Nr. 23.675/930.

Art. 1. — Se aprobă de noi.

a) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Mâneuţi, pendinte de comuna Părăuţi, jud. Storojineţ, proprietatea comunei Mâneuţi, în suprafaţă de 223 ha 9200 m^2. Regimul codru cu 2 tăeri succesive la interval de 5 ani. Revoluţia normală 80 ani. Exploatarea în 80 ani. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

b) Amejamentul pentru exploatarea pădurii Cherecmezoe, pendinte de comuna Simoneşti, judeţul Odorheiu, proprietatea composesoratului de pădure Nicoleni, în suprafaţă de 43 ha 2171 m^2. Regimul crângului oprindu-se toţi gorunii şi câte 30 fagi de fiecare hectar. Revoluţia normală 40 ani. Exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Ser, pendinte de comuna Ser, judeţul Sălaj, proprietatea văduvei Nicolae Wesselenyi, în suprafaţă de 119 ha 3900 m^2. Regimul crâng cu 60 rezerve la ha din arborii cei mai groşi, sănătoşi şi uniform repartizaţi. Revoluţia normală 40 ani. Exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Căpăţâna, pendinte de comuna Fundata, judeţul Braşov, proprietatea Moise Bunescu, în suprafaţă de 191 ha din care 51 ha goluri şi poeni. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 50 ani. Exploatarea în 5 ani pentru lemn de celuloză. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Uileacul de Munte, pendinte de comuna Uileacul de Munte, judeţul Bihor, proprietatea comunei Uileacul de Munte, în suprafaţă de 119 ha 6800 m² din care 2 ha 3300 m² golurii şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani. Exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare şi amenajamente se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente de exploatare şi amenajamente, referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 12 Aprilie în 1930 cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *V. Potârcă*

p. Conformitate, *Nedescifrabil.*

Nr. 23.677 930.

CĂLĂTORIA DE VARA A VÂNĂTORULUI

duce prin Lipsca, spre a vizita expoziția internațională de vânătoare și blănuri ‹I. P. A.›. Aici el poate avea o privire mondială a vânătoarei tuturor timpurilor și tuturor popoarelor. Colecțiunile de trofee conțin obiecte din toate zonele pământului, cum încă n'au fost strânse niciodată la o singură expoziție. Pentru prima oară vi se prezintă vânătoarea ca factor economic, vi se arată paza modernă și cea mai nouă ramură de producție a agriculturei: creșterea animalelor pentru blană, în numeroasele crescătorii model I. P. A.

Cereți prospectul amănunțit de călătorie «trei zile I. P. A.» dela Hauptgeschäftsstelle der I. P. A. Leipzig C. 1, Brühl 70.

Expoziția Internațională de Vânătoare și blănuri Lipsca.

31 Mai — 30 Septembrie 1930

CASA DE CREDIT, ECONOMIE ŞI AJUTOR
A
CORPULUI SILVIC C. E. A. C. S.
Sediul: Bucureşti III — B-d Brătianu, 57 bis

Face toate operaţiunile de bancă. Imprumuturi la membrii în contul salariului, împrumuturi pe gaj de efecte, pe ipoteci etc.

Primeşte spre fructificare la vedere şi pe termen în condiţiuni avantajoase.

SOCIETATEA

„PROGRESUL SILVIC"

Inchiriază pentru conferinţe,
adunări, concerte, etc., Sala
mare a localului său din
B-DUL I. C. BRĂTIANU No. 57 bis
unde doritorii se pot adresa

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: **Stinghe V.**

Membrii:

Drăcea M. **Ioan P.**
Rădulescu M.
Secretar de redacție: **Ștefănescu-Suhățeanu M.**

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC“

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1930:

Președinte:
Vice-Președinte: **Georgescu C. P.**
Drăcea M.
Secretar general. **Ioan P.**
Casier: **Grozescu Dem.**
Secretari: **Priboianu V.**
Ștef.-Suhățeanu M.

Membrii:

Agapie G.
Antonescu P.
Atanasescu A.
Boldur M.
Bosoancă C.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Ionescu A.
Lazăr H.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Popescu Alex.
Popovici Gh. N.
Stinghe V.
Tomuța D.

Cenzori: **Cratero O., Vasiliu L., Sculy X.**
Cenzori supleanți: **Botescu I., Florescu I., Fonai I.**

Prețul abonamentului:

Pe un an	300 lei
» » » pentru membrii Societății	200 »
» » » pentru conductori și brigadieri	75 »
Numărul	25 »

Manuscrisele nepublicate se înapoiază

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Anghel Saligny, 2

Biblioteca Centrală a „Asociațiunii" * Sibiu *

Anul XLII
Mai
1930
Nr. 5

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC“

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

BIBLIOTECA CENTRALĂ
a „ASOCIAŢIUNII“
SIBIIU

SUMARUL:

**A 44-a Adunare Generală
a Soc. „Progresul Silvic“
9 — 12 Mai.**

Discuţii. — Referate. — Moţiunea.

Cronica . . . . Valeriu Dinu

Recenzii. — Revista revistelor. — Informaţiuni.

Necrolog.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 67
BUCUREŞTI

XLII-e Année | Mai 1930 | Nr. 5

REVUE DES FORÊTS

Publication mensuelle de la Société forestière roumaine „Progresul Silvic“

SOMMAIRE:

La 44-ème Assemblée Générale de la Société „Progresul Silvic“
9 — 12 Mai
Discutions. — Rapports. — Motion.
Chronique . . . . Valeriu Dinu
Récensions. — Revue des revues. — Informations.
Nécrologe.

RÉDACTION ET ADMINISTRATION: Bd. I. C. BRATIANO No. 67
BUCAREST

Anul XLII Mai 1930 Nr.

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAŢII „PROGRESUL SILVIC“

A 44-a ADUNARE GENERALA
A SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC“

In zilele de 9, 10, 11 şi 12 Maiu 1930

Ziua I-a

Şedinţa de dimineaţă

Şedinţa se deschide sub preşedinţia d-lui Vice-Preşedinte C. P. Georgescu, Consilier Silvic Ministerial, asistat de d-nii: I. Mihalache, Ministrul Agriculturii şi Domeniilor — membru de onoare al societăţii „Progresul Silvic“ —, Aureliu M. Eliescu, profesor Petre Antonescu, profesor. N. G. Popovici şi d-r M. Drăcea, Directorul general al C. A. P. S-ului.

Cuvântarea d-lui C. P. Georgescu

Vice-Preşedintele societăţii «Progresul Silvic»

Domnule Ministru,

Iubiţi colegi şi stimaţi ascultători,

A 44-a adunare generală a societăţii noastre „Progresul silvic“ se deschide după un an plin de evenimente importante, unele privind trupul societăţii şi altele viaţa ei.

Inainte de a le semnala, salut în numele societăţii prezenţa în mijlocul nostru a d-lui Ministru Mihalache, membru de onoare al societăţii şi a d-lor: General Manolescu, profesor Bungeţianu şi Av. Nicolescu, membri în Consiliul de administraţie C. A. P. S.

Din darea de seamă a consiliului veţi afla în detaliu evenimentele silvice din anul trecut, 1929, cât şi activitatea societăţii pe acest an. Mie îmi rămâne însă sarcina, de a releva în câteva cuvinte şi alte evenimente ce depăşesc activitatea anului

1929, adică şi pe acelea ce s'au petrecut după 1 Ianuarie a. c. şi până în prezent, a căror importanţă este covârşitor de mare. In acelaş timp voi face şi o legătură cu trecutul, nu prea îndepărtat, care are şi el meritele lui ce trebuesc relevate.

Bucuria activităţii anului 1929 a fost însă turburată de neaşteptata pierdere a preşedintelui nostru Milan Tănăsescu, care la 8 Iunie al anului trecut s'a stins din viaţă, 23 de zile după adunarea generală în care ne făcuse frumoasa donaţie de 1.000.000 lei.

In cuvântarea de deschidere a adunării generale din anul trecut, la care d-l Ministru Mihalache era prezent ca şi astăzi, Milan Tănăsescu a arătat relele de care sufăr pădurile; d-l Ministru răspunzându-i a pronunţat acel discurs program, plin de lumină, ce ne-a umplut inimele de speranţe, pe care azi avem mulţumirea de a le vedea în parte înfăptuite.

Ne-aţi arătat atunci d-le Ministru, principiile ce vă călăuzesc în politica departamentului ce conduceţi, o nouă ideologie pentru oficialitatea pe care o reprezentaţi, ideologie care însă se confundă perfect cu a noastră a specialiştilor, pe care politica curentă până la d-v. a refuzat să o accepte.

Pădurea creşte foarte încet, ca să-i vezi rodul trebue să aştepţi cel puţin 30—40 ani; evident deci că şi reformele ce privesc pădurea nu se pot înfăptui decât tot după intervale de timp însemnate.

Dintre reformele din ultimile decenii cele mai importante au fost: Codicele silvic şi legea Casei Pădurilor din 1910. Modificarea lor s'a simţit necesară imediat după terminarea răsboiului, atât întru ce priveşte unele principii de bază, cât şi pentru unificarea legislaturii în toate provinciile.

Problema silvică este însă foarte vastă, iar rezolvarea ei a cerut şi alte legi şi anume:

1. O lege asupra învăţământului silvic de toate gradele;
2. Un institut de cercetări silvice;
3. O lege a torenţilor şi în fine
4. O lege de organizare a corpului silvic.

Fostul Administrator al Casei Pădurilor şi apoi Ministru, d-l Th. Cudalbu, a făcut să se voteze în 1920 câteva modificări Codicelui silvic din 1910 şi prima lege de organizare a corpului silvic, corp care până atunci exista numai pe bază de dispoziţiuni bugetare.

Rezolvarea problemelor sociale de după răsboi, după cum ştiţi, a modificat din temelie regimul proprietăţei noastre agricole. Aplicarea acestor reforme a absorbit activitatea partidelor politice, de silvicultură aproape nici o preocupare în acest interval.

A trebuit ca societatea noastră să desvolte o intensă activitate pentru a impune la ordinea zilei şi problema silvică, pe care noi specialiştii o priveam mai de aproape, vedeam mai bine importanţa ei în viaţa ţării şi poporului român, poate fiindcă o şi înţelegem mai bine.

Activităţii societăţii noastre se datoreşte faptul că au fost acceptate propunerile adunării generale din 1922, ce s'a ţinut la Cernăuţi, când s'au instituit dintre noi primele comisiuni cu mandat imperativ de a elabora un ciclu de 4 legi:

1. O nouă lege de organizare a corpului silvic.
2. O nouă lege a învăţământului silvic.
3. Un nou codice silvic *şi axa lor*
4. O nouă lege a Casei Pădurilor.

La 1922, de legea torenţilor nu ne-a fost îngăduit să ne ocupăm de aproape, de Institutul de cercetări nu era încă vorba, sămânţa lui însă germina în planurile de viitor ale dascălilor noştri.

Primele patru proecte de legi au fost elaborate în toamna anului 1922, iar „Revista Pădurilor" din Aprilie 1923 le-a publicat spre ştiinţa generală.

Chiar în acel an, 1923, legea de organizarea corpului silvic şi a învăţământului au devenit realitate, fiind votate şi promulgate.

Intru ce priveşte codul silvic, Ministrul de atunci care îşi însuşise proectele noastre, decedatul Al. Constantinescu, deşi aprecia importanţa modificărilor propuse de comisiunea ce l'a elaborat n'a avut timpul prielnic să înfrunte — probabil chiar opoziţia majorităţilor corpurilor legiuitoare — la care se aştepta; iar întru ce priveşte noua lege a Casei Pădurilor *alcătuită pe baze comerciale,* ea s'a rătăcit în drum dela Casa Pădurilor până la Casa Ministrului.

Nu este lipsit de interes să vă reamintesc, cine au fost delegaţi de d-sa la elaborarea acestor legi, mai cu seamă că de atunci au intrat în mijlocul nostru elemente noi, ce au de dus lupta noastră mai departe.

Legea Casei Pădurilor: Liviu Marţian, d-r Silviu Dimitrovici şi C. P. Georgescu.

Legea de organizare a Corpului silvic, aceleaşi persoane.

Legea învăţământului: d-nii Const Sava Goiu şi V. Linţea.

Noul Codice silvic lucrat de d-nii: prof. Petre Antonescu, I. Timoc, M. Boldur şi D. Pzeminsky.

Coordonarea acestor legi, una cu alta pentru a face un tot armonios, s'a făcut de d-nii Liviu Marţian, Petre Antonescu, d-r Dimitrovici şi C. P. Georgescu, lucrând şedinţe neremunerate şi nenumărate de dimineaţa până seara într'o modestă cameră dela Hotel Union, în camera colegului Dimitrovici venit anume dela Cernăuţi.

In scurgerea evenimentelor, n'ar fi fost nimic dacă problema silvică în stadiul de atunci ar fi întârziat în rezolvarea ei după cum am spus prin nedefinitivarea proectelor Casei Pădurilor şi a Codului silvic; între timp însă, problema silvică s'a agravat prin delimitarea vicioasă a islazurilor comunale, în cele mai multe cazuri pe locuri alese cu pante foarte repezi şi soluri fugitive; aceste islazuri curând vor deveni torenţi şi râpi prăpăstioase spre nenorocirea tocmai a ţăranilor în favoarea cărora s'au făcut acele islazuri.

In delimitarea islazurilor în nenumărate cazuri s'a urmărit pădurea cea mai frumoasă, care putea să satisfacă anumite combinaţiuni, aşa că în bună parte reforma a fost compromisă. Datorită acestor nechibzuiri, astăzi avem o problemă nouă şi foarte grea: revizuirea islazurilor constituite greşit, pe care o cerem cu insistenţă Domnului Ministru. Este o măsură preventivă pe care ţăranii o vor primi cu bucurie, dacă nu cumva vampirii pădurilor vor descoperi şi aci vre'un mijloc de a se înjgheba noui afaceri; satele să rămână tot fără islaz folositor, iar suprafaţa degradatelor să se mărească.

Dar dacă nenorocirile ce s'au abătut asupra pădurilor s'au datorit unui concurs de împrejurări neprevăzute — o fatală consecinţă a războiului, — nu e mai puţin adevărat că ideologia unei politici înţelepte la păduri a sfârşit prin a învinge toate obstacolele, iar cuvântul ei cumpănit şi cuminte începe să fie ascultat de toate minţile luminate.

In istoria pădurilor româneşti, anii cei mai jalnici au fost 1916—1918, ani de eroism şi sacrificiu pentru neam şi ţară, pădurile fiind sfârtecate de gloanţe şi obuze odată cu soldaţii noştri; 1919—1928 sacrificarea a 1.000.000 de hectare pe altarul reformelor sociale din cei mai frumoşi codrii fără să-i înlocuim cu nimic; în scara descendentă ce am coborât, anul 1928 a fost 0, adică ultima treaptă de jos.

Cu începere din 1929 — după cum ştiţi — D-l Ministru Mihalache a luat în studiu problema silvică; la adunarea noastră din acel an ne-a arătat ce are să facă şi s'a ţinut de cuvânt, o nouă lege de administrarea pădurilor a fost elaborată, iar în 1930, acum 15 zile, a fost promulgată deci în concluzie, silvicultura noastră a făcut o primă treaptă ascendentă, punându-se prin aceasta o bază solidă reformelor ce vor mai urma.

A 2-a treaptă este pe jumătate ridicată, legea ameliorării terenurilor degradate (a torenţilor) este votată la Cameră şi în prezent se află în discuţia Senatului, iar până la sfârşitul lunii va fi promulgată.

Vă rămâne d-v. d-lor colegi, sarcina de a le utiliza cu cuminţenie, vă rămâne d-v. ca prin aplicarea legii ameliorării terenurilor degradate să refaceţi prin împăduriri regiuni întregi, pe care inconştienţa omenească le-a maltratat.

Noi, societatea „Progresul Silvic", Domnule Ministru, vă mulţumim cu recunoştinţă pentru dragostea în care v'aţi avântat în rezolvarea problemelor silvice.

Noul Preşedinte al noului Consiliu de Administraţie al Casei Pădurilor d-l general Manolescu, în cuvântarea sa la şedinţa de constituire a consiliului spunea: „victoriile nu se câştigă de cât de cei ce cred în ele".

D-v. Domnule Ministru, care aţi dovedit pe timpul răsboiului că sunteţi un bun soldat, aveţi datoria să urmăriţi victoria până la capăt.

Prin aceasta înţeleg că ţara vă cere să complectaţi integral toată legislatura silvică, adică:

1. Să creiaţi un institut de cercetări silvice, fără de care silvicultura românească nu poate face un pas serios înainte şi la înălţimea silviculturii moderne.

2. Să revizuiţi şi să modificaţi Codicele silvic pentru a-l pune la punct cu situaţia actuală a pădurilor: consecinţă a frământărilor de după război şi a nouilor legi.

3. Să revizuiţi legea de organizare a Corpului silvic, pentru a o pune în concordanţă cu legile noui.

4. Şi în fine, să legiferaţi revizuirea islazurilor comunale constituite în păduri şi mutarea lor imediată după locurile unde prin existenţa lor periclitează nu numai stabilitatea coastelor, dar nu satisfac scopul pentru care au fost creiate.

Cu aceste legi ce vor fi evangheliile credinţei noastre, cu corpul silvic întreg dela inginer până la pădurar, vom ridica de sigur treptele progresului, aşa cum l-au visat înfiinţătorii acestei societăţi acum 44 de ani, numai astfel vom câştiga victoria.

Societatea noastră prin membrii ei, vă stă la dispoziţie pentru rezolvarea oricărei probleme.

După cum aţi văzut din programul din acest an, se urmăreşte de aproape aplicarea operei d-v., de aceia ne-am simţi foarte onoraţi dacă timpul v'ar permite să asistaţi la dezbaterile noastre în atingerea scopului urmărit.

Viaţa societăţei noastre, care astăzi palpită de fiorul nouilor speranţe, nu poate să uite de recunoştinţa ce datoreşte celor ce au fost stegari ai silviculturii încă dela înfiinţarea societăţei şi care încă muncesc, încă ajută la propăşirea problemelor ce ne preocupă, cu sfatul şi experienţa lor.

Vreau să vă vorbesc de d-l Consilier şi profesor N. G. Popovici, membru fondator al societăţii, a cărui biografie nu trebue să o fac şi de d-l Consilier şi profesor Petre Antonescu, care acum o lună au împlinit 50 ani de activitate profesională, adevăraţi recordmani şi unul şi altul (aplauze generale).

De asemenea trebue să vă reamintesc de d-l avocat Aurel Eliescu, gura de aur a baroului, care a fost silvicultor în tinereţe şi a luat parte la întemeierea societăţii (aplauze).

Deşi a părăsit de mult cadrele corpului silvic, a rămas în mijlocul nostru şi aproape 44 ani a fost membru al Consiliului de administraţie dând societăţii un preţios concurs, mai cu seamă în problemele juridice şi îmbărbătându-ne la luptă, când ne descurajam în faţa duşmanilor de toate zilele ai pădurilor.

La această cotitură a istoriei noastre, societatea are datoria de a-şi arăta dragostea şi recunoştiinţa ce ştie să poarte acestor pioni.

De aceia potrivit dispoziţiunilor art. 6 din statute, propun dv. să-i aclamaţi pe toţi trei membri de onoare ai societăţii, pentru meritele deosebite şi contribuţiile d-lor, la progresul silviculturei româneşti.

Inaugurăm astfel în persoanele d-lor, primii silvicultori, declaraţi membri onorifici, păstrându-şi în acelaş timp şi calitatea de membri activi (aplauze unanime și îndelung prelungite).

La viaţa noastră de mâine, au fost chemaţi luptători noui, în afară de cadrele corpului silvic, numiţi membri în consiliul de administraţie, al Casei autonome a pădurilor, între care citez pe d-l general Manolescu, profesor Bungeţianu şi avocat Niculescu.

Activitatea pe tărâmul naţional al d-lui general Manolescu, ne face să credem că mânat de acelaş ideal—propăşirea ţării—cu concursul nostru, va contribui cu râvnă şi la progresul unei mai bune administraţiuni a Casei Pădurilor.

Ca un semn de încrederea ce-i acordăm, vă propun să-l aclamaţi membru de onoare al societăţii noastre (aplauze unanime).

Intru ce priveşte pe d-nii Bungeţianu şi Niculescu, ne-am simţi măguliţi dacă d-lor ar cere să-i înscriem ca membri activi ai societăţii noastre, care admite înscrierea persoanelor ce se ocupă de silvicultură chiar dacă nu sunt silvicultori.

Aceste spuse, d-lor, declar deschisă cea de a 44 Adunare generală a soc. „Progresul Silvic". (Aplauze generale, cari durează câteva minute).

Cuvântarea d-lui I. Mihalache

Ministru al Agriculturii şi Domeniilor

Domnule Preşedinte,

Domnilor Silvicultori,

Felicit societatea „Progresul Silvic" pentru rezultatele pe cari le-a realizat, după cum am ascultat darea de seamă şi nu pot decât să fiu mulţumit că având răspunderea Ministerului de Agricultură şi Domenii mă pot rezema pe membrii unei societăţi cu un trecut aşa de lung şi bogat.

Nu pot decât să fiu mulţumit pentru cuvintele pe cari mi le-a adresat domnul Preşedinte.

Anul trecut, cu ocazia celeilalte Adunări Generale am promis că în cadrul programului ce urmăresc, de ridicarea producţiei naţionale — producţie ce se reazemă în bună parte pe păduri, fiindcă aproape $^1/_4$ din solul ţării este acoperit cu această bogăţie — m'am legat ca în legile ce voi aduce, să soluţionez şi această chestiune: organizarea pădurilor pentru a spori producţia naţională.

Am înţeles că în ceace priveşte pădurile, acest spor nu trebue să vină din consumarea fondului, capitalului, ci dimpotrivă din păstrarea, mărirea, ameliorarea, printr'o mai bună gospodărie în ceeace priveşte pădurile statului şi printr'o mai largă descentralizare; iar în ceeace priveşte pădurile particulare, aplicarea integrală a Codului silvic.

Ideia dominantă care m'a călăuzit în alcătuirea primei etape — legea pentru administrarea pădurilor şi legea pentru ameliorarea terenurilor degradate — a fost fructificarea individualităţii silvicultorului. A scoate pe silvicultor din cancelarie, a-l împinge în pădure, pentru ca acolo să-şi aplice ştiinţa, talentul şi arta, căci numai astfel şi numai acolo, câştigă în valoare.

Şi aceasta rămâne ideia călăuzitoare în seria de legi pentru complectarea celor privitoare la păduri.

Evident că această manifestare liberă a individualităţii este legată, constrânsă, de responsabilitate.

Nu pot decât să mă bucur, că în programul d-v. pentru şedinţele Adunării Generale, se cuprinde tocmai desvoltarea principiilor conducătoare dela temelia legilor care s'au votat.

O lege nu valorează numai prin intenţia legiuitorului; ci prin spiritul şi însufleţirea cu care este interpretată şi aplicată.

Aştept ca Corpul silvic să fie pătruns de această însufleţire, să simtă că de iniţiativa lui depinde fructificarea acestei legi, să fie pătruns de acest spirit, să simtă apăsând asupra fiecăruia responsabilitatea pentru reuşita ei.

In ceace priveşte pădurile statului, descentralizarea cea mai largă, gospodărie culantă, iniţiativa silvicultorului în primul plan; încetarea biurocratismului prin sistemul referatelor care rămân totdeauna nerezolvate, îndreptarea imediată la faţa locului, intervenţie activă şi rodnică, nu formă.

Toate acestea vor fi menite să dea un spor în producţia pădurilor şi să amelioreze masivul păduros ale statului (aplauze).

Aceiaşi largă descentralizare şi în ceeace priveşte aplicarea Codului silvic la pădurile particulare, care va permite organizaţiunii locale soluţionarea imediată a chestiunilor cari potrivit importanţei nu merită să meargă la centru, sau să aştepte luni şi ani de zile.

Trebue să se ajungă la soluţionarea celor mai multe chestiuni cât se poate mai curând şi la faţa locului. Descentralizarea e menită să apere de şicane sau de pretinse şicane pe proprietari, dându-le imediat soluţiile necesare, întrucât legea prevede prin dispoziţiile sale organele necesare.

Din aceste motive, silvicultorului îi implică şi marea responsabilitate în ceeace priveşte competinţa, curajul şi spiritul de iniţiativă când e vorba de înţelegerea problemelor locale.

Mă bucur că cu prilejul adunării generale de acum, veţi avea un schimb de vederi asupra tuturor dispoziţiunilor speciale din această lege. Mă bucur că se va forma acea atmosferă silvică, care este necesară pentru plămădirea nouilor legiuiri.

Legea prevede şi punerea în funcţiune a parlamentului silvic, — Consiliul superior silvic — în care am căutat să am reprezentanţii tuturor ramurilor economice, care au o legătură cât de îndepărtată cu problemele silvice.

Acest parlament silvic va stabili, va fixa nouile orientări ale problemelor silvice în conformitate cu interesele pe cari le reprezintă, servind parlamentului real soluţii studiate în toate chestiunile silvice.

Cu aceste cuvinte vă doresc spor şi pentru viitor, şi sper că voi avea atât în societate cât şi în fiecare dintre d-v., cel mai larg şi cel mai însufleţit sprijin.

Am fost condus, rămân şi pe viitor, de deviza ca munţii şi dealurile, părţile sterpe din câmpii şi făşii din bărăganurile ţării, să fie îmbrăcate şi împodobite cu pădure; ca silvicultorul să stea mai puţin în biurou şi cât mai mult în pădure; şi ca individualitatea inginerului să colaboreze cu forţele naturii, ca să mărească şi să înfrumuseţeze opera acesteia.

Deasemenea ca silvicultorul să înţeleagă şi interesul social, care nu este distrugerea pădurilor, ci conservarea pădurilor care sunt menite şi generaţiilor viitoare.

Dar arta silvicultorului stă în a face concesiuni de moment, fără a sacrifica fondul şi interesele pădurii; de a satisface în marginile posibilităţilor, trebuinţele consumului local.

Am convingerea că este în însuşi interesul conservării pădurilor satisfacerea trebuinţelor de păşune şi lemn de foc, ceeace nu însemnează sacrificarea intereselor generale.

Doresc minte clară şi înţelegătoare şi inimă simţitoare silvicultorilor, pentru ca împreună să realizăm opera mare pe care ne-am propus-o (aplauze puternice şi îndelung repetate).

Cuvântarea d-lui Aureliu Eliescu

Domnule Ministru,

Autorizat de domnul Argetoianu, vin în numele său personal să vă aduc salutul lui, la această adunare generală.

Fostul Ministru al Agriculturii şi Domeniilor, regretă că nu poate fi personal între D-v.; a primit invitaţia cam târziu şi dispusese de această oră pentru o întrevedere care nu se poate amâna. Primeşte pe Doctorul Schacht, Preşedintele Băncii Imperiului german.

M'a autorizat să vă spun pe lângă regretul că nu poate fi aici şi urările sale, pentru desăvârşirea lucrărilor pe cari azi le începeţi.

Domnul Ministru, are cea mai bună amintire de colaborarea D-v. şi încrezător în viitor ca şi până acum, Vă urează prin mine propăşire şi vă spune înainte, totdeauna înainte.

Şi acum domnilor, să-mi daţi voe două vorbe şi în numele meu personal.

Intâiu: domnul Preşedinte al societăţii, m'a propus membru de onoare. Sunt un vechiu luptător. Şi în luptele mele foarte aprige, am fost obişnuit să primesc lovituri şi niciodată mulţumiri. De aceea îmi daţi voe să vă mulţumesc tuturor, pentru simpatia ce-mi arătaţi azi.

Al doilea, mulţumesc domnului Ministru pentru frumoasele cuvinte pe care le-a rostit aci.

Complectând programul său de acţiune, domnia sa a găsit formula de realizări practice: mai puţine dosare şi referate şi mai multă muncă la pădure. O victimă a dosarelor, vine şi vă spune, este bun sistemul. Silvicultura nu este o ştiinţă abstractă, ea este o ştiinţă care cere un contact strâns cu realitatea, cu pădurea. Acest adevăr, trebue impus, fiindcă vechiul sistem a adus silvicultorilor numai greutăţi şi neplăceri.

Eu care am trăit şi care am pătimit cu ei, care le cunosc calităţile lor, vă asigur de un lucru: veţi fi urmat cum trebue în realizările acestui program şi de aceea la apelul d-v. către silvicultori nu vă spun decât un lucru: îndrăsniţi domnule Ministru, noi suntem gata. Cât mai multe venituri, fără ca fondul să fie compromis (aplauze).

Cuvântarea d-lui profesor N. G. Popovici

Domnule Ministru,
Domnilor,

Sunt dator să aduc mulţumiri pentru cuvintele duioase, pe care d-l C. P. Georgescu ni le-a adresat nouă, bătrânilor. Şi nu vreau să primesc aceste cuvinte numai pentru noi, ci ca un omagiu adus întregei generaţii trecute care s'a străduit să conserve această bogăţie, acest însemnat patrimoniu naţional, pădurile.

Domnilor, nu vreau—fiindcă ar fi lung—să vă expun istoricul greutăţilor şi vicisitudinilor, prin care a trecut generaţia din ultimii 50 ani, pentru ca să vă dea d-v. posibilitatea să aveţi un domeniu forestier conservat, dar zic: atât de mult generaţia trecută a ştiut şi a putut să insufle respectul pentru pădure şi noţiunea de conservarea ei, încât regele Ferdinand spunea agricultorilor să nu uite «că acela care pune toporul la rădăcina unui copac, pregăteşte o scândură la sicriul agriculturii".

Dacă noi am fost generaţia de conservare, voi sunteţi generaţia de cultură şi valorificare. Şi noi vă dorim să aveţi acelaş grad de entuziasm, pe care l-am avut noi în îngrijirea şi păstrarea pădurilor.

Am convingerea intimă că veţi şti şi veţi fi la înălţimea misiunii d-v., mare şi nobilă, fiindcă rostul silvicultorului nu este pentru prezent ori trecut, cât mai ales pentru viitor. Nu se află meserie în care prin natura lucrurilor să existe aşa de puţină preocupare de prezent. Silvicultorul vede departe, în viitor. El creşte, îngrijeşte şi păstrează pentru generaţiile următoare.

Şi nu uitaţi un lucru, că astăzi sunteţi numai uzufructuarii acestui domeniu şi n'aveţi dreptul să atacaţi, să vătămaţi, drepturile acelora ce vin după noi.

Eu nu pot decât să mă simt mulţumit că în 47 ani ai carierei mele silvice (aplauze) şi 45 ani dela înfiinţarea societăţii Progresul Silvic, am putut rămânea alături de problemele mari ale silviculturii, desbătute în societatea noastră.

Se ştie că generaţia dela 1885, cu multe străduinţi, în strada Brezoianu No. 1, a pus bazele societăţii numai cu 22 membri.

Astăzi, este un progres că numărul membrilor este aşa de mare, este şi o probă că temelia pe care am pus'o noi a fost puternică. Pe bazele puse de noi s'a clădit societatea de astăzi, cu numărul mare de membri şi acţiunea pe care o duce pentru provăşirea silviculturii naţionale.

Rămâne în picioare că revista noastră care are o viaţă de 44—45 ani, a apărut în continuu şi dacă cei din trecut nu i-au dat tot sprijinul cuvenit, un lucru este hotărât: în 45 ani ea nu a încetat un moment să apară.

Nu mă voiu ocupa, n'am să vorbesc despre legiuirile silvice. Dacă însă se va înfiinţă legea terenurilor sterile, voiu fi cel dintâiu care voiu ridica căciula în faţa d-lui ministru Mihalache. (aplauze).

Precum, dacă vă reamintiţi, la banchetul Ministrului Cudalbu, care a făcut legea modificatoare a Codului silvic în 1920, am stat lângă el, am recunoscut înţelepciunea legii şi am spus: nu fac opoziţie, nu mă dau la o parte, fiindcă oricine va pune o pietricică cât de mică la temelia culturii noastre, eu voiu fi alături de el (aplauze).

Cuvântarea d-lui profesor P. Antonescu

Domnilor, cel din urmă şi cel mai bătrân dintre cei făcuţi onorifici de d-v, vă mulţumeşte.

Este foarte adevărat şi o pot spune eu care înumăr la spate 50 ani de activitate — bună, rea, cum a dat D-zeu, — să accept şi să încredinţez pe d-l Ministru că a avut mare dreptate să creadă că silvicultorii îi vor da tot concursul necesar la opera mare şi de interes naţional, cum este creiarea legilor recente, destinate să asigure şi să îmbogăţească patrimoniul nostru forestier.

Acest corp silvic d-le Ministru, şi-a făcut datoria cu prisosinţă şi în timpul ultimului război. Reprezentanţi ai acestui corp tânăr, au fost consideraţi ca elementele cele mai utile în timpul războiului. Ofiţerii streini i-au luat din tranşee ca să-i întrebuinţeze, pentru alte scopuri inginereşti.

Şi-au făcut datoria d-lor şi cei care au fost în ţară, care au rămas din ordin, fiindcă şi populaţia avea nevoe de silvicultori.

Şi-au făcut datoria aşa de mult încât atunci când Nemţii ne-au cerut o parte din frumosul codru dela Snagov pe care voiau să-l transforme în parc, au spus: că nu este acolo nici o pădure de stejar. După ce au mai trecut câteva săptămâni, au venit din nou spunând: „aveţi aci aproape de Bucureşti o pădure".

Atunci, după ce şeful de ocol l'a ospătat foarte bine pe delegatul german, fiindcă era foarte primitor neamţul la o bucătărie şi băutură bună, după aceasta l'a poftit să meargă prin pădure să vadă. L'a dus printr'o pădure mai tânără şi după o oră, l'a adus din nou la masă. Aşa a fost salvată pădurea Snagovului.

Desigur că pe vremuri când ţara era ocupată, aceasta este o mare faptă.

Eu care ţineam atunci locul de Administrator, m'am grăbit după încheerea păcii, când Ministrul lucra încă la Iaşi, să fac un raport elogios şefului de ocol de atunci, d-nul Ştefanopol.

Şi domnule Ministru, fără modestie vă declar că oamenilor bătrâni li se datoresc multe lucruri pe care ar trebui să le spună alţii, nu eu.

Am reuşit să scap păduri de stejar şi chiar lemn fasonat în traverse — peste 1.500.000 traverse de stejar, care trebuiau să treacă graniţa, — codrii noştri rămânând neatinşi.

Eu am făcut şi încă fac parte, ca expert forestier în Comisiunea apelor, creată pe baza tratatului dela Trianon.

Am avut fericirea în această calitate să apăr interesele ţării în contra insinuărilor unor duşmani cunoscuţi ai ţării noastre. Acum sarcina noastră, a delegaţiei române, la viitoarea întrunire va fi extrem de uşurată, căci avem ce să le arătăm.

Nouile legi, legea de organizarea pădurilor şi legea de îmbunătăţire a terenurilor degradate, vor fi de un mare folos.

Şi din acest punct de vedere, suntem datori să mulţumim tuturor celor cari au colaborat la înfiinţarea acestor legi, care sunt foarte bine chibzuite.

Sunt sigur că opera d-lui Ministru corespunde cu un interes general, mai cu seamă acum când nu se ţintesc încasări nechibzuite de venituri, ci prima preocupare este să se îmbunătăţească fondul forestier şi solul păduros, fiindcă acesta va duce la venituri din ce în ce mai mari. In acelaşi timp, întreţinerea acestei surse de bogăţii nespus de mare, va contribui în mod simţitor la sporirea veniturilor ţării, cu o singură condiţiune: să fie bine îngrijită (aplauze).

D-l *Preşedinte*. D-lor, ridic şedinţa şi vă rog să veniţi la şedinţa de după amiază, la ora 4.

Ziua I-a

Şedinţa de după amiază.

Inainte de a se deschide şedinţa, d-l prof. *N. G. Popovici*, face următoarea comunicare.

Domnilor şi
Iubiţi camarazi,

Conform statelor noastre şi regulamentului de aplicarea lor, candidaturile pentru locurile rămase vacante în Consiliul de Administraţie al societăţii, trebuesc să fie anunţate.

Vă rog să ştiţi că îmi pun candidatura la postul de preşedinte.

Trecutul şi activitatea mea, cred că mă îndreptăţesc să aspir la acest loc şi vă rog să-mi daţi votul d-v. (aplauze).

Se deschide şedinţa sub prezidenţia d-lui C. P. Georgescu, asistat de d-nii M. Drăcea şi Petre Ioan.

D-l *Petre Ioan*, Secretarul general al societăţii citeşte următoarea dare de seamă:

DAREA DE SEAMĂ

ASUPRA ACTIVITĂŢII

SOCIETĂŢII «PROGRESUL SILVIC» PE ANUL 1929

Domnilor membri,

Consiliul de administraţie al Soc. «Progresul silvic», dator să vă informeze asupra activităţii sale anuale, are onoarea a vă prezenta în cele ce urmează, darea de seamă asupra anului 1929 care este al 44-lea al existenţei sale.

Pentrucă această informare, în mod tradiţional, se face cam la jumătatea anului următor, Consiliul de administraţie a socotit necesar să vă încunoştiinţeze pe D-v. precis şi *la vreme*, asupra desfăşurării activităţii sale, prin procese verbale de şedinţe, pe cari le-a publicat regulat în «Revista Pădurilor» — organul de publicitate al societăţii noastre.

Osebit de aceasta, tot în «Revista Pădurilor» s'a publicat recapitularea anului forestier 1929, în care se aminteşte şi de contribuţiunile Soc. «Progresul silvic».

Toate acestea, publicate în primul rând pentru D-v. — şi de cari nu ne închipuim să nu fi luat cunoştinţă, — ne scutesc, cu această ocazie, ca să intrăm în amănuntele gospodăreşti ale administraţiei societăţii şi ne propunem să vă înfăţişem numai liniile mari şi caracteristice ale directivei pe care o urmează societatea «Progresul silvic».

Domnilor membri,

Cine urmăreşte mersul evolutiv al societăţii «Progresul silvic», nu-i este greu să desprindă că, pornind cu o activitate pur *ştiinţifică* acum 44 ani, ne aflăm acum într'o epocă de activitate *ştiinţifico-profesională.*

Din lupta foarte grea, la care ne-am angajat, ca să facem să *propăşească silvicultura românească,* societatea «Progresul silvic» a înţeles că o isbândă poate să-i vină numai dela ***activitatea simultană*** în direcţia *luminării* perfecte atât a ***membrilor săi*** cât şi ***a maselor,*** asupra rostului pădurilor ţării şi apoi în direcţia ***întărirei rezistenţei*** apărătorilor fireşti ai acestei cauze. cari sunt ***inginerii silvici,*** constituiţi în societatea «Progresul silvic»,

Consiliul de administraţie, pentru îndeplinirea tuturor îndatoririlor sale, a ţinut calea care să împace cele două postulate şi a desvoltat astfel în cursul anului 1929, o activitate împărţită distinct în două părţi: *ştiinţifică* şi *profesională.*

⁂

Activitatea ştiinţifică.

S'a exercitat la rândul ei prin următoarele mijloace:

1. *Organul de publicitate al societăţii: «Revista Pădurilor».*
2. *Biblioteca societăţii.*
3. ***Propaganda culturală silvică:*** conferinţe, articole prin presă, participări în diverse societăţi, consilii şi congrese.

«Revista Pădurilor».

Desigur nu în cea din urmă formă a ei, se găsește într'o vădită stare înaintată de evoluție.

Este principalul mijloc de manifestare al societății, organul de permanentă activare care — ținându-se la curentul vremurilor — a ajuns să corespundă aproape în întregime necesităților de ordin cultural și profesional al membrilor societăței.

Prin subvenția acordată de Minister — 300.000 lei anual, abonamente și ajutor din alte venituri ale societăței, apariția ei regulată este asigurată, motiv mai mult ca să se strângă în jurul ei toți câți simt impulsiunea scrisului și cari pe cont propriu n'ar putea susține altă publicație.

Puțini colaboratori însă, la un corp de 780 de intelectuali, fapt cu atât mai puțin explicabil, cu cât tendința de a putea corespunde aspirațiunilor de ordin profesional al membrilor, este din ce în ce mai accentuată.

Societatea a făcut sforțări și în această direcție de a atrage colaboratori, instituind în anul 1929 premii în sumă totală de 50.000 lei pentru toți cei ce au colaborat în anul respectiv.

«Revista Pădurilor» capătă deasemeni din ce în ce mai mult acces în străinătate, deșteptând un vădit interes și atrăgându-și cele mai măgulitoare aprecieri.

Diversitatea materialului ce cuprinde, forma îngrijită în care apare, selecțiunea judicioasă a articolelor ce publică, toate acestea denotă că revista este realmente pe calea progresului.

Biblioteca.

Este o altă mândrie a societății noastre, constituind cea mai complectă bibliotecă de specialitate din țară.

Orice lucrări de seamă și publicațiuni curente din țară și străinătate sunt achiziționate imediat după apariția lor și puse la dispoziția cercetătorilor.

Dacă numărul acestora — deși în creștere vădită — e totuși relativ redus, aceasta se explică prin ocupațiunile de ordin profesional prea intense a membrilor societății și prin răspândirea lor în toate colțurile țărei.

Prin ultimele achiziționări am ajuns să posedăm un număr de peste 2500 volume de pură specialitate și peste 150 periodice.

Progresul netăgăduit realizat atât la revistă, cât și la bibliotecă se datorește în cea mai mare parte D-lui V. N. Stinghe, tot d-sale deci și mulțumirile.

Propaganda culturală, a utilizat toate formele de manifestare.

Au conferențiat în cursul anului 1929 d-nii:

M. P. Florescu despre: O nouă orientare în exploatarea pădurilor noastre.

Dr. G. P. Antonescu despre: Lemnul ca materie primă în constucția avioanelor.

C. P. Georgescu despre: Cadastrul și silvicultura.

Prof. M. Drăcea despre: Rostul pădurilor în economia națională.

La adunarea generală a Societății noastre din 1929 s'au discutat chestiunile de actualitate: *Legea comercializării* și *Pășunatul în păduri*, prezentând referate și susținând discuția d-nii: C. P. Georgescu, N. G. Popovici, P. Antonescu, Andrei Ionescu, I. Dumitrescu, D. Grozescu, I. S. Ionescu, I. Focșăneanu, A.Tcaciuc.

La aproape toate congresele profesionale sau de manifestări culturale științifice, în legătură mai mult sau mai puțin strânsă cu silvicultura, societatea a răspuns invitațiilor primite și a luat parte prin diverși reprezentanți ai consiliului de administrație.

Astfel:

La inaugurarea localului Soc. Agronomilor am fost reprezentați prin D-ni M. Drăcea, V. Stinghe și P. Ioan.

La congresul Asociației g-le a Topometrilor prin d-l C. P. Georgescu.

La Congresul Ligei Agrare la Iași prin d-l Andrei Ionescu.

La Congresul internațional al Uniunei Stațiunilor de experimentații forestiere, ținut la Stockolm prin d-l M. Drăcea.

La Expoziția din Barcelona prin d-l V. Stinghe.

De asemenea, la Congresul Internațional de agricultură ținut la București, mulți membri ai societății au participat la ședințe, precum și la excursiunile ce au urmat.

Presa cotidiană deasemeni, nu a rămas neutilizată. S'au publicat articole de specialitate de către d-nii: M. P. Florescu Marin Georgescu, Traian Ionescu, I. Zeicu, Lăzurianu, St. Dumitrescu-Gârbovi, Cezar Cristea și un foarte interesant articol în revista «Viața Românească», de către d-l I. P. Diaconescu.

Pentru propaganda forestieră și în limita prevederilor bugetare, cuprinzând excursiunea de studii în Cehoslovacia a Soc. elevilor ing. silvici, sub conducerea d-lui Prof. P. Antonescu, serbarea sădirii pomilor, subvenţii la Societatea Silva Mediterranea, propagandă prin presă, abonamente la Rev. străine, etc., s'a cheltuit suma de lei 75,000. Pentru Bibliotecă, singură, s'a cheltuit suma de lei 190.000 cu care s'au cumpărat cărţi şi reviste de specialitate.

Activitatea profesională.

Pentru propăşirea silviculturii, pentru aceia ce a fost integrat aşa de sugestiv şi durabil în două cuvinte «Progres silvic», mai ales ţinând seamă de situaţia culminant critică în care se găseşte silvicultura românească este nevoie de luptă, căci victoriile nu sunt de esenţă divină, ci se câştigă de armate pregătite, din toate punctele de vedere.

Răspunzând acestei chemări, multe energii creatoare ale corpului silvic au acţionat realizând în această direcţie, după cum vă este bine cunoscut, o casă liberă de orice sarcini, în valoare de circa 20 milioane lei, cu un venit total al societăţii de lei 3 milioane.

Prin aceasta, înlăturând pentru totdeauna primejduirea existenţii societăţii noastre, ne-am căpătat independenţa în mişcare şi stimulent în acţiune.

Şi cât de necesară era această casă, se poate vedea din aceea că în prezent adăposteşte în ea :

Sediul Societăţii Progresul Silvic,
» Casei de Credit, ajutor şi economie,
» Cercului Sportiv Silvic,
» Societ. «Silvicultorul» a Conduct. Silvici, şi
» Soc. «Codrul» a brigadierilor şi pădurarilor.

Deasemenea, tot în mod gratuit şi permanent, serveşte locuinţă pentru elevii ingineri fii de silvicultori şi în mod accidental cu preţ foarte redus, locuinţă camarazilor ingineri silvici în trecere prin Bucureşti, sau pentru tinerii ingineri silvici obligaţi la câte un stagiu în serviciul central.

Pe lângă aceasta, societatea «Progresul silvic» punând şi la dispoziţia A. G. I. R-ului săli pentru şedinţe şi pentru întruniri, a avut ocazia să-şi manifeste măcar în parte, gratitudinea pentru serviciile ce A. G. I. R. i le-a adus și i le aduce încă, cu adevărată colegialitate.

Chiar numai din aceste modalități de utilizare ale căminului, încă rezultă că el nu este un scop final, ci îl considerăm ca un mijloc prin care să se aducă la îndeplinire, toate celelalte aspirațiuni ale societății.

De aci — și dela celelalte realizări pur culturale menționate în partea întâia a prezentei dări de seamă — cată să se stimuleze și să se reverse în fapt, toate energiile latente ale corpului silvic. Aci, inginerul silvic scapă de unilateralitatea spre care l'ar putea duce serviciul, sau o prea accentuată specializare și-i deschide căi largi spre o activitate multiplă și diversă în scopul propășirei silviculturei.

Aci, locul de unde inițiativele se pot elibera de tutela administrativă ca să se transforme în fapte creatoare;

Aci, în sfârșit locul de unde tineretul poate să urce treptele formării caracterelor și să-și realizeze aspirațiunile, prin o luptă demnă, scutită de concesiuni umilitoare.

*

Pentru întărirea rezistenței financiare a membrilor societății «Progresul silvic» s'a realizat acel factor important de susținere materială și de independență morală care este:

Casa de Credit, Economie și Ajutor a Corpului silvic

Deși a fost pusă la cale încă din 1914 de «Cercul silvicultorilor» putându-se socoti înființată chiar în anul 1926, totuși desăvârșirea acestei înfăptuiri, trebue socotită că s'a realizat în anul 1929 cu un capital subscris de 4.000.000 lei din care s'a vărsat până acum 3.000.000.

Cu asemenea posibilităţi de înfăptuire ar fi fost o mare anomalie a vremuriior noastre ca ideia să fi rămas fără aplicări practice.

Importanța funcționării acestei Case de credit n'a fost sesizată deopotrivă de toți membri și a luat ființă nu fără greutăți.

Se constata că foarte puțini din membrii din București sau din cei numai cu trecere prin București au scăpat de a nu se împrumuta la Casa de credit și printre aceștia o bună parte tocmai din acei ce au făcut opoziție mai dârză la înființare.

Măsura însă în care Casa de credit a corespuns scopului, rezultă mai bine din examinarea comparativă a folosirei celorlalte mijloace de care dispune Societatea, sălile cercului nu sunt prea mult frequentate, biblioteca este consultată de un număr mic de membri — deși se dă posibilitatea de consultare și acasă — la revistă nu se îndeamnă mulți colaboratori, în schimb bani la Casa de credit pentru împrumut, niciodată nu-s destui.

*

II. Rezultă din cele de mai sus, că suntem azi în măsură a constata că de unde în trecut s'a înlăturat sistematic activitatea profesională din societate, acum cu rezultatele dobândite pe tărâmul activităței profesionale ne putem lăuda mai mult și culege mai din plin roade. Aceasta trebuie să constitue o învățătură pentru viitor: ce a depins numai de noi, s'a înfăptuit.

Dacă aliniatele de la articolul ce arată scopurile Societăţii — construirea unui cămin și înființarea unei Case de credit — le-am realizat, ajungând acum deci fără obiect, prin aceasta nu înseamnă că pe calea activităței profesionale am ajuns la capăt, în orice caz progresul silvicultorilor nu trebue confundat cu progresul silviculturei.

In această din urmă privință stăm destul de rău încă și deci de o organizare este neapărată nevoie. Suntem în epoca unor mari prefaceri în politica forestieră a țărei și evenimentele nu trebue să ne găsească nepregătiți. In cursul anului 1929 s'au pregătit noui legiuiri silvice și în măsura posibilă, am răspuns la solicitările ce ni s'au făcut, fie pe cale directă, fie indirectă și-am căutat a sugera dispozițiuni conforme cu progresele științei și cu nevoile țării și ale pădurilor.

Aceste legiuiri s'au și înfăptuit, ele sunt de natură a revoluționa profund silvicultura românească și grija pentru aplicarea lor se desemnează ca primordiala preocupare pentru viitorul apropiat.

III. De obicei stăruințele Soc. Progresul Silvic în apărarea intereselor ce privesc direct sau indirect pădurile, sfârșesc prin numirea unuia sau mai mulți membrii în consiliile instituțiunilor respective.

Treptat s'a ajuns să avem reprezentanți, fie ca membrii de drept, fie ca delegați ai societății «Progresul silvic», ori ai secției silvice de la școala Politechnică — în orice caz membrii ai societății Progresul Silvic, — în următoarele consilii: Uniunea Camerelor de Agricultură, Consiliul superior al energiei, Consiliul superior al apelor, Comisiunea C. F. particulare, Comisiunea islazurilor, Consiliul cooperaţiei, Comisiunea technică pentru regimul apelor, Consiliul de normalizare, Cadastrul, Consiliul de ameliorațiuni din regiunea șesului, Consiliul de ameliorațiuni din regiunea inundabilă a Dunărei.

Se pierde din vedere un fapt elementar.

Acești plenipotenţiari silvici nu se reprezintă pe ei, nici nu expun un punct de vedere personal, ci reprezintă interesele silviculturei românești și deci trebuie să expună punctul de vedere al Societăţii «Progresul silvic», care veghează la propășirea silviculturei. De această activitate nu se știe nimic.

Presupunând că există, păcat că se pierde neștiută; în caz contrar e un păcat și mai mare că nu este stimulată la vreme ca să nu se pericliteze interesele silviculturii.

Dacă alte ocazii de a se raporta această activitate nu există, cel puţin una se impune: adunarea generală.

Sperăm că cu începerea anului viitor adunarea generală va avea la ordinea zilei și acest punct important.

IV. Toată grija intereselor Societăţii, a fost lăsată pe seama Consiliului de ad-ţie.

Aceasta însă presupune că iniţiativa Consiliului de ad-ţie găsește în d-vs. colaboratori și sprijinitori puternici în vorbă și faptă.

Realitatea nu este tocmai corespunzătoare.

Deși Consiliul de ad-ţie se compune din 21 membri, totuși unele ședinţe nu s'au putut ţine, din cauza lipsei de membrii, iar la cele 23 ședinţe convocate în anul 1929, foarte rare ori participarea a depășit numărul minim statutar.

De pe urma acestei verificări s'ar putea trage unele concluzii și rectificări.

Este un mare contrast între activitatea desfășurată *pentru alegere* în consiliu și aceea *depusă în consiliu,* unde în sinteză, se cere: veghe continuă și activare la vreme, în privinţa tuturor chestiunilor referitoare la păduri și la corp.

Până la aceasta însă, este necesar să vină la ședinţe.

De aceea alegerea în consiliu ar trebui să se mărginească în primul rând la grupul celor ce și-ar oferi concursul.

*

Pornind dela 46 membri în 1886 la înfiinţare, am ajuns la 238 înainte de răsboiu, s'a ridicat la 646 prin aportul teritoriilor alipite și avem acum 780 membri din cari 25 reprezintă sporul anului 1929.

Din totalul membrilor numai 50—60 sunt în București, adică un procent de 6—8%. Societatea, așa dar, nu este în Bucureşti, ci în toată ţara.

Incontestabil că între membrii soc. Progresul Silvic din București și cei din provincie este o diferenţă de tratament.

De vreme ce ne dăm seama de ea și o recunoaștem, trebue să și intervenim să dispară, tinzând către egalitate de drepturi și de datorii.

Orice membru din cel mai îndepărtat colţ de ţară, să simtă că reprezintă o parte din nădejdea de propășire a pădurilor ţării, dar să și folosească în cât mai egală măsură binefacerile societăţii.

Dela Centru, acestea nu se pot realiza toate și realităţile lucrurilor, mai tari de cât iluziile, ne pun pe calea cea adevărată, obligându-ne să înfiinţăm *Cercuri regionale,* cari vor fi nuclee de iniţiativă și de muncă, în multe părţi ale ţării și vor putea înfiinţa biblioteci și filiale ale Casei de credit.

De altfel, unde nevoia a fost simţită — Fondul religionar din Bucovina — s'a și înfiinţat un cerc, care editează revista «Ecou de codru».

In acest chip, delegaţi ai acestor cercuri, elemente devotate și însufleţite de ideia propășirii silvice, reprezentanţi în Consiliu, vor face legătura cu centrul, dar nu vor mai constitui și ei nădejdea centrului, ci membrii consiliului se vor alege numai din Bucureşti, pentru ca să se asigure astfel o participare regulată la ședinţe și un concurs efectiv.

V. Intr'o epocă de culminare a prestigiului ştiinţei silvice în administraţia pădurilor, nu este o utopie să nădăjduim ca în aceeaş epocă să atingem și culmile unei activităţi ştiinţifice la societatea Progresul Silvic.

Cerc de studii, staţiuni de experienţă, institut de cercetări, muzee, misiuni de studii, buletin ştiinţific, sunt toate aspiraţiuni ale Societăţii, de 44 ani înscrise în statute și cărora măcar în parte — ne place să credem — că le-o fi venit rândul la înfăptuire.

Dar ce să facem?

Dacă ar fi vorba să scăpăm cu un răspuns abil, ne-am pune la adăpostul comod al statutelor.

Statutele însă au dispozițiuni generice, bune și pentru epoca de acum 50 de ani și poate bune pentru alți 50 de ani de acum înainte. Acestor dispozițiuni deci trebue să le opunem concretizări: un program de repezi realizări, care să se țină pas cu pas cu nevoile vremii, cu problemele ce se pun la ordinea zilei și a cărui aducere la îndeplinire să se urmărească asiduu.

In capul acestui program, oricât de sumar închipuit în alcătuire, trebue să se treacă grija de aplicare cât mai în folosul «Progresului Silvic», a legilor noi prin cari se revoluționează profund silvicultura românească:

Legea administrării pădurilor și legea ameliorării terenurilor degradate, realizări ale anului 1929/30, apoi legea pădurilor comunale și legea islazurilor și golurilor alpine.

Pădurea, trebue să-și precizeze măsura în care va lucra în mod efectiv la soluționarea celor trei mari probleme: a muntelui, a șesului și a bălții, probleme ce formează programul general de ameliorațiuni al țării.

⁂

In cursul anului 1929, ne-am despărțit cu durere de următorii colegi încetați din viață:

Aurelian M. Ionescu
Wilhelm Aschner
Niculae Țăpârdea
I. D. Stătescu și
Mihail Tănăsescu.

Acesta din urmă, dacă ar fi inaugurat numai era președinților aleși din corp și ar fi înscris la activitatea sa contribuția principală la clădirea căminului nostru, încă memoria îi va fi neștearsă.

Cum însă s'a distins în toate ocaziile ce i s'au prezintat în lunga-i și rodnica-i activitate, urme de personalitatea sa se întâlnesc la tot pasul.

Donația de 1 milion lei în efecte, făcută Societății noastre, îi încoronează opera și-l pune și în fruntea sprijinitorilor materiali ai Societăței.

Mihail Tănăsescu a murit în Iunie 1929. De atunci n'am ales alt președinte.

Totuși, un președinte, un efectiv îndrumător al destinelor Societăţii am avut. In calitate de Vice-preşedinte D-l C. P. Georgescu, a fost persoana predominantă a activităţii anului 1929.

*

Consiliul de ad-ţie, prezentând d-vs. această dare de seamă auto critică, încearcă să redeştepte simţul de o adevărată datorie al fiecăruia faţă de corp — începând mai întâi cu el — şi considerând anul 1929 ca un an de limpezire a apelor turburi şi de canalizare a energiilor, doreşte ca membrii Societăţii să iasă din rezerva inexplicabilă în care se găsesc şi să păşească hotărâţi în a susţine cu tărie mişcarea imprimată de Consiliu.

In atari condiţiuni, Consiliul devine numai «polarizatorul tuturor voinţelor», iar Societatea un organism puternic care să-şi poată spune cu greutate cuvântul său la rezolvarea problemelor de economie forestieră ale ţării.

In raport cu vremurile, cu tradiţia şi cu greutăţile ce a luptat, Consiliul atât a putut face pe anul 1929.

Vă mulţumeşte pentru încrederea ce i-aţi acordat şi vă roagă să-i daţi cuvenita şi obicinuita descărcare.

Consiliul de ad-ţie a Soc. „Progresul Silvic"

Domnilor membri,

Din bilanţul ce depunem spre aprobarea D-v. se vede clar situaţia Societăţii noastre la 31 Decembrie 1929.

Pentru o mai bună lămurire a D-v., expunem în rezumat principalele conturi.

Din examinarea activului se constată că averea societăţii la 31 Decembrie 1929 este formată din:

1. Imobilul Societăţii în valoare de Lei . . . . deci o majorare faţă de anul trecut cu 29.920 lei care reprezintă îmbunătăţirile ce i s'au adus în cursul anului 1929.		16.335.828,80
2. Mobilierul în valoare de Lei . . . . deci o majorare faţă de anul 1928 cu 49.085,50		303.428,—
3. Biblioteca, valoarea cărţilor . . . . faţă de 258.300 la sfârşitul anului 1928, deci o majorare de 189.549.85		447.849,85
4. Efecte publice fond social în valoare nominală de 215.600 lei, cari socotite pe cursul real de circa 65,65 $^0/_0$ avem valoarea reală de lei . .		141.600,—
5. Efecte publice Fond. C. Dissescu		1.000,—
» » » V. A. Golescu		5.000,—
» » » „Moşandrei"		1.000.000,—
6. *Diverşi debitori;* sume ce are de încasat Societatea şi anume:		
a) De la Sanatoriul în construcţie Govora: . . .		300.000,—
b) Din chirii neachitate în 1929		275.000,—
c) Din subvenţia Minist. Dom. 1929		150.000,—
d) Din cotizaţii şi abonamente restanţe		224.180,—
e) Diverşi		7066,70
7. Sume disponibile:		
Cassa numerar	9.742,—	
La Bănci depuneri	1.322.400,15	1.332.142,15
Total general activ . . .		20.523.095,50

Din examinarea pasivului se constată următoarele:

1. Fondul social pentru bunuri de fundaţie era la 31 Decem. 1928 de 14.968.866 a devenit	17.219.425,70
Report . . .	17.219.425,70

Transport		17.219.425,70
2. Fondul donaţiunilor culturale C. Dissescu	1.000,—	
V. A. Golescu	5.000,—	
Moşandrei	1.000.000,—	1.006.000,—
3. Venitul Fondurilor V. A. Golescu şi Dissescu		2.838,80
4. Diverşi creditori. In acest capitol se cuprinde suma ce avem de restituit din subscrierile pentru clădire şi anume: *a)* Către Casa de Credit E. şi Aj. a Corp-Silvic . .	1.390.120.—	
b) către membri cari au cerut restituirea	676.162.—	2.066.291,—
Din suma totală de 2.066.291 ce avem de restituit din subscrieri pentru clădire se găseşte deja depusă la bănci 304.200 lei rămasă din suma destinată a se restitui în 1929, astfel că în bugetul pe anul 1930, s'a prevăzut numai 1.726.091 lei.		
5. Restanţe de încasat din cotizaţii şi abonamente. Aceste creanţe deşi trecute în activul societăţii fiind nesigure le-am trecut şi în pasivul bilanţului		224.180,—
6. Abonamente şi cotizaţii cuvenite anului 1930 dar încasate în 1929		4.360,—
Total pasiv . . .		21.523.095,50

Contul de Venituri şi Cheltueli

După cum se vede specificat în acest cont totalul veniturilor la 31 Decembrie 1929 a fost de 2.696.204,05.

Această sumă s'a întrebuinţat în modul următor:

Cheltueli propriu zise pe 1929, precum: salarii, cheltueli generale, imprimatul revistei, propaganda forestieră, subvenţii, ajutoare, cheltueli de întreţinere, premii, etc.	1.037.450,25
Dividendul pe 1929 de $5^0/_0$ la capitalul subscris p. clădire şi rămas nerestituit conf. statutelor	100.817,—
Excedent pe 1929 care s'a trecut în bilanţ la fondul social conf. statutelor	1.557.936,80
Total . . .	2.696.204,05

BILANȚUL PE ANUL 1929

Activ

Bilanţul Soc. „Progresul

Imobilul			16.335.828	80		
Mobilier			303.428	–		
Biblioteca			447.849	85		
Efecte publice: în portofoliu V. N. = 170.000, V. R.	102.000	–				
evacuate la Moscova (Casa Dep.) V. N.	39.600	–	141.600	–		
Efecte publice donate:						
1) V. A. Golescu	5.000	–				
2) C. Dissescu	1.000	–				
3) M. Tănăsescu-Moşandrei	1.000.000	–	1.006.000	–		
Debitori:						
Sanatorul Govora	300.000	–				
Chirii de încasat	275.000	–				
Subvenţii de »	150.000	–				
Moşt. Ing. A. Ionescu . .	7.066	70				
Membrii Societăţii	96.185	–				
Abonaţii Revistei Pădurilor .	127.995	–	956.246	70		
Disponibil:						
Cassa	9.742	–				
Banca Poporului din Buc. ct. curent	1.018.200	–				
Banca Poporului din Buc. ct. Fond Restituiri	304.200	15	1.332.142	15	20.523.095	50

p. Preşedinte
C. P. GEORGESCU

Cenzori: *X. K. Sculy O. Crattero, Leon Vasiliu*

Silvic" încheiat la 31 Decembrie 1929

Pasiv

Fondul Social:						
a) Fond de rezervă până la 1926	413.685	55				
b) Fond Social la 31 Dec. 1928	14.968.866	35				
c) Fond social statutar 1929 .	239.337	–				
Excedent 1929	1.557.936	80	17.179.825	70		
Fond efecte publice Revista Pădurilor			39.600	–		
Fond donaţii efecte publice:						
1) C. Dissescu	1000	–				
2) V. A. Golescu	5000	–	1.006.000	–		
3) M. Tănăsescu-Moşandrei	1.000.000	–				
Fond venit ef. publice donate:						
1) C. Dissescu	549	45	2.838	80		
2) V. A. Golescu	2.289	35				
Diverşi creditori:						
1) Casa de Credit a Corpului Silvic	1.390.129	–				
2) Fond de restituit membrilor Progr. Silvic sumele subscrise p. clădire	676.162	–	2.066.291	–		
Restanţe de încasat:						
1) Din cotizaţii	96.185	–	224.180	–		
2) Din abonamente	127.995	–	3.100	–		
Abonamente 1930			1.260	–		
Cotizaţii 1930					20,523.095	50

Casier: *D. Grozescu.*

Contabil: *N. Paia.*

Venituri

Contul de Venituri & Cheltueli al Soc. „Pro-

Chirii imobil	1.800.000	—		
Subvenția Minist. Domenii	300.000	—		
Chirii sală	78.700	—		
Chirii cămin	93.893	—		
Abonamente restanțe Revista Pădurilor	129.460	—		
Abonamente 1929 Revista Pădurilor .	129.500	—		
Publicațiuni în Revista Pădurilor . . .	74.845	—		
Dobânzi	58.838	70		
Cupoane efecte publice	9.110	—		
Diverse venituri	21.857	35		
			2.696.204	05

p. Președinte: **C. P. Georgescu**

Cenzori: *X. K. Sculy,*

gresul Silvic" încheiat la 31 Decembrie 1929 **Cheltueli**

Salarii și gratificații . . . . , .	271.300	—		
Telefon	5.559	—		
Intreținere, curățit, luminat	52.801	—		
Imprimarea și exped. Rev. Pădurilor .	376.988	—		
Subvenții și Ajutoare	52.000	—		
Propaganda forestieră	74.764	50		
Cheltueli de administrație	47.645	25		
Cheltueli neprevăzute . . , ...	106.392	50		
Premii pentru lucrări (scrieri cu caracter silvic)	50.000	—		
Dividend 5% la capitalul p. clădire. .	100.817	—		
Excedent	1.557.936	80	2.696.204	05

O. D. Crattero, Leon Vasiliu

Casier: *D. Grozescu*

Contabil, *N. Paia*

Adunarea aprobă în unanimitate, darea de seamă.

D-l *D. Grozescu* casierul societăţii citeşte următărul proces-verbal încheiat de comisia de cenzori.

PROCES-VERBAL

Subsemnaţii Cenzori întrunindu-ne astăzi 31 Decembrie 1929, am procedat la verificarea şi controlarea operaţiunilor de vărsăminte, plăţi restituiri, cheltueli etc., pe care le-am găsit regulat justificate.

Verificând *Bilanţul* şi contul de *Venituri şi Cheltueli* le-am găsit întocmite real şi exacte conform registrelor şi actelor justificative.

Aceasta fiind, situaţia reală a Societăţii noastre la 31 Decembrie 1929, cu onoare vă rugăm să binevoiţi a da descărcarea Consiliului de Administraţie de gestiunea pe anul expirat.

Cenzori: *X. H. Sculy, O. D. Crattero, Leon C. Vasiliu.*

Adunarea aprobă.

Tot domnul Casier al societăţii citeşte următorul proect de buget:

Domnilor membri,

Potrivit dispoziţiunilor art. 42 din statute s'a alcătuit Bugetul Societăţii pe anul 1930, ce-l depunem spre aprobarea D-v.

In alcătuirea acestui buget s'a urmărit realizarea veniturilor potrivit art. 15 din statute.

Venituri

1. Principalul venit al Societăţii îl formează chiriile imobilului. Deşi contractul de închiriere cu Ministerul Domeniilor expiră la 30 Iunie 1930, totuşi am prevăzut în buget pe întreg anul aceiaşi chirie prevăzută în contractul ce expiră, convinşi fiind că chiar dacă acest contract nu se va reînnoi, se vor realiza prin nouile închirieri aceeaşi sumă ca în trecut.

Deci chiria localului s'a prevăzut	1.800.000,—
2. Din chiria ce se va încasa pentru locuirea în căminul societății de către membri	90.000,—
3. Din închirierea sălii de festivități	50.000,—
4. Din publicații și reclame în Revista Pădurilor	70.000,—
5. Din cupoane de la efectele publice proprietatea Societății	9.000,—
6. Din abonamente la Revista Pădurilor rămase neplătite din anii trecuți	40.000,—
7. Din abonamente curente 1930	140.000,—
8. Dobânzi la sumele ce se vor încasa și depune la bănci	100.000,—
9. Dobânzile venitului efectelor publice ale donațiunilor V. A. Golescu și C. Dissescu	530,—
10. Venitul fondului social statutar de lei 239.337 socotit cu o dobândă de circa 10%.	22.030,—
11. Chirii neîncasate din 1929	275.000,—
12. Subvenția Min. Dom. neîncasată din 1929	150.000,—
13. Depozite la bănci	1.018.200,—
14. Numerar în cassă	9.742,—
15. Cotizații rămase neachitate din anii trecuți	25.000,—
16. Cotizații curente 1930	120.000,—
17. Taxe de înscriere	1.000,—
18. Subvenția M. de Dom. de 200.000 lei, în loc de 300.000 lei cât s'a acordat în trecut	200.000,—
Total venituri	4.120.502,—

Cheltueli

In cursul anului 1930, avem de achitat o datorie de 1.762.091 lei, care reprezintă restul din sumele subscrise pentru clădirea palatului societății de către membrii ei.

In bugetul anului curent am prevăzut această sumă spre a o restitui în măsura disponibilităților în cursul anului. Și cu aceasta. clădirea rămâne liberă de orice sarcini fiind complect degrevată. Pentru cheltuelile ordinare s'a prevăzut:

1. Salariile personalului inclusiv gratificații și ajutoare	349.040,—

cu următoarea specificare :

1 Secretar și ajutor casier a	10.000 lei lunar	= 120.000
1 Contabil	2.000 » »	= 24.000
1 Corector p. Rev. Păd. . .	2.000 » »	= 24.000
1 Intendent	2.000 » »	= 24.000
1 Curier a 3.800	3.800 » »	= 45.600
2 Cameriste a	5.800 » »	= 69.600
1 Portar	600 » »	= 7.200
		314.400

Diferenţa dintre Statul actual de salarii și ceiace s'a prevăzut în Buget, va servi la îmbunătăţiri eventuale ale salariilor.

3. Pentru mobilierul necesar în special la cămin și reparaţiuni	30.000,—
2. Pentru imprimarea Revistei Pădurilor și cheltueli cu expedierea . . .	420.000,—
4. Pentru construcţiuni eventuale și reparaţiuni de imobil	100.000,—
5. Biblioteca, pentru cumpărare de cărţi	170.000,—
6. Pentru propaganda forestieră (chelt. cu adunarea generală, tipărituri diverse, conferinţe) conf. art. 4 din Statut al. j. k.	60.000,—
7. Subvenţii (misiuni de studii, ajutor pentru studenţi, traduceri de cărţi streine, excursiuni (art. 4 alin. 14	80.000,—
8. Premii pentru lucrări conf. art. 4 alin. 5 (broșuri, reviste lucrări pe teren)	50.000,—
9. Cheltueli de ad-ţie	50.000,—
10. Intreţinere, curăţit și luminat . .	55.000,—
11. Asigurarea imobilului	12.600,—
12. Ajutoare p. văduve și orfani de ing. silvici conf. art. 4 alin. 2 . . .	30.000,—
13. Taxe comunale	10.000,—
14. Abon. telefon	5.600,—
Transport .	1.422.240,—

	Report	1.422.240
15. Fondul social conf. art. 13 alin. 6 reportat din 1929	239.337,—	
16. Fond social prevăzut 1930 . . .	168.030,—	
17. Dobânzi la venitul Fond. cultural V. A. Golescu și C. Dissescu .	530,—	407.897,—
18. Fond pentru restituirea subscrierilor pentru clădire		1.762.091,—
19 Fond pentru deschiderea de credite extraordinare sau în lipsă excedent pe 1930		528.274,—
	Total . .	4.120.502,—

Astfel alcătuit Bugetul pe anul 1930 cu 4.120.502 lei la venituri și 4.120.502 la cheltueli, avem onoare a-l propune onoratei adunări spre aprobare.

Consiliul de Administrație

Venituri

Proect de Buget al

ART.	NATURA VENITURILOR			
	CAP. I			
1	Chiria imobilului		1.800.000	
2	» căminului		90.000	
3	» sălii de festivităţi		50.000	
4	Publicaţiuni şi reclame		70.000	
5	Venituri cupoane ef. publice . .		9.000	
6	Abonamente restanţe		40.000	
7	Abonamente 1930		140.000	
8	Dobânzi		100.000	
9	Dobânzi la venitul ef. publice donate		530	
10	Venitul fondului social		22.030	
11	Restanţe chirii 1929		275.000	
12	» subvenţii		150.000	
13	Depozite: Banca Poporului ct. ct.		1.018.200	
14	Cassa sold 31 Dec. 1929 . . .		9.742	3.7
	CAP. II			
15	Cotizaţii restanţe		25.000	
16	» 1930		120.000	
17	Taxe de înscriere		1.000	1
	CAP. III			
18	Subvenţia Ministerului de Domenii		200.000	2
	Total . . .			4.

p. Preşedinte, **C. P. Georgescu**

BIBLIOTECA „AST
SIBIU

gresul Silvic pe 1930 Cheltueli

NATURA CHELTUELILOR			
CAP. I			
Salarii: a) Statul lunar	329.040	349.040	
b) Gratificaţii	20.000		
Imprimatul şi exped. revistei . .		420.000	
Mobilier incl. reparatul lui . .		30.000	
Construcţiuni şi reparaţii imobil		100.000	
Biblioteca		170.000	
Propaganda forestieră:			
a) Adunarea generală . .	30.000	60.000	
b) Tipărituri, reviste . . .	20.000		
c) Conferinţe	10.000		
Subvenţii: a) misiuni de studii .	20.000	80.000	
b) ajut. p. studenţi	10.000		
c) trad. de cărţi streine	20.000		
d) excursiuni	30.000		
Premii p. lucrări (broşuri, reviste, lucrări pe teren)		50.000	
Cheltueli de administraţie . . .		50.000	
Intreţinere, curăţit, luminat . . .		55.000	
Asigurarea imobilului		12.600	
Ajutoare p. văduve şi orfani de silvicultori		30.000	
Taxe comunale		10.000	
Telefon		5.600	1.422.240
CAP. II			
Fondul social 1929		239.337	
» » 1930		168.030	
Dob. la venit. fond. Golescu şi Dissescu		530	407.897
CAP. III			
Fond pentru creditori (Restituirea sumelor subscrise p. clădire) .			1.762.091
CAP. IV			
Fond p. deschidere de credite .			528.274
Total . . .			4.120.502

Casier: *D. Grozescu*

Adunarea aprobă.

D-l *C. P. Georgescu:* are cuvântul d-l Ceauşu.

D-l *C. Ceauşu.* Domnilor, în pagina 6 din darea de seamă a societăţii se spune : „Deasemenea, tot în mod gratuit şi permanent, palatul societăţii, serveşte de locuinţă pentru elevii ingineri fii de silvicultori şi în mod accidental şi cu preţ foarte redus, camarazilor ingineri silvici în trecerea prin Bucureşti, sau pentru tinerii ingineri silvici obligaţi la câte un stagiu în serviciul central".

Domnilor, acest punct în starea actuală nu este satisfăcut pe deplin.

Camerile care sunt insuficiente, ne pun în trista situaţie de a fi daţi afară, în locul nostru fiind preferiţi colegii din provincie, care au mai multe drepturi.

Pentru rezolvarea acestei probleme pe care o găsim de interes imediat pentru noi care stăm aci, credem că s'ar putea construi încă câteva camere, în etajul de sus. Sumele necesare de altfel sunt prevăzute şi în proectul de buget. Ţinând seamă de venitul pe care-l aduce o cameră într'un an, credem d-lor colegi că, cheltuelile necesare cu amenajarea acestor camere, nu sunt de natură să îngreueze situaţia financiară a societăţii.

D-l *N. G. Popovici.* Cer cuvântul.

D-l *C. P. Georgescu.* D-l Popovici are cuvântul.

D-l *N. G. Popovici.* Domnilor, ceace a spus colegul nostru despre insuficienţa camerilor, este perfect adevărat. Vreau însă să mărturisesc aici, că această chestiune a făcut obiectul discuţiunilor noastre, în Consiliul de Administraţie. Am căutat să scăpăm însă de datoria de 1.7000.000 lei şi dacă în viitor alte lucrări mai urgente nu vor surveni, eu voi fi cel dintâiu care voiu cere să se amenajeze şi celelalte părţi din etajul de sus

M'am preocupat de această chestiune şi vă rog să ştiţ că ne preocupăm de acest lucru şi vom căuta să vă satisfacem

D-l *C. P. Georgescu.* D-lor, Casa Pădurilor ne fiind chiriaş aici decât până la 1 Iulie, am lăsat să facem cu această oca ziune şi transformarea de care se vorbeşte. Acum am face pre multă murdărie. Rămâne să vedem cine va fi chiriaşul nostr dela 1 Iulie.

D-l *C. P. Georgescu.* D-lor, la ordinea zilei este alegere preşedintelui şi a 6 membrii în Consiliul de Administraţie în lo cul d-lor: M. Drăcea, V. N. Stinghe, D. Grozescu, V. Priboianu, C. Bosoancă şi Al. Popescu.

Statutele, în ceace priveşte alegerea preşedintelui şi membrilor, spun că aceastea se fac de adunarea generală cu vot secret.

Trebuie cu această ocazie să vă dau oarecari lămuriri, care fac parte din statutele societăţii noastre.

Dece ne-am gândit să facem aceste schimbări?

Am vrut să dăm posibilitatea să veniţi la conducerea societăţii, câţi mai mulţi dintre d-v. Făcând această primenire, vă dăm posibilitatea să judecaţi actualul consiliu şi să-i îndrumaţi actele.

Am prevăzut în statut vot secret pentru ca d-v să fiţi liberi, să judecaţi în conştiinţa d-v. şi apoi să vă daţi votul.

Şi deaceea la aceste alegeri vom proceda în mod secret.

Insă trebue să stabilim înainte un lucru. A fi cineva preşedinte, sau membru în Consiliul de Administraţie, poate să fie o dorinţă. Dar înainte de toate, nu trebue să se uite că cine doreşte să candideze a consimţit ca venind în Consiliul societăţi să-şi pună aiçi toată inima şi puterea de muncă.

Ca o simplă recunoaştere, este deasemenea o greşeală să acordaţi încrederea d-v. Cine îşi anunţă candidatura, înseamnă că s'a hotărât să muncească.

Şi mai am o dorinţă. Să nu se accepte nici o candidatură, decât cu consimţământul acelei persoane, fiindcă nu putem obliga pe cineva cu anumite sarcini contra voinţei sale.

Aşa fiind d-lor, vă rog să vă anunţaţi candidaturile.

Inainte de aceasta consult adunarea, dacă vrea ca întâiu să facă alegerea preşedintelui şi apoi a membrilor din Consiliul de Administraţie, sau să se aleagă toţi în acelaşi timp.

(Adunarea aprobă să se facă întâi alegerea preşedintelui şi apoi a membrilor din Consiliul de Administraţie).

Suspend şedinţa pentru 5 minute, în care timp se primesc candidaturile pentru postul de preşedinte al societăţi noastre.

D-l *C. P. Georgescu.* D-lor, sau anunţat două candidaturi: a d-lui N. G. Popovici şi a mea. Pentru a nu influenţa adunarea, dau conducerea desbaterilor d-lui vice-preşedinte, M. Drăcea.

D-l *M. Drăcea.* D-lor, ca să se poată vota în ordine, fiecare va sta la locul său, unde va primi un buletin de vot (Adunarea aprobă).

Prin vot secret se procedează la alegerea preşedintelui.

Despuerea scrutinului se face de d-l vice-preşedinte M. Drăcea, asistat de d-nii *I. Marinescu*, delegatul d-lui C. P. Georgescu şi *Valeriu Dinu*, delegatul d-lui N. G. Popovici.

D-l *M. Drăcea.* D-lor, rezultatul votului este următorul:

Voturi exprimate 135

D-l *C. P. Georgescu* 99 voturi.

D-l *N. G. Popovici* 35 voturi.

Un vot nul.

D-l C. P. Georgescu este proclamat ales (aplauze, d-l C. P. Georgescu este ovaţionat).

D-l *C. P. Georgescu.* Vă mulţumesc foarte mult pentru încrederea ce mi-aţi acordat şi cu toate că s'au găsit 35 de colegi cari nu mi-au dat votul, această mă face să cred că atunci când voi dovedi că nu mai pot servi societatea, se va găsi cine s'o ducă mai departe.

D-l *N. G. Popovici.* D-lor, n'aş fi luat cuvântul dacă colegul nostru Georgescu, pe care sunt dator să-l felicit n'ar fi făcut'o şi dacă n'ar fi avut această atitudine de a spune că, atunci când activitatea d-sale nu va mai fi folositoare, se va retrage.

Atunci, trebue să facem politică!

Insă preşedintele, în societatea noastră, nu trebue să facă nici o politică şi acela care a fost desemnat preşedinte, oricând şi în orice situaţie trebue să aibă în vedere numai interesele societăţii.

D-l *C. P. Georgescu.* Regret foare mult că d-l Popovici pentru care am toată dragostea, nu m'a înţeles.

D-lor, orice om se uzează. Am vrut să spun că după cei 4 ani ai mandatului meu, se vor găsi cel puţin 35 membrii ai societăţii, care să ducă acţiunea mea mai departe.

D-lor, prin faptul alegerii mele ca preşedinte, rămâne încă un loc vacant în Consiliul de Administraţie şi atunci este întrebarea dacă acum trebue să se aleagă 6 sau 7 membrii în Consiliul de Administraţie.

Prin faptul că eu sunt ales preşedinte s'ar putea face consideraţia ca mandatul meu să înceapă chiar din acest moment şi în acest caz sunteţi de părere să se aleagă tot acum un membru în locul meu, sau în caz contrar să fie cooptat la 1 Ianuarie de Consiliul de Administraţie?

(Adunarea aprobă că mandatul d-lui Preşedinte să inceapă în momentul de faţă, iar în locul devenit vacant în consiliu prin alegerea d-sale ca preşedinte, urmează a se alege chiar astăzi un membru).

Deoarece mandatul meu în consiliu expiră peste doi ani, cel ales în locul meu va păstra acest mandat numai acest interval de timp.

Şi acum rog pe d-l vice-preşedinte Drăcea, să procedeze la această alegere.

D-l *M. Drăcea.* D-lor se aleg 7 membrii. Fiindcă este greu să hotărâm pe cel ce va veni în locul d-lui Georgescu, eu cred că putem da această calitate Consiliului de Administraţie care să desemneze pe cel ce va ocupa locul d-lui C. P. Georgescu.

D-l *V. N. Stinghe.* Propun ca cel care va avea mai puţine voturi, să aibă şi un mandat cu o durată mai scurtă.

Adunarea aprobă, aşa că ultimul ales în ordinea numărului de vonturi, va intra în locul d-lui C. P. Georgescu.

D-l *M. Drăcea.* D-lor votarea se face scriindu-se pe o listă maximum 7 candidaţi. Deoarece s'au anunţat următoarele 12 candidaturi:

1. C. Bosoancă.
2. Pop Bancheriu.
3. D. A. Sburlan.
4. D. Grozescu.
5. M. Drăcea.
6. V. N. Stinghe.
7. C. Emanoil.
8. V. Priboianu.
9. Stan Stănescu.
10. Ant. Gorcea.
11. I. S. Ionescu.
12. N. N. Caragea.

întreb dacă nu este cineva dintre aceştia care să-şi retragă candidatura, pentru ca să simplificăm alegerea.

Inainte de a începe votarea d-l Petre Ioan, secretarul general al societăţii, citeşte următoarea telegramă:

Preşedintelui „Progresul Silvic“.
Bulevardul Brătianu, 57 Bucureşti.

Borca 9. V. 1930.

Inginerii silvici ai Domeniului Coroanei Borca, fiind în imposibilitate de fapt de a lua parte la Adunarea Generală, urează adunării reuşită deplină pentru desăvârşirea şi triumful cauzei noastre şi cinstea silvicultorilor români.

Emil Solomon, Ion Ciupala şi Ion Andrei.

D-l Drăcea, în continuare spune: Luni ora 9 a. m. se porneşte de aici, într'o excursie la Ţigăneşti — Snagov, în pădurile Ocolului Silvic Mânăstirea—Ţigăneşti. Este un început al unei serii de excursii cu caracter ştiinţific.

Intre participanţi, avem asigurarea că vom avea şi pe D-l Ministru I. Mihalache. Costul excursiei împreună cu masa va fi de 400 lei. Termenul cel mai târziu de înscriere este mâine seară. Cine plăteşte şi nu vine, renunţă la bani (aplauze).

Al II-lea: diseară la ora 9 este o masă comună la restaurantul Luzana şi ţine, nu se ştie cât. Fiecare consumă ce vrea şi cât vrea. Este o agapă fără propagandă şi fără discursuri.

Acum, profitând de faptul că este linişte în sală, dau cuvântul d-lui Stinghe, ca să spună şi d-sa ceeace are pe suflet.

D-l *V. N. Stinghe.* D-lor, vă fac şi eu o invitaţie. Mâine la ora $9^1/_2$, vă rog să veniţi în Parcul Carol, unde Casa Pădurilor are un început de muzeu silvic. Zic la ora $9^1/_2$, fiindcă cred că vă veţi scula până la acea oră.

Vedeţi d-v. că ideia muzeului se pune mereu, dar nu se poate înfăptui decât cu contribuţia d-v.

Nu vreau să vă arăt ce are şi cât are muzeul, dar vreau să vă provoc, ca să zic într'un limbaj ardelenesc, interesul pentru această operă.

Vom sta o jumătate oră, după care sunteţi liberi să mergeţi la defilare.

Vă rog să veniţi în număr suficient, toţi acei care manifestaţi un interes pentru inţiativa, care trebue dusă la bun sfârşit.

Aşa dar să ne vedem mâine dimineaţă la ora $9^1/_2$, la muzeu (aplauze).

Se procedează la votarea celor 7 membri care urmează să completeze Consiliul de Administraţie al Societăţii.

Despuierea scrutinului se face de d-l *Vice-Preşedinte M. Drăcea,* asistat de d-nii: *M. Ştefănescu-Suhăţeanu, Valeriu Dinu, Alex. Petrescu, T. Călugăreanu* şi *I. Marinescu.*

După ultimul vot cetit de d-l vice-preşedinte, se face totalizarea voturilor.

D-l *M. Drăcea.* D-lor, rezulatul votului este următorul:

Votanţi 136.

1.	D-l	M. Drăcea	136	(ales).
2.	„	V. N. Stinghe	135	(ales).
3.	„	D. A. Sburlan	121	(ales).
4.	„	D. Grozescu	106	(ales).
5.	„	N. N. Caragea	93	(ales).
6.	„	C. Emanoil	82	(ales).
7.	„	Stan Stănescu	78	(ales).
8.	„	V. Priboianu	55.	
9.	„	Anton Gorcea	40.	
10.	„	I. S. Ionescu	25.	
11.	„	C. Bosoancă	24.	
12.	„	Pop Bancheriu	5.	

(Adunarea aplaudă entuziast pe primii 7 membri aleşi).

D-l *M. Drăcea*. D-lor, după cum vedeţi, consiliul se întăreşte cu forţe noi. Trebue să menţionez că intră în conducerea societăţii, pentru prima oră, d-nii: N. N. Caragea, C. Emanoil şi Stan Stănescu, care fiind ultimul ales ia locul d-lui C. P. Georgescu.

D-l *C. P. Georgescu*. In activitatea societăţii noastre, niciodată activitatea şi fondurile n'au fost mai bine verificate decât acum de aceea propun să aclamaţi tot pe vechii cenzori (Adunarea aprobă).

D-l *M. Drăcea*. Trecem la alegerea cenzorilor supleanţi, sau alegem pe cei ce au fost, sau după o altă sugestie, să punem dintre cei ce n'au reuşit la Consiliul de Administraţie. Adunarea aprobă ultima propunere şi se declară aleşi ca cenzori supleanţi, d-nii:

V. Priboianu
Anton Gorcea
I. S. Ionescu.

D-l *M. Drăcea*. D-l Ceauşu are cuvântul.

D-l *Ceauşu*. Domnule Preşedinte şi d-lor colegi, tot în această sală un coleg de-al nostru s'a ridicat în Adunarea Generală a A. G. I. R-lui şi a arătat aici, nu numai lipsa de solicitudine, dar şi lipsa de atenţie a colegilor noştri mai bătrâni, cari şi-au creiat oarecum o situaţie faţă de noi cei tineri.

S'a răspuns de către d-l Secretar General al Ministerului Lucărilor Publice, d-l Nicolau, care a recunoscut ca reale observaţiile colegului nostru promiţând în acelaş timp sprijin şi îndrumare tinerilor ingineri.

Nu din spirit de imitaţie iau cuvântul pentru cele ce am de spus, ci limitându-mă în cadrul strâns al statutelor societăţii noastre. Intr'adevăr art. 4, al. f. spune că unul din scopurile societăţii este „să apere interesele de orice natură ale corpului silvic şi ale membrilor săi“.

D-lor, situaţia noastră de funcţionari inferiori nu ne permite de multe ori, să ne spunem nevoile în faţa şefilor noştri, sau dacă le spunem nu le putem apăra cu succes. Pentru a preîntâmpina aceste, de multe ori suntem puşi în situaţia de a cere concursul societăţii, dar ca răspuns am obţinut: „nu putem fi avocaţii d-v.“

Noua conducere a pădurilor însă, pentru prima dată se întâmplă de altfel acest lucru, la repartizarea personalului a întrebat pe fiecare ce voieşte să facă şi ce post i-ar conveni, satisfăcându-se în limita posibilităţilor dorinţele fiecăruia. Urăm să fie de bun augur acest început, mulţumind în acelaş timp pentru sprijinul ce ni s'a dat.

Dar d-lor, chestiunile ce ne privesc pe noi, nu sunt numai între noi şi societate.

O chestiune pe care n'o pot trece cu vederea, este revendicarea drepturilor noastre. Am căutat să mergem respectând treptele erarhice, iar în loc de răspuns, am fost daţi afară.

Dacă noi, numai prin noi, nu ne putem căpăta drepturile noastre, găsim că societatea este locul de unde putem porni revendicările noastre. Deci, găsesc că societatea noastră are acest scop, iar conducătorii ei au datoria de a respecta prevederile statutelor, a ne da sprijinul şi a ne apăra interesele de orice natură (aplauze).

D-l *C. P. Georgescu.* D-lor, domnul Ceauşu, are dreptate. In trecut cam aşa s'a întâmplat şi progresul adevărat al societăţii noastre stă şi în forţa de care dispune pentru soluţionarea intereselor membrilor ei. Pentru aceasta se cere un lucru: orice demnitate ar avea conducătorii ei, trebuie ca ei să se confunde cu doleanţele corpului (aplauze).

Toată lupta noastră de 10 ani a fost dusă în acest sens.

Credem, din cele ce aţi văzut că s'au petrecut, că noi vom îndruma nu numai societatea pe drumuri noi, dar întreaga administraţie, pentru ca d-v. să nu mai aveţi nevoe de reclamaţii.

D-l *M. Drăcea.* D-lor, trecem la ordinea de zi.

Urmează alegerea unui membru în comitetul de redacţie al revistei.

D-lor, eu cred şi în timpul din urmă s'a văzut, că întâiu se munceşte şi apoi se poate vedea ceeace s'a făcut.

Dintre băieţii tineri cari au muncit mult, este d-l Sburlan, pe care propun să-l alegeţi.

D-l Sburlan este ales prin aclamaţii.

D-l *M. Drăcea,* ridică şedinţa la ora 20.

Ziua II-a

Dimineaţa

In urma invitaţii, făcute de d-l prof. V. N. Stinghe în şedinţa de ieri, un număr însemnat de membrii au vizitat muzeul silvic din Parcul Carol. Aici au primit explicaţii din partea Directorului muzeului — d-l prof. V. N. Stinghe — asupra materialului expus, cât şi asupra intenţiilor ce se urmăresc pentru realizarea unui muzeu cât mai bogat şi complect.

Şedinţa de după amiază

Sub prezidenţia d-lui C. P. Georgescu, asistat de d-nii: M. Drăcea, Petre Ioan şi Aureliu Eliescu.

La ordinea zilei este prezentarea referatelor şi discuţiuni asupra problemelor în legătură cu elaborarea regulamentelor nouilor legi pentru administrarea pădurilor şi ameliorarea terenurilor degradate.

1. Organizarea administraţiei C. A. P. S. (Centrală-Direcţie-Ocol) în raport cu dispoziţiile nouei legi.

Referenţi d-nii: *I. Simionescu* şi *V. Priboianu.*

2. Technica şi organizarea ameliorării terenurilor degradate.

Referenţi d-nii: *V. Precup* şi *D. Grozescu.*

3. Organizarea Consiliului Technic în raport cu noua lege.

Referenţi d-nii: *Dem. Anastasescu* şi *I. Comaniciu.*

4. Valorificarea pădurilor Statului în raport cu noua lege.

Referenţi d-nii: *P. Ioan* şi *A. Atanasescu.*

5. Organizarea Direcţiei Regimului Silvic.

Referenţi d-nii: *H. Lazăr* şi *Gh. Năstăsescu.*

6. Ridicările în plan la pădurile Statului.

Referenţi d-nii: *M. St. Suhăţeanu* şi *D. Seceleanu.*

7. Normele de comptabilitate în bani şi materiale la C. A. P. S. şi organizarea serviciilor respective la Centrală, Direcţie, Ocol.

Referenţi d-nii: *N. Arghir* şi *I. S. Ionescu.*

8. Technica şi organizarea amenajerii pădurilor Statului şi particulare şi norme de funcţionare a oficiului de amenajeri.

Referenţi d-nii: *P. Antonescu* şi *V. N. Stinghe.*

9. Statistica şi inventarul patrimoniului C. A, P. S.

Referent d-l *D. A. Sburlan.*

10. Salarizarea personalului silvic.

Referent d-l *Valeriu Dinu.*

11. Cubaj, estimaţie, tarife la pădurile Statului în raport cu noua lege.

Referent d-l *G. Nedelcovici.*

12. Comercializări.

Referenţi d-nii: *I. Coşei* şi *I. Dumitrescu.*

D-l *C. P. Georgescu.* D-lor, înainte de a deschide şedinţa, rog pe colegii cari au pregătit ceva din chestiunile pe care le-am anunţat să se înscrie la birou.

Declar şedinţa deschisă.

După cum aţi luat cunoştinţă din programul nostru, la ordinea zilei sunt probleme care interesează de aproape organizaţia administraţiei pădurilor, în raport cu dispoziţiile nouilor legi.

Dau cuvântul d-lui G. P. Antonescu.

D-l *G. P. Antonescu*, citeşte următorul referat:

ORGANIZAREA UNUI OCOL SILVIC
DIN
CASA AUTONOMĂ A PĂDURILOR STATULUI

Prin promulgarea nouei legi pentru administrarea pădurilor Statului, o nouă soartă se pregăteşte pădurilor prin introducerea principiilor de comercializare în exploatarea acestor bunuri naturale.

Partea întâia a acestei legi, formată din 43 articole, tratează despre înfiinţarea Casei Autonome a pădurilor Statului specificând că Direcţiunea Generală a C. A. P. S-ului este formată la centru din 3 direcţiuni: administrativă, technică şi comercială, iar la exterior din direcţii regionale şi ocoale silvice. Serviciile centrale se ocupă cu chestiunile generale, iar cele exterioare cu gestiunea şi gospodăria forestieră.

Modul de organizare a direcţiunilor centrale şi exterioare nu este precizat, se lasă însă aceasta pe seama regulamentului, care urmează a fi întocmit în termen de 6 luni dela data intrării legei în vigoare.

După modul cum vor fi organizate ocoalele, serviciul de bază al întregii administraţiuni, depinde reuşita aplicării legii în chestiune şi în acelaş timp bunul renume al corpului technic silvic.

In urma unei practici timp de 8 ani, în calitate de şef al ocolului Lăpuşna, judeţul Mureş din Transilvania, unde în continuu au avut loc exploatări în regie şi a unei călătorii de studii de aproape 2 ani în Franţa, Elveţia, Austria şi Cehoslovacia, cu care ocazie am putut face comparaţie în ce priveşte diferitele moduri de organizare a administraţiei forestiere, în cele ce urmează voi schiţa normele ce ar trebui avute în vedere la alcătuirea regulamentului privitor la organizarea ocoalelor.

1. Prima condiţiune ce se pune, când vrem să îndrumăm gospodăria silvică spre a trece dela starea extensivă la una intensivă, este de a se micşora suprafaţa de gestiune a unui ocol până la cel mult 10.000 hectare. In Elveţia ocolul Ville din cantonul Balle nu are de cât o întindere de 576 hectare. In Cehoslovacia direcţiunea Banska Bistriţa cu un teritoriu forestier de 89.420 ha cuprinde 17 ocoale, suprafaţa unui ocol variind dela 3.759 ‹ocolul Sihla› la la 7961 ha ‹ocolul Dobroč›. In mediu întinderea unui ocol din această direcţiune este, aşa dar, de 5.260 ha.

Această direcţiune în anul 1928 a produs un beneficiu net de 23.955.319 coroane cehe, din care, pentru noi investiţiuni s'au cheltuit 4.644.622 coroane.

Prin micşorarea suprafeţei de administrat se dă posibilitate şefului de ocol de a cunoaşte în amănunţime condiţiunile fizice, economice şi biologice a arborilor şi arboretelor, necesităţile lor culturale, esenţele corespunzătoare staţiunei şi ce anume tratamente trebuesc aplicate spre a se obţine anual maximum de cantitate a materialului lemnos ce constitue recolta.

La acest rezultat nu se poate ajunge, de cât dând în general precădere regenerărilor naturale şi executând tăeri de degajări pentru asigurarea existenţei speciilor preţioase, iar mai târziu, prin tăeri de amelioraţie să se poată desvolta exemplarele cele mai bine condiţionate. Cantitatea produselor secundare în raport cu cele principale se pot urca, după cum ştim, la 25—40%, iar uneori când e vorba de speciile de lumină, poate să ajungă, ba chiar să treacă peste 50%, dacă răriturile încep de timpuriu.

2. Pentru executarea unor atari operaţiuni culturale şi punerea în valoare a produselor ce rezultă din tăierile principale şi intermediare, astfel ca exploatarea să devină rentabilă, este nevoe negreşit de construirea unei întregi reţele de drumuri permanente în masivele forestiere, al cărui cost se amortizează în cele mai multe cazuri în scurt timp.

3. Realizarea produselor lemnoase şi nelemnoase trebue lăsată în seama şefului de ocol, care după anumite norme şi preţuri tarifare să le poată pune la dispoziţia fabricilor de cherestea ale Statului, acolo unde acestea există, sau să le vânză particularilor după preţul zilei, în cazul contrar. A da în atribuţiunea altui organ al întreprinderii această însărcinare şi a lăsa şefului de ocol numai grija regenerărei şi a supravegherei pazei pădurei, aceasta înseamnează a face un pas înapoi, căci oricare ar fi acel organ, el nu va avea alt scop de cât să realizeze maximum de venit cu minimum de cheltueli, modul cum se face scosul lemnului din pădure şi regenerarea sa pentru dânsul fiind un lucru secundar, se va obţine un rezultat altul de cât cel dorit şi conflicte inevitabile între şeful de ocol şi exploatator vor rezulta.

Iar acolo unde Statul nu posedă fabrici de cherestea ale sale proprii, cumpărătorii sub nici un motiv să nu aibă voe de a exploata ei înşişi pădurea ci ocolul care după ce lemnele vor fi fasonate şi aşezate în stive le va preda la marginea pădurii, a unui drum sau cale ferată, după cum se procedează în alte ţări unde se practică exploatarea comercială în regie.

4. O descentralizare cât mai mare şi o lărgire a atribuţiunilor şefilor de ocoale este foarte de dorit, căci prin aceasta se va desvolta foarte mult iniţiativa lor.

5. Să se dispenseze şeful de ocol de a susţine procesele de delicte înaintea judecătoriilor şi de a proceda numai cu ajutorul pădurarilor şi brigadierilor la revizuirea amenajamentelor pădurilor a căror suprafeţe sunt mari, de oarece executarea acestor lucrări necesită timp îndelungat, pe cari şeful de ocol, fiind prea ocupat nu le poate efectua în bune condiţiuni, mai cu seamă dacă nu i se pune la dispoziţie un personal auxiliar şi mijloace băneşti îndestulătoare.

6. O măsură bună este deasemenea simplificarea corespondenţii şi mai cu seamă de a nu se cere întocmirea de fel de fel de situaţii şi tablouri intr'o mulţime de exemplare cari reţin şeful de ocol mai tot timpul în birou, iar nu în pădure, după cum ar trebui.

7. Când e vorba de vânzarea produselor pădurii formalităţile referitoare să se reducă la maximum şi să se dea o cât mài mare latitudine şefilor de ocoale sub un judicios control, bineînţeles, al superiorilor lor erarhici.

Nu trebue ca şeful de ocol să fie îngrădit cu tot felul de măsuri restrictive, experienţa dovedind că cei incorecţi se pricep să le eludeze, păstrând totdeauna regula ca forma să fie îndeplinită. Să se oprească controlul din partea superiorilor, dar aceştia să nu pornească la anchetă cu idei preconcepute şi anume că trebue să găsească numai de cât vinovat pe şeful de ocol, ci atunci când constată o simplă greşală din cauza unei rele interpretări a unei dispoziţiuni de exemplu, să-i atragă atenţia şi să-i dea explicaţiuni cum trebue să procedeze şi numai în caz de rea voinţă sau de necinste dovedită să ia măsuri drastice.

8. In regulamentul serviciului exterior care urmează a se întocmi să se indice în linii generale modul de procedare în diferitele atribuţiuni ale şefului de ocol, lăsându-i şi o oarecare libertate în măsurile ce trebue a lua, căci în aceiaşi regiune împrejurările se schimbă dela un ocol la altul şi cu atât mai mult dela un ocol de munte la cel de coline sau unul de câmpie.

9. Numirea şefilor de ocoale este bine să aibă loc numai după un stagiu împlinit de cel puţin 3 ani, în care timp el să fi trecut prin toate serviciile technice cum de exemplu cel de ridicare în plan, de amenajarea pădurilor, al construcţiunilor de drumuri forestiere, de corecţiunea torenţilor, de împădurirea terenurilor improductive, iar în ultimul an să funcţioneze ca ajutor de şef de ocol, spre a se iniţia în mod complect în toate atribuţiunile unui bun administrator forestier.

10. Inginerii silvici să fie remuneraţi conform gradului de cultură ce-l posedă, astfel ca să le fie asigurată existenţa lor şi a familiei lor şi anume cu minimum 15.000 lei lunar, cum sunt plătiţi inginerii din Ministerul Lucrărilor Publice, dela direcţia căilor ferate, etc. Cu salariile de mizerie ce primeşte astăzi un inginer silvic căsătorit, 7800 lei lunar, iar un inginer şef de asemenea căsătorit 9500 lei, puţini vor fi aceia cari vor lucra cu râvnă şi dragoste pentru ocol, majoritatea lor vor fi siliţi a se ocupa şi cu alte îndeletniciri străine de serviciul lor spre a-şi asigura strictul necesar.

11. Personalul auxiliar necesar ocolului, care în general astăzi este neîndestulător, trebue de asemenea să fie remunerat în mod mulţumitor şi anume: pădurarii cu şcoală cu 3000 până la 4000 lei lunar, brigadierii dela 4000 până la 6000 lei, iar conductorii silvici dela 7000 până la 10.000 lei, deoarece cu salariul actual de 670 lei cât primeşte un pădurar şi de 1750 lei un brigadier, este cu neputinţă a-şi agonisi nici pâinea de toate zilele, necum de a putea întreţine o soţie şi mai mulţi copii.

12. Să se instituească premii şi alte mijloace de încurajare pentru şefii de ocoale şi personalul ajutător, cari se disting în lucrări, stimulându-i astfel la o muncă cât mai rodnică. Cei 20 % din beneficiul net al pădurilor, prevăzuţi ca participări pentru personalul silvic al exploataţiunilor forestiere pe baze comerciale, sunt foarte problematici, de oarece legiuitorul a avut grije să specifice că prin beneficiu net se înţelege tot ce prisoseşte peste cheltueli, cari anul acesta sunt de 400 milioane plus excedentul de 300 milioane prevăzut în buget, sume cari dat fiind criza actuală a lemnului şi a concurenţei în timpul din urmă pe pieţele internaţionale a produselor lemnoase ruseşti, nu ştiu dacă se vor realiza.

Tantiemele pot fi desfiinţate fără nici un inconvenient, cu atât mai mult, cu cât Consiliul Legislativ a fost de părere că ele nu se pot acorda de cât personalului C. P. A. S-lui şi membrilor Consiliului său de administraţie, cari n'au calitatea de funcţionari publici.

13. Pentru ca organizaţia silvică să dea din ce în ce mai bune roade, este neapărat necesar să se ia măsuri pentru specializarea inginerilor silvici în anumite lucrări technice silvice, după cum se procedează în alte ţări şi după cum era obiceiul şi în vechea monarchie Austro-Ungară, unde membrii corpului silvic au executat multe lucrări meritorii.

14. Şefii de ocoale să fie din când în când reuniţi la sediul direcţiunilor regionale respective, unde sub formă de conferinţe să li se dea instrucţiuni asupra modului de a învinge dificultăţile ce se vor ivi, la început mai cu seamă, fiind vorba de a se trece la o exploatare forestieră intensivă şi rentabilă în acelaş timp prin raţionalizarea muncii, adică micşorarea cheltuelilor şi sporirea venitului, prin o bună sortare a lemnelor, prin căutarea centrelor de desfacere în modul cel mai avantajos al lemnelor, prin studierea tarifelor de transport pe căile ferate, a taxelor noastre vamale şi a ţărilor străine importatoare cu care stăm în relaţiuni comerciale etc.

15. Să se instituiască cursuri de perfecţionare, de câteva zile, pentru inginerii silvici, spre a fi puşi în curent cu ultimele cuceriri ştiinţifice în diferitele ramuri ale economiei forestiere. Pentru pădurari şi brigadieri atari cursuri ţinute timp de circa o lună de către unii dintre şefii de şcoale de asemenea sunt necesare.

16. Să se introducă obiceiul de a se întreprinde excursiuni în ocoalele unde se vor fi executat lucrări technice silvice de seamă, cari ar merita să fie văzute, deci imitate.

17. Şefii de ocoale cari se vor distinge prin asiduitate şi spirit de iniţiativă să fie trimişi în străinătate pentru a se specializa sau pentru a studia anumite chestiuni silvice. Ei vor fi obligaţi de a înainta la fiecare 3 luni C. A. P. S-lui memorii despre observaţiunile făcute, iar după înapoierea lor în ţară a

ţine conferinţe, spre a lua cunoştinţă şi ceilalţi ingineri silvici despre operaţiunile la care vor fi luat parte pe teren.

Acestea ar fi, după părerea mea, în linii generale normele, cari ar trebui avute în vedere cu prilejul alcătuirii regulamentului pentru noua organizare a ocoalelor. Prin aducerea lor la îndeplinire sunt convins că rezultatele vor corespunde aşteptărilor ce ţara are dreptul să pretindă dela destoinicia corpului silvic al României întregite căruia, se va da, după cum a promis D-l Ministru de agricultură cu ocaziunea discursului ţinut ieri la deschiderea şedinţelor adunării generale a Soc. Progresul Silvic, şi mijloacele necesare atât pentru executarea lucrărilor de îmbunătăţire a fondului nostru forestier, secătuit în parte în urma evenimentelor răsboiului, precum şi din alte împrejurări, cât şi pentru sporirea veniturilor Statului, care va deveni o realitate, rezultantă firească a serii de măsuri ce se vor lua judicios şi a unei chibzuite organizări a ocoalelor silvice din întregul cuprins al ţării.

Dr. G. P. Antonescu
Inginer subinspector silvic

D-l *C. P. Georgescu*. D-lor, în aceiaşi chestiune dau cuvântul d-lui V. Priboianu, raportor general al organizării.

D-l *V. Priboianu*, citeşte referatul care urmează:

ORGANIZAREA ADMINISTRATIVĂ A C. A. P. S.

Timpul fiind scurt, de la data când s'a hotărât a se trata acest subiect şi până astăzi, este natural să nu se fi prezentat lucrări, dată fiind pe de o parte importanţa ce li se acordă, prin imediata aplicare sau trecere sub formă de regulament a măsurilor ce s'ar propune în cadrul legii votată şi promulgată la 29 Aprilie, iar pe ce de alta convingerea ce şi-a căpătat-o probabil fiecare în decursul timpului, că din atâtea propuneri făcute în toate Congresele, nu s'au ţinut în seamă până în anul din urmă aproape de nici una. Mi-am luat în acest caz însărcinarea să schiţez în general principiile cari prin discuţiunea ce se va face, să fie complectate şi amendate astfel, încât să poată constitui baze pentru regulamentul ce urmează să se întocmească în curând.

Pentru a se vedea cum a evoluat organizarea serviciului silvic în România, cât şi a constata marele progres, ce s'a realizat prin ultima lege de organizare a pădurilor statului, să-mi permiteţi să fac un istoric foarte sumar al fazelor de organizare, prin cari a trecut administraţia silvică de acum un secol şi până astăzi.

*

Inainte de 1831 nu se cunoaşte şi nu se găseşte scris nimic despre administraţia şi exploatarea pădurilor din Principatele Române. Se ştie numai că Turcii pe atunci suzeranii noştri, luau din toate pădurile fără multă greutate, materialul lemnos necesar marinei lor. Pădurile cele mai multe erau proprietăţi ale călugărilor greci, cari păduri secularizate au trecut în posesia Statului. La 1832, prin regulamentul organic, sub influenţa tinerilor boeri cari studiaseră în Franţa, se stabileşte necesitatea parchetelor şi printr'un ordin domnesc se decide să se facă de regulă 80 parchete anuale pentru pădurile bătrâne şi 40 pentru cele tinere.

La 1847 se găsesc funcţionând atât în Moldova cât şi în Muntenia pădurari şi caporali de pădurari. La 1850 abia avem o administraţie rudimentară şi anume: 4 revizori silvici şi un biurou cu 2 funcţionari însărcinaţi cu constatarea furturilor.

La 1851 în timpul lui Barbu Ştirbei s'au adus 3 silvicultori străini (Richmond, Richhomme şi Patras) cari împreună cu 4 tineri bacalaureaţi (Racotă, Râmniceanu, Trăsnea şi Hartel) au pus bazele administraţiunii şi învăţământului silvic.

Mai târziu, din cauza evenimentelor politice, cei trei străini au părăsit ţara fără să poată lăsa un raport complect de ce trebue făcut.

La 1854 Râmniceanu pleacă să-şi complecteze studiile la Nancy, lăsând în ţară un biurou pe lângă Min. de Culte şi 3 circumscripţii pentru Muntenia, în frunte cu ceilalţi 3 români.

La 1858 se reîntoarce dela Nancy şi propune organizarea sistematică a Serv. silvic, dar din cauza Unirii Principatelor proiectul ia fiinţă tocmai la 10 Martie 1860 sub Ministrul Golescu, înfiinţându-se pentru prima dată o direcţie a Pădurilor, pe lângă Ministerul Cultelor, condusă de Râmniceanu. Ad-ţia Centrală cuprindea un Director, un şef de cabinet şi 5 funcţionari. Adm. exterioară avea 7 şefi de circumscripţie pentru Muntenia şi 6 pentru Moldova.

Cu căderea guvernului Ioan Ghica, Râmniceanu se retrase la 1861 şi noul ministru al Cultelor Cristian Tell ştirbeşte din ce în ce din autoritatea directorului silvic, până când la 1864 acelaş ministru desfiinţează direcţia silvică, pentru motivul că nu găseşte personal competinte şi nu este bine organizată. După Tell vine ministrul Al. Odobescu, care prin decizia Consiliului de Miniştri, obţine reînfiinţarea, — de astă dată numai a unui serviciu silvic, — care la 1871 trece la Ministerul de Finanţe sub denumirea de secţiunea silvică, prevăzută cu 1 şef de secţiune şi 2 şefi de biurou pentru centrală, iar pentru exterior 11 şefi silvici şi 6 ajutori.

La 1875—76, exploatările luând o desvoltare mai mare în vederea măririi veniturilor, Corpul silvic se compunea din 4 inspectori, 10 silvicultori, şefi de circumscripţie şi 30 guarzi şefi de Ocol, în total 44 agenţi. In 1884 se înfiinţează Ministerul de Agricultură, Industrie Comerţ şi Domenii, la care se ataşează şi serviciul silvic cu un personal în număr de 89 agenţi. Acest număr s'a mărit apoi treptat până la anul 1900, când a ajuns la 156 compus din: 10 inspectori silvici, 31 subinspectori şi 115 guarzi generali silvici.

Personalul inferior la 1900 era compus din 123 brigadieri şi 2434 pădurari. Serviciul central la această dată (1900), făcând parte din direcţia generală a Domeniilor statului din Ministerul de Agric., Industrie, Comerţ şi Domenii este format din 4 biurouri:

1. Biuroul personalului şi al delictelor;
2. Biuroul exploatărilor şi al vânzărilor;
3. Biuroul pentru amenajamente, pepiniere, plantaţiuni, reîmpăduriri şi construcţii forestiere;
4. Biuroul produselor accesorii.

Fiecare biurou era condus de către un inspector sau subinspector silvic, şi după necesitate având 1—2 ajutori tot silvici.

In central mai erau şi trei inspectori generali de control, cari în acelaş timp erau şi membrii în Consiliul technic al pădurilor.

In exterior prin decizia ministerială din 20 Martie 1896 ţara era impărţită în Inspecţiuni silvice, cuprinzând fiecare câte 10—17 ocoale.

In toată ţara la 1900 aveam 96 ocoale. La fiecare inspecţiune erau ataşaţi 2—3 subinspectori, un guard general silvic şi mai mulţi brigadieri.

Fiecare ocol era condus de un guard general. Subinspectorii dela Inspecţiuni erau agenţi de execuţiune ai lucrărilor technice (lucrări de punere în exploatare, amenajamente, reîmpăduriri, etc.), iar inspectorul avea direcţiunea şi controlul tuturor lucrărilor şi a personalului din Inspecţiune.

Până la 1896 când s'au înfiinţat aceste Inspecţiuni, cu subinspectori ca agenţi de execuţiune, serviciul nu prea a mers satisfăcător şi se arată acest fapt în Parlament cu ocazia discuţiei proectului de organizare a Ministerului de Domenii, când în discursul său documentat d-l deputat şi fost ministru M. C. Vlădescu între altele spune: „dacă rezultatele nu sunt aşa de bune, este că serviciul silvic în administraţia centrală a Ministerului de Domenii este aşa de rău organizat încât este antipodul organizaţiei sale exterioare". Iar în continuare spune de asemeni: „pe de altă parte o a doua cauză, care a făcut ca serviciul silvic să meargă rău, este că mai mult s'a ocupat de partea fiscală căutând să se realizeze cât mai multe venituri şi cât mai puţine cheltueli", arătând că în alte ţări se dau jumătate din venituri pentru îmbunătăţirea pădurilor.

La 1902, serviciul silvic ajunge sub conducerea domnului inspector N. G. Popovici, care introduce cea mai bună sistemă de clasare a lucrărilor, după metoda şcoalei franceze, în cât M. S. Carol I cu ocazia vizitei dela 27 Aprilie 1902 ce a făcut Ministerului începând cu serviciul pădurilor, a rămas deosebit de mulţumit de explicaţiunile date şi constatările făcute relativ la progresul silviculturii.

La 1906 serviciul silvic (central şi exterior) numără 156 agenţi. In centru aceiaşi secţie silvică din direcţia domeniilor cu 4 biurouri, iar în exterior 10 regiuni silvice şi 100 ocoale, cari erau direct sub ordinele regiunilor, afară de 2 cu care s'a făcut experienţă, corespondând direct cu Ministerul, dar în urmă s'a revenit. La fiecare regiune 2—3 agenţi de control şi execuţie technică.

Acest serviciu durează până la 1910 când sub ministrul Alex. Constantinescu se înfiinţează Casa Pădurilor, căreia i s'a dat un caracter de autonomie, fiind condusă de un administrator şi un Consiliu de Ad-ţie, având 4 direcţii cu câte 2—3 biurouri, iar în exterior 10 Regiuni şi 175 ocoale.

Prin decizia Consiliului de Miniştri dela 1924 serviciul exterior s'a împărţit în 13 Direcţiuni regionale, descentralizând serviciile şi dându-se competinţe mai mari. Este adevărat că s'a realizat un progres prin această descentralizare, dar nu cel aşteptat, datorită şi felului de conducere al personalului obicinuit cu trecutul, dar mai ales din cauza lipsei de fonduri şi a economiilor rău înţelese, întrucât rămâneau păduri nepuse în exploatare şi lucrări technice neexecutate, pentru ca la sfârşitul anului să rămână bani necheltuiţi, cari să fie vărsaţi ca economii. Cum s'ar fi putut atunci argumenta la bugetul anului viitor o mărire de fonduri la acele capitole? Aşa se explică deci, că la direcţia Amenajerilor, mai mulţi ani dearândul, nu s'a trecut în buget mai mult de 4 mil. lei din care $1\frac{1}{2}$ mil. se rezerva numai pentru combaterea insectelor, iar lucrările de ridicări şi amenajeri nu se puteau intensifica din lipsă de aceste fonduri.

In exterior lucrările au mers greu din lipsa personalului technic de conducere şi îndrumare, precum şi din lipsa de practică pe lângă Ocoale ale tinerilor cari trebuiau numiţi titulari, fiind multe locuri vacante. Credem că pe viitor ar fi mai practic ca examenul cerut pentru avansarea la gradul de subinspector să fie suprimat şi numai candidaţilor pentru funcţia de şef de Ocol să li se ceară un stagiu de cel puţin 6 luni ca ajutori şi un examen practic pentru lucrările ce vor trebui să le execute ca titulari ai Ocoalelor.

Prin regulamentul dela 26 Martie 1926 Serv. Central al Casei Pădurilor se împarte în 6 direcţii şi anume:

1. Direcţia valorizărilor cu 4 servicii şi 7 biurouri;
2. Direcţia amenajerilor şi regimului silvic cu 2 servicii şi 4 biurouri;
3. Direcţia împăduririlor cu 1 serviciu şi 2 biurouri;
4. Direcţia personalului şi materialului cu 3 servicii şi 6 biurouri;
5. Direcţia comptabilităţii cu 1 serviciu şi 2 biurouri;
6. Direcţia technică cu 1 serviciu şi 2 biurouri.

Legea Casei Pădurilor a fost aplicată dela 1910 până la 1930 (aproape 20 de ani) şi s'ar fi putut marca un progres mai accentuat.

In expunerea de motive al noului proiect de lege a pădurilor se vede amănunţit activitatea, din această epocă şi rezultatele obţinute cari nu au fost cele aşteptate, motivând deci modificarea legii Casei Pădurilor prin noua lege a pădurilor promulgată la 19 Aprilie 1930. In această lege inovaţiunea de căpetenie este separaţiunea administraţiei pădurilor statului de aceia a celorlalte păduri, cărora rămâne să li seapice regimul silvic de către o direcţie din Ministerul de Domenii, iar administrarea pădurilor statului să se facă de Casa Autonomă dar controlată şi tutelată de Ministerul de Domenii prin Ministrul şi Consilierul silvic ministerial, cari fac singura legătură între Casa Autonomă şi Dir. Regimului silvic.

Această separaţiune a pădurilor statului are mai multe avantaje şi anume:

1. *Se face diviziunea muncii la conducere, lăsându-se timpul preţios şi util pentru pădurile statului.* Intr'adevăr la fosta Casa Pădurilor un sfert din timpul dela biurou al Administratorilor şi directorilor îl răpeau particularii pentru pădurile particulare şi cele administrate de Stat. Lucrările stagnau, căci pe lângă centralizarea celor mai mici chestiuni, referenţii cari erau chemaţi cu referatele stăteau ore întregi pentru rezolvare, întrucât în primul rând se dădeau informaţiuni ample şi repetate persoanelor cari puteau lua acele informaţii dela Ocol, dela Direcţie sau dela un biurou de informaţiuni, cari trebuia să existe la Casa Pădurilor şi care credem că se va înfiinţa imediat şi la Casa Autonomă şi la Direcţia regimului silvic.

2. Alt avantaj ar fi că se poate face specializarea în anumite lucrări care ar cere studii şi cercetări mai aprofundate de ex.:

Lucrările de amenajeri la pădurile Statului cari, avându-se în vedere realizarea unei rente maxime, sunt şi trebuie să fie întocmite în urma unor studii mai amănunţite decât s'ar cere amenajamentelor dela pădurile particulare.

De asemenea estimaţiunile, întocmirea de tarife, construcţiuni etc.

3. Tendinţa de a decongestiona Ocoalele dela Casa Autonomă prin înfiinţarea de Ocoale separate la Dir. reg. silvic, este o chestiune rezolvată şi treptat se pune în practică.

Acesta este unul din cele mai mari avantage, numai dacă s'ar reuşi să se facă o separaţie între Ocoale şi Direcţiuni, astfel ca să se obţină scopul urmărit.

Un singur, dar mare desavantaj am avea acela că difeţierea făcută între personalul dela Casa Autonomă şi reg. silvic este prea accentuată şi nu are decât puţine puncte de legătură prin consilierul ministerial şi prin unele Ocoale din Vechiul Regat, care mai târziu şi acestea vor rămâne numai cu pădurile statului, iar pentru cele particulare se vor înfiinţa altele pe măsura posibilităţilor bugetare.

Acest desavantaj s'ar diminua sau ar dispare cu timpul, dacă s'ar lua următoarele măsuri:

1. Salariile personalului de la regimul silvic să se plătească din bugetul Casei Autonome şi anume din cota de 300.000 ce aceasta trebuie să dea statului, cu un corectiv similar în ceiace priveşte tantiemele, iar funcţionarii să lucreze ca în cadrul detaşat, cu salariul corespunzător gradului din corp.

2. Bugetul personalului şi materialului să fie făcut independent de acel din Min. de Domeniii şi întrucât şi la Dir. Reg. silvic sunt lucrări

technice cari au nevoie de culanţă şi derogare dela legea Comptabilităţii, să i se aplice în ceiace priveşte încasările şi plăţile, aceiaşi procedură dela Casa Autonomă.

3. Avansările şi pedepsele personalului să se facă după un statut comun ambelor instituţii, cu atât mai mult cu cât în fruntea lor, se află Ministrul, Consiliul superior silvic, Consilierul ministerial şi Consiliul technic.

4. Mutările dela o instituţie la alta să se facă, fără vre'o dificultate; numai de către un comitet compus din: Consilierul ministerial. Directorul general dela C. A. P. S. şi Directorul reg. silvic, putând fi prezidat de Ministru sau delegatul său. Mutările prin bună înţelegere să nu aibă nevoie decât de aprobarea Ministrului sau Consilierului ministerial.

5. Secţiile silvice dela Directorate să fie transformate în dir. regionale ataşate directoratelor, primind ordine dela directorul regimului, dar cu oarecare independenţă, astfel ca să nu fie legate de o eventuală modificare sau desfiinţare a directoratelor administrative, ci pentru a rămâne în orice caz pentru pădurile particulare descentralizarea prevăzută de legea actuală a pădurilor, descentralizare accentuată de d-l Ministru Mihalache şi în discursul său dela deschiderea adunărei generale de eri.

Aceste propuneri dacă nu s'au prevăzut în lege, unele pot fi trecute în regulament, mai ales acelea cari nu grevează bugetul cu nici o cheltuială.

2. O altă inovaţiune însemnată care prezintă numai avantaje este creiarea locului de Consilier ministerial pentru că:

a) Iniţiază pe Ministru în chestiunile pur technice.

b) Ţine locul unui subsecretar de stat care nu ar putea da rezoluţii urgente şi cu competinţa necesară, astfel ca să nu se strecoare erori de formă şi mai ales de fond, din care să rezulte pagube destul de apreciabile.

c) Face legătură între C. A. P. S. şi reg. silvic înlăturând fricţiuni inerente unor instituţiuni cari se cred aproape independente în situaţia creiată fiecăreia prin lege şi care totuşi sunt destinate să conlucreze în interesul general.

3. Inovaţiunea importantă dar numai în interesul progresului silviculturii este înfiinţarea Consiliului superior compus din 76 persoane luate din toate ramurile de activitate ale Statului, menit să pună şi să rezolve principial toate problemele silvice în legătură cu celelalte probleme economice, scoţând în acelaş timp în relief importanţa silviculturii şi folosul material şi imaterial ce se poate avea din toate pădurile ţării.

Desbaterile ce vor avea loc în acest for, după cum vor fi conduse de specialişti silvici, vor dovedi că silvicultura este o ramură de activitate economică de primul ordin în Statul Român şi merită atenţiunea deosebită ce i s'a dat prin această legiuire. De datoria noastră va fi însă, ca chestiunile ce vor fi supuse discuţiunilor să fie bine studiate şi documentat expuse, pentru a se obţine rezultatul dorit şi a se menţine rangul şi importanţa la care au fost ridicate ştiinţa silviculturii şi Corpul silvic român.

D-lor, după consideraţiunile generale ce am făcut până acum voiu trece la partea din lege care se ocupă de Casa Autonomă.

Organizarea centrală

Voiu începe cu organizarea din centru arătând ce împărţiri prevede legea şi ce diviziuni în servicii şi biurouri se poate propune în raport cu importanţa lucrărilor ce se grupează, arătând apoi atribuţiunile şi competinţa ce trebuie să li se dea în vederea obţinerii unei Administraţii bune şi a realizării unui venit maxim şi real al pădurilor.

După noua lege, Casa Autonomă a pădurilor Statului, este condusă la centru de un Consiliu de Ad-ţie, Comitet de direcţie, Director g-ral, Subdirector g-ral, 3 Directori: Administrativ, Technic şi Comercial, şi apoi va urma să se prevadă în regulament servicii şi biurouri.

In art. II se spune „Casa Autonomă se conduce după principiile comerciale şi cu observarea intereselor economiei naţionale şi ale apărării ţării. Ea este persoană juridică cu patrimoniu şi gestiune proprie", etc.

Prin urmare atât compunerea organelor de conducere cât şi principiul enunţat mai sus ne arată că s'a căutat să se dea o libertate de acţiune în executarea lucrărilor, fără amestecul politicii generale.

Dacă se va putea reuşi să se aducă la îndeplinire acest desiderat, sigur că progresul va fi mare. In art. V precizându-se în linii generale care sunt acele interese ale economiei naţionale şi ale apărării ţării, trebuesc limitate şi încadrate în regulament arătându-se cum să se procedeze şi în ce măsură să se obţină conservarea, regenerarea, ameliorarea pădurilor statului, etc.

Un punct de colaborare cu dir. regimului silvic se găseşte la al. e. în care se prevede să se execute lucrări de ameliorare la terenurile degradate pe proprietăţile statului, să colaboreze şi să contribuie la executarea lor pe proprietăţi particulare. Această colaborare nu o văd decât prin detaşarea de personal sub conducerea Serviciului respectiv dela reg. silvic şi subvenţiuni în bani şi material din pădurile şi pepinierile Statului. In ce priveşte colaborarea cerută prin al. c. g. şi h. pentru ocrotirea vânatului, pescuitului, ameliorarea islazurilor şi încurajarea instituţiilor care urmăresc propăşirea silviculturii cred, că la început când avem şi lipsă de personal dar mai ales, o activitate intensă pentru inventarierea şi valorificarea pădurilor Capsului, nu se va putea spera prea mult. De aceia Regulamentul care ar trebui să dezvolte aceste aliniate nu-l găsesc urgent.

Consiliul de Administraţie

Art. 7 până la art. 19 exclusiv, tratează chestiuni privitoare la Consiliul de Ad-ţie şi anume: compunerea Consiliului (art. 7), numirile în Consiliu (art. 8 şi 11), incompatibilităţile (art. 9 şi 10), drepturile Consilierilor (art. 13 şi 15). Despre atribuţiunile Consiliului şi competinţa sa se vorbeşte în art. 17 în care i se conferă toate puterile pentru conducerea Casei Autonome, enumerându-se numai în art. 18 chestiunile care rămân spre rezolvare Ministerului, Consiliului de Miniştri şi Parlamentului şi anume:

a) Arendările şi închirierile ce trec de 2 mil. lei.

b) Licitaţiile de vânzări, cumpărări şi executări de lucrări mai mari de 10 mil. lei.

c) Contracte de vânzări de păduri pentru exploatări şi caetele lor de sarcini pe termene mai mari de 10 ani.

d) Tranzacţiuni pentru litigii, vânzări, cumpărări prin bună învoială mai mari de 5 mil. lei.

Din acest art. reese că la Cons. de Ad-ţie ar putea să se aducă afaceri de oricât de mică importanţă dacă nu s'ar subînţelege că acele ce se vor da în competinţa Ocoalelor, Direcţiilor, Directorului g-ral şi Comitetului de Direcţie, nu mai pot ajunge la Consiliu, decât prin recursul terţului care ar fi interesat şi nemulţumit cu rezolvarea celorlalte autorităţi.

Aceste chestiuni trebuesc detaliat prevăzute în Regulament, stabilindu-se competinţa în prima şi ultima instanţă fiecărei autorităţi inclusiv consiliului de administraţie, pentru a se curma intervenţiunile, ca şi în Justiţie. Stabilindu-se astfel competinţe precise, credem că lucrările vor merge cu toată regularitatea, iar culanţa posibilă se va aplica şi se va obţine efectul urmărit prin această organizaţie.

Ar rămâne numai ca, aptitudinile şi bunăvoinţa fiecăreia din persoanele cari sunt puse la conducere, să corespundă în totul, pentru a nu micşora din efectul bun ce se aşteaptă prin aplicarea acestei legi.

Contrar se va constata încetineală, tatonări, greutate de a se desbrăca de formalizmul învechit, teama de răspundere, soluţiuni superficiale, etc., defecte cari toate se soldează cu pagube materiale atât pentru Stat cât şi pentru particularul care nu trebue să fie şicănat şi întârziat, căci la oferta pe care o va face în viitor în cumpărări de păduri va ţine compt de toate acestea şi îşi va micşora preţul oferit. Astfel se întâmpla la Casa Pădurilor, când un antreprenor până să-şi scoată o garanţie după ce se constatase că îşi îndeplinise toate obligaţiunile, trecea timp îndelungat în cât dobânzile ce trebuia să plătească micşorau considerabil beneficiul său.

Consiliul de Ad-ţie în formaţiunea sa neavând decât un jurist, este absolută nevoie să-şi înfiinţeze un Contencios cu cel puţin 2 avocaţi, cari, să ia parte la şedinţele Consiliului, mai ales când este vorba de vânzări, cumpărări, tranzacţiuni, etc.

Comitetul de Direcţie

In art. 19 Consiliul de Ad-ţie transmite o parte din atribuţiunile sale Comitetului de direcţie fără a se stabili precis ce anume atribuţiuni urmând deci, a se da Comitetului toate afacerile de rezolvat până la o anumită valoare cum ar fi de ex. până la 2 mil. lei Direcţiei generale competinţa până la 1 mil., Direcţiilor regionale până la 600.000, iar Ocoalelor până la 300.000.

In atribuţiunile Comitetului de direcţie să se prevadă participarea obligatorie şi a unui avocat al Contenciosului, care va da avize scrise la hotărârile luate de Comitet, luându-şi răspunderea din punct de vedere juridic în ceiace priveşte afacerile cu terţii.

In baza art. 21 Consiliul de Ad-ţie va putea da o parte din atribuţiuni şi Comitetelor de regiuni şi de Ocoale sau Centre de exploatare, iar în caz de dezvoltare mai mare se vor putea înfiinţa Consilii de Administraţie pe Direcţii. Detaliile din Regulament ale principiilor din acest art. nu cred că vor fi urgente şi apoi şi greu de aplicat din lipsa personalului care să-şi însuşească puteri depline în conducerea unei exploatări, afară de cazul când nu se va angaja din afară de Corp, specialişti, (ingineri, avocaţi, contabili, etc.).

Acestor Comitete în orice caz li se pot da latitudini mai mari în lipsa unui personal special şi fără un control riguros dela Centru, întrucât lucrările pur comerciale au un caracter deosebit de afacerile serviciilor de Stat. Credem că ar fi trebuit mărit numărul membrilor din Consiliul de Ad-ţie dela Centru prin cooptările Preşedinţilor din Comitetele regionale, pentru consideraţia că aceste Comitete trebuie să emane tot dela Centru prin delegaţie, urmând ca la convocările Consiliului să ia parte şi membrii cooptaţi şi ratificaţi de minister. In acest caz responsabilitatea despre mersul acestor Comitete o are în parte şi Centrul care va fi obligat să dea norme de procedură uniforme pentru toate Comitetele regionale, iar Consiliul de Ad-ţie central va fi în măsură să cunoască mersul lucrărilor, prin relatările membrului delegat sau cooptat şi care membru va trebui să locuiască în regiunea unde sunt acele lucrări.

Direcţia Generală

In art. 22 şi până la art. 25 inclusiv se cuprind dispoziţiuni relativ la numirea Directorului general, la îndatoririle ce are, — arătate în mod vag — şi responsabilitatea în caz de pierderi ce ar suferi Statul, putând fi desărcinat cu avizul Consiliului de Ad-ţie în caz de greşeli grave sau nereguli. Aceste impreciziuni sunt vătămătoare atât instituţiunii cât şi persoanei numite în acest post, fiindcă pe de o parte răspunderile nefiind clasificate nici sancţiunile nu sunt gradate, iar pe de alta acest fel de a se trage la răspundere, împiedică sau cel puţin produce ezitări în luarea hotărârilor. O enumerare de atribuţiuni era absolut necesară şi dacă nu s'a făcut în lege trebuie să se facă în Regulament, altfel rezultatul va depinde de firea şi felul de a se comporta al Directorului general, care poate lucra sau cu toată hotărârea şi obţine rezultate bune, sau ezitând va trece lucrările la Comitetul de direcţie sau Cons. de Ad-ţie pentru a se scăpa de răspundere.

Aceste atribuţiuni ale dir. gen. afară de acelea cari nefiind clare pentru subalterni şi deci sunt aduse spre rezolvare directorului, să se enumere şi să se clasifice având în vedere valoarea obiectului până la cât are dreptul să rezolve (600.000), importanţa ce o dă terţa persoană care nefiind mulţumită pretinde a se trimite chestiunea directorului general, precum şi acele atribuţiuni date prin alte legi, astfel ca responsabilitatea directorului general să fie limitată, iar nu aşa cum reese din art. 22 şi 24 când trebuie să ia parte la răspundere pentru aceiaşi chestiune alături de funcţionari şi cu membrii din Comitet sau Consilierii.

Direcţiile centrale

Art. 25 tratează diviziunea Direcţiei generale în trei direcţii: Direcţia Administrativă, Technică şi Comercială. Serviciile şi biurourile, precum şi numărul lor au rămas să se stabilească prin regulament cu posibilitatea de a fi modificate ca număr pe cale bugetară.

Anul acesta este stabilit acest număr şi încadrările care se fac, au în vedere aceste prevederi. In regulament ar trebui să se arate cu ce se ocupă fiecare direcţiune şi fiecare serviciu în parte, astfel ca să nu se facă confuziuni în cât aceiaşi chestiune să fie reclamată de 2 direcţii sau de 2 biurouri cum se întâmpla adesea ori la Casa Pădurilor.

In schema ce se află întocmită din timpul când s'au făcut prevederile bugetului, probabil din urgenţa cu care totdeauna s'a procedat la întocmirea acestui buget, se vede cum compunerea direcţiilor nu a fost destul de judicios făcută şi cred că trebueşte modificată trecând unele servicii şi biurouri la alte direcţii. Voiu lua fiecare direcţie în parte şi voiu face propunerile cari cred că vor fi acceptabile.

a) *Direcţia technică.*

După cum se înţelege din numirea ce i s'a dat, această direcţie are de obiect toate lucrările technice de amenajeri, de punere în exploatare, sau aplicarea amenajamentelor, de împăduriri, de construcţii de tot felul, ridicări de planuri, hotărnicii, corecţiuni de torenţi, construcţii de drumuri, herestraie, căi ferate, poduri, întreţinerea imobilelor, reînoirea lor, şi orice alte lucrări asemenea celor enumărate care nu sunt de competinţa celorlalte direcţii. La această direcţie se pot deci înfiinţa următoarele servicii şi biurouri:

A) Serv. Amenajerilor.
  1. Biuroul Amenajerilor.
  2. Aplicarea Amenajamentelor.
  3. Biuroul Operaţiunilor culturale şi
  4. » Ridicărilor în plan.

B) Serv. Impăduririlor.	5. Biuroul Impăduririlor. 6. » Constatării regenerărilor naturale şi artificiale.
C) Serv. Drumurilor şi construcţiunilor.	7. Biuroul Architecturii. 8. » Construcţiunilor industriale. 9. » Drumurilor, C. F. jilipuri, etc.

1. Biuroul amenajerilor are de obiect lucrările de amenajare a tuturor pădurilor Statului.

2. Biuroul aplicării amenajamentelor se ocupă cu lucrările delimitărilor de parchete, inventarierea arborilor în picioare, marcări, predări de parchete, recolmente şi alte lucrări de punere în valoare.

3. Biuroul operaţiunilor culturale se ocupă cu lucrări de rărituri curăţiri, extrageri de material deperisant şi orice lucrări culturale care nu se referă la amenajeri sau împăduriri.

4. Biuroul ridicărilor în plan se ocupă cu ridicarea planurilor, hotărnicii, organizarea pazei şi conservarea semnelor de hotare, reînoirea lor, reproducerea planurilor şi conservarea lor, etc.

5. Biuroul împăduririlor se ocupă cu pepinierile, plantaţiunile, însămânţările artificiale.

6. Biuroul constatării regenerărilor are de obiect lucrările de reprimiri de parchete şi constatări de regenerare, autorizări pentru eliberarea garanţiilor.

7. Biuroul arhitecturii se ocupă cu orice lucrări de construcţii arhitecturale (case, cantoane, grajduri, magazii) şi întreţinerea lor.

8. Biuroul construcţiunilor industriale are de obiect lucrări de construcţii şi anume: poduri, fabrici, opusturi, gatere, etc.

9. Biuroul drumurilor se ocupă cu lucrările de C. F. şosele, jiiipuri, drumuri de slit, zeonifere, etc., precum şi cu întreţinerea vehiculelor.

b) *Direcţia comercială.*

Această direcţie trebue să se ocupe cu lucrări de inventarierea materialului, debitarea şi sortarea lui, cubarea, estimaţiunea în bani, industrializarea, transformarea în material fasonat sau obiecte brute, vânzarea, comptabilizarea, tarife, venituri, buget, plăţi, încasări, justificări de cheltueli, arendări, regii, cointeresări şi orice alte operaţiuni de comerţ ar rezulta din punerea în valoare a produselor pădurăreşti. Deci poate cuprinde următoarele servicii şi biurouri:

A) Serv. Comerţului.	1. Biuroul Exploatărilor. 2. » Estimaţiilor. 3. » Vânzărilor.

B) Serv. Comptabilităţii.
- 4. Biuroul Veniturilor bugetului şi controlul cheltuelilor.
- 5. Biuroul Inventarului mobil şi imobil.
- 6. » Ordonanţărilor.
- 7. » Plăţilor.
- 8. » Incasărilor.

C) Serv. Contenciosului.
- 9. Biuroul Proprietăţii.
- 10. » Contractelor.
- 11. » Contencios.

1. Biuroul exploatărilor se va ocupa cu inventarierea materialului, tăerea, sortarea după întrebuinţări şi calităţi, transformarea în material fasonat sau obiecte brute.

2. Biuroul estimaţiilor se va ocupa cu estimaţia în cantitate şi în valoare, întocmiri de tarife.

3. Biuroul vânzărilor se va ocupa cu vânzarea tuturor produselor pădurăreşti, licitaţii, cointeresări, regii, arendări, etc.

4. Biuroul veniturilor, bugetului şi controlul cheltuelilor, se va ocupa cu centralizarea veniturilor, întocmirea şi centralizarea bugetelor exterioare, deschiderea creditelor şi controlul cheltuelilor.

5. Biuroul inventarului mobil şi imobil se va ocupa cu centralizarea şi inventarierea imobilelor (clădiri, construcţii, C. F. poduri, etc.) şi mobilelor (maşini, instrumente, unelte, etc.).

6. Biuroul ordonanţărilor se ocupă cu întocmirea şi expedierea ordonanţelor.

7. Biuroul plăţilor se ocupă cu facerea plăţilor.

8. Biuroul încasărilor se ocupă cu încasarea şi păstrarea actelor de valoare (efecte, poliţe, etc.).

9. Biuroul proprietăţii se ocupă cu lucrări de exercitarea dreptului de proprietate luându-se măsuri şi pregătindu-se lucrările pentru intentarea acţiunilor.

10. Biuroul contractelor se ocupă cu întocmirea contractelor de închirieri, arendări, vânzări, tranzacţii, etc.

11. Biuroul contenciosului se ocupă cu darea avizelor, intentarea şi susţinerea acţiunilor, explicarea legilor şi regulamentelor şi orice lucrări în legătură cu chestiuni juridice.

c) *Direcţia administrativă.*

Această direcţie se ocupă cu lucrări de registratură, arhivă, personal, material combustibil şi alte lucrări cari nu cad în competinţa celorlalte direcţii, deci poate cuprinde următoarele servicii şi biurouri:

A) Serv. Registraturii.
- 1. Biuroul Inregistrării pe Direcţii.
- 2. » Expedierii corespondenţei.
- 3. » Arhivei.

B) Serv. Personalului.	4. Biuroul Personalului. 5. » Materialului. 6. » de Informaţiuni.
C) Serv. Statistic	7. Biuroul Statistic.

1. Biuroul înregistrării, se ocupă cu înregistrarea hârtiilor primite şi repartizarea lor pe direcţiuni şi servicii.

2. Biuroul expediţiei hârtiilor are de obiect înregistrarea hârtiilor pentru expedierea lor dela centru în exterior şi la alte autorităţi.

3. Biuroul arhivei se ocupă cu întocmirea şi păstrarea dosarelor pe direcţii şi pe natura de afaceri.

4. Biuroul personalului se ocupă cu toate chestiunile relativ la situaţia personalului superior, inferior şi administrativ cu concedii, mutări, avansări, cazierul şi prezenţa la serviciu, verificarea actelor şi lucrările cu inspecţiuni venite din exterior.

5. Biuroul materialului se ocupă cu păstrarea şi repartizarea materialului consumabil, ca diferite efecte, furnituri de cancelarie, etc.

6. Biuroul de informaţii cari trebuie instalat la intrare dă îndrumări şi relaţiuni cerute de particulari.

7. Biuroul statistic are de obiect centralizarea pe direcţii a tuturor datelor din care se pot trage concluziuni ştiinţifice în vederea unui progres mai înaintat.

⁂

In felul arătat mai sus, serviciile şi biurourile dela centru se pot restrânge sau mări ca număr după cantitatea şi importanţa afacerilor ce vor avea. Motivarea repartizării acestor servicii şi biurouri aşa cum s'a făcut de noi, se vede din competinţa ce s'a dat fiecărei direcţii precum şi din strânsa legătură ce există între afaceri. Astfel nu puteam lăsa valorizările la direcţia technică când aceste operaţii sunt pur comerciale şi nici serviciului contencios ale cărui cele mai multe lucrări ţin de direcţia comercială să nu fie trecut la această direcţie.

Controlul general

In administraţia centrală afară de consiliul de administraţie, comitetul de direcţie, directorul general, directorii şi şefii de servicii mai avem şi serviciul controlului general, format din 6 inspectori generali cari sunt la dispoziţia ministrului şi direcţiei generale pentru a executa delegaţiunile primite.

Cum asemenea delegaţii pot fi numeroase, ar fi necesar să se repartizeze câte un inspector pentru fiecare direcţie regională, stabilindu-se atribuţiunile fiecărui inspector întrucât la direcţii, cel puţin trimestrial, sunt de verificat lucrări pe teren şi la biurou şi în general de constatat:

a) cum se execută lucrările technice,

b) cum se realizează veniturile,
c) cum se comportă personalul în serviciu.

* * *

Aceste observaţii şi propuneri am avut de făcut pentru centru şi recunosc că nu am intrat în mai multe detalii nu numai de a nu scăpa din vedere unele care ar fi fost tot aşa de importante ca cele ce le-aşi fi enumerat, dar şi pentru motivul că aceste detalii de regulament cred că ar fi obiectul unor comisiuni instituite pe principiul de diviziune al muncii, cărora să li se dea materialul adunat dela toţi cei cari voesc să colaboreze şi să li se lase timpul necesar pentru redactarea şi punerea în concordanţă cu legea.

Trec la direcţiunile regionale şi ocoalele silvice unde voi face numai consideraţiuni generale, în speranţa că dacă până eri n'au sosit lucrări pentru acest subiect cred că unii din d-nii membrii se vor prezenta la discuţia de astăzi cu lucrările, pe care nu au putut să le comunice biuroului din timp.

Direcţiile regionale

In exterior odată cu separaţiunea pădurilor particulare de ale Statului, fostele direcţiuni nu mai cadrau cu interesele Capsului şi s'a procedat la împuţinarea numărului lor, reducându-se din ele 2 direcţii (M. Ciuc şi Cernăuţi) unde pădurile statului erau foarte puţine, rămânând astfel numai 11 direcţii.

Observând o hartă pe care s'au trasat limitele acestor direcţii nu putem constata dacă sunt ideal împărţite căci s'a făcut o împărţire provizorie pentru ca treptat cu propunerile ce se vor face în viitor să se corecteze aceste limite unde va fi nevoie.

Având în vedere întinderea acestor direcţii regionale faţă de personalul restrâns ce avem în corp, precum şi împărţirea acestora în servicii, trebuie ca ele să aibă aceiaşi diviziune ca la centru, pentru ca lucrările să se execute repede şi în vederea instrucţiilor făcute de fiecare direcţie centrală. O direcţie regională deci va fi prevăzută cu 3 servicii: technic, comercial şi administrativ, fiecare având de obiect aceleaşi lucrări ce am arătat la centru, sub conducerea directorului şi subdirectorului ajutat de şefii de servicii respectivi.

Pentru control se impune cel puţin un inspector la 3—4 ocoale, iar pentru îndrumare însuşi directorul şi subdirectorul, alternativ, ar trebui să meargă pe teren la ocoale. După încadrările făcute până acum avem următoarea repartiţie a direcţiilor şi ocoalelor:

1. Direcţia Chişinău cu 20 Ocoale şi 27 Ingineri din care 6 la centru.
2. » Iaşi » 19 » » 32 » » » 11 »
3. » Bacău » 22 » » 37 » » » 14 »
4. » Constanţa » 16 » » 29 » » » 10 »

5. Direcţia Bucureşti cu 28 Ocoale şi 46 Ingineri din cari 10 la centru
6. » Piteşti » 20 » » 32 » » » 9 »
7. » Craiova » 20 » » 27 » » » 7 »
8. » Sebeş » 10 » » 22 » » » 11 »
9. » Cluj » 15 » » 29 » » » 14 »
10. » Orşova » 17 » » 27 » » » 9 »
11. » Arad » 18 » » 29 » » » 11 »

In total 11 direcţii cu 205 ocoale şi 337 ingineri.

La direcţia generală din Bucureşti sunt repartizaţi 76 ingineri, dintre cari 17 la direcţii, servicii şi biurouri, 6 la controlul general, 4 delegaţii speciale, 41 comisiuni technice şi 8 la studii în străinătate, în total la casa autonomă sunt încadraţi 413 ingineri.

Atribuţiunile şi competinţa direcţiilor la început vor diferi mult de cele ce au avut până acum, şi anume cu atribuţiunile relativ la pădurile particulare care vor trece la Directorate şi cu acele ce se vor da Ocoalelor care nu se prea bucurau de descentralizare.

Măsura în care se vor da aceste competinţe va diferi după direcţii şi ocoale şi după conducătorul care va fi mai experimentat sau nu şi în acest caz regulamentul să fie prevăzut cu un articolcareva da direcţiei generale dreptul de a lărgi sau restrânge competinţa după cum va crede de cuviinţă, dacă nu are posibilitate să schimbe personalul. La fel vor face directorii regionali cu ocoalele.

Ocolul

Ocolul, unitatea administrativă, trebue să fie obiectul de căpetenie şi al centrului şi al direcţiei regionale, pentru că după cum va vieţui celula aceasta, tot astfel va trăi întregul organizm al administraţiei Capsului.

Cu cât un ocol va avea personal suficient, ca să îndeplinească toate lucrările technice de teren şi fonduri suficiente, cu atât venitul se va realiza complect şi la timp, iar gestiunea se va putea verifica în bune condiţiuni constatându-se rezultate satisfăcătoare.

In ce priveşte competinţa şefului de ocol, cu cât va putea să fie mai des inspectat, cu atât să i se mărească competinţa pentru a câştiga timpul care se pierdea cu aprobările sosite dela direcţie, totdeauna după ce trecea timpul cel mai bun de desfacere al materialului.

Ocolului dându-i-se mijloace şi personal suficient să i se dea şi posibilitatea de a sancţiona şi recompensa acest personal, cu atât mai mult cu cât s'a introdus principiul recompensei surplusului de muncă prin tantieme proporţionale cu veniturile ce va da fiecare.

Fiecare ocol să-şi pregătească după necesităţile reale bugetul, pe care după aprobare să şi-l aplice pentru fiecare pădure în parte.

In caz când cheltuelile nu corespund cu rezultatul obţinut, atunci se poate propune în cunoştinţă de cauză măsurile necesare.

Astfel o pădure a cărei posibilitate nu acoperă cheltuelile nu se va pune în exploatare, şi întâi se va rezolva chestiunea transportului, singura cauză pentru care produsele variază ca valoare foarte mult dela o localitate la alta.

Şeful de ocol să fie despăgubit în mod echitabil de cheltuelile de deplasare, căci este în interesul Statului ca agentul să se poată transporta urgent la lucrările de punere în exploatare, recepţionare, predare, etc.

Pentru executarea lucrărilor la timp, ocolului să i se dea personalul suficient de biurou pentru ca şeful să fie liber în executarea lucrărilor de teren. Să se dea la fiecare ocol unde controlul pădurilor particulare a rămas deocamdată tot în sarcina ad-ţiei ocolului dela C. A. P. S. un conductor, un brigadier şi 2—3 pădurari care să se ocupe numai cu lucrările regimului silvic. Programul de lucru să se facă din timp şi să aplice complect pentru a se realiza întreg venitul prevăzut în buget, justificându-se în cazul când un punct din program a rămas neexecutat. Să se ţină comptabilitate în partidă dublă, numindu-se contabili autorizaţi, recrutaţi dintre brigadierii, care vor fi trimeşi la şcoli speciale de contabilitate, sau să se angajeze contabili de meserie, posturile ocupându-se prin concurs. Ocolul să fie prevăzut cu casă de bani şi un casier cu garanţie care va fi verificat de şeful de ocol cât mai des.

Sumele până la 20.000 lei se vor încasa direct de casierul ocolului, celelalte putându-se depune la Banca Naţională.

La 1 şi 15 ale fiecărei luni, ocoalele să fie obligate a înainta Direcţiei situaţii de încasări şi plăţi care să fie un extras după registrele ce trebuesc ţinute la curent.

D-lor, câteva din măsurile de căpetenie ce am propus să se ia la ocol, pentru a putea ajunge la o mărire a venitului, fără a întrece posibilităţile prescrise de amenajamente, le consider ca un început de stabilire a bazelor de plecare pentru întocmirea regulamentului, lăsând loc mai departe expunerilor mai ample ale d-lor ingineri, cari au tratat numai organizarea ocolului.

⁂

Cu acestea închei expunerea mea modestă, ţinând să arăt că faţă de cele mai bune dispoziţiuni pe care d-l ministru I. Mihalache le-a prevăzut în legiuirile d-sale cu dorinţa de a aduce un mare folos ţării şi indirect prin rezultatul ce se va obţine va ridica şi prestigiul corpului nostru, ar fi regretabil ca fiecare dintre noi, acolo unde un provizorat lung sau scurt ne-a pus la muncă, să nu ne dăm toată sârguinţa pentru obţinerea scopului urmărit şi cu această ocazie rog pe conducătorii viguroşi şi hotărâţi la muncă multă şi rodnică, să nu uite că se obţin rezultate mult mai bune începând prin a da drepturile cuvenite fiecăruia şi care din motive diferite nu s'au dat, a recompensa cu mai multă dreptate munca ce se va depune de aci înainte şi tocmai la urmă a sancţiona elementele care au nevoie de un asemenea stimulent, ţinând seamă că dacă pădurea este un bun de fructul căruia trebue să se folosească deopotrivă atât generaţiile viitoare cât şi cele contimporane, nu înseamnă că acei ce sunt însărcinaţi astăzi cu administrarea şi punerea în valoare a acestui bun, să nu fie stimulaţi şi just recompensaţi pentru munca depusă în interesul general, cel puţin la fel cu funcţionarii dela instituţiile similare.

V. N. Priboianu
Inginer inspector silvic

D-l *C. P. Georgescu.* D-l Butoi are cuvântul.

D-l *Al. Butoi* citeşte următorul referat:

ORGANIZAREA OCOLULUI SILVIC IN RAPORT CU DISPOZIŢIILE NOUII LEGI

Noua lege pentru administrarea pădurilor arată că scopul principal al înfiinţării „Casei Autonome a Pădurilor Statului" este:

a) „Cel puţin să menţină şi să exploateze raţional suprafaţa pădurilor ce a mai rămas;

b) Să mărească veniturile pădurilor, prin sporirea producţiunii lor şi valorificarea maximă a produselor lemnoase".

Iar ca mijloace noui de lucru, expunerea de motive a legei, arată că se va întrebuinţa:

O largă descentralizare care este menită „a libera personalitatea silvicultorului de biurocratismul rigid care ucide iniţiativa şi competinţa şi care anihilează responsabilitatea în dosul actelor de cancelarie".

„Cancelarismul va fi simplificat la ultima expresie, iar priceperea şi educaţie profesională vor fi împinse a se valorifica în rezultate practice în mijlocul pădurei".

Din art. 26 al legii şi expunerea de motive rezultă că pentru serviciile centrale s'au rezervat numai atribuţiuni relative la chestiunile generale, iar „cu administraţia propriu zisă, cu gestiunea şi cu gospodăria intensă a exploatărilor se vor ocupa direcţiile regionale şi ocoalele silvice".

„In competinţa lor va cădea rezolvarea în primă instanţă a tuturor chestiunilor ce nu sunt rezervate expres direcţiei generale".

In ultimele decenii şi mai ales după răsboiul mondial, prin presă, conferinţe, broşuri, tratate, etc. s'a vorbit mereu de: taylorizare, administraţie, organizare ştiinţifică a muncei, raţionalizare, etc.

Cu ocazia studierii, discutării şi expunerii acestor chestiuni, s'au extras, din lunga experienţă a unor conducători de mari întreprinderi industriale şi s'au stabilit anumite principii de organizare şi conducere a tuturor întreprinderilor de orice natură a căror aplicare conduce la: conlucrarea armonioasă a tuturor organelor întreprinderii, economisirea muncii umane, întrebuinţarea la maximum a muncii maşinilor, cost de producţie scăzut, calitate superioară a produselor fabricate, asigurarea debuşeurilor, într'un cuvânt progresul întreprinderii.

Fără aplicarea, cel puţin în parte, a acestor principii, orice întreprindere nu poate prospera, nici nu se poate menţine.

In organizarea viitoare a ocolului, direcţiei regionale şi C. A. P. S. trebuie neapărat ţinut seamă de principiile de organizare, administrare şi raţionalizare, stabilite până acum.

A ignora aceste principii, înseamnă a merge cu paşi siguri şi repezi către o totală desorganizare şi repede compromitere a nouei şi tinerii regii autonome a pădurilor statului (C. A. P. S.).

In lumina celor mai sus expuse, organizarea ocolului silvic se va studia din următoarele puncte de vedere:

1. Incadrarea ocolului sau constituirea corpului social.	*a)* Personal de conducere. *b)* » » execuţie. *c)* » » pază. *d)* » » cancelarie şi comptabilitate.
2. Exploatarea pădurilor.	*a)* Ridicarea în plan a pădurilor. *b)* Amenajarea pădurilor. *c)* Lucrări de punere în exploatare a posibilităţilor anuale, principale şi secundare. *d)* Exploatarea propriu zisă. *e)* Instalaţiuni pentru transportul lemnelor.
3. Regenerarea, refacerea, ameliorarea pădurilor.	*a)* Plantaţiuni şi semănături directe. *b)* Refacerea pădurilor degradate. *c)* Ameliorarea terenurilor degradate. *d)* Corecţiuni de torenţi.
4. Comercializarea produselor pădurilor şi terenurilor perimetrale.	*a)* Tarife. *b)* Vânzarea produselor pădurilor şi terenurilor perimetrale.
5. Comptabilitatea.	*a)* In materie. *b)* In bani. *c)* Bilanţul anual.
6. Lucrări de cancelarie.	
7. Programul de lucru.	Raport anual detaliat al tuturor lucrărilor efectuate.
8. Controlul.	

1) Incadrarea Ocolului silvic

a) *Personal de conducere şi administraţie*

Ocoalele silvice vor fi conduse, caşi până acum, de ingineri silvici. Regulamentul serviciului silvic exterior din anul 1924, prin art. 25 cerea ca şeful de ocol să aibă gradul de cel puţin inginer şef silvic. Un grad înaintat în erarhia corpului silvic, presupune experienţă, şi bine a făcut autorul regulamentului din 1924, când a cerut pentru un inginer silvic care trebuie să conducă un ocol, experienţă, cât mai multă experienţă.

Ocolul silvic este singurul serviciu, singurul organ de: concepţie şi execuţie a tuturor lucrărilor ce se fac în pădurile statului.

Dacă şeful de ocol posedă cunoştinţele technice necesare, pentru conceptarea şi executarea lucrărilor şi în plus are şi priceperea şi experienţa necesară, căpătată într'un lung şir de ani de practică efectivă pe teren, desigur că lucrările întocmite şi executate de el nu vor avea nimic de corectat de organele superioare şi nu se vor mai face triste experienţe pe socoteala pădurilor şi diferitelor alte lucrări ce se vor executa. Nu orice inginer silvic poate fi un bun şef de ocol.

Fiecare ins este înzestrat dela natură cu diferite calităţi.

Pentru a conduce un ocol silvic nu se cer numai cunoştinţe technice-silvice, ci se cere, în primul rând, a fi un foarte bun administrator.

Pentru aceste motive, credem, că şeful de ocol trebuie să fie *ales* şi nu *numit* fără a se ţine seamă de aptitudinele sale.

Cea mai bună normă de alegere este un examen ţinut destul de târziu dela intrarea în corpul silvic pentru ca tânărul inginer silvic să aibă timpul să capete cunoştinţele necesare şi destul de aproape de intrarea în corp, pentru ca acel care nu a reuşit la acest examen să poată, din vreme, să-şi îndrepte paşii în altă direcţie.

Şeful de ocol are în sarcina sa conceptarea tuturor lucrărilor de: exploatare, regenerare, refacere, ameliorare, construcţiuni, etc., precum şi executarea tuturor acestor lucrări; el comandă şi controlează întreg personalul ocolului, într'un cuvânt şeful de ocol *„administrează"* ocolul silvic, prin urmare i se cer toate calităţile şi toate cunoştinţel unui bun administrator.

b) *Personalul de execuţie*

Regulamentul din 1924 are un refren: şeful de ocol *„face personal"* toate lucrările ce trebuiesc conceptate şi executate în păduril statului şi particulare.

Autorul sau autorii acestui regulament nu s'au gândit, cre dacă este posibil a se face, în intervalul fixat de regulament, de singură persoană toate aceste lucrări, plus cele de cancelarie. Pra tica a dovedit că acest lucru nu este posibil.

Acest refren trebuie să dispară imediat şi chiar din prima zi de înfiinţare a C. A. P. S.

Şeful de ocol va executa personal toate lucrările a căror concepţie şi executare cere cunoştinţe speciale superioare de technică silvică, pe care nu le posedă celălalt personal, iar lucrările care nu cer decât mai puţine cunoştinţe şi mai multă practică, se vor executa de personalul subaltern.

Ca personal de pură execuţie la ocol trebuie să funcţioneze: un inginer silvic ca ajutor sau un conductor silvic şi mai mulţi brigadieri.

Acest personal va executa şi supraveghea: marcarea arborilor de extras pentru aplicarea diferitelor tăeri prescrise de amenajamente, exploatarea pădurilor, transportul lemnelor, efectuarea plantaţiunilor şi semănăturilor, lucrările de pepinieră, controlul personalului de pază, vânzările de materiale lemnoase exploatate în regie.

c) *Personal de pază*

Ca personal de paza pădurilor vor funcţiona tot pădurari, ca şi până acum.

Cu mici modificări ale codului silvic relative la competinţa jandarmilor de a urmări şi cerceta delictele silvice comise în pădurile statului şi judecarea rapidă a proceselor de delicte silvice, precum şi cu majorarea penalităţilor prevăzute de codul silvic, am convingerea că se poate reduce mult numărul pădurarilor actuali. Cu economiile rezultate se va mări salariul pădurarilor ce se vor menţine în serviciu, obligându-i a face serviciul numai în pădure, nu să stea numai acasă, cum fac acum.

Un mai eficace sistem de paza pădurilor şi urmărirea delictelor silvice, dar numai pentru ocoalele care au pădurile apropiate, este paza prin patrule de brigadieri şi pădurari organizate după sistemul grănicerilor şi jandarmilor, în actuala lor organizaţie.

Pădurarii pe lângă paza pădurilor vor mai lua parte şi la: lucrările de marcarea arborilor, ridicarea în plan a pădurilor, amenajarea lor, plantaţiuni, exploatare, etc.

d) *Personal de cancelarie*

„Cancelarismul va fi simplificat la ultima expresie", spune expunerea de motive a legei. Numai executând integral această dorinţă şi propunere a legiuitorului, gospodăria unui ocol silvic şi în consecinţă a C. A. P. S., poate prospera şi poate trece dela actualul sistem al neactivităţei totale şi al acoperirei prin forme biurocratice, la acel a realizărilor şi exploatărilor intensive.

Pentru ca şeful de ocol şi personalul technic să fie scos din biurouri şi trimis în mijlocul pădurii, trebuie, în primul rând, să se formeze personalul special pentru executarea lucrărilor de cancelarie şi ţinerea comptabilităţei în materiale şi bani.

Cu brigadieri silvici transformați în secretari, comptabili, registratori, arhivari, copiști, etc., printr'un simplu ordin al autorității superioare, nu se poate trece dela actualul sistem, la sistemul ce se urmărește a se introduce.

Gestiunea, comptabilitatea și cancelaria unui ocol este mult prea complicată pentru a putea fi condusă și executată de un simplu funcționar care are 4—5 clase primare și 2 ani școala de brigadieri silvici, în care a căpătat cu totul alte cunoștințe decât cele necesare pentru a conduce cancelaria unui ocol.

Dintre actualii brigadieri, nu cred că s'ar găsi prea mulți cari să poată îndeplini toate sarcinile unui secretar al noului ocol silvic, chiar cu o cancelarie simplificată, dar cu o comptabilitate mai completă și mai precisă.

Ca atare personalul trebuie format de acum încolo.

Nu suntem de părere a se chema imediat bacalaureați, absolvenți ai gimnaziului sau școalelor inferioare de comerț și a-i transforma dintr'o dată și prin o simplă angajare în secretari-comptabili. Secretarii-comptabili necesari ocoalelor silvice trebuie formați de C. A. P. S.

In acest scop, în locul școalei de conductori silvici de la Brănești să se înștiințeze chiar din toamna aceasta o școală de secretari-comptabili în care să se primească absolvenți ai gimnaziului și școalelor elementare de comerț și în care în doi ani să capete aprofundate cunoștințe de: limba română cu ortografia și gramatica ei, compunere, cele 4 operațiuni aritmetice, comptabilitate specială silvică în materiale și bani, dactilografia, precum și toate lucrările de cancelarie ale unui ocol silvic cu toate situațiile, imprimatele, formularele, registrele, etc.

Primind în școală câte 50—60 elevi anual, în 4—5 ani toate ocoalele vor avea cel mai prețios funcționar: secretarul comptabil, care va ști cum să execute singur toate lucrările de cancelarie și toată comptabilitatea ocolului.

Desigur că acest funcționar nu mai poate fi plătit cu salariul unui brigadier, ci cel puțin cu acela al unui conductor silvic.

Un singur funcționar nu poate executa toate lucrările de cancelarie și comptabilitatea unui ocol, oricât de reduse ar fi lucrările.

Secretarul comptabil trebuie să mai aibă ca ajutor un alt funcționar, care poate fi recrutat din brigadierii silvici — deși nu aceasta este menirea brigadierilor — și care să cunoască dactilografia pentru a putea copia toată corespondența la mașina de scris.

Acest funcționar va fi însărcinat și cu ținerea registrelor de intrare și eșire, precum și cu ținerea arhivei.

Numai cu acești doi funcționari la cancelarie, cu mașină de scris și cu imprimate bine studiate și uniform ținute, șeful de ocol va putea eși din cancelarie și merge în mijlocul pădurii pentru a face adevărată operă de silvicultor.

Crearea comptabilului la cancelaria unui ocol silvic este impusă şi de art. II din „Legea asupra comptabilităţei publice şi asupra controlului bugetului şi patrimoniului public" din 1929 care dispune: „Orice serviciu public care angajează, lichidează, ordonanţează, mânueşte bani sau materiale publice, trebue să aibă un organ de comptabilitate (direcţie, serviciu, birou sau impiegat comptabil).

Ocoalele silvice fiind servicii publice care mânuesc bani şi materiale publice, trebuie să aibă un impiegat comptabil, fiind obligate la aceasta prin legea asupra comptabilităţei publice.

Comptabilitatea unui ocol. silvic fiind cu totul diferită de comptabilitatea tuturor întreprinderilor comerciale şi industriale, impiegaţii comptabili ceruţi de lege trebue să ni-i formăm noi.

Cu un cancelarism simplificat, un singur funcţionar poate ţine comptabilitatea şi cancelaria unui ocol, având ca ajutor un simplu copist-registrator-arhivar.

Pentru ca ocolul silvic să progreseze şi să facă adevărată gospodărie şi exploatare raţională a pădurilor, trebue ca personalul să fie inamovibil, în ceeace priveşte personalul inferior şi mediu şi cât mai stabil, în ceeace priveşte personalul superior.

Asupra stabilităţei personalului, inginerul francez Henry Fayol în cartea sa „Administraţia generală şi industrială" zice:

„Trebuie timp unui agent pentru a se iniţia într'o funcţie nouă ca să ajungă să o îndeplinească bine, presupunând că este dotat cu toate aptitudinile necesare".

„Dacă în timpul sau înaintea iniţierei agentul este deplasat, el nu va avea timpul să aducă servicii apreciabile".

„Şi dacă acelaş lucru se repetă mereu, funcţiunea nu va fi nici odată bine îndeplinită".

„Este necesar mult timp pentru a face cunoştinţă cu oamenii şi lucrurile unei mari întreprinderi, pentru a fi în măsură să hotărăşti un program de acţiune, pentru a avea încredere în sine şi a o inspira şi altora".

„Astfel s'a constatat adesea că un şef de capacitate mijlocie *care durează* este cu mult preferabil şefilor de înaltă capacitate care nu fac decât să treacă".

„In genere, personalul dirigent al întreprinderilor prospere este stabil, acela al întreprinderilor nenorocite este nestabil".

Deci pentru ca şi ocoalele silvice să nu intre în categoria întreprinderilor nenorocite, trebuie ca personalul şi în special şeful de ocol să fie stabil, în sensul că până la un anumit grad să fie inamovibil.

2) Exploatarea pădurilor

Scopul principal al C. A. P. S. este exploatarea raţională a pădurilor şi mărirea veniturilor prin sporirea producţiunii lor şi valorificarea maximă a produselor lemnoase.

In exploatarea pădurilor vom deosebi:

a) *Ridicarea în plan a pădurilor.*

Pentru a se putea pune în exploatare o pădure, codul silvic cere întocmirea unui amenajament.

Intocmirea unui amenajament implică, în primul rând, o bună cunoaştere a pădurii, din punct de vedere al întinderii totale şi a diferitelor arborate ce o alcătuesc.

Fără un plan al pădurii, nu se poate concepe un amenajament.

Pe lângă întinsele domenii şi masivele forestiere cu suprafeţe de mii de hectare, pentru a căror ridicare în plan trebuie: timp, bani mulţi, instrumente topografice de mare preciziune, un întreg aparat de funcţionari, etc., statul posedă foarte multe păduri a căror întindere este sub 500 ha.

Majoritatea pădurilor statului nu au planuri topografice destul de precise şi de detaliate pentru a servi la întocmirea unui amenajament. Pentru multe din păduri nu se posedă nici cea mai sumara schiţă de plan, iar pentru altele nu există decât o foarte sumară schiţa a perimetrului, fără nici un detaliu interior.

Pentru a se putea pune în valoare cât mai curând toate produsele pădurilor statului, precum şi pentru a putea face o gospodărie mai raţională, decât cea de până acum, trebuie neapărat să avem planurile detaliate ale tuturor pădurilor.

Din expunerea de motive a legii rezultă că toate pădurile statului se pot ridica în plan, lucrând cu aceiaş iuţeală ca şi până acum, abia în 36 ani. Desigur că nu se poate aştepta atâta cu exploatarea pădurilor.

Trebuie deci căutat mijlocul de a avea cât mai curând ridicate în plan toate pădurile statului.

In acest scop toate pădurile mici trebuesc ridicate în plan de şeful de ocol, împreună cu personalul ocolului.

Pentru a ajunge la aceasta, să nu se mai mulţumească cu simpla menţinere în regulamentul ce se va înfiinţa a dispoziţiunilor art. 27 al. 16 din regulamentul din 1924, care pune obligaţie şefului de ocol de a ridica anual în plan câte 200 ha. pădure, arătând că i se va plăti pentru această lucrare sumele ce se vor fixa anual de Casa Pădurilor, fără însă a se fi plătit ceva, ci trebuie să se precizeze, dela început, printr'un caet de sarcini, o metodă unică de ridicarea pădurilor în raport cu instrumentele topografice de care dispune serviciul, care sunt detaliile ce se vor ridica, condiţiunile de preciziune, modul de înscrierea datelor, cum se va face verificarea planului, fixarea punctelor de hotar, precum şi preţul care se va plăti şefului de ocol pentru lucrarea făcută.

Inainte de începerea lucrării să se achite şefului de ocol jumătate din preţul ei, pentru că deplasarea dela reşedinţă pe teren, pentru un timp mai îndelungat implică multe cheltueli de aprovizionare, echipament, etc.

Deasemenea să se pună la dispoziţia şefului de ocol, fondurile necesare pentru deschidere de linii, facerea movilelor de hotar, stâlpi, etc.

După terminarea lucrării, inspectorul de control o va recepţiona şi verifica după care se va achita şi restul sumei.

Când şeful de ocol va şti precis, că pe lângă salariul ce primeşte va mai putea câştiga şi alte sume mai mult sau mai puţin importante, desigur că nu se va limita a ridica numai 200 ha. anual ci mult mai mult.

In acest mod, am convingerea fermă, că numai în câţiva ani C. A. P. S. va avea ridicate în plan şi înzestrate cu planuri detaliate, toate pădurile de mici întinderi.

Odată cu ridicarea în plan a perimetrului şi detaliilor interioare, pădurea se va împărţi şi în parcele de studiu, ridicându-se şi limitele acestora.

Serviciile de ridicări în plan ce se vor înfiinţa pe lângă direcţiile regionale sau C. A. P. S. vor avea în atribuţii numai ridicarea în plan a pădurilor şi domeniilor cu suprafeţe mari, pentru a căror ridicare trebuie făcută neapărat o triangulaţie şi care cer prea mult timp pentru ridicare, calculare şi raportare.

b) *Amenajarea pădurilor.*

Pentru repedea amenajare a pădurilor statului se vor utiliza în primul rând: inspectorii de control, şeful de ocol, ajutorul sau conductorul şi brigadierii silvici.

Şeful de ocol va delimita parcelele de studii şi va fixa locul pieţelor de experienţă, va face descrierea parcelară.

Ajutorul sau conductorul, împreună cu brigadierii vor: delimita piaţa de experienţă, inventaria arborii din piaţă şi vor face calculele necesare în vederea determinărei arborilor de probă sau medii.

Şeful de ocol va fixa numărul arborilor de probă sau medii, îi va alege, iar personalul ajutător îi va doborî şi cuba în mod exact.

După ce descrierea parcelară şi volumul arboretelor sunt terminate, inspectorul de control împreună cu şeful de ocol, revede pădurea, parcelă cu parcelă şi amândoi fixează şi redactează bazele de amenajare relative la: exploatabilitate, regim, modalitate de tratament, revoluţie, posibilitate, etc.

Statistica generală şi redactarea părţii introductive a amenajamentului cade în sarcina şefului de ocol.

Şi pentru aceste lucrări personalul va primi o plată în plus peste salariu, care se va fixa tot pe ha.

Ca şi pentru ridicarea în plan, amenajarea întinselor domenii forestiere se va face de comisiuni speciale ataşate direcţiilor regionale ale C. A. P. S.

c) *Lucrări de punere în exploatare a posibilităţilor anuale, principale şi secundare.*

Conform amenajamentelor se vor întocmi anual lucrări de punere în exploatare a posibilităţilor pădurilor din produse principale şi secundare.

Pentru pădurile tratate în crâng sau codru cu tăeri rase, întocmirea lucrărilor de punere în exploatare este foarte simplă; se reduce numai la delimitarea parchetului anual şi pe baza rezultatelor din trecut se completează formularul special cu date culese din amenajament şi registrele de gestiune.

Pentru pădurile tratate în codru cu tăeri succesive, codru grădinărit sau crâng compus şi pentru toate operaţiunile culturale, întocmirea lucrărilor de punere în exploatare este cu mult mai complicată şi cere şi mult timp.

Trebuiesc aleşi arborii de extras sau de rezervat, marcaţi, inventariaţi, trecuţi într'un carnet special, apoi trebuie făcută doborârea lor, cubarea, repartizarea pe categorii de materiale, etc.

Regulamentul din 1924 obligă pe şeful de ocol a face personal toate aceste lucrări.

In ocoalele silvice în care majoritatea pădurilor sunt tratate în crâng simplu sau codru cu tăeri rase, lucru ar fi fost posibil.

In ocoalele unde majoritatea pădurilor sunt tratate în codru cu tăeri succesive sau codru grădinărit şi unde se fac toate operaţiunile culturale cerute de arborete, este o imposibilitate ca şeful de ocol să facă personal şi în timp util toate aceste lucrări, astfel ca înainte de 15 Septembrie toate lucrările să fie întocmite, verificate pe teren de inspectorul de control, vândute la licitaţie cele care se vor exploata prin antrepriză, pentruca exact în ziua de 15 Septembrie să poată începe exploatarea pădurilor.

Pentrucă şeful de ocol nu putea face personal toate aceste lucrări, s'a recurs la sistemul: lucrările se făceau pe teren de conductor, în rarele şi fericitele cazuri când acesta exista şi de brigadierii silvici în toate cazurile. Actele însă se întocmeau pe numele şefului de ocol pentru a mulţumi autorităţile superioare şi a le lăsa în credinţa că toate lucrările s'au făcut pe teren de şeful de ocol.

Acest sistem trebuie să dispară imediat.

Conform normelor stabilite de legi şi regulamente, condiţiunile generale pentru exploatarea pădurilor statului, în general exploatarea pădurilor se face între 15 Septembrie—15 Aprilie. Deci la 15 Septembrie toate lucrările de punere în exploatare a tuturor posibilităţilor trebuie să fie complet întocmite şi verificate pe teren de inspectorul de control pentru ca să poată începe tăerea arborilor şi fasonarea materialelor.

Către acest sfârşit se va îndrepta toată activitatea întregului personal al ocolului.

Dintr'o pădure se pun în exploatare în mod obişnuit, produsele principale, iar dintre cele secundare se pot executa: curăţiri, rărituri, extracţiuni de arbori deperisanţi, uscaţi, căzuţi, atacaţi de insecte sau ciuperci, incendiaţi, etc.

Alegerea arborilor de extras pentru aplicarea unei tăeri principale sau secundare nu este operă numai de pură ştiinţă silvică, ci cu puţine cunoştinţe de silvicultură şi mai multă practică această alegere se poate executa şi de agenţi cu o pregătire technică mai inferioară şefului de ocol.

Astfel arborii deperisanţi, uscaţi, căzuţi, atacaţi de insecte şi ciuperci, incendiaţi, sunt arbori aleşi de natură şi nu mai trebuie nici o cunoştinţă specială pentru a-i alege.

Inventarierea şi marcarea acestor arbori trebuie să se facă numai de brigadierii silvici.

Tot ei urmează a întocmi şi lucrările de birou: cubarea, repartizarea pe natură de materiale, etc.

Şeful de ocol va verifica pe teren lucrarea, va stabili preţurile de vânzare şi va verifica calculele de cubaj şi estimaţie.

Alegerea arborilor de extras, inventarierea şi marcarea lor, în vederea aplicărei tăerilor de rărituri şi tăerilor principale se va face de conductorii silvici, ajutorii sau şefii de ocoale.

Agentul care execută lucrarea pe teren, întocmeşte şi lucrarea de birou, şeful de ocol fiind obligat a o verifica cu toată amănunţimea atât pe teren cât şi la birou, în cazul când nu este întocmită de el personal.

Curăţirile — grifările — se vor executa numai de pădurari sub controlul des al brigadierilor şi conductorilor.

d) *Exploatarea propriu zisă.*

Posibilităţile anuale se pot exploata: prin antrepriză şi în regie.

Fiecare din aceste sisteme are mai multe modalităţi de aplicare.

In raport cu situaţia pădurilor faţă de centrele de consumaţie şi drumurile de comunicaţie şi ţinând seama şi de posibilităţile de desfacerea materialelor pe loc în pădure, să se fixeze dela început ce anume păduri se vor exploata în regie şi care anume se vor exploata prin antrepriză, abandonându-se sistemul de până acum când nu se ştia dacă un parchet se vinde prin licitaţie sau se exploatează în regie, pierzându-se luni şi de multe ori ani, până când se hotăra definitiv.

In cazul exploatărilor prin antrepriză, singurul sistem ce trebuie aplicat, este vânzarea pe unitate de produse fasonate.

Prin licitaţie publică sau bună învoială să se fixeze numai preţurile unitare pentru diferitele categorii de materiale.

Acest sistem are următoarele avantaje:

1. Corectează greşelele de determinarea volumului materialului lemnos scos în vânzare;

2. Se cunoaşte reala producţie a pădurilor;

3. Se încasează adevăratul venit;

4. Evită posibilitatea de fraudă ce s'ar putea face cu ocaziunea determinărei volumului materialului lemnos scos în vânzare;

5. In cazul pădurilor tratate în codru cu tăeri succesive este posibilă vânzarea pe un period mai mare de ani.

In adevăr în regiunea de munte va fi nevoie a se vinde posibilitățile pe un period mai mare pentru ca cumpărătorul să poată construi și amortiza instalațiunile necesare pentru transportul lemnelor.

In cazul când vânzarea se va face pe un period mai mare de 3—4 ani, alegerea arborilor de extras și marcarea lor nu se poate face înainte de vânzare pentru motivele:

a) In decursul perioadei, starea arobretelor din parchetele ultime se poate modifica și atunci alegerea arborilor de extras poate să nu mai corespundă nevoilor arboretelor;

b) După 3—4 ani cioplașii făcuți pe arbori pentru aplicarea mărcilor se cicatrizează, arborii marcați nu mai pot fi găsiți în pădure și antreprenorul poate comite fraude fără a putea fi descoperit.

In cazul vânzărilor pe unitate de produse fasonate, antreprenorul are siguranța cumpărării posibilităților dintr'o pădure pe un anumit număr de ani, cunoaște cantitățile ce cumpără cu aproximație după lucrările de punere în exploatare a primului parchet.

Lucrările de punere în exploatare se vor întocmi an de an, ținându-se seamă de nevoile momentane ale arboretelor.

Obiecțiunilor ce eventual s'ar ridica că antreprenorul va putea corupe agentul care face marcarea arborilor de extras răspund: dacă lucrarea nu este făcută de șeful de ocol trece prin două verificări pe teren—a șefului de ocol și a inspectorului de control—dacă lucrarea este făcută de șeful de ocol trece prin verificarea inspectorului de control și ar fi să ne auto insultăm dacă am obiecta că toate aceste organe ar fi corupte.

Pentru eventualele abateri să se aplice sancțiuni severe.

Exploatarea în regie a pădurilor statului trebuie extinsă peste tot acolo unde va fi posibil. Numai așa vom realiza venituri mari din păduri.

Exploatarea în regie se poate face pe compt propriu, în dijmă, în bani.

Pentru economisirea fondurilor, exploatarea în dijmă trebuie extinsă și aplicată oridecâteori vom găsi lucrători și antreprenori cari în schimbul muncii, doresc a primi materiale lemnoase.

Exploatările pe compt propriu se vor limita numai la cantitățile mici de materiale provenite din arbori: uscați, căzuți, atacați de insecte și curățiri pe mică întindere.

Supravegherea exploatărilor în regie cade numai în sarcina pădurarilor și brigadierilor, controlul se va face de conductor, ajutor și șef de ocol.

Angajarea de personal diurnist pentru exploatările în regie nu este recomandabilă.

Pentru exploatarea în regie a pădurilor, trebuiesc formați anumiți pădurari care să cunoască perfect modul de sortarea materialelor, fasonarea lor, debitarea în produse semi-fabricate, să supravegheze transportul materialelor și să poată ține gestiunea în materiale a unui parchet.

Aceşti pădurari nu mai pot avea însărcinări şi de paza pădurilor.

Acest personal specializat este necesar numai pentru parchetele în care va rezulta cantităţi mari de material lemnos, în general pentru parchetele de produse principale.

Pentru parchetele de produse secundare, în care nu rezultă decât mici cantităţi de materiale, supravegherea lucrărilor de exploatare cu toată gestiunea lor se va face de pădurarul cantonului respectiv.

Inventarierea materialelor rezultate se va face pentru cantităţile mici, de brigadierii silvici, pentru toate celelalte cantităţi de ajutori şi conductori.

Şeful de ocol va fi obligat a inspecta în cursul exploatării fiecare parchet şi va verifica toate inventarierile făcute.

e) *Instalaţiuni pentru transportul lemnelor.*

Pădurile statului din regiunea de munte şi de coline se vând, de cele mai multe ori, cu preţuri extrem de mici din cauza lipsei totale a instalaţiunilor pentru transportul lemnelor.

Pentru a mări într'un mod simţitor veniturile pădurilor, C. A. P. S. va trebui să înzestreze treptat cu drumuri bune sau alte instalaţiuni pentru transportul lemnelor, toate pădurile din regiunea de coline şi de munte.

Către acest sfârşit, cu ocazia întocmirei amenajamentelor, se va studia şi reţeaua de drumuri sau instalaţiunile de transport ce trebuesc înfiinţate şi treptat cu exploatarea pădurii se vor construi toate aceste mijloace de transport.

3. Regenerarea, refacerea, ameliorarea pădurilor şi corecţiunea torenţilor.

Deşi au trecut 12 ani dela răsboiul mondial, mai avem şi acum restanţe de împădurit.

La refacerea pădurilor degradate nici nu am păşit.

In ceeace priveşte ameliorarea terenurilor degradate şi corecţiunea torenţilor, abia de acum înainte vom lucra.

Avem deci mult de lucru în toate aceste direcţiuni.

Ca regulă generală, tot ce se taie acum se va regenera imediat fie pe cale naturală, fie pe cale artificială.

Fiecare ocol va avea pregătit, în orice moment, tot materialul de împădurire necesar pentru a interveni şi asigura regenerarea pădurilor ce se exploatează.

In al doilea rând se vor inventaria şi stabili precis, pădurile şi porţiunile de păduri degradate ce trebuiesc refăcute, terenurile goale şi degradate ce urmează a se ameliora şi împăduri, ravenele şi torenţii care se vor corecta.

După aceasta, se va stabili pentru fiecare perimetru în parte, materialul de împădurire, refacere, ameliorare şi corectare precum şi timpul în care se vor executa lucrările.

Materialul de împădurire se va produce de fiecare ocol în parte pe cât posibil cât mai aproape de perimetrul în care se va lucra, iar dacă va fi posibil chiar înăuntru perimetrului, pentru a se evita transportul puieţilor care scumpeşte enorm costul lucrărilor. In plus puieţii de răşinoase nu suportă transportul la distanţe mari.

Inventarierea terenurilor descrise mai sus, întocmirea devizelor şi executarea lucrărilor cade exclusiv în sarcina şefului de ocol, sub controlul inspectorului.

4. Comercializarea produselor pădurilor şi terenurilor perimentrale.

In exploatările pădurilor particulare fie mici, fie mari, vânzarea materialelor este încredinţată la persoane care nici una nu au cultura, competinţa, autoritatea, pregătirea şi prestigiul unui şef de ocol. Şi toate aceste exploatări merg bine, mult mai bine ca la stat.

Numai Casa Pădurilor a considerat şeful de ocol ca un minor incapabil de a putea vinde o singură grămadă de crăci şi a concentrat toată comercializarea produselor pădurilor, numai în mâinile direcţiilor regionale şi Casei Pădurilor.

Am văzut un director regional vânzând mărăcini şi grămezi de crăci şi am văzut locuitori care pentru a cumpăra o căruţă de mărăcini au trebuit să vină cu trenul zeci de kilometri până la direcţia regională.

Sistemul mai mult decât centralist care a domnit până acum a adus un imens rău, a îndepărtat pe toţi cumpărătorii de materiale lemnoase dela stat, fie mari fie mici.

In sistemul de până acum un locuitor pentru a cumpăra o grămadă de crăci care avea o valoare ce nu depăşea mult suma de 50 lei — de multe ori şi mai puţin — trebuia să îndeplinească următoarele formalităţi:

1. Să vină la reşedinţa ocolului silvic, depărtat între 10—30 km., să ceară şefului de ocol cu petiţie să-i vândă grămada de crăci de care avea nevoie, să aştepte — în caz de aprobare — 1 până la 2 ore ca să primească avizul de plată.

2. Cu avizul de plată să se ducă la perceptor în sat — în majoritatea cazurilor perceptorul locueşte într'un sat depărtat de ocol — să plătească materialul, cu chitanţa de plată să se întoarcă la ocol, să primească bonul de predarea lemnelor.

In multe cazuri aceste formalităţi nu se puteau îndeplini în aceiaşi zi.

3. In altă zi se ducea la pădure să ridice lemnele.

Deci pentru a cumpăra o singură grămadă de crăci îi trebuia, în cazuri fericite când găsea pe toţi funcţionarii arătaţi mai sus la birou sau în pădure, să piardă 2—3 zile de lucru care au o valoare de 4—5 ori mai mare ca grămada de crăci cumpărată.

Toate acestea în ipoteza că şeful de ocol avea competinţa de a vinde grămada de crăci cerută.

In direcţia silvică Buzău s'a dispus, prin nenumărate ordine, ca şeful de ocol numai să primească petiţiunile locuitorilor şi tuturor cumpărătorilor de lemne şi să le înainteze cu tablou la 1—15 ale fiecărei luni direcţiei spre aprobare.

Am demonstrat atunci direcţiei că un cumpărător care cerea în luna Noembrie lemne pentru iarna în curs, nu putea obţine aceste lemne decât în luna Martie când a trecut iarna şi când nu mai avea nevoie de ele. Cu toate acestea sistemul a continuat

Când astfel se prezintă situaţia dece mai tăiem în regie pădurile când nu vrem să vindem materialele la timp?

Sistemul acesta trebuie părăsit cu totul şi imediat.

Statul îşi încasează toate veniturile sale prin agenţi de percepţie, cari de cele mai multe ori, nu au nici 5 clase primare. Nu se poate încredinţa unui brigadier silvic vânzarea unor crăci, steri, etc., în prealabil inventariaţi şi încasarea banilor pe loc în pădure, urmând ca suma s'o verse imediat şefului de ocol?

Nu se poate încredinţa unui conductor silvic vânzarea unor anumite cantităţi de materiale şi încasarea sumelor pe loc în pădure, urmând ca suma s'o verse imediat şefului de ocol?

C. A. P. S. nu poate avea încredere în şeful de ocol, funcţionar cu o cultură academică care să încaseze banii rezultaţi din vânzările de materiale lemnoase şi să le verse în aceiaşi zi sau cel mai târziu a doua zi, perceptorului respectiv, Ad-ţiei Financiare, Băncei Naţionale sau casieriei C. A. P. S.?

C. F. R.; P. T. T. şi toate celelalte autorităţi de stat fac încasarea veniturilor, prin funcţionari care nu au cultura, autoritatea, prestigiul unui şef de ocol, conductor sau brigadier silvic.

Art. 2 din legea pentru administrarea pădurilor dispune: C. A. P. S. „se va conduce după principiile comerciale". Comerciantul şi industriaşul îşi alungă el cumpărătorii şi îi obligă la fel de fel de formalităţi supărătoare sau caută a-i servi cât mai repede, mai manierat, prezentându-şi mărfurile şi produsele în cele mai frumoase culori?

Deci vânzarea lemnelor exploatate în regie să se facă numai la pădure, iar încasarea sumelor să se facă de agentul care vinde lemnele. Sumele se vor preda imediat şefului de ocol care le va vărsa la percepţie, Ad-ţie Financiară, Banca Naţională sau casieria centrală a C. A. P. S.

Cea mai rentabilă exploatare de pădure este aceia în care materialele lemnoase se pot vinde pe loc în pădure. Deci în regula generală lemnele tăiate în regie să se vândă pe loc în pădure fasonate sau semifabricate.

C. A. P. S. mai are datoria de a aprovisiona cu lemne de lucru şi de foc întreaga populaţie a satelor care înconjoară pădurea.

Statul are păduri, de multe ori imense, care se întind până în marginea satului. Populaţia rurală şi autorităţile din satele ce înconjoară pădurea nu au lemne de foc şi trebuie să se aprovizioneze din păduri situate la zeci de km. Acesta este un non sens.

Deasemenea este un non sens ca statul să aibă întinse păduri, să exploateze anual însemnate cantităţi de materiale lemnoase, şi să nu aibă cumpărători, fiind obligat a le vinde pe preţuri mici la negustorii de lemne, iar autorităţile de stat, judeţ şi comună să cumpere lemnele de lucru şi de foc de care au nevoie cu preţuri mari dela speculanţii cari au cumpărat lemnele dela stat.

Cum se poate taxa un agricultor sau industriaş care-şi vinde toată recolta sau toate produsele fabricate la un negustor şi pentru nevoile sale cumpără aceleaşi produse care le-a vândut, dela acelaş negustor însă cu preţuri îndoit de mari?

Trebuie pusă obligaţiunea legală tuturor autorităţilor de stat, judeţ şi comună, că nu se pot aproviziona cu lemnele de lucru şi de foc de care au nevoie, decât din pădurile statului, iar C. A. P. S.-ului trebuie pusă obligaţiunea, tot legală, de a avea totdeauna tăiate în pădurile sale lemnele de care autorităţile au nevoie.

Autorităţile să nu poată cumpăra lemne din comerţ decât dacă C. A. P. S. arată înscris că nu poate să-i pună la dispoziţie lemnele de care au nevoie.

Lucrând în acest mod, C. A. P. S. va avea un debuşeu asigurat pentru o bună cantitate din lemnele provenite din exploatarea pădurilor sale, iar autorităţile se vor putea aproviziona cu lemne de foc şi lucru de bună calitate şi cu un preţ mai redus, iar toate fraudele ce se comit astăzi cu ocazia aprovizionării autorităţilor cu lemne, vor dispărea dintr'o dată, statul făcând economie de multe zeci de milioane.

Cantităţile de lemne de foc care întrec nevoile autorităţilor să se vândă populaţiunei rurale pe preţuri tarifale, iar cantităţile ce întrec şi nevoile populaţiei rurale să se vândă negustorilor de lemne la licitaţie publică.

Vânzările licitative să se facă la ocol până la valoarea de 100.000 lei, la direcţie până la 1.000.000 lei şi la C. A. P. S. şi direcţii peste această sumă.

La fiecare serviciu, licitaţiunile să aibă termene absolut fixe. De ex. parchetele care se vor scoate în vânzare prin licitaţie pentru a fi exploatate în antrepriză să se vândă în toată ţara la 1 Septembrie şi apoi la 1 Octombrie şi 1 Noembrie pentru cele care nu s'au vândut la primele licitaţiuni.

Materialele lemnoase exploatate în regie să se vândă numai la ocoalele silvice — în partizi mici — la 1 şi 15 ale fiecărei luni, începând de toamna şi până primăvara.

Comisiunile pentru ţinerea licitaţiunilor să fie formate numai din agenţi silvici, fără primar, perceptor, ad-tor financiar.

La ocoale, comisiunile să fie formate din: inspectorul de control, şeful de ocol şi secretarul comptabil iar la direcţii din director, şeful serviciului respectiv şi şeful serviciului comptabilităţii.

După competinţă adjudecarea trebuie să se facă imediat chiar în şedinţă.

Tarife. Preţul de vânzarea lemnelor să fie fixat prin tarife întocmite anual şi modificate oridecâteori preţurile lemnelor, pe piaţă, înregistrează urcări, sau coborâri simţitoare.

Tarifele să intre în vigoare la 1 Septembrie al fiecărui an.

Pentru calcularea preţurilor care se înscriu în tarife să se stabilească de autoritatea superioară formule, precum şi toate elementele ce intră în calcularea preţurilor şi ordinea în care se înscriu.

Tarifele să fie minimale; agentul care face vânzarea să aibă facultatea de a încasa un preţ mai mare pentru materialele de o mai bună calitate sau situate în locuri mai accesibile.

Pentru parchetele ce se vând la licitaţie publică spre a fi exploatate prin antrepriză, preţurile unitare să se stabilească prin analiza de preţuri pentru fiecare caz în parte.

5) Comptabilitatea Ocolului silvic

Este cea mai importantă funcţiune din organizarea unui ocol silvic şi din organizarea oricărei autorităţi superioare.

Ea trebuie să ne dea în orice moment informaţiuni exacte şi clare asupra gestiunii în bani şi materiale a ocolului.

La un ocol sunt două feluri de gestiuni: în materiale şi în bani.

Comptabilitatea trebuie astfel organizată încât toate operaţiunile să fie înregistrate imediat ce s'au produs, registrele trebuie să fie bine studiate pentru a corespunde nevoilor unei clare gestiuni, să existe o perfectă concordanţă între toate registrele de gestiune ale ocolului, precum şi între registre şi situaţiuni, tablouri, etc.

Situaţiile să se bazeze pe registre şi registrele pe situaţiuni.

Să se interzică formal orice cerere de date care nu se găsesc trecute în registre.

Dela începutul organizării comptabilităţii trebuiesc întocmite formulare de situaţiuni şi tablouri simple şi uşor de completat precum şi instrucţiuni clare şi cât de detaliate asupra modului în care se vor înscrie, în registre, datele. Aceste instrucţiuni vor fi tipărite chiar pe situaţiuni şi registre. Se vor prevede aspre sancţiuni pentru orice funcţionar, oricât de superior, care va modifica vre'o dispoziţiune din aceste instrucţiuni. Numai astfel se va putea menţine uniformitate în toată administraţia şi numai astfel datele trecute în registre, situaţiuni, bilanţ, vor fi comparabile.

Modificările eventuale de introdus să fie rezervate numai direcţiei generale, care va comunica modificările prin deciziuni bine motivate.

Cu ţinerea comptabilităţei în materiale şi bani la ocol, va fi însărcinat secretarul-comptabil, el va contrasemna toate situaţiile care se vor înainta, fiind răspunzător de exactitatea datelor înscrise în ele.

O bună parte din registrele actuale sunt bine întocmite şi în viitor cu foarte mici modificări pot fi menţinute. Sunt însă în fiinţă şi registre care nu au nici un rost şi care trebuiesc desfiinţate.

Dacă pentru gestiunea în materiale există un întreg şir de registre, pentru gestiunea în bani nu există decât registru jurnal de casă pentru sumele primite prin ordine de plată.

Cum în afară de sumele primite cu ordine de plată, ocolul mai primeşte însemnate sume, sub formă de avans pentru diferite lucrări, trebuie înfiinţat un registru şi pentru gestiunea acestor sume.

La sfârşitul fiecărui an — până la 1 Martie — ocolul va înainta direcţiei un bilanţ în materiale şi altul în bani, întocmit după normele prescrise de regulele comptabile.

6) Lucrări de cancelarie

Activitatea de până acum a şefilor de ocoale şi, aproape a tuturor brigadierilor silvici, a fost absorbită numai de lucrări de cancelarie.

„Cancelarismul va fi simplificat la ultima expresie" spune expunerea de motive a legii, iar şeful de ocol să facă cât mai multă silvicultură şi administraţie şi cât mai puţină cancelarie.

Acest lucru este şi foarte posibil şi imediat realizabil.

Pentru a se ajunge la acest sfârşit, să se studieze cu toată atenţiunea şi toată amănunţimea, toate lucrările ce se întocmesc, în mod obişnuit, de ocol pentru: apărarea proprietăţilor, exploatarea pădurilor, regenerarea, refacerea şi ameliorarea lor, construcţiuni, comptabilitatea în materiale şi bani, rapoarte de înaintarea tuturor acestor lucrări.

Pentru fiecare lucrare, situaţie, tablou, deviz şi raport de înaintare să se întocmească un formular, care să fie tipărit în toată partea lui generală, rămânând a se completa, în toată partea specială a fiecărui caz, de agentul care întocmeşte lucrarea.

Dacă pentru o lucrare oarecare se întocmesc, în mod succesiv, diferite acte, datele comunicate printr'un act să nu mai fie repetate şi în cele următoare.

Toate lucrările ce se întocmesc de ocol, să se prevadă şi descrie amănunţit în regulamentul de funcţionare al ocoalelor, care se va întocmi conform legii, prevăzându-se şi epocile când se întocmesc lucrările şi termenele când se înaintează.

Ocoalele, din proprie iniţiativă vor întocmi lucrările la epocile fixate de regulament şi le vor înainta la termenele fixate.

Deci toată corespondenţa de jos în sus, nu de sus în jos.

De sus să nu mai vină decât aprobările pentru lucrările care cer o aprobare specială.

Ocoalele să primească la timp, şi în număr suficient, toate imprimatele necesare pentru întocmirea lucrărilor; orice lucrare care nu este întocmită pe formulare imprimate să fie refuzată.

Formularele şi situaţiile să fie reduse la „ultima expresie" şi să se poată uşor completa de orice agent.

Să se interzică sub aspre sancţiuni, oricărei autorităţi, serviciu sau funcţionar, a modifica o singură literă din formularele stabilite de regulament. Dreptul de modificare să fie exclusiv rezervat direcţiei generale. Numai astfel se va putea simplifica cancelarismul.

Odată întocmite instrucţiunile pentru întocmirea tuturor lucrărilor şi odată stabilite formularele de întocmirea lor, să se interzică a se mai da ordine circulare instructive, de comunicare spre a se lua notă, ordine care toate modifică ceva din regulament şi introduc haosul.

Deasemeni să nu se mai comunice ocoalelor în circulară chestiuni care nu le privesc. In direcţia Buzău s'a comunicat, pe mai multe coale, instrucţiuni asupra modului cum se întocmesc lucrările care se prezintă spre aprobare Inaltei Regenţe!

Vă întreb şi mă întreb, ce lucrări întocmite de ocoale s'au prezentat, în forma în care au plecat dela ocol, spre aprobarea Inaltei Regenţe?

Câtă hârtie consumată în zadar şi cât timp pierdut pentru copierea acestor instrucţiuni?

Orice hârtie care pleacă dela un serviciu oarecare, se înregistrează într'un număr nesfârşit de registre de intrare şi eşire, se citeşte de un mare număr de funcţionari mari şi mici, se repartizează şi se coase la un dosar. A calculat cineva timpul pierdut pentru o singură hârtie? Cred că mai mult de jumătate din timpul întrebuinţat de funcţionari în birouri se pierde cu hârtii fără nici o utilitate.

Pentru a se simplifica cancelarismul să nu se mai concepteze, expedieze şi copieze hârtii fără un motiv bine justificat şi fără a avea o importanţă în gospodăria ocolului. Hârtiile cu menţiunea: „spre a se lua notă" să dispară imediat.

Am convingerea că valoarea hârtii întrebuinţate în circulări fără nici o importanţă, ar acoperi în cea mai mare parte cheltuelile necesare pentru tipărirea imprimatelor utile.

Deasemeni noua administraţie trebuie să se lase de sportul corespondenţei: „cu întoarcerea curierului"; „cu prima poştă"; „extra urgent"; „foarte urgent".

Regulamentul din 1924 prevede un număr de formulare pentru întocmirea lucrărilor. Majoritatea acestor formulare sunt bune şi trebuiesc menţinute şi în viitor; cu ocazia retipărirei lor se vor revedea şi li se vor aduce mici modificări pentrucă conţin, uneori prea multe repetiri ale aceloraşi date.

Din toate dispoziţiunile regulamentului din 1924 să dispară nesfârşitul şir de aprobări şi autorizări, luare de notă din partea direcţiei; toate acestea să se înlocuiască prin aprobări date de inspectorul de control, puse chiar pe lucrări, deci să se suprime corespondenţa, iar altele să se dea direct în competinţa şefului de ocol.

Corespondenţa fără imprimate să dispară cu totul.

Registrele şi toate imprimatele să fie tipărite pe hârtie de bună calitate.

Dacă nu mai există nici o corespondenţă de sus în jos, şi toate lucrările de executat sunt prevăzute în regulament, şeful de ocol poate să-şi organizeze astfel lucrările încât să le poată executa pe toate în timpul prescris. Astăzi orice plan de activitate întocmit, chiar numai pentru o săptămână, este distrus de prima poştă care aduce o avalanşe de ordine ce trebuiesc executate imediat.

7. Programul de lucru.

Am arătat în linii generale care sunt lucrările ce, în mod obişnuit, se întocmesc de un ocol silvic.

Intocmirea acestor lucrări însă trebuie să se prevadă într'un tot armonios, să se arate timpul când se vor executa, personalul care le va executa, ordinea în care se vor executa.

Toate acestea nu se pot prevedea nici în regulament, nici în situaţii, nici în imprimate. Organizarea propriu zisă a întocmirii şi executării lucrărilor se prevede numai în *„Programul de lucru"*.

Am consacrat un capitol special, programului de lucru, pentru că are cea mai mare importanţă; fără un program de lucru bine studiat nu putem executa nimic metodic, mergem în haos.

Suntem la începutul unei noi epoci, avem lege nouă, oameni noi, trebuiesc numai metode noi de lucru.

Graba să fie aruncată departe, să se lucreze cu metodă, cât mai multă metodă.

Avem înaintea noastră o întreagă vară pentru lucru efectiv pe teren, să consacrăm toată această vară organizării şi stabilirii normelor de lucru în toată amănunţimea şi dela 1 Ianuarie 1931 să păşim în plină şi rodnică activitate. Se va vedea mai târziu că vara anului 1930 nu a fost un timp pierdut.

Agentul important, albina lucrătoare este şeful de ocol.

Fiecare pădure a Statului să fie amănunţit şi îndelung vizitată şi studiată din toate punctele de vedere: al dreptului de proprietate, al stărei hotarelor, al pazei, dacă posedă sau nu plan — şi înţeleg un plan precis şi detaliat — dacă are sau nu amenajament — şi înţeleg amenajament definitiv, nu sumar — al exploatărilor, atât din punct de vedere al produselor principale cât şi al produselor secundare şi accesorii; al mijloacelor pentru transportul lemnelor, al debuşeurilor pentru desfacerea tuturor produselor; al restanţelor de împădurit; al porţiunilor de pădure degradată, al terenurilor goale, al ravenelor şi torenţilor, etc.

Toate aceste observaţiuni, culese de şeful de ocol, să fie sistematic aranjate pe păduri — în primul rând, pe natură de lucrări în al doilea rând.

Nu ştiu cum aş accentua mai bine ca aceste date să se culeagă de pe teren şi numai de pe teren, nu să se alcătuiască din birou cum este obiceiul.

După aceasta inspectorul de control, împreună cu şeful de ocol va vizita pădure cu pădure, verificând observaţiunile şi datele culese, adăogând observaţiunile sale personale şi modificând pe cele ale şefului de ocol, dacă va fi nevoie.

Toate aceste observaţiuni, metodic aranjate, vor constitui programul de lucru general al ocolului şi ţelul de atins.

In acest program se va arăta ordinea de executarea lucrărilor, adică urgenţa lor şi timpul maxim în care se vor executa.

Programele de lucru ale tuturor ocoalelor din direcţie formează programul de lucru al direcţiei; iar programul de lucru al tuturor direcţiilor, formează programul de lucru al C. A. P. S.

C. A. P. S. va putea modifica timpul de executarea lucrărilor şi ordinea lor de executare, în raport cu politica forestieră a ţării, pe care singur o cunoaşte, în toate amănunţimile şi în raport cu mijloacele financiare de care dispune.

Toate modificările aduse se vor comunica serviciilor în subordine.

Acest program se aprobă odată pentru totdeauna, modificări posterioare se vor face tot numai de C. A. P. S.

Din programul general de lucru se vor extrage lucrările ce se vor executa în fiecare an, întocmindu-se un program de lucru numai pentru lucrările de efectuat într'un an.

Acest program va cuprinde o înşiruire a tuturor lucrărilor ce urmează a se executa şi o parte detaliată, în care se va arăta modul de organizare al executării lucrărilor, ordinea în care se fac şi agentul care le execută, nominal.

Se va arăta în mod detaliat ce anume lucrări şi de ce agenţi se vor executa în fiecare lună.

Programele de lucru anuale se întocmesc de şeful de ocol împreună cu inspectorul de control.

La 1 Ianuarie al fiecărui an programele de lucru anuale trebuiesc să fie întocmite, studiate de autoritatea în drept a le aproba şi comunicată aprobarea ocolului respectiv. Această aprobare să constituie singura aprobare a tuturor lucrărilor ce se vor executa într'un an de un ocol silvic.

In afară de aceasta să nu se mai dea, de sus, nici o aprobare a lucrărilor, în afară de aprobările date de inspectorul de control prin rezoluţii scrise chiar pe acte.

Inspectorul de control va observa şi controla stricta executare a programului de lucru. La sfârşitul fiecărei luni ocolul va comunica în scris direcţiei lucrările prevăzute în program executate şi neexecutate precum şi motivul neexecutării lor. Pentru lucrările neexecutate fără o justificare documentată se vor aplica sancţiuni.

La sfârşitul fiecărui an se va întocmi un raport detaliat al tuturor lucrărilor executate în acel an şi rezultatele obţinute. Acest raport se va înscrie într'un registru special şi va constitui istoricul ocolului. Câte un exemplar se va înainta direcţiei şi Casei Pădurilor unde, cusute în dosare speciale, vor constitui istoricul detaliat al tuturor lucrărilor executate şi rezultatele obţinute în direcţie şi C. A. P. S.

8. Controlul.

Dacă şeful de ocol este un organ atât de important în conceptarea şi executarea tuturor lucrărilor ce se execută în pădurile statului, inspectorul de control, este un organ, cel puţin, tot atât de important, pentru că la puterea, dorinţa de muncă şi entuziasmul şefului de ocol, adaogă experienta sa si îl scuteşte, în multe ocaziuni, de ispite.

Din cele mai sus expuse rezultă că inspectorul de control are în sarcina sa controlarea oricărui act, oricât de mic întocmit de ocol.

Inspectorul de control are următoarele atribuţii:

a) împreună cu şeful de ocol întocmeşte programul general şi anual de lucru şi controlează executarea lui;

b) verifică pe teren ridicările în plan ale pădurilor de mică întindere, făcute de şeful de ocol şi personalul subaltern al ocolului;

c) împreună cu şeful de ocol întocmeşte şi redactează amenajamentele pădurilor;

d) verifică toate lucrările de punere în exploatare întocmite conform amenajamentelor şi programului de lucru şi le aprobă;

e) verifică modul cum se fac exploatările în regie şi toate inventarierele materialelor lemnoase, pe care le aprobă;

f) verifică devizele întocmite pentru toate lucrările de executat;

g) împreună cu şeful de ocol ţine licitaţiunile pentru vânzarea materialelor lemnoase fasonate şi nefasonate;

h) împreună cu şeful de ocol ţine licitaţiunile pentru vanzarea materialelor;

i) controlează modul de executarea plantaţiunilor şi tuturor lucrărilor de împădurire şi pepiniere;

j) aprobă toate lucrările pentru valorificarea produselor accesorii;

l) face recepţia tuturor lucrărilor, de orice natură, executate în bani;

m) controlează modul ţinerii comptabilităţei, lucrărilor de cancelarie, întocmirea bilanţului anual şi raportului general

Insărcinat cu executarea şi controlarea atâtor lucrări un inspector de control nu poate să aibă în controlul său mai mult de 4—5 ocoale silvice.

Aceste ocoale să fie grupate pe cât posibil pe judeţe, nu răspândite, ca acum, în 3—4 judeţe de multe ori nelimitrofe. Dacă ocoalele sunt toate în acelaş judeţ se economiseşte mult timp, care acum se întrebuinţează cu deplasările dela un ocol la altul şi cheltuelile de deplasare vor fi reduse la minimum.

AL. BUTOI
Inginer-silvic

D-l *C. P. Georgescu.* Dau cuvântul d-lui Tcaciuc, dela Fondul religionar-Bucovina.

D-l *Tcaciuc* citeşte referatul următor:

REFERAT ASUPRA ORGANIZĂRII ADMINISTRAŢIEI C. A. P. S. (CENTRALĂ – DIRECŢIE – OCOL)

Legea pentru administrarea pădurilor este întocmită pe baze comerciale. Aşa fiind va trebui să se treacă dela o exploatare extensivă la una intensivă.

In acest scop suprafaţa unui ocol trebue redusă.

Ţările cu o civilizaţie mai înaintată în materie silvică au făcut aceasta cu mult înaintea noastră şi rezultatul e strălucit.

La noi suprafaţa unui ocol dela munte trebue să aibă 10 000 – 12.000 ha, la coline 5 – 6000 ha şi la şes 3 – 4000 ha.

Fiecare ocol să fie împărţit, în raport cu suprafaţa, în cantoane.

Suprafaţa unui canton, dela cea mai mică până la cea mai mare, să fie cuprinsă între limitele de 500 – 1000 ha.

Ocolul silvic va fi condus de un inginer silvic cu o vechime de cel puţin 4 ani în serviciul C. A. P. S.

In intervalul acelor patru ani inginerul silvic va face practică şi anume 2 ani la serviciul amenajerilor, 6 luni la la serviciul torenţilor, 6 luni la regie, 6 luni la construcţie şi 6 luni ca detaşat la un ocol.

Sub ordinile şefului de ocol sunt: inginerii silvici detaşaţi, personalul silvic mediu şi inferior, precum şi personalul de cancelarie.

Personalul silvic mediu şi inferior e conducătorul cantoanelor cari vor funcţiona în baza unor instrucţiuni de serviciu bine definite.

In cantoanele periclitate să se detaşeze pe lângă conductori şi brigadieri şi agenţi de pază (pădurari).

Personalul de cancelarie să fie recrutat din personalul silvic mediu şi inferior.

Pentru cancelaria fiecărui ocol este de ajuns un conductor sau brigadier şi un copist.

Şeful ocolului administrează averea C. A. P. S. situată în ocolul său.

Introducerea în serviciu a şefului de ocol se va face de un delegat al C. A. P. S.-ului în prezenţa predecesorului şi a organelor de sub ordine ce-i vor fi prezentate.

Pădurile, imobilele agricole şi obiectele domeniale din raza ocolului se vor preda prin arătarea hotarelor.

Noului şef i se vor da apoi în seamă clădirile, instalaţiunile de transport, obiectele de inventar, depozitele de material, verificate după situaţia conturilor, banii din casă şi în fine biroul cu toate dosarele şi registrele.

Noul şef va fi informat exact asupra chestiunilor încă nerezolvite şi asupra situaţiei exploatărilor.

Asupra predării executate se va redacta un proces=verbal, consemnându=se în mod sumar obiectele predate şi starea lor.

Obiectele ce sunt consemnate în registre, tablourile, conturile, registrele cadastrale şi inventariile ocolului nu se vor specifica decât numai în cazuri de defecte, lipsuri şi discordanţe.

In procesul=verbal de predare se va face menţiune de aceste dovezi.

Listele separate ale materialelor, banilor şi obiectelor predate formează o parte integrantă a procesului=verbal, care trebue semnat de predător şi primitor şi de delegatul C. A. P. S=ului.

Predătorul şi primitorul au dreptul la câte o copie.

După încheerea acestui proces=verbal noul şef de ocol intră în responsabilitate şi nu se mai poate scuza cu predarea incompletă.

Şeful de ocol este obligat să aibă domiciliul său la reşedinţa ocolului, fixată de C. A. P. S.; o absenţă care trece peste 3 zile nu este îngăduită.

Şeful ocolului are în deosebi următoarele obligaţiuni şi atribuţiuni:

1. Ingrijeşte şi răspunde pentru conservarea substanţei averii.

Şeful ocolului este obligat să cunoască exact hotarele pădurilor şi ale celorlalte terenuri clădite şi neclădite din ocol şi să le ţină în stare bună.

La fel el va conserva semnele liniilor somiere şi parcelare cât şi cele ale punctelor de triangulaţie.

In fiecare an se va face o revizuire a hotarelor.

Pentru înlăturarea defectelor constatate sau facerea de semne noi, şeful ocolului va înainta direcţiei un proiect spre aprobare.

Proiectul aprobat va fi executat după regulele de hotărnicie, după care şeful ocolului va înainta direcţiei la termenul fixat un memoriu comparativ de executare cu justificarea sumelor efectiv cheltuite faţă de cele prevăzute în devize.

Stricăciuni la semnele de hotare constatate în decursul anului, a căror înlăturare se impune de urgenţă, vor fi îndreptate fără întârziere despre care şeful ocolului va raporta direcţiei.

Pentru revizuirile periodice se va ţine la curent o situaţie detaliată a hotarelor.

Şeful ocolului este obligat să ţină la curent un cadastru al proprietăţii clădite şi neclădite din raza ocolului său. Acest cadastru va fi întocmit de evidenţa cadastrului din serviciul direcţiei.

Orice schimbare în proprietate, posesiune, drepturi sau serviciu se va însemna în cadastru cu titlul ei legal.

Bugetului se va anexa un rezumat al situaţiei proprietăţii cu arătarea şi justificarea schimbărilor în decursul anului.

Şeful de ocol este obligat să veghteze ca drepturile de proprietate şi posesiune ale imobilelor de sub administrarea lui se nu fie lezate sau prejudiciate. In cazuri de tulburare a posesiunei el va sesiza imediat direcţia punându-i la dispoziţie toate elementele necesare.

Litigiile referitoare la hotare se vor anunţa direcţiei, anexându-se raportului tot ce este important pentru clarificarea şi aprecierea cazului.

Dacă se prezintă ocaziuni favorabile pentru arendarea proprietăţilor C. A. P. S-ului prin cumpărare, schimb sau înglobarea terenurilor neproductive, şeful de ocol este obligat să raporteze direcţiei.

Apără drepturile C. A. P. S-ului şi reprezintă interesele lui înaintea instanţelor administrative şi în caz de urgenţă înaintea instanţelor judecătoreşti.

Rezolvă şi semnează corespondenţa, el va putea comunica direct numai cu autorităţile locale, pe când corespondenţa necesară cu autoritatea centrală se va face pe baza unui raport al său către direcţie.

Indrumează, efectuează şi întreţine toate construcţiunile forestiere din raza ocolului său.

Pentru instalaţiunile forestiere de transport şi exploatare precum şi deosebit pentru clădiri se va înainta un deviz anual asupra lucrărilor necesare conservării, în care se prevede o sumă pentru lucrări neprevăzute.

Devizul aprobat se pune în executare de către şeful ocolului. Şeful ocolului după executare va înainta direcţiei un memoriu comparativ, în care se va arăta la fiecare poziţiune pe contrapagină executarea şi costul ei, justificându-se eventuale mici modificări.

Pentru construcţiuni noi, şeful de ocol va face propunerea specială motivând detaliat necesitatea şi rentabilitatea lor şi anexând proiectele necesare. Directivele pentru alcătuirea proiectelor şi devizelor, pentru executarea construcţiunilor şi socoteala speselor vor fi cuprinse în regulamentul pentru construcţiuni.

Construcţiuni de mai puţină importanţă pot fi efectuate în baza unui deviz sumar aprobat de direcţie, urmând ca după executare să se înainteze acesteia contul cu actele justicative.

Colaborează la întocmirea şi revizuirea amenajamentelor şi a statisticei.

Şeful de ocol este obligat să facă un memoriu asupra situaţiei generale şi nevoilor speciale ale ocolului şi să adune date importante pentru amenajări şi revizuiri pe cari le pune la dispoziţia serviciului de amenajare. Şeful ocolului este obligat să execute exact şi cu îngrijire amenajamentele aprobate în care se vor evidenţia operaţiunile făcute.

Face propuneri pentru exploatarea produselor forestiere şi a accesoriilor din ocolul său, în limita amenajamentelor în vigoare.

Execută proiectele de exploatare şi devizele de lucrări după aprobarea lor prin direcţie.

Ingrijeşte de gestiunea produselor lemnoase şi nelemnoase. In principiu nici o lucrare nu se poate începe, nici o predare nu se poate efectua şi nici o plată nu se poate face fără aprobarea prealabilă a direcţiei.

Aceasta va întocmi tarife minimale de preţuri pentru diferite produse de gospodărie, precum şi tarife maximale de simbrie pentru muncă, pe care ocolul este obligat să le respecte.

Tarifele se pot modifica după nevoie paralel cu fluctuaţiunile preţurilor de marfă şi de muncă. Şeful ocolului este obligat să facă propuneri concrete dacă constată o deosebire considerabilă între tarife şi între situaţia reală a preţurilor pieţei şi a simbriilor, culegând informaţiunile necesare în raza ocolului său.

Şeful ocolului întocmeşte pe fiecare an şi înaintează Direcţiei spre aprobare un proiect de tăiere în cadrul planului de amenajare, luând în considerare posibilitatea anuală, bugetul, situaţia pieţei şi contractele în curs de executare. Proiectul se împarte astfel:

1) tăieri principale, 2) tăieri intermediare, 3) tăieri de produse accidentale, 4) tăieri extraordinare.

La fiecare poziţiune se va indica dacă tăierea se va face în regie sau de către cumpărător precum şi modul valorificării.

Proiectul de tăiere va fi însoţit de o hartă sinoptică.

Inaintea de începerea tăierilor şeful de ocol comunică fiecărui conducător de canton un extras din proiectul de tăiere aprobat.

Delimitarea parchetelor se va face de către şeful ocolului personal la faţa locului.

Despre ziua începerii marcării respective şeful de ocol va raporta Direcţiei.

Dacă şeful de ocol crede că lemnul ce urmează a se produce în unele parchete nu se va putea desface, din orice motiv, el este obligat de a raporta aceasta Direcţiei înaintea începerii tăierii.

Lucrările de tăiere, fasonare, corhănit, transport şi stivuit se vor face prin muncitori sau se vor da în antrepriză prin licitaţie publică; iar rezultatul se va înainta Direcţiei spre aprobare.

Lucrările mai mici, a căror valoare nu întrece suma ce se va fixa din timp în timp de către Direcţie, se vor preda prin învoeli verbale pe baza tarifului de muncă, dresându-se procese verbale de pe care o copie se va trimite Direcţiei.

La toate aceste lucrări vor fi preferaţi muncitorii pe cont propriu şi cooperativele, cu excluderea intermediarilor.

Conducătorul de canton asistă la predarea lucrărilor, face menţiune în carnetul său de serviciu şi supraveghează lucrările după indicaţiunile şefului de ocol.

In acest scop este nevoe a se întocmi instrucţiuni generale pentru lucrări de pădure.

La finele anului şeful de ocol va întocmi şi înainta Direcţiei situaţia tăierilor executate după sortimente şi parchete faţă de fiecare poziţiune din proiectul de tăiere.

După terminarea tăierii şi fasonării, eventual a corhănitului şi transportării lemnului la locul de predare, organul de canton va face numărătoarea, asortarea şi măsuratul lemnului, trecând datele constatate în carnetul de cubaj.

Şeful de ocol va verifica în prezenţa organului de canton şi a cumpărătorului sau a antreprenorului asortarea şi măsuratul materialului şi va face recepţionarea lui.

Măsuratul fiind găsit în regulă, şeful de ocol certifică recepţionarea materialului în carnetul de cubaj.

Prin aceasta şeful de ocol participă la răspunderea pentru exactitatea inventarierii şi a calculării volumului.

Lemnele produse se vor specifica în carnetul de cubaj după specii, calităţi şi clase de grosime.

Se vor deosebi în general: lemn de lucru şi de foc, în carnete deosebite pentru fiecare parchet.

Toate carnetele de cubaj ale unui an se vor însemna deosebit pentru lemne de lucru şi foc cu numere succesive, începând în fiecare an cu numărul 1 şi arătarea anului.

Sumele finale ale fiecărui carnet de cubaj se vor trece după speciii, calităţi şi unităţi de măsură (mc, mst, sau bucăţi) în tabloul de material, care este şi el numerotat.

In tabloul de material se va însemna la fiecare subparcelă exploatată şi numărul corespunzător al proectului de tăiere.

Cifrele cantităţilor produse vor fi aranjate astfel ca trecerea lor directă în situaţia tăierilor executate să se poată face fără dificultăţi.

Pe lângă cantităţile produse tabloul de material va conţine şi cheltuelile exploatării, apoi propunerile şefului de ocol pentru vânzarea materialului.

Propunerile de vânzare vor indica categoria de valoare, preţul tarifar, costul unitar de producţiune şi preţul propus de vânzare pe unitate de măsură.

Tabloul de material este baza înregistrărilor la contabilitatea Direcţiei.

El trebue să conţină toate datele şi actele justificative pentru verificare şi va fi însoţit deci de convenţiunile încheiate cu antreprenorii, de listele de plată, de contractele de vânzare încheiate şi de ordinele speciale de predare ale Direcţiei.

Tabloul de material va fi înaintat Direcţiei în dublu exemplar în termen de 8 zile după încheerea carnetului de cubaj.

Cubajul se va face la ocol. Carnetele de cubaj se vor trimite la direcţie numai la cerere.

Un exemplar din tabloul de materiale verificat de către contabilitatea Direcţiei, serviciul amenajărilor şi al exploatărilor se va trimite ocolului care-l păstrează în arhivă executând predarea.

Prin aprobarea tabloului se dă şefului de ocol şi descărcarea pentru plata cheltuelilor de producţie.

Pentru fiecare tablou se va întocmi şi o situaţie de întrebuinţare a materialului lemnos.

In aceasta situaţie se va înregistra pe deoparte cantităţile din tabloul de material şi pe de altă parte se va înregistra fiecare predare de material odată cu eliberarea bonului de material.

Situaţia se va încheia la finele anului sau la verificarea gestiunei precum şi la schimbarea şefului de ocol şi se va trimite Direcţiei după epuizarea depozitelor, anexându-se bonurile de predare, iar în caz de plată la casieria Direcţiei sau la o bancă, chitanţele corespunzătoare.

Afară de tabloul de material şi situaţia de întrebuinţare, ocolul va avea şi un registru în care se va arăta întreaga gestiune de material, trecându-se într'însul, în rezumat, datele din fiecare tablou de material respectiv din situaţia de întrebuinţare.

Registrul se va încheia odată cu tabloul de întrebuinţare şi se va trimite Direcţiei la finele anului, iar resturile de material nevândute se trec într'un registru ce urmează pe anul viitor.

Antreprenorii şi muncitorii vor primi plăţi în raport cu munca prestată şi în conformitate cu convenţiunile încheiate.

Organul de canton alcătueşte lista de plată iar şeful ocolului face plăţi controlând în prealabil exactitatea lucrărilor executate.

Eliberări de material nu se pot efectua decât după achitarea complectă a preţului de cumpărare.

Pentru fiecare predare se eliberează un bon de material.

Organul de canton va elibera materialul lemnos numai contra înmânării bonului şi numai în termenele arătate în aceasta.

In bonul de eliberare se va înscrie şi data încasării preţului, iar în registrul de încasare se va înscrie numărul şi data bonului.

Organul de canton primind bonul execută predarea şi o înseamnă în carnetul de cubaj.

După realizarea predării, organul de canton predă şefului de ocol bonul în care trece data eliberării materialului, iar şeful de ocol certifică primirea în carnetul de serviciu a organului.

Şeful de ocol are atribuţiunea să efectueze vânzări de materiale lemnoase prin bună învoeală numai în limitele dispoziţiunilor Direcţiei.

Vânzări sub preţul tarifar vor fi admise numai cu aprobarea Direcţiei.

Efectuarea contractelor de vânzare, în baza licitaţiei sau prin bună învoială, se va ţine de fiecare caz în evidenţă exactă.

Lemnele de foc cuvenite personalului silvic al ocolului se înregistrează într'un tablou deosebit.

La fel şi materialul de construcţie şi cherestea întrebuinţat pentru trebuinţele proprii ale C. A. P. S.-ului.

Cele arătate până aici se vor aplica cu privire la inventariere, recepţionare, valorificare şi eliberare şi la celelalte produse, întrucât cantitatea lor se poate constata după măsurile şi preţurile tarifare.

Şeful ocolului va îngriji şi de folosirea şi valorificarea produselor accesorii promovând pe de o parte exploatarea ce nu dăunează silvicultura şi oprind pe de altă parte orice abuz.

Exploatarea produselor accesorii se face în baza unui proiect întocmit de şeful ocolului şi aprobat de Direcţie.

Proectul va cuprinde obiectele exploatabile şi propunerile de valorificare a produselor accesorii: (folosinţa ierbii, drumurilor, păşunatul, pescuitul etc.).

După executare proectul se va înainta Direcţiei cu arătarea rezultatului la fiecare poziţie din proect.

Produse cari nu se pot măsura se înregistrează numai în jurnalul de accesorii şi în tablourile de folosinţă de iarbă şi păşunat, eliberându-se licenţe (permise) după dispoziţiunile pentru bonuri de material.

Jurnalul, tablourile de folosinţă de iarbă şi licenţele se vor anexa tabloului de produse accesorii. Toate aceste se vor înainta Direcţiei la finele anului.

Şeful ocolului administrează imobilele clădite şi neclădite precum şi cele industriale situate in raza ocolului.

El propune darea în arendă sau închirierea acestor obiecte, supraveghind contractele încheiate.

Şeful de ocol care este obligat a cunoaşte legile privitoare la vânat şi la pescuit, va lua măsuri pentru protecţia şi conservarea vânatului şi pescuitului în raza ocolului său.

Vânatul şi pescuitul se vor exploata prin şeful ocolului în conformitate cu dispoziţiunile Direcţiei.

In acest scop el întocmeşte un cadastru de vânat şi pescuit pe care-l ţine la curent.

Proectul de executarea vânătoarii va arăta situaţia vânatului, măsurile proectate cu privire la exploatare şi cheltuelile necesare protecţiunii, conservării acestuia şi modul exercitării vânătorii.

Proectul aprobat de Direcţie va fi executat de către şeful ocolului.

Vânatul împuşcat, peştii prinşi în apele de munte şi licenţele (permisele) eliberate de pescuit se înregistrează în registrul de vânătoare şi pescuit cu indicarea sumelor încasate.

Şeful de ocol îngrijeşte de contabilitatea corectă a numerarului încredinţat lui şi a diferitelor materiale produse în ocolul său.

Face încasări şi plăţi şi poartă registrul de casă la zi. Păstrează şi ţine în evidenţă inventarul ocolului silvic.

La fiecare ocol este absolut necesar o casă de fier în care păstrează actele de valoare (bani etc.).

Intocmeşte proectul de buget al ocolului la termenile fixate de Direcţie.

Execută în timpul fixat de aceasta lucrările prevăzute în programul de lucru, controlează exploatările, constată delictele şi contravenţiile. Intrebuinţează sumele ca i se pun la dispoziţie în limitele devizelor aprobate şi destinaţiunii speciale. Inspectează cât mai des cantoanele şi verifică lucrările executate, evidenţiind aceste inspecţii şi verificări în jurnalul controlului. Execută ordinele şi dispoziţiunile Direcţiei. Şeful ocolului poartă gestiunea materialelor din ocol. El încasează sumele depuse la el şi plăteşte cheluelile exploatării.

Sumele încasate se trec în registrul casei, la venituri.

Registrul casei se va încheia cu finele lunii iar banii se varsă percepţiei pe articole după poziţiunea din buget.

Şeful de ocol este răspunzător pentru orice lipsă de numerar din casă, din inventar şi materiale, provenită din vina sau neglijenţa lui precum şi din cauza lipsei de control a organelor de subordine.

El va întocmi în fiecare an un proiect de împăduriri care va cuprinde: 1) însămânţări, 2) plantaţiuni, 3) pepiniere, 4) ameliorări, 5) îngrijirea parchetelor.

Executarea lucrărilor se va arăta în situaţia respectivă împreună cu actele justificative cari se vor înainta Direcţiei.

Şeful ocolului va întocmi în fiecare an bugetul.

Aici se va arăta întinderea ocolului, specificată după diferite categorii de teren şi un bilanţ al posibilităţii bazat pe amenajament. Ocoalele cari din lipsa unui amenajament nu pot întocmi acest bilanț, vor cere serviciului de amenajare informațiuni.

Veniturile se vor specifica după: 1) lemn de foc, 2) lemn de construcție cherestea și lucru, 3) produse accesorii, 4) obiecte închiriate și arendate, 5) exploatări industriale, 6) vânat și pescuit, 7) inventar (vânzarea obiectelor uzate), 8) dobânzi și alte venituri, 9) asigurări, 10) restituiri de cheltueli.

La cheltueli se vor prevedea următoarele pentru:

1) producțiunea și desfacerea lemnului, 2) drumuri de exploatare, 3) împăduriri, 4) hotare, 5) amenajeri, 6) accesorii (ameliorarea terenurilor), 7) obiecte închiriate și arendate, 8) pentru exploatări industriale, 9) vânat și pescuit, 10) personal, 11) ajutoare, 12) întreținerea obiectelor de administrație (clădiri), 13) diverse alte spese de regie, 14) imprimate, 15) asigurări, 16) cumpărări de imobile, 17) construcțiuni noui, 18) cheltueli extraordinare și neprevăzute,

In rezumat obligațiunile șefului de ocol sunt de a întocmi:

1) bugetul, 2) proectul de tăere, 3) situația de împăduririle executate, 4) proectul de împăduriri, 5) proectul de rectificarea și întreținerea hotarelor, 6) tabloul asupra lucrărilor de rectificarea și întreținerea hotarelor, 7) situația rezervelor de semințe forestiere, 8) tablourile de material și situația stocurilor desfăcute, 9) proectul pentru produsele accesorii și rezultatul exploatărilor, 10) proectul pentru construcția drumurilor de exploatare și situația lucrărilor executate, 11) proectul pentru întreținerea clădirilor și construcțiuni noui și situația după executare, 12) proiectul de comandarea și conservarea obiectelor de inventar (panglici, scări, diferite, instrumente etc.) situația obiectelor cumpărate, 13) înaintează la finele anului toate listele de plată cari nu întră în cuprinsul situațiunilor arătate, 14) proiectul pentru vânat și situațiunea lui 15) tabloul de schimbări în inventar (creștere-scădere), 16) tabloul sumar asupra rezervelor de material (foc, lucru etc.) 17) tabloul de schimbările în situațiunea proprietății, 18) registrul comemorativ, 19) proiectul de exploatare și ameliorare a pășunelor, 20) devizul pentru imprimatele necesare pe anul viitor, 21) tariful prețurilor pentru produsele silvice și muncă, 22) tabloul asupra hărților cadastrale, 23) foile personale ale personalului în subordine, 24) situația lunară a delictelor silvice, 25) conduce cancelaria.

Aici este de menționat că orice act întrat trebuie rezolvit dacă nu imediat atunci cel puțin în termen de 14 zile, actele urgente în termen de 3 zile

Toate obligațiunile ocolului vor fi trecute într'un program de lucru în care se va arăta termenul de rezolvire. Nu se îngădue nici o păsuire peste termenul fixat.

Șeful ocolului răspunde personal de toată gestiunea ocolului.

Direcția

Direcția se împarte în următoarele servicii:

1) Serviciul personalului și de secretariat,
2) » amenajerilor,
3) » exploatărilor,
4) » plantațiunilor,

5) Serviciul construcţiunilor;
6) » de inspecţiune, studii şi statistică;
7) » juridic-administrativ;
8) » contabilităţii şi al casieriei.

Fiecare din aceste servicii va fi condus de un inginer silvic în gradul de inspector general având sub ordine personalul necesar.

1. Serviciul personalului şi de secretariat.

Atribuţiunile şefului serviciului acestuia sunt următoarele:

1) ţine în evidenţă cazierele întregului personal de sub jurisdicţiunea Direcţiei;

2) controlează sub răspundere proprie dacă funcţionarii împlinesc toate condiţiunile legilor şi regulamentelor.

3) face propuneri pentru înaintări şi mutări.

4) face propuneri pentru organizarea serviciilor, în înţelegere cu şefii serviciilor de inspecţie şi juridic administrativ.

5) face anchete împreună cu organele de inspecţie şi eventual delegaţii serviciului juridic administrativ, întocmeşte dosarele pentru darea în judecată disciplinară.

6) face propuneri de pensionare,

7) face propuneri pentru ajutoare băneşti,

8) propune concedii,

9) îngrijeşte de comandarea, ţinerea în evidenţă, repartizarea şi supravegherea materialelor de cancelarie,

10) verifică actele de predare a serviciilor interioare şi exterioare,

11) supraveghează cancelaria Direcţiei care cuprinde registratura, arhiva, dactilografia, expediţia, intendenţa şi celelalte servicii de manipulaţie,

12) ţine în evidenţă lucrările ce se înaintează Direcţiei generale,

13) lucrează şi semnează împreună cu directorul toată corespondenţa de resortul acestui serviciu,

14) împlineşte toate lucrările ordonate de director.

Pe lângă acest serviciu va funcţiona consiliul referinţelor, subşeful acestui serviciu fiind secretar de consiliu.

Acest consiliu se compune din toţi şefii de serviciu, el va fi convocat şi prezidat de către director în toate chestiunile de mai mare importanţă.

Directorul este obligat de a cere avizul consiliului la:

1) înaintări şi mutări, 2) buget şi program de lucru, 3) încheierea, modificarea şi rezilierea de contracte mai însemnate şi cu durată mai lungă; 4) cumpărări, vânzări şi schimbări de proprietate imobilă; 5) calificarea funcţionarilor, 6) interpretări de instrucţiuni (regulamente); 7) decontări de creanţe; 8) modificări în principiile de gospodărie şi administraţie a bunurilor C. A. P. S-ului.

Hotărârile consiliului referenţilor se iau cu majoritatea voturilor celor prezenţi. In caz de paritate decide votul preşedintelui (directorului).

Avizul consiliului referenţilor se va consemna în procese verbale şi va fi semnat de toţi cei prezenţi. Aceste avize au un caracter consultativ şi nu sunt obligatorii pentru director.

In cazul când directorul va hotărâ în dezacord cu avizul consiliului referenţilor, atunci va trebui să motiveze opinia sa contrară.

In rapoartele către Direcţia generală se va menţiona avizul consiliului referenţilor.

Direcţia generală va putea cere în orice cauze avizul referenţilor.

Secretarul acestui consiliu va ţine un jurnal în care se vor înregistra în mod sumar avizele consiliului referenţilor.

II. Serviciul amenajerilor.

Serviciul amenajerilor cuprinde toate lucrările referitoare la amenajarea pădurilor C. A. P. S-ului, la revizuirea acestor amenajamente precum şi la executarea lor.

Atribuţiunile şefului serviciului amenajerilor sunt următoarele:

1) conduce toate lucrările referitoare la întocmirea şi revizuirea amenajamentelor fiind răspunzător de exactitatea lucrărilor geodetice şi taxatorice, executate de personalul de subordine;

2) semnează toate amenajamentele şi anexele lui;

3) controlează aplicarea amenajamentelor;

4) ia măsuri ca şefii de ocoale să înainteze la timp lucrările ce decurg din aplicarea amenajamentelor, verifică aceste lucrări şi le trimite serviciului exploatărilor. serviciului plantaţiunilor pentru luarea de măsuri în consecinţă;

5) păstrează amenajamentele şi le ţine la curent cu toate lucrările rezultate din aplicarea lor,

6) ţine la curent statistica pădurilor în legătură cu întocmirea, revizuirea şi aplicarea amenajamentelor;

7) ia măsuri pentru executarea tuturor lucrărilor de măsurători şi ridicări în plan, necesare serviciului şi păstrează planurile întocmite;

8) inspectează ocoalele silvice pentru a constata dacă registrele economice corespund cu cele ale Direcţiei, dacă acestea sunt punctate în regulă şi dacă hărţile economice sunt ţinute în evidenţă şi controlează la faţa locului aplicarea amenajamentelor;

9) supraveghează conservarea obiectelor din inventar ce îi sunt încredinţate;

10) administrează şi propune ordonanţarea creditelor bugetare efectate operaţiunilor serviciului său;

11) face propuneri cu privire la programul de lucru pentru anul viitor înscriind sumele necesare în buget;

12) verifică şi referă asupra oricărei lucrări sau corespondenţe şi semnează împreună cu directorul corespondenţa acestui serviciu.

III. Serviciul exploatărilor

Serviciul exploatărilor execută toate lucrările referitoare la exploatarea şi punerea în valoare a tuturor produselor lemnoase din pădurile C. A. P. S-ului pe ocoale şi îngrijeşte de realizarea complectă a veniturilor ce se pot obţine din desfacerea acestor produse, având obligaţiunea să valorifice la timp posibilităţile şi să sporească veniturile C. A. P. S-ului.

Şeful serviciului are următoarele atribuţiuni:

1) lucrează şi semnează împreună cu directorul corespondenţa şi răspunde de executarea la timp şi în bune condiţiuni a lucrărilor din resortul său;

2) ia măsuri pentru executarea lucrărilor de exploatarea şi vânzarea produselor lemnoase în baza actelor primite dela serviciul amenajerilor;

3) studiază mişcarea preţurilor în interior şi străinătate;

4) face propunerile şi formalităţile cu privire la felul exploatării şi vânzării produselor lemnoase;

5) ia notă de actele inventariate, verificate de serviciul contabilităţii şi după aprobarea lor de director, autoriză vânzarea;

6) supraveghează executarea contractelor şi eliberarea materialelor vândute

7) ţine la curent evidenţa exploatărilor şi vânzărilor, întocmeşie situaţii trimestriale despre toate vânzările;

8) întocmeşte tarifele de vânzare;

9) întocmeşte situaţia anuală totalizată pe ocoale cu arătarea cantităţilor exploatate, a veniturilor obţinute, a cheltuelilor de administraţie şi ţine la curent statistica preţurilor de desfacere;

10) verifică şi referă asupra preţurilor de muncă.

11) propune în înţelegere cu serviciul amenajerilor şi a plantaţiunilor măsurile necesare pentru combaterea insectelor supraveghind executarea lucrărilor;

12) inspectează pe teren lucrările de exploatare;

13) propune măsurile de luat în vederea intensificării producţiei şi a unei cât mai raţionale şi rentabile exploatări;

14) odată cu întocmirea bugetului face un program de lucrări pentru anul viitor;

15) ordonanţează creditele necesare resortului său (cheltueli de exploatare).

IV. Serviciul plantaţiunilor

Serviciul plantaţiunilor cuprinde următoarele lucrări:

Infiinţarea şi întreţinerea pepinierilor şi uscătoriilor, plantaţiunile în porţiunile de pădure exploatate, restaurarea arboretelor degradate, complectarea şi ajutarea regenerării naturale, împădurirea pe terenuri goale şi punerea în valoare a terenurilor neproductive, surpătoare, inundabile, etc., executarea lucrărilor pentru fixarea solului, pentru protecţia malurilor şi corecţiunea torenţilor, ameliorări pastorale, punerea în valoare a produselor nelemnoase precum şi lucrările cu privire la păşunat, vânat şi pescuit în apele de munte.

Atribuţiunile şefului de serviciu sunt analoage celor spuse înainte.

V. Serviciul construcţiunilor

Acest serviciu se ocupă cu toate lucrările referitoare la căile ferate forestiere şi mijloacele de transport pentru punerea în valoare a pădurilor C. A. P. S-lui, la stabilimentele de industrializarea lemnului şi alte stabilimente cu accesoriile lor, apoi la orice construcţiuni, la telefoanele proprii şi exploatarea lor precum şi la construcţia şi întreţinerea tuturor clădirilor C. A. P. S-lui din raza Direcţiei.

Atribuţiunile şefului sunt analoage celor arătate la alte servicii.

VI. Serviciul de inspecţiune, studii şi statistică

Acest serviciu are însărcinarea de a controla şi verifica toată gestiunea ocoalelor silvice, asigurând aplicarea tuturor dispoziţiunilor legale, reglementare, sau de alt ordin, de a se informa exact asupra circumstanţelor fizice şi economice ale domeniului păduros, clădit şi neclădit, de a face studii şi propuneri pentru o mai bună funcţionare a serviciilor exterioare, pentru perfecţionarea gospodăriei, pentru promovarea producţiunei şi a valorificării tuturor produselor precum şi de a întocmi anual o statistică generală asupra întregii gestiuni C. A. P. S-lui din raza Direcţiei.

Pentru executarea serviciului de inspecţie directorul propune Direcţiei generale formarea de circumscripţii de inspecţie, grupând mai multe ocoale 4—5; fiecare circumscripţie va avea un inspector de control numit de Directorul general la propunerea directorului regional.

Serviciul întreg va fi condus de un inspector şef.

Inspectorii de control vor avea sediul lor la Direcţie.

Şeful serviciului de inspecţie, pe lângă atribuţiunea de inspector de control, are următoarele obligaţiuni:

1) îndrumează şi coordonază lucrările de inspecţie ale inspectorilor de control în care scop va ţine conferinţe cu inspectorii;

2) verifică rapoartele de inspecţie şi îndrumează înlăturarea greşelelor şi defectelor controlate la ocoale;

3) face suprainspecţii inopinate în ocoalele din cuprinsul Direcţiei;

4) comunică şefilor de serviciu rezultatele inspectorilor;

5) ţine la curent registrul inspecţiilor pe ocoale;

6) propune îndrumarea anchetelor disciplinare;

7) propune modificarea circumscripţiilor de control;

8) întocmeşte cu concursul celorlalte servicii statistica generală;

9) studiază cu concursul celorlalte servicii şi cu al inspectorilor de control circumstanţele fizice şi economice ale bunurilor C. A. P. S-lui şi face propuneri pentru perfecţionarea gospodăriei;

10. ţine la curent o situaţie sumară pe ocoale, a delictelor silvice şi face propuneri pentru înfrânarea lor:

11) inspectorii de control sunt obligaţi a face controlul gestiunii ocoalelor din circumscripţia lor în aşa măsură ca să fie garantată o administraţie corectă şi bună.

Ei sunt răspunzători de lucrările şi rapoartele ce prezintă precum şi de neregulele nesemnalate la timp, fie că sunt datorite unei neglijenţe, fie că controlul nu s'a efectuat din vreme.

Ei controlează personal în mod amănunţit întreaga gestiune atât în cancelarie cât şi pe teren, a ocoalelor din circumscripţia lor, în prezenţa şefului de ocol.

Asupra controlului se va dresa un proces verbal care va fi semnat şi de şeful ocolului şi care se va înainta şefului serviciului.

Ei vor face şi inspecţii inopinate mai ales la gestiunea casei şi materialelor. Ei vor putea lua în cadrele instrucţiunilor speciale ale directorului măsuri imediate cu ordine scrise cu privire la îndreptarea lipsurilor constatate.

Aceste ordine vor fi provizorii până la confirmarea lor din partea directorului.

Ei intervin la predarea ocoalelor în urma schimbării titularului.

VII. Serviciul juridic-administrativ.

Atribuţiunile acestui serviciu sunt:

1) îndrumează şi asigură apărarea, drepturile şi interesele C. A. P. S.-lui în afacerile de natură litigioasă, în faţa instanţelor judecătoreşti şi administrative,

2) îndrumează şi face formalităţile necesare pentru transacţiuni, pentru stingeri de procese, cesiuni de creanţe şi ori ce fel de drepturi,

3) îndrumează şi urmăreşte executarea sentinţelor definitive şi urmăreşte vărsarea sumelor cuvenite în baza hotărârilor judecătoreşti,

4) administrează şi propune ordonanţarea creditelor bugetare pentru acoperirea cheltuelilor de procedură,

5) supune trimestral un tablou despre situaţia tuturor proceselor în curs sau terminate,

6) dă consultaţiunile juridice ce i se cer, de către orice serviciu,

7) supraveghează aplicarea legilor şi regulamentelor în vigoare, fiind răspunzător pentru neaplicarea sau nesemnalarea dispoziţiunilor legale sau regulementare, dacă prin această neglijenţă s'au adus prejudicii C. A. P. S.-lui,

8) redactează, în colaborare cu celelalte servicii, proiecte de contracte sau altele de natură juridică,

9) asistă la licitaţii, tratative sau redactări de procese-verbale cu caracter juridic,

10) examineaxă şi îşi dă avizul, din punct de vedere juridic, asupra rezultatului licitaţiunilor,

11) avizează asupra constituirii şi eliberării cauţiunilor (garanţiilor),

12) întocmeşte proecte de instrucţiuni sau ordonanţe, dacă acestea nu au caracter pur technic sau de contabilitate şi avizează din punct de vedere juridic asupra proectelor întocmite de alte servicii, în cazul când asemenea avize i se vor cere,

13) administrează clădirile, sub raportul închirierii şi îngrijeşte la timp de desfiinţarea lor şi de noui închirieri,

14) intervine la toate tratativele în legătură cu serviciul său,

15) face inspecţiuni la ocoale pentru a controla aplicarea legilor în ceeace priveşte serviciul său,

16) supraveghează şi îngrijeşte de ţinerea în evidenţă a proprietăţilor de terenuri şi clădiri ale C. A. P. S-lui pe baza cadastrelor, registrelor fonciare, prin un biurou special încadrat cu personalul necesar şi expert.

Acest biurou are următoarele atribuţiuni:

a) întocmirea şi ţinerea în evidenţă a situaţiei proprietăţilor şi sarcinilor cu privire la toate terenurile şi clădirile C. A. P. S-lui, în cuprinsul Direcţiunei, după instrucţiuni speciale şi cu concursul ocoalelor;

b) restabilirea hotarelor devenite litigioase;

c) păstrarea, ţinerea în evidenţă şi complectarea tuturor hărţilor şi planurilor cadastrale, cu excepţia hărţilor silvice;

17) administrarea impozitele şi dările către stat, judeţ şi comună, facerea declaraţiile necesare la timp.

VIII. Serviciul contabilităţii şi al casieriei

Acest serviciul se ocupă cu:

a) întocmirea bugetului,

b) redactarea dării de seamă, lunare, despre gestiunea financiară,

c) contabilizarea veniturilor şi cheltuelilor,

d) controlarea aplicării bugetului,

e) verificarea conturilor de personal şi material,

f) controlul întregii gestiuni de bani şi material,

g) ţinerea la curent a registrelor de contabilitate,

h) executarea operaţiunilor de încasări şi plăţi.

Directorii regionali sunt datori a înainta lucrările serviciilor, afară de cele a căror rezolvire cade în competenţa lor, conform programului de lucru, al Direcţiei generale.

IX. **Direcţia generală**

Aceasta se compune din 3 direcţii: administrativă, tehnică şi comercială.

Direcţia administrativă va avea serviciul exploatărilor, care se subîmparte în biroul vânatului, pescuitului şi exploatarea produselor lemnoase, păşunatului, biroul juridic administativ, biroul cadastrului etc.

Direcţia tehnică va cuprinde serviciul amenajerilor, plantaţiunilor şi construcţiunilor.

Direcţia comercială se ocupă cu regia.

Directorii regionali înaintează lucrările ce sunt rezervate expres direcţiei generale, conform programului de lucru, care le studiază şi ia hotărârile în ultima instanţă.

Aprobarea se comunică Direcţiilor regionale, iar acestea ocoalelor.

Antonie Tcaciuc
Inginer şef silvic

In aceiaşi chestiune d-l C. C. Emanoil depune biuroului următorul referat, care din lipsă de timp nu a putut fi citit în şedinţă.

DIRECŢIUNEA REGIONALĂ ŞI OCOLUL SILVIC

Norme de organizare în cadrul legii C. A. P. S.

Ori care ar fi fost modificarea care s'ar fi adus felului de funcţionare a fostei Casa Pădurilor, rămâne clar faptul că necesitatea de a se adopta la această vastă ad-ţie a altor forme atât de conducere cât şi de executare devenise imperioasă. Altfel strădania unui întreg corp de oameni destul de devotaţi meseriei ar fi rămas şi în viitor fără rezultate mulţumitoare.

Rutina personalului, biurocratizarea exagerată şi mersul greoiu al formalităţilor ţineau instituţia în loc.

Lipsa de progres este evidentă dacă socotim că aproape nicăeri în cuprinsul ţării nu s'a ajuns la lucrări de intensitate remarcabilă, deşi unele puncte erau pretabile pentru aplicarea acestor lucruri în bune şi uşoare condiţiuni.

Dările de seamă publicate de Casa Pădurilor pe anii 1920—28 evidenţiază această afirmaţie deoarece sporurile înregistrate de la an la an, cari la prima vedere ar apărea ca rezultate din normalizarea lucrărilor, nu sunt consecinţa unui mers spre progres şi nici a unei activări intense, ci majorări cari au decurs în mod fatal din ridicarea tarifelor ca o consecinţă a scumpirii crescânde a produselor lemnoase.

Singurul progres care în adevăr s'a realizat în ultimul deceniu şi mai ales în ultimii cinci ani şi aceasta nu ca o excepţiune ci ca o deosebire de cum se lucra înainte de răsboi, de când au rămas prea multe restanţe de împădurit, este în materie de plantaţie unde s'a lucrat cu entuziasm.

Dacă facem obiectiv bilanţul acestui domeniu, vom constata că în general nu s'a făcut de cât foarte puţin peste ceiace se făcea în mod obişnuit înainte de războiu, ceiace însemnează că n'am prea intrat în ritmul noilor concepţii de viaţă determinate de marele războiu, aşa că azi, la aplicarea legii C. A. P. C., găsim în conducerea Casei Pădurilor aceeaş arhaică concepţie. Conservatorismul justificat, este adevărat şi de dragostea de silvicultor pentru pădure, dar şi pentru a se masca dorinţa unei activări mai comode, lipsa de iniţiativă şi mai ales frica de răspundere ca o consecinţă imediată a unui traiu tihnit.

Cercetaţi vă rog ordinele şi referatele cari vă vin de sus şi veţi vedea că toate sunt „clare cu aproximaţie", diplomatic cum se zice, aşa că executantul stă nedumerit şi nu ştie ce să facă. Cel ce a ordonat pleacă liniştit acasă, la ora 1, convins că „s'a acoperit" în cazul unei eventuale răspunderi, de oarece ordinul dat a fost destul de bine ticluit.

Toată greutatea cade pe cel mai mic „sub a cărei directă şi personală răspundere are loc executarea".

In ceiace priveşte concepţia economică în politica internă a chestiunilor forestiere, este suficient să remarc că nici acum nu s'a înţeles de toţi ai noştri că regia este forma cea mai rentabilă de pus în valoare produsele pădurii şi că într'o chestiune de conducere nu trebue se să stabilească aceleaşi norme de lucru în bălţile şi ostroavele Dunării ca şi la munte.

Atâta vreme cât în principiile de conducere ale conducătorilor noştri nu se va stabili precis că sunt anumite concepţii actuale la cari trebue să se renunţe, la Casa Pădurilor, nu va fi progres.

Imi îngădui să arăt, mai jos ,în ce constă aceste arhaice concepţii.

Personalul nostru ca mai toţi funcţionarii de stat socoteşte „viaţa scurtă şi slujba lungă" şi din această cauză teancurile de hârtii şi dosare stau cu săptămânile pe biurouri, lăsând grija de a le lucra dela o zi la alta.

In cazul nostru special:

Funcţionarul de conducere evită să soluţioneze clar o chestiune, toată grija fiind de a se acoperi în cazul unei eventuale răspunderi.

Cel ce trebue să execute lucrarea înţelegând echivocul n'are curajul şi adevărat vorbind, nici dreptul să interpreteze, într'un fel sau altul, această soluţie şi de aci provine întârzierea dăunătoare şi pentru bunul mers al serviciului şi pentru renumele lui.

Soluţionarea multor chestiuni se face deseori în vederile puternicilor zilei, aşa că şi în aceste cazuri serviciul iese desavantajat.

In materie de specialitate:

Se merge cu conservatorismul la exces şi mulţi din ai noştri nu vor să înţeleagă că pădurea este un produs care trebue recoltat la o epocă destul de fixă, că dacă nu se realizează la acea epocă, capitalul care este reprezentat prin acea pădure fructifică cu un procent din ce în ce mai mic şi că o parte din capital se şi pierde.

Se găsesc încă silvicultori cari să spună că nu importă faptul că într'o pădure cad şi putrezesc arborii fără a fi valorificaţi decarece cresc alţii în locul lor.

Regia cu diversele ei forme nu se recunoaşte ca cea mai bună formă de exploatare; că în lipsă de bani regia în dijmă la câmpie este indicată pentru că munca este eftină şi lemnul scump, că regia pe compt propriu este de aplicat la munte unde lemnul este eftin şi munca scumpă.

S'a impus în ultima vreme regia cu banii cumpărătorilor, în lipsa de bani ai administraţiei. Cine a pus în practică această modalitate de exploatare şi-a dat seama de absurditatea măsurii. Inchipuiţi-vă pe şeful de ocol strângând într'un sat pe amatorii de cumpărat lemne şi luând dela fiecare preţul fasonatului ca să-l plătească la alţi săteni, când cumpărătorul îşi putea face singur lucrarea sau trimiţând pe săteanul care a fasonat lemnele la cel ce urmează să le cumpere, să-i facă plata fasonatului.

Natural că aceste dispoziţiuni sunt departe de a fi în interesul serviciului, ele obosind şi încărcând pe agenţii de execuţie cu forme cari îngreuiază serviciul fără ca ele să aibă vreun rezultat avantajos.

Lucrându-se într'o asemenea stare de lucruri, era fatal ca instituţia noastră să nu meargă pe calea progresului şi să i se reproşeze că o avere aşa de considearbilă fructifică cu un procent derizoriu.

Toţi financiarii şi economiştii cari s'au perindat pe la conducerea ţării în ultimii ani au făcut aceste observaţiuni, fie indirect impunând Casei Pădurilor realizarea unui venit minim dinainte stabilit, fie direct îmbrăcând aceste reproşuri în forme ironice sau motive sentimentale aşa cum a făcut acum 3—4 ani un conferenţiar la Soc. Progresul Silvic.

Acesta este trecutul sau mai exact aşa a fost până azi. De acum înainte urmează să se înceapă o eră nouă.

S'a zis întotdeauna şi în toate ramurile de activitate că numai oameni noui pot corespunde vremurilor noui.

Se începe azi o perioadă nouă dar oamenii sunt aproape aceiaşi.

De aceia să le cerem să activeze în sensul concepţiei noui şi moderne a proectului de lege a C. A. P. S. să aibă curajul răspunderii faptelor bune şi de folos, iar din noi cei mici cari suntem cu răspundere directă şi personală, aşa cum se zice în fiecare ordin pe care-l primim de la cei mai mari, să caute să tragă maximum de profit prin tratament demn şi onorabil, aşa cum pregătirea şi şlefuirea structurii noastre sufleteşti după 16 ani de şcoală, o cer.

In asemenea caz nu exagerez dacă afirm că breasla silvică în care se găseşte cea mai înaltă doză de entuziasm profesional bine tratată, poate să producă aşa de mult pentru instituţia căreia serveşte încât aceasta să meargă într'un vădit progres.

Nu se cere tolerarea greşelilor sau lenei, ci muncă rezonabilă şi cu folos, răspundere mare şi ori cât control. Să se dea în schimb o onorabilă remuneraţie, recunoaşterea drepturilor şi a meritelor pentru ori cine, iar în caz de pericol pentru instituţia şi asociaţia noastră să facem o singură apărare comună.

Noi cei mici punem la dispoziţia d-v., conducătorilor, entuziasmul şi puterea noastră de muncă, iar d-voastră să nu uitaţi că aveţi în mână elementele cari în timpurile grele de după războiu şi în situaţii dificile deşi destul de tinere şi fără experienţă, şcolarii au dat totuşi cel mai mic număr de ruşini pentru instituţia pe care o serveau şi corpul din care făceau parte.

* * *

Imi place să cred că din cele câteva critici făcute până aici vechii ad-ţii, nu se va trage concluzia că voi începe să laud fără control legea C. A. P. S.

La drept vorbind Legea C. A. P. S. cuprinde foarte pe larg constituirea diverselor consilii, comitete, consilierate şi direcţiuni, încât ai impresia că aceasta a stat la baza concepţiei autorilor, iar principial s'au menţionat normele de conducere generală, rămânând ca pe cale de regulament să se stabilească condiţiunile de funcţionare în detaliu.

Până la redactarea regulamentului legii când se va putea vedea modalitatea de punere în aplicare, aceasta urmează să se bucure de simpatia corpului care vede în ea intenţiunea de a i se valorifica puterea de muncă, priceperea şi sârguinţa.

Ea este piatra de încercare după care se va putea vedea ce suntem în stare să facem. Este de mare importanţă acest fapt, de aceia şefii noştri vor trebui să fie dârji în apărarea mijloacelor pe cari le vor folosi în conducerea instituţiei pe cale autonomă.

Nici sugestii şi nici directive nu se vor primi de la străini şi dela cei cari n'au o pregătire serioasă în meseria noastră, iar politica care a subminat şi subminează fără încetare toate instituţiile ţării să nu aibă ce căuta în casa noastră.

Inainte de a începe propunerile de felul cum am vedea organizarea ocolului şi a direcţiei, în cadrul nouei legi, am ţinut să insist puţin asupra condiţiunilor de ordin psichic în care a lucrat personalul Casei Pădurilor pentrucă, după mine, acestea stau la baza reuşitei oricărei activităţi omeneşti.

Dacă moralul personalului nu este la un nivel ridicat, dacă el nu lucrează cu dragoste şi convingere, cele mai excelente legi nu vor avea nici o valoare practică.

Nu ştiu dacă se va fi repetând şi în alte state formula: „Statul este un rău administrator şi un slab negustor", care la noi a ajuns aproape să fie socotită ca un proverb bătrânesc. Ştiu însă că în ţara românească sunt instituţii curat româneşti şi numai cu personal românesc cari merg minunat.

Aţi cercetat vr'odată cauza? Tot ce am expus până acum arată această cauză.

De aceia am socotit necesar ca înainte de a propune măsurile de ordin material şi practic pentru reuşita legii noui, să arăt şi cauzele de ordin moral care contribuesc cu un coeficient apreciabil la aceeaş reuşită, mai ales atunci când cei cari conlucrează în vederea acestui scop sunt oameni cari iau şi sufleteşte parte, nu numai mecanic, la acţiunile din viaţa lor.

*
* *

Articolul 25 din legea C. A. P. S. prevede pentru administraţia centrală 3 direcţiuni: Administrativă, Technică şi Comercială cu subîmpărţi în servicii şi biurouri, iar la exterior Direcţii regionale şi ocoale. Pe de altă parte art. 48 din aceiaş lege menţionează că şi la Direcţia regimului silvic din M. de Domenii există la exterior ocoale silvice.

Ca primă idee, ocolul silvic în vechiul regat va fi unul şi aceeaş atât pentru C. A. P. S. cât şi pentru regimul silvic. In Ardeal vor exista ocoale depinzând numai de Regimul silvic deoarece acolo nu sunt în toate ocoalele păduri de stat.

Propunerile ce se fac mai jos privind numai organizaţia C. A. P. S. se referă la direcţia şi ocolul care vor fi conduse de C. A. P. S.

Cele 3 direcţii ale administraţiei centrale din C. A. P. S. urmând să aibă aceleaşi corespondenţe şi la direcţia regională, le concepem astfel împărţite:

- C. A. P. S.
  - Dir. Ad-tivă
    - Serv. Personalului
      - B. Personal superior, mediu şi inferior.
      - B. Personalul registraturii.
    - Serv. Inventarelor
      - B. Averea mobilă.
      - B. » imobilă.
  - Dir. Technică
    - Serv. Amenajerilor
      - B. Amenajamente.
      - B. Ridicări în plan.
      - B. Staţiuni de experimentaţii.
    - Serv. Împăduririlor
      - B. Împăduriri.
      - B. Cultura pădurilor şi păşunatul.
    - Serv. Construcţiilor
      - B. Construcţii noi şi repararaţii.
      - B. Căi de comunicaţie, maşini, fabrici.
      - B. Consolidări şi baraje.
  - Dir. Comerc.
    - Serv. Exploatărilor
    - Serv. Statistic
    - Serv. Comptabilităţii
      - B. Exploatări lemnoase.
      - B. Arendări şi accesorii.
      - B. Contencios.

Direcţia regională având în raza sa de activitate o întindere cu mult mai mică decât direcţia generală, numărul biurourilor se va reduce, concentrându-se câte 2 sau mai multe la un loc. Celor 3 direcţii din centrală vor deveni în direcţia regională servicii, adică serv. administrativ, tehnic şi comercial.

Serviciul ad-tiv va avea biuroul personalului şi al registraturii şi biuroul inventarelor pe care le va ţine un şef de biurou ad-tiv, ajutat de patru impiegaţi de biurou, 3 la registratură şi arhivă şi unul la inventare.

Serviciul tehnic va avea 2 biurouri: biuroul amenajerilor şi al construcţiilor deţinute neapărat de un inginer silvic cu grad de subinspector care este şi şeful serviciului şi ajutat de un inginer, biuroul împăduririlor şi al culturii pădurii condus de asemenea de un inginer silvic ajutat de un impiegat de biurou sau conductor silvic.

Serviciul comercial va avea biuroul exploatărilor lemnoase şi accesoriilor condus de un inginer silvic cu grad de subinspector care este şi şeful serviciului şi ajutat de un al II-lea ing. silvic sau conductor şi 2 impiegaţi de biurou; biuroul statistic care trebue să fie condus de un inginer silvic ajutat de un conductor şi biuroul contabilităţii condus de un comptabil care va avea de centralizat la registre datele comunicate de ocoale şi pe cari urmează să le comunice serv. respectiv din C. A. P. S.

Schematic Direcţia regională ar avea formaţia următoare:

- Direcţia regională
  - Serviciul personalului
    - Biuroul personalului.
    - » registraturei.
    - » inventarelor.
  - Serviciul technic
    - Biuroul amenajamentelor şi ridicări în plan.
    - Biuroul construcţiilor.
    - » Impăduririlor şi culturii pădurii.
  - Serviciul comercial
    - Biuroul exploatărilor.
    - » statistic.
    - » comptabilităţii.

Ca personal, Direcţia regională va cuprinde: un inginer silvic ca director, 3 ca şefi de servicii, din care unul subdirector, unul la biuroul împăduririlor şi unul la statistică. Aşa dar o direcţiune regională ar avea 6 ingineri silvici în serv. de biurou.

Fiecare din cei 3 şefi de servicii şi cei 2 şefi de biurou vor avea în control câte 2 ocoale.

La fiecare direcţie regională vor fi inspectorii de control necesari pentru delegaţiile urgente şi pentru controlul restului de ocoale.

Personalul ad-tiv va ocupa: biuroul personalului, registraturii şi inventarelor, conduse de un şef de biurou şi 4 impiegaţi, un post de ajutor la biuroul amenajerilor, unul la al împăduririlor, două la exploatări, unul la statistică şi unul la comptabilitate.

In plus fiecare serviciu va avea un dactilograf şi pe Direcţie 2 maşini de calcul.

Ocolul silvic va lucra numai cu Direcţia regională. Ocolul va fi condus de un inginer silvic cu cel puţin 4 ani de serviciu efectiv făcut din care: unul la comisiile de amenajeri, unul la comisiile de ridicări în plan şi 2 ani ajutor la ocol.

La ocoalele de stat, adică acele ce vor avea de administrat numai păduri ale C. A. P. S., pe lângă şeful de ocol titular, se va ataşa şi un ajutor deocamdată la ocoalele cari au lucrări desvoltate de regii.

In asemenea cazuri, şeful ocolului, va avea conducerea lucrărilor de exploatare în special şi de împădurire, iar ajutorul restul lucrărilor şi în special controlul pădurilor particulare şi lucrările ce s'ar face în baza legii pentru ameliorarea terenurilor degradate.

Fiecare va avea răspunderea lucrărilor ce execută iar programul de lucru anual, adică felul şi ordinea lucrărilor se va face de şeful titular al ocolului în funcţiune de importanţa lor şi a ordinelor ce are.

Corespondenţa trebue contrasemnată de ajutor cel puţin la lucrările pe cari le execută el, de cari rămâne răspunzător.

Ocolul va fi împărţit în brigăzi şi cantoane.

Brigăzile în cari sunt lucrări importante de regii vor fi conduse de conductori atunci când aceştia se găsesc la ocol iar în lipsă de brigadieri, iar pădurarul îşi supraveghează cantonul său şi lucrătorii dela regii.

Nu este cazul să se stabilească aici felul de împărţirea ocoalelor în brigăzi şi cantoane deoarece, această împărţire este determinată de condiţiunile locale.

Atribuţiunile şi competinţa direcţiei:

Unele din principalele scopuri al C. A. P. S. este descentralizarea prin care se caută să se dea organelor regionale un cât mai larg câmp de activitate.

Consecvent cu prevederile legii, stabilim mai jos atribuţiunile şi competinţa Direcţiei regionale.

In afară de atribuţiunile şi competinţa stabilită la art. 5 şi 6 din actualul R. M. S. E., ar urma ca Direcţia regională să aprobe.

Actele de punere în valoare până la 1.000.000 lei; licitaţii până la 500.000, orice cantităţi de materiale de foc pentru funcţionari cu preţul tarifului sau cu cel al pieţii dacă acesta este mai mare; verifică şi schimbă la nevoe, preţurile tarifare la cel mult 3 luni, în funcţiune de preţul pieţii, materialul lansat pentru vânzare netrebuind să fie decât cu cel mult 5% mai ieftin ca acel al pieţii

Pentru C. F. R. şi oricari alte regii autonome se va aplica preţul de licitaţii.

Aprobă planurile de reparaţii şi construcţii noui, lucrări de plantaţii şi pepiniere până la 200.000 lei din fiecare capitol.

Direcţia trimete lunar la C. P. A. S. situaţii de parchetele vândute şi de cele rămase nevândute din cauze diverse.

Direcţia regională va fi unitatea unde se va păstra toată arhiva şi corespondenţa determinată de diverse lucrări. La centrală se vor transmite toate datele sub formă de tablou. Centrala nu rămâne decât un oficiu de unde pleacă directivele, concepţiile de conducere la Direcţiunile regionale cari trebue să le pună în practică după indicaţiile primite ca apoi să comunice rezultatele cu constatări şi propuneri.

Centrala C. A. P. S. trebue să fie laboratorul de unde să ia naştere ideile iar Direcţia regională este aceia care le aplică. Rolul de până acum al Direcţiunilor regionale de a trimite la ocoale ordinele în copii „spre întocmai executare şi conformare" trebue să înceteze ele urmând să detaşeze ordinele cari se primesc dela Direcţia generală spre a transmite ocolului lucrări clare, cari să nu poată da loc nici la echivoc şi nici la discuţiuni şi interpretări diferite.

Rolul subdirectorului este de a ajuta pe director în conducerea Direcțiunei și să-l înlocuiască atunci când acesta lipsește, având toate drepturile acestuia sau numai acelea pe cari directorul i le conferă în mod special.

Șefii de serviciu vor avea de condus serviciile respective lucrând cu îndatoririle și atribuțiunile stabilite în bună parte prin actualul R. S. S. E. care ar fi să rămână în vigoare în bună parte adaptându-se doar nouilor formațiuni ce vor lua ființă după legea C. A. P. S.

Ocolul.

Nu am intențiunea să înșir toate îndatoririle ce ar cădea în sarcina șefului de ocol pentrucă ele se găsesc în R. S. S. E., care și pentru ocol rămâne în vigoare în bună parte.

Expun aici numai chestiunile noui și pe cele cari găsesc că este necesar să se modifice.

Reușita aplicării legii depinde de felul cum va fi condus ocolul, care rămâne celula producătoare a întregului organism al C. A. P. S. El trebue să fie condus de personal experimentat și de aceea se va stabili pentru viitor că nu se poate lua conducerea unui ocol de către un inginer decât după profesarea a 4 ani în corp, din care 2 ani de stagierat la ocol.

Deoarece va trebui să se renunțe la vânzările în bloc și pe suprafețe care necesită lucrări lungi, migăloase și totuși îndestul de neexacte, așa cum știm cu toții, ocolul va fi scutit de a mai face nesfârșitele acte de cubaj și de estimație cari iau așa de mult timp în lucrările de biurou și va putea în schimb să meargă mai des în pădure ca să vadă dacă lucrarea este bine executată sau dacă ea este bine propusă spre executare.

Fie că se vor face vânzări licitative, fie prin bună învoială, acolo unde regia directă nu se poate aplica, ele vor avea loc numai pe unitatea de produs fasonat, aceasta fiind modalitatea cea mai corectă, pentrucă nici vânzătorul și nici cumpărătorul nu este păgubit din moment ce s'a stabilit prețul pentru unitatea de măsură pe calitate.

Calitatea materialului corespunzând unui preț anumit rezultat la licitație sau bună învoială se va stabili în condițiunile speciale de vânzare în mod cu totul detailat, pentru evitarea oricărei discuțiuni.

In cazul vânzărilor pe unitatea de produs fasonat, m.st., mc. grămada de crăci, etc., nu mai este necesară luarea dimensiunilor și culoarea fiecărui arbore în parte, pentru a se face estimația ce se anexează procesului verbal de punere în valoare, pentrucă după tăere urmează să se facă o inventariere exactă a materialului rezultat.

Această lucrare răpește șefului de ocol și personalului dela cancelarie 2—3 luni pe an și dacă se admite punctul de vedere arătat mai sus atunci unul din principiile legii, acela de a se scoate șeful de ocol din cancelarie este ajuns în parte.

Lucrarea de punere în valoare trebue să se reducă la următorul fel de a se proceda: arborii ce trebuesc extraşi se vor marca şi numerota iar în procesul verbal nu se va mai face menţiune decât de numărul lor pentru a se putea face controlul iar estimaţia se va face, prin analiză de preţuri, numai pentru unitatea de măsură dela care trebue să plece preţul de vânzare la licitaţie.

După terminarea exploatării sau din timp în timp, în decursul ei, se va face inventarierea materialului rezultat iar vânzarea, pentru cazul în detaliu, se va putea începe, fără să se aştepte aprobarea Direcţiunei, imediat ce s'au trecut datele în registrele de gestiune, deoarece formalitatea de până acum îngreuiază vânzările necesitând pentru cumpărător 2—3 drumuri la ocol. Bine înţeles corectitudinea lucrării se garantează prin răspunderea conducătorului.

C. A. P. S. fiind o instituţie cu caracter de societate pe acţiuni care are interesul să facă să-i fructifice capitalul cât mai bine, are interesul să ruleze un cât mai mare capital în cursul unui an. De aceea trebue să impună în lucrări o mare culanţă şi o rapidă executare cari acum sunt îngreuiate de forma biurocratică şi de unele dispoziţiuni cu caracter restrictiv pe cari le impunea cumpărătorilor.

C. A. P. S. devine pe lângă un cultivator de pădure şi negustor într'o formă mai accentuată ca până acum şi trebue să se comporte ca atare. Din moment ce vânzând un produs şi-a încasat valoarea sau preţul pe care l-a stabilit după socotelile făcute de aşa natură încât să-i rămână un câştig anumit, nu trebue să-l mai intereseze ce face cumpărătorul cu marfa achiziţionată.

Aceasta bine înţeles pentru cazul când C. A. P. S. renunţă la gratuităţile şi reducerile pe cari le-a făcut până acum.

Pentru o desfacere rapidă a produselor în detaliu rezultate din operaţiunile culturale, în afară de simplificarea arătată mai sus, ocoalele vor avea competinţe ce vor varia în funcţiune de priceperea şefului de ocol şi de regiune.

In regiunea de munte unde cumpărătorii sunt căutaţi, competinţa şefului de ocol să fie cât de largă, pentruca să poată da imediat la cerere orice cantitate sătenilor, care cred că nu va fi mai mare de 20—30 steri şi 7—10 mc. lemn de lucru, cam atâta cât îi trebueşte fiecăruia pentru gospodărie într'un an.

La câmpie unde preţul este mult mai mare şi lemnul mult mai căutat, competinţa şefului de ocol să fie mai îngrădită pentruca materialul să ajungă să satisfacă în parte nevoile a cât mai mulţi locuitori.

Competinţa şefului de ocol se stabileşte de Direcţiune în cadrul modifica atunci când şeful de ocol nu este la înălţimea aşteptărilor.

Această reducere de competinţă să constitue o notă serioasă în fixat de lege sau dispoziţiunile legale, printr'o decizie, care se poate cazierul respectivului şef de ocol şi de aceea ea se va face după constatări bine şi serios studiate.

Materialul lemnos fiind o marfă care suferă variaţiuni de preţuri dela anotimp la anotimp, şi câte odată dela lună la lună, preţurile tarifare pentru vânzările în detaliu vor trebui revizuite la cel mult 2 luni, pentruca ele să nu mai fie ca acum, sau prea mari sau prea mici în raport cu preţul pieţii cu care trebue să fie în strânsă concordanţă.

Din moment ce baza organizării C. A. P. S. este regia proprie autonomă, socotim că nu mai este cazul ca produsele ei să aibă preţuri cu mult prea joase decât cele ale pieţii.

Dacă am propus ca tarifele statului să fie sub preţul pieţii cu 5%, aceasta am făcut-o gândindu-mă nu la o obligaţie ce ar rezulta pentru noi ca instituţie de stat ci la concurenţa pe care ocoalele trebue s'o utilizeze foarte bine.

Şeful de ocol trebue să fie silvicultor când face marcarea şi exploatarea şi negustor când face vânzarea.

Refăcând şi eu afirmaţia făcută de mulţi, verificată şi constatată de noi toţi şi de străini, repet cele 2—3 cauze cari înlăturate vor da posibilitatea ca şeful de ocol să lucreze mai mult pe teren.

1. Să se renunţe la vânzările în bloc cari sunt o sistemă necorectă de vânzare-cumpărare şi cari dau loc la cele mai lungi calcule de biurou, calcule cari nici odată nu sunt reale din moment ce se impune clauza că nu se garantează cantitatea şi calitatea materialului.

2. Ca o consecinţă imediată a punctului de mai sus să nu se mai întocmească acte de estimaţie la lucrările de punere în valoare pentru cari urmează să se aplice regia directă, deoarece după tăere urmează să se facă o inventariere precisă a materialului rezultat.

3. Să se reducă numărul de exemplare pe care ocolul trebue să le facă pentru lucrările executate în toate direcţiile.

4. Să se dea ocoalelor formulare suficiente.

5. Să se înzestreze ocoalele cu maşini de scris şi de calcul.

6. Să se dea ocolului 3 funcţionari de cancelarie.

7. Să se facă un acord complect între C. A. P. S., Direcţia regională şi ocol, aşa fel ca serviciile dela centru şi regională să aibă cunoştinţă de felul cum este organizat un ocol, spre a nu mai cere date, tablouri şi statistici cari nu sunt, sau sunt altfel aranjate în registrele ocoalelor; aşa cum s'au cerut în ultimii 2 ani.

Şefii de serviciu şi de control cari n'au fost de mult pe la ocoale, să se pună la curent cu nouile norme de conducere ale acestora, stabilite prin R. S. S. E. după 1924, cari sunt destul de bune dacă se pun în acord şi cu noua lege.

8. C. A. P. S. şi Regimul silvic, sub conducerea cărora va avea de lucrat un ocol, să calculeze posibilitatea materială de executare a lucrărilor pe cari le cer.

De ex.: ce sens are ord. C. P. de a se pregăti toate de stare civilă, pentru complectarea cazierelor, în termen de 15 zile tocmai în epoca când personalul tuturor ocoalelor din ţară este angajat în lucrări de plantaţii, lucrări cari se ştie de oricine că nu se pot nici întrerupe şi nici amâna, când aceste lucrări se puteau cere prin Iulie, August şi în termen mai lung.

9. La ocoalele la cari Regimul silvic va avea de executat lucrări importante să se trimeată ajutoare pentru a degreva pe şeful de ocol care are de executat lucrările C. A. P. S.

De asemenea şi pentru ocoalele unde vor fi multe păduri particulare în curs de exploatare.

Regimul silvic poate avea la aceste ocoale reprezentanţi numai pe termen limitat, în epoca de plantaţii şi toamna pentru controlarea exploatărilor particulare.

Cu modificările propuse mai sus, în ceeace priveşte executarea lucrărilor de exploatare, normele de gestionare şi ad-ţie ce ar urma să se adopte pentru direcţia regională şi ocol sunt deocamdată cele fixate prin R. S. S. E. care stabileşte o bună ordine atât în gestiune cât şi în ad-ţie.

C. C. Emanoil
Inginer şef silvic

D-l *C. P. Georgescu*. D-l Aureliu Eliescu are cuvântul.

D-l *Aureliu Eliescu*. D-lor, Progresul silvic urmând tradiţia şi găsindu-se în faţa nouilor probleme, a voit şi de data aceasta să dea contribuţia sa, pentru îmbunătăţirea şi complectarea acestor legi fiindcă, în definitiv, nu se poate face cultură dacă administraţia nu este bine făcută.

Şi având în vedere lucrările aduse aici, viitorul regulament, care trebue făcut pentru a fi rezultatul firesc al nevoilor noastre, e necesar ca la întocmirea lui, concluziile noastre să-i servească de bază.

Aţi ascultat d-voastră un interesant istoric al d-lui V. Priboianu, care a arătat că din neant s'a înjghebat o organizare, care a trebuit să fie îmbunătăţită.

Astăzi, prin noua lege, se pune din nou schimbarea vechilor legiuiri.

Să nu vă minunaţi de aceste schimbări.

La noi prima şcoală primară a fost făcută de Ştirbey, iar Universitatea noastră este numai din 1862. Nu trebue să vă miraţi deci, că în ţara noastră pădurile au fost aşa de puţin băgate în seamă.

Astăzi, ce trebue să facem? Ne găsim în faţa a două sisteme:

Sistemul francez, sistem centralizator, absolut, în care totul porneşte de sus şi în care agentul de execuţiune este simplu funcţionar.

Sistemul german, în care dispare pentru agent această calificaţie de supus ordinelor care ar veni numai de sus. I se dă independenţă şi ajunge până acolo în cât administraţia prusiană, este o administraţie în care Statul îi spune agentului: „să-mi faci pădurea mai bună, să-mi dai mai mulţi bani".

Şi atunci şeful de ocol este stăpân, este liber să-şi întocmească programul de lucru, este obligat să-şi formeze un buget în care să cuprindă toate lucrările pe care trebue să le facă, şi este stăpân să execute acest buget.

Am avut bucuria să ascult împreună cu d-v. pe d-l Ministru şi am fost încântat să aud: „la treabă, independenţă, dar răspundere". Prin această lege se aduce pentru prima dată la noi această idee, dar iată ce trebue să ne călăuzească.

Intâi, independenţă! foarte bine, dar această independenţă a fost practicată prin imitaţie dela Germani şi de Ruşi, care au cel mai complect şi mai detaliat Cod silvic. In lege se prevede pentru cel mai din urmă agent, ce şi cât are de făcut. De ce acest sistem. Fiindcă acolo era un autocrat, unde voinţa lui putea să schimbe totul. Acesta într'un moment de graţie, făcea concesiuni. Şi atunci prin lege s'a creiat această independenţă a silvicultorului.

D-lor, un autocrat avem şi noi în ţara noastră şi acesta este politica. Această politică a înrâurit foarte mult cultura pădurilor în ţara noastră şi a înrâurit în două feluri:

Intâi fiindcă acest autocrat a făcut oferte cât se poate de largi şi toate pe spinarea pădurilor. Vedeţi prin urmare d-v. cum faţă de aceste solicitaţiuni şi presiuni ale oamenilor politici, dezastrul pădurilor era iminent.

Dar acest autocrat, mai are o latură şi mai primejdioasă. El vine cu autoritatea şi puterea pe care i-o dă politica, şi cere lucruri faţă de care de multe ori eşti nevoit să-ţi pleci capul, fiindcă de multe ori, capul nostru este la dispoziţia lui.

Din acest punct de vedere eu sunt de părere să adoptăm sistemul rusesc, să-i dăm independenţă silvicultorului, să-i dăm posibilitatea să lucreze şi să-i stabilim cercul de atribuţiuni, peste care să nu poată trece ori cine ar veni. Să aibă dreptul ca la un moment dat să spună, chiar când a venit ordin dela Ministru: „nu pot d-le Ministru fiindcă mi-ai dat această evanghelie pe care trebue s'o respect".

De aceea socot d-lor, că în acest regulament asigurându-se independenţa şefului de Ocol, scoţându-l din cancelarie şi trimeţându-l pe teren, să i se determine cu preciziune atribuţiile sale, iar acestea să fie fixate aşa fel încât el să aibă timpul necesar pentru a se putea achita de ele.

Vă spunea d-l Tcaciuc, care este sistemul la Fondul religionar din Bucovina. Acolo şeful de Ocol are la dispoziţie fonduri şi când o lucrare de ameliorare, îmbunătăţire, este necesară, nu mai trebue să aştepte. El are posibilitatea să prevadă în buget şi să-şi execute lucrările ce crede de cuviinţă.

D-lor vă spun toate acestea fiindcă am avut şi eu practica lucrului şi această practică m'a făcut să sufăr. Dece sufeream?

De exemplu să vă dau un caz. Trebuia să deschid în pădure o linie, pentru o cale ferată. Era necesar deci să stabilesc suprafaţa linii ferate. Când am vrut să intru în pădure mi-am rupt hainele. Şi atunci am primit cea mai drastică lecţie de silvicultură dela pădurarul meu, care nu citise nici o carte de silvicultură, dar care trăise acolo.

„Ce este acesta"? i-am spus. Şi el a răspuns: „De, domnule şef, dacă nu poate să răsufle"!

„Putem noi face acest lucru"?

„Putem fiindcă oamenii vin, dacă-i chemăm".

Am pus şi am făcut operaţiile culturale cerute de pădure, şi pădurea este acum o splendoare, dar eu am fost mutat.

Ei bine d-lor, nu vă mai spun câte şi câte, fiindcă sunt clasice.

Avem un tiran în ţara românească, care este politica.

Deaceea în regulament să fie lămurite atribuţiile silvicultorului şi în acestea el să fie stăpân. Numai aşa se vor putea obţine rezultatele dorite şi d-l Ministru care a spus: „afară din birou, la lucru pe teren şi răspundere", vă va mulţumi (aplauze).

Fac aceste mici observaţii şi socotesc că Progresul silvic şi de data această, ca în toate împrejurările, va fi la înălţimea misiunii pe care d-v. o îndepliniţi cu atâta râvnă. Consiliul d-v. de Administraţie va alcătui proectul de regulament, care să realizeze aceste deziderate (aplauze).

D-l prof. N. G. Popovici. D-lor, problema organizării este cea mai grea; căci de buna organizare a unei administraţii, depinde posibilitatea şi buna aplicare a prescripţiilor legii. Ori cât de perfectă şi admirabilă ar fi legea, dacă organele care sunt menite s'o aplice, nu sunt astfel organizate ca să dea maximum de efect util, rezultatul este nul.

D-lor, fireşte, nu într'o adunare generală a societăţii Progresul silvic se pot face sosurile întregei bucătării ale acestei administraţii. Aceste sunt opere de comisiuni, care trebuesc alcătuite pe îndelete, pentru ca cu materialul şi sugestiile date, să se poată înfăptui ceva.

Noi, aci, trebue să stabilim numai principiile cari să îndrumeze acele comisiuni, cari să elaboreze regulamentul. S'a vorbit şi se vorbeşte cu mult dispreţ despre cancelarie şi birou. In viaţa mea nu m'am ocupat de cancelarie şi birou, fiindcă am considerat că oricât de capabil ar fi Directorul General ori Directorul de Regiune, ori câtă ştiinţă ar avea şeful de Ocol, dacă administraţia nu este bine organizată întreaga ştiinţă nu înseamnă nimic.

Să nu confundăm însă biurocratismul cu birocraţia.

A organiza un birou, nu înseamnează a face să ai pe birou maldăre de hârtii. A organiza un birou înseamnează ca hârtiile care îţi vin să le rezolvi la zi şi pentru a realiza acest lucru corespondenţa trebue redusă la minimum posibil.

Pentru aceasta trebue să se canalizeze activitatea, să se stabilească normele de rezolvarea lucrărilor. Directorul General este cel care trebue să dea normele generale; el trebue să organizeze de sus până jos, toată această filieră.

Poate este o lipsă de modestie, dar în 1889 când am venit la Direcţia silvică în Ministerul Agriculturii, am început cu organizarea biurocraţiei. Şi am luat-o dela condica de expediţie în sus, fiindcă am observat că în rezolvarea hârtiilor nu era nici o normă. Am dat dispoziţii ca atunci când cineva îmi prezenta o lucrare, ea să cuprindă tot materialul necesar, pentru ca să poată fi rezolvată.

Deseori îmi venea cu aceiaşi chestiune de 7 ori, deşi avea acelaş subiect.

Eu însă am zis: „odată ce am dat printr'o rezoluţie o normă, mai departe se va respecta întocmai".

Nu veţi face aceste lucruri, vă veţi înămoli în dosare ca

Guţă Nicolau. Acest om (îl arată în faţă), cu o activitate extraordinară, formidabilă, din cauza lipsei de norme se epuizase. Şi s'a epuizat zadarnic. Efectul întregei lui activităţi era 1/100 din ceeace ar fi trebuit să fie dacă ar fi fost norme de sus, care să simplifice lucrurile.

Celula este ocolul, precum în corpul nostru este molecula. Intrebaţi-vă un lucru: dacă inima nu bate bine şi nu aruncă sângele, organismul este bolnav. Când inima nu funcţionează bine, organismul slăbeşte. Lăsaţi să bată inima. Eşti inima corpului silvic d-le Director General. Fă să bată inima, căci dacă inima va bate, organismul va fi sănătos (aplauze).

Domnilor,

Cum trebue organizată administraţia silvică, pentru ca să dea efectul util, când este vorba de aplicarea acestei legi, căci aceasta lege se poate aplica?

Oricine vine în capul unei administraţii, trebue să-şi pună întrebarea: ce vreau, ce-mi trebue şi de ce dispun pentru a realiza ceeace vreau? Nu va'ţi pus această întrebare, nu veţi face nimic. Vă veţi creia dorinţe, mai presus de puteri şi nu veţi putea atinge rezultatul dorit.

Aveţi ce vă trebue? Atunci să vă limitaţi dorinţele în raport cu ceeace aveţi, altfel vă veţi lupta zadarnic, vă veţi pierde vremea, vă veţi enerva şi paguba va fi de sus.

Camarade şi fost distinsul meu elev, (se adresează d-lui M. Drăcea, Directorul General al C. A. P. S-lui), doresc din tot sufletul meu, ca păşind în capul administraţiei silvice să nu desminţi nici un moment speranţele pe care noi cei bătrâni şi tineri le punem în tine (aplauze îndelungate). Noi cei bătrâni mândri că am lăsat urmaşi care să ducă cu succes mai departe opera pe care am început'o timid, fiindcă erau timpurile grele. Cei tineri, fiindcă ei fiind încă tineri nu se mai uită la noi care scoborâm scara, ci la voi care vă urcaţi.

Pentru a duce la bun sfârşit această operă, trebue să-ţi faci un program. Să te ferească D-zeu să faci multe comisiuni de amenajări, ori de ridicări în plan. Să te gândeşti să rezolvi chestiunea ocolului. Să dai posibilitatea şefului de ocol să poată înfăptui ceva.

S'ar părea curios, profesorul Popovici contra amenajamentului? Nu, însă trecutul nostru mă face să am cu totul alte păreri în această chestiune.

Mă gândesc la întrebarea unui prieten, care-mi spunea. „Ce este ştiinţa voastră“?

„Este o ştiinţă foarte grea“, i-am răspuns.

„Ce grea d-le, fiindcă un inginer de al d-v. mi-a făcut amenajamentul unei păduri de 500 ha, în 3 zile“.

D-ta nu trebue să comiţi greşelile care s'au făcut în trecut. Să nu te pierzi prea mult în chiţibuşuri ştiinţifice. Fiindcă mă întreb: lipsa unei suprafeţe precise a unei păduri, mă împedică pe mine de a face amenajamentul? Nu. Că trebue să ajungem acolo, da; dar astăzi avem păduri ridicate în plan, cu amenajamente precise, dar nu avem un ocol cu gestiunea regulată.

Şi atunci în loc de comisiuni permanente, comisiuni volante la fiecare Direcţiune, care în fiecare an să ia un Ocol sau două dacă este posibil şi servindu-se de planurile vechi, ori în lipsa acestora de harta Statului Major, să le întocmească amenajamentele. Aceste comisiuni, cu multă experienţă, sub conducerea organului care va executa amenajamentul, sub direcţia inspectorului de control sau a directorului, să ia soluţia cea mai potrivită. Nu amenajamente de sute de pagini, în care fiecare caută să-şi arate ştiinţa, fiindcă vă întreb, câte din aceste amenajamente au fost aplicate.

Comisiunile, după ce vor fi strâns datele necesare pe teren, vor merge la ocol, unde servindu-se de harta Statului Major să pună pădurea pe această hartă, aproximativ. Pădurea să se perimetreze sumar, să se figureze pe plan şi tot sumar să se facă şi împărţirea în serii.

Şi pentru fiecare serie să-mi pun întrebarea. Ce vreau să fac din această pădure, unde vreau să ajung cu ea? Am 30% brad şi 70% fag. Vreau să inversez proporţia speciilor, să am 70% brad şi numai 30% fag. Fac atunci toate prescripţiile în text şi aşa îl voi da în mâna şefului de ocol.

D-lor, să lăsăm banii pe care trebue să-i cheltuim cu ridicările în plan, care sunt bune nu zic ba, iar acei bani trebue să-i întrebuinţăm ca să regulăm măcar în fiecare an gestiunea câte unui ocol.

Şefului de ocol să-i daţi timpul liber, să poată merge la pădure şi cum reuşim să realizăm acest lucru? Degajându-l de tot ce ceeace constitue biurou şi mai ales susträgându-l dela tot ceeace înseamnă negustorie. Nu vreau să închid ochii, lăsând un silvicultor negustor de lemne. El trebue să fie numai producător. In schimb organizaţi puternic cooperaţia, lăsându-l pe silvicultor conservator şi cultivator.

Cooperaţia forestieră însă, trebue organizată sub administraţia silvică, căci numai prin cooperaţie veţi veni să valorificaţi tot ceeace este mai neînsemnat în pădure.

Numai prin cooperaţie veţi reuşi să formaţi braţe pentru executarea lucrărilor culturale, curăţiri, lamuriri, al căror produs prin valoarea lor nu compensează nici munca.

Desigur d-lor, fireşte, sunt legi făcute dela care nu ne putem abate. Dar străduinţa d-v. trebue să fie aceasta. Să sustrageţi la maximum posibil pe silvicultor dela negustorie. Luaţi-i tăraba de dinainte, daţi-i cartea şi faceţi opera cea mare pentru ridicarea silviculturii româneşti. Convingeţi întreg organismul acestei ţări, faceţi-l să înţeleagă că rolul pădurii nu este numai să producă bani. Că rolul său este altul mai mare.

Dacă facem însă pe silvicultor negustor, tare mi-e frică că taraba va înlătura cartea. Sunt sigur că taraba va înlătura cartea.

Deci d-lor, eu poate că am vorbit mai mult decât trebue, dar mă rezum.

Organizaţi bine cancelaria şi biuroul pentru a reduce la minimum corespondenţa. Stabiliţi legătura firească ce trebue să existe între cele 3 organe ale administraţiei silvice şi daţi fiecăreia atribuţiuni precise.

Dacă însă, veţi da şefului de ocol o extraordinar de largă competinţă veţi cădea în alt păcat. Creiaţi Directorii regionali, care dacă vreţi să fie dădacele, sfătuitorii şefilor de ocoale, cu care să se întâlnească cât mai des, pentru a se sfătui, pentru a-i îndruma.

Eliminaţi cuvântul de control. Introduceţi controlul preventiv (ante factum). Imitaţi în această privinţă ceeace este în Franţa. In acea Franţă inspectorul de control sau subinspectorul, vine foarte des în contact cu şeful de ocol. El nu este un controlor. El vine la Ocol, vede ce face şeful şi lucrările mai însemnate le proectează, le rezolvă împreună.

Pentru a evita controlul „post factum“ lucrările de mare importanţă să se facă de aceştia împreună.

Organizaţi biurocraţia şi suprimaţi ceeace este netrebuitor.

Nu vă vorbeşte profesorul Popovici, ci practicianul Popovici.

Când am venit în acea administraţie silvică am redus dintr'odată numărul hârtiilor dela 36.000 la 19.000 anual. Un singur raport pentru 30 cereri în aceiaşi chestiune. Pentru 60 cereri de lemne ale sătenilor dintr'un sat, un singur raport lunar, nu puzderia de adrese zilnice.

Ascultaţi d-lor, că nu vă vorbeşte catedra, vă vorbeşte un om care a suferit mult din cauza lipsei de organizaţie a biurocraţiei.

Dacă nu veţi căuta să sistematizaţi, să simplificaţi lucrările, vă veţi înămoli ca Guţă Nicolau.

Ca orice om însă, voiu fi şi eu lipsit de modestie, însă vă mărturisesc d-lor un lucru: după 4—5 luni dela venirea mea la Direcţia silvică, ajunsesem la zi. Hârtia care intra astăzi, astăzi se rezolva.

Şi-am mai făcut încă un lucru.

Colega, desfiinţează condica de prezenţă sub care se ascunde lenea şi tăcerea (aplauze).

In primul rând eu am desfiinţat condica de prezenţă. Peste 7 zile, eram la Ministrul Misir, care îmi spune: „Cum, ai desfiinţat condica“? „Da“ i-am răspuns.

„D-ta eşti Ministru pentru mine, pentru copiştii mei eu sunt Ministru. Când serviciul va merge prost, pe mine mă întrebi, eu sunt răspunzător“.

Am desfiinţat condica de prezenţă, dar ce-am pus în locul ei. Şi acesta este meşteşugul administraţiei sau dacă vreţi al şoferului. Maşina pe care o conduce şoferul, are mai multe piese. Un şurub cât de mic dacă lipseşte, maşina merge prost. Trebue să cunoşti rostul fiecărei piese.

Ce-am pus în loc?

Registratura la 15 ale fiecărei luni, trebuia să-mi dea situaţia hârtiilor care s'au rezolvat şi care nu. Mai mult. Cel care rezolva, cel care concepta, punea data, etc.

Iată deci organizaţia biurocraţiei. Şi spun, am făcu-o cu multă insistenţă şi te rog să iei în vedere colega, căci nu spun legende, spun realităţi.

Domnilor,

Direcţiunea generală trebue să dea directive, îndrumări, să canalizeze activitatea, să organizeze de sus până jos.

Direcţiunea Regională trebue să dea îndrumări în activitatea silvicultorului, iar şeful de ocol trebue să fie executorul acestor îndrumări, în raport cu scopul ce se urmăreşte.

De sus până jos, trebue să fie o legătură indisolubilă.

Pentru ca un şef de ocol să nu se simtă străin de lucrările ce are de executat, să i se dea toate directivele.

Aceste sistematizări, aceste norme, vor aduce uşurinţă, vor face să nu se piarză vreme, iar administraţia va merge înainte.

Cu aceste directive formulate, d-v. veţi forma comisiuni, care însă să nu se încurce în prea multe meticulozităţi.

Nu lăsaţi complectă libertate de acţiune subalternilor d-v.

Pentru vremurile în care trăim, pregătirea pe care o avem, pentru lipsa complectă de tradiţiune şi norme, a lăsa o libertate de acţiune prea largă, este o greşeală.

Eu vă doresc din toată inima să puteţi realiza, ceeace doriţi (aplauze).

D-l *C. P. Georgescu.* La întocmirea noului regulament, promitem că vom ţine seama de sugestiile d-lui Popovici. (Urmează o pauză de 7 minute).

D-l *C. P. Georgescu.* D-l Antonescu are cuvântul.

D-l *prof. P. Antonescu.* D-lor, am ascultat cu deosebită atenţie, referatul d-lui Priboianu în care se specifică, birourile care ar trebui, după părerea d-sale, să facă parte din viitoarea administraţie.

După cum am înţeles, administraţia se împarte în 2 direcţiuni: una Direcţie generală şi alta Direcţie silvică.

Trebue să vă declar dela început că n'am înţeles, dece una să fie generală şi cealaltă să nu fie generală.

D-l *C. P. Georgescu.* D-le Antonescu daţi-mi voe să vă dau explicaţii imediat. Direcţia Regimului silvic, nu putea să aibă altă numire decât aceasta, fiindcă Legea de Organizare a Ministerelor nu dă voe să poarte titlul de Direcţie Generală.

D-l *prof. P. Antonescu* Observ însă că aceste direcţiuni vor avea o mulţime de birouri şi servicii technice, care să vă spun drept, m'au cam speriat, fiindcă vor fi necesari un număr mare de ingineri.

Sunt sigur însă că nu se vor înfiinţa toate deodată, ci numai pe măsură ce lucrările vor căpăta o mai mare desvoltare.

Altă observaţie aşi avea de făcut în chestiunea organizării comptabilităţii. O chestiune care m'a preocupat şi pe mine este această chestiune a comptabilităţii duble, care este dublă în toate. Şi cam îmi este teamă că toate serviciile care vor avea nevoe de aceşti comptabili, vor fi pline cu studenţi dela Academia de Comerţ.

In Cehoslovacia şi acolo este comptabilitate în partidă dublă, au adus şi ei comptabili străini de meseria lor. Au băgat de seamă însă că ar fi mai bine, dacă aceşti funcţionari ar fi dintre aceia care cunosc ceva din meseria silvică. Şi atunci au hotărât să înfiinţeze şcoli secundare de silvicultură (asemănătoare şcolilor medii dela noi), unde să se predea comptabilitatea.

Şi acolo este Casă Autonomă şi cred că n'ar fi rău dacă am înfiinţa şi noi acele şcoli.

Aş vrea să mai spun câteva cuvinte asupra „negustoriei" camaradului Popovici. A spus să nu confundaţi profesiunea de silvicultor cu atribuţia negustorului.

Eu însă nu privesc chestiunea aşa şi zic dimpotrivă şi eu sunt bătrân, poate chiar mai bătrân şi cred că, pentru ca să scăpăm economia naţională, reprezentată prin această producţie, din mâinile streinilor cari ne-au acaparat tot comerţul, trebue să ne facem negustori. Noi să fim negustori de lemne, să căutăm să ne desfacem produsele în condiţiuni cât mai avantagioase, să ne interesăm cum trebue să fie sortat materialul, pentru a fi primit pe pieţele străine.

Acesta a fost chiar principiul legiuitorului. Să rămână în mâna reprezentantului Statului beneficiul, care până acum intra în punga străinului.

Prin urmare o părere cu totul contrară.

Imi pare rău că nu este d-l Popovici aici, fiindcă în ceeace priveşte această anatemă în contra amenajamentului, eu iarăşi nu sunt de aceeaş părere. S'a zis că nu se poate o administraţie regulată fără amenajament şi lucrul este foarte adevărat.

Imi aduc aminte de un fost Ministru care acum numai este şi care a cerut să i se dea dintr'o anumită pădure o cantitate de material lemnos. Şi atunci personalul a spus:

— „Nu se poate d-le Ministru, nu se poate fiindcă opreşte amenajamentul".

— „Cum nu se poate d-le, căci la noi se poate".

Ei bine d-lor, trebue să facem aşa ca să nu se poată nici la noi, fără amenajament.

Să se facă amenajamente, dar nu cum spune camaradul Popovici; să se facă amenajamente cu spirit larg de discernământ, nu în trei pagini 5000 ha, dar nici în volume care să impresioneze lumea cu date pseudo-ştiinţifice. Ar trebui să se ia măsuri, care să nu compromită numele amenajistului, prin acele lucrări care nu-i fac cinste.

Dacă ar trebui să facă istoria silviculturii cineva, apoi fără îndoială că punctul vulnerabil ar fi mai ales în materie de amenajament.

Amenajamentul însă trebue făcut clar şi să reprezinte necesităţile culturale ale masivului. Pentru aceasta, cel care conduce lucrările de amenajare, trebue să aibă experienţă. Nu trebue să fie şef de comisiune de amenajament, un absolvent de şcoală fiindcă nu are experienţă. Trebue un om care are practică şi care a lucrat până a învăţat bine.

In orice caz administraţia ar fi mers şi mai bine, dacă am fi avut o bună organizare şi mijloacele care au lipsit totdeauna. Şi mie tare îmi este frică, că toată legea aceasta o să fie o decepţie.

Dorinţa mea este ca d-v. s'o duceţi la bun sfârşit.

Atât aveam de spus (aplauze).

D-l *Petre Ioan*, secretarul general al societăţii, citeşte următoarea telegramă:

Progresul silvic, Casa Pădurilor
Bulevardul I. C. Brătianu, 57
Bucureşti

Cernăuţi, 10/V, 1930.

Inginerii silvici din Administraţia Fondului bisericesc din Bucovina, întruniţi în Adunare generală ordinară azi 8 Mai 1930, vă roagă să primiţi cele mai cordiale salutări şi declaraţiuni de solidaritate, cu întreg Corpul silvic.

Preşedinte, T. Ivanovici.

D-l *C. P. Georgescu.* D-lor mai sunt înscrişi încă vre-o 20 de vorbitori. Mâine, până la amiază, am dori să terminăm pentru ca după amiază să putem redacta moţiunea. De aceea am hotărât ca nici un orator să nu poată vorbi mai mult de 20 minute. Dau cuvântul d-lui Drăcea.

D-l *prof. M. Drăcea,* Directorul general al C. A. P. S-ului.

D-lor, am să vă spun şi eu câteva cuvinte. Desigur această chestiune care e la ordinea zilei, organizarea, este foarte vastă.

Din expunerile cari s'au făcut am reţinut observaţia că toţi cerem dela noua administraţie.

Este un lucrul banal de altfel că totdeauna se cere. Dacă analizăm colindele noastre populare, toate se termină cu o somaţie foarte violentă: „ne daţi ori nu ne daţi".

Există un singur colind, care se termină cu: „n'am venit să vă cerem, am venit să vă dăm"; şi am venit „să vă dăm nu dela alţii, ci dela noi".

Dar fiindcă a venit vorba de cerut, vreau să vă arăt ce trebue să cerem noi, administraţia, dela d-v.

La începutul timpurilor noui, după războiu, am întrebat pe un silvicultor care venea din Ardeal, ce crede despre situaţia dela noi? Şi mi-a spus:

— „Aici la d-v. este foarte greu, fiindcă toate fierb. Aici trebue să te gândeşti mult până când să ei o hotărâre; trebue să ai iniţiativă, în fine trebue să treci prin 1001 greutăţi pentru a ajunge să faci ceva.

Noi d-lor, ne comparăm cu o regretabilă uşurinţă, cu alte popoare: Franţa, Germania, etc. Cine face numai astfel de comparaţii şi nu le vede decât numai ca un ideal, face o mare greşală.

Trebue să ne adaptăm vremurilor noi, fiindcă suntem mult în urma celorlalte popoare. Trebue să avem cel mai bun spirit care să facă faţă cererilor.

Suntem o armată cu experienţă de 4 ani. Noi astăzi intrăm în luptă. Comandamentul îşi înţelege rostul; are o dorinţă care însă este greu de rezolvat.

Suntem un popor tânăr care a trăit secole sub cătuşe, fiind opriţi în desvoltarea noastră normală. Şi tocmai aici este greutatea zilei de azi, în învingerea acestui trecut. Mă adresez generaţiei tinere, care trebue să aibă un spirit larg de înţelegerea lucrurilor, spirit de pioneri, cu un temperament care să facă faţă greutăţilor. Cine aruncă vina pe celălalt dovedeşte slăbiciune, dovedeşte că nu poate să-şi ia răspunderea.

Viaţa noastră cere acest temperament specific. D-v. îl aveţi; dar nu este suficient să-l aveţi, trebue să dovediţi că sunteţi oameni de hotărâre, oameni de iniţiativă, fiindcă această organizare nu se poate improviza în 24 ore.

Ne referim mereu la administraţia germană? Aceasta a ajuns punctul culminant, noi însă nu ne putem compara; la ei lucrurile s'au liniştit, viaţa pulsează normal. Un prieten neamţ îmi spunea, că ei de 10 ani se străduesc să-şi modifice legea silvică şi nu reuşesc. Iată unde am ajuns.

Azi ne cere nouă tuturor, spirit de iniţiativă şi o fărâmă de sacrificiu, fiindcă numai cu acestea se poate face ceva.

D-l *C. P. Georgescu*. Ţin să mulţumesc tuturora celor cari au participat la discuţiunea asupra organizării administraţiei silvice, pe baza nouei legi. Problema este foarte vastă şi am semnalat-o la vreme.

D-l G. P. Antonescu, a abordat chestiunea specializării inginerilor silvici. Este un lucru foarte adevărat. Trebue să avem ingineri specialişti în amenajament, ridicări în plan, fiindcă numai aşa vom putea obţine cel mai mare randament. Principiul de a trece pe fiecare dintre ingineri prin toate lucrări, are la baza această raţiune. Şi evident, acel ce va manifesta anumite calităţi, acel ce are dispoziţii speciale pentru technică, trebue să rămână la technică. Şi regulamentrul în acest sens trebue întocmit.

D-l Priboianu, în referatul d-sale, aduce o serie de propuneri în ceeace priveşte viitoarea organizare a Centralei, Direcţiei şi Ocolului. Sunt propuneri interesante de care se va ţine neapărat seama la întocmirea regulamentului legii.

Nu pot conveni însă cu principiul d-sale ca salarizarea personalului dela Regimul silvic să se facă de C. A. P. S. Deşi d-l Priboianu dă o soluţie, nu se poate vorbi de aplicarea ei, fiindcă nu se poate cere unei instituţii un fond în plus faţă de cele pe care le fixează legea de organizare a instituţiei respective.

Chestiunea ca să nu se diferenţieze inginerii din cele două nstituţii, prin salarizare, rămâne să fie rezolvată de regulament.

In ceeace priveşte programul despre care vorbeşte d-l Butoi, să fie sigur d-sa că acest program se va face nu numai pentru ocol şi celelalte organe exterioare, ci chiar şi pentru centrală.

Dovadă că dela început s'a avut în vedere acest lucru, este că în Consiliul de Administraţie al C. A. P. S-ului, s'au numit deja 5 ingineri silvici, cari să îndrumeaze şi pe ceilalţi membri ai consiliului în chestiunile de pură specialitate.

Fiţi siguri d-v. că în foarte scurt timp, vom avea programe direcţionale şi programe pentru ocol.

In ceeace priveşte amenajarea pădurilor, răspund următoarele: Natural că idealul unei silviculturi moderne, nu se poate ajunge fără planuri bazate pe ridicări precise şi amenajamente. Se înţelege că un bun amenajament nu se poate face fără planuri.

Acestea sunt lucruri care nu se pot face deodată. In programul nostru, este prevăzută alcătuirea de comisiuni volante de amenajament, care să lucreze acolo unde nevoile vor fi mai presante. In lipsa planurilor precise şi dacă nevoile impun urgenţa, se vor folosi hărţile Statului Major, care după cum spunea d-l Popovici, sunt suficiente pentru aplicarea principiilor din amenajament.

Pentru aplicarea integrală a ştiintei noastre, avem destule exemple că amenajamentele alcătuite pe baza acestor hărţi, au dat rezultate frumoase. Insă una dintre cele mai mari vini ale noastre, este că aceste amenajamente nu s'au aplicat.

La Taslău, de exemplu, s'a făcut amenajamentul unei păduri în suprafaţă de 1700 ha. Pentru ca să se poate face exploatarea, era necesară construcţia unei căi ferate Tazlău-Gara Mare, iar pentru ca aceasta să fie rentabilă, s'a prevăzut ca în prima perioadă să se exploateze 2 afectaţii, fără de care nu se putea face exploatarea pădurei.

Nici nu s'a aprobat amenajamentul şi una din afectaţii a fost dată spre exploatare unei cooperative, care a scos numai bradul, fiindcă fagul nu-i renta. De aici consecinţa că pentru restul materialului calea ferată nu se mai putea face, nu renta, aşa că s'a ajuns la un rezultat negativ.

Respectarea prescripţiilor amenajamentelor, este o problemă care trebue bine reglementată şi riguros sancţionată. Nu mai astfel se va putea pune capăt intervenţiilor nesfârşite ale balaurului politic.

„Silvicultorul să nu fie negustor“, spunea d-l N. G. Popovici. Am cea mai mare veneraţie pentru d-sa. Părerea mea însă este că acest lucru a fost în trecut. Atunci, când pădurile nu reprezentau valori atât de considerabile şi economia naţională nu avea de rezolvat probleme de natura celor actuale, evident că principiul d-lui Popovici era aplicabil. Astăzi însă lucrurile s'au schimbat.

Inginerul trebue să facă nu numai cultură ci şi valorificare, fiindcă nu este admisibil să asistăm la dezastrul exploatărilor făcute de nespecialişti.

Venitul pădurilor trebue să-l luăm noi, fiindcă noi creştem pădurea (aplauze). Fiindcă d-le Popovici, cine face repararea solului român, deci cine cunoaşte durerile ţării şi ale populaţiei? Noi le ştim, noi le cunoaştem, noi trebue să le aplicăm.

S'a vorbit de salarizare. Da! trebue o salarizare justă; dar să nu uităm că nu se poate cere aceasta până când nu produci. Să mărim posibilităţile pădurilor, deci să mărim veniturile şi numai atunci vom putea cere salarizarea de care s'a vorbit.

Iată câteva din motivele pentru care este necesar ca inginerul să fie negustor şi industrializator al produselor pădurii.

D-l *prof. N. G. Popovici.* Atunci agricultorul trebue să fie fabricant de paste făinoase!

D-l *C. P. Georgescu.* Nu, d-le Popovici, nu este acelaş lucru.

D-l *prof. N. G. Popovici.* Diviziunea muncii care naşte progresul, cum se mai aplică în cazul de faţă când inginerul le face pe toate.

D-l *C. P. Georgescu.* Să vă dau un exemplu ce înseamnă pentru stat aplicarea principiului d-lui Popovici. D-lor un milion m^3 lemn, vândut din pădurile statului, înseamnă 10 milioane lei. Acelaş milion m^3 la Galaţi înseamnă un miliard. Iată ce diferenţe enorme, trec în mâinile intermediarilor, în loc să rămână statului.

D-l *prof. N. G. Popovici.* Da, academic este foarte frumos.

D-l *C. P. Georgescu.* Este însă o altă latură. Să nu credeţi D-v. d-le Popovici că valorizarea pădurilor este o realitate aşa de simplă. Aţi vorbit de cooperaţie. Da, este bună cooperaţia, cu condiţia însă să fie bine organizată

Nu înţeleg însă ca statul să dea averi de milioane pe mâna unor asociaţii cu capital de câteva sute mii lei, lipsite de experienţă şi uneori cu datorii de sute milioane. Sunt cazuri nenumărate care se pot cita. Cel mai recent este al cooperativei Costeşti — Romani — Vâlcea, care cu un capital de 300 mii lei, lipsită de personal technic şi cu datorii de 600 milioane, cere materiale în valoare de zeci de milioane, pe simplul motiv că este cooperativă.

Că trebue încurajată cooperaţia, suntem de acord; dar nu trebue să înlocuim puterea financiară şi capacitatea technică cu sentimentul. Pentru că vrem să încurajem cooperaţia cinstită însă, am chemat în Consiliul de Administraţie un reprezentat al Cooperaţiei.

Legea merge şi mai departe şi pune la îndemână soluţiile pentru valorificarea pădurilor, care prin situaţia lor nu puteau până acum fi exploatate, fiind nerentabile. Art. 4 al legii creiază posibilitatea de asociaţie a statului cu proprietarii din acelaş bazin, nu numai pentru exploatarea comună, ci şi pentru cultură. Urmarea firească va fi crearea de noi venituri, ameliorarea pădurilor statului şi îndrumarea proprietăţii forestiere particulare pe baze de cultură ştiinţifică.

Acestea zise, d-lor, închei discuţiunea asupra organizării şi ridic şedinţa rugându-vă să veniţi mâine dimineaţă la ora 9 precis, pentru a continua desbaterile, care trebuesc sfârşite până la prânz, pentru ca după masă să avem timp să redactăm moţiunea. (aplauze).

Ziua III-a

Şedinţa de dimineaţă

Şedinţa se deschide la ora $9^1/_4$, sub prezidenţia D-lui C. P. Georgescu, asistat de d-nii Dr. M. Drăcea şi P. Ioan.

D-l Preşedinte anunţând că, primul punct din ordinea de zi este următoarea chestiune:

„Technica şi organizarea amenajerii pădurilor Statului şi particulare şi norme de funcţionare a oficiului de amenajeri“, dă cuvântul d-lui S. Rodoteatu.

D-l S. Rodoteatu citeşte următorul referat:

TECHNICA ŞI ORGANIZAREA AMENAJERII PĂDURILOR STATULUI

Din mersul evolutiv al nouilor doctrine economice şi sociale cari preocupă tot mai pronunţat lumea economiştilor consacraţi, se desprinde — potrivit nevoilor vremii — ca ţel unic: ridicarea productivităţii şi randamentului.

Toate ramurile de producţiune sunt pe rând disecate până în cele mai mici detalii, examinate în deaproape şi chemate să se adapteze nouilor aşezări economice, pentru a putea rezista curentelor şi cerinţelor isvorîte din nevoile timpurilor de faţă.

Producţiunea forestieră cu tot caracterul ei specific, cu tot «conservatismul» în care se închide, cu tot rolul ce vrea şi trebuie să şi-l păstreze, potrivit căruia, mai presus de rentabilitate, are de corespuns în primul rând, unor interese generale permanente de ordin mai înalt, totuşi nu scapă cercetărilor amănunţite şi este obligată să-şi armonizeze acest rol cu cerinţele unei cât ma rentabile productivităţi.

Spre această chemare, trebuie să constatăm că producţiunea noastră forestieră n'a făcut nici un pas înainte. Incercările — timide şi simpliste — au fost sterile pentru că au rămas în vechiul făgaş al rutinei şi empirismului şi nu s'au încadrat nouilor metode stiinţifice.

Iată de ce suntem de câţi-va ani obiectul celei mai acerbe critici venite atât din partea celor din afara specialităţii noastre cât şi a specialiştilor particulari, fie străini sau autohtoni.

Suntem puşi în faţa rezultatelor generale ce evidenţiază o gospodărie detestabilă şi reduşi astfel la tăcere.

Nedumeriţi şi resemnaţi, purtând par'că fiecare o parte din apăsarea imputărilor ce ne vin, sub impulsiunea unei legitime nevoi de autoconsolare, începem destăinuirile şi odată cu ele desvăluirea unui întreg şir de greşeli locale, de vicii de detaliu, cari scapă cercetătorilor superficiali, pe cari situaţiile generale nu le relevă, cari rămân şi dăinuesc an de an favorizate şi ascunse de un biurocratism şi o paperaserie dusă la extrem, de care însă, nu fiecare în parte suntem vinovaţi.

Nici o voce autorizată, cari să pună lucrurile la punct, nu s'a auzit. Nic nu era de aşteptat, pentru că viciile sunt aproape tot atât de numeroase câte situaţiuni locale diferite sunt, iar acestea nu s'au examinat în parte şi nu se cunosc, pentru că ne lipseşte ceeace în studiul ştiinţei administrative experimentale se numeşte «Documentaţiune» fără de care nu se mai poate concepe azi aplicarea unei metode ştiinţifice de organizare şi funcţionare.

Deaceia nu situaţiuni generale ne trebuesc şi în tot cazul nu dela acestea putem pleca în luarea unor măsuri de îndreptare, ci ne trebuesc statistici, fişe cu bilanţuri de venituri, cheltueli şi rentabilitate pe păduri, toate acestea concepute după metode unificate cari să ne redea adevărata situaţiune locală. Să oglindească mersul producţiunii în părţile ei componente, să facă posibilă studierea rezultatelor, comparaţiunile, să dezvăluie viciile la origină impunând dela sine, prin forţa lucrurilor, măsurile de îndreptare.

«Importanţa documentaţiunii este azi netăgăduită; ea constituie baza oricăror noui orientări, punctul de plecare a unei organizaţiuni ştiinţifice a muncii şi marchează primul pas spre normalizare şi raţionalizare».

In orice domeniu, de orice natură, fie că producţiunea e datorită în cea mai mare parte forţelor naturale, sau în care forţele motrice, captate, manopera au, una sau alta, rolul primordial, fie că e vorba de industrii private sau de servicii publice, programul nu se mai urmăreşte decât pe baza unei organizaţiuni ştiinţifice în care se cere ca experienţa, observaţiunea şi raţionamentul să constitue punctul de plecare, înlocuind rutina şi empirismul.

Şi în orice sistem de raţionalizare, technica este condusă şi dominată de exigenţele economice cari reclamă un randament tot mai ridicat.

Următor acestor principii moderne şi a consideraţiunilor expuse mai sus, ţinând seamă de caracterele specifice producţiunii forestiere şi de rolul ei în prezent şi viitor, technica amenajerii pădurilor ar putea fi definită astfel:

Adaptarea la condiţiunile locale de orice natură ale unei păduri, ale unui plan economic, cel mai potrivit, în scopul ca reglementând tăerile să putem, în modul cel mai rentabil şi în spiritul interesului general, să beneficiem succesiv de producţiunea anuală de care e capabilă în prezent pădurea, căutând totodată a-i mări producţiunea anuală pentru viitor.

Prin urmare, studiul amenajerii unei păduri este un studiu eminamente economic.

Pe de altă parte «asistăm la o evoluţie a economiei politice, cari co«boară din sfera abstracţiunii şi de înaltă filozofie pentru a se complace în «stadiul de ştiinţă pozitivă graţie creerii ştiinţei moderne: statistica». Statistica, actualmente «nu se mai concepe, ca în trecut, numai ca un studiu numeric al faptelor şi fenomenelor sociale, ci, mai ales al fenomenelor economice». Ştiinţa economică deci se aritmetizează dând naştere unei veritabile metodologii economice» [1].

Iată de ce amenajamentul, care este după cum am arătat un studiu economic, nu se poate lipsi de statistica.

Ceva mai mult, faţă de progresele ştiinţii, de evoluţia ideilor şi a metodelor, faţă de nevoia de a păstra contactul cu viaţa reală şi a se acomoda necesităţilor ei, el exige întregul utilaj administrativ care este documentarea.

Rezultă neîndoios că aceste două noţiuni, «studiul amenajerii» şi «studiul documentaţiunii» trebuesc concepute într'un spirit indisolubil şi aşa fiind trebue să ne determine a nu ne mulţumi cu serviciul general de documentaţiune înfiinţat pe lângă fiecare Minister — prin noua lege de organizarea ministerelor — ci să avem şi să organizăm pe lângă serviciul amenajerilor şi unul de: Documentaţiune silvică.

Dacă ţinem seamă că în prezent avem aproape încă 30% din suprafaţa pădurilor statului neamenajată, că — după cum rezultă din rapoartele oficiale — aceste lucrări — de ridicare şi amenajare — merg încet, datorită şi lipsei de personal şi material aşa încât efectuarea lor poate dura încă 8 — 10 ani, e desigur cazul să nu aşteptăm atâta timp, pentru a întemeia lucrările de statistică pe amenajamente ci, acolo unde acestea lipsesc, prin mijloacele ce ne stau în putinţă, cu datele ce se pot culege, aşa cum se ştie, dar serios cercetate şi controlate, să se înceapă de îndate lucrările de statistică.

---

1) André Fourgeaud — la «Raţionalisation».

Cel mai elementar lucru într'o bună administraţie — chiar fără pretenţie de a fi ştiinţific condusă — este cunoaşterea precisă a averii: suprafaţa, starea, valoarea, capacitatea de producţie, condiţiile în care se formează, se recoltează şi se distribuie.

Nici una din toate acestea nu se cunoaşte la noi precis. Toate studiile şi comentariile referitoare, din literatura noastră silvică, sunt bazate pe prezumţii/ datele diferă după autori şi concluziunile sunt îndoelnice. Faptul nu trebuie să ne suprindă: atunci când statistica îşi făcea drum larg în toate domeniile, noi desfinţăm sau anihilam şi serviciul şi catedra respectivă.

Numai pentrucă ne-a lipsit acest serviciu organizat după cerinţele noui, de câte ori s'a pus pentru producţiunea forestieră — şi s'a pus necontenit şi din ce în ce mai presant — chestiunea rentabilităţii, s'a redus problema exclusiv la: felul de valorificare a produselor aşa cum rezultă din aplicarea amenajamentelor şi respectarea tarifului.

Importanţa acestor două elemente este desigur netăgăduită / de ele depinde în mare măsură quantumul veniturilor pădurilor, dar numai cu aceste două elemente — chiar bine determinate de ar fi — nu înseamnă că soluţionăm complect problema.

Aceasta e mai complexă şi felul cum a fost privită, dacă mai ales avem în vedere mica producţiune anuală în lemn, ce am realizat în trecut (date precise nu se cunosc, diferă după autori (?) dar toţi sunt de acord că e mică) înseamnă că s'a neglijat cauza iniţială a micii rentabilităţi constatate: amenajamentul / înseamnă că s'a recurs la o soluţie mai uşoară, voind ca prin o măsură simplistă, dar generală — prin o schimbare de tarif să îndreptăm o serie de lucruri care dacă ar fi fost studiate în detaliu s'ar fi constatat că nu comportă peste tot aceleaşi soluţii —. Nu s'a pătruns deci adânc, nu s'a mers la origina răului, nu s'a studiat producţiunea şi rentabilitatea în părţile ei componente. Dacă s'ar fi făcut astfel am fi ajuns şi la cercetarea: felului cum se întocmesc cum se aprobă şi cum se aplică amenajamentele.

Cum se întocmesc: cu o complectă desinteresare faţă de condiţiunile economice şi de producţiune ale pădurii în cauză. Intr'adevăr: în ultimul timp — de 4—5 ani — lucrările de amenajare se întocmesc:

a) sub formă de amenajament sumar, după un model tip, lucrări ce, după regulament, cad în sarcina şefului de ocol,

b) sub formă de amenajament definitiv, întocmit de comisiunile centrale de amenajeri dela Casa Pădurilor.

Primele: *a)* reprezintă, ce-i drept, un real progres faţă de trecut pentru că prin studiul relativ îmbrăţişează întreagă seria respectivă şi în reglementarea tăerilor urmăreşte continuitatea exploatării / capitolul producţiuni însă, al stabilirii exploatabilităţii cele mai convenabile şi a termenuluii când acesta se realizează este rezolvat uniform, prin însăşi textul tipărit al formularului care enumeră elementele şi condiţiunile ce-l determină, fără a lăsa loc pentru examinarea şi studierea acestora, aşa în cât soluţiunea adoptată să rezulte că într'adevăr corespunde factorilor precumpănitori. De cele mai multe ori elementele ce sunt înşirate că «se au în vedere» pentru stabilirea exploatabilităţii şi a termenului de realizarea ei sunt de sens contrar, adică studiaţi în parte duc la soluţiuni diferite, dar totuşi sunt enumeraţi succesiv ca ducând la acelaş rezultat. Capitolul statistic-economic este deasemenea redus la o culegere incompletă de date, multe cu caracter de scurtă durată, cari nu duc cum ar trebui la concluziuni ce să servească de bază la calculul rentabilităţii pădurii.

In plus elementele economice cât şi capitolul producţiunii, deci factorii cari condiţionează rentabilitatea, fiind îngrădiţi în forme rigide, dau impresia unor capitole de umplutură, se complectează de formă şi deci *nu* «se au în vedere» în mod efectiv la alcătuirea amenajamentului.

Dacă mai ţinem seamă că mare parte din aceste lucrări, rămân pe seama inginerilor tineri, începători în conducere ocolului şi fără practică în lucrări de această natură, că însăşi cei mai vechi, sunt absorbiţi de celelalte multe lucrări, de noianul de ordine cari prin termenele ce fixează şi prin ameninţările cu care se încheie, în mare disproporţie cu însemnătatea lor, iau pe nedrept primul loc în preocuparea şefului de ocol, atunci se explică uşor pentru ce, amenajamentele sumare sunt socotite lucrări de formalitate cari vin să tulbure activitatea şefului de ocol îndreptată în cea mai mare parte spre anchete, tablouri şi paperaserie inutilă, pentru că: nu putem eşi, chiar când ar fi cazul, din «prezumţiunea ce totdeauna există în favoarea tratamentelor vechi» 1) mai ales când această inclinaţiune are şi avantajul de a te pune la adăpost de răspunderea unor schimbări. Acestea ar necesita, în prealabil, un studiu temeinic pentru care n'avem timp şi de aceia de câte ori e vorba de întocmit un amenajament, rezultatele tratamentelor vechi sunt găsite «mulţumitoare» deşi niciodată nu s'au cercetat din punct de vedere al menţinerei sau ameliorării fondului şi a-l rentabilităţii pădurii.

Desigur că atunci când s'a întocmit formularul tip de amenajament sumar s'a urmărit o unificare şi o sistematizare. Intenţia e foarte laudabilă, dar cred că nu s'a tradus bine în fapt. Unificarea trebuia realizată în partea I şi II-a a lucrării, pentru că în aceste părţi se produce amestec şi confuzie de termeni încât nu mai poţi recunoaşte semnificaţia precisă a datelor arătate.

Noi nu avem o terminologie cu un oare care caracter oficial. La şcoală se predă în diverse feluri, în literatura noastră silvică, diferă după autori, iar amenajiştii noştri nu se ţin de una din aceste terminologii utilizând-o pe aceiaş în tot cuprinsul lucrării; găsesc că-i mai «literar» să nu se repete (!) şi le amestecă de nu mai poţi înţelege ce fel de sol, de pantă, stadiu de desvoltare a arboretelor etc., a menţionat în lucrare.

Cu totul diferit se prezintă lucru în partea III-a a lucrării. Aci intră în joc persoalitatea amenajistului, studii, concepţii, care nu pot înbrăca forme unice, precum şi aplicarea efectivă a ştiinţii — aplicaţiune care nu poate fi justificată anticipat, cum se face prin acele formulare tip de amenajament sumar. In tratarea chestiunilor ce se cuprind în aceasta a 3-a parte a lucrării, se pot prescrie cel mult norme conducătoare, lăsând deplină libertate amenajistului în examinarea situaţiei şi în formularea concluziunilor în raport cu această situaţie şi cu ştiinţa ce e chemat să o aplice.

b) Obiecţiunile de mai sus pot fi aplicate în mare parte şi amenajamen-

---

1) Economie forestiere Hüffel vol III.

telor definitive, lucrate prin comisiunile centrale de amenajeri ale Casei Pădurilor. Lucrările respective au de regulă o desvoltare mai mare, datele culese — tn statistica economică — sunt mai numeroase, mai precise, dar totuşi nu sunt alese şi sistematizate în vederea utilizării lor şi a scopului ce trebue să aibă: stabilirea producţiunii şi rentabilităţii pădurii la diferite etăţi.

«Producţiunea forestieră trebue considerată în cel mai mic detaliu din 3 «puncte de vedere: natura sa, cantitatea venitului în materie şi valoarea în bani. «Obişnuit se înserează în amenajament statistica indicând cel puţin ultimii 10 «ani, natura şi cantitatea venitului în materie, valoarea lui bănească, cheltuelile «de orice natură, în sfârşit venitul net al pădurii. Acesteia se adaugă situaţia preţurilor actuale, a manoperei, transport, debuşeuri, etc.» 1).

Noi ne mărginim numai la această din urmă situaţie, cu acelaş caracter «de formă», cu aceiaşi însemnătate efemeră corespunzătoare campaniei de lucrări — care deci până la aprobarea şi aplicarea amenajamentului — trec uneori 5—6 ani — se perimează.

Predomină în această privinţă o concepţiune greşită, la care fără îndoială a contribuit şi practica nenorocită a tarifelor anuale, care mult timp după război erau considerate ca singura şi exclusiva soluţie pentru sporirea rentabilităţii. Era desigur o soluţie, dar aşa cum se aplică — fără a ţine seamă de variaţiuni a căror simplitudine este incomparabil mai mare decât aceia a mediilor anuale — dă rezultate tocmai contrarii celor urmărite.

Poate şi din această cauză, statistica economică, adică condiţiunile în care se formează şi distribue materia lemnoasă, aşa cum e redată în amenajament este lipsită de scop, este tratată cu toată lipsa de interes economic şi într'adevăr nici în măsura în care de bine de rău se face, datele respective nu sunt folositoare mai departe la stabilirea exploatabilităţii şi a termenului realizării ei.

Acest capitol este redus totdeauna la expuneri, aprecieri şi consideraţiuni generale, fără nici o aplicaţiune a statisticii forestiere care presupune studii şi calcule. Se încheie astfel această lucrare cu caracter ştiinţific-economic, menită să pună în valoare o producţiune fără să se fi stabilit şi fără a se putea vedea în cuprinsul ei: ce a produs, cât poate produce, când şi cum poate produce mai mult, care-i rentabilitatea ei. Prin aceasta procedare, care constitue cel puţin o anomalie, înseamnă că desconsiderăm încă dela început caracterul de producţiune ce trebue să-l aibă pădurea, că prin însăşi lucrarea de fond care reprezintă prima etapă în valorificarea pădurii, desconsiderăm rentabilitatea ce trebue să pretindem dela ea, că în scurt: nu dăm amenajamentului, care-i un studiu economic de aplicaţiune, factura economică ce trebue să aibă.

Cum se aprobă. Consideraţiunile ce au condiţionat aprobarea amenajamentelor, începând dela război au evoluat ce-i drept şi în decursul timpului au avut succesiv diferite nuanţe caracteristice cari marchează un progres ştiinţific dar din cari deasemeni a lipsit preocuparea economică, cel puţin aceia referitoare la starea concretă actuală a arboretelor. Ba chiar am putea

---

1) Economia forestieră vol. III Hüffel.

zice că din consideraţiuni culturale de viitor, îndoelnice şi împinse la extrem, posibilităţile actuale de rentabilitate au fost pe nedrept sacrificate.

De unde la început, imediat după război, în «epoca studiilor generale de exploatare» consideraţiunile ce primau erau isvorîte din grija de a satisface necesităţile în lemn de atunci — studiindu-se porţiunile exploatabile şi ignorându-se aproape complect restul seriei, — mai târziu în epoca amenajamentelor sumare se studiază întreaga serie, iar în ultimul timp — căutând a intra şi în spiritul prevederilor codului silvic — s'a urmărit treptat continuitatea tăerilor forţându-se uneori chiar nota, (ca şi când aceasta ar depinde numai de amenajist, nu şi de starea arboretelor!)

Sforţările spre o menţiune a fondului forestier n'au lipsit. dar şi în realizarea acestui scop s'a avizat uneori la mijloace improprii ce constitue tocmai dovada absenţii totale a interesului economic din prezent, ceiace nu cadrează cu o bună economie a unui amenajament. Exemplul palpabil în această privinţă îl constituie crângurile compuse — cel mai puţin economic regim şi pentru prezent şi pentru viitor. Utilizarea lui totuşi continuă în cel puţin aceaşi măsură. Indată ce o pădure e mai înaintată în vârstă, chestiunea regenerării se rezolvă simplu şi uniform, prin lăsarea unui număr mai mare sau mai mic de rezerve. Incontestabil că regenerarea trebuie să primeze, dar atât, nu să formeze scopul unic al amenajamentului excluzând pe celelalte. In cazul crângului compus, nici scuza unei bune regenerări nu există, aşa încât se sacrifică interesul economic, fără a realiza măcar pe cel cultural. In adevăr contribuţia rezervelor la regenerare e ca şi inexistentă. In cel mai bun caz are loc în mod sporadic, numai atunci când unor condiţiuni excelente de vegetaţie se adaugă un concurs favorabil de împrejurări în care coincidenţa unui an de sămânţă în preajma sau în anul tăeri : e imperios reclamată.

Deci atâtea probabilităţi cari foarte rar se întrunesc, pentru a obţine un slab procent de reuşită, la câteva parchete, dar pentru care menţinem rezerve la o întreagă serie — rezerve de o considerabilă valoare ce rămâne imobilizată şi aproape improductivă, expusă chiar deprecierii.

Insăşi contribuţia la regenerare — mai mult teoretic presupusă — este anihilată fie prin condiţiunile neprielnice în care seminţişul vegetează cât şi prin aceea că se reduce procentul de lăstărire tocmai la esenţele de valoare.

Nu s'a făcut niciodată socoteală cât costă acest foarte puţin probabil dar neînsemnat seminţiş, pentrucă latura economică a amenajnmentutui nu a fost pusă niciodată în discuţie. Sunt cazuri când rezervele ating valoarea de 15—18.000 lei de ha. Luând o valoare medie de numai 5—6.000 de lei la ha, la cele 71.000 ha tratate în crâng compus, rezultă că avem capital de sute de milioane cari stă improductiv, expus deprecierii, cu un presupus rol cultural.

Sunt deasemenea cazuri când — la păduri de codru, aflate în condiţiuni grele de transport, unde totuşi ar fi nevoe de investiţiuni de capitaluri nu prea mari — prin modalităţile de exploatare prescrise — evident mai culturale — îndepărtăm din primul moment orice capitaluri şi orice atenţiune şi pădurile stau neexploatate, deci neproductive.

Pentru discernarea tuturor acestor chestiuni, mai ales când datele ce le oferă amenajamentele sunt, după cum am arătat, incomplecte, se cere o studiere atentă şi din acest punct de vedere, legea nouă, realizează cred un progres, mărginind şi fixând precis rolul membrilor din Consiliul technic, degajându-ri de lucrările mai mărunte — prin descentralizarea înfăptuită — ca şi de diverse alte chestiuni în diferite şi multiple calităţi, pentru a nu mai fi aglomeraţi peste măsură.

Desvoltarea interesului economic în întocmirea amenajamentelor, trebuie să vînă tot dela Consiliul technic. Avizele acestuia sunt de fápt şi trebuie să devină tot mai mult, norme de conducere la alcătuirea amenajamentului, de aceia se şi cere ca ele să fie pornite din principii călăuzitoare, culturale şi economice, inmutabile, aceleaşi, fără a varia dela un amenajament la altul, ci numai în raport cu evoluţia ştiinţii, în felul acesta autoritatea lor ştiinţifică întregeşte autoritatea morală, potrivit forului înalt din care provin şi vor fi sprijin şi îndreptar pentru amenajist.

Când se va şti ce se pretinde şi cum se pretinde la Consiliul technic va fi suficient ca lucrările să ţintească a se integra acestor vederi şi depinde de valoarea lor ca amenajamentele să corespundă cerinţelor culturale şi economice ale vremei.

Cum se aplică.

Lipsa ce în general ne stăpâneşte pentru o preocupare economică, se continuă prin aplicarea amenajamentelor. Şeful de ocol căruia îi revine această sarcină, se găseşte mai todeauna în imposibilitate de a-i consacra timpul strict necesar şi astfel în lipsa preciziunilor necesare, a unei orientări, adică a unui quantum de material, venit sau rentabilitate anuală, pe care să urmărească a o realiza, e natural să considere aplicarea amenajamentului ca o simplă obligaţiune formală de serviciu, fără scop material, de care caută să se scape cât mai uşor şi cât mai repede indiferent de rezultatul economic. Nu urmăreşte şi nu simte altă obligaţiune decât aceia de a «parcurge cu tăeri suprafaţa prescrisă de amenajament» dând bineînţeles tăerii aplicate numele celei corespunzătoare din amenajament, fie că se potriveşte sau nu. Aşa se întâmplă că, după cum unele rărituri devin tăeri de regenerare — caz puţin frequent din fericire — tot aşa unele tăeri de regenerare devin rărituri caz foarte frequent, generalizat aproape la primele tăeri din regimul codrului cu tăeri succesive.

Surprins de unele calcule în cari, utilizând datele provenite din tăierile de codru regulat, rezultatele erau mult sub cele ce normal ar fi trebuit să fie, am urmărit această constatare şi aproape fără excepţie am putut vedea că factorul de extracţie în loc de $^1/_3$ cum era cazul să se aplice, se aplică cu intensitatea $^1/_4$, $^1/_5$ şi chiar $^1/_6$. Faptul e explicabil şi se va continua atâta vreme cât nu se va tinde şi nu se va ajunge la urmărirea rentabilităţii fiecărei păduri în parte, pentru că, lipsind preocuparea economică e mult mai uşor, mai comod, mai prudent şi pentru păduri, dar mai ales pentru şeful de ocol, să extragă mai puţin cu atât mai mult cu cât — silit poate de împrejurări — multe din atribuţiile ce-i revin personal, le trece brigadirului.

⁂

O alta problemă de însemnătate capitală care se pune pentru gospodăria noastră silvică, de care am pomenit numai în treacăt, dar a cărei importanţă nu poate scăpa nimănui este: amenajarea cât mai grabnică a pădurilor rămase încă neamenajate.

Spre cinstea administraţiei noastre silvice, această necivilizată stare de lucruri trebue să se termine în cât mai scurt timp.

Perspectivele acestor realizări e cazul să fie întrevăzute prin prisma nouei legi, în raport cu înfăptuirile din trecut.

Reese atât din raportul D-lui Gernlein cât şi din expunerea de motive ce însoţeşte proectul nouei legi a Ad-ţiei pădurilor, ca pe tărâmul amenajerilor, sforţările, activitatea ca şi rezultatele au fost departe de a corespunde nevoilor unei bune administraţiuni silvice. Cât de puţin cadrează acest fapt cu tendinţa spre un progres real, cu putinţa întemeierii unei gospodării silvice raţionale, se poate deduce din desvoltarea ce acest reprezeatant al celei mai bune gospodării silvice din ţara, cu organizaţia cea mai bine reputată, a înţeles să dea lucrărilor de amenajare. Prin propunerile făcute în raportul adresat Ministerului ridică importanţa acestor lucrări la înălţimea însăşi a administraţiei pădurilor Statului, considerând pe drept cuvânt, chestiunea amenajamentelor ca unul din cele patru obiective în direcţia cărora trebue îndreptată activitatea noastră, din cari poate rezulta progresul urmărit în economia forestieră.

Legea nouă nu a realizat această propunere, lipsind astfel serviciul respectiv de o formaţiune proprie în care desigur toate elementele unei bune organizaţiuni unitare moderne se puteau mai bine întruni.

Forma ce i s'a dat de simplu serviciu, lasă impresia că importanţa lui nu a fost deplin înţeleasă. Pare că i s'a ignorat rolul esenţial şi de actualitate ce-i incumbă ca, în afara de funcţionarea lui obişnuită, să: ridice în plan peste 500.000 ha pădure, să amenajeze peste 600.000 ha, să pregătească şi întocmească lucrările de statistică. Numai după îndeplinirea acestor misiuni ar fi fost poate cazul să treacă în stadiu normal de funcţionare.

Să nădăjduim că e numai o impresiune şi că înlăuntrul diviziunii technice a C. A. P. S,, acestui serviciu îi se va da amploarea cuvenită. In favoarea acestei credinţe pledează obligaţiunea expresă înscrisă între primele scopuri a C. A. P. S. şi anume: «să ridice în plan şi să amenajeze toate pădurile Statului, spre înfăptuirea acestei obligaţiuni legale serviciul amenajerilor va trebui organizat în vederea scopului mare şi însemnat ce-i revine, înzestrându-l cu elementele necesare unei bune funcţionări: material, capital, personal.

In mersul spre realizarea scopului, drumul va trebui trasat printr'un program de acţiune, care să stabilească: linia de conduită, mijloacele de întrebuinţat, metoda de acţiune. El este «principalul instrument într'o administraţiune» şi bine studiat fixează mersul ei sigur.

Programul va trebui alcătuit pe un period mai lung, de preferinţă pe întreg timpul în care se socoteşte posibilă şi necesară amenajarea şi ridicarea în plan a tuturor pădurilor rămase neamenajate.

Acest program e cu atât mai necesar, cu cât legea nu aduce nici o preciziune în ce anume măsură, cât anual revine C. A. P. S. obligaţiunea amintită nici fond special pentru aceste lucrări nu se creiază prin lege, prin urmare îndatorirea e foarte elastică şi de răspunderea legală te poţi eschiva şi cu o singură pădure amenajată pe an. Cum de sigur aceasta nu poate fi în intenţia nimănui, pentru a simţi însă această obligaţiune în măsura corespunzătoare nevoilor reale ale economiei noastre forestiere, trebueşte alcătuit acest program de linii mari, în cadrul căruia să se întocmească în detaliu programele anuale.

Inscrierile anuale bugetare, pentru acest capitol al amenajerilor să se facă potrivit programului general, pentru a putea face la timp şi pentru a evita comprimările anuale care se fac mai totdeauna în dauna lucrărilor de amenajare.

Stabilirea programului general va antrena şi soluţionarea celeilalte chestiuni a personalului.

Legea nu prevede nimic în această privinţă, nu creiază nici un organ special. Totul e lăsat la aprecierea C. A. P. S-lui. Prin analogie faţă de trecut şi faţă de serviciul similar al Direcţiei Regimului silvic, desigur că şi pentru lucrările de amenajare ale pădurilor Statului vor funcţiona comisiuni de amenajare.

Epoca de tranziţie în care ne găsim, în ce priveşte noua politică forestieră ce se inaugurează, coincidenţa acestei epoci cu preziua începerii campaniei de lucru, nu permite deocamdată o prefacere — odată însă cu alcătuirea unui program general de acţiune care va avea să stabilească şi necesităţile în domeniul amenajerilor, pe Direcţia regională, socotesc că nu va mai fi cazul ca acele comisiuni de amenajare să fiinţeze numai la centru ci, acolo unde necesităţile sunt mari şi activitatea comisiunilor va avea să se desfăşoare pe un period de timp mai lung, e normal să ia fiinţă comisiuni locale de amenajare. Nu are nici un rost aglomerarea acestor comisiuni la Bucureşti, când obiectul lucrării e la Iaşi sau la Cluj.

Fiinţând la regiunile respective, se realizează economia în bani şi timp; supravegherea şi controlul se pot exercita mai îndeaproape şi mai riguros, deplasările sunt mai lesnicioase, necesităţile locale mai bine ţinute în seamă, atât în ce priveşte felul cât şi urgenţa lucrării.

Lucrările de amenajeri şi de ridicări în plan, atât prin natura lor cât şi prin situaţia obiectului în studiu—pădurea—sunt lucrări cari scapă unei supravegheri permanente, cari spre deosebire de altele, nu-ţi dau posibilitatea să constaţi imediat calitatea lucrului făcut; în atari condiţiuni conştiinciozitatea inginerului amenajist joaçă un rol de căpetenie.

Pe de altă parte, munca ce i se cere, e nevoie să o depună în condiţiuni deosebit de grele, în luptă cu toate intemperiile, lipsit de cel mai puţin pretenţios confort, trebue să stăruie într'o activitate continuu susţinută şi obositoare, totuşi veşnic atent, mici lipsuri sau greşeli necesitând apoi deplasări cu pierderi de timp şi bani.

Dacă mai ţinem seamă că această muncă are de scop valorizarea unei producţiuni, că de conştiinciozitatea şi priceperea pusă depind în largă măsură rezultatele comerciale, rezultă că e cazul tipic în cari felul de remuneraţiune să fie astfel adoptat în cât să angajeze toate calităţile, de ordin moral şi intelectual ale celor destinaţi acestei misiuni, încurajându-i şi stimulându-i.

După cele mai moderne teorii remuneraţiunea este considerată astăzi ca unul din «marile principii ale administraţiunii» fiind de o considerabilă influenţă asupra mersului unei întreprinderi. Şi sistemul preconizat de cei mai mulţi economişti este acel al unei prime de muncă, în afară de salariul obişnuit, pentru că zelul şi munca, prestate în condiţiuni ce uneori îţi primejduesc sănătatea, trebuesc răsplătite şi stimulate în însăşi interesul administraţiunii.

Concluzii

Vorbind în înţelesul strict al cuvintelor, rezultă că activitatea noastră — atât cât a fost — era îndreptată spre administraţie şi cultură silvică şi de loc sau aproape de loc spre gospodărie şi economie forestieră.

Inginerul silvic înglodat în formalităţi, registre, dosare, recipise, tablouri etc. a fost în situaţie de a pierde noţiunea despre ceiace reprezinta, rolul ce-i incumbă şi activitatea ce normal îi revine.

Bazele pe care trebuie să se sprijine orice producţiune s'au neglijat ori s'au înţeles greşit.

S'a desfiinţat statistica atunci când rolul ei devenea tot mai precumpănitor.

In întocmirea, aprobarea şi aplicarea amenajamentelor, interesul economic l'am subordonat până la anihilare unor presupuse interese culturale, s'au l-am neglijat din o lipsă de preocupare economică generală.

In acord cu cele expuse, realizările ce se cred în interesul unei raţionale gospodării silvice ar fi:

1. Pe lângă serviciul amenajerilor să fiinţeze un serviciu de documentaţiune, dând desvoltarea cuvenită serviciului statistic proectat.
2. Să se urmărească prin acel serviciu şi de către fiecare Direcţie şi ocol volumul exploatat şi rentabilitatea anuală realizată, pentru fiecare pădure, să avem adică fişa fiecărei păduri cu venitul dat şi rentabilitatea calculată pe fiecare an. Insăşi în amenajament să se facă o comptabilizare sumară dar exactă, înscriind în fiecare an cheltuelile şi veniturile. Numai astfel vom ajung să descoperim toate relele şi să putem lua in cunoştinţă de cauză, măsurile de îndreptare.
3. Amenajamentelor să se dea o factură economică pronunţată, să fie bazate pe o statistică economică complectă, a căror date constitue termenul stabilirii responsabilităţii şi baza de calcul a termenului realizării, ei fixând în mod ştiinţific o orientare şi pentru urmărirea rentabilităţii, după cum am arătat la punctul 2.
4. Pentru întocmirea amenajamentelor şi anume în ce priveşte datele culese, statistica, terminologia să se adopte un sistem unitar, iar pentru restul lucrării norme călăuzitoare lăsând deplină libertate, concepţiilor şi aplicaţiunii ştiinţifice în raport cu situaţia. Modelul de amenajament sumar, cel puţin, are nevoe de a fi revăzut în acest sens.
5. Faţă de prevederile nouei legi, de urgenta necesitate a amenajerii pădurilor neamenajate şi revizuirea celor rău amenajate — trebue să se dea o amplă desvoltare serviciului amenajerilor.
6. După necesitate, acolo unde e mai mult simţită, să se înfiinţeze comisiuni permanente de amenajeri regionale.
7. Să se întocmească un program general pentru lucrările de amenajeri cuprinzând toate pădurile neamenajate, pe un period cât mai scurt, în cadrul căruia să se întocmească programele anuale şi a căror realizare să fie susţinut urmărită.
8. Să se acorde prime de lucru, pentru lucrările de amenajare, pentru a stimula munca şi conştiinţiozitatea.

Stere Rodoteatu
Inginer subinspector silvic

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

D-l *C. P. Georgescu*. Dau cuvântul d-lui prof. P. Antonescu, unul dintre cei doi referenţi generali ai acestei chestiuni.

D-l *prof. P. Antonescu*, referindu-se la observaţiile antevorbitorului, insistă în special asupra constatării acestuia, că până în prezent Administraţia Pădurilor nu a impus pe tot întinsul ţării, norme unitare în ceeace priveşte alcătuirea amenajamentelor.

După câteva sumare aprecieri d-sa citeşte referatul care urmează:

TECHNICA ŞI ORGANIZAREA AMENAJĂRII PĂDURILOR STATULUI ŞI PARTICULARE ŞI NORME DE FUNCŢIONARE A OFICIULUI DE AMENAJĂRI

Din cele ce voi avea onoare a expune aici, va rezulta cred, în mod neîndoios, vederile mele în ce priveşte organizarea serviciului de amenajare sau al aşa ziselor comisiuni volante sau oficii speciale de amenajare, despre cari tratează art. 48 al. 4 din legea pentru administrarea pădurilor.

Detaliile technice propriu zise ale amenajamentelor, sunt cuprinse în orice curs sau tratat despre disciplina în chestiune. Ele diferă, bine înţeles, după metodele preconizate de diferite şcoli: franceză, germană, iar în timpul din urmă elveţiană, promotorul fiind bine cunoscutul scriitor Biolley, precum şi după regimul şi tratamentul adoptat. Nu este, deci, nici locul nici timpul de a intra în examinarea lor.

Nu mă pot, totuşi reţine de a accentua încă dela început, că amestecul speciilor în constituirea arboretelor, ori care ar fi metoda de amenajament admisă, trebuie favorizat, exploatările localizate pe suprafeţe mari, cari dau naştere la masive uniforme, ceeace prezintă serioase inconveniente din punctul de vedere cultural şi al pericolului incendiilor, la atacului insectelor, etc. la cari sunt expuse masivele răşinoase din regiunea muntoasă a ţării, mai cu seamă trebuesc cât mai mult evitate, acelaş lucru putem spune şi despre tăerile rase cari contribue, după cum ştim, în mod însemnat la micşorarea puterii de producţiune a solurilor forestiere, căci după practicarea lor în scurt timp se modifică structura caracteristică a acestor terenuri, datorită existenţei unei multitudini de animalcule şi microorganisme, cari lucrează necontenit pentru a creia arborelui sau mai bine zis arboretelor condiţiuni favorabile de trai. Tăerile rase elimină, în acelaş timp, la munte bradul şi fagul, specii cari asigură rezistenţa masivelor în contra intemperiilor atmosferice şi procură solurilor singura resursă de îngrăşăminte de care ele dispun: *humusul*. Regenerărilor naturale unde aceasta este posibil, trebue neapărat să li se dea precădere.

Technica şi organizarea oficiilor de amenajare urmează aşa dar să aibă în vedere aducerea la îndeplinire necondiţionată a acestor principii fundamentale.

In acest scop se va căuta prin instrucţiuni de amenajament bine alcătuite să se stabilească norme de procedare unitare, cari să lase însă latitudinea necesară amenajistului de a prescrie măsurile culturale de aplicat după starea concretă a fiecărui arboret în parte.

Atari instrucţiuni nu lipsesc din nici o ţară, în care se recunoaşte ce importanţă mare are faptul de a nu se da consumaţiunii decât cantitatea de material lemnos corespunzător creşterei anuale a pădurilor, în forma şi dimensiunile cerute de pieţele interne sau internaţionale de desfacere, căci numai astfel întreprinderea devine rentabilă şi pe lângă menţinerea şi chiar sporirea fertilităţei fondului păduros, se asigură proprietarului respectiv un profit cât se poate de remunerator la capitalurile investite în anumite exploataţiuni forestiere.

După acest mic preambul să-mi permiteţi a examina împreună cu d-voastră acele părţi din legea pentru administrarea pădurilor Statului cari se referă, în mod direct sau indirect, la chestiuni de amenajament.

In articolul 4 citim următoarele:

> «Casa Autonomă a pădurilor Statului se poate asocia în orice altă «formă cu proprietarii de pe acelaş bazin [1] în vederea exploatări; «în comun (alin. 3). Pentru punerea în valoare a pădurilor de pe «aceleaşi bazine, pe baza unor amenajamente comune se pot de «asemenea asocia între ele orice instituţii publice sau private, com- «posesorale, moşneni (răzeşi), societăţi de orice fel şi particulari «(alin. 4).
>
> «Asocierea se face fără limitarea suprafeţii, pe baza unui statut «special, întocmit dela caz la caz şi aprobat de Consiliul de Mi- «niştri cu avizul prealabil al Consiliului tehnic al pădurilor (alin. 5).
>
> «Constituirea unor astfel de asociaţiuni atrage după sine anularea «de drept a amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare ale «pădurilor respective, urmând a se întocmi un amenajament comun «(alin. 6)».

Din conţinutul acestor aliniate nu reiese câtuşi de puţin pentru proprietarii pădurilor aflătoare în acelaş basin obligaţiunea de asociaţii forţate şi nici măcar nu li se impune o asemenea asociaţie, când majoritatea acelor proprietari ar cere aceasta, cum se prevede de exemplu în legea din 1875 pentru ocrotirea pădurilor din Prusia, care lege nici acolo n'a dat cine ştie ce rezultate pozitive.

Afară de aceasta nu se stipulează nicăiri acordarea de oare cari avantaje acelora cari, din propria lor iniţiativă, s'ar decide de a forma astfel de asociaţii, ca: subvenţiuni pentru crearea de mijloace de transport, seminţe şi puieţi din pepinierile Statului pentru asigurarea sau complectarea regenerării; ori cel puţin punerea lor în măsură de a se împrumuta în condiţiuni avantaioase la o instituţie de credit forestier, care din nenorocire ne lipseşte încă, dar care ar trebui în cel mai scurt timp înfiinţată, sau contribuind la plata salariilor organelor de pază etc.

---

[1] Cuvântul *bazin* întrebuinţat în această lege, de sigur din eroare de imprimat, trebuie înlocuit prin acel de *basin*, de oare ce bazin pe franţuzeşte înseamnă hârtie de desen mare în 4⁰, iar *basin (zin):* ştofă a cărei urzeală este de fire de testele şi bătătura de bumbac şi numai *bassin* (ba-sin) = recipient larg, profund, circular (Petit Larousse illustré şi Dictionnaire français-roumain, IV-e édition, Const. Şăineanu).

In statutul special prevăzut la art. 4 alin. 5 menţionat mai sus, care urmează a se întocmi dela caz la caz n'ar trebui, de bună seamă, să se omită stipularea unor asemenea avantaje, pe lângă o foarte vie propagandă în sensul promovării întovărăşirii micilor proprietari pentru cultivarea şi exploatarea raţională a pădurilor lor, ce s'ar face de organele administraţiei forestiere prin ţineri de conferinţe, distribuire de broşuri în limbaj popular etc.

Dacă, însă, prin asemenea măsuri nu s'ar obţine rezultate conform aşteptărilor, s'ar putea aplica cu stricteţe dispoziţiunile art. 3 din legea modificatoare a codului silvic din 1910 şi a decretului lege cu No. 2596/919, lege aprobată prin înaltul decret regal No. 3775/920 şi publicată în Monitorul Oficial cu No. 131 din 18 Septembrie 1920, care glăsuieşte astfel:

«Toate pădurile mai mici de 100 hectare din regiunea de munte vor fi exploatate pe bază de amenajamente», al căror scop este între altele stabilirea posibilităţii în vederea continuităţii exploatării produselor principale, după cum aceasta rezultă din definiţiunea clară din art. 3 al codului silvic din 1910, la redactarea căruia am avut prilejul de a colabora, iar nu ca *«revoluţia normală să se împartă într'o perioadă de exploatare şi una de aşteptare»*, după cum în mod eronat se indică în regulamentul de aplicarea legii modificătoare din 1920, denaturându-se astfel noţiunea de amenajament, care implică ideia de exploatare anuală, continuă, iar nu întreruptă printr'o perioadă de aşteptare.

Obligându-se cu modul acesta proprietarii, ale căror păduri supuse regimului silvic trec peste 25 hectare, dar sunt mai mici de 100 hectare, de a şi alcătui amenajamente, vor căuta însişi de a se asocia între dânşii pentru a se forma complexe forestiere mai mari, susceptibile de exploataţiuni anuale şi rentabile în acelaşi timp.

Dela această obligaţiune nici proprietarii de păduri mai mici de 25 hectare, pentru care art. 6 din codul silvic din 1910 prevede studii sumare, nu se pot sustrage, de oare ce nici un text de lege nu opreşte ca consiliul technic să pretinză ca atunci, când se pot alcătui trupuri mai mari de păduri, studiile sumare să se facă în vederea unei exploataţiuni anuale continue.

Statul dispune, prin urmare, chiar cu actualul cod silvic de mijloace eficace pentru a se atenua sau chiar a face să dispară marile neajunsuri constatate la majoritatea pădurilor ţărăneşti, în deosebi, ale căror întinderi sunt mici din cauza eşirei din indiviziune prin consimţimânt benevol al foştilor devălmaşi sau a cumpărării, în urma războiului mai cu seamă, a pădurilor marilor proprietari, cari şi le-au divizat în loturi mici, cele mai multe constând astăzi din fâşii lungi şi înguste cu limite nu bine determinate pe teren, dând astfel naştere între megieşi la certuri de tot felul, la procese interminabile şi chiar la crime nu arare ori. Tăerea lor se face de obicei la vârste prea tinere, arborii ciolpăniţi pentru frunzar pentru vite, păşunatul se exercitează în mod abuziv, neexistând pentru atari păduri nici o oprelişte, nici o împiedecare a acţiunei de vandalism prin care au fost transformate, în multe locuri, în râpe prăpăstioase.

De altfel aceasta este şi părerea d-lui consilier silvic *Fr. Gernlein* adus în ţară în anul trecut, după cum reese din memoriul prezintat d-lui Ministru de Agricultură şi Domenii, relativ la modul organizării administraţiei noastre forestiere, cu care ocazie d-sa a propus ca prin noua lege forestieră ce se va alcătui, să se prevadă că:

> «pentru toate pădurile cari nu aparţin Statului în suprafaţă dela «10 hectare în sus să se facă amenajamente, cari pentru pădurile «de 10—100 hectare vor putea avea o formă simplă, dar vor asi«gura păstrarea raportului susţinut cel puţin pe suprafaţă».

Raport susţinut fără ca suprafeţele să fie reduse în mod prealabil la aceiaşi clasă de de producţiune nu se poate însă.

Prin memoriul în chestiune d-l *Gernlein* opinează că pentru toate pădurile ţării să se înfiinţeze o singură administraţie sau direcţie generală cu 4 direcţiuni, dintre cari ceea de a III-a se va ocupa cu amenajamente, statistică şi experimentaţie forestiere.

Pe baza legii recente pentru administrarea pădurilor Statului s'a format însă 2 direcţiuni: una generală şi alta zisă a regimului silvic, fiecare cu mai multe servicii dintre care unul technic.

In art. 48 alin. 4 din partea II, capit., Direcţiunea regimului silvic, se spune următoarele:

> «Pentru accelerarea efectuării lucrărilor de amenajare se vor putea «înfiinţa: «Comisiuni volante» sau oficii speciale de amenajare».

In loc de comisiuni volante, sau oficii, n'ar fi fost oare mai nimerită denumirea consacrată printr'un lung uz de: «Comisiuni de amenajare».

Pentru ce să întrebuinţăm neologisme ca *volante*, cari nu corespund idiomului românesc?

Probabil că aceste comisiuni de amenajamente vor depinde de Direcţiunea regimului silvic, deşi nu se precizează prin lege. S'ar putea însă deduce aceasta pentru că art. 48 face parte din capitolul relativ la Direcţiunea regimului silvic iar în art. 47 se spune că «*supravegherea aplicării codului silvic, de către Casa Autonomă a pădurilor Statului* — prin urmare şi în ce priveşte amenajamentele — *se execută de Ministerul Domeniilor prin Direcţia regimului silvic*».

Rolul acestei din urmă Direcţiuni prin diversitatea serviciilor ce cuprinde este foarte mare. Dar despre aceasta voi vorbi cu altă ocaziune.

D-l consilier silvic *Gernlein* justifică astfel în memoriul său necesitatea în administraţia centrală a Direcţiunei a III-a pentru amenajamente, statistică şi experimentaţie forestieră.

> «O reală gospodărie silvică în conformitate cu preceptele ştiinţei este «însă numai atunci posibilă, când toate ocoalele au amenajamente «definitive, care să cuprindă întregă suprafaţa păduroasă a ocolului «respectiv. Pentru aceste motive propunem a se institui 4 oficii «speciale de amenajare (direcţiuni silvice de amenajare), a căror re«şedinţă se va alege astfel ca direcţiunea respectivă să poată lucra «spornic pentru circa un sfert din suprafaţa totală a pădurilor Ro«mâniei. Direcţiunile silvice de amenajare nu sunt subordonate di«recţiilor silvice administrative exterioare, ci sunt egale cu acestea. «Ele stau sub ordinul nemijlocit al direcţiunei a III-a din admi«nistraţia centrală. Fiecare va fi condusă de un director şi de

> «către un inspector silvic, la dispoziţia cărora se vor pune pentru «efectuarea lucrărilor un număr suficient de aspiranţi la un post «în administraţia forestieră a ţării».

Iar mai departe:

> «Examinarea şi aprobarea amenajamentelor şi regulamentelor de ex«ploatare pentru pădurile cari nu sunt proprietatea Statului se vor «face de către oficiile respective de amenajare din exterior. Numai «pentru amenajamentele unor anumite păduri importante cari nu «aparţin Statului, se va lua aprobarea direcţiei a III-a din admi«nistraţia centrală».

Judicioase propuneri.

Socotesc, însă, că d-l consilier silvic *Gernlein* a înţeles că aprobarea regulamentelor de expoatare să se facă de către oficiile de amenajare numai până la modificarea actualului cod silvic sau până la votarea unei alte legi forestiere, căci după aceasta, conform propunerei sale chiar regulamentele de exploatare vor fi înlocuite prin amenajamente pentru pădurile cu o suprafaţă mai mare de 10 hectare.

Socotesc de asemenea că d-sa n'are nimic în contra ca, cu ocaziunea întocmirei amenajamentelor pădurilor Statului administrate de Casa Autonomă să fie consultaţi şi şefii de ocoale, cari cunosc mai bine împrejurările locale, precum şi inspectorii de control de pe lângă Direcţiunile regionale în raza cărora cad pădurile în chestiune, ba chiar şi directorii respectivi când este vorba de complexe forestiere mai importante ca întinderea teritorială, ori ca valoare, căci numai astfel procedând se poate profita de experienţa celor cari prin situaţia lor pot să fie pentru îndeplinirea unei opere temeinice de cel mai mare folos.

De altfel, noi nu inovăm nimic, pentru că în mai toate instrucţiunile de amenajament din Austria, Germania şi Franţa, ba chiar în cele din Prusia, ţara de origină a d-lui consilier *Gernlein*, se spune anume, la capitolul XIX sub titlul de încheiere (Abschlus), că după terminarea lucrării de amenajare, inspectorul general (Oberforstmeister), consilierul ministerial, inspectorul silvic şi şeful de ocol în procesul-verbal ce vor încheia trebue să declare că sunt de acord cu dispoziţiunile cuprinse în textul amenajamentului, iar în caz de divergenţă de păreri, fiecare este dator a le justifica.

In legea administrării pădurilor, de altfel, nu se precizează că, comisiile volante sau oficiile de amenajare, cum li se mai zic, trebue neapărat să ia fiinţă, pentru că legiuitorul la art. 48 alin. 4 spune numai că ele *se vor putea* înfiinţa.

Ele pot aşa dar şi să nu se înfiinţeze, pentru că nu există nici o obligaţiune în sensul acesta, deşi asupra necesităţii lor d-l consilier silvic *Gernlein* se exprimă astfel:

> «O însemnătate deosebită are direcţiunea III-a menită să împlinească «mari lipsuri ale administraţiei actuale».

După care d-sa urmează:

> «Serviciul I al acestei direcţiuni se va ocupa cu elaborarea de noui «instrucţiuni pentru întocmirea amenajamentelor la a căror alcă«tuire se va pune o deosebită stăruinţă ca ele să fie clare, expli-

> «cite să arate limpede care este posibilitatea ocolului pe an şi pe «hectar şi cum se plănueşte normalizarearea clase'or de vârstă. «Anumite procedee de amenajare azi în vigoare ca inventarierea «şi calculele numeroase, cari răpesc timp, vor trebui să fie «părăsite».

Nu ştiu la ce anume inventarieri şi calcule numeroase face d-sa aluziune, căci tinerii noştri amenajişti tocmai pentru a nu întrebuinţa mult timp pe teren, ceeace li s'ar lua, poate, în nume de rău de superiorii lor ierarhici, în majoritatea cazurilor se dispensează de atari inventarieri şi calcule numeroase şi în loc să bazeze posibilitatea produselor principale a pădurilor, tratate în codru plin cu tăeri progresive, pe volumul arboretelor din afectaţia în rând plus creşterea socotită până la jumătatea perioadei respective, o fixează pe suprafaţă de cele mai multe ori.

Se vede, că d-sa în timpul excursiunilor făcute a nimerit o comisiune care probabil, era ocupată cu cubarea arborilor în vederea unei eventuale vânzări, iar nu cu lucrări de amenajament, când în cel mai favorabil caz pentru determinarea volumului arboretelor inginerii noştri silvici se servesc de *locuri de încercare*, cărora impropriu li se zic *pieţe de experienţe*, cari sunt cu totul altceva.

> «Neapărat necesar este, continuă d-sa, ca parcelarul care stă la baza «calculului volumului şi prescripţiunile culturale să fie aplicat «pe teren (deschideri de linii, marcări de linii)».

D-l consilier *Gernlein* nu precizează la ce fel de parcelar se referă când afirmă că stă la baza calcului volumului etc., la cel de studiu sau la cel de gestiune ?

După cum ştim noi, acesta din urmă mai mult înlesneşte orientarea în pădure, iar cel de studiu ne serveşte pentru a delimita diferenţele datorite elementelor de producţiune: sol, climă şi arboret, volumul însă precum şi prescripţiunile culturale, ştim cu toţii că nu depinde de parcelar ci de constituţia arboretelor ce alcătuesc parcelele de studiu.

Dealtminteri clasele de vârstă pot fi puse în evidenţă nu numai prin culori deosebite, ci şi prin ori ce alte forme convenţionale, esenţialul fiind ca să ne putem da seama de modul distribuţiunii lor.

Dar nu în toate soiurile de exploataţiuni forestiere este recomandabil a se identifica clasele de vârstă, în cele bazate pe arbori individuali, în codruri grădinărite nici nu e cu putinţă aceasta şi nici nu este necesar.

> «Planurile trebuesc trimise ori cărui nou şef de ocol, pentru ca să se «poată face imediat o ideie clară despre repartiţia claselor de vârstă «în pădurile ocolului său şi ca atare să poată aranja tăierile, aşa «cum este mai bine» ne spune d-l *Gernlein*.

Pentru a se confecţiona atari planuri de cari au nevoie nu numai şefii de ocoale dar chiar brigadierii şi pădurarii, trebuie ca Ministerul Domeniilor (Administraţia pădurilor) să posedă un atelier, dacă nu un adevărat stabiliment unde să se litografieze hărţile şi planurile topografice trebuitoare amenajerilor precum şi celorlaltor servicii ale menţionatei autorităţi.

In memoriul său, care în ce priveşte normele de organizare ale administraţiei noastre este bine documentat, ar fi fost de dorit ca d-l consilier silvic, *Gernlein* să ne fi arătat după cum au făcut diferiţi experţi forestieri francezi chemaţi pe vremuri în ţară în acelaş scop ca şi d-sa, părerile sale asupra tratamentelor şi mijloacelor practice de întrebuinţat pentru îmbunătăţirea stării diverselor masive ce a vizitat din regiunile de munte, coline şi câmpie, şi în cazul acesta memoriul în chestiune ar fi fost şi mai interesant.

Ni s'ar putea răspunde, că obiectul chemării sale a fost limitativ, adică de a se pronunţa numai asupra modului de organizare a administraţiei noastre forestiere şi nimic mai mult.

Nu-mi pot, însă, închipui ca un profesionist silvic cu o vastă cultură practică şi teoretică, traversând o pădure care nu se găseşte câtuşi de puţin în stare normală, să nu reflecteze numai decât asupra mijloacelor de a putea fi pusă în valoare, şi de a-i asigura o producţiune susţinută pentru viitor.

Noi, totuşi, îi suntem recunoscători şi pentru ceeace d-sa ne-a dat. Sperăm însă, că bărbaţii noştri de Stat, cari rareori se întâmplă să ţină seamă de recomandările specialiştilor autochtoni, să urmeze propunerile d-lui consilier silvic *Fr. Gernlein*, cari, în generalitatea lor, nu diferă prea mult de ale membrilor corpului technic silvic român, din care am onoarea să fac şi eu parte.

Profesor **Petre Antonescu**

D-l. *C. P. Georgescu.* D-lor, conform convenţiunii stabilite în şedinţa de eri, deşi subiectul care este la ordinea zilei necesită discuţii ample, totuşi mă voiu supune normei generale şi nu voiu vorbi decât 15 minute.

Mă voiu referi întâiu la instrucţiunile de amenajament, despre care a vorbit d-l Rodoteatu.

Până la 1920 nu existau instrucţiuni de amenajare, lăsând fiecăruia latitudinea să lucreze după cum socotea că e mai bine.

Când am venit la Direcţia Amenajerilor am găsit această anomalie. De aceea amsocotit util să fac nişte instrucţiuni, în care să reproduc diversele modalităţi de amenajare din tratatele străine, pentru a atrage atenţiunea amenajiştilor care şi-au pierdut cursul. Era necesar acest lucru, căci nu se poate spune că amenajamentele reuşesc deopotrivă celor care lucrează pentru prima oară, ca şi celor care au lucrat mult în acest domeniu.

In ceeace priveşte d-l profesor P. Antonescu, asupra chestiunii de ordin gramatical „bazin“ sau „basin“, noi am adoptat prima formă bazaţi pe principiul foneticei şi fără a ne preocupa de înţelesul ce poate fi atribuit cuvântului în limba franceză.

Când am fixat în art. 4 al legii de administrarea pădurilor, ideia asociaţiei proprietarilor de păduri din acelaş bazin, pentru a produce o forţă capabilă să valorifice aceste bunuri, nu am făcut decât să legiferăm un principiu pentru care am luptat şi altă dată.

Cu ocazia legii comercializărilor întocmită de către guvernul liberal, a avut loc la Cluj congresul Asociaţiei generale a inginerilor, unde am protestat contra trecerii pădurilor între bunurile pur comerciale. Mai mult chiar, prin sforţări absolut personale, de oarece nu reprezentam administraţia, am reuşit să obţin o moţiune în favoarea noastră, a silvicultorilor. Această moţiune citită în Senat de d-l Iuliu Moldovanu, nu a putut obţine decât ràspunsul d-lui ministru T. Constantinescu, că ea fiind tardivă, nu se mai poate schimba nimic. Era atunci tendinţa să se asigure o cât mai intensă fructificare a capitalului lemnos, pentru ca exploatarea pădurii să mărească venitul capitalului pe care-l reprezintă.

S'a vorbit de păduri cari nu pot fructifica atât cât să acopere cheltuelile de exploatare. Pentru aceasta am propus de atunci asocierea proprietarilor de pe aceleaşi bazine şi cu mare greutate am obţinut-o, fiindcă era chestiunea cooperativei Parângul care se găsea în situaţia de a nu-şi putea exploata pădurile decât prin această modalitate.

Am luptat pentru înscrierea în legea actuală a acestui principiu, cu un caracter benevol deocamdată, urmând ca mai târziu dacă va fi necesar, să fie impus prin sancţiuni împotriva celor cari n'ar voi să-l adopte.

In ceeace priveşte chestiunea Oficiului de amenajeri, îmi pare rău că d-l profesor P. Antonescu nu a sesizat, că atribuţiile acestuia se limitează strict la pădurile particulare supuse regimului silvic ; astfel că toată teama d-lui Antonescu, că amenajamentele Casei Autonome să nu sufere, fiind obligate să treacă prin acest oficiu, sunt neîntemeiate.

C. A. P. S. îşi face singură amenajamentele pădurilor sale, în timp ce oficiul de amenajeri, stă la dispoziţia particularilor, cari doresc să-şi amenajeze pădurile. In acest mod, nu numai că nu există nici un conflict de atribuţii, dar se asigură şi o culanţă în executarea acestor lucrări.

Principiul pe care l-am avut în vedere tot timpul, a fost ca Regia Autonomă a Pădurilor Statului să-şi poată valorifica prin toate mijloacele posibile, avuţia imensă pe care o administrează.

Acestea zise am terminat ceeace aveam de spus, obiecţiunile ce aveam de făcut, la referatele prezentate.

Dau cuvântul d-lui Prof. P. Antonescu.

D-l *prof. P. Antonescu.* Recunosc că d-l C. P. Georgescu nu este filolog. Socotesc însă că ar fi trebuit să se ţină seamă şi de sensul cuvântului în limba din care l-am luat, pentru a nu da loc mai târziu la interpretări.

In ceeace priveşte instrucţiunile de amenajament, este drept că alcătuirea lor a cerut destulă muncă. Rezultatele însă n'au fost de loc strălucite, de oarece nu s'a realizat ceeace era poate în intenţia autorului.

Mai trebue să remarc că d-l C. P. Georgescu, referindu-se la legea de comercializare a partidului liberal, nu trebuia să repete atât de des şi insistent cuvântul «partid». Noi nu avem aici partide, iar preocupările noastre trebue să rămână totdeauna în afară de politica reprezentată prin diferitele partide (Aplauze).

D-l *C. P. Georgescu.* Dau cuvântul d-lui N. G. Popovici.

D-l *prof. N. G. Popovici.* Trebue să spun că această lege la alcătuirea căreia a lucrat şi d-l C. P. Georgescu, are meritele ei. Insă, ca orice activitate, poate fi criticată, fiindcă în definitiv fiecare om îşi are părerile lui.

Nu am să discut organizarea, ci concepţiile, de aceea de acord cu d-l Antonescu, spun şi eu că nu e bine să legăm activitatea noastră de partide. Intre zidurile acestei case, o singură politică trebue făcută: politica pădurilor (aplauze).

Suntem în faţa unei legi noui şi datoria noastră este ca pe cât puterile ne permit, să facem ca ea să se aplice, pentru ca astfel să ajungem la progresul silviculturii româneşti şi la sporirea valorii acestei bogăţii.

Acum ne preocupă chestiunea amenajerii pădurilor. Cred că cea mai bună soluţie în această chestiune este alcătuirea la centru a unui serviciu, care să dea directive. Efectuarea amenajamentelor să se facă de comisiuni permanente, conduse de şefi cu experienţă şi capabili. La alcătuirea acestora în ceeace priveşte îndrumările, concepţiile, idealul ce se urmăreşte, trebue să se ia în prealabil avizul agentului de execuţie, care le va aplica.

Să nu se uite că amenajamentul se bazează pe ştiinţa silvică, dar întocmirea lui este o artă.

Precum architectul îşi bazează planul său pe rezistenţa materialelor, iar transformarea acestuia într'o operă este chestiune de artă, tot aşa şi ştiinţa amenajamentelor care creiază un plan de exploatarea şi cultura pădurii pentru o durată aşa de lungă, este tot o artă.

S'a vorbit de specializare. Ţin să fac o mărturisire. In viaţa mea am avut groază de două lucruri: de specialist şi de prost. Inţeleg prin specialist pe acela care în afară de meserie lui, nu ştie altceva nimic.

Să nu ducem specializarea la extrem. Pentru amenajist înţeleg ca el să fi trecut prin practica silvică, pentru a nu se ajunge la situaţii ca în trecut, când aceste lucrări le făceau oameni care habar n'aveau de ele.

Rostul pădurii este să aducă două feluri de folosinţe: materiale şi imateriale. Amenajistul trebue să ţină seamă de aceste lucruri, cari prin aplicarea lor conform ştiinţii noastre, anulează dispoziţiunile unei legi de ordin public. Principiul raportului susţinut, aplicat la păduri care nu aparţin Statului, este un prejudiciu adus dreptului de proprietate.

Pentru un particular proprietar de pădure, valoarea acesteia nu reprezintă un capital de care poate dispune atunci când are nevoe. Dacă, de exemplu, acesta şi-a conservat pădurea cu scopul ca atunci când îşi va mărita fata să-i poată constitui o zestre din valoarea obţinută prin transformarea pădurii în bani, legea nu-i permite, pentru că pădurea mai are şi alte scopuri de cât de a constitui un izvor de venituri materiale. De aceea această proprietate trebue să treacă în patrimoniul Statului.

La pădurile comunale din Franţa, există o soluţie care să împace ambele interese. Acestea sunt puse absolut sub administraţia organelor silvice de Stat. Această administraţie are însă o grijă. Păstrează un sfert din posibilitate pentru ca, comuna la 20 ani să dispună de un fond, cu care să-şi poată acoperi eventuale nevoi de ordin bănesc.

In regulamentul care se va alcătui, trebue să se ţină seamă de toate aceste lucruri, având ca principiu general naţionalizarea pădurilor şi trecerea lor în stăpânirea acelui proprietar care poate satisface toate aceste necesităţi.

Acesta este idealul către care trebue să tindem (aplauze).

D-l *C. P. Georgescu.* Ţin să dau o lămurire. N'am înţeles să fac politică când am vorbit de legea dela 1923; în continuare dau cuvântul d-lui prof. V. N. Stinghe.

D-l *prof. V. N. Stinghe.* D-lor, eu îmi circumscriu puţin tema. Nu îmbrăţişez chestiunea vastă a amenajamentului în general; mă voi referi numai la acela al proprietăţii particulare, pentru care legea a prevăzut „oficii de amenajare".

Problema este delicată şi trebue considerată cu toată atenţia. Aici nu interesează numai technica, după care se vor efectua aceste amenajamente, ci şi condiţiunile formalistice ce vor preceda întocmirea lor.

De felul cum se vor soluţiona aceste 2 aspecte ale problemei depinde ca, pe de o parte, să se aducă un folos pădurilor înşile, să fie ferite de ruină, pe de altă parte să se ferească de ruină prestigiul corpului silvic. In special acest din urmă punct îmi dă îngrijorări şi de aceia încep prin a-l desvolta pe el.

Amenajamentul pe care-l facem pădurilor particulare este primul contact al particularului cu technica silvică, este prima ocazie a particularului să cunoască aspiraţiile unei discipline ştiinţifice şi preocupările unui corp de intelectuali. Şi fiindcă întocmirea amenajamentului, pe care în fond nu-l doreşte şi al cărui folos nu-l poate totdeauna aprecia, impune sarcini materiale, trebue prezentat proprietarului de păduri într'o atmosferă de perfectă curăţenie procedurală.

De aici o primă recomandare pe care o fac şi a cărei realizare o cred absolut necesară: să nu existe nici un raport direct între proprietarul de păduri şi inginerul amenajist, nici un raport negustoresc bine înţeles. Să-i fie dată posibilitatea, celui interesat a avea o astfel de lucrare, să se adreseze nu unui operator particular, ci unui oficiu public unde să intre cu conştiinţa că nu are nici o tocmeală de făcut; un oficiu pe care i-l pune la dispoziţie aceiaşi oficialitate care i-a impus amenajamentul, aşa în cât satisfacerea legii să fie uşurată; un oficiu serios care să nu vadă de cât scopul superior de ordin silvic şi care neavând nici o preocupare lucrativă să nu aibă nici nevoe de a face concesiuni asupra principiilor de interes general. Este, în ceea ce preconizez, mijlocul de a realiza o înălţare a corpului silvic în stima oamenilor şi amenajamente bune.

De sigur că pentru serviciile ce i se vor presta proprietarul va trebui să plătească. Dar această plată va trebui să aibă o normă judicios fixată, bine cunoscută celor interesaţi, fără fluctuaţiuni şi surprize. Ea trebue să fie o răsplată proporţionată cu munca efectiv prestată—aşa în cât să poată fi apreciată ca justă şi de cel ce trebue să o plătească. Ea fiind plata unui serviciu efectiv prestat, dar nu cerut, nu dorit, în nici un caz nu poate avea la bază considerentul calificării intelectuale şi profesionale a persoanei însăşi care face lucrarea, cum se întâmplă de ex. cu plata medicului pe care bolnavul îl alege, îl cere, îl doreşte pentru salvarea sănătăţii sau a vieţii sale.

In general, aşi înţelege ca Direcţia regimului silvic să ornizeze pentru lucrările mai mari echipe volante, iar cu cele mai mici să însărcineze chiar pe şeful silvic respectiv (al ocolului sau al judeţului). In tot cazul însă, aceştia fiind funcţionari de Stat sau eventual angajaţi de Stat (mă gândesc la pensionari, la cei din afara corpului cari ar voi să mai lucreze ceva) nu vor putea primi nici o plată în mână: plăţile să se facă la direcţia ministerială respectivă, care să dea chitanţă de sumele primite.

Şi iar în general — cum amenajistul va fi salariat al Statulu — nu înţeleg ca plata pe care va trebui să o răspundă particularul, să treacă mult peste cheltuelile de deplasare şi diurna zilelor întrebuinţate efectiv pentru lucrare.

Sunt dator o lămurire. Nu concep desfiinţarea amenajistului particular care lucrează pretenţios. Dar proprietarul de pădure să nu fie obligat numai decât să se ducă la el, să o facă dacă are bani de cheltuit şi dacă-l apreciază în mod deosebit. Să ştie însă, că lucrarea o poate face la timp şi cu cheltueli rezonabile, adresându-se oficialităţii, care lucrează după norme tot oficiale aşa în cât n'are nici rizic nici greutăţi la definitivarea lucrării făcute.

In altă ordine de idei sunt pentru simplificarea conţinutului unui amenajament şi pentru generalizarea întrebuinţării imprimatului.

N'am spus simplificarea metodelor, fiindcă de fapt ele nici nu sunt complicate — cele pe care le aplicăm noi—. Dar, e mult pedantism la scris. Ce voiţi mai simplu decât împărţirea pădurii în câteva parchete anuale şi tăerea în crâng? Nu este pedantism toată povestea și vorbirea care se face, de exemplu, pentru „alegerea exploatabilității" ca să ajungă în definitiv la un termen care n'are nimic a face nici cu considerentul technic, nici cu cel economic? Nu este agramatism profesional când facem afectații în crâng simplu? Ce sunt acele înșirări de „fapte fizice" și „fapte economice" când legea cere unui „regulament de exploatare" numai „asigurarea regenerării" și când concluzia unei lucrări de zeci de pagini uneori e că... 30 de ha — toată întinderea pădurii — se tae într'un an?

Și iar găsesc aici prilejul să reiau ideia fundamentală a acestei comunicări: nici un raport negustoresc între particular, proprietar de păduri și inginerul amenajist. Aceasta ne va duce mecanic spre simplificarea conținutului lucrărilor de amenajament, căci nu va mai fi interes de a justifica lucrarea cu număr de pagini, cu chenare liniate și cerneluri colorate spre a justifica pretenții ridicate de onorar.

In sfârșit amenajamentele — în speță regulamentele de exploatare — trebuesc să fie făcute cu o mai largă înțelegere a interesului proprietarului particular. Modul cum urmează să se satisfacă acest interes să nu fie lăsat să-l găsească fiecare amenajist în parte, trebue reglementat; dar regulamentarea, ea, să fie mai înțelegătoare. Lăsat lucrul la inițiativa amenajistului, — mai ales când acesta e direct plătit de proprietar — se împinge larga înțelegere dincolo de ceia ce e admisibil; devine o întrecere în a sabota legea, în a mistifica consiliul technic chemat să examineze lucrările și se transformă în sistemă de a lichida definitiv pădurile țării. N'am citit noi amenajamente de codru cu tăieri succesive la 2 ani interval? Nu se fac crânguri în păduri de 60—70 ani și ca să se consume farsa, se lasă rezerve? In pădurile brăcuite dela munte, când proprietarul după 15—20 ani voește să mai ia o piele de pe oaie, n'au scris unii amenajiști: „considerăm tăierea de însămânțare făcută și acum procedăm la tăierea definitivă"? Nu se prescrie adesea crângul în păduri bătrâne, care sunt arătate ca având în medie 30—35 ani, prin incalificabilul procedeu al adunării vârstei arboretului principal cu aceia a subarboretului și împărțirea pe din două? N'am ajuns să auzim afirmarea că cutare e un eminent amenajist, tocmai pentru că știe o infinită serie de trucuri ca să păcălească legea şi să ascundă consiliului technic adevărul? Că tocmai pentru această înaltă competinţă lucrările sale trebuesc plătite mai bine, bine de tot?

Această situaţie nu va înceta până când regulamente precise, fără echivocuri, concepute însă cu înţelegere pentru nevoile şi situaţia proprietarilor particulari, nu vor stabili precis modul cum urmează să se procedeze, aşa ca scopul legii şi ideia regimului silvic să iasă bine.

Probitate, simplificare de formalităţi, dispoziţiuni clare şi înţelepte — iată ce poate să ridice în aprecierea publicului şi amenajamentul şi pe cei ce-l fac. (Aplauze).

D-l *C. P. Georgescu.* Dau cuvântul d-lui P. Otin.

D-l *P. Otin.* D-lor, dacă iau cuvântul e că am fost provocat de o afirmaţie a d-lui prof. Antonescu, care spune că nu se împacă cu ideia ca amenajamentele C. A. P. S-lui să fie făcute şi aplicate de personalul Regimului Silvic. După explicaţiile date de d-l Georgescu, rezultă că noua Casă Autonomă îşi va alcătui şi aplica prin organele ei amenajamentele sale, care trebuesc numai să fie trecute prin Consiliul Technic dela Ministerul de Domenii. Părerea mea este cu totul contrară acestor dispoziţii. După cum spunea d-l prof. Stinghe, între proprietar şi amenajist nu trebue să existe nici o legătură. Este nelogic ca negustorul să-şi facă şi să-şi aplice singur amenajamentul; ori Casa Autonomă, prin spiritul ei, e negustorie aşa că nu este bine că i s'a lăsat această latitudine.

D-l *C. P. Georgescu.* Dau cuvântul d-lui Petcuţ.

D-l *M. Petcuţ.* D-le Preşedinte şi d-lor colegi, iau cuvântul provocat de ceiace mi se pare că ar fi nepotrivit cu realitatea din expunerea colegului Rodoteatu. D-sa spune: „se critică mult rezultatele amenajamentelor noastre, aceste critici ne impresionează şi pe noi, totuşi dacă le cercetăm mai de aproape constatăm că ele sunt nefundate, sau în orice caz, că aceste rezultate nu sunt atât de rele pe cât ar voi să ne dovedească cei cari ne cercetează gospodăria".

Mai departe colegul Rodoteatu afirmă că, dacă amenajamentele au dat ici şi colo rezultate rele, aceasta se datoreşte exploatabilităţilor adoptate.

D-lor colegi, eu nu sunt de acord nici cu prima nici cu ultima afirmaţie a colegului nostru.

Eu cred că amenajamentele noastre în majoritatea cazurilor au dat rezultate rele. Nu trebue să ne facem iluzii, trebue să avem curajul să privim răul în faţă, să ni-l mărturisim singuri, căci numai aşa îl putem analiza mai de aproape ca să-i găsim şi cauzele şi remediile.

Ştim cu toţii d-lor, colegi, că pădurile de stejar dela câmpie s'au transformat în păduri de carpin; cele de stejar cu fag din regiunea dealurilor, în păduri de fag, iar că la munte facem tăeri rase pe suprafeţe de sute de hectare într'un singur trup. Se pot numi acestea rezultate bune d-lor colegi? Eu cred că ele nu mai fac cinste anului 1930.

Pentru ca să iasă în relief cauzele care, după părerea mea, au determinat rezultate de care am vorbit, cu voia d-v., voiu analiza în treacăt etapele prin care au trecut amenajamentele. Nu vă speriaţi că n'am intenţii rele. Voiu fi foarte scurt.

Ştim cu toţii că amenajamentul s'a născut din teama ca pădurea să nu se epuizeze. Pentru a se înlătura această posibilitate, s'a început prin a se împărţi pădurea în suprafeţe de întindere egală, corespunzătoare cu numărul anilor pentru care voiam să ne asigurăm materialul, luând naştere cea mai simplă metodă de amenajament cunoscută în literatura germană sub numirea de „Schlagenteilung".

Intâmpinându-se greutăţi cu măsurarea suprafeţii, din lipsă de metode de măsurătoare cu instrumente precise, pe deoparte, iar pe de altă parte suprafeţele neavând pretutindeni acelaş volum, ceeace conducea la neegalitatea materialului exploatat anual, s'a recurs ceva mai târziu la determinarea volumului pădurii. Şi s'a împărţit acesta la numărul anilor pentru care se căuta a se asigura existenţa materialului.

Intr'o altă etapă silvicultorii, în afară de asigurarea posibilităţii, încep să se îngrijească şi de stabilirea unei ordini în pădure.

Metodele de amenajament, în spiritul dezideratelor de mai sus, posibilitatea strict susţinută şi ordinea desăvârşită în pădure, sunt sistematizate la începutul secolului al 19-lea. Ele prescriu un plan general care calculează şi fixează posibilitatea anuală pentru toată revoluţia şi impun ca tăerile să se facă una lângă alta, în aceiaşi direcţie, afectaţiile să formeze un singur trup etc.

Mai târziu amenajiştii şi-au dat seama că fixarea dela început a posibilităţii, pentru o întreagă revoluţie şi o succesiune desăvârşită a tăerilor erau dorinţe care nu se puteau realiza niciodată şi că încercările de realizare a lor, au costat mult pădurile.

In faţa acestor constatări, au născut metode noui, care au urmărit să asigure posibilitatea prin menţinerea şi sporirea forţelor productive ale solului şi au limitat succesiunea tăerilor la porţiuni mai mici din pădure de aceiaşi vârstă şi cu aceleaşi caractere.

Pe această cale, silvicultura a încetat de a mai fi strânsă în corsetul rigid al amenajamentului ; dimpotrivă amenajamentul urmăreşte necesităţile arboretelor.

Amenajamentele noastre, d-lor, se găsesc ori s'au găsit până ieri, în faza pe care am amintit-o, la începutul secolului al 19-lea. Facem amenajamente cu planuri generale cari fizează tăerile de regenerare în timp şi spaţiu în cuprinsul unei afectaţii care formează un singur trup, indiferent de starea arboretelor pe tot timpul unei perioade care de obiceiu este de 30 ani. Afară de cazurile unde s'au făcut tăeri rase, s'a aplicat pretutindeni codru regulat cu trei tăeri, în care tăerile s'au executat în primii zece ani în toată afectaţia, parcelă lângă parcelă; tăerile secundare au început în anul al 11-lea, urmărind aceiaş, ordine şi tăerile definitive au început invariabil în al 21-lea an şi ele tot în aceiaşi ordine.

In aceste condiţiuni nu putem d-lor să avem rezultate bune.

D-lor, ca să îmbunătăţim aceste rezultate, trebue să ne punem în cadrul ştiinţei moderne.

D-l *prof. P. Antonescu.* Nu este aceasta cauza, ci faptul că s'au tăiat păduri de stejar de 60 ani în crâng simplu.

D-l *M. Petcuţ.* Acesta este cazul pentru pădurile de crâng, dar noi vorbim pentru cele de codru. D-lor, cuvintele „ştiinţei moderne“ impun ca amenajamentul să fie la ordinul silvicultorului, nu sivicultorul la ordinul amenajamentului.

D-l *prof. P. Antonescu.* Nu, toţi şi toate au stat la dispoziţia politicianilor.

D-l *M. Petcuţ.* D-le profesor, afirmaţia această a d-voastră este un adevăr care ne este tuturor cunoscut, dar sunt şi cauze care se datoresc nouă pe care nu trebue să le ascundem ci să căutăm să le înlăturăm.

D-l *prof. P. Antonescu.* Toată lumea face tăeri rase deghizate.

D-l *M. Petcuţ.* Amenajamentul trebue să se acomodeze cerinţelor arboretului. Atât aveam de spus.

D-l *C. P. Georgescu.* Dau cuvântul d-lui C. Marinescu.

C-l *Coman Marinescu.* D-le Preşedinte şi iubiţi colegi. Nu eram hotărât şi nici pregătit să iau cuvântul în această adunare generală.

D-l Petcuţ însă, a adus aci o chestiune şi anume chestiunea degradării pădurilor noastre, pusă însă greşit pe seama amenajamentelor.

Eu d-lor, am făcut exact aceiaşi observaţie pe care a făcut-o şi colegul Petcuţ: că la coline s'a înlocuit stejarul cu fagul, iar la câmp s'au distrus pur şi simplu pădurile de stejar.

Insă aceasta n'am pus'o pe seama amenajamentului, ci tocmai, din contră, pe lipsa amenajamentului.

Legea din 1881, conţinea dispoziţiuni categorice în ceeace priveşte obligativitatea alcătuirii amenajamentelor. Aceste dispoziţiuni nu s'au tradus în fapt. Cu toată lipsa de mijloace, totuşi, pădurile trebuiau exploatate. Dar s'a găsit o altă formulă şi anume formula studiului sumar. Aceste studii sumare, d-le Petcuţ şi d-lor colegi, au ruinat pădurile noastre fiindcă nu s'au făcut aşa cum trebuie. S'a făcut pentru fiecare trupşor de pădure un studiu. Acesta însă trebuia făcut după ce se constituia pădurea în serii, iar la această constituire în serii, trebuia în prealabil să se determine starea şi vârsta arboretelor. Nu s'a făcut acest lucru şi aceasta cred că este cauza rezultatelor rele de astăzi.

Nu trebue să punem deci ruina pădurilor pe seama amenajamentelor, ci tocmai pe lipsa lor.

D-l *C. P. Georgescu.* Dau cuvântul d-lui prof. M. Drăcea.

D-l *prof. M. Drăcea.* Mă voiu ţine numai în cadrul general, fiindcă dacă este vorba să discutăm pe larg şi să adâncim această problemă, dacă vreţi e mai bine s'o facem în revistă — ştiţi că avem o revistă, care vă stă la dispoziţie —, scrîţi aceste lucruri căci ele se primesc cu plăcere, cu bunăvoinţă, dacă sunt bine scrise şi au sens. Desigur că toţi aveţi de spus. Sistematizaţi acest meterial la revistă.

Voiu vorbi pe scurt. A administra înseamnă a prevedea. Amenajamentul este esenţa prevederii, este o orânduire în timp şi spaţiu. M'a mirat atitudinea d-lui Popovici faţă de amenajamente, eu va spun: *păstraţi şi respectaţi prevederile acestuia.* E drept că amenajiştii fac câte odată din amenajament un ucaz, de aici consecinţe nefaste pentru păduri.

D-lor, vă aduc toţi profesorii din străinătate şi dacă vă vor da norme generale pentru pădurile noastre, eu plec de aici.

Astă vară am umblat două luni prin pădurile noastre, cu d-l consilier Fr. Gernlein şi când l-am dus într'o pădure dela Regna, tăiată ras, s'a îngrozit. L-am dus apoi printr'o pădure virgină, l-am obosit şi când s'a dat jos de pe cal, mi-a spus un proverb grecesc, din Odisea, care zice: „la baza tuturor lucrurilor a pus D-zeu oboseala şi sudoarea".

Noi nu putem să avem amenajamente durabile. Acolo unde s'au făcut, au fost luate de apă. In România totul fierbe şi trebue o intuiţie aproape genială pentru cei ce fac astfel de lucrări. Ce a fost reforma agrară din 1920? Ce este enorma presiune politică, care apasă asupra noastră? Ce este acest conflict nesfârşit dintre cultură şi exploatare? Noi ne comparăm continuu cu celelalte ţări şi ne mirăm de amenajamentele şi cultura lor. Acolo însă a fost întâiu silvicultură şi apoi au apărut nevoile. La noi totul a născut sub presiune. Să nu mai criticăm ceeace a fost ci să vedem ce putem face.

Administraţia C. A. P. S-lui să procedeze cam în felul următor:

1. O organizare sumară şi de primă etapă a amenajamentului.

2. Să crească o nouă generaţie de amenajişti.

D-l Antonescu a fost îndrumătorul întregii generaţii de amenajişti de până acum, pentru viitor să ridicăm o nouă serie dintre acei cari stau şi lucrează la pădure. Amenajistul trebue să fi văzut multe păduri, să înţeleagă bine vremurile şi să aibă o adâncă pregătire în exploatare şi industrializare şi mai ales în ştiinţele silvice vecine cu amenajamentul. Şcoala dă noţiuni suficiente, care trebuesc însă complectate cu experienţă şi practică indelungată. Amenajamentul trebue să fie un precipitat al celei mai complexe gândiri.

Intre D-vs stau amenajiştii viitorului, să vreţi să fiţi calificaţi şi vă vom da sprijinul. Dela d-vs aşteptăm amenajamentele care trebuesc generaţiii noastre (aplauze).

D-l *C. P. Georgescu.* Suspend şedinţa pentru cinci minute. La orele 11^{40} şedinţa se redeschide sub prezidenţia domnului Vice Preşedinte M. Drăcea.

D-l *prof. M. Drăcea.* Domnilor, în ordinea de zi chestiunea care urmează să fie desbătută este: *„Valorificarea pădurilor statului în raport cu noua lege"*. Un grup însemnat dintre domniile voastre mi-a cerut schimbarea ordinei de zi şi aducerea imediat în discuţie a *«Chestiunii salarizării»* Intreb dacă adunarea aprobă aceasta cerere (aplauze generale). Fiindcă dorinţa este unanimă dau cuvântul d-lui inginer Valeriu Dinu raportorul acestei chestiuni (aplauze).

D-l *Valeriu Dinu.* Domnule Preşedinte, d-lor colegi,

Inainte de a vă expune chestiunea pe care am avut onoarea să fiu însărcinat a o studia, vă anunţ că am primit din partea colegului nostru Cezar Gr. Cristea o foarte interesantă contribuţie.

Domnia sa, în referatul pe care din lipsă de timp nu vi-l pot citi în întregime studiază alte laturi ale problemei personalului silvic.

Importanţa propunerilor d-sale va atrage, de sigur, atenţia conducătorilor noştri, cu atât mai mult, cu cât de astă dată e vorba de revendicări cari nu cer sacrificii materiale.

Hotărârea Consiliului de a publica în „Revista Pădurilor" întreg material depus la birou, mă dispensează de o lectură complectă a referatului.

Spicuesc însă, principalele chestiuni ridicate de referent şi soluţiile ce d-sa propune [1])

In ceiace mă priveşte, studiind problema salarizării inginerilor silvici am alcătuit următorul referat pe care-l supun discuţii domniilor voastre.

---

[1]) Deoarece referatul e publicat în întregime (pagina 539) trecem peste citatele şi scurtele comentarii făcute aici. **Red.**

SALARIZAREA INGINERILOR SILVICI

Noua lege a pădurilor, în afară de multiplele chestiuni de politică forestieră pe cari le îndrumează spre rezolvirea impusă de ritmul timpului în care trăim, deschide categoric problema salarizării personalului silvic. Amintind că în toate timpurile şi după toate concepţiile, motorul, deci baza oricărei acţiuni a fost omul, precum şi că în cadrul preocupărilor noastre de acum, chestiurea «salarizării personalului silvic» este singura care se referă la acest nerv al vieţii economice, înţelegem imediat importanţa problemei ce ni-e dat să rezolvăm.

Dezideratul care timp de peste 70 ani (1853—1930) a reprezentat nu numai inechitatea unei remunerări, ci însăşi strigătul de revoltă împotriva înjositoarei stări de inferioritate în care corpul nostru a fost ţinut, astăzi, e din nou la ordinea zilei. Faptul că dispoziţiile nouei legi desfiinţează aşa numitele avantagii în natură, precizând că «personalul Casei Autonome a pădurilor nu va putea fi remunerat decât cu salarii şi participări la beneficii în bani» (art. 28), îndreaptă problema salarizării spre soluţionarea, la care tindeau constant toţi înaintaşii noştri.

E vremea ca acum, când pentru prima şi poate ultima oară, rezolvirea acestei chestiuni stă în mâinile noastre, s'o atacăm curagios şi să impunem o soluţionare justă şi demnă. De aceia, să vedem care a fost situaţia de ieri, care este azi şi mai ales, cum trebue să fie cea de mâine. Nu e timpul să facem un istoric detaliat al nenorocitei evoluţii a salarizării. Sunt însă necesare câteva puncte de reper.

Existenţa, la început neînsemnată, a Corpului silvic în cadrul Ministerului de Domenii (fie că pe vremuri acesta se numea Finanţe—Agricultură—Industrie—Comerţ şi Domenii sau numai Agricultură şi Domenii), a perpetuat din punct de vedere al salarizării o stare de inferioritate pentru ingineri silvici. Glasurile cari s'au ridicat pentru a protesta au răsunat în gol.

Primul moment important în istoria acestei probleme, apare în anul 1901 când silvicultorul şef D. Baiarolu a alcătuit un «Proect de lege pentru organizarea corpului forestier». In expunerea de motive, care însoţeşte acest proect, după ce autorul arată caracteristicile meseriei de inginer silvic şi aptitudinile intelectuale obţinute din studii serioase technice, necesare acestora, adaogă: «Retribuţiunea acestor funcţionari *a rămas aceiaşi de acum 30 ani,* cu toate că a tuturor celorlalţi, din celelalte administraţiuni ale ţării s'au dublat şi triplat». Şi mai departe: «Diferiţi domni Miniştri, cari s'au succedat la acest departament, au recunoscut că o asemenea stare de lucruri nu mai putea să continue şi au dorit fiecare să organizeze acest corp». Nu s'a făcut însă nimic.

Proectul, între alte chestiuni, propunea şi o modalitate de salarizare mai echitabilă. Iată ce spune autorul în această privinţă:

«Cât despre onorariile fixate prin prezenta lege, ele sunt destul de modeste. Pe când în alte administraţiuni maximum salariului se urcă la 1500 lei lunar, după cum este al Corpului technic cu care s'ar putea asimila personalul forestier, l-am limitat la 850 lei pentru gradul cel mai înalt prevăzut în lege, al acelui de inspector cl. I şi cum în acest grad numărul este cu totul restrâns, cei mai mulţi din funcţionari nu vor putea ajunge decât ingineri şefi cl. II, sau cel mult cl. I şi după 30 de ani de serviciu cred, că nu este exagerat ca ei să poată avea dreptul la o pensie pe baza salariului de 450—600 lei, atribuit inginerului forestier cl. I, pe când inginerul şef cl. I din corpul technic are 1000 lei».

«Nu trebue să omit că actualele salarii ale inginerilor silvici sunt mult mai mici chiar decât cele vechi, pe cari le aveau inginerii din Corpul technic înainte de 1895 şi pe cari le-au avut şi silvicultorii până acum un an».

Iată acum şi salariile pe cari D. Baiarolu le fixase în proectul său de lege:

1) Inspector general cl. I	850 lei
2) » » cl. II	750 »
3) Inginer-şef forestier cl. I	600 »
4) » » cl. II	500 »
5) Inginer ordinar I	350 »
6) » » II	300 »
7) » » III	250 »
8) Inginer stagiar I	200 »

Cu toate stăruinţele şi această încercare rămâne fără rezultat.

Proectul nu e luat în considerare şi chestiunea rămâne în faza anterioară. Mai mult chiar, legiuitorul găsind că lefurile pe cari Baiarolu voia să le mărească, sunt deja prea mari, prin legea din 6 Aprilie 1900, reduce retribuţia gradelor superioare încât acestea devin:

Inginer inspector silvic cl. I dela *700* la *600* lei
» » » » II » *600* » *450* »
» » » » III se desfiinţează.

Reprezentând grafic salariile inginerilor din Corpul silvic şi ale acelor din Corpul technic, obţinem diagrama de pe pagina următoare intitulată «Până la anul 1900».

Dintr'o simplă privire se vede cât de neîndreptăţiţi erau înaintaşii noştri faţă de colegii lor de studii şi serviciu.

Pe când limita noastră inferioară porneşte dela 200 lei salariu lunar a lor se află la 350 lei, adică cu 75 % mai sus.

Cu alte cuvinte leafa iniţiată a unui inginer din Corpul technic era egală cu aceia a unui inginer silvic care parcursese deja 4 grade, adică avea minimum 8 ani de serviciu.

Trebue menţionat faptul, că deşi în Corpul technic al Statului existau toate gradele ce cunoaştem, pentru concluziile noastre ne-am mărginit numai la cele inferioare. Lucru la care am fost obligaţi dealtfel şi de proporţiile clişeului, cari nu puteau depăşi limitele paginei.

Reprezentarea grafică s'a făcut luându-se o singură axă de referinţă, pe care am notat valori din 50 în 50 lei.

E, deci, dela sine înţeles, că alura dată curbelor nu are nici o importanţă, ea satisfăcând doar o condiţie de estetică a paginii.

Până la anul 1900.

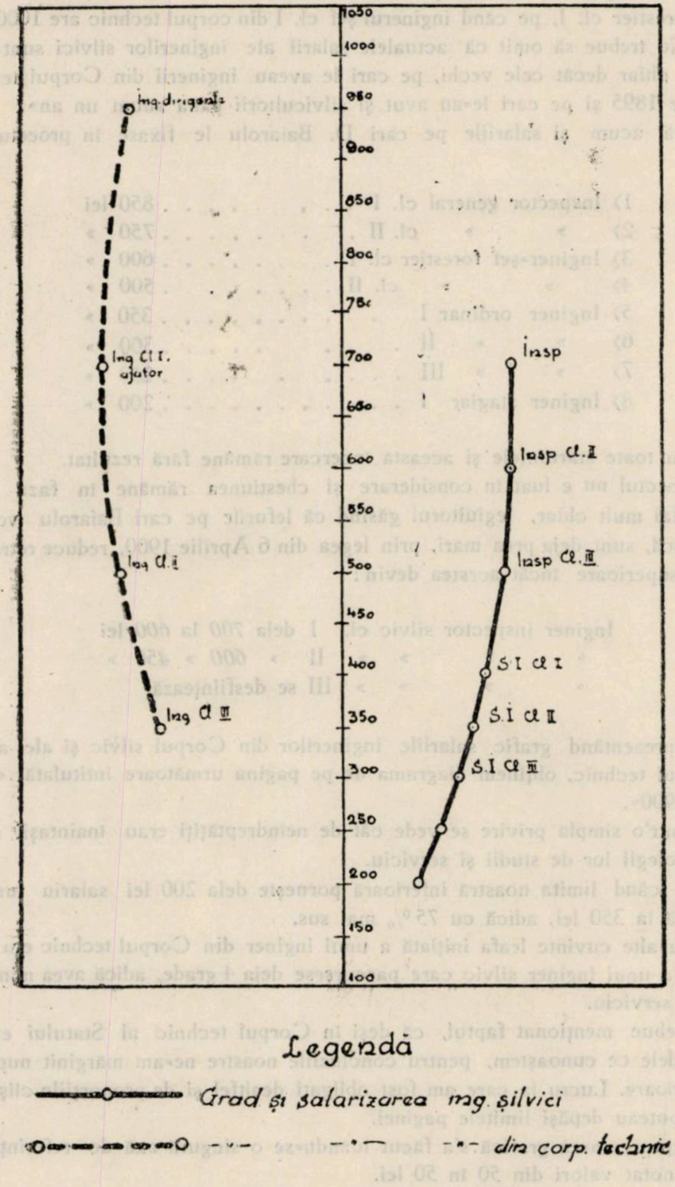

In anul 1901 legea reducerilor proporţionale micşorează încăodată aceste salarii, aşa încât:

Inginerul inspector silvic cl. I ajunge la *476* lei
» » » » II » » *375* »

Această lege se aplică şi diurnei, care era de 200 lei, reducând-o la *160*. Urmărind evoluţia salarizării găsim în bugetul Ministerului de Domenii [1] din anul 1903 la capitolul «Serviciul pădurilor» următoarele salarii, cari vor rămâne neschimbate până la 1907.

Inspector silvic clasa	I	476 + 159 (speze)
» » »	II	375 + 126 »
Silvicultor şef »	I	351
» » »	II	312
» » »	III	272
Silvicultor »	I	227
» »	II	183
» asistent		141

Abia în anul 1907 se recunoaşte oficial insuficienţa acestor salarii şi expunerea de motive a bugetului Ministerului de Agricultură, Industrie, Comerţ şi Domenii, cere mărirea lor la toate gradele şi evident, din raţiuni bugetare şi de politică economică, în special această mărire va fi mai sensibilă pentru gradele superioare.

Aşa încât în anul 1908 inginerii sunt retribuiţi astfel:

Inspector general silvic		650 + 150 speze
» silvic cl.	I	560 + 160 »
» »	II	475 + 160 »
Silvicultor-şef clasa	I	351
» » »	II	312
» » »	III	272
Silvicultor clasa	I	227
» »	II	183

O uşoară ameliorare aduce anul bugetar 1909—1910 ridicând salariile la:

Inspector general silvic	clasa	I	900
» »	»	II	800
Inspector silvic	»	I	650
» »	»	II	550
Silvicultor-şef	»	I	400
»	»	II	350
»	»	III	300
Silvicultor	clasa	I	250
»	»	II	200

---

[1] Vezi «Revista Pădurilor» anul 1903.

Ajungem, astfel, la fondarea Casei Pădurilor, în anul 1910. Primul buget al acestei administraţii deşi era aşteptat ca o bună ocazie de îndreptare a răului tratament pe care l-am văzut, a risipit toate speranţele. Noua organizaţie consfinţea vechea situaţie. Că aceasta era grea şi inechitabilă se vede din următoarele cuvinte ale lui Ionescu Zane: «Personalul este neplătit în mod potrivit faţă cu serviciile ce i se cer şi cu vechimea în serviciu. Luând în vedere salariile din celelalte corpuri constituite în Stat şi cumpănindu-le cu cele de grade similare din Corpul silvic, o nepotrivire straşnică se observă. Un căpitan e plătit cu 460 lei. Un silvicuitor cl. I, grad echivalent celui de căpitan, este plătit cu 250 lei leafă» 1).

Sub noul regim, până la declararea războiului, nu intervine decât o singură modificare, introducerea unei noui scăderi a diurnelor.

O dispoziţiune fixează suma de 100 lei pentru inspectorii generali silvici (cl. I şi II), 150 lei pentru inspectorii silvici (cl. I şi II) şi 100 lei pentru ceilalţi. Mai târziu, tot în acest interval, se face o mică majorare a salariilor inginerilor de grade inferioare.

Silvicultor-şef.cl.	I	500	dela 450 lei
» »	II	450	» 400 »
» »	III	400	» 350 »
Silvicultor »	I	300	» 250 »
» »	II	250	» 200 »
»	asistent	200	» 175 »

In timpul răsboiului o ordonanţă a Guvernatorului militar al Bucureştiului reduce salariile tuturor funcţionarilor publici, deci şi ale silvicultorilor.

Astfel că acestea devin:

Ing. inspector general	cl. I	630 + 50	(diurnă lunară)
» » »	» II	570 + 50	» »
» » silvic	» I	480 + 75	» »
» » »	» II	420 + 75	» »
Silvicultor şef	cl. I	390 + 50	» »
» »	» II	360 + 50	» »
» »	» III	330 + 50	» »
Silvicultor	cl. I	270 + 50	» »
»	» II	220 + 50	» »

După răsboi o mişcare de revendicări de această natură, justificate desigur, nu putea să aibă ecou şi mai ales nu găsea terenul propice unei realizări practice. In afara dificultăţilor de ordin extern, se mai adaoga şi lipsa de coeziune şi autoritate a Corpului silvic.

Abia în anul 1920, cu prilejul întocmirii proectului de buget al Ministerului de Domenii (luna Martie) rândurile se strâng şi ia naştere un documentat memoriu asupra revendicărilor Corpului silvic.

---

1) Despre modul cum s'ar îndruma serviciul silvic al Statului. «Revista Pădurilor» 1911, pag. 171.

După cum se vede în tabloul de mai jos, situația salariilor inginerilor silvici în comparație cu ceilalți colegi ai lor se prezinta în ultimul grad de mizerie.

Corpul silvic

Inginer silvic asistent	. . . . .	390	lei lunar
» »	cl. II . . .	540	» »
» »	» I . . .	615	» »
» șef	» III	755	» »
» »	» II	825	» »
» »	» I . . .	895	» »
» inspector	» II . . .	1035	» »
» »	» I . . .	1175	» »
» » g-l	» II	1315	» »
» » »	» I . .	1455	» »

Inginerii din Corpul technic

Inginer asistent		715	lei salar plus	250 lunar
» ordinar cl.	III . . .	735	» » »	300 »
» » »	II . . .	875	» » »	300 »
» » »	I . . .	1075	» » »	450 »
» șef »	II . . .	1285	» » »	450 »
» » »	I . . .	1675	» » »	500 »
» Insp. g-l	II . . .	1935	» » »	500 »
» » »	I . . .	2355	» » »	500 »

Inginerii hotarnici

Inginer hotarnic cl.	III . . .	615	lei lunar
» » »	II . . .	755	» »
» » »	I . . .	895	» »
» » diriginte	II . . .	1035	» »
» » »	I . . .	1245	» »

Topometrii

Un ajutor topometru cl.	III	are lunar	400 lei
» » » »	II	» »	500 »
» » » »	I	» »	600 »
» operator » »	III	» »	615 »
» » » »	II	» »	755 »
» » » »	I	» »	895 »

Desenatorii

Un desenator cl. III are lunar 390 lei
» » » II » » 465 »
» » » I » » 540 »

Nu numai leafă de foamete ci chiar o dureroasă degradare, pentru cei mai modeşti, mai idealişti şi mai devotaţi slujbaşi ai Statului.

Comparaţia pe care autorii memoriului, impuşi de situaţie, au fost obligaţi s'o facă cu desenatorii, dovedea nu numai haosul administrativ al ţării ci şi condamnab la nedreptate făcută an de an inginerilor silvici. Ministrul de atunci — D-l Ion Mihalache — intrat pentru prima oară în angrenajul complicat al vieţii de stat, străin de technica conducerii superioare, judecând cu mintea sănătoasă a ţăranului român, a înţeles şi în marginile posibilităţilor a îndreptat ce se putea şi cât se putea. Dau mai jos situaţia salariului dinainte şi după intervenţie.

Ing. insp. g-l	I	1455 lei înainte	1700 lei după
» » »	II	1315 » »	1500 » »
» »	I	1175 » »	1315 » »
» »	II	1035 » »	1245 » »
» şef	I	895 » »	965 » »
» »	II	825 » »	895 » »
» »	III	755 » »	825 » »
» silvic	I	615 » »	755 » »
» »	II	540 » »	615 » »
» asistent		390 » »	540 » »

Este desigur o îmbunătăţire însemnată dar încă mult depărtată de aceia care era necesară.

Nu se poate tăgădui că, în situaţia financiară de atunci, era foarte greu să se poată face mai mult.

In anul următor, inginerii silvici cer din nou repararea nedreptăţii ce de ani li se făcea.

După calculul de atunci, cu o sumă de 7 milioane lei se putea realiza echivalarea salariilor inginerilor silvici cu cele ale inginerilor Corpului technic.

Cu toate stăruinţele, abia se obţin 800.000 lei, cari vor mări lefurile inginerilor stagiari la 800 lei lunar. Iată ce primea, după lungi şi umilitoare intervenţii, gradul egal celui remunerat în Corpul technic cu 1250 lei lunar. Diagrama arată cum se prezintă în anul 1920 salariul inginerilor silvici faţă de cel al inginerilor din Corpul technic, Ofiţerilor şi Magistraţilor.

Am apreciat, că a ne compara cu aceste cadre de specialişti e just şi foarte natural.

Inginerul din Corpul technic are la bază acelaş studiu, aceiaşi ani de muncă ca şi un inginer silvic.

Oricare dintre noi, dacă ne-am fi activat la absolvirea şcolii militare, sigur că aveam cel puţin gradul de locotenent la vârsta când am intrat în Corpul silvic ca ingineri stagiari, iar dacă în loc de 5 ani la inginerie făceam 3 ani la drept, la aceiaşi vârstă eram judecători de ocol.

Anul 1920.

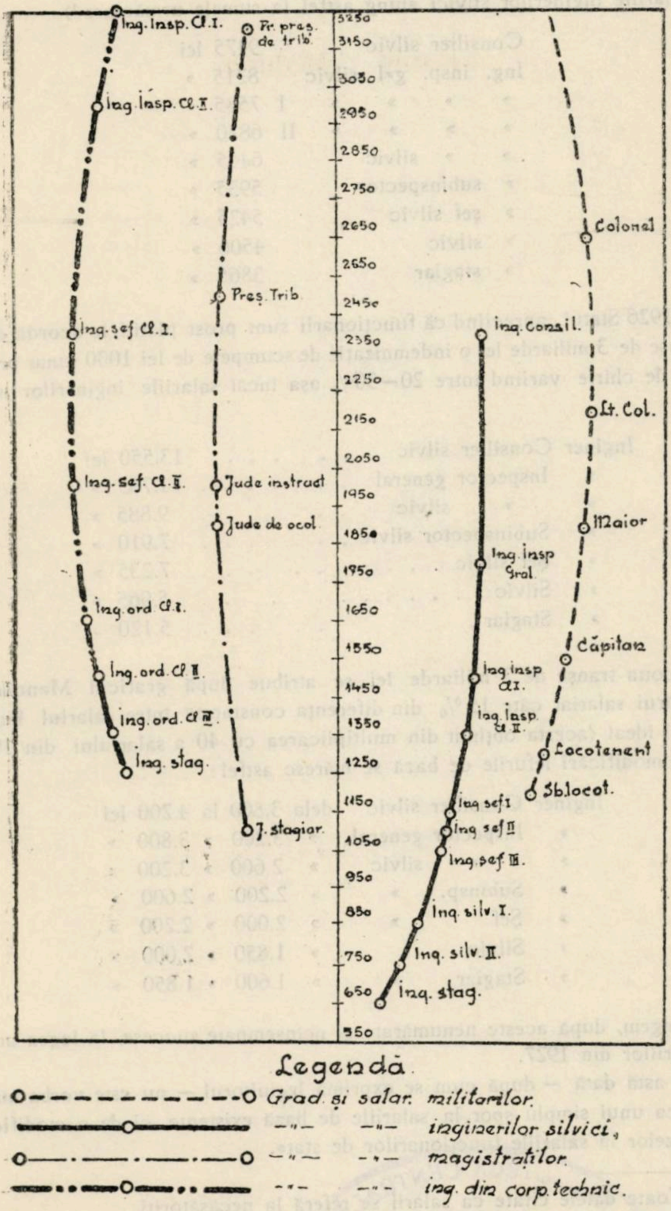
3250
3150
3050
2950
2850
2750
2650
2650
2450
2350
2250
2150
2050
1950
1850
1950
1650
1550
1450
1350
1250
1150
1050
950
850
750
650
550
Ing. insp. Cl. I.
Ing. insp. Cl. II.
Ing. șef Cl. I.
Ing. șef. Cl. II.
Ing. ord. Cl. I.
Ing. ord. Cl. II
Ing. ord. Cl. III
Ing. stag.
Pr. pres. de trib.
Pres. Trib.
Jude instruct
Jude de ocol
J. stagiar.
Ing. Consil.
Ing. insp Gral.
Ing. insp Cl. I.
Ing. insp. Cl. II
Ing șef I
Ing șef II
Ing. șef III.
Ing. silv. I.
Ing. silv. II.
Ing. stag.
Colonel
Lt. Col.
Maior
Căpitan
Locotenent
Sblocot.
Legendă
Grad. și salar. militarilor.
—"— —"— inginerilor silvici,
—"— —"— magistraților.
—"— —"— ing. din corp. technic.

Concluziile prea sunt la îndemâna fiecăruia pentru a le mai servi eu.

Nici chiar curiozităţile nu lipsesc.

Anii ce au urmat până la 1925, aduc noui îmbunătăţiri în ceiace priveşte salarizarea tuturor funcţionarilor Statului.

Salariile inginerilor silvici ajung astfel la sumele următoare 1):

Consilier silvic	9475 lei
Ing. insp. g=l silvic	8215 »
» » » » I	7585 »
» » » » II	6820 »
» » silvic	6445 »
» subinspector	5935 »
» şef silvic	5425 »
» silvic	4500 »
» stagiar	3865 »

In 1926 Statul, apreciind că funcţionarii sunt prost plătiţi, le acordă dintr'o primă tranşe de 3 miliarde lei o indemnizaţie de scumpete de lei 1000 lunar precum şi o cotă de chirie variind între 20—30% aşa încât salariile inginerilor silvici devin :

Inginer Consilier silvic	13.550 lei
» Inspector general	11.785 »
» » silvic	9.885 »
» Subinspector silvic	7.910 »
» Şef silvic	7.235 »
» Silvic	5.965 »
» Stagiar	5.120 »

A doua tranşe de 2 miliarde lei se atribue după graficul Manoilescu, adică fiecărui salariat câte 15% din diferenţa constatată între salariul bugetar 1926 şi cel ideal (acesta obţinut din multiplicarea cu 40 a salariului din 1916). Cu aceste modificări lefurile de bază se măresc astfel:

Inginer Consilier silvic	dela	3.800	la	4.200 lei
» Inspector general	»	3.200	»	3.800 »
» » silvic	»	2 600	»	3.200 »
» Subinsp. »	»	2.200	»	2.600 »
» Şef »	»	2.000	»	2.200 »
» Silvic	»	1.850	»	2.000 »
» Stagiar »	»	1.600	»	1.850 »

Ajungem, după aceste nenumărate şi neînsemnate succese, la legea armonizării salariilor din 1927.

«De astă dată — după cum se exprimă legiuitorul — nu este vorba numai de acordarea unui simplu spor la salariile de bază existente, ci de o modificare a însăşi bazelor la salariile funcţionarilor de stat».

---

1) Toate datele citate ca salarii se referă la necăsătoriţi.

BIBLIOTECA CENTRALĂ a „ASOCIAŢIUNII" SIBIIU

In ceiace ne priveşte, în Expunerea de motive a legii la pag. 59, vorbind de noi, d-l Manoilescu spune:

«Corpul silvicultorilor are o lege analoagă dar nu identică cu aceia a Corpului technic, iar gradele corpului nu păstrează aceiaşi succesiune şi aceiaşi nomenclatură cu gradele din Corpul technic. Am văzut însă că condiţiile de înaintare sunt tot atât de grele, ba de multe ori mai grele ca termene minime de înaintare decât condiţiile Corpului technic, aşa încât am putut lăsa neschimbată legea Corpului silvicultorilor».

Prin legea armonizării retribuţiunilor bugetare — anexa 6 — Corpul nostru e încadrat laolaltă cu inginerii din Corpul technic al Statului. Salariile fiind de tipuri cuprinse între 10 şi 23. Ar părea deci că mult dorita egalare cu ceilalţi ingineri s'a realizat.

Toată lumea care a comentat această lege a scăpat din vedere următorul pasagiu dela pag. 60 a expunerii de motive:

«In ce priveşte corpul technic al Statului, respectând situaţia de fapt creiată în salarizarea acestuia prin diurnele fixe prevăzute de legi şi astăzi suprimate, ţinând seamă de faptul că situaţiile câştigate în acest corp, sunt toate în baza unei selecţii determinate de o lege sever aplicată de decenii şi considerând că graţie salarizării prea modeste, acest corp nu-şi complectează azi locurile disponibile, am ajuns la o schemă de salarizare puţin mai ridicată faţă cu celelalte corpuri technice speciale organizate după acelaş principiu».

Acest «puţin mai ridicat» *înseamnă un grad mai sus, adică circa 3000 lei lunar în plus faţă de noi.*

Egalarea, spunea d-l Manoilescu, delegaţilor noştri, nu se poate face fiindcă noi (inginerii silvici) avem avantajii imense în natură, faţă de o biată diurnă a celorlalţi.

Ce însemnau însă avantagiile noastre — de maximum 20.000 lei anual — faţă de biata lor diurnă de 36 mii lei pentru gradul cel mai mic (3000 lunar) sau 72 mii lei ale inginerului Inspector general?

Iată misterele cari explică de ce cu toate intenţiile legiuitorului de a creia o stare de egalitate, s'a ajuns la o denivelare tot atât de însemnată ca şi înainte de anul 1920.

După diversele socoteli făcute pe baza acestei legi, salariile noastre devin:

Inginer Consilier silvic	33.400
» Inspector general silvic . . .	26.800
» » silvic	22.200 17.800
» Şef sivic	13.050
» Silvic	10.650
» » staglar	8.800

Acesta este, în punctele principale, trecutul, adică evoluţia salarizării inginerilor silvici dintru început până la 1 Ianuarie 1930.

Ca o completare e necesar să adaog câteva cuvinte despre trecutul celeilalte laturi a remunerării, — *diurnele şi spezele de transport* —.

Am notat deja câteva modificări aduse acestor diurne. Ele în general reprezintă echivalentul surplusului de cheltueli şi muncă prestate cu ocazia descinderii pe teren. Cu mici fluctuaţii aceste diurne şi speze au existat, uneori numai pentru gradele superioare, până în anul 1929 (valoarea lor varia între 200 şi 100 lei).

La acea dată, din motive de ordin bugetar, ele au fost suprimate, deşi făceau parte integrantă din leafă şi au fost înlocuite cu terenul de 5 ha dat pentru cultură fiecărui inginer.

Exploatarea acestuia producea pe atunci—scăzând toate cheltuelile—abia 400 lei anual, sumă ridicolă faţă de nevoile ce aceasta trebuia să acopere. Să nu uităm că în acest timp consilierii agricoli şi agronomii regionali au avut, pe lângă teren, speze de transport suficiente.

In acelaş timp colegii ingineri silvici dela Cooperaţie, pendinte de acelaş minister, primiau până la 2500 lei diurnă lunară. O situaţie specială — bună s'ar putea zice — a avut personalul serviciilor de ridicări în plan şi amenajeri, cărora dela 1912 până la 1927 li s'a acordat diurna prevăzută prin jurnalele Consiliilor de Miniştri.

Dela această dată încoace, lucrurile s'au schimbat în rău.

Iată cum expune colegul nostru, D-l ing. Ceauşu această chestiune în memoriul colectiv adresat anul acesta Societăţii Progresul Silvic.

«Deşi prin Jurnalul Consiliului de Miniştri No. 640 din 24/III/1928 şi în revenire şi complectare în Jurnalul Consiliului de Miniştri No. 243 din 25/II/1930 se fixează definitiv această diurnă, aplicându-se tuturor funcţionarilor publici cari se deplasează în interese de serviciu în afară de reşedinţă şi stabilindu-se quantumul proporţional cu salariul brut, în anul 1928 inginerilor din comisiunile de amenajeri şi ridicări în plan li se dă o diurnă redusă la jumătate (150 lei zilnic, Jn. 5059/928) în flagrantă contrazicere cu dispoziţiunile jurnalelor Consiliilor de Miniştri citate mai sus şi justificată, susţine ad-ţia C. P. prin insuficienţa fondurilor destinate acestor lucrări (art. 157 buget C. P.), fonduri în mare parte epuizate în campania de combateri a insectelor sub formă de primă de echipare şi diurnă în sumă totală de lei 7000 (Jn. 7872/928) mărind astfel diurna la 175 lei.

In 1929, deşi asiguraţi că nici un motiv nu pledează pentru reeditarea aceluiaş sistem în achitarea diurnei, conducătorii noştri, forţaţi de o cât mai urgentă punere în valoare a întregii avuţii forestiere au depăşit cu mult programul fixat, propunând spre ridicarea în plan şi amenajare suprafeţe mult mai mari, fără a se îngriji totodată de posibilitatea satisfacerii drepturilor legitime ale organelor de execuţie (diurnă şi primă de echipare). In consecinţă, diurna servită în anul 1929, inginerilor silvici din comisiunile de ridicări în plan şi amenajări a fost fixată de către D-l Ministru aceiaşi ca şi în anul 1928 (decizia Jn. 10941/929) dar achitate de către Ad-ţia C. P. numai cu 150 lei, deci în contrazicere chiar cu spiritul acestei deciziuni.

Faţă de această decizie comparând diurnele servite d-lor Inspectori, inginerilor silvici din alte servicii, sau chiar colegilor utilizaţi la alte lucrări sau chiar lucrări similare, constatăm o totală lipsă de normă şi echitate. Tuturor d-lor Inspectori silvici utilizaţi la supravegherea şi îndrumarea lucrărilor pe teren, li s'a servit diurna întreagă (Jn. 7816/929 şi 22725/928), colegilor utilizaţi de

Direcţia Exploatărilor, în vederea aplicării amenajamentelor li s'a servit diurna legală (Cârţişoara Jn. 7816/929 şi 22725/928), cum şi colegului Pavel Bozdog, utilizat la ridicări şi corecţiuni de torenţi i s'a servit pentru tot timpul diurna întreagă.

Toate lucrările arătate mai sus implicând aceleaşi cunoştinţe, aceleaşi titluri şi aceiaşi cantitate de sforţare fizică, cu oricâtă bunăvoinţă am căuta explicarea diferitelor aprecieri nu putem găsi alta decât bunul plac sau mai bine zis felul cum şeful serviciului pricepe şi impune punctul său de vedere, putând căpăta condiţiuni mai mult sau mai puţin avantagioase pentru executarea lucrării încredinţate. Cum bunăvoinţa şefilor noştri direcţi nu s'a manifestat decât sporadic, ne vedem forţaţi să renunţăm la această bunăvoinţă, cerând în schimb respectarea dispoziţiunilor legale.

In 1928 şi 1929 s'a invocat de Ad-ţia C. P. raţiunea insuficienţei bugetare, ca astfel să se justifice reducerea diurnei la 150 lei. Dovadă de inexactitatea celor susţinute, stă faptul că s'a servit diurna întreagă pentru anume lucrări, că s'au făcut virimente pentru lucrări ce nu intrau în prevederile articolului bugetar respectiv (aplicarea de amenajament la pădurea Statului Vaduri-Neamt) *şi ca o sfidare* s'a vărsat la economii suma de lei 60.000. Jn. 38/930».

* * *

Care este situaţia azi?

I. Din primul punct de vedere al *salariului pur*, nimic nou.

Suntem încă sub imperiul vechiului sistem care pleacă de la leafa bugetară minimă de 8800 lei lunar (inginer stagiar) şi ajunge la 33.400 lei (consilier silvic).

II. *Diurna*, deşi fixată din nou anul acesta printr'un jurnal al Consiliului de Miniştri (Nr. 243 din 25 Februarie 1930) după cum urmează:

La o retribuţie bugetară lunară de cel puţin **29.000** lei se acordă o diurnă de **600** lei pe zi.
» » bugetară lunară «brutto» dela **24.000 — 29.000** lei se acordă o diurnă de **500** lei pe zi.
» » lunară bugetară «brutto» dela **20.000 — 24.000** lei se acordă o diurnă de **450** lei pe zi.
» » lunară bugetară «brutto» dela **15.000 — 20.000** lei se acordă o diurnă de **400** lei pe zi.
» » lunară bugetară «brutto» dela **10.000 — 15.000** lei se acordă o diurnă de **300** lei pe zi.
» » lunară bugetară «brutto» dela **8.000 — 10.000** lei se acordă o diurnă de **250** lei pe zi.

Totuşi printr'o decizie ulterioară a fostului Administrator delegat al Casei Pădurilor diurna se fixează la 150 lei pe zi pentru ingineri, 100 pentru conductori, 50 pentru brigadieri, 30 pentru pădurari.

III. *Terenul* luat şi înlocuit printr'o sumă, zice-se, de 12.000 lei, adică 1000 lunar.

In plus, prin transformarea vechii administraţii în regie autonomă s'au ridicat şi reducerile pe căile ferate.

Aceasta e situaţia la noi, în timp ce salariile inginerilor celorlalţi se prezintă ca'n tablourile următoare:

TABLOU COMPARATIV

Nr. curent	Incadrări conform legii de armonizare Grade şi clase Corpul technic	Regia autonomă a monopolului (Tutun)			Casa autonomă a drumurilor			Regia conductelor de petrol			Regia P. T. T.		
		Salariu	Primă % %	Total	Salariu	Diurnă	Total	Salariu	Diurnă fixă	Total	Salariu	Diurnă fixă	Total
1	Inginer ord. clasa III	10.496	7.347	17.843	15.050	4.000	19.050	15.250	3.000	18.250	11.950	3.000	14.950
2	Inginer ord. clasa II.	13.552	9.486	23.038	18.650	4.000	22.650	16.600	3.750	20.450	15.200	3.750	18.950
3	Inginer ord. clasa I	16.268	11.387	27.655	21.900	4.000	25.900	31.050	4.500	35.550	18.750	4.500	23.250
4	Inginer şef clasa II	19.686	13.782	33.468	26.950	5.000	31.950	35.650	5.250	40.900	22.850	5.250	28.100
5	Inginer şef clasa I	23.604	16.523	40.127	31.700	5.000	36.700	—	—	—	—	—	—
6	Inginer inspector general cl. II	28.199	19.738	47.938	—	—	—	—	—	—	—	—	—
7	Inginer inspector general cl I	33.687	23.581	57.268	—	—	—	—	—	—	—	—	—

Salariile arătate în această rubrică sunt acele din cari s'au scăzut impozitele.

(Urmare)

Nr. curent	Incadrări conform legii de armonizare Grade şi clase Corpul technic	Regia P. A. R. I. D. (Minist. Domenii)			Ministerul Lucrărilor Publice şi Comunicaţii			Incadrările conform. legii de armonizare Grade şi clase	Casa Pădurilor Buget pe anul 1930		
		Salariu	Diurnă fixă	Total	Salariu	Diurnă fixă	Total	*Corpul Silvic*	Salariu	Diurna probabilă 1000 lei	Total
1	Inginer ord. clasa III . . .	11.950	3.000	14.950	11.950	3.000	14.950	*Ing. silv. stagiar .*	8.800	1.000	9 800
2	Inginer ord. clasa II . . .	15.340	3.750	19.090	15.600	3.750	29.350	*Ing. silvic . . .*	10.650	1.000	11.650
3	Inginer ord. clasa I	18.850	4.500	23.350	18.850	4.500	23.350	*Ing. şef silvic . .*	13.050	1.000	14 050
4	Inginer şef clasa II	—	—	—	22.900	5.250	28.150	*Ing S. insp. silvic*	17.500	1.000	18.500
5	Inginer şef clasa I . . .	—	—	—	—	—	—	*Ing. insp. silvic .*	dela 22.200 la 17.800	1.000	dela 23.200 la 18.800
6	Inginer inspector general cl. II	—	—	—	—	—	—	*Ing. insp. g=l. silvic*	26.800	1.000	27.800
7	Inginer inspector general cl. I	—	—	—	—	—	—	*Ing. cons. silvic .*	33.400	1.000	34.400

REGIA AUTONOMĂ C. F. R.

Ingineri Subşefi de secţie	Inginer şef de secţie Insp. technic Şef de birou	Subşef secţia technică Inspector principal	Şeful serv. technic Subdirector technic Subdirector control.	Dir. control. Director exploatare Insp. control.	Director	Subdirector general	Observaţiuni
Salariu + chirie=total	idem	idem	idem	idem	idem	idem	Fiecărui grad (serviciu) i se dă în **plus** diurna corpului technic conform gradului avut în acest corp.
Cl. III. 13.440 + 370 = **13.810**	16.980+440= **17.420**	20.930+560 **21.490**	31.400+680= **32.080**	33.770 + 760= **34.530**	42.930+880= **43.810**	—	
Cl. II. 15.520 + 400 = **15.920**	18.770 + 480= **19.250**	25.320 + 600= **25.920**	32.600+720= **33.320**	36 200+800= **36.900**	46.350+920= **47.270**	65.500 + 1000= **66.500**	
Cl. I. 16.980 + 400 = **17.380**	20.600 + 520= **21.120**	29.460+640= **30.100**	33.770+760= **34.530**	39.500 + 840= **40.340**	49.820 + 960= **50.780**	—	

DIURNA CORPULUI TECHNIC

Inginer ord. cl. III . .	3.000				
» » cl II	3.750	Inginer şef cl. II . . .	5.250	Inginer inspector g-ral cl. II	6.000
» » cl. I . . .	4.500	» » cl. I	5.250	» » » cl. I	6.000

Diurna acestora? Cea legală sau, mai mult chiar, ceva mai mare. Aşa:

1. Direcţia cadastrului şi P. A. R. I. D. din Ministerul de Domenii, în baza deciziei dela Jurnalul Consiliului de Miniştri Nr. 763 din 1929 măreşte diurna legală cu încă 70 %.

2. Casa autonomă a drumurilor măreşte diurna fixă dela 3000 lei lunar la 7000, iar în baza deciziei Nr. 4.078 din 29/II/1930 măreşte diurna zilnică la 350 lei.

* * *

Şi acum despre viitor.

Cert este, că prin art. 27 al nouei legi în care mişcarea noastră (a celor tineri) a putut impune cuvintele «retribuţie, indemnizări» [1], atunci când se va face statutul funcţionarilor C. A. P. S., *obligat* se va relua chestiunea salarizării, cu toate laturile ei adiacente.

Va fi — aşi spune mai bucuros este — va fi momentul ca inginerii silvici să se evadeze din calvarul economic al legii de aramă a lui Lassalle.

Căci mă întreb, ce a însemnat oare situaţia pe care v'am expus-o altceva, decât robia salariului de mizerie, care abia a putut permite inginerilor silvici să se cramponeze de viaţă, pentru ca la bătrâneţe să ajungă a fi înmormântaţi prin liste de subscripţie.

Recitiţi colecţia «Revistei Pădurilor» şi vă veţi înfiora de câtă mizerie şi jale a fost în acest Corp.

Da! idealism şi apostolat pentru pădure şi neam, înţeleg, dar mintea refuză să conceapă batjocorirea demnităţii şi martiriul fiinţei fizice la care 70 de serii au convenit, obligat sau nu, asta nu importă.

Azi, situaţia e de natură a nu permite nici un fel de ezitare.

Avem cu noi toate circumstanţele:

1. Vechile argumente cari se aduceau împotriva justelor noastre cereri au căzut definitiv.

2. Drepturile noastre, rezultate din studiile ce avem la bază, sunt perfect egale cu ale tuturor inginerilor din Corpul technic.

3. Principiile legii armonizării retribuţiilor bugetare, cari ne consfinţesc legal această situaţie, sunt încă în fiinţă, citez:

«Titluri egale dau drept de acces la funcţii echivalente beneficiind de tipuri identice de salarizare» sau:

«Toţi cei cari părăsesc băncile şcolii înarmaţi cu aceleaşi titluri să găsească în toate carierele pe care le deschide Statul situaţiuni quasi-egale sub raportul salarizării [2].

4. Legea de organizare a Corpul silvic prin art. 15 consfinţeşte egalitatea noastră cu inginerii Corpului technic» [3].

Regiile autonome au prevăzut, în ceiace priveşte salarizarea, norme cari dacă păcătuesc prin aceia că nu sunt identice dala o instituţie la alta, prezintă totuşi pentru ingineri siguranţa că în nici un caz nu vor fi mai slab salariaţi ca în Corpul technic.

---

1) Art. 27 din Legea pentru administrarea pădurilor.

2) Vezi expunerea de motive, pag. 113.

3) Legea de organizare a Corp. silvic din 24 Sept. 1923 art. 15.

Pentru a face şi mai sugestivă comparaţia dintre noi şi aceştia am reprezentat grafic salariile actuale dela 6 regii autonome, Corpul technic şi Corpul silvic.

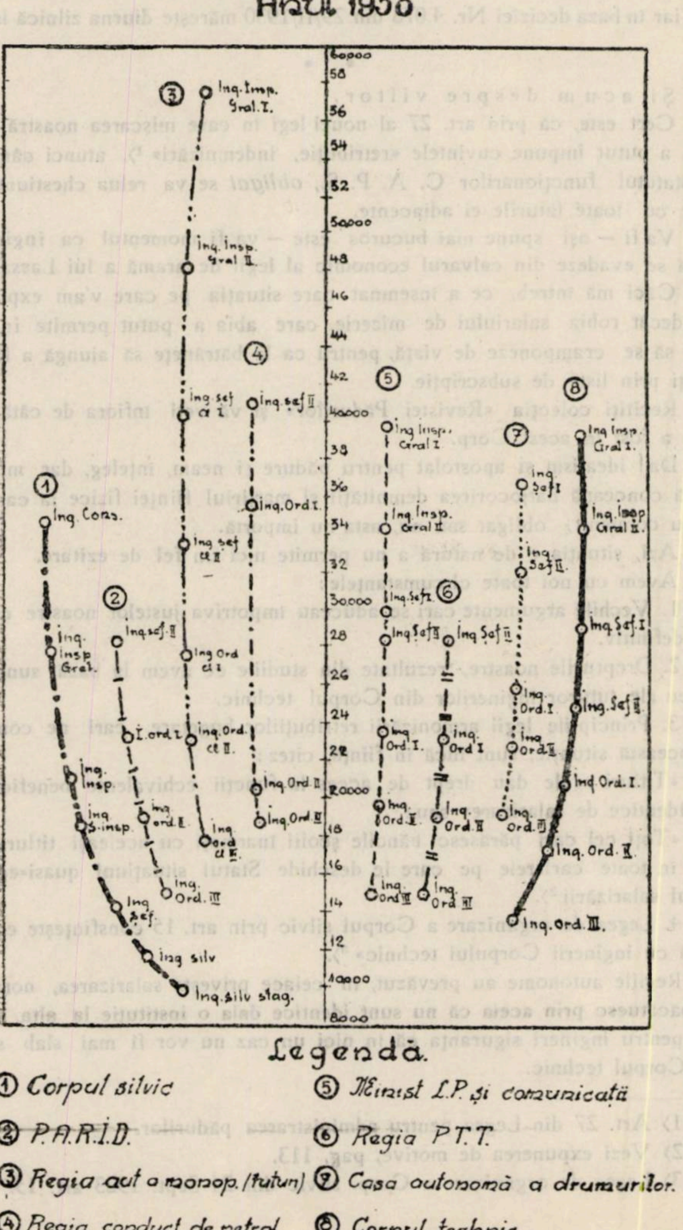

Liberi de orice sarcini, posesori de drepturi necontestabile, cerem celor cari decid de soarta noastră următoarele:

I. *Fixarea de salarii identice cu cele ale inginerilor din Corpul technic* (în care să se cuprindă şi diurna fixă a acestora), adică pentru:

	Total netto	
Ing. Consilier silvic	42.670	lei lunar
» Inspector g-l	36.645	» »
» Inspector	30.860	» »
» Subinspector	26.455	» »
» Şef silvic	21.975	» »
» Silvic	18.255	» »
» Stagiar	14.190 1)	» »

Acestea sunt singurile salarii cari ne pot aşeza în casta inginerească alături de foştii noştri colegi de studii. Ele reprezintă după cum se vede din diagrama anterioară minimum acordat inginerilor din ţara românească.

II. *Să se impună respectarea strictă a dispoziţiunilor Consiliului de Miniştri, cu privire la diurne.*

Se vor evita astfel, pe viitor, situaţiile triste de cari ne-am ocupat.

Iată cele două principii pentru cari trebue să luptăm azi. Câştigarea lor va pune apoi chestiunea de detaliu a deosebirilor între urbani, rurali, căsătoriţi, necăsătoriţi, etc. şi evident modalităţile de salarizare ale personalului inferior.

Cu aceste revendicări ne asigurăm independenţa materială, satisfacţia morală şi rangul social la care avem dreptul.

Dacă, cu toată situaţia de drept care după cum am văzut e total în favoarea noastră, se va ezita, adăugaţi ca un contra argument, organizarea tuturor regiilor autonome, cari după cum am văzut, sunt mult mai sus pe scara retribuţiunilor, decât locul pe care-l avem noi.

Adăugaţi, că lefurile pe care le cerem sunt inferioare celor acordate inginerilor dela regia etern deficitară a căilor ferate.

Sau, dacă vi se va răspunde că noua lege ne-a asigurat o participare insemnată la beneficii, răspundeţi:

Această inovaţie e atât de veche aiurea încât economiştii au avut timp s'o studieze suficient, ajungând cu toţii de acord că ea însemnează:

a) Reconcilierea muncii cu capitalul şi ridicarea demnităţii lucrătorului prin transformarea lui din instrument de muncă în asociat.

b) Creşterea producţiunii muncii prin stimularea activităţii lucrătorului şi interesarea lui la succesul întreprinderii.

c) Creşterea venitului lucrătorului prin adăogarea, la salariu obţinut, a unei sume care poate fi economisită deoarece o primeşte anual.

---

1) Salariile sunt considerate pentru necăsătoriţi.

d) Evitarea şomajului prin crearea unor legături permanente între patron şi lucrătorii săi [1].

Adică, nu ceeace noi, ca toată lumea de altfel, numim salariu. Acesta înseamnă pentru categoria noastră socială, echivalentul muncii consumate pentru a ajunge aici şi pentru a realiza ceva de acum în colo.

In fine, un ultim argument, este că: nu poate fi lăsată existenţa, situaţia şi demnitatea unui corp de specialişti la fluctuaţiile beneficiului unei întreprinderi comerciale.

D-voastră, d-le Preşedinte şi Consilier Ministerial, trebue să înţelegeţi câtă importanţă are această problemă pentru corpul nostru.

Rezolvarea ei aşa cum o propun, simplă pentru C. A. P. S,. odată terminată angrenează în acelaş sens, deci facilitează, situaţia colegilor dela Ministerul de Domenii.

Tineretul care s'a manifestat ieri, ca deplin conştient de rosturile ce-i incumbă, a reuşit cred, să unească azi în jurul acestei chestiuni toate vârstele corpului nostru.

«Ca şi în silvicultură unde «Codrul» cu esenţe şi vârste amestecate s'a dovedit cel mai bun tratament, tot aşa şi în societatea noastră e de dorit ca blocul masiv de azi, însumându-vă şi pe D-voastră, să ne aducă victoria pentru care au luptat atâtea generaţii».

Iar D-voastră, domnule Director general, marele idealist şi pasionatul meseriei silvice aveţi faţă de toţi ceilalţi conducători ai noştri un «à tout» în plus.

In afară de numeroasele ţări ale Europei pe cari le-aţi vizitat, a-ţi trăit un an în America, în acea lume a raţionalismului şi mai ales, a justeţii.

Atunci când soluţionarea problemei vitale pe care am avut onoarea a v'o expune azi, va cere părerea domniei-voastre spuneţi-o răspicat, aşa cum impune situaţia.

Impuneţi-o cu autoritatea domniei-voastre de pisc al ştiinţii noastre şi culme a administraţiei silvice, neuitând ce ştiţi de aici şi ce a-ţi văzut aiurea.

Cuvântul d-voastră nu poate fi decât acela pe care noi îl spunem azi după o matură chibzuinţă, un serios studiu şi în plus, o dureroasă experienţă.

Nu uitaţi în acel moment, că sunteţi capul administraţiei care a numit de curând contabili cu 12—14.000 lei lunar, în timp ce un inginer primeşte 7800 lei.

In mâinile domniei-voastre e soluţia celei mai importante probleme pentru Corpul silvic. Dovediţi că speranţele pe cari el de pune în d-voastră sunt pe deplin justificate.

Valeriu Dinu,
Inginer stagiar silvic.

Tot în această chestiune, s'au depus la biroul Adunării următoarele referate.

---

[1] Vezi Traité d'Économie, Ch. Gide.

PĂRERI ŞI SUGESTII

Pentru viitorul nostru Statut

Chestiunile enunţate sub punctele: 7, 8, 9 şi 14 în programul elaborat de Societatea «Progresul silvic», prin «Revista Pădurilor», comprimate apoi sub punctul 1 şi 10 din Ordinea de zi a Congresului nostru din acest an, fixează în linii mari cadrul unor probleme de interes vital pentru viitoarea noastră organizare şi cari, deşi cu titlu diferit, au profunde contingenţe, formând doar aspecte variate ale aceleiaşi chestiuni, sau «întreg armonic», ce s'ar putea numi: «Norme şi sugestii pentru viitorul nostru Statut viabil».

Repet doar titulatura acelor grupe, înlănţuindu-le: Salarizarea personalului administrativ şi silvic al C. A. P. S. (pt. 7); Consecinţele luărei folosinţelor în natură (pt. 8); Organizarea centrală a Direcţiei generale a C. A. P. S. (pt. 9) şi Contribuţiuni la alcătuirea Statutului personalului silvic (p. 14).

Cauze şi efecte — lumini şi umbre — concură spre acelaş ţel: o nouă mentalitate şi suflu de viaţă infuzat personalului silvic de toate gradele, motorului uman, singurul prin care se vor valorifica intens pădurile Statului, în vederea împlinirii programului trasat de cei ce deţin destinele noastre.

Noi nu ne putem aduce singuri ofensa de a clădi totul pe fundamentul materialist închinându-ne şi noi «viţelului de aur»; resemnaţi, tăcuţi, idealişti, aşa ne-a învăţat şi turnat în tiparul ei natura, în mijlocul căreia trăim izolaţi. Revendicările noastre au fost demne, nezgomotoase, având alt piedestal: mai multă lumină, precum cereau răzvrătiţii elevi ai Brăneştiului «de altădată» şi ridicarea noastră la rangul de factor social, vrednic de aceiaşi consideraţie, ca şi nobleţa Apusului sau ţărilor cu veche cultură şi tradiţie forestieră, aceasta fiind unica, suprema noastră năzuinţă.

Dar!... «tempora mutantur», evoluăm şi noi în ritmul vremii, a cărei poruncă nu o putem nesocoti, fără a fi înţeleşi greşit că focul «idealismului» nostru s'a stins.

Condiţiile tot mai grele de existenţă pe deoparte, pregătirea tot mai înaltă a nouilor serii ce se dedică «apostolatului silvic», pe de alta, dublate şi de considerentul că suntem un factor real de producţie, creatori de valori, iar nu numai consumatori, bugetivori ai Statului, acestea ne îndreptăţesc a ne spune răspicat cuvântul în problema organizării, ca şi a salarizării noastre juste, făcând să dispară anomalia de acum, când absolvenţii Politechnicei, colegi de serie ieri, intraţi în diverse ramuri technice, se văd atât de diferit salarizaţi, cu lefuri aproape duble.

S'a cerut integrarea noastră deplină în Corpul technic, recunoscându-ni-se şi echivalentul salar, sacrificând de bună voe acele «avantagii în natură» aşa zise, cu care eram ironizaţi ori învinuiţi mereu. Curba Manoilescu, în care se puseseră mari nădejdi, a fost un progres, un paleativ, dar nu a putut nivela diferenţele prea mari!

Nu posedăm suficiente date, spre a stabili prin diagrame şi tablouri comparative acest capricios joc al «hazardului» Caselor autonome dela Drumuri, C. F. R., P. T. T., R. M. S. etc. şi desigur o vor face cu competinţă cei din centru şi tânărul coleg referent Dinu.

Cu oricare dintre Casele autonome (regii) ne vom compara, e în defavoarea noastră; la Drumuri salariul aproape dublându-se față de cel al stagiarului nostru; variații menținându-se la toate gradele până la Consilierul silvic. Problema s'a mai pus în repetate rânduri; înaintașii noștri au dat și ei lupta în decursul vremii, arhiva și chiar «Revista Pădurilor» stă mărturie, fără ca totuși ei să fi cunoscut vicisitudinile de astăzi.

Și cu atât mai mult e strigătoare la cer disproporția, pentru cei eșiți din Politechnică având cultura la fel, pregătirea profesională temeinică, diferită numai în ce privește materiile de specialitate; iar odată intrați în corpurile pendinte de alte ministere, sau cu alte organizații, salarizarea e așa de diferită și în defavoarea noastră, de-ți este parcă rușine a spune exact unui interlocutor al tău «ce leafă ai» față de cultura și rolul social ce deții.

Să nu se uite: legile proporționalei, acele ale justei remunerări a muncii, care acum e codificată și protejată; p'ata suficientă, exclude tentațiile sau complectarea pe căi laterale, ilicite, a lefurilor de mizerie ale bugetivorilor Statului cu casă grea, copii etc., iar remunerația mică după buget; mândri doar de titlul nobil: salahori intelectuali!

Lucrările de punere în valoare, munca istovitoare ce va trebui să depună inginerul silvic ce pășește pragul vremii comercializărilor, adică a organizării și administrării pe baze comerciale a întreprinderilor și avuțiilor Statului, de zelul și conștiinciozitatea, priceperea sa, depinzând succesul nouilor reforme, el trebuind să fie: comerciant iscusit, administrator, industrializator unde e posibil, om de bursă și speculațiuni, pe lângă conservatorul de odinioară numit silvicultor; toate acestea dau dreptul la afirmarea pretențiilor unei remunerări suficiente, iar nu descurajante, refrenul devenind acel: «do ut des»!

Să se știe întâi cifra certă a salarizării, apropiată de a celorlalte regii autonome, fără a ne nutri cu baloanele de săpun... a himericelor «beneficii» la care suntem chemați ca părtași cu cota de 20 % care poate fi ceva, sau nimic depinzând și de generozitatea Ministrului de Finanțe și a alcătuitorilor bugetului.

D-l Subdirector general Ioan Petre într'un articol din «Revista Pădurilor» Nr. 2/930, comentează atât de clar această chestiune a salarizării, față cu participarea la beneficii, a personalului Casei autonome a pădurilor Statului. D-sa analizează magistral problema luării terenurilor de hrană și lemnelor în natură, răscumpărate în bani, acestea fiind cele 2 probleme acute, iritabile pentru noi: salarizarea și folosințele în natură.

Luarea terenurilor de hrană: cultură și fânețe, își are cântecul ei. Nu învinuim pe nimeni, dar nu se va nega rolul ce joacă de: «aport sau capital electoral», cum va fi scomptat de acei ce nu ne-au văzut vreodată cu ochi buni, asmuțind sătenii asupra pădurarilor umili cari dețineau aceste «rezerve», folosințe, cu riscul vieții lor. Dar repet iară să nu fim greșit înțeleși: nu aceasta a fost intenția legiuitorului și a Ministrului nostru. Imi amintesc cu groază și durere spectrul revoltaților de pe «țara Oltului» (Făgăraș), în deosebi la Porumbace și Sâmbăta, când sate întregi în iureșul alegerilor și sub mirajul vorbelor nesocotite ale puternicilor zilei, distrugeau conacuri, cantoane și plantații în care băgau vitele, ca și în petecul de teren pentru hrana pădurarilor câteva jugăre numai. «Prilej de fricţiuni şi agitaţii continui între săteni şi personalul silvic?! (da, şi nu!) apoi şi ca măsură de echitate, întrucât unii aveau terenuri iar alţii nu şi atât de diferite calitativ»... aşa e în expunerea de motive, la economia proectului de lege.

Inclin a sublinia mai mult pentru premiza a doua — întrucât nu era just să se compare venitul ridicol a câtorva jugăre teren sterp de pe ţara Oltului, cu cel depe Târnave, ori din Banat, când tu încasai circa 5—10.000 lei anual, iar colegii zeci şi sute de mii lei — numai din vânzarea vitelor ce creşteau. Disproporţia era evidentă şi strigătoare. Se poate oare trece cu vederea şi considerentul selecţiei sau rezervării lor pe sprinceană, fruntea bucatelor revenind d-lor inspectori de toate nuanţele din centru, Casa Pădurilor şi Direcţiuni, în baza unor simple ordine, curtoazia impunând aceasta şi nu odată rezervându-se chiar la mai multe ocoale. Cunosc cazuri, dovedite şi prin anchete că funcţionari abuzivi din Direcţie, cu tolerarea şefului instituţiei şi plantaţiilor, de care erau protejaţi, practicau acest «sistem» rentabil; puţinele terenuri, rezerve de Stat fiind încă prilej de favoruri şi plată a unor servicii ignobile la care se pretau unii, abdicând dela demnitatea lor Trist dar adevărat! «Nomina sunt audiosa et odiosa»!

Şi dacă pentru corpul superior silvic — inginerii în speţă — luarea acestor terenuri nu joacă rol prea mare, nici cantitativ — suprafaţa lor însumând circa 2500 ha (500 ingineri a 5 ha) — şi nici ca spor al salarizării doar o cotă prea mică 12.000 lei anual sau 1000 lei lunar; dar, pentru corpul inferior, marea armată a celor 7000 brigadieri şi pădurari, se schimbă cu totul, suprafaţa însumând 20—30.000 ha, aceasta primând chiar asupra salarului; ele constituiau—pământul şi lemnele—magnetul atractiv al tuturor fruntaşilor satului cari râvneau postul de paznic al pădurilor, îmbulzirea lor dându-ne prilejul unei selecţiuni între elementele solicitatoare de posturi. Pentru aceştia problema e vitală, rărind rândurile acelor ce năzuiau a fi brigadieri ori pădurari puşi vremelnic la adăpostul nevoii prin cele câteva ha de cultură şi păşune asigurându-le hrana vitelor şi copiilor lor şi lemnul necesar, fără preocupare de gerul iernei.

«Fă-mă domn!», cam aceasta era traducerea pretenţiei chiar şi a agenţilor electorali ce nu cereau alta, domnişorilor-protectori, decât să-l bage pădurar, sau fruntea frunţii în sat! Să lăsăm deoparte refrenul acelui zvon pe cale de acreditare: «Leafa-i mică, dar pădurea mare!»... amintind timpuri, mentalităţi şi năravuri ce trebue să dispară; să le alungăm ca pe un oribil coşmar; dar nu putem nesocoti importanţa reală pentru pădurari a acestei rezerve de viaţă, terenul fiind necesar şi pentru buna gospodărie ce trebue să existe în jurul cantoanelor silvice, ale acestor pusnici izolaţi de lume, înfundaţi în păduri şi cari consimt la exilul şi privaţiunile continui, trăind numai în mijlocul uzinei productive care e pădurea, păzind-o ca pe însăşi vederea lor. Aceste avantagii fireşti, plus mai buna remunerare, elimină tentaţiile, păstrând corectitudinea funcţionarilor.

Ce datorăm noi «politicianismului» nefast, care a viciat totul? Se ştie! Oare odată am auzit fiecare din noi argumentul marilor electori: «Să mi-l scoţi imediat pe pădurarul X!.. «De ce? că e agent bun, conştiincios, vrednic!» răspundeai tu. «Păi tocmai d'asta să mi-l iei de acolo; nouă nu ne trebue oameni prea conştiincioşi, nu=i vrea poporul!» Şi mai ales dacă nenorocitul era deochiat, bănuit ca simpatizând cu altă bisericuţă politică, atunci s'a ras! Pasămi=te a=l susţine tu, şeful de ocol, că zburai odată cu subalternii, colindând cele patru zări ale ţării! Doar n'o să se strice «popularitatea» vreunui fruntaş de dragul ideilor tale retrograde, ce ai altă concepţie despre funcţionar şi rolul său.

La ce se poate dar gândi noul numit şi încă acel mic «exponent» politic: să se închiabureascā, practicând orice mijloace ilegale, pentru că nu se ştiu zilele «regimului» cu care a venit şi cu care pleacă într'o bună zi, lăsând ruină în pădure şi cantoanele statului pradă mizeriei! Art. 28, cel cu pricina, fireşte nu=i exclude pe ei «a folosi măcar cu plată bunuri ale pădurii» luate la licitaţie, ori acordate lor. Ar fi acesta un corectiv al marei lovituri ce li s'a dat prin luarea terenului; deasemenea şi lemnele le vom cumpăra, plătindu=le regiei ca orice negustor onest, din un buzunar trecând în altul fiind, straniu, ajunşi în situaţia «cismarului fără de ghete», în clipa în care silvicultorii nu mai au nici lemnele cuvenite lor!

Mai ales celor ce locuesc permanent în pădure, să li se dea; să creem «buni gospodari forestieri, iar nu arendaşi de moşii sau economi de vite», chiar statul având interesul să=şi rezerve anumite bunuri — terenuri strict necesare pădurii — în jurul cantoanelor (construcţiilor) ce trebue să fie de sine stătătoare şi gospodării viabile.

Iar pentru pădurarul care e menit a fi exclusiv funcţionar şi acum când el evoluiază către lucrător, producător direct de venituri în noua etapă a regiilor comercializate şi i se cere a presta o muncă tot mai mare, hotărât lucru: salarizarea sa trebue revizuită şi mărită, evitând creiarea de venite nepermise şi stimulându=l a lucra cu tragere de inimă.

«Personalul liberat de sarcina acestor folosinţe în natură, îşi pune nădejdea în o salarizare armonică» păstrând caracterul de funcţionari publici, înlăturând tendinţa de tratamente inegale cu sporuri la leafă, în natură, isprăvind cu trecutul (principiilor) dela care noi «derogasem» aparent, nu însă ca un «favor» prea exagerat văzut de alţii şi nesocotindu=se atâtea alte avantagii şi în natură, şi pecuniare mai ales prin tantieme, diurne, deplasări etc., în alte ramuri tehnice, distanţându=ne enorm pe noi «al cărui paiu din ochi, era vizibil!»...

Să insistăm asupra acelei «participări la beneficii?..» Pielea ursului din pădure! Nimic cert! Va depinde de filotimia ministrului de finanţe (politician sau nu?!. dar om de cifre), de rebusul pe care nu=l putem deslega singuri noi: Ce vom produce? funcţie de valută, conjectura pieţii interne şi străine etc.

Avizul Consiliului legislativ: «e de părere că participarea la beneficii şi tantieme să se aplice numai celor ce n'au calitatea de funcţionar public» (iar noi o avem totuşi) şi se adaugă: «indiferent dacă sunt ori nu producători de venite, neputând atinge principiul uniform al armonizării salariilor, pentru acelaş grad ori funcţie, fără inegalităţi de tratament» Aşa se exprimă categoric Consiliul. (Vezi anexa la proect lege).

Totuşi, un punct câştigat: contrar acestui aviz, guvernul menţine şi această participare 20% din beneficiul net şi pentru terenul de hrană apreciind 2000 lei arenda pe ha cu destulă largheţe.

D=l Ion Petre trage o primă serie de concluzii juste:

a) «Să nu sperie pe nimeni această cotă de 20 %»,

b) «Avem dreptul a nu considera soluţionaţă definitiv problema salarizării, cu participarea aleatorie la beneficii şi plata echivalentului terenurilor».

Şi e un glas autorizat ce o spune categoric (dela un post prim de comandă), un exponent al tineretului în care se pun multe nădejdi. Timpul şi faptele vor pleda poate pentru noi! Dar ce reprezintă aceste adausuri la leafă? După un calcul total al d-sale revin la 5200 lei spor pe an sau circa 400 lei lunar. Cifră derizorie! Vor conveni toţi la aceasta. Fiindcă art. 30 şi 43 precizează: «beneficiu e numai ceiace va prisosi peste cheltuelile budgetare şi excedentul prevăzut la stat».

Răscumpărarea acestor terenuri, de stat, plătindu-ne nouă echivalentul lor în bani, angajează totuşi bugetul cu o cifră apreciabilă de 47$^1/_2$ milioane lei, dându-se: 500 lei pădurarilor şi brigadierilor, 750 conductorilor şi 1000 inginerilor lunar, cifră acoperită tot prin arendarea terenurilor luate din folosinţa personalului; nu e un spor real de venituri, intrând şi la cheltueli, dar comptează şi aceste 47 milioane din sporul de venituri 163 milioane, scomptat în buget.

Articolul d-lui Prof. P. Grunau (No. 3/930. «Revista Pădurilor»), cercetează această latură studiind: «Bugetul pe 1930 al C. A. P. S. venituri şi cheltueli». D-sa între altele condiţionează sporul eventual, de aplicarea progresivă a sistemului de exploatare şi valorificare în regie a pădurilor, deci dela extensiunea acestui sistem se aşteaptă sporul veniturilor înscrise în buget.

Şi d-l Grunau în articolul său mai are următoarele constatări (aprecieri)

«Exploatările în regie, presupun nu numai intensificarea muncii personalului existent, dar mai ales lărgimea cadrelor, personalul actual nu va mai fi suficient când vom avea grija întregii gestiuni technice şi implicit a valorizării produselor. Brigadierii şi pădurarii ce deţin un rol mic, dar nu de nesocotit, au 231 inşi. (Dar ce personal prevedea la ocoale Regulamentul S. S. E., ce nu s'a tradus în fapt decât ca muncă (îndatoriri!)

Cheltuelile personalului întrec cu 75 milioane pe cele din anul trecut! şi asta nu din un spor de personal, ci în urma avansărilor automate, remunerării schimbate a personalului (scăzut numeric) şi evaluării în bani a drepturilor naturale.

Reducţia personalului serviciilor de producţie este o mare greşală, ce se resfrânge direct asupra productivităţii lor; a decreta exploatări în regie şi a reduce totuşi personalul, e ilogic, un nonsens, personalul actual e insuficient şi nici utilizat raţional!

Ce promite bugetul nostru? Nimic! Ce se va realiza? Ce-o vrea D-zeu şi norocul!»...

Sunt unele adevăruri şi concluzii de care trebue să se ţină seamă!

«Regia; comerciantul, va trebui, crescând veniturile, să nu fie prea larg risipitor cu cheltuelile, şi ades una e'n funcţie de cealaltă, braţe multe, produc mult! dar cum? In era economiilor budgetare forţate, când s'au făcut pensionări în masă, când nu se admit noui numiri ci doar suprimări de posturi Şi personalul, hotărât lucru e insuficient pentru munca intensă şi controlul impus de regii şi punerea în valoare a tuturor produselor forestiere din masivele Statului, rămase pe alocuri cu posibilităţi acumulate, nevalorizate la timp şi depreciate;

iar munca trebuie just remunerată. Şi chiar dacă ni s'au luat dela C. A. P. S. trecând «Regimului silvic» pădurile administrate de Stat, aceasta însă numai «pro forma», în realitate lucrând tot cu ocoalele şi personalul actual asupra cărora noi punem în plus sarcina majorată pentru pădurile statului pe care le avem altfel gospodărite şi care vrând-nevrând trebue să producă!

Şi e locul să reamintim aici şi pretutindeni, ca o troiţă de răspântii, vorbele Ministrului I. Mihalache la congresul de anul trecut: «largă iniţiativă, dublată de severă responsabilitate», iată ce se va cere şi'n ce stă secretul succesului nouilor reforme. Motorul uman, impune ca asupra lui să se concentreze atenţia, selecţie, stimulare, retribuire. Do ut des!

Şi mai adăuga Ministrul de resort:

«Biurocratismul ucigător de iniţiativă, de conştiinţă şi demnitate, trebue să înceteze!» Apoi: «E mai preferabil sistemul de a se fura dela centru spre periferie, decât inversul. Sistemul şi uzul vechiu au distrus spiritul de iniţiativă, silvicii fiind victima acestor sisteme nefaste!» Şi în fine: «evadare din biurouri, stând cât mai des în pădure, cunoscând-o profund»...»

Epuizând aproape capitolul propriu zis al problemei «salarizării», cu complimentul ei: terenurile de hrană şi lemnele, sau «avantagiile în natură» şi care a fost bine şi la timp tratată în revistă de d-l Ioan Petre şi alţii, deschizând o ultimă paranteză doar asupra culanţei ce va trebui în plata speselor de transport şi diurne care nu se dau, ori prea tardiv şi pe sponci, făcând iluzoriu controlul inspectorilor respectivi şi prezenţa mai deasă în pădure a şefilor de ocoale, lipsiţi de mijloace de locomoţie, de bani şi scule (instrumente), solicitând toată atenţia asupra acestui deziderat al tuturor şi în concluzie repetând: competinţă mare direcţiilor, autonomie, iar ocolului centru de greutate, iniţiativă, zel şi chiar personalul inferior stimulat. Chestia terenurilor de hrană, încă nedefinitiv soluţionată şi vitală pentru corpul inferior silvic, plus a rezervelor de stat, ce vor trebui meţinute la cantoane şi în păduri pentru diverse alte lucrări, fără a epuiza tot stocul, pulverizându-le şi a remunerării echitabile, după tipul de salarizare al celorlalte regii autonome. Voiu trece acum la alte probleme aparent străine de chestiune, dar angajând tot viitorul nostru ca element de progres social - economic.

Insăşi vorbele citate adineauri ale d-lui Ministru I. Mihalache, sunt puntea de trecere, sau paseportul spre aceste chestiuni ce le vom expune cu mai puţină prudenţă şi mai mult curaj şi sinceritate, privindu-le ca un patrimoniu sfânt al meu personal şi al nouilor generaţii.

Stabilitatea sau inamovibilitatea noastră

Magistratura, corpul didactic şi alte profesiuni au cucerit minunate platose pentru siguranţa «individului - funcţionar», pe care-l consideră ca atare în întregime, iar nu fragmentat, nefiind îngăduit omului să se exprime liber, conştient de sine şi rolul său, fără a fi expus la sacrificarea alter - egoului bugetivor al Statului, din păcate!.. Asta e cazul nostru în speţă, titraţi cu câte două două diplome universitare, nu avem nici măcar garanţia modestului învăţător, ce este inamovibil, ce poate face de toate, chiar politică militantă, poate vorbi şi scrie, fără riscul de a primi firmanul «mutării în interesul serviciului!»...

<căci aşa se motivează doară!>, cu, ori fără anchetă, cu, ori fără avizul conform al consiliilor tehnic şi cel de disciplină <ghilotină>.

Inginerul e menit a juca rol decisiv în angrenajul social, disciplinând, conducând munca şi factorii de producţie. Mintea sa echilibrată de om al cifrelor, studiilor şi realităţilor, îl indică între factorii preponderenţi. Nu numai dintre maeştrii barei şi cuvântului s'au recrutat cârmuitorii, ci şi dintre oamenii rigizi şi tenaci, pozitivişti. Observaţi conducătorii Americii statelor civilizate. El nu se poate izola în «turnul de fildeş al înţelepciunii» prudentă până la laşitate uneori, ci trebue să se integreze curentelor vremii, evoluând în sistemul ideilor timpului, cu mers atât de accelerat astăzi, nerămânând surd la nevoile semenilor, ale Societăţii acaparate de mediocri, pseudointelectuali, ce nu au blazonul muncii şi valorii personale!!

Inamovibilitatea e cu atât mai necesară silvicultorului, care «trebue lăsat acolo în cercul său pentru bună gospodărire, pentru experienţă şi continuitate», <cum se exprimă textual tot d-l Ministru> noi lucrând cu termene lungi, iar nu ca în cultura agricolă şi celelalte cu producţie sezonieră ori anuală; agentul silvic să nu fie «un jidov rătăcitor», peregrin veşnic pentru curajul de a fi afirmat un adevăr, de a fi stăvilit o nedreptate, un abuz de autoritate, ori pentru greşita înţelegere de a nu se adapta mediului de servilism şi adulaţiune! «Interesul serviciului» sub care mască se ascund alte adevăruri: capriciile persoanelor ale şefilor căror nu le place culoarea ochilor tăi, tebue să ia sfârşit ori să însemne în adevăr «interes al profesiunii», care îl pune pe fiecare la locul său, unde e mai util şi odată apucat de treabă, să nu-l stingherească şi mute spre cele patru zări!

Un minimum de garanţie, o fixitate a agentului care de acum <va fi mai bine, ori rău, nu ştim încă> e aproape un angajat cu contract şi salarizat al «regiilor autonome» depinzând în primul plan de conducătorul acestora, credem necesar să se obţină.

O supapă nouă de siguranţă, eu unul o cred astfel, e şi faptul: «trimiterii la Consiliile de disciplină» numai de către Ministrul de resort <cum prevede noul proect de lege C. A. P. S.>, adăogat celei vechi: prezenţa magistratului de carieră, integru şi străin de corp, în fruntea consiliilor de disciplină, care vai! se ştie ce au fost: «instrumente de presiune şi tortură»... sub vechiul regim de tristă aducere aminte!

Fie-ne iertat a remarca şi alt adevăr dureros, lezant nouă: «prea mult poliţism şi pedepse» <în legile de organizare şi statut chiar>. Intr'un corp de elită cu superioară cultură şi conştiinţă profesională, disciplina trebue să fie: raţională, voită şi conştientă, ordinea fiind bazată pe: cunoaştere, încredere, stimă şi dragostea reciprocă dintre conducători şi conduşi.

Noi, hotărât, suntem pentru inamovibilitate, sau o mai mare stabilitate.

Şi totuşi vom expune argumente pro şi «contra» mai ales, spicuite din alte profesiuni şi reviste de specialitate.

Intr'un studiu referitor la: «Rezultatele exploatării căilor noastre ferate în 1928» din revista «Analele economice şi statistice», d-l inginer-şef Ioan Miclescu, directorul serviciului comercial C. F. R., o spune lapidar; vom cita textual ceeace ne interesează pe noi:

«Fiind administraţie de stat şi supusă prevederilor legii Statutului funcţionarilor, C. F. R. nu-şi nu poate selecţiona în deajuns personalul în scopul unei cât mai mari şi bune producţii, ci e nevoită să plătească o pletoră întreagă de slujbaşi fie supranumerari, fie necalificaţi, cari îngreunează budgetul, fără a da randamentul de lucru necesar, nici calitativ, nici chiar cantitativ.

Intr'o exploatare comercială (şi rog reţineţi aceasta), în care producţia e în aşa de strânsă legătură cu calitatea funcţionarilor ei, o inamovibilitate a funcţionarilor, în sensul strict al cuvântului, poate fi o adevărată pacoste!

In adevăr, în ad-ţiile de Stat supuse fluctuaţiilor şi mai ales intereselor politice, cari de cele mai multe ori nu sunt tocmai în concordanţă cu interesele ad-ţiei, inamovibilitatea funcţionarilor este necesară pentru a-i pune la adăpostul acestor fluctuaţii şi riscuri.

Dar într'o administraţie autonomă, în care interesele conducătorilor se identifică şi se confundă cu acele ale exploatării încredinţate lor, inamovibilitatea nu constitue decât un scut şi imbold la lene şi nepăsare pentru funcţionari şi adesea o piedică de a stimula şi selecţiona personalul, pentru conducători.

Numai cu ajutorul suprimării inamovibilităţii, ad-ţia c. f. r. va putea, pe deoparte, să înlăture din serviciu toate elementele ce constitue o sarcină, fără utilitate şi o descurajare pentru cei dispuşi să lucreze efectiv, pe de altă parte să stimuleze pe cei rămaşi în serviciu la a da maximul de rendement.

Nimic nu va fi posibil de realizat decât atunci când administraţia noastră va fi complect autonomă şi mai mult încă: în afara ori căror influenţe politice sau de partid! Orice organizare e bună când e bine aplicată, în caz contrar e doar o destrăbălare.

Se vorbeşte mereu în nouile legiuiri de «descentralizare», cuvânt magic, dar ce însemnează oare acesta?

Să nu ne facem iluzia că ajungem la descentralizarea dorită, prin crearea unui nou organ numit: «direcţie de exploatare ori direcţie regională».

Descentralizarea reală este în funcţie de elementele chemate să o aplice!

Şi dacă aceste elemente nu vor avea focul sacru şi pregătirea necesară, organele cari se vor crea, vor fi o nouă sarcină budgetară şi o întârziere pentru rezolvarea chestiilor şi execuţia ordinelor date de centru organelor executive.

Toată atenţia trebue deci îndreptată asupra cadrelor ce trebuesc educate şi selecţionate, să li se facă educaţie profesională şi o cât mai largă cultură generală.

Au trecut ca nişte furtuni, aşa zisele organizări şi reorganizări, mai curând: «deorganizări», cari au lăsat în urma lor un singur rod: o pletoră de directori, care nu-şi mai găsesc întrebuinţare şi alţii menţinuţi de ani, în virtutea inerţii şi complicatului angrenaj de interese şi toleranţă reciprocă, invizibil la suprafaţă.

Să nu se facă enorma greşeală de a nu se tria mai întâi aceştia, epurând conducerea şi nici să se creeze noui direcţiuni pentru a se da «satisfacţie» directorilor care azi nu au direcţiuni, ori sateliţilor politici.

Am fost nevoiţi să ridicăm la posturi de conducere, elemente cu foarte redusă cultură, orizont limitat şi fără pregătirea necesară, ascensiunea prea bruscă, anormală, ameţind şi dând «aere» nejustificate unora dintre aceşti prea fericiţi hazardului».

Nu vom contesta faptul că elementele de cultură technică sunt singurele indicate pentru serviciile tehnice ale administraţiei, dar ştiinţa căii ferate se învaţă numai în şcoala practică a serviciului executiv, trebuind grefată pe o cultură generală superioară a individului».

Inchidem citatul destul de extins! De ce am făcut-o? E oare deplasat în cadrul discuţiei vitoarei noastre organizări, regulamentului legei şi statutului viitor? Nu.

Recapitulând ca pentru noi, titulatura capitolelor, a problemelor existente şi în corpul silvic:

Selecţionarea personalului, pletora slujbaşilor nequalificaţi îngreuind bugetul, toată atenţia îndreptată asupra cadrelor, epurarea conducerii fără a face şi noi enormele greşeli amintite, pletora directorilor şi inspectorilor fără rost, ridicarea la înalte conduceri a elementelor dubioase ori sub nivelul cerut, intrate pe porţi laterale şi totuşi «aerele» dictatoriale ale acestor răsfăţaţi copii ai hazardului, (avem şi noi «faliţii noştri»! vorba lui Caragiale, fără a fi prea mândri de ei), autonomie complectă, acesta fiind un «ideal» în afara intereselor politice (de partide) şi descentralizarea largă, reală, nu numai ca «firmă», direcţii regionale, ocol, centre de exploatare pe care le avem şi noi, iar noua lege mai crează şi altele (vezi art. 21 şi 25).

Autorul art. citat, vede o pacoste în «inamovibilitate»: scut la lene, nepăsare şi piedică la selecţionare, credem însă, valabil mai ales la c. f. r. unde s'a preconizat chiar şi militarizarea.

Să nu se uite că astăzi nouile creaţii şi imperativul vremii sunt: asociaţiile profesionale, patronale, sindicatele sub diverse forme, pentru organizarea şi protecţia muncii.

Şi apoi, se pune punctul pe i: «Cultura generală» pe lângă cea de specialitate.

Amintim de un articol al distinsului inginer şi prieten al nostru, Mihai Manoilescu: «Rolul culturii generale în formarea concepţiei technice», care a fost şi obiectul unei conferinţe.

Specializare da, technician, bun profesionist, fireşte! diviziunea muncii, ca şi vastitatea ştiinţelor o impun forţamente, un dicton zice: «tout savoir, c'est ne rien savoir!»

Incepem a şti în clipa când ne dăm seama de ceeace nu ştim şi de vastitatea a ceeace a rămas în afara noastră trebuind să cunoaştem!

Viaţa nu e o excursie de plăcere în care să pleci fără bagaj, comod. Intâi vei umple sacul şi apoi cu sămânţa trudnic agonistă, vei eşi pe ogor, semănătorule, cu fiecare bob, menit jertfei sau rodului, împrăştiind şi făşii din propria ta fiinţă!

Cultură de specialitate profundă — totuşi fără o cât mai variată cultură generală, adapat la izvoarele clasicismului, ale filozofiei şi studiilor juridico-economice, pe care le impune şi vremea de altfel — vei fi întocmai ca liliacul care atunci când dă de mai multă lumină, este orbit, izbindu-se de pereţi, când a eşit din întunericul în care se simţea bine, ca şi specialistul evadat din celula specialităţii, in care poate excela chiar, fiind totuşi un om incomplet şi neconstituind un «ideal!»

Poate e numai un punct de vedere personal şi pentru care nu voi fi lapidat.

* * *

Se mai pune o problemă: relaţiile, interdependenţa între conducători şi conduşi. Vom spicui pentru aceasta, din un articol al unui alt vrednic inginer, scriitor şi amic al silvicilor, I. Andreescu-Cale.

Articolul său e intitulat: «Raporturile necesare şi suficiente între conducători şi conduşi», în «Buletinul societăţii Politechnice» pe 1929.

«Domeniul forţelor naturale a fost explorat şi exploatat atingând în unele direcţii cei mai înalţi coeficienţi economici.

Dar, una din cele mai minunate forţe, cel mai important agent de transformare al materiei şi energiei: forţa umană şi motorul uman ce valorifică această forţă, nu a făcut obiectul unei preocupări ştiinţifice atente. Se face dovada azi că modul de utilizare al acestei forţe lasă foarte mult de dorit, iar randamentul acestui motor este extrem de redus faţă de posibilităţile întrevăzute.

Problemele sociale preocupă lumea tot mai mult şi nu vom lipsi dela datoria noastră arătând mai ales latura socială a principiilor ştiinţifice. Dar dacă, oamenii de ştiinţă pură consideră ca o datorie să examineze repercursiunile sociale ale principiilor şi descoperirilor ştiinţifice, cu atât mai mult le incumbă această datorie inginerilor şi tehnicienilor, cari sunt în mod efectiv comandanţii legiunilor închinate muncii productive şi care folosesc aceste descoperiri în aplicaţiile lor practice, la producţiune.

Interesele conducătorilor de a transmite privilegiile obţinute, celor apropiaţi lor, chiar când nu întrunesc calităţile necesare, au determinat apariţia a o sumă de instituţii prin care să-şi consolideze poziţiile ocupate în erarhia socială, păstrând intacte privilegiile şi împiedicând o evoluţie normală.

Dar pentru a le face respectate aceste instituţii, a fost nevoe să le dea un suport ideologic, de unde necesitatea: religiilor, metafizicei, etc.

Care sunt raporturile necesare între conducători şi conduşi interesând pe ingineri la sporirea producţiei, garantând liniştita desvoltare a organismului social şi de Stat.

a) *Interesele conducătorilor.*

Majoritatea oamenilor nu muncesc cu ardoare, decât pentru a grăbi ceasul când nu vor mai trebui să muncească, dând muncii caracter de silnicie şi constrângere pentru asigurarea producţiei care e însăşi progresul, viaţa!

Iar pentru a da prestigiu funcţiei lor, o sumă de măsuri coercitive, suplinind lipsa calităţilor. Sunt suficiente aceste condiţii, numai atât cât nu distrug ei însişi puterea prin abuzul de ea!

Concentrând în mâna lor mijloacele de producţie: pământ şi capital, nu le-a rămas conduşilor decât: munca, pe care ei o închiriază, ori aşteaptă să moară de foame! Dela ei, toţi pretind!

Aici îşi au origina: exploatarea muncii prin cunoscutul: «Sweating System», ca şi mişcările generoase de primenirea teoriilor asupra condiţiilor de convieţuire socială armonică.

Teoreticianul «liberalismului» englez constată cu amărăciune: «Scara de remuneraţie a muncii descreşte pe măsură ce munca se coboară devenind tot mai grea şi penibilă». Apare asta şi în metodele de organizare ştiinţifică a muncii şi în Taylorism.

O bună repartiţie, se va realiza când munca prin constrângere, va evolua firesc către munca prin colaborare.

Prestigiul conducătorilor se reazimă pe: îndrăsneala, iniţiativa, stăruinţa în efort a lor, superioare celor ale conduşilor, dar se bizue şi pe lipsa de control din partea acestora!

«In uzinele Ford, nu interesează diplomele ori scrisorile de recomandaţie». (Pe Ford şi Mussolini îi consider ca sinteză a spiritului uman, geniali înfăptuitori şi reprezentativi ai epocei).

Prestigiul conducerii nu se susţine nici prin distanţa ce o stabileşte bogăţia irosită în lux, rafinat şi chiar desfrânat, nici prin disciplina exercitată cu silnicie, sau simboluri ce nu îmbracă şi calităţi reale.

«Dreptul nu e decât forţa care dăinueşte» spune Gustave le Bon.

b) *Interesele conduşilor.*

Cu dorinţi puţine şi lipsa de înţelegere a mecanismului social, singura lor năzuinţă a fost să obţină pentru munca lor doar strictul necesar unui trai omenesc.

Mizeria macină vieţile, desnădejdea aprinde revolte, durerea comună înfrăţeşte, leagă indisolubil.

Robert Owen zice: acordăm atâta grije motorilor neînsufleţiţi, ce n'am putea aştepta dela acelaşi tratament dat motorului însufleţit, fragment de Dumnezeire!

Condiţia necesară şi suficientă ce garantează liniştea internă şi paşnica desvoltare a producţiei este menţinerea acestui echilibru de forţe, îngăduind organizarea conduşilor pentru controlul şi stăvilirea abuzului conducătorilor.

Pe lângă conducători şi conduşi mai intervin şi:

c) *Interesele colectivităţii.*

Se cere o mobilizare a tuturor forţelor productive, consacrându-le şi sporind randamentul lor.

Dintre aceste forţe singură cea umană, ce le animă pe toate şi cea mai valoroasă, irosirea ei ori folosirea cu randament redus, constitue cauza profundă şi temeinică a mizeriei sociale şi cea mai mare vină pe care şi-o asumă conducătorii.

Cu ajutorul mecanicei şi prin analogie cu fiziologia şi psihologia s'a putut analiza modul funcţionării motorului uman, determinând influenţa structurii şi stării lui sufleteşti, asupra randamentului său. Aşa ştim să alegem pentru fiecare loc — omul potrivit — făcând din fiecare consumator şi un producător de valori.

Industria modernă a impus acest curios paradox, existenţa ei atârnă de buna stare a maselor şi de capacitatea de consumaţie ce este în funcţie de mărimea salariilor şi de câtimea de timp liber.

Ch. Gide spune după exemplul Americei: «munca va deveni mai puţin penibilă pe măsură ce oamenii se vor simţi mai bogaţi şi independenţi».

Condiţia necesară şi suficientă pentru a stimula activitatea conduşilor este: a le spori numărul cerinţelor, de a-i educa a fi prevăzători, propunându-şi noui scopuri tot mai îndepărtate, devenind consumatori zeloşi, întreţinând prin aceasta cererea şi producţia.

Cu masse sărace, lipsite de dorinţi, nu poţi întreţine viaţa unui Stat modern!

Pentru a intra în ritmul producţiei ţărilor civilizate, nu cerem să ne americanizăm, dar să ne însuşim metodele organizării ştiinţifice a muncii, educând sufletele pentru a le aplica aptitudinilor şi gradului nostru de desvoltare»....

<I. A. C.>

Sunt numai luminişuri, ce deschid gene de lumină, oferind minunate privelişti, sau oglindind păpăstiile trecute şi viitoare dintre conducătorii şi conduşi ce nesocotesc legile evoluţiei şi conlucrării armonice, a colaborării. Iar aceasta credem a interesa şi pe cei ce voesc succesul nouilor legiuiri şi organismului «C. A. P. S.» chemat a da lupta cu realităţi social-economice, pe lângă cele pur profesionale-forestiere.

Chiar Ministrul nostru I. Mihalache anul trecut la Congres, făcea apel la colaborarea tuturor de sus în jos, dar şi invers, cerea concursul individual şi ca Corp apreciind cuvântul sincer şi autoritar al «specialiştilor». Şi tot Exc. Sa, lăsa artei şi ştiinţei silvice rolul dificil dar frumos şi posibil de realizat, să armonizeze cuplul interesului profesional cu cel social şi de Stat, să găsim noi echilibrul cu agricultura-soră, fără a nesocoti interesul general, nevoile agriculturii şi creşterii vitelor, fără a dăuna pădurii şi viitorului.

Se va medita deci serios la chestiunea: raporturile dintre conducători, conduşi, şi colectivitate, pedeoparte, iar pedealta nu se va nesocoti motorul uman cel mai important. Chiar la economia proectului de lege aflăm scris:

«Personalul, motorul mecanismului de funcţionare, va avea un important rol de împlinit şi rezultatele bune vor fi în raport cu râvna lor. Iar pentru ca personalul să fie interesat la mersul exploatărilor i se acordă 20% participare la beneficiul net, pe lângă sporul de salar ca echivalent în bani al terenului cel folosea». <Chestiune de care ne-am ocupat în partea I.>.

Şi acum, spre fine, atingem doar în treacăt o faţetă sensibilă în care e însă o cauză importantă, vechea racilă a organizării noastre ce nu a ştiut să cultive caractere, energii reale, personalităţi formate, ci numai pe adulatorii, meschini, ce se strecoară tangenţial sau în virtutea «inerţiei»! Problema nevralgică este a avansărilor ce se fac, dragă doamne, după două criterii: *a)* la alegere. Cum?... Se ştie. Şi la vechime. Dar nici chiar acestea nu sunt respectate şi nu sunt rare cazurile când submediocrii au devansat pe colegi meritoşi, urcând ierarchia ciudată silvică!

Un singur lucru nu iartă lumea: să ieşi din clişeul comun, din făgaşul obişnuit, se apreciază nu creştetul semeţ, conştient de sine, ci grumazul ce duce povara laş ori inconştient.

Guvernul actual şi în speţă Ministerul de domenii, a săvârşit un act de echitate şi reparare, cerând revizuirea înaintărilor ultime şi a celor omişi, «victime» ale regimului odios de odinioară, ce avea oroarea personalităţilor şi în fiecare vedea un rival ce trebuia distrus şi a dispus inaintarea tuturora rectificând chiar vechimea şi erorile monstruoase.

Societatea «Progresul silvic» poate şi va trebui să aibă cuvânt şi în cadrul «avansărilor», precum şi la acordarea burselor de studii în străinătate.

Ar fi o îndrăsneală dacă pe lângă examenul actual, echivalent celor de magistraţi definitivi, ori de maiori, am cere un alt examen riguros pentru posturile de înaltă comandă şi acele corespunzătoare examenelor de «generali», impuse la noi pentru Inspectorii generali şi Consilierii silvici.

Aici să ajungă oameni cu vederi largi, capabili a emite un fir cardinal prin labirintul problemelor economice între care cele forestiere îşi fac loc tot mai accentuat, făcând educaţia şi a masselor, dar şi a factorilor conducători, începând astfel a trasà drumul viitoarei politici forestiere de Stat atât de nesocotită, inexistentă până acum!

In chestia «înaintărilor» sunt prea puţini, chiar dintre fruntaşii ajunşi la conducere, care să nu fi fost cândva sacrificaţi cu premeditare, urmăriţi, strivindu-le dorul de muncă prin persecuţii şi devansarea de cei mult inferiori lor însă dotaţi cu «facultăţi mimetice», aşà că nu mai insistăm! Ci, doar recomandăm atenţie şi dreptate, colegialitate sinceră în comisiile de avansări, Consiliul tehnic şi celelalte organe, prin care se pot distinge ori stimula energiile de viitor, motorul uman, centrul de gravitate al întregii probleme, ori cum ai privi-o! Un articol din «Buletinul AGIR» pe 1930, datorat d-lui Em. Anastasiu inginer, tratează: pregătirea inginerilor.

Din el se pot trage multe învăţăminte şi pentru secţia silvică din Politehnică şi pentru întreg corpul nostru.

Inainte de regenerarea pădurilor, trebue regenerarea caracterelor şi shimbarea mentalităţii conducătorilor şi conduşilor între care e un vid deplin.

Colaborarea experienţei înaintaşilor cu tâmple argintate, cu energiile tinere pline de viaţă, active, cu noui cunoştinţe şi vederi curajoase proectate asupra vieţei; bătrânii să nu fie ostracizaţi, dar nici să vadă duşmani, uzurpatori în cei ce urmează, stăvilind progresul.

Armătura, betonul, ori cărui corp solid este: solidaritatea profesională, conştinţa despre valoarea sa, de îndatoririle dar şi drepturile sale afirmate demn, energic, în ciasuri hotărâtoare. E ceva putred şi în Danemarca noastră şi la vremuri noui trebuesc oameni noui, înţelegând porunca lor şi grăbind evoluţia, liberându-ne de robia vechiului «blestem al călugărilor», smulgându-ne chiar violent din marasmul actual.

Sunt sugestii, meditaţii, asupra viitorului nostru statut viabil a organizării silvice de mâine, supuse aprobării conducătorilor şi colegilor.

In statutul nostru viitor, pus de acord şi cu Reg. S. S. Ext.—ce trebue revizuit şi ţinut seamă de ce prevedea el—şi cu statutul funcţionarilor, (deocamdată încă în vigoare), şi regulamentul de aplicare al prezentei legi, ce va intra în uz imediat, va trebui să se dea lupta cu realităţile, cu nevoile serviciului, nu izolat, ci în complicatul angrenaj social economic şi apoi de va învinge, modelându-se treptat pe alocuri, acesta va deveni adevăratul statut organic al Corpului nostru silvic, aşa cum l-am aşteptat, augur al unor vremuri noui mai bune!

Cezar Gr. Cristea
Ing. şef silvic

IN CHESTIUNEA SALARIZĂRII

Am ascultat cu multă plăcere, documentata cuvântare a d-lui inginer Valeriu Dinu, referitor la salarizarea trecută şi actuală a inginerilor silvici. D-sa a pierdut totuşi din vedere să discute situaţia inspectorilor de control din exterior dela direcţii, nevorbind nimic despre aceştia, deşi cea mai tragică situaţie o au aceste organe de control cu o mare răspundere chiar până acum şi cu mult mai mare şi reală răspundere statornicită prin noua lege de administrare a pădurilor Statului.

Se ştie că orice lucrare a ocolului nu trece prin direcţie la Casa Pădurilor până nu poartă pe ea formula consacrată «verificat pe teren şi în cancelarie» şi semnătura inspectorului de control respectiv. De asemeni tot în sarcina acestor organe cade executarea diverselor cercetări, constatări, anchete, etc., etc., cari fac ca inspectorul de control să fie permanent în deplasarea pe teren la cele 5, 6 sau mai multe ocoale ce are în control. Aceste deplasări se fac însă cu cheltuială multă şi se vor face mult mai greu acum când pretenţiunile sunt mai mari şi când reducerile pe C. F. R. s'au suprimat şi fiecare va trebui să plătească integral biletul călătoriei. Cei 1000 lei lunar în mediu sau 33 lei pe zi ce s'au dat până în prezent unui inspector de control sub formă de diurnă şi cheltueli de deplasare nu vor acoperi de acum înainte nici o simplă călătorie dela centru la ocoalelele mai depărtate de reşedinţă, căci numai biletul C. F. R. întrece uneori această sumă.

Acestea au fost dealtfel şi motivele pentru cari cei mai mulţi ingineri fug de această însărcinare.

De aceea îmi permit a atrage respectos bine voitoarea atenţie a celor ce vor avea a-şi spune cuvântul în această chestie şi în special d-lui Director general a nouei regii autonome, rugându-i a o soluţiona conform cu echitatea şi interesele serviciului. Se impune acordarea de abonamente pe C. F. R. pentru fiecare inspector de control cel puţin în circumscripţia sa, se impune a i se prevedea o diurnă fixă dacă nu este posibil a i se da diurna prevăzută prin jurnalul Consiliului de Miniştri, diurnă ce reprezintă cheltueli de masă, trăsură, hotel, etc., se impune a acorda şi ocoalelor o sumă fixă pe zi, sumă care să poarte numele de «cheltueli de reprezentare» şi să reprezinte cheltuelile pe cari le fac toţi d-nii şefi de ocoale cu primirea inspectorilor de control, cât timp aceştia stau la ocoale şi aceasta numai pentru acest timp.

Acestea sunt propuneri pe cari le fac numai în interesul serviciului, fiindcă dacă inspectorii de control au făcut până în prezent sacrificii, acestea nu mai sunt acum posibile când reducerile pe C. F. R. s'au suprimat şi când pădurile Statului s'au comercializat.

G. Cinta
Inginer inspector silvic

CONSECINŢELE LUĂRII TERENULUI DE HRANĂ DELA PERSONALUL DE PAZĂ ŞI LIPSURILE LEGII DE ORGANIZARE A CORPULUI SILVIC IN CEEACE PRIVEŞTE PE BRIGADIERI ŞI PĂDURARI

Intr'o gospodărie silvică, cum se prezintă pădurile Statului, situaţia personalului de pază este de însemnătate covârşitoare, nu numai pentru a fi ferit marele capital ce se găseşte liber în natură de înstrăinare, ci şi din motivul că acest personal în afară de paza pădurii, este pus să vază în orice moment cum se mişcă şi se clădeşte părticică cu părticică elementele cari constituesc baza veniturilor şi a măririi bogăţiilor ce reprezintă pădurile.

De aceea este absolut necesar a avea pentru acest serviciu elemente de toată încrederea şi cu iscusinţă specială, cari să nu execute îndatoririle ce le au cu indiferenţă sau cu monotonia specifică lucrărilor de biurou, ci să depună râvnă din tot sufletul pentru ca ochiul ager ce veghează zi şi noapte, să fie pretutindeni bănuit.

Pentru a avea elemente devotate serviciului, este nevoe în primul rând, de o selecţiune cât mai intensă a valorilor iar în al doilea rând, de a asigura pe cât posibil existenţa personalului cu retribuţiuni cari să-i îndemne a nu şovăi dela nici o jertfă ce ar cere-o serviciul.

Să vedem dacă dispoziţiunile legii de organizare a corpului silvic, cum şi cea a administrării pădurilor, asigură o cât mai bună selecţiune şi retribuţiuni cari să-i pună la adăpost faţă de grijile de existenţă de azi şi de mâine.

Chiar faptul că au început ei, brigadierii şi pădurarii a se mişca, indică necesitatea de a ne ocupa de soarta lor, pentru a nu se reduce soluţiunile ce se dau, la măsuri de jumătate, cari în cel mai bun caz amână, dar nu soluţionează adevăratele lipsuri.

Cererile ce le formulează ei, culminează în mărirea lefurilor, cari azi de fapt sunt derizorii, dar ei nu arată punctul nevralgic care ar putea da o soluţie echitabilă.

Nu sunt justificate aceste pretenţii, când arată că sunt oameni cu şcoală, şi primesc mai puţină leafă de cât un camerist dela orice autoritate rurală, căruia nu i se cere nici o pregătire de cât doar niţică hărnicie.

Dacă asupra necesităţii de a se majora lefurile nu mai poate încăpea nici o îndoială, e greu a fixa cota, căci dublând chiar lefurile din buget — fapt care nu cred că s'ar putea realiza cu uşurinţă — totuşi nu se va da pădurarilor de cl. III-a şi a II-a minimul de existenţă, care în orice caz nu poate fi fixat la mai puţin de 3.000 lei. Să presupunem însă, că dublând inegal lefurile, dându-se pădurarilor a III-a şi a II-a un mai mare procent de cât dublu, iar brigadierilor mai puţin decât dublu, s'ar împăca cerinţele personalului de pază, ceeace ar însemna un plus de 85.470.600 lei în buget — sumă considerabilă şi nu uşor de echilibrat, — întrebarea se pune, dacă prin acest procedeu s'au soluţionat şi pe cât timp, nemulţumirile?

La o reducere a numărului personalului, nu putem cugeta, — întrucât avem azi, la 1887 ha, un brigadier şi, la 313 ha, un pădurar, — căci deşi este neasemănat mai mare decât în alte ţări, el abia acoperă nevoile serviciului, într'un timp când în populaţia dela ţară nu este desvoltat cultul faţă de păduri şi mai avem încă aşa mult de luptat cu moravurile de după războiu.

O întrebare logică îşi va pune oricine asupra faptului, cum de au început aceşti oameni să=şi manifeste nemulţumirile abia acum, când de fapt situaţia lor actuală dăinueşte din 1923, sau chiar din timpuri mai vechi?

Explicaţia voi încerca s'o dau fără înconjur, deşi ştiu că nu voi fi pe placul multor gălăgioşi.

Terenul de hrană

Terenul de hrană este fără îndoială elementul care a determinat pe brigadieri şi pădurari să nu=şi manifeste, decât doar în mod izolat, nemulţumirile contra situaţiei ce li se creiase. Fiecare şef de ocol îşi răsplătea pe brigadierii şi pădurarii merituoşi prin atribuirea unui teren de hrană mai bun. Deaceea a rămas să se plângă, doar brigadierii din regiunile muntoase şi cei dela pădurile comunale, de mizeria şi neputinţa de a=şi agonisi o pâine mai bună, numai pe urma serviciului conştiincios.

Noua lege de administrarea pădurilor specifică anume că retribuţiunile personalului silvic vor fi numai salariu şi participări la beneficii în bani. Această măsură nu poate avea nici un efect neplăcut asupra inginerilor şi chiar a conductorilor silvici, dacă se dă echivalentul terenului în bani, dar ea este dăunătoare pentru brigadierii şi pădurarii cari locuesc în mijlocul pădurii, fără a avea vre=un vecin dela care să=şi procure în caz de nevoe alimentele cele mai necesare, în cât aprovizionarea trebue să şi=o facă în cele mai multe cazuri pe un sezon întreg, ceeace prin sistemul lefii lunare, este cu neputinţă. In afară de aceasta, să vedem dacă prin despăgubirea în bani, se dă brigadierului şi pădurarului echivalentul cât pierde prin luarea terenului de hrană.

Nu exagerăm dacă susţinem că brigadierii şi pădurarii — în general vorbind — şi=au susţinut întreaga familie din produsele terenului de hrană, iar vitele ce le creşteau dădeau posibilitatea a=şi procura şi o parte din îmbrăcăminte. Schimbul de 6.000 lei, este evident că nu va putea suplini nici pe $^1/_2$ efectele produse de terenul de hrană, fără ca în acelaş timp statul să poată încasa în toate cazurile din arenda terenului atât, cât plăteşte la personal.

Explicaţia este simplă: în produsele ce le recoltează pădurarii, se cuprinde şi munca depusă de ei cu membrii familiei în cultivarea terenului. Ori această muncă în caz că li se ia terenurile definitiv, rămâne fără plasament.

Ideea de a fi întrebuinţată această muncă la lucrările din pădure, nu se potriveşte în toate cazurile, căci la terenul de hrană situat în de obşte lângă canton, lucrează atât femeea care nu se poate îndepărta de cămin, cât şi copiii mai mici, cari tot astfel nu se pot deplasa la mari distanţe. Şi în fine principalul este, că într'o economie agricolă cu culturi diferite necesare gospodăriei, este treabă aproape în tot timpul, câtă vreme lucrările din pădure sunt legate de un anumit sezon.

Iată de ce credem că nu poate încăpea nici o discuţie asupra oportunităţii, de a se menţine terenurile de hrană pe seama personalului de pază. Dispoziţiunile legii, credem că nu împiedică a ceda aceste terenuri, cât timp, atât cantonierii şoselelor cât şi cei dela C. F. R. au câte un petic de teren cedat pentru cultivarea alimentelor de prima necesitate. Chestiunea lemnelor de foc, nu voi s'o amintesc decât în parenteză. Nu cred ca prevederile legii să împiedice a se da personalului de pază acest articol de prima necesitate pentru orice om, atât timp cât el, redus la uscături şi crăci, contează încă şi azi în multe păduri ca îngrăşământ pentru sol şi atâta timp cât funcţionarii dela C. F. R., R. M. S. sau alte servicii, primesc vre-un favor în natură dela instituţiile ce le servesc. Căci altfel, ajungem în situaţia ridicolă în care ne găseam noi inginerii silvici în anii 1920—1924, când primeam lemne de foc la tulpină şi în cantitate de 30—50 şteri, cătă vreme inginerii siderurgici dela uzinele Statului din Hunedoara primeau, după grad şi funcţiune cantitate aproape dublă de lemne de foc din celea cumpărate de uzine dela Casa Pădurilor şi transportate gata în curtea fiecăruia.

Rămâne deci pe deplin constatat faptul, că tocmai cele mai valoroase elemente din serviciu ar fi descurajate dacă s'ar lua şefului de ocol posibilitatea să-şi răsplătească oamenii sârguincioşi cu un teren mai fertil.

Indiferent de felul cum se va soluţiona terenul de hrană, nu trebue să trecem cu vederea asupra efectelor ce le-a produs prescurtarea folosinţelor din natură, căci abia acum au observat clar brigadierii şi pădurarii, că rămaşi pentru a'şi cântări leafa în funcţie de preţul alimentelor de pe piaţă, nu mai au nici un mijloc de-a putea ajunge prin muncă sârguincioasă la mai bine. Şi vina o poartă legea de organizare a corpului, care a determinat să avem în serviciul de bază un prea mare procent de elemente descurajate, deşi tocmai la bază n'ar trebui să lipsească avântul şi tenacitatea.

Anomaliile legii de organizare în ceeace priveşte pe brigadierii silvici şi pădurarii, se rezumă după părerea noastră, la următoarele 2 fapte: 1) zidul de nepătruns fixat prin lege între brigadieri pădurari şi 2) lipsa gradelor atât la brigadieri cât şi la păduri.

I. *Stavila dintre brigadieri şi pădurari*

Intr'adevăr a fost pentru mulţi inexplicabilă, distincţiunea categorică şi stavila fixă ce s'a pus între brigadieri şi pădurari. Dacă stăm să analizăm elementele ce-au putut sta la baza acestei deosebiri, nu găsim nimic ce-ar justifica procedura. Atât pentru brigadieri, cât şi pentru pădurari se cere ca bază a cunoştinţelor, clasele primare, iar deosebirea o face numai instrucţia din şcolile inferioare de specialitate, cari pentru pădurari prevăd un curs de un an, iar pentru brigadieri un curs de 2 ani. Or, această mică deosebire şcolară nu justifică întru nimic, marea distanţă ce-o fixează legea între brigadieri şi pădurari, atât în ce priveşte titlul şi funcţiunea, cât mai ales în ceeace priveşte leafa. Leafa ce o primeşte la mână un pădurar necăsătorit de la ţară este de lei: 725 pentru cl. III, lei 984 pentru cl. II şi lei 1281, pentru cl. I-a., iar un brigadier cu aceiaşi stare civilă primeşte lei 1802 la cl. III, Lei 2146 la cl. II şi lei 2318 la cl. I. Deci diferenţa de salar este mai mult de cât dublu pentru aceleaşi clase.

Nu trebue să uităm că am accentuat de la început, că lefurile sunt în general insuficiente, dar în orice caz, diferenţele sunt cu atât mai izbitoare şi cu nimic, sau cu prea puţin justificate.

Urmarea firească a fost, marea năvală ce=a dat=o elementele orgolioase de la sate asupra şcolilor de brigadieri, fără a mai ţine seamă dacă au, sau nu, aptitudini pentru acest serviciu. De fapt, nici nu era de mirare că s'au străduit cei mai mulţi a intra în şcolile de brigadieri, când o diferenţă de un an petrecută la şcoală le dădea o leafă dublă decât în cazul intrării în şcoala de pădurari şi pe deasupra, încă şi un titlu bine sunător pentru lumea de la sate. Aceste situaţii şi visuri deşarte, cu cari au ieşit tinerele elemente a brigadierilor silvici din şcoli, n'au întârziat a'şi arăta roadele nefaste la orizont.

La început s'a crezut că numărul disproporţional al şcolilor de brigadieri, faţă de cele de pădurari, ar purta vina, dar rând pe rând s'a văzut cruda realitate, dovedindu=se prea mulţi dintre cei ce=au urmat şcolile de brigadieri a fi elemente uşuratice, pe cari numai gândurile deşarte de mărire şi pofta vieţii de boem i=a dus spre uşa şcolii.

Numai aşa se explică faptul, că unii din absolvenţii şcoalelor de brigadieri, cari negăsind locuri libere de brigadieri, au refuzat a primi posturi de pădurari până la ivirea vacanţei, din teama de=a nu'şi ştirbi marea demnitate cu care au pornit spre cariera silvică, ci au preferat a hoinări ani de zile, bătând în nenumărate rânduri drumul Bucureştilor şi al Direcţiunilor, ne uitând a'şi manifesta public indignarea că forurile silvice nu scot din serviciu pe brigadierii fără şcoală. In vanitatea lor, ei se credeau aşa de tari în materie, încât pretindeau a fi puşi pe drumuri oameni bătrâni cu o mulţime de ani de serviciu şi cari au dat un aport apreciabil bazei pădurilor statului, atunci când timpurile erau mult mai grele de cât cele prezente. Şi aceasta numai pentru a primi în locul oamenilor probaţi, elemente sosite la întâmplare.

Or, s'au văzut cazuri când conductori silvici au acceptat a face servicii şi a primi leafă de brigadier, dacă nu s'a găsit post liber de conductor, deşi între un conductor şi brigadier este în ori ce caz, o mai mare diferenţă, ca între un brigadier şi pădurar.

Cât priveşte partea practică, deşi recunoaştem că au ieşit şi elemente chiar foarte bune dintre brigadierii cu şcoală, totuşi trebue să facem constatarea că ele, dacă sunt azi bune şi perfect adaptate necesităţilor serviciului, meritul nu poate fi pus numai în favorul şcoalei, ci şi în o partea oare care, în al şefului de ocol. Acei dintre absolvenţii şcoalelor, cari au ajuns sub mâna şefilor de ocoale cari s'au putut ocupa în de aproape de ei, au devenit elemente de valoare, dar acei ajunşi în ocoalele în cari şefii nu au putut să se ocupe de îndrumarea lor pe un bun făgaş, au devenit elemente slabe cari tot mereu dau de lucru anchetatorilor şi consiliilor de disciplină.

Şcoala în nici un caz nu poate purta vina acestor rezultate, întrucât ea nu poate forma caractere şi oameni devotaţi în scurtul timp de 2 ani, din elementele cari sosesc gata a se sacrifica şi a'şi înăbuşi în 2 ani de şcoală toate imboldurile slabe, numai pentru a se putea vedea intraţi apoi deadreptul şi definitiv în postul visat.

Şcoala — după cum pare foarte natural în mintea ori cărui brigadier ajuns la brigadă — nu poate creşte, de cât funcţionari şi atunci iată=i pe brigadierii tineri ajunşi în situaţia de=a nu'şi mai cultiva înşişi terenurile de hrană, ca şi cum făceau cei vechi cu ajutorul familiei, iar pentru a putea face faţă greutăţilor de traiu, recurg la compromisuri şi combinaţii necurate.

Dacă şi inginerului silvic care face atâta şcoală, cât şi conductorului se cere a face stagiu, atât în ce priveşte gradul cât mai ales în ceea priveşte funcţiunea, de ce oare nu se cere şi absolvenţilor şcolilor de brigadieri să facă şi ei stagiu, pentru a nu'i vedea căzuţi de îndată ce ies din şcoală, în brigada visată aşa de scurtă vreme? Să judecăm numai drept: de ce să fie instalat un absolvent al şcoalei de brigadieri silvici, după ce abia a scăpat de armată, într'o brigadă unde să-şi vază în subordine pădurari bătrâni cari servesc de zeci de ani cu multă credinţă şi dragoste pentru pădure şi superiorii săi, când s'ar putea întâmpla prea uşor, ca condiţiunile speciale de activitate din regiunea respectivă să'i impună a face apel la bunăvoinţa pădurarilor, sau în cazul unui element disolvant, să te trezeşti că'ţi strică pădurarii de abia formaţi şipuşi pe cale bună?

Nu era oare mai bine, dacă nu exista stavila impenetrabilă dintre brigadieri şi pădurari şi se accepta ideeia formărei unei sigure categorii de şcoli pentru brigadidri? Nu ar fi oare mai logic ca absolvenţii şcoalelor de brigadieri să fie primiţi în serviciu cu gradul de pădurari şi numai după un anumit stagiu să poată trece la gradul de brigadieri? Ce ciur admirabil de selcţiunea valorilor şi stimularea celor vrednici ar fi măsura, ca cei bine notaţi, să poată avansa cu paşi repezi de la pădurar cl. III=a, la cl. II=a şi a I=a, şi în fine la brigadier cl. III=a; iar cei neapţi şi dovediţi a nu fi dotaţi de la natură cu calităţile speciale necesare pentru a îndeplini sarcina grea de control, ar putea fi cazul de=a'i reţine să avanseze mai încet şi a rămâne la serviciul local de paza cantoanelor.

Tot astfel, cred că serviciul ar fi avut numai un real câştig dacă se admitea ca chiar pădurarii fără şcoală, dar cu merite excepţionale, să poată avansa după vechime dublă în cadrele brigadierilor, prin aceasta s'ar fi dat o încurajare apreciabilă şi un stimulent nediscutat, elementelor de valoare. In ori ce caz, acest sistem ar fi admis a se plasa oamenii mai uşor după calităţi şi aptitudini, iar ceeace este esenţial: s'ar fi deschis drum liber şi porţi largi pe seama acelora din personalul de pază, cari înţeleg a servi pe superiori şi avutul statului cu mult devotament şi chiar cu riscul avutului şi vieţii lor.

Prin acest sistem ar fi dispărut şi al 2=lea inconvenient al legii şi anume:

Lipsa gradelor

Legea de organizare prevede 3 clase pentru pădurari şi 3 pentru brigadieri. Avansarea se face dela clasa III=a la clasa II=a, după un stagiu de 10 ani şi numai la vechime, iar dela a II=a la I=a, se admite numai la alegere, după o vechime de cel puţin 5 ani.

Un brigadier sau pădurar primit în serviciu la cl. III=a dacă ştie că este condamnat a sta 10 ani pe loc şi nu există nici o autoritate pe pământ care să=i poată ameliora situaţia prin avansare, mai poate avea oare imbold de muncă sârguincioasă pentru a ajunge prin activitate excelentă la mai bine? Evident că nu! Şi atunci e oarecum explicabilă scăpătarea elementelor tinere pe panta micilor compromisuri. Căci tot aşa va avansa cel prost notat, după 10 ani, ca şi cel sârguincios, din moment ce se face avansarea automat la ve=

chime, având a se păzi doar numai de faptul de a nu fi condamnat de consiliul de disciplină la ştergerea de pe tabloul de avansare.

Eu nu cunosc tagma de funcţionari cari abia la 10 ani să poată lua un grad. Şi atunci s'a aplicat restricţiunea tocmai la categoria de oameni, dela cari se cere mai mult devotament şi tragere de inimă.

Dacă pentru cei încadraţi, legea prezintă imposibilitatea de a face un pas înainte, ea apasă nu mai puţin asupra celor cari au fost prost încadraţi la început şi azi nu-şi mai pot reface situaţia.

Că s'au făcut şi nedreptăţi cu ocazia încadrărilor, este incontestabil, mai ales, că trebuia înglobat într'un singur organism elemente din provincii cu 4 feluri de organizaţii, încât greşelile de vederi, era fatal a se produce.

Nu pot uita concepţia ardelenilor asupra nouilor grade de brigadieri şi pădurari din anul 1920 când s'a pus în aplicare prima lege de organizare şi când elemente bune din Ardeal au fost prost încadrate, pentrucă după traducerea fidelă, numirea de «pădurar» o găseau egală cu «Foersterul» nemţesc şi unguresc, ceeace se credea că ridică grozav personalul de pază numit «păzitori de pădure» după traducerea din cuvânt în cuvânt, fără a se fi avut în vedere funcţiunea.

Cât despre brigadieri, se credea că este un grad de înaltă gratitudine, ce se acordă doar la «rarii nantes». Astfel se întâmplase că dintre 70—80 oameni de serviciu ce au fost la 4 ocoale de ale Statului, abia 3 au fost încredinţaţ a lua gradul de brigadier.

Ori când am constatat în urmă, că în Basarabia se găsesc elemente fără şcoală şi cu prea puţină cunoştinţă de carte şi grai românesc, încadraţi ca brigadieri şi chiar a II-a sau a I-a, anomalia m'a izbit şi dacă o rectificare a încadrării este azi exclusă, cel puţin ritmul molatec — ca să nu-i zic stagnant — de avansare trebue schimbat, căci este prea nedrept a ţine oameni vechi cu 4 clase secundare şi o mulţime de ani de serviciu ca brigadieri cl. III-a, care cu toate aptitudinile şi serviciile speciale ce le fac, să nu poată avansa, pentru că le lipsesc acei 10 ani vechime, care apasă ca plumbul greu asupra zilelor de activitate a brigadierilor şi pădurarilor, anihilându-le avântul tineresc în decepţie şi indiferenţă descurajantă.

Tot greşelii iniţiale de încadrare trebue să-i atribuim şi faptul, că pe câtă vreme în Banat un ocol cu 6—7.000 ha abia a rămas cu 6—7 pădurari încât e nevoie a menţine câte 2—3 paznici anume pentru baza cantoanelor, dar nu pentru regii, în Basarabia se găsea în acelaş timp, ocol cu 70 pădurari şi 14 brigadieri la păduri cu suprafaţă de 10000 ha. Ori cât ar necesita situaţia pădurilor şi împrejurările sociale din Basarabia o mai mare pază de cât pentru Banat, nu este admisibil a ţine pe un om 15 ani de zile ca paznic cu diurnă şi cu îndatoriri de pază a pădurii atunci când în altă parte se acordă posturi de pădurari cu atâta gratitudine, căci deşi leafa este aceeaşi pentru un paznic ca şi pentru un pădurar, omul va suporta amari desamăgiri când va ajunge în neputinţa de-a mai munci şi nu va putea lua nici o pensie.

Recrutarea personalului de pază

Toţi ştiu că atât brigadierii cât şi pădurarii cinstiţi trăesc zile de grea criză, care este mai accentuată tocmai la elementele tinere provenite din şcoli şi cari dacă au stat un an sau doi pe băncile şcoalei, se consideră funcţionari —deci domni—şi nu'şi pot înfiripa din leafa şi venitul terenului muncit de alţii o gospodărie în noul post, dacă nu au la spate legăturile familiare. In trecut, situaţia era cu totul alta, căci se recruta pădurarul dintre cei mai harnici şi deştepţi ţărani în jurul pădurii, alegându-se acel care dovedea o deosebită dragoste pentru serviciul silvic, aşa că el continua a munci efectiv în orele libere terenul de hrană, cu ajutorul căruia îşi susţinea familia fără a găsi că i s'a schimbat treapta socială, considerându-şi slujba ca o pecete a hărniciei sale din trecut şi prezent, pe care o îndeplinea conştiincios, pentru a nu fi înlocuit la cea mai mică neregulă.

Tot astfel se petrecea cazul cu brigadierii recrutaţi din elementele cele mai de valoare ale sătenilor, sau pădurarilor, încât ei nu se sfiiau a munci în faţa foştilor tovarăşi, pentru că nu le servea de piedestal alta, de cât tot numai munca

In afară de considerentul că in cazul recrutării personalului de pază dintre populaţia localnică, se obţin oameni cari nu se sfiesc a'şi munci înşişi terenurile, trăgând maxim de venit şi chiar posibilitatea de existenţă mai mult din produsele terenului de cât din leafă, nu trebue să uităm faptul că pentru o bună pază şi rentabilă angajare a manoperei sătenilor la lucrările din pădure, trebue să cunoască, agentul de pază şi control, perfect condiţiunile locale şi obiceiurile locuitorilor, cu cari în orice caz este mai familiarizat individul cu mintea scânteetoare ce este ales ca pădurar sau brigadier din localitaţile nu prea indepărtate de pădure, de cât ar fi un ţăran sfătos de la şes, care ajungând să facă armata într'un ţinut păduros, prinde gust aşa, tam-nesam, de-a se face pădurar, sau brigadier şi se înscrie după ce termină armata, la şcoala inferioară silvică.

Prin procedeul de-a accepta în serviciu numai oameni cu şcoală, vor fi îndepărtaţi de la paza şi controlul pădurilor tocmai elementele cele mai indicate: muntenii şi pădurenii cari trăiesc în satele cu case răsleţe din jurul pădurilor şi cari nu pot urma nici şcoala primară regulat, din cauza distanţelor la cari se găsesc faţă de şcoală şi în schimb vor ajunge să dea năvală asupra cantoanelor de pădurari, sfătoşii ţărani de la sate, cari îndrăgesc pădurea din povestirile citite în iernile lungi, iar când se văd în liniştea codrului, se înfioară cu gândul la năzdrăvăniile citite în lectura lor de odinioară.

Nu pot uita faptul că în unele ţinuturi din Ardeal se recrutau cei mai buni pădurari şi brigadieri, dintre băieţii cari de mici copii erau lucrători permanenţi ai pepinierelor. Cu sistemul şcoalelor de azi, aceşti fermenţi vioi ai munţilor vor fi îndepărtaţi de la paza pădurilor şi înlocuiţi cu oamenii blajini de la şes, cari vor linia şi întocmi cu mult tact migălos un tablou cerut de şeful de ocol dar nu vor avea curajul a cutreera noaptea pădurile şi a înlătura prin acţiunea preventivă delictele. Ori noi tocmai de această pază efectivă avem nevoie, care să suprime răul înainte de-a fi comis.

In faţa acestor consideraţiuni, cu toată mania şcolilor de care suferim acum după războiu, credem că ar trebui să avem pe lângă şcoli, porţi cât mai larg deschise, pentru toţi acei cari nutresc dorinţa arzătoare de-a se pune în slujba de pază a pădurilor, dar au fost sau sunt în imposibilitatea de a urma şcolile de specialitate. Tot astfel, să nu existe mari restricţiuni de-a putea ajunge cei merituoşi la grade şi deci la lefuri şi pensii cât mai mari şi ademenitoare căci ele singure vor fi în stare a ne da oameni cu tragere de inimă şi aprigi în apărarea pădurilor, care se ştie că reclamă multă energie şi îndrăsneală până la jertfirea de sine. Ori, asemenea valori nu le putem avea de cât prin porţi larg deschise, prin selecţiune severă şi în fine prin libertatea de-a putea răsplăti pe cei merituoşi cu avansarea rapidă în grade, care să asigure celor ce'şi pun viaţa în joc pentru avutul statului, ca în caz de invaliditate dobândită pe urma exerciţiului zelos al funcţiunii, vor fi pensionaţi omeneşte, fără a fi avizaţi la cheta publică.

In rezumat conchidem:

1. Să se menţină folosinţa terenurilor de hrană pentru personalul de pază dacă nu se poate altfel, cel puţin prin sistemul arendării. Tot astfel să le rămână şi dreptul la lemnele de foc, cari în forma în care se dau nu reprezintă o valoare apreciabilă pentru stat.

2. Să dispară din lege zidul fixat între brigadieri şi pădurari urmând a fi primiţi, toţi oamenii în serviciul de pază cu, sau fără şcoală, în ultima clasă de pădurar, din care cei cu şcoală să poată avansa la $^1/_2$ vechime faţă cu cei fără şcoală. Pădurarii fără şcoală vor putea avansa în clasele superioare de pădurari, $^1/_2$ la vechime de 6 ani, $^1/_2$ la alegere după o vechime de minimum 4 ani. Şi pădurarii fără şcoală vor putea fi avansaţi din pădurari cl. I-a la brigadieri cl. III-a, a II-a şi a I-a, dar numai la alegere. In schimb pădurarii cu şcoală vor avansa dela pădurari cl. I-a la brigadieri cl. III-a la vechime. Inaintările de la brigadier cl. III-a la brigadier cl. II-a şi I-a se va putea face numai la alegere după o vechime de minimum 4 ani de la cl. III-a la a II-a şi 6 ani de la cl. II-a, la cl. I-a.

3. Pădurarii actuali cu şcoală vor fi concentraţi la cursuri în grupuri pentru a'şi echivala cunoştinţele cu cele ale absolvenţilor şcoalelor de brigadieri.

4. Nici un pădurar fără şcoală nu va putea fi avansat la gradul de brigadier silvic, fără a fi depus un examen înaintea unei comisiuni ce se va institui pentru fiecare Direcţie, din 3 membrii.

5. Acei, dintre personalul de pază, cari au devenit invalizi în cursul exercitării funcţiunii conştiincioase, vor putea fi declaraţi ca avansaţi cu o clasă de la data ultimei avansări, în urma constatării şi propunerii şefului de ocol. Şi tot astfel se va putea proceda cu acei cari şi-au perdut viaţa pe urma apărării pădurilor statului.

I. Zeicu
Inginer inspector silvic

D-l *prof. N. G. Popovici.* D-lor, rare ori m'am suit la o tribună mai îndurerat şt mai dezolat ca acum. Desigur d-lor, că greutăţile vieţii sunt mari, desigur că traiul este greu. De bună seamă că personalul silvic n'a fost totdeauna retribuit aşa cum avea dreptul. Dar am avut o desiluzie când am văzut aci un tânăr, care abia a terminat şcoala, preocupându-se de aceste chestiuni de ordin material. Recunosc valoarea referatului şi preţul mateterialului pe care l-a adus, dar recunosc că nu tânărul şi distinsul meu elev, era cel în drept s'o facă. Ştiu că nu sunt în asentimentul d-v. şi tocmai aceasta mă doare.

Recunosc că preocupările actuale sunt mai mult de ordin material. Procesele sufleteşti, psihice, au rămas pe planul al doilea. Ştiu că sunteţi într'o situaţie materială inferioară altor organizaţiuni, dar să vă feriţi ca acum când o nouă lege ia fiinţă, să vă preocupe şi pe d-v. comercializarea. Aşteptaţi întâiu s'o aplicaţi, să arătaţi că puteţi munci, că aţi sporit venitul pădurilor şi numai în urmă veţi fi îndreptăţiţi să puneţi această chestiune.

D-lor, în toată activitatea mea, am fost condus de alte consideraţiuni şi mi-au succes. M'am preocupat foarte puţin de această chestiune.

D-v aveţi însă mare dreptate. Sunt de acord cu d-v. că salarizarea pe care o aveţi, nu corespunde nici nevoilor d-v., nici clasei sociale din care faceţi parte.

Nu desonorez pe camaradul Dinu, cred însă că problema nu trebuia pusă şi mai ales nu trebuia pusă de acest coleg tânăr, care ar trebui să aibă alte preocupări. Şi în această ordine de idei este un proverb: „tânărul să aibă urechi să audă şi gură ca să tacă“.

Vreau ca aci să vorbească experienţa, să avem niţel mai multă modestie, să avem mai multă rezervă când ne suim aci, aceasta şi în interesul organizaţiunii d-v. şi în cel al indivizilor cari o compun,

Este firesc acest neastâmpăr, acest avânt tineresc ce totdeauna trebue încurajat. D-v. ştiţi că toată strădania mea a fost să ridic tineretul. Tineretul însă în acest avânt, trebue să păstreze o măsură. Doresc ca tânărul nostru coleg să nu-şi potolească acest avânt, dar în el să păstreze o măsură. Şi cel mai mare meşteşug în viaţă e să vorbeşti în chestiuni cari se cuvin vârstei şi experinţei tale.

D-l *C. P. Georgescu.* D-lor, problema salarizării a fost abordată după cum a arătat d-l Dinu în savanta sa comunicare şi în trecutul apropiat. Dacă a fost ridicată şi nu s'a câştigat, a fost numai dintr'un exces de modestie. D-lor, lupta nu se poate câştiga decât prin acte de curaj, logică şi convingere.

In lupta pentru îmbunătăţirea salariilor, am luat parte şi a trebuit să ne sbatem mult, pentru ca lumea politică să ne poată înţelege.

Şi am reuşit să conving pe d-l Manoilescu prietenul meu şi al d-v. al tuturor, fost Sub-secretar de Stat la Ministerul Finanţelor (aplauze) să treacă în lege pentru inginerii silvici, lefurile de bază ale corpului technic. Insă în trecutul îndepărtat al corpului technic ingineresc, exista o lege care prevedea diurne de şantiere pentru aceşti ingineri. Acea lege era un drept câştigat al corpului technic şi care pentru noi, a găsit d-l Manoilescu, nu este în drept să ni se aplice.

D-lor, lupta nu trebue să înceteze, ea trebue dusă mai departe. Momentul este prielnic unei acţiuni. Noul statut va trebui să ţină seamă de salarizare.

D-l Popovici spune că nu s'a ocupat niciodată de salarizare. Dar d-le Popovici, eu de când te cunosc te ştiu cu guler de astrahan la palton şi când ai o situaţie socială este comod să stai rezervat. Nu se poate însă face idealism cu nişte maşini şubrede, slăbite.

Chestiunea noastră este dintre cele mai grele. Noi avem de luptat cu foarte mari greutăţi de ordin fizic şi găsesc că cu stomacul gol nu se poate realiza nimic, nu poţi cere nimănui să muncească în această stare.

D-lor, eu vă promit din partea mea tot concursul şi vă cer ca în materie de salarizare să nu fiţi modeşti, cum să nu fiţi modeşti nici în materie de muncă.

D-l *profesor M. Drăcea.* D-l Popovici are cuvântul.

D-l *profesor N. G. Popovici.* D-lor, sunt şi mai îndurerat, fiindcă la lipsa de modestie a tânărului coleg, se adaugă lipsa de rezervă a bătrânului coleg. Sunt momente când nu poţi spune toate.

N'am înfiinţat nici un fel de fabrică, mai bine prefer să fiu îngropat cu talerul, decât în urma mea să se spună „a fost om de afaceri“.

D-l *profesor M. Drăcea.* Dau cuvântul d-lui M. Florescu.

D-l *M. P. Florescu.* D-lor, întâiu să-mi acordaţi scuze că este prima dată când lipsesc dela Adunarea generala a soc. noastre. Abia acum am venit depe teren, dela plantaţiuni.

Am ascultat cu foarte mare atenţie ceeace s'a spus aici, despre durerile tineretului. Totuşi tineretul nu prea cunoaşte în deajuns luptele prin care am ajuns noi până aici. Imi pare foarte bine că d-l C. P. Georgescu a accentuat luptele noastre recente. In parlament, în calitate de deputat cuzist, am atacat chestiunea, am adus amendamente, dar au căzut.

D-lor, acum trebue să păşim la luptă. Indiferent că eşti tânăr sau bătrân să pornim la muncă, însă la muncă cinstită. Să trecem cât mai mulţi la luptă şi vom birui. Din munca noastră, prin exploatările în regie, vom produce mai mult şi cu aceasta drepturile noastre vor fi sporite. Acum însă, este momentul cel mai prielnic să punem problema ridicată aici, fiindcă prin noua formă de exploatare în regie vom produce mai mult. Să desfiinţăm cooperativele camuflate, care câştigă milioane pe spinarea noastră. De aceea sper că d-l Drăcea care a luat comanda astăzi, faţă de veniturile care sunt mult mai mari decât anul trecut, va încerca să soluţioneze, să răsplătească munca cinstită.

Dar d-lor, mai este o altă latură.

De ce şcoala sau absolvenţii şcoalei noastre, caută să fie numai funcţionari de Stat? După cum celelalte facultăţi dau licenţiaţi de toate categoriile, cari intră în viaţa particulară, de ce să nu intrăm şi noi în această viaţă! Astăzi $^2/_3$ din viaţa forestieră este particulară şi atunci un coeficient dintre absolvenţii şcoalei noastre ar trebui îndreptaţi în această direcţie. Pentru aceasta să impunem societăţilor străine să primească în serviciul lor pe camarazi noştrii. Şi acolo d-lor colegi, veţi găsi un laborator imens, colosal, unde vă veţi putea valorifica. Sunt directori la aceste societăţi care ajung la salarii de milioane şi atunci de ce să nu apuce băeţii noştri această cale?

Deaceea, fac apel la d-l Drăcea să impuie tuturor societăţilor străine să aibă şi ingineri, conductori şi brigadieri, dintre camarazii noştrii.

D-l *C. P. Georgescu.* D-l Burculeţ are cuvântul.

D-l *Burculeţ.* Domnule Preşedinte şi d-lor colegi, ascultând pe d-l Dinu, care a arătat greutăţile pe care d-sa le-a putut cunoaşte, mai pot să vă spun şi eu două cuvinte asupra celor pe cari nu le cunoaşte d-sa.

La ocol, d-lor, sunt greutăţile, la ocol se întâmplă atâtea greutăţi, încât câteodată nu ştii unde poţi să ajungi.

Cu cei 7000 lei, cu nevastă şi copii, nu ne ajungem şi nici nu ni se poate cere mai mult. Am ascultat inspiraţia:

„munciţi, daţi dovadă de puterile voastre, sporiţi veniturile“. Dar d-lor, nu putem înţelege acest spor prin înflămânzirea noastră. D-nii inspectori de control, nu pot veni pe teren fiindcă nu li se plătesc nici cheltuelile de transport.

Sub această formă mă fac ecoul acelor colegi cari simt ca şi mine şi vă rog ca atunci când se va pune în discuţie chestia salarizării să-i daţi soluţiunea pe care o merită, fiindcă corpul silvic a muncit şi munceşte. D-v. însă, daţi-ne pâinea pentru ca să putem munci.

D-l *C. P. Georgescu.* Dau cuvântul d-lui Andrei Ionescu.

D-l *Andrei Ionescu.* D-lor colegi, s'ar părea că luând cuvântul un distins reprezentant al tineretului, s'ar părea, că nu este el chemat să vorbească despre fapte cari nu i s'au întâmplat, lucruri pe cari nu le-a simţit. Eu voi intra în sufletul acestei chestiuni şi vă voi arăta pentru ce a luat cuvântul tânărul coleg Valeriu Dinu, într'o chestiune care putea să fie tratată de un bătrân.

In acest reprezentant al tineretului, d-lor, am simţit că vorbesc 3 lucruri: moralitatea, cinstea profesională şi idealismul.

Acest tânăr a spus în esenţă: „cu ce voi trăi eu, dacă prin această lege mi se cere muncă şi răspundere, dacă punând tot ceeace pot da, la dispoziţia Corpului silvic, nu voi fi în măsură să-mi pot satisface cele mai elementare nevoi ale vieţii“.

Dar d-lor, tineretul reprezentat prin d-l Dinu, când a venit să ne spună aşa de frumos, aşa de documentat şi aşa de ştiinţific să i se asigure minimum necesar, a mai vorbit şi dintr'un înalt idealism şi să mă explic dece. D-lor, la timpuri noi, legi noi, trebuesc oameni noi. In trecut a existat un idealism, dar un idealism servil, mocnit, nu un idealism activ. Astăzi munca cere să fie răsplătită, fiindcă la o muncă cinstită se cuvine răsplată omenească

D-le profesor Popovici, dă-mi voe mie să-mi spun cuvântul fiindcă nu cred că-mi bănueşti idealismul meu. Am stat alături de d-v., ca un reprezentant al idealismului profesional. Am trăit însă timpuri care constituesc o pagină cu adevărat neagră în trecutul meu. Şi dacă astăzi vine şi vă vorbeşte acest distins reprezentant al tineretului, nu este oare pilda celui mai sincer idealism când spune să-i daţi minimum de răsplată a muncii sale ca să poată trăi? Atunci când v'a vorbit, d-v. trebuia să-i spuneţi: „bine ai vorbit tinere". „Ai vorbit despre ceeace n'am putut avea noi, ai amintit despre ceeace nu prea a existat: „cinstea şi moraliatea profesională". Trebuia să îmbrăţişaţi pe acest tânăr şi să-l sărutaţi (aplauze).

Eu îl felicit şi cred că merită felicitări şi dela cei bătrâni, fiindcă numai cu astfel de oameni vom putea duce la izbândă.

D-l *prof. M. Drăcea.* D-lor, e ora 1 p. m. Mai sunt înscrise la cuvânt 8 persoane tot în această chestiune. Este în intenţia d-v. să amânăm sau să continuăm desbaterile?

Adunarea aprobă să se continuă discuţiunile.

D-l *prof. M. Drăcea.* Dau cuvântul d-lui Ivănceanu, membru în Consiliul de administraţie al C. A. P. S.

D-l *Ivănceanu.* D-lor iau cuvântul în chestia salarizării, fiindcă în Consiliul de administraţie sunt reprezentant al Ministerului de Finanţe. Şi am o dublă răspundere una morală, ca silvicultor, ca coleg al d-voastră, fost în Corpul silvic şi o răspundere a posibilităţilor de înfăptuire, în calitate de reprezentant al Ministerului de Finanţe.

Sunt de acord cu d-l Consilier C. P. Georgescu, atunci când spune că revendicările acestea care sunt juste aproape totdeauna, se realizează numai prin luptă, iar la noi în ţară prin luptă continuă şi foarte dârză. Sunt de părere că nu putem adopta formula ca întâiu să se facă treaba complectă şi apoi să păşim la soluţionarea acestei chestiuni. In realizarea aceasta, vă fac o declaraţie, pentru aceasta am venit. Vreau să vă spun că încrederea nu se cere ci se acordă. Aceasta este adevărat. Dar se mai spune încă un lucru, că nu este greu de a obţine încrederea cât este greu de a o menţine cineva. Este o răspundere care apasă enorm asupra noastră, faţă de cei ce ne-au dat încrederea.

Suntem chemaţi deci, ca în împrejurările acestea foarte critice, să împăcăm interesul general al pădurilor, cu acela al necesităţilor vremurilor, de a căuta să producem cât mai mult. Şi în aceste realizări, trebue să ţinem seamă şi de partea generală, de latura generală a chestiunii.

Ca reprezentant al Ministerului de Finanţe, vă jur că n'am să deţin acest loc decât atât timp cât vom putea realiza ceva. Iar în momentul când cerând ceva pentru reuşita acţiunii noastre ni se va refuza, vă declar că părăsesc locul pe care mi l-a încredinţat, după cum deasemenea îl voi părăsi dacă ni se va refuza strictul necesar (aplauze).

In schimb pretind două lucruri.

Munca, pe care sunt sigur că o veţi da fără să o pretindem, fiindcă acest corp este un corp cu tradiţie frumoasă şi apoi este de dorit ca pretenţiunile să fie în echilibru şi cu vârsta şi cu experienţa, fiindcă numai astfel se încurajează munca.

D-lor, am făcut declaraţia şi cu această rezervă, rog să-mi se atragă atenţia, că atunci când vor exista posibilităţi şi nu se vor satisface doleanţele d-vs, voiu fi cel dintâiu care voiu pleca.

D-l *prof. M. Drăcea.* Dau cuvântul d-lui Grozescu.

D-l *D. Grozescu.* D-lor în revednicările pe care d-l Valeriu Dinu le-a ridicat în numele tuturor, s'a servit şi de datele pe care le-a găsit în trecutul apropiat.

Intre cei cari s'au manifestat în trecut pentru aceste revendicări, am fost şi eu. Şi când s'a luptat atunci pentru ele numai prin muncă s'a putut ajunge la succes şi dacă s'a realizat ceva, în parte, ne-au adus numai mulţumiri de moment. Astăzi d-lor, încercăm desăvârşirea lor, fiindcă noi cei de atunci, am găsit curaj, în cei care au pornit acum la luptă.

D-lor, ceeace s'a spus aici începând cu d-l Dinu şi cu cei cari au mai urmat, ar fi fost suficient pentru ca eu să nu mai am de zis nimic. Dar iau cuvântul, fiindcă am văzut că discuţiunile s'au oprit la o singură latură şi anume la aceia a C. A. P. S.-lui. Nouile legiuiri însă, scindează corpul silvic în două: o parte care rămâne la C. A. P. S. şi alta care merge la Regimul Silvic. La întocmirea regulamentului trebue să se ţină suma de acest fapt, pentru ca şi inginerii care se găsesc la Regimul Silvic să se bucure de aceiaş echitate, ca şi cei dela C. A. P. S.

D-l *prof. M. Drăcea.* D-l Antonescu are cuvântul.

D-l *prof. P. Antonescu.* D-lor, din toată documentarea d-lui Dinu, am prins această noţiune care dovedeşte că tineretul ţine seamă că mai există şi alţii cari au muncit ca să putem ajunge unde suntem astăzi.

D-sa spune şi cu drept cuvânt:

„Ca şi în silvicultură unde „Codrul" cu esenţe şi vârste amestecate s'a dovedit cel mai bun tratament, tot aşa şi în Societatea noastră e de dorit ca blocul masiv de azi, însumându-vă şi pe d-v. să ne aducă victoria, pentru care au luptat atâtea generaţii".

Noi cei bătrâni şi în special profesorii dela vechia şcoală de Silvicultură, cu excepţia d-lui Popovici, am luptat pentru trecerea şcolii noastre la Şcoala Politechnică. Aceasta, fiindcă ne-am dat seama că astfel ne va fi mult mai uşor să ne câştigăm drepturile noastre, în acelaş timp ridicând prestigiul Corpului silvic. Din această şcoală elevii noştri ies cu acelaş grad de cultură, ca şi ceilalţi ingineri şi este sigur că adevăratul inginer este cel pe care-l face Şcoala Politechnică.

In ceeace priveşte salarizarea, acum este mult mai uşor şi cred că veţi reuşi, fiindca este o nedreptate strigătoare; iar pentru că expunerea acestei chestiuni a făcut-o cel mai tânăr eu îl felicit şi îi întind mâna mea cea mai bătrână (aplauze, d-l prof. Antonescu îmbrăţişează pe d-l Dinu). Eu nu fac deosebire de unde porneşte ideea, dela un tânăr sau dela un bătrân, dacă ideea este frumoasă.

D-lor, mai este o chestiune pe care a ridicat-o d-l Florescu şi anume: „nu s'ar găsi mijlocul ca să se canalizeze drumul tinerilor noştri ingineri către instituţiile particulare? Fiindcă peste puţin timp, absolvenţii noştri nu vor mai avea loc la Stat".

In alte ţări d-lor, se îngrijeşte mult mai mult de păduri. Pentru pădurile particulare, legea a obligat pe proprietar să-şi angajeze oameni de specialitate. Nu pentru orice suprafaţă, dar pentru acelea care rentează. Inginerul angajat la un particular, are toată răspunderea gestiunii, astfel că el va căuta să facă cel mai bun amenajament. La noi se mulţumeşte să deschidă nişte linii să facă nişte marcări şi a terminat; iar acum a venit o altă modă. Intr'o pădure de crâng se lasă câteva rezerve, dar nu le mai numeşte rezerve ci seminceri şi spune că a făcut conversiunea din crâng în codru.

Obligaţia particularului de a-şi angaja oameni de specialitate ar fi de un real folos pentru ţara noastră. Numai păşind în domeniul practic, având toată răspunderea, inginerul va câştiga vederi cât mai largi, va fi un om cu adevărat practic (aplauze).

D-l *prof. M. Drăcea.* D-l Bosoancă are cuvântul.

D-l *Bosoancă.* D-le Preşedinte, d-lor, eu vreau să accentuez ceva din ceeace a spus colegul Florescu aici şi anume: să se canalizeze băeţii tineri către particulari, iar acolo să aibă aceiaşi salarizare ca şi aici.

Eu sunt director la Eforia Spitalelor Civile şi vreau ca inginerii dela această instituţie să fie salarizaţi la fel şi de aceea vă rog să aveţi grije de ei.

D-l *prof. M. Drăcea.* Dau cuvântul d-lui Tcaciuc.

D-l *Tcaciuc.* D-lor, inginerii dela Fondul Religionar, cu legea de organizare care li s'a dat, fac parte din cadrul inginerilor de Stat.

In 1924 s'au făcut încadrările acestor ingineri. Inginerii cu 20 ani vechime, au fost încadraţi ingineri şefi. Legea însă prevede un examen dela gradul de inginer şef la gradul de subinspector. Până astăzi aceşti ingineri au rămas cu acest grad fiindcă trebue să dea un examen.

S'a înaintat un memoriu la Casa Pădurilor, iar până în prezent nu s'a ţinut seamă de el. Prin acest memoriu inginerii cereau să fie trataţi, conform legii în vigoare.

Am cuvântul d-lui Consilier Ministerial, care a spus că toate relele se vor îndrepta, aducându-se astfel mulţumiri sufleteşt inginerilor dela Fondul Bisericesc, iar pe d-l Director general rog să ţină seamă de memoriul nostru.

D-l *prof. M. Drăcea.* Spre a încheia discuţiunile, foarte avansate dealtfel, voi spune şi eu câteva cuvinte.

Intâi trebue să observăm un lucru. O chestiune care a revoluţionat lumea s'a discutat cu foarte mult calm, dovedind astfel că la baza ei a fost foarte multă raţiune şi că d-v. sunteţi înţelegători ai situaţiei.

Al doilea, în această chestiune nu există nici o controversă. Şi din această cauză toate aspiraţiile tind într'o singură direcţie. Eu am înţeles pe d-l Popovici, dar nu pot reproşa nimic tânărului care ne-a vorbit aci, fiindcă toate aceste lucruri se vor pune la punct de Consiliul de administraţie. Cum se vor aranja lucrurile, rămâne de văzut. Societatea îşi ia această problemă. Lucrul însă trebue să fie înţeles de d-vs foarte clar.

In orice discuţiune, în orice afacere sunt 2 părţi. Noi aci nu suntem decât o singură parte. De cealaltă parte este cel care plăteşte şi care nu poate şi nu trebueşte să nu fie luat în consideraţie. Odată cu salarizarea personalului, trebue să se înţeleagă că va urma şi o selecţionare a acestuia. Regiile Autonome au revoluţionat chestiunea salarizării.

Regia Monopolurilor, de exemplu, plăteşte mult; că e bine sau rău, nu ştie. Băgaţi de seamă în ce luptă ne angajem. Se cere un deosebit tact, pentru ca această chestiune să fie dusă la bun sfârşit.

Este foarte uşor şi d-v. tuturor nimic mai agreabil, decât să se ridice salariile, dar trebue să ţineţi seamă că trebue să împăcăm şi celelalte interese şi aici este meşteşugul cel mare.

Ţin să vă mai amintesc un lucru. Se întâmplă să fiu în Consiliul superior economic, unde au fost aduse între altele şi probleme referitoare la salarizarea fucţionarilor dela Regiile Autonome.

Chestiunile acestea a fost discutate aprins, iar d-l Manoilescu a recunoscut că situaţia e grea şi rezolvirea ei va cere o luptă la care să vă aşteptaţi şi dumneavoastră.

E o chestiune de interes general, e interesul întregii ţării.

Iată pentru ce se impune un deosibit tact şi rezervă în tratarea acestei chestiuni (aplauze).

Şedinţa se ridică la orele 1.45, urmând ca desbaterile să fie continuate după amiază la ora 4, la ordina zilei fiind „Chestiunea Contabilităţii.

Ziua III-a

Şedinţa de după amiază

Şedinţa se deschide sub preşidenţia d-lui prof. M. Drăcea.

D-l *prof. M. Drăcea.* D-lor, va fi imposibil ca să se termine ordinea de zi, din cauză că în toate discuţiunile noastre vorbitorii nu s'au conformat dispoziţiunii biroului, de a expune pe scurt chestiunile. Nu ne rămâne decât o singură soluţie: depunerea referatelor la biroul adunării.

Noi vă promitem că lucrările, pe cari d-v. le depuneţi la birou, vor fi luate în consideraţie.

Fiindcă pentru noua administraţie dintre toate punctele rămase nediscutate chestiunea contabilităţii este foarte importantă, o vom desbate acum, de aceia rugându-vă să-i daţi atenţie dau cuvântul d-lui Director Arghir, şeful contabilităţii C. A. P. S. Inainte însă, găsesc necesar să vă dau câteva lămuriri. D-l Arghir este de aproape 3 decenii în această meserie şi în trecut s'a ocupat chiar cu contabilitatea noastră forestieră. D-sa a luat deci aer de pădure şi d-v. ştiţi că întotdeauna cine ia aer de pădure, cunoaşte mai bine nevoile acesteia. In afară de aceasta d-sa este Preşedintele corpului de experţi contabili deci o autoritate în materie şi sperăm că cu ştiinţa şi experienţa pe care i-o cunoaştem va putea să înţeleagă nevoile noastre forestiere, pentru a ne da ceiace ne trebue: o contabilitate bună.

D-l *N. Arghir.* Inainte de a citi referatul, să-mi permiteţi d-lor ca în numele corpului de experţi contabili să vă aduc salutul acestora şi cu această ocazie să vă asigur de o colaborare pe cât de cinstită pe atât de unitară, pentru reuşita programului pe care-l avem.

Când mi s'a oferit postul de conducere al contabilităţii dela această instituţie, m'am gândit din acel moment să-mi leg soarta mea de aceia a pădurilor.

La început vor fi multe greutăţi, ca în orice lucrare nouă; să nu se uite însă că atunci când omul puna muncă, pune tot sufletul său curat în slujba unei probleme, nu se poate să nu izbutească, eu am credinţa în această izbândă.

D-lor, pe când d-l General Văitoianu era Ministru al Comunicaţiilor, mi s'a oferit să iau conducerea contabilităţii la C. F. R. Am cerut răgaz pentru ca să-mi dau seama de situaţia de acolo, când am văzut însă grozăviile acelei contabilităţi dezordonate, am refuzat. La d-v. însă când mi-am dat seama că se poate închega o organizare, de aceia am primit cu tot sufletul şi am venit să colaborez în mod cinstit la activitatea d-v.

După aceste cuvinte d-l Arghir citeşte următorul referat:

NORMELE DE CONTABILITATE IN ORGANIZAREA ADMINISTRATIVĂ A C. A. P. S.

Inainte de a intra în tratarea subiectului ce aţi binevoit a mi-l rezerva, îmi veţi permite să aduc salutul Corpului de experţi contabili din care fac parte şi pe care am onoarea a-l prezida şi tot odată să vă dau asigurarea de o colaborare pe cât de cinstită, pe atât de entuziastă, la vastul program de activitate ce se deschide înaintea noastră.

Luând conducerea contabilităţi Casei Pădurilor, am înţeles să-mi leg soarta mea de soarta acestei instituţiuni, în slujba căreia să pun tot sufletul meu.

Evident că deocamdată mă lovesc de multe greutăţi, ca ori ce lucru la început, dar nu uit că munca este aceia care învinge toate obstacolele.

Când omul pune într'o lucrare cuget curat şi suflet mult, isbânda nu poate fi decât de partea lui.

Ca unul ce am lucrat în Cooperaţie încă dela înfiinţarea Casei Centrale a băncilor populare, adică dela 1903, dând primele îndrumări în organizarea Cooperaţiei de credit şi de producţie, am putut cunoaşte încă depe atunci, pe când vizitam cooperativele de păduri, activitatea d-v. şi am putut să-mi dau seama de ce însemnătate este pentru economia noastră naţională exploatarea sistematică a pădurilor, care constitue una din principalele noastre bogăţii.

Era o simpatie veche care mă lega de corpul d-v. select şi de aceia am primit cu multă bucurie sarcina ce mi s'a încredinţat de a organiza şi conduce contabilitatea la C. A. P. S.

Prin noua lege a Casei Pădurilor, urmărindu-se o bună şi culantă gospodărie, s'a prevăzut principii comerciale de administrare şi introducerea contabilităţii în partidă dublă.

Contabilitatea a fost sistematizată şi dată sub formă de ştiinţă de italianul Luca Pacioli în anul 1494, când avem pentru prima dată un tratat de contabilitate tipărit.

Contabilitatea în partidă dublă se numeşte astfel pentrucă înregistrează în acelaş timp primirile la debitul unui cont şi dările la creditul unui alt cont, ca o consecinţă a faptului că ori ce operaţiune este formată dintr'o primire şi o dare.

Cu ajutorul acestui sistem de contabilitate, putem cunoaşte în ori ce moment situaţia patrimonială şi putem urmări în deaproape rezultatele întreprinderii.

Avem obligaţia să ţinem contabilitatea în partidă dublă atât în bani cât şi în materie, de unde rezultă că vom avea o preocupare de ordin financiar şi o altă preocupare de ordin patrimonial.

Preocuparea financiară va consta în culegerea şi coordonarea elementelor privitoare la mersul încasărilor şi plăţilor şi cari va servi ca normă de orientare în stabilirea politicei generale a gospodăriei Instituţiei noastre.

Conform dispoziţunilor legii C. A. P. S., toate veniturile urmează a fi încasate prin Administraţii financiare şi Banca Naţională.

După modalitatea prinderii acestor venituri distingem două perioade:

Perioada dela 1 Ianuarie 1930 până la 10 Martie 1930, timp în care veniturile noastre s'au încasat în diferite chipuri, depuneri, stat art. 50/930 şi stat art. 90/929.

Perioada dela 10 Martie 1930 şi care priveşte situaţia prezentă.

Pentru fiecare din aceste perioade, s'a fixat un sistem aparte de centralizarea sumelor.

Astfel, cu recipisele pentru veniturile realizate pe timpul dela 1 Ianuarie 1930 şi până la 10 Martie 1930, se procedează astfel:

Recipisele de îndată ce le primim dela ocoale şi Direcţii regionale, le înborderăm şi cerem Casei de Depuneri restituirea sumelor prin Banca Naţională în cont virament, iar sumele încasate la stat pe nedrept, căci sunt veniturile noastre, de asemeni sunt înborderate şi cu valoarea lor debităm Ministerul de

Finanțe, în contul redevenței de 300.000.000 lei prevăzută în buget pe anul în curs.

In acest mod, cum se vede, toate veniturile realizate intră în posesia noastră.

Cât privește veniturile din perioada a doua, adică cea dela 1 Martie încoace, încasarea lor se face în mod regulat prin Administrațiile Financiare și se varsă zilnic la Banca Națională în creditul contului nostru de viramente. Prin acest sistem de încasare, sumele intră direct și imediat în posesiunea noastră.

Recipiseie se păstrează la Ocoale și Direcții, la centru se trimit numai situații de verificare, când e vorba de încasarea debitelor date asupra Administrației Financiare, și borderouri de vânzări, pentru vânzările direct făcute de organele exterioare în limitele competințelor.

Aceste situații se confruntă la centru cu sumele globale primite prin Banca Națională și cu situațiile zilnice de vărsări comunicate de Administrațiile financiare. Nu cred de prisos a arăta însemnătatea acestor situații, fără care aici la centru nu am putea identifica natura veniturilor realizate și nici contabiliza operațiunile.

In ceiace privește cheltuielile potrivit legii C. A. P. S. plățile se fac prin Banca Națională și Casieria proprie.

Plata salariilor și avansurilor necesare pentru exploatări, se plătesc prin sucursalele Băncei Naționale cu cec alb în cont de virament.

Justificarea sumelor plătite pentru salarii se face pe bază de state, iar justificarea avanselor se face cu acte în regulă potrivit art. 124 și 125 din legea contabilității publice pe categorie de lucrări (exploatări în regie, împăduriri, corecțiuni de torenți, amenajeri, etc.). Legea cere că un alt avans nu se poate da până ce primul n'a fost justificat, ceiace în practica comercială e foarte greu de aplicat.

Pentru avanse, care la noi constitue un capitol foarte important, ar trebui să se procedeze astfel:

Se va întocmi la începutul anului un plan general de lucrări, în care se vor arăta totalitatea operațiilor ce sunt de făcut pe anul în curs, precum și quantumul sumelor necesare pentru fiecare categorie de lucrare și pentru fiecare Direcție regională. Acest plan de lucrări se supune vizei Comitetului de Direcție, apoi se aprobă de Consiliul de administrație. Odată planul de lucrări aprobat, constituie actul de angajare al cheltuelilor valabil pe întregul an.

In cursul anului, se va avansa treptat și la cererea organului respectiv sumele în limita angajamentelor, în prealabil aprobate prin planul general de lucrări, fără să mai fie nevoe de nici o viză a Comitetului de Direcție și nici de aprobarea Consiliului de Administrație, evitându-se cât mai mult formalitățile care ar îngreuia mersul lucrărilor, dat fiind faptul că în materie de avansuri trebuie lucrat repede și la timp.

La Direcția contabilității, ca organ central am prevăzut următoarele servicii: veniturilor, serviciul cheltuelilor și serviciul scriptelor, serviciul patrimoniului, serviciul cassieriei, archiva și registratura.

Și următoarele birouri: debitelor, delictelor silvice, arenzilor pe administrații financiare, biuroul fondurilor de împădurire, educație, construcții, biroul salariilor, biroul ordonanţărilor, biroul gestiunilor vechi, biroul verificărilor actelor justificative a tuturor cheltuelilor.

Curtea de conturi este organul suprem de control atât preventiv, cât şi de gestiuni asupra veniturilor şi cheltuelilor. Ea îşi exercită controlul preventiv prin consilierul controlor care funcţionează pe lângă fiecare Minister şi regie autonomnă. La regii, controlul lucrează împreună cu comitetul financiar şi în cadrul dispoziţiunilor legilor speciale pe baza căreia funcţionează regia.

Comitetul financiar, ţine o contabilitate specială pentru angajeri independent de contabilitatea comercială.

Comitetul financiar, care exercită funcţiunile financiare la regii, e organul care angajează cheltueli şi ţine evidenţa executării bugetului sub controlul direct al consilierului controlor.

Prima lucrarea a comitetului financiar va fi alcătuirea bugetului interior, adică repartizarea cheltuelilor globale din buget pe conturi şi sub conturi potrivit necesităţilor.

Gestiunea produselor

Potrivit indicaţiunilor legii C. A. P. S. şi pentru facilitarea posibilităţilor de control, principiul călăuzitor în fixarea normei generale de contabilizare va fi : contabilitatea analitică se va ţine la Ocoale şi Direcţiuni regionale, pentru întreaga gestiune a produselor, iar la Centrală se va face numai centralizarea şi coordonarea operaţiunilor.

Având în vedere că sistemul contabilităţii în partidă dublă cerut de lege, necesită funcţionari de specialitate, a căror angajare cel puţin momentan nu este posibilă, urmează ca deocamdată ocoalele şi direcţiunile să continue a face contabilizarea operaţiunilor în registre după norme uzitate până în prezent, aşa cum sunt prevăzute în regulamentul serviciului silvic exterior, rămânând ca pentru contabilizarea operaţiunilor la Centrală, Ocoalele să întocmească situaţiile de verificare şi borderourile de vânzări prevăzute în circulara noastră No. 12220/930.

Contabilitatea industrială-comercială

Casa Autonomă a Pădurilor Statului, având ca obiect principal exploatarea şi industrializarea în parte a materialului lemnos — poate fi asimilată întreprinderilor industriale.

Schema comptabilă industrială ce se poate avea în vedere, se rezumă la următoarele capitole de destinaţiuni:

1. Investiţiuni.
2. Exploatare.
3. Reparaţiuni şi întreţineri.

Aceste trei capitole, sintetizează întreaga activitate a oricărei întreprinderi industriale şi în cadrul lor se desvoltă după cerinţele exploatării, aplicaţiunea principiilor contabilităţii în partidă dublă.

Aceste capitole susceptibile de desvoltare, ar cuprinde în mod generic:

La «Investiţiuni». Tot ceeace reprezintă averea întreprinderii ca:

a) Terenuri păduroase, de împădurire, defrişare, de cultură, de fâneaţă, etc.

b) Imobile cu destinaţiuni diferite.

c) Mobilier.

d) Instalaţiuni.

e) Maşini şi unelte.

f) Vehicule.

g) Produse sub diferite forme.

h) Materiale de întreţinere, etc.

i) Materii prime, unde este vorba de industrializare, etc., etc.

La «Exploatare»: Cheltuelile necesitate de obţinerea produselor brute şi industrializate ca:

a) Salarii adminisirative şi technice.

b) Salarii de exploatare propriu zisă, de regie sau antrepriză.

c) Cheltueli generale

La «Reparaţiuni şi întreţinere»:

Cheltuelile în materiale şi salarii, necesitate de întreţinerea în stare de bună funcţiune a averii învestite.

Va trebui stabilit din vreme normele de funcţionare a contabilităţii la Ocoale, Direcţii regionale şi Centrală şi prepararea instrucţiilor şi formularelor în care scop propun instituirea unei Comisii adhoc.

Legea C. A. P. S. prevede că până într'un an dela promulgarea legii se va face inventarul de întreaga avere mobilă şi imobilă. Cu alte cuvinte întregul patrimoniu al Casei Pădurilor se va determina prin întocmirea unui inventar general în care se vor enumera şi evalua toate bunurile şi toate drepturile eum şi obligaţiunile pe care C. A. P. S. le va avea faţă de terţi. Enumerarea se va face pe unităţi, după existenţa felurilor tuturor elementelor din activ şi pasiv.

Toate actele de inventariere vor fi intocmite cu mare grijă, calculele verificate şi se vor evita ştersături şi corecturi.

Constatarea inventarierii se va face la faţa locului prin încheere de procese-verbale.

De îndată ce comisia de inventariere îşi va depune lucrarea, cu precizarea valorii estimative, ea va fi contabilizată.

Am avut grijă să prevăd în planul de organizare a Direcţiei contabilităţii un serviciu aparte al patrimoniului, unde se vor centraliza şi înregistra operaţiunile în legătură cu variaţiile ce va suferi averea Casei prin noui investiţiuni, lichidări etc., având ca punct de plecare inventarul ce se va stabili de comisie.

Inventarul este baza bilanţului. Nu se poate încheia un bilanţ fără ca mai întâi să avem inventarul. Articolul 36 din legea C. A. P. S. prevede că la sfârşitul fiecărui an se va întocmi un inventar general al bunurilor şi încheia bilanţul operaţiunilor.

Bilanţul este rezumatul inventarului şi grupează conturile după următoarea schemă:

Activ: Imobilizări, valori realizabile în termen scurt, valori realizabile în termene lungi, disponibil, conturi de ordine rezultate.

Pasiv: Neexigibil, exigibil pe termen scurt, conturi de ordine, rezultate. Aceasta constitue bilanţul tip.

Bilanţul prin importanţa ce o prezintă este piatra de încercare a conducătorului întreprinderii şi a contabilului care a prins cifrele din desfăşurarea operaţiunilor.

Noua lege a contabilităţii publice pune multe sarcini şi trage la grea răspundere pe şeful contabilităţii. El este responsabil în faţa Curţii de Conturi şi art. 11 din lege îl obligă şi cu controlul mersului întregii administraţii din punct de vedere contabil.

Cu acestea spuse voi termina expunerea mea cu cuvintele marelui poet Goethe, care zicea că cifrele conduc lumea şi după cifre se măsoară cum lumea este condusă.

Să ne ajute Dumnezeu ca cifrele din bilanţul nostru, la fiecare sfârşit de an, să exprime rezultate din cele mai strălucite.

Nicolae Arghir
Directorul contabilităţii C. A. P. S.

In încheere d-l Arghir spune: nu este locul să fac aci un curs de contabilitate. Am făcut un rezumat scurt al chestiunilor, şi termin expunerea mea cu speranţa că cuvintele marelui poet Goethe se vor aplica şi la noi, dovedindu-ne astfel progresul instituţiei.

Imi exprim dorinţa, ca cifrele pe care le voiu înscrie la sfârşitul anului la închierea bilanţului, să exprime rezultatele cele mai bune la care avem dreptul.

D-l *prof. M. Drăcea.* D-l I. S. Ionescu are cuvântul.

D-l *I. S. Ionescu.* D-lor, ieri, vre-o doi colegi mi-au obiectat că, eu care nu sunt specialist în materie nu pot vorbi despre această chestiune. Acelora le răspund azi cu cuvintele unui economist francez, consilier juridic, autoritate nediscutată în această materie, pe care nu a învăţat-o în Universităţi, ci pe cale practică.

El regretă că în şcolile Politechnice din Franţa, nu se predă contabilitatea.

D-lor, eu n'am învăţat contabilitatea decât sub presiunea nevoilor şi voi vorbi ca unul care cunosc mai bine nevoile noastre. Citeşte următorul referat:

NORME DE CONTABILITATE IN MATERIE ŞI BANI LA C. A. P. S.

Pentru a fi de folos, orice experimentaţie trebue însoţită de o contabilitate riguroasă, care să înregistreze fidel şi sistematic toate faptele administrative.

Cuprinzând complexe de fapte administrative cari depăşesc cadrul câtorva generaţii de specialişti, Administraţia pădurilor nu se poate priva de o asemenea înregistrare.

Contabilitatea în partidă dublă, prevăzută prin art. 36 al Legii pentru Administrarea pădurilor nu este o inovaţie. Corpul silvic al Statului a întrebuinţat şi până în prezent o asemenea contabilitate, mai cu seamă pentru buget şi exploatări.

Nu au lipsit decât uniformizarea şi perfecţionarea acestei metode, directive ce intrau în atribuţiunile centrului.

Pentru a remedia defectele constatate, scopul actualei conduceri a C. A. a Pădurilor Statului trebue să fie în primul rând:

Desăvârşirea, uniformizarea şi obligativitatea celor mai utile, practice şi simple norme de contabilitate în materie şi bani, aplicate la toate actele de administraţia şi cultura pădurilor.

Norme de contabilitate forestieră

Până în prezent s'au contabilizat: bugetul (cheltuelile) şi exploatările forestiere (venitul).

Pentru urmărirea operaţiunilor şi procurarea datelor statistice reale şi complete, contabilizarea trebue extinsă asupra tuturor actelor administrative.

Astfel:

Impăduririle artificiale, plantaţiuni sau însămânţări, oricât de bine ar fi executate, au nevoe de observaţie şi îngrijiri îndelungate. Observaţiunile nu pot fi susţinut culese decât din datele furnizate de o contabilitate riguroasă, iar îngrijirile trebuitoare lipsesc de obicei, din cauza lipsei acestor date.

Din această pricină multe asemenea împăduriri, foarte lăudate prin felul cum au fost executate, rămân numai pe hârtie, fiind copleşite de burueni, sau distruse din alte cauze.

Este deci neapărat nevoe, ca fiecare porţiune ce se împădureşte să aibă cazierul său, în care să se înregistreze toate operaţiunile înfăptuite dela prepararea terenului, până la trecerea ei în cadrul parcelarului de gestiune.

Tăerile de ameliorare, una din cele mai utile, dar extrem de delicate operaţiuni silvice, când nu sunt contabilizate riguros pot deveni adevărate calamităţi pentru masive, datorită greşitei lor aplicări practice.

Este deci indispensabil a se deschide caziere pentru fiecare grupă de arborete, înregistrându-se fidel toate operaţiunile de orice natură şi rezultatele obţinute. Aceste rezultate nu pot fi judecate după examinări limitate, de aceia trebuesc cercetate an cu an, până la data când grupa de arborete respectivă intră în rând de tăere.

Programul anual de lucru, trebue să cuprindă şi asemenea cercetări riguros contabilizate, relevându-se fidel rezultatele constatate în fiecare an.

Amenajarea pădurilor, aşa cum se execută azi, e lipsită de contabilitatea indispensabilă mai cu seamă actelor de prevedere pe lungi perioade de timp.

Din cauza dificultăţilor sau nu se întocmesc de loc amenajamente, sau se întocmesc în mod sumar, ca să nu zicem superficial.

Va fi deci necesar ca pe lângă orice amenajament, oricât de sumar ar fi, să se deschidă un registru în care să se contabilizeze rezumativ toate operaţiunile şi rezultatele lor. Cu datele culese din cazierele respective (împăduriri, ameliorări, exploatări, construcţiuni etc.) un asemenea registru poate furniza cele mai preţioase baze de revizuirea amenajamentului respectiv.

Descrierea parcelară, pe care se bazează întreaga operă de amenajare, se poate face în condiţiuni mult mai practice şi economice prin agenţii locali, şefi de ocoale, cei mai în măsură a cunoaşte real pădurea.

Pentru a putea folosi datele de această natură, culese cu orice ocazie va fi necesar a se reglementa culegerea lor pe fişe simple şi uniforme — mai cu seamă a se contabiliza sistematic.

Aprecierea justă a activităţii fiecărui agent pe acest tărâm, ar constitui cel mai eficace stimulent, de aceia e nevoe ca fiecare asemenea fişă, să primească un număr de ordine din activul cazierului respectiv.

Centralizate, verificate metodic şi elaborate, asemenea fişe pot constitui cel mai puţin şi real material pentru revizuirea amenajamentului pădurii respective.

Administraţia. Agenţii trebuesc selecţionaţi după aptitudinile lor reale, căci opera fiecăruia va purta pecetia personală a autorului ei.

E nevoe deci, ca actualele caziere ale personalului să fie prevăzute nu numai cu partida defectelor, ci şi a activităţii productive.

Contabilitatea în partidă dublă, ţinută în acest fel, înlesneşte calificarea, indică cea mai nimerită întrebuinţare de dat fiecăruia şi sporeşte aportul util în favoarea întreprinderii.

Apare deci ca strictă necesitate, extinderea normei de contabilitate în partidă dublă asupra tutulor faptelor administrative forestiere.

Inventarul forestier

Obiectul contabilităţii forestiere îl formează inventarul forestier.

A. *Inventarul forestier* înregistrează valorile active sau pasive, cantitativ şi evaluativ.

Astfel: Contabilitatea în materie se ocupă cu măsurarea valorilor, iar contabilitatea în bani cu evaluarea lor.

I. *Măsurarea valorilor* forestiere se face după metoadele cunoscute, în volum sau greutate.

Cu această operaţiune se ocupă *cubajul* sau *determinarea greutăţii produselor forestiere;* în cadrul contabilităţii mă voi ocupa la acest capitol numai de erori şi pierderi.

a) *Erorile* sunt: *inevitabile* când se datoresc imperfecţiunii instrumentelor şi metoadelor de măsurare şi *erori evitabile* când provin din neglijenţă, sau experimentaţie insuficientă.

Teoria erorilor găseşte o amplă aplicare şi în acest domeniu, de aceia trebue revăzută şi aplicată şi în cubaj, aşa încât procedeele de măsurare şi calcul să fie reduse la strictul inevitabil.

b) *Pierderile.* Pentru echilibrarea balanţei ori ce întreprindere care ţine contabilitatea în partidă dublă e nevoită a înregistra diferitele pierderi inevitabile, ce suferă mărfurile dela producţie până la desfacere, inclusiv.

Produsele forestiere prin natura, dimensiunile şi greutatea lor, încearcă pierderi considerabile datorită: tăerii, manipulării, transportului, uscărei, industrializării, etc., aşa încât contabilizarea acestor pierderi merită o atenţiune mai deosebită.

S'a stabilit un obiceiu practic în serviciu de a se socoti ca pierderi numai părţile neutilizabile din trunchiul lemnos (vârf, scoarţă, putregai, etc.), neglijându-se aproape complect celelalte pierderi enunţate. Se admite d. ex. ca pierderi un procent rotunjit, care nu depăşeşte 40% din volumul total lemnos. Asemenea rotunjiri, de cele mai multe ori empirice, dau rezultate eronate, din care cauză s'a simţit nevoia adoptării formulei: *«Statul nu garantează nici cantitatea nici calitatea materialului lemnos ce vinde».*

Cu asemenea premize însă comerţul lemnului nu va putea înflori nici odată.

Ca un început de contabilizare a pierderilor, propun următoarele măsuri:

1. Obligativitatea întrebuinţării datelor respective din Agenda forestieră (pag. 254—256) de V. N. Stinghe şi D. A. Sburlan. Aceste date sunt susceptibile de cercetări şi modificări spre a fi adaptate condiţiunilor din ţara noastră.

2. Simplificarea şi sistematizarea procedeului de contabilizarea pierderilor. In acest scop, propun întrebuinţarea relaţiunii:

$$1 - p = r$$

în care: p. reprezintând suma algebrică a tutulor pierderilor încercate, r (rendement), va servi ca corectiv unitar al cantităţii lemnoase măsurate în picioare loco pădure, înainte de a se începe orice operaţiune de exploatare.

Evaluarea

In tratatele de estimaţiuni române sau străine, s'a dat importanţă mai mare valorilor subiective, în special teoriei rentelor (amortizări), iar valorile obiective au fost reduse la simple enunţări.

In practică, constatându-se că în ţara noastră mai cu seamă, nu pot fi aplicate teorile evaluărilor obiective, fiecare operator şi-a făurit norma sa de evaluare pe baza preţului de comerţ (de piaţă). Aceste norme, nefiind verificate suficient şi metodic, au dat naştere în primul rând la auto-concurenţe, cari ruinează şi compromit comerţul lemnelor.

Nu va fi deci de prisos o scurtă expunere a cestiunei evaluărilor.

Toţi contabilii împart valorile în: valori subiective şi valori obiective.

1. *Valori subiective*:

a) Preţul de cost ar părea la prima vedere cel mai indicat, când e vorba de preţuirea produselor forestiere. In realitate însă, un singur exemplu va fi de ajuns pentru a evidenţia ridicolul rezultatelor ce am putea obţine prin aplicarea acestui fel de preţuire. Astfel: o pădure care a fost creiată şi păstrată de natură, după această normă de preţuire n'ar avea aproape nici o valoare, pe când una creată cu mari sacrificii, ar avea o valoare relativ enormă faţă cu produsele ce ne poate procura.

Este evident că un astfel de criteriu de evaluare nu poate fi folositor, cel puţin pentru produsele forestiere.

b) Valoarea de refacere sau regenerare, ar fi de asemenea şi mai indicată în aparenţă, însă de fapt se confundă cu preţul de cost ale cărui cusururi apar şi aci identice.

c) Charpentier, preconizează o valoare individuală, dedusă din preţul de cost sau de refacere, prin eliminarea impresiunei terţilor.

d) Valoarea de amortizare, uzitată în diverse forme şi combinaţiuni în alte întreprinderi, deşi se bucură de o amplă expunere în mai toate tratatele de estimaţiuni forestiere, nu poate fi nici de cum aplicabilă la păduri.

In general deci, după metoda valorilor subiective, predominând coeficientul personal în evaluarea diverselor elemente ale inventarului, această normă de evaluare nu poate fi aplicabilă în întreprinderile forestiere.

2. *Valori obiective:*

a) Valoarea comună sau de comerţ (preţ de piaţă). Ca o rezultantă a legii cererii şi ofertei, se stabilesc valori cuprinse în anumite limite, denumite preţ de comerţ sau de piaţă.

Acestui fel de valori corespunde şi valoarea de lichidare sau de desfacere preconizată de Branglin şi Veit Simon.

b) Valoarea de rendement rezultă din analizarea preţului de comerţ în raport cu aportul real al produselor, spre exemplu:

Lemnele de foc, se vor preţui după cantitatea de calorii utile ce pot produce, iar nu numai după volum sau greutate.

c) Valoarea raţională indicată în părţile unde nu există curs stabil pe piaţă.

Aşa în Basarabia, între anii 1919—1925, neputându-se efectua transporturi de lemne de foc din restul ţării, produsele locale trebuiau preţuite prin raţionamente comparativ cu alte produse indispensabile, lemnul în raport cu pâinea, de ex. Acest fel de evaluare a fost preconizat de Laveleye în special pentru titluri, pentru cari recomandă valori deduse din examinarea minuţioasă a situaţiunii.

Norme de evaluare obiectivă. Din sumara expunere a criteriilor de evaluarea produselor forestiere, se vede uşor că singurele metoade ce convin comercializări pădurilor sunt: valoarea de comerţ şi cea de rendement.

Valoarea de comerţ. Toţi estimatorii de păduri din ţara noastră se sprijină în actele lor pe această valoare.

In practica serviciului silvic de stat, neexistând încă o normă uniformă şi obligatorie, există aproape tot atâtea norme de calcularea preţului lemnelor în pădure, câte ocoale silvice sunt.

Rezultatele obţinute prin o astfel de procedare, nu numai că nu sunt identice, dar cum era de aşteptat, au provocat autoconcurenţe, care au compromis comerţul lemnului. Găsesc deci indispensabil ca, sub forma unei paranteze, să analizez raportul între valorile ce intră în relaţiunea dintre preţul de comerţ ⟨al pieţei⟩ şi cel dedus din aceasta pentru materialul respectiv la locul de producţie. Insemnând prin:

K. = preţul pe piaţă al unităţii de produse lemnoase;

X. = preţul unităţii de produse lemnoase loco pădure fără nici o manoperă;

I_a = Impozitul agricol şi derivate, adiţionale etc. ce statul percepe la valoarea x.

I_c = Impozitul comercial ce se percepe la venitul net;

S. = Suma tutulor cheltuelilor de exploatare şi comercializare, dela producţie până la desfacere;

B. = dobânzi şi procent de riscuri ⟨beneficiu⟩ cuvenite capitalului întrebuinţat în valorizarea produselor.

După regulele contabile fundamentale trebue să avem relaţiunea:

Activul — Pasivul = Situaţia netă; de unde:

Activul = Situaţia netă + Pasivul în care:

Activul = *K r* ⟨r. fiind corectivul unitar al pierderilor⟩.

Situaţia netă = *X*; iar *Pasivul* e constituit din *totalul cheltuelilor, impozitelor* şi *beneficiu*; Atunci relaţiunea devine:

$$Kr = x + I_a x + s + b \langle x + I_a x + s \rangle + I_c \left[kr - \langle x + I_a x + s \rangle \right].$$

Din care deducem:

$$X = \frac{1}{1 + I_a} \left[\frac{1 - I_c}{1 - I_c + b} kr - s \right],$$ formulă generală pe baza tarife generale de preţuri. Discuţiunile algebrice ale aceste relaţiuni ne duc la concluziuni foarte utile în practica comercializării pădurilor.

Astfel:

1. Pentru ca valoarea x să fie pozitivă şi mai mare ca zero, trebue ca: $\frac{1 - Ic}{1 - c + b} kr - s > 0$; sau: $s < \frac{1 - Ic}{1 - Ic + b} kr$ relaţiune care ne indică valoarea maximă ce putem admite pentru totalul cheltuelilor de exploatare şi comercializare; căci: $\frac{1 - Ic}{1 - Ic + b}$ având o valoare subunitară putem scrie:

$$s < 0,n\,kr \text{ sau } s < \frac{kr}{10\,n}.$$

2. Pentru ca x să aibă valoarea supraunitară trebue ca:

$$\frac{1 - Ic}{1 - Ic + b} kr - s > 1 + Ia \text{ de unde:}$$

$$kr > \frac{\langle 1 + Ia + s \rangle \langle 1 - Ic + b \rangle}{1 - Ic}$$

relaţiune care ne indică valoarea minimă convenabilă pentru kr ⟨preţul pieţei⟩.

Cu ajutorul acestor două relaţiuni ne putem da imediat seama dacă întreprinderea este sau nu rentabilă, cunoscând elementele comerciale componente.

3. Când exploatarea se face în regie de C. A. P. S. atunci $Ia = o$

$Ic = 0$, iar b reprezintă riscurile presupunând că nu se plătesc dobânzi a capitalul de exploatare. Atunci relaţiunea:

$$x = \frac{1}{1 + Ia}\left[\frac{1 - Ic}{1 - Ic + b}\, kr - s\right], \text{ devine: } x = \frac{kr}{1 + b} - s.$$

Componentele valoarei **s.** In practică totalul cheltuelilor de exploatare şi comercializare se poate exprima algebric prin relaţiunea $s = f + a + t + r't' + d$ aceste componente având semnificaţiile următoare:

f = Costul doborâtului, retezatul vârfului şi crăcilor, cojitul, curmatul, fasonatul în figuri sau butuci, fasonatul sau adunatul în grămezi a resturilor (crăci, vârf, scoarţă, putregai, etc.) eventual arderea acestora, etc.

a = Cheltueli de administraţie, pază, asigurări, reclame, etc.

t = Cheltueli de transport cuprind: prăvălitul, ţăpinăritul, târâtul cu boii, datul pe uluce sau scocuri de orice fel, plutitul, transportul pe zeonifere, şosele, căi ferate, manipulaţie, etc.

d = Cheltueli de debitare sau cioplire, cuprind toate operaţiunile de debitare în gater sau cioplitul dela stivuirea buştenilor bruţi, până la stivuirea produselor semifabricate.

t' = Costul transportului cherestelei sau produselor debitate până la locul de desfacere, întrucât prin debitare unitatea de volum primeşte corectivul r' acest factor devine r't'.

Toate aceste valori şi componentele lor sunt lesne de determinat în practică dacă se procedează cu sistemă şi conştinciozitate.

In acest caz fanteziile variate dela operator la operator, sunt excluse, *metoda de evaluare devine simplă, unică şi raţională*, înlăturându-se efectele dezastroase ale auto-concurenţei produs al confuziei şi superficialităţii metoadelor de evaluare întrebuinţate până acum în cele mai multe părţi. *Pe baza formulei de mai sus se pot întocmi tarife unitare de desfacerea produselor forestiere, la îndemâna ori cui,* înlăturându-se misterul calculării şi răscalculării preţurilor de mai multe ori pe an.

Valoarea de rendement.

Până în prezent lemnele de foc se deosibesc în două categorii de evaluare: *lemne de esenţe tari* şi *de esenţe moi.*

Această clasificare nu mai corespunde cerinţelor reale ale comerţului, întru cât ceia ce se urmăreşte a se preţui, de fapt nu rezidă în tăria sau slăbiciunea speciilor lemnoase, ci în aportul util al acestora.

Pentru a se evita deci confuziunile în această privinţă, va fi necesar a se recurge la analiza mai raţională a însuşirilor acestor produse, va fi nevoie să se măsoare valoarea lor comercială în raport cu capacitatea calorică a fiecăreia, întru cât numai aceasta se cumpără, cenuşa şi fumul fiind încă indiferente consumatorului.

In acest scop, se simte nevoia adoptării unui etalon dintre specii, în raport cu care să se măsoare toate celelalte. Prin însuşirile ce prezintă, *fagul* a fost adoptat ca atare, în toate statele cu o cultură şi ştiinţă silvică înaintată. Variaţiunile de greutate şi putere calorică ale acestei specii sânt limitate la minimum faţă de toate celelalte şi apoi până în prezent în ţara noastră este cea mai răspândită specie destinată mai mult ca combustibil şi deci îndeplineşte majoritatea cerinţelor de a servi drept etalon.

Odată fixaţi asupra etalonului convenit, diferenţiarea de valoare între specii, se face ţinând seamă de proprietăţile lor fizico-chimice.

Astfel dacă însemnăm prin:

k_1 = valoarea de vânzare pe piaţă a unităţii de volum etalon

c_1, g_1 = capacitatea calorifică specifică şi greutatea specifică, iar C_1 = puterea totală calorifică a unităţii de măsură din etalon, putem scri relaţiunea: $\frac{C}{C_1} = \frac{c.\ g.}{c_1\ g_1} = \frac{k}{k_1}$, (literile fără indice reprezentând aceleaşi valori pentru specia ale cărei însuşiri voim a determina).

Din aceasta deducem:

$$k = k_1 . \frac{c.\ g.}{c_1 g_1}$$

Raportul $\frac{c\ g}{c_1\ g_1}$ devine constant pentru aceiaşi specie, în condiţiuni staţionale identice. Pentru simplificare vom însemna $\frac{c\ g}{c_1\ g_1} = \int$, relaţiunea devenind astfel: $k_1 = k_1$.

Cu ajutorul acestei relaţiuni putem diferenţia valorile chiar şi în cadrul aceleiaşi specii, crescută în condiţiuni staţionale diferite. Valoarea obţinută pe această cale se introduce în formula: $x = \frac{1}{1 + la}\left[\frac{1 - lc}{1 - lc + b} kr - s\right]$ în locul lui k, devenind: $x = \frac{1}{1 + la}\left[\frac{1 - lc}{1 - lc + b} k_1 \int sr - s\right]$

O asemenea procedare se poate denumi:

Metoda de evaluare întemeiată pe valoarea raţională de rendement.

Puterile calorifice putându-se afla, fie din date experimentale streine catalogate, fie prin experimentaţii proprii, iar greutatea specifică aflându-se uşor prin cântărire, preţuirea lemnului de foc se va putea face cu cea mai mare înlesnire şi în modul cel mai raţional posibil.

Permanenţa inventarului.

Intre elementele inventarului, mai cu seamă când e vorba de produse lemnoase împrăştiate şi supuse la tot felul de modificări fundamentale, intervin fapte, cari în cadrul contabilităţii în partidă dublă trebuesc contabilizate.

Aceste fapte, după André Dalsace, se pot clasifica în:

1. *Permutative,* când modifică patrimoniul numai în forma elementelor sale, fără a-i modifica valoarea sau cantitatea d. ex.: vând marfă pentru 100 lei, înseamnă că am schimbat marfa pe bani, fapt care n'a modificat de cât forma elementelor patrimoniale.

Contabilizarea acestei operaţiuni se face pe baza formulei fundamentale:

a) *«Oricărui debit trebue să-i corespundă un credit egal».* In cazul de faţă primind valoarea m'am debitat cu 100 lei, iar predând marfa am creditat acelaş cont cu valoarea ei.

Generalizarea algebrică a acestei situaţiuni se poate exprima astfel:

Activ — Pasiv = Situaţia netă ⟨Bilanţul⟩, sau desfăcând fiecare membru al egalităţii în componentele respective ⟨elementele patrimoniale⟩:

$$e_1 + e_2 + e_3 + \ldots\ldots e_n - S = 0$$

Contrarul situaţiunii ⟨ — S ⟩ reprezintă rezerva sau restul pe care o vom însema algebric cu + R, şi atunci: — S = + R. sau înlocuind în relaţiunea de mai sus obţinem:

$$e_1 + e_2 + e_3 + \ldots\ldots e_n + R = 0$$

In practica contabilă se obişnueşte a scri în coloana din stânga debitul şi în cea din dreapta creditul fiecărui cont. Cifrele respective însă se pot înscri şi în coloana adversă, însă atunci primesc semne schimbate, adică cele două coloane reprezintă membrii unei equaţiuni algebrice, cari trebuesc menţinuţi egali, astfel în cât suma lor algebrică să fie întotdeauna egală cu zero.

2. *Fapte modificative*, cari schimbă valoarea patrimoniului, cantitativ sau evaluativ.

Asemenea modificări pot proveni din afectarea elementelor contului, în care caz putem avea relaţiunile:

$$a \begin{cases} e_1 + e_2 + e_3 + \ldots\ldots - e_p + e_q + \ldots\ldots e_n + R = 0 \ \text{⟨iniţial⟩ şi} \\ e_1 + e_2 + e_3 + \ldots\ldots e_p \Delta ep + e_q + \Delta eq + \ldots\ldots e_n + R = 0 \end{cases}$$

Făcând diferenţa acestor două equaţii obţinem:

$$\Delta ep + \Delta eq = 0$$

Aceasta ne demonstrează că în acest caz modificările elementare trebuesc să se compenseze între ele, pentru menţinerea bilanţului.

b) Când faptele modificative afectează un element al contului şi rezerva **(R)** atunci în acelaş mod demonstrăm că trebue ca:

$$\Delta ef + \Delta R = 0, \quad \text{de unde deducem}$$

regula contabilă:

β) *Suma algebrică a situaţiunilor elementare ale conturilor e totdeauna zero.*

Algebric, această regulă se poate reprezinta prin relaţiunea:

Situaţia netă = Capital + Rezerve + Beneficiu — Perderi

In care schimbând coloanele, deci şi semnele, obţinem:

— S = — C — R — B + P, ceiace ne duce la altă regulă contabilă, după care:

η) *„Scoţând contrarul situaţiunii nete (—S), trebue să înscriem în coloana din dreapta capitalul (C), rezervele (R) şi beneficiile (B), iar în stânga pierderile (P)"*.

Putem cita ca fapte modificative foarte obişnuite în întreprinderi de exploatarea şi comercializarea pădurilor: furturile de materiale, incendiile, luarea materialelor de viiturile apelor, putrezirea lor, etc.

Toate acestea modifică patrimoniul atât prin elementele sale de inventar, cât şi prin *rezerva* ⟨R⟩.

Se poate însă ca anumite fapte să afecteze numai elementele inventarului.

fără a atinge situaţia patrimonială, de ex. o încasare de taxe de locaţiune pentru materiale nescoase în termen, sau o revânzare de materiale deasemenea nescoase în termen, etc.

In toate aceste cazuri, pentru menţinerea balanţei contabile e nevoie de aşa denumitele: *„Scriituri de regularizare“*, cari constituesc una din părţile delicate ale contabilităţii în partidă dublă.

Pentru a se evita zădărnicirea tutulor socotelilor e necesar, ca orice persoană ce ţine astfel de contabilitate, să fie complect edificată asupra acestei cestiuni.

Inginerii silvici, prin cultura matematică superioară ce posedă, sunt în măsură a-şi aşeza toate regulele contabile pe baze de formule simple, uşor de memorat şi deci şi de respectat, aşa încât sunt indicaţi a deveni cei mai buni contabili în materie şi bani.

Piese justificative

In orice contabilitate, dar mai ales în contabilitatea dublă, orice înregistrare, trebue să se sprijine pe un act sau piesă justificativă.

Aceste piese pot fi:

Interne, când reprezintă fapte petrecute între colaboratorii întreprinderii, de ex. bonurile de predarea materialelor, borderourile descărcătoare, dovezi, chitanţe, etc., între funcţionarii întreprinderei, şi

Externe, când reprezintă fapte petrecute cu terţii, de ex.: facturi, contracte, scrisori, acte autentice, etc.

Orice piesă justificativă trebue în prealabil verificată şi apoi înregistrată, atât la intrarea cât şi la eşirea mărfii despre care tratează.

Clasarea şi păstrarea pieselor justificative şi corespondenţii se face de serviciul special de arhivă.

In administraţia pădurilor Statului, de până acum, sunt socotite ca piese justificative următoarele acte:

I. La exploatări	*a)* Acte de valorizare	inventariere estimaţie devize de cheltueli	prealabile
	b) » » recepţie şi estimaţie definitive	recepţii inventarieri estimaţii plata lucrărilor	detaliate definitive
	c) Acte de vânzare	ordine de aprobarea vânzării bonuri de predare dovezi de primire borderouri lunare recapitulative	
	d) » » recolment — recepţia definitivă.		

II. La împăduriri Construcţiuni
- Devize
- Ordine de aprobare
- Acte de recepţii
- » » plata lucrărilor.
- Cazierul

III. Ameliorări, regenerări. etc. Nu se ţine nici un fel de contabilitate în afară de cea privitoare la produsele realizate.

IV. Amenajeri: Mai toate amenajamentele de orice importanţă sunt lipsite de contabilitate proprie.

V. Personal: Culoarea ochilor sau atmosfera ambiantă au ţinut locul ori cărei piese justificative, când e vorba de aprecierea calităţilor sau defectelor personale ale fiecărui agent.

Analiza pieselor justificative forestiere. Lipsuri de împlinit. Organizare. Registre

Actele de valorizarea produselor forestiere, premerg pe cele de exploatare şi descarcă planul contabil întitulat: Planul de lucru sau programul anual. Actualele imprimate folosite corespund scopului urmărit, aşa în cât socot că trebuesc menţinute.

Actele de exploatare consistă din situaţiuni zilnice sau săptămânale recepţii, inventarieri şi estimaţiuni de produse fasonate, plata lucrărilor efectuată etc. Acestea sunt acte cu caracter mai important şi merită deci o atenţie mai deosebită.

Situaţiunile de exploatări. Pentru evitarea frustării statului prin înstrăinarea materialelor în intervalul cuprins între doborârea şi recepţionarea lor, se impun, cu deosebire în regiunile populate măsuri contabile speciale.

Aceste măsuri, consistă din întocmirea de situaţiuni zilnice, cari verificate metodic şi centralizate servesc de bază recepţionării.

Agentul păstrător, pădurarul, înregistrează pe măsura fasonărei, toate produsele, dându-le numere curente de inventar pe teren şi în carnetul său, aşa încât la terminarea doborârii şi fasonatului recapitularea situaţiunilor constitue recepţia.

E mai greu de reglementat întocmirea situaţiunilor de acest fel în regiunile muntoase, dar e posibilă cu ajutorul discernământului izvorât din situaţia reală pe teren.

Pentru simplificare şi uniformizare, situaţia parţială fie zilnică, fi săptămânală, etc., se scrie cu stilograful copiindu-se prin hârtie carbon pe o foaie fixă, iar prima detaşabilă se înaintează autorităţii ierarhice imediat superioară.

Asemenea carnete trebuesc înfiinţate neexistând în uz.

Verificarea situaţiunilor trebue reglementată astfel ca să fie efectivă şi la timp făcută spre a se înlătura orice cauze de greşeli.

Centralizarea acestor situaţiuni trebue făcută prin înregistrarea lor într'un registru jurnal de materiale, de care am găsit în serviciu în Basarabia.

Actele de recepție.

Revizuirea și corectarea cantitativă și calitativă a materialelor exploatate, închegată într'un act rezumativ, va constitui actul de recepția acestor materiale.

Potrivit nevoilor de desfacere, sau altor cauze, recepțiile se pot mărgini și la înregistrări parțiale, în care caz capătă denumirea de recepții parțiale; acestea însă trebuesc reduse la minimum posibil, fiind de obicei cauze de erori și complicațiuni administrative.

In privința recepțiilor, există imprimate potrivite în uz, care n'au nevoe de modificări, ci cel mult de uniformizare.

Acte de estimație și de plata lucrului efectuat.

Acestea sunt un corolar al inventarierii și recepției; se țin pe imprimate de asemenea destul de comode și bine studiate. N'au nevoe de nici un fel de modificare.

Actele de vânzare. Se deosibesc:

Ordine de aprobarea vânzării de materiale;
Dovezi de încasarea valorii acestora,
Bonuri de predarea materialelor achitate,
Dovezi de primire din partea cumpărătorilor și
Borderourile-situații recapitulative lunare.

Ordinele de aprobarea vânzării. Pot fi circulare cuprinzând dispozițiuni principale atributive, sau speciale când se referă la excepțiuni.

Organizare

Vânzarea fiind un act administrativ de manipulație, trebue să intre în atribuțiunile organelor de execuție. Imixțiunea organelor de autoritate și de administrație, trebue redusă la rare excepțiuni motivate de necesități evident speciale. De ex. aprovizionarea instituțiunilor de stat sau particulare cu lemne de foc sau de lucru, în afară de repartizarea stabilită prin programul anual de lucrări.

Trebue să dispară odată pentru totdeauna sistemul vânzărilor în detaliu de centrele mari, (Direcțiunea regională, Casa Autonomă sau Minister), vânzări cari departe de a satisface necesități reale, creiază numai încurcături administrative, scoborând și prestigiul autorității respective. Peregrinarea cu cereri de lemne pe la Direcții sau Minister nu poate însemna de cât sau o situațiune anormală în administrarea pădurilor din localitate de unde se puteau aproviziona suplicanții și în acest caz trebuesc luate măsuri de îndreptare; sau nutrirea de intențiuni nemărturisite din partea suplicanților sau interpușilor lor, fapt care de asemenea trebue să provoace măsuri de reprimarea răului.

Vânzarea trebue făcută la pădure, liberă de orice protecționism și cu garanții suficiente de obiectivitate.

Cine să vândă?

Până acum, șeful ocolului, asupra căruia converg toate răspunderile cari de cari mai apăsătoare, este însărcinat și cu vânzarea materialelor lemnoase exploatate.

Nu e nevoe să mai amintesc că prin această măsură, mai cu seamă când e vorba de vânzări în detaliu la săteni, funcţionari sau orăşeni, şeful ocolului şi-a risipit întreaga activitate într'un comerţ neraţional, fiind nevoit a neglija controlul şi efectuarea celorlalte lucrări de specialitate mult mai importante. Adăogând la aceste inconveniente şi faptul că un singur om nefiind în stare să facă faţă cerinţelor zilnice din cuprinsul unui întreg ocol, s'a dat naştere la nemulţumiri şi reclamaţiuni, s'a scăzut prestigiul specialistului technic reducându-l la rolul de negustor de mărunţişuri şi s'a creat câmp liber alunecărilor şi suspiciunilor de tot felul; rezultă că aceasta stare de lucruri nu mai poate fi prelungită.

In materie de desfacerea produselor forestiere, rolul şefului de ocol trebue limitat numai la repartizări principale, grosomodo, întocmite de comun acord cu reprezentanţii autorizaţi a consumatorilor, (primari în comunele rurale, şefii autorităţilor etc).

Operaţiunea de vânzare în detaliu trebue rezevată exclusiv organelor speciale — deocamdată brigadierii — selecţionaţi, instruiţi şi îngrădiţi de toate garanţiile necesare împotriva greşelilor ce pot comite cu voie sau fără voie.

Prin această măsură comerţul cu lemne se însufleţeşte; vânzarea făcându-se oricând la pădure, clienţii sunt atraşi iar materialele nu vor mai putrezi din lipsa de cumpărători.

Pentru a putea îndeplini cu succes funcţiunea de vânzători, brigadierii trebuesc iniţiaţi în ţinerea unei contabilităţi rudimentare în partidă dublă, astfel în cât să se poată singuri verifica în orice moment şi să poată fi efectiv verificaţi de şeful ocolului şi organele de control. In acest scop, brigadierul vânzător trebue să ţină un registru *jurnal-bonier* cu trei rânduri de file, din cari două rânduri detaşabile. Orice vânzare trebue înregistrată cu stilograful pe prima filă şi copiată prin plombagină pe celelalte două, astfel că deodată s'a întocmit şi bonul de vânzare şi piesa justificativă şi fila ce se va înainta ocolului cu borderou şi fila ce rămâne pentru formarea registrului jurnal (referentul a anexat un proect de asemenea bon, nota red.). In acest fel munca s'a redus la minimum, iar publicul poate fi servit prompt.

Borderourile se vor complecta simultan cu jurnalul bonier legându-se operaţiunile între dânsele, iar copiile ce se înaintează ocolului se pot obţine tot prin plombagină.

Intrucât, încasările rare ori se vor putea face prin agenţii fiscului, vânzătorul va fi nevoit a încasa de foarte multe ori sumele ce reprezintă valoarea materialelor vândute.

Pentru aceasta, va fi necesar să i se pună la dispoziţie şi un registru de casă, din care va libera chitanţe iar sumele să le verse zilnic casieriilor publice.

In această privinţă rezultatele depind de putinţa de selecţionare şi îndrumare a personalului, — aşa că trebuesc înlăturate toate dificultăţile creiate prin statutul funcţionarilor publici sau alte legi administrative.

In rezumat deci, brigadierul casier trebue să ţină următoarele registre:

Un jurnal-bonier, care să cuprindă coloane şi pentru rezumarea inventarului respectiv. Un asemenea registru-jurnal e preconizat de *Desgerangs*, intitulându-l: «*Jurnal-Cartea mare*». Un registru de casă.

Un registru de borderouri lunare şi o condică de reclamaţiuni.

Agentul păstrător, pădurarul de regie, primeşte bonurile de vânzare, le înregistrează în carnetul său inventar, iar pe baza lor emite chitanţe de transport pe fiecare încărcătură.

Aceste chitanţe se operează pe verso bonului de vânzare respectiv, după lichidarea căruia cumpărătorul e obligat a semna o dovadă de primirea materialului plătit.

Cu chipul acesta se înregistrează real mişcarea materialelor vândute, dându-se putinţa verificărei inventarului în orice moment, iar nu ca până acum, când cantităţile de materiale vândute dar încă neridicate din pădure, încurcă toate socotelile, nefiind înregistrate nicăeri.

Deci pădurarul de regie trebue să ţină: un carnet inventar în partidă dublă în care înregistrează şi bonurile de vânzare. Un chitanţier à souches şi o condică de reclamaţiuni.

Rolul Ocolului

In ipoteza înfăptuirii acestor norme de contabilizare a exploatărilor, rolul ocolului în această materie, se rezumă la controlul, centralizarea şi înregistrarea operaţiunilor.

Controlul riguros, trebue exercitat inopinat şi susţinut. având putinţă de îndreptat pe loc relele semnalate, căci sistemul tărăgănirilor administrative zădărniceşte orice intenţie bună.

Centralizarea operaţiunilor se face prin înregistrarea borderourilor primite de la vânzători, însoţite de piesele justificative ce trebuesc verificate în prealabil.

Această înregistrare se va face în registrul de borderouri al ocolului din care câte-o filă à souche însoţită de piesele justificative ale vânzătorilor, se înaintează lunar direcţiunilor regionale silvice.

In materie de exploatări ocolul trebue să mai ţină:

Registru inventar. Actualul formular No. 72 este destul de complect şi satisface cerinţele contabilităţii duble.

Registrul de centralizarea operaţiunrlor, în care scop se poate continua a se servi de formularul No. 78 de asemenea potrivit cu cerinţele contabilităţii în partidă dublă.

In privinţa contabilizării celorlalte ramuri ale Administraţiei forestiere, am schiţat în partea introductivă procedeele ce le cred nimerite.

Neavând putinţa a intra în detalii, au urmărit normele principiale de contabilitate indispensabilă în toate actele de administraţie forestieră.

Organizarea serviciilor necesare, trebue pusă în concordanţă firească cu aceste principii. Faţă cu schema de organizarea serviciilor C. A. P. Statului şi regimului silvic, ar fi de făcut următoarele observaţiuni:

1. *Subordonarea contabilităţii sub Direcţia comercială a C. A. P. S-ului şi reducerea ei la rolul de a înregistra numai bugetul şi veniturile. nu e de natură a satisface cerinţele primordiale ale unei gospodării silvice întemeiate pe baze raţionale.*

Contabilitatea trebue să figureze ca Direcţie independentă, cu ramificaţii în toate cele trei Direcţiuni prevăzute de lege şi obligată a înre-

gistra toate datele menţionate mai sus ca indispensabile reorganizărei metoadelor de cultură şi exploatare.

2. In fruntea Direcţiunii contabilităţii, trebue să fie un Contabil expert, care poartă răspunderea numai a înregistrărilor contabile, culegerea şi verificarea pieselor justificative, ca şi elaborarea concluziilor cu caracter de specialitate, trebue să rămână în atribuţiunea şi răspunderea Direcţiunii respective: (Administrativă, technică sau comercială, după natura de lucrări).

3. Centralizarea operaţiunilor, întocmirea bilanţului şi situaţiunilor anuale sau periodice, trebue atribuită Consiliului celor patru Directori: technic, administrativ, comercial, contabil, sub conducerea şi controlul Consiliului de Administraţie.

4. Direcţiunea Regimului silvic să-şi complecteze serviciile cu contabilitatea, fără de care activitatea sa se va reduce la biurocratism sterp şi ucigător de energii.

Acestea în linii mari pentru centrală, se înţelege că pentru complectarea şi reglementarea în detaliu, se pot găsi soluţiuni potrivite, în primul rând trebue să se tindă la decongestionarea centrului de forţele cele mai recunoscute, al căror tribut poate fi mai util în laborator decât în biurou.

Direcţiunea regională silvică, ca organ de tranziţie între Ad-ţie şi execuţie, trebue organizată din punct de vedere contabil după aceleaşi norme ca şi Centrala.

Nu e nevoie de grămădire de personal la Centrul Direcţiei, dar este strict indispensabil angajarea unui contabil expert şi cel puţin 2—3 ţiitori de registre la fiecare Direcţiune.

Centralizarea pieselor justificative primite dela ocoale se va face pe servicii (tehnic, comercial şi administrativ), iar coordonarea şi elaborarea concluziunilor de transmis centralei, trebue să se facă sub îngrijirea directă a Directorului regional cu concursul contabilului respectiv.

O mai mare atenţiune trebue dată controlului la ocoale, prin punerea Inspectorilor de control în situaţiunea de aşi îndeplini efectiv rolul important ce le conferă legea contabilităţii publice.

Contabilitatea ocolului.

Faţă cu obligativitatea ţinerii contabilităţii duble şi mai cu seamă faţă cu amploarea ce se intenţionează a se da exploatărilor în regie, este exclus ca şeful de ocol să mai poată face faţă cu mijloacele şi personalul actual.

Pentru a fabrica pâine bună, e nevoie de brutar iscusit, pentru a ţine contabilitate dublă şi a spori activitatea productivă, va fi nevoie de contabili la ocoale.

Recrutarea acestora, nu se va putea face, din personalul actual de cancelarie (afară de câteva excepţii).

Cum însă, o sumă de absolvenţi ai şcoalelor elementare sau medii de comerţ caută întrebuinţare, se poate deocamdată recruta câte unul din aceştia pentru fiecare ocol, bine înţeles pe bază de concurs şi dovada unei practici contabile cât mai îndelungată şi efectivă.

Idealul ar fi ca în aceste funcţiuni, să se prefere absolvenţi ai şcoalelor de conductori, dar în aceste şcoale contabilitatea nefiind predată cu importanţa necesară, puţini din aceştia vor corespunde nevoilor imediate de a organiza şi ţine contabilitatea ocolului.

Va fi necesar pentru viitor a se da îndrumarea elevilor conductori şi brigadieri şi în vederea formărei de contabili, vânzători şi casieri silvici, până atunci locurile acestea trebuesc încredinţate provizoriu la persoane din cele de cari dispunem.

Fiecare ocol, trebue să aibă un ţiitor de registre, care poate face şi pe copistu, un arhivar pentru toate şi un camerist.

Contabilul, fiind şi şeful cancelariei, va lua asupră-şi toată răspunderea corespondenţelor pe lângă contabilitate, aşa în cât şeful de ocol, liberat de biurocratism, va fi în măsură să se ocupe numai cu lucrările de specialitate, directivele generale şi controlul efectiv şi eficace al lucrărilor executate de agenţii de sub conducerea sa.

Aceasta ar fi în trăsături generale schema de organizarea contabilităţii în materie şi bani, în cadrul principiilor stabilite prin legea pentru administrarea pădurilor.

Se înţelege că în cazul că se va intenţiona o industralizare mai înaintată a produselor forestiere, contabilitatea se va complecta cu piesele justificative şi registrele indispensabile contabilităţilor industriale.

Cum însă toţi economiştii recunosc că Statul nu poate fi bun gospodar în materie de industrializare şi comercializare înaintată, cum practica de până acum (prin fabricile de cherestea ale Statului) a confirmat acest principiu economic, cred că comercializarea se va opri la produsele lemnoase fasonate brut şi eventual transportate la drumuri sau alte căi de transport accesibile.

O asemenea măsură e cerută şi de necesităţile economiei naţionale, care nu găseşte nici un interes practic în monopolizarea integrală a avuţiilor forestiere de Stat, ci din contră simte nevoia de a stimula orice forţă energetică.

Pricepere, capital şi muncă.

In acest fel se poate limita şi curentul de a se asigura existenţa numai prin funcţiuni de Stat, dându-se posibilitatea de a se creia mijloace de existenţă utilă şi onorabilă, pentru orice cetăţean.

I. S. Ionescu
Inginer inspector silvic

D-l *prof. M. Drăcea.* Dau cuvântul d-lui Pascu.

D-l *Pascu* citeşte referatul următor alcătuit de către Direcţia Silvică Arad.

CONTABILIZAREA IN MATERIE ŞI BANI LA C. A. P. S.

Prin votarea nouei legi a Administrării Pădurilor, se realizează cea mai importantă operă de până acum din istoria silviculturii româneşti, prin faptul că prin aceasta se promite silvicultorului împlinirea idealului său de mult dorit, de a-şi putea valorifica pedeoparte pregătirile şi cunoştinţele sale technice într'un mod cât mai intensiv în cauza prosperării domeniului forestier naţional, după vederile sale de specialist, adică în conformitate cu doctrina unui regim silvic desăvârşit, iar pe de altă parte, punerea în valoare a acestor bogăţii păduroase ale Statului, în modul cel mai direct şi cu rentabilitatea maximă, pentru vistieria finanţelor publice.

Insă, o bună reuşită a principiilor fixate prin noua lege e în mare parte în funcţie de modul de aplicare al ei, determinat de organizarea serviciului.

Din acest punct de vedere, în cele de mai jos, ne ocupăm de înfiinţarea unui organ de Contabilitate absolut indispensabil oricărei regii comerciale intensive, aşa precum se urmăreşte prin noua lege.

Necesitatea unui serviciu special de contabilitate este credem recunoscută azi de întreg Corpul silvic superior, care este însărcinat cu administrarea atâtor valori materiale şi băneşti.

Contabilitatea este oglinda în care Administratorul îşi vede rezultatele, bune sau rele, ale întreprinderii (gospodării) sale, care prin statisticile ce ni-le prezintă, serveşte din timp la îndreptarea răului.

O întreprindere industrial-comercială fără contabilitate sistematică, e ca un vas naval sau un instrument topometric, fără busolă.

Dar e inutil a mai argumenta pe lângă acest adevăr, confirmat azi chiar de cele mai mici întreprinderi care încă îşi au contabilitatea lor metodică, ne mai vorbind de cele mai civilizate State, cari de mult şi-au creiat servicii de contabilitate sistematică şi care au dat rezultate excelente. Acest lucru se ştie mai bine la Direcţiunile silvice din Transilvania, unde şi în trecut existau asemenea servicii de contabilitate, coordonate fostelor Oficii silvice, pe lângă o casierie proprie.

Experienţa celor 10 ani de gestiune, a însăşi serviciilor noastre silvice menite de a face o regie intensivă, încă a dovedit pe deplin trebuinţa unei contabilităţi sistematice, care să se ocupe de gestiunea financiară a serviciului silvic, experienţă pe care Statul de sigur în multe rânduri o va fi plătit scump.

Şi în zilele noastre acest principiu a devenit ceva natural, în cât cine zice întreprindere industrial-comercială, nici nu şi-o poate închipui fără o contabilitate în partidă dublă.

Această trebuinţă de contabilitate se impune şi din motivul de a-i lăsa inginerului mai multă libertate, pentru a se ocupa mai mult de chemarea sa technico-silvică şi a nu-l însărcina în aşa măsură cu agende contabile-financiare, străine de specialitatea sa. Dar în acelaşi timp îndrumarea, controlul şi executarea acestor agende s'ar face cu mai bun rezultat de un contabil specialist în materie.

Este adevărat că noua lege a administrării pădurilor se ocupă de problema contabilizării în materie şi bani la C. A. P. S. Depinde însă, cum conducătorii acestor regii comerciale vor putea, sau cum vor înţelege să soluţioneze această chestiune, prin regulamentul de aplicare al legii.

In ori ce caz se impune luare aminte dela început, de a se pune pe baze solide şi sănătoase această instituţiune, tot atât de importantă pentru cazul nostru, ca şi ramura technico-silvică, pentru a nu plăti scump experienţa unei eventuale desinteresări sau nepăsări.

In această direcţie, pe baza experienţelor câştigate din trecut, ţinem a vă expune în linii generale vederile noastre, de care credem că ar fi bine să se ţină seama la întocmirea regulamentului de aplicarea legii.

Infiinţarea serviciului special de contabilitate.

Asemenea serviciu este absolut necesar, atât la Direcţiunea generală, cât şi la Direcţiunile regionale silvice ale C. A. P. S.

La ocoalele silvice cel puţin deocamdată nu e nevoe, cel mult la acelea, unde sunt regii intensive sau la centrele de exploatare câte un contabil, încolo ajung instrucţiuni detaliate.

Organizarea să se facă la fel ca şi pentru celelalte servicii technice-silvice, cu organ central, exterior, aşa precum au şi întreprinderile mai de seamă particulare, centrale şi sucursale.

Ca organ central, ar fi actuala Direcţie a contabilităţii Casei Pădurilor, care trece deadreptul la C. A. P. S. având ca sub diviziuni serviciile şi biurourile necesare.

Pentru exterior, adică la Direcţiunile regionale silvice, ar fi absolută nevoe de a se înfiinţa un serviciu anume de contabilitate cu biurourile necesare, întrucât sistemul de până acum cu un singur contabil în sânul serviciului personalului, insuficient şi până în prezent, pe viitor nu va mai putea de loc corespunde chemării, mai ales faţă de comercializarea proiectată.

Aceasta şi în vederea unei descentralizări absolute, fără de care nu se poate concepe o gestiune lesnicioasă şi prin urmare o bună reuşită în gospodărie.

Dacă până în prezent acest organ a desfăşurat o activitate mai deosebită, se datora dibăciei şi cunoştinţelor persoanei în care se identifica contabilul. (Aceasta Direcţiune având contabil specialist, gestiunea sa a mers mulţumitor).

Personal.

Atât la Direcţiunea generală, cât şi la Direcţiunile regionale silvice ale C. A. P. S., să se angajeze personal de profesiune contabil, cu pregătire echivalentă personalului silvic superior şi mediu, în care scop ar fi de angajat persoane titrate în ştiinţe economice-financiare, licenţiaţi ai Academiilor de înalte studii comerciale şi industriale şi după necesitate absolvenţi ai Şcoalelor superioare comerciale, eventual contabili autorizaţi sau experţi contabili, care să se bucure de drepturi şi grade egale în branşa lor, cu ale personalului silvic de aceiaşi pregătire.

De preferit în ori ce caz, este personalul care pe lângă această specialitate mai are şi pe cea silvică.

La Direcţiunile silvice ar fi nevoe de cel puţin 1—3 persoane cu pregătiri academice şi tot atâtea cu pregătiri secundare, după intensitatea operaţiunilor.

S'ar putea eventual invoca motivul grevării nejustificate a bugetului prin angajarea de atâta nou personal contabil, dar acest argument e neîntemeiat, când ne gândim la rezultatele folositoare ce le dă o contabilitate bine organizată.

Dintre personalul superior ar fi a se delega un şef al contabilităţii şi eventual un subşef locţiitor.

Se cere angajare de personal contabil specialist, de vreme ce s'ar aplica şi la Direcţiunile silvice contabilitatea în partidă dublă, care nu poate fi condusă de un contabil fără pregătirea cerută, pentru a putea corespunde cerinţelor contabilităţii centrale, care la rândul ei încă are tot interesul de a-şi pune şi la exterior organe de legătură corespunzătoare.

In afară de acest personal contabil specialist, s'ar mai putea repartiza un număr oarecare de personal silvic şi administrativ după necesitate.

Sistem de contabilitate.

Metoda de contabilitate de purtat. atât la Direcţia generală cât şi la Direcţiunile silvice, ar fi cea în partidă dublă.

La Direcţiunea generală ar fi să se ţină contabilitatea mai mult în mod general, pe direcţiuni şi operaţiuni importante şi globale, iar la Direcţiunile silvice, pe ocoale, eventual cu analitic pe păduri respectiv pe parchete. Pentru analiticul Centralei, ar servi conturile de gestiune lunare cu anexele lor, pe cari contabilităţile Direcţiunilor silvice chiar în conformitate cu art. 35 din lege, trebue să le înainteze acesteia în formă de situaţii, spre verificare.

Prin aceasta s'ar ajunge la o decongestionare de personal la centru, care ar putea fi în schimb aplicat la serviciul exterior.

O contabilitate mai desvoltată la Direcţiunile silvice s-ar indica prin faptul că operaţiunile se înregistrează mai aproape de faţa locului, astfel s'ar evita multe din greşelile ce se pot strecura azi pe lângă sistemul centralist, în urma necunoaşterii situaţiei locale, lucru foarte necesar, când ne gândim că azi la Centru se contează amănunţit operaţiunile pentru întreaga ţară. Dar în acelaş timp, mersul operaţiunilor s'ar simplifica foarte mult, putându-se executa şi cu mai mare rapiditate.

In schimb contabilităţii centrale, i-ar rămâne mai mult timp pentru o îndrumare unitară şi un control mai eficace al serviciului. Deasemenea şi rezultatele *de venituri şi cheltueli,* pot fi cunoscute la centru din situaţiile Direcţiunilor înaintate la termene fixe, precum şi din comunicările sucursalelor Băncii Naţionale.

Descentralizare şi suprimarea biurocratismul.

Pe lângă actualul sistem, de a se conduce contabilitatea numai la centru, nu se poate vorbi de o descentralizare de care tratează însă-şi noua lege, ci de o centralizare şi mai desăvârşită. Aşa de pildă, actele justificative deşi se dăduse un ordin ca să se înainteze numai într'un exemplar original, s'a revenit din nou, încât iarăşi trebue să le înaintăm într'un exemplar original şi două copii, ceeace înseamnă că cu exemplarul rămas la Direcţiune şi la ocol, un act se întocmeşte nu în mai puţin de cinci exemplare. Acelaşi lucru se petrece şi cu statele de salarii, cari se înaintează în patru exemplare (până acum în trei) care cu exemplarele Direcţiei şi ocoluiui, se întocmesc în şease exemplare. Nu mai vorbim de modul nesocotirii veniturilor la care se întrebuinţează atâtea borderouri lunare pe natura de produse silvice, situaţii şi para situaţii, iar mai recent se întocmesc şi borderouri săptămânale.

Câtă risipă de hârtie şi energie, câtă pierdere de timp !

Şi cu cât mai lesnicios ar merge serviciul, dacă într'adevăr conturile de gestiune cu documentele originale s'ar păstra la Direcţiunile silvice precum se spune în *Art. 35 din lege*, Direcţiunei generale înaintându-i-se numai situaţii lunare, fără a se întocmi atâtea còpii.

Acest biurocratism colosal, trebue negreşit suprimat în toate direcţiiile, pentru că numai aşa se poate imagina o activare cât mai desvoltată pe teren a inginerilor silvici.

Delegarea de buget intern

In scopul unei gospodării descentraliste şi ca atare mai facile, ar fi foarte bine a se delega din bugetul general al Direcţiunei generale, fiecărei Direcţiuni silvice un buget intern, pentru veniturile şi cheltuelile ce o privesc, putând gestiona independent în cadrul aceluia, sub controlul centrului. Astfel pe lângă un serviciu bine organizat de contabilitate, Direcţiunile ar putea face operaţiuni de venituri, pe cari să le depună pe măsura realizării la Banca Naţională sau la Administraţiile financiare, iar pentru cheltueli putând *dispune* de sumele necesare, la sucursalele Băncilor Naţionale, în baza şi limita bugetului intern şi al creditelor, delegate, eventual putând onora aceste cheltueli şi dintr'un disponibil de casă ce s'ar creia. Această măsură ar fi foarte imperioasă, mai ales pentru o regie comercială, dovedindu-se bună şi în alte ţări, pentrucă se evită cazul de a nu avea la timp fondurile necesare tocmai la o lucrare de sezon, sau cum e cazul salariilor a căror achitare dela începutul anului numai ajunge la normal.

Casierie proprie

Pentru a putea mânui fondurile necesare ar fi nevoe a se înfiinţa o casierie proprie, fie ca un serviciu aparte condus de un casier şi un controlor, fie în sânul serviciului contabilităţii, în care caz şeful contabilităţii sau locţiitorul său, ar avea rolul de controlor, păstrând cheia de control. Aceasta chiar şi în conformitate cu spiritul legii contabilităţii publice. O casierie proprie se impune necondiţionat, pentrucă principiul de până acum de a se delega fonduri băneşti la mână şi la dispoziţia unor funcţionari, nu se mai poate admite, mai ales pe lângă o regie desvoltată. Şi când ne gândim că Directorul regional pe al cărui nume se ordonanţează de regulă sumele — are şi alte griji de ordin technic-silvic-comercial, el nu se mai poate ocupa şi de o mânuire de fonduri băneşti. De altfel Direcţiunile de ani de zile au delegat calitatea de casier unui funcţionar, care cu concursul contabilităţii sau mai bine zis al contabilului, a mânuit spre mulţumire fondurile bugetare încredinţate, sub controlul Directorului regional.

Instituţia casieriei exista şi în trecut la regiunile silvice din Ardeal, unde a dat rezultate satisfăcătoare.

Incasarea veniturilor

In legătură cu casieria, revenim asupra unei chestiuni care a fost şi este cea mai arzătoare, în materie de incasarea veniturilor.

Anume, dintre toate dificultăţile întâmpinate în cursul celor zece ani de experienţă în domeniul realizării veniturilor, de când s'a pus în aplicare şi în teritoriile alipite legea contabilităţii publice din vechiul regat, cea mai pronunţată a fost imposibilitatea de a incasa bani din venituri. Şefii de ocoale trebuiau să trimită partidele la perceptorate ca să verse preţul produselor silvice cumpărate, de unde o sumedenie de încurcături, vexaţiuni şi muncă dublă cu facerea declaraţiilor de vărsare către perceptorate, plimbarea şi aşteptarea în două rânduri şi la două autorităţi a cumpărătorului, până ce îşi primea bonul de ridicarea materialului cumpărat, nemulţumiri la perceptorate, care se terminau cu un colet de chitanţe înaintate Direcţiunei silvice cu borderourile lunare pentru verificare, de unde apoi se restituiau din nou ocoalelor, pentru vizare de către administraţiile financiare şi spre păstrare în archivă. Cu ceva a fost mai uşoară situaţia ocoalelor din localităţile unde nu erau perceptorate, din care motiv acestea erau autorizate a încasa bani, trebuind a-i vărsa pe măsura ce operaţiunile atingeau suma de 10.000 lei.

In timpul din urmă alte anomalii, prin faptul că în borderourile săptămânale de comunicare a veniturilor trebue trecută şi recipisa administraţiei financiare pentru depunerea sumelor, ori perceptoratele de regulă numai odată lunar deportă soldul casei, încât obţinerea recipisei presupunând cazul că nu se mai întâmplă şi alte încurcături are loc abea după câteva săptămâni. Din acest motiv precum am şi raportat în timpul din urmă, am luat măsuri ca şefii de ocoale să depună sumele incasate direct la administraţia financiară sau Banca Naţională, dar şi această măsură nu poate dura mult, din lipsa fondurilor de deplasări şi din motivul că şeful de ocol e răpit săptămânal cel puţin o zi dela celelalte indatoriri de serviciu. Mai survine şi faptul că agenţii instituţiilor financiare abstrăgând dela încurcăturile ce ni le fac de multe ori prin necunoaşterea cauzei, mai nutresc şi o antipatie faţă de serviciul silvic, în urma molestării prin munca colosală neonorată, ce le-o cauzăm.

In rezumat, noi nu putem conforma organele altor instituţiuni necesităţilor noastre.

De aceia se impune inevitabil autorizarea şefilor de ocoale de a încasa dânşii venturile pe cari apoi prin grop poştal să le verse casieriei Direcţiunii silvice — presupunându-se că acest organ va lua fiinţă, — care la rândul ei, le va depune în mod global la Administraţia financiară sau Banca Naţională, suprimându-se prin aceasta contactul cu perceptoratele, iar şeful de ocol liberându-se de deplasări inutile.

Acest drept de încasare de bani, nu s'ar mai putea discuta, dacă în prezent perceptorul rural, sau mai ales agentul de urmărire, este în drept a percepe veniturile Statului şi atunci de ce nu cu atât mai vârtos inginerii silvici.

Numai aşa ne putem închipui o dezvoltare a regiilor.

Regulamentul de funcţionare, instrucţiuni, modele, imprimate

Ca serviciul să meargă cât mai unitar şi corect, ar fi necesar a se elabora un regulament detaliat de funcţionare în materie contabilă, însoţit şi de instrucţiunile necesare, care să cuprindă şi modele de acte, tablouri, situaţii cu operaţiuni, întrebuinţate de serviciul contabilităţii.

Deasemenea ar fi de revizuit şi modificat unele din imprimatele uzitate şi până în prezent, ca borderourile de incasări, simplificarea tarifului, etc.

Pentru discutarea, organizarea serviciului, elaborarea regulamentului, instrucţiunilor, revizuirea şi întocmirea imprimatelor şi modelelor necesare, ar fi bine, să se formeze o comisiune specială, compusă din specialişti în materie de contabilitate şi din ingineri silvici, în colaborare cu contabili experimentaţi de pe la Direcţiuni.

Indrumare, inspecţie şi control, conferinţe

Ţinând seama mai ales de greutăţile inevitabile unui început, ar fi necesară o indrumare cât mai intensivă dela centru în deosebi, până s'ar ajunge la un mers normal şi unitar al serviciului, iar de aci înainte inspecţii şi control în cursul anului. Astfel, contabilităţile Direcţiunilor silvice ar fi inspectate de delegatul contabilităţii centrale — în afară de delegatul Ministerului de finanţe — care în baza legii contabilităţii publice are facultatea neştirbită de a face asemenea inspecţii, iar ocoalele silvice de contabilii Direcţiunilor silvice, cu verificări inopinate de cassă.

Şi ca să se ajungă cât mai repede la rezultatul dorit, se impun conferinţe dese, mai cu seama acum la început, la reşedinţa contabilităţii centrale, cu participarea şefilor de contabilitate dela Direcţiunile silvice.

Atribuţiile serviciului de contabilitate, în linii generale

In ce priveşte atribuţiunile serviciului de contabilitate, la Direcţiunile silvice, acelea ar fi sinonime cu cele dela contabilitatea Direcţiunii generale, dintre care unele sunt prevăzute şi în actualul regulament al serviciului silvic exterior, iar altele ar fi de încredinţat din nou ş. a.

1. Verifică din punct de vedere contabil financiar (numeric şi existenţa de credit) orice act de venituri-cheltueli, precum şi cele de materiale, ca borderouri de vânzări, acte de plată (facturi, chitanţe, liste de plată, state de salarii, etc.) estimaţii, inventarieri.

2. Contează orice operaţiuni financiare după metoda contabilităţii în partidă dublă şi în cazul când nu se poartă de serviciul comercializarii, ţine la curent registrele materiale. Deasemenea poartă orice evidenţă în legătură cu agendele de contabilitate.

3. Intocmeşte bugetul anual al Direcţiunii silvice pe baza proectelor primite dela ocoalele silvice şi verificate din punct de vedere technic-silvic de către serviciile silvice respective. Execută bugetul intern cu privire la încasarea veniturilor şi dispozarea cheltuelilor.

4. Evidenţiază şi crează debite asupra creanţelor C. A. P. S. cu scadenţe, respectiv urmăreşte încasarea lor la timp.

5. Ţine în evidenţă şi păstrează în colaborare cu casieria, diferitele valori ce mânueşte, ca numerar, depozite de efecte, recipise de garanţii, precum şi diferite contracte, făcând inopinat şi scontări de casă.

6. Conduce inventarul mobil, imobil şi viu al patrimoniului silvic naţional.

7. Incheie conturile de gestiunea financiară lunară pe care le înaintează contabilităţii centrale, apoi bilanţul şi contul de profit şi pierdere al Direcţiunii.

8. Execută prin contabilii săi inspecţia şi controlul gestiunei de bani, eventual şi materiale dela ocoalele silvice, dând îndrumările necesare.

9. Ia parte la îndrumarea comercializării din punct de vedere contabil-financiar.

10. In fine rezolvă orice altă chestiune de natură contabilă-financiară, atribuită pe cale de regulament.

Incheiere=concluzii

Ca încheiere nu putem decât să atragem şi aci atenţiunea factorilor competenţi asupra importanţei creerii instituţiei de contabilitate sistematică, condusă de specialişti fie în mod de coordonare, fie în sânul Direcţiunilor silvice ca serviciu aparte, pe lângă o casierie proprie, fără de care organe nu vedem un bun rezultat al muncii silvicultorului, pusă în serviciul comercializării bunurilor forestiere ale Statului, care reclamă o rulare nestânjenită şi accelerată a valorilor, precum şi o finanţare promptă — adevăr confirmat de altfel şi de trecut — pentru a nu ne deştepta prea târziu!

I. Piso	**Pascu**
Inginer inspector general	Şeful serviciului personalului
Directorul regiunii Arad	Inginer inspector silvic

Gh. Bunea
Contabil principal

D-l *prof. M. Drăcea.* D-lor, numai este nimeni înscris. Inchei discuţiunile referitoare la contabilitate, mulţumindu-vă pentru expunerile d-v. foarte interesante.

In ceeace priveşte referatul citit de d-l Pascu, trebue privit cu foarte multă încredere, fiindcă vine dintr'o experienţă vastă. D-sa cunoaşte şi condiţiunile din Cehoslovacia unde pădurile sunt comercializate de mai multă vreme şi din Jugoslavia. Pentru aceasta apreciind valoarea referatului d-sale trebue să-i mulţumim.

D-l *C. P. Georgescu.* D-lor astă seară cine doreşte, să vină la Bufetul dela Şosea unde este o masă comună.

Acum ridic şedinţa pentru 5 minute, după care vom începe discuţia problemei „Ameliorarea terenurilor degradate“, care deşi importantă este o chestiune mai puţin cunoscută. Pentru celelalte probleme studiate de d-v., veţi înainta numai referatele, iar noi vom ţine seama de ele.

D-l *C. P. Georgescu.* Dau cuvântul d-lui Grozescu.

D-l *D. Grozescu.* D-lor, asupra technicei ameliorării terenurilor degradate, am primit un referat din partea d-lui Inginer inspector general Victor Precup, despre care d-v. veţi lua cunoştinţă în revista noastră.

Citeşte următorul referat:

TECHNICA ŞI ORGANIZAREA AMELIORĂRII «TERENURILOR DEGRADATE»

Problema punerii in valoare a terenurilor degradate, face parte din ciclu problemelor forestiere, cari au preocupat în deaproape factorii în drept, în ultimul timp.

Nevoia pentru o desvoltare din ce în ce mai prosperă, cerută de organizaţia modernă a societăţii, impunea o soluţionare şi a acestei probleme ale cărei rezultate, pentru regiunea unde se va aplica, colinele şi muntele, vor constitui un generator de energie, prin ameliorarea condiţiunilor de viaţă ale omului, în această regiune.

Fără îndoială, misiunea înfăptuirii acestei năzuinţi incumbă inginerilor silvici, cari dacă nu s'au putut achita de această datorie până acum, se datoreşte în primul rând faptului că le lipsea o lege unitară în baza căreia să poată acţiona.

Prin proiectul de lege al «Ameliorării terenurilor degradate», inginerii silvici sunt înarmaţi în lupta deja începută şi care trebue dusă cât mai inten' până la desăvârşirea operii de a reda culturii terenurile degradate.

Prin alcătuirea acestei legi, s'a înţeles adânc una din realele nevoi ale populaţiei rurale, care începuse să ceară ea însăşi soluţionarea acestei probleme.

Chestiunea ameliorării terenurilor degradate, se prezintă sub forma de multiple probleme menite a fi rezolvate în domeniul, atât de vast, al economiei alpestre, cum sunt de exemplu problemele forestiere, problemele pastorale şi cele agricole.

Intimitatea legăturilor, ce există între aceste ramuri ale producţiunii, este aşa de mare, în cât tot ce se face într'unul din aceste domenii: forestier, pastoral sau agricol, reacţionează imediat asupra manifestaţiunilor activităţii celorlalte.

Incercările făcute în ultimii ani şi la noi, prin lucrările de corecţiune evidenţiază în deajuns aceste constatări.

In primul rând chestiunea pastorală, care este strâns legată de viaţa rurală, constitue obstacolul cel mai serios în aplicarea măsurilor ce au scopul de a înlocui ruinele de astăzi, prin terenuri producătoare şi ocrotitoare de izvoare

De aceea, odată cu aplicarea mijloacelor technice pentru a da solului mantia protectoare şi consolidare necesară, se va ţine seamă în primul rând şi de chestiunea pastorală.

Experienţa executării acestui fel de lucrări în alte ţări, ne furnizează suficiente arme technice, cari constituesc laolaltă o operă extrem de importantă şi mult variată.

Adaptarea lor condiţiunilor specifice ţării noastre, din punct de vedere al solului şi al climei, va înlesni şi grăbi opera, în vastul câmp de activitate ce ni-l oferă noua legiuire.

Pentru partea a doua, chestiunea pastorală, dispozițiunile «Legii pentru administrarea pășunilor comunale», sunt chemate să înlăture dificultățile ce se întâmpină astăzi din partea populației, când este vorba a-i restrânge dreptul de folosință la pășune, drept care de fapt în multe părți nu există.

In adevăr, o bună și intensivă cultură a izlazurilor comunale unită cu o rațională folosire a lor, ar înlesni mult aplicarea măsurilor necesare la ameliorarea terenurilor degradate.

Până în prezent s'a făcut prea puțin în acest scop, fapt de care a trebuit să se țină seamă la alcătuirea Legii ameliorării terenurilor degradate (Art. 16 și 17).

Conform dispozițiunilor acestor articole, terenurile din perimetrul de ameliorare se împart în două zone:

A) Zona de apărare și

B) Zona de consolidare.

In raport cu aceste zone va diferi și natura lucrărilor cari se vor aplica.

In zona de apărare se disting:

a) *Opriturile de pășune*, pentru a căror îmbunătățire se va ține seama că în studiul perimetrului de ameliorare să se prevadă: «Modul de folosință al pășunii, timpul cât este oprit pășunatul, precum și măsuri culturale pentru înbunătățirea pășunii».

b) *Cpriturile de pădure*. Fără indoială că pădurea este cel mai bun protector al terenurilor supuse eroziunilor. De aceea înainte de a îmbrăca pantele goale și repezi, cu mantia lor protectoare, trebuesc luate toate măsurile pentru a păstra și a împiedica dispariția pădurilor existente, cu caracter de păduri de protecție.

Regimul la care vor fi supuse aceste păduri, cultivate în interesul general, implică sarcini grele pentru proprietari.

De aceea la instituirea acestora, se va proceda moderat și cu mult discernământ, pentru a nu atrage animozitatea populației.

Crearea unor mici avantaje — cum este, de exemplu, scutirea acestor păduri de impozite — ar compensa în parte quasi-indisponibilitatea ce se creiază pădurilor de protecție.

Ad-ția de Stat să fie datoare a întocmi amenajamentele pentru aceste păduri și să le supravegheze prin personalul său de pază.

In ceiace privește tratamentul acestor păduri, art. 1, al. c, din Regulamentul pentru aplicarea legii modificatoare a Codului silvic, conține dispozițiunile ce trebuesc urmate și anume «forma grădinărită cu arborii de vârstă și dimensiuni confuz amestecate».

Având in vedere însă suprafețele mici particulare, ale pădurilor, ce cad în bazinul râurilor, aplicarea acestor dispozițiuni va fi destul de dificilă, ținându-se seamă și de dispozițiunile art. 16 din proiectul de lege.

Comasarea tuturor acestor păduri ar înlesni aplicarea acestui tratament.

La pădurile unde se poate aplica tratamentul crâng simplu, se va observa ca suprafețele exploatate să fie formate din fâșii înguste și judicios repartizate.

B) In ce privește lucrările din zona de consolidare, acestea se pot rezuma în trei cuvinte.

Reîmpădurirea, sau reînerbarea şi corecţiunea. Vom avea astfel:

I) Lucrările forestiere.

a) *Reîmpădurirea terenurilor înierbate;*

b) *Reîmpădurirea sau înierbarea terenurilor goale;*

II) Lucrările de corecţiunea ravenelor, torenţilor.

In afară de aceste mai sunt încă o serie de lucrări, cari sunt premergătoare celor de mai sus şi anume: lucrările auxiliare cari ar cuprinde:

a) *Delimitarea şi bornarea perimetrului de ameliorare;*

b) *Intocmirea planurilor de ansamblu;*

c) *Drumuri şi poteci;*

d) *Imprejmuiri;*

e) *Bărăci.*

Fără a intra într'un studiu amănunţit al acestor chestiuni, socotesc însă necesar a semnala câteva din punctele lor mai importante, în ceiace priveşte executarea acestor lucrări.

Intrucât în vederea aplicării legii trebue să se ţină seamă în primul rând de dispoziţiunile art. 7, vom examina mai întâi şi în linii generale:

1. *Lucrările auxiliare.*

a) Delimitarea şi bornarea perimetrului care conform art. 7 se face de o comisiune locală, din care face parte şi un inginer silvic, este prima şi cea mai delicată lucrare ce trebue efectuată.

In acest perimetru vor trebui cuprinse suprafeţele cari constituesc zonele de apărare şi corecţiune.

Prin delimitarea acestor zone, interesele proprietarilor se resimt imediat faţă de obicinuita folosinţă a terenurilor, care în general se rezumă într'un păşunat, de fapt inexistent.

De aci, starea de spirit a populaţiei, puţin bunăvoitoare în multe locuri la consimţirea executării lucrărilor.

Şi fiindcă în munca ce trebue întreprinsă pentru realizarea scopului propus, este absolută nevoe de concursul populaţiei, trebue a se da o cât mai mare atenţiune la delimitarea perimetrului.

Sunt foarte instructive din acest punct de vedere fazele prin care au trecut legiuirile franceze şi anume:

In legea din anul 1860, referitor la reîmpădurirea munţilor, se prevede că perimetrul să cuprindă terenurile «după starea solului şi pericolele, care rezultă pentru terenurile inferioare».

Acest înţeles al perimetrului, permitea ca raza de acţiune a inginerilor, să se întindă cât mai larg posibil.

Dar tocmai această posibilitate a ridicat obiecţiunile populaţiei, obiecţiuni cari au condus la o modificare a legii.

Ca urmare, prin legea din 1882 se restrânge câmpul de activitate pe care se puteau executa măsurile coercitive şi anume se limitează perimetrul numai la terenurile unde se constată un «pericol existent şi actual».

Prima consecinţă a fost că peste 40.000 ha terenuri au fost scoase afară din perimetrele constituite pe baza legii din 1860.

Această restrângere a suprafeţii a antrenat şi o restrângere a bunelor

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

rezultate ce se urmăreau, fapt care a condus la o nouă modificare a legii în 1913, când se lărgeşte din nou câmpul de acţiune, sub prevederea de a se îngloba în perimetru «terenurile, unde trebuesc executate lucrări de restrângere şi reîmpădurire pentru menţinerea şi protecţiunea solului şi pentru regularea regimului apelor» dispoziţiuni cari sunt şi astăzi în vigoare.

Dispoziţiunile art. 1 din Proiectul de lege, în această privinţă, sunt destul de largi, dar tocmai acest lucru incumbă o grijă deosebită la fixarea perimetrului, pentru a nu stingheri prea mult drepturile de folosinţă ale proprietarilor.

b) Odată perimetrul fixat pe teren, urmează a se întocmi planul general prevăzut de art. 7, din proiectul de lege, care se va întocmi fie după hărţile cadastrale, fie după hărţile Statului Major, pe scara de 1/20.000 sau 1/25.000, amplificate la scara 1/10.000 sau 1/20.000 in cazul perimetrelor prea mari.

Pe aceste planuri se vor figura, de către inginerul silvic, punctele pe cari le va crede necesare comisia locală pentru fixarea perimetrului.

Fixarea puntelor se va face în funcţie de alte punte bine determinate ale planului, identificate pe teren.

In planul general se va arăta şi felul culturilor din interiorul perimetrului.

Aceste planuri se vor complecta ulterior, cu ocazia ridicării detaliilor, executarea profilelor longitudinale şi tranversale şi întocmirii studiilor de împădurire şi corecţiune.

In cazul exproprierilor, suprafeţele respective din perimetru se vor ridica cu toată exactitatea şi detaliile necesare.

Pentru executarea şi supravegherea ulterioară a lucrărilor cât şi a exploatării, se vor construi potecile şi drumurile necesare deservirii perimetrului.

c) Este cunoscut că mai ales în regiunea colinelor, multe din originile ravenelor de astăzi sunt drumurile şi potecile de altă dată.

Şi deşi răul este evident pentru toată lumea, el dăinueşte din necesitatea conducerii vitelor la păşune, sau a exploatării agricole, de aici nevoia de a se lua măsuri pentru o folosire a drumurilor existente şi creiarea altora noui

Executarea acestor lucrări poate necesita adesea ori un traseu, care să iasă afară din perimetru şi legea nu precizează în ce condiţiuni se poate uza de terenurile vecine.

Dispoziţiunile art. 19 nu sunt complecte din acest punct de vedere.

Traseul drumurilor, dar mai ales al potecilor, trebue ales aşa fel ca să se poată urmări lucrările, care se vor construi pe talveg şi să permită trecerea uşoară dela un versant la altul.

Pantele ce se pot adapta pentru drumuri şi poteci, pot varia dela 0,12—0,20 şi traseul trebue ales aşa fel, ca pantele să fie cât mai regulate pentru a se putea transforma mai târziu, pe cât este posibil, în drumuri de scoaterea materialelor.

d) *Imprejmuiri.* Buna reuşită a lucrărilor de împădurire se va realiza în mare parte şi printr'o pază bună a plantaţiilor cel mai sigur mijloc fiind împrejmuirile, cari se vor face cu sârmă ghimpată, iar în regiunile unde se găseşte lemnul cu înlesnire din garduri.

2. *Lucrări de împădurire.*

Incontestabil că pădurea constitue cea mai bună protecţie, ce se poate imagina, în terenurile situate pe pante şi supuse eroziunilor.

Dar în afară de această aplicaţie a împăduririi la stingerea torenţilor şi corectarea ravenelor, împădurirea mai are o importanţă tot atât de mare în mărirea procentului păduros în regiunile unde pericolul torenţilor nu se va produce nici odată, fapt de care trebue să se ţină seamă în aplicarea nouii legiuiri.

Crearea de noi păduri în terenurile degradate, pe lângă celelalte bune efecte climaterice, va avea şi pe acela al îmbunătăţirii regimului apelor.

In regiunile unde terenul nu este ameninţat de formaţiuni de torenţi şi ravene, se vor întrebuinţa esenţele preţioase proprii regiunii pentru procurarea lemnului de foc şi de lucru necesar populaţiunii.

In regiunile unde trebuesc fixate coastele şi acoperite bazinele de recepţie supuse deteriorărilor, se vor întrebuinţa esenţele cu o creştere repede, cari se pot mulţumi cu condiţiuni de vegetaţie mai simple, ele având ca prim rol acoperirea şi ameliorarea solului.

In alegerea esenţelor trebuie să se mai aibă în vedere şi starea anterioară vegetaţii şi drumul de urmat pentru a reveni la această stare.

Pentru aceasta se va face şi o descriere botanică a regiunii, fixându-se pe o hartă limitele asociaţiilor plantelor.

Un astfel de studiu, va fi o bază solidă pentru munca de restaurare şi desfăşurarea acţiunii noastre la ameliorarea terenurilor degradate.

Pentru fiecare perimetru de ameliorare trebuie să existe o hartă botanică cum există un plan topografic.

Pentru împăduriri, în general, se vor alege specii cari se instalează succesiv celor de introdus şi în aşa fel a grăbi pe cât posibil evoluţia naturală.

In general, pe talvegul şi versanţii goi ai ravenelor şi torenţilor se vor întrebuinţa foioasele.

Din rezultatele încercărilor făcute până acum se indică următoarele:

Salcâmul, paltinul, cytisus, sophora, ulmul, frasinul, sorbul, carpinul.

Pe văi şi în special pe aterisamentele barajelor, cleyonajelor, se vor întrebuinţa butaşii de salcie, aninul şi plopul. Butaşii de salcie să fie de 1—2 m, de 3—4 ani şi tăiaţi cu 4—5 zile înainte de data plantării.

Din răşinoase: pinul austriac şi sylvestru. Incercări se fac acum şi cu Pinus Banksiana, Pseudotsuga Douglasii şi glauca. Ultimile aceste două esenţe, s'au încercat cu succes în Vosgi, unde sunt exemplare cari au depăşit în creştere celelalte esenţe ca pinul, bradul, molidul.

Pentru a se câştiga timp primăvara pentru lucrări şi a se lucra în condiţiuni şi mai economice, plantaţiunile se vor face atât toamna cât şi primăvara.

De preferat este ca gropile să se facă toamna.

Plantaţiunile se vor face în gropi, iar în locurile cu pante repezi şi cu sol puţin consistent se vor susţine prin mici gărduleţe.

In terenurile argiloase cu sol consistent, gropile se vor face mai mari, în special ca lărgime şi cu o înclinare spre deal.

Acolo unde precipitaţiunile atmosferice sunt mai abundente şi mai regulate în cursul anului, se pot întrebuinţa cu succes şi semănăturile.

Pe pante, acestea se vor face în bande late de 0,50—1 m, după natura terenului şi gradul de pantă.

Bandele vor fi întrerupte pentru a se evita, acumularea apelor care prin infiltrare să aducă o slăbire a terenului.

Acolo unde versanţii au pante prea mari, malurile se vor teşi pentru a se abţine o pantă mai dulce.

In terenurile goale şi puţin stabile întrebuinţarea arbuştilor, ca Hippophaë, rhamnoides, crataegus, berberis, etc. printre cari se vor semăna ierburi ca: calamagrostis, bromus, Vincetoxicum officinalis, dau rezultate bune.

In locurile mai fresci, cu expoziţii nordice şi în terenurile marnoase negre, se poate utiliza cu succes Ononius fruticosa,

In zona de apărare, se va reglementa păşunatul prevăzându-se în proectul de ameliorare, capacitatea de păşunat a terenului şi îmbunătăţirii păşunii mărindu-se fertilitatea prin lucrări culturale şi îngrăşăminte şi prin culturi de plante vivace de nutreţ. De asemeni se va determina numărul şi felul animalelor de introdus, durata şi epoca introducerei acestora la păşunat.

In rezolvarea acestei probleme trebue să se dea toată atenţiunea, fiindcă aici se iveşte în primul rând conflictul între interesul general urmărit prin lucrările de ameliorare şi interesul local al populaţiei.

Impădurirea completă, cu tendinţa unei suprimări a păşunelor ce sunt strâns legate de viaţa pastorală a locuitorilor, din regiunea muntelui mai ales, nu va fi primită cu ochi buni de către populaţie.

Lucrări de corecţiuni.

A treia natură de lucrări sunt «Lucrările de corecţiune».

Incercările făcute prin întrebuinţarea măsurilor de apărare, contra pericolelor torenţilor, au condus la soluţia că singurul mijloc pentru a opri devastările torenţiale sau cel puţin a le diminua, împiedecând înălţarea albiei râurilor, este reţinerea pe cât este posibil a materialelor în regiunile superioare ale dealurilor şi munţilor.

Pentru aceasta este necesar a se consolida şi fixa profilul în lung şi profilele transversale prin lucrări de corecţiune, aceasta în afară de regularea regimului apelor, care nu poate să se obţină decât prin reîmpădurire şi înerbare.

Fără îndoială că pădurea rămâne ca armătură vegetală protecţiunea ideală a solului şi singurul mijloc capabil de a-l fixa definitiv.

Nu sunt însă rari cazurile când pădurea este fără efect, pentru menţinerea solului pe pante mari.

De aci necesitatea de a preceda împădurirea şi de a fixa solul, prin lucrări corespunzătoare de corecţiune, tinzând la câştigarea pantei de restauraţiune, determinată de altfel de condiţiunile fizice ale solului şi ale climatului.

Lucrările de corecţiune le-am putea grupa în două mari categorii.

a) *Lucrări mari de corecţiune*, sau ale barajelor mari şi

b) *Lucrări mici de corecţiune* sau ale barajelor mici, cleyonaje, fascinaje garnisaje, fasonarea albiei, inrocările, drenaje.

Faţă de regiunea transcarpatică caracteristică a ţării noastre, lucrările de baraje mari vor fi rari.

Se vor utiliza însă foarte mult lucrările mici ca: fasonarea albiei, înrocările, drenajele şi lucrările mixte ca: fascinaje, cleyonaje, garnisaje.

Buna utilizare a acestor lucrări şi executarea lor la timp poate da rezultatele cele mai satisfăcătoare.

Pentru aceasta se cere însă o observare continuă şi de aproape a fenomenelor torenţiale.

O colaborare a acţiunii omului cu forţele naturii, nu poate fi mai intim legată de cât în acest fel de lucrări.

Or, cum acţiunea naturii îşi urmează cursul în fiecare clipă, este firesc a ne ţine în acelaş pas cu mersul ei evolutiv.

Experienţa a demonstrat în multe părţi aceasta, constatându-se că nu întotdeauna lucrările mari şi costisitoare de corecţiuni au dat rezultatele cele mai de seamă, ci din contră, prin lucrări mici dar făcute la timp, s'au obţinut rezultatele cele mai bune.

Capriciile naturii sunt greu de oprit prin bruscheţe, pot fi însă mult stăpânite prin canalizarea lor.

Dar pentru această canalizare este necesar ca în locurile expuse să fi o continuă veghe, până când rana se vindecă complect.

In rezumat lucrările de această natură ar fi următoarele:

1. *Fasonarea albiei.* Multe din manifestaţiunile torenţiale ale ravenelor îşi au provocaţiunea lor în obstacolele aflate în calea apelor, care oprite pentru un moment, produc eroziunea, slăbesc malurile şi de aci toate consecinţele fenomenelor torenţiale.

Curăţirea albiei, prin ridicarea materialelor mari pe măsură ce se depun, evită eroziunea apelor limpezi.

Cu aceste materiale se va consolida longitudinal malurile în direcţia aliniamentelor cursului apelor, în dosul cărora se va face fasonarea malurilor, pentru stabilirea pantei de restaurare.

2. *Drenaje.* In terenurile alunecoase se vor construi drenuri, constând din şanţuri pline cu pietre de oarecari dimensiuni, cu fund pavat, cu secţiune jos triunghiulară sau pătrată, sau din şanţuri superficiale. Sunt de preferat aceste din urmă.

3. *Cleyonajele şi fascinajele,* se pot întrebuinţa cu succes în lucrările de corecţiunea ravenelor.

Ele trebuesc să aibă o înălţime relativ mică a 0,60—1 m, însă trebue să fie suficient de multe pentru a reduce panta albiei, astfel ca apele să nu mai aibă forţa de eroziune.

Acest fel de lucrări se poate întrebuinţa cu mult succes şi la consolidarea superficială a malurilor, unde se vor continua longitudinal şi în trepte aşa fel ca să se obţină uşor panta de restauraţiune.

Lucrările se vor executa totdeauna de jos în sus.

Se va evita însă utilizarea acestui sistem de lucrări, acolo unde viiturile de apă sunt violente fiindcă nu pot rezista, mai ales atunci când sunt întrebuinţate pe aterisamentele marilor baraje unde panta este dulce.

Rămân însă foarte eficace pentru corecţiunea micelor ravene.

4. ***Barajele în piatră uscată denumite şi baraje rustice.*** In acest fel de construcţiuni trebue a înlocui coeziunea prin volumul şi greutatea materia-

lelor puse în lucru. Se întrebuinţează pietrele cele mai mari, fără a le sparge pentru a uşura transportul.

In uvrajele de zidărie de mortar lucrarea trebue să fie făcută peste tot cu mortar, iar coronamentul cu mai multă grijă.

5. *Garnisajele* se vor întrebuinţa atât pentru căptuşirea albiei, cât şi a malurilor.

Ele se vor sprijini pe cleyonaje longitudinale şi transversale.

Organizarea executării lucrărilor de ameliorarea terenurilor degradate

Executarea tuturor lucrărilor semnalate mai sus şi aplicarea măsurilor pentru ameliorarea terenurilor degradate este încredinţată, conform art. 11 din Proectul de lege «Serviciului de Ameliorare» pendinte de Direcţia Regimului silvic.

Inainte de a trece la o analiză a organizării acestui serviciu, cred necesar a remarca câteva dispoziţiuni din noua Lege a administrării pădurilor Statului, în raport cu «Legea ameliorărei terenurilor degradate» şi anume:

Prin art. 4 al. e, din Legea administrării pădurilor se prevede să se execute lucrările de ameliorare ale terenurilor degradate pe proprietăţile Statului şi să contribue şi să colaboreze la executarea lucrărilor pe proprietăţile particulare.

Dacă interesele gospodăriei forestiere au condus la o scindare a activităţei de până acum a Corpului silvic al Statului, care din punct de vedere al unităţei de corp poate să-şi aibă în viitor oare cari repercursiuni defavorabile pentru coeziune sa, apoi tot interesele acestei gospodării evidenţiază că: în multe privinţi se impune cea mai perfectă unitate de acţiune şi colaborare, între toate elementele ce se găseau laolaltă până acum.

In special pătrunderea ideii, despre foloasele pădurei, cât mai adânc în masele populare de cari va depinde într'o largă măsură rezultatele ce se urmăresc prin Legea Ameliorării, nu se va putea realiza fără o perfectă înţelegere şi o vădită dorinţă de înfăptuire din partea tuturor organelor silvice, indiferent sub ce formă sunt chemate să lucreze astăzi.

De aceea insist să se dea cea mai largă aplicare a dispoziţiunilor articolului menţionat mai sus.

Mai departe la art. 24 se prevede exproprierea terenurilor în anumite cazuri în favoarea Statului.

Cine va executa atunci lucrările? Autorităţile administrative ale Capsului, conform art. 4 din legea administrării pădurilor, sau Direcţia Regimului silvic?

Cred necesar a se lămuri aceste chestiuni, cu ocazia votării definitive a proiectului de lege.

Firesc este ca întrucât aceste terenuri fac parte din cadrul unui studiu de perimetrare, indiferent de natura proprietarului, lucrările trebuie să se execute în terenurile expropriate tot de Serviciul ameliorării.

Vastul câmp de acţiune, deschis prin noua legiuire a terenurilor improductive şi lipsa unui personal suficient, ca număr şi ca experienţă, adăugate la starea populaţiei, impasibilă şi uneori protivnică chiar lucrărilor cerute de atingerea scopului propus, constituesc obstacole serioase pentru scopul urmărit de legiuitor, cari nu pot fi înlăturate de cât printr'o judicioasă şi solidă organizare, încă dela început, a Serviciului ameliorării terenurilor degradate.

Ţinând seamă de încercările făcute a noi şi de experienţa statelor din Occident, pe cari le-au preocupat această problemă încă de mult timp, organizarea acestui serviciu am putea-o formula astfel:

a) Un serviciu central

d) Un serviciu exterior

Serviciul central va fi astfel organizat, ca lucrările cerute de dispoziţiunile legii, să fie cât mai complect încadrate în biurouri constituite după natura lucrărilor.

Astfel potrivit dispoziţiunilor art. 7 este nevoe de *un biurou al perimetrărilor,* care se va ocupa cu alcătuirea şi coordonarea tuturor lucrărilor, referitoare la constituirea perimetrelor.

Intocmirea unei statistici, în acest scop, într'un timp cât mai scurt, va fi de un real folos pentru fixarea unui program bine determinat, de împădurire şi corecţiunea terenurilor degradate.

Pentru pregătirea lucrărilor de perimetrare, mai ales acum la început, sunt necesare echipe volante cari se vor ocupa cu întocmirea lucrărilor ce incumbă comisiunii locale, conform art. 7, acolo unde nu sunt sectoare, organele speciale de execuţie locale ale Serviciului ameliorări terenurilor degradate.

Perimetrele fiind fixate urmează a se întocmi, «Proecte de ameliorare», de cari se va ocupa:

Biuroul împăduririlor şi *Biuroul corecţiunei.*

In exterior organele Serviciului ameliorărei, le vor constitui secţiile silvice de pe lângă Directoratele ministeriale şi sectoarele silvice, cari vor fi organele de căpetenie, pe cari se reazimă întreaga activitate a serviciului ameliorării.

Sectorul va cuprinde bazinul uneia sau mai multor văi, după intensitatea lucrărilor, a cărei rază de acţiune se va modifica treptat cu corecţiunea şi stingerea ravenelor şi torenţilor.

Sectorul va fi condus de un inginer silvic, ajutat de un conductor, brigadieri şi pădurari.

Şeful sectorului va executa toate lucrările din raza perimetrului, prevăzute la art. 7—12 din lege.

Acolo unde lucrările nu prezintă importanţă pentru a necesita înfiinţarea unui sector, ele se vor executa de ocolul regimului silvic sau de al C. A. P. S-ului, în raza cărui se găsesc, după planurile şi devizele întocmite de echipele volante ale serviciului şi sub controlul secţiei silvice.

Câmpul de acţiune, deschis prin Legea ameliorării terenurilor degradate este vast şi realizarea operei magnifice care se aşteaptă, cere o muncă încordată şi dură.

Cele două legiuiri noui, Legea Administrărei pădurilor, şi ameliorării terenurilor degradate, lasă deopotrivă răspunderea acestei realizări asupra tuturora dintre noi, evitând pentru totdeauna echivocul ce se încerca de alţii prin preocuparea ce o arătau pentru rezolvarea acestei probleme.

Zarul a fost aruncat de partea noastră, cum era şi firesc şi rămâne, ca în căldura entuziasmului care trebue să stăpânească pe fiecare la pornirea în acţiune la această operă, să se frângă duritatea tuturor greutăţilor ce se vor ivi în cale.

Lucrul odată început trebue continuat cu toată perseverenţa.

Dar pentru aceasta se mai cere un lucru, cei chemaţi s'o înfăptuiască, să fie puşi în măsură s'o înfăptuiască.

Intre altele, trebuieşte înlăturată inechitatea retribuţiei inginerului silvic, faţă de celelalte meserii şi în special a tinerilor ingineri silvici, cari vor fi cei dintâi chemaţi să contribuie viguros la realizările ce ni se cer.

Viaţa de nomad, a acelui care face parte dintr'o echipă volantă, sau prezenţa continuă a celui dela Sector în vastul laborator al bazinelor de recepţie al văilor, nu se poate duce cu 7000—10.000 lunar, sau cu o diurnă a cărei firească acordare trebue s'o ceri şi s'o justifici la fiecare pas.

Surplusul acesta ce trebue acordat, este îndeajuns plătit prin truda ce se cere pentru aceste lucrări şi prin rezultatele economice ce se obţin.

Şi întrucât prin aceasta, nu se recompensează de fapt decât surplusul de muncă ce se depune, este firesc ca sumele ce se vor acorda în acest scop să facă parte din însuşi devizul luerărilor.

Alături de munca lucrătorului, trebue să se prevadă şi munca inginerului.

Să se renunţe la sistemul de a nu se acorda diurna din fondul lucrărilor, fiindcă este un fond special pentru diurne, cari de multe ori nu se prevăd şi nu se acordă potrivit nevoilor serviciului.

Inarmaţi astfel, cu o legiuire cerută de atâta timp, cu mijloacele de realizare pentru ceeace li se cere, inginerii silvici, vor fi întăriţi şi sufleteşte pentru a porni cu curaj şi hotărâre la înfăptuirea unei opere, menită să contribue simţitor la ridicarea şi propăşirea economiei noastre naţionale.

D. Grozescu
Inginer inspector silvic

TECHNICA ŞI ORGANIZAREA AMELIORĂRII TERENURILOR DEGRADATE 1)

I

Consideraţiuni generale

Problema ameliorării terenurilor degradate este de ordin naţional-economic.

Dintre toate considerentele de ordin naţional-economic, cari determină acţiunea de ameliorarea lor, cel mai principal şi mai general este:

«Imbunătăţirea regimului apelor şi ca o consecinţă firească a lui, recâştigarea pentru cultura agricolă a însemnate suprafeţe de bună calitate, devenite

---

1) Referatul domnului Victor Precup aduce un bogat material de detalii asupra technicei lucrărilor. Dând aici numai primele două capitole, regretăm că spaţiul restrâns al revistei şi mulţimea lucrărilor adunării generale, nu ne permit tipărirea lui integrală.

inutilizabile din cauza echilibrului regimului apelor conturbat; salvarea recoltelor agricole de pe şesurile văilor din anii abundenţi în precipitaţiuni atmosferice, reducerea la minimum posibil a cheltuielilor de întreţinerea căilor de comunicaţie, în permanenţă ameninţate şi împotmolite din cauza desechilibrului regimului apelor.

Acest considerent principal este fortificat de următoarele considerente secundare, cari determină această acţiune:

Punerea în valoare a acestor terenuri, altfel pierdute pentru producţia naţională, prin ridicarea procentului suprafaţii păduroase a ţării, creiarea de păduri în regiuni cu un procent păduros mic. Ameliorarea diferitelor ţinuturi ale ţării din punct de vedere estetic şi igienic.

In funcţie de aceste considerente problema ameliorării terenurilor degradate prezintă în liniamente generale 3 aspecte bine distincte şi anume:

In regiunea de coline, în regiunea dealurilor mari adică acea submontană şi în regiunile de munte.

Ca un factor principal, în reuşita deslegării problemei cu aceste 3 aspecte, se prezintă atitudinea populaţiei găsită în stăpânirea terenurilor degradate, atitudine determinată nu numai de sistemele de gospodărie ale diferitelor regiuni, ci mai ales de situaţia economică deplorabilă, în care se găseşte populaţia în majoritatea cazurilor.

Privită sub raportul acestor considerente, problema ameliorării terenurilor degradate în regiunea de coline poate fi considerată ca fiind cea mai uşoară, pentru motivul că, populaţia având suficient teren de cultură nu este avizată în mod absolut la cultura terenurilor degradate şi având izlazuri comunale sau altele bine determinate poate renunţa şi la păşunea dealtfel foarte slabă, ce le oferă terenurile degradate. De altă parte aceste regiuni fiind cele mai puţin împădurite, populaţia suferă mult din cauza lipsei lemnului şi primeşte cu satisfacţie ideia creerii de păduri pe seama ei, deci a înlăturării celui mai mare neajuns de care suferă, mai cu seamă că lucrările nu implică împăduriri de bazinuri de recepţie, majoritatea terenurilor degradate neavând bazinuri de recepţie propriu zise, ele fiind în regulă generală de întinderi mici, situate pe coaste repezi dar scurte.

In această regiune îmbunătăţirea regimului apelor, ca considerent de ordin general, are puţină importanţă. Mai mare este însă importanţa locală dacă considerăm că terenurile de cultură situate imediat sub terenurile degradate şi cari altfel ar putea fi cele mai productive, azi sunt stricate şi făcute neproductive de pe urma noroirilor şi spălărilor provocate de apele ploilor torenţiale.

Totuşi importanţa înbunătăţirii regimului apelor este întrecută de importanţa creerii de păduri în aceste regiuni, cari suferă din cauza lipsei lemnului.

Pădurile ce se vor înfiinţa pe terenurile degradate ale acestei regiuni vor înlătura lipsa lemnului de foc şi ce este mult mai important, vor da un avânt nebănuit viticulturii, care din cauza greutăţilor împreunate cu achiziţionarea aracilor (parilor de vie) fatalmente a fost complect neglijată în cele mai multe părţi ale acestei regiuni.

In această categorie intră în special aşa numita Câmpia Ardealului, ale cărei terenuri neproductive tipice reclamă lucrări speciale de ameliorare.

Problema ameliorării terenurilor degradate în regiunea submontană prezintă o importanţă mai mare din considerentul îmbunătăţirei regimului apelor, de ordin general. Problema creerii de păduri nu are importanţă deosebită aci unde procentul de împădurire este destul de mare şi populaţia nu suferă de lipsa lemnului.

In această regiune rezistenţa populaţiei începe a fi simţită mai ales când este vorba de împădurirea bazinurilor de recepţie, întrebuinţate în regulă generală ca izlazuri.

⁂

Cea mai grea însă, este problema ameliorării terenurilor degradate în regiunile de munte, unde populaţia în lipsă de alte izvoare de venituri a trecut în măsură mare limita forestieră, prefăcând prin defrişări, întinse suprefeţe absolut forestiere în terenuri de cultură, mai apoi în izlazuri, cari azi toate sunt terenuri degradate. Acestea fiind lipsite de vegetaţie, turbură echilibrul regimului apelor şi cauzează anual daune imense în terenurile de cultură agricolă de pe şesuri, situate în avalul acestor regiuni şi distrug anual căile de comunicaţie, ce se întreţin numai cu mari cheltueli.

Executarea lucrărilor de ameliorare în aceste regiuni este dictată în primul rând de interesele normalizării regimului apelor în vederea salvării recoltelor de pe şesuri, căci aceste regiuni fără vegetaţie sunt acelea care livrează imensele cantităţi de ape ale inundaţiunilor.

Chestiunea se prezintă prin urmare ca una eminamente de interes general naţional-economic. Rezolvirea ei temeinică prezintă însă cele mai mari dificultăţi, din cauza sistemului special de cultură şi păşunat din această regiune, în care populaţia n'are izlazuri speciale şi dacă are, le are în măsură redusă şi la mari distanţe. Pe lângă aceasta din cauza terenului accidentat, îngrăşarea terenurilor de cultură de altfel slabe este imposibilă şi se face exclusiv prin ţinerea vitelor la păşune pe terenurile de cultură.

Pentru aceste motive populaţia de aci are un sistem special de a păşuna şi anume nu îşi ţine vitele în cirezi ci, independent de ceilalţi locuitori, fiecare pe terenurile pe cari voeşte să le înbunătăţească.

Bazinurile de recepţie sunt în majoritatea cazurilor defrişate şi prefăcute în terenuri de cultură.

Populaţia înţelege dezastrul în creştere, de pe urma căruia suferă şi îndură mizerie, înţelege şi rostul lucrărilor de ameliorare totuşi opune rezistenţă nu numai împăduririi bazinurilor de recepţie, dar în multe cazuri chiar şi împăduriri perimetrelor torenţiale pentru motivul că ele formează singurele drumuri pentru scoaterea vitelor la păşune.

Ideia creerii de noui păduri pe terenurile degradate, este primită cu antipatie de către populaţia acestor regiuni, care nu suferă de lipsă de lemn şi nu vede o soluţie practică în sporirea procentului suprafeţelor împădurite, de oarece prin pădurile ce se creează se reduce întinderea terenului de cultură agricolă fără a da locuitorilor în loc un alt izvor de câştig.

In unele puncte ale acestor regiuni populaţia şi-a formulat atitudinea în sensul ca, împădurirea să se facă în un timp îndelungat de 40—60 ani, astfel ei nu vor simţi prea greu lipsa scoaterii din folosinţa lor a suprafeţelor de întinderi mici pe cari, după ce vor fi crescute şi scăpate de sub gura vitelor, nădăjduesc că le vor putea păşuna şi în viitor în permanenţă.

Aceste ţinuturi sunt acele în cari dezastrul încă nu a luat proporţii prea mari.

Dar atât populaţia acestor regiuni cât şi mai ales populaţia regiunilor unde dezastrul este mai avansat, accentuiază că ei cedează totul Statului, dacă vor fi colonizaţi în regiuni de cultură agricolă.

Aceasta fiind situaţia în regiunile de munte cu terenuri degradate se oferă următoarea soluţie:

Imbunătăţirea regimului apelor fiind o problemă capitală de interes naţional şi economic, Statul trebue să găsească soluţia în vederea exproprierii fără amânare a comunelor ale căror hotare de cultură agricolă se găsesc în regiuni prea accidentate pe terenuri absolut forestiere, complect degradate şi colonizarea lor în alte regiuni, oprindu-se pentru toate timpurile reînfiinţarea de aşezăminte omeneşti colective, în acele puncte şi împădurindu-se regiunea întreagă.

In comunele de munte situate în regiuni cu conformaţiuni mai puţin accidentate dezastrul poate fi evitat prin o schimbare a sistemului actual de cultură. Problema ameliorării terenurilor degradate trebue să fie combinată cu această schimbare a sistemului de cultură.

Procedura de urmat este următoarea:

Comisiunile prevăzute la art. 7 din proectul de legea ameliorării terenurilor degradate vor avea să determine detaliat toate terenurile, cari în mod raţionat vor putea fi folosite în permanenţă pentru cultură agricolă, adică toate terenurile arabile, situate astfel ca să fie accesibile îngrăşării cu carul — toate gâturile — porţiunile bine situate din punct de vedere al păşunatului şi proprii a fi inbunătăţite prin culturi şi irigaţiuni raţionale — toate terenurile proprii a fi cultivate cu vii în terase, sau cu pomi fructiferi deasemenea în terase susţinute de ziduri de piatră, toate terenurile proprii creerii unei baze pentru sericicultură

Toate terenurile cu pante prea accidentate sau cu situaţii improprii în permanenţă ori căreia din aceste culturi, fără primejdia de a se degrada, precum şi toate terenurile degradate până acum, intră în zona forestieră şi în proectul de ameliorare.

Proectul de ameliorare însă va trebui să ţină seamă în aceste regiuni de faptul că nu formarea de păduri ca atare este scopul ameliorării şi singurul mijloc de îmbunătăţirea regimului apelor, ci acest scop poate fi atins şi prin creiarea de vegetaţie lemnoasă producătoare de venituri imediate şi altele decât lemnul. Inţeleg pomii fructiferi. Regiunile de munte sunt foarte proprii pomiculturii. Transportul fructelor este uşor executabil în aceste regiuni mai ales dacă se va da preferinţă speciilor care suportă uşor acest transport cum sunt nucile, prunii, cireşii, piersicii, duzii.

Urmează că inginerul operator, care va urma să facă ridicarea în plan a terenului de ameliorat, determinat de comisiunea mai sus vorbită, va avea să ţină seamă de acest postulat în regiunile de munte şi chiar şi în acelea submontane.

Schimbarea sistemului de cultură va trebui să fie complectat cu instruirea şi organizarea populaţiei în cooperative:

a) în vederea trecerii dela sistemul exterior de ţinerea vitelor pe păşuni slabe, neîngrijite, la sistemul ţinerii vitelor în grajd — în vederea îngrijirii şi înbunătăţirii păşunilor pentru animalele de lapte — în vederea selecţionării raselor animalelor de lapte şi a plantelor celor mai bune şi rentabile furajere şi de păşune şi în vederea creerii de lăptării sistematice;

b) în vederea culturii rentabile a păsărilor pentru producerea de ouă şi carne, prin cultura unor rase speciale, proprii acestui scop sau prin selecţionarea rasei aclimatizate;

c) în vederea unei culturi raţionale a peştilor în apele de munte, şi a vânatului, a ocrotirii şi utilizării lor în mod raţional ca hrană şi izvor de venituri pe seama populaţiei;

d) în vederea fabricării de conserve şi diferite alte alimente din fructe şi a prelucrării lor pe cale industrială, apoi conserve de peşte şi vânat precum şi în vederea fabricării cutiilor de conserve;

e) în vederea practicării raţionale a pomiculturii, sericiculturii şi apiculturii;

f) în vederea exercitării în timpul iernii a unor ocupaţiuni practice şi aducătoare de venituri, bunăstare şi mulţumirea populaţiei prin confecţionarea de către tinerele generaţii, a diferite obiecte industriale şi din domeniul artelor şi meseriilor, prin înfiinţarea de ateliere de ţesătorie, şcoli de bucătărie, croitorie, de educaţie naţională, morală, economică şi de igienă a tineretului etc., etc.;

g) în fine organizarea de cooperative de consum, de aprovizionarea populaţiei cu cereale eftine pentru traiul lor şi al animalelor, precum şi cu pae de aşternut pentru vite, apoi în vederea desfacerii produselor de tot felul ale populaţiei.

Cu determinarea generală a sistemului economic de aplicare se vor însărcina comisiunile prevăzute la art. 7 al proectului de lege pentru ameliorarea terenurilor degradate, cari trebuesc să fie înzestrate cu facultatea de a coopta şi alţi specialişti aflaţi necesari.

Intocmirea în detalii a programului general şi executarea lui cade în sarcina organelor speciale ale Statului.

Pentru coordonarea activităţii tuturor organelor angajate în executarea programului este de dorit înfiinţarea de comisariate pe regiuni.

Sforţările tuturor specialiştilor însă nu vor da rezultatele aşteptate decât atunci când acţiunea lor va fi susţinută cu dragoste de cauză, devotament şi deplină convingere de preoţi şi învăţători bine pregătiţi, bine dotaţi, scutiţi de griji materiale, deci în măsură a nu practica direct nici una din ocupaţiunile populaţiei, ceeace i-ar putea aduce în conflict cu ea şi ar duce la scădere autorităţii lor, ci obligaţi a-şi întrebuinţa tot timpul în studii utile în vederea educaţiei morale, naţionale, economice şi igenice a populaţiei dela individ la individ.

II.

Consideraţiuni speciale

Dacă în capitolul precedent am prezentat din punct de vedere naţional-economic, considerentul punerii în valoare a terenurilor degradate, ca primul între acelea de ordin secundar, apoi din punctul de vedere relativ al populaţiei direct interasată la aceste terenuri, acest considerent apare ca unul de ordin principal.

Populaţia utilizează aceste terenuri în regulă generală ca islazuri. Ori cât de puţin este debitul acestor islazuri, în momentul în care voim să le punem în valoare prin împăduriri, populaţia exagerează importanţa lor de islaz şi nu voeşte a renunţa la ele decât dacă i se oferă în schimb o cultură care să recompenseze pierderea ce îndură.

De aci urmează că serviciul nostru este ţinut a executa lucrările de împădurire în atari condiţiuni ca nu numai să suporte critica aspră a populaţiei, dar să o şi mulţumească şi stimuleze în dorinţa continuării lucrărilor de punere în valoare a tuturor terenurilor degradate.

Prin urmare nu este suficient să împădurim, ci se cere să împădurim cu esenţele cele mai preferite de populaţie şi aşa, ca plantaţia să nu «vegeteze» crescând în 10 ani 1 metru ci să vegeteze bine, să prospereze, să progreseze văzând cu ochii, numai în acest caz lucrarea noastră va fi apreciată şi simpatizată de populaţie.

Pentru a reuşi în acest sens am preconizat în broşura «Să ne facem păduri» împădurirea terenurilor argiloase de pe coastele repezi şi aride ale aşa numitei «Câmpia Ardealului» prin plantare în terase (trepte) mici, făcute în direcţia curbelor de nivel, tot la 2 m una de alta, de 0.6—1.0 m late, având o înclinare înspre deal în interesul captării precipitaţiunilor atmosferice.

De pe aceste terenuri argiloase cu pante mari apele ploilor se scurg foarte repede în vale, fără ca solul argilos să poată absorbi cantităţi suficiente. In plus aceste terenuri cu expoziţii generale sudice, sunt foarte repede uscate de căldura razelor soarelui de vară şi de vânturi aşa că ele nici când nu dispun de cantitatea de apă necesară unei bune vegetaţii şi din acest motiv plantaţiile făcute cu 25 ani în urmă nu pot avansa spre mulţumirea populaţiei.

Totuşi în mâncăturile adânci, săpate de ape pe aceste trenuri, salcâmul vegetează foarte bine, creşte în desime şi este înalt şi aceasta nu poate avea altă explicaţie decât în faptul că pe aceste mâncături, razele soarelui şi vânturile nu le usucă aşa repede, lăsând timp solului să absorbă mai multă cantitate de apă şi să o păstreze timp mai îndelungat.

Aceeaşi condiţiune trebue creiată şi pe porţiunile expuse razelor solare şi vântului, ale acestor terenuri. Singurul mijloc indicat este captarea apelor prin terase şi plantarea în aceste terase.

Ideia teraselor este în general desconsiderată şi în special contrariată de unii dintre colegii noştri, dar o apreciază toţi colegii dela Direcţia torenţilor, cari au pus-o în aplicare în anul trecut şi au avut ocazie a-i constata efectele.

Cea mai bună critică i-a făcut-o însă însuşi ţăranul interesat şi care ştim că are judecata nepreocupată şi neinfluenţată de diferite consideraţiuni nepotrivite, când e vorba să judece ceva din punctul de vedere al interesului său. Simţul lui practic refuză să primească orice idee fie ea cât de frumoasă din punct de vedere teoretic, dacă el nu-i poate constata practicitatea şi admite fără multă vorbă o idee care o judecă bună.

Astfel în chiar primăvara aceasta am executat împădurirea terenurilor neproductive din comuna mea natală, Seuşea din judeţul Mureş cu plantare în terase, în baza studiilor aprobate de Onor. Casa Pădurilor.

Cunoscând dictonul «Nemo profeta în patria sua», am început executarea nu fără o oarecare teamă de eşec. Şi eşecul ar fi devenit o realitate, dacă ţăranul nu ar fi fost mai cuminte ca nădrăgarii, cari au pornit o contra-acţiune şi care ar fi reuşit, cu tot exemplul bun dat de preotul local, fratele meu, care a început a-şi face terasele din toamnă şi le-a terminat până la începerea plantaţiunilor, dacă ţăranii nu şi-ar fi dat seama că plantaţia în terase este ceva superior felului cum s'au făcut plantaţiunile în aceeaşi comună sub regimul maghiar pe cheltuiala Statului, direct în gropi, fără terase, idee necunoscută atunci, din care pricină salcâmul în porţiunile expuse nici până azi nu a ajuns înălţimi mai mari de 1—2 metri.

După puţinele explicaţii date, ţăranii înţelegând avantajul lucrărilor în curs, au venit la lucrul de facerea teraselor şi plantaţii nu numai, dar aceiaşi ţărani cari în toamnă au refuzat semnarea declaraţiilor de învoire la împădurirea terenurilor lor, precum şi alţii cu terenuri arabile dar situate la distanţă prea mare, din proprie initiaţivă, neîndemnaţi de nimeni şi-au făcut terase pe cheltuială propria pe terenurile lor şi apoi s'au prezentat la mine cerându-mi puieţi.

La fel populaţia comunei Inuri de lângă Vinţ şi-a manifestat mulţumirea văzând că plantaţia li-se face în terasă.

Nu se poate o mai bună apreciere a ideii teraselor.

Pe pante mari nisipoase se va face plantaţia în terase susţinute de gărduleţe.

In terenuri stâncoase se vor face gropi în stâncă şi se vor umplea cu sol fertil adus din apropiere.

Incepând acţiunea de împădurire a terenurilor degradate în o comună să nu lăcomim să facem mai mult de cum ne oferă ţăranii după prima impresie a îndemnului nostru. Să ne mulţumim cu atâta şi mai ales să îngrijim de a nu le leza interesele păşunatului, prin închiderea eşirii la izlaz prin lucrările noastre, şi nici prin înglobarea de porţiuni prea mari din izlaz în mod inutil din o pornire de hiperzel. Deasemenea să nu înglobăm în suprafaţa ce reclamă împădurire şi terenuri proprii altei culturi în permanenţă, chiar dacă ar forma enclavă. Să lăsăm drumuri atât la izlazuri cât şi la atari locuri.

Cea mai bună propagandă a noastră o formează împăduririle reuşite, ele vor aduce dela sine împădurirea şi a restului terenurilor refuzate deocamdată de populaţie.

Dacă voim să lucrăm eftin să apreciem întinderea suprafeţii de împădurit anual în funcţie de braţele de muncă din comunele cele mai apropiate. Muncitorii dela distanţe mai mari scumpesc lucrurile.

⁂

In alegerea esenţii pentru împădurire trebue să fim conduşi nu numai de indicaţiunile ştiinţifice staţionare ci şi de preferinţa populaţiei faţă de una sau alta din esenţele forestiere, dacă nu-i putem oferi esenţe mai bune din toate punctele de vedere, precum şi de faptul că pe lângă recolta de lemn ce-i va asigura plantaţia noastră populaţiei, mai ales celei viitoare, să-i asigure în afară de lemn şi alte avantagii cât mai curând.

Ca normă generală în această privinţă se poate stabili cu multă aproximaţie că:

populaţia regiunilor de câmpie şi coline, sărace în păduri, are o preferinţă pronunţată pentru salcâm, care pe lângă calităţile sale de lemn de construcţie egale cu ale gorunului, mai este şi un lemn bun de foc apreciat de populaţie şi mai este şi esenţa cea mai meliferă.

Calitatea din urmă califică salcâmul ca o excelentă bază pentru desvoltarea apiculturei. Această bază poate şi trebue perfecţionată prin plantarea în măsură egală şi a esenţei Sophora Japonica, care înfloreşte în Iulie şi plantarea pe perimetrul terenurilor degradate a arbustului Amorpha fruticosa, care înfloreşte în Iunie.

Populaţia regiunilor din dealurile mari, având mai cu seamă păduri de foioase, dă preferinţă răşinoaselor, iar în porţiunile proprii acestui scop pomilor fructiferi. Desigur nu este de dispreţuit nici salcâmul.

Populaţia regiunilor de munte cere cât mai puţine esenţe forestiere şi preferă pretutindenea unde e posibil pomii fructiferi, cari îi dau în timp scurt venituri apreciabile. De multă apreciere se bucură în această privinţă nucul, care pe lângă fructe va mai da şi un material lemnos de mare valoare.

Dudul ca bază pentru sericicultură este apreciat de populaţia ţării întregi dar mai ales de populaţia dela munte şi din regiunea submontană, care dispune de puţin teren arabil şi are nevoe de mai multe şi felurite izvoare de câştig.

⁂

In ce priveşte corecţiunea ravenelor şi torenţilor trebue avut în vedere principiul de a imita cât mai bine felul cum lucrează natura.

Pădurea, cu frunzişul des al arboretelor în bună consistenţă şi cu porozitatea păturei moarte şi a humusului, formează cel mai bun obstacol în faţa formării torenţilor şi ravenelor.

Cu esenţa cea mai slabă, care este salcia, natura ştie să fortifice malurile de manieră, că ele zădărnicesc efectul furiei apelor deslănţuite.

La fel să procedăm şi noi.

Să formăm prin împădurirea bazinurilor de recepţie viitoarele obstacole în calea apelor, iar până când împăduririle noastre să-şi poată manifesta efectele binefăcătoare să opunem apelor ce se scurg prin ravene şi torenţi nenumărate obstacole artificiale în formă de construcţiuni de corecţiune cum sunt, fascinajele şi cleionajele de nuele, pragurile şi barajele de piatră, beton, lemn etc. şi miile de butaşi plantaţi pe întreagă întinderea albiei şi pe malurile ei, precum şi şanţurile de abaterea apelor. Inverzind butaşii de salcie ei vor face adevărată operă de reconstrucţie, urmând ca mâna omului să mai intervină prin complectări şi refaceri în măsura şi în locurile unde situaţia va cere ulterior.

După ce se va ridica plantaţia noastră şi se va prezenta în consistenţă plină, îşi va produce efectul de obstacol principal devenind superflue orice alte intervenţii de ordin artificial în torenţi şi ravene.

In regiunile de munte, materialul cel mai bun pentru construcţiunile de corecţiuni, ni-l oferă chiar natura prin piatra ce se găseşte în albiile acestor torenţi şi ravene. In părţile superioare se vor face praguri de piatră. In porţiunile inferioare se vor plasa baraje de piatră de cel mult 1 m înalte, situate pe cât posibil astfel, ca efectul celui inferior să ajungă până la acel situat deasupra lui.

In cazurile când piatra e măruntă şi nu se pretează construirii, se vor construi din ea baraje în plasă de sârmă.

In ravenele şi torenţii din regiunile de coline, lipsite de piatră, materialul de construit îl formează nuelele de salcie, ele fiind cele mai bune. In caz când nu dispunem de salcie suntem forţaţi a întrebuinţa şi nuele de alte esenţe.

Salcia are însă marele avantaj că înverzeşte, formând tot atâtea obstacole vii câte construcţiuni am făcut.

In porţiunile superioare, în loc de praguri de piatră, vom plasa fascine de 50 cm diametru, la 2, 3, 4 m una de alta, aşezate în şanţ săpat în albie, până la 20—25 cm din grosimea ei astfel ca să rămână în afară 25—30 cm din diametrul fascinei şi se va prinde de sol cu ţăruşi de 1—1.5 m lungi, tot la 1 m. unul de altul.

In porţiunile inferioare în loc de baraje de piatră se vor plasa cleionaje construite tot din nuele de salcie, mai ales la confluenţa a două scurgeri de apă şi din jos de punctele unde malurile se găsesc în alunecare din cauza mâncăturilor apelor.

Pe întreagă întinderea ei albia se va umplea cu butaşi de salcie puternici, vârâţi la adâncime de 1 m în albie, iar capătul rămas afară să fie deasemenea de 1 m.

Având în vedere considerentele speciale tratate în cele precedente, procedând la întocmirea formelor în vederea executării de lucrări pentru ameliorarea terenurilor degradate să nu pierdem nici când din vedere principiul de a imita cât mai bine natura, iar în executarea pe teren a prevederilor noastre aprobate de organul superior, să nu scăpăm nici când din vedere, că în lucrările de ameliorarea terenurilor degradate, de altfel ca în orice altă lucrare, ce cere ca ele să fie executate:

a) în cele mai bune condiţiuni,
b) cu minimum de cheltuială,
c) în epoca cea mai potrivită şi
d) în timpul cel mai scurt posibil.

Prima cerinţă se realizează prin executarea complectă a tuturor prevederilor de ordin technic.

Cerinţele din urmă se realizează cu o bună organizare a executării lucrărilor.

V. Precup
Inginer inspector g-ral silvic

In această chestiune ia cuvântul d-l *C. Ivanovici*. D-l *C. P. Georgescu* face constatarea că vorbitorul nu prea a fost în chestiune şi în continuare spune:

Inchei discuţia asupra terenurilor degradate şi dau cuvântul d-lui Andrei Ionescu, referent al chestiunii „Tarifelor".

D-l *Andrei Ionescu*. D-lor colegi, mi s'a dat însărcinarea să vorbesc în chestiunea tarifelor. Şi cum chestiunea aceasta este de o mare importanţă, privind o bună parte din economia ţării noastre şi în special o bună parte din economia nouei Case Autonome, am încadrat-o într'o problemă mai mare, intitulând-o „problema tarifelor în cadrul nouei legi". Aceasta am făcut-o însă la Iaşi, presupunând că voiu avea timp suficient s'o desvolt în faţa d-v. Mă izbesc însă de lipsa de timp şi de rezistenţa d-v., aşa că renunţ de a vă mai face această amplă desvoltare, depun referatul la birou şi vă voiu ceti numai concluziile.

Urmează referatul prezentat biroului:

POLITICA TARIFULUI DE PREŢURI

Pentru lemnul din pădurile Statului şi Casa autonomă a pădurilor

Intreprinderile Statului se subdivid în două mari clase: 1) *Monopolurile*, în care Statul îşi exercită atât funcţiunea de întreprinzător cât şi funcţiunea de putere publică, personalitatea juridică a Statului manifestându-se astfel sub dublul ei aspect de persoană privată şi de persoană suverană. 2) *Intreprinderile de domeniu privat* în care Statul, proprietar şi întreprinzător, îşi manifostă exclusiv personalitatea sa patrimonială.

In primul caz, Statul, în puterea suveranităţei sale, atribuindu-şi dreptul exclusiv de a exploata un bun economic, interzice erga omnes de a produce, vinde sau exploata acel bun, monopolizându-l prin lege.

Monopolul înlătură concurenţa, oprind liberul joc al cererii şi ofertei. Statul, titular al dreptului de monopl şi în special la monopolurile fiscale, fixează arbitrar preţurile produselor vândute, preţuri ce întrec cu mult valoarea normală a bunului monopolizat şi vândut. Un exemplu edificator îl avem în preţurile tutunului şi ţigărilor.

Diferenţa dintre preţul de vânzare şi preţul de cost majorat cu un beneficiu normal, constitue un impozit, un adevărat impozit, asupra consumaţiei.

Totuşi, Statul nu poate nesocoti peste orice limită, legea cererii şi a ofertei; în adevăr, din moment ce el voeşte să-şi exagereze beneficiile fiscale din vânzarea unui produs monopolizat, prin ridicarea exagerată a preţurilor, legea cererii şi a ofertei se manifestă implacabil. Cererea pentru acel produs se micşorează cu o viteză şi mai mare decât viteza majorării preţurilor de monopol, iar Statul e nevoit să reducă aceste preţuri până la o limită economică, care este limita maximă a capacităţii de cumpărare a consumatorilor. In orice caz, preţurile din întreprinderile monopolizate sunt cu mult mai ridicate decât preţurile de sub regimul liberei concurenţe.

Preţurile de monopol sunt tarifate prin tarife speciale autonome. Aceste tarife le putem numi rigide, fiind fixe pentru o perioadă de timp mai îndelungată şi neputând fi întocmite sau modificate decât, fie printr'o lege, fie prin acte de deciziune emanate dela guvern. Ele sunt generale, fiind unice şi aplicabile pe întreg teritoriul ţării.

A doua categorie de întreprinderi ale Statului, cad sub imperiul liberei concurenţe. Aci Statul, îndeplineşte funcţiunea de proprietar-întreprinzător autonom, integrându-se ca atare în economia producţiunii, circulaţiunii şi repartiţiunii, împreună cu toate celelalte elemente ce dau viaţă complicatului organism economic. *In această calitate Statul se angrenează în mecanismul pieţei, în concurenţă cu producţiunea privată,* oferind consumaţiunii produsele sale ca orice producător comun cu un preţ, ce nu poate fi mai mare decât *cursul sau preţul pieţei* pentru acel produs în momentul ofertei sale; încheie tranzacţia — vânzarea — fie direct cu consumatorul fie cu comerciantul, intermediarul între producător şi consumator, dacă preţul ce i s'a oferit a fost avantajos. Diferenţa dintre preţul de vânzare şi preţul de revenire sau de cost constitue şi pentru Stat ca şi pentru orice întreprinzător, produsul net sau profitul. *Coeficientul de exploatare,* raportul dintre preţul de cost şi produsul brut sau preţul de vânzare, este cu atât mai mare, apropiindu-se de unitate, cu cât întreprinderea realizează beneficii mai mici.

Exploatarea pădurilor Statului face parte din a 2-a categorie de întreprinderi. Raporturile de interdependenţă dintre preţurile lemnului, cererea şi oferta acestui produs, guvernează întregul mecanism al fixărei preţurilor la lemnele produse în pădurile Statului. Concurenţa şi la producţiunea forestieră de Stat, este regulatorul de tot momentul al economiei ei. *Toate părerile sunt unanime în a susţine că politica preţurilor lemnului administraţiilor forestiere de Stat trebue menţinută în cadrele pieţii, trebue inspirată şi condusă după principiile economiei private pusă în serviciul economiei naţionale.*

Pădurea Statului, zice savantul forestier Endres, «nu trebue să fie un pensionat pentru comerţul şi industria lemnului unei ţări». Experienţa îndelungată a trecutului a ajuns la concluzia că administraţiile forestiere de Stat să facă vânzări ferme cu preţuri la cursul zilei, preţuri care să le garanteze un beneficiu normal ce trebue neapărat să figureze în comptul de profit şi pierdere; acest beneficiu să rezulte din exploatare după acoperirea tuturor cheltuelilor de producţiune calculate după toate regulele ştiinţifice ale practicei industriale private. In cheltuielile de producţiune sau preţul de cost, intră şi partea cuvenită Statului, renta lui, ca proprietar al pădurilor exploatate prin administraţia forestieră de Stat.

Pentru a putea obţine preţuri ferme pe lemnul produs în pădurile sale, Statul ca şi orice alt proprietar particular de pădure, este interesat la o politică vamală, feroviară şi de navigaţie, care să protejeze întreaga producţiune forestieră naţională. In aceiaşi măsură, ca şi proprietarul şi întreprinzătorul particular, Statul proprietar forestier, este interesat asupra sistemului de impozite ce se aplică proprietăţii şi producţiunii forestiere, ştiut fiind că incidenţa acestor impozite cade nu asupra consumatorului sau comerciantului, ci exclusiv asupra proprietarului forestier, preţul produselor sale lemnoase reducându-se în măsura impozitului aplicat.

Politica comercială externă, în ceiace priveşte convenţiunile şi tratatele comerciale, interesează economia forestieră de Stat în acelaş grad ca şi economia forestieră particulară, ea având o puternică influenţă asupra tarifului ferm şi stabil al lemnului adus pe piaţă din pădurile Statului.

Chiar dacă, din consideraţiuni politice sau sociale, Statul ar fi pus în situaţiunea când — bine sau rău — ar trebui totuşi să renunţe la o parte, sau chiar la întreaga valoare a lemnului, fie comprimând în mod general tariful în favoarea consumatorilor, fie făcând reduceri tarifare sau gratuităţi în favoarea unei categorii speciale de consumatori, în favoarea unei instituţiuni sau aşezământ de drept public sau de drept privat. Statul, prin administraţia autonomă a pădurilor sale, nu trebue să alunece pe acest drum primejdios de filantropie publică, căci prin aceste liberalităţi nu numai că se lipseşte tezaurul de o parte din veniturile sale, ce nu poate fi acoperită decât prin noi sarcini impuse contribuabililor, dar se păgubeşte întreaga economie naţională; asemenea comprimări, reduceri şi gratuităţi impresionând valoarea avuţiei forestiere a ţării, scăzând-o şi mai departe, slăbind şi puterea de contribuţie ca şi capacitatea productivă a proprietarilor particulari, a colectivităţilor şi fundaţiunilor proprietare de păduri.

Afară de aceasta, Statul, producând numai o parte din produsele lemnoase de care piaţa are nevoe, satisfăcând deci numai în parte nevoile consumaţiunii, prin deosebitele favorizări ale unora dintre cumpărătorii de lemne din pădurile Statului, implicit se procură acestora un câştig pe cari ceilalţi cumpărători cari îşi procură lemnele lor din pădurile particulare, nu-l pot realiza. Prin aceasta Statul, indirect, înlesneşte şi încurajează abuzurile de tot felul, favoritismul şi traficul de influenţă, dăunând moralei şi economiei sociale.

Produsele lemnoase brute, semi şi întregi fabricate, provenite din pădurile Statului, odată intrate pe piaţă, devenite astfel bunuri economice, ipso facto capătă preţul ce rezultă din conjunctura pieţii guvernată de raporturile de interpendenţă dintre cerere şi ofertă, stabilindu-se un nivel de echilibru, analog stabilirii nivelului din vasele comunicante. Din această cauză, va ajunge să profite de preţurile unui tarif general redus, sau de reducerile speciale ale tarifului ferm pentru lemnul din pădurile Statului, nu consumatorul, ci exclusiv negustorul de lemne, care de cele mai multe ori este un intermediar parazit al pieţii.

Sunt totuşi cazuri când Statul, proprietar al unui mare domeniu forestier, prin politica preţurilor produselor sale lemnoase oferite consumaţiunii, poate juca rolul de regulator al preţurilor lemnului pe piaţă, în care caz punctul de vedere al intereselor consumaţiunii, industriei indigene şi economiei naţionale în general, trebue pus de acord cu punctul de vedere financiar-comercial al Statului proprietar şi întreprinzător particular. Aceasta poate avea loc fie atunci când vânzarea lemnului se face cu preţuri exagerate, de speculă, concurenţa fiind limitată sau chiar suprimată, fie atunci când conjunctura pieţii ne indică anarchizarea factorilor ei constitutivi, oscilaţiunile preţurilor fiind brusce, fără sens, fără o mişcare de ansamblu.

⁂

După ce am văzut cari sunt principiile generale pe care se bazează politica tarifară a preţurilor produselor lemnoase ale oricărei administraţii forestiere de Stat, să vedem care a fost în trecut politica noastră din acest punct de vedere.

Ne vom ocupa de ultimul deceniu, important în deosebi şi prin marile noastre prefaceri economice, sociale şi politice de după război, ca şi prin mărirea domeniului forestier, de Stat şi particular, în urma alipirei provinciilor surori la patria mumă. Interesele întregii noastre politici forestiere naţionale de după război, au fost concentrate, monopolizate chiar, în fosta «Casa Pădurilor», desfiinţată prin noua lege pentru administrarea pădurilor.

Statul are în patrimoniul său privat o suprafaţă de 1.904.004 ha, după ultima cifră statistică dată prin raportul general asupra activităţei «Casei Pădurilor, în anul 1928 raport publicat în 1930. Inainte de aplicarea reformei agrare, în anul 1922, Statul poseda 2.089.788 ha, diferenţa de 185.784 ha fiind suprafaţa expropriată pentru islazuri comunale. Statul deţine 29,5 $^0/_0$ din suprafaţa totală a pădurilor ţării. Faţă cu suprafaţa păduroasă ce o are în patrimoniul său privat, Statul român este unul din cei mai mari proprietari forestieri din Europa, adică, în toată accepţiunea cuvântului, un mare latifundiar, ocupând, din acest punct de vedere, între celelalte State din Europa locul al 6-lea, după Rusia Sovietică, Suedia, Finlanda, Jugoslavia şi Germania. Dintre Statele vecine, numai Jugoslavia are în averea sa privată o suprafaţă păduroasă mai mare de cât a Statului nostru.

Ungaria 152.000 ha, Cehoslovacia 722.000 ha, Polonia 704.000 ha, Ucraina 1.170.000 ha, Bulgaria 788.000 ha şi Jugoslavia 3.073.000 ha.

După evaluarea făcută bunurilor din domeniul privat al Statului cu ocazia elaborării ultimei legi pentru comercializarea întreprinderilor şi avuţiilor publice, valoarea pădurilor Statului este dată 1.315.000.000 lei aur, sau pe cursul actual 42.833.000.000 lei hârtie. Intreaga avere privată a Statului fiind evaluată la 6.200.000.000 lei aur, rezultă că pădurile reprezintă 21,2 $^0/_0$ din această avere. In ordinea mărimii valorii exprimate în monedă, pădurile ocupă al 2-lea loc între bunurile Statului, după C. F. evaluate la 2.139.445.000 lei aur.

S'a exploatat şi vândut pe piaţă 4.200.000 m^3 (lucru şi foc) în 1926, 4.300.000 m^3 în 1927, 4.500.000 m^3 în 1928, 4 600.000 m^3 în 1929, ceiace re- reprezintă în medie cam 30 $^0/_0$ din cantitatea totală de produse lemnoase oferită şi vândută pe piaţă pentru consumaţiunea internă şi pentru export.

Faţă cu această mare şi utilă bogăţie pe care Statul şi-o exploatează, faţă cu rolul aşa de important pe care statul, producător, îl are în producţiunea naţională a lemnului, faţă cu locul atât de însemnat ce-l deţine pe piaţa internă a acestui produs şi proporţia în care satisface consumaţiunea pentru acest bun, era de aşteptat, era firesc, ca politica tarifară a preţurilor produselor lemnoase din pădurile Statului să fi preocupat într'o largă măsură activitatea fostei administraţii a Casei Pădurilor.

Din haosul care a domnit în acest domeniu al preocupărilor administraţiunei noastre silvice — centrală, regională şi locală — în ultimul deceniu, ne vom sili să desprindem notele dominante ale activităţii administraţiei în această aşa de importantă latură a politicii naţionale, a lemnului.

Mişcarea preţurilor tarifare ale lemnului din pădurile Statului în raport cu preţul pieţei

1. Deprecierea leului, cauzată, pedeoparte, de inflaţiunea ruinătoare practicată de guvernele noastre după data de 16 Octombrie 1919 când are loc prima convenţiune de împrumut, cu adevărat inflaţionistă, între Stat şi Banca Naţională, şi pe de altă parte, de balanţa comercială complet dezechilibrată şi defavorabilă nouă, a avut ca imediată şi principală consecinţă o vertiginoasă ridicare a preţurilor tuturor bunurilor pe piaţă, o adevărată anarhie a pieţii, preţurile ne mai cunoscând limite, nivelul lor întrecând nivelul de depreciere al monedei, în mişcarea lor ascensională cu prodigioasă acceleraţie ameninţă însăşi elementele constitutive ale organismului economic.

Preţurile lemnului urmează aceiaşi irezistibilă forţă ascensională.

Tarifele anuale de preţuri, stabilite de Casa Pădurilor pentru produsele sale lemnoase, în perioada 1920—1925, nu numai că, din chiar momentul întocmirii lor de către ocoalele silvice, prevedeau preţuri unitare cu mult inferioare nivelului mediu al preţurilor lemnului pe piaţă, dar dela data întocmirii tarifelor şi până la aprobarea şi punerea lor în aplicare şi mai departe, până la sfârşitul anului pentru care tariful era valabil, preţurile lemnului pe piaţă crescuseră într'o şi mai mare proporţie, aşa că tariful ajunsese să nu mai reprezinte decât 10%—14% din adevărata valoare. Cu acest sistem de tarife anuale, empirice, revoltător de ignorante pentru tot ce însemna o cât de elementară cunoaştere a legilor pieţii şi conjoncturilor ei, Statul n'a putut încasa pe lemnele vândute din pădurile sale cu preţ tarifar decât un foarte redus procent din ceeace ar fi trebuit să încaseze, fapt ce a echivalat cu o reală deposedare a tezaurului public de o considerabilă parte din veniturile ce i se cuveneau şi pe care le-ar fi putut realiza sigur, dacă administraţia pădurilor statului şi-ar fi înţeles rostul în angrenajul economiei-naţionale.

2. Chiar după ce leul românesc a intrat în perioada sa de stabilitate, începând cu anul 1927, preţurile de «en gros» şi «detail» au continuat să se urce, de asemenea au continuat să se urce şi preţurile lemnului pe piaţă, cu excepţie către finele anului 1929, de când conjonctura fiind defavorabilă, preţurile lemnului au înregistrat o simţitoare scădere, indicele 1929 însă rămânând superior indicelui 1928. Preţurile tarifare ale Casei Pădurilor, deşi într'o uşoară urcare după 1926, au continuat totuşi să rămână disproporţionat de reduse faţă de piaţă, la aceasta contribuind în mare parte şi următoarele greşite procedee şi măsuri ale administraţii forestiere:

a) Garanţiile exagerate, 50% din preţul vânzării, cari din cauza revoltătoarelor dificultăţi ce se fac la ridicarea lor, de cele mai multe ori, sunt trecute de antreprenori la comptul «à fonds perdus», ca adevărate cheltueli.

b) Negarantarea cantităţii materialului vândut licitativ, după uzanţele comerciale şi neadoptarea formelor juridice de drept comun la încheierea contractelor între Stat şi cumpărători.

c) Şicane la unii, favoruri la alţii, plăţi «în rate» la unii, «în bloc» la alţii, prelungiri de termene la unii, rezilieri şi confiscări la alţii, aprobări de contracte întârziate luni întregi după data adjudecării, atunci când adjudecatarul sau că nu mai avea nevoe de materialele cumpărate sau că pierduse conjunctura favorabilă a pieţei; mersul greoi al aparatului de Stat administrativ, completa lipsă de culanţă şi de elasticitate a practicei administrative etatiste, cu empirismul şi ruina ei exasperantă, biurocratismul centralist anonim şi iresonsabil, formalismul inutil şi stupid impus de anacronica lege a comptabilităţei publice, toate acestea au împiedicat îndrumarea spre industrializare şi comercializare a producţiunei forestiere de Stat, au menţinut o atmosferă de neîncredere, de nesiguranţă în angajamentele cu administraţia Casei Pădurilor şi au mărit cheltuelile de cost ale antreprenorilor, în special cheltuelile invizibile şi neproductive, ceeace a dus la o comprimare a preţurilor lemnului socotit în picioare la locul de producţiune, adică în pădure.

d) Amestecul celui mai deşănţat politicianism de partid şi interese personale inavuabile, în treburile de pură competinţă ale Casei Pădurilor, făcându-se tot soiul de liberalităţi în dauna preţului integral al lemnului din pădurile Statului: gratuităţi, reduceri de preţuri, debite de formă şi pe urmă anulate etc., etc.

Pentru evidenţierea cu cifre a celor arătate la paginele 1—2 de mai sus, servindu-ne de statistici ca şi de datele din rapoartele generale anuale ale fostei Casa Pădurilor, am întocmit tablou Nr. 1, pag. 622.

Examinând datele din tablou putem formula următoarele constatări:

a) Coeficientul de comprimare al tarifului Casei Pădurilor faţă de tariful ferm al pieţii în anii 1923—1928, este de $\frac{1}{5}$ în mediu sau $Pt = \frac{1}{5} P$ însemnând cu Pt preţul mediu tarifar pe m^3 şi la P preţul mediu ai pieţii. Aşa dar Statul a încasat, în perioada 1923—1928, abia $\frac{1}{5}$ din valoarea reală a produselor sale lemnoase vândute pe piaţă. Din această comprimare a tarifelor de preţuri Statul a încercat enorme pierderi, ce nu pot fi evaluate decât cu mare aproximaţiune dat fiind rapiditatea pierderilor, amestecul lor confuz la diferitele produse vândute în momentul în care s'au produs, etc.

b) Atunci când preţurile lemnului pe piaţă creşteau continuu, indicele mediu urcându-se dela bază 100 = 1914 la 3630 în 1929, preţurile medii ale Casei Pădurilor descreşteau în anii 1922, 1923, pentru ca apoi să arate o uşoară urcare în 1924 şi 1925, o mai pronunţată urcare în 1926, 1927, 1928.

c) Tariful mediu «aur» a oscilat în perioada 1920—1928, între 0,85—7,20 fr. aur. Dacă ne raportăm la preţurile din 1914, preţuri aur pe care le luăm ca bază de comparaţie, rezultă aceiaşi enormă comprimare, considerând preţul mediu al pieţii—15,80 lei aur pe m^3—, dacă avem în vedere preţul mediu al tarifului Casei Pădurilor pe 1914—6,20 lei aur pe m^3 — rezultă o urcare de 15% în 1928 şi *aceasta numai la materialele lemnoase exploatate în regie,* căci preţul mediu obţinut pentru toate materialele vândute în 1928 şi pe preţ tarifar şi prin antrepriză, este de 108 lei hârtie sau 3,24 fr. aur.

In tabloul comparativ Nr. 2 pagina 623, dăm câteva din preţurile medii în aur cu care s'a vândut lemnul de diferite administraţii forestiere de Stat din pădurile lor:

Orice comentarii asupra tabloului sunt de prisos, dezastrul tarifar al administraţiei noastre este, prin comparaţie, evident şi nu exagerăm de loc dacă spunem că *dintre toate statele Europei statului nostru îi revine meritul de a-şi fi vândut în perioada 1920—1928 produsele lemnoase brute din pădurile sale cu preţurile cele mai reduse,* derizorii în raport cu adevărata valoare a produselor.

Tarifele şi politica cooperatistă

Pentru o mai clară şi precisă orientare în acest domeniu, am întocmit tabloul de mai jos, (Nr. 3) cu ajutorul datelor statistice cuprinse în dările de seamă ale Casei Pădurilor.

(Nr. 1)

TABLOUL

Mişcarei preţurilor tarifare ale lemnului din pădurile Statului în raport cu preţurile pieţei în perioada 1920 – 1929

Anii	Schimbul		Numărul indice mediu al preţurilor 1914 = 100.	Numărul indice al preţurilor lemnului.	Mişcarea preţurilor tarifare Casa Pădurilor						
	Paritatea 100 lei = fr. aur.	Indicele de depreciere leului.			Preţul mediu pe m³ la:			Indicele tarifar relativ. Preţul mediu al Casei Păd. 1914 = 100 (6,20 lei aur).	Indicele tarifar comercial preţul mediu al pieţei în 1914 = 100 (15,80 lei aur).	Cum au variat preţurile preceptual dela an la an.	Raportul dintre indicele preţurilor lemnului şi indicele tarifare comercial × 10%.
					Exploatări în regie	Toate formele de vânzare	Lei aur				
					Lei hârtie						
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1920	10	1000	–	–	34	–	3,40	350	215	+ 11,5 %	–
1921	6,4	1560	–	–	45	–	2,88	726	287	+ 33 %	–
1922	3,6	2700	2460	–	42	–	1,51	680	265	– 6 %	–
1923	2,5	4000	2500	2215	32	–	0,85	550	215	– 18 %	1030
1924	2,5	4000	2925	2624	58	–	1,45	935	365	+ 41 %	719
1925	2,48	4110	3250	2700	77	–	1,91	1240	487	+ 33 %	554
1926	2,4	4160	3379	3269	100	–	2,40	1610	632	+ 30 %	517
1927	3	3330	3679	3079	145	–	4,35	2340	918	+ 45 %	335
1928	3	3330	3972	3300	240	108	7,20	3870	1520	+ 60 %	215
1929	3,08	3240	4001	3630	–	–	–	–	–	–	–

(Nr. 2)

TABLOU

comparativ de prețurile cu care s'a vândut lemnul de către diferite administrații forestiere de Stat.

ANII	FRANȚA			PRUSIA		WÜRTENBERG		POLONIA		LETONIA
	Prețul mediu pe m³ în picioare			Prețul mediu pe m³ lucru foioase, în picioare		Prețul mediu pe m³ lucru foioase, în picioare		Prețul mediu pe m³ lucru și foc, în general		Prețul mediu pe m³, în general
	Lucrul	Foc	Mediu							
	Franci aur			G. M.	Fr. aur	G. M.		Zloți	Fr. aur	Fr. aur
1920				42,40	52,15					
1921				25,80	31,73					
1922				34,90	42,92					
1923				38,20	46,98	38,70	47,60			4,25
1924	24,60	2,43	13,50			41,80	51,41			6,30
1925	24,20	2,16	13,80							5,76
1926	—	—	—							
1927	22,40	3,20	12,80							
1928	28	3,20	15,60							
1929	—	—	—					38	22	

TABLOU

De preţurile medii cu care Statul a vândut materialele lemnoase la Cooperative, în 1920—1928

Anii	Proc. % din totalul vânzărilor	Preţul redus de vânzare pe m^3 la Coop.	Preţul mediu tarifar pe m^3	Cheltueli pe m^3
1920	5%	21	34	31
1921	8%	25	45	38
1922	8%	39	42	23
1923	18%	54	34	—
1924	12%	86	58	—
1925	14%	78	77	—
1926	17%	115	100	—
1927	14%	—	—	—
1928	18%	138	240	—

Din examinarea cifrelor din tablou rezultă aceiaşi comprimare a preţurilor, până la refuz. In anii 1920, 1921, 1922 şi 1928 preţurile medii de vânzarea materialelor lemnoase au fost sub nivelul preţurilor medii tarifare. In anii 1920 şi 1921, preţurile s-au micşorat până într'atâta în cât s'a vândut sub cost neacoperindu-se cu preţul obţinut nici măcar cheltuelile de administraţie.

Această subevaluare exagerată a materialelor vândute, n'a fost consecinţa unei politici serioase de încurajare a mişcării Cooperatiste forestiere din ţara noastră, ci o subvenţionare deghizată, având la bază interese politice de partid, din care au luat naştere acele Cooperative-paraziţi sociali economici, la adăpostul cărora, speculanţi şi traficanţi de toate soiurile şi din toate clasele sociale, realizau beneficii scandaloase. Această depreciere tarifară, acest dumping intern cooperatist, n'a ajutat la propăşirea Cooperaţiei forestiere ci, mai degrabă, la compromiterea ei.

Tarifele şi politica de economie a Statului consumator de lemne

Statul cu instituţiunile sale centrale, regionale şi locale, este el însuşi un mare consumator de lemne de foc şi de construcţie pentru nevoile serviciilor şi regiilor sale publice. Uurmător tendinţelor unei politici de economii bugetare şi spre a înfrâna scumpirea peste măsură a lemnelor pe piaţă, legiuitorul din 1920, prin art. 1 din legea sa pentru exploatarea în regie a pădurilor Statului şi vânzarea lemnelor de foc la autorităţi a obligat ministerele şi organele dependinte de ele, judeţele şi comunele urbane, să cumpere lemnele de foc de care au trebuinţă numai din pădurile Statului, afară de cazul când li s'ar face cunoscut că Statul n'are păduri exploatabile disponibile.

După războì specula lemnelor de foc devine atât de pronunţată în cât aprovizionarea cu acest combustibil trece pe primul plan în gospodăria interioară a autorităţilor şi începând cu anul 1920, acestea simt tot mai accentuată nevoia de a beneficia de dispoziţiile legii mai sus menţionate.

Afară de aceasta, Statul, răspunzând imperioaselor sale chemări sociale, trebuia ca într'o perioadă de aşa de sufocantă scumpete a vieţii, ca aceia ce se deslănţue după 1920, să se preocupe şi de bunul trai al populaţiei rurale, pusă în măsură să-şi poată ridica standardul de viaţă prin larga şi profund democratica împroprietătire; urmând această preocupare, comunele rurale şi urbane, după 1920 au folosit într'o mai mare măsură dispoziţiunile art. 3 şi 5 din sus menţionata lege, cumpărând pentru trebuinţele lor, ale funcţionarilor şi populaţiei din comună, lemn din pădurile Statului prin bună învoială pe preţul estimaţiei.

Din nenorocire interesul general, preocuparea de ordin social-economic a fost numai de formă. Autorităţile, funcţionarii şi populaţia n'au folosit mai nimic de pe urma acestor aprovizionări pe preţ tarifar, pentru funcţionari pe preţ redus din tarif. Diferenţa de cost printre preţul lemnului pe piaţă şi preţul de revenire al lemnului cumpărat din pădurile Statului, n'a rămas nici în tezaurul public ca economie la cap. respectiv al cheltuelilor bugetare, nici în caseta privată de economii a funcţiosarului sau consumatorului înscris pe tabloul primăriei pentru distribuirea lemnelor. De această diferenţă au beneficiat negustorii, în majoritatea cazurilor intermediari speculanţi, cari nu înţelegeau să se dea în lături dela nici un mijloc spre a putea pune mâna pe o furnitură de lemne de foc din pădurile Statului pentru vre'o autoritate. Elemente de o cinste îndoelnică, complet străine de comerţul lemnului, s'au strecurat printre adevăraţii oamenii de specialitate sub forma aşa numiţilor «delegaţi exploatatori» compromiţând şi sistemul şi ideia.

Tot cu ajutorul datelor statistice din rapoartele generale ale Casei Pădurilor am întocmit tabloul mai jos:

Anii	Cât reprezintă la % valoarea mat. cump. de autorităţi din valoarea totală a materialului vândut	Preţul mediu pe m³ ce revine la materialul vândut la autorităţi	Preţul mediu tarifar pe m³
1920	5%	–	–
1921	6%	–	–
1922	7%	–	–
1923	9%	–	–
1924	0,8%	–	–
1925	1,5%	81	77
1926	6%	105	100
1927	4%	91	145
1928	13%	130	240

Din tablou putem vedea:

a) Că Statul, deşi sub imperiul unor nevoi bugetare extraordinare în perioada 1920 — 1928, n'a înţeles totuşi să se aprovizioneze mai deloc cu materiale lemnoase eftine din pădurile sale, ci şi-a acoperit nevoile de combustibil lemnos şi material de construcţie cu produse de pe piaţă plătind preţul pieţii.

b) In ani 1927 şi 1928, preţul mediu de vânzarea lemnelor la autorităţi a fost cu mult sub preţul tarifar, cu 40% mai mic în 1927 şi la 50% mai mic în 1928.

Concluziuni şi propuneri

1. Casa Autonomă a Pădurilor Statului nu poate compta pe actualele tarife de preţuri, ci trebue ca într'un timp cât mai scurt să-şi întocmească noi tarife pentru toate produsele lemnoase din pădurile sale.

2. Preţurile unitare de bază vor fi fără excepţie *preţurile ferme ale pieţei* stabilite fie la lemnul în picioare, fie fasonat în pădure, fie adus în piaţa de desfacere.

3. Preţurile de vânzare ale produselor fabricate sau semi-fabricate, vor fi totdeauna şi fără nici o exepţie *preţurile zilei.*

4. In discriminaţiunea tarifelor se vor prevedea preţuri pentru vânzări «en gros» şi «en detail».

5. Tarifele vor fi *raţionalizate,* adică vor trebue să întrunească toate condiţiunile de tehnică industrială şi comercială astfel ca să asigure debuşeurile şi cea mai bună valorizare a produsului. Pentru atingerea acestui scop, raţionalizarea tarifelor se bazează:

a) Pe o perfectă cunoaştere a conjuncturilor pieţei;

b) Pe un calcul precis al preţului de cost al produsului; preţul brut de vânzare acoperind întodeauna preţul de cost.

In preţul de cost se va socoti în orice împrejurare şi «excedentul cuvenit Statului» în conformitete cu art. 29 din legea pentru administrarea pădurilor.

c) Pe o standardizare a produselor care va cuprinde: norme pentru terminologia silvică şi comercială, norme pentru calităţi, norme pentru dimensiuni.

d) Pe normalizarea ştiinţifică a metodelor de cubaj şi estimaţie.

e) Pe ameliorarea şi comercializarea metodelor de scoatere în vânzare, de efectuarea vânzării, specificându-se şi normele pentru comenzi livrări, recepţionări, predări, etc.

Contractele de vânzare cumpărare să fie încheiate după normele dreptului comun.

f) Tarifelor trebue dată elasticitatea necesasă pentru a putea fi adaptate la complexitatea şi diversitatea extraordinar de mare a tuturor situaţiunilor locale şi comerciale.

g) Pentru a se putea folosi variaţiunile sezoniere favorabile ale conjoncturii pieţei *tarifele vor fi şi ele sezoniere,* cu facultatea ca, chiar în intervalul de timp pentru care a fost fixat, tariful să poată fi schimbat în raport cu conjoctura favorabilă a pieţei.

h) Pentru a se lăsa cât mai liber jocul cererii şi ofertei şi spre a preîntâmpina ori ce înţelegeri ale licitatorilor între ei, în vederea scoborârii preţurilor din oferte, la licitaţii să se adopte şi sistemul strigări dela preţul maxim al zilei, aşa după cum se procedează şi în administraţia forestieră de stat franceză şi însă sistemul dă foarte bune rezultate.

i) Pentru ca preţurile tarifare să poată reprezenta valoarea reală şi integrală a produselor sale lemnoase oferite pe piaţă, *Casa Autonomă a Pădurilor statului va trebui să stăruiască pentru întronarea unei politici protecţioniste a prducţiunii lemnoase de Stat şi particulară.*

Mijloacele de realizarea acestui protecţionism forestier sunt următoarele:

1. Tarifele reduse, de sezon, pe C. F. R.
2. Tarife vamale care să protejeze şi să ajute dezvoltarea producţiunei silvice naţionale.

c) Revizuirea sistemului actual de impozite ce privesc pădurile şi cari prin fiscalitatea lor excesivă reduc preţurile la producător, implicit la Stat.

d) Prefaţa produselor lemnoase din pădurile Statului, pe preţ tarifar, satisfacerea trebuinţelor sale însă-şi Statul producător devenind astfel furnizorul Statului consumator prin Casa Autonomă a Pădurilor sale; în acest chip se vor înlătura intermediarii şi speculanţii cari mişună în toate părţile după furniturile de lemn pentru diferite autorităţi şi regii publice autonome.

e) Infiinţarea a cât mai numeroase burse ale lemnului, pentru reglementarea comerţului acestui produs, şi pentru facilitarea tranzacţiunilor în această ramură de producţiune naţională.

Reprezentarea Casei Autonome a Pădurilor Statului, ca şi a oricărei administraţii forestiere particulară importantă, în Consiliul burselor si în Camera arbitrară şi de conciliaţiune a burselor, spre a păstra un contact cât mai strâns cu aceste instituţiuni atât de necesare comerţului.

O legătură cât mai strânsă a Casei Autonome, prin organele sale centrale regionale şi locale, cu Camerile de comerţ şi industrie.

* * *

Sufletul nostru, dragostea noastră pentru pădurile pe care le administrăm, au fost cu prisosinţă verificate în lupta dârză ce au dus-o până astăzi pentru conservarea patrimoniului nostru forestier. Ştiinţa şi technica noastră, simţul nostru industrial şi comercial n'au fost încă verificate, iar răspunderea nu ne-a fost pusă la efectivă încercare până în prezent. De felul cum vom şti să îndrumăm politica vânzării şi preţuirii produselor din pădurile Statului, pe cari — de acum singuri şi exclusiv noi inginerii silvici — le administrăm, va depinde într'o mare măsură aprecierea ce societatea, ţara întreagă îşi va face despre ştiinţa şi priceperea noastră. Fie ca speranţele ce s'au pus în noi să nu fie desamăgite şi să putem răspunde pe deplin chemnării ce ni s'a făcut.

Andrei I. Ionescu
Inginer-şef silvic

Terminând d-sa spune: d-lor, dacă până acum ni s'a verificat dragostea noastră neţărmurită pentru pădure, rămânând nişte fanatici conservatori ai unui patrimoniu aşa de frumos, îmi pare mie că nu s'a manifestat de loc existenţa spiritului nostru comercial. Cred că a venit timpul să ne gândim şi la acest lucru. Cred că dacă tineretul va fi împins în această direcţie, cu entuziasmul de care a dat dovadă totdeauna, vom izbuti.

Nu mă îndoesc că avem răspunderi; sunt sigur însă că ne vom putea achita în mod echitabil de ele.

Şi acum îmi permit ca pe aceşti fruntaşi ai noştri să-i asigurăm, că alături de ei vom şti să facem ca speranţele încolţite în sufletul tuturora, să devină mâine realităţi. Prin urmare cu ei împreună să pornim la muncă, la muncă dârză.

D-l *C. P. Georgescu.* D-lor, închei discuţiunile şi ridic şedinţa pentru 5 minute, după care vom citi moţiunea pe care am redactat-o.

D-l *C. P. Georgescu.* D-lor, am redactat un proect de moţiune în care am căutat să sintetizăm toate doleanţele d-v. D-l Petre Ioan, secretarul general al Societăţii are cuvântul:

D-l *Petre Ioan* citeşte moţiunea ce urmează:

MOŢIUNE

Societatea „Progresul Silvic" întrunită în a 44-a adunare generală în zilele de 9—12 Maiu 1930, luând cunoştinţă din referatele prezentate şi din discuţiunile urmate, că cele două legi de „Administrarea pădurilor" şi „Ameliorarea terenurilor degradate", printr'o judicioasă aplicare, sunt în măsură să corespundă cerinţelor de ordin cultural şi economic al pădurilor;

în scopul asigurării bunelor rezultate şi în vedere că legile au stabilit numai principiile, iar detaliile trebuesc desvoltate ulterior, exprimă următoarele deziderate:

1. La întocmirea regulamentelor de aplicarea legilor să se ţină seama de bogatul material documentar, adunat în referatele prezentate şi de sugestiile discuţiunilor ce au urmat, iar

Soc. „Progresul Silvic" să fie pusă în măsură să-şi dea şi pe viitor contribuţia sa, la elaborare.

2. Regulamentele care vor desvolta în detaliu normele de administrare, să pornească dela principiul colaborării strânse între diversele organe, pe care le crează legea Administrării pădurilor,

spre a realiza astfel o politică unitară în politica forestieră a ţării.

3. Organizarea Ad-ţiei C. A. P. S., impune o revizuire a metoadelor de lucru în materie technică, pentru a le armoniza cu principiile comerciale ale legii. Regulamente speciale vor trebui să dea îndrumări noui chestiunilor de amenajament, ridicări în plan, statistică şi estimaţiuni, iar comptabilitatea dublă în materie de păduri să-şi creieze drumuri adoptate în raport cu exigenţele simultane ale ameliorării pădurilor şi ale comercializării.

4. In ce priveşte inginerii silvici ai tuturor administraţiunilor forestiere, întrucât ei au o lege de organizare unitară şi toţi slujesc cauza comună a ţării şi pe viitor să se recruteze, înainteze şi salarizeze după aceleaşi norme.

Statutul, ce va lua fiinţă în conformitate cu legea Ad-ţiei pădurilor, pornind dela salariile Corpului technic al Statului, să prevadă pentru inginerii silvici, o salarizare în raport cu locul ce le revine în cadrul technicianilor dela celelalte regii autonome, iar această salarizare, să constitue norma de urmat pentru inginerii silvici dela Regimul silvic şi dela toate celelalte instituţiuni forestiere, care au în serviciul lor ingineri din Corpul technic silvic.

D-l *C. P. Georgescu.* D-lor, pun la vot cuprinsul acestei moţiuni. (Adunarea aprobă prin aclamaţii moţiunea în forma în care a fost citită).

D-l *C. P. Georgcscu.* D-lor, în istoria patimilor pădurilor şedinţele Adunării generale din acest an, au fost de o importanţa capitală, de o importanţă istorică.

Un nou suflu rezultă pentru silvicultura românească. V'am spus de câteva ori în decursul acestor desbateri, că noi înţelegem să aplicăm legile şi în acest scop vă chemăm la muncă, vă chemăm la lucru, răsplătind în acelaş timp valorile. Atât în mine, în calitate de Consilier Ministerial cât şi în d-l Drăcea ca Director general, care va sta în acest post cel puţin 5 ani, în d-l Subdirector general Petre Ioan şi în toţi ceilalţi colaboratori ai lor, veţi găsi totdeauna un coleg, un şef, un prieten.

Nu un autocrat, nu un om care nu judecă realităţile.

Sunt oameni noi, chemaţi la conducerea d-v., cari în orice împrejurare vor acţiona cu multă judecată, cu multă chibzuinţă.

Aşa fiind, încheind desbaterile, vă mulţumesc pentru sufletul pe care l'aţi pus în discuţiunile acestei adunări generale.

Dar, d-lor, viaţa silvică nu se opreşte aci. Viaţa noastră silvică mai are şi alte probleme de rezolvat şi totdeauna va avea ceva nou de rezolvat. Plecând acasă noi vă rugăm să nu ne uitaţi. Orice contribuţie a d-v., ne va mângâia pe noi. Lucraţi deci cu conştiinţă în toate problemele silvice cari vi se prezintă.

Incă odată vă mulţumesc pentru concursul pe care l-aţi dat şi vă urez situaţie fericită în noua viaţă pe care v'o deschide legiuirile pe cari vi le-am dat.

*

Referatele depuse la biuroul Adunării Generale.

OBSERVAŢII ASUPRA EXPLOATĂRII RAŢIONALE A PĂDURILOR

De la război, studiul chestiunilor forestiere a început să intereseze mai de aproape opinia noastră publică.

Sub impulsiunea progresului general şi necesităţii unei producţiuni mai intensive, atât administraţia cât şi particularii au observat că pădurile nu dau ca venit actual şi nu vor da nici în viitor, dată fiind şi starea lor, ceeace se obţine efectiv în alte ţări unde sunt mai bine administrate; inginerii silvici din administraţiile de Stat având mai multe mijloace financiare la îndemână şi mai multă libertate în conducere.

S'a impus deci ameliorarea acestei situaţiuni.

Noua lege pentru administrarea pădurilor prin dispoziţiunile ce cuprinde, a înfăptuit această necesitate şi după cum se arată în expunerea de motive «a revizuit şi întregul sistem de lucru de până acuma, punându-l de acord cu nouile probleme ale timpului».

O observare avem de făcut:

Legea lasă prea multe chestiuni să fie rezolvite prin regulament şi dacă spiritul legii nu va fi înţeles de făuritorii regulamentului, cari vor trebui să fie specialişti adânc cunoscători în materie şi scuturaţi de rutina «biurocratismului ucigător de iniţiativă şi de muncă productivă», scopul ei nu va fi atins.

Am ţinut să fac această observaţiune şi acuma să trec la chestiunea ce face obiectul referatului:

Menţinerea, ameliorarea, exploatarea raţională a suprafeţei păduroase a Statului şi sporirea producţiunii precum şi valorificarea maximă a produselor lemnoase. Examinând principiile ce stau la baza nouei legi a administrării pădurilor, constatăm că ele se pot reduce la următoarele trei, dealtmintrelea arătate şi în expunerea de motive a legii şi anume:

1 Menţinerea şi exploatarea raţională a suprafeţei păduroase rămasă.

2. Mărirea patrimoniului forestier al ţării, prin împădurirea unei cât mai mari părţi din terenurile neproductive.

3. Mărirea veniturilor pădurilor, prin sporirea producţiei lor şi valorificarea maximă a produselor lemnoase.

Vom examina succesiv chestiunile dela punctele 1 şi 3, de mai sus.

Din cele expuse rezultă că legea întâi urmăreşte, de altfel ca şi vechea lege a Casei Pădurilor, conservarea şi ameliorarea domeniului nostru forestier, ca apoi odată acest scop atins, să urmeze sporirea producţiei lui, valorificarea maximă a produselor fiind mai mult o chestiune comercială.

Natura a înzestrat pădurile cu puterea de a se perpetua prin ele însile.

Dacă deci vom imita ceace face natura, necreind situaţiuni contrare legiilor ei, vom asigura o existenţă durabilă pădurilor noastre, menţinându-le în hotarele lor actuale. Deci primul precept ce se desprinde din aceasta este conservarea intactă a forţelor de producţiune, prin observarea riguroasă a legilor naturii, precept pe care nu l'am prea ţinut în seamă în trecut.

Orice tăere făcută în păduri şi care nu ţine seamă de conservarea calităţilor solului, subordonându-le consideraţiunilor de ordin comercial, este din punct de vedere economic rea.

Chiar atunci când rezultatul imediat pare avantagios să fim siguri că efectele lor păgubitoare se vor manifesta cu cea mai mare certitudine.

Ca exemplu citez pădurile de gârniţă şi cer din regiunea de câmpie din vechiul regat, cari au fost exploatate în trecut în mod continuu în crâng, pe mari întinderi, fără a ne preocupa de menţinerea intactă a forţelor de producţiune.

Solul pădurei după fiecare tăere fiind lăsat expus soarelui şi intemperiilor timp de mai mulţi ani, mai adăogându-se şi păşunatul vitelor, humusul s'a descompus, s'a redus în praf, a fost spulberat de vânturi, solul deci şi-a pierdut calităţile lui fizice, s'a înierbat, producţia în materie lemnoasă, s'a micşorat simţitor, atât în calitate cât şi în cantitate, aceasta şi din cauza îmbătrânirii tulpinelor şi azi trebue să depunem o muncă asiduă şi perseverentă precum şi o mare cheltuială de bani şi aceasta pentru restabilirea numai în parte a forţelor de producţiune.

Deci, deşi un sistem de cultură este în aparenţă justificat prin rezultatele sale imediate, nu este bine să conchidem că poate fi adoptat în ori ce timp şi în orice loc, deci nu fiscalitatea cu orice preţ, căci în acest caz punem în pericol capitalul nostru de producţiune.

Astfel trebue înţeleasă misiunea silvicultorului practic, căci rutina este cel mai mare inamic al unei bune administraţii forestiere.

Noua lege ne dă putinţa de a rupe cu această tradiţiune evident periculoasă, iar prin dispoziţiunile dela art. 5 şi 39 ne dă putinţa de a ameliora starea pădurilor noastre, lucru ce nu s'a putut face sub imperiul vechei legi, fiind legaţi de un buget de stat, care prevedea numai venituri, fără să se poată înţelege de cei în drept că pentru a se putea produce venituri susţinute este nevoie ca să se menţină intact capitalul de producţiune şi aceasta nu se putea face decât cheltuindu-se în fiecare an o anumită sumă de bani.

Dar în afară de adaptarea principiilor de cultură silvică în fiecare caz în parte în scopul conservării domeniului forestier şi a creşterii valorii arboretelor ce le constitue, trebue iarăşi într'o exploatare raţională ca suprafeţele păduroase ce se taie anual să nu întreacă posibilitatea admisă de amenajamentele ce trebuie să întocmim la toate pădurile, ori care ar fi nevoile invocate.

La pădurile din Basarabia am tăiat posibilităţile pe mai mulţi ani înainte, invocând lipsa de lemn de foc din acel ţinut.

Dacă am fi avut mijloace de transport mai multe şi mai lesnicioase, dacă am fi intervenit perseverent la căile ferate pentru a stabili transporturi rapide şi tarife scăzute pentru lemnul de foc, cel puţin dela regiunile în care lemnul de foc abundă, spre regiunile în suferinţă, cum a fost cazul cu Basarabia, nu s'ar mai fi adus în sprijinul anticipării tăerii posibilităţilor argumentele invocate şi atunci lemnul de foc ar fi putut ajunge la locul de destinaţie cu un preţ rezonabil, ar fi fost în abundenţă şi ar fi adus şi un mare profit bănesc şi regiunilor păduroase de unde ar fi fost transportat.

Iată atâtea chestiuni ce aşteaptă o rezolvire înţeleaptă de la Corpul silvic român şi de care depinde în mare măsură conservarea şi ameliorarea domeniului nostru forestier.

Dar trebue să arătăm că din cele expuse până aci nu s'a înţeles şi nici nu trebue să se înţeleagă că toate pădurile Statului s'ar găsi în starea descrisă şi deci ar avea nevoe de ameliorări şi de restabilirea forţelor lor de producţiune.

Avem multe păduri care se găsesc în bună stare de vegetaţie. Dintre acestea însă unele nu au ajuns încă la vârsta de exploatare.

Asupra acestor păduri trebue iarăşi să fixăm atenţiunea noastră. Ele au nevoie ca arboretele ce le compun să fie conduse cu multă pricepere până la vârsta de exploatare admisă de amenajamente, însă nu trebue să pierdem din vedere nici odată că lucrările culturale ce le vom face în ele vor avea o mare înrâurire atât asupra solului cât şi asupra viitorului arboret.

Acest fel de lucrări au fost neglijate în trecut până în preajma anului 1924. Conduse după toate pricipiile ştiinţii silvice şi personal de silvicultor şi aceasta trebue să fie înţeleasă de toţi d-nii şefi de ocoale, mărim valoarea viitoarelor arborete şi creiem în acelaş timp un nou soi de venituri pentru păduri, venit neglijat în trecut după cum am arătat mai sus.

După cum vedem deci, ştiinţa silvică ne pune la îndemână destule mijloace pentru conservarea pădurilor şi sporirea veniturilor lor, rămâne numai ca fiecare membru al acestui corp să înţeleagă rostul şi chemarea lui faţă de noile probleme ale timpului.

Trecând acuma la studierea celor mai potrivite metode de exploatare a posibilităţilor pădurilor Statului, constatăm că noua lege pentru administrarea pădurilor înfiinţează potrivit legei pentru organizarea şi administrarea pe baze comerciale a întreprinderilor şi avuţiilor publice o «Casa Autonomă a pădurilor Statului», condusă după «principiile comerciale industriale şi tehnice, admise de întreprinderile particulare, prin derogare dela legea comptabilităţii publice, însă cu observarea intereselor superioare ale economiei naţionale».

După lege C. A. P. S. poate pune în valoare posibilităţile pădurilor, ce fac parte din patrimoniul său, prin ori care din formele prevăzute în legea pentru organizarea şi administrarea pe baze comerciale a întreprinderilor şi avuţiilor publice adică :

1. Arendarea sau închirierea.
2. Concesiunea.
3. Regia publică comercială.
4. Regia mixtă.
5. Regia cooperatistă.
6. O combinaţie din două sau mai multe alte sisteme.

Din spiritul noii legi a pădurilor cât şi din dezideratele adunării generale din anul trecut, rezultă că cea mai proprie formă, constituind idealul pentru exploatarea şi comercializarea pădurilor colectivităţilor publice este *regia publică comercială.*

Motivele pentru care acest mod de exploatare constituie idealul, au fost larg desbătute în adunarea generală din anul trecut.

De oarece acest mod de punere în valoare a pădurilor nu se poate generaliza dela început în exploatarea produselor principale, ci numai treptat, cu perfecţionarea mijloacelor de exploatare ale administraţiei pădurilor, se recomandă şi sistemul vânzării licitative, care asigură o concurenţă absolut liberă iar preţurile se pot forma în toată libertatea şi numai în al treilea rând cooperativelor forestiere cari au capacitatea necesară şi sunt recomandate expres de Oficiul Naţional al Cooperaţiei Române.

Experinţa făcută de fosta administraţie a Casei Pădurilor cu cooperativele forestiere, indică circumscrierea exploatării prin cooperative numai asupra cooperativelor bine conduse şi cu capital social însemnat.

Atât în sistemul vânzării licitative cât şi acela al vânzării de către cooperative, suntem de părere să se părăsească sistemul de vânzare al materialului în bloc, în picioare, ci numai pe unitate fasonată, preţul vânzării fixându-se la m. c. lemn de lucru sau la ster lemn de foc, la stabilirea lor având-se în vedere preţul pieţei locale în momentul recepţiei.

Desigur că acest sistem de exploatare pe unitate fasonată necesită un riguros control atât din partea ocolului cât şi partea organelor Direcţiilor silvice; însă scăpăm de nesiguranţa cantitativă, inerentă sistemului vânzării în bloc, ceea ce are o mare însemnătate în noua formă ce a luat administrarea pădurilor.

Pentru desfacerea materialului rezultat din exploatările în regie cât şi pentru valorificarea la maximum a produselor forestiere, inclusiv cele vândute licitativ sau la cooperative, în afară de legea cererii şi ofertei, influenţează dacă se iau şi următoarele măsuri:

a) Reducerea la strictul necesar a formelor de aprobare a vânzării.

b) Urmărirea de aproape a comerţului lemnului în ţară şi a preţului muncii în diferitele regiuni ale ţării — pentru a se putea stabili în ori ce moment preţul pe m. c. sau ster la pădure —.

c) Plasarea materialelor lemnoase de lucru şi foc, la timpul potrivit, adică vânzarea să se facă în perioada de maximă a curbei preţurilor.

d) O îngrijită sortare a materialelor.

e) Materialele să se fasoneze în dimensiunele uzitate pe pieţele locale de desfacere şi de preferinţă cu lucrători specialişti, de oarece în acest din urmă caz pierderile vor fi mai mici.

f) Garanţiile de vânzare să fie micşorate şi reduse la strictul necesar

g) Creiarea de noi mijloace de transport.

h) Intervenţie pentru stabilirea de tarife speciale pe C. F. R.

Acestea sunt observaţiunile ce le-am crezut nemerit a le face acum, în preajma aplicării nouii legi a pădurilor.

A. Atanasescu
Inginer inspector silvic.

VALORIFICAREA PĂDURILOR STATULUI IN RAPORT CU NOUA LEGE A C. A. P. S.

N'am crezut niciodată în minuni! Iată de ce, nu sunt înclinat să cred nici acum în minunea, ce se pretinde a se săvârşi cu pădurile Statului. Noua lege pentru administrarea pădurilor nu poate fi anticul „deus ex machina", care apărea pe scenă în piesele de teatru pentru a deslega conflictul dramatic.

Oricât de bine studiată şi intenţionată, noua lege are aface cu o scenă, cu o acţiune prea vastă, cu o intrigă dramatică prea încurcată, pentru a putea nădăjdui într'un succes sigur şi imediat, ca al acelui clasic „deus ex machina".

N'aşi vrea să se interpreteze senzul cuvintelor mele ca o înclinare spre scepticism, ca o neîncredere în sfârşitul frumos al străduinţelor ce se aşteaptă, mai mult ca oricând, de la Corpul nostru.

Mă gândesc numai la tragica prăvălire a legendarului Ikar, a cărui năzuinţă spre înălţimile azurii a fost mai presus de puterea plăpândelor sale aripi.

Noua lege este o năzuinţă spre un ideal, în pădurăria noastră. In drumul către acel ideal vom găsi însă aceiaşi stare de lucruri de până acum, care nu se va putea schimba aşa deodată, numai pentrucă am vrea-o.

In ziua, când toate pădurile Statului vor fi măsurate şi amenajate, aplicându-li-se cele mai potrivite tratamente; în ziua când mijloacele de transport vor împânzi şi locurile cele mai inaccesibile, când bani suficienţi vor sta la dispoziţie pentru învestiţiuni rentabile, când personalul tehnic-silvic va fi destul de numeros şi bine pregătit, va rămâne totuşi ceva, ce nu se poate schimba dela o zi la alta, vor rămâne moravurile din ţara noastră.

Iată dece, astăzi, când la legi noui avem şi oameni noui, astăzi când ne găsim în faţa fericitei alegeri, pe care d-l Ministru al Domeniilor a făcut-o în persoana celui mai strălucit fiu al silviculturii noastre, d-l Dr. Marin Drăcea, trebue să ne gândim cu grijă la ce vom putea face mâine, tocmai pentru a nu ştirbi cu nimic din prestigiul omului, care a primit sarcina numai spre a ridica prestigiul nostru şi al silviculturii noastre.

Entuziaşti, dar fără a pierde contactul cu realităţile inflexibile, ne legăm a pune la dispoziția noului nostru șef, pe care-l dorim dictator în cele bune, toate puterile noastre de muncă.

Și... dacă totuși mâine nu se va putea ajunge acolo, unde ni se pretinde, să se știe de pe acum, că nu va fi vina noastră. Ea va trebui căutată în afară de noi.

Nu vom repeta lozinca din 1914 a fostului Kaizer: „Und jetzt rasch!" Vom urma mai cu folos povața strămoșilor noștri Romani : „Festina lente!" și ne vom grăbi... încet.

Să nu ne sugestionăm de titluri pompoase: „Legea pentru organizarea și administrarea pe baze comerciale a întreprinderilor și avuțiilor publice"; concesiune, regie publică comercială, regie mixtă, regie cooperativă, etc., etc. Statul, cu tot angrenajul lui de forme, de funcționari, de obligațiuni politice și sociale, cu lipsa lui de elasticitate în mișcări, nu va fi niciodată un bun negustor. Va putea fi un bun gospodar, ceiace nu este acelaș lucru.

Să pornim deci cu predență dela actuala stare de lucruri și treptat, treptat, potrivit mijloacelor de cari vom dispune, potrivit situațiilor locale și împrejurărilor propice, să ne adaptăm legii de comercializare și prevederilor nouei noastre legi.

Avem datoria — după cum se arată și în expunerea de motive a legii :

a) Să menținem și să exploatăm rațional suprafața păduroasă, ce a mai rămas;

b) Să tindem spre mărirea patrimoniului forestier al țării, prin împădurirea unei cât mai mari părți din terenurile neproductive și

c) Să mărim veniturile pădurilor prin sporirea producției lor și valorificarea maximă a produselor lemnoase.

In lucrările congresului de anul trecut a ocupat loc de seamă chestiunea exploatării și valorificării pădurilor pe baze comerciale. S'au prezentat referate bine studiate de către d-nii: Precup, Andrei Ionescu și I. Dumitrescu.

Cu deosebire interesant și judicios a fost referatul colegului nostru I. Dumitrescu, care a privit posibilitatea valorificării pădurilor față cu fiecare din cele 6 forme, prevăzute de legea comercializării: 1) arendarea sau închirierea, 2) concesiunea, 3) regia publică comercială, 4) regia mixtă, 5) regia cooperativă și 6) o combinație din două sau mai multe din aceste sisteme.

Moțiunea congresului exprima următoarele deziderate:

a) Cel mai bun sistem pentru exploatarea și comercializarea pădurilor colectivităților publice este *regia publică comercială, care trebue să se generalizeze pe măsură ce va permite perfecționarea mijloacelor de exploatarea și administrarea pădurilor.*

b) Pentru pădurile a căror exploatare necesită investițiuni importante și angajamente de lungi perioade, să se adopte un sistem combinat între *concesiune* și regia cooperativă, acolo unde există cooperative; sau *regia mixtă,* dacă nu există cooperative, stabilind un preț ferm al aportului colectivităților publice, cu participarea în acelaş timp la beneficiile antreprizei. In aportul colectivității publice să se înțeleagă nu numai pădurile, dar chiar instalațiunile eventuale şi — *notați bine* — plusvaluta lemnului, câştigată în cursul perioadei de exploatare.

c) In general să se tindă spre o colaborare mai strânsă între colectivitățile publice, proprietarii de păduri şi organizația cooperatistă.

Țin să atrag atenția, că moțiunea nu a fost pentru *concesiune sau regie cooperativă* separate, ci numai pentru o combinație între ele.

Voi arăta mai departe, dacă moțiunea a avut sau nu dreptate.

Deocamdată vreau să arăt că, chestiunea exploatării pădurilor Statului are un punct nevralgic, către care trebuesc îndreptate primele şi cele mai multe atenții ale actualei Case Autonome.

In biuroul unuia din demnitarii nouei noastre organizații, un venerabil profesor, odată cu felicitările de rigoare, adăoga: „Sper, că înainte de a face negustorie, vă veți îngriji mai mult de bietele noastre păduri. Nu trebue să le judecăm după cei 50 bani la sută procent şi să le pretindem să dea neapărat 2%, adică să sporim actualele venituri la de patru ori mai mult. Trebue să ne convingem întâi dacă pădurile noastre, în actuala stare, pot da mai mult. — Nu plecând dela o evaluare problematică a pădurilor — 30 miliarde, cum s'a prevăzut în expunerea de motive a legii — să deducem venitul lor, ci, calculând adevăratul venit al pădurilor, să deducem apoi valoarea lor".

Recomandarea d-lui profesor Antonescu este cu atât mai bine venită, cu cât Directorul General al Casei Autonome este prin excelență un om de carte, este un fanatic iubitor al pădurilor.

Nu ştiu cum, dar par'că nu-l pot concepe pe d-l Dr. Marin Drăcea, suflecându-şi mânecile şi începând a împărți pădurile în concesiuni, regii mixte, regii cooperative, etc., etc.; lacom să scoată cât mai multe parale, coûte que coûte.

Dimpotrivă îl văd zâmbind de bucurie, că în fruntea unei instituții cu caracter comercial, fiind, are prilej să 'nceapă în țara românească cea mai formidabilă campanie culturală în favoarea pădurilor. Spirit educat în disciplina germană, va simți mai întâi nevoe de ordine şi de elemente precise, pentru a-şi putea da apoi seama câtă negustorie să facă şi cum trebue s'o facă. Va porni deci în primul rând, la inventarierea pădurilor, inclusiv măsurătoarea lor, spre a se şti exact suprafața pădurilor Statului şi apoi la amenajarea lor, cu aplicarea celor mai potrivite tratamente, cu care ocazie se vor studia creşterile şi se va şti odată, care este posibilitatea normală şi care este posibilitatea *reală* a pădurilor noastre.

Atunci se va da peste punctul nevralgic de care am pomenit mai înainte, se va vedea dacă avem posibilități de exploatat, sau dacă şi unde au fost depăşite.

Atunci se va vedea, dacă vom putea năzui la dublarea şi triplarea veniturilor actuale, fără a ne atrage blestemul generațiilor viitoare.

După ce se va şti precis ce pot da pădurile, fără ştirbirea capitalului normal de exploatare, se va putea apoi trece la pregătirea celor mai potrivite mijloace de realizarea posibilităţilor normale.

Nu ştiu, care va fi politica forestieră, planul de strategie silvică al d-lui Profesor Drăcea, dar par'că nu pot concepe o bună gospodărie, până ce fiecare Ocol nu-şi va avea *Magna Charta*, în care să se poată citi precis în fiecare an, ce este de făcut în toate pădurile Ocolului, cu privire la exploatările principale, operaţiuni culturale, împăduriri, etc.

Toate aceste *mari cărţi* dela toate Ocoalele vor constitui apoi temelia indestructibilă a nouei construcţiuni de valorificare comercială a pădurilor Statului. Să n'aşteptăm injoncţiuni politice pentru a face amenajamente de circumstanţă, acolo unde vor cere şi cum vor cere anumite interese.

Este o greşală să se continue a merge pe calea concilierilor între interesele culturale ale pădurilor şi diferitele interese sociale. Să se sfârşească odată cu atâtea sacrificii, ce s'au cerut pădurilor de 10 ani şi mai bine.

*

Până la măsurarea şi amenajarea tuturor pădurilor Statului, lucrare vastă, ce ar dura cu atât mai puţin, cu cât măsurile se vor lua mai repede şi mai din plin, nu 'nsemnează că vom asista la o stagnare în valorificarea lemnului nostru.

Această valorificare se va putea urma caşi până acum pe cele două căi: regia publică şi concesiunea, cuprinzând antrepriza şi cooperativele. Aici e locul să revin la ceiace spuneam mai înainte, dacă moţiunea congresului de anul trecut a exclus pe drept concesiunea simplă, sau nu.

Domnilor,

Prin *concesiune* se 'nţelege vânzarea spre exploatare a parchetelor, parcele sau loturi, prin licitaţie la antreprenori şi cooperative şi prin bună învoială numai la cooperative.

Concesiunea a fost un mod de valorificarea pădurilor până acum, cu înclinarea balanţei spre cooperative.

Nu văd ce ar împiedeca mai departe concesiunea, fără nici o combinaţie, cu înclinarea balanţei către antrepriză, nu către cooperativă.

In Franţa nu se exploatează pădurile, decât prin antrepriză. Antreprenorii francezi formează o clasă socială, o clasă de profesionişti, cari-şi moştenesc ocupaţia. Antreprenorii în Franţa, ştiind că trăesc numai din exploatarea pădurilor, au grijă de existenţa lor, de buna lor propăşire, ca şi slujitorii lor, inginerii silvici. Ei fac parte din toate societăţile pentru propagarea conştiinţei forestiere, pentru împăduriri, corecţiuni de torenţi, etc. Antreprenorii din Franţa s'au perfecţionat în exploatarea pădurilor. Având capital propriu, făcând exploatarea cu minimum de cheltueli şi obţinând maximum de randament din lemnul exploatat, pot oferi la licitaţie preţuri mari pe lemnul în picioare.

De ce n'am încuraja şi noi antrepriza?

Din observaţiunile ce-am cules în timp de 4 ani, de când lucrez la Dir. Exploatărilor, am putut constata, că antreprenorii sunt de preferat cooperativelor din următoarele motive:

1) Utilizând conjuncturile pieței, ei se concurează la licitație, oferind de multe ori prețuri ce întrec cu 50% sau chiar 100% estimația;

2) Necontând pe sprijinul nimănui și cu atât mai puțin al Statului, ei își îndeplinesc cu strictețe obligațiunile contractuale, achitând ratele la vreme, tăind și scoțând materialul din pădure la termenele stipulate în contract și cauzând puține prejudicii prin exploatare. Sprijinul oamenilor politici îl pot obține mai greu, cântărind ca aport politic prea puțin față de o cooperativă cu atâția membrii.

Având în vedere, că antrepriza este posibilă la câmp, deal și munte, pentru suprafețe mici și suprafețe mari, pentru termene scurte și termene lungi; având în vedere, că pentru masivele mari din regiunile muntoase, a căror exploatare necesită mari cheltueli de investițiune, antrepriza este aproape singura modalitate de valorificare a pădurilor, nu văd, de ce ar fi înlăturată de Casa Autonomă.

Nu putem îmbrățișa cu aceiaș căldură modalitatea exploatărilor prin cooperative, deși intențiunea legiuitorului a fost hotărât favorabilă pentru o întovărășire cât mai strânsă a cooperativelor la valorificarea pădurilor Statului. Domnilor, s'a făcut destulă experiență cu aceste cooperative, cari la noi în țară au compromis aproape complect ideia frumoasă a cooperației. Ajutorul ce li s''a acordat cu largheță de Stat a reușit să le înmulțească, dar atâta tot. Ideia în sine a cooperației a ratat însă.

Lucrând cu banul Statului și cu sprijinul deputaților locali, cooperativele nu s'au îngrijit de ziua de mâine, n'au avut nevoe să cultive spiritul de prevedere și economie și... au devenit niște organisme parazitare, lipsite de orice ideal, orice năzuință spre mai bine, în afară de pofta de îmbogățire a celor câțiva maeștri de ceremonie din fruntea lor, cari s'au schimbat de obiceiu cu schimbarea guvernelor.

Cooperația trebuia lăsată, sau ar trebui lăsată cel puțin de aici înainte, să evolueze în mod firesc. Cooperativele să se constitue numai acolo unde membrii lor dispun de capital propriu, ca să poată înfrunta concurența antreprenorilor, să fie îndrumate prin organele Oficiului Cooperației și să se sancționeze fără cruțare fraudele.

Banca Centrală Cooperativă să ajute cu bani numai pe acele cooperative, cari s'au dovedit că-și înțeleg rostul, că pot păși la întreprinderi mai mari, pentru cari nu le-ar lipsi, decât un ajutor financiar.

Să nu se facă din cooperative simple oficii electorale politice, încurajându-le să aspire la cât mai multe avantagii din partea Statului.

Trebue să mărturisesc, că în ultimii ani aproape 3 sferturi din abundenta corespondență, ce aveam la Dir. Exploatărilor ne-o ofereau cooperativele. Ar fi zis cineva, că la noi Cooperația este în floare.

Adevărul este, că după ce au obținut prin bună învoială materiale lemnoase, după ce au semnat contractele, cooperativele încep să ceară reduceri de garanție, amânări de plată, prelungiri de termene, ba chiar reducerea prețului contractual. Domnilor, aș putea să citez multe cazuri, când, după câtva timp dela exploatare, cooperativa s'a plâns că nu iese la rezultat cu exploatarea și a cerut să i se reducă prețul, ca să nu sărăcească cooperatorii. S'au aprobat sute de mii lei reduceri și chiar milioane, pe cari un antreprenor nici n'ar fi îndrăznit să le ceară.

In astfel de condiții, de sigur că societățile cooperative n'au dreptul să fie preferite la valorificarea pădurilor Casei Autonome, valorificare, ce se cere a fi maximă. Pentru cooperativele serioase porțile se vor deschide însă larg.

Cooperativele vor putea participa la valorificarea pădurilor Statului, fie sub forma concesiunei, fie sub forma *regiei cooperative*, punând în exploatare sau numai munca sau și munca și capitalul.

Cred, că deocamdată, plecând dela ideia, că în regiunile de munte trebue să se dea de muncă la oameni, să se constitue numai cooperative de muncă.

Mai târziu numai și cu societățile cooperative ce se vor dovedi absolut serioase, se va încerca regia cooperativă.

*

Domnilor, Congresul de anul trecut și actuala lege au găsit că cea mai bună cale pentru valorificarea la maximum a pădurilor Statului este *regia publică*, adică exploatarea pădurilor Statului cu banii și personalul său. Statul să-și facă singur gospodăria, sau mai bine zis negustoria produselor sale și câștigul, ce intra în buzunarul antreprenorilor și cooperativelor, să rămână în al său. In teorie chestiunea pare simplă. In practică nu este tot așa și nu știu dacă, în actuala situație, s'ar putea suficient documenta superioritatea regiei publice.

Domnilor, lăsând la o parte faptul, că lipsa de personal, lipsa de bani suficienți, de instalații și mijloace de transport și mai ales lipsa unei pregătiri speciale a personalului silvic, vor face aproape imposibilă regia publică de mari proporții, putându-se mărgini numai la mici exploatări de parchete, cu deosebire în regiunea de câmp, mă gândesc la ceiace constant a susținut d-l Profesor Popovici o viață întreagă: „Silvicultorul trebue să rămână totdeauna în afară de orice negustorie. El trebue să fie numai un cultivator al pădurilor, activând într'o atmosferă de idealism și știință silvică".

N'aș vrea să mi se interpreteze cuvintele, drept ostilitate la legea actuală, care privește lucrurile până departe în viitor. Dar, considerând chestiunea absolut obiectiv, va trebui să conchidem că noi silvicultorii nu vom putea în acelaș timp să sporim producția pădurilor și să și valorificăm la maximum materialul lemnos prin regie publică. Una exclude pe cealalta: sau vom face intensă cultură silvică, îngrijind să sporim producția, prin aplicarea judicioasă a amenajamentelor, prin executarea la timp și cu toată priceperea a operațiunilor culturale, prin plantațiuni, însămânțări în submasiv, etc., etc, și nu ne mai rămâne timp pentru valorificarea materialului, sau ne ocupăm mai mult de valorificare și fatal vom neglija cultura pădurii și sporirea producției. D-lor, mai este un ce imponderabil. Silvicultorul și cultivator de pădure și negustor, va avea totdeauna o dispoziție sufletească turbure, care nu-l va călăuzi cu entuziasm către nici una din aceste ocupații.

Și-apoi, când se face apel la munca noastră, pe care nu o vom precupeți nicicând, să ne gândim că și aci poate fi un punct nevralgic: nu se poate trece peste posibilitatea normală de muncă a unui om!

Tot ce ni se poate cere pe bună dreptate, este să sporim producția pădurilor noastre și aceasta cere timp foarte îndelungat. In ce privește valorificarea materialului, deocamdată să ne mulțumim — unde se va putea — a-l tăia, a-l scoate la marginea parchetului și a-l vinde la licitație.

Prin urmare D-lor, regia comercială publică de mare envergură, așa cum o vrea noua noastră lege, nu va fi posibilă decât — cum spune moțiunea congresului de anul trecut — *pe măsură ce va permite perfecționarea mijloacelor de exploatare ale administrației pădurilor, recte ale Casei Autonome.*

Domnilor,

Rămâne regia mixtă.

In comunicarea sa de anul trecut, colegul I. Dumitrescu deslușea cu bună dreptate, că economia acestui sistem este de a pune în valoare bogățiile naturale ale Statului prin atragerea capitalului străin. Avantajele mari, ce se acordă capitalului particular, indică dorința legiuitorului de a organiza bogățiile, ce nu sunt încă puse în valoare, ca energia hidro-electrică, terenurile inundabile, bălțile Statului și alte bogății neproductive, unde trebuesc mari capitaluri de investițiune pentru valorificarea lor.

Și colegul Dumitrescu demonstra apoi foarte judicios cu cifre, că aplicându-se acest sistem la păduri, Statul va încasa — în caz de bună credință — cel mult dobânda capitalului său, pădurea, capitalul dispărând; iar când va fi și rea credință la mijloc, Statul nu se va alege nici cu pădure, nici cu arendă, nici cu dobândă.

Nu voi insista mai mult asupra acestui sistem de exploatare, către care se vor îndrepta dela început atâtea pofte de câștig, remorcate de influența politicianistă și în calea cărora vor trebui să stea dârzi îndrumătorii de azi ai gospodăriei noastre silvice; mă 'ntreb numai un singur lucru. Admițând, că chiar în actuala stare de lucruri se va recurge la sistemul regie mixte, care va avea un aparat complicat de funcționare, cu consilii de administrație, directori, comptabili, etc., cine și cum va reprezenta interesele Statului? Cine va supraveghea pas cu pas toată activitatea acestei regii mixte, pentruca particularul sau cooperativa, întovărășită cu Statul să nu-și ocrotească numai interesele proprii?... Șeful de Ocol? ! Va face parte el din consiliile de administrație, se va încadra el în organizarea regiei mixte? Dar ce mai rămâne din profesiunea lui, din știința lui, din idealismul lui, din moralul lui ?

D-lor, pătrunsă de rezultatele fericite, ce-ar urma unei largi descentralizări, noua lege a pădurilor are unele inovații, ca de exemplu constituirea de centre de exploatare, în cari ar urma să intre și persoane străine de meseria noastră.

Necontestând utilitatea acestor inovații, mă gândesc totuși la „Cuiul lui Pepelea".

Domnilor,

Pentru a încheia, trebue să mărturisim sincer, că noua lege a pădurilor este o lege bună, o lege care va imprima un ritm nou de viață și propășire în silvicultura românească. Dar diamantul este mai prețuit, când este montat pe o bijuterie frumoasă, decât când este asvârlit în noroiu.

Degeaba legea va fi bună și bine intenționată, dacă nu va fi grefată pe un fond eminamente moral.

Pe deasupra tuturor sistemelor de comercializare, cari toate pot fi bune cu anumite condițiuni, trebue să troneze un sistem moral.

Domnul Ministru al Domeniilor în cuvântarea sa clară, profund gândită, hotărâtă, aspră dar plăcută, ne-a cerut să punem în serviciul cauzei pădurilor toată știința, munca și entuziasmul nostru, făcându-ne atenți la responsabilitatea ce ne așteaptă.

Noi răspundem: Domnule Ministru, vom da tot ce se poate cere unui om, dar vă rugăm și noi ceva :

După ce politica superioară și-a spus cuvântul, producând legea noastră cea nouă, împiedecați politica cealaltă, politica nefastă, să strice opera celei dintâi.

Ați acordat toată încrederea D-stră unor oameni de seamă ai silviculturii noastre, de capacitate și morală indiscutabilă. Lăsați-i acum să lucreze singuri la ei acasă. Opriți intervențiile politice, cari nu pot decât să strice. Scăpați pe silvicultorul șef de Ocol, inspector de control, Director sau ce va fi, de continua amenințare a sabiei lui Damocles politicianiste. Lăsați-l singur cu datoria lui, cu conștiința și responsabilitatea lui. Lăsați-l să lucreze, să cugete, să simtă liber.

Căci Domnule Ministru și D-lor conducători de azi ai noștri:

Dacă nu ne este dat fiecăruia din noi să avem o casă confortabilă, un automobil, o demnitate înaltă, apoi să avem măcar dreptul să cugetăm și să simțim liber!

Câți dintre D-stră n'au trăit drama sfâșietoare, câți n'au cunoscut tragismul situației de a simți arzând în ei flacăra convingerilor celor mai scumpe și de a fi nevoiți să și le înăbușe, sau chiar să le renege. Rezultatul sigur al acestei lupte dramatice este blazarea.

Ei bine, cu oameni blazați nu se poate face treabă. Entuziasmul trebue întreținut, inițiativele trebuesc încurajate acolo unde se ivesc și o atmosferă de complectă dezvoltare a individualităților, de liberă simțire și cugetare, trebue să se servească în noua orientare a silviculturii noastre.

Inainte de regia publică comercială, *regia publică morală.*

N. N. Caragea
Inginer șef silvic

PRIVIRE GENERALĂ ASUPRA PROBLEMEI RIDICĂRII IN PLAN A PĂDURILOR STATULUI

I

Nu se poate concepe o gospodărie temeinic organizată, ori care ar fi domeniul şi amploarea ei, fără a cunoaşte în prealabil în mod clar obiectul. Necesitatea cunoaşterei cât mai perfecte a obiectului este cu atât mai simţită, cu cât domeniul fiind foarte vast şi variat, posibilitatea orientării conducătorului şi a supravegherii personalului de execuţie este mai anevoioasă, dacă nu chiar imposibilă.

Prin creiarea Casei Autonome a Pădurilor Statului, — instituţie menită să asigure o cât mai bună gospodărie a domeniului forestier naţional, tradusă prin realizarea maximului de beneficiu posibil, fără a ataca însă fondul, — se impune credem, mai mult ca ori când, cunoaşterea amănunţită a averii ce-i este încredinţată. Acest domeniu fiind format în majoritate din păduri şi deci gospodăria urmând să aibă de obiect în ultima analiza pădurea, iar aceasta implicând ideia de suprafaţă şi arboret, este de absolută necesitate cunoaşterea acestor doi factori. Ori pentru aceasta se cere în primul rând un plan exact al pădurii, cu ajutorul căruia am putea găsi valoarea fondului (sol) şi a masivului, deci valoarea integrală a pădurii.

Pentru o gospodărie raţională, reese imperios necesitatea unei inventarieri şi evaluări complete a domeniului administrat; fapt recunoscut şi de legiuitor care în art. 13 din „Legea pentru administrarea pădurilor" prevede inventarierea întregii averi a C. A. P. S., în termen de un an dela promulgarea legii. Notăm că necunoscându-se întinderea exactă a domeniului forestier, această inventariere va fi cât se poate de aproximativă.

Prin ridicarea în plan se fixează în mod definitiv hotarele stabilindu-se exact proprietatea, bazaţi pe semne vechi de hotare, planuri vechi, mărturii, posesiunea, etc., înlăturându-se pentru viitor un izvor nesecat de încălcări şi litigii, cari dau naştere la interminabile procese atât pentru Stat cât şi pentru particulari. Asemenea stare de nesiguranţă a hotarelor tentează pe proprietarii vecini la încălcări neînsemnate dar continue, întărind greşita concepţie despre dreptul de proprietate a Statului asupra domeniului său forestier că: pădurea este un „res nulius". Totodată se dă posibilitate organelor de execuţie să îndeplinească în condiţiuni avantajoase şi administraţia, înlăturând procesele de încălcări şi contravenţii cari pun pe acest organ de execuţie într'o rea lumină faţă de populaţia locală. Ca o ilustraţie a celor arătate mai sus, citãm cazul terenurilor petrolifere Dâmboviţa, unde datorită incertitudinii hotarelor s'a putut da naştere la încălcări în urma cărora Statul a fost pe cale să fie deposedat şi în parte chiar deposedat de terenuri de o mare valoare.

Deasemenea cazul din Munţii Bihorului, unde din aceleaşi cauze cum şi datorită timpurilor turburi de prefaceri sociale (epoca 1916—1920) atât pe hotar cât şi în interiorul pădurii s'au produs, prin defrişări continui, încălcări cari ating suprafeţe foarte întinse; numai în raza ocolului Pietroasa credem că încălcările trec de 1000 ha.

Faţă de noua îndrumare de astăzi, pe baze mai mult comerciale, a politicii forestiere pentru pădurile Statului şi recunoscând obligaţia generaţiei actuale de a păstra şi chiar îmbunătăţi patrimoniul naţional forestier, nu se poate concepe o politică forestieră sănătoasă fără respectarea principiului raportului susţinut; ceiace implică existenţa şi în lipsă, întocmirea de amenajamente, bazate pe date cât mai reale şi bine studiate. Cunoaşterea exactă a suprafeţii şi situaţii topografice exacte a domeniului de amenajat, sunt primele condiţiuni ce se cer unui amenajament ca să ne conducă pădurea către o stare normală. Un amenajament ori cât de bine ar fi întocmit, dacă nu este bazat pe un plan exact şi detaliat, dă naştere la imposibilitatea de aplicare; sau chiar aplicat nu poate da rezultatele prescrise. Dovadă sunt amenajamentele întocmite în ultimii ani, sprijinite pe harta statului major, amenajamente cari la aplicare au dat pentru prima perioadă diferenţe mari în suprafaţă şi implicit volum, faţă de datele căpătate prin noile măsurători exacte. (Păd. Galu Jud. Neamţ). Se înţelege dela sine că obligaţiunea de a respecta amenajamentul şi deci posibilitatea anuală prescrisă de un asemenea amenajament, dă naştere fie la atacarea fondului (în cazul suprafeţelor reale mai mici ca acele prevăzute în amenajament), fie la creiarea unor rezerve prin nimic justificate (în cazul contrar).

Posibilitatea aplicării unui amenajament depinde în largă măsură de existenţa sau posibilitatea de creiare a unor mijloace convenabile de transport a materialului exploatat. Cum din nefericire nu dispunem de prea numeroase mijloace de transport, reese necesitatea creiării acestora, iar posibilitatea creiării acestor mijloace de transport implică cunoaşterea exactă a situaţiunii topografice, deci existenţa unui plan topografic complect.

Dar grija noastră nu trebue să se mărginească numai la exploatare, ci şi la ameliorarea fondului prin stingerea sau chiar prevenirea torenţilor, plantarea locurilor sterile sau descoperite, etc., lucrări ce fatalmente sunt legate de existenţa unui exact plan topografic.

Poliţia hotarelor, întocmirea programelor de lucru, a devizelor cantitative şi estimative, executarea lor pe teren, aplicarea şi ţinerea în evidenţă a rezultatelor amenajamentelor, sunt mult uşurate prin existenţa unui plan exact, asigurând în acelaş timp suficientă exactitate tuturor acestor lucrări.

Pentru fixarea unor principii de politică generală şi cu atât mai mult pentru una forestieră, pentru fixarea oricărui program mai important de lucrări cum şi pentru studii şi cercetări mai amănunţite a diverselor evoluţii şi rezultate obţinute în diferite domenii sau lucrări, este necesar un cât mai complet studiu statistic. Date statistice privitoare la repartizarea domeniului forestier după specii, clase de vârstă şi fertilitate, suprafaţă exploatată, regenerată sau neregenerată, soluri absolut forestiere etc., nu se pot da exact fără existența prealabilă a unor planuri complecte.

Admițând ca absolut justificată părerea noastră asupra necesității planurilor în culegerea exactă a diferitelor date statistice, ar trebui să acceptăm că statistica forestieră de până astăzi a avut baze foarte puțin solide. Cercetând însă statisticele din 1922—1928, ultima publicată în Raportul general asupra activității Casei Pădurilor în acel an, găsim date pentru suprafețe cu precizie de un ha, atât pentru întinderea totală, cât și pentru repartizarea pe specii și clase de vârste. Ne întrebăm prin ce minune s'au putut căpăta aceste date cu așa de mare precizie și așa de complecte, de ex. pentru jud. Neamț, unde cel puțin 2/3 din suprafața domeniului forestier al statului nu este ridicată în plan ? !...

II

Ca să ne putem face o ideie despre calea urmată cantitativ și calitativ de ridicările în plan a domeniului forestier a Statului, expunem un sumar istoric care, dealtfel am putea spune, începe odată cu înființarea serviciului ridicărilor în plan pe lângă Casa Pădurilor în 1911. Până la această dată, lucrările existente s'au rezumat la vechile planuri ale domeniilor secularizate sau cumpărate de Stat, la planuri parțiale impuse de necesitățile de exploatare (și acestea foarte puține) și la câteva lucrări conforme celor mai pretențioase cerințe ca: ansamblu, execuție și detalii, — planuri executate de elevii Școalei Superioare de Silvicultură din Brănești sub conducerea d-lor profesori (Domeniul Brănești-Ilfov, Mușuroaele-Argeș, Rucăr-Muscel, etc). —

Poate oricine judeca că, din toate aceste lucrări nu pot conta decât ultimile, cari sprijinite pe o rețea de triangulație exactă nu lăsă nimic de dorit.

Toate celelalte planuri nu pot avea decât importanța unor documente istorice sau pot servi doar la stabilirea proprietății și aceasta în mod cât se poate de insuficient, gândindu-ne la mijloacele technice și materiale ce operatorii au avut la îndemână. Suprafețele parțial ridicate, datorat nevoilor urgente locale, nu pot avea detalii suficiente și nici exactitatea necesară, notând scopul urmărit cum și faptul că nu au nici legătură cu întregul complex forestier din care fac parte.

Dela 1911, când s'au pus bazele unei destul de serioase organizări a serviciului ridicărilor în plan, s'a putut lucra într'o măsură mult mai mare, dând lucrări exacte ca date și execuție. Comisiunile formate de acest serviciu au ridicat în intervalul 1911—1916 o suprafață totală de 80.029 ha revenind în mediu 16.000 ha anual.

In epoca războiului 1916—1918, când personalul a fost chemat să-și îndeplinească o altă mare datorie, toate aceste lucrări au fost părăsite și chiar o parte din instrumentele, cu care serviciul fusese înzestrat, perdute. După războiu și până la 1927, cantitatea de lucru executată de acest serviciu a fost insuficientă, deoarece personalul și mijloacele technice insuficiente nu dădeau altă posibilitate. In acest interval de timp s'au ridicat 103.154 ha, revenind la circa 13.000 ha anual.

Abia în ultimii ani 1927—28—1929, când serviciul, deşi transformat în biurou, a luat o extindere relativ mai mare, suprafaţa anuală ridicată în plan creşte până la peste 43.000 ha. In acest interval s'au ridicat 114.681 ha cu media anuală de 38.227 ha. In total dela 1911 până astăzi s'au ridicat de către Comisiunile formate de acest serviciu o suprafaţă totală de 297.864 ha.

In darea de seamă asupra activităţii Casei Pădurilor din 1928, se dă ca ridicată o suprafaţă totală de 1.452.669 ha în care intră:

1) lucrările executate de serviciul ridicărilor în plan,

2) cele executate înainte de înfiinţarea acestui serviciu în Vechiul Regat de către organele exterioare şi

3) toate lucrările din provinciile alipite executate sub vechea dominaţie.

Faţă de suprafaţa totală a domeniului forestier a Statului, care după statistica întocmită pentru d. profesor Gerlein se ridica la 2.074.697 ha suprafaţă, în care se cuprind şi pădurile date în uzufruct Mitropoliilor, Episcopiilor, Mânăstirilor etc.), ar rezulta că mai avem o suprafaţă complet neridicată de 622.028 ha.

Cercetând deaproape repartizarea domeniului forestier pe Direcţiuni Regionale silvice şi luând ca bune suprafeţele date ca ridicate, arătate tot pe Direcţiuni, observăm pentru unele Direcţiuni că suprafaţa ridicată în plan întrece suprafaţa totală (pădure, goluri, etc.). Asemenea nepotriviri s'ar explica prin faptul că datele statistice asupra suprafeţelor ridicate în plan cuprind şi suprafeţe ulterior expropriate, pe când cele relative la suprafeţele totale arată situaţia reală pentru 1928 fără suprafeţele expropriate până în acel moment.

Nr. cŏrent	Direcţiunea silvică	Suprafaţa păduroasă Ha	Arii	Suprafaţa ridicată în plan Ha	Arii	Suprafaţa ce urmează a se mai ridica Ha	Arii	Observaţiuni
1	*Cernăuţi*	*67.882*	—	*69.710*	—	*+1.828*	—	In suprafaţa păduroasă sunt trecute şi cele 10.468 ha date ca uzufruct Mitropoliilor, Episcopiilor şi Mănăstirilor pe baza legii din 1924. Totuşi suprafaţa este superioară datelor din statistica din 1928 cu 10.538 ha. Având în vedere bazele statisticii în ceiace priveşte suprafaţa trebue să admitem această diferenţă, întrucât realmente nu cunoaştem suprafaţa totală a pădurilor. Datele sunt, natural, numai aproximative.
2	Chişinău	188.478	—	137.271	72	51.206	28	
3	Iaşi	118.667	—	53.157	—	65.510	—	
4	Bacău	261.327	—	66.302	53	195.024	47	
5	Buzău	126.880	—	71.069	—	55.811	—	
6	Constanţa	212.835	—	26.683	—	186.152	—	
7	Piteşti	259.681	—	174.663	—	85.018	—	
8	Orşova	282.239	—	246.108	—	36.131	—	
9	*Arad*	*131.985*	—	*196.490*	—	*+64.505*	—	
10	*Sebeş*	*141.071*	—	*149.252*	—	*+8.181*	—	
11	Cluj	82.962	—	79.996	26	2.965	38	
12	*Braşov*	*32.537*	—	*36.491*	—	*+3.954*	—	
13	Oradea Mare	168.153	—	144.976	—	23.177	—	
	Total . . .	2.074.697	—	1.452.169	87	—	—	
				Suprafaţa totală		700.995	13	
				Suprafaţa ridicată in plus . . .		78.468	—	

Presupunând că Direcțiunile cari au un excedent în suprafața ridicată au planuri complecte, rezultă că pentru suprafața de 700.995 ha nu avem planuri.

Constatăm totodată că această suprafață se găsește mai mult în Vechiul Regat și anume în centrele mari păduroase, unde exploatările mari abia acum se impun.

III

Aceasta fiind situația, vom studia modalitățile de organizare a lucrărilor, prin cari se pot înzestra pădurile Statului cu planurile trebuitoare, despre a căror necesitate credem că suntem cu toții convinși.

Sistemele posibile de organizare a lucrărilor ar fi:

1) *Regia.* 2) *Antrepriza.* 3) *Mixt.*

1) Regia. Toate lucrările de ridicări în plan, făcute până astăzi de Administrația Casei Pădurilor, au fost executate în regie. Deși executarea în regie a acestor lucrări n'a dat cele mai bune rezultate, explicația nu stă în defectuozitatea acestui sistem ci în reaua organizare, datorită jumătăților de măsuri la care a fost avizată această organizare și deci e natural ca jumătățile de măsuri să nu dea decât jumătăți de rezultate.

Intr'adevăr, cercetând organizarea serviciului de ridicări în plan, înființat pe lângă Casa Pădurilor în 1911, constatăm (epoca 1911—916) că personalul acestui serviciu a fost menținut mai mulți ani consecutivi. Acest fapt a adus specializarea acestui personal în lucrări, specializare care ar fi dat toate rezultatele așteptate, dacă treptat acest serviciu ar fi luat desvoltarea necesară, mărindu-și numărul operatorilor și mijloacele tehnice, proporțional cu cerințele. Ca să demonstrăm insuficiența desvoltării date acestui serviciu n'avem decât să raportăm suprafața medie anuală ridicată în acest interval (16.000 ha) la suprafața întregului domeniu forestier neridicat a Vechiului Regat și contând numai pe 1.037.665 ha, (suprafață ce azi posedă Statul în Vechiul Regat chiar după expropriere) găsim că ar fi fost necesar cel puțin 70 ani pentru ridicarea întregului domeniu forestier. Ori acest tempo nu putea rezolvi problema.

Dacă această organizare a fost de o insuficientă desvoltare, ne putem imagina care a fost amploarea ce s'a dat acestui serviciu după războiu, când vechile cadre descomplectându-se nu s'au mai putut forma, datorat lipsei de personal ce s'a simțit în toate serviciile Casei Pădurilor, cum și economiei impuse la exces. In acest timp, 1916—26, serviciul a fost avizat la puterile a doi-trei ingineri silvici și la vechile cadre de desenatori și topometri, cari oricâtă bunăvoință au avut, n'au putut da mai mult decât ceiace au dat. Abia în 1927, în urma adoptării principiului, — ca toți tinerii absolvenți ai Șc. Politehnice să ia parte la o campanie de ridicări și una de amenajeri, — serviciul dispunând de mai mulți operatori, a putut da o producție mult superioară anilor precedenți.

Dacă principiul mai sus amintit a avut de rezultat mărirea personalului, acest personal nou, prin caracterul lui flotant a pus serviciul în situația de a nu da maximum de randement posibil, acest gen de lucrări necesitând oarecari aptitudini și practică. Deși pregătirea teoretică a acestui personal nu lăsa nimic de dorit, deprinderea căpătată în primul an nu folosește serviciului ci doar individului, care în cele mai multe cazuri nu ia parte la o a II-a campanie.

Dar, însuși materialul tehnic întrebuințat lasă mult de dorit, deoarece, în afară de complectări neînsemnate, este acelaș cu cel dela înființarea acestui serviciu (1911), minus lipsurile suferite în timpul războiului.

Acest material, odinioară de o bună calitate, iar azi aproape complect uzat, este și insuficient față de personalul întrebuințat în ultimul timp și ca ilustrare a celor spuse notăm că din lipsă de instrumente operatorii au fost forțați să lucreze cu rândul, fapt care reduce randementul. Notăm deasemeni că într'un biurou cu 26 operatori, se găsesc doară 3 busole, 7 tachimetre, 7 planșete, două coordonitografe, un pantograf, 3 table pentru calculul coordonatelor, 3 table de logaritme și nici o tablă pentru valori naturale.

In cele de mai sus am arătat pe larg la ce mijloace a fost avizat acest serviciu și reese credem, destul de clar, cauza rezultatelor insuficiente obținute.

3) Antrepriza. Acest sistem nu a fost aplicat la noi nicicând, ci la cadastru. Credem că rezultatele căpătate de către Dir. Cadastrului n'au fost dintre cele mai bune, deoarece în ultimul timp acest serviciu pe lângă antrepriză adoptă și sistemul lucrărilor în regie.

Adoptarea acestui sistem de organizare la noi, ar necesita înființarea unui biurou central de distribuție a lucrărilor, după un program eșalonat pe un număr de ani, condiționându-se ordinea de importanța și urgența lucrărilor. In atribuțiunile acestui biurou ar intra deasemeni recepția și controlul lucrărilor date în antrepriză.

3) Mixtă. Regia combinată cu antrepriza este modalitatea adoptată chiar astăzi de cadastru. Aplicarea acestei ultime modalități ar necesita în afară de personalul de recepție și control și personalul menit ridicărilor în regie.

Prin noua organizare a C. A. P. S.-ului — impunându-se o gospodărie intensivă și datorit cerințelor economice — desigur se va căuta să se pună în valoare și pădurile cari până astăzi n'au făcut obiectul unei gospodării producătoare de venituri și spre care se va îndrepta credem toată atenția viitorului, rămânând ca timpul ajutat de noi să poată vindeca rănile lăsate în domeniile deja exploatate și în mare parte devastate.

Cum acestea în majoritatea lor sunt lipsite de planuri, se impune o cât mai urgentă ridicare, în vederea aplicării unei exploatări raționale.

Propunându-ne o perioadă de 10 ani pentru ridicarea în întregime a suprafeței pădurilor în restanță, ar reveni circa 70.000 ha anual

Ţinând seama de suprafaţa ridicată anual în ultimul timp, (suprafaţă ce depăşeşte 40.000 ha) credem acest program uşor realizabil, impunându-se însă o revizuire a modului de organizare.

Deşi logica lucrului ar impune o ridicare imediată a întregii suprafeţe, faptul că cheltuielele de ridicare nu sunt decât cheltuieli de investiţiune şi cum unele din aceste domenii, datorită situaţiei geografice şi lipsei mijloacelor de comunicaţie, nu vor putea fi puse prea curând în valoare, — ne putem îngădui o relativă întârziere, cu atât mai mult, cu cât nici mijloacele financiare, materialele tehnice şi resurse umane nu s'ar putea găsi imediat şi în măsura necesară. Tempo propus, de noi credem că ar împăca necesităţile şi extinderea treptată a exploatărilor în regiuni din ce în ce mai depărtate şi ar soluţiona şi latura financiară a problemei, eşalonând pe un timp de 10 ani o cheltuială imposibilă de suportat în 2—3 ani (circa 70.000.000 lei).

Date fiind: suprafaţa de ridicat, tempo propus cum şi mijloacele pe cari eventual am putea conta, pare că *regia combinată cu antrepriza ar fi cea mai proprie soluţie,* întrucât în parte, fiecare din aceste modalităţi de executare a lucrărilor, nu ar putea satisface complect programul propus şi aceasta pentru următoarele motive:

Regia ar necesita un personal numeros cu suficientă practică în lucrări (circa 30 operatori), personal ce nu s'ar putea forma decât în 2—3 ani, acest timp permiţându-ne soluţionarea cadrelor necesare. Dar reţinerea în acest serviciu a unui personal selecţionat şi cu suficientă practică, faţă de necesităţile imperioase ale serviciului exterior, ar fi credem, astăzi şi o greşală.

Deasemeni nici antrepriza singură nu poate soluţiona complect problema. Sunt unele lucrări cari prin natura lor nu pot fi încredinţate unor persoane particulare, fără cunoştinţe speciale şi răspunderea necesară şi pentru cari nu s'ar putea întocmi un caet de sarcini destul de clar (lucrări urgente, aplicări de amenajamente, hotarnicii mai grele, litigii provenite din nerespectarea contractelor, lucrări preliminare instalaţiunilor de transport, corecţiuni de torenţi, etc.). *Iată pentruce propunem regia combinată cu antrepriza.*

Aceasta fiind sistema pe care o credem cea mai potrivită, pentru îndeplinirea programului propus, vedem următoarea organizaţie:

Un biurou de ridicări în plan pe lângă Direcţia tehnică din centrala C. A. P. S.-ului. Organizarea pe Direcţiuni a acestui serviciu, necesită un personal experimentat mai numeros şi material tehnic mai mult, de care nu dispunem. Pe de altă parte nu fiecare Dir. silvică simte necesitatea acestui biurou, deoarece cum am arătat mai sus, unele Direcţiuni au toată sau aproape toată suprafaţa ridicată; în plus însăşi caracterul acestui fel de lucrări limitate în timp, exclud ideia permanentizării unui aşa important serviciu la Direcţiuni.

Acest biurou condus de un şef cu experienţa suficientă va fi împărţit în trei şi anume:

a) secţia lucrărilor în regie

b) secția lucrărilor în antrepriză.

c) secția cadastrului forestier.

Secția lucrărilor în regie va avea:

1) 2 Ingineri cu aptitudini speciale și o practică de minimum 3 ani, cari și-au însușit teoretic și practic toate cunoștințele.

2) 2 Ingineri silvici cu o practică de cel puțin un an,

3) 4 Ingineri stagiari în primul an de campanie și

4) 4 conductori silvici aleși dintre elemente cu aptitudini și cari vor sta în acest serviciu cel puțin 3 ani.

Cu acest personal se va forma 2 comisiuni compuse din: 1 inginer, șef al comisiunei, 3 ingineri silvici și 2 conductori silvici. Inginerul șef de comisiune secondat de 2 ingineri silvici va executa lucrările de triangulație, pichetaj și tachimetrie; iar ceilalți vor executa lucrările de detalii. Fiecare comisiune va avea câte un calculator care sub îndrumarea și controlul șefului, se va ocupa numai cu calcule, aplicări de coordonate și raportări. In total deci secția lucrărilor în regie va avea un personal compus din: 8 ingineri silvici, 4 conductori și 2 calculatori, putând ridica anual circa 30.000 Ha.

Secția lucrărilor în antrepriză va fi formată din 3—4 ingineri silvici cu experiență și practică suficientă și în sarcina cărora va fi controlul și recepționarea lucrărilor executate în antrepriză. In cazul când lucrările în antrepriză nu vor ocupa complect timpul acestui personal, el va putea fi întrebuințat și la lucrările în regie.

Lucrările în antrepriză vor fi date spre executare operatorilor recunoscuți și de preferință inginerilor și conductorilor silvici, după un caet de sarcini detaliat și adoptat nevoilor technico-culturale silvice. Zicem inginerilor și conductorilor silvici, deoarece aceștia vor putea adopta mai ușor planurile condițiunilor cerute, dată fiind calitatea lor de specialiști; caetul de sarcini ori cât de bine întocmit, neputând prevede toate detaliile necesare și lăsând o parte la aprecierea operatorului.

Secția cadastrului forestier, va avea un inginer silvic cu experiență și un funcționar administrativ. Acestei secții îi revine sarcina de a organiza evidența cadastrală cu registre ținute la zi, alcătuind rețeaua complectă a triangulației legată la geodezia țării; va întocmi și ține la zi arhiva complectă a planurilor ce se vor complecta cu toate modificările survenite în decursul timpurilor.

Pentru desenarea planurilor executate în regie, a copiilor necesare amenajamentelor, contenciosului și pentru ori ce alte lucrări de cartografie biuroul va avea 3 desenatori.

In sarcina acestui biurou va cădea și reambularea vechilor planuri, cari în multe cazuri, în urma schimbărilor survenite, nu mai corespund stărilor de fapt de azi.

Deasemeni va începe lucrările pentru întocmirea unei hărți forestiere, cuprinse în scheletul geodezic al țării, prin legarea triangulațiilor noastre de acest schelet.

Biuroul astfel organizat, utilat suficient technic-modern, cu personal specializat şi suficient retribuit, va putea înfăptui o operă de mare valoare, punct solid de plecare pentru ori ce lucrare.

Aceasta ar fi după părerea noastră organizarea ce ar trebui dată acestui biurou. Pentru viitor şi nu prea depărtat, credem necesară o schimbare. Intr'adevăr, cercetând preţurile din caetul de sarcini a Direcţiunii Cadastrului şi comparându-le cu cele ale lucrărilor în regie a Administraţiei Casei Pădurilor (90 lei ha), le găsim în mediu cam aceleaşi pentru lucrări similare, cu o singură deosebire că lucrările Casei Pădurilor sunt cu detalii complecte şi cu curbe de nivel, pe câtă vreme cele ale cadastrului sunt cu detalii mai puţine şi fără curbe de nivel. Deci la preţuri egale lucru diferit.

Executarea în antrepiză a planurilor cu detalii complecte şi cu curbe de nivel, cum sunt planurile noastre şi cari au corespuns necesităţilor, credem că nu se vor putea obţine sub un preţ de 100 lei ha.

Din cauza preţului mai ridicat la ha şi faptului că prin recepţie nu se pot verifica absolut toate lucrările executate pe teren şi mai cu seamă lucrările de detalii şi lipsind controlul aproape imediat şi sigur care la cadastru este aplicarea parcelarului, — pe măsură ce vom dispune de personal suficient credem că ar fi locul să se dea o mai mare desvoltare secţiei lucrărilor în regie, mărindu-se numărul Comisiunilor dela 2 la 4, rămânând a se da în antrepriză numai lucrările de mai mică importanţă.

IV

Normele de urmat de către Comisiunile de ridicări din Administraţia Centrală a C. A. P. S vor fi cele prevăzute în instrucţiunile stabilite de d. inginer Inspector silvic M. Ştefănnescu-Suhăţeanu în anul 1929 instrucţiuni ce constituesc un adevărat caet de sarcini şi cari prevăd:

1) Stabilirea hotarelor; 2) forma şi dimensiunile movilelor; 3) stabilirea litigiilor; 4) lucrări de hotărnicie; 5) alegerea, măsurarea bazelor şi aproximaţia admisă; 6) desvoltarea triangulaţiei, forma şi dimensiunile semnalelor, precizia observaţiunilor şi erorile admise; 7) verificarea şi rectificarea instrumentelor; 8) calculul şi compensările triangulaţiei; 9) ridicarea hotarelor, instrumentele şi metodele întrebuinţate; 10) toleranţa admisă pentru închideri pe orientări, pe coordonate şi cote; 11) culegerea detaliilor, instrumentele şi metodele întrebuinţate; 12) toleranţa admisă pentru lucrările de detalii; 13) aplicarea tachimetriilor şi detaliilor; 14) întocmirea planului, filatul curbelor şi desenul.

In ce priveşte punctul „stabilirea litigiilor şi lucrări de hotărnicie" credem că este necesar a se fixa o normă precisă în privinţa gravităţii încadrărilor, ca astfel să putem vedea unde este locul unei revendicări şi unde acceptarea stării de fapt ar fi mai rentabilă acestor revendicări. Bineînţeles acceptarea stării de fapt s'ar face printr'o justă despăgubire, în baza unei tranzacţiuni între stat şi infractor. Admiţânddu-se acest principiu urmează a se stabili suprafaţa de încălcare ca maximă admisă şi pentru care se pot face asemenea tranzacţiuni, deoarece revendicarea şi chiar înglobarea în suprafaţa domeniului forestier a 500—600m², nu o credem rentabilă, cheltuelile necesitate de revendicarea depăşind cu mult însăşi valoarea fondului. Aşemenea, paza şi administrarea lor este foarte grea, aceste suprafeţe în majoritatea cazurilor fiind afectate altor culturi decât cea forestieră.

Deasemenea pentru înlocuirea hotarelor sinuoase, greu de păstrat şi păzit, credem că ar fi necesară adoptarea de linii drepte, acolo unde este posibil, în comun acord cu vecinii, compensând suprafeţele cedate prin cele câştigate şi în unele cazuri chiar renunţând la suprafeţe neînsemnate — 3—400 m². — dacă aceasta ajută justificarea şi stabilirea unui hotar în mai bune condiţiuni. In acest scop cu ocazia stabilirii hotarelor, şeful comisiunii, în înţelegere cu şeful ocolului şi vecinii, ar fi bine să aibă latitudinea de a fixa provizoriu pe teren aceste rectificări de hotare. In urmă va face propuneri bine justificate, cari vor fi supuse celor în drept spre rezolvare, înainte de încetarea campaniei, ca astfel să rămână timp pentru aplicarea pe teren a hotarelor definitive.

Prin regulamentul serviciului exterior se prevede obligaţiunea pentru şefii de ocol de a ridica în plan, anual, o suprafaţă de minimum 200 ha. Până în prezent această obligaţiune n'a fost peste tot respectată, ca ridicată în plan, suprafeţele delimitate pentru parchete anuale, exproprieri, etc., lucrări, cari nu pot intra în prevederile acestui articol din regulament, fiind lucrări cari au cu totul alt caracter. Pe de altă parte această obligaţiune este în majoritatea cazurilor chiar imposibil de satisfăcut. Ocoalele silvice nefiind înzestrate cu un material technic necesar şi fiind supraîncărcate cu alte lucrări.

Având ocazie să verificăm instrumentele Ocoalelor noastre silvice, am ajuns la concluzia că nerespectarea acestei dispoziţiuni nu trebue câtuşi de puţin să ne supere, dat fiind starea deplorabilă a instrumentelor la cari sunt avizaţi Şefii de ocol. Deaceia găsim că obligaţiunea ce decurge din aceste dispoziţiuni să fie valabilă numai pentru trupurile de pădure sub 200 ha, când lucrarea prezintă suficientă exactitate, fără să fie necesar un cadru de triangulaţie — natural dacă Şeful de ocol are la dispoziţia sa şi un instrument întrebuinţabil. Trupurile de pădure mai mari de 200 ha urmează să fie ridicate de Şefii de ocol numai în cazul când au mijloace technice moderne şi cari au mai executat asemenea lucrări fie în serviciul Statului fie în altă parte.

Toate aceste lucrări vor fi recepţionate pe teren de către un delegat al biuroului ridicărilor în plan sau al Direcţiunei Regionale silvice respective, iar lucrările de biurou — calcule şi executarea planului — de către biuroul ridicărilor în plan. Instrucţiuni complecte relativ la instrumente, metoade, erori admisibile, etc. sunt cuprinse în instrucţiunile întocmite de către d-l inginer Inspector silvic M. Ştefănescu-Suhăţeanu şi cărora după informaţiunile noastre nu li s'a dat curs. Pentru studiul anexăm şi aceste instrucţiuni.

Inainte de a termina prezentul studiu, vrem să spunem câteva cuvinte despre fotogrametrie. Am ascultat acum câteva zile conferinţa d-lui Ing. Schneider, care ne-a arătat în ce constă această ştiinţă, metoadele şi instrumentele întrebuinţate, dar n'am putut vedea în ce măsură s'ar putea întrebuinţa la pădure. Din studiul făcut de silvicultorul Zieger dela Leipzig şi anuarul forestier dela Tarandt editat de dr. H. Vater şi dr. J. Burse, asemenea n'am putut vedea întrebuinţarea fotogrametriei pentru ridicarea în plan a pădurilor. Dacă din lucrările autorilor străini nu se pot vedea rezultatele acestei metode, am căutat să vedem ce s'a făcut la noi în această Direcţie. Cadastrul minier depe lângă Ministerul de Industrie şi Comerţ experimentează de 9 luni de zile fotogrametria şi dacă a reuşit în parte să obţină rezultate satisfăcătoare pentru lucrările ce interesează terenurile miniere, nu ştim dacă metoadele fotogrametrice vor putea da şi la pădure vre'un rezultat satisfăcător, având în vedere că fotografia terenurilor acoperite cu masive păduroase nu evidenţiază detaliile. Intr'adevăr, dacă pentru pădurile de foioase cari prin căderea frunzelor, toamna târziu şi primăvara de timpuriu, permit urmărirea detaliilor, ce ne facem cu pădurile de răşinoase cari permanent îmbrăcate, acoperă complect solul? Să ne mărginim numai la urmărirea limitei de pădure, lăsând culegerea detaliilor altor metoade de ridicare?

Nu vrem să anticipăm asupra posibilităţilor de aplicare a fotogrametriei la ridicările în plan pentru păduri, ci rezervând viitorului acest cuvânt, pentru moment ne oprim la cele recomandate mai sus.

G. N. Domusci şi C. I. Ceauşu
Ingineri Silvici

ORGANIZAREA SERVICIULUI STATISTIC 1)

I. Organizarea statisticei trebuie să aibă caracter permanent, nu vremelnic ca până acum.

II. Aceasta pentru cuvântul că nu este vorba numai de statistica statică (culegerea datelor ce rămân neschimbate, sau aproape neschimbate ani dearândul), ci şi de statistica dinamică (culegerea datelor privitoare la gestiunea silvică).

III. Faţă de starea actuală a lucrurilor, întocmirea unei statistici serioase pentru întregul domeniu forestier naţional este o operă care e greu de înfăptuit. Aşa fiind, trebue să ne impunem oarecari restricţiuni. Să nu ne fixăm ţeluri pe cari nu le putem atinge.

IV. Statistica forestieră a României de o cam dată trebue să aibă drept obiect pădurile Statului şi cele ale persoanelor juridice. Pentru proprietatea forestieră particulară, date pozitive, date sigure, aproape nu pot fi obţinute, mai ales când studiul statistic are pretenţia a se întinde şi asupra amănuntelor. Gru-

---

1) Vezi «Revista Pădurilor» Nr. 2 dtn 1930, punctul 18.

parea însă a proprietăţii particulare după categorii de întindere mi se pare una din cele mai importante şi meritoase preocupări.

V. Pentru a face operă utilă, cuvântul «urgent», ca în genere, aşa şi în organizarea specială a statisticei, trebue să dispară din dicţionarul silvic al nostru. Trebue să dăm timp organelor locale a culege conştiincios datele ce li se cer, mai ales când lucrări pregătitoare (amenajamente) nu există, trebue să le dăm timp a răspunde cât mai exact cestionarelor ce urmează a fi întocmite.

VI. Cestionarele trebuesc bine cumpănite. Ele nu trebue să cuprinză întrebări ce nu pot fi deslegate din cauza lipsei de isvoare.

VII. Coloanele ultimei statistici din anul 1922 sunt de revizuit. Unele sunt superflue, nu prezintă interes pentru desvoltarea mai departe a gospodăriei noastre silvice; altele sunt astfel grupate încât nu permit concluziuni folositoare.

VIII. In rândul întâi statistica forestieră (statică) trebue astfel întocmită încât să rezulte în modul cel mai clar suprafeţele efectiv afectate culturii forestiere şi suprafeţele utilizate altfel.

IX. Culegerea datelor cade în sarcina inginerilor silvici din capul unităţilor administrative (ocoale). Totuşi «regiunile statistice» trebuesc prealabil fixate. Datele culese, înainte de a fi prezintate centrului spre despuere, trebuesc controlate. Controlul cade în sarcina direcţiunilor exterioare.

X. Aşa fiind, o organizare specială pentru culegerea şi pentru controlul datelor statistice privitoare la pădurile Statului şi cele ale persoanelor juridice nu este necesară. Destul numai ca să se dea instrucţiuni clare şi precise şi termene judicios stabilite, organelor sus menţionate.

XI. La centru trebue creat un birou statistic care îşi are locul firesc în cadrul direcţiunei Amenajerilor. Mai toate datele statisticei statice pot fi extrase din amenajamente. Legătura deci este vădită. Pentru acele păduri cari n'au amenajamente şi nici planuri topografice, negreşit datele trebuesc culese, ceeace cere timp

XII. In statistica ce va lua fiinţă, datele ce rezultă din amenajamente şi planuri trebuesc evidenţiate faţă de cele ce sunt rezultatul evaluărilor.

XIII. In ce priveşte statistica dinamică (a gestiunei), ea trebue creată d'antregul.

Organele însă rămân aceleaşi.

Profesor **P. A. Grunau**

INVENTARIEREA AVERII CASEI AUTONOME A PĂDURILOR STATULUI

Inventarierea averii trebue să alcătuiască în gospodăria forestieră, ca în orice întreprindere comercială, punctul de plecare şi baza lucrărilor de comptabilitate.

Noua lege a administrării pădurilor precizează în art. 2 alin. 2 că instituţia nou înfiinţată „C. A. P. S." se va conduce *după principii comerciale,* cu observarea intereselor economiei naţionale şi ale apărării ţării, dispoziţiune care stabileşte caracterul *comercial al instituţiei.* La art. 3 alin. 2 legea prevede de altfel pentru C. A. P. S. obligativitatea de a întocmi, până într'un an dela promulgarea legii, un inventar de toată averea sa.

Aşa dar, până la 25 Aprilie 1931 inventarul trebue să fie deja ternat, după care va fi supus aprobării Consiliului de Miniştri şi publicat în „Monitorul Oficial".

Este necesar deci ca Administraţia C. A. P. S. să ia din vreme măsuri ca lucrarea să se execute la timp, după norme unitare şi în cele mai bune condiţiuni, satisfăcând în acelaş timp şi prescripţiunilor legii şi nevoilor sale.

Averea C. A. P. S. se compune, după cum arată art. 3 al nouei legi, din patrimoniul Statului ce a fost administrat până acum de Casa Pădurilor, precum şi din orice alte bunuri ce i se vor mai încredinţa în viitor. Deasemenea din golurile de munte ale Statului şi cele ce se vor mai expropria, conform legilor agrare din 1920 şi 1921.

Inventarul ce urmează a se întocmi, va trebui să dea o foarte exactă idee asupra cantităţii bunurilor aflate în patrimoniul C. A. P. S. — şi în măsura posibilităţii — să dea putinţa de a se evalua întregul capital angajat în producţiunea forestieră a Statului.

Stabilirea *cantitativă* a averii se va face prin constatări şi determinări după catagrafii oficiale, după documente, acte contracte, prin numărătoare, măsurătoare de suprafeţe şi volume şi în anumite cazuri prin simple evaluări aproximative.

Determinarea *valorii* acestor bunuri se poate face în mai multe feluri, luând ca bază costul de cumpărare şi ţinând seama de deprecierea datorită uzajului sau de amortizare, sau socotind valoarea de viitor, valoarea de creare sau puterea de producţie a capitalului respectiv.

La înregistrarea în inventar a fiecăreia din părţile componente ale averii şi spre a avea putinţa unei orientări generale, trebue să se observe o anumită orânduire şi grupare a conturilor. La întreprinderile comerciale private se ia ca punct de plecare, mai cu seamă *lichidabilitatea,* gradul uşurinţei de a transforma în bani bunurile respective şi ca atare inventarul se începe cu averea cea mai lichidă, cu banii în casă, trecându-se apoi la investiţiile mobiliare şi imobiliare. In gospodăria forestieră se recomandă, dimpotrivă, să se înceapă cu enumerarea celor mai importante, a celor cari predomină ca valoare şi să se treacă progresiv către cele mai uşor lichidabile. Pe lângă aceasta se mai poate face şi o concentrare, o grupare a capitalurilor componente, după anumite caractere distinctive ale acestora. Un criteriu este de ex. modul cum se comportă aceste elemente ale averii în circulaţia bunurilor, adică după cum acestea se consumă total, parţial, sau nu se consumă de loc, în procesul economic al producţiei, cu alte cuvinte dacă ele sunt a se considera drept capitaluri de investiţie sau de exploatare.

In cele ce urmează, se dă o schemă de conturile mai des întâlnite în gospodăria forestieră, grupate după normele expuse mai sus

Activ

Capital de investiţie

1. Păduri (sol şi arboret) în exploatări continue.
2. Solul forestier la exploatări discontinue.
3. Terenuri agricole.
4. Alte terenuri necuprinse sub 1, 2, 3.
5. Arbori izolaţi, alei, pomi fructiferi.
6. Ameliorațiuni.
7. Construcţiuni de serviciu şi de exploatare.
8. Altfel de clădiri.
9. Drepturi.
10. Inventar mort (mobilier)
11. Inventar viu.

Capital de exploatare

12. Arboretul, în exploatări discontinue.
13. Inventar agricol.
14. Depozite.
15. Anticipaţiuni.
16. Debitori.
17. Hârtii de valoare.
18. Bani (Cassa)

Pasiv

Datorii asupra capitalului de investiţie

1. Sarcini ipotecare şi reale.

Datorii asupra capitalului de exploatare

2 Anticipaţiuni.
3. Creditori.
4. Cauţiuni, etc.
5. Poliţe (Trate)

In deosebirea conturilor şi a subdiviziunilor lor e nevoie să fie ţinută în seamă viitoarea alcătuire a întregii comptabilităţi a administraţiei. Aceasta cu atât mai mult, cu cât o dreaptă concordanţă a inventarului cu planul conturilor uşurează sensibil bilanţul întreprinderii. Se recomandă de ex. ca acolo unde vânătoarea se practică pe o scară întinsă sau unde sunt produse accesorii importante, să se separe aceste articole încă dela început, aşa ca în bilanţ, să se poată avea oricând evidenţa acestor produse.

Inventarul cantitativ al averii C. A. P. S. se poate face relativ uşor, folosindu-se pentru înscrierea suprafeţelor planurile cadastrale sau individuale ale pădurilor, actele de proprietate, catagrafiile şi statisticele existente. Pentru pădurile lipsite de planuri exacte se vor putea folosi hărţile Statului major 1:20.000, reambulate ad-hoc şi numai în lipsă de acestea se vor admite, cu titlu provizoriu, evaluări aproximative, făcute de persoane competente.

E locul să spunem aci, că ar fi de dorit să se stabilească cu această ocazie, în mod definitiv, suprafeţele de pădure ce trebuiesc cedate pentru islazuri şi să se oprească odată pentru totdeauna şurubul fără sfârşit al exproprierilor

Pentru clădiri, instalaţiuni şi bunuri mobiliare se vor putea folosi inventariile existente, punându-le în concordanţă cu clasificarea şi gruparea arătată.

Calculul valorilor de trecut în inventar se face în genere după procedeele cunoscute din estimaţia forestieră. Evaluarea solului forestier şi a materialului lemnos alcătuieşte propriu-zis un factor destul de nesigur în alcătuirea inventariilor şi de aceea multe administraţii forestiere nici nu o mai fac, mulţumindu-se doar cu inventarul cantitativ. Totuşi, cine vrea să ştie cât de mare este capitalul investit în această ramură de producţiune şi procentul cu care el fructifică anual prin beneficiul net, trebuie să facă şi evaluarea acestui capital şi anume în mod cât mai conştiincios.

Estimarea exactă a volumului arboretelor şi a valorii lor este însă techniceşte, o lucrare destul de dificilă şi din această cauză nu se găsesc — chiar în alte ţări — decât puţine administraţii forestiere, cari să posede o asemenea inventariere. Cele mai multe se mărginesc să facă o estimare exactă a arboretelor ce vor veni în curs de tăiere în cei 10—20 ani următori — şi aceasta nu atât pentru nevoile inventarierii, cât pentru a stabili posibilităţi anuale cât mai apropiate de cele normale.

Solul forestier se trece în inventariile forestiere, fie separat — cum e cazul de ex. la exploatările fără continuitate, cu perioade de aşteptare — fie la un loc cu valoarea arboretului, cum e cazul la exploatările cu raport susţinut. La pădurile cu exploatare periodică, solul e considerat drept capital de investiţie estimaţia valorii lui se face după valoarea de schimb, sau — cum e cazul mai deseori — după valoarea de producţie. Valoarea masivului se socoteşte după valoarea de schimb (consumare) pentru arboretele exploatabile; după valoarea de viitor (aşteptată) pentru cele încă neexploatabile şi după valoarea de cost (creare) pentru arboretele tinere (mai mici decât jumătatea revoluţiei financiare). Valoarea arboretelor este considerată în acest caz drept capital de exploatare şi se înscrie ca atare în inventar.

La pădurile cu exploatări normale şi normal constituite, categorie în care de altfel credem că se găsesc la noi puţine păduri ale Statului, valoarea globală a pădurii (sol şi arboret) se poate afla prin calcul unificat, după formula rentelor perpetue. Capitalul respectiv este considerat drept capital de investiţie, notându-se în acest mod în inventar.

Terenurile agricole, fâneţele, păşunile, etc., se estimează deobicei după valoarea de schimb (vânzare), ce se poate determina de altfel cu uşurinţă în orice localitate.

Arborii fructiferi, izolaţi şi din alee se vor inventaria separat, iar valoarea lor se va deduce fie după producţia anuală, fie după cheltuelile de creare, etc.

Amelioraţiunile de tot felul, au de scop sporirea productivităţii solului sau mărirea siguranţei culturilor (corecţiuni de torenţi, fixări de coaste, de nisipuri, de maluri, etc.). Estimarea lor se face după valoarea de cost (creare) din care se scade cota amortizărilor anuale, ţinându-se seama în acelaş timp şi de cheltuielile de întreţinere.

Tot ca amelioraţiuni trebuiesc socotite şi diversele lucrări de delimitare, măsurare şi amenajare a pădurilor, lucrări cari sporesc sau cel puţin reglementează producţia pădurilor. Costul lor se consideră ca o investiţie ce trebuie amortizată într'o perioadă îndelungată (de obiceiu în cursul unei revoluţiuni întregi).

In ce priveşte *construcţiunile,* trebuie să se deosebească mai întâi clădirile cari nu servesc pentru scopuri forestiere (case de locuit şi remize în oraşe sau sate), de acelea destinate uzului personalului forestier (clădiri de locuit, etc.), cari propriu zis sporesc cuantumul cheltuielilor de administraţie, în fine de clădirile şi construcţiunile cari servesc direct la producţia forestieră: oficii, cancelarii, magazii, remize pentru unelte, etc., apoi drumuri şi instalaţii de transport, precum: şosele, drumuri, c. f., zeonifere, uluce, jilipuri, greble, etc., în fine clădiri pentru pepiniere, seminţerii, bocşe pentru mangal, case de vânătoare, etc.

Evaluarea tuturor acestor construcţiuni se face după valoarea de cost, de schimb sau de producţie, ţinându-se seama la trecerea în inventar şi de eventualele amortizări sau deteriorări survenite în cursul timpului.

La fel se procedează şi cu inventarierea *instalaţiilor industriale :* fierăstraie, fabrici, varniţe, mori, etc.

Inventarul mort (mobiliar), prin care se înţeleg toate instalaţiile, maşinile, uneltele, etc., nelegate în vre-un fel de teren sau clădiri, se evaluiază după preţul de cumpărare sau după valoarea de schimb.

Inventarul viu (animale de tracţiune) se evaluiază uşor după valorile locale de schimb sau după valoarea de cumpărare.

Depozitele — sub care nume se înţeleg în comptabilitatea forestieră, în prima linie, materialele lemnoase doborâte, debitate şi nevândute — se evaluiază după valoarea costului de producţie, socotind bineînţeles şi costul lemnului la tulpină. Evaluarea se va face după valoarea de vânzare, în special pentru materialele aflate în depozite şi gata a fi vândute.

La capitolul *„Anticipaţiuni"* se trec, la activ sumele încasate în comptul anilor viitori, din vânzări, închirieri, etc., iar la pasiv, diversele garanţii de exploatare, de furnituri, lucru, etc.

Am arătat, în cele expuse mai sus, modul cum e conceput un inventar în administraţiile forestiere intensive din ţările apusene. Rămâne de văzut şi de apreciat măsura în care un astfel de inventar poate fi înfăptuit de administraţia pădurilor Statului nostru. Mijloacele de executare a lucrării credem că nu-i vor mai fi precupeţite, iar râvna şi priceperea agenţilor forestieri suntem convinşi că în niciun caz nu vor lipsi.

E necesar totuşi ca organele însărcinate cu elaborarea procedeelor şi normelor de lucru să acorde o deosebită atenţiune faptului că acum se face pentru prima dată un inventar complect al pădurilor Statului şi că personalul silvic nu este încă obicinuit cu asemenea lucrări. Comisiuni special alcătuite, bine instruite, supraveghiate şi controlate, împreună cu şefii ocoalelor ar putea duce această importantă, dar dificilă lucrare la cel mai bun sfârşit.

In fine, trebuie să mai menţionăm că lucrările de inventariere ce se vor face de către C. A. P. S. vor trebui să *corespundă* şi cerinţelor „Regulamentului privitor la inventarierea patrimoniului Statului" publicat în „Monitorul Oficial" No. 61 din 15 Martie 1930.

Dr. D. A. Sburlan
Inginer şef silvic

CONTRIBUŢIUNI LA INTOCMIREA STATISTICEI FORESTIERE

Fără îndoială, lipsa de date ce constatăm în domeniul statisticii forestiere, ne face să credem că, în totdeauna am fost certaţi cu studiul ei şi nu i-am dat nici odată importanţa pe care într'adevăr o are în gospodăria silvică.

Cauzele cari ar putea explica această repulsiune faţă de statistică, sunt desigur multe şi nu le înşirăm. Totuşi, este bine să se ştie că împotriva ei nu poate avea o aversiune decât omul cu pregătire superficială, care se pierde uşor în labirintul cifrelor ce i se prezintă. Acesta de obiceiu nu caută nici odată să pătrundă mai deaproape conţinutul ei, în cel mai bun caz o răsfoieşte, îi priveşte formatul tabelelor, caracterele de tipar, etc. şi ca rezultat nu se alege cu nimic.

Dar o atenţiune cuvenită nu i s'a dat statisticii nici din partea celor ce o întocmeau, poate tot din motivul de mai sus, sau poate din cauză că cifrele publicate n'au impresionat nici chiar pe specialiştii cari erau chemaţi să le discute în mod amplu.

Statisticile indiferent de cine se întocmeau, erau admise în mod tacit, aşa cum se publicau.

Cu toate acestea valoarea acestui studiu numeric este de o importanţă de netăgăduit. In nici o ramură de producţie nu se poate concepe o măsură raţională şi adevărat gospodărească, fără să-i fi privit trecutul şi oglinda fidelă a prezentului ei. O bună statistică scrutează, răscoleşte şi aruncă lumină asupra celor mai întunecoase colţuri ale unei gospodării, găseşte prompt unde este răul, lăsând să se întrezărească în acelaş timp şi măsurile de îndreptare ce se impun. Ea stabileşte şi descoperă fapte necunoscute încă şi creiază drumuri noui, spre a ajunge la ţelul propus.

Aceste însuşiri i s'au recunoscut de mult de Corpul specialiştilor noştri, totuşi nu aveam o statistică forestieră serioasă, care să răspundă la toate întrebările ce ni se pun în împrejurările economice de astăzi, fiindcă nici odată n'am fost destul de conştiincioşi şi n'au avut destulă energie şi tenacitate să o întocmim, deşi începuturile frumoase nu se pot nega.

„Statistica pădurilor din România pe anul 1922" tipărită în 1925, este o lucrare cu o valoare mai mult documentară, care impresionează doar la prima vedere; păcat că ea s'a născut moartă, fiindcă la data când s'a publicat, numai corespundea nici pe departe cu realitatea, din cauza reformei agrare care nu se sfârşise încă şi cine ştie când se va termina.

Afară de aceasta a fost concepută în cadre prea strâmte căci nu rezolvă decât chestiunea suprafeţei, a claselor de vârste, a speciilor şi în extenso a proprietăţii. Esenţele sunt specificate în mod chiar exagerat şi felul cum sunt clasificate nu ne permit o concluzie folositoare. Se înşiră acolo 20 specii cu „diversele" cu tot, deşi unele din ele n'au nici o importanţă în economia silvică. Deasemeni n'are nici un rost introducerea coloanei „diverselor" după ce se enumără 19 specii. In afară de aceste 19 specii ne întrebăm: care ar putea fi esenţele ce acoperă aproximativ 300.000 ha. din suprafaţa pădurilor Româneşti? Incontestabil că, în această cifră se cuprind şi suprafeţe ocupate de speciile deja menţionate şi atunci toată clasificarea cade de la sine, căci nu putem şti precis suprafaţa ocupată de fiecare specie în parte.

In ce priveşte clasele de vârste ele îşi au importanţa lor, dar nu sunt de ajuns spre a califica valoarea adevărată a arboretelor, întrucât ne dau o ideie prea vagă asupra stării de fapt a masivelor. Problema s'ar fi putut rezolva mai judicios şi am fi fost mai bine edificaţi cu ajutorul unei repartizări pe clase de diametre.

Dacă se pot face critici asupra felului puţin judicios cum s'a rezolvat problema speciilor şi a valorii lor, apoi chestiunea proprietăţii a fost pusă absolut greşit. Desigur este foarte important a se şti ce influenţă are Statul şi fiecare din ceilalţi proprietari de păduri în gospodăria forestieră şi comerţul de lemn al unei ţări; însă din clasificarea adoptată în acest studiu, nu ne putem lămuri complect asupra acestei probleme.

Statistica publicată în anul 1925, împarte proprietarii de păduri în 4 categorii: 1) Statul, 2) Persoanele morale şi instituţiunile publice, 3) Composesorii din Ardeal şi Bucovina şi în fine 4) Particularii.

Să analizăm puţin această repartizare.

Suprafaţa pădurilor Statului (Partea I.) nu se poate şti precis, întrucât aici sunt trecute şi pădurile ce le posedă Statul în devălmăşie cu ceilalţi proprietari, precum şi cele cedate în uzufruct Mitropoliilor, Episcopiilor, Mânăstirilor, etc.

Partea II-a cuprinde, tot pe provincii şi judeţe, întregul domeniu forestier al persoanelor morale şi al instituţiunilor publice. Aici sunt amestecate proprietăţi de natură cu totul diferită ca: pădurile Domeniului Coroanei şi cele cedate de Stat în uzufruct altor persoane morale, cari desigur puteau fi trecute sub formă de anexă, la sfârşitul părţii I-a (pădurile Statului). Pădurile comunale din Ardeal şi Bucovina, creiate prin Reforma Agrară sunt la locul lor în acest capitol. Trebuia însă, să se facă o deosebire între ele şi pădurile Oraşelor şi Comunelor din Ardeal, a căror origine de proprietate este cu totul alta; ca dovadă este însuşi tratamentul deosebit la care sunt supuse de către Stat.

La partea III-a se enumeră pădurile composesoratelor din Ardeal şi Bucovina, precum şi ale celor 44 comune grănicereşti din Bistriţa-Năsăud, sub denumirea: „Păduri administrate de Stat". Dar pădurile comunale creiate în sensul reformei agrare nu sunt şi ele administrate de Stat? Atunci care-i raţiunea acestei clasificări, dacă nu sunt grupate la un loc toate pădurile ce Statul le are în administrarea sa?

E cert că, Statistica trebuie să evidenţieze şi ce suprafaţă mai are Statul de administrat în afară de pădurile lui proprii, dar asta nu împiedică cu nimic să clasificăm proprietarii de păduri după natura lor. Un caz tipic putem cita în privinţa aceasta asupra pădurilor celor două fonduri grănicereşti din Transilvania. Ambele proprietăţi au origine comună şi deservesc aceleaşi scopuri; Statul le administrează pe amândouă, cu o mică nuanţă însă: cele dela Bistriţa fiind tutelate, cât timp asupra pădurilor fondului bănăţean Statul exercită mai mult o supraveghere generală. Firesc era deci ca, ele să fie grupate la un loc. Cu toate acestea, pădurile fondurilor grănicereşti din Caransebeş sunt trecute la proprietăţile particulare.

De dorit era, să nu se mai specifice originea composesoratelor din Transilvania prin cuvintele „Nobile" şi „Urbariale" fiindcă, din punct de vedere silvic acest lucru n'are nici o însemnătate. A persista şi mai departe asupra acelor calificative înseamnă să evocăm o pagină prea dureroasă din trecutul neamului nostru. Este o chestiune de sentiment naţional şi era bine să se fi ţinut seamă de ea.

Toate celelalte categorii de proprietăţi sunt îngrămădite la capitolul pădurilor particulare, amestecate fără nici o normă.

Pădurile moşneneşti şi răzăşeşti din Vechiul Regat şi Basarabia, stăpânite în devălmăşie, puteau fi scoase de la acest capitol fără scrupul. Proprietarii acestora sunt doar persoane colective la fel ca şi composesorii din Transilvania şi Bucovina, cu toate că legile silvice — din nefericire — nu le pun pe acelaş picior de egalitate.

Pădurile societăţilor, cooperativelor, băncilor, etc., în mod firesc trebuiau separate. Domeniul Reşiţa n'are ce căuta lângă o pădure de câteva hectare a unui ţăran oarecare. Restul de proprietăţi particulare trebuiau grupate după categorii de întinderi în următoarele 4 grupe: 1) proprietăţi mici, 2) mijlocii, 3) mari şi 4) foarte mari.

In mod special în materie de pădure calitatea proprietarului are o deosebită influenţă asupra raportului susţinut al pădurilor, el neputându-se respecta decât în păduri cu o anumită întindere. O statistică serioasă e datoare să ne arate în ce grad se află pulverizat domeniul păduros al ţării şi dacă se impun măsuri politico-forestiere, spre a împiedeca o îmbucătăţire exagerată.

Din haosul ce-l prezintă Statistica la despărţământul proprietarilor particulari, nu se poate trage nici o concluzie în această privinţă.

In afară de greşelile de concepţie arătate mai sus, Statistica ne înfăţişează şi lacune de execuţie, dacă le-am putea numi aşa. Datele asupra pădurilor au fost trecute în coloanele respective, fără nici un control prealabil, de către organele exterioare şi cele centrale. Găsim în unele regiuni suprafeţe întinse populate cu specii a căror arie naturală de vegetaţie nu pătrunde până în acele ţinuturi. De exemplu: gârniţa în Bucovina, sau cele aproximativ 7000 hectare de larice din întreaga ţară, trebuie să se datoreze tot neglijenţei. Se mai pot cita exemple nenumărate.

Asupra numeroaselor greşeli de tipar nu mai insistăm.

In sfârşit spre a ne putea da seama de valoarea cifrelor prezentate, era bine dacă s'ar fi specificat în dreptul fiecărei păduri, dacă datele provin din evaluări aproximative sau rezultă din măsurători exacte.

Din cele expuse până aci, se vede desluşit că lucrările întreprinse în vederea întocmirii acestei statistici, au fost făcute în grabă şi fără ca să se fi dat în prealabil instrucţiuni detaliate şi precise, lucru fără de care nu se poate concepe o statistică, ea nefiind un ideal care se poate realiza imediat.

Străduinţele făcute cu scopul de a elabora cel puţin o statistică forestieră Statică, adică un studiu numeric ale cărui elemente sunt quasi fixe, s'au oprit aci.

Incercările personale de a mai complecta această lucrare şi cu elementele variabile (Statistica dinamică) absolut indispensabile unei gospodării desăvârşite, au rămas doar simple desiderate.

Intre timp s'a căutat a se îndrepta neajunsurile de ordinul al II-lea, prin revizuiri ulterioare; dealtfel Regulamentul serviciului silvic exterior în vigoare, obligă organele din afară să semnaleze toate schimbările survenite în cursul anului expirat. Poate astfel multe din scăderile arătate s'ar fi retuşat, dacă Serviciul Statistic Central n'ar fi avut un caracter temporal. Acesta mai întâi s'a descomplectat, apoi într'o vreme a şi dispărut.

In situaţia aceasta am fost surprinşi de regimul nouei legi de administrarea pădurilor româneşti, care la pas fiind cu ritmul vremii, rezolvă principial şi în mod hotărât problema Statisticii, prin înfiinţarea a două servicii permanente de Statistică, unul la C. A. P. S. şi celălalt la Direcţia Regimului Silvic.

Inainte de a se lua o hotărâre de către aceste Servicii, asupra felului cum să se întocmească noua statistică, va trebui neapărat a intra în legătură cu Institutul Internaţional de Agricultură din Roma; întrucât acesta, în Congresul ţinut în anul 1922 a emis părerea creierii unui Serviciu Internaţional de Statistică, care în colaborare cu diferitele ţări să întocmească pe baze comune, o Statistică forestieră mondială.

Ca o urmare acestei mişcări Liga Naţiunilor, în conferinţa diplomatică ţinută la Geneva, în toamna anului 1928 invită toate ţările să conlucreze la desăvârşirea unei Statistici economice generale. România şi-a luat această însărcinare, semnând prin reprezentanţii ei protocolul conferinţii aşa că, pentru noi întocmirea unei statistici bazată pe criterii uniforme tuturor ţărilor, devine o datorie consfinţită prin tratate internaţionale.

Textul convenţiei a fost adus la cunoştinţa Casei Pădurilor de către Institutul General de Statistică al Statului încă în primăvara anului 1929, dar nu s'a luat nici o măsură până în preeznt.

Cu lucrările preliminare în vederea creerii statisticii forestiere internaţionale a fost însărcinat d-l Alberto Merendi, Inspector de păduri în Ministerul Economiei Naţionale din Roma, care după studii amănunţite şi anchete făcute în ţări cu trecut în materie de Statistică şi cu ajutorul d-lui Valentino Dore, Şeful Statisticii generale Italiene şi a suedezului A. Petrini, a sistematizat toate problemele ce trebuie să le deslege în viitor o bună statistică forestieră, în lucrarea sa: „Les Forêts", publicată de Institutul Internaţional de Agricultură din Roma anului 1929, dar nu s'a luat nici o măsură până în prezent.

Din conţinutul acestei cărţi şi în special din chestionarele publicate la sfârşitul ei, sub formă de anexe, putem face o ideie clară despre concepţia d-lui Merendi şi totodată a trage concluzii asupra felului cum trebuie concepută o statistică forestieră serioasă.

Ţinând seama de aceste directive, precum şi de condiţiile speciale ale ţării noastre, vom căuta să schiţăm în ansamblu principiile cari trebuie să ne călăuzească la desăvârşirea lucrării ce dorim să înfăptuim.

Proectul d-lui Merendi ce are de scop fixarea unor principii destinate a servi ca directive pentru viitor, el se poate rezuma în următoarele 10 puncte:

A. Organizarea Serviciului Statistic.
B. Suprafaţa păduroasă şi repartizarea ei.
C. Condiţiunile de proprietate.
D. Păduri exploatabile şi neexploatabile.
E. Amenajamente şi Regim Silvic.
F. Capitalul lemnos.
G. Tăerile anuale (posibilitate).
H. Speciile forestiere.
I. Pagubele.

J. Mişcarea comercială a lemnului (importul şi exportul).

Să analizăm pe scurt punctele enunţate şi să vedem în ce condiţiuni le putem adapta împrejurărilor de la noi.

A. *Organizarea Serviciului Statisticii.*

O lucrare statistică nu poate prezenta garanţii de seriozitate decât atunci când ea este făcută de către organe competinte, cari printr'o colaborare fericită să poată armoniza imensul material ce va aduna. Pentru aceasta ne trebuiesc trei feluri de organe:

1) Organe locale. 2) Organe de control sau intermediare. 3) Organe centrale.

Primele sunt acele cari efectiv strâng datele pe teren. La noi nu pot fi altele decât Ocoalele silvice, cari prin personalul lor technic silvic sunt cele mai în măsură să ne furnizeze date precise şi de încredere.

Organele intermediare vor fi Direcţiunile Regionale silvice cari controlează cifrele stabilite de către Ocoale şi le transmit biurourilor din centru, ca aceste la rândul lor să le coordoneze şi prezinte celor chemaţi să le interpreteze.

Cele dintâiu două organe le avem, iar cele centrale a fost abia acum înfiinţate. Prima condiţie ce se pune acum, este dotarea acestor servicii noui înfiinţate cu personal suficient destoinic şi capabil să elaboreze un plan de lucru sistematic în vederea inventarierii domeniului forestier, iar problemele dificile ce le va întâmpina să le poată deslega cu pricepere şi uşurinţă. El va fi ţinut să ştie ce anume obiective trebuie să urmărească statistica în economia noastră silvică şi ce fel de date să culeagă, spre a avea la îndemână toate elementele de judecată.

Instrucţiunile ce va da să fie clare, precise şi să nu existe nici un echivoc asupra lor.

Pentru o mai mare uşurinţă datele se vor aduna treptat şi fără nici o grabă, iar odată elaborate trebuesc necondiţionat publicate într'un organ ce va apare periodic sau ocazional, redactat de Serviciul Statistic central, ca astfel cifrele obţinute să le poată avea oricine la îndemână şi comenta.

Restul din punctele programului enunţat mai sus, privesc bazele de concepţie propriu zise pe cari trebueşte clădită statistica.

Vom insista asupra fiecărui punct în parte şi bazaţi pe criteriile expuse în chestionarele din lucrarea amintită, să încercăm a le adopta pentru ţara noastră, schiţând câte un tablou pentru fiecare capitol în parte.

B. *Suprafaţa păduroasă şi repartizarea ei.*

Situaţie pe judeţe şi provincii de repartiţia suprafeţii împădurite, după diverse regime şi tratamente.

1. Suprafaţa
    - *a)* totală a ţinutului
    - *b)* productivă a ţinutului
    - *c)* împădurită . . .
        - *a_1)* procentul de împădurire
        - *b_1)* cota pe cap de locuitor
    - *d)* a poenilor

- 2. Codru cu
  - *e)* tăeri rase
    - a_1) de esenţe pure
      - a_2) răşinoase
      - b_2) fag
      - c_2) stejar
    - b_1) de esenţe amestecate
      - a_2) răşinoase cu foioase
      - b_2) alte foioase
  - *b)* tăeri succesive » »
  - *c)* grădinărit » »
- 3. Crâng compus şi crâng cu rezerve
  - *a)* esenţe pure stejar
  - *b)* esenţe amestecate (şleau)
- 1. Crâng simplu
  - *a)* esenţe pure
    - a_2) stejar
    - b_1) salcâm
  - *b)* esenţe amestecate
    - a_1) şleau
    - b_1) moi

5) Total pe judeţ şi provincie.

C) *Condiţiunile de proprietate*

La noi putem deosebi 5 grupe principale.

- 1 PROPRIETARUL
  - *a)* Pădurile Statului
    - a_1) proprietate exclusivă.
    - b_1) dată în uzufruct, Episcopiilor, bisericilor, Domeniului Coroanei etc.
    - c_1) partea Statului, din pădurile stăpânite în devălmăşie cu alţi proprietari.
  - *b)* Pădurile Persoanelor Morale, Instituţii Publice etc.
    - a_1) Persoane Morale, Instituţii Publice, Eforii, Epitropii, biserici, Episcopii etc.
    - b_1) Parochii, şcoli, biserici, mănăstiri administrate de Stat.
    - c_1) Comunale creiate prin reforma agrară.
  - *c)* Pădurile Persoanelor colective.
    - a_1) Composesoratelor din Transilvania şi Bucovina.
    - b_1) Moşnenilor sau răzeşilor din V. Regat şi Basarabia.
    - c_1) Fond. grănicereşti (Năsăud, Caransebeş).
  - *d)* Pădurile Societăţilor particulare, Băncilor, Cooperativelor, comunelor şi oraşelor nepolitice din Transilvania şi Bucovina, etc.
  - *e)* Pădurile particulare.
    - a_1) până la 10 hectare.
    - b_1) dela 11—100 »
    - c_1) » 101—1000 »
    - d_1) » 1001 hectare. înainte.

2 Codru pe tratamente

- *a)* esențe pure.
  - a_1) rășinoase.
  - b_1) stejar.
  - c_1) fag.
- *b)* » amestecate
  - a_1) foioase cu rășinoase.
  - b_1) numai foioase.

3 CRÂNGURI

- *a)* compus și simplu cu rezerve.
  - a_1) stejar.
  - b_1) șleau, etc.
- *b)* simplu.
  - a_1) esențe pure
    - a_2) stejar.
    - b_2) salcâm.
  - b_1) » amestecate.
    - a_2) șleau etc.
    - b_2) moi.

D. *Suprafața pădurilor exploatabile și neexploatabile, din cauza situației lor geografice*

1. Suprafața totală împădurită.

2. Codru
- *a)* de rășinoase
  - a_2) exploatabile
    - puse în exploatare
    - nepuse în exploatare
  - b_2) neexploatab.
- *b)* de foioase { »
- *c)* amestecuri { »

3. Păduri de protecție (exploatabile și nexploatabile).
4. Păduri pășunabile.

5. Pădurile după regiuni de:
- *a)* baltă (cu esențe moi)
- *b)* șes (până la 300 m alt. ales)
- *c)* dealuri și coline 301—600 m alt. ales
- *d)* munte dela 601 m înainte

E. *Suprafața pădurilor amenajate și neamenajate*

1. Suprafața totală împădurită
- *a)* supusă regimului silvic.
- *b)* nesupusă » »

2. amenajată în codru prin
- *a)* amenajamente definitive.
- *b)* » sumare.
- *c)* Regulamente de exploatare.
- *d)* Studii statistice etc.
- *e)* amenajament silvic pastoral.

3. amenajată în crânguri (compus şi simplu). »

Total amenajat în { codru, crânguri.

4. Suprafaţa neamenajată
   - *a)* răşinoase
   - *b)* amestec de răşinoase cu foioase
   - *c)* foioase pure
   - *d)* amestecuri de foioase.

5. Suprafaţa păd. după consistenţe
   - *a)* până la 0,4
   - *b)* 0,5 — 0,8.
   - *c)* 0,9 — înainte.

F. *Capitalul lemnos*

deosebim 2 situaţii:

I. Situaţia creşterilor medii la explotabilitate pe an şi hectar, în diverse tipuri de arborete.

1. Clasele de fertilitate ale solului

2. Revoluţia
   - *a)* în codru
   - *b)* crâng compus
   - *c)* crâng simplu

3. Creşterea medie anuală pe unit. de suprafaţă in pădurile amenajate în codru
   - *a)* de răşinoase
   - *b)* de răşinoase cu foioase
   - *c)* de stejar
   - *d)* alte foioase

   - *a₁)* lemn de lucru (în % din total)
   - *b₁)* lemn de foc (» » din total).
   - *c₁)* valoarea lemnului fără cel abandonat (în % din total)
   - *d₁)* valoarea totală

4. » » » în crânguri
   - *a)* foioase pure » » »
   - *b)* » amestecate » » »
   - *c)* esenţe moi » » »

II. *Situaţia volumului lemnos aflat în picioare* pe unitatea de suprafaţă (ha)

1. Suprafaţa păduroasă totală.

2. Clasele de vârstă
   - până la 20 ani
   - 21 — 40 »
   - 41 — 60 »
   - 61 — 80 »
   - 81 — 100 »
   - peste 100 »

3. Clasele de diametre
   - până la 10 cm diametru
   - 11 — 20 » »
   - 21 — 35 » »
   - 36 — 50 » »
   - peste 50 » »

4. Codru
   - *a)* de rășinoase
     - a_1) volumul lemnos pe unitatea de suprafață
     - b_1) volumul total pe întreaga suprafață repartizat în
       - a_2) lemn de lucru %
       - b_2) lemn de foc%
       - c_2) lemn abandonat și fără valoare %
     - c_1) Suprafața totală ocupată de rășinoase
   - *b)* de rășinoase cu foioase
     - a_1) »
     - b_1) » »
     - c_1) »
   - *c)* stejar pur
     - a_1) »
     - b_1) » »
     - c_1) »
   - *d)* amestecuri de foioase
     - a_1) »
     - b_1) » »
     - c_1) »

5. **Crânguri**
   - *a)* foioase pure » »
   - *b)* amestecuri » »
   - *c)* esențe moi » »

G. *Tăerile anuale*

cantitatea de lemn exploatat anual, produsele principale, secundare și cele accesorii.

1. Lemn de ⟨produs principal și secundar⟩
   - *a)* lucru
     - a_1) de rășinoase
       - a_3) cantitatea în mc.
       - b_3) valoarea comercială
         - a_4) pe unit de val.
         - b_1) totală
     - b_1) stejar » »
     - c_1) alte foioase » »
   - *b)* foc
     - a_1) cantitatea în mc.
     - b_1) valoarea comercială
       - a_2) unitară
       - b_2) totală

- 2. Produse accesorii
  - *a)* fructe, seminţe
    - a_1) cantitatea
    - b_1) valoarea con.
      - a_2) unitară
      - b_2) totală
  - *b)* fân, iarbă, frunze »
  - *c)* diferite »

H. *Speciile forestiere*

ce populează arboretele indigene şi exotice

- 1. Codru
  - *a)* de răşinoase
    - a_1) denumirea botanică
    - b^1) » vulgară
    - c_1) » comercială
  - *b)* răşinoase cu foioase »
  - *c)* foioase pure »
  - *d)* amestecuri »
- 2. Crâng compus, cu reserve şi simplu
  - *a)* foioase pure »
  - *b)* amestecuri »
  - *c)* moi »

I. *Pagubele forestiere*

- 1. Delicte omeneşti
  - *a)* cantitatea pe mc.
  - *b)* valoarea comercială
- 2. Cauzate de incendii
  - *a)* suprafaţa incendiată
  - *b)* volumul lemnos ars
  - *c)* valoarea
- 3. Cauzate de insecte
  - *a)* suprafaţa bântuită
  - *b)* volumul lemnos pierdut
  - *c)* valoarea
- 4. Cauzate de elementele atmosferice »

I. *Comerţul de lemn exterior*

Import (acelaşi tablou pentru export)

I. Lemn de răşinoase de lucru şi construcţiune

a) Brut sau cioplit cu toporul

1. trunchiuri de tot felul
2. pari de mină
3. pastă pentru celuloză
4. altele

b) Ecarisat

1. scânduri, lanteţi etc.

2. dulapi
3. cutii, pervazuri etc.
4. altele

II. Lemn de lucru şi construcţie, de foioase

a) Brut şi cioplit cu toporul

1. trunchiuri de stejar
2. » » alte foioase (exotice la import)
3. traverse de stejar
4. » » fag şi altele
5. alte produse
6. araci, nuele, coşuri, împletituri, fibre etc.

b) Ferestruit şi despicat.

1. doage, buţi, butoaie de orice fel
2. piese de caroserii de orice fel
3. caroserii gata
4. aburit
5. mobile
6. furniruri
7 cutii, etc.
8. diferite.

III. Lemn de foc şi cărbuni de lemn

1. lemn de foc
2. talaş
3. cărbuni de lemn de orice fel.

d) Alte produse

1. calapoade şi diferite unelte
2. scobitori, beţe de chibrituri, cuie de cismar etc.
3. scoarţă, coji, rădăcini, plută, dopuri
4. extracte, tanaţi şi taninuri etc.
5. jucării, bastoane, mânere etc.
6. diferite produse.

In situaţiile întocmite, mai înainte de toate, am căutat să ne punem întrebarea: ce suprafaţă împădurită avem şi cât reprezintă ea din teritoriul întreg şi suprafaţa totală productivă a ţării noastre?

Tabloul ce se va întocmi, trebuie astfel conceput, încât să ne evidenţieze clar ce suprafaţă aveau pădurile româneşti în 1919, adică înainte de Reforma Agrară, cât s'a' expropriat pentru păduri comunale, păşuni, teren arabil, grădini, etc. şi cât a mai rămas în prezent. Această noţiune introdusă în studiul d-lui Merendi, este bine venită, decâteori începe o discuţie asupra sacrificiilor prea mari făcute de proprietatea forestieră în folosul altor ramuri de culturi şi în cari discuţiuni fiecare se serveşte de datele ce are, necorespunzând nici una cu realitatea.

Dar singură suprafaţa nu este deajuns pentru a ne forma o ideie justă de importanţa ce o are silvicultura ca ramură de producţie în economia internă a unei ţări. Lipsesc datele cari să ne indice calitatea diverselor tipuri de arborete, situaţia lor topografică în raport cu diversele pieţe de desfacere şi consum, în proprietatea cui se află aceste păduri şi ce influenţă exercită Statul, respectiv Instituţiile publice, personale morale şi particulari asupra lor.

De aceea am propus ca în primele trei tablouri să se arate şi felul cum se repartizează suprafaţa împădurită pe cele trei ramuri forestiere de cultură.

1) Codru; 2) crâng compus; 3) crâng simplu şi cum se împarte suprafaţa lor pe cele mai importante specii forestiere.

Crângul cu rezerve îl propunem a fi trecut la crângul compus.

Tabloul condiţiunilor de proprietate este complect refăcut şi astfel conceput încât în viitor să nu se facă nici o confuzie asupra naturii proprietarului.

Ce anume importanţă are condiţia de proprietate reese din faptul că, toate statisticele străine se preocupă pe larg de această chestiune. Introducerea regimelor de culturi aci, îşi are deasemeni raţiunea sa, întrucât politica forestieră implică şi noţiunea de conservare a pădurilor şi Statul care este mentorul interesului general, trebuie să ştie oricând dacă particularii cărora de regulă nu li se pot impune atâtea restricţiuni în gospodăria lor forestieră, ca şi persoanelor morale sau instituţiunilor publice, sunt animaţi pe lângă urmărirea intereselor lor proprii şi de interesul binelui obştesc. In caz contrar, prin legiuiri speciale, el va trebui să intervină acolo unde acest interes va cere.

Determinarea suprafeţelor neexploatabile, adică a pădurilor cu valoare negativă, cu siguranţă, în practică se va lovi de greutăţi, totuşi această noţiune introdusă de d-l Merendi, în studiul său, este bine venită, căci numai aşa putem şti dacă pădurile unei ţări pot satisface într'adevăr trebuinţele lemnoase interne şi dacă aceasta are perspectiva de a importa sau exporta.

Tot aici am arătat şi întinderea pădurilor păşunabile fiind şi ele păduri cu caracter de protecţie cari nu urmăresc în primul rând produse lemnoase ci protejarea solului.

Repartizarea pădurilor pe cele patru regiuni de: 1) baltă, 2) şes, 3) dealuri şi coline şi 4) munte, o credem necesară spre a ne putea da seama de felul cum sunt răspândite masivele păduroase la noi în ţară.

Un indiciu sigur de progres pe tărâmul silvic, ni-l furnizează raportul dintre suprafaţa amenajată şi cea neamenajată. O informaţie analoagă vom avea demonstrând diversele forme, sub care Statul înţelege să intervină spre a proteja domeniul forestier existent (Regimul Silvic).

Ca să cunoaştem capacitatea de producţie a pădurilor noastre e necesar să identificăm capitalul normal de exploatare şi cel real din pădure, precum şi creşterea medie anuală în volum şi pe hectar. Posibilitatea normală depinde de specii, regime şi tratamente. Deasemeni este absolut necesar să ştim cum se repartizează posibilitatea anuală în lemn de lucru şi foc şi cât din materialul tăiat nu se poate întrebuinţa, rămânând pe loc ca neutilizabil.

Sunt ţări cari au acumulate rezerve enorme de lemn, altele din contră le au epuizate, ca să ne dăm seamă de acest lucru trebuie să avem la îndemână clasele de vârstă şi cele de diametre.

Făcând o comparaţie între posibilitatea normală a pădurilor şi ceeace se taie anual, în o perioadă de câţiva ani, ne vom putea da seama dacă progresiv avansăm spre distrugerea pădurilor noastre sau acumulăm rezerve.

Schiţa dela cap. H. al speciilor forestiere, nu implică o situaţie numerică, ci una nominală; aci se vor trece pe judeţe sau regiuni, numele tuturor speciilor lemnoase ce cresc în acele ţinuturi cu denumirea lor ştiinţifică şi altitudinile absolute la cari se găsesc spontan.

In felul acesta Statistica va contribui şi la desăvârşirea unei Geografii botanice forestiere, cari în prezent ne lipseşte.

Trebuiesc în deosebi remarcate speciile exotice, precum şi cele indigene, al căror produs formează obiect de export.

In viitor, desigur, va trebui realizat şi creditul forestier şi în legătură cu el posibilitatea de a asigura masivele păduroase existente, ori creditul, fiind în funcţie de siguranţa capitalului de producţie şi a celui învestit, nu se va înfăptui fără o statistică detaliată a pagubelor forestiere, care să ne arate riscurile capitalului angajat în întreprinderea respectivă. In acest scop propunem o evidenţă specială a pagubelor forestiere, clasificându-le în patru pagube.

1) Delictele omeneşti, 2) pagube cauzate de foc, 3) de insecte sau cryptogame şi 4) agenţi atmosferici (vânt, zăpadă, chiciură, etc.).

In sfârşit mai este nevoie să privim şi balanţa comercială a lemnului românesc, adică ce cantitate se importă şi cât se exportă în fiecare an din ţara noastră. Singurul domeniu unde avem cifre de încredere, fiindcă Direcţiunea Vămilor şi Statisticei din Ministerul de Finanţe ţine registre speciale, potrivit legii vamale, de mişcarea lemnului în afară de graniţele Ţării. Dar aici ne lovim de alte greutăţi. Statisticele existente amestecă la capitolul produselor lemnoase şi mărfuri de altă origine decât cea forestieră ca, altoi de viţă, împletituri din papură, trestie şi paie, mături, rogojini, produse de pipirig, etc., (pasta mecanică de lemn întrebuinţată în industria hârtiei se trece în altă parte).

In situaţia întocmită am încercat a face o clasificare mai amănunţită a produselor lemnoase, dar ea rămâne iluzorie din punct de vedere al comparaţiei cu străinătatea, întrucât fiecare ţară îşi clasifică produsele după alte criterii. O convenţie internaţională se impune.

Statistica este o ştiinţă în continuă desvoltare, între ea şi politica forestieră există o legătură strânsă, ele mergând mână în mână una cu alta; prima arătând politicii măsurile de îndreptare ce se impun în economia forestieră, în schimb politica pune statisticii probleme noui ce trebuie să le lămurească pentru bunul mers al gospodăriei respective. De aceea, nu se poate elabora un program definitiv după care să se întocmească o statistică forestieră desăvârşită. Aceasta întotdeauna va depinde de împrejurările prin cari trece viaţa noastră economică forestieră.

Dacă statistica publicată în anul 1922 desleagă toate problemele ce i le punea pe atunci politica forestieră, astăzi aceasta din urmă mărindu-şi sfera de preocupări, datorită nouilor schimbări economice, vechea statistică nu poate să ne lămurească asupra problemelor curente ce i se pun politicii.

După cum se vede o statistică forestieră serioasă, trebuie să lămurească un număr destul de important de chestiuni.

A răspunde deodată la toate problemele propuse este prea greu şi complicat şi ar însemna ca în lumina cifrelor prezentate să nu se oglindească întreaga noastră viaţă economică forestieră.

In urmărirea acestui scop, materialul statistic trebuieşte adunat, centralizat şi coordonat treptat. A grăbi lucrările întreprinse înseamnă să cădem în greşelile trecutului, pricinuite desigur din cauze ce nu se pot atribui decât împrejurărilor grele în care a funcţionat pe atunci nu numai Serviciul nostru statistic, dar şi toate celelalte instituţii similare de la noi.

Vasile Sabău
Inginer Silvic

DEZIDERATE

Infăţişez colegilor, pe această cale, sub formă de deziderate, câteva chestiuni ce trebuesc soluţionate pentru a despovăra ocoalele de unele sarcini ce întrec puterile omului.

1) Să se facă imediat hotărnicia pădurilor cu suprafeţe mari, şi cu planuri vechi cari au astăzi hotarele toate încălcate de săteni, cu decenii în urmă. Hotărnicia la asemenea păduri, se înţelege că nu se poate face de şefii de ocoale, căci astfel ei n'ar mai avea timp pentru restul lucrărilor cu caracter imediat.

Şi pentrucă sunt încălcări vechi şi hotare sdrenţuite — pentru a se avea forme cât mai regulate la perimetre, linii drepte şi lungi — propun ca pe lângă hotărnicie, să se exproprieze în favoarea deţinătorului colţurile de pădure (solul) şi terenul cotropit, cu preţuri de expropriere, fapt ce nu ar mai da prilej la lung şir de procese.

2) De ocoale, să se facă inspecţiuni la cantoane; acolo unde şeful de ocol are indicii că pădurarul este neglijent sau de rea voinţă, sau în jurul cantoanelor unde sunt sate cu săteni nărăviţi. Aşa cum prevede art. 27 al. 17 şi 18 este o imposibilitate pentru ocoale şi să explicăm dece.

In medie fiecare ocol are douăzeci şi cinci cantoane (25) ca să se facă o inspecţie sumară, la fiecare canton trebue 3 zile. La 25 cantoane, 75 zile (se socoteşte aci şi timpul pierdut cu deplasarea). De 2 ori pe an, înseamnă 150 zile. Inspecţii inopinate se pot face odată pe an la fiecare canton, câte o zi numai, 25 zile, total 175 zile. Făcându-se şi inspecţiuni la pădurile particulare în exploatare acestea mai necesită cel puţin 50 zile — total general 225 zile — se vede clar că este o anomalie ce se cere.

3) Să se facă modificări art. 28 al. 12 şi 13 R. S. S. E.

4) Să se dea în competinţa ocoalelor numirea şi darea afară din serviciu cel puţin a pădurarilor şi aceasta pentru sporirea respectului şi prestigiului ce trebue să-l aibă inginerul în lumea înconjurătoare.

5) Veniturile ocolului să se încaseze de casieri numiţi de ocoale. Ca să ai, aşa cum se cere astăzi, borderouri întocmite după recipise, înseamnă o imposibilitate căci în adevăr :

a) sunt multe percepţii în ocol şi multe aparţin de judeţ, şi e greu să aduni recipisele toate de la percepţii la o dată voită.

b) vărsările la administraţii se fac la diverse date iar recipisele percepţiile le obţin asemenea la diverse date, aşa că ele deşi sunt cerute stăruitor să ne fie trimise la o dată voită, vin târziu, după săptămâni şi luni, iar altele de loc.

c) sunt recipise ce înglobează veniturile a 2 luni, aşa că-i greu să stabileşti ce aparţine unei luni şi ce aparţine alteia.

d) sunt multe percepţii ce încasează veniturile a două ocoale, iar recipisele le trimit la un ocol, celălalt deşi aşteaptă, i se răspunde că percepţia nu mai are recipisa.

e) Vărsămintele prin recipise se fac fără specificarea produselor principale, secundare, accesorii, delicte, etc., etc., aşa că valoarea unei recipise nu se cunoaşte şi nu se poate destrăma pe natură de produse.

f) Colegii să hotărască sporirea de personal la cancelarie, simplificarea lucrărilor de biurou, dotarea ocoalelor cu cai buni şi trăsură pentru ca serviciul să corespundă realităţii, să fie complect şi conştiincios executat, iar valoarea şefului de ocol cu toate mijloacele la îndemână, să i se poată cunoaşte mai de vreme şi să poată fi şi le la înălţimea titlului lui.

Aşa cum este el astăzi, împovărat de lucrări şi fără mijloace de a le efectua conştincios, înseamnă pe lângă un sdruncin moral şi o imposibilitate ca serviciul să fie făcut în condiţiuni satisfăcătoare. Sunt agronomi, şefi de alte instituţii, etc., cari deşi cu mai puţine drepturi şi cultură sunt aşezaţi în condiţiuni de a lucra, mult mai superioare şefului ocolului.

g) Şeful de ocol să poată să se îngrijească de construcţia ocolului, şi cu uscături ce poate da lucrătorilor, pe bază de devize şi procese verbale, ce să le înfăţişeze la cerere controlorilor, poate face toate îmbunătăţirile necesare.

In acest caz desăvârşeşte şi ocolul; că poate face mult pentru

Stat când are mână liberă să lucreze; iar prestigiul lui în localitate sporeşte.

h) Fiindcă majoritatea colegilor au fost mai întâi şefi de ocoale, unii de curând plecaţi de la ocol, cred că ceiace spun eu aci, se cunoaşte prea bine şi rămâne ca totul să se hotărască de conducători având următoarele criterii :

a) Sporirea muncii conştiincioase şi valoroase a şefului de ocol.

b) Sporirea prestigiului lui.

c) Sporirea remuneraţiei.

Mih. M. Matescu
şeful ocolului Răchitoasa

VÂNATUL IN PĂDURILE STATULUI

Art. 3 din proiectul legii Casei Autonome a pădurilor Statului dispune: «C. A. P. S. ia în administrare întreg patrimoniul pădurilor» şi-şi propune «să cultive şi să ocrotească vânatul din păduri».

Prin dispoziţiunea aceasta, în genere, nu se schimbă situaţia creată de legea pentru protecţia vânatului, din anul 1921 şi 1923.

Totuşi — considerând faptul că, Corpul silvic este singurul Corp, care are cunoştinţele speciale în materie de vânătoare şi care datorită ocupaţiunii sale are menirea logică, de a conduce, administra şi controla gospodăria vânătoarei în pădurile administrate de el — în ce priveşte aplicarea legii de vânătoare şi în ce priveşte modul de executare a diferitelor dispoziţiuni la pădurile Statului, în interesul unei gospodării raţionale de vânătoare, credem necesar a se stabili în regulamentul de aplicare a legii «C. A. P. S.» următoarele:

In general: 1. Aplicarea legii de vânătoare la pădurile Statului se va face de comun acord de serviciul de vânătoare şi de C. A. P. S. prin personalul său silvic.

2. In baza art. 103 al legii de vânătoare, directorii generali ai C. A. P. S. şi acel al Direcţiunii Regimului Silvic, vor face parte de drept din Consiliul permanent de vânătoare.

3. Atribuţiunile inspectorilor de vânătoare trec, în ce priveşte pădurile Statului, în competinţa personalului C. A. P. S.

In special: 1. Arendarea dreptului de vânat pe proprietăţile Statului se va face în conformitate cu art. 100 din legea de vânătoare.

Condiţiunile de licitare şi de contract se vor fixa de C. A. P. S. în înţelegere cu serviciul vânătoarii.

Aprobarea licitaţiunii sau arendării se va face în urma avizului ocolului silvic respectiv de «C. A P. S.» sau de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, după competinţă.

2. Domnul şef de ocol respectiv ajutat de personalul de pază are datoria a controla şi supraveghea, dacă arendaşul în exercitarea dreptului de vânat se conformă sau nu condiţiunilor stabilite prin lege, regulament, ordine sau contracte.

Măsurile necesare în caz de neconformare se vor lua în urma avizului domnului şef de ocol.

3. Orice încunoştiinţări sau notificări făcute de Minister sau orice constatări ale călcării contractului, legii, etc. vor fi făcute prin agenţii silvici.

4. Aranjamentele de vânătoare (cărări şi case de vânătoare, etc.), apoi instalaţiunile pentru hrănirea şi ocrotirea vânatului (sărături şi ţarcuri pentru nutreţ, etc.) se pot înfiinţa de arendaşii dreptului de vânat numai în înţelegere cu domnul şef de ocol respectiv.

5. Distrugerea răpitoarelor (prin curse sau otrăvire) se va face numai după încunoştiinţarea domnului şef de ocol respectiv şi după conformarea dispoziţiunilor luate de Ministru.

6. Arendaşul este obligat a prezenta lista personalului ce voieşte a angaja la supravegherea şi paza vânatului ocolului silvic respectiv, spre ştiinţă şi spre a primi aprobarea lui.

7. In interesul cultivării şi ocrotirii raţionale a vânatului, ocolul silvic va ţine o evidenţă asupra stocului vânatului şi asupra vânatului împuşcat în fiecare an.

Otto Witting
Inginer subinspector silvic

La 44-ème Assemblée Générale

de la Société «Progresul Silvic»

8—12 Mai

La nouvelle loi pour l'administration des forêts, qui a été promulguée vers la fin du mois d'Avril, a occasioné à l'Assemblée Générale de la Société «Progresul Silvic» d'amples discutions. Celles-ci avaient comme but de préciser les principes d'organisation, des administrations crées par la nouvelle loi:

«La Caisse autonome des forêts de l'Etat (C. A. P. S.)» et

«La Direction du Régime forestier»).

Le matériel fourni par ces amples débats et par les rapports presentés, devait servir comme point de départ à la redaction du règlement d'application de la loi.

La première séance inaugurée par le ministre de l'agriculture a été du reste occupée par le Conseil d'Administration de la Société qui a fait l'exposé de son activité, pendant l'année 1929.

Le deuxième et le trosième jour, ont été discutés les rapports et les comptes-rendus présentés.

1. «L'Organisation administrative de la loi de C. A. P. S.». Vaste question qui a été étudiée par:

M. *G. P. Antonescu* (L'Organisation d'un Arondissement forestier).

M. *V. N. Priboianu* (L'Organisation administrative de la C. A. P. S.— Direction Centrale.—Direction Régionale.—Arondissement).

M. *Al. Butoi* (L'Organisation d'un Arrondissement forestier).

M. *A. Tcaciuc* ‹L'Organisation administrative de la C. A. P. S.›.

M. *C. Emanoil* ‹L'Organisation de la Dir. Régionale et d'un Arrondissement.

Les débats ont été soutenus par MM.: A. Eliescu, Prof. N. G. Popovici, Prof. P. Antonescu, C. P. Georgescu, Prof. D=r. M. Drăcea.

2. «La technique et l'organisation de l'aménagement des forêts de l'Etat et des forêts particuliers».

Les rapports concernant cette question, ont été présentés par:

M. *S. Rodoteatu* ‹La technique et l'organisation de l'aménagement des forêts de l'Etat›.

M. *Prof. P. Antonescu* ‹La technique et l'organisation de l'aménagement des forêts et les normes du fonctionnement d'un office d'aménagement›.

Aux discutions ont pris la parole M. M: C. P. Georgescu, Prof. P. Antonescu, Prof. N. G. Popovici, Prof. V. N. Stinghe, P. Ottin, M. Petcuţ, Coman Marinescu et le Prof. M. Drăcea.

3. «Le problème de la salarisation du personnel forestier» qui a été étudie par:

M. Valeriu Dinu ‹La salarisation des ingenieurs forestiers›.

M. Cesar Gr. Cristea ‹Opinions et suggestions pour le Statut du personnel forestier›.

M. *G. Cinta* ‹Dans la question de la salarisation›.

M. *I. Zeicu* ‹La salarisation du personnel inférieur›.

A l'élucidation de cette question ont contribué M. M: Prof. N. G. Popovici, C. P. Georgescu, M. P. Florescu, M. Burculeţ, Andrei Ionescu, Al. Ivăncianu, D. Grozescu, Prof. P. Antonescu, Al. Bosoancă, A. Tcaciuc, Prof. M. Drăcea.

4. «Normes de comptabilité de la Caisse Autonome des forêts de l'Etat»'.

Ont présenté des rapports M. M:

M. *N. Arghir* ‹Normes de comptabilité dans l'organisation administrative de la C. A. P. S›.

M. *I. S. Ionescu* ‹Normes de comptabilité—en argent et en materiel—›.

M. *Piso=Pascu=Bunea* ‹La comptabilité de la C. A. P. S›.

5. «La technique et l'organisation de l'amélioration des terrains degradés».

Ont présenté des rapports M. M: *D. Grozescu* et *V. Precup.*

6 «La question des tarifs pour la vente des produits forestiers» laquelle a été étudiée par *M. Andrei Ionescu* ‹La politique des tarifs de prix›.

Tous ces rapports ont été publiés dans le texte roumain qui précède.

En dehors des questions, qui ont été débattues dans les séances de l'Assemblée Générale, ont été présentés aussi des très intéressants compte=rendus qu'on trouvera publiés à la fin des débats.

M. *A. Atanasescu* ‹Observations relatives aux exploitations rationnelles des forêts›.

M. *N. Caragea* ⟨La valorification des forêts de l'État par rapport à la nouvelle loi⟩.

M. *Gh. Domusci,* M. *C. Ceauşu* ⟨Coup d'oeil général sur le problème de levée des plan des forêts de l'État⟩.

M. *Prof. P. A. Grunau* ⟨L'Organisation du service statistique⟩.

M. *D. A. Sburlan* ⟨Normes pour établir l'inventaire du patrimoine de la C. A. P. S.⟩.

M. *V. Sabău* ⟨Contributions à la rédaction de la statistique forestière⟩.

M. *M. Mateescu* ⟨Desidératums⟩.

M. *O. Witting* ⟨La chasse dans les forêts de l'État⟩.

A la fin des discutions, on a acclamé une motion, dans laquelle se trouvent résumés les principes que les participants aux débats considèrent nécessaires à réaliser pour le succès de l'application de la nouvelle loi.

Die 44-ste Generalversammlung des

Vereines der Forstingenieure «Progresul Silvic»

Das neue, gegen Ende des Monats April promulgierte Forstverwaltungsgesetz, gab der Generalversammlung des Vereines «Progresul Silvic» vom 8.—12. Mai d. J. Anlass zu reichhaltigen Auseinandersetzungen.

Das Objekt dieser Verhandlungen war die Organisation der beiden neuegeschaffenen Verwaltungsorgane:

«Der autonomen Statsforstkasse ⟨Casa autonomă a pădurilor Statului⟩ abgekürzt: C. A. P. S.» und

«Der Direktion der Forstpolizei ⟨forstliches «Regime»⟩. Das Gutachten des Vereines sollte die meisten Punkte berühren, welche bei der Aufstellung des Reglements in Betracht gezogen werden sollten, um so die Aufgabe des Gesetzgebers durch die Ratschläge der Fachmänner zu erleichtern.

An der Festitzung nahm auch der Minister für Ackerbau und Domänen teil.

Der Verwaltungsausschus des Vereines zeigte die Tätigkeit des Vereines, das zukünftige Programm und das Buget. Dann wurde der neue Präsident, in der Person C. P. Georgescu, und sieben Ratsmitglieder gewählt.

Hierauf folgte die Vorlesung und Verhandlung der verschiedenen Berichte und zwar:

1. «Verwaltungtechnische Organisation der C. A. P. S.»

Es wurden folgende Referate vorgelegt:

G. P. Antonescu ⟨Organisation eines Forstbezirkes der C. A. P. S.⟩.

V. N. Priboianu ⟨Verwaltungstechnische Organisation der C. A. P. S. — Zentraldienst — Regionaldirektion — Bezirk⟩.

Al. Butoi ⟨Organisation eines Forstbezirkes⟩.

A. Tcaciuc ⟨Verwaltungstechnische Organisation des C. A. P. S.⟩

C. Emanoil ⟨Organisation der Regionaldirektion und des Bezirkes⟩.

An den folgenden lebhaften Verhandlungen beteiligten sich: A. Eliescu, Prof. N. G. Popovici, Prof. P. Antonescu, C. P. Georgescu und Prof. Dr. M. Drăcea.

2. «Die Technik und Organisation der Einrichtung der Staats- und Privatforste».

Referate legten vor:

S. Rodoteatu ‹Die Technik und Organisation der Einrichtung der Staatsforste›.

Prof. P. Antonescu ‹Die Technik und Organisation der Einrichtung der Staats- und Privatforste und Normen zur Tätigkeit des Forsteinrichtungsdienstes›.

Die Verhandlungen wurden von folgenden Mitgliedern geführt: C. P. Georgescu, Prof. P. Antonescu, Prof. N. G. Popovici, Prof. V. N. Stinghe, P. Ottin, M. Petcuţ, Coman Marinescu, Prof. M. Drăcea.

3. «Die Besoldung des Forstpersonales» Es referierten:

Valeriu Dinu ‹Besoldung der Forstingenieure›.

Cezar Cristea ‹Meinungen und Ratschläge für die zukünftige Organisation des Personals›.

G. Cinta ‹In Sache der Honorierung›.

I. Zeicu ‹Entlöhnung des Schutzpersonals›.

An den anregenden Auseinandersetzungen in dieser Angelegenheit beteiligten sich: Prof. N. G. Popovici, C. P. Georgescu, M. P. Florescu, M. Burculeţ, Andrei Ionescu, Al. Ivăncianu, D. Grozescu, Prof. P. Antonescu, Al. Bosoancă, A. Tcaciuc, Dr. M. Drăcea.

4. «Normen der Buchhaltung der autonomen Forstkasse».

Referenten: *N. Arghir* ‹Normen der Buchhaltung in der C. A. P. S.

I. S. Ionescu ‹Material- und Geldverbuchung in der C. A. P. S.›.

Piso-Pascu-Bunea ‹Buchhaltung in der C. A. P. S.›.

5. «Technik und Organisation der Wildbachverbaung und Ödlandaufforstung».

Referenten: *D. Grozescu* und *V. Precup.*

6. «Forstproduktentarifproblem».

Referent: *Andrei Ionescu* ‹Politik der Preistarife›.

Die Besprechung obiger sechs Punkte erfüllte die drei Verhandlungstage, so dass die weiteren vorgesehenen Probleme nicht besprochen werden konnten.

Die über diese Probleme vorgelegten Referate sind in diesem Heft unserer Zeitschrift veröffentlicht.

1. *A. Atanasescu* ‹Beiträge zur rationelen Forstbenützung›.

2. *N. Caragea* ‹Verwertung der Staatswälder im Rahmen des neuen Gesetzes›.

3. *Gh. Domusci — C. Ceauşu* ‹Allgemeines über das Problem der Vermessung der Staatswälder›.

4. *Prof. P. Grunau* ‹Organisation der Forststatistik›.

5. *D. A. Sburlan* ‹Normen für die Inventarierungen des Vermögens der C. A. P. S›.

6. *V. Sabău* ‹Beiträge zur Aufstellung der Forststatistik›.

7. *M. Mateescu* ‹Vorschläge›.

8. *O. Witting* ‹Die Jagd in den Staatswäldern›.

Am Schlusse der Verhandlungen, wurde eine Motion abgefasst in der die Ziele dargelegt sind, welche die rumänische Forstwirtschaft der Meinung der Fachmänner nach, zu verfolgen hat.

CRONICA

In istoria silviculturii româneşti, privită ca element important în viaţa economică a României, luna Mai 1390 marchează un nou capitol, deschide noui orizonturi.

Drumurile pe cari legea domnului Ministru I. Mihalache le trasează administraţiei şi valorificării pădurilor impun, alături de vechile principii de cultură, preocupări intense de natură strict economică.

Această încadrare a domeniului nostru, în realităţile vieţii active, va genera o luptă continuă, zi de zi, între principii şi realităţi, pentru stabilirea şi menţinerea acelui echilibru care să justifice rosturile, în parte încă teoretice, ale pădurii.

E o trecere dela abstract la concret, care va da ocazie tuturor forţelor quasi-anonime de până acum, să se valorifice şi să justifice astfel o apreciere închisă prea îndelung în cercul strâmt al specialităţii noastre.

Izolarea, ucigătoare de energii active, va face loc entuziasmului creator care nu se putea sacrifica numai aristocratelor preocupări de pură cultură.

Dintr'un punct de vedere social, noua îndrumare menţine un contact strâns între Corpul altă dată izolat şi restul factorilor economici, ea redă astfel societăţii elementele pe cari preocupările lor le ţineau în umbra planului al doilea.

Aceasta este, după părerea noastră, cea mai însemnată victorie pe care inginerii silvici o puteau spera.

Orizonturile dorite ani dearândul sunt azi în faţa noastră. Nu ne rămâne decât să le fixăm prin fapte, cari să închege astfel, în ansamblul economiei naţionale, hotarele reale ale domeniului nostru.

•

Instalarea conducătorilor celor două administraţii creiate prin noua lege, a prilejuit Corpului silvic o sărbătoare impresionantă prin contrastul dintre importanţa ei covârşitoare şi simplitatea în care s'a desfăşurat.

In sala de festivităţi a societăţii «Progresul Silvic», în prezenţa întregului personal technic şi administrativ al fostei Casa Pădurilor, d-l Consilier Silvic Ministerial, C. P. Georgescu, a prezentat pe nouii conducători.

Cuvântul de recomandare oficială, rostit de acel care a trăit mai mult decât oricare altul tristeţile şi puţinele bucurii ale noastre, a avut accente de adâncă sinceritate ce contopeau vârstele şi nivelau asperităţile.

Din discursul domniei-sale am desprins nu numai durerile şi învăţămintele trecutului, ci şi perspectivele viitorului.

In vorbirea liniştită, cu obsedante accente moldoveneşti, a Consilierului Ministerial, ne-am regăsit fiecare, pe rând, cu tot ce am sperat şi disperat pe vremuri.

Să reţinem dintre promisiuni, doar pe aceia a unei echităţi şi «eleganţe» de cari timpurile trecute ne-au lipsit?

E poate prea mult pentru cei cari au deja experienţa vieţii şi prea puţin pentru tinerii animaţi încă de o frântură de ideal.

•

D-l profesor d-r M. Drăcea, Directorul general al C. A. P. S. răspunzând, a mulţumit pentru încrederea pe care d-l Ministru i-a arătat-o, promiţând din partea colaboratorilor săi tot concursul pentru ca bunele intenţii puse la baza nouei organizaţii să dea roadele dorite.

Adresându-se apoi personalului, ne-am aşteptat să auzim—aşa cum uzanţele de până acum o cereau—acel faimos discurs program, care dela războiu încoace se repetă prea des şi prea fără efect în administraţiile statului.

Surpriză! In loc de expunerea unui program, o profesie de credinţă.

Incă odată vorbea profesorul!

De astă dată, însă, în calea îndrumătorului atâtor generaţii apărea ameninţătoare, ca o sabie a lui Damocles, «responsabilitatea».

«Orice s'ar întâmpla cu pădurile acestei ţări, în ultima analiză, noi suntem răspunzători, noi pe cari împrejurările vieţii ne-au legat de această meserie».

Nu responsabilitatea, corolar teoretic, pe care am cunoscut-o cu toţii din teorile catedrei, ci o altă, materializată de astă dată în haina oficialităţii care nu vede decât rezultatul preocupărilor, restul rămânând pe planul al doilea.

Am avut un moment viziunea unei mâini imense, deschise deasupra noastră gata a ne sdrobi atunci când s'ar strânge.

«In prezent sau în viitor noi rămânem totdeauna răspunzători».

Apelurile repetate, ale Directorului general, la tineretul care reprezintă «numărul şi puterea», au lăsat să se întrevadă principiile noui mult aşteptate de Corpul silvic.

•

A vorbit apoi d-l Horia Lazăr, Directorul Regimului silvic.

A fost, desigur, singurul dintre oficiali pus de împrejurări într'o situaţie dificilă: pleca.

Şi plecările sunt totdeauna triste! Mulţumirile domniei sale pentru încrederea Ministrului şi cuvintele de despărţire adresate foştilor colegi, aveau în ele o umbră de explicabile regrete.

Deşi, în fond, barierile dintre C. A. P. S. şi Regimul silvic sunt de natură pur administrativă, totuşi ascultând cuvintele d-lui Horia Lazăr, am simţit cum se frânge în suflet acea unitate perfectă de simţăminte, interese şi preocupări, pe care ani de a rândul a cimentat-o viaţă comună.

Nu dorim decât ca aceste temeri sentimentale să rămână unica amintire a fiorului despărţirii de atunci.

Unitatea, care constitue mândria Corpului silvic, să rămână cel puţin aceiaşi de până acum.

* * *

Un eveniment de o deosebită importanţă pentru noi, petrecut în primele zile ale lunii acesteia, este, fără îndoială, apariţia hărţii forestiere a României alcătuită de colegul nostru d-r D. A. Sburlan în colaborare cu I. G. Tănăsache, inginer hotarnic cartograf.

Cunoscător al nevoilor noastre, harnicul colaborator al «Revistei Pădurilor», nesubvenţionat de nimeni şi nesusţinut decât de entuziasmul său pentru ideia şi fapta silvică, a migălit, din frânturile de date existente, prima hartă în acest gen din România.

Dacă ar fi să menţionăm numai opinia unui distins profesor din Viena, în ceeace priveşte această lucrare a d-lui Sburlan, am putea să considerăm omagiul nostru încheiat, semnând doar sub cuvintele de admiraţie ale acestuia.

Este însă altceva ce ne preocupă acum.

Harta a fost expusă la Adunarea generală a societăţii noastre. Nu ştim cine a întârziat un minut s'o privească, ne amintim doar cifra (sub zece) a celor cari au găsit că nu pot pleca din Bucureşti fără ea.

Şi totuşi lucrarea e foarte interesantă, pentru cunoscător ca şi pentru profan'

Dacă primul poate descoperi pe alocuri cazuri speciale, cari într'o lucrare de ansamblu scapă totdeauna, el va aduce astfel o contribuţie de detaliu, pe scheletul fixat de d-l D. A. Sburlan, la harta precisă şi amănunţită care trebueşte pădurilor României.

Valoarea hărţii d-lui D. A. Sburlan rezidă, după mine, tocmai în faptul că suscită curiozitatea de a verifica limitele pe cari el le-a fixat categoriilor de esenţe. Această curiozitate doresc să sfârşească printr'o contribuţie la harta mai perfectă care va veni (după epuizarea acesteia) cât de curând.

Pentru profani e o indicaţie de cum sunt şi unde sunt pădurile, popularizând în acelaş timp şi noţiunile de: specii răşinoase, fag, stejar şi alte foioase, indicând în linii mari şi aria de vegetaţie a acestora.

Ea umple un gol mare şi de mult simţit în sărăcăcioasa noastră cartografie forestieră.

Apărută în timpul comercializărilor, când un oarecare inginer silvic din străinătate se oferea să facă pentru $1^1/_2$ milion o simplă hartă a industriei forestiere, se vinde pe un preţ derizoriu, care nu se ştie încă dacă va acoperi cheltuelile tipăritului, autorul mulţumindu-se cu gândul că a făcut ceva pentru meseria de care s'a dovedit deja strâns legat sufleteşte.

* * *

Veşti despre serbarea sădirii arborilor ne vin mereu.

Ne bucură osârdia camarazilor noştri şi entuziasmul mereu crescând cu care populaţia primeşte această ideie.

Scrisoarea pe care am primit-o din partea personalului Ocolului silvic Zlatna, ne dovedeşte nu numai succesul ideii, ci şi admirabila înţelegere cu care colegii şi colaboratorii noştri, sădesc alături de un firav puet iubirea de arbore şi respectul muncii.

De astă dată menţionăm succesul serbării din comuna Cricău judeţul Alba, organizată de către personalul mediu şi inferior al ocolului silvic Zlatna în ziua de 10 Maiu curent.

⁂

La Iaşi, serbarea sădirii «Stejarilor Unirii» a prilejuit colegului nostru Cezar Gr. Cristea o foarte bună ocazie de a continua neobosita sa activitate pe tărâmul propagandei silvice. Ideia regenerării neamului, prin legarea lui de glie şi reînvierea bunelor tradiţii, expusă cu entuziasmul cald şi convingător al colegului Cristea, a însufleţit mulţimea câştigând-o definitiv idealurilor silvice.

Din noianul preocupărilor noastre, mult depărtate de posibilitatea unei astfel de activităţi, urăm colegului purtător de cuvânt spor şi izbândă.

Imbărbătarea noastră să-i fie dătătoare de noui energii şi deplină încredere în sine.

Valeriu Dinu

Miercuri 14 Mai a. c. în amfiteatrul E al Şcoalei Politechnice, în prezenţa unui auditor compus din Directorul şcoalei d-l Vasilescu-Karpen, profesori, personalul Legaţiunei Olandeze şi numeroşi elevi, a conferenţiat d-l D-r inginer W. von Konijnenburg, şeful serviciului drenajelor Regatului Olandez, despre «Economia agrară a Olandei din punct de vedere al amelioraţiunilor agricole».

In introducere conferenţiarul face o serie de consideraţiuni în legătură cu spiritul de ostilitate al poporului Olandez faţă de Psihologie şi Filozofie în general, el fiind pur realist.

In această ţară agricultura şi piscicultura sunt marele izvoare de avuţii naţionale. Densitatea mare a populaţiei şi lipsa de pământ au contribuit la valorificarea terenurilor inproductive prin irigaţiuni şi drenaje (3/4 din suprafaţa acestei ţări este brăzdată de rigolele de irigaţie).

Din lucrările mari se citează desecarea lacului Haarlem prin procedee mecanice (pompe centrifuge). In acest scop, Olanda dispune de patru mari fabrici de asemeni instalaţiuni mecanice care-şi dispută întâetatea printre sistemele cu randament mare.

Administraţiunea serviciului îmbunătăţirilor funciare are în capul scării erarhice Coroana, lăsând într'un plan lateral, auxiliar, competinţa şi iniţiativa Ministerului de Lucrări Publice.

Din acest motiv administraţia suferă mult. Subordonarea serviciului Ministerului de Lucrări Publice ar fi de dorit, dar dacă până în prezent nu s'a făcut, vina este a poporului Olandez care e foarte regalist şi foarte puţin pisholog şi realist politic.

I. Popescu-Zeletin

RECENZII

Prof. ing. **Vojtěch Kaisler.**

Zajištování dna při úpravách a zahrážkách bystřin.

Fixarea bazelor amenajerii şi corecţiunii torenţilor prin baraje.

(In limba cehă cu rezumate în franţuzeşte şi nemţeşte).

Activitatea erosivă a apelor este condiţionată de panta terenului pe care acestea curg, antrenând cu ele materialele întâlnite în cale, de sinuositatea cursului, calităţile rocei mume, etc.

Interdependenţa acestor factori naşte între aceştia raporturi, diferite dela caz la caz la caz, pe cari autorul studiului de care ne ocupăm cearcă să le precizeze.

Din observaţiile sale rezultă, că în cazul unei pante repezi eroziunea se manifestă intens dealungul secţiunii de pantă mare, formând scobituri sub locul dejecţiunii pietruite a barajului. Acest efect nu poate fi atenuat decât prin micşorarea convenabilă a pantei prin trepte cari să fie interpolate barajelor.

Distanţa pe care se face transportul materialelor de mari dimensiuni modifică acest efect într'o măsură însemnată.

Transportul de materiale mari, fiind intens, aduce drept consecinţă ridicarea fundului sub baraj.

După astfel de constatări teoretice, cari nu aduc nimic deosebit în ceiace ştiam până acum, d-l V. Kaisler se ocupă de technica corecţiunii torenţilor.

Aici apar iarăşi observaţii practice din cari ar urma să se tragă anume concluzii generale. Aşa de ex.: pragurile joase (0,3 m) destinate a consolida fundul, nu produc efecte bune decât atunci când panta lor totală nu întrece 10—15 ‰ şi când aranjamentul lor asigură o pantă intermediară mică (1 ‰), adâncimea albiei fiind maximum 1—1,5 m.

Dacă panta totală a albiei întrece 2%, e recomandabilă întreruperea ei prin praguri mai înalte.

Efectul eroziv şi sedimentar al sinuozităţii cursului corecţiunilor nu poate fi restrâns prin lucrări transversale (afară de barajele înalte) chiar la torenţii cu fundul constituit din materiale dure, blocuri mari,

Sinuozitatea anulează în parte efectul eroziv al apei, ea produce pe malul convex aluviuni în amonte şi în aval faţă de prag.

Pe malul concav, efectul erosiv nu face decât să mărească sinuozitatea cursului.

In ceiace priveşte, în special, aceste din urmă constatări, autorul propune să se facă încercări de către laboratoarele hidraulice. S'ar putea stabili astfel rezultatele ce produc în corecţiune diversele combinaţii de praguri şi trepte faţă de cantităţi variabile de material transportate.

V. Dinu

T. Ivantscheff, inspector general silvic.

Contribuție la cunoașterea coeficienților de formă ai celor mai însemnate specii lemnoase ale noastre: molidul, pinul, fagul și stejarul.

(Text în limba bulgară cu un rezumat în limba germană. Sofia 1929).

Cele mai răspândite specii lemnoase în pădurile Bulgariei sunt, dintre rășinoase molifiul și pinul, iar dintre foioase fagul și stejarul. Aceste specii formează întinse arborete pure, cu regenerare naturală.

Arboretele de rășinoase se găsesc pe lanțul munților înalți din Vestul și Sud-Vestul Bulgariei.

Un secol mai înainte aceste păduri au fost supuse unor puternice exploatațiuni, iar mai târziu o parte dintre ele au fost incendiate, creindu-se livezi de pășunat.

Fiindcă speciile amintite, în această stațiune erau în optimul lor de vegetație, în jurul arboretelor rămase s'au instalat pe cale naturală alte grupe de arborete, astfel că suprafețele incendiate mai înainte, astăzi au aspect de păduri, însă cu multe goluri și luminișuri.

In continuare găsim tablouri comparative între coeficienții de formă ai fiecăreia dintre speciile din Bulgaria enumerate mai sus și tabelele respective ale lui Baur, Kunze, Turski și Baron Krüdener, stabilind diferențele. Pentru determinarea coeficienților de formă, s'a servit de rezultatul măsurătorilor făcute cu ocazia întocmirii amenajamentelor, S'au folosit pentru molift 1396 arbori, pentru pin 971, pentru fag 866 și pentru stejar 800 arbori, în total 4113 arbori.

T. Ivantschew, docent la Universitatea din Sofia.

Contribuție la studiul prețului pieței lemnului.

(64 pagini în limba bulgară, cu un rezumat în limba germană. Sofia 1929).

In prima parte a studiului, expune cauzele care în mod general influențează valoarea produsului lemnos, ca rezultat al conlucrării următorilor factori: producțiunea, distribuția și consumația, după care urmează cererea și oferta, ce hotărăște în cea mai mare măsură prețul.

Felul transportului diferitelor categorii de material, dela pădure la piața de desfacere, determină valoarea de schimb a lemnului.

In partea ultimă, autorul studiază mișcarea prețului pieței cherestelei și a lemnului de construcție în Bulgaria, (orașele Sofia, Plovdiw, Warna, Rustchuk) în perioada 1900—1927. Creșterea în scumpete a lemnului, se poate socoti în mediu 3 %. In perioada 1900—1912, creșterea în scumpete a fost: 5.51 % pentru cherestea, 5,51 % pentru grinzi (lemn de construcții), 6,21 % pentru lemne de foc. Această perioadă corespunde cu începutul gospodăriei forestiere intensive în Bulgaria și ridicarea economică a gospodăriilor țărănești. In perioada 1912—1927 (răsboiul mondial), din cauza stagnării vieții comerciale și de stat, creșterea în scumpete a lemnului s'a manifestat astfel: cherestea 0,39%, grinzi 0.69 %, lemn de foc 1,03 %.

V. Lazăr

Der adsorbierende Bodenkomplex und die adsorbierten Bodenkationen als Grundlage der genetischen Bodenklassifikation, von **K. K. Gedroiz**, Leningrad.

Complexul adsorptiv[1] *al solului și cationii adsorbiți, ca bază în clasifi-*

---

[1] Cuvântul adsorptiv întrebuințat aci, exprimă proprietatea complexului de a adsorbi (de a fixa la suprafața particulelor sale) o substanță oarecare.

cația genetică a solurilor, de *K. K. Gedroiz,* Leningrad, Ed. Steinkopf, Dresden-Leipzig, 1929, 112 pag., 5 R. M.

Profesorul dela institutul forestier din Leningrad este o autoritate general recunoscută în știința solului. Dintre lucrările sale, au fost traduse în limba germană un prețios tratat de analiză chimică a solului și, prin stăruința prof. Ehrenberg-Breslau, lucrarea de care ne ocupăm.

Concepția nouă ce stă la baza acestei lucrări și lumina pe care autorul cu atâta siguranță și, în acelaş timp, prudență o aruncă în complicatele fenomene și componente ale solului, fac din această traducere o reală contribuție la știința actuală a solului. O schițare a ideilor fundamentale ale acestei lucrări, ne poate da o imagine a curentului reprezintat de școala Gedroiz în pedologia rusă și cea internațională.

Gedroiz pornește dela ideea formulată de Kossowici, că încercările făcute de a se modifica vechea clasificație a solurilor după Dokutschajen-Sibirzew dovedesc că această clasificație, având ca bază, nu caracterele însăși ale solului, ci factorii externi de formațiune a acestuia, (cari deci numai condiționează aceste caractere) nu corespunde stării actuale a științei. Bazele clasificației solului trebuesc aşa dar schimbate. După Gedroiz, o bază sănătoasă în clasificația solurilor poate alcătui ceeace el a numit complexul adsorptiv (mineral și organic) al solului. Ce trebue să se înțeleagă prin această noțiune?

Fenomenul de primordială importanță ce caracterizează «activitatea» unui sol, este reacțiunea de schimb dintre faza solidă a solului și soluția existentă în sol. Acest schimb de ioni are loc însă numai între o anumită fracție a solului și soluția acestuia. Această fracțiune este tocmai complexul adsorptiv. Acest complex se poate caracteriza astfel:

1. Natura chimică. Complexul adsorptiv al solului constă din aluminosilicați (analogi sărurilor) insolubili în apă, formând fracțiunea minerală (numită și «zeolitică») a solului și din compuşi organici și organo-minerali, formând fracțiunea organică a complexului adsorptiv (humații solului).

2. Propr. fizice. Complexul adsorptiv reprezintă fracțiunea fin dispersă, ultramecanică a solului, care, pe lângă fracțiunea coloidală, conține și particule mai mari (cu diam. 0,001 mm – 0,00025 mm). Ca element primordial al complexului adsorptiv, Gedroiz consideră elementul fin, argilos, cu particule având diametre $<$ 0,00025 m. Particulele alcătuind complexul adsorptiv sunt, în majoritatea cazurilor, reunite în agregate de diferite mărimi (particule secundare) sau formează agregate cu particulele mai mari ale solului, legându-le ca un ciment slab. Particulele complexului adsorptiv pot deasemenea adera la suprafața particulelor mai mari.

In virtutea marelui său grad de dispersitate, complexul adsorptiv posedă o mare putere de adsorpțiune și o mare capacitate de reacțiune cu soluția de electroliți din sol: un schimb de cationi are loc între electroliții din soluția solului și moleculele dela suprafața particulelor complexului adsorptiv. Această reacțiune de schimb este fenomenul cel mai important din sol, care condiționează starea și evoluția complexului adsorptiv, deci a solului.

Cum ia naştere complexul adsorptiv al solului?

Intre cele două opinii extreme (1) H. Stremme, G. Wiegner, ş. a. consideră acest complex ca un amestec de gele de silice și hidrați de Al și Fe, cari fixează bazele numai adsorptiv, fără a forma cu ele compuşi determinaţi, (2) Ganssen reprezintă cealaltă extremă, considerând acest complex ca format din silicaţi de forma $3 + SiO_2 . 1 Al_2O_3 . 1$ Mol. Baze 1), Gedroiz ia o cale de mijloc:

Elementul mineral al complexului adsorptiv al solului ia naştere atât pe cale fizică, prin dispersarea, divizarea mineralelor rocei şi solului sau a resturilor de dezagregare în particule foarte fine, cât şi — în deosebi — pe cale chimică, prin coagularea reciprocă a silicei coloidale şi hidraţilor coloidali de Fe şi Al, ce iau naştere prin dezagregarea silicaţilor. Nu rezultă astfel un amestec, ci corpi noi. Reacţia are loc numai între moleculele dela suprafaţa particulelor coloidale. De aceea, totalitatea massei nu posedă o compoziţie după raporturi stöchiometrice. (De aci, aparenţa amestecului de gele).

Elementul organic al complexului adsorptiv ia naştere prin descompunerile organice şi formarea de substanţe humice, cari cu bazele formează compuşi analogi sărurilor (humaţi).

Gedroiz citează apoi o întreagă serie de lucrări americane şi ruseşti, cari se ocupă cu determinarea compoziţiei chimice a complexului adsorptiv al solului. Cercetările — cele ruseşti în deosebi — stabilesc mărimea (cantitatea) complexului total în $^0/_0$ din greutatea solului, apoi a fracţiunii minerale şi organice separat, capacitatea de adsorpţiune a complexului, hygroscopicitatea acestuia, etc. şi conţinutul său în SiO_2, Al_2O_3, Fe_2O_3. CO, MgO, K_2O şi Na_2O şi H adsorbit.

Rezultatele arată că complexul adsorptiv al solului are compoziţii foarte variate (în acelaş sol, după diferitele orizonturi) şi că diferitelor tipuri de soluri naturale le corespund analoage condiţiuni în compoziţia şi mărimea complexului adsorptiv. Deosebirile în compoziţia chimică constă atât în cantităţile de SiO_2, Fe_2O_3 şi Al_2O_3, cât şi, în deosebi, în cantitatea şi felul ionilor adsorbiţi (CaO, MgO, K_2O, Na_2O şi H).

După condiţiunile în cari iau naştere şi evoluiază solurile, complexul adsorptiv prezintă variaţii caracteristice, atât în ce priveşte mărimea complexului cât şi în ce priveşte natura şi cantitatea ionilor adsorbiţi. Deaceea, tocmai pe aceste caracteristice ale complexului adsorptiv se sprijină clasificaţia lui Gedroiz.

Din punctul de vedere al cationilor absorbiţi şi al mărimii şi stabilităţii complexului adsorptiv se pot distinge următoarele tipuri de soluri.

I. Soluri cari în complexul adsorptiv nu conţin hidrogen adsorbit (soluri saturate în baze). Sunt soluri formate în astfel de condiţiuni de umiditate, încât o răpire şi levigare a bazelor şi simultana înlocuire a lor prin ioni de H 1) în complexul adsorptiv nu au loc. Se pot distinge aci:

1. Soluri în cari complexul adsorptiv conţine Ca şi — în rândul al doilea — Mg adsorbit. Fracţiunea organică a complexului e relativ mare. Complexul adsorptiv constă din agregate $>$ 0,0001 mm, este stabil şi rezistent la acţiunea destructivă a apei. Sunt soluri de tipul cernoziomului.

2. Soluri cari în complexul adsorptiv, în afară de Ca şi Mg, conţin şi Na adsorbit. Aceste soluri prezintă în evoluţia lor următoarele stadii:

a) Stadiul I. Solurile conţin Na în cantităţi mari, atât în complex, cât şi

---

1) Semnul + după 3 arată că pot fi şi mai mult de 3 SiO_2 în molecula silicatului.

1) Ioni de H provin din apa solului sau din acizii aflaţi în soluţie.

în soluţia solului. (Soluri bogate în săruri solubile de Na). Proprietăţile complexului adorptiv nu sunt determinabile. Sunt soluri de tipul solonceac.

b) Stadiul II. Solurile conţin Na numai în complexul adsorptiv, care are proprietăţi bine determinabile. Complexul e fin dispers şi puţin stabil, acţiunea dispersantă şi destructivă a apei este puternică. Sunt soluri de tipul soloneţ. Intre tipurile soloneţ şi solonceac, o întreagă scară intermediară e posibilă.

c) Stadiul III. Din complexul adsorptiv, Na adsorbit e îndepărtat. Solul e «solodizat». Sunt 2 cazuri posibile.

α) Solul nu conţine carbonaţi de Ca şi Mg. Complexul adsorptiv saturat de Na este distrus de acţiunea apei şi îndepărtat.

β) Solul conţine carbonaţi de Ca şi Mg. Complexul adsorptiv e relativ stabil, în locul Na îndepărtat, se fixează Ca şi Mg. Complexul nu e distrus de acţiunea apei. Şi aici există tipuri intermediare.

II. Soluri cari în complexul adsorptiv conţin hidrogen adsorbit. (Soluri nesaturate în baze). Explicaţia acestei formaţiuni constă în acţiunea climatului, a umidităţii în special. Bazele au fost răpite de apă şi acizi, iar locul lor l-au ocupat ionii de H. Complexul ocupă un loc intermediar între tipurile soloneţ şi solod. Se distinge aci:

1. Soluri cu o evidentă distrugere a complexului adsorptiv pe tot profilul, cu o bogată depunere de hidraţi de Fe şi Al pe întreg profilul şi cu o puternică sărăcire în silice. Sunt soluri de tipul Laterit.

2. Soluri în cari distrugerea complexului adsorptiv este numai în oriz. A_1 şi A_2 puternică. In A_1, bogată acumulare de humus. In oriz. B, acumulări de hydraţi de Fe şi, mai puţin, Al. Silicea, ca produs al distrugerii complexului, este levigată, în măsură mai redusă însă decât la laterit, distrugerea complexului adsoptiv fiind aci mai redusă 1). Sunt soluri de tipul Podsol.

Acestea sunt liniile mari ale sistemului propus de Gedroiz. Problema e încă în curs de desvoltare. Nu s'au caracterizat încă toate tipurile de soluri, iar metodele de cercetare necesită îmbunătăţiri.

Avantajul propusei baze de clasificare este tocmai suprimarea nesiguranţelor şi impreciziunilor vechiului sistem, prin adoptarea caracterelor însăşi, bine determinabile ale solului ca bază de clasificare. In studiul solului, analiza chimică a diferitelor orizonturi, pentru a se urmări distribuţia pe profil a diferitelor componente ale solului, este şi de alţi pedologi utilizată. Aceştia nu studiază însă numai complexul adsoptiv al solului, ci întreaga substanţă a solului, sau cel puţin şi fracţiuni mai puţin disperse decât complexul adsorptiv (coloidal dispers). Ceeace pare a fi de mai puţină valoare ştiinţifică, deoarece numai complexul adsorptiv reprezintă fracţiunea deplin «solificată» a solului.

C. D. Chiriţă

---

1) Aci Gedroiz contrazice cunoştinţele stabilite asupra fenomenului de podsolire, caracterizat până acum prin acumularea de silice în oriz A.

REVISTA REVISTELOR

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

Lavauden.

Le problème forestier colonial.

Problema forestieră colonială (sfârşit).

In numărul precedent al revistei franceze, autorul după ce arătase că în actuala stare pădurile tropicale nu au mare valoare şi că trebuesc neapărat transformate prin metoda naturală, conchidea, că singura cale pentru a se ajunge la conversiunea pădurilor tropicale este regia forestieră. Silvicultorul să precedeze pe exploatator, iar nu să=l urmeze de departe, cum se întâmplă prea adesea.

In Nr. de Martie, d=l Lavauden vorbeşte de marile despăduriri, ce s'au practicat în Africa, a căror consecinţă a fost uscăciunea.

Nu este savană în Africa Centrală, unde să nu se găsescă tulpini, ce mărturisesc fosta existenţă a unor păduri prin acele locuri.

Pentru a nu se întinde uscăciunea trebuesc riguros protejate pădurile ce mai există şi reconstituite pădurile distruse, prin reîmpădurire. S'au făcut încercări reuşite în multe colonii tropicale de Englezi şi Germani, stabilindu=se, că reîmpăduririle nu sunt deci o utopie, Aceasta nu însemnează, că nu e de preferat să se păstreze pădurile actuale. Reîmpăduririle se fac foarte greu şi au un viitor nesigur.

In consecinţă o politică forestieră înţeleaptă trebue să conducă—oricât s'ar părea de ciudat—la introducerea unei legi forestiere coloniale, ale cărei principii pot fi aceleaşi pentru toate coloniile (în speţă cele franceze). S'ar opri astfel incendiile, defrişările, înstrăinarea unor terenuri păduroase şi s'ar reglementa drepturile de uzufruct în pădure ale localnicilor.

Dacă n'ar fi decât interesul economic universal şi încă Franţa ar trebui să se îngrijească de pădurile sale coloniale. Răsună însă prea tare avertismentul profesorului german Yhering din Göttingen: «Pământul aparţine braţului, care ştie să=l cultive. Când un popor se dovedeşte incapabil să utilizeze solul, pe care i l=a dat natura, trebue să cedeze locul altuia».

Rezervându=şi dreptul de a studia şi chestiunea pastorală şi a torenţilor din colonii, autorul încheie: «Pădurile coloniilor noastre sunt în mare pericol. Să nu întârziem cu chemarea medicului şi.... cu urmarea tratamentului prescris».

Pardé.

Voyage à l'occasion du congrès international de Stockholm.

Voiaj cu ocazia congresului internaţional din Stockholm, (urmare şi sfârşit).

Autorul continuă seria interesantelor observaţii culese cu ocazia congresului dela Stockholm. In ce priveşte amenajamentele. Termenul de exploatabilitate pentru pin şi brad este de 120 de ani (cam mic faţă cu creşterea înceată a arborilor), posibilitatea se calculează pe volum sau suprafaţă. Prevederile se fac pentru perioadă de 20 de ani la codru regulat, în care timp se exploatează sau se regenerează clasa arborilor bătrâni (cl. I-a), arbori ce se găsesc diseminaţi în toată pădurea, nu numai în unele parcele. Răriturile sunt la mari intervale de timp. In general nu se prevăd în amenajament degajări de seminţişuri şi curăţiri. Intr'un cuvânt amenajamentele suedeze sunt făcute după procedeele germane.

Cel mai întrebuinţat mod pentru transportul lemnului în Suedia este plutitul, care costă şi ieftin. Un trunchiu plutit dela frontiera cu Norvegia şi până la mare face 3 săptămâni şi costă circa 2 lei de m^3.

In Suedia sunt fabrici de cherestea foarte importante şi vaste uzine pentru fabricarea hârtiei.

Autorul trece în revistă parcul şcoalei superioare forestiere din Stockholm, grădina botanică din acest oraş, din Copenhaga şi Dahlem (Berlin), cu menţiune specială pentru aceasta din urmă, care este una din cele mai mari, mai bine întreţinute şi mai interesante din lume. Aci arborii sunt grupaţi după gen şi după regiunea de origină. In altă parte arborii sunt studiaţi sub raportul biologic.

In tot cursul călătoriei d-l Pardé a fost preocupat şi de efectele produse asupra arborilor de gerurile mari ale iernii 1928/929, ajungând la concluzia, că nu se poate indica precis dela ce anume grad de ger o specie dată suferă sau e distrusă şi că pe de altă parte secetele de lungă durată ar cauza vegetaţiei lemnoase cel puţin tot atâtea pagube ca şi gerurile.

Autorul sfârşeşte prea interesantele sale însemnări cu o şarjă ascuţită la adresa celor cari au ţinut să mărească până la exasperare numărul discursurilor pronunţate în timpul excursiei.

Mannin.

Le bois aans la construction.

Lemnul în construcţie.

Autorul, detaşat la Serviciul Cercetărilor Aeronauticei, polemizează cu autorul articolului «Construire?» din «L'animateur des temps nouveaux», care declară că singurul lemn de răşinoase bun pentru construcţie, e lemnul din Nord (Suedia, Rusia), întemeindu-se pe calcule de rezistenţă.

D-l Monnin contestă acest adevăr, în primul rând pentru că cercetările, la cari se referă «L'Animateur» nu sunt oficiale şi hotărâtoare şi apoi pentru că cel mai bun lemn de construcţie nu este acela, care procură cele mai tari cifre de rezistenţă. Prima calitate a unei şarpante trebue să fie uşurimea, adică o rezistenţă proporţională cu densitatea lemnului său.

In ce priveşte lemnul de molid cu grăunţe fine (creştere lentă), autorul afirmă, că industriile îl pot găsi nu în Nord, ci în Jura şi Transilvania. De acord cu «L'Animateur», că trebue selecţionat lemnul pentru construcţie, autorul nu se opreşte la lemnul din Nord, ci crede, că o selecţionare este necesară pentru lemnele de toate provenienţele, selecţiune rezonabilă şi inteligentă, interpretarea rezultatelor unei încercări logice, care şi-a făcut proba.

Blais.

Le séjour en France d'un forestier danois en 1834—1835

Şederea în Franţa a unui silvicultor danez în 1834—1835.

E vorba de o călătorie de studii, făcută de un silvicultor danez Hausen, acum 100 de ani, pe vremea lui *Lorentz*, în Germania, Franţa, Italia şi Austria. Numai în Franţa a stat 6 luni, informându-se asupra silviculturii franceze şi în special asupra practicei culturii pinului. In 1924 profesorul Oppermann a publicat o parte din raportul oficial făcut la 1835 de Hausen.

Autorul apreciază jurnalul lui Hausen, pe deoparte, pentrucă pomeneşte de unii din predecesorii silviculturii franceze; iar pe de alta pentrucă Hausen a adăugat o verigă la lanţul, care uneşte în istoria silviculturii Danemarca şi Franţa.

*

Dela cronica forestieră, unde se vorbeşte de banchetul anual al inginerilor de ape şi păduri, ce are loc la Paris, extragem: «La masa de onoare au luat loc d-nul Delaroche, prezidentul asociaţiei inginerilor, d-nul Lefebvre du Prey senator, fost Ministru al Agriculturii şi d-l Niedelcovici, inspector de păduri din România.

N. N. Car.

L'ECHO FORESTIER

Aprilie 1930

Projet de loi ayant pour but de faciliter le reboisement des terrains en montagne.

Proect de lege având ca scop de a facilita împăduririle terenurilor în munte.

Ne-am ocupat adesea de marea importanţă ce se dă în Franţa problemei împăduririlor şi corecţiunii torenţilor.

Legislaţia franceză a schimbat, în acest domeniu, diverse sisteme. De astă dată e vorba de o mică modificare ce urmează a se aduce art. 2, 3 şi 4 din legea veche.

Legea veche, votată în 16 August 1913 din iniţiativa deputatului Fernand David, modifica şi completa legea din 4 Aprilie 1882.

Azi, acelaş Fernand David ajuns Ministrul Agriculturii, găseşte că modul cum legea lui soluţiona declararea de utilitate publică a terenurilor şi achiziţia lor este prea puţin practică, deoarece necesită mult timp.

Prin actualul proect de lege se hotărăşte că declararea de utilitate publică se face printr'un decret al Consiliului de Stat (art. 2). Acelaş decret fixând perimetrul terenului pe care se vor executa lucrările.

Simplificare de formalităţi la maximum. In acelaşi timp acţiune dârză de luminată politică forestieră.

A. J. C.

La défense du noyer en Corrèze.

Apărarea (protejarea) nucului în Corrèze.

Bogăţia de odinioară a ţinuturilor Dordogne şi Corrèze tinde să dispară. Motivele sunt multe. Unele de natură strict culturală, alte comerciale. Arborii suferă, comerţul merge prost, concurenţa fiind mare şi calitatea devenind din ce în ce mai slabă.

Iată pentru ce s'a simţit nevoia creierii sindicatului «pentru apărarea nucilor».

Un membru activ al sindicatalui, d-l Dufrenoy, directorul staţiunii de patologie vegetală din Brive, studiind bolile arborelui a găsit că unele rădăcini sunt acoperite cu o putrezitură, care expusă la soare dispare. Remediu bun este sulfatul de fer. Deasemeni găseşte că e necesară îngrăşeara terenurilor de cultura nucului pentru a îmbunătaţi calitatea fructelor.

H. Gernier.

Le contreplaque en Angleterre.

Contraplacajul în Anglia.

E vorba de Anglia ca debuşeu al acestui produs.

Numeroaselor întrebuinţări de până acum englezii le-au adăogat una nouă: contraplacajul ca decor interior al locuinţelor, înlocuind picturile de până acum. Autorul e cucerit de succesul acestei idei şi prevede o mare cerere pentru astfel de trebuinţe.

Urmează un studiu detaliat asupra cantitaţilor importate de Anglia (pe ţărlle cari au exportat), valorile lor, comparaţii faţă de anul trecut şi ce se poate spune pentru viitor.

Expoziţia dela Charleville, comerţ, diverse.

V. D.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Martie 1930.

A. Pillichody.

Reboisement et reconstitution.

Reîmpădurire şi reconstituire. In comuna Loele (Neuchatel) pe versantul numit Combe Girard, steril şi brăzdat în toate direcţiile de vălcele, din cauza eroziunilor, s'au făcut începând dela 1898 încercări de reîmpădurire, pe o suprafaţă de 75 ha. S'au întrebuinţat speciile: molift, salcâm, pin negru, însă rezultatele au fost negative.

In urma îndrumărilor date de d-r F. Fankhauser s'a folosit aninul alb (Alnus incana) cu deplin succes. Se adevereşte şi prin aceasta că aninul rămâne una din speciile importante de primă împădurire.

H. Badoux.

Le robinier en Roumanie.

Salcâmul în România. Este vorba de lucrarea pentru doctorat a d-lui profesor d-r M. Drăcea, «Beiträge zur Kenntnis der Robinie in Rumänien». După ce se face istoricul răspândirii culturii salcâmului în Europa şi România în special, se dau cifre asupra creşterii, aşa cum a rezultat din cultura făcută în România.

S. Combe.

Contribution à l'étude de l'origine des forêts cantonales vaudoises.

Contribuţie la studiul originei pădurilor cantonale din Vaud. (Urmare).

Autorul se ocupă de data aceasta de pădurile L'Arrêt şi Fey cari se găsesc pomenite în archiva baroniei d'Oron.

Ant. V. Răd.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Martie 1930, No. 5

Hufnagel: Die Anwendung der Methoden der Forsteinrichtung auf die einzelnen Holz- und Betriebarten.

Aplicarea metodelor amenajamentului în cazuri concrete de esenţe şi forme de exploatare.

Tema articolului de faţă, după cum şi titlul o arată, este cercetarea adoptării principiilor generale ale amenajamentului în cazuri speciale de esenţe şi forme de exploatare sau gospodărie.

Materia este dispusă în trei părţi:

I. Elemente şi principii de amenajament cu subîmpărţirile de: obiective (climă, sol, arborete, creşteri, procent de capitalizare) şi (subiective exploatabilitate, revoluţie etc).

II. Metodele de determinarea posibilităţii în cazul produsului principal.

In aceste două părţi ale lucrării, cari formează materia caetului cu No. 5, se trec în revistă noţiunile generale de amenajament în accepţiunea actuală, se face un fel de rezumat al amenajamentului.

Profesor Fabricius: Ein wichtiges neues Forstgerät.

O nouă şi importantă unealtă forestieră.

Se semnalează descoperirea unei unelte forestiere numită «Nutzholzretter Würgbandage», iar în traducere românească, lanţ salvator al lemnului de lucru.

In principiu, această unealtă constă dintr'un lanţ de forma celui de bicicletă, însă de mare rezistenţă, cu care se strâng printr'un anumit dispozitiv arborii aplecaţi în urma dărâmăturilor de vânt, etc., imediat deasupra locului unde urmează a fi tăiaţi.

In felul acesta sunt feriţi de a crăpa în lung, lucru altfel inevitabil în asemenea cazuţi. Incercările făcute, atât la institutul de cercetări forestiere din München, cât şi la exploatarea unei dărâmături de vânt din Pfalz, au întrecut ori ce aşteptări, realizând o însemnată economie de lemn. Costă — după mărime — între 4000—4800 lei, loco München.

Numărul 6.

Hufnagel: Din Anwendung, usw.

Dobânda materialului lemnos.

In această ultimă parte (a III-a) a articolului început în numărul procedent al revistei se tratează propriu zis sistema propusă, cu privire la esenţele forestiere principale din Germania: molid, pin, brad, larice, fag şi stejar apoi cu privire la arborete amestecate, clase de vârste, etc.

Autoritatea consacrată a autorului în materie, dispensează de o recomandare specială.

I. C. Dem.

CENTRALBLATT f. d. GESAMTE FORSTWESEN.

Viena, Martie 1930.

Forstrat H. Ziegler.

Plutitul lemnului pe Bregenzer Ache şi afluenţii săi. O descriere amplă a instalaţiunilor şi condiţiunilor în care se face plutitul liber al lemnelor din bazinul Bregenzer Wald, în Austria. Bazinul de recepţie al r. Br. Ache are 827 km^2, din cari 27 $^0/_0$ acoperit cu pădure. Condiţiunile atmosferice şi orografice sunt foarte favorabile acestui sistem de transport, anual cad 1500 mm apă, iar râurile au un profil îngust şi adânc, deci potrivit pentru efectuarea plutitului.

Cea mai mare cantitate de lemn s'a transportat pela 1880, anume 20.000 m^3, construindu-se de atunci căi ferate, plutitul a căzut pe planul al doilea. Azi se mai transportă prin plutit doar 4.000 m^3.

Totuşi plutitul pare a fi încă rentabil, dovadă e faptul că în 1928 s'a construit la Subersache un opust de 18 m înălţime, cu un volum de 140.000 m^3.

Articolul conţine între altele şi regulamentul de plutit din 1925, care ar putea servi de model pentru sindicatele noastre de pe Doftana, Bistriţa, etc.

D=r E. Schimitschek.

Importanţa climei şi a stării atmosferice asupra vieţii şi desvoltării insectelor. Un studiu entomologic asupra influenţii pe care o are clima locală şi starea atmosferică din fiecare an, asupra desvoltării insectelor. In special starea timpului la începutul primăverii, gerurile târzii şi frecvenţa ploilor în timpul verii au o influenţă foarte puternică asupra vieţii acestor inamici ai pădurilor. (Va urma).

Recenzii: Der Waldwirt, von K. Dannecker 1930. Untersuchungen über Lärchenkrebs von D=r E. Plassman, 1929.

Comunicări: Raport asupra congresului internaţional al staţiunilor de experimentaţie forestieră, Stockholm 1929.

D. A. S.

ZEITSCHRIFT FÜR FORST-UND JAGDWESEN.

Martie 1930.

D=r Schwerdtfeger.

Beobachtungen und Untersuchungen zur Biologie und Bekämpfung des Kieferspanners während des Frassjahres 1929 in der Letzlinger Heide (urmare).

Observaţiuni şi cercetări relative la combaterea făcută cu ocazia atacului în prov. Magdenburg în 1929.

Se studiază pe rând succesul diferitelor metoade de combatere utilizate cu ocazia operaţiunilor de stingere a acestui atac. Rezultatul unei metoade este judecat după metoda (deja scrisă în recenzia primei părţi a acestui articol) cântăririi pe mici parcele de probă a excrementelor căzute dela omizile din coronament. Intrebuinţarea aşa ziselor «metoade simple» esta necesară, dar în cazul marilor atacuri nu e suficientă. In ultimul caz se trece la pulverizarea în masive pe cale mecanică a unei otrăvi, pe care omizile să şi-o introducă pe cale de digestiune în organism. Otrava întrebuinţată trebue să fie bine cercetată în prealabil asupra eficacităţei în mic şi să fie dozată proporţional cu desvoltarea omizilor, cu cât omizile sunt mai desvoltate cu atât arată o mai mare putere de rezistenţă la otrăvire.

Dintre sistemele de pulverizare a otrăvei, cel din aeroplan trebue preferat fiind cel mai economic şi rapid, în cazul unor atacuri mai mari de 500 ha este singurul metod de ales.

Verschner.

Die neue Tier und Pflanzenschutzverordnung.

Noi dispoziţiuni relative la protecţia animalelor şi plantelor.

Ministerul Artei, Ştiinţei şi Culturei Poporului împreună cu acel al Agriculturei, Domeniilor şi Pădurilor din Prusia au luat noi măsuri, foarte severe, pentru protecţia animalelor şi plantelor, ce contribuesc la înfrumuseţarea naturei. Sunt animale, a căror împuşcare este complect interzisă ca de ex.: Şoimul călător, Milanul (Gaia), Cocoşul de Munte, pisica sălbatică, jderul de pădure, etc. La restul animalelcr dreptul de vânătoare a fost mult restrâns. Se iau apoi măsuri severe contra câinilor şi pisicilor vagabonzi, cari se dedau la vânătoare aprigă contra tuturor păsărilor.

Ritter.

Die Naturverjüngung der Kiefer auf Kabl-Schmalschlägen.

Regenerarea naturală a pinului prin tăere rasă în bande înguste.

Metoda aceasta asigură regenerarea naturală a pinului în terenurile descoperite, neînierbate sau turboase şi este întrebuinţată cu succes în ocoalele silvice din Luneburg chiar pe soluri nisipoase cu tendinţă de a deveni mişcătoare.

D-r C. G.

SILVA

Martie, Nr. 10, 12, 13.

Heinrich Wilhelm Weber.

Forstwirtschft ?

Economia forestieră?

O încercare a se stabili sensul precis al cuvântului atât de mult întrebuinţat «Economia Forestieră».

Nr. 11.

Prof. Dr. Werner Schmidt, Eberswalde.

Der internationale Forstkongress 1929 in Stockholm.

Congresul forestier internaţional din Stockholm 1929.

Articolul de faţă închee o serie de alte articole, apărute în numerile 50 şi 51/52 din 1929 şi în numerele 1 şi 2 din 1930. Autorul declară dela început că nu poate fi vorbă de o dare de seamă complectă, deoarece participarea la toate conferinţele (peste 100) şi discuţiunile urmate era imposibilă. Noi, în referatul nostru, potrivit cu spaţiul îngăduit, trebue să fim şi mai succint. Ca introducere W. insistă asupra necesităţii centralizării cercetărilor forestiere şi opune descentralizării din Germania a staţiunilor de cercetări forestiere centralizarea desăvârşită realizată în Suedia. In cazul din urmă capacităţile ştiinţifice şi mijloacele materiale pot fi mai bine utilizate ca în cazul întâi. Autorul trece apoi la organizarea congresului care este următoarea: Pe lângă întruniri periodice, plenare, cari au loc la 3—5 ani şi cari prezintă forul ştiinţific al congresului există — în mod provizoriu — o comisiune internaţională, chemată a studia cestiuni de organizaţie şi administraţie a congresului şi care se întruneşte numai cu ocazia întrunirilor plenare. In fine, există şi o comisiune permanentă de lucru, compusă astfel: Guinier (Franţa), preşedinte, Roth (Ungaria), vice-preşedinte, Fabricius (Germania), Pavari (Italia), Robinson (Anglia), Badoux (Elveţia), Jedlinsky (Polonia), membri. Cât priveşte obiectele de cercetat, ele sunt astăzi mult mai variate decât atunci când s'a constituit prima uniune internaţională a staţiunilor de cercetări forestiere. Pe acea vreme interesul se concentra mai ales asupra productivităţii solurilor, iar întocmirea tablelor de producţiune, rânduite după clase de fertilitate, era scopul principal şi aproape exclusiv al cercetărilor. Azi, lucrurile s'au schimbat şi toate domeniile, toate fazele activităţii forestiere sunt explorate pentru a pune în locul empirismului de altă dată certitudinea ştiinţifică dorită. Totuşi congresul a opinat ca numai acele probleme să fie examinate cari prezintă un interes forestier practic imediat.

Probleme de ştiinţe pure ori cât ar fi ele de interesante, aparţin unui alt for.

Părerile au fost împărţite asupra cestiunei, dacă congresul urmează a se ocupa numai cu discuţiunea metodelor de urmat, ci şi cu aceia a rezultatelor obţinute. Autorul înclină pentru soluţiunea a doua, de oare ce crede că numai aşa colaborarea internaţională va putea da toate roadele la care ne aşteptăm. Dânsul îşi promite foarte mult din această colaborare, iar faţă de oarecari păreri pesimiste asupra cestiuni de colaborare pe această cale, pledează pentru utilitatea imensă a contactului personal între cercetători şi mai ales pentru folosul mare al descinderii pe teren <excursiuni> şi al discuţiunii problemelor chiar în localitatea unde se ivesc. Ţinând seamă de extensiunea de azi a cercetărilor forestiere cări cuprind domeniul întreg al silviculturii, în sensul cel mai larg al cuvântului, şi politica forestieră a fost reprezintată la Stockholm—şi cari pentru acest cuvânt interesează cercuri din ce în ce mai largi ale lumii forestiere, s'a opinat ca congresul care de astă dată s'a constituit ca uniune internaţională a staţiunilor de cercetări forestiere pe viitor să-şi schimbe caracterul şi titulatura în congres forestier internaţional. Prin aceasta s'ar declara independenţa faţă de congresul internaţional de agricultură cu care silvicultura nu poate merge mână în mână, de oare ce premisele technice şi economice sunt cu totul altele în cultura silvică de cât în cea agricolă.

In acest Congres forestier internaţional staţiunile cercetărilor ar forma o secţiune deosebită. După acest preambul, autorul, pentru a referi — cu rezerva de mai sus —asupra congresului îşi imparte materia în 3 capitole: I> Icoane forestiere din Suedia, II> Discuţiuni asupra metodei de urmat în cercetările forestiere, III> Schimb de vederi asupra comunicărilor ce s'au făcut.

Relatând asupra excursiunilor cari au fost făcute în toate regiunile caracteristice ale Regatului, insistă mult asupra cestiunii care pe noi, cu climatul nostru arid, nu prea ne interesează, dar care prezintă un interes capital în ţările nordice cu climatul lor umid: asupra prefacerii păturii vegetale <în turbă>. Factorul determinant însă în această privinţă n'ar fi numai climatul, cum s'a susţinut până acuma, ci şi natura solului şi a subsolului. Pentru a corija inconvenientele climaterice, cari în masivele prea închise determină stagnarea umidităţii supraabondente, se practică rărituri îndrăzneţe, în scop de a stimula acţiunea factorului căldură, care în Suedia este în deficit faţă de factorul apă, adică tocmai invers cu condiţiunile cum există de ex. la noi, în România. Tot cu ocazia excursiunilor s'a pus şi s'a discutat cestiunea provenienţei seminţelor care, pentru Suedia de Nord cel puţin unde din cauza condiţiunilor climaterice fructificarea este extrem de slabă şi rară, prezintă un deosebit interes.

Punctul al doilea din referatul autorului este cel mai interesant şi cel mai desvoltat. Este vorba de unificarea metodelor de lucru fără de care rezultatele obţinute de cercetătorii diverselor ţări nu sunt accesibile tuturor interesaţilor şi mai ales nu sunt comparabile. Pentru orientarea cititorului autorul grupează metodele cercetărilor forestiere în 4 categorii: 1> Cercetări în pădure, retrospective, în scop de a reconstrui, pe baza analizelor şi actelor sau ştirilor dacă există fazele de desvoltare a unui arboret, conchizând asupra cauzelor ce au determinat evoluţiunea în anumit sens. Cauzele însă, fiind complexe şi neputând fi pe această cale destrămate, rezultatele sunt puţin sigure. 2> A doua categorie <cercetări de ordin cultural> e caracterizată prin faptul că obiectul cercetărilor sunt evoluţiunile succesive ale unui fenomen ce se petrece sub ochii noştri, de ex. evoluţiunea uni arboret întemeiat după voinţa noastră, în condiţiuni determinate. Scopul este a se găsi răspunsul precis la întrebări formulate de către cercetător. Cercetări de acest fel pe deoparte cer timp îndelungat — în exemplul nostru se întind câteodată asupra revoluţiunii întregi — pe de altă parte nu exclud cu desăvârşire incertitudinea asupra cauzelor eficiente. Şi aci factorii determinanţi — înrâurirea lor asupra fenomenului studiat — nu pot fi selecţionaţi în mod mulţumitor.. Mai bine se comportă în această privinţă metodele categoriei a 3-a şi a 4-a. Categoria a 3-a, adică metode care izolează factorii hotărîtori pentru anumite fenomene, şi mai ales categoria a 4-a — cercetări exacte de laborator — eliminează greşelile inerente celor 2 metode d'întâi. In cadrul acestei diviziuni autorul relatează asupra diverselor comunicări ce s'au făcut congresului de către participanţi. Urmează apoi raportul asupra rezultatelor la cari au ajuns unii cercetători prin lucrările lor. Este exclus ca să ne oprim asupra comunicărilor în parte, dar un lucru trebue menţionat: imensa dificultate a se separa factorii determinanţi ai unui fenomen.

Aşa fiind, fenomenele forestiere sunt de natură complexă şi nu ne este îngăduit a conchide din studiul unui singur factor asupra felului cum se va petrece fenomenul studiat.

No. 13.

Pelissier, D-r. Forstmeister a. d.

Einiges aus der Praxis der Buchenwirtschaft.

Câteva cuvinte asupra tratamentului fagului în practică silvică.

Se ştie că pentru consideraţiuni culturale şi economice arborete pure de fag sunt «indesirabile». Aşa fiind, amestecul cu alte specii — după împrejurări stejar, frasin, ulm, etc. şi reşinoase — a fost preconizat. Autorul studiază chestiunea la care epocă aceste specii trebuiesc introduse în masivul de fag: odată cu regenerarea acestui din urmă, anterior sau posterior acestei operaţiuni? Fără a respinge nici unul din aceste procedee, totuşi are o vădită preferinţă pentru acel menţionat în rândul al doilea.

* * *

SCHWEIZERISCHE ZEITSCHRIFT FÜR FORSTWESEN.

Martie 1930.

Frank Schädelin Forestingenieur.

Lawinenverbauung auf Alp Faldum Oberhalb Station Goppenstein der Lötscherbahn.

Lucrări de apărare contra lavinelor pe muntele Faldum, deasupra staţiunei Goppenstein de pe linia ferată de munte Lötsch.

Linia ferată de munte Lötsch e construită în teren foarte accidentat, expus avalanşelor şi prăvălirilor de stânci. Ca să poată fi pusă în condiţiuni normale de fucţionarea, Direcţiunea acestei linii a executat numeroase lucrări de apărare, tunele, irigaţiuni pe versanţii de sud, pentru înlesnirea împăduririi etc.

In lucrarea de faţă autorul descrie apărătorile contra lavinelor, făcute la 2580 m. altitudine, arătând avantagiile şi desavantagiile diverselor sisteme utilizate. Lucrarea e însoţită de şease fotografii, luate din avion.

P. Jaccard.

Über die mechanischen und physiologischen Wirkungen des Windes auf die Gestalt der Braunstämme.

Acţiunea mecanică şi fisiologică a vântului asupra făpturii trunchiului arborilor.

Trunchiul arborilor are simetrie radiară şi structură concentrică, pe când ramurile au simetrie bilaterală şi structură excentrică.

Simetria radiară a trunchiului e datorită gravităţei pe când ramurile fiind supuse dintr'odată gravităţei care le apasă în jos şi luminei care le atrage în sus, capătă simetrie bilaterală.

In această ordine de idei vântul are un

rol foarte însemnat. El activează evaporaţia arborilor şi odată cu ea circulaţia sevei din rădăcini spre coronament şi formarea asimilatelor.

Seva trebuind să circule pe drumul cel mai scurt şi rezistenţa minimă, simetria radiară a trunchiului îi permite în cel mai înalt grad această cerinţă.

Pe bază calculelor făcute şi ţinând seama de îngroşarea inelelor anuale spre inserţia coronamentului, se susţine că trunchiul arborilor ar fi o grindă de aceiaşi rezistenţă pe întreaga sa lungime.

Cercetările ulterioare nu confirmă aceasta afirmaţiune întrucât vijelia rupe arborii în mod cu totul neregulat.

Se constată mai de grabă, că forma trunchiului arborelui permite circulaţia sevei cu aceiaşi intensitate pe întreaga lungime a sa.

Căci trunchiul deşi se subţiează spre vârf transportul sevei nu întâmpină piedici în mersul său ascendent, întrucât inelul anual se lăţeşte cu cât înaintăm spre coronament.

Asupra creşterii excentrice a trunchiurilor vântul nu are pre mare influenţă. Influenţa vântului s'ar manifesta numai în cazul când el ar sufla constant dintr'o anumită direcţie.

H. Knuchel

Zur Bildung de Durchmesserstufen bei Einrichtungsarbeiten.

Alcătuirea categoriilor de diametrii la lucrările de amenajament.

Cu introducerea «Metodei controlului» în gospodăria forestieră, se pune întrebarea, dacă la stabilirea periodică a creşterei masivelor, categoriile de diametrii, să se ia cu o rotunjire mai mică sau mai mare.

Până în prezent diametrii s'au luat din 2 în 2 cm. In urma calculelor şi verificărilor pe teren, făcute de autor se ajunge la concluzia, foarte importantă pentru practica forestieră, că rotunjirile de 4 sau 5 cm. dau aproape aceiaşi precisiune, ca şi cele de 7 cm. Deosebirea e că în al doilea caz lucrările de cubaj se împuţinează şi se simplifică în chip nebănuit.

Rotunjirea cea mai potrivită, pentru arborete cu creştere viguroasă, la care controlul periodic se face la 10 ani, este 4 şi chiar 5 cm.

In cazul când arboretul creşte mai încet şi perioada de control e de 6 — 7 ani, rotunjirea cea mai potrivită e de 5 cm.

M. Răd.

INTERNATIONALER HOLZMARKT,

Viena, Martie 1930.

Nr. 28/30: Exportul de cherestea al României în Ianuarie 1930 către Germania a fost de 9.700 tone faţă de 19 440 tone în Ianuarie 1929.

Nr. 31. Importul de cherestea în Grecia a fost ⟨în 1000 tone⟩ următorul, după ţările de provenienţă:

	Total	România	Jugoslavia	Italia
1920	100	17	16	31
1921	97	24	21	22
1922	124	67	24	16
1923	140	93	29	9
1924	188	106	45	12
1925	297	146	67	6
1926	272	142	61	5
1928	292	84	160	3

Nr. 32. Comerţul de lemne al României: o traducere a articolului d-lui I. Dumitrescu, din «Revista Pădurilor».

Continuare în Nr. 38 I. H. M.

Nr. 35. Exportul de lemne al Rusiei şi industria jugoslavă de A. Liebig. Tema generală că lemnul rusesc provenit din pădurile, dela N. de Moscova-Nijni-Nowgorod, va invada bazinul mediteranean este nefondată. Oricât de redus ar fi preţul la tulpină, totuşi costul producţiei are şi în Rusia o limită inferioară, iar transportul pe mii de km, din N. depărtat până la Marea Neagră va scumpi în aşa măsură lemnul rusesc, că o concurenţă de durată cu lemnul jugoslav sau românesc, pe pieţele Mediteranei nu pare posibilă. Pe lângă aceasta, ruşii nu pot produce, din pădurile lor nordice dimensiuni ate, cum cere consumul în sudul Europei.

D. A. S.

LESNICKÁ PRÁCE (Cehoslovacia).

Martie 1930.

Ing. E. Baudys.

Unirea «îngemânarea» naturală a ramurilor şi trunchiurilor prin încrucişare.

Este un fenomen frecvent în arboretele dese, care ia naştere prin frecare şi presiune.

La arborii din acelaş gen, ţesutul lemnos se sudează complect, în timp ce la indivizii de genuri diferite, unirea este numai aparentă.

Autorul înfăţişează clişee foarte sugestive.

D-r. Jan Sv. Procházka.

Cele mai importante esenţe forestiere din Japonia şi diversele întrebuinţării ale lemnului lor.

O scurtă dare de seamă asupra unei scrieri, destinată propagandei economiei forestiere japoneze.

Ing. Iosef Czimra.

Influenţa factorilor naturali şi ai activităţii economice asupra proprietăţilor technice ale lemnului. (urmare)

Prof. Ing. Al. Nechleba.

Reapariţia «Nonnei».

In intervalul 1917 — 1922, pădurile Boemiei au fost expuse atacului insectei Psilura monacha, cu urmări funeste pentru arboretele atacate.

Abia după 6 ani — în 1928 — din toate părţile ţării sosesc veşti asupra unei înmulţiri neobişnuite a acestei insecte, al cărei cerc de acţiune însă, pare că s'a extins şi în Germania de Nord.

Caracterele morfologice ale Nonnei, fiind asemănătoare cu ale insectei «Liparis dispar», metodele de combătut vor fi aceleaş.

In acest articol, autorul comentează metodele biologice de combatere în cazul unui eventual atac, ajungând la concluzia că toate metodele întrebuinţate în trecut, au dat rezultate numai parţiale, uneori chiar iluzorii.

Metoda preventivă, prin creiarea de arborete amestecate, este şi va rămâne cea mai eficace. Silvicultorul deci, trebue să lucreze mână în mână cu etomologul.

Jaroslav Ruzicka.

Asupra păduchelui vătămător al prunului, la speciile foioase forestiere.

V. L.

ŠUMARSKI LIST. (Zagreb)

Martie 1930.

Ing. *Ž. Miletić.*

Cercetări asupra structurii arboretelor de fag în păduri cu caracter de pădure virgină.

Studiul început în numărul anterior continuă. De această dată, numeroase diagrame sistematizează cercetările documentate ale autorului. Importanţa problemei fagului, pentru economia noastră forestieră, ne obligă să urmărim cu atenţie cercetările din acest domeniu. Iată pentru ce odată cu terminarea articolului vom reveni pe larg.

M. Manojlović şi *Ljub Marcović.*

Dispariţia pădurilor noastre de stejar şi politica noastră forestieră.

Un articol cu deosebire interesant. Autorii sunt într'o dispută aprigă cu d-r A. Petračić (vezi Šumarski List din Ianuarie 1930) care răspunzând articolului semnat de M. Maderević, în mod indirect, a criticat studiul «Dispariţia stejarului peduculat în pădurile din Croaţia şi Slavonia» semnat de ei.

Aceştia afirmaseră că dispariţia stejarului este datorită aplicării unui tratament greşit, deci culturii. Petračić argumentează contra şi conchide că altele sunt cauzele, produce chiar cifre, pe cari adversarii de azi le dovedesc eronate. Un punct extrem de vulnerabil, pe care aceştia l-au criticat aspru este afirmaţia lui Petračić că, pentru stejarul din Slavonia convine răritura germană «par le bas».

Inclinăm a recunoaşte, nu numai ca foarte judicioasă ci chiar şi ca ştiinţifică, argumentaţia celorlaţi doi cari susţin în esenţa următoarele:

In pădurile de stejar din Slavonia şi Croaţia exploatările intensive au creiat, pe mari întinderi, arborete equiene, preocupările culturale fiind să se alcătuiască arborete pure de stejar.

Această higienă este foarte periculoasă, de oarece oferă un mediu continuu tuturor atacurilor faţă de o foarte mică rezistenţă a arboretului.

Aplicarea răriturii pe jos, realizează numai indivizii morţi sau dominaţi, menţinând un etaj superior din arbori înalţi dar cu coronamente prost desvoltate.

Autorii, după ce pun la contribuţie observaţii personale şi străine, conchid că singura soluţie, pentru a salva pădurile de stejar, este de a se renunţa la sistemul de până acum şi de a se urmări obţinerea de arborete de amestec, cu subetaj abundent şi indivizi viguroşi. Deci: tăeri progresive, rărituri «par le haut», regenerarea naturală. «Principii atât de vechi în silvicultura mondială, cari totuşi au fost uitate în Slavonia» încheie ironic autorii.

Ing. *Ianko Urbas.*

Importanţa economică şi socială a pădurilor ţăranilor din regiunea Maribor.

Piaţa lemnului, literatură, cronica forestieră, afacerile Uniunii, dela Uniunea studenţilor forestieri, numiri-mutări, anunţuri.

V. D.

INFORMAŢIUNI

Atribuţiile Consilierului Silvic Ministerial

Domnul inginer Consilier silvic, *C. P. Georgescu* numit, prin Decretul Regal 1439/930, Consilier Ministerial Silvic, prin decizia ministerială 119810/930 este împuternicit:

Art. I. — «Să rezolve şi să aprobe în numele nostru, cu începere de astăzi, toate lucrările relative la pădurile ţării, la personalul silvic cât şi pe acelea în legătură cu ele şi cu problemele silvice în general, chestiuni cari după legile în vigoare necesită aprobarea noastră».

Să încuviinţeze şi să aprobe cheltuieli în limitele creditelor bugetare, sau acordate prin diferite legi speciale privitoare la păduri, la personalul silvic, la învăţământul silvic, la vânătoare, la orice fel de lucrări pentru stingerea torenţilor, la plantaţiuni, cât şi la materiale, ale tuturor serviciilor silvice—centrale şi exterioare — depinzând de minister şi să semneze ordonanţele de plată şi ordonanţele de delegaţii. Să semneze deciziunile ministeriale pentru numiri în funcţiuni, înaintări în grade ale personalului silvic şi să aplice pedepsele confom legii de organizare a Corpului silvic.

Art. II. — Rămân pe seama subsemnatului numai chestiunile de principiu şi cele ce au legătură cu alte departamente sau cari după legi necesită aprobarea Consiliului de Miniştri sau cari ni le vom rezerva prin dispoziţiuni speciale şi litigiile de orice fel.

Art. III. — Toate dispoziţiunile deciziunilor anterioare contrare celor ce hotărâm astăzi, se anulează.

Art. IV. — D=l Director al personalului este însărcinat a aduce la cunoştinţa tuturor serviciilor această decizie spre confirmare.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor
(ss) **I. Mihalache**

20 Mai, 1930.

Consiliul de Administraţie al C. A. P. S.

Preşedinte, general *I. Manolescu* dela Casele Naţionale.

Vice=preşedinte, *D. I. Niculescu* avocat.

Membrii: *Al. Ivănceanu* Directorul cadastrului minier M. I. C.

C. Bungeţianu, profesor, Academia de Inalte Studii Comerciale şi Industriale.

I. Aleman, inginer consilier silvic.

M. Drăcea, inginer inspector general, profesor la Şcoala Politechnică.

V. N. Stinghe, inginer inspector general, profesor la Şcoala Politechnică.

I. Coşei, inginer inspector general silvic.

Gr. Carp, fost secretar general al Ministerului de Agricultură şi Domenii.

G. Mladenatz, Directorul Oficiului naţional a Cooperaţiei.

Aurel Mureşanu, inginer.

Comitetul de Direcţie

D-r *M. Drăcea,* Director general al C. A. P. S.

V. N. Stinghe. ing. inspector general.

I. Coşei. » » »

Comisia de control

Constantin Sava Goiu, delegatul Ministerului de Domenii.

N. Constantinescu, expert contabil.

Fl. Zaharia, delegatul Ministerului de Finanţe.

Consiliul technic

Se numesc pe timp de 3 ani membrii ai Consiliului technic al pădurilor, d-nii:

Demetru Anastasescu, inginer consilier silvic.

Ion Comanici, inginer consilier silvic.

Gh. Năstăsescu, » » »

D-tru Drâmbă, inginer inspector general silvic.

M. Ştefănescu Suhăţeanu, inginer inspector silvic.

Directorii regionali C. A. P. S.

Se fac următoarele încadrări în Administraţia Casei Autonome a Pădurilor Statului:

In administraţia centrală:

D-l inginer inspector general silvic *Leon C. Vasiliu,* Director administrativ;

D-l inginer inspector general silvic *Stan Stănescu,* la controlul general şi cu însărcinarea de a conduce în mod provizoriu Direcţia technică;

D-l inginer inspector silvic *D. Tomuţa,* Director comercial.

In serviciul exterior

D-l inginer inspector silvic *Zaharia Psemetschi,* Director regional Chişinău.

D-l inginer subinspector silvic *N. G. Teodorescu,* Director regional Iaşi.

D-l inginer inspector *C. M. Bunescu,* Director regional Bacău.

D-l inginer inspector general silvic *C. Marinescu,* Director regional Constanţa.

D-l inginer inspector silvic *At. Nedelcovici,* Director regional Bucureşti.

D-l inginer inspector silvic *Gh. Condrea,* Director regional Piteşti.

D-l inginer inspector general silvic *Al. Popescu,* Director regional Craiova,

D-l inginer inspector silvic *E. Suciu.* Director regional Sebeş.

D-l inginer inspector silvic *N. Fallon,* Director regional Cluj.

D-l inginer inspector silvic *Em. Demetrescu,* Director regional Orşova.

D-l inginer inspector general silvic, *I. Piso,* Director regional Arad.

* * *

Mutare

Domnul inginer subinspector silvic *Andrei Boldescu* se transferă în interes de serviciu, pe ziua de 1 Mai 1930, dela Direcţia silvică Orşova în centrul Direcţiei silvice Cernăuţi.

† Gaëtan Denize

Inginer silvic

Secretar particular al M. S. Regina Maria

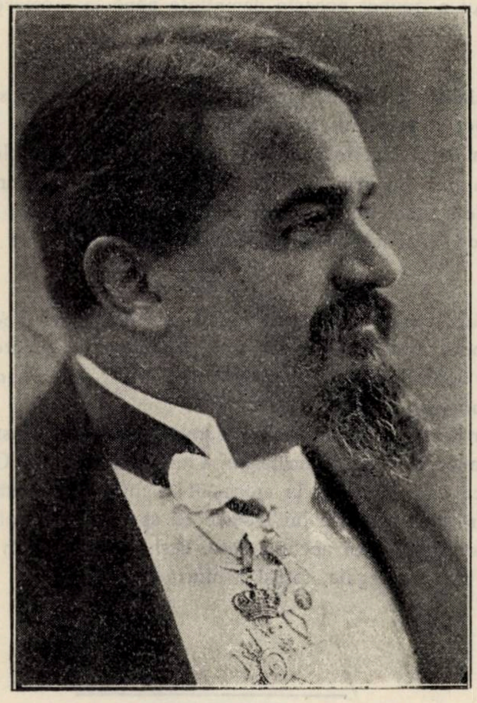

Născut la 20 Mai 1879 la Piacenţa (Italia). Cursul primar l'a făcut la Constantinopol. Liceul la Nancy şi şcoala superioară de silvicultura dela Brăneşti (Ilfov) seria 1899/904.

Născut dintr'un neam de ingineri. Bunicul său a făcut gara Filaret şi şoseaua ce duce la Giurgiu precum şi canalizarea Dâmboviţei.

Părintele său s'a distins ca inginer la C. F. R. şi a făcut tunelul dela Bârnova.

Lui i-a plăcut mai mult natura pentru care a îmbrăţişat silvicultura.

După absolvirea şcoalei silvice în 1904 a fost numit în serviciul Institutului Meteorologic de pe lângă Ministerul Domeniilor, până în 1907 când a trecut în serviciul Administraţiei centrale a pădurilor Domeniilor Coroanei din Bucureşti şi al ocolului silvic Buşteni (Prahova), fiind un colaborator sincer al lui I. Kalinderu.

In 1913 a fost mobilizat în campania din Bulgaria la Crucea Roşie.

Fiind apreciat de Regele Carol I şi după recomandarea lui I. Kalinderu. In 1914 este însărcinat să conducă studiile A. S. R. Principele Nicolae în calitate de guvernor civil.

In timpul războiului (1916—1918) a fost mobilizat în această calitate, făcând în acelaş timp serviciu de Secretar particular al M. S. Regina Maria, în care post a fost confirmat de M. S. Regina în 1918, odată cu plecarea A. S. R. Principele Nicolae la studii în Anglia.

De atunci a ocupat aceasta demnitate până la încetarea din viaţă la 14 Mai 1930.

⁂

Ca specialist s'a distins încă de pe când era stagiar silvic contribuind la punerea la punct şi înfrumuseţerea parcului forestier dela Mihăeşti (Muscel) sub conducerea d-lui ing. inspector general silvic Iuliu Moldovanu.

Iar în timpul din urmă în dragostea sa de natură a creiat tot ceia ce se vede azi la Balcic, căci numai graţie zelului său Majestatea Sa Regina Maria a putut înfăptui cea mai minunată perlă a Coastei noastre de Argint.

⁂

In relaţiunile sale sociale era afabil şi îndatoritor. Plecarea prea de timpuriu din mijiocul nostru, în special azi, constitue o pierdere însemnată. Pentru caracterul său nobil şi gata de a face numai bine, lasă unanime regrete în sufletul tuturor acelora ce l-au cunoscut.

La înmormântarea sa Societatea «Progresul silvic» a fost reprezentată prin d-nii: I. Simionescu, Dem. Ciurileanu, Gună Ştefănescu, Gh. Teodoreanu şi M. P. Florescu care a vorbit la mormânt în numele Societăţii.

D-sa a relevat meritele lui Denize ca specialist şi coleg, schiţând într'o mişcătoare alocuţiune viaţa aceluia care, deşi duce cu el în mormânt multe din tainele familiei noastre regale, totuşi a murit sărac.

CARTEA ROMANEASCA S. A.

Bucureşti I, Căsuţa poştală, 403

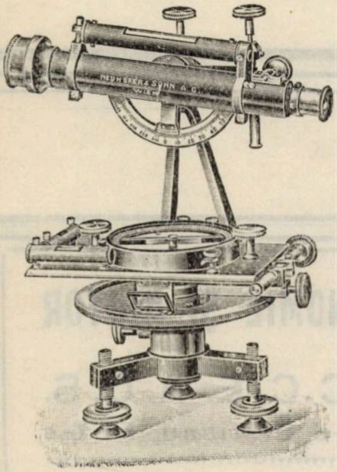

Domnule Inginer !

Societatea noastră a înfiinţat, cu începere de la 1 Ianuarie 1930, o **Secţie de material didactic, aparate de laborator, geodezie şi optică,** a cărui scop este de a pune la îndemână specialiştilor ca şi şcolarilor şi amatorilor atât instrumentele cât şi aparatele şi rechizitele cele mai prefecţionate şi de o calitate ireproşabilă, materiale cu renume mondial, pe preţuri ce desfid orice concureţă.

Pentru a îndeplini această sarcină, ce ne-am luat în dorinţa noastră de a fi într'adevăr folositori tuturor specialiştilor în lucrări de cadastrare, de edilitate, de poduri şi şosele, şi spre a-i feri de mulţimea de aparate şi instrumente prea variate a căror calităţi nu răspund întotdeauna aşteptărilor, am pus în vânzare cu preţuri excepţional de avantajoase produsele firmei mondiale.

NEUHOFER & SOHN A. G. Viena

a cărei reprezentanţă generală şi exclusivă pentru România am obţinut-o.

Ţinem la dispoziţia inginerilor amatori în sala de vânzare din Bulevardul Academiei, 3, instrumentele şi rechizitele geodezice ale acestei firme, cunoscută în România de zeci de ani ca furnizoarea Casei Pădurilor, a Serviciului Geografic al Armatei, a C. F. R., a Direcţiei Generale a Cadastrului, etc.

Totodată, anunţăm că va eşi în curând de sub tipar **Primul catalog românesc de instrumente de geodezie şi rechizite pentru ingineri.**

Vă rugăm, să binevoiţi a ne onora, între timp, cu cererile dv. de oferte ca şi cu comenzile dv. în aşteptarea cărora rămânem şi vă salutăm

Cu toată stima,

„CARTEA ROMÂNEASCĂ" S A.

Secţia geodezie.

Corespondenţa în limbile română, franceză, germană, ungară.

CASA DE CREDIT, ECONOMIE ŞI AJUTOR
A
CORPULUI SILVIC C. E. A. C. S.
Sediul: Bucureşti III – B-d Brătianu, 57 bis

Face toate operaţiunile de bancă. Imprumuturi la membrii în contul salariului, împrumuturi pe gaj de efecte, pe ipoteci etc.

Primeşte spre fructificare la vedere şi pe termen în condiţiuni avantajoase.

SOCIETATEA

„PROGRESUL SILVIC“

Inchiriază pentru conferințe,
adunări, concerte, etc., Sala
mare a localului său din
B-DUL I. C. BRĂTIANU No. 57 bis
unde doritorii se pot adresa

ESTE

în interesul Societăților
Forestiere și tuturor
așezămintelor industriale
să facă reclamă prin
REVISTA PĂDURILOR

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Redactor-şef: **Stinghe V.**

Membrii:

Drăcea M. **Rădulescu M.**
Ioan P. **Sburlan D.**

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC“

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie pe 1930:

Preşedinte: **Georgescu C. P.**
Vice-Preşedinte: **Drăcea M.**, **Stinghe V.**
Secretar general. **Ioan P.**
Casier: **Grozescu Dem.**
Secretari: **Priboianu V.**, **Ştef.-Suhăţeanu M.**

Membrii:

Agapie G.
Antonescu P.
Atanasescu A.
Boldur M.
Bosoancă C.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Ionescu A.
Lazăr H.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Popescu Alex.
Popovici Gh. N.
Stănescu Stan
Tomuţa D.

Cenzori: **Cratero O., Vasiliu L., Sculy X.**
Cenzori supleanţi: **Botescu I., Florescu I., Fonai I.**

Preţul abonamentului:

Pe un an	300 lei
» » » pentru membrii Societăţii	200 »
» » » pentru conductori şi brigadieri	75 »
Numărul	25 »

Manuscrisele nepublicate se înapoiază

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Anghel Saligny, 22

BIBLIOTECA CENTRALĂ
a „ASOCIAŢIUNII"
* SIBIIU *

Anul XLII
Iunie 1930
Nr. 6

CENTRALA ASOCIAȚIUNII SIBIU

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC“

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

SUMARUL:

Studii-Referate: Cercetări asupra capitalului de substanțe nutritive din humusul forestier . . . . **C. D. Chiriță**
Comerțul lemnului. Comercializarea produselor forestiere prin cooperative **G. Minescu**
Fapte și comentarii. — Insemnări.
O rectificare . . . . **P. A. Grunau**
Defrișările . . . . **Teo Wydiniwski**
Pădurile în stepa Rusiei . . . . . **D-r C. Georgescu**
Propuneri . . . . **Daniel Clain**
Economia mondială a lemnului . . **Gh. I. Ionescu**
Cronica . . . . **Valeriu Dinu**
Recenzii. — Revista revistelor. — Informațiuni.
Soc. «Progresul Silvic» C. E. A. C. S. — Publicațiuni

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 67
BUCUREȘTI

XLII-e Année
Juin 1930
Nr. 6

REVUE DES FORÊTS

Publication mensuelle de la Société forestière roumaine „Progresul Silvic"

SOMMAIRE:

Etudes-Comptes-rendus: Recherches sur le contenu en substances nutritives du humus . . . . **C. D. Chiriţă**
Commerce du bois: La commercialisation des produits forestiers par l'intermediaire des Coopératives . . . **G. Minescu**
Faits et commentaires: Une rectification . . . . **P. A. Grunau**
Les défrichages . . . . **Teo Wydinowski**
Les forêts de la steppe russe . . . **D-r C. Georgescu**
Quelques propositions . . . . . **Daniel Clain**
L'économie mondiale du bois . . . **Gh. I. Ionescu**
Chronique . . . . **Valeriu Dinu**
Récensions. — Revue des revues. — Informations.
Soc. «Progresul Silvic» — C. E. A. C. A. — Publications

RÉDACTION ET ADMINISTRATION: Bd. I. C. BRATIANO No. 67
BUCAREST

Anul XLII Iunie 1930 Nr. 6

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAŢII „PROGRESUL SILVIC“

STUDII-REFERATE

CERCETĂRI ASUPRA CAPITALULUI DE SUBSTANŢE NUTRITIVE DIN HUMUSUL FORESTIER

COMPARAŢIUNI CU SOLUL MINERAL ŞI CONSIDERAŢIUNI ASUPRA IMPORTANŢEI SUBSTANŢELOR NUTRITIVE PENTRU FERTILITATEA SOLURILOR FORESTIERE 1)

de CONST. D. CHIRIŢĂ
inginer silvic

In ştiinţa şi practica silvică, importanţa humusului a fost destul de târziu recunoscută. Când însăşi silvicultura lui Mayr ⟨21⟩, trece în mod secundar pe lângă problema humusului, putem fi îndreptăţiţi să considerăm această recunoaştere drept de dată aproape recentă.

Ramann, care în toate ramurile ştiinţei solului a deschis drumuri noi, a stabilit în mare măsură şi complexa însemnătate a humusului pentru sol în general. Azi ştim că humusul exercită însemnate influenţe asupra stării fizice şi chimice a solului, precum şi asupra biologiei acestuia. Humusul bun, neutral sau slab

---

1) In mare parte după lucrarea: Untersuchungen über den Nährstoffgehalt der Waldhumusauflagen, unter Berücksichtgung der mineralischen Unterlage und Betrachtungen über ihre Bedeutung für die Etragsfähigkeit der Waldböden. Dissertation, Giessen, 1930.

acid influenţează ca un «moderator» starea fizică a solului, modificând şi deplasând spre un stadiu intermediar condiţiunile extreme (nefavorabile) de coeziune, structură, aer şi umiditate ale solurilor grele, argiloase şi ale celor uşoare nisipoase; el reprezintă în sol o sursă lentă, dar continuă de substanţe minerale nutritive uşor asimilabile şi e principalul furnizor de azot al acestuia; prin bioxidul de carbon rezultat din descompunerea sa, humusul influenţează asupra fenomenului de formaţiune şi evoluţie a solului; substanţele humice însăşi sunt un agent foarte activ în aceste fenomene.

Humusul brut, nesaturat, exercită multiple influenţe defavorabile asupra solului: el strică structura glomerulară a solului, distruge complexul său adsorptiv, provoacă şi uşurează levigarea substanţelor nutritive, conduce adesea la formarea de Ortstein; prin grosimea şi aciditatea sa, el poate împiedeca serios regenerarea naturală.

Dacă în cazul solului agricol, a cărui transformare stă mai uşor în mâna omului, importanţei humusului rezultat în condiţiuni naturale i se poate acorda o atenţie relativ secundară, pentru solul forestier este humusul de o însemnătate demnă de toată atenţiunea. In majoritatea cazurilor, silvicultorul lucrează cu soluri rezultate dintr'o evoluţie naturală, nestânjenită de influenţe artificiale (eventuala lucrare a solului în silvicultură este de importanţă neglijabilă din acest punct de vedere, reprezentând numai un moment în viaţa pădurii). Starea humusului rezultat în mod natural este pentru solul forestier determinantă, din punct de vedere al condiţiilor de aciditate, structură, coeziune, aer, umiditate, circulaţie a substanţelor nutritive păstrare sau levigare a bazelor, etc.

Asupra importanţei humusului în nutriţia pădurii, vom insista aci în deosebi.

Este general recunoscut că cele mai multe soluri forestiere sunt foarte sărace în substanţe nutritive. Totuşi, aceste soluri, cari adesea refuză altor culturi, întreţin vegetaţia forestieră. Această capacitate a solurilor forestiere sărace de a furniza continuu produse, rezidă în necesităţile reduse (relativ) ale esenţelor forestiere, în ceeace priveşte substanţele nutritive, şi — mai ales — în circuitul natural al substanţelor nutritive în pădure.

Bilanţul substanţelor nutritive ale pădurii se prezintă foarte favorabil continuităţii fertilităţii solului. Lui Albert îi datorăm în deosebi precizarea (cu cifre) a acestei chestiuni. Din totalul substanţelor nutritive absorbite de arbori din sol, numai o redusă fracţiune este luată solului, prin recolta lemnoasă. Partea cea mai mare a substanţelor absorbite, aşa numitul «capital circulant de substanţe nutritive» revine în sol, prin frunzele şi acele căzute, ramuri, solzi, etc., adică în pătura moartă ‹6›. Astfel Albert dă următoarele cifre, pentru fag şi pin, indicând cantităţile de substanţe nutritive ce revin ‹în pătura moartă› solului forestier. ‹Cifrele indică deci «capitalul circulant» în procente din capitalul total absorbit›.

	Ca	K	P	N
Fag	85	67	77	80
Pin	65	65	77	78

Prin dizolvarea substanţelor nutritive aflate în pătura moartă ‹Ramann, 26› şi în deosebi prin humificarea păturii moarte şi descompunerea mai departe a humusului, capitalul circulant de substanţe nutritive este pus din nou la dispoziţia rădăcinilor arborilor.

O intensă descompunere a păturii moarte şi a humusului este prima condiţiune pentru un repede circuit al capitalului de substanţe nutritive, aşa dar a unui favorabil bilanţ al substanţelor nutritive.

Intensitatea descompunerii păturii moarte şi a humusului, precum şi solubilitatea capitalului de substanţe nutritive din pătura moartă şi humus, dau aşa dar o expresiune a bilanţului ‹favorabil sau nu› substanţelor nutritive în arboret.

Asupra stării substanţelor nutritive aflate în humus cunoaştem foarte puţin. Cercetări mai întinse posedăm numai asupra mobilizării azotului ‹armonizare şi nitrificare› ‹Aaltonen, 1; V. v. Falkenstein, 8; Hesselman, 14›. In 1928 scria Némec ‹24›: «Asupra formării altor substanţe nutritive, ca acid fosforic, compuşii sulfului, silice, potasiu, calciu şi altor multe substanţe nutritive, în timpul humificării în stratele păturii moarte şi în humus, şi anume în forma cea mai uşor asimilabilă – solubilă în apă – nu este până acum absolut nimic cunoscut».

In genere, se poate spune că, cunoştinţele noastre asupra humusului sunt foarte incomplete. Cercetări noi ‹Sven Odén, 31; Fuchs, 11› au stabilit că majoritatea substanţelor humice sunt acizi organici. S'au putut izola corpi de compoziţie determinată şi cu însuşiri caracteristice. In literatura pedologică, considerarea substanţelor humice ca acizi organici tinde să se generalizeze.

Sprijinit pe cercetările lui Sven Odén şi Fuchs, Kappen (17) consideră compuşii organo-minerali ai solului ca săruri ale acizilor humici (humaţi); tot astfel, vorbeşte Gedroiz (12) despre elementul humatic al solului, Wiegner şi Gessner (32) consideră humusul ca un complex de substanţe organice în diferite stadii de descompunere, în fază de dispersiune coloidală, ale cărui particule posedă la suprafaţa lor resturi de acizi organici. Ei renunţă la o formulă exactă a humusului şi exprimă accepţiunea de mai sus a humusului în sensul chimic-coloidal, prin următoarea «formulă»:

$$\boxed{\text{Humus}}\left|\begin{array}{l}-\mathrm{COO'H^{\cdot}}\\-\mathrm{COO'H^{\cdot}}\end{array}\right.$$ (humus acid, nesaturat în baze) şi

$$\boxed{\text{Humus}}\left|\begin{array}{l}-\mathrm{COO}\\-\mathrm{COO}\end{array}\right\rangle\mathrm{Ca}$$ (humus saturat în baze).

Dacă o formulă unică, exactă, pentru humus nu poate exista şi ne mărginim la expresia aceasta simbolică, este bine ca această expresie s'o acordăm întrucâtva cu rezultatele cercetărilor lui Sven Odén şi Fuchs, cari stabilesc că principalul acid al humusului (acidul huminic) posedă 4 carboxili în moleculă. Ar fi deci mai corect să se adopte pentru humusul nesaturat următoarea expresie:

$$\left|\begin{array}{c}\mathrm{H}\\\mathrm{u}\\\mathrm{m}\\\mathrm{u}\\\mathrm{s}\end{array}\right|\begin{array}{l}-\mathrm{COO'H^{\cdot}}\\-\mathrm{COO'H^{\cdot}}\\-\mathrm{COO'H^{\cdot}}\\-\mathrm{COO'H^{\cdot}}\end{array}$$

care are şi avantajul de a face posibilă şi exprimarea simbolică a humusului numai parţial saturat în baze (cazul general al humusului forestier). Humusul parţial saturat în Ca şi K s'ar putea exprima astfel:

$$\left|\begin{array}{c}\mathrm{H}\\\mathrm{u}\\\mathrm{m}\\\mathrm{u}\\\mathrm{s}\end{array}\right|\begin{array}{l}-\mathrm{COOH}\\\left.\begin{array}{l}-\mathrm{COO}\\-\mathrm{COO}\end{array}\right\rangle\mathrm{Ca}\\-\mathrm{COOK}\end{array}$$

Din punctul de vedere din care ne interesează aci humusul (valoarea sa nutritivă), cunoaşterea exactă a corpilor ce-l alcătuesc nu este însă indispensabilă; ceeace ne interesează în primul rând sunt condiţiunile în cari sunt liberate substanţele nutritive aflate fie în stare de ioni adsorbiţi, fie legate în stare de humaţi şi alţi compuşi în humusul forestier. Cu alte cuvinte, determinarea condiţiunilor de *solubilitate* ale substanţelor nutritive din humus.

Asupra conţinutului solurilor forestiere în substanţe nutritive ușor solubile, a lucrat de curând A. Némec (25). El a cercetat conținutul în acid fosforic solubil în apă al acestor soluri și a putut să stabilească existența de mari deosebiri în această privință (după stațiune, specie, etc.), precum și o sistematică scădere a conținutului în acid fosforic solubil, în sensul: pătura moartă — humus — sol humos — sol mineral. Metoda întrebuințată de Némec (extrasul în apă destilată) se poate întrebuința foarte probabil și în cercetările asupra potasiului. Este foarte greu de spus dacă și în ce măsură, metoda s'ar putea întrebuința și pentru determinarea calciului solubil (care constitue tocmai principala bază a humusului).

Pentru studiul solubilității în apă a substanțelor nutritive din sol, cercetări noi au arătat ca foarte indicată metoda numită electro-ultrafiltrațiune. Această metodă permite nu numai determinarea substanțelor nutrititive foarte ușor solubile (ca în cazul extrasului în apă destilată), ci face posibilă și urmărirea iuțelii de dizolvare a substanțelor ușor solubile și a rezervelor nutritive ale solului. Ceeace însemnează foarte mult pentru caracterizarea valorii nutritive a unui sol.

Electro-ultrafiltrațiunea este o metodă rezultată din unirea ultra-filtrațiunii (filtrațiunea prin ultrafiltre) cu electro-dializa (dializa unită cu electroliza). Metoda a fost introdusă mai întâiu (1926) de către Bechhold (4 și 3) în chimia coloidală și întrebuințată pentru curățirea soluțiilor coloidale de cristaloide. In studiul solului, electro-ultrafiltrațiunea a fost introdusă de către Köttgen și Diehl (19), dela Universitatea din Giessen, în 1929.

Cu ajutorul electro-ultrafiltrațiunii se determină solubilitatea substanțelor nutritive din sol, prin întrebuințarea apei destilate ca dizolvant și a curentului electric. Substanțele nutritive (electroliții) dizolvate în apă și ionizate, sunt îndreptate sub influența curentului electric în două direcțiuni (în spre anod și catod), trec împreună cu apa prin două ultrafiltre (cari rețin solul) și sunt, sub influența vacuumului creat, repede conduse în sticle speciale (aspiratoare), de unde apoi se pot capta la timpul indicat. In acest mod, din soluția solului se obțin în intervale de timp determinate, filtrate, al căror conținut în baze (filtrate catodice) și în acizii (filtrate anodice) ne dau o imagină a solubilității diferitelor substanțe nutritive. Cu această metodă în 7-8 ore se obține în cele mai multe cazuri aproape totalitatea substanțelor solubile în apă. După acest timp, trec în soluţie numai cantităţi neglijabile, ce nu se mai pot determina exact [1].

In scopul unei intime urmăriri a iuţeli de dizolvare a substanţelor nutritive, filtratele se captează astfel:

în ora I, la fiecare 20 minute
» » II, » » $^1/_2$ oră
apoi, după fiecare oră.

Pentru solul mineral, se iau filtratele ca mai sus sau numai după fiecare oră.

Bazele totale aflate în filtratele catodice se determină foarte uşor prin titrare cu 0,01 n Hcl, faţă de methyl-orange ca indicator. Substanţele nutritive aflate în filtrate se determină după metode calorimetrice. In filtratele catodice se determină calciul și potasiul, în cele anodice acidul fosforic. Pentru a avea o imagină evidentă a iuţelei de dizolvare a bazelor totale și a diferitelor substanţe nutritive, rezultatele obţinute se reprezintă grafic, obţindu-se astfel curbe de solubilitate caracteristice.

Metoda aceasta a fost întrebuinţată în Institutul de soluri al Universităţii din Giessen de către W. Bujakowsky și de către autorul acestei lucrări, pentru cercetarea conţinutului solurilor forestiere în substanţe nutritive solubile. Bujakowsky s'a ocupat cu forme de humus și sol mineral din arborete de molid, iar autorul lucrării de faţă cu forme de humus din arborete de fag și (excepţional) de molid.

Planul cercetărilor acestei lucrări a fost alcătuit plecându-se dela următoarea ipoteză : Cercetările lui Krauss (18) au stabilit importante variaţii în conţinutul în calciu al frunzei de fag, în staţiuni diferite ; deasemenea, sunt cunoscute deosebirile în iuţeala de descompunere a păturii moarte și a humusului, precum și în aciditatea (deci saturaţia) humusului, în condiţiuni diferite de sol și climat. Este de aceea de admis că precum deosebiri există în pătura moastră (materialul originar al humusului), tot astfel trebue să existe deosebiri și în humus, în ceeace privește conţinutul în baze și acizi; aceste deosebiri s'ar putea manifesta deci și în capitalul de substanţe nutritive din humus, atât în cantitatea, cât şi în solubilitatea acestuia. Din această ipoteză, a reieşit următoarea serie de chestiuni, a căror rezolvare s'a urmărit în prezenta lucrare.

---

[1] Asupra principiului metodei şi aparaturii nu e locul să insistăm mai mult aci. Material suficient se poate găsi în: P. Köttgen u. R. Diehl : Ueber die Anwendung der Dialyx u. Elektro-ultrafiltration zur Bestimmung des Nährstoffbedürfnisses des Bodens z. f. Pflanzenernährung, Düngung u. Bodenkunde—1929. 15. 1/2 şi în : C. Chiriţă: Untersuchungen über den Nährstoffgehalt den Walhumusauflagen, Giessen, 1930—Dissert.

1) Ce valori atinge capitalul de substanţe nutritive solubile al humusului forestier în diferite condiţiuni de staţiune, în deosebi pe soluri provenind din roci deosebite?

2) Ce relaţii există între capitalul de substanţe nutritive solubile din stratul de humus şi cel din solul mineral corespunzător?

3) Ce solubilitate relativă arată diferitele substanţe nutritive din humus?

4) In aceleaşi condiţiuni staţionale, exercită specia lemnoasă şi pătura vie a solului vre'o influenţă asupra mărimii şi solubilităţii capitalului de substanţe nutritive şi ce anume influenţă?

5) Există vreo legătură între aciditatea humusului şi conţinutul său în baze?

6) Se poate stabili importanţa substanţelor nutritive solubile din humus şi solul mineral, pentru fertilitatea solului forestier?

Pentru a răspunde acestor chestiuni s'au cercetat probe de humus şi sol mineral, luate din arborete de fag şi de molid, din staţiuni cât mai diferite. Cercetările s'au limitat la cazuri tipice, rămânând ca mai târziu, când vor fi condiţiuni mai favorabile de aparatură reducând munca şi costul cercetărilor, să se studieze problema şi în cazurile de amănunt. Scopul lucrării de faţă rămâne numai stabilirea liniilor generale, de principiu, ale problemei, aşa cum aceasta se desprinde din seria de întrebări de mai sus.

Pentru a evita inutile (pentru ţara noastră) numiri de localităţi din cari s'au luat probele, cazurile cercetate se vor nota convenţional cu numerile I, II, III, etc. O sumară lămurire asupra lucrărilor de luare a probelor este însă necesară. De aceea se dau mai jos, pentru toate cazurile, datele necesare unei minimale caracterizări a arboretului şi staţiunii. (Datele se vor urma în ordinea următoare: 1. Arboret: specia, vârsta, înălţimea medie, consistenţa, clasa de fertilitate 1). 2. Staţiune: altitudinea, relieful şi expoziţia, clima, media precipitaţiilor anuale (p. a.), media precipitaţiilor de vară (p. v.), solul, roca mumă, stratul de humus, eventual pătura vie a solului).

I. Fag, 143 ani, 33,8 m, 0,8–0,9, cl f. II.

Altitudinea 90 m şes, climă dulce potrivită, p. a.-520 mm, p. v.=312 mm nisip lehmos, humos, foarte profund, fresc, afânat, din nisip diluvial şi aluviuni, humus 2–8 cm (excepţie, pentru fag), pe alocuri, muşchi.

II. Fag, 95 ani, 25 m, 0,9, cl. f. IV.

Altitudine 509 m, platou, climă aspră, p. a.=1050 mm= 285 mm, nisip lehmos, mijlociu profund, afânat, pe grezie feruginoasă, humus 1—3 cm.

III, Fag, 172 ani, 28 m, 0,7, cl. f. III—IV.

Altitudine 670 m, şes climă aspră, p. a.=1100 mm, lehm, profund, fresc, din loess (50 cm) pe bazalt, humus 2–6 cm, foarte abundentă vegetaţie erbacee din: Calamagrostis arundinacea cu Aspidium spinulosum (dominante) şi Millium effusum, Polygonatum verticillatum, Stellaria nemorum, Convallaria verticillata, Paris quadrifolia.

IV. Molid, 73 ani, 23 m, 0,9, cl. f. II.

Date staţionale ca la III. Humus 2—4 cm, flora: în locuri luminate, pătură deasă de Oxalis acetosella, la marginea rărită a arboretului, pături abundente din Aspidium spinulosum, specii de Rubus, graminee.

V. Fag, 137 ani, 27 m, 0,5 cl. f. III.

Altitudine 400 m, şes, climă potrivită aspră, p. a.=700 mm, p. v.=4000 mm, lehm nisipos, superficial, din loess (25 cm) pe grezie feruginoasă, humus 2—4 cm, pătură deasă de afini, pe alocuri muşchi.

VI. Molid, 84 ani, 23 m, 0,9, cl. f. III.

Altitudine 360 m, uşor înclinat spre N., clima potrivită, aspră, p. a.=600 mm, p. v. 320 mm, lehm nisipos, mijlociu profund, din loess (30 cm) pe grezie feruginoasă, humus 1–2 cm.

VII 2) Date pentru arboret: aceleaşi ca la III.

---

1) După tabelele Wimmenauer (gradul c).

2) Arboretele III şi VII sunt alăturate şi diferă numai prin pătura vie solului.

Staţiune: ca la III, humus 0—5 mm, flora: abundent Rubus idaeus cu Aspidium spinolusum şi rare graminee (Calamagrostis Milium).

VIII. Fag, 70 ani, 19,6 m, 1,0, cl. f. II—III.

Altitudine 160 m, şes, climă potrivită, p. a. = 600 mm, lehm nisipos cu pietriş superficial, provenind din lehm nis. terţiar (superficial) pe bazalt (puţin desagregat), humus 05—1 cm, flora: Anemone, Oxalis acetosella, pe alocuri muşchi, rare graminee.

IX [1]) Fag: 106 ani, 20 m, 1,0, cl. f. IV.

Date staţionale ca la VI. Humus 0,5—2 cm, pe alocuri muşchi.

X. Fag, 83 ani, 25 m, 1,0, cl. f. II.

Altitudine 250 m, şes, climă potrivită, p. a. = 600 mm, lehm afânat, foarte profund din loess (30—40 cm) pe bazalt (bine dezagregat), humus 0,5—2 cm.

XI. Fag, 77 ani, 28 m, 1,0, cl. f. I.

Altitudine 400 m, uşor înclinat spre N, climă potrivită, p. a. = 900 mm, lehm afânat, profund, fresc, pe diorit, strat propriu zis de humus nu există, flora: rare Oxalis acetosella şi Asperulla odorata.

XII. Fag, 98 ani, 20 m, 1,0, cl. f. IV.

Altitudine 415 m, înclinat spre E., climă aspră, p. a. = 800—1000 mm, lehm calcaros, mijlociu profund, cu pietriş pe calcar. Nu există strat de humus.

Luarea probelor, pregătirea şi păstrarea lor

Pentru cercetarea capitalului de substanţe nutritive din humus, luarea probelor este de importanţă hotărîtoare. Pentru a putea compara diferitele forme de humus, este necesar ca probele să se ia în condiţiuni cât mai asemănătoare — şi îndeosebi — ele nu trebue (principial) să conţină sol mineral şi resturi nedescompuse de frunze, (solul mineral e mult mai sărac, iar resturile de frunze mai bogate în substanţe nutritive decât humusul). Această condiţiune este însă greu de realizat în întregime, mai ales în solurile «active» din cele mai multe arborete de fag. In aceste arborete (în cazurile cercetate, cel puţin) humusul nu formează un strat regulat, ca — de obiceiu — în arboretele de molid, ci poate fi găsit de cele mai multe ori numai în strat subţire, foarte neregulat, chiar întrerupt. Utilizarea vre'unui instrument pentru luarea probelor, este de aceea inutilă. Pentru a se obţine o probă medie, humusul s'a luat din numeroase (50—60) locuri. Probele au fost aduse în laborator în săculeţe de pânză impregnată şi imediat s'au cernut prin sita de 2 mm. Deoarece solubilitatea ionilor absorbiţi se schimbă prin uscarea substanţelor humice (Ramann, 26), probele de humus au fost păstrate în stare umedă, în vase de sticlă bine închise. Este de bănuit că în timpul de păstrare, probele de humus suferă mici schimbări; aceasta pare a corespunde însă numai pentru compuşii azotului.

---

[1]) Arboretele VI şi IX sunt alăturate.

Probele de sol mineral s'au luat în regiunea principală a sistemului radicilar (0—40 cm); ele au fost păstrate uscate la aer.

II

Rezultatele cercetărilor

Rezultatele obţinute s'au calculat pentru 100 g substanţă absolut uscată.

1. *Baze totale*

Din formele de humus studiate şi solurile minerale corespunzătoare au fost dizolvate în 7 ore de electro-ultrafiltraţiune următoarele cantităţi de baze (cifrele indică numărul de cm^3 de 0,01 n HCl necesar neutralizării bazelor; ultima coloană dă în mg echiv. cantităţile totale de baze dizolvate în 7 ore): (Vezi tabela 1 şi 2 pag. 717, 718).

2. *Calciul*

Au fost dizolvate din formele de humus cercetatate, următoarele cantităţi de calciu (calculate în mg CaO). (Vezi tabela 3 pag. 719).

3. *Potasiul*

Au fost dizolvate din formele de humus cercetate, următoarele cantităţi de potasiu (calculate în mg K_2O). (Vezi tabela 4 pag. 720).

4. *Acid fosforic*

Au fost dizolvate din formele de humus cercetate următoarele cantităţi de acid fosforic (calculate în mg P_2 (O_5). (Vezi tabela 5 pag. 721).

a) Humus

Tabela 1

Nr.	Ora I			Ora II		Ora III	Ora IV	Ora V	Ora VI	Ora VII	In 7 ore	Baze totale în mg echiv.
	20 M.	20 M.	20 M.	30 M.	30 M.							
I	118	103	72	86	84	152	114	70	56	52	907	9,07
II	249	175	93	97	85	91	61	47	41	37	976	9,76
III	313	163	123	154	107	127	65	41	41	37	1171	11,71
IV	331	173	119	131	101	128	79	55	45	43	1205	12,05
V	265	207	195	253	203	263	185	132	89	70	1862	18,62
VI	280	240	258	264	190	268	184	136	98	84	2002	20,02
VII	415	343	333	381	245	219	141	73	69	65	2284	22,84
VIII	220	302	208	302	272	604	330	204	124	92	2658	26,58
IX	469	291	313	409	379	425	181	101	65	49	2682	26,82
X	445	420	428	578	350	285	155	87	65	55	2868	28,68
XI	1117	817	487	467	325	307	127	101	75	73	3896	38,96
XII	425	783	1159	2425	2091	2900	1195	543	375	295	12191	121,91

b) **Solul mineral** Tabela 2

Nr.	Ora I	Ora II	Ora III	Ora IV	Ora V	Ora VI	Ora VII	In 7 ore	Baze totale în mg. echiv.
I	18,0	1,50	12,5	10,3	9,5	7,3	7,0	79,6	0,79
II	22,0	12,5	12,0	10,3	9,7	8,5	8,0	83,0	0,83
V	34,0	13,6	12,1	10,2	8,3	7,9	7,2	93,2	0,93
VI, IX	38,0	19,0	14,6	11,0	8,0	7,3	6,5	104,4	1,04
X	48,5	28,5	21,0	16,5	13,5	9,5	9,0	146,5	1,46
III, IV, VII	76,5	60,5	45,0	31,5	29,0	27,5	24,5	294,5	2,94
XI	72,0	60,5	41,0	30,5	23,0	20,5	18,0	265,5	2,65
VIII	315,0	406,0	336,0	278,0	246,0	192,0	182,0	1955,0	19,55
XII	1270,0	1280,0	400,0	215,0	185,0	136,0	110,0	3596,0	35,96

Tabela 3

Nr.	Ora I			Ora II		Ora III	Ora IV	Ora V	Ora VI	Ora VII	In 7 ore
	20 M.	20 M.	20 M.	30 M.	30 M.						
I	8,20	17,40	13,20	14,70	14,40	26,50	18,50	11,40	8,32	7,53	140,15
II	3,80	26,20	16,94	20,14	18,10	16,80	8,94	5,84	2,64	1,40	120,80
III	30,20	31,80	26,00	32 00	20,30	25,80	11,20	7,80	6,50	4,20	195,80
IV	30,00	33,00	24,00	28,00	18,80	24,50	15,20	8,50	4,60	3,30	189,90
V	21,60	30,30	37,56	45,20	30,60	46,40	31,60	17,60	12,30	9,98	283,14
VI	24,00	32,50	34,00	52,10	40,40	60,50	44,60	34,50	22,10	13,00	357,70
VII	63,10	74,48	72,56	83,40	54,00	50,00	35,64	15,20	12,90	9,96	471,24
VIII	25,40	53,80	41,30	52,00	63,31	125,05	67,00	33,64	16,60	9,22	487,32
IX	24,64	46,44	59,74	71,76	73,28	58,20	34,36	17,22	9,54	6,76	401,94
X	36,80	66,00	64,00	104,00	70,30	57,00	24,70	11,40	9,00	6,80	450,00
XI	227,40	168,30	120,00	105,00	80,00	69,60	26,96	14,60	10,10	9,64	831,60
XII	78,60	165,70	235,40	512,60	450,00	651,60	278,00	135,20	86,40	60,30	2653,80

Tabela 4

Nr.	Ora I			Ora II		Ora III	Ora IV	Ora V	Ora VI	Ora VII	In 7 ore
	20 M.	20 M.	20 M.	30 M.	30 M.						
I	22,80	11,80	6,10	5,40	5,10	6,70	5,60	3,60	3,00	2,70	72,80
II	24,80	9,70	3,40	2,40	2,10	2,30	2,20	1,90	1,80	1,70	52,30
III	27,60	5,90	4,20	4,10	3,30	3,50	3,30	2,70	2,30	2,20	59,10
IV	14,50	8,00	5,80	6,20	4,80	6,10	5,20	5,04	4,90	4,60	65,14
V	34,20	11,40	6,40	4,40	4,30	5,90	3,90	3,70	3,60	3,40	81,20
VI	21,40	8,90	3,70	2,80	2,50	4,10	3,40	2,50	2,40	2,30	54,00
VII	13,40	5,30	4,40	3,90	2,90	4,00	3,10	2,90	2,80	2,60	45,30
VIII	19,90	9,00	3,80	4,40	3,70	6,10	4,40	3,50	3,40	3,10	61,30
IX	69,30	8,90	7,80	4,50	3,90	6,00	5,90	5,80	4,70	3.60	120,40
X	30,40	11,10	9,40	8,10	8,00	5,20	4,20	4,00	3,60	2,90	86,90
XI	29,50	4,30	2,40	3,10	2,50	4,10	3,70	3,60	3,10	2,40	58,70
XII	22,10	17,80	13,10	12,00	4,70	11,80	6,00	4,70	3,90	2,90	99,00

Tabela 5

Nr.	O R A							In 7 ore
	I	II	III	IV	V	VI	VII	
I	1,40	0,52	0,41	0,21	0,22	0,12	0,09	2,97
II	1,24	0,87	0,49	0,41	0,31	0,24	0,15	3,71
III	1,57	1,76	1,52	1,34	1,14	1,08	0,43	8,84
IV	1,90	2,92	2,46	1,94	1,62	1,41	1,29	13,54
V	2,31	1,65	1,25	1,03	0,68	0,54	0,46	7,92
VI	3,15	1,61	1,19	0,82	0,78	0,74	0,36	8,65
VII	5,73	8,13	7,40	4,70	2,28	1,92	1,60	31,76
VIII	2,91	2,26	2,30	2,28	1,33	0,83	0,80	12,71
X	18,90	10,80	5,46	3,14	2,12	1,74	1,66	43,82
IX	0,67	1,74	2,50	1,72	1,15	0,83	0,77	9,38
XI	20,31	6,67	2,87	1,50	1,25	0,96	0,85	34,41
XII	6,94	5,70	9,82	5,70	3,48	3,80	4,80	40,24

Deoarece cantitățile de substanțe nutritive din solurile minerale au fost în cele mai multe cazuri foarte reduse, o determinare a acestora pentru fiecare interval de timp nu a fost posibilă. Filtratele au fost concentrate prin evaporare și s'a făcut o singură determinare ⟨adesea câteva⟩ pentru cantitatea totală dizolvată în 7 ore. Totuși cantitățile de acid fosforic dizolvat au fost atât de mici, încât nici astfel o determinare calorimetrică exactă nu a fost posibilă.

5. *Calciul și potasiul*

Dizolvat în 7 ore de electro-ultrafiltrațiune din solurile minerale.

⟨în mg Ca O și K_2 O⟩.

⟨Urmează tabela 6⟩.

Tabela 6

Nr.	Ca O mg	K_2O mg
I	7,52	4,20
II	3,15	6,15
V	6,65	8.50
VI, IX	8,86	5,05
X	14,60	8,89
III, IV, VII	41,26	14,38
XI	45.20	8.55
VIII	362,00	11,61
XII	843,00	21,75

Arboretele III, IV şi VII, precum şi VI şi IX fiind alăturate, pentru fiecare grupă s'a făcut numai câte o cercetare de sol mineral.

III.

Discutarea şi valorificarea rezultatelor

Considerate în general, rezultatele cercetărilor de mai sus arată mari deosebiri în capitalul de substanţe nutritive solubile a diferitelor forme de humus forestier şi al solurilor minerale corespunzătoare. Deosebirile se manifestă atât în cantitatea sustanţelor nutritive, cât şi în iuţeala lor de dizolvare.

Relaţiuni între capitalul de substanţe nutritive solubile din humus şi cel din solul mineral corespunzător

Comparând cantităţile totale de substanţe nutritive uşor solubile din stratul de humus, cu cele din solul mineral corespunzător, observăm foarte uşor că, faţă de solul mineral, humusul conţine un mult mai mare capitol de substanţe nutritive solubile (ne referim aci la cantităţi egale de substanţă), pentru calciu găsim valori de 20—40 ori pentru potasiu de 4—25 ori mai mari pentru humus decât pentru solul mineral (o excepţie găsim în ce privește calciul la cazurile VIII și XII, unde solul mineral e sol schelet-pietros-defavorabil vegetaţiei). Aceeaș relaţie corespunde și pentru acidul fosforic, care pentru solul mineral nici nu a putut fi exact determinat; aproximativ se poate spune că raporturile sunt chiar mai mari decât pentru calciu.

Aceasta însă nu trebue să ne ducă la concluzia greșită că în solul forestier stratul de humus ar conţine mai multe substanţe nutritive decât solul mineral). Cifrele se referă la 100 gr substanţă; dar trebue să se aibă în vedere că greutatea totală a stratului de humus e incomparabil mai mică decât aceea a solului mineral din regiunea rădăcinilor. *In stratul de humus deci, substanţele nutritive sunt numai concentrate și mai ușor solubile, decât în solul mineral.*

In ceeace privește conţinutul în substanţe nutritive aflate în solul mineral corespunzător. Această dependenţă este chiar atât de strânsă încât, pentru cazurile tipice studiate în acest scop, se poate constata că în privinţa bazelor totale, diferitele forme de humus se succed în aceeași ordine ca și solurile minerale corespunzătoare.

Tabela 7

Nr.	Baze totale în echiv.	
	Sol mineral	Humus
I	0,79	9.07
II	0,83	9,76
V	0,93	18,62
IX	1,04	26,82
X	1,46	28,68
XI	2,65	38,96
XII	35,95	121,91

Foarte probabil însă că acest paralelism nu se poate absolut generaliza. Conţinutul humusului în substanţe nutritive în foarte mare măsură depinde de acela al păturii moarte din care provin, care la rândul său e determinat de intensitatea nutriţiei arborilor. Când solul mineral, deşi bogat în substanţe minerale solubile e fiziceşte defavorabil vegetaţiei (în special prea compact) arborii au pe acest sol o nutriţie mai slabă decât pe un sol mai sărac (nu prea sărac însă), dar bun fiziceşte. Inversiunea faţă de relaţia găsită mai sus, poate deci proveni chiar dela materialul originar al humusului. Chiar însă când această abatere nu există în pătura moartă, nu este exclus ca ea să existe în humus, căci proprietăţile chimice ale humusului depind şi de condiţiunile climatice, cari influenţează mersul descompunerilor. Când condiţiunile climatice sunt defavorabile activităţii bacteriene (umiditate ridicată, în sol în deosebi, temperatură scăzută, etc.) relaţia arătată aşa dar poate să nu mai existe. Astfel, găsim pentru două forme de humus de molid, în staţiuni diferite, o însemnată abatere:

Cazul IV	Cazul VI
Solul mineral:	Solul mineral:
Baze tot. = 2,94 mg ech.	Baze tot. = 1,04 mg ech
Ca O = 41,26 mg	Ca O = 8,86 mg
Humus:	Humus:
p H = 3,83	P H = 4,51
Baze tot. = 12,05 mg ech.	Baze tot. = 20,02 mg ech.
Ca O = 189,90 mg	Ca O = 357,70mg

Solubilitatea bazelor totale, a calciului, potasiului şi a acidului fosforic

O comparaţie a solubilităţii substanţelor nutritive a diferitelor forme de humus, conduce la următoarele consideraţiuni:

Solubilitatea substanţelor nutritive foarte diferită. O expresie a iuţelii de dizolvare o dau pe lângă rezultatele numerice şi aşa zisele curbe de solubilitate.

In ceeace priveşte bazele totale, deosebirile sunt foarte mari. Aceste deosebiri se manifestă mai intens în primele ore şi în deosebi în prima oră, când se atinge maximul de solubilitate. Cantităţile dizolvate în ultimile ore (4—7) nu arată în genere deosebiri caracteristice pentru diferitele forme de humus.

Aceleaşi deosebiri le constatăm în ceiace priveşte cantităţile dizolvate de calciu, potasiu şi acid fosforic.

Pentru caracterizarea capitalului de substanțe nutritive al humusului este mai întâi necesar să exprimăm cantitățile dizolvate de calciu și potasiu în mg echiv. și să calculăm apoi aceste cantități în procente din bazele totale dizolvate. Iar pentru o mai bună comparație a cantităților de calciu dizolvate, putem calcula și conținutul relativ în calciu al diferitelor forme de humus, luând ca unitate conținutul în calciu al humusului celui mai sărac.

Cifrele astfel găsite sunt trecute în tabela următoare:

Tabela 8

Nr.	CaO		K_2O		Conț. relativ în CaO
	mg echiv.	% d. Baze tot.	mg echiv.	% d. Baze tot.	
II	4,32	44,2	1,11	11,38	1,00
I	5,14	56,7	1,55	17,07	1,19
IV	6,78	56,1	1,38	11,48	1,57
III	6,99	59,8	1,26	10,73	1,62
V	10,12	56,3	1,73	9,27	2,36
VI	12,78	63,8	1,15	5,73	2,96
IX	14,37	54,5	2,56	9,55	3,33
X	16,06	56,0	1,85	6,44	3,72
VII	16,82	73,7	0,96	4,21	3,90
VIII	17,40	65,5	1,31	4,90	4,03
XI	29,70	76,3	1,25	3,22	6,87
XII	94,75	77,7	2,12	1,73	21,94

Din aceste numere reese un aproape complet paralelism între bazele totale și conținutul în calciu al diferitelor forme de humus.

Aceasta arată că cea mai importantă bază din humus este calciul care — în cazurile studiate — formează până la 78 % din bazele humusului. Numai pe grezia extraordinar de săracă în calciu, dela cazul II, calciul reprezintă un procent mult mai scăzut (44,2).

In diferitele forme de humus se observă mari deosebiri în conţinutul în calciu. Valorile exprimate în mg echiv., variază între 4,32 ‹pe grezie ferug.› şi 94,75 ‹pe calcar›. Cu excepţia a două cazuri, unde humusul e foarte acid ‹III şí IV› găsim deci o continuă dependenţă a humusului de compoziţia petrografică a rocei mume, dela grezia ferug. până la calcar.

Conţinutul în potasiu al humusului este mult mai redus decât cel în calciu. Deasemenea deosebirile dintre diferite forme de humus sunt mult mai mici. Pe când conţinutul în calciu ‹Ca O› variază între aproximativ 4 şi 95 mg. echiv., conţinutul în potasiu ‹K_2O› va- variază numai între 1,1—2,6 mg calciu.

In raport cu calciu, reprezintă potasiul mult mai puţine procente din bazele totale. Numerile variază între 1,7 şi 17 %. In cele mai multe cazuri, reprezintă K_2C mai puţin de 10 % din bazele totale, numai în formele de humus foarte sărace în calciu, e conţinutul procentual în K_2O mai mare de 10 ‹10—17›.

Pentru a exprima iuţeala relativă de dizolvare a acestor baze, s'au calculat cantităţile de calciu şi potasiu dizolvate în prima oră, în procente din cantităţile totale, dizolvate în 7 ore. Valorile sunt trecute în tabela 9 ‹vezi pag. 227›.

Solubilitatea calciului şi potasiului este deci foarte diferită. In general, potasiul este mult mai uşor solubil decât calciul, în cele mai multe cazuri se dizolvă în prima oră 50—72 % din cantitatea totală de potasiu, pe când pentru calciu valorile corespunzătoare sunt mult mai mici ‹în majoritate sub 40%›.

Urmărind şi mai amănunţit solubilitatea în timp a calciului şi potasiului, constatăm că pe când la calciu maximul de solubilitate are loc către sfârşitul orei I sau chiar în ora II, solubilitatea potasiului arată fără excepţie un maximum ridicat chiar în primele 20 minute când $\frac{1}{3}$—$\frac{1}{2}$ din total trece în soluţie.

Pe când între conţinutul în calciu şi bazele totale există un paralelism evident, o asemenea relaţie nu există în cazul potasiului.

Forme bune de humus, bogate în baze, sunt adesea mai sărace în potasiu decât cele sărace în baze ‹ex. cazul XI cu 38,96 mg echiv. baze totale şi 58,7 mg K_2 O, cazul I cu 9.07 mg echiv. baze totale şi 72,8 mg K_2

Tabela 9

Nr.	Ca O			K$_2$ O		
	Total	Oral		Total	Oral	
	mg	mg	% d. total	mg	mg	% d. total
I	140,15	38,80	27,70	72,80	40,70	55,95
II	120,80	46,94	38,90	52,30	37,90	72,50
III	195,80	88,00	44,90	59,10	37,70	63,80
IV	189,90	87,00	45,80	65,14	28,30	43,45
V	283,14	89,46	31.55	81,20	52,00	64,00
VI	357,70	90,50	25.30	54,00	34,00	63,00
VII	471,24	210,14	44.60	45,30	23,10	51,00
VIII	487,32	120,50	24.75	61,30	32,70	53,35
IX	401,94	130,82	32,55	120,40	86,00	71,40
X	450,00	166,80	37,10	86,90	50,90	58,60
XI	831,60	515,70	62,00	58,70	36,20	61,65
XII	2653,80	479,70	18,10	99,00	53,00	53,50

O〉. Aceste variaţii neregulate se explică prin solubilitatea mare a potasiului din humus, care este astfel mai uşor levigat de apă decât calciul.

Dintre acizii aflaţi în humus, s'a determinat acidul fosforic. Valorile numerice arată mari deosebiri şi în această privinţă: forme de humus, bune, bogate în baze, de pe diorit şi loess-basalt 〈XI, X, VI〉 conţin şi cantităţi mai mari de acid fosforic solubil 〈34, 41, 43, 82, 31, 76 mg〉, decât cele sărace în baze, de pe nisip diluvial şi grezie 〈I=2, 95 mg, II=3, 71 mg〉. S'au găsit însă şi forme de humus bogate în baze, dar cu o rea curbă de solubilitate a acidului fosforic 〈IX, VIII, XII〉.

Relaţiuni între aciditatea humusului şi conţinutul său în baze

Intre concentraţia ionilor de hidrogen 1) a formelor de hu-

---

1) Determinată electrometric, ca electrodul de chinidron.

mus studiate și conţinutul lor în baze solubile, s'au găsit următoarele relaţii.

Nr.	p H	Baze tot. în mg echiv
I	3,4	9,07
III	3,82	11,71
IV	3,83	12,05
II	4,13	9,76
VI	4,51	20,02
V	4,57	18,62
VII	4,61	22,84
X	4,61	28,68
XI	4,63	38,96
VIII	4,58	26,58
IX	5,28	26,82
XII	6,22	121,91

Se constată din valorile date mai sus, că formelor de humus intens acide (I, II, III și IV) le corespunde un conţinut redus, în baze totale. Pentru formele de humus mai slabe acide (pH 4,51 — 5,28) nu se poate găsi un paralelism între aciditate și baze. Din valorile pH și cele pentru baze totale se constată că, chiar în capul unui conţinut ridicat în baze, (XI, X, chiar XII) humusul forestier are o reacţiune (slab) acidă.

Influenţa speciei lemnoase

Este cunoscut că în condiţiuni asemănătoare de sol și climă, în arborete de foioase, humusul e mai puţin acid și se descompune mai repede decât în arboretele de rășinoase. Pentru a urmări aceste deosebiri și cu metoda întrebuinţată în aceste cercetări s'au studiat forme de humus de fag și molid, din două arborete alăturate și comparabile ca vârste (IX și VI). S'au găsit următoarele valori:

	PH	Baze tot. mg echiv.	Ca O mg	K_2O mg	P_2O_5 mg
Molid (VI)	4,51	20,02	357,70	54,00	8,65
Fag (IX)	5,28	26,82	401,94	120,40	9,38

In cazul humusului de fag găsim prin urmare condiţiuni mai bune, atât în ce privește aciditatea, cât și substanţele nutritive. Această unică cercetare valorează — evident — ca un exemplu și o verificare, comparaţia ar verifica aceste relaţii și pentru alte condiţiuni staţionale.

Influenţa păturii vii

Cercetările lui Hesselman (15) stabilesc însemnata influenţă a ceeace el numeşte «Főrna» asupra unor proprietăţi ale humusului. O asemenea influenţă a păturii vii a solului este de aşteptat şi în ceeace priveşte conţinutul în substanţe nutritive. Pentru a verifica această influenţă s'au cercetat probe de humus din două arborete vecine, cari diferă numai prin pătura solului (III şi VII). Intr'un arboret (III) aceasta e formată dintr'o abundentă floră de Calamagrostis arundinacea şi Aspidium spinulosum, cu (rare) Milium effusum, Polygonatum verticillatum, Stellaria nemorum, Convallaria verticillala, Paris quadrifolia, ş. a., în arboretul alăturat VII, gramineele sunt slab reprezintate, sub o pătură dominantă de Rubus idaeus şi Aspidium spinulosum. In humusul acestor arborete s'au găsit deosebiri foarte mari, şi anume, este humusul de fag şi Rubus, mult mai bun decât cel de fag şi graminee.

III (fag cu graminee, Aspidium, etc.	VII (fag cu Rubus, Aspidium).
pH = 3,83.	pH = 4 61.
Baze tot. = 11,71 mg echiv.	Baze tot. = 22,84 mg echiv,
CaO = 195,80 mg.	CaO = 471,24 mg.
K_2O = 59,10 »	K_2O = 45,30 »
P_2O_5 = 8,84 »	P_2O_5 = 31,76 »

Flora solului cauzează prin urmare mari deosebiri în capitolul de substanţe nutritive, cari cu electo-ultrafiltraţiunea se pot foarte evident stabili.

Va urma.

Untersuchungen über den Nährstoffgehalt der Waldhumusauflagen.

(Schluss und Auszug folgt).

COMERȚUL LEMNULUI

COMERCIALIZAREA PRODUSELOR FORESTIERE PRIN COOPERATIVE

de G. MINESCU
Inginer silvic

Casa Autonomă a Pădurilor Statului, prin noua ei organizaţie, va avea de rezolvat o problemă foarte importantă, de care într'o largă măsură vor depinde rezultatele activităţii sale și anume: comercializarea produselor forestiere industrializate și semi-industrializate.

Această problemă s'a pus și cooperaţiei forestiere, îndată după ce aceasta și-a organizat producţia.

Socotim că nu este fără interes deci, ca în preajma stabilirii normelor de comercializare ale produselor Casei Pădurilor, să arătăm modul cum cooperaţia forestieră a căutat să rezolve această problemă, rezultatele obţinute, obstacolele de care s'a isbit, avantajele și defectele sistemelor admise.

In concluzia ce vom trage, vom căuta a schiţa colaborarea ce s'ar putea face între Cooperative și Casa Pădurilor, spre satisfacerea atât a intereselor acesteia, cât și a mișcării curat cooperative.

*

In primii ani după războI cu toate că numărul Cooperativelor forestiere a crescut considerabil, dela câteva zeci la aproape o mie, produsele lor nu contau pentru piaţa internă și cu atât mai mult pentru cea externă.

Aceasta pentru motivul că majoritatea unităţilor erau formate numai pentru satisfacerea nevoilor populaţiunii locale iar, cele

30 — 40 cooperative cărora Centrala Cooperativelor în vederea unei producţiuni mari le acordase credite importante, mai toate învestite în instalaţiuni costisitoare de căi ferate, fabrici, jilipuri, opusturi, drumuri, etc. erau în curs de organizarea acestei producţiuni.

Tendinţa generală post-belică, de romanizarea industriei, ajutorarea populaţiunei muncitoare din regiunile de munte, (care nu putea fi împroprietărită din lipsa terenurilor corespunzătoare) prin posibilitatea de a găsi de lucru în condiţiuni avantajoase în fabrici, a căror proprietate să fie chiar a acestei populaţiuni şi la a căror conducere să ia şi ea parte; anumite situaţiuni existente în direcţia respectivă şi dorinţa de a procura populaţiei din regiunea câmpului produse lemnoase industrializate, în condiţiuni cât mai avantajoase, a determinat Centrala Cooperativelor, ca în disproporţie cu capitalul Cooperativelor, să le acorde acestora credite foarte mari.

Produsele fabricate, nu se puteau realiza decât prin învestiţii de importante capitaluri, pe cari, fără creditul larg al Centralei Cooperativelor, sătenii săraci din regiunile muntoase nu şi le puteau procura.

Faţă de mijloacele extrem de reduse de cari s'a dispus şi greutăţile neînchipuit de mari ivite în cursul operaţiunilor, rezultatele obţinute în direcţiile mai sus expuse, sunt destul de mulţumitoare.

Aci ne vom ocupa numai de ultimul ţel menţionat şi care este în legătură cu obiectul ce ne-am propus a trata.

Vânzări la export

Anul 1923 este acela în care producţia industrializată a Cooperativelor forestiere a început să conteze.

Pentru raţiuni economice, produsele apte pentru export s'a căutat a se vinde ca atare, pentru ca astfel obţinându-se un preţ cât mai mare pe această categorie de mărfuri, să se poată oferi restul materialelor, cu preţuri cât mai reduse, populaţiei consumatoare din ţară.

In dorinţa de a comercializa cât mai bine produsele pentru export, nu s'a adoptat sistemul de a se vinde acest fel de material predat fraco vagon gărilor de încărcare din apropierea fabricilor, ci s'a ales altă cale şi anume:

Infiinţarea la Galaţi a unui depozit de cherestea în care toate cooperativele să trimită materialele respective, şi cari apoi să fie vândute direct exportatorilor, vânzându-se materialul FOB, de către acest depozit.

Incercarea însă a dat greş.

Cooperativele debitau în acel timp numai material provenit din căzături, cu o mare proporţie de putregai, astfel că majoritatea cherestelei produsă era de o calitate cu totul inferioară.

Din lipsa aproape completă a unui personal de îndrumare, personalul care nu se găsea nici la Cooperative, nici la Centrala Cooperativelor, decât în număr neînsemnat, fabricile Cooperativelor forestiere au fasonat cherestea, în dimensiuni cu totul neuzuale pentru export.

Din această cauză, materialele aduse la Galaţi, în loc să se vândă pentru pieţele din bazinul mediteranian, cum se intenţionase, au fost vândute cu totul în altă parte.

Numai datorită faptului că preţurile se urcau zilnic, din cauza deprecierii valutei, nu s'a pierdut la aceste materiale.

Ulterior, personalul de îndrumare fiind sporit, cooperativele au început să se conformeze uzanţelor comerciale ale pieţei externe.

Totuşi, văzându-se că este necesară prudenţa în desvoltarea operaţiunilor comerciale, s'a renunţat a se mai înfiinţa un depozit de materiale de export la Galaţi.

Deşi este evident că firmele producătoare care îşi au asemenea depozite în porturi, realizează un surplus de preţ, totuşi pentru evitarea riscurilor inerente începutului, s'au adoptat pentru export vânzările directe franco vagon gările de încărcare.

S'au vândut deasemenea şi partizi de cherestea predate FOB Galaţi, dar manipulanţia şi toate operaţiunile din Galaţi sau efectuat de către societăţi comisionare, care se ocupă cu acest fel de operaţiuni, iar dela fabricile Cooperativelor sau expediat numai strict cantităţile ce urmau a se încărca pe vapoare.

In acest fel diferenţa de preţ încasată în minus, a compensat riscurile ce s'ar fi ivit transportând materialul la Galaţi şi aşteptând apoi ivirea cumpărătorului.

Atunci când producţia respectivă a Cooperativelor va deveni mai însemnată, când reputaţia unora din ele asupra conştiinciozităţii de livrare va fi notorie, când un organism central al lor va lega relaţiuni strânse cu importatorii de cherestea din ţările consumatoare şi se vor ivi posibilităţi de vânzări CIF, ideea înfinţării unui depozit în portul principal de export al cherestelei se va putea înfăptui cu folos.

Până atunci sistemul adoptat este practic a fi mai departe continuat.

Vânzări în interiorul ţării

O bună parte din producţia Cooperativelor forestiere (cherestea, spiţe, doage, bulumaci, lemne de foc, etc.) a trebuit să fie desfăcută în interiorul ţării.

Comerţul de detaliu a acestor articole, către care tindea cooperaţia, era însă complect în mâinile a diverşi depozitari străini.

O utilizare a acestora pe lângă că depărta cooperaţia dela concepţia ei, dar o expunea şi la mari riscuri.

Depozitarii particulari pretindeau a li se trimite materialul pe credit până la 3 şi 4 luni, fără ca la termene să existe siguranţa încasării valorii. Aceste credite ar fi necesitat capitaluri însemnate la dispoziţia cooperaţiei, de care cooperaţia ducea mare lipsă.

Plasarea materialelor la asemenea depozite necesita un număr mare de comis-voiajori de încredere, pe cari cooperaţiunea nu-i avea la îndemână.

Recepţia materialelor, se pretindea să se efectueze la destinaţie.

Diferenţele dintre diferitele sorturi de cherestea fiind destul de mici, ar fi dat naştere la numeroase litigii, în care cei păgubiţi n'ar fi eşit în nici un caz depozitarii, mai ales când materialele ar fi fost sosite în depozitul lor, fără ca să se fi plătit vre-o parte din valoarea lor.

Toate aceste dificultăţi, au grăbit atingerea unuia din ţelurile principale ale cooperaţiei forestiere: plasarea direct la consumatori a produselor respective.

S'au preconizat atunci două sisteme şi anume:

a) Organizarea de secţiuni speciale pe lângă Cooperativele de consum şi federalele respective, pentru desfacerea de cherestea, lemn de foc şi alte produse forestiere, sau crearea de Cooperative de consum speciale pentru acest scop, acolo unde ele nu existau;

b) Infiinţarea de depozite însăşi ale Cooperativelor forestiere, în centrele mari consumatoare.

Sistemul adoptat în majoritatea covârșitoare a fost primul.

S'a obiectat contra sistemului sucursalelor că, ele ar fi legate de mari cheltueli ce s'ar face de administrație cu controlul lor, controlul care ar fi foarte greu de efectuat, depozitele fiind departe de sediul Cooperativelor.

Se necesitau apoi noui sume de învestit pentru transportul materialelor la aceste depozite și instalarea lor, sume pe cari majoritatea cooperatvelor forestiere nu le avea și pe cari nici nu le putea obține.

Se urmărea apoi să se dea o importanță mai mare și acestor Cooperative de consum, cari căpătau o activitate mult mai intensă, desfăcând articolele de mare consum, cum sunt produsele forestiere.

In sfârșit, se dorea ca la rândul lor, aceste Cooperative din regiunile de câmp, să furnizeze populației dela munte cerealele de hrană, necesare.

Să înlăturau astfel două rânduri de intermediari între producători și consumatori, în dubla lor calitate, schimbându-se direct porumbul produs de cei din câmpie, pe cheresteaua celor dela munte.

Organismul central. Coperativele forestiere nu cunoșteau însă Cooperativele de consum, unde puteau să-și desfacă produsele.

Nici Cooperativele de consum nu le cunoșteau pe cele forestiere, pentru a-și procura materialele de care aveau nevoe.

Nu se știa de Cooperativele forestiere, categoriile de produse cele mai căutate în diferite regiuni, pentru a-și organiza producția în raport cu cerințele piețelor respective.

Chiar dacă aceste considerente ar fi fost înlăturate, totuși fără existența «creditului» desfacerea acestor produse prin Cooperativele de consum n'ar fi fost posibilă.

Atunci a intervenit Centrala Cooperativelor, îndrumătoarea puternică a Cooperativelor forestiere.

Infințând un serviciul special (industrial) a pus bazele desfacerii produselor Cooperativelor forestiere, prin organizațiuni similare din regiunea de câmp.

Cu îndrumarea personalului silvic al Centralei Cooperativelor s'a organizat un număr însemnat de depozite de cherestea cooperatiste în țară.

Modul de funcționare. Centrala Cooperativelor a servit de organ central pentru primirea comenzilor din toate centrele consumatoare și repartizarea lor la centrele lor respective, cele mai convenabile.

Toate operațiunile s'au simplificat la maximum, eliminându-se în special corespondența și formalitățile biurocratice inutile.

In general, operațiunea se efectua astfel:

Prin diferite investigații, serviciul industrial afla centrele care ar fi constituit debușeuri însemnate ale articolelor ce ne interesează.

Un inginer silvic cerceta imediat în localitate situația cooperativelor existente, alegând pe cea mai bună, sau în lipsă canalizând inițiativa locală și înființând o cooperativă specială. Se alegea apoi, de îndată, terenul propriu petru depozit și se căuta personalul apt, necesar.

Totdeodată se întocmeau și actele prin care se solicita Centralei Cooperativelor, un credit «în cherestea și produse forestiere» aducându-se de organul Centralei și comenzile de materialul necesar depozitului.

In 3—4 zile, consiliul de administrație al Centralei se pronunța asupra cererii de credit, care era acordat întotdeauna dacă avea avizul favorabil al inginerilor ce vizitaseră Cooperativa și al serviciului respectiv.

De cele mai multe ori, o comandă cuprindea în afară de cherestea și alte produse ca: spițe, colaci de roate, lemne de foc, doage, manele, etc.

Serviciul avea «o evidență» ținută în permanență la curent, cuprinzând stocurile de diferite produse ale tuturor Cooperativelor forestiere, în orice moment.

Comanda Cooperativei consumatoare era imediat împărțită și transmisă la diferite Cooperative producătoare, ținându-se seamă de distanța cât mai redusă între punctul de expediție și de primire, de felul materialului cerut, etc.

Nu era nevoie să se trimită nici o sumă de către Cooperativa de consum, celei producătoare.

Expedierea materialului nu era condiționată decât de ordinul Centralei Cooperativelor.

Cooperativa de consum nu trebuia să se îngrijească decât de sumele necesare plății transportului pe C. F. R. și descărcatul în depozitul său.

După expedierea mărfii de către Cooperativa forestieră și primirea ei de către Cooperativa de consum, Cooperativa producătoare, care aproape întotdeauna era datoare la Centrala Cooperativelor, era «creditată» în cont cu valoarea respectivă, iar Cooperativa de consum era «debitată» cu aceaşi sumă.

Multe comenzi se primeau şi se transmiteau fabricelor prin telefon. asigurându-se o executare cât se poate mai promptă.

Sumele ce Cooperativele de consum realizau din vânzarea

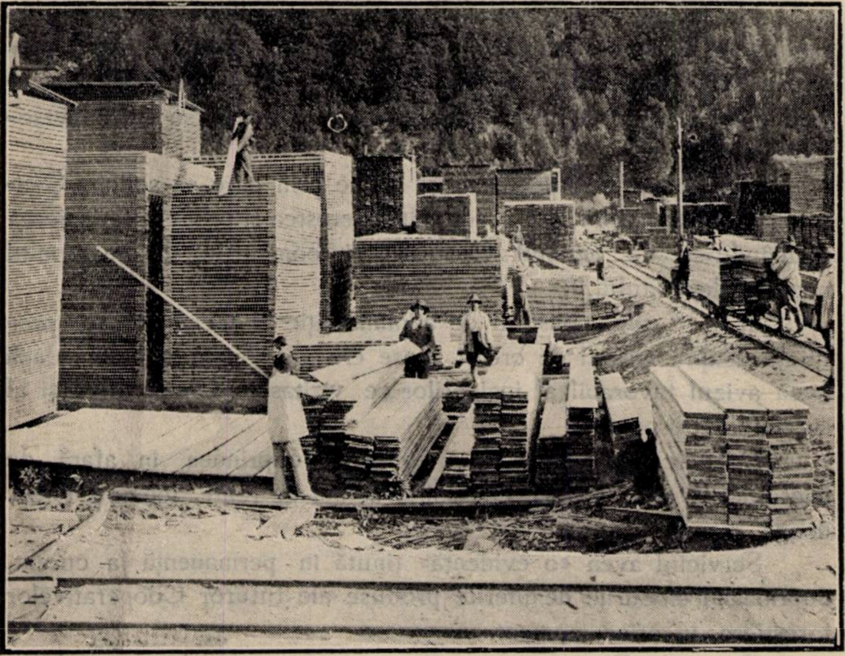

Fig. 1. — Expedierea cherestelei din depozitul Cooperativei «Albina» Tarcău-Neamţ la cooperativa de consum.

materialelor, se depuneau Centralei Cooperativelor (prin diferite bănci sau cu poşta), iar Centrala restituia o parte din aceste sume Cooperativelor producătoare, pentru acoperirea nevoilor exploatării, reţinându-le treptat câte o cotă pentru amortizarea datoriilor ce aveau la Centrală.

Tendinţele de fixarea unor preţuri cât mai urcate, inerente oricărui producător erau anihilate de acest organism central, care servea de arbitru între consumatori şi producători.

Tarifele produselor erau în prealabil aprobate de Centrala

Cooperativelor și verificate la scurte perioade pentru a nu depăși prețurile pieții, aducându-se la cunoștința Cooperativelor consumatoare orice modificări.

Grație desvoltării consumului Cooperativelor, din regiunea câmpului, debușeurile Cooperativelor forestiere erau complect asigurate, dând siguranță întreprinderilor producătoare și ferindu-le a fi speculate de către comercianți, angrosiști, particulari.

Anumite produse întâmplătoare cari s'ar fi desfăcut cu dificultate la un singur cumpărător, (cioplitura de ex.) era suficient a fi aduse la cunoștința acestor depozite, pentru ca 7—8 zile, întregul stoc să fie cerut de numărul însemnat al acestora, cari la rândul lor obțineau produsul necesar cu prețuri avantajoase. Litigiile între Cooperativele producătoare și cele consumatoare, cu privire la calitatea mărfii, lipsuri, etc., erau aplanate amical, sub arbitrajul Centralei Cooperativelor.

Centrele producătoare. In total, în anii 1923—1928, cooperația forestieră a avut: 33 centre producătoare cari au intervenit în aprovizionarea Cooperativelor de consum dela câmpie,

Dintre aceste cooperative:

3 au livrat materiale în intervalul sus arătat de peste zece milioane lei;
17 au livrat materiale în intervalul sus arătat între 1—10 milioane lei;
11 au livrat materiale în intervalul sus arătat între 250.000—1 milion lei.
Total 31 milioane lei

Valorile sunt socotite cu prețuri franco vagon, gările de expediție.

Pe regiuni aceste cooperative au fost astfel situate:

Oltenia	3.—
Muntenia	8.—
Ardeal	3.—
Dobrogea	2.—
Moldova	15.—
Bucovina	—
Basarabia	—
Total	31.—

Valorile totale ale materialelor livrate de cooperativele forestiere celor consumatoare, prin intermediul Centralei Cooperativelor, au fost următoarele:

Anul	1923	lei	2.898.683.–
»	1924	»	28.057.593.–
»	1925	»	59.878.536.–
»	1926	»	59.321.945.–
»	1927	»	61 784.515.–
»	1928	»	25.024.620.–
		Total lei	236.963.892.–

Dacă se ţine seamă că această valoare reprezintă costul materialelor, loco staţiile expeditoare, şi se adaogă costul transportului pe C. F. R., descărcat, transport şi stivăţit în depozite, ce reprezintă încă circa 35 $^0/_0$ din costul mărfii la staţia de expediţie, ajungem la un total de circa 320.000.000 lei, ce reprezintă valoarea de cost a acestor produse, loco depozitele de desfacere

Nu intră aci valoarea materialelor vândute de Cooperative direct în sucursalele lor şi nici valoarea totală a materialelor livrate coloniştilor în anii respectivi şi cari se ridică la circa 80.000.000 lei.

Centre consumatoare. Desfacerea materialelor s'a efectuat în 103 depozite, din care însă numai 34 contează, desfăcând materiale de peste 2 milioane lei anual, fiecare ‹preţ de vânzare› restul fiind de mică importanţă.

Repartiţia acestor depozite a fost următoarea:

6	Basarabia,
6	Moldova,
10	Dobrogea,
13	Muntenia.
Total 34	

Atât centrele consumatoare cât şi cele producătoare se văd amănunţit în alăturata schiţă de hartă. ‹Vezi pag. 739›.

*

Pentru începutul unei comercializări, în cari experienţa de zeci de ani a depozitarilor particulari lipsea cooperativelor, cifra de 400 milioane lei, valoarea de cost a materialelor comercia-

Depozitele principale ale Cooperativelor de consum cari au desfăcut materiale lemnoase şi sediile Cooperativelor forestiere ce le-au aprovizionat.

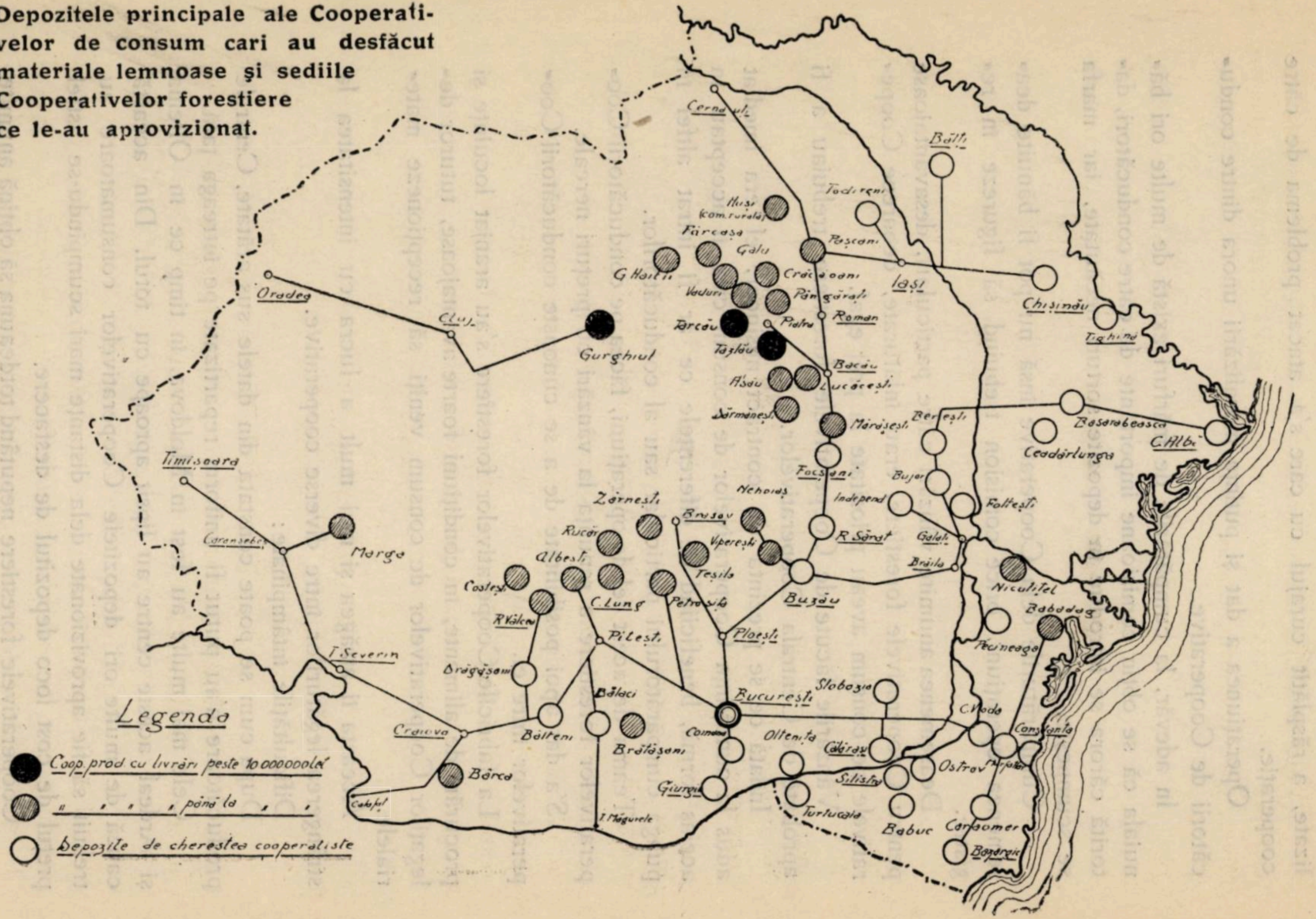
Cernăuţi
Bălţi
Todireni
Huşi (com. rurală)
Fărcaşa
Galu
Paşcani
G. Haiţii
Crăcăoani
Vaduri
Pângăraţi
Iaşi
Chişinău
Roman
Tighina
Tarcău
Piatra
Tazlău
Bacău
Oradea
Cluj
Gurghiul
Asău
Lucăceşti
Dărmăneşti
Mărăşeşti
Bereşti
Basarabeasca
C. Albă
Ceadârlunga
Bujor
Focşani
Independ.
Folteşti
Nehoiaş
Zărneşti
Braşov
Rucăr
Vipereşti
R. Sărat
Galaţi
Brăila
Niculiţel
Albeşti
Teşila
Costeşti
C. Lung
Petroşiţa
Buzău
Babadag
R. Vâlcea
Piteşti
Ploeşti
Peceneaga
Timişoara
Caransebeş
Marga
T. Severin
Drăgăşani
Bălaci
Slobozia
Bucureşti
C. Vodă
Constanţa
Craiova
Bălteni
Brătăşani
Comana
Olteniţa
Călăraşi
Ostrov
Mangalia
Silistra
Giurgiu
Bârca
Calafat
T. Măgurele
Turtucaia
Babuc
Caraomer
Bazargic
Legenda
● Coop. prod. cu livrări peste 10 000 000 lei
▨ „ „ „ „ până la „ „
○ Depozite de cherestea cooperatiste

lizate, a răsplătit curajul cu care s'a atacat problema de către cooperaţie.

Operaţiunea a dat şi putinţa moralizării unora dintre conducătorii de Cooperative.

In adevăr, la cumpărările de mărfuri există de multe ori bănuiala că se obţin comisioane importante de către conducători, datorită cărora se introduc în depozite sorturi necăutate, iar marfa se scumpeşte.

Cumpărăturile dela Cooperative însă nu pot fi bănuite deasemenea operaţiuni, orice comision trebuind să figureze în registre.

Deasemenea anumite vânzări către particulari, desavantajoase pentru Cooperativele forestiere, erau înlăturate, deoarece Cooperativele de consum aveau prioritate la preţ egal.

Vânzările făcute de Cooperativele forestiere trebuiau a fi aprobate de Centrala Cooperativelor.

Indată ce se prezinta un contract nesincer, el era imediat adus la cunoştinţa Cooperativelor de consum cari îl acceptau în aceiaş formă, beneficiind de diferenţele ce ar fi intrat altfel în punga cumpărătorului particular sau al conducătorilor.

Teama de acest fel de operaţiuni, făcea pe conducătorii Cooperativelor forestiere a renunţa la vânzări cu preţuri nereale.

S'a dat apoi posibilitate de a se cunoaşte conducătorii Cooperativelor între ei.

La fabricile Cooperativelor forestiere s'au aranjat locuinţe şi procurări de alimente, în condiţiuni foarte avantajoase, tuturor delegaţilor Cooperativelor de consum veniţi să recepţioneze materialele.

Aceasta îi atrăgea şi mai mult a lucra cu intensitatea la strângerea legăturilor între diverse cooperative.

Dificultăţile întâmpinate:

După cum se poate constata din datele sus arătate, Centrele producătoare n'au putut fi uniform repartizate pe întreaga ţară.

Cele mai multe au fost în Moldova, în timp ce în Oltenia şi Ardeal aceste centre au lipsit aproape cu totul. Din această cauză de multe ori depozitele Cooperativelor consumatoare au trebuit să fie aprovizionate dela distanţe mari scumpindu-se astfel preţul de cost loco depozitul de desfacere.

Cooperativele forestiere neputând totdeauna să obţină anumite păduri din care ar fi scos produse speciale, aprovizionarea depozitelor cu diferite sorturi de materiale ce nu se consumă în mare cantitate, dar cari sunt absolut necesare pentru menţinerea clientelei, a avut de suferit.

In această categorie intră manelele de răşinoase şi mesteacăn, cioplitură de răşinoase, etc.

Din dorinţa de a căuta debuşeuri cât mai numeroase, de a satisface toate cererile şi a plasa de urgenţă o cât mai mare cantitate de materiale, s'a sprijinit înfiinţarea a prea numeroase depozite de cherestea în localităţi cu o slabă putere de consumaţie şi unde de mult ori cererea de cherestea în cantitate mai mare era întâmplătoare.

I. Unele s'au înfiinţat la depărtări însemnate de staţiile C. F. R. ceiace constituie o greşeală.

II. Aceste depozite au constituit tot atâtea «pietre de moară» legate de mersul operaţiunii.

Indată după înfiinţarea lor, vânzându-se puţinele vânzări ce fac aceste mici depozite, n'au mai putut menţine în serviciu personalul de conducere specialist şi absolut necesar bunului lor mers. Aceasta pentru simplul motiv că beneficiile depozitului şi de multe ori chiar vânzările, nu puteau acoperi nici cel puţin salarile personalului.

Urmarea a fost că întreaga lor conducere a fost lăsată pe seama câte unui delegat, care s'a desinteresat de mersul lor.

Depozitele fiind desasortate, vânzările dela un moment dat au încetat cu desăvârşire. Din această cauză costul materialelor în 3—4 ani s'a încărcat cu cheltuelile de asigurare, dobânzi, etc., astfel că de multe ori acest cost a întrecut preţul pieţei. De aci repetate reclamaţiuni pe seama calităţii materialelor primite etc., tot cu scopul de a se lua Cooperativelor sarcina ce singure şi cu insistenţă solicitaseră.

In multe părţi materialelor a trebuit să li se facă importante scăzăminte din preţ de către Cooperativele forestiere, pentru a se putea ajuta la lichidarea acestor prea mici depozite.

Oricâtă stăruinţă s'ar fi pus din partea Centralei Cooperativelor de a se trimite Cooperativelor de consum, material în calităţile şi cantităţile specificate în factură, cooperativa de producţie în absenţa reprezentanţilor cooperaţiunilor consumatoare erau tentate a trimite calităţi mai inferioare decât cele prescrise, iar expeditorii de a încărca mai puţin decât se arătau în avizele de expediţie.

Odată materialul sosit la destinaţie se pretexta că lipsurile proveneau din furturi pe C. F. R., iar litigiile pentru calitate trebuiau rezolvate de organe anume sosite la faţa locului.

Aceste două neajunsuri s'ar fi putut înlătura, dacă la încărcare exista un delegat al cooperaţiei de consum. Faptul nu se putea petrece la Cooperativele cu depozite mici, deoarece acestea comandau câte unul, sau maximum 2 vagoane cherestea, în care caz cheltuelile delegatului ar fi încărcat peste măsură costul mărfii.

Din contră depozitele mari ale Cooperaţiei odată cu aprobarea comenzii de către Centrala Cooperativelor trimiteau imediat câte un delegat care recepţiona la fabrică toată cheresteaua necesară, atât calitativ cât şi cantitativ.

Operaţiunea nu adaoga la preţul mărfii decât sume mici, deoarece se recepţionau odată 30—40 vagoane de materiale.

Concluzia trasă a fost că depozitele cu vânzări sub lei 2.000.000 anual, nu pot funcţiona, neprezentând suficientă rentabilitate.

Avantajul rămas a fost că s'au ales din toate depozitele acelea cari constituiesc debuşeuri sigure şi constante.

Pentru atingerea unor rezultate cât mai satisfăcătoare, relaţiunile dintre Cooperativele producătoare şi consumatoare s'a căutat a deveni foarte strânse.

Tendinţa generală a fost ca o bună parte din beneficiile Cooperativele forestiere respective, să se acorde Cooperativelor consumatoare în raport cu materialele procurate.

Ca exemplu cităm Cooperativa forestieră «Gurghiul» din Iernoţel judeţul Mureş, care într'un singur an a dat 700.000 lei risturnă Cooperativelor consumatoare cărora le livrase cherestea.

Sistemul urma să se lărgească pe măsură ce şi situaţia restului Cooperativelor producătoare se îmbunătăţea.

Cooperativele forestiere din Moldova n'au putut acorda în acel timp «risturna» sus menţionată, deoarece erau într'o situaţie dificilă.

In anul 1929 când situaţia acestora s'a îmbunătăţit şi urma ca şi ele să imite exemplul sus arătat, s'a schimbat complect prin noua lege Cooperatistă, organizaţia centrală ce ar fi impus acest fapt.

Pentru ajutorarea tuturor Cooperativelor de consum cu depozite de cherestea ce s'ar fi găsit, din cauze independente de voinţa lor, în situaţii dificile, în afara de «risturna» arătată, Centrala Cooperativelor intenţiona ca din totalul dobânzilor şi comisioanelor ce încasa dela Cooperativele forestiere, să aloce o parte acestor Cooperative consumatoare.

In acest fel nici o Cooperativă de consum care ar fi avut depozite de cherestea, n'ar fi suferit pierderi.

Banca Centrală Cooperativă, instituţie ce a luat locul Centralei Cooperativelor a avut alte concepţii în această privinţă.

Nu s'a mai putut impune Cooperativelor forestiere, de către instituţiile superioare lor, a acorda diferite bonificaţii Cooperativelor de consum în suferinţă.

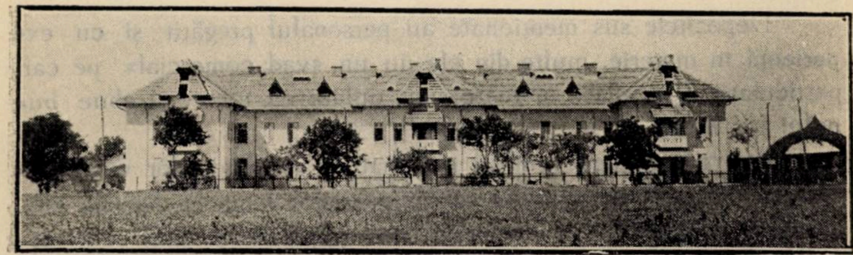

Fig. 3. — Sanatoriul din comuna Tekirghiol Constanţa, construit din beneficiile depozitului său de cherestea şi lemne de foc.

Este drept că Cooperativele forestiere au continuat a examina cu bunăvoinţă situaţiile mai dificile ale unor depozite din categoriile menţionate, dar nefiind obiigate de nimeni, n'au acordat ajutorul în aceiaşi măsură în care se urmărea de fosta Centrală a Cooperativelor.

Situaţia prezentă. Creditul, graţie căruia s'au putut naşte şi desvolta depozitele de cherestea ale Cooperativelor de consum, s'a su-

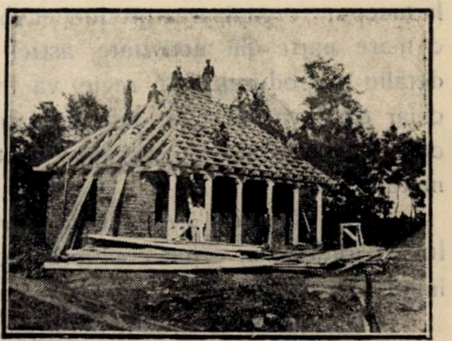

Fig. 4. — Casă de colonist Lazuri (Satu-Mare) material dela Cooperativa Gurghiu (Mureş).

primat complectamente de către actuala Bancă Centrală Cooperativă.

O bună parte din centrele Cooperativelor forestiere, din lipsă de fonduri, n'au mai putut produce materialele lemnoase necesare alimentării depozitelor, iar alte centre, din aceleași cauze, nu s'au mai putut înființa.

Consecința, a fost lâncezirea majorității depozitelor și anume chiar a acelora cari reușiseră să constitue debușeuri importante.

Concluzie

Casa Pădurilor în noua ei formă va avea de comercializat cantități însemnate de cherestea și alte produse forestiere, pe piața internă.

Depozitele sus menționate au personalul pregătit și cu experiență în materie, multe din ele au un «vad comercial» pe cari particularii îl invidiază și toate sunt utilate cu tot ce trebue bunului lor mers.

Pentru a realiza venituri mai mari, Casa Pădurilor va fi avizată să desfacă cheresteaua fabricilor sale, lemnele de foc, etc., direct la consumatori, în centrele mai populate și cari sunt departe de administrațiile respective. In scopul menționat vedem următoarele căi:

1. Să-și înființeze singură depozite. In acest caz s'ar izbi de greutăți mari, (lipsa personalului, alegerea depozitelor, etc.) și apoi la început, organizarea producției va fi cea mai principală, răpindu-i o mare parte din activitate astfel că organizarea desfacerii în detaliu a produselor (în regie) va trebui lăsată pe planul al doilea, chiar dacă va reuși să înființeze anumite depozite, totuși multe centre importante ar rămâne neutilizate pentru comercializarea materialelor.

2. Utilizarea depozitelor particulare. Fără credit, cum au lucrat totdeauna, orice conlucrare cu aceste depozite este aproape imposibilă.

Acordarea de credite acestora în actuala situație a comerțului, cu dreptul de a cere concordat oricând, plătind o sumă infimă din valoarea mărfurilor, este un risc prea mare pentru ca operațiunea să merite a fi concepută.

La fel s'ar întâmpla și dacă materialul li s'ar acorda în comision.

Şi apoi alegerea acestor depozite, necesită un număr însemnat de «voiajori comerciali» de incredere, pe cari însă Casa Păburilor nu-i are și nici nu și-i poate procura imediat.

3. Utilizarea Cooperativelor de consum, cari au depozite de cherestea.

O găsim cea mai nimerită.

Din expunerea făcută se văd rezultatele frumoase atinse în această direcţie.

S'a arătat deasemenea că întreagă această organizaţie cu trudă înjghebată, lâncezește și încetul cu încetul se va destrăma, dacă ea nu va fi ajutată într'un fel sau altul.

Casa Pădurilor în interesul său propriu ar trebui să utilizeze cât mai multe din aceste depozite. complect pregătite din toate punctele de vedere a primi mărfurile și începe plasarea lor.

Debușeurile pentru desfacerea în detaliu a mărfei nu se pot creia la moment.

De ce să se piardă «vaduri comerciale» obţinute cu sacrificii și în ani îndelungaţi?

Şi apoi, s'ar continua opera de românizarea comerţului, începută de cooperaţie, cu cel puţin aceiași vigoare.

Ca să fie posibilă operaţiunea, ea ar trebui efectuată în linii generale astfel:

Materialul s'ar da Cooperativelor de consum «în comision».

Aceasta ar înlocui «creditul» ce le acordă Centrala Cooperativelor.

Fiecărei Cooperative recomandată de Oficiul cooperaţiei, i s'ar deschide, în raport cu situaţia sa, un credit de mărfuri în comision până la o anumită sumă.

In baza acestui credit, ea ar transmite serviciului respectiv al C. A. P. S-ului comenzile necesare, cari imediat le-ar și repartiza fabricelor.

In fiece săptămână sumele realizate din vânzări s'ar depune de Cooperative la Banca Naţională în contul și pe seama Casei Pădurilor.

Situaţii bilunare trimise Administraţiei Casei Pădurilor ar permite supravegherea Cooperativelor pentru a nu da altă destinaţie sumelor, iar un control mixt și des al organelor Oficiului cooperaţiei şi Casei Pădurilor ar asigura şi mai mult operaţiunile.

Creditul s'ar reînoi pe măsura depunerii de sume rezultate din vânzare.

Preţurile de vânzare s'ar fixa de Casa Pădurilor, în raport cu cele ale pieţii.

Neajunsurile ce s'ar întâmpina cu depozitarii particulari în asemenea operaţiuni ar fi înlăturate.

Situaţia Cooperativelor ce ne preocupă se cunoaşte sigur şi imediat.

Conducătorii lor sunt cunoscuţi, iar faptul că ele sunt supuse şi controlului de Stat, cu sancţiuni penale şi administrative imediate, face dificilă înstrăinarea avutului ce li s'ar încredinţa.

Apoi se mai pot lua şi serioase garanţii personale dela însă-şi conducătorii Cooperativelor, pentru asigurarea operaţiunilor.

Pentru început, noi am propune alegerea — cu recomandarea obligatorie a Oficiului cooperaţiei — a trei depozite cooperatiste în regiuni diferite ale ţării, cu care s'ar face o experienţă.

In raport cu rezultatele acestei experienţe, în care noi avem multă încredere, cu sigura condiţie a unui control comercial, nevexatoriu sau biurocratic, se va putea apoi extinde sistemul, în legătură şi cu dezvoltarea ce ar lua producţia industrializată şi semi-industrializată a Casei Pădurilor.

Absatz der Forstprodukte durch Konsumvereine.

Nachdem der Verfasser die Art und Weise wie die Waldnutzungs-Genossenschaften ihre Forstprodukte durch die Konsumvereine im Lande absetzen schildert, schlägt er vor dass auch die neue Staatsforstverwaltung diese Konsumvereine für den Absatz ihrer Erzeugnisse benützen soll. Das Holz würde auf Kredit abgegeben werden, unter der Haftung der Zentralstelle der Genossenschaften.

Die wöchentlich einlaufenden Summen würden bei der Nationalbank auf Konto der Staatsforsten deponiert, welche im vorhinein die Verkaufspreise festzustellen hat.

FAPTE ŞI COMENTARII

– INSEMNĂRI –

O rectificare

In numărul 4 din 1929 al «Revistei Pădurilor» am făcut o comunicare despre un «lepidopter» necunoscut mie, găsit pe molid în pădurile din nord-estul ţării. Am conchis la un lepidopter deoarece din cuibul plin de omizi, pe care îl păstrasem câtva timp, eșise un fluture. Așa fiind am înlăturat orice altă ipoteză posibilă și în special acea că ar fi vorba de un cuib de pseudo-omizi, de vespe (tenthredinidae). Multe consideraţiuni mă făceau a nu mă pronunţa definitiv și, așa fiind, am dat comunicării menţionate titlul de Epiblema tedella, urmat de un semn de întrebare. Obiectul observaţii mele se pierduse, atât presupusele omizi cât și singurul fluture care eșise până la un moment dat, iar apelul meu de a-mi procura un alt cuib de acelaș fel, pentru a proceda la determinarea misteriosului lepidopter, a rămas nesatisfăcut. Faţă de această situaţiune, am expus cazul, prin intervenţiunea amabilă a colegului nostru Eliescu, d-lui profesor Escherich din München care n'a ezitat un moment și a declarat că este vorba de un tenthredinid, de Lyda hypotrophica. Aceasta pe baza fotografiilor caracteristice pe care le alăturasem scrisorii mele. Prezenţa fluturelui o declară ca absolut fortuită, ceeace înseamnează că nu numai homo sapiens se pomenește din când în când într'un vespar ci și gingașele fiinţe ce sunt fluturii.

P. A. Grunau

*
* *

Defrişerile

«Strigătul de alarmă» al d-lui A. M. Eliescu (Revista Pădurilor Nr. 3, 1930) desigur că a fost auzit în toate unghiurile ţării şi a produs şi va produce ecoul firesc.

Pe mine m'a făcut să-mi aduc aminte de nişte notiţe, pe cari le făcusem înainte cu un an şi pe cari atunci le lăsasem uitate într'un sertar.

Iată-le :

S'au expropriat sute de mii de hectare pădure, s'au constituit islazuri, totodată au răsărit ca nişte ciuperci o mulţime de negustori de lemne, oameni cu şi fără spate, oameni cu şi fără carte, oameni, cari după toate probabilităţile trebuiau să dea faliment, fiindcă nu conservatorul este pregătirea ce trebue să aibă un negustor de lemne şi nici şcoala normală sau chiar seminarul, însă cu toate acestea ei merg înainte cu «comerţul».

S'a expropriat mult, foarte mult şi s'a exploatat şi mai mult.

Au trecut pentru acele exproprieri toate termenele legale şi ilegale de apel şi pentru proprietar şi pentru acei în folosul cărora se făcuse exproprierea şi mare mi-a fost mirarea când într'o bună zi din luna Octombrie, anno Domini 1928, stăpânirea locală a găsit de cuviinţă de a mai expropria pentru comuna M. C. peste cele 740 ha expropriate în 1922, peste suprafaţa din 1864 de ca. 1000 ha imaş, peste cele 735 ha prunduri, râpi şi ponoare rămase Statului în 1864, azi însă complet cotropite şi îngrădite de locuitori, suprafaţa ridicolă de 2151 ha, fireşte, pădure bună, foarte uşor de exploatat, cu ca. 100 ha poeni, toate folosite atunci de personalul silvic, «iar în caz de neajungere se va complecta din o altă parte a pădurei» — aşa scrie hotărîrea respectivă — dar şi indică chiar unde anume se află acea parte — ce întâmplare fericită — tocmai acolo unde ca. 62 ha fânaţ splendid sunt cedate de vre'o 20 ani serviciului minier, fiind teren petrolifer.

Se înţelege că dispozitivul respectiv nu scrie nici despre terenul de folosinţă al personalului silvic, nici despre pădurea bună şi eftin de exploatat, nici despre fânaţul de pe terenul petrolifer, nici despre suprafeţele expropriate până acum, aceste toate fiind chestiuni «prea secundare» pentru a figura în cuprinsul unei hotărîri de expropriere, un domn sarcastic însă, care fără nici o atribuţie era faţă la acea comisiune îşi permise să spună ţăranilor: «Noi luăm pădurea şi d-v. fâneţele».

Această hotărîre a rămas neredactată timp de 5 luni până ce în fine — se schimbase guvernul — stăpânirea politică a Statului a desgropat acea hotărîre şi a făcut ca să apară dispozitivul în «Monitorul Oficial», cinci luni după pronunţarea hotărîrii, nu 10 zile, după cum prevede art. 44 din Legea pentru Reforma Agrară.

Nu numai meseria, dar şi serviciul nostru ne cam obicinueşte cu surprize.

Bine înţeles că s'a făcut tot felul de apeluri, cari însă nici până azi nu au fost judecate în mod definitiv.

Tot atunci primisem Nr. 2 din «Zentralblatt für das gesamte Forstwesen» 1929, în care colegul Sburlan într'un articol despre pădurile României arată, ce anume legi de socializare au fost făcute în România în detrimentul fondului păduros al ţării şi în favoarea ţăranilor şi că în baza acestor legi au fost expropriate pentru islazuri comunale în total 907.000 ha pădure (din pădurile Statului 220.000 ha şi dela alţi proprietari 687.000 ha).

La această cifră enormă ar trebui însă adăogate şi suprafeţele defrişate dela 1864 încoace şi cari azi în cele mai bune cazuri sunt acoperite cu un fel de tufăriş, — iar ţăranul, care le stăpâneşte, fiind toate divizate, spune că este «pădurea» lui — în cele mai multe cazuri însă sunt râpi goale, nici pădure, nici fâneţe, nici păşune.

Profesorul Graf Leiningen dela Bodenkultur scrie între altele:

«.... Exploatarea prin tăeri rase a unei păduri este un mare pericol pentru sol, şi anume pentru structura lui granulară şi pentru întreaga arhitectură a solului. Intr'un sol, după care pădurea a fost îndepărtată prin tăeri rase — deci a fost expus influenţei directe a atmosferei — porozitatea sau, mai bine zis volum golurilor dintre părticelele de pământ scade şi ca urmare solul va putea, înghiţi numai foarte puţină apă, ceeace va produce o influenţă deosebit de neplăcută asupra debitului de apă necesar arborilor şi va mări posibilitatea de a se produce puhoaie.

Orice sol, mai ales acel acoperit cu pădure, are facultatea de a suge multă apă, de a o reţine şi în aşa fel de a conlucra la evitarea puhoaielor.

Această facultate a solului însă poate fi micşorată chiar prin rărirea masivelor»

Solul acoperit cu pădure este deci un regulator foarte important al puhoaielor, dar şi un rezervor prea valoros pentru ploi, un burete, care, dacă este acoperit cu pădure, împiedică pe deoparte scurgerea prea repede a apelor provenite fie din topirea zăpezii, fie din ploile de lungă durată sau din cele torenţiale, pe de altă parte reţine acea apă infiltrată pentru a o elibera sub formă de apă, ca izvor, sau sub forma de aburi, pentru a produce iarăşi ploi.

Pentru a evidenţia mai bine marea deosebire, ce există între solul acoperit cu pădure şi acel golit de pădure, în ceiace priveşte facultatea lui de a reţine apa infiltrată găsim în «Frühling, Handbuch der Ing. Wissenschaft III» următoarele:

Cantitatea de apă Q, ce se scurge în timpul şi în urma unei ploi, este

$$= F.\ q.\ \varphi$$

Q (în litri pe secundă)

în care F = suprafaţa plouată în hectare

» » q = cantitatea ploii în litri pro hectar egal între 70 până la 150 litri secundă

» » φ = factorul de infiltrare, care are următoarele valori:

pentru:

1) părţile de oraşe cu clădiri rare (mahalale) φ = 0,5 până la 0,5

2) suprafeţe fără clădiri (depozite pe lângă gări, locuri pentru instrucţie lăgă cazărmi etc.) φ = 0,1 » » 0,3

3) grădini, arătură după pantă şi felul solului. φ = 0,05 » » 0,25

4) păduri după pantă şi sol . . . . φ = 0,01 » » 0,20

Pentru comparaţia, pe care vreau să fac, trebue să-mi aleg dintre aceste patru feluri de teren pe acel care ca structură şi umbrire va fi mai apropiat solului depe islazuri — aşa cum au fost concepute până a veni deciziunile ministeriale cu privire la transformarea lor în «près bois» — şi cred că nu prea greşesc, dacă le compar cu terenurile dela al. 2. Rămâne deci de tras paralela între Q calculat cu un φ dela 2, şi Q calculat cu un φ dela 4, iar pentru a evidenţia marea deosebire prin o mică exagerare voi lua valorile extreme pentru factorul de infiltrare.

Deci cantitatea de apă, ce se va scurge în timpul şi în urma unei ploi va fi:

a) în pădure: $Q = F.\ q.\ \varphi = 1.100.0{,}01 = 1$ litru pro secundă pe ha din 100 litri apă de ploaie căzută, sau 99 litri din 100 l vor fi reţinute de solul împădurit.

b) pe islazuri: $Q = F.\ q.\ \varphi = 1.100.0{,}3 = 30$ litri pro secundă pe 1 ha din 100 litri apă de ploae căzută, sau 70 litri vor fi absorbite de sol, adică cu 29 litri mai puţin ca de solul împădurit.

In «Förster, Taschenbuch für Bauinginieure» găsesc un tablou, care arată poate şi mai clar deosebirea sus menţionată, din care tablou arăt numai un singur exemplu:

Q=max în litri pe secundă şi pe ha pentru lungimea unei văi de 8 km, are următoarele valori:

pentru

1) terenul plouat în regiunea de munţi:		
aproape neîmpăduriţi	40	litri=sec/ha
complect împăduriţi	20	» »
2) în regiunea de dealuri:		
aproape neîmpădurite	30	» »
complect împădurite	15	» »
3) în regiunea de câmpie:		
aproape neîmpădurită	20	» »
complect împădurită	10	» »

Cu majorarea pantei se micşorează profunzimea solului, deci şi factorul φ a lui Frühling va deveni mai mare. Evident că un sol cu părticele mărunte (lut, argilă) are puterea mai mare de a reţine apa, decât solul cu părticele mari (nisip).

Ar fi interesant de a calcula pentru acele 907.000 ha expropriate din păduri pentru islazuri, ce anume plus de cantitate de apă din ploi se scurge fără a fi absorbită de sol, faţă de cantitatea de apă, ce se scurgea înainte, când acele soluri erau acoperite cu pădure.

Pentru a putea face însă acest calcul comparativ ar trebui să cunoaştem felul solului, panta pentru fiecare caz în parte şi — lucru principal — cantitatea anuală de ploi pe diversele regiuni.

Vorbesc numai de izlazuri, dar cu cât se majorează aceste defecte prin imensele suprafeţe tăiate ras înainte de război, regenerate aşa de târziu şi în aşa condiţiuni sau chiar de loc, că defectele în structura solului odată contractate nu putea să se schimbe, decât după mulţi ani dela plantare, când puieţii încep să-şi desvolte un sistem de rădăcini, mai adânc, mai larg şi când acele rădăcini prin viaţa lor organică împreună cu coronamentul, care produce umbră, încep să îndrepte structura solului, încep să facă din sol iar un burete atât de folositor absorbirii şi reţinerii apelor din ploi.

Leiningen spune că chiar prin rărirea masivelor se micşorează facultatea solului de a absorbi apă.

Enorme cantităţi de lemne au fost întrebuinţate de diversele armate în timpul războiului. Ştim cu toţii, cari am fost pe front, că ocupaţiunea de predilecţie a soldaţilor — vorbesc de acei cari aveau norocul de a sta în păduri — a fost de a tăia copacii şi de a construi tot felul de tranşee, bordee, drumuri podite şi câte şi mai multe construcţiuni mai mult sau mai puţin folositoare.

Cu toţii am participat la acea devastare şi ne-am şi mândrit cu asemenea construcţiuni, în multe cazuri inutile. In anul 1917 silvicultorul regimentului 84 Viena, un inginer silvic şi ofiţer de rezervă, care fusese numit în acel serviciu, după ce noi ceilalţi aproape distrusesem o pădure splendidă de pin silvestru în Galiţia de Est, făcuse socoteli cu privire la cantităţile de lemn întrebuinţate la diversele construcţiuni depe front şi ajunsese la rezultatul, că pentru 1000 m tranşee inclusiv bordee se întrebuinţase cca. 500 m^3 lemn, deci în total socotind trei linii de apărare cu diverse comandamente, artilerie, etc. pe 1 km 1500 m^3 lemn, iar pentru drumurile podite de 4 m lăţime ca 400 m^3/km.

Toate aceste păduri «exploatate» de armate precum şi acele lovite de schije etc., au fost atacate pe urmă de insecte. Urma combaterea, se marcau arbori curse şi pentru a nu uita că primul scop al unei lucrări de combaterea insectelor este şi va fi rentabilitatea.

Vorbesc de cazuri concrete la alţi proprietari, nu la Stat. Se marcau aceste curse în pâlcuri, se mai tăia pe lângă cantitatea provenită din atac sau din combatere, încă odată atât pentru diverse instalaţiuni de jilipuri etc.

Ca urmare firească a acestor lucrări, cari nu arătau să fie conduse de ingineri silvici, începeau să răstoarne vânturile pădurile cu masivele întrerupte fără nici o socoteală, cu un rezultat foarte satisfăcător, adică majorarea extraordinară a contului «ciungi şi uscături».

Pentru a nu rămâne în urmă contul dela «tăieri principale» se mai exploatau şi parchetele «la rând» după un amenajament foarte bun, însă cu singurul cusur că era numai din anul 1904 şi nerevizuit.

In afară de aceste lucrări de interes pur silvic se mai făceau şi lucrări de aplicarea Reformei Agrare, adică se defrişau porţiuni de pădure de molid cu pante dela 20 % — 50 % cu solul stâncos şi cu scopul secundar «de a-şi mai corecta puţin hotarele».

Acesta este un singur exemplu, însă sunt multe unde toţi factorii administrativi parcă lucrau anume pentru a majora cu cifre importante suma suprafeţelor golite de pădure.

•

La acestea mă gândeam când citeam hotărîrea prin care se mai expropriază 2151 ha pădure.

Suprafaţa pădurilor scade şi cea a golurilor creşte, facultatea solului de a suge şi reţine apa se micşorează, iar pericolul puhoaielor, secetei, torenţilor se majorează.

Defrişăm păduri pentru a le planta pe urmă agronomii, provocăm naşterea torenţilor pentru ca pe urmă inginerii de la Serviciul Apelor să-i corecteze.

Ca să nu stăm degeaba, lucrăm unul pentru celălalt.

Teo Wydiniwski
Ing. şef silvic

* * *

Impăduririle în Stepa Rusiei (1)

Impăduririle în stepa Rusiei se fac din timpul lui Petru cel Mare, care la înfiinţarea oraşului Toganrog semăna stejari şi crea în apropierea lui o dumbravă, care se menţine şi astăzi. Mai târziu Potemkin se ocupă în mod sistematic de împăduriri, cu scopul de a ajuta colonizarea stepei din apropierea Nikolajewului şi Ekaterinoslawului. Cele mai bune împăduriri sunt acelea executate de coloniştii germani începând dela 1830, coloniştii fiind obligaţi ca pe loturile de 60 desetine ce li se dădeau, să creeze pe 1,5 desetine arborete. In 1841 se crează lângă Marnipol o staţiune de experienţe, cu scopul de a cerceta factorii determinanţi ai vegetaţiei în stepă şi a face împăduriri. Cele mai mari lucrări se efectuiază în decada 1880. Secetele din anii 1891 şi 1911 au provocat uscarea unor mari suprafeţe împădurite artificial în urma căreia încetează împăduririle în vederea creării de păduri în stepă şi aceste se mărginesc numai lucrări la crearea unor zone de protecţie în special a aşăzămintelor omeneşti şi căilor de comunicaţie contra acţiunii vânturilor.

Stepa ocupă în Rusia europeană 235 milioane ha, adică aprox. 47% din suprafaţa totală a ţării, spre Nord ea merge tot atât cât şi cernoziomului, la Sud se mărgineşte cu Marea Neagră şi Azow, cu colinele Caucazului şi marea Caspică.

Climatul stepei este extrem continental: veri calde şi uscate, ierni aspre sărace în zăpadă, primăvară scurtă, mari variaţiuni de temperatură cantitatea de precipitaţiuni atmosferice este destul de ridicată (în mediu 400 mm), totuşi se înregistrează mari secete, din cauză că ploile cad vara deseori sub formă torenţială, aducând mari cantităţi de apă într'un timp foarte scurt şi cari nu pot fi absorbite destul de repede de pământ. O caracteristică a climatului stepei o formează vânturile uscate estice şi sud-estice cari aduc primăvara şi toamna furtuni şi cari mătură stratul superior al pământului grăunţos, împreună cu recoltele.

Pământul stepei constă din cernoziom, care se află aşezat în special pe Löss, a cărei constituţie este cunoscută. In părţile sud-estice, la limita între stepă şi pustiuri unde climatul este extrem de continental şi precipitaţiunile scad, cernoziomul se transformă în pământ castaniu şi brun, cu strate de humus puţin dezvoltate mai deschise la culoare şi cu îngrămădiri de sare.

---

(1) In revista Forst- und Jagdzeitung Nr. 4 găsim o comunicare de mare interes pentru noi, făcută de E. Buchholz, în cele ce urmează cometăm şi completăm această chestiune.

Orografia are o mare influenţă asupra raporturilor de umiditate şi structură din solurile stepei.

Adâncituri sau ridicături cât de mici aduc cu ele o schimbare însemnată a umidităţii solului. Dacă se văd pâlcuri de pădure în stepe, atunci ele sunt instalate pe linia de strângere a apelor, pe cursuri de apă uscată, în mici defileuri etc., unde pământul este mai desolzificat.

Impăduririle artificiale pe cernoziom aduc degradarea acestuia, adică el îşi pierde în vre-o 30 ani culoarea neagră şi formează aşa zisul pământ cenuşiu de pădure.

Vegetaţiunea naturală a stepei e formată în special din ierburi cu o perioadă de vegetaţii scurte, cari pot să îndure mari perioade de secetă şi o anumită concentraţie de săruri în sol. Primăvara avem o mare bogăţie de flori, care culminează în Mai şi Iunie. Vara majoritatea plantelor sunt trecute şi stepa capătă o coloraţie cenuşie din cauza colilíei ‹Stipa pennata›, care predomină.

După uscare multe plante se rup dela nivelul coletului, capătă o formă rotundă şi sunt purtate de vânt peste stepe, când îşi răspândesc seminţele lor. ‹Scaiul muscălesc etc.›. Toamna mai înfloresc un număr redus de plante, la începutul lui Octombrie pe stepă găsim smocuri de graminee printre care se vede pământul. In părţile mai umede se găsesc tuferişuri formate din arbuştii: Caragane frutescens, Prunus spinosa, Pr chamaecerasus, Amygdalus nona, Spirea crenefolia. In spre părţile Estice şi Nordice e o zonă împădurită la limita între stepă şi regiunea păduroasă, unde înainte se găseau multe păduri, dar cari în cursul vremurilor au fost devastate. Ele au avut încă din evul mediu un sol strategic în contra maselor invadatoare mongolice şi multă vreme au fost ferite de exploatări.

Având în vedere condiţiunile locale împăduririle în stepă sunt contra naturei şi în consecinţă cer muncă grea încordată şi cheltuială mare. Technica împăduririlor a fost împrumutată dela colonişti germani care constă într'o îngrijire a arborilor plantaţi ca şi a arborilor fructiferi. Cu doi ani înainte de a se planta se începe cu prelucrarea solului; solul se ară primăvara până la 15 cm adâncime, apoi se lasă neatins până în Iulie, când se vine cu o grapă grea, cu scopul de a distruge vegetaţiunea erboasă. In Septembrie se ară solul a doua oară până la adâncimea de 25 cm. In Maiu anul următor se ară pământul până la 35 cm şi în timpul verii se grapă şi se sapă din nouă arătura; toamna se ară pentru a patra oară, când se grapă imediat cu grijă. Apoi se împarte porţiunea de împădurit în patrate cu laturi de 2,1 şi la fiecare colţ se face o groapă adâncă de 50 cm. In primăvara anului al treilea se plantează 50 % frasin şi restul jugastru, paltin de câmp, arţar, specii de ulm şi gledìţă. Plantaţiunile se îngrijesc în timpul verii săpându-se de 3 ori. Incheerea plantaţiunilor executată în modul descris se întâmplă după 10—11 ani.

Asemenea plantaţiuni cer cheltuieli enorme, aşa încât au costat, în acele timpuri, aproximativ 700 ruble pentru o desetină ‹1,09 ha›. Mai târziu spre a se economisi cheltuielile se fac plantaţiuni mai dese, cari încă s'au dovedit a nu fi aşa de rezistente ca celelalte. Se aleg acum speciile: ulmii, salcâmul şi stejarul, care câştigă în aceste împăduriri solul predominant. Plantaţiunile de stejar făcute cu frasin şi paltin de câmp, pe lângă care se mai aduseseră şi ulmi s'au uscat în bună parte în secetele din anii 1891 şi 1892.

In urma experienţelor triste făcute cu aceste plantaţiuni din cauza secetelor se trimete o expediţie în ţinuturile stepelor condusă de Dokutschajew, Wyssotzki şi Morosov, cari studiind comparaţia stepelor Rusiei cu acele ale Americei de Nord ajung la concluziile: *a)* Existenţa pădurii este posibilă în stepă; *b)* Nu trebue însă să ne aşteptăm că pădurile create în stepe vor da arborete de mare valoare; *c)* Aceste arborete trebue să aibă un număr redus de arbori la ha, cu un subarboret puternic de arbuşti. Arborii vor avea înălţimi mici, coroana lăţită, tulpină redusă.

In urma acestor observaţiuni Wyssotzki stabileşte o technică de împădurire, constând din următoarele:

Se alege ca specie principală de împădurire stejarul, la care se asociază: paltinul de câmp, frasinul, teiul şi ceilalţi arbori, ce cresc în pădurile din apropierea stepelor.

Ca apărători ai solului şi în vederea stimulării creşterii în înălţime a arboretului principal se întrebuinţează diverşi arbuşti. Se deosebesc 2 tipuri de arborete create după aceste principii. La primul tip se plantează între speciile principale (stejar, frasin, paltin de câmp, teiu) câte un arbust (arţar, specii de Lonicera, Colutea, Rhamnus).

Distanţa între rânduri 1,5 m, iar a speciilor principale pe acelaş rând 1,20 m.

La al doilea tip se plantează subarbuşti atingând înălţimi diferite, arbuşti mici: Cornus, Lonicera, Evonymus, Amygdalus nona, Părul ciutei, paţachinul, etc. şi arbuşti mijlocii: arţar, soc, alun, tamarix, călin, etc.

La un ha se întrebuinţează aproximativ 11.400 plante, din cari la primul tip $^1/_2$, la al doilea $^2/_3$ revin arbuştilor.

Plantaţiunile trebuesc săpate în primele timpuri şi la dispariţia din diferite cauze a plantelor se fac complectări. Lucrările conduse au costat aproximativ 70—80 ruble pe un ha.

O parte din arboretele create arătau un procent mare de uscare, o apariţie de organisme vegetale şi animale vătămătoare, etc., din care motiv s'a văzut că nu trebuesc create arborete decât pe solurile capabile de a suporta vegetaţia lemnoasă, altminteri se fac lucrări cu puţine şanse de reuşită. Suprafeţele alese pentru împăduriri să aibă un procent prea mare de săruri.

Treptat s'au oprit lucrările de împăduriri în massă, în stepă şi acum se crează numai făşii lungi în jurul oraşelor, în lungul căilor de comunicaţie şi la limita proprietăţilor, astfel începând cu anul 1925 staţiunea de experienţă din Charkow a creat arborete de apărare pe o zonă în lungime de aproximativ 3000 km şi o lăţime de 90 m.

D-r C. Georgescu
Inginer şef silvic

⁂

Propuneri

In articolul «Criza de scris» apărut în Nr. 3 al revistei noastre, colegul N. N. Caragea, între altele, face constatarea că: «ne lipsesc scrierile de sine stătoare şi ne lipsesc chiar într'o mare măsură».

D=sa, constatând această criză, şi=a pus întrebarea: *care este cauza acestei stări de lucruri?*

Mărturisesc că eu ani de zile mi=am pus această întrebare şi mi=a fost greu a afla adevărata cauză; totuşi voi încerca în câteva rânduri să arăt părerea mea.

Voi pune mai întâi întrebările:

1. Care sunt condiţiile ce se cer acelora dela care pretindem lucrări de sine stătătoare?

2. In ce situaţii şi împrejurări se găsesc azi aceste persoane şi dacă aceste împrejurări pot permite sau împiedică pe cineva să scrie?

Declar că răspunsul la aceste întrebări nu se poate avea decât în urma unor studii îndelungate.

Ca cineva să producă lucrări de sine stătătoare în ceeace priveşte ştiinţa silvică, se cere, după părerea mea, ca acea persoană — pe lângă multiplele cunoştinţe teoretice, ceeace nu se poate căpăta decât printr'o vastă şi îndelungată cultură—să fi făcut şi să fi văzut o sumă de lucrări practice.

Cine ar fi în măsură să ne dea acele scrieri de sine stătătoare? In prima linie şi în starea actuală a lucrurilor numai inginerii silvici.

Este ştiut că orice şcoală nu poate da aceluia care aspiră a deveni mai târziu «un specialist» decât o îndrumare, rămâne ca absolventul unei şcoli — ie facultate, politechnică, sau şcoală specială — să=şi înmulţească cunoştinţele prin studii continui şi lucrări practice.

Inginerii silvici posedă o sumă de cunoştinţe teoretice căpătate în şcoală; nu ştiu dacă în şcoală au putut să pună în practică toate aceste cunoştinţe sau mai bine zise dacă şcoala le=a putut da ocaziunea de a vedea sau de a face ei însăşi, ca elevi, toate lucrările practice despre care li s'a vorbit în cursurile teoretice.

Merg cu optimismul până la a admite că şcoala e astfel organizată în cât în laboratoriile şi pădurile afectate şcoalei, unde s'au făcut de către elevi tot soiul de lucrări după indicaţiile şi planurile date de profesori — elevii s'au familiarizat cu tot felul de lucrări practice reclamate de o raţională şi ştiinţifică economie forestieră.

Aceste zise trec la situaţia şi împrejurările în care se găsesc inginerii silvici după ce au terminat şcoala şi să vedem dacă aceste împrejurări le permit a scri.

Un absolvent al Şcoalei politechnice, secţia silvică, ca să poată trăi trebue să capete o funcţie dela Stat sau dela o instituţie publică căci proprietarii particulari — vorbesc de cei cari au păduri întinse — nu sunt obligaţi prin lege a avea ingineri silvici pentru administrarea şi o exploatare raţională a pădurilor ce posedă.

Astfel fiind, inginerul silvic eşit din şcoală este numit ca asistent pe lângă un şef de ocol şi după puţin timp devine conducătorul ocolului.

In această calitate el e obligat să se ocupe în prima linie de lucrările de cancelarie căci până azi n'avem la ocoale acel personal capabil de a întocmi diferite lucrări de cancelarie. Numeroasele formalităţi ce se cer pentru întocmirea acestor lucrări de biurou obligă pe şeful de ocol să stea numai în cancelarie ocupându=se numai cu lucrările de biurou. Aceasta îl împiedică adesea ori de a face lucrări pe teren, în multe cazuri marcarea arborilor necesitată de executarea diverselor lucrări culturale este lăsată pe seama brigadierilor. Numai vorbesc de observaţiile ce ar trebui făcute şi asupra rezultatelor obţinute care ar trebui consemnate într'un registru special în care să se arate istoricul lucrărilor şi rezultatele obţinute în fiecare pădure. Asemenea registre ar putea servi şi pentru instrucţia elevilor căci ei ar putea vedea şi trage învăţăminte în timpul excursiilor din observarea lucrărilor executate.

Şeful de ocol trăeşte izolat, de multe ori el nu se întâlneşte cu colegii ale căror ocoale se învecinesc cu ocolul său. El n'are posibilitatea de a face schimbul de idei de a discuta şi afla părerile altora asupra celor citite de el sau de a cunoaşte publicaţiile apărute în ultimul timp.

Agenţii de control — inspectori sau subinspectori — cari trăind în oraşe au posibilitatea de a avea mai cu înlesnire cărţi sau reviste, în rarele lor vizite la ocoale nu se interesează de loc de starea culturală a şefilor de ocoale. Cei cari au grade şi funcţii superioare nu trebue să uite nici odată şi în nici o împrejurare că ei sunt educatorii şi îndrumătorii, sub toate raporturile, ai celor pe cari îi au sub ordine.

Inginerul silvic aflându-se în condiţiile arătate mai sus pierde gustul şi deprinderea de a citi şi scrie. Cu timpul el devine mai mult un biurocrat de cât un technician.

Regret că trebue să fac personalităţi, totuşi mă simt obligat să reamintesc că în 1902 fiind director al pădurilor bătrânul meu prieten N. G. Popovici, se luaseră următoarele măsuri: *a)* de 2 ori pe an, primăvara şi toamna, să se ţină la reşedinţa fiecărei regiuni silvice conferinţe la care să ia parte toţi inginerii silvici din regiune, *b)* fiecare regiune să se aboneze la revistele străine care să circule la fiecare ocol aşa că toţi şefii de ocoale din regiune să poată citi acele reviste.

In 1903 ne mai fiind N. G. Popovici director al pădurilor aceste măsuri nu s'au mai executat. Se vede că boala socială numită: lipsa spiritului de continuitate bântue toate ramurile de activitate ale ţării româneşti.

Inginerii silvici trebue să fie încurajaţi şi chiar stimulaţi pentru ca ei să aibă posibilitate de a scri lucruri de valoare ştiinţifică, pentru aceasta şi pentru remedierea stării arătate mai sus propun:

1. De două ori pe an să se ţină conferinţe la sediul fiecărei direcţii, când se vor trata chestiuni privitoare la administrarea, exploatarea şi îmbunătăţirea stării pădurilor. Cu ocazia acestor conferinţe se vor vizita lucrările importante dintr'un ocol, când se va face o dare de seamă critică a acelor lucrări. Direcţiile să fie obligate a semnala asemenea lucrări Casei Autonome a Pădurilor Statului şi Şcolii politechnice pentru ca elevii şcoalii să le poată vizita. In administraţia centrală a Casei Autonome a Pădurilor Statului să fie cel puţin un birou care să se ocupe cu lucrările executate care pot fi date ca model. Inginerul silvic care ar executa o asemenea lucrare să fie recompensat într'un fel sau altul.

2. Casa Autonomă a Pădurilor Statului va abona fiecare direcţie la revistele forestiere străine cu condiţia ca acele reviste să fie trimise pe rând la ocoale.

3. Casa Autonomă a Pădurilor Statului va înfiinţa la fiecare direcţie o

bibliotecă, care să cuprindă lucrările de valoare apărute în străinătate în fiecare an. Această bibliotecă să fie pusă la dispoziţia inginerilor silvici din cuprinsul direcţii.

4. Casa Autonomă a Pădurilor Statului va înscri în bugetul său premii băneşti însemnate, care să se dea acelora care vor trata chestiuni speciale privitoare la pădurile României.

5. *Fără întârziere să se înscrie în bugetul Casei Autonome a Pădurilor Statului un premiu însemnat care să se dea acelei persoane care va scrie o lucrare relativ la:* **«Flora forestieră a României»**.

Pentru a avea lucrări de valoare, premiile băneşti trebue să fie mari şi timpul de prezentarea lucrărilor să fie de câţiva ani. Lucrările premiate să se tipărească de Casa Autonomă a Pădurilor Statului.

6. Staţiunea de experimentaţie forestieră să publice într'un buletin special lucrările sale.

7. Societatea «Progresul silvic» să ţină adunările generale anuale la sediul unei direcţii în cuprinsul căreia s'a efectuat lucrări cari trebuesc date ca model. Se vor vizita acele lucrări.

Prin rândurile de mai sus cred că am arătat întru câtva cauzele care fac să existe «o criză de scris». Am propus şi câteva remedii.

N'am pretenţie ca cele scrise de mine să fie literă de evanghelie sau că astfel am rezolvat pe deplin problema.

Dacă rândurile de mai sus, publicate, vor provoca discuţii, ori vor stârni furtuni, să se ştie că lucrul acesta mă va bucura, căci din discuţii va eşi lumina. Furtunile nu mă sperie, căci multe vijelii au trecut timp de câteva decenii pe d'asupra capului meu fără ca eu să mă abat dela principiile cari m'au călăuzit. Ştiu că furtuna are meritul de a curăţa aerul de miazmele otrăvitoare, după furtună apare totdeauna soarele strălucitor.

Aş fi fericit dacă furtuna provocată de rândurile ce scriu, mă va face să văd, înainte de a muri, apărând un mândru soare al silviculturii din România întregită.

Daniel Clain
Inginer inspector general silvic

INSEMNĂRI

Economia mondială a lemnului

Redăm — după «Internationaler Holzmarkt» din 8 Mai c., — un rezumat al raportului depus şi susţinut într'una din comisiile economice ale Ligii Naţiunilor de d-l M. Dolezal, asupra problemei lemnului pe glob, raport interesant nu numai prin datele ce cuprinde, ci şi prin concluziile autorului.

Distribuţia pădurilor pe continente, reese din următorul tablou:

Continentul	Suprafaţa păduroasă în mil. hect.	% la suprafaţa totală a pădurilor	Procentul de împădurire	Nr. de ha la 100 de locuitori
Asia	878	28 %	21,6	97
America de Nord	585	19,3 %	26,8	404
America de Sud	847	28 %	44,0	1,314
Africa	323	10,6 %	10,7	227
Europa	313	10,3 %	31,1	69
Australia şi insulele oceanice .	115	3,8 %	15,1	1.405
	In total		In mediu	
	3.031	100,0	22,5	176

Asupra exploatărilor şi cantităţilor realizate anual, avem cifrele din tabloul de mai jos:

Continetul	Lemn de lucru în mil. mc	Lemn de foc în mil. mc	In total în mil. mc	% la producţia mondială a lemnului
America de Nord	424,1	362,8	786,9	49,5
Europa	259,2	221,9	481,4	30,2
Asia	44,0	180,4	224,4	14,1
America de Sud .	7,3	63,2	70,5	4,4
Africa	1,8	18,5	20,3	1,3
Australia şi . . insulele oceanice	2,6	5,1	7,7	0,5
	739,0	851,3	1,590,9	100

Consumul lemnului corespunde cu exploatările ce se fac în diversele părţi ale globului, după cum se vede din comparaţia datelor din tabloul de mai sus şi cele ce urmează:

Continentul	Cantităţile ce se consumă (în mil. mc)		
	Lucru	Foc	Total
America de Nord	407	363	770
Europa	250	221	471
Asia	44	180	224
America de Sud .	8	63	71
Africa	3	19	22
Australia şi insulele oceanice	3	5	8
	715	851	1.566

După specii, pădurile se împart după cum urmează (milioane hectare):

Continentul	Răşinoase	Foioase	Diverse	In total
Asia	360	231	257	848
America de Nord	323	118	44	585
America de Sud	44	46	757	847
Africa	4	7	313	323
Europa	235	78	—	313
Australia şi insulele oceanice .	6	6	103	115
	1.071	486	1.474	3.031

Deşi — având în vedere datele din acest tablou — Asia şi America de Sud au cele mai întinse suprafeţe păduroase, totuşi aceste două continente joacă un rol neînsemnat în producţia mondială a lemnului. Explicaţia acestui fapt stă în lipsa de căi de comunicaţie a acestor continente. Utilizarea cursurilor de apă pentru transportul lemnului nu se poate face pe scară întinsă, deoarece speciile ce cresc în America de Sud nu se pot plutări, iar în Asia (Siberia, în special) Oceanul Ingheţat de Nord face imposibil accesul la gura fluviilor.

Din aceste motive, în producţia şi comerţul mondial al lemnului contează numai două continente: America de Nord şi Europa, a căror producţie totalizează 80 % din producţia totală. Mai este remarcabil faptul că tot aceste două continente, sunt şi cele mai mari consumatoare de lemn.

Cum comerţul lemnului între America şi Europa este foarte redus, d-l Dolezal, purcede la analizarea gospodării forestiere din aceste două centre.

In America de Nord rolul preponderant îl joacă Statele-Unite şi Canada. In Statele-Unite (U. S. A.) este de remarcat că exploatarea pădurilor este mult mai intensivă ca în Europa şi anume: tăerile anuale sunt de patru ori mai mari decât creşterea anuală. Imediata consecinţă a acestui fapt, este treptata şi continua micşorare a suprafeţei împădurită.

Mai este de observat marele consum de lemn, a cărei medie anuală pe cap de locuitor este de aproape 5,300 mc, faţă de consumul Europei 1 mc.

In ce priveşte Canada, se observă deasemeni tendinţi pentru introducerea sistemului exploatărilor intensive practicat în U. S. A. Totuşi, Canada posedă mari suprafeţe păduroase a căror exploatare este în prezent imposibilă (din lipsă de drumuri). Apoi există imense păduri virgine, a căror creştere şi valoare sunt încă nestudiate. Prin aceste rezerve păduroase Canada va fi chemată să joace un rol însemnat în comerţul lemnului — mai ales cel american — după secătuirea masivelor din U. S. A.

Privită în linii generale, Europa se poate subdivide în două părţi: ţări exportatoare şi ţări importatoare de lemn. O caracteristică a gospodării lemnului în vechiul continent este disproporţia dintre creşterea anuală şi exploatări. Tendinţa aceasta s'a accentuat după răsboi, când greutăţile financiare întâmpinate de statele europene bogate în păduri, a dus la sacrificarea a mari şi numeroase masive. Cerinţele pieţii — necesitatea refacerii regiunilor dăunate de răsboi, — diversele reforme agrare realizate sub presiunea frământărilor politice sociale postbelice, au contribuit la mărirea suprafeţelor exploatate şi defrişate.

Consecinţa acestor fapte este micşorarea suprafeţei pădurilor europene, chiar în acele ţări, cari până acum câtva vreme erau socotite ca bogate în păduri.

Rusia — din punct de vedere silvic — constituie o unitate şi îi este rezervată pe piaţa lemnului Europei, un sol asemănător cu al Canadei, pentru America de Nord. Apariţia lemnului rusesc — după război — pe pieţele ţărilor importatoare, diminuarea consumului în acelaşi timp, au dus la saturarea pieţii, cu efectul — ce n'a întârziat să se manifeste — scăderea preţurilor.

Imensa întindere a pădurilor ruseşti, tendinţele de intensificarea exploatărilor în timpul cel mai scurt posibil şi ieftinătatea produsului va duce cu vremea la acapararea pieţii europene, obligând ţările europene exportatoare de lemn la micşorarea producţiei, la reducerea exploatărilor.

Notă. In «Forstarchiv» Nr. 1/930, găsim reprodus, după revista rusească «Lesnoje Chos. i. Lesoprom» Nr. 8/9, 1929 Leningrad liniile generale ale programului economic rusesc pe 1928/29 — 1932/33.

Vedem astfel că pentru intensificarea exploatării pădurilor (drumuri, căi ferate, amenajamente, etc.) s'a prevăzut 1,5 miliarde ruble, iar suprafaţa exploatabilă actuală de 60 milioane ha., trebue să ajungă la 200 milioane ha în

1932/33. Amenajamentele se fac pe masive mari, iar ocoalele — organizate pe baze comerciale — se numesc «unităţi de exploatare» (Lesschosy = Forstbetriebe).

O dovadă că «planul economic» se execută, găsim în «Neue Freie Presse» Nr. 23.600 din 27 Mai 1930, care publică o corespondenţă din 26 Mai c., din Moscova, redând declaraţiile Comisarului (Preşedintelui) «Consiliului economic al poporului», Kuybyschew. In aceste declaraţii se arată — cu cifre — că dezvoltarea industrii, agriculturii, transporturilor, investiţiile de capital, etc., au depăşit chiar prevederile «planului economic».

Gh. I. Ionescu

CRONICA

Un fapt de seamă al lunii Iunie este, apariţia ediţiei a II-a din Agenda Forestieră de V. N. Stinghe şi D. A. Sburlan.

După mulţimea modificărilor de tot felul, pe cari legi şi administraţii le-au suferit pentru mai bine, pentru acel excelsior la care năzuim neîncetat, a sosit vremea să constatăm şi un fapt real, care trece neobservat deşi importanţa lui ar merita cel puţin tot atât atenţie cât acordăm proectelor, uneori fanteziste, ale oamenilor străini de casta noastră

Prima carte românească de specialitate silvică, concepută şi scrisă în chipul celor occidentale, a epuizat în doi ani o ediţie întreagă.

Cine ar fi putut prevedea pentru bazarul de condensată ştiinţă silvică, întitulat Agenda Forestieră, acest răsunător succes?

In ţara fără public numeros chiar pentru opere de literatură aleasă, isbânda colegilor noştri capătă o deosebită importanţă.

Nevoia unei noui ediţii ne obligă să credem că Agenda era de mult necesară, chiar acolo unde se credea la început că ea poate să lipsească.

Insistenţa cererilor a decis pe autori să migălească această a doua ediţie. care în afară de o copertă atrăgătoare aduce şi o seamă de îmbunătăţiri ale textului.

Succesul moral — fiindcă atari lucrări, mai ales la noi, aduc neînsemnate beneficii materiale — a împrospătat răbdarea şi perseverenţa autorilor, dându-le curajul unei reeditări.

Acesta este faptul! Concluziile?

1. Din punct de vedere al autorilor, verificarea unei credinţe care acum doi ani părea lipsită de calcul serios şi, mai ales, confirmarea metodei de adunare şi sistematizare a materialului.

Fiindcă, nu trebue să se uite, nu este de loc uşoară alcătuirea unei astfel de lucrări, care trebue să satisfacă imediat nevoia practică, a unor indivizi de cultură variată.

Dela inginerul cu cel mai pur bagaj intelectual teoretic, până la practicianul de toate zilele, Agenda oferă în compartimentele ei îndrumări şi lămuriri preţioase.

Este o artă de luminat înţelegător al cărţii şi vieţii practice, pe care o descoperim în fiecare pagină, în fiecare raft, al acestei drogherii forestiere. Să-mi fie permis a crede, că tocmai aici rezidă valoarea Agendei.

2. Pe de altă parte, dintr'un punct de vedere mai general, faptul că suntem azi în fața unei a doua ediții, cerute, dovedește existența unui public cititor de literatură forestieră.

Chiar dacă adevărul ar fi că motivul vânzării cărții este nu nevoia de a fi la curent cu știința ci faptul că această carte facilitează multe operații practice, totuși vreau să rămân la convingerea de mai sus.

Imi impun această părere, fiindcă aștept, dela fericiții autori ai Agendei ca și dela ceilalți îndrumători ai meseriei noastre, cărți de specialitate, în care să putem regăsi alături de marile principii o brumă din experiența și realizările silviculturii românești.

⁂

Spre sfârșitul sesiunii parlamentare am avut de înregistrat o nouă lege cu caracter pur silvic.

E vorba de «Legea pentru complectarea și modificarea art. 1 și 40 din Codicele silvic din 1910»[1] pe care o transcrim aci, în întregime.

> *Art. unic.* — La art. 1 privitor la categoriile de păduri supuse regimului silvic, se adaogă un nou aliniat cu litera *f*, cu următorul text:
>
> *j)* Deasemenea toate pădurilor particularilor din orice regiune de munte, deal și câmpie, ce nu cad în categoriile precedente, în care însă procentul păduros, socotit pe regiune, a scăzut sub 25 la sută din suprafața județului.
>
> La art. 40 privitor la întrunirile cetelor de moșneni, se adaugă un nou aliniat, cu litera *f)*, cu conținutul următor:
>
> *f)* La cetele moșnenilor vrânceni din județul Putna, întrunirile anuale vor dispune și înscrierea la cerere, în tabelele de drepturi, a moșnenilor deveniți majori sau căsătoriți, cât și ștergerea celor decedați sau dispăruți, conform obiceiului.
>
> Dispozițiunea dela acelaș articol:
>
> «Intrunirea va avea loc în ziua și locul fixat de administratori»,
>
> Se modifică în felul următor:
>
> «Intrunirile vor avea loc în ziua fixată, în satul de reședință al obștii».

Limitând observațiile noastre la aliniatul *j*, de mai sus, trebue să accentuăm asupra importanței extinderii regimului silvic la pădurile particulare, mai ales că de astă dată măsura venind de sus dovedește că, deși în al XI-lea ceas, s'a înțeles și împlinit o veche doleanță a Corpului silvic.

Furia lichidărilor de după războiu precum și nesfârșitele reforme au desființat și mai ales au încurajat desființările pădurilor.

---

[1] Votată de Cameră în ziua de 27 Iunie 1930, iar de Senat în ședința dela 28 Iunie 1930. Promulgată în 4 Iulie 1930 și publicată în «Monitorul Oficial» 148 din 7 Iulie 1930.

Ce s'a pierdut, ştim numai noi.

Azi, legea, venită pare=mi=se în acelaş avion care a dat ţării axa politică şi resortul viguros pentru prosperitate şi încredere, în forţele ei, este chezăşia cea mai sigură că s'a terminat cu vechile metode, punându=se un punct definitiv concesiilor pe cari în ultimii 12 ani, pădurile au fost permanent obligate să le facă.

Dorinţa noastră, ca aceia ce a mai rămas să fie pus la adăpost de orice risc, este astăzi împlinită.

Lângă legiuirile domnului ministru I. Mihalache, acest aliniat, care a trecut nebăgat în seamă, este menit să asigure perpetuitatea pădurii particulare, imprimându=i în acelaş timp o desvoltare şi o valorificare ştiinţifică.

Iată în câteva cuvinte pentru ce socotim de a noastră datorie să fixăm aci ziua de 27 Iunie 1930.

Valeriu Dinu

* * *

Elevii secţiei silvice de la Şcoala Politechnică au organizat, pentru luna viitoare, o excursie de studii în străinătate.

Incepând cu anul 1928, când a avut loc prima evadare din graniţele ţării, secţia silvică a înscris în programul său anual de activitate acest punct de realizare.

In 1928 excursia în Polonia, 1929 în Cehoslovacia iar anul acesta în Jugoslavia.

Din programul pe care=l avem în faţă, desprindem câteva centre de însemnată importanţă silvică.

Aşa este vizitarea pădurilor din Slavonia, patria celui mai renumit lemn de stejar, excursie în regiunea Karstului Jugoslav, unde se vor vedea lucrările de împădurire cari formează piatra de încercare a silviculturii prietenilor noştri şi ca încheiere două zile în Slovenia unde se va putea admira celebra cultură forestieră ţărănească.

Dar, în afară de Jugoslavia, excursioniştii vor trece prin sudul Olteniei unde, în cele cinci zile cari sunt denumite «excursia în ţară», vor cunoaşte rezultatele lucrărilor de fixarea nisipurilor sburătoare.

La Rebegi, Piscu=Tunari, Desa, Deveselu, Ciuperceni şi mai ales Ciurumela, sunt realizări de silvicultură românească pe care le putem arăta cu mândrie tuturor străinilor.

Această excursie are de conducători pe domnii profesorii: d=r M. Drăcea şi V. N. Stinghe.

V. D.

RECENZII

St. Ed. White.

La forêt. Tradusă din limba engleză de *J. G. Delamain.*

In faţa titlului categoric «Pădurea», am fost ispitit să cred, că voi avea deaface cu o carte de sp°cialitate silvică, cu atât mai interesantă cu cât era scrisă de un englez <englezii au luat silvicultura dela capăt>.

Aveam şi motive să cred, că poate tocmai dimpotrivă voi citi o carte de literatură, plină de imaginaţie şi de poezia codrului.

In loc de prefaţă, volumul are un «avertisment al editorilor», cari ţin să scoată pe cetitor din nedumerire chiar dela început: E vorba de o colecţie nouă de aşa zise «cărţile naturii», cari se adresează prietenilor naturii şi în special acelora, cari nu se mulţumesc să găsească în natură un pitoresc nedeterminat, ci caută să cunoască animalele, plantele şi lucrurile înlănţuite în mişcarea însăşi a naturii. Aceste cărţi ar avea deci o valoare ştiinţifică serioasă, îmbinată cu o valoare literară, eşită din lirismul, ce inspiră totdeauna pe om în mijlocul naturii.

Editorii — Librăria Stock-Delamain şi Boutelleau, Rue de Vieux-Colombier, Paris — năzuesc să creieze o ramură literară nouă, cu dubla aspiraţie ştiinţifico-literară.

Trecând la volumul ce ne preocupă, cred că dacă prefaţa ar fi fost făcută de autor ori de o personalitate din lumea ştiinţifico-literară, n'ar fi clasat acest op între lucrările ştiinţifico-literare rămânând totuşi o carte a naturii.

Am citit cele peste două sute de pagini, nu fără oarecare greutate, şi... n'am găsit, nici ceeace am fost ispitit să cred la început, nici ceeace editorii cred, că au editat.

Nici vorbă de ştiinţă! Nici o încercare de pătrundere în domeniul silviculturii, al botanicii forestiere, al zoologiei, al biologiei, pedologiei, geografiei etc., etc., atât cât ar fi fost în legătură cu pădurea măcar şi chiar sub formă de popularizare, ca să se poată mai uşor adapta la caracterul literar al lucrării.

Este cel puţin lucrarea o operă de literatură, printr'o formă stilistică aleasă, prin bogăţie de imagini, prin naraţiuni şi descrieri sugestive, o lucrare de largă desfătare sufletească?

Autorul însuşi — sfârşind ultimul capitol — lămureşte chestiunea, recunoscând că nu e vorba de o carte de voiaje sau descrieri, povestirea neurmând strâns, întâmplările neavând nimic extraordinar, peisajul fiind abea definit. Este o carte — îi zice autorul — evocatoare.

«Nu voi putea să vă reprezint pădurea. Dar se poate, ca un cuvânt, o frază, un incident, o impresie, să stimuleze imaginaţia şi să vă aducă deodată încântarea pădurii, aşa după cum — câteodată — o simplă cochilie redă strălucirea mării».

Şi totuşi autorul — deşi se preocupă mai puţin de ţinuta literară a lucrării, decât de expunerea clară şi fidelă a locurilor şi întâmplărilor, nu este lipsit de talentul literar.

Ba uneori — ca de ex. în capitolul «Asupra veghei noaptea în pădure», — autorul atinge cele mai înalte culmi ale imaginaţiei şi lirismului.

Cât de multe poate spune pădurea într'o noapte liniştită unui om, care vrea şi poate s'o înţeleagă! Şi... rar ne este dat tocmai nouă silvicultorilor, copii de suflet ai pădurii, să gustăm nesfârşitul ei farmec. Din calea noastră, cari nu vedem în pădure decât ceeace este aridă profesiune, economie sau negustorie, din calea noastră, cari nu mergem în pădure decât cu lanţul, compasul forestier şi ciocanul, sau cu codul silvic în mână, frumuseţile pădurii fug.

Când după o zi trudnică de măsurătoare, marcări, inventarieri etc., te-a prins vremea să rămâi în pădure, oboseala te fură şi guşti mai de grabă dulceaţa somnului reconfortant, decât poezia şi mistica naturii.

Autorul nostru a pornit prin regiunea quasi-sălbatecă a marilor lacuri, între Statele-Unite şi Canada, cu singura preocupare de a călători cât mai mult, de a vedea cât mai multe lucruri noui, de a gusta senzaţii necunoscute încă, fără nici o răspundere, am putea spune—fără nici o grijă — şi fără prea mari riscuri, în regiunea aceia ne având a se teme de fauna înfricoşătoare a ţinuturilor equatoriale.

Şi astfel, a putut să adune multe lucruri interesante, pe cari nu putem să le arătăm în cadrul acestei recenzii. Facem numai o menţiune specială asupra capitolului: «Arta de a călători puţin încărcat cu bagaje», de mare folos practic pentru toţi, cari călătoresc mult şi prin locuri greu de umblat.

«Pour un homme en forêt, la seule méthode, s'il veut atteindre à ce qu'on peut appeler la perfection dans la pratique des solitudes, c'est de voyager peu chargé».

De asemenea este interesant capitolul «Les Indiens des bois», în care autorul se ocupă de acel nenorocos neam de oameni, menit să dispară cu desăvârşire, Pieile Roşii.

Cine n'a învăluit cu duioasă simpatie pe aceşti sărmani oameni deposedaţi de pământul lor şi constrânşi zi de zi să trăească în locurile cele mai sălbatice şi în condiţiunile cele mai grele, pentru a se împuţina şi a dispare cu desăvârşire într'un viitor nu prea îndepărtat.

Mila şi revolta te cuprind şi mai mult, când cunoşti însuşirile acestui neam, demn de altă soartă.

Indianul (Pieile Roşii din America) este sobru. El munceşte mult, trece peste orice greutăţi şi săvârşeşte lucruri mari, mulţumită extraordinarei lui răbdări. El e curat şi nu găteşte niciodată mâncare, înainte de a-şi fi spălat mâinele până la umeri. E foarte ospitalier şi nu aşteaptă nimic în schimb.... In momentul, când barca a pornit dela mal şi când deci nu mai ai posibilitatea să oferi ceva în schimb, doi, trei copii înoată după barcă, în care aruncă peşte, pentru ca respectivul călător să aibă la nevoie.

Este o atitudine de fin tact şi bunătate, care merită admiraţ a noastră. Aceşti indieni au un înalt simţimânt al cinstei şi un strict respect pentru bunul altuia. Câte lucruri au de învăţat oamenii noştri civilizaţi dela aceşti umili sălbateci!

Limba lor dispreţuită este o limbă frumoasă, cântătoare ca un şuer discret ce se îmbină armonios cu freamătul pădurii.

Nu cumva aceste însuşiri de neîntinată morală îi fac pe bieţii indieni neputincioşi în faţa civilizaţiei sgomotoase şi lipsite de scrupule!?....

Cartea mai are multe lucruri interesante şi merită osteneala câtorva ceasuri de colindat cu gândul prin locuri, pe unde prea rar avem prilejul să ne vedem.

N. N. Caragea

Prof. Dr. **Constantin Niţescu** dela Academia de Inalte Studii Agronomice Cluj.

Controlul seminţelor agricole şi forestiere.

Lucrarea s'a publicat în Buletinul Agriculturii, tratând problema dintr'un triplu punc de vedere: organizarea, technica şi metoda întrebuinţată în controlul seminţelor.

Cap. I. In primul capitol, arată importanţa întrebuinţării unei seminţe de bună calitate. Fiindcă numai proba încercării facultăţii germinative a seminţelor, nu este un mijloc sigur care să ne indice calitatea lor, autorul fixează criteriile după care trebue să ne conducem în aprecierea seminţelor. Mai departe arată dificultatea analizelor şi necesitatea ca personalul staţiunilor de control să aibă cunoştinţe de botanică aplicată, şi o serie de cunoştinţe speciale, numai astfel putând înlătura diversitatea trucurilor din comerţ.

Cu date culese din dările de seamă ale câtorva staţiuni streine, ilustrează importanţa controlului seminţelor agricole şi forestiere. Intre altele, citează cazul unei analize de melez japonez: din opt probe, şapte au avut o facultate germinativă de 1 — 12 %, iar a opta 27 %. O altă probă s'a găsit fără valoare culturală. Analiza a două loturi de seminţe de Pseudotsuga Douglasii, la Copenhaga, dintre care primul plătit cu 29 iar celălalt cu 31 franci kgr, a dovedit că seminţele din primul lot, erau mai de valoare decât cele din lotul al doilea.

In ultima parte a acestui capitol, insistă asupra pregătirii ştiinţifice, atât a personalului conducător al staţiunii de control, cât şi a celui ajutor. Ideia călăuzitoare în organizarea şi desvoltarea staţiunilor de control, trebue să fie aceia urmată de ţările care astăzi se găsesc într'un stadiu de desvoltare foarte înaintat. In fruntea tuturor stă Germania.

Cap. II. Geneza şi evoluţia istorică a câtorva staţiuni streine. Prima organizaţie cu acest scop, ia fiinţă la Tharand — Germania — în anul 1869 din iniţiativa lui Nobbe.

După acest model se înfiinţează în Danemarca staţia dela Copenhaga.

In Franţa prima staţiune se înfiinţează la Paris în 1884, şi mai târziu staţiunea dela Barres, care se ocupă exclusiv cu controlul seminţelor forestiere.

Trece apoi la evoluţia staţiunilor din Anglia şi Elveţia.

Cap. III. Câteva din aparatele întrebuinţate de staţiunile de control. Descrie câteva din instrumentele mai însemnate pentru luarea probelor şi a celorlalte aparate necesare ca: decuscutatorul, germinatoare şi diafanoscopul, care serveşte la examinarea seminţelor îmbrăcate *a)* dacă conţin sau nu grăunte (miez) *b)* dacă grăuntele este sănătos *c)* dacă conţine vreun parazit—vierme sau ciuperci parazite—.

Cap. IV. Atribuţiunile controlului ştiinţific şi technica operaţiunilor de laborator, tratează în primul rând:

a) Luarea probelor, operaţiune care cere foarte multă îngrijire.

Cu această ocazie trebue să se respecte anumite norme fixate de staţiune. Numai astfel ajungem, ca proba luată spre analiză să reprezinte mijlocia valorii reale a lotului de seminţe, luat în ansamblul lui.

b) Determinarea originii (provenienţei) seminţelor, se iau ca puncte de reper: 1) impurităţile de natură vegetală—seminţe de buruieni—, de natură animală—cochilii, insecte—, ori impurităţile de natură minerală —fărămituri de roce, pământ etc.—, fiecare dintre acestea caracterizând o anumită regiune. 2) Greutatea mijlocie a o mie boabe din sămânţa analizată, este încă un indiciu al climatelor.

c) Identitatea botanică, se constată prin analize microscopice de laborator. Identificarea speciilor este relativ uşoară, însă a varietăţilor din aceiaş specie constitue câte odată o operaţiune foarte dificilă, fiind nevoe chiar de cultivarea lor în câmpuri de experimentare.

d) Analiza purităţii, prin care se determină procentul seminţelor ce corespund din punct de vedere botanic, numelui sub care a fost trimeasă proba.

e) Analiza germinaţiunii fiind o experimentare fiziologică care se referă la procesele interne ce condiţionează viaţa, face ca operaţiunea să fie extrem de delicată. Presupunând că sunt îndeplinite toate condiţiunile unei bune seminţe în ceeace priveşte desvoltarea normală a embrionului, maturitatea fiziologică etc., rămân totuşi condiţiunile speciale de mediu, pentru care trebue foartă multă atenţie.

f) Determinarea cantităţii de apă conţinută în diferite seminţe, împreună cu determinarea purităţii seminţelor şi a procentului germinatar, sunt chestiuni care servesc la corectarea preţului.

g) Determinarea făinozităţii şi a procentelor de pleve.

h) Technica recunoaşterii vopsirilor şi falsificărilor. O indicaţie complectă ne-o dă spălarea cu alcool.

i) Starea sănătăţii seminţelor şi a diferitelor manifestări parazitare pe boabele şi în boabele care se analizează, se face odată cu analiza purităţii şi a germinaţiei.

Cap. V. Controlul automat, este o metodă de control imaginată în Danemarca, prin care se stabileşte o legătură permanentă între firmele comerciante de seminţe, staţiune şi cumpărători. Firma este obligată a aduce la cunoştinţa staţiunii numele tuturor cumpărătorilor dintr'un lot oarecare de seminţe. In urma analizelor, dacă se constată oarecari nepotriviri între garanţiile firmei şi rezultatele analizei staţiunii, firma este obligată la despăgubiri faţă de toţi cumpărătorii. Cu chipul acesta nu este necesar ca fiecare cumpărător să facă analiza seminţelor, ci numai câţiva dintre ei, în urma cererii şi alegerii staţiunii.

Cap. VI. Al V-lea congres internaţional pentru controlul seminţelor, «Roma, 16—19 Mai 1926» Intr'un scurt rezumat arată chestiunile ce s'au studiat insistând asupra necesităţii controlului internaţional al comerţului cu seminţe.

Cap. VII. Controlul seminţelor la Staţiunea Agronomică, Cluj.

Staţiunea ca organizaţie de Stat, a luat fiinţă în 1884, astăzi funcţionând în baza legii din 1924. Are scopul de a pune la adăpost pe agricultori, horticultori şi silvicultori, de orice falşuri.

Descrie organizarea staţiunei şi technica operaţiunilor.

In cap. VIII, şi ultimul, publică regulamentul referitor la supravegherea comerţului cu îngrăşăminte, cu furaje, cu seminţe şi cu alte materiale utilizate de agricultură şi de industriile care au raport cu ea, intrat în vigoare în Elveţia la 1 Ianuarie 1914.

Urmează apoi o foarte bogată bibliografie.

⁂

Lucrarea d-lui prof. d-r Niţescu, reprezintă studiul şi experienţa mai multor ani de zile în ţară şi în streinătate. Dacă ar fi numai acest fapt şi încă socotim că e necesară să fie cunoscută.

Am văzut însă cât de interesante lucruri aduce pentru specialişti, de aceia atragem atenţia asupra ei.

Aşteptăm lucrarea pe care ne-o promite în cuvântul introductiv al prezentei care va trata «Controlul agricol şi forestier în România».

Va fi desigur o preţioasă indicaţie, de ceace s'a realizat la noi, faţă cu celelalte ţări din Occident.

Importanţa ei specială pentru noi constă însă în aportul pe care-l aduce în chestiunea complexă a seminţelor forestiere.

V. Lazăr

REVISTA REVISTELOR

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

Aprilie, 1930.

Ulrich Decellier.

La forêt de Bellême et une nouvelle méthode d'éclaircies.

Pădurea Bellême şi o nouă metodă de rărituri.

Studiul domnului Ulrich Decellier, urmărind evoluţia completă a renumitului codru de stejar, Bellême, cu care se mândreşte Normadia, aduce în afară de sistemul după care e concepută lucrarea şi preţioase date asupra pădurii cari pot servi ca indicaţii colegilor noştri. Redăm pe scurt conţinutul lucrării:

Pădurea Bellême are 2.428 ha şi e situată în Orne între oraşele Mortagne şi Bellême, la o altitudine de 150 m.

Istoria ei se poate urmări, împreună cu a oraşului cu acelaş nume, dela anul 1226 până azi. Până la 1790 când a intrat în posesia Statului ea a aparţinut la diverşi conţi şi prinţi de coroană.

Limitele ei au fost fixate în anul 1665 — un şanţ de 2 m lărgime şi un număr de borne aşezate în aceasta.

E străbătută de 46 km drum pietruit (40 km aparţin domeniului forestier).

După amenajistul Chaillou (1782), solul ei este un nisip gros extrem de fertil. Intensa vegetaţie este mărită prin influenţa climatului normand caracterizat printr'o pluviositate anuală abondentă (950 m/m apă) şi prin media temperaturii care este destul de dulce.

Arboretul se compune din stejar (gorun) 0,55, fag 0,30, răşinoase 0,10 (în deosebi pin silvestru, provenit din împăduririle artificiale executate pe nisipuri, dela 1852 la 1860), restul diverse.

Din cele mai vechi timpuri regimul adoptat a fost codrul. Până la jumătatea sec. XVI a fost supusă furetajului. Acest gen de grădinărit a favorizat fagul, în detrimentul stejarului.

Tratamentul «tire et aire» s'a aplicat pentru prima oară aci (1560).

Autorul dă pe larg Regulamentul prin care s'a prescris acest tratament.

După ordonanţa lui Colbert 1669 se prescrie, pentru pădurea Bellême, regimul codru cu revoluţia de 150 ani. Acest nou «regulament» este scrupulos respectat până la 1782, când un nou amenajament reduce revoluţia la 99 ani reîntroducând tratamentul «tire et aire». Inovaţia aceasta a fost funestă. In 1882 se încearcă o ameliorare şi abia în 1845 o ordonanţă regală supune întreaga pădure tratamentului codru cu tăeri succesive. Amenajamentul care cu mici modificări e şi azi în fiinţă a fost făcut în 1859 (inspector Dagoury). El împarte pădurea în 4 serii şi fixează vârsta exploatabilităţii la 200 ani.

Urmează, iarăşi, detalii asupra acestui amenajament.

Şi acum, câteva cuvinte despre «răritura Bellême». Metoda e simplă, ea se poate rezema în următoarele. A ţine masivul strâns până la epoca când majoritatea stejarilor au atins o înălţime de 15 m. Se însemnă aceşti arbori şi se incep degajarea vârfurilor lor, progresiv din răritură în răritură li se menţine vârful izolat până la sfârşitul revoluţiei, epoca la care după socoteli trebue să existe pe ha 100 arbori, dintre cari circa 20 vor putea, dupe tăerea definitivă, parcurge o parte din noua revoluţie.

Acesta e principiul care aplicat cu stricteţe a dat admirabile rezultate deviza fiind: «la 100 ani să nu existe nici un fag în arboretul principal».

Practic lucru se face astfel: La vârsta de 70 ani se începe reperarea şi degajarea ‹răritură în etajul dominant› a circa 400 stejari pe ha la 5 m interval unul de altul. Spre 100 ani nu va trebui să existe mai mult de 300 stejari la ha. La 150 se poate prevedea că vor exista încă 150 şi la 200 ani abia 120, la 9 sau 10 m interval ‹cifrele sunt evident aproximativ›.

După altfel de socoteli cei 100 stejari ‹arboret principal› şi 20 fagi ‹subarboret› formează arboretul ideal unei tăeri de însămânţare. Coronamentele se ating fără a fi mişcate de vânt aşa încât e suficient să se extragă subarboretul pentru ca să se provoace însămânţarea.

Rezultatele unei astfel de regenerări naturale sunt surprinzătoare. La 20 ani pe ha se găsesc circa 30.000 pueţi la 40 ani numărul lor se reduce la 6.000, iar 70 ani, abia 1.500 exemplare.

Pe un sol ca acel al pădurii Bellême, în arborete tratate după metoda menţionată mai sus, diametru mijlociu al celor 300 stejari, rămaşi după răritura dela 100 ani, este cuprins între 0,40 — 0,50 m ‹la 1.30 m›. La 200 ani acest diametru e dublat. Un arbore de aceasta ‹15 m lungime şi 0,20 diam. la 1,30› are 7 m^3. Dacă pe ha sunt numai 120 arbori rezultă un volum de 840 m^3, cifră excepţională.

Producţia anuală pe ha a fost în această pădure, în intervalul 1909—1913, de 3,1 m^3 adică 70,70 fr ‹424,20 lei›.

Dela 1925 la 1928 producţia s'a ridicat la 7,1 m^3 pe ha care valora 681 fr. ‹28,86 lei› ceiace depăşeşte chiar renta celor mai bune soluri agricole ale ţării.

Explicaţia acestui salt extraordinar e următoarea: prudenţa cu care au fost făcute răriturile totdeauna a lăsat să subsiste un număr însemnat de arbori tineri dominaţi a căror exploatare a mărit volumul tăerilor din ultimul timp.

După prevederile autorului aplicându-se inteligent răritura Bellême ‹pusă la punct după indicaţiile conservatorului Granger› se poate spera o producţie anuală de 6 m^3 pe ha.

Lemnul de o calitate bună se iudustrializează pentru facerea placajelor. Pădurea Bellême este pentru specialişti cel mai preţios colţ forestier al Franţei unde silvicultura a produs într'adevăr rezultatele celei mai pure teorii.

V. Madon.

A propos de nos amis les oiseaux.

Fiindcă e vorba de prietenele noastre păsări.

In jurul unui articol al d-lui Buffault, apărut într'o revită de specialitate, s'au născut aprinse discuţii. Autorul acestui studiu a fost îndemnat de către L. Lavauden ‹specialist în ornitologie› să răspundă şi să pună la punct erorile făcute de d-l Buffault. E o dispută care pentru noi nu are aceiaşi importanţă, de aceia nu insistăm.

D'Alverny.

Sur l'inexactitude des méthodes de précision.

Asupra neexactităţii metoadelor de precizie.

E vorba de erorile ce se pot comite în studiul unei parcele de pădure. In ceiace priveşte compoziţia şi creştrea sa erorile sunt de două categorii: erori de inventariere şi erori de cubaj. Presupunând că există un tarif perfect, autorul studiază eroile de inventariere cari sunt: 1) eroarea mecanică, 2) de suprafaţă şi de echantionaj. La urmă un capitol special se ocupă de erorile tarifului.

In concluzie autorul crede că studiul arboretelor forestiere în toată întinderea lor, parcele întregi (după metoda lui Gurnaud) este probabil mai raţional decât cercetările staţiunilor de experienţă, a căror aparentă preciziune ascunde mari neexactităţi.

Marcel Volmerange.

L'assurance mutuelle forestière.

Asigurarea mutuală forestieră.

Problema incendiilor cari au distrus lucrările costisitoare de împădurire din Lande sau Platoul central, a dus la înfiinţarea de societăţi pentru asigurare forestieră. Autorul a studiat, timp de 3 ani, procedeele de utilizat pentru a se atribui arborilor tineri o valoare pecuniară (preţ de vânzare) cât mai reală şi în al doilea rând modalităţile de asigurare.

In articolul de faţă reia chestiunea expunând pe scurt bazele organizaţiei care s'a fondat deja în acest scop.

G. Huffel.

Étude de sémantique forestière.

Studiu de semantică (evoluţia înţelesului cuvintelor) forestieră. Autorul din comparaţii de texte, deduce că termenul *merrain* = lemn de doage, tăiat în scânduri, vine dela cuvântul latinesc *materia*.

După Vitruviu *materia* = arb. care poate da lemn de lucru. Deasemeni în Plinius, Justinian (Digeste), Ulpian se găsesc cuvintele *materies* = lemn de lucru şi *lignum* = lemn de foc.

Mai târziu *materiamen* a însemnat lemn de dimensiuni mari, pentru corăbii, «Charlemagne».

Cuvântul a trecut apoi în: marrenum (1227), merramentum (1260), marrenium, etc. D-l Cange citează: *marrenum* vulgar *mairain*. De aci găsim apoi formula merrain, bois de marnage, etc. Abia în 1389 apare *maraing à vin* formă care rămâne. Cuvântul a fost adus de romani, în sensul vulgar, din latina populară. La început a însemnat lemn gros, iar acum lemn de doagă (adică are acelaş sens cu *douve*).

V. D.

L'ECHO FORESTIER.

15 Aprilie 1930 (Nr. 2507).

⁂

Le congrès forestier d'Alger.

Congresul forestier din Alger.

Centenarul stăpânirii franceze a Algeriei, a prilejuit silvicultorilor o revedere sărbătorească a pădurii, în care cei 100 ani de preocupări culturale au produs suficiente lucruri demne de a fi cunoscute.

In afară de vizitarea pădurilor de stejar-plută, cedru (Atlas) şi palmieri (Biskra şi Tozeur), excursioniştii francezi întâlnindu-se la 5 Mai cu colegii din Algeria vor discuta o serie de probleme relative la: producţia şi comerţul cu plută, pin de Alep, etc.

Cu deosebire interesantă va fi excursia

în regiunea Oranie distrusă de inundaţii, în care pădurea a fost aproape desfiinţată de păşunat abuziv şi repetate incendii.

Aici, silvicultorii algerieni vor arăta ce se poate face în materie de împădurire, atunci când se lucrează conştiincios şi susţinut.

Dacă ar fi să luăm ca bune cuvintele revistei, cari sunt numai laudă şi admiraţie, ar însemna să numim, pe drept, magnifică opera înfăptuită în Algeria.

Jean Collardet.

Les forêts de l'Algerie.

Pădurile Algeriei.

Un interesant studiu, documentat cu cifre şi diagrame, asupra pădurilor din Algeria. Vom reveni pe larg în altă rubrică a numărului viitor.

5 Mai 1930, (Nr. 2509).

⁂

L'amendement Serot.

Amendamentul Serot.

Un energic rechizitoriu al art. 15 din legea finanţelor (16 Aprile 1930) care fixează bugetul general pe exerciul 1930—1931.

E reluarea chestiunii de care am amintit deja aici: taxele de transmisie în materie de proprietate forestieră.

Revista, comentând amendamentul Serot, apreciază că trebue să înceteze odată sistemul uzitat până acum, legile forestiere cari s'au succedat în ultimii 50 ani s'au dovedit rare ori operante, de aceia odată mai mult e nevoe de un veritabil statut al pădurii.

Amendamentul Serot — în chestiunea legii notate sus — dacă nu suferea modificări ar fi însemnat un mare succes pentru cauza forestieră.

15 Mai, (Nr. 2510).

⁂

Le Congrès forestier d'Alger.

Congresul forestier din Alger.

Din scurtul rezumat al desbaterilor înţelegem că acest «Congres» a fost mai mult un schimb de vederi, o sumară cunoaştere a condiţiilcr de vegetaţie forestieră din Algeria, pentru silvicultorii francezi din metropolă.

Pădurea algeriană, crescută pe pantele munţilor Atlas (2000 m înălţime) şi coborând până în malul Mediteranei, însumează un climat foarte variat, în genere aspru.

Din nord spre sud ea se degradează treptat sub influenţa climei din ce în ce mai puţin propice şi a locuitorilor, păstori incorigibili, deci anti-forestieri.

Din expozeele d-lor Boutilly (Directorul pădurilor din Algeria) Peyreimhoff şi Maire, cari vor apare în extenso în revistă, se poate face o bună şi documentată, ideie despre pădurea algeriană.

In după amiaza aceleiaşi zile participanţii au vizitat fabricile de dopuri Bourgeaud.

Ocazie nimerită pentru a face reclamă. acestui produs francez care luptă greu cu o aprigă concurenţă spaniolă.

⁂

Congrès pour l'étude des bois et des forêts contre la feu.

Congres pentru studii.

In zilele de 22, 23, 24 Mai 1930 va avea loc la Paris un adevărat congres pentru a studia această problemă cu deosebire importantă în Franţa.

Sub prezidenţia Ministrului de Agricultură se va discuta :

1. Statistica şi clasamentul riscurilor,
2. Metodele preventive şi de organizarea apărării contra incendiilor.
3. Asigurarea.

Surprinzătoare pentru noi, în Franţa aceste preocupări sunt tot atât de însemnate ca şi problema împăduririlor.

Mulţimea experienţelor triste a dus la înfiinţarea de numeroase case mutuale de asigurare a pădurilor împotriva incendiilor.

25 Mai (Nr. 2511).

⁂

La production, le commerce et l'organisation dans les divers pays.

Producţia, comerţul şi organizarea în diferitele ţări.

De astă dată revista serveşte date pentru Belgia şi Austria.

Notăm doar că: Belgia are 534.707 ha (18,2 % din supr. totală).

Pădurile particulare reprezintă 62 %, cele comunale 32 % şi ale Statului 6 %. Producţie anuală 2.355.000 m^3 (40 % lemn de construcţie.

Se importă mult, în general din ţările nordice, aşa în 1928: lemn debitat 1.204.934 m^3, lemn rotund pentru ferăstrae 354.944 m^3, pari de mină, 767.221 m^3, lemn de placaje 60.456 chintale.

Austria. Pădurea ocupă 37,4 % din suprafaţa ţării, revenind pentru suta de locuitori 48 ha, ceeace ne dă drept să numim această ţară prin excelenţă exportatoare.

Total pădure: 3.137.185 ha (din eare 23 % reprezintă pădurea de protecţie şi 18 % e încărcată de servituţi).

Esenţele sunt: 83,5 % răşinoase, restul foioase (procent pe suprafaţă».

Creştere anuală 3 m^3 pe ha, totală circa 9.500.000 m^3 din care 55 % lemn de construcţie şi 45 % de foc.

Considerând 1 m^3 lemn necesar pentru un locuitor, pe an, revine că Austria are o rezervă anuală de 3.000.000 m^3 care se poate exporta.

Lemnul e consumat în Austria de: ferestrae (5.852 cu 16.903 lucrători), fabrici de celuloză (prelucrează anual circa 1.400.000 m^3 lemn), fabrici de mobile (2.294 cu 8.832 lucrători).

Expoziţii, cronica lemnului, note comerciale, etc.

V. D.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Aprilie 1930.

H. By.

Possibilité—Revenu — Culture—Primauté à la culture.

Posibilitate, venit, cultură, întâietate culturei.

Fascicola 4-a din statistica forestieră elveţiană pe 1928, sub titlul «Raport susţinut» afirmă că în unele cantoane s'a depăşit posiblitatea anuală. In contra acestei afirmaţiuni se ridică autorul, spunând că depăşirea posibilităţii nu trebueşte privită cu ochi răi, căci fixarea posibilităţii făcându-se pe date ce se iau din trecut este greu ca să se cuprindă neprevăzutul, care este viitorul.

Pentru împăcarea principiului cultural care cere ca posibilitatea să fie aceiaş şi cazurile de depăşire, se recomandă «crearea fondului excedentelor forestier».

A. Pillichody.

L'industrie des boîtes en bois à Bois d'Amont (Jura fançais).

Industria cutiilor de lemn la Bois d'Amont.

Această industrie la domiciliu, care odioară era foarte înfloritoare în Joux, azi pare a se fi mutat în satul Bois d'Amont departamentul Jura. Deplasarea acestei activităţi industriale se datoreşte răspândirii utilizării energii electrice care se întrebuinţează în cazul de faţă la maşinile de lucrat lemnul, şi existenţei unui lemn de caltitate bună, lemn de rezonanţă.

In scurt timp s'au făcut mari progrese cari se explică în primul rând prin lipsa, unei reglementări industriale, a unui control supărător, protecţia lucrătorilor, asigurări, etc.

E. Badoux.

Notes forestières sur la câte orientale de l'Australie.

Note forestiere asupra coastei orientale a Australiei.

Australia este un continent puţin avut în păduri. Coasta orientală fiind bătută de alizee este partea cea mai bogată în umiditate, ca consecinţă aci se găseşte o vegetaţie forestieră diferită.

Speciile forestiere cele mai comune sunt, Acacia melanoxylon, R. Bx.; Fagus Cunninghamii, Hook, Fagus Moorei, F. V. M. Printre speciile cari dau lemnul cel mai bun, cităm, Xanthostemon oppontifolius, F. M. B., Disiliana baloghioides, F. V. M., şi Flindersia.

De pădurile Australiei s'a ocupat d. W. D. Francis în lucrarea «Australian Rain Forest Trees» Brisbone 1929. Communications de la station fédérale de recherches forestières.

W. Nägeli

Sur l'hivernage de l'hylèsine mineur Blasophagus minor, Hrt.

Asupra iernării lui Blastophagus minor, Hrt.

Necunoscându-se bine biologia celor două speci: Blastophagus minor, Hrt, şi B. piniperda, până de curând se credea că amândouă aceste insecte au acelaş mod de a ierna.

In urma apariţiei importante a B. minor în pădurile Cormondes, din 1928, se poate spune că B. minor iernează în acelea de pin şi în general pe arbori sănătoşi.

CENTRALBLATT f. d. GESAMTE FORSTWESEN.

Aprilie 1930. Nr. 4

Dr. E. Schimitschek.

Diei Bedeutung von Klima und Witterung für den Lebensablauf und die Entwicklung von Insekten.

Importanţa climei şi a stării atmosferice asupra vieţii şi dezvoltării insectelor.

Autorul continuă studiul început în Nr. 3 al revistei, arătând influenţa pe care o poate avea clima arboretului, a solului şi a micilor spaţii în care insectele trăesc (clima galeriilor din zona cambială şi acelor din lemn) asupra desvoltării insectelor. Iuţeala desvoltării va fi mai mare în locurile luminate şi din ce înce mai mică cu cât insectele sunt mai la adăpost sau în masive închise. Iuţeala desvoltării e deasemeni micşorată cu cât arboretul are mai multe etaje. Deaceia pădurile grădinărite prezintă starea cea mai perfectă din punct de vedere al higienei pădurii. Sunt influenţate apoin: umărul generaţiilor insectei, numărul insectelor şi felul specii.

Clima solului este foarte variată din cauza constituţii lui diferite, aşa că şi influenţa ei asupra desvoltării insectelor va fi diferită.

Clima galerilor din cambiu şi din lemn este determinată de mulţi factori: insolaţie, proprietăţile scoarţei, temperatura aerului, umiditate, clima arboretului mişcarea aerului, evaporarea la suprafaţa scoarţei, poziţia arborelui (culcat s'au în picioare) mediu înconjurător (prin absorbţia sau reflecţia radiaţiilor), chimismul cambial. Această climă mică

‹Kleinklima› influenţează şi ea ca şi clima arboretului asupra desvoltării şi numărului insectelor.

D-r. E. Schimitschek.

Die Krankheiten und Feinde der Douglastaune.

Bolile şi duşmanii Duglasului.

Se arată bolile cauzate de ciuperci, insecte vătămătoare şi vătămările de natură anorganică ale Duglasului. Această expunere este făcută cu scopul de a împiedica tendinţa de o supravalorificare a calităţilor Duglasului şi cu aceasta urmările rele ce ar veni cu timpul din cauza introducerii acestei esenţe exotice în cantitate prea mare în arborete.

Gr. E.

SCHWEIZERISCHE ZEITSCHRIFT FÜR FORSTWESEN.

Nr. 4, April 1930.

Dr. Philipp Flury Zürich

Uber die 7 Versammlung des Internationalen Verbandes forstlicher Versuchsaustalten in Schweden.

14 Iulie bis, 3 August 1929.

Adunarea a 7-a a Uniunei internaţionale a staţiunilor de experimentaţie forestieră în Suedia.

14 Iulie—3 August 1929.

După un interval de 19 ani de la ultima adunare, ţinută în 1910 la Bruxelles, Uniunea internaţională a staţiunilor de experimentaţie forestieră s'a întrunit în anul 1929 în Suedia. Au luat parte în total 170—180 membri reprezentanţi a 34 state, dintre care face parte şi România.

In cursul adunării o parte din timp a fost utilizată pentru comunicări şi pentru modificarea statutelor uniunei, iar alta în excursiuni de studii.

A fost vizitată întreaga Suedie, pornind din sud spre nord.

In articolul de faţă se redau câteva aspecte din silvicultura suedeză, observate cu acest prilej.

Speciile, cari populează pădurile Suediei sunt:

1. In sud foioase ‹fag, stejar, ulm, tei, frasin, mesteacăn, anin şi plop›. Răşinoasele au fost introduse artificial în ultimele şease decenii.
2. La *mijloc* răşinoase ‹pin şi molift›. Ele alcătuesc majoritatea pădurilor suedeze.
3. La nord mesteacănul, până la limita vegetaţiei polare.

Suedia având climat rece, solul pădurilor sale aproape pretutindeni e de natură acidă. Din această cauză, străduinţele silviculturii sale atât din punct de vedere ştiinţific, cât şi practic sunt îndreptate în acest sens ‹studiul solului›.

Pentru activarea creşterilor, în regiunile reci din nord, solul se desgoleşte de pătura vie şi de subarboret, ca să i se ridice temperatura, iar răriturile se fac mai tari în acelaş scop.

In genera pădurile se tratează în codru, cu regenerarea naturală. Revoluţia adoptată e de 100 — 120 ani. Transportul lemnului se face aproape exclusiv prin plutire, întrucât Suedia posedă foarte multe cursuri de apă. ‹Canalele şi cursurile sale de apă plutibile pentru lemn, ating 30.000 km›.

Pădurile Suediei ocupând o suprafaţă de 23,2 milioane hectare şi dimensiunile arborilor fiind relativ mici ‹diametrul de 30 cm la înălţimea pieptului se întâlneşte destul de rar›, industria forestieră cu consum mare de material ‹celuloză, hârtie, chibrituri, fabrici de cherestea etc.› e foarte desvoltată.

Din silvicultura suedeză se pot trage

învăţăminte foarte importante pentru cultura pădurilor din munţi înalţi.

De remarcat e «Comisiunea pentru îngrijirea pădurilor» ale cărei secţiuni sunt răspândite pe întregul cuprins al ţării. Are de scop supravegherea aplicării legilor silvice. Din ea fac parte oamenii cu iubire de ţară ca Selma Lagerlöf. Intre altele urmăreşte şi reîmpădurirea terenurilor degradate. Până acum sub îngrijirea ei s'au reîmpădurit 100.000 ha.

W. Aummon, Kreisoberförster, Thun.

Grundsetzliches zum problem der forstlichen Dienstorganisation.

Principii asupra organizării serviciului silvic.

Chestiunile dezbătute de preferinţă în publicaţiunile silvice din ultimii ani, se referă aproape exclusiv la cultura pădurilor, amenajament şi ameliorări forestiere. E drept că în fiecare din aceste ramuri ale ştiinţei silvice s'au realizat progrese însemnate. S'a neglijat însă problema organizării serviciului silvic, care ştim că în cadrul economiei forestiere joacă un rol foarte important.

In dorinţa de aduce lumină în acest domeniu şi de a provoca discuţiuni, autorul expune principiile, ce trebuesc să stea la baza organizărei serviciului silvic elveţian:

1. Serviciul silvic să fie organizat de aşa natură, încât lucrările să fie rezolvate bine şi cât mai economicos pentru Stat.

2. Competinţa forurilor silvice să fie astfel fixată încât organele executoare să păstreze contact cât mai strâns cu autoritatea care decide. Altfel se pierde timp şi se dă naştere la suspiciuni. In schimb fiecare for să aibă răspundere deplină în rezolvarea lucrărilor, ce cad în competinţa sa.

3. Fiecare organ să aibă de lucru atât cât îi permit împrejurările, fără să fie prea împovărat, căci altfel nu i se permite să domine întregul câmp de activitate din domeniul său.

4. Lucrările să se execute economicos, de persoane competente cu atribuţiuni bine stabilite, fără să cădem în greşeala, ca să umblăm după forţe eftine.

5. Salarizarea să fie astfel calculată, ca să permită statului angajarea de forţe potrivite cu funcţiunile şi posibilitatea ca funcţionarii să se perfecţioneze în serviciu.

După ce arată felul organizării serviciului silvic elveţian, insistă asupra faptului, că pădurile comunelor şi particularilor trebuesc să fie supravegheate mai mai de aproape de stat. (Urmează).

Mitteilungen Erhebung über Nutzholzverbrauch in der Schweiz.

Comunicări. Strângerea de date asupra consumului de lemn de lucru în Elveţia.

Se dau lămuriri asupra modului cum se strâng datele de mai sus în Elveţia. La stat şi la comune, datele se obţin uşor. La particulari se obţin mai greu.

Hch. Tanner.

Der Nadelholzzapfen ein Spross.

Conul de răşinoase e un mugur.

Se demostrează că la răşinoase cornul e un mugure. comunicarea e însoţită de fotografii de conuri de larice şi molift, care documentează afirmaţiile făcute.

M. Răd.

INTERNATIONALER HOLZMARKT,

Viena, Aprilie.

Nr. 40. — După cifrele prelucrate de Serviciul Statistic Comercial, exportul lemnului în Austria pe anul 1929 arată o descreştere importantă faţă de 1928, mai ales în ce priveşte exportul în Germania. Scumpirea tarifului pe căile ferate germane, noul tratat de comerţ dintre Austria şi Germania sunt cauzele principale ale dezastrului ce marchează exportul lemnului pe piaţa germană. E de aiuns să arătăm că exportul cherestelii a scăzut dela 339.000 tone — cantitatea exportată în 1928 — la 84.338 tone în 1929.

Dăm mai jos, comparativ, exportul lemnului în 1928 şi 1929:

	1929		Mil. Silingi	1928		Mil. Silingi
Cherestea	1 043.506	tone	146.—	1.195.036	tone	156.—
Lemn de lucru (rotund). .	618.114	»	38.4	778.263	»	47.9
Lem de celuloză. . . .	178.828	»	10.—	249.114	»	13.6
Traverse	65.491	»	7.5	76.344	»	8.1
Stâlpi de mină.	67.806	»	3.—	61.112	»	—

Importul a constat în: 42.397 tone lemn de lucru, valorând 7.2 milioane silingi; 34.511 tone cherestea de lemn tare în valoare de 6,1 milioane silingi; cherestea (răşinoase) 18.530 tone.

Nr. 41. — «Ce se întâmplă pe piaţa lemnului în Spania» e titlul unui articol informativ. Sub masca protejării şi favorizării silviculturii spaniole, se ceruse votarea unei legi — în timpul dictaturii generalului Primo de Rivera — care să institue «monopolul lemnului», cantităţile la import, urmând a fi hotărîte de o comisie compusă din reprezentanţi ai sindicatului importatorilor, proprietarilor de păduri şi serviciului silvic. Legea urma să se aplice dela 1 Ianuarie 1930.

Prefacerile politice din Spania, a împedicat aplicarea legii — aprobată principial de fostul guvern — şi a desfiinţat şi comisia mai sus pomenită.

Consecinţele proectului anunţat a fost graba importatorilor spanioli de a se aproviziona cu mari cantităţi de cherestea, lemn de lucru, etc., în aşa măsură că nevoile pieţei spaniole sunt acoperite — cu anticipaţie — pe cel puţin doui ani. Capitalul învestit, deprecierea valutei (peseta), dobânzile apăsătoare, criza internă au zdruncinat şi năruit multe firme.

Nr. 44. — La rubrica «Pieţele internaţionale» găsim câteva observaţiuni asupra pieţii lemnului în România. Deşi — se spune în corespondenţa respectivă — se remarcă oarecare activitate pe tărâmul construcţiiior, totuşi lemnul necesar, nu marchează nici o urcare.

Autorităţile, cărora le necesită lemn de foc, sunt foarte prudente în contractele ce fac şi caută a obţine cele mai avantajoase preţuri. Industria cherestelii lucrează activ, totuşi lipsa de bani îngreuiază vânzările. Pieţele germană şi ungară cer cantităţi mici şi numai la dimensiuni speciale şi preţuri reduse.

Nr. 44, publică un articol asupra exportului lemnului republicii sovietice şi o corespondenţă asupra eforturilor ce se fac în România pentru raţionalizarea gospodării forestiere.

Nr. 46/48, conţine articole asupra pieţii austriace în primul trimestru al anului 1930, asupra tratatului de comerţ germano-austriac, comerţului de traverse

CENTRALĂ a „ASOCIAŢIUNII" SIBIU

în Turcia, industriei lemnului în Polonia, etc.

Nr. 50, vorbeşte despre un pretins «război economic» între România şi Germania. Mai departe reproduce un articol al d-lui H. Brauner, publicat în ziarul «Argus», asupra «Problemei lemnului de foc în România».

Intr'un articol «Eşuarea tratativelor ruso-ungare» aflăm cauzele ce au dus la neîncheerea contractului prin care Rusia se obliga să furnizeze Ungariei 30.000 m c cherestea de molid, prima calitate: imposibilitatea technică a industriei cherestelii ruseşti de a procura materiale de dimensiunile cerute de piaţa ungară. Pe lângă aceasta lipsa de căi de comunicaţie face ca lemnul tăiat să stea cel puţin un an în pădure — transportul în general făcându-se pe zăpadă — astfel că o mare parte capătă pete roşii.

Nr. 51, publică două articole în care se arată desavantajele ce decurg pentru industria lemnului, din recentul tratat de comerţ germano-austriac.

Gh. I. I.

SYLWAN (Lwow).

Wladislaw Plonski.

Asupra determinării creşterii în volum la arborii doborâţi, cu ajutorul aşa numitelor «secţiuni normale».

Pentru analiza creşterilor arborilor doborâţi, autorul prezentului articol a imaginat metoda secţiunilor normale, pe care o vom expune mai jos. Se pretinde că prin această metodă se elimină multe din erorile cu care sunt afectate celelalte metode de analiză, metoda prin măsurarea secţiunilor şi metoda lui Pressler.

Raţionamentul metodei.

Volumul unui arbore se poate socoti egal cu produsul dintre lungimea sa (l) şi o suprafaţă pe care s'o numim secţiune normală (Sn).

După forma arborelui această secţiune va putea fi la mijloc, mai sus sau mai jos de mijloc.

Raportul între înălţimea secţiunii normale (h) şi lungimea arborelui (l), ne de o valoare (o. k.) caracteristică fiecărui arbore.

In urma numeroaselor cercetări s'a stabilit că această valoare, într'o perioada de 10 ani variază foarte puţin. Variaţia este mult mai sensibilă în prerioada până la 50 ani. Prin cercetări s'a stabilit că:

$$\Delta K_{35}^{45} = 0.038, \quad \Delta K_{70}^{80} = 0.008$$

Pentru determinarea creşterii unui arbore într'o perioadă, se procedează astfel:

Cu ajutorul uneia din metodele exacte, se cubează arborele respectiv. Prin raportul dintre volumul obţinut (M) şi lungimea (l) arborelui, avem:

$$Sn = \frac{M}{l}$$

Având valoarea lui Sn, îi putem determina locul şi prin urmare înălţimea h.

Din împărţirea lui h prin l, rezultă

$$\frac{h}{l} = o.\,k$$

Odată determinat o. k, prin secţionarea vârfului arborelui determinăm locul unde se găsea vârful acestui arbore cu *n* ani înainte. Determinăm astfel pe l', pe care multiplicându-l cu o. k, avem:

$$l' \times o.\,k = h'$$

In acest caz o. k va avea o valoare micşorată cu cantitatea corespunzătoare vârstei, (vezi mai sus).

Având pe h', cu ajutorul burghiului lui Pressler sau prin secţionarea trunchiului la această înălţime, determinăm diametrul respectiv, deci pe S'n.

Prin urmare volumul arborelui cu *n* ani înainte, a fost:

$$m = S'n \times l',$$

iar creşterea în intervalul de *n* ani,

$$Cr = M - m.$$

Fiindcă nu este loc să comentăm aici exactitatea metodei, lăsăm chestiunea în atenţia cititorilor.

Ing. Feliks Jezierski.

Problema influenţii resinajului asupra creşterii pinului.

Iosef Paczoski.

Două sociologii.

Studiu comparativ între societatea omenească şi pădure, ca asociaţie de arbori

Eustachy Czerwinski Roman Kunze.

Contribuţie la metodica cercetării atacului paraziţilor, «Bupalus piniarius».

Libera desvoltare a insectelor vătămătoare esenţelor forestiere, este uneori împiedecată prin acţiunea distrugătoare a paraziţilor ce se desvoltă pe aceste insecte — Ichneumonizii şi Tachinele.

In 1928—29, arboretele de pin din Polonia, au fost expuse atacului insectei Bupalus piniarius. Cercetându-se atât omizile cât şi pupele acestei insecte, s'au găsit în interiorul lor, larvelor parazitare amintite, cu o lungime de 2 — 4 mm. Este uşor de înţeles acţiunea binefăcătoare a acestor paraziţi.

Franciszek Krzysik.

Pădurile şi economia forestieră în Finlanda.

Finlanda este ţara cea mai bogată în păduri din Europa.

Intr'o serie de tablouri, autorul expune repartiţia proprietăţii forestiere pe categorii de proprietari, apoi repartiţia esenţelor forestiere, după care trece la metodele de exploatare forestieră şi mijloacele de transport.

Se ocupă apoi de învăţământul silvic, divizat în două grupe: Facultatea forestieră dela Universitatea din Helsinki şi 3 şcoli secundare forestiere. Studiile experimentale sunt încredinţate institutului de cercetări forestiere, care posedă 100.000 ha terenuri pentru experimentare.

Datorită admirabilei organizaţii a muncii, administraţia forestieră şi industria lemnului, au ajuns la un nivel foarte ridicat.

Inz. Leopold Witz.

Organizarea ştiinţifică a muncii în industria lemnului, (text în limba polonă).

Inz. A. R. Reichard.

Practica ridicărilor în plan la amenajamentul pădurilor.

Literatură, comunicări, etc.

V. I.

LESNICKÁ PRÁCE (Cehoslovacia).

Aprilie 1930

Prof. Dr. Tichý.

Câteva noi detalii din practica măsurătorilor.

Descrie un nou dispozitiv de oglinzi, adaptabil echerelor de arpentor — fie cu oglinzi, fie cu prisme — făcându-le astfel utile chiar în regiunile muntoase. Dispozitivul aprobat de Consiliul Serviciului Ridicărilor în plan Wiena, a fost construit de firma R. S. A. Rost. Costul 300 koroane.

In continuare descrie două mecanisme simple pentru lungirea şi scurtarea după nevoe, a firului cu plumb.

Ing. Vlad. Hendrych.

Raport asupra stricăciunilor înghețului în timpul iernii 1928—1929.

Chestiunea a fost studiată de stațiunea pentru încercări forestiere dela Hranice, care în ordinea sensibilității față de ger, a stabilit următoarea clasificație a esențelor forestiere: bradul, frasinul Pseudotsuga Douglasii var. viridis, fagul, molifțul, stejarul, carpinul, arțarul, ulmul, teiul, salcâmul, alunul, mesteacărul, laricele, și pinul.

Din cauza gerului fagul, mai rar arțarul și câte odată bradul și carpinul, au coaja plesnită și deslipită de lemn, în părțile expuse soarelui. Arțarul și stejarul, prezintă crăpături longitudinale.

Fața de situația indivizilor în arboret, statistica a stabilit: au suferit stricăciuni 10% dintre arborii dominanți, 20% dintre arborii dominanți și 70% dintre cei comprimați.

Modul în care se face dezghețul, are mare importanță asupra proectului pierderilor, indivizii depe liziere sau cu o expoziție sudică suferind cele mai mari pierderi. In arboretele cu expoziție nordică dezghețul făcându-se lent, pagubele cauzate de ger sunt aproape nule.

La brad și fag, pagubele sunt mai pronunțate în arboretele bătrâne, pentru motivul că fiind mai rărite, soarele pătrunde mai ușor. La stejar și frasin, în jurul vârstei de 20 ani.

In regiunile joase și în arborelele instalate pe soluri sărace, pericolul gerului este mai iminent. Deasemenea arboretele atacate de ciuperci sau insecte, sunt mai periclitate.

Concluziile acestui raport, constituesc o verificare a cunoștințelor noastre despre modul cum se comportă esențele forestiere față de ger.

Dr. ing. Stachota.

Asupra transformării regimului crâng în regimul codru, în regiunea Boemiei de nord-est, în timpul ultimilor 50 ani (text în limba cehă).

Ing. Iosef Czimra.

Influența factorilor naturali și ai activității economice, asupra proprietăților technice ale lemnului (urmare).

Viața științifică, revista literară, fapte diverse etc.

Nr. 5, Mai 1930.

Ing. Iosef Czimra.

Influența factorilor naturali și ai activității economice, asupra proprietăților technice ale lemnului.

Un studiu interesant, în care autorul caută să lămurească relațiunea care există între calitățile fizice și mecanice ale lemnului și între factorii naturali de producție — solul, apa, aerul, lmina și căldura.

Studiind în parte pe fiecare dintre acești factori de producție, arată influența fiecăruia față de

1) Compoziția chimică a lemnului și

2) Construcția anatomică a lemnului, (finețea țesutului celular, mărimea și egalitatea creșterilor, raportul între creșterea de primăvară și toamnă, nașterea inimii lemnului etc.)

Tot din aceste studii, deduce relațiunea de dependență între acești factori și

a) Calitățile fizice exterioare ale lemnului (forma coronamentului, raportul dintre tulpină și coroană, creșterea în înălțime și diamentru, cilindritatea și rectitudinea tulpinii);

b) Calităţile fizice interioare ale lemnului (densitate, conţinutul în apă);

c) Calităţile mecanice ale lemnului (rezistenţa elasticitatea, flexibilitatea, duritatea, fizibilitatea, durabilitatea).

Este ştiut că organismul arborilor reacţionează contra tuturor schimbărilor factorilor naturali de producţie. Şi fiindcă activitatea omenească prin sistemul exploatărilor, poate deasemenea să producă astfel de schimbări, autorul propune părăsirea sistemului economic practicat mai ales în Slovacia, prin care se urmăreşte numai exploatarea capitalului lemnos şi adoptarea tratamentului «codru cu tăeri succesive», sau «codru cu tăeri în ochiuri» — aplicate în Schwarzwald —, care prezintă avantajele : asigură regenererarea naturală, păstrează mai bine calităţile fertilizante ale solului, accentuează creşterea în volum.

Aplicarea acestui sistem de economie forestieră, necesită însă o reţea complectă de instalaţii de transport.

Dr. Gustav Vincent.

Cum se poate scoate sămânţa din conurile de molift şi cum se desaripează.

După ce evidenţiază greutatea scoaterii seminţii de molift din conuri şi a curăţirii ei, autorul descrie o moară pe care a adoptat'o pentru acest scop.

In această moară se introduc conurile, unde sunt sfărâmate aşa fel ca seminţele să nu sufere nici o pagubă. Printr'un sistem de site, s'a reuşit a se reduce pierderile la 1 — 2%, ceace reprezintă un procent destul de mic.

Cu o astfel de moară, având diametrul tobei de 20 cm, într'o oră se poate scoate sămânţa din 15 —20 kgr. conuri de molift.

Iaroslav Ruzicka

Asupra pericolului Nonnei în 1930.

O împrejurare care a favorizat înmulţirea în mod neobişnuit a acestei insecte, a fost seceta excesivă dela începutul lunei Mai 1929. Timpul secetos este foarte prielnic desvoltării larvelor (omizilor), fiindcă pe de o parte constituie mediul cel mai propriu desvoltării lor, iar pe de alta Tachinele şi Ichneumonizii singurii duşmani naturali ai larvelor, sunt distruşi prin secetă.

Ca măsuri pentru 1930, propune *a)* incleirea arborilor pe grupe; *b)* arbori cursă; *c)* prinderea şi distrugerea insectelor femele.

Pentrucă arboretele de suprafeţe mici sunt puţin preferate de insecte, preconizează micşorarea şirului de tăeri (Hiebszüge) la cel mult 200 — 300 m.

Tot succesul însă, depinde de mersul vremii, inchee autorul.

Dării de seamă. Revista literară, etc.

V. L.

INFORMAŢIUNI

Mişcarea în Corpul Silvic

D-l inginer inspector general silvic *Moldovan Ion* din administraţia Comunităţii de avere din Caransebeş, se primeşte în serviciul administraţiei Casei Autonome a Pădurilor Statului cu acelaş grad, pe ziua prezentării la serviciu şi e repartizat la controlul general.

⁂

D-l inginer silvic *Vasile Giuncu,* fost în serviciul Statutului şi lăsat în disponibilitate pe timp de un an, se reprimeşte în serviciul administraţiei Casei Autonome a Pădurilor Statului la Direcţia regională Bacău, pe ziua prezentării la serviciu, cu gradul de inginer silvic.

⁂

D-l inginer silvic stagiar *Ştefănescu Constantin* (Merei) din administraţia centrală a Casei Autonome a Pădurilor Statului, se numeşte girant provizoriu al Ocolului silvic Bozovici, pe ziua de 15 Iunie a. c., în locul devenit vacant prin încadrările personalului silvic superior.

⁂

D-l inginer sub-inspector silvic *I. Caraminu,* dela secţia silvică Cernăuţi, trece la Direcţia regională silvică Chişinău.

⁂

D-l inginer şef silvic *Zaclinschi* şeful Ocolului silvic Colencăuţi trece ca inspector de control la Secţia silvică Cernăuţi.

⁂

D-l inginer silvic *Constantin Căpitanu* dela Direcţia regională silvică Bacău, trece ca şef al ocolului silvic Colencăuţi.

⁂

D-l inginer şef silvic *Andrei Streza* dela Ocolul Silvic Pecica se încadrează în centrul Direcţiei regionale silvice Arad, iar în locul d-sale ca titular al Ocolului Pecica, trece d-l inginer silvic *Constantin Dobrescu,* dela Ocolul silvic Zlatna.

⁂

D-l inginer silvic *G. Miulescu,* din administraţia Casei Autonome a Pădurilor Statului, împlinind 6 ani în acest grad, se înaintează de drept, în mod onorific pe acea zi, la gradul de inginer şef silvic.

⁂

Pe ziua de 15 Mai 1930, se fac următoarele rectificări şi încadrări:

1. *V. Precup,* inginer inspector general silvic fost inspector de control la C. A. P. S. ca director al Direcţiei Bistriţa Nasăud.
2. *Ştefănescu Al.,* subinspector silvic din Administraţia Centrală a C. A. P. S.

ca şef al ocolului silvic Craiova pendinte de C. A. P. S.

3. *Sclavu I*, inginer subinspector silvic din Administraţia Centrală a regimului silvic la Direcţia silvică Bucureşti a C. A. P. S.

4. *Boca Arcadie*, inginer subinspector silvic dela Comisia Technică a C. A. P. S. la Direcţia regională silvică Iaşi.

5. *Moga I.*, inginer şef silvic dela Direcţia silvică Arad la Direcţia regională silvică Orşova.

6. *Ştefan Guyaş*, inginer şef silvic dela ocolul silvic Bălceşti pendinte de regimul silvic ca şef al ocolului silvic Bazargic pendinte de C. A. P. S.

7. *Haret H.*, inginer şef silvic dela ocolul silvic Bazargic pendinte de C. A. P. S. la Direcţia regională silvică Constanţa.

8. *Policrat I.*, inginer şef silvic dela Comisia Technică a C. A. P. S. la secţia silvică Cernăuţi.

9. *Antonescu D.*, inginer şef silvic dela Comisia Technică pendinte de C. A. P. S. la serviciul Central din Direcţia regimului silvic.

10. *Henter I.*, inginer şef silvic dela secţia Cluj la Direcţia regională silvică Sebeş.

11. *Pavel Tănăsescu*, ing. şef silvic dela Direcţia regională silvică Iaşi, la Direcţia Regională Silvică Bacău.

12. *Francisc Shmith*, inginer şef silvic dela Secţia Cluj s'a scos la pensie pe ziua de 1 Ianuarie 1930.

13. *Samoil Iackotzi*, inginer silvic dela Comisia Technică C. A. P. S. ca şef al ocolului silvic Făgăraş, pendinte de C. A. P. S.

14. *Dediu Aurel*, inginer silvic dela ocolul silvic Rupea, pendinte de Direcţia regimului silvic, ca şef al ocolului silvic Braşov, pendinte de C. A. P. S.

15. *Melenciuc A.*, inginer silvic dela ocolul silvic Chişinău, pendinte de C. A. P. S., ca şef al ocolului silvic Gura Galbenă, pendinte de aceeaşi Administraţie.

16. *Petrovan Eugeniu*, inginer şef silvic dela ocolul silvic Gura Galbenă, pendinte de C. A. P. S., ca şef al ocolului silvic Chişinău, pendinte de aceeaşi Administraţie.

17. *Porfir C.*, inginer silvic dela ocolul silvic Bozovici pendinte de C. A. P. S. ca şef al ocolului silvic Tismana, din aceeaşi Administraţie.

18. *Petrescu Al.*, inginer silvic dela ocolul silvic Tismana, pendinte de C. A. P. S., în Administraţia Centrală a C. A. P. S.

19. *Paraschivescu A.*, inginer silvic dela ocolul silvic Valea Mare, pendinte de C. A. P. S. ca ajutor la ocolul silvic Sinaia.

20. *Bozdog P.*, inginer silvic stagiar se încadrează la serviciul torenţilor din Administraţia Centrală a regimului silvic.

21. *Vulcan Gh.* inginer stagiar dela Direcţia regională Orşova ca şef provizoriu la ocolul silvic Rupea, pendinte de regimul silvic.

22. *Teodorescu Emil*, topometru din serviciul Central al regimului silvic Central la C. A. P. S.

23. *Predescu Ilie* dela C. A. P. S. la Consiliul Technic.

24. *Olga Jipa*, impiegată dela regimul silvic la serviciul Central al C. A. P. S.

25. In loc de *Popa Ioan*, conductor silvic la şcoala dela Gurghiu cum s'a publicat din eroare în «Monitorul Oficial» Nr. 107/1930, se va citi *Cotta Ioan*.

26. *Avrămuţ Const.*, conductor silvic dela regimul silvic la Direcţia regională Cluj.

27. *Casian Ion*, conductor silvic dela regimul silvic la Direcţia regională silvică Cluj.

28. *Packk Otto*, conductor ajutor dela Direcţia silvică Chişinău la ocolul silvic

Câmpulung pendinte de regimul silvic.

29. *Cherloabă Ioachim,* conductor ajutor dela Direcţia regimului Arad la ocolul silvic Timişoara pendinte de regimul silvic.

30. *N. Coman, Gh. Dumitrescu, N. Stoica şi N. Rădulescu* se încadrează camerişti la serviciul central al Direcţiei regimului silvic.

* * *

Pe ziua de 1 Iulie 1930 se fac următoarele numiri, înaintări, incadrări în buget şi în serviciu în Administraţia Casei Autonome a Pădurilor Statului,

D-l inginer sub inspector silvic *Aurel Mureşeanu* din cadrul particular se primeşte cu acelaş grad în cadrul de Stat în Administraţia Casei Autonome a Pădurilor Statului, însărcinându-se cu delegaţiuni speciale.

D-l inginer silvic *Const. Negulescu* fost în serviciul Statului şi lăsat în disponibilitate, se reprimeşte în Corpul silvic al Statului în Administraţia Casei Autonome a Pădurilor Statului la Direcţia silvică Bucureşti, cu acelaş grad şi plătit dintr'un post bugetar de inginer Stagiar până la vacanţa unui post de inginer.

Domnii *Vasile Pană, Gh. Ceacăreanu, D. Ionescu* şi *Murgu Gh.,* absolvenţi al şcoalei Politechnice, Secţia silvică din Bucureşti, se primesc în Corpul silvic al Statului în Administraţia Casei Autonome a Pădurilor Statului, primul la Direcţia Silvică Cluj, al 2-lea şi al 3-lea la Direcţia Iaşi şi ultimul la Direcţia silvică Bucureşti.

D-l inginer sub inspector silvic *I. Pruteanu* plătit dintr'un post de inginer Stagiar, trece bugetar în postul de sub inspector.

Domnii ingineri şefi silvici *T. Grigoraş* şi *R. Risdörfer* plătiţi din posturi de ingineri stagiari, trec bugetari în postul de ingineri până la vacanţe bugetare de ingineri şefi.

Domnii ingineri sub inspector silvic *M. Rădulescu* şi inginer şef *D. Sburlan* onorifici în aceste grade, se incadrează bugetari.

D-l inginer silvic stagiar *Silviu Georgescu* se înaintează la gradul de inginer pe ziua de 1 Mai a. c. în conformitate cu art. 13 al. A., şi 27 din Legea de organizare a Corpului silvic.

D-l inginer sub inspector silvic *Eugen Hennel* dela Direcţia Piteşti se încadrează la Direcţia Orşova.

D-l inginer şef silvic *L. Gelsinger* şeful ocolului silvic Pădurani se încadrează la Direcţia Orşova iar ca şef al ocolului Pădurani se încadrează d-l inginer şef silvic *I. Niculescu,* şeful ocolului silvic Valea Mare.

D-l inginer stagiar *I. Păcurariu* dela Direcţia silvică Sebeş se încadrează provizoriu ca şef al ocolului silvic Zlatna.

* * *

D-l *Florin Zaharia* referent la Oficiul de studii din Ministerul de Finanţe, se numeşte membru în Comisia de control financiar al Casei Autonome a Pădurilor Statului.

Regia Publică Hunedoara caută spre angajarea pentru conducerea Serviciului silvic, un inginer diplomat, cu o practică în exploatarea pădurilor de cel puţin 10 ani şi cu referinţe bune.

Ofertele cu condiţiunile de angajare se vor adresa *Direcţiunei Regiei Publice Comerciale,* (la uzinile metalurgice Hunedoara).

SOC. „PROGRESUL SILVIC"

DESBATERI

PROCES-VERBAL Nr. 7

Şedinţa din 2 Aprilie 1930

Şedinţa se deschide la ora 20.30 sub preşedinţia d⸗lui C. P. Georgescu şi în prezenţa d⸗lor: P. Antonescu, M. Boldur, M. Drăcea, Aureliu M. Eliescu, M. P. Florescu, D. Grozescu, P. Ioan, Andrei Ionescu, A. Nedelcovici, V. Stinghe, M. Suhăţeanu.

1. *Consiliul* ia cunoştinţă, în total, de programul Adunării generale din 9 — 12 Mai 1930, care cuprinde trei părţi şi hotărăşte:

a) Convocarea şi ordinea de zi cu partea oficială a adunării generale se va publica, în termen în «Monitorul Oficial», precum şi în «Revista Pădurilor».

b) Programul discuţiunilor asupra legii şi regulamentelor privitoare la administraţia pădurilor şi ameliorarea terenurilor degradate, se va întocmi în detaliu, în raport cu comunicările ce se vor trimite înainte de adunare de către membrii Societăţii.

c) Intr una din zile se va face o excursie cu caracter ştiinţific la Ocolul silvic Ţigăneşti, pe care o va organiza d⸗l Drăcea.

2. In urma discuţiunilor ce se angajează în chestia sanatoriului Govora se hotăreşte ca o comisiune compusă din D⸗nii: C. P. Georgescu, P. Antonescu, A. Eliescu şi M. Drăcea să ia contact cu comitetul de construcţie al sanatoriului în vederea trecerei lui în patrimoniul Societăţii «Progresul silvic», pentru ca să⸗i asigure în acest chip repedea terminare.

3. D⸗l *D. Grozescu* citeşte referatul asupra memoriului d⸗lui inginer N. Mateescu privitor la expropierea pentru islazuri şi păşuni alpine.

In urma discuţiunilor ample, la care dă naştere această chestiune şi la care iau parte toţi membrii prezenţi ai Consiliului, având în vedere că primejdia exproprierii pentru islazuri este acum şi mai mare, că prin mijloacele noastre de acţiune până acum nu am ajuns la rezultate satisfăcătoare, şi că opera de luminarea a maselor în privinţa pericolului despăduririi treptate nu am întreprins'o, *Consiliul* apreciază că este cazul a se dezvolta o acţiune energică în diferite direcţiuni şi pentru aceasta schiţează următorul program.

a) Se va convoca o adunare generală extraordinară — evetual un congres — pentru dezbaterea exclusivă a chestiunei islazurilor.

b) Atât în vederea acestui congres, cât şi pentru pregătirea unei lucrări complete privitoare la problema islazurilor se însărcinează d-l P. Antonesou cu adunarea materialului documentar şi elaborarea acestei lucrări, pe cheltueala Societăţei «Progresul Silvic». Se înţelege că pentru aceasta va avea sprijinul întregului corp silvic, potrivit programului ce ne va prezenta d-sa.

c) Pentru partea urgentă pe care o prezintă această chestiune — exproprierea golurilor de munţi şi a continuelor exproprieri din păduri pentru islazuri — se hotărăşte intervenţia urgentă la Minister, în care scop se dă delegaţie d-lui D. Grozescu să facă proectul de memoriu.

4. In privinţa regulamentului pentru apărarea intereselor profesionale ale inginerilor silvici, se hotărăşte ca să nu fie adus în faţa adunării generale întrucât intră în competinţa Consiliului de administraţie, iar discuţii şi decizii asupra lui se vor lua într'o şedinţă viitoare a Consiliului ce se va ţine special în acest scop.

5. Se aprobă a se acorda câte un ajutor de 2000 lei — două mii — la şase văduve cu copii ale inginerilior silvici şi a se cumpăra 10 cărţi poştale a 50 lei pentru catedrala românească ortodoxă din Cluj.

6. Se aprobă cererile de restituirea sumelor depuse pentru construcţia căminului, ale d-lor inginer Iuliu Gründl şi Iuliu Trauer cari au fost făcute în termen şi se respinge cererea d-lui inginer Ion Feckete, nefiind în regulă.

7. Consiliul ia act de comunicarea Cercului Regional AGIR Iaşi pentru conferinţa ţinută de camaradul nostru D-l inginer Andrei Ionescu la Iaşi despre: Producţiunea noastră forestieră de Stat.

8. *Consiliul* aprobă primirea ca membri ai Societăţi «Progresul Silvic» pe data de 1 Ianuarie 1930 a următorilor ingineri silvici: Kurt Leutschaft I. Preoţescu, Traian Roman, Gh. Dumitru, Pavel Bozdog, Traian Belcea, şi Ion Drăgulescu şi admite cererea, repetată, de retragere din Societate a d-lui inginer D. Nyiri, pensionar.

Şedinţa se închide la ora 22,30.

Preşedinte. *C. P. Georgescu.*

Secretar General, *P. Ioan*

PROCES-VERBAL Nr. 8

Şedinţa din 16 Aprilie 1930

Şedinţa se deschide la ora 20,30 sub preşedinţia d-lui C. P. Georgescu şi în prezenţa d-lor: P. Antonescu, C. Bosoancă, M. Drăcea, Aurel Eliescu, M. P. Florescu, D. Grozescu, P. Ioan şi V. N. Stinghe.

Se citeşte sumarul şedinţei precedente şi se aprobă.

1. In privinţa Adunării generale se hotărăşte să se invite la şedinţă miniştrii actuali şi foştii miniştri de Agricultură şi Domenii, precum şi membrii de onoare ai Societăţii.

Pentru chestiunile ce sunt puse la ordinea zilei se numesc referenţi d-nii:

a) I. Simionescu şi V. Priboianu pentru: Organizarea administraţie CAPS (Centrală, Direcţie, Ocol) în raport cu dispoziţiile nouei legi.

b) V. Precup şi D. Grozescu pentru: Technica şi organizarea ameliorării terenurilor degradate.

c) P. Ioan şi A. Atanasescu pentru: Valorificarea pădurilor Statului în raport cu noua lege.

d) H. Lazăr şi Gh. Năstăsescu: Organizarea Direcţiei Regimului silvic.

e) M. St. Suhăţeanu şi I. Seceleanu: Ridicările în plan la pădurile Statului.

f) D=l N. Arghir şi I. S. Ionescu: Norme de comptabilitate în bani şi materiale la CAPS şi organizarea serviciilor respective la Centrală, Direcţie, Ocol.

g) D=l P. Antonescu şi V. Stinghe: Technica şi organizarea amenajerii pădurilor Statului şi particulare şi norme de funcţionare ale oficiului de amenajare.

h) D=l D. Sburlan : Statistica şi inventarul patrimoniului CAPS.

i) D=l Valeriu Dinu: Salarizarea personalului silvic.

j) D=l A. Nedelcovici: Cubaj, estimaţie, tarife la pădurile Statului în raport cu noua lege.

k) D=l I. Coşei şi I. Dumitrescu: Comercializări.

2. Se citeşte raportul cenzorilor pentru gestiunea anului 1929 şi se ia act. In ce priveşte propunerile din acest raport se aprobă:

a) să se mărească numărul camerilor la cămin şi să se completeze mobilierul în măsura disponibilităţilor şi a fondurilor prevăzute în buget.

b) să se înfiinţeze un registru de prezenţă a oaspeţilor pentru cămin.

Se citeşte şi se ia act de procesele verbale ale cenzorilor pentru verificarea casei Societăţii pe 31 Decembrie 1929 şi 31 Martie 1930.

3. Se aprobă d=lui inginer Valeriu Sassebeşiu un ajutor de boală de 4000 lei.

4. Se primeşte pe ziua de 1 Ianuarie 1930 demisiunea d=lui I. Niţescu din postul de contabil al Societăţii şi se însărcinează cu ţinerea comptabilităţii pe aceiaşi zi d=l N. Paia, secretarul contabil al Societăţii.

5) Se ia în discuţiune invitaţia Societăţii «Silva Mediterranea» la congresul ei ce se va ţine în Spania între 1 — 11 Mai a. c.

Se hotărăşte ca Societatea să adere în scris la lucrările Congresului.

6. La invitaţia Societăţii centrale forestiere din Belgia pentru Congresul Internaţional al cărbunelui carburant ce se va ţine la Bruxelles la 14 — 28 Iunie a. c., se hotărăşte ca Societatea să fie reprezentată printr'un delegat coleg actualmente în străinătate.

7. Se aprobă restituirea sumei subscrise pentru clădire d=lui inginer Francisc Shmidt.

8. Se aprobă ca membru activ în Societate d=l inginer Ion Storosciuc pe ziua de 1 Ianuarie 1930.

Şedinţa se ridică la ora 23.

Preşedinte, *C. P. Georgescu.*

Secretar General, *P. Ioan*

PROCES-VERBAL Nr. 9

Şedinţa dela 30 Aprilie 1930

Şedinţa se deschide la ora 20.30 sub preşedinţia d-lui C. P. Georgescu şi în prezenţa d-lor: P. Antonescu, C. Bosoancă, Aurel Eliescu, M. P. Florescu, D. Grozescu, H. Lazăr, Gh. Năstăsescu, V. N. Priboianu, V. Stinghe, D. Tomuţă.

1. Se ia în discuţie şi se fixează definitiv programul lucrărilor adunării generale din 9 — 12 Mai a. c.

2. D-l Secretar General citeşte darea de seamă a Consiliului de administraţie către adunarea generală, cuprinzând o situaţie retrospectivă a Societăţii dela înfiinţare până azi şi din care ar fi reeşit şi directivele pentru viitor.

Consiliul hotărăşte a se face însă o dare de seamă numai asupra activităţii anului 1929, care se citeşte şi aprobă.

Preşedinte, *C. P. Georgescu.*

Secretar General *P. Ioan.*

PROCES-VERBAL Nr. 10

Şedinţa dela 19 Mai 1930

Şedinţa se deschide la ora 9 seara sub preşedinţia d-lui C. P. Georgescu, şi în prezeaţa d-lor C. Bosoancă, Aurel Eliescu, M. P. Florescu, D. Grozescu, P. Ioan, A. Nedelcovici, V. N. Priboianu, V. Stinghe, şi Stan Stănescu.

Se citeşte sumarul şedinţelor din 16 şi 30 Aprilie 1930 şi se aprobă.

1. Darea de seamă asupra Adunării generale din 9—12 Mai ct., care — spre deosebire de modul cum s'a procedat până acum — trebue întocmită în afară de tipărirea în extenso a lucrărilor Adunării generale, se va prezenta într'o şedinţă următoare.

D-l Casier *D. Grozescu* prezintă contul cheltuelilor ocazionate cu prilejul adunărei generale, care se ridică la suma de 62.700 lei şi arată că suma s'a cheltuit în conformitate cu prevederile bugetare dela art. 6, 9 şi 19.

Consiliul aprobă plata acestei sume dela art. arătate.

2. Pentru locul vacant în Consiliu — prin alegerea ca preşedinte a d-lui C. P. Georgescu, — conform botărîrii Adunărei generale se consideră ales d-l Stan Stănescu.

3. Alegerea unui vice-preşedinte în locul d-lui C. P. Georgescu, se amână.

4. Se ia în discuţiune proectul de contract pentru închirierea imobilului, către C. A. P S. cu începere dela 1 Iulie 1930, contractul vechiu expirând la acea dată. După discuţiunile urmate se fixează condiţiunile şi se hotărăşte să fie înaintat administraţiei C. A. P. S. pentru a lua cunoştinţă de cuprinsul lui.

5. La invitaţiunea Societăţii Centrale Forestiere din Bruxelles pentru Congresul internaţional de carbon carburant din acel oraş şi Congresul de silvicultură din Anvers, ce vor avea loc în cursul lunei Iunie a. c., Consiliul deleagă pe d-l inginer N. Nedelcovici care se găseşte la studii în Franţa, să reprezinte

Societatea «Progresul Silvic». Pentru cheltuelile de reprezentare Consiliul aprobă să i se trimeată 1000 (una mie fr. francezi).

6. In ce priveşte întâmpinarea d=lui inginer I. P. Cartianu, se hotărăşte să se invite d=l Cartianu să înainteze un memoriu lămuritor, cuprinzând şi dovezile asupra celor ce afirmă, pentru ca apoi să se poată hotărî.

7. Se aprobă înscrierea ca membri activi în societate a d=lor: Hagi Marcel, Const. Chiculiţă, Francisc Hehn, I Dărlău, C. Gheorghieş şi Vasile Negoiţă pe ziua de 1 Ianuarie 1930.

8. Se respinge demisia din societate a d=lui inginer Teofil Plachy, scutindu=se de plata abonamentului la revistă şi cotizaţie, ca pensionar, pe ziua de 1 Ianuarie 1931.

9. Consiliul acceptă cu mulţumiri cărţile donate bibliotecii societăţii de către d=l inginer Aurel Dumitrescu, în număr de 30 volume.

10. Se scuteşte de plata abonamentului şi cotizaţiei pe ziua de 1 Ianuarie 1930, d=l inginer pensionar Gh. Dumitrescu.

11. Consiliul ia notă de comunicarea Societăţii ElevilorI ngineri Silvici dela Şcoala Politechnică din Bucureşti cu formaţiunea Comitetului Societăţii pe 1930/1931.

12. Consiliul absolvă de plata stricăciunilor dela camera No. 6 la Cămin, pe camerista căminului.

13. D=nii N. G. Popovici, Aurel Eliescu şi Petre Antonescu, membri de onoare ai Societăţii noastre, primii doi chiar membri fondatori, se scutesc cu începere dela 1 Ianuarie 1930 de taxele către Societatea «Progresul Silvic».

14. Pentru facerea întâmpinărilor necesare la Legea Camerilor de agricultură şi Legea Infiinţării Parcurilor Naţionale, Consiliul roagă pe d=nii membri să studieze legile respective şi să aducă observaţiunile într'o şedinţă următoare.

Şedinţa se ridică la orele 11 şi jumătate.

Preşedinte, *C. P. Georgescu*

Secretar=general, *P. Ioan*

PROCES-VERBAL Nr 11

Şedinţa dela 4 Iunie 1930.

Şedinţa se deschide la orele 9 sub preşedinţta d=lui C. P. Georgescu, şi în prezenţa d=lor: P. Antonescu, M. Drăcea, M. P. Florescu, P. Ioan, Andrei Ionescu, Gh. Năstăsescu, A. N. Nedelcovici, V. N. Priboianu, St. Stănescu, V. Stinghe şi M. St. Suhăţeanu.

Se citeşte procesul=verbal al şedinţei dela 19 Mai şi se aprobă.

1. Se alege vice=preşedinte, în locul d=lui C. P. Georgescu ales preşedinte, d=l V. N. Stinghe.

2. In chestiunea sanatoriului Govora, într'o şedinţă specială a delegaţilor Societăţii «Progresul Silvic«, cu delegaţii C. A. P. S. şi Comitetul clădirii, s'a redactat un proces=verbal de predarea sanatoriului către societatea «Progresul Silvic, în starea în care se găseşte, şi acest proces=verbal a rămas să fie semnat de întreg comitetul clădirii.

3. Privitor la modificarea Legii Camerilor de Agricultură, se însărcinează d=l Andrei Ionescu să studieze proectul şi să facă observaţiunile ce găseşte necesare în ce priveşte legătura ei cu silvicultura şi pe care să le prezinte apoi d=lui Consilier Ministerial spre susţinere.

Se ia în discuţiune Regulamentul comasărilor în Dobrogea nouă.

D=l *Năstăsescu* ca membru în Comisia care a elaborat acest Regulament, împreună cu d=nii H. Lazăr şi I. Florescu, expun principiile lui în ce priveşte comasarea pădurilor şi conchide că prin acest regulament se prejudiciază pădurile, întrucât este supusă defrişărei o mare suprafaţă.

D=l *P. Ioan* expune Consiliului memoriul întocmit de d=sa şi pe care C. A. P. S. l=a înaintat Comisiei însărcinate cu elaborarea Regulamentului. Conchide că situaţia pădurilor din Dobrogea Nouă este foarte diferită dela un judeţ la altul şi tot diferit trebue soluţionată, adică urmărindu=se o politică de împădurire în judeţul Caliacra unde procentul păduros este sub 5 % şi alta în Durostor unde procentul de pădure este mai mare de 27 %.

D=l *P. Antonescu* arată pericolul defrişărei pădurilor şi cere ca să se ia măsuri, care să dea dovadă de adevărată civilizaţie, într'o regiune în care predecesorii noştri au distrus pădurile.

Consiliul hotărăşte ca d=nii Gh. Năstăsescu, V. N. Stinghe, P. Ioan şi H. Lazăr să redacteze forma definitivă a câtorva articole din Regulament privitoare la pădurii.

5. In chestia întâmpinării d=lor D. Ciurileanu şi P. Teodorescu împotriva d=lor ingineri N. Verşescu şi Chelsoi, întrucât o asemenea întâmpinare s'a făcut şi la A. G. I. R., d=nii Suhăţeanu şi P. Antonescu protestează împotriva calificărilor însultătoare, cari ating onoarea unor camarazi pe cheetia de afaceri şi socot ciudat că s'a făcut aceiaşi declaraţie la două societăţi diferite.

Consiliul deleagă pe d=nii M. St. Suhăţeanu M. P. Florescu şi V. N. Priboianu, să cerceteze şi să refere.

6. In ce priveşte reclamaţia d-lui inginer D. Teodorescu împotriva Eforiei Spitalelor Civile, care refuză să=i acorde salariul corespunzător gradului Consiliul deleagă pe d-l M. P. Florescu să refere.

7. Se aprobă înscrierea ca membri în societate, pe ziua de 1 Ianuarie 1930, a d=lor ingineri Alexandru S. Petrescu, Nicolae Stinghe şi D. C. Istrati.

Se aprobă contractul de închirierea imobilului Societăţii către Casa Autonomă a Pădurilor Statului, pe termen de 5 ani cu începere dela 1 Iulie 1930, când expiră contractul vechiu, cu suma de 2.000.000 — două milioane — lei anual.

Şedinţa se ridică la orele 11 seara.

p. Preşedinte, *C. P. Georgescu*

Secretar=general, *P. Ioan*

CASA DE CREDIT, ECONOMIE

DEBIT **Situaţia la 30**

Acţionari			
Vărsăminte neefectuate as. 7419 acţiuni subscrise		469.553	
Contra valoarea a 581 acţ. nerepartizate	209.500		
Contra valoarea speze de emis. as. 581 acţiuni	17.430	307.930	777.483
Disponibil			
Cassa sold la 30 Iunie 1930 . .		176.501	
Soc. «Progresul Silvic», sold la 30 Iunie a. c.		651.500	
Banca Poporului, idem		235.787	1.063.788
Plasamente			
Efecte de primit, în portofoliu . .			2.810.320
Inventar			
1 Presă de copiat, 1 portofoliu, una cutie cartotecă			3.500
Cheltueli			
Cheltueli generale, salarii . . .	52.552		
» » diverse . . .	27.675	80.227	
Impozite		1.016	81.24
			4.736.334
CONTURI			
Titluri în gaj			212.500
			4.948.834

Contabil,
Eug. Rodoteatu

ŞI AJUTOR A CORPULUI SILVIC

Iunie 1930 CREDIT

Capital			
Asupra 7419 acţiuni subscrise, vărsat	3.239.947		
Asupra 7419 acţiuni subscrise, nevărsat	469.553	3.709.500	
Contra valoarea a 581 acţiuni nerepartizate		290.500	4.000.000
Speze. Constituire			
Asupra 7419 acţ. subscrise	222.570		
» » » cheltuiţi	158.378	64.192	
» 581 » nerepartizate		17.430	81.622
Depuneri. Fructificare			
Depuneri membri	102.850		
» vedere	100.192	203.042	
Depozit fără dobândă		150.523	353.565
Dobânzi & comisioane			
Efectiv încasate			301.147
			4.736.334
DE ORDINE			
Depunători de titluri în gaj			212.500
			4.948.834

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Casa Autonomă a Pădurilor Statului

Direcţia regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor.

Asupra raportului d-lui Director al Regimului silvic.

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare a codului silvic publicată în «Monitorul Oficial» No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Zăvoaele Eforiei Bisericii Creţulescu, pendinte de comuna Jieni, judeţul Romanaţi, proprietatea Eforiei Bisericii Creţulescu Bucureşti, în suprafaţă de 220 ha 3500 m² din care 60 ha 9500 m² goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 5 ani. Exploatarea în 5 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 5 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Bătrâna Boteasca şi Pristosul, pendinte de comuna Bărzeşti, judeţul Muscel, proprietatea Obştei moşnenilor Bărzeşti, în suprafaţă de 343 ha 8000 m² din care 51 ha 7300 m² goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani. Exploatarea în 20 ani. Această revoluţie normală s'a admis în mod excepţional din cauza vârstei arboretelor. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Proprietarul este obligat a împăduri prin plantaţii de salcâm cele 36 ha terenuri degradate. Plantaţia se va face din anul al doilea dela începerea exploatării pe câte 6 ha anual. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Pojorâta Caracal pendinte de comuna Dărmăneşti, judeţul Muscel, proprietatea d-lui Traian Panaitide în suprafaţă de 62 ha din care 14 ha 3000 m² goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani. Exploatarea în 1 an. Se exclud dela tăere 17 ha 2300 m². Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

d) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Davideşti, pendinte de comuna Davideşti, judeţul Muscel, proprietatea Obştei Popeşti-Davideşti, în suprafaţă de 144 ha 3300 m² din care 110 ha 800 m² pădure curată. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 20 ani şi conform deciziei ministeriale dată asupra avizului Consiliului technic al pădurilor cu Nr. 462/930. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 4 Iunie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

Nr. 131.790 930.

Art. 1. — Se aprobă de noi.

a) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Tihararia, Zăbrăutul-Mare, Dealul Fântânelele, Blăgâneşti, Chilia şi Paladeşti, pendinte de comunele Străoane de sus şi Fitioneşti, judeţul Putna, proprietatea d-nei Elena Manole, în suprafaţă de 212 ha 8870 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea în 10 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Regulamentul de exploatare al acestei păduri, aprobat şi publicat în «Monitorul Oficial» Nr. 30.920 se anulează.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Lacul Mancaci şi Coasta Suşiţei, pendinte de comuna Străoane de sus, judeţul Putna, proprietatea d-nei Victoria N. Bibescu, în suprafaţă de 202 ha 8100 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea în 10 ani. Nu se vor extrage dintre rezerve decât cele uscate şi deperisante. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Regulamentul de exploatare al acestei păduri aprobat şi publicat în «Monitorul Oficial» Nr. 30.920 se anulează.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Ciocoala Turnavitu, pendinte de comuna Silişteni, judeţul Argeş, proprietatea d-lui Simion C. Nicolescu, în suprafaţă de 41 ha 0700 m² din care 7 ha 7200 m² goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 18 ani. Exploatarea în 8 ani pentru coaje de tăbăcărie. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Plopiş, pendinte de comuna Moroeni, judeţul Dâmboviţa, proprietatea d-lui Ioniţă Vătăşescu şi fii, în suprafaţă de 44 ha 4200 m². Regimul codru cu tăere rasă. Revoluţia normală 90 ani. Exploatarea într'un an. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Calapăru, pendinte de comuna Calapăru, judeţul Gorj, proprietatea d-nei Ruxanda Vasile Leontopol, în suprafaţă de 14 ha 5800 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani. Exploatarea într'un an. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 4 Iunie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

Nr. 131.794 930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Negura-Dealul Păgânului-Dealul Santinele-Ruptura lui Bodor şi Noscolot pendinte de comunele Văcăreşti, Mihăileni, Lunca de sus şi Lunca de jos, judeţul Ciuc, proprietatea Composesoratului de pădure Mihăileni în suprafaţă de 1712 ha 3700 m². Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani. Exploatarea în 80 ani cu posibilitatea anuală normală. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Chendru, pendinte de comunele Aluniş, Pruneni şi Corneşti, judeţul Someş, proprietatea d-lor Eugen şi Emerich Montbach, în suprafaţă de 170 ha 4400 m^2 din care 3 ha 8400 m^2 goluri şi poeni. Regimul crâng ou 40 rezerve la ha de esenţă stejar. Revoluţia normală 20 ani. Exploatarea în 13 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Chişirid, pendinte de comuna Chişirid, judeţul Bihor, proprietatea comunii Pausa, în suprafaţă de 103 ha 27 m^2 din care 1 ha 9500 goluri şi poeni. Regimul crâng compus. Revoluţia normală 40 ani şi pentru rezerve 80 ani. Exploatarea în 40 ani şi pentru rezerve în 80 ani. Garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii «Pădurea-Mare» pendinte de comuna Urmeniş, judeţul Cluj, proprietatea d-lui Albert Banffy, în suprafaţă de 57 ha 5800 m^2. Regimul crâng cu 45 rezerve de stejar la ha. Revoluţia normală 20 ani. Exploatarea în 20 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Valea Cristianului, pendinte de comuna Râşnov, judeţul Braşov, proprietatea Bisericii evanghelice lutherane Râşnov, în suprafaţă de 161 ha 0100 m^2 din care 7 ha 0100 goluri şi poeni. Regimul codru cu 2 tăeri succesive la interval de 10 ani. Revoluţia normală 80 ani. Exploatarea în 80 ani cu posibilitate anuală normală. Se exclud de la tăere 5 ha 8150 m^2. Păşunatul este permis numai după ce arboretele vor avea 30 ani. Garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4. şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 4 Iunie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *C. P. Georgescu*

Nr. 131.798,930.

Art. 1. — Se aprobăde noi:

a) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Capus, pendinte de comuna Nuseni, judeţul Someş, proprietatea Urbarialiştilor din Nuseni, în suprafaţă de 52 ha 4900 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea în 30 ani. Se exclud dela tăere 1.60 ha. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Petroasa, pendinte de comuna Păţal, judeţul Sălaj, proprietatea moştenitorilor Geza Takàcs, în suprafaţă de 57 ha 6000 m^2 din care 2 ha 4000 m^2 goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani. Exploatarea în 2 ani. Se exclud dela tăere 4 ha 9000 m^2. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamante, etc, referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc., au fost date eronat, sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţii, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional, anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. – Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 4 Iunie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *C. P. Georgescu*

Nr. 131.802 930.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Tătărăi cu 10 trupuri, pendinte de comuna Tătărăi, jud. Dâmboviţa, proprietatea d-nei Alexandrina G. Tătăranu, în suprafaţă de 74 ha 2480 m² din care 9 ha 0930 goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani. Exploatarea în 4 ani. Se exclud dela tăere 9 ha 9390 m². Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Nişcovelu-Greceanu, pendinte de comuna Verneşti, jud. Buzău, proprietatea d-nelor Constanţa Cincu şi Eliza Băicoianu, în suprafaţă de 55 ha 7500 m², din care 3 ha 7500 m² goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani. Exploatarea în 5 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Lunca Tomulesii, pendinte de comuna Cozmeşti, jud. Tecuciu, proprietatea Soc. în comandită simplă T. Raux, Sp. D. Lalu et C-ie, în suprafaţă de 59 ha 7500 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 5 ani. Garanţla de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 3 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Rudăria, pendinte de comuna Jupâneşti, jud. Gorj, proprietatea d-nei Florica N. Rovinaru, în suprafaţă de 45 ha 0250 m² din care 2 ha 6693 m² goluri şi poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani. Exploatarea într'un an. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea în 1936.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. – Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 4 Iunie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *C. P. Georgescu*

No. 131.806 930.

CASA DE CREDIT, ECONOMIE ŞI AJUTOR
A
CORPULUI SILVIC C. E. A. C. S.
Sediul: Bucureşti III — B-d Brătianu, 67 bis

Face toate operaţiunile de bancă. Imprumuturi la membrii în contul salariului, împrumuturi pe gaj de efecte, pe ipoteci etc.

Primeşte spre fructificare la vedere şi pe termen în condiţiuni avantajoase.

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Redactor-şef: **Stinghe V.**

Membrii:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

Secretar de redacţie: **Ştefănescu-Suhăţeanu M.**

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC“

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie pe 1930:

Preşedinte: **Georgescu C. P.**
Vice-Preşedinte: **Drăcea M.**
Stinghe V.
Secretar general. **Ioan P.**
Casier: **Grozescu Dem.**
Secretari: **Priboianu V.**
Ştef.-Suhăţeanu M.

Membrii:

Agapie G.
Antonescu P.
Atanasescu A.
Boldur M.
Bosoancă C.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Ionescu A.
Lazăr H.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Popescu Alex.
Popovici Gh. N.
Stănescu Stan
Tomuţa D.

Cenzori: **Cratero O., Vasiliu L., Sculy X.**
Cenzori supleanţi: **Botescu I., Florescu I., Fonai I.**

Preţul abonamentului:

Pe un an	300 lei
» » » pentru membrii Societăţii	200 »
» » » pentru conductori şi brigadieri	75 »
Numărul	25 »

Manuscrisele nepublicate se înapoiază

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Anghel Saligny, 2

BIBLIOTECA CENTRALĂ
a „ASOCIAȚIUNII"
* SIBIU *

Anul XLII
Iulie
1930
Nr. 7

ASOCIAȚIUNII
SIBIIU

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC“

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

SUMARUL:

Studii-Referate: Atacul de lăcuste în pădurile Dobrogei de Sud . . . . **Const. C. Georgescu**
Cercetări asupra capitalului de substanţe nutritive din humusul forestier . **Const. D. Chiriţă**
Probleme administrative: Technica şi organizarea ameliorării terenurilor degradate . . . . **V. Precup**
Fapte şi comentarii: O propunere . **G. Cinta**
Se usucă ulmii . . . . **V. Petrescu**
Mijloace technice pentru uscatul conurilor, dezaripatul şi curăţatul seminţii de molift . . . . **M. D. Niţescu**
Cronica: «Patria recunoscătoare». . . **D. A. Sburlan**
Recenzii. — Revista revistelor. — Informaţiuni.
Necroloage: G. Golgoteanu, Ioan Guguianu. . **Red.**
Publicaţiuni.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 67
BUCUREŞTI

39732

XLII-e Année Juillet 1930 **Nr. 7**

REVUE DES FORÊTS

Publication mensuelle de la Société forestière roumaine „Progresul Silvic“

SOMMAIRE:

Etudes-Comptes-rendus: Une attaque des sauterelles . . . . **Const. Georgescu**
Recherches sur le contenu en substances nutritives du humus forestier . **C. D. Chiriţă**
Problèmes administratifs: La technique et l'organisation de l'amélioration des terrains dégradés . . . . **V. Precup**
Faits et commentaires: Une proposition . . . . **G. Cinta**
Le séchage des ormes . . . . **V. Petrescu**
Moyens techniques pour preparer les semences d'épicéa . . . . **M. D. Niţescu**
Chronique: «La patrie reconnaissante». **D. A. Sburlan**
Récensions. — Revue des revues. — Informations.
Nécrologes: G. Golgoteanu, I. Guguianu . . **Red.**
Publications

RÉDACTION ET ADMINISTRATION: Bd. I. C. BRATIANO No. 67
BUCAREST

Anul XLII Iulie 1930 Nr. 7

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC“

STUDII-REFERATE

ATACUL DE LĂCUSTE DIN PĂDURILE DOBROGEI DE SUD

de D-r CONST. C. GEORGESCU

I

Lăcusta, care s'a ivit în mod considerabil în pădurile ţării din Dobrogea de Sud, constituind o calamitate, face parte din adevăratele lăcuste (Locustidae); în comunicatele oficiale din ziare (ale d-lor: Arion şeful serviciului Entomologic agricol al Ministerului de Domenii şi conferenţiar la Academia de înalte studii agricole dela Herestrău şi inginer inspector C. Marinescu, director silvic) lăcusta invadatoare a fost dată ca aparţinând speciei Isophya pirenaica Serv. sau speciei Is. rectipensis. Adresându-mă unui specialist, d-l profesor d-r A. Miller, directorul Muzeului de Istorie Naturală din Sibiu, d-sa mi-a comunicat că avem de a face cu specia *Isophya speciosa* Firv. pe care o admitem. Lăcusta menţionată, în stare de insectă perfectă are o lungime de 21—23 mm, masculul şi 20—24 mm femela. Cutia craniană pe partea superioară, înspre antene, alb-roşcată cu pete spre torace negre; din dreptul ochilor pleacă 2 dungi longitudinale, cari, ca şi o dungă paralelă mediană, sunt mai deschise la culoare decât restul craniului; aceste dungi sunt în continuare cu cele de pe protorace. Antenele brune de lungimea corpului. Dintre inelele toracelui protoracele este cel mai desvoltat, placa dorsală (pronotomul) este mult mai mare decât cea ventrală și îmbracă ca o șea toracele. Celelalte inele ale toracelui sunt mai desvoltate înspre partea ventrală, invers decât protoracele. Pronotomul este de culoare neagră-brună, pe spate prezentând 2 pete mari galbene separate printr'o zona neagră în formă de V aflată în jumătatea posterioară a pronotomului; în lungul său are 3 dungi proeminente longitudinale, din cari una mediană, mai puţin evidente și 2 laterale galbeni. Aripile reduse, cele anterioare de culoare brun-roșcată semănând cu niște elitre, la femelă fiind acoperite pe jumătate de pronotum și la culoare fiind ceva mai deschise decât la mascul. Aripile posterioare nu se pot distinge. Sunetul este provocat prin frecarea bazei elitrelor. Abdomenul format din 9 segmente, cea mai mare grosime a sa către mijloc, de culoare, pe partea dorsală, negru-brun cu 2 linii longitudinale galbene foarte evidente, ce se opresc la ultimul segment care nu e dungat. Pe părţile laterale verzui cu puncte negre, în partea inferioară galben verzui. Din cauza hranei abundente abdomenul este foarte dilatat și arcuat. La femelă se vede tubul de depunere a oulelor (oviscaptul) având marginea inferioară în toată lungimea sa îndoită, către vârf cu dinţi de ferestrău. Oviscaptul are lungimea de 6—8 mm. La mascul abdomenul se termină cu cei 2 cerci, cari servesc masculului în timpul copulaţiei. Larva în primele stadii de desvoltare este complect verde, apoi capătă pe abdomen, pe spate, o culoare neagră-brună închisă; la ultima năpârlire se disting bine dungile de pe partea dorsală a abdomenului.

Lăcustele au fost observate pentru prima dată în pădurea Demicicana (35 km Vest de Silistra), de unde au invadat pe o zonă de câţiva zeci de metri înspre Sud și Sud-Est dela liziera pădurei, culturile agricole învecinate (vii, lucernării, etc.). Locuitorii au fost suprinși dintr'odată de numărul mare al lăcustelor, apariţia și invazia lor intâmplându-se în timpul sărbătorilor Paștelui, când ei nu au eșit la munca câmpului. Proprietarii locurilor invadate au încercat în primele zile să apere câmpurile cu propriile lor mijloace, când însă au văzut că aceste sunt insuficiente, au adus pe la 25 Aprilie la conștiinţa organelor silvice, ca și prefecturei de Durostor, flagelul. Prefectura respectivă a înștiinţat Ministerul de Domenii, în urma cărui anunţ s'a deplasat în localitatea la 1 Mai d-l Ministru al Domeniilor I. Mihalache și d-l I. Cămărășescu

Director Ministerial. Cu această ocazie se încredinţează conducerea lucrările de combatere d-lui Arion şi d-lui inspector inginer Fiera.

Imediat după semnalarea lăcustelor la Demicicana, comunicări din toate părţile Dobrogei de Sud arată că flagelul era de fapt mult mai intens, decât s'a crezut la început. Isophya se afla răspândită în păduri pe suprafeţe de zeci de mii de ha, atacul ei însă nu a luat proporţii vizibile decât în focare de maxime variate aflate în diversele păduri din Cadrilater şi sudul judeţului Constanţa, în suprafaţă totală de aproximativ 500 ha. După comunicatul dat de d-l inginer Marinescu, directorul silvic, în ziare, rezultă că pădurile atacate au focare în suprafaţe de:

Judeţul Constanţa: Cogea-Coru (10 ha), Denscea-Coria (3 ha), Guzgun Migelet (2 ha).

Judeţul Caliacra: Balagea (10 ha), Bazaurt (20 ha), Chesegic (20 ha).

Judeţul Durostor: Demicicana (100 ha), Caragealâc (10 ha), Duan (15 ha), Cara-Orman (30 ha), Deniz-Orman-Zarmici (11 ha), Atmagea Kulac (5 ha), Spanciov (1 ha), Curt-Bunar (6 ha), Osoi (40 ha), Uzum Culac (3 ha), Sevricaia (15 ha) Ghiuilerchioi 30 ha), Olucli (40 ha), Caiarâc (40 ha), Pereana-Coru (5 ha).

Invaziile în terenurile agricole au fost destul de reduse, datele din comunicat cu 50 ha în apropierea pădurei Domicicana, după cercetarea la faţa locului ni se pare extrem de mari, la pădurea Bazaurt mai avem o invazie în terenurile vecine pe o suprafaţă de aproximativ 5 ha, iar la pădurea Tokmachioi pe câteva mii de metri?

Lăcusta Isophya prin urmare este un parazit al pădurii, după cum s'a observat chiar din primele zile ale invaziei sale. Pentru literatura silvică a Europei Contrale asemenea atac este complectamente necunoscut, aşa încât în manualele clasice de entomologie forestieră, Isophya nici nu este menţionată, pentru economia noastră forestieră ea a căpătat o importanţă deosebită, din care motiv orice studii şi observaţiuni relative la biologia acestei insecte sunt dorite în vederea cunoaşterii biologiei ei şi găsirii celor mai bune mijloace de combatere, de care avem o nevoe urgentă în interesul viitorului regenerării pădurilor din ţinuturile ce pot fi invadate.

Apariţia lăcustei are loc în păduri făcând impresia primăvara când apar a unei generaţiuni spontanee, în vetre izolate unele de altele, de unde apoi se răspândesc în toate direcţiunile.

Insectele, după cum observă d-l inspector Fiera, sunt specifice pădurilor din regiunea invadată, ele se observau și în alţi ani, înmulţirea lor exagerată în anul acesta se datorește desigur iernii dulci ce a precedat atacul și care a favorizat conservarea și desvoltarea oulelor lăcustelor.

Ele se deplasează din loc în loc mergând pe suprafaţa pământului, căţărându-se cu deosebită ușurinţă pe tulpinele și crăcile arborilor, trecând peste obstacole ca șanţuri, drumuri [1]).

Insectele mari au o viteză apreciabilă parcurgând un metru cu o viteză de 20 — 40 secunde și chiar mai repede.

Ele sar cu ușurinţă, când sunt stingherite de oameni și animale și își pot da drumul să cadă din vârful arborilor seara sau când se scutură arborii. Săriturile larvelor sunt de 30 — 40 cm, insectele adulte umflate de hrană cu abdomenul arcuat sar mai puţin și după 3 — 4 sărituri, chiar provocate, stau pe loc.

Aripile lor fiind rudimentare nu pot zbura, uneori când fac salturi își desfac aripile.

Ele duc o viaţă individuală, nu se reunesc și nici nu au o direcţie comună de emigrare (cum se constată la alte lăcuste, în special la lăcusta călătoare).

Preferă locurile scăldate de soare, unde sunt foarte vioae. In poziţiunea de repauz nu rămân pe sol sau nu se ascund în pătura moartă (după câte s'a afirmat) ele se caţără pe plantele erbacee, arbuști sau crăcile arborilor, unde pot sta în orice poziţie. La căţărare lăcusta este ajutată de niște perniţe, cari se află pe segmentele tarsului și care funcţionează ca niște ventuze. Lăcustele calcă pe cele 4 segmente ale tarsului și graţie perniţelor arătate în fig. 3, ele se pot fixa ca și alte lăcuste de altfel (Locusta viridissima L.) chiar pe un perete vertical de sticlă. Dacă se află pe un suport orizontal își întinde picioarele dinapoi în prelungirea corpului. In timpul marilor arșite se așează în partea umbrită a ramurei sau sub frunză.

Se hrănesc cu frunzele arborilor și foarte rar cu a plantelor erbacee (Polygonatum off., Sambucus ebulus și câteva plante agri-

---

1) Pe drumul Silistra Acadânlar, între pădurile Tokmachioi şi Caracuz, se găseau un număr mare de lăcuste cari treceau din o parte în alta, din cari multe erau strivite de vehiculele ce treceau pe şosea.

cole). Ele devorează complect frunzele și lujerii incomplect lignificați, lăsând numai ramurile din anii anteriori. Atacă în ordinea

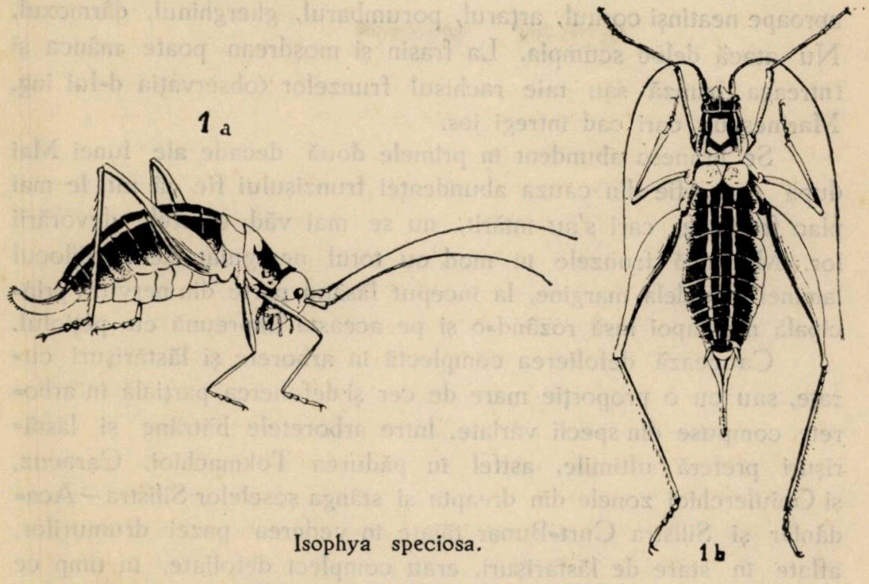

Isophya speciosa.

Fig. 1. *a)* Femela văzută în profil.
Fig. 1. *b)* » » de sus.

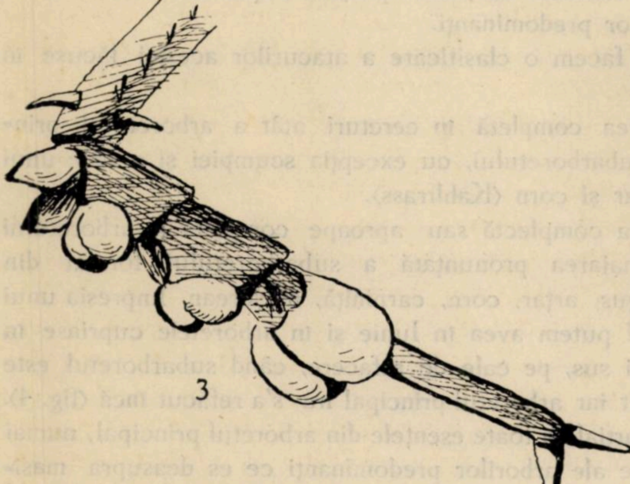

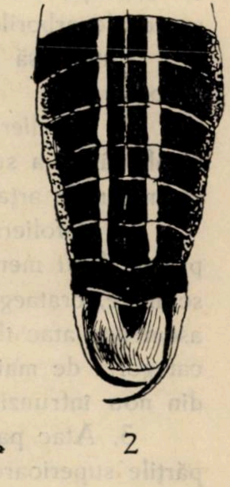

Fig. 2. Terminațiunea abdomenului la mascul, se văd cei 2 cerci.
Fig. 3. Segmentele tarsului cu pernițe, dela picioarele anterioare.

preferinţei: cerul, tufa râioasă, stejarul, gârniţa, jugastrul, ulmul teiul, după care urmează părul, mărul, carpenul, cărpiniţa lăsând aproape neatinşi cornul, arţarul, porumbarul, gherghinul, dârmoxul. Nu atacă deloc scumpia. La frasin şi moşdrean poate mânca şi întreaga frunză sau taie rachisul frunzelor (observaţia d-lui ing. Marinescu), cari cad întregi jos.

Se hrănesc abundent în primele două decade ale lunei Mai după care, fie din cauza abundenţei frunzişului fie că nu le mai plac frunzele, cari s'au întărit, nu se mai văd efectele devorării lor. Mănâncă frunzele în mod cu totul neregulat dela mijlocul laminei sau dela margine, la început lăsând parte din nervura principală mai apoi însă rozând-o şi pe aceasta împreună cu peţiolul.

Cauzează defolierea complectă în arborete şi lăstărişuri curate, sau cu o proporţie mare de cer şi defolierea parţială în arborete compuse din specii variate. Intre arboretele bătrâne şi lăstărişuri preferă ultimile, astfel în pădurea Tokmachioi, Caracuz, şi Ghiulerchioi zonele din dreapta şi stânga şoselelor Silistra — Acadânlar şi Silistra Curt-Bunar tăiate în vederea pazei drumurilor, aflate în stare de lăstărişuri, erau complect defoliate, în timp ce arboretele bătrâne din afara zonei erau cu frunze. In masivele cu specii amestecate încheiate, sau în cereturile atacate parţial, insecta se hrăneşte cu frunzele ramurilor părţilor superioare scăldate în soare ale arborilor predominanţi.

Putem să facem o clasificare a atacurilor acestei lăcuse în arborete:

1. Defolierea completă în cereturi atât a arboretului principal, cât şi a subarboretului, cu excepţia scumpiei şi a câte unui exemplar de arţar şi corn (Kahlfrass).

2. Defoliera complectă sau aproape completă a arboretului principal cu menajarea pronunţată a subarboretului format din scumpie, crataegus, arţar, corn, carpiniţă, moşdrean. Impresia unui asemenea atac îl putem avea în Iunie şi în arboretele cuprinse în categoria de mai sus, pe cale de refacere, când subarboretul este din nou înfrunzit iar arboretul principal nu s'a refăcut încă (fig. 4).

3. Atac parţial la toate esenţele din arboretul principal, numai părţile superioare ale arborilor predominanţi ce es deasupra masivului sau ramurile exterioare ale arborilor dela lizieră sunt complet defoliate. Arborii cari prezintă defoliere parţială sunt în mare majoritate speciile de stejar.

4. Atac abia vizibil, când frunzele sunt pișcate ici colea în mod cu totul neregulat.

Arborii complect defoliaţi se refac foarte greu, fiindcă lăcustele mănâncă imediat orice mugure, ce s'ar desface. Arborete defoliate la sfârșitul lunii Aprilie, pe la 10 Iunie încă mai prezentau frunze. Refacerea frunzișului dispărut se face mai ales prin muguri proventivi dela baza lujerilor din anul trecut, în timp ce vârful acestora arată o tendinţă de uscare. O altă serie de lujeri iau naștere după defoliere din mugurii axilari ai mugurilor lujerilor din anul trecut, a căror desvoltare a fost stânjenită prin devorarea aparatului lor foliaceu de către lăcuste, în acest mod se explică, de ex. că la jugastru, desvoltarea nouilor lujeri se face în

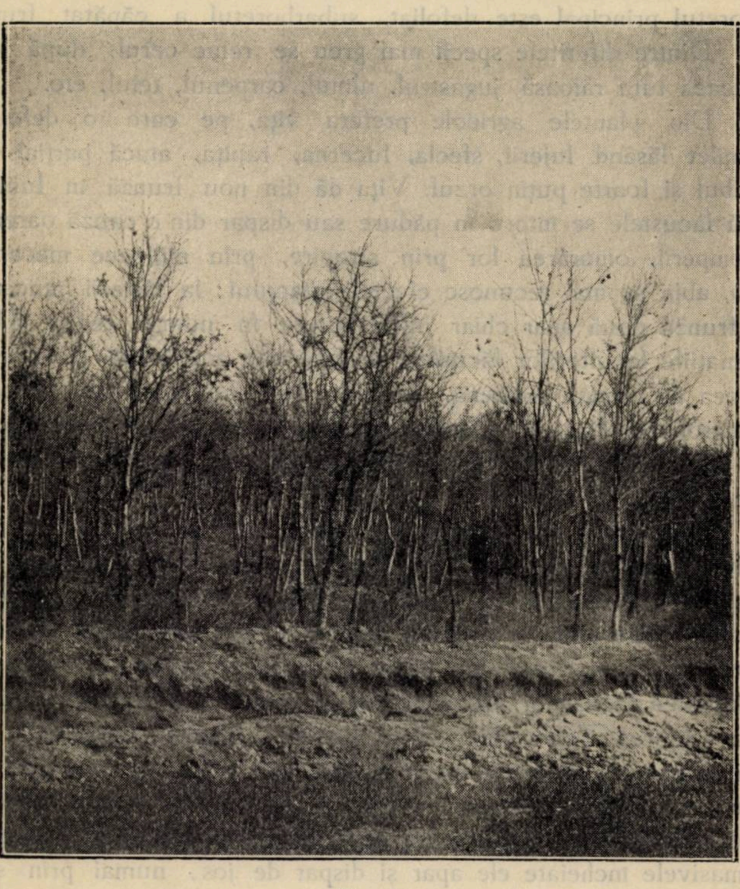

Fig. 4.

dreptul nodurilor (adică a locului de inserţie a mugurilor opuşi). Apariţia frunzelor se face cu totul neregulat, (fig. 4) în masivele defoliate se văd risipite smocuri de frunze la vârful ramurilor, printre care îşi găsesc adăpost un număr mare de lăcuste. Se pare că reacţia este mai puternică în partea sudică şi în părţile inferioare; subarboretul se reface mai uşor, aşa că în timp ce arboretul principal este defoliat, subarboretul a căpătat frunze.

Dintre diferitele specii mai greu se refac cerul, după care urmează tufa râioasă, jugastrul, ulmul, carpenul, teiul, etc.

Din plantele agricole prefera viţa, pe care o defoliază complet lăsând lujerii, sfecla, lucerna, rapiţa, atacă parţial porumbul şi foarte puţin orzul. Viţa dă din nou frunză în Iunie şi dacă lăcustele se întorc în pădure sau dispar din o cauză oarecare (intemperii, omorârea lor prin stropire, prin mijloace mecanice, etc.), abia se mai recunosc efectele atacului: la lăstarii atacaţi şi cu frunza nouă apar chiar inflorescenţe în număr redus. După afirmaţiile locuitorilor lăcustele prefera viţa americană şi ar evita pe cea de origină indigenă. In multe părţi locuitorii au procedat la îngroparea lăstarilor atacaţi, operaţiune care opreşte producţiunea din anul curent şi dat fiind marea putere de regenerare a viţei este inutilă.

După cum am menţionat lăcustele nu se depărtează prea mult de pădure, ele trec pe o zonă de câţiva zeci de metri mai ales în părţile sudice şi estice pornind în special din arboretele defoliate. Ele arată o tendinţă limitată de emigrare, astfel în lungul şoselei Silistra- Acadânlar, pe la 17 Mai, se putea observa cum majoritatea lăcustelor aflate pe şosea aveau direcţiunea de mers dela pădurea Tokmachioi către pădurea imediat învecinată din faţă, Caracuz; insectele mergeau fără nici o legătură comună aşa cum se constată la lăcusta călătoare de ex. In cursul zilei în arboretele bătrâne lăcustele se urca în vârful arborilor, aşa încât în masivele încheiate ele apar şi dispar de jos; numai prin scuturarea arborilor, ele căzând jos, le descoperim. Spre seară, înainte de a se întuneca am observat împreună cu d-l inginer Adam (după cum arată şi d-l Marinescu în comunicatul dat în ziare şi d-l Fiera în raportul înaintat Casei Pădurilor) cum foarte multe lăcuste se scoboară jos pe tulpină sau îşi dau drumul să cadă direct din coronamentul arborilor, jos. O bună parte din lăcuste rămân pe arbori şi noaptea, chiar dacă este vreme rea, sau vânt; după o noapte ploioasă scuturând arborii din pădurea Tokmachioi la ora 6 a. m. cădeau un număr mare de lăcuste. Când ajung la marginea masivelor pornesc pe o zonă de câţiva zeci de metri şi în câmpurile agricole învecinate, unde rămân sau de unde se reîntorc imediat în pădure; evită după câte se pare terenurile descoperite, unde sunt foarte expuse atacului ciorilor şi altor păsări. Stau de preferinţă în locurile cu iarbă, cum ar fi în lăstărişurile şi arboretele rărite, fâneţe, etc. unde mai ales ca larve, când au culoarea verde sunt bine apărate şi se disting cu greu.

Ele duc o viaţă individuală, după cum s'a menţionat; dacă se găsesc reunite mai multe la un loc pe ramurile arborilor sau arbuştilor, pe lăstari, ele sunt aduse aci de hrana comună. In timpul copulării, am putut observa, cu d-l ing. Adam, insectele grupate în perechi, iar de cele mai multe ori mai mulţi masculi în jurul unei femele.

In multe cazuri s'a observat un procent foarte mare de masculi ceeace ne dă impresia că aceştia au o longevitate mai mare decât femelele, cari par că mor imediat după depunerea oulelor. D-l ing. Fiera îmi comunică în scris observaţiunea d-sale, din care rezultă că după împerechere numărul masculilor se micşorează. Faptul că la masculi se găsesc deobiceiu 2—3 spermatofori, rezultă că ei pot copula mai multe femele şi deci pot avea o viaţă mai îndelungată decât la alte insecte.

Contrariu, după împerechere, numărul masculilor se micşorează, ceeace este firesc pentru scopurile ascunse ale naturii.

Copulaţiunea a început cam pe la 20—25 Maiu. In timpul actului femela se află dedesupt, iar masculul se prinde de oviscapt cu cei 2 cerci. Desfăcând abdomenul unui mascul găsim pe lângă numeroase tuburi seminale şi spermiducte, cari fac impresia unor viermuşori, în receptacolul seminal spermatoforii în număr deobiceiu de 2. Spermatoforii se prezintă ca nişte sfere de culoare albă gălbue şi cuprind spermatozoizi uniţi prin o secreţie mucoasă (sperma) Spermatoforul este vărsat prin actul copulator în organul genital al femelei, unde îl găsim şi el ne ajută după ce desfacem abdomenul unei femele să vedem prin prezenţa sau absenţa sa, dacă ea a fost copulată 1).

---

1) D-l Arion în timpul unei excursiuni comune a descoperit prezenţa spematoforilor în organul genital al femelei.

Tot prin desfacerea abdomenului, la femelă, mai dăm de tuburile ovariene, în cari găsim oule la început gălbui, la maturitate devenind roșii și în contact cu aerul înegrindu-se (observațiunea d-lui pretor Vasiliu). Oule sunt în mediu în număr de 5, au o coaje foarte tare, care le fac să se spargă cu foarte multă greutate.

Asupra depunerii oulelor observațiunea nu ne-a putut da încă rezultate definitive. Cercetând modul de funcționare al oviscaptului (după cum a găsit d-l Arion) vedem că cele 2 părți ale sale lucrează întocmai unui ferăstrău, având mișcare de înaintare și recul.

Acest fapt, precum se pare, pune în credință că dacă insecta nu depune oule în pământ, atunci ele pot fi vârâte în organe de plante (muguri), o prezumpție care nu ne pare verosimilă, dat fiind mărimea excepțională a oulelor.

D-l Arion a observat în fața noastră o lăcustă depunându-și oule pe frunza unei crăci lacome de cer, la nivelul pieptului. Cercetând cu atenție ramurile și frunzele atât în masive încheiate, cât și pe lăstari nu s'a mai găsit a doua oară ouă depuse, așa încât se poate presupune că avem de a face cu un caz anormal și deci chestiunea locului de depunere a oulelor, rămâne încă deschisă.

Insectele încep să dispară începând cu ultimile zile ale lunei Maiu, de când numărul lor se micșorează simțitor dela o săptătămână la cealaltă. După cum s'a arătat se pare că femelele dispar înaintea masculilor, a căror proporție în prima decadă din luna Iunie a fost găsită ca mai mare în mai multe păduri. Insecte moarte se găsesc rar, mai multe în prima decadă a lunii Iunie, ele căzând imediat prada gândacilor răpitori.

Insecte moarte se poate vedea atât pe jos, cât și rămase cățarate de organele plantei, fapt care vorbește pentru presupunerea că oule nu sunt depuse în pământ, ci pe acestea, adică pe ramuri sau frunze.

Lăcusta are puțini dușmani, de celelalte insecte se apără prin fugă, cât și prin un lichid urât mirositor, pe care-l secretă prin gură, de culoare brună. Tot acest lichid fiind vâscos mai servă insectei pentru a-și umecta segmentele tarsului, după care operație ea se poate urca pe pereți oricât de drepți și chiar fixa pe sticla verticală (observația d-lui inginer Teodorescu). In corpul lor s'a găsit larva unui tachin, care însă nu a putut fi determinată,

iar pe corpul lor se afla ca ectoparaziţi mici paianjeni de culoare roşie ca focul.

In luptă contra lăcustelor suntem ajutaţi de păsări, dintre cari ciorile cari le devorează cu aviditate, mai ales în locurile descoperite şi lăstărişuri. Nu rareori în pădurile dinspre Dunăre se văd cârduri de ciori la vânătoare după lăcuste.

Eine neue Insektenkalamität in den Wäldern der Süddobrogea.

In den Wäldern der Süddobrogea erschienen in diesem Jahr, als Folge des milden Winters, Laubheuschrecken in grosser Menge, welche von Herrn A. Müller aus Sibiu (Hermannstadt) als Isophya speciosa Friv. bestimmt worden sind. Nach Herrn Arion ist dieses Insekt daselbst, wie vielleicht auch in Bulgarien und Jugoslavien endemisch, und wird als eine andere Art von Isophya angegeben. Sie ist auch voriges Jahr spärlich bemerkt worden, es wurde ihr aber keine besondere Beachtung geschenkt. Heuer erschien sie aber Ende April plötzlich in ungeheuerer Masse. Auf einer Fläche von 20—30.000 ha war sie überall zu sehen, bedeutenden Schaden hat sie aber nur auf etwa 500 ha, durch einen teilweisen Kahlfrass der Bestände verursacht. Die Stellen stärkeren Angriffes sind von sehr verschiedener Grösse (von 100 ha bis zu kleinen Baumgruppen) und sehr unregelmässig zerstreut. Kahlfrass ist in reinen Zerreichenbeständen und in jüngeren Niederwäldern zu beobachten.

Die Insekten fressen bis Anfang (sogar Mitte Iuni) nur die von der Sonne beschienenen, jungen Blätter der Bäume und der verchiedenen Kulturpflanzen. Bei Wärme sind sie sehr beweglich und kriechen oder klettern mit grösster Leichtigkeit auf Bäume und Sträucher. Bei kühlem Wetter und Nässe bleiben sie unbeweglich auf den Zweigen oder auf den Gräsern in der Nähe der Erde. In geschlossenen Beständen halten sie sich tagsüber in den Gipfelzweigen der dominierenden Bäume auf, abends aber steigen sie teilweise herab. Beim Angriff wählen sie die Baumarten in folgender Reihenfolge:

Quercusarten (besonders Zerreiche), Feldahorn, Linde, Ulme, Birn- und Apfelbäume etc. Sie meiden Rhus cotinus und teilweise Acer tartaricum, Cornus mas, Viburnus lantana, Prunus spinosa und Crataegus.

In den Feldern verursachen sie Schaden an der Weinrebe, den Bohnenarten, dem Mais, dem Raps, der Luzerne und an den Zuckerrüben-Kulturen, von den Gramineen sehr selten an der Gerste.

CERCETĂRI
ASUPRA CAPITALULUI DE SUBSTANŢE NUTRITIVE DIN HUMUSUL FORESTIER

COMPARAŢIUNI CU SOLUL MINERAL ŞI CONSIDERAŢIUNI ASUPRA IMPORTANŢEI SUBSTANŢELOR NUTRITIVE PENTRU FERTILITATEA SOLURILOR FORESTIERE

de CONST. D. CHIRIŢĂ
Inginer silvic

(Urmare)

IV.

Consideraţiuni asupra relaţiilor dintre capitalul de substanţe nutritive al solurilor forestiere şi fertilitatea lor.

In pedologia forestieră domină accepţiunea generală, că exigenţele speciilor forestiere faţă de substanţele nutritive sunt relativ reduse (Ebermeyer, 7, Ramann, 26, Lang, 20 etc.) şi că cele mai multe soluri forestiere conţin suficiente substanţe nutritive pentru arborii noştri (Mayr, 21), «numai în cazuri rare este solul dintr'un început atât de sărac în substanţe nutritive, încât acestea să nu ajungă pentru exigenţele pădurii (Leiningen-Westerburg, 22).

Deasemenea este recunoscută şi influenţa hotărîtoare a factorului aflat în minimum (în sensul legii minimului a lui Mitscherlich, 23) sau în maximum (Helbig, 13). Unde un asemenea minimum sau maximum este evident, bine accentuat, relaţiile dintre factorii vegetativi şi energia de creştere a plantelor (arborilor) se pot stabili relativ uşor.

Condiţiunile sunt în genere defavorabile, când aceste extreme nu sunt evidente, sprijinindu-ne pe cercetări limitate. Executarea de cercetări asupra relaţiilor sol-producţia lemnoasă şi valorificarea cercetărilor sunt de cele mai multe ori legate de greutăţi, ale căror cauze sunt a se căuta în următoarele:

1. Energia de creştere a arboretelor este în mod simultan influenţată de un complex de factori (situaţie, climă, sol, întemeerea şi conducerea arboretului, etc.), solul însuşi, ca şi clima, este un

complex de diferiţi factori. Dacă voim să studiem influenţa unui anumit factor în diferite arborete ne lovim de cele mai multe ori de bănuiala că ceilalţi factori nu sunt identici sau comparabili, că prin urmare, deosebirile constatate în energia de creştere pot fi cauzate nu numai de factorul sau factorii cercetaţi.

2. In cercetările pedologice-forestiere, este în cele mai multe cazuri, imposibil a se influenţa anumiţi factori (d. ex. apă, aer, substanţe nutritive, ş. a.) ai solului, într'un anumit sens, cum aceasta este posibil şi se practică în agricultură, pentru cultura forestieră asemenea influenţe se pot realiza numai în stadiul iniţial din viaţa arborilor.

3. In pedologia forestieră nu posedăm pentru diferiţii factori ai solului relaţii ale acestora — numeric exprimate — de valabilitate generală, cu fertilitatea solului. Stabilirea cel puţin a maximului sau minimului încă nevătămător, al diferiţilor factori, ar fi de mare valoare. Insă, din cauza influenţei reciproce şi a compensării acţiunilor diferiţilor factori, cari ar cauza deplasarea unor eventuale valori — limită stabilită, determinarea unor asemenea valori nu ar avea importanţă decât pentru condiţiuni limitate, locale.

4. In ceeace priveşte relaţiile proprietăţilor chimice ale solului forestier cu fertilitatea acestuia, condiţiile sunt încă îngreuiate prin aceia că deosebirile în starea chimică a solului sunt de cele mai multe ori legate cu mai mari deosebiri în starea fizică a acestuia, este însă cunoscut că pentru vegetaţia forestieră, starea fizică a solului e hotărîtoare.

Greutăţile indicate mai sus arată că valorificarea cercetărilor pedologice pentru stabilirea relaţiilor între starea solului şi fertilitatea acestuia, trebue făcută cu cea mai mare prudenţă şi că cercetările limitate numai asupra unor factori, nu pot furniza decât un material documentar insuficient.

Cercetările executate pentru stabilirea unor astfel de relaţii au condus la rezultatul că, pentru anumite condiţiuni locale, un factor unic este hotărîtor. Astfel, Albert (2) a putut să stabilească, sprijinit pe cercetări fizice şi chimice, că pentru nisipurile diluviale din nordul Germaniei, capacitatea acestor soluri de a reţine apa are o însemnătate hotărîtoare. Ce factor condiţionează în alte staţiuni fertilitatea solului forestier, ar putea să stabilească numai cercetări complete ale staţiunii.

Aceste consideraţiuni arată că cercetările de faţă nu îngăduesc stabilirea unor relaţiuni bine întemeiate, între starea solurilor forestiere şi fertilitatea lor. Condiţiunile staţionale sunt prea complexe și variate, pentru ca pe temeiul acestor cercetări limitate să se poată rezolvi o asemenea grea problemă. Totuși este posibil şi indicat, ca pe baza cercetărilor asupra capitalului de substanţe nutritive uşor solubile din solurile forestiere, să facem unele consideraţiuni asupra acestor relaţiuni.

1. Conţinutul redus în substanţe nutritive solubile al solurilor forestiere minerale şi capitalul însemnat de substanţe nutritive din humus, precum și uşoara solubilitate a acestuia, pe deoparte, apoi capacitatea celor mai multe specii forestiere de a creşte încă bine pe soluri (minerale) foarte sărace, pe dealtă parte, ne îndreptăţesc să admitem că pentru nutriţia speciilor forestiere, capitalul de substanţe nutritive din humus reprezintă cea mai importantă parte de substanţe nutritive a solului forestier. Acest capital de substanţe nutritive, care în cea mai mare parte provine din pătura moartă reprezintă o însemnată fracţiune a capitalului circulant de substanţe nutritive, mărimea și solubilitatea sa determină cantităţile de substanţe nutritive asimilabile ce sunt din nou puse la dispoziţia rădăcinilor arborilor. O influenţă însemnată a acestui capital de substanţe nutritive este, mai ales pe soluri sărace, de netăgăduit. Pe soluri sărace sau cu un conţinut mijlociu în substanţe nutritive stratul de humus este des străbătut de rădăcini mult ramificate, ceeace indică o utilizare a substanţelor nutritive chiar în stratul de humus. Asupra acestei împânziri a stratului de humus cu rădăcini există întinsele cercetări ale lui Hilf(16). Pe baza cercetărilor sale asupra întinderii rădăcinilor la molid, fag şi pin, el ajunge la concluzia că în nutriţia molidului și fagului, humusul are un rol principal (în soluri bogate însă, asemenea rol e mai puţin important).

2. Se pune acum întrebarea: Putem estima atât de sus influenţa favorabilă a substanţelor nutritive din humus, încât să credem că în toate cazurile putem stabili influenţa evidentă a acestora asupra fertilităţii solului forestier? Cu alte cuvinte: poate fi starea humusului o oglindire a fertilităţii solului? Arboretelor viguroase sau lâncezi le corespund întotdeauna forme de humus bogate, respectiv sărace, în substanţe nutritive solubile? Următoarea tabelă expune datele necesare pentru a răspunde acestor întrebări:

Relaţiuni între substanţele nutritive uşor solubile şi fertilitatea solurilor forestiere

Tabela 11

Nr.	Date pentru humus				Date p. solul min.		Date pentru arboret		
	Baze tot. mg echiv.	Ca O mg	K_2O mg	P_2O_5 mg	Baze tot. mg echiv.	Ca O mg	Vârsta	Inălţimea medie	Clasa de prod.
I	9,07	140,15	72,80	2,97	0,79	7,52	143	33,8	II
II	9,76	120,80	52,50	3,71	0,83	3,15	95	25,0	IV
III	11,71	195,80	59,10	8,84	2,94	41,26	172	28,0	III–IV
IV	12,05	189,90	65,14	13,54	»	»	73	23,0	II
V	18,62	283,14	81,20	7,92	0,93	6,65	137	27,0	III
VI	20,02	357,70	54,00	8,65	1,04	8,86	84	23,0	III
VII	22,84	471,24	45,30	31,76	2,94	41,26	172	28,0	III–IV
VIII	26,58	487,72	61,30	12,71	19,15	362,00	70	19,6	II–III
X	28,68	450,00	86,90	43,82	1,46	14,60	83	25,0	II
IX	26,82	401,94	120,40	9,38	1,04	8,86	106	20,0	IV
XI	38,96	831,60	58,70	34,41	2,65	45,20	77	28,0	I
XII	121,91	2653,80	99,00	40,24	35,96	847,00	98	20,0	IV

Din materialul de numere reese că o anumită relaţie constantă între capitalul de substanţe nutritive din humus şi fertilitatea solului (mai exact: clasa de producţiune a arboretului) nu există.

Astfel, arboretul I, pe nisip diluvial şi aluviuni, cu cel mai rău humus (pH = 3,4, Baze tot. = 9,07 mg. echiv. Ca O = 140 mg) atinge cl. II de producţiune. Arboretul II pe grezie ferug., cu un humus ceva mai bun (pH = 4,13, Baze tot. = 9,76 mg. echiv. Ca O = 120 mg.), lâncezeşte (cl. IV). Arboretul IX, pe loes/grezie, cu un excelent humus (pH = 5,28, Baze tot. = 26,82 Ca O = 402 mg.) creşte tot atât de rău (cl. IV). Arboretul de cl. I (XI) de pe diorit, are un humus (f. puţin!) excelent (pH = 4,63, Baze tot. 38,96 mg. echiv. Ca O = 831 mg.) dar nu atât de bogat în baze ca cel al arboretului XII, de cl. IV.

Aci e locul să se pună întrebarea: faptul că humusul e foarte bogat în substanţe nutritive, iar arboretul adesea foarte lânced (cazul XII) nu arată clar că o abundentă nutriţie în unele substanţe nutritive (baza, în deosebi) nu este hotărîtoare pentru creştere şi determinant este tocmai factorul aflat în minimum? Evident, da. Pentru a determina acest minimum este necesară cercetarea tuturor factorilor vegetativi. In special cercetările asupra condiţiilor de spaţiu, apă şi aer în sol, ar aduce nebănuite contribuţii.

Trebue accentuat că în studiul acestor probleme (cele mai importante din pedologia forestieră) nu se poate face nimic fără studiul fizic al solului. Influenţele proprietăţilor fizice sunt atât de puternice, încât influenţele favorabile sau defavorabile ale proprietăţilor chimice sunt depăşite, acoperite, de acţiunea hotărîtoare a celor dintâiu.

3. Chestiunea calciului. Calciul este elementul mineral cel mai însemnat al solului. E cunoscut că el influenţează nu numai ca substanţă nutritivă, ci şi fiziceşte — prin îmbunătăţirea structurii solului, chimiceşte, — prin saturarea substanţelor humice şi a diferiţilor acizi şi este apoi indispensabil pentru o intensivă activitate bacteriană în sol. Această multiplă influenţă favorabilă a calciului, a condus la o supraestimare a importanţei sale pentru fertilitatea solului forestier. Pe baza analizelor chimice a stabilit Schütze (29) următoarele relaţii între conţinutul în calciu şi fertilitatea solurilor

(pentru arborete de pin) de pe nisipurile diluviale din nordul Germaniei.

Clasa de prod.	Calciu %
I	1,89
II	0,16
III	0,10
VI	0,03
V	0,05

Din aceste date reiese scăderea fertilităţii solului paralel cu aceea a conţinutului în calciu. Pe baza acestor stabiliri, a ajuns Süchting (30) la următoarele convingeri: «Clasele de producţiune se deosebesc precis (scharf) după conţinutul de calciu, care în solurile de cl. I este de 40—60 ori mai mare de cât în cl. IV şi V». Aşa dar: «După conţinutul solului în calciu se poate face o admirabilă aşezare a tuturor solurilor în clase de producţiune». Deşi aceste cuvinte ar putea (cu perfectă dreptate!) naşte bănuiala că conţinutul în calciu constitue un caracter de clasificare pentru toate regiunile şi condiţiile, este totuşi de bănuit că Süchting are în vedere numai cazurile studiate de Schütze; căci solul acţionează în totdeauna ca un complex, ai cărui factori pot exercita influenţe când mai intensive, când mai slabe. Cercetări mai noi (V. v. Folkenstein, 9; Schoenberg, 28) dovedesc însă că nici pentru nisipurile diluviale din Nordul Germaniei, influenţa determinantă a calciului nu poate fi admisă. Deosebit de importantă e stabilirea lui Albert (2) care a dovedit influenţa hotărîtoare a capacităţii de acţiune a apei pentru fertilitatea acestor soluri.

Cercetările de faţă conduc deasemenea la rezultate că între fertilitatea solurilor forestiere şi conţinutul lor în calciu uşor solubil (ne referim la solul mineral) nu există nici o regularitate, ceeace se poate foarte uşor constata prin considerarea tabelei date mai sus.

4. Flora solului. Asupra întrebuinţării florei pentru caracterizarea fertilităţii solului forestier, pentru condiţiile Europei Centrale, în sensul tipurilor de păduri ale lui Cajander (5) s'a insistat foarte adesea în literatura forestieră. După cum cu dreptate Rubner (27) arată, un acord al caracterelor florei cu fertilitatea solului nu este aci de aşteptat şi concluzii imprudent stabilite ar duce numai la rătăciri. Flora solului ne poate da indicaţiuni numai

asupra proprietăţilor stratului superficial al solului, vegetaţia forestieră este însă condiţionată de un strat mult mai adânc de sol. Numai pentru regiuni restrânse ar putea flora solului servi ca mijloc aproximativ în chestiuni de bonitate.

Cu ocazia călătoriilor pentru luarea probelor necesare acestor şi altor cercetări, am urmărit problema aceasta în numeroase arborete, fără a putea stabili acea regularitate în indicaţiile florei.

Consideraţiile de mai sus conduc la constatarea că este imposibil a se găsi într'un unic factor al solului, sau într'un unic caracter, expresia fertilităţii solului forestier, pentru toate regiunile căci în contra unei asemenea estimări unilaterale vorbeşte întotdeauna varietatea condiţiilor locale, cari determină factorul hotărîtor.

Concluziuni

Cercetările conduc la următoarele concluziuni:

1. O metodă sensibilă, bine indicată pentru cercetarea capitalului de substanţe nutritive din humusul forestier, şi din sol în general, este electo-ultrafiltraţiunea care permite caracterizarea intimă a stării substanţelor nutritive, în deosebi a solubilităţii lor.

2. In privinţa capitalului de substanţe nutritive solubile, diferitele forme de humus forestier arată mari deosebiri.

3. Intre conţinutul în baze al solului mineral şi acela al stratului de humus, s'a putut stabili, pentru majoritatea cazurilor, o strânsă dependenţă.

4. Stratul de humus conţine mari cantităţi de substanţe nutritive, într'o formă mult mai concentrată şi mai uşor solubilă decât solul mineral corespunzător.

Alături de pătura moartă, humusul este, aşa dar, un principal rezervor de substanţe nutritive al solului.

5. Cea mai însemnată bază solubilă aflată în humus este calciul, a cărui cantitate totală de-

termină caracterul humusului, pentru potasiu, căruia îi revine o importanţă secundară, nu s'a putut stabili o asemenea influenţă.

6. După cum era de aşteptat, diferitele substanţe nutritive arată o solubilitate deosebită, potasiul fiind mult mai uşor solubil decât calciul şi acidul fosforic.

7. In condiţiuni asemănătoare de staţiune, s'a putut constata o însemnată influenţă a speciei lemnoase şi a florei solului asupra mărimii capitalului de substanţe nutritive şi asupra solubilităţii acestuia.

9. Relaţiuni evidente între aciditatea humusului şi conţinutului său în baze s'au putut constata numai în cazul formelor intens acide de humus.

8. Nu a fost posibil să se constate în capitalul de substanţe nutritive solubile al stratului de humus sau în conţinutul în calciu solubil a solului mineral, o expresie a fertilităţii solului forestier, proprietăţile fizice ale solului exercită influenţe hotărîtoare în această privinţă[1].

LITERATURA

1. *A. Aaltonen V. T.* Ueber die Umsetzungen der Stickstoffsverbindungen im Waldboden. Helsinke, 1926.
2. *Albert R.* Die ausschlaggebende Bedeutung des Wasserhaushalts für die Ertragsleistung unserer Diluvialsande. Z. f. Forst- und Jagdw. 56, 193, 1924.
3. *Bechhold.* Die Kolloide in Biologie und Medizin 1929.
4. *Bechhold* Elektro-Ultrafiltration. Z. f. Elektr. Bd. 31, H. 9.
5. *Cajander A. K.* Ueber Waldtypen. Acta f. Fenica 1921.
6. *Dengler A.* Waldbau auf ökologischer Grundlage, Berlin 1930.
7. *Ebermayer E.* Physiologische Chemie de Pflanzen. 1882.

---

[1] Deşi formele de humus studiate nu sunt din România, rezultatele cercetărilor şi concluziile stabilite sunt şi pentru ţara noastră principial admisibile. Cercetări cu material din ţară ar da foarte probabil numai deplasări de valori, liniile generale ar rămâne însă asemănătoare. Dealtfel, autorul speră în posibilitatea unei apropiate cercetări a formelor de humus din România, din toate punctele de vedere cari ar putea preciza problema humusului forestier la noi.

8. *Vogel v. Falkenstein K.* Ueber Nitratbildung im Waldboden. Int. Mitt. f. Bodenkunde, 3, 494, 1913.

9. *a) Vogel v. Falkenstein K.* Int. Mitt. f. Bodenk. Bd. 1, H. 6, 1912.

10. *Freund H.* Leitfaden der kolorimetrischen Methoden für den Chemiker und Mediziner, Wetzlar 1928.

11. *Fuchs W.* Z. f. angew. Chemie 41, S. 853.

12. *Gedroiz K. K.* Der adsorbierende Bodenkomplex und die adsorbierten. Bodenkationen als Grundlage zur genetischen Bodenklassifikation. Dresden u. Leipzig 1929.

13. *Helbig M.* Düngung im forstlichen Betrieb. Neudamm 1906.

14. *Hesselman H.* Die Bedeutung der Stickstoffmobilisierung in der Rohhumusdecke für die erste Entwicklung der Kiefern= und Fichtenpfanzen. Mitt. d Schwed. forstl. Versuchsanstalt. 1927.

15. *Hesselman H.* Studien über die Humusdecke des Nadelwaldes, Stockholm 1926.

16. *Hilf H. H.* Wurzelstudien an Waldbäumen, Hannover 1927.

17. *Kappen H.* Die Bodenazidität. Berlin 1929.

18. *Krauss G.* Ueber die Schwankung des Kalkgehaltes im Rotbuchen=laub auf verschiedenem Standort. Forstw. Zentralblatt 1626.

19. *Köttgen P. u. Diehl R.* Ueber die Anwendung der Dialyse u Elektro=Ultrafiltration zur Bestimmung des Nährstoffbedürfnisses des Bodens. Z. f. Pflanzenern. Düngg. u. Bodenkunde. A. Bd. 14. H. 1/2 1929.

20. *Lang R.* Forstliche Standortslehre. Im Handb. d. Forstw. Tübingen 1926.

21. *Mayr H.* Waldbau auf naturgesetzlicher Grundlage.

22. *Leiningen=Westerburg.* Edaphische Faktoren im Buche Rubners Die pflanzengeographischen Grundlagen des Waldbaues, Neudamm. 1906.

23. *Mitscherlich E.* Bodenkunde für Land= u. Forstwirte. 1920.

24. *Nemec A.* Untersuchungen über die Humifizierung von Waldhumus. Z. f. Forst= u. Jagdw. H. 7 u. 8, 1928.

25. *Nemec A.* Ueber den Phosphorsäuregehalt von Waldhumusböden. Forstw. Zentralblatt H. 20, 1929.

26. *Ramann E.* Bodenkunde. 3 Aufl. 1910.

27. *Rubner K.* Die pflanzengeographischen Grundlagen des Waldbaues, Neudamm 1926.

28. *Schönberg.* Ueber den Zusammenhang zwischen Ertragsleistung und Bodenbeschaffenheit bei der Kiefer. Z. f. Forst u. Jagdw. 1910.

29. *Schütze.* Beziehung zwischen chemischer Zusammensetzung u. Er=tragsfähigkeit des Waldbodens. Z. f. Forst= u. Jagdw. 1869 u. 1871.

30. *Süchting H.* Die Humusfrage in der Forstwirtschaft. Neud. Forstl. Belehrungshefte 1926.

31. *Soen Odén.* Die Huminsäuren. Dresden u. Leipzig. 1921.

32. *Wiegner G. u. Gessner H.* Koloidzeitschrift 1926, Bd. 40.

Recherches sur le contenu en substances nutritives du humus

Cette étude présente les résultats d'une série de recherches sur le contenu en substances nutritives du humus forestier et dans le sol minéral des peuplements de hêtre et d'épicéa, situés dans des stations très différentes.

Le but de ce travail est de connaître les conditions de solubilité des diverses substances nutritives dans l'eau comme dissolvant.

L'auteur s'est servi d'une nouvelle méthode, de l'ultrafiltration électrique, laquelle permet de déterminer à la fois la proportion des substances nutritives dissoutes dans l'eau, ainsi que la vitesse de solubilisation de celles-ci.

Voici les conclusions :

1. Sur les sols provenants des roches différentes, le contenu en substances nutritives du humus varie aussi. Mais entre la proportion des bases de la couche de humus et de celle du sol minéral on constate une evidente dépendance, les diverses formes de humus se succédant dans le même ordre que les types de sol minéral qui s'y rapportent.

2. Quantités (poids) égales de humus et de sol minéral correspondant contiennent des quantités très différentes des substances nutritives facilement solubles : le humus en est toujours plus riche, spécialement lorsqu'il s'agit du calcium. La couche de humus représente donc, avec la litière, la partie du sol forestier la plus riche en substances nutritives.

3. La plus importante des bases contenues dans le humus est celle de calcium, laquelle forme dans la plupart des cas, 60 — 80 % de la basicité totale. On constate ainsi un parallélisme évident entre la quantité totale des bases solubles et le contenu de calcium soluble Le potassium représente par contre des fractions bien plus petites (quelques procents dans la majorité des cas) qui ne permettent d'établir aucune rélation avec le contenu total des bases.

Les diverses substances nutritives (calcium, potasium, acide phosphorique) montrent des solubilités très différentes. Sans exception on a pu constater une plus grande solubilité du ion de potasium, que celles de calcium et de l'acide phosphorique.

4. Dans les mêmes conditions de station, on constate une influence évidente de l'espèce et de la flore du sol sur le capital de substance nutritives du humus. En général, l'humus du hêtre est plus riche dans des bases solubles que celui d'épicéa'

Entre l'acidité du humus (valeur p H) et son contenu en bases on a pu établir également une dépendance, les formes de humus très acides étant les plus pauvres en bases.

On n'a pas pu établir des relations entre la fertilité du sol et le contenu du humus en substances nutritives ou le contenu du sol minéral en calcium facilement soluble.

Il et très probable que les propriétés physiques du sol exercitent de si fortes influences, que les influences, plus ou moins favorables ou défavorables des autres facteurs chimiques sont complètement dépassées (une réserve pour les cas extrèmes).

PROBLEME ADMINISTRATIVE

TECHNICA ŞI ORGANIZAREA AMELIORĂRII TERENURILOR DEGRADATE[1]

de VICTOR PRECUP
inginer inspector general

Cap. III

Technica lucrărilor

Formele tehnice. Lucrările tehnice şi formele reclamate de o bună reuşită sunt următoarele, înşirate în ordine cronologică:

1. Terenul degradat determinat şi perimetrat prin semne vizibile şi permanente, se va ridica în plan în cursul verii. In cazuri motivate şi la torenţi, se vor determina şi curbele de nivel, secţiunile longitudinale şi transversale.

2. Se vor întocmi planurile de detaliu cu curbe de nivel, unde se cere şi reprezentarea secţiunilor longitudinale şi transversale.

3. Se va întocmi un plan de situaţie generală a terenului degradat, după harta militară 1/25.000 sau 1/20.000.

4. Se va întocmi studiul de împădurire şi corecţiune şi devizul cari vor conţine următoarele date:

Studiul de împădurire şi corecţiune. *A)* Studiul de împădurire şi corecţiune al terenului neproductiv .... din comuna .... judeţul ....

---

[1] Primele două capitole ale acestei lucrări au apărut în «Revista Pădurilor» Nr. 5 pag. 607—615.

I. *Statistica generală*

Cap. I

Elemente administrative

1. Numirea terenului degradat şi a trupurilor din care se compune ‹a torentului sau ravenei›.

2. Situaţia administrativă ‹judeţul, plasa, comuna, cătunul, partea de hotar, ocolul silvic, direcţia silvică›.

3. Situaţia geografică ‹altitudinea maximă şi minimă, longitudinea, latitudinea, altitudinea relativă, expoziţia, panta›.

4. Felul de cultură ce s'a practicat pe acest teren.

5. Limitele şi felul de cultură al terenurilor limitrofe.

6. Suprafaţa întregului bazin de recepţie, în care intră terenul degradat, torentul, ravenele.

7. Numele şi pronumele proprietarilor, cu arătarea cărţii funduare, a numerilor topografice şi a întinderii suprafeţelor, conform datelor cărţilor funduare şi conform ridicării în plan executată de serviciul silvic, în formă de tablou.

8. Pepinierele existente.

9. Atitudinea populaţiei faţă de lucrările de împădurire şi corecţiune proectate.

10. Dacă terenul este administrat de Stat, expropriat sau dacă se impune exproprierea.

11. Taxe şi impozite anuale plătite de proprietarii de pe aceste terenuri.

Cap. II

Elemente fizice

12. Clima.

13. Situaţia orografică şi hidrografică.

14. Formaţiunea geologică şi mineralogică.

15. Conformaţia şi relieful terenului.

16. Descrierea generală a arboretelor existente, a esenţelor forestiere şi a plantelor erbacee, cari continuă a vegeta în mod spontan.

17. Cantitatea de precipitate atmosferice.

18. Vânturi primejdioase.

19. Ingheţuri timpurii şi târzii.

Cap. III

Elemente tehnice

20. Suprafaţa bazinului de recepţie.

21. Cantitatea precipitatelor atmosferice colectate de bazin.

22. Cauzele cari au produs starea de degradare.

23. Infăţişarea terenului degradat, torentului, ravenelor.

24. Manifestările terenului degradat, torentului, ravenelor.

25. Circumstanţele generale determinante ale planului de corecţiune.

26. Lucrări făcute în trecut: *a)* Impăduriri
b) Corecţiuni } în formă de tablou.
c) Imprejmuiri

Cap. IV

Elemente economice

27. Unde, la ce distanţă, se găsesc materialele necesare corecţiunii (Lemn pentru pari, ţăruşi, pociumpi, nuele, piatră, ciment, pietriş, sârmă, pueţi, etc.).

28. Preţul unitar de achiziţie al materialelor necesare corecţiunilor.

29. Costul manoperei şi al transportului.

30. In ce proporţie este proprietarul în măsură a executa lucrările. In ce măsură se cere ajutorul Statului.

Cap. V

31. Tablou rezumativ, conţinând elementele mai esenţiale, în măsură a determina modul de corecţiune şi concluziunile sumare trase din ele, servind ca bază pentru planurile (generale şi speciale) ce urmează.

Cap. VI

Bazele lucrării de ameliorare şi corecţiune

32. Problema ce se pune.

33. Factorii cari promovează sau întârzie executarea lucrărilor.

34. Soluţia găsită.

35. Rezolvirea technică a problemei.

36. Modalitatea de corecţiune.

37. Lungimea traseului care se va corecta şi distanţa la care se aşează barajele şi numărul lor.

38. Ameliorarea terenului improductiv.

39. Esenţele forestiere ce se impun la impădurire şi plantele erbacee ce se impun la gazonări.

40. Modalitatea de impădurire şi motivarea ei.

41. Perioada în care se vor executa lucrările.

Cap. VII

42. Tabloul lucrărilor tehnice

Ca. VIII

43. Planul general de împădurire şi corecţiune

(în formă de tablou).

Cap. IX

44. Planurile speciale de ameliorare şi corecţiune în forma de tablouri:
a) Impăduriri.
b) Corecţiuni.
c) Imprejmuiri.

Cap. X

Dispoziţiuni de viitor

45. Propuneri pentru modificarea folosinţei terenurilor ce intră în zona de apărare.

46. Propuneri pentru folosinţa terenului degradat însuşi.

47. Administraţia.

48. Paza.

49. Propuneri de exproprieri.

50. Propuneri de infiinţări de pepiniere.

51. Propuneri de ajutoare şi scutiri.

Cap. XI

52. Carnetul observaţiunilor în cursul executării

(Se vor nota, anual, modificările în suprafaţă, fenomenele meteorologice excepţionale, durata şi consecinţele lor asupra lucrărilor).

Cap. XII

53. Registrele de control (evidenţă) pentru:

a) Impăduriri
b) Corecţiuni } în formă de tablou.
c) Imprejmuiri

Studiului i se anexează:

a) Declaraţia proprietarului de învoire şi garanţii asupra lucrărilor proectate. După notarea legii acest act nu va mai fi necesar.

b) Planul de situaţie generală.

c) Planul de detaliu.

d) Secţiunile transversale şi longitudinale ale torenţilor.

e) Prezentarea grafică a înălţării succesive a albiei.

Devizul lucrărilor de împăduriri şi corecţiuni. Devizul va avea forma următoare.

B. Deviz

asupra cheltuelilor, împreună cu împădurirea şi corecţiunea terenului degradat .... situat în comuna .... judeţul ....

1. Memoriu, conţinând datele studiului necesare aprecierii devizului.

2. Deviz cantitativ şi estimativ asupra tuturor fazelor lucrărilor, cari fac parte din lucrarea de ameliorare.

3. Datele unitare ale devizului trebuesc susţinute prin:

a) Certificate din partea primăriilor comunale asupra preţului lucrului cu mâna şi cu carul, asupra costului materialelor ce se obţin din localitate ca: lemne, nuele, pari, butaşi,piatră, etc.

b) Oferte dela firme asupra costului altor materiale ca: sârmă, cue, plasă de sârmă, ciment, var, cleşte, foarfeci, etc.

c) Analize (deduceri) de preţuri asupra diferitelor lucrări technice ca: costul unui m l fascină, cleionaj, gărduleţ, a unui m c baraj de piatră, a executării de terase pe un ha, a plantării unui ha, etc.

4. Devizul se închee cu un tablou de cantitatea materialelor, zilelor de lucru, conducere şi control, etc., necesare lucrării, cu costul lor, urmând ca suma finală acestui tablou să fie egală cu aceea a devizului.

Acest tablou constitue o verificare bună a devizului dar mai ales un ghid excelent pentru agentul de execuţie având putinţa a cunoaşte dintr'o privire toate materialele necesare a fi achiziţionate din timp precum şi zilele de lucru necesare, cu excluderea posibilităţii de a face greşeli.

Fiecărei analize de preţ i se va anexa schiţa, în toate vederile, a lucrării a cărei cost se analizează în ea.

In cazul când lucrarea de ameliorare poate fi executată în un singur an, studiul şi devizul va forma o singură lucrare.

In cazul însă când studiul se întocmeşte pentru mai mulţi ani, devizul se va întocmi separat pentru fiecare an în care se vor executa lucrări.

Lucrările astfel întocmite se înaintează organului superior pentru aprobare.

Program de lucru şi deviz general. Toate studiile şi devizele întocmite şi înaintate, precum şi devizele pepinierelor se cuprind într'un program de lucru arătându-se în el şi suprafaţele proectate a fi ridicate în plan în cursul anului.

Acestui program de lucru i se ataşează devizul general, întocmit în baza devizelor generale ale unităţilor şi în cari intră în afară de cheltuelile de împăduriri şi corecţiuni şi toate cheltuelile de regie. Devizele generale sunt susţinute de devizele de ameliorare înaintate separat, şi de state şi oferte.

Executarea lucrărilor pe teren. Primindu-se aprobările pentru executarea lucrărilor proectate în studiile de ameliorare şi primindu-se sumele prevăzute în devizele lor, se va proceda la executare, avându-se în vedere principiul ca lucrările să fie executate în mai bune condiţiuni.

Ordinea logică şi cronologică a executării se va trata numai de capitolul următor.

La acest capitol vom trata separat fiecare lucrare ce intră în ansamblul technicei ameliorării terenurilor degradate.

Ridicările în plan. Ridicarea în plan nu trebue să se reducă la ridicarea în plan numai a perimetrului terenului degradat şi a perimetrelor torenţilor şi ravenelor de pe el.

Agentul operator trebue să studieze conştiincios şi detaliat terenul, cu a cărui ameliorare este însărcinat, din punctele de vedere ale conformaţiei terenului, compoziţiei solului ale expoziţiilor şi altitudinilor şi în funcţie de diferitele esenţe, reclamate de diferitele condiţiuni staţionare, va forma parcele în interiorul perimetrului, urmând a se constata la biurou suprafaţa fiecăreia, pentru a se cunoaşte cantităţile de pueţi necesari din fiecare esenţă ce se impune.

Perimetrul terenului degradat şi eventualele suprafeţe lăsate culturei agricole în interiorul perimetrului, se vor fixa cu movile, făcute din pământ sau piatră, şenţuite împrejur.

In cazurile unde sunt şi torenţi şi ravene de corectat, se va executa şi ridicările necesare construirii curbelor de nivel. In alte cazuri nu este nevoe de curbe de nivel.

Planurile. Numărul şi felul lor este tratat în cele precedente. Technica construirii lor este cunoscută colegilor.

Aci mai este de menţionat că planurile de detaliu să fie construite în una din scările 1/2500, 1/3000, 1/4000, 1/5000 şi 1/10.000, după mărimea suprafeţei, astfel ca pe cât posibil să încapă pe o hârtie de cel mult mărimea unei coale normale.

Planurile de detaliu se vor lucra figurându-se pe ele perimetrele torenţilor şi ravenelor, perimetrul terenului degradat şi limitele porţiunilor cari reclamă lucrări specifice şi esenţe diferite. Se vor figura cu semne topografice porţiunile albiilor, torenţilor şi ravenelor formate din: nisip, argilă, stâncă, etc., apoi culturile aplicate unor suprafeţe din perimetrul terenului degradat, lăsate culturei agricole, apoi cultura suprafeţelor ce cad în afară de perimetrul terenului degradat şi formează limitele acestuia.

Planul general să se copieze de pe una din hărţile militare 1/25.000, 1/75.000, 1/100.000 şi să nu se uite figurarea pe ele a bazinului de recepţie, precum şi constatarea suprafeţei lui şi înscrierea ei în studiu, la locul indicat.

Prezentarea secţiunilor longitudinale asupra traseurilor torenţilor şi ravenelor precum şi a secţiunilor transversale ale torenţilor şi ravenelor, în punctele unde se proectează barajele. este o operaţiune bine cunoscută colegilor.

Ceva nou prezintă reprezentarea grafică a înălţării progresive a albiei. Ea se execută pe întreagă sau pe acea parte a secţiunii longitudinale a schiţe traseului torentului sau ravenei, pe care intenţionăm să o înălţăm.

Se figurează în punctele respective înălţimea barajelor cu o linie în scara coordonatelor. Se calculează unghiul sub care se aşează materialele târâte în dosul lui şi se trage linia corespunzătoare. In punctul unde această linie se atinge cu linia traseului torentului se figurează înălţimea barajului următor şi se procedează ca mai înainte continuându-se procedura pe întreaga linie a traseului. Triunghiurile astfel rezultate se colorează cu o coloare oarecare.

Peste aceste triunghiuri se figurează altele reprezentând a doua serie de baraje şi se colorează cu altă culoare. Astfel se face reprezentarea a 2—3—4 serii de baraje până ce se atinge cu ele linia înălţării proectate, figurată de mai înainte de schiţă. Barajele seriei următoare se plasează între 2 ale seriei anterioare şi nici de cum pe cele anterioare, ceeace ar însemna înălţarea lor lucru ce nu se intenţionează.

Se va studia bine gradul liniei de aşezarea materialelor, care cum este ştiut, este cel mai mare în părţile superioare unde se aşează materialul cel mai mare şi scade succesiv, mai mic fiind în partea inferioară a torentului, unde nu ajunge a fi târât decât materialul de dimensiuni mici.

Părerea mea însă. până la proba contrară, este că acest procedeu de înălţarea albiei este forţat şi nenatural şi aşa cum eu înţeleg tehnica corecţiunii până acum nici nu intenţionez a-l aplica.

Corecţiuni. Garduri simple şi duble. Fascine. Din tehnica corecţiunii torenţilor eu am eliminat atât gardurile simple cât şi cele duble, pentru că ele sunt ţinute să reziste la forţe mult mai mari de cum este capacitatea materialului din cari sunt construite, material de nuele care se strică în curând, stricându-se şi efectul.

In afară de aceea, prin ele se produc căderi artificiale de apă ceeace nu e de dorit.

In locul lor aplicăm fascinele, cari sunt mult mai rezistente, n'au înălţimea gărduleţelor, durează mai îndelungat şi pe când se strică pe atunci albia este consolidată prin butaşii de salcie plantaţi.

Fascinele întrebuinţate la fascinajele simple se fac de 50 cm diametru, se aşează în un şenţuleţ săpat în albie, la 20—25 cm adâncime astfel ca 25—30 cm din diametrul lor să stea afară din pământ şi la distanţe de 2—3—4 m una de alta, aşa ca efectul celei din jos să ajungă până la cea de deasupra şi se fixează de sol cu ţăruşi de 1—1,5 m lungi.

Materialul de nuele să fie salcie pentru ca fiecare fascină să devină prin întârziere un obstacol viu.

Cleionajele. Cleionajele se utilizează pentru corecţiunea ravenelor şi torenţilor din regiunile de coline şi dealuri mari, lipsite de piatră.

Modul lor de construire şi plasare precum şi materialul cel mai propriu construirii lor se găseşte tratat detaiiat în articolul subsemnatului publicat în «Revista Pădurilor» din anul 1922 luna Septembrie sub titlul «Imbunătăţirea regimului apelor în funcţie de împădurirea terenurilor neproductive» !

Praguri de piatră. Se utilizează în corecţiunea părţilor superioare cu pante mari ale torenţilor cu conţinut de piatră.

Inălţimea lor nu trebue să fie mai mare de 30—50 cm. Modul de construire : ciclop, dacă voim să nu coste mult.

Baraje de piatră. Urmând principiul de a imita cât mai bine natura, facem barajele mai înalte ca 1 m pentru a nu produce căderi de apă inutile şi dăunătoare, cari în cele din urmă cauzează dărâmarea barajului cum se poate vedea în nenumărate cazuri la barajele mari construite de serviciul apelor.

Barajele înalte de piatră sau beton făcute de serviciile apelor, în părţile inferioare ale torenţilor şi ravenelor, sunt ceva nenatural în plus ele nu compensează cheltuelile mari făcute cu ele în apărarea căilor de comunicaţie, iar în privinţa corecţiunii torentului nu au absolut nici o influenţă.

Un atare baraj făcut în partea inferioară a unui torent adevărat este umplut cu depuneri de prima ploaie torenţială, a doua împotmoleşte din nou căile de comunicaţie.

Torenţii nu pot fi corectaţi decât prin crearea pădurii ca obstacol împotriva apelor în bazinurile de recepţie. Toate celelalte lucrări de corecţiune nu trebue să fie un obstacol la formarea pădurei, ca atare ele trebuesc făcute în baza principiului de a imita cât mai bine modul cum lucrează natura şi aşa ca să coste cât mai puţin posibil.

Preferim să facem baraje multe, mărunte dar durabile, chiar perpetui şi eftine, decât să facem baraje rari şi mari dar scumpe şi supuse distrugerii repezi prin forţa de subminare a căderilor de apă ce ele produc.

Butaşii de salcie plantaţi pe marginea şi în fundul albiei vor asigura definitiv existenţa atât a pragurilor şi barajelor cât şi a albiei şi chiar mai mult, cu ajutorul acestor butaşi de salcie intenţionez să înalţ albiile, în mod natural neforţat şi cu minimul posibil de cheltuială.

Această realizare este uşor de înţeles dacă considerăm ca prin praguri, baraje şi o pădure de butaşi am creat atâtea obstacole apelor, chiar dela origine, că forţa lor de distrugere se atenuiază la fiecare pas, materialele se depun înălţându-se albia tot mai mult iar salcia creşte înainte desăvârşindu-şi opera de înălţare şi definitivă consolidare, dispărând barajele în urma efectului ei binefăcător.

In interes de a elimina căderile de apă şi efectul lor distrugător, atât barajele cât şi pragurile le proectăm şi construim cu un lux de material de piatră prin faptul că le formăm o pantă cât se poate mai mică în avalul văii aşa că apele să nu cadă de pe ele ci să curgă pe această pantă de piatră, cât se poate mai fără putere în albie.

Pentru a rezista forţei de târâre a apelor, la început, până când butaşii îşi vor produce efectul, barajele sunt legate transversal cu sârmă.

Barajele de piatră în general le construim uscate, fără mortar şi fără muşchi, comptând că golurile se umplu cu materialul târât de ape. Construcţia însă se face cu mai multă îngrijire ca în alt caz şi golurile formate de piesele mari de piatră se umplu cu pietre mărunte.

In cazurile rari însă când construcţia uscată nu este suficientă construim baraje de piatră cu mortar de ciment.

Baraje în plasă de sârmă. In cazurile când în albie nu se găsește de cât piatră prea măruntă pentru a se putea construi solid cu ea, precum și în cazurile când sunt temeri că barajele construite din piatră mare nu vor rezista prin simplă legare cu sârmă, ele se vor îmbrăca în plasă de sârmă.

In ambele cazuri se sapă mai întâi locul fundamentului în care se plasează plasa, apoi începe construirea din piatră mare în mod obișnuit, iar din piatra măruntă astfel ca în afară, unde barajul se atinge cu plasa de sârmă se așează în mod cât mai ordonat piesele de piatră mai mari ca ochii plasei iar în interiorul barajului se așează piatră măruntă.

Și în acest caz panta barajului înspre vale o formăm cât posibil mai lungă.

Baraje de beton și în mortar de ciment. Barajele de beton le evităm pe cât posibil, găsindu-se prea costisitoare și inutile pe lângă înălțimile mici ale barajelor și pragurilor admise de noi.

Baraje de lemn și altele. Deasemenea nu construim nici baraje din material lemnos ecarisat, găsindu-le prea scumpe în raport cu grabnica stricăciune căreia sunt supuse.

Intrebuințarea dinamitei. In cazurile când nu găsim piatră în albia torentului dar se găsește în apropriere în formă de stâncă ne-o producem prin spargerea cu dinamită.

Operația aceasta încă nu am făcut-o, deoarece deși am intervenit din timp pentru autorizația obținerii și transportului dinamitei, nici până azi nu am obținut-o. Ori nu ne dă mâna să punem pe cineva pe drumuri în vederea obținerii acestor autorizațiuni.

Șanțuri de abaterea apelor. Intre obstacolele artificiale opuse apelor ce se scurg prin torenți și ravene sunt și șanțurile de abaterea apelor.

Modul lor de plasare și construire se găsește descris deasemenea în articolul «Imbunătățirea regimului apelor» etc., publicat în «Revista Pădurilor», anul 1922 luna Septembrie.

Lucrări cu mobilizare de pământ. Mobilizările de pământ le aplicăm acolo unde se cere ca chiar cu aceste lucrări costisitoare să îndreptăm definitiv, un teren neproductiv în timpul cel mai scurt posibil și să nu lăsăm nimic în grija agenților atmosferici.

Atari cazuri avem multe de-alungul văii Mureșului mai ales pe versanţii din dreapta cursului lui, care reprezintă marginea Câmpiei Ardealului în partea limitată de râul Mureş, dar se găsesc şi pe văile Târnavelor şi de sigur şi în alte regiuni.

Sunt coaste cu pante abrupte cauzate de mâncăturile râurilor, cari cu înfăţişarea lot lipsită de orice vegetaţie, produc asupra trecătorilor impresii din cele mai lugubre.

Punerea în valoare a acestor porţiuni o proectăm în strânsă colaborare cu serviciul apelor, căruia îi incumbă datoria de a fixa baza nesigură a acestor puncte, prin ziduri puternice de beton, înlocuind malul atacat al respectivului râu.

Stabilitatea odată asigurată în acest fel, serviciul nostru va face eşarparea acestor coaste abrupte, spărgându-le cu dinamită şi formând o pantă admisibilă care după ce se va fi aşezat şi va fi fost prelucrată de ger în curs de 2 ani, în anul al treilea se va împăduri.

Gazonări. Gazonările nu le-am aplicat până în prezent deoarece dăm preferinţă pretutindeni împăduririlor.

Imprejmuiri. Terenurile degradate împădurite, situate în apropierea izlazurilor sau făcând parte din ele, le împrejmuim pentru a le apăra în acest fel contra distrugerii din partea animalelor de păşune.

In cazurile când plantaţiunile sunt ameninţate şi de oi tragem 5—6 fire.

Paza. Imprejmuirile fiind numai parţiale şi chiar dacă ar fi făcute pe întregul perimetru, ele fiind asemenea expuse stricăciunilor, trebuesc păzite în care scop să angajăm paznici plătiţi cu 400—1000 lei lunar, în cel 8 luni de vară.

In punctele unde avem personal dela pădurile adminstrate de Stat se încredinţează cu paza acest personal, căruia i se plăteşte o remuneraţie lunară de 2—300 lei.

Executarea plantaţiunilor. Plantaţiunile servesc nu numai pentru punerea în valoare a terenurilor degradate, dar ce este mult mai important şi ceeace în analiza finală se reduce de asemenea la punerea în valoare a terenurilor degradate, ele formează singurul mijloc în vederea stingerii efectelor dezastruoase a despăduririlor, a torenţilor şi ravenelor, în vederea evitării distrugerii căilor de comunicaţie şi a recoltelor de pe şesurile văilor expuse inundaţiilor din cauza despăduririlor.

Tocmai pentru aceste motive, de o capitală importanţă, se cere ca executarea lor să se facă în cele mai bune condiţiuni.

Gropile pentru plantat. In toate cazurile unde terenul degradat n'are pante prea mari şi solul conţine un procent suficient de nisip şi ca urmare este în situaţia de a inmagazina suficiente cantităţi din precipitaţiunile atmosferice, principala condiţiune a unei vegetaţii prospere, plantaţiunile se vor face direct în gropi.

Este necesar a se accentua, ca gropile să fie făcute mari pentru ca plantarea să se poată face după toate regulile.

Pentru pueţii de salcâm de 1 an, pinul austriac şi molidul de 2—4 ani, ajung gropi cu diametru de 30 cm şi tot atât de adânci. Pentru pueţi mai mari însă trebuesc făcute de 50/50 cm.

Terasele sau treptele mici pentru plantare. In toate cazurile unde avem de împădurit terenuri cu pante mari şi cu sol argilos, foarte consistent, impropriu a-şi inmagazina suficiente cantităţi din precipitaţiunile atmosferice, în interes de a-i creia importanta condiţiune unei prospere vegetaţii, aceea a umidităţii suficiente şi ca să reuşim, spre mulţumirea populaţiei, să facem plantaţiunile în terase sau trepte mici.

Modul întocmirii lor este descris în broşura subsemnatului «Să ne facem păduri».

Aci trebue să mai amintim numai de experienţele făcute până acum în ce priveşte executarea teraselor.

Trasarea teraselor, prin organele noastre, urcă prea mult costul lor. Fără o trasare prealabilă se fac greşeli prea mari în conducerea lor de către muncitori.

Pentru a elimina ambele defecte intenţionăm pentru viitor a construi nişte instrumente rudimentare de nivelare, cu al căror ajutor însăşi muncitorii să fie puşi în măsură a găsi, cu cea mai mare uşurinţă şi fără pierdere de vreme, direcţia bună în care au să fie conduse terasele.

Executarea teraselor cu acordanţi. Executarea teraselor cu muncitori cu ziua, este o lucrare prea scumpă costând cel puţin lei 1800 de ha.

Pentru a se elimina acest inconvenient este mai bine a se face executarea prin acordanţi plătiţi pe m liniar de terasă executată. Muncitorul câştigă astfel şi mai bine şi poate fi constrâns şi la lucru bun.

In comuna Seuşa s'a plătit metrul liniar cu 0,35 lei. Făcându-se 4000 metri liniari pe ha a costat hectarul lei 1400. Pe lângă acest procedeu muncitorii au câştigat zilnic 80—160 lei ceeace este prea mult astfel că preţul de metru liniar trebue redus în viitor la 0,25—0,30 lei.

In Seuşa muncitorii au făcut în loc de terase adevărate şanţuri de aproximativ 50 cm late, aşezând gliile în marginea dinspre vale, producând astfel o adâncime de 30—50 cm a şanţurilor, în cari fireşte se captează întreaga cantitate de apă a ploilor.

Ar fi fost bine dacă s'ar fi făcut aceste şanţuri de un m late pentru motivul că o bună prosperare a salcâmului cere cu atât mai multă apă cu cât el înaintează în vârstă.

In definitiv însă aceste şanţuri pot fi încă lăţite şi în viitor.

Nu trebue să avem teamă că terasele vor fi spălate şi distruse de ape sau că se vor deplasa. Solurile argiloase sunt atât de compacte că terasa făcută în ele durează bine, mai ales că chiar în primul an le prinde iarba.

Plantaţia în terase se face deasemenea în gropi.

Săparea din toamnă a gropilor. Cerinţa executării împăduririlor în cele mai bune condiţiuni, cere ca atât gropile pentru împăduririle direct în gropi, cât şi gropile în terase să fie executate din toamnă pentru ca gerul iernii să mărunţească şi digere pământul sălbatec al terenurilor neproductive.

In acest procedeu găsesc următoarele avantajii, importante din mai multe puncte de vedere şi anume:

1. In atare caz gropile pot fi făcute cu muncitori acordanţi, cari le vor face şi mai eftin şi mai bine.

Mai eftin, pentru că muncitorul dorind să câştige cât mai mult face eforturi extraordinare şi în acest sens se produce o emulaţie între ei.

Mai bine, pentru că se plăteşte numai lucrul bine executat şi numai după executare, muncitorii putând fi forţaţi să complecteze lucrul făcut incomplect, procedeu ce nu poate fi intrebuinţat cu destul efect în timpul plantaţiunilor, dată fiind graba cu care trebuesc executate aceste lucrări şi divizarea atenţiunei personalului de supraveghere în prea multe direcţiuni şi mai dată fiind şi lipsa de energie şi chiar şi lipsa de interes a acestui personal forţat să supravegheze aceste lucrări fără nici o renumeraţie atunci când este retribuit cu lefuri de mizerie.

2. In gropile făcute din toamnă, ele având pământul bine mărunţit de gerul iernii şi îmbogăţit în materii nutritive, prin contactul îndelungat cu aerul, plantaţiunile se execută nu numai în cele mai bune condiţiuni posibile dar şi în timpul cel mai scurt posibil şi deci şi cu minimum de cheltuială.

Nu trebue să avem teamă că pământul scos şi aşezat lângă gropi va fi spălat, căci epoca dela săparea gropilor până la plantare este aceea lipsită de ploi torenţiale.

Pentru desfundarea în primăvară a gropilor eventual astupate în cursul iernii prin împrejurări neprevăzute este suficient să avem un bărbat cu o sapă la 20 plantatori, căci acest lucru se execută cu cea mai mare uşurinţă pământul fiind acuma mărunţit de ger.

Chiar cu aceşti muncitori de complectare, cheltuelile plantaţiei făcute în gropi de toamna cu acordanţi, rămân considerabil sub cheltuelile plantaţiunilor făcute primăvara cu muncitori plătiţi cu ziua şi în plus lucrarea este făcută în condiţiuni incomparabil mai bune ca în gropi făcute primăvara.

Terase susţinute de gărduleţe. Pe pante mari cu sol nisipos şi fugitiv executăm plantaţiunile în terase susţinute de mici gărduleţe până la cel mult 30 cm înălţime.

Gropi în stâncă. Pe terenuri cu stâncă goală unde solul lipseşte complect facem gropi în stâncă cu drugul de fier şi le umplem cu pământ adus din apropriere.

Drenaje. Porţiunile smârcoase găsite în terenurile degradate le secăm prin drenare, cu fascine de nuele, în modul obişnuit.

Esenţele cu cari executăm împăduririle. Cum am arătat la Cap. II, esenţa preferită de populaţie în împădurirea terenurilor degradate este salcâmul. Această esenţă să o plantăm în cea mai mare proporţie.

Ei îi urmează pinul austriac pe terenurile calcaroase şi stâncoase.

Acestea sunt esenţele principale în lucrările noastre.

Pinul silvestru având prea mulţi duşmani deci fiind prea puţin rezistent, l-am exclus dintre esenţele preferite. Intr'o măsură oarecare s'a cultivat Pinus banksiana. In pepiniere a reuşit foarte bine, n'avem însă experienţa cum reuşeşte în plantaţiuni şi cari sunt staţiunile sale preferite. Deocamdată pentru experienţă. l-am plantat în condiţiuni staţionare variate.

In anul curent facem primele încercări în pepiniere cu Pseudotsuga Duglazii, glauca și viridis, în baza sugestiilor d-lui profesor d-r M. Drăcea.

Deasemenea d-sa ne-a recomandat cultivarea esenței Pinus Murrayana însă nu ni s'a aprobat nici încercarea în pepinieră.

In vederea creerii bazelor bune pentru apicultură, după încercarea în mic din anul trecut, anul acesta în măsură mai mare vom crește pueți de Sophora Japonica.

In anul viitor vom introduce și Amorpha fructicosa.

Pepiniere. Pepinierele trebue să fie situate pe cât posibil mai aproape de punctele unde se lucrează în interes ca pueții să poată fi scoși și transportați pe măsura trebuințelor. Transportul pueților dela distanțe mari e costisitor și împreunat cu prea mari dificultăți, azi de neînlăturat.

Este necesar a ne înființa pepiniere proprii în vederea producerii de altoi de pomi fructiferi și duzi pentru a planta toate terenurile proprii acestui scop cu pomi fructiferi și duzi. Dela alte organe ne vin prea scumpi. Centrala agricolă ne-a oferit în acest an pueții de dud de 1—2 ani cu lei 12 bucata loco pepinieră. Noi îi vom produce cu 50 bani bucata.

Pepinierele să fie așa de mari ca porțiunile ce urmează a fi însămânțate să poată fi îngrășate și desfundate toamna. Numai atunci vom putea crește pueți zdraveni.

Butașii. Salcia este mijlocul nostru cel mai puternic pentru înfrânarea efectelor rele ale apelor, în torenți și ravene.

Butașii livrați de ea formează un aliat formidabil în ajutorul nostru contra furiei apelor, presupunând că sunt utilizați pentru mod potrivit.

Butașii trebuesc implântați adânc în pământ până la 1 m cel puțin, numai asfel vor putea rezista forței de târâre a apelor.

Deasemenea trebue să fie în afară de pământ de 0.5—1 m pentru ca viiturile depuse să nu-i poată îngropa fără urmă.

Astfel fiind lungimea lor cea mai mare trebue să fie de 2 m, aceasta ajunge și în nămolul barajelor ele fiind construite cu înălțimea numai de 1 m.

Din numărul total al butașilor se vor fasona 20% în lungime de 2 m iar restul de 1.5 m lungi. Grosimea acestor fel de butași trebuie să fie în mediu de 3 cm.

Numărui pueților la ha. In interes ca plantația să se strângă în timp cât mai scurt pe terenurile degradate, aride și a face protecțiunea solului prin păstrarea umidității, să se planteze la ha. 10.000 pueți. Cheltuiala e ceva mai mare, în schimb reușita este sigură și rapidă, promisiunile noastre realizate și așteptările populației împlinite.

Butașii se vor planta chiar mai des, socotind unde e necesar chiar și 2 butași la m p și se vor planta în rânduri alterne pentru a oferi un obstacol cât mai eficace apelor.

Insământări directe. In terenuri nisipoase în caz de lipsă de pueți, în mici terase executate atât cu, cât și fără gărdulețe de suport, după cum cere situația, se pot executa și însământări directe cu salcâm, sămânța preparându-se ca pentru pepiniere. Se va griji numai ca însământarea directă să fie mult mai rară ca în pepinieră, pentru a nu fi nevoiți a o rări ulterior, prin smulgere, ceeace ar cauza mișcarea rădăcinilor pueților rămași. Să nu semănăm la ha mai mult de 5 kgr sămânță.

Insământările directe fiind neasămânat mai eftine ca plantațiunile, în caz când experiențele în curs ne vor da rezultate bune, intenționăm a le aplica pretutindeni unde sunt admisibile.

Arborete amestecate. Tot numai în interesul executărei plantațiunilor noastre în cele mai bune condițiuni și cu cea mai îmbucurătoare reușită în ochii populației, intenționăm și am luat chiar măsuri în acest sens, să însământăm în toamna aceasta direct prin aruncare cu mâna, toate suprafețele împădurite în acest an, cu un amestec de semințe în proporții egale, compus din următoarele esențe forestiere:

Ulmus campestre, Pirus communis, Pirus malus, Prunus cerasus, avium și padus, Iuniperus virginiana și communis, Crathaegus oxiacantha, Prunus spinosa, Evonymus verrucosus și europaeus, Rhamnus frangula și cathartica, Viburnum opulus și lanthana, Ribes grossularia, Coryllus avellana, Ligustrum vulgare, Rosa canina, Rubus idaeus, Spirea salicifolia, etc.

Aproape toate aceste esențe se găsesc în mod spontan pe cele mai multe din terenurile degradate.

Avantajele foarte importante ale acestui procedeu sunt: Creiarea grabnică a păturei protectoare a solului terenurilor degradate, contra evaporării repezi a umidității captate, știut fiind că umiditatea suficientă este cea mai sigură garanție a prosperării vegetației forestiere.

Creiarea de arborete amestecate din plantaţiunile pure de salcâm.

Creiarea celui mai bun obstacol contra păşunatului în plantaţiuni.

(Va urma)

La technique et l'organisation des travaux de l'amélioration des terrains dégradés

A l'occasion de l'assemblée générale de la Soc. «Progresul Silvic», l'auteur a présenté un très interessant rapport sur cette question.

Nous avons déjà publié les deux premières chapitres (v. «Revista Pădurilor» Nr. 5 pag. 607). Aujourd'hui nous publions la deuxième partie.

A la fin de l'étude paraîtra un résumé ample et complet.

FAPTE ŞI COMENTARII

– INSEMNĂRI –

O propunere

O dată cu punerea în aplicare a nouei legi pentru administrarea pădurilor Statului, pe bază de autonomie şi comercializare, se impune şi îndrumarea pe aceleaşi baze a metodelor de lucru. Ni se cere mărirea veniturilor. Una din piedicile cari stau în calea măririi acestor venituri, atât de cerută prin noua lege, este şi modul de desfacere al materialului lemnos de foc, rezultat din pădurile exploatate în regie şi anume estimarea şi vinderea lui pe ster, dubluster sau grămada de crăci. Acest sistem este absolut rudimentar, învechit şi nepractic din toate punctele de vedere şi nu se mai uzitează de niciunul din marii exploatatori de păduri din timpurile actuale. Vânzarea se face de toţi la greutate, pro vagon sau pro kgr.

Acest sistem cred că urmează a se introduce neapărat şi în administraţia C. A. P. S. cel puţin deocamdată la pădurile mai uşor accesibile unde mateterialul are o valoare mai mare şi unde avem şi exploatări în regie. Avantajele sistemului sunt foarte uşor de verificat. Oricine va observa cât de superficial, o exploatare în regie va vedea că sunt unităţi de pădure fasonate exact în aceeaşi dimensiuni şi în acelaş parchet sau parcelă, a căror greutate variază până la 50 % dela figură la figură, iar pentru noi au aceiaşi valoare tarifară. Greutatea figurei variază între altele şi după calitatea materialului, vorbim de material deopotrivă de verde, fiindcă nu este acelaşi lucru să fasonezi sterul din vârfuri, crăci sau trunchiuri scorburoase şi noduroase sau să-l fasonezi din material sănătos, drept, rotund sau despicat şi care se poate foarte bine aşeza în figuri. Se obişnueşte apoi în exploatările în regie din pădurile Statului să se fasoneze fie în figuri steri fie în dublusteri şi să se vândă cu acelaş preţ tarifar, deşi greutatea şi deci valoarea unui dubluster este mult inferioară a doi steri fasonaţi separat. Din aceste motive vedem că la încărcările în vagoane se fac diferenţe apreciabile de material, mergând la un vagon cantităţi ce variază dela 18—24 steri, deci o diferenţă de până la 6 steri la vagon, diferenţă ce variază după calitatea şi modul de fasonare al materialului şi care, avându-se în vedere că transacţiile în comerţ se fac numai pro vagon, nu poate fi decât în paguba administraţiei pădurilor Statului.

Lucrul se observă în mod evident acolo unde avem exploatări în regie, prin cumpărători, unde se dă o luptă acerbă pentru ca să se obţină steri de o calitate cât mai bună pentru a intra cât mai puţini la vagon. Alt avantaj al sistemului este posibilitatea de a face o socoteală precisă a cheltuelilor ce necesită exploatarea, toate cheltuelile de transport, etc., făcându-se în acest caz în funcţie de kgr, unitate de greutate precisă, iar nu de ster cu o greutate care variază apreciabil, dela caz la caz. Se vor împiedica în felul acesta şi neregulele în bună parte cari, cu cât se va pune material mai bun la ster cu atât sterul va fi mai greu şi deci mai scump dispărând interesul de a se face steri cât mai buni.

Propun să se introducă sistemul acesta de vânzare la greutate, cel puţin în parte deocamdată, deşi cheltuelile ce ar necesita introducerea lui n'ar fi de cât cumpărarea unei bascule (15—20.000 lei) care ar trebui instalată în pădurea exploatată şi s'ar putea transporta din loc în loc după trebuinţă. Sunt şi alte piedici ce stau în calea adevăratei valorificări a materialelor lemnoase exploatate în regie cum ar fi sortarea, desfacerea lui nu în pădure, ci la piaţa de desfacere, etc., dar despre aceasta altă dată.

G. Cinta

⁂

Se usucă ulmii!

O epidemie, ce ameninţă a se transforma într'o calamitate, pentru pădurile de şleau al ţării.

In lumea vegetală, ca şi în cea animală, apar din când în când epidemii, ce lasă goluri însemnate: «Nona» în pădurile de răşinoase ale Germaniei, «Bostrichizii» la noi, etc., au cauzat atât de mari ravagii asociaţiilor de arbori, ca şi ciuma, holera şi exantematicul, societăţilor omeneşti.

Un nou flagel se abate de astă dată asupra pădurilor de foioase, provocând uscarea ulmilor, într'o aşa de mare măsură, că fenomenul începe a deveni neliniştitor.

Pentru prima dată l-am observat în anul 1923, în pădurea Barboşi, Ghermăneşti, când, în calitate de şef al ocolului «M-rea Ţigăneşti», am fost silit a extrage peste 1000 ulmi uscaţi. Ingrijorarea mea a crescut în anul următor, constatând că un nou procent însemnat de ulmi s'a uscat iarăşi, întinzându-se de astă dată epidemia şi în celelalte păduri ale ocolului.

La început, condus de faptul că toţi ulmii uscaţi, aveau scoarţa atacată de «Scolytus ulmi», am crezut că această insectă a provocat uscarea. Ştiind apoi că majoritatea ulmilor din pădurile noastre de şleau provin din drajoni, ce au o putere de vitalitate mai redusă decât cei din sămânţă, m'am lăsat convins de raţionamentul că dela o vârstă aceşti indivizi, proveniţi din drajoni, începând a lâncezi înlesniseră desvoltarea lui Scolytus, care apoi le provoacă completa uscare.

Incepând din anul 1928, ca inspector de control, constatând acelaş fenomen şi în alte ocoale: Căscioarele, Ghimpaţi, Slăveşti, 1) etc., m'am putut convinge că această epidemie este mult mai întinsă decât bănuiam.

Faptul că acest atac, cuprindea în marea majoritate a cazurilor şi pe indivizii tineri, deci cari urmau să fie în plină vigoare, pe cei cari nu totdeauna făcea parte în arboret dintre cei dominaţi, pe cei cari proveneau şi din sămânţă

---

1) D-l Inginer V. Mironescu mi-a comunicat observaţiile sale, privitoare la arborii uscaţi de ulmi, din ocolul silvic Slăveşti.

nu numai din drajoni; constatând apoi că unii dintre cei uscaţi nu aveau scoarţa atacată de larvele lui Scolytus, mi-a sugerat bănuiala că dezastrul s'ar putea datori altor împrejurări, făcându-mă să înclin în special către o epidemie datorită vreunei ciuperci microscopice.

Şi presupunerile mele par a se întemeia.

Din cele ce am putut spicui prin literatura germană, 1) constat că această epidemie este întinsă în toată Europa, începând dinspre Occident, de unde ne-a venit şi nouă.

Incă din 1925 s'a observat în regiunea nordică a Germaniei, mai cu seamă în părţile învecinate cu Belgia şi Olanda, uscarea arborilor de ulm fără o cauză aparentă, întinzându-se apoi această boală şi în partea de răsărit.

Primul cercetător pare a fi Brussoff, care credea că această boală se datoreşte prezenţei unui microb din coaja şi rădăcina ulmilor, microb denumit de el «micrococcus ulmi». Preparând un vaccin şi ser cu care a injectat ca preventiv arborii sănătoşi de ulm, rezultatul a fost negativ, indivizii injectaţi uscându-se şi ei.

Alţi cercetatori, contestând cercetările lui Brussoff, au găsit că nu micrococcus este agentul patogen, ci o ciupercă filiformă numită «Graphium ulmi Schwarz» după numele descoperitoarei Olandeze M. B. Schwarz.

Despre aceste cercetări şi rezultatele lor publică d-nii Wollenweber şi Stapp în «Lucrările din Institutul de biologie pentru silvicultură şi agricultură» volumul XVI Nr. 2 din anul 1928.

Această ciupercă s'a desvoltat în culturile însămânţate din probele trimise din Austria, Anglia şi Olanda.

Până acum s'a găsit această ciupercă şi deci această boală, urmată cu moartea arborilor pe 25 varietăţi a speciei Ulmus, însă diferă gradul de contaminare, după varietăţi, între 1 — 100 %. Din această cauză se poate trage concluzia rezistenţei unei varietăţi faţă de boală.

Cantităţi mari de ciuperci s'au găsit, mai cu seamă, în găurile făcute în scoarţă de larvele lui Scolytus.

De aceia se bănueşte că aceaată insectă joacă un rol însemnat în răspândirea boalei. Se crede că şi păsările ajută la răspândirea boalei, mâncând insectele, eliminând excrementele lor în care se găsesc sporii ciupercei.

Cu găsirea agentului maladiei ulmilor, nu s'a găsit însă metoda de luptă în contra ei. Injecţiile cu vaccinuri şi seruri s'au găsit ineficace, asemenea şi injectarea lichidelor antiseptice făcute fie direct în arborii bolnavi, fie îndirect pe pământ şi în pătura moartă.

Singura măsură luată în ultimul timp în Germania a fost extragerea arborilor atacaţi, prezentând semnele cât de mici ale uscărei, şi plantarea în locul lor de varietăţi de ulm, care prezentau o rezistenţă mai mare în contra ciupercei «Graphium ulmi Schwarz».

---

1) Datele de mai jos au fost extrase din revista «Cosmos» prin bună voinţă d-lui Doctor, medicul şef al Spitalului din Balaci, căruia îi aparţinea această revistă.

In ce mă priveşte, neavând posibilitatea de a constata decât prezenţa acestei boli şi observaţiile de mai sus, fac apel la specialiştii noştri patologi, de a verifica dacă, aceleiaşi ciuperci din Germania, i se datoreşte uscarea ulmilor dela noi din ţară.

V. Petrescu

⁂

Mijloace technice pentru uscatul conurilor, dezaripatul şi curăţatul seminţei de molift

Problema recoltării seminţei de molid, care să satisfacă condiţiuniie locale de climat şi altitudine şi să dea garanţii suficiente de bună germinaţie, culeasă din arborii ce pot oferi cea mai bună sământă şi care să asigure pădurilor viitorul, a preocupat într'o largă măsură toate ţările după război.

In special sunt demne de urmărit lucrările făcute în această direcţie de statele noui, vecine cu ţara noastră, însă posesoare a unei culturi silvice mult superioară nouă, cum e Cehoslovacia.

Din articolul d-lui d-r Gustav Vincent [1] reese că Cehoslovacia dă o deosebită importanţă provenienţei seminţei, refuzând semânţa importată a cărei provenienţă nu se poate garanta.

Intrucât o administraţie silvică intensivă trebue să fie şi raţională, se dă preferinţă la recoltarea seminţei de reşinoase, micilor instalaţii, cari [pot fi folosite cât mai aproape de centrele de recoltare.

E acelaş principiu care ne-a călăuzit şi pe noi în judeţul Ciuc la înfiinţarea uscătoriilor volante, din satele cele mai apropiate de centrele de recoltarea conurilor.

Scopul articolului în deosebi este a se face cunoscut micile instalaţii technice, portative, ce se folosesc astăzi în Cehoslovacia la uscarea conurilor, dezariparea şi curăţarea seminţelor.

a) Maşini de uscat conuri transportabile pe camioane, tip d-r Werner Schmid, prof. la Eberwalde, preţul 24.000 coroane (120.000 lei). Randament zilnic 1—3 hl conuri, în comparaţie cu uscătoriile primitive din centrul Gheorgheni-Ciuc, al cărui cost de instalare era în 1926 de 10—15.000 lei, cu un randament de 6—8 hl pe zi.

Maşina constă dintr'o cameră cu dimensiunile 50—60—200 m în care e instalată o sobă de tablă şi o serie de saltare, 7—10 suprapuse, cu gratii de sârmă, la care se conduce căldura prin tuburi menţionându-se temperatura în permanenţă la 50°.

Un ventilator pus în mişcare prin curent electric sau în lipsa curentului un sistem de burlane, elimină aerul încărcat cu vapori din cameră introducând aer uscat de afară.

---

[1] Lesnicka Pràce, Decembrie 1929.

Experienţele făcute cu această maşină de către d-l prof. Schmid, au permis reducerea timpului de uscarea conurilor la 9 ore, iar dacă conurile au fost ţinute 10 zile în ger, s'a redus timpul la 6 ore.

La noi durata de uscare la 35—40° este de 2—3 zile, dat fiind camerile mari şi lipsa unei ventilaţii, care să aducă în cameră aer uscat în locul aerului umed rezultat din uscarea conurilor.

La şcoala forestieră din Kiting, se foloseşte un alt sistem mai simplu, procurat dela firma Havlicek din Brno— Veveci — 126 cu preţul de 13.700 coroane (63.500 lei) şi cu un randament zilnic dn 100—130 kgr conuri zilnic (1 - 4 hl).

Rentabilitatea acestui sistem este la 60 zile de lucru anual.

7.6 coroane (38 lei) amortizarea maşinei.
8 » (40 lei) lucrătorul ce manipulează maşina.
10 » (50 lei) adunatul conurilor.

Total 128 lei la care dacă mai adăugăm cheltuelile de dezaripare şi curăţarea seminţei, costul s'ar ridica la 150 lei pe zi.

Pe noi în judeţul Ciuc la Centrul Gheorgheni cheltuelile complecte s'au ridicat la cel mult 100 lei kgr.

b) Maşina de dezaripat model d-r Schimd, poate dezaripa zilnic în 8 ore de lucru 20 kgr. (600 fire sămânţă pe minut).

Costul 3400 cor. (17.000 lei).

c) Maşina de vânturat (curăţat) e un sistem de treer, acelaş sistem folosit la Centrul Gheorgheni — costul 3100 cor. (15.000 lei).

Ambele maşini se pot pune în mişcare printr'un motor cu benzină sau un motor electric. Fiind prevăzute şi cu mânere, pot fi puse în mişcare şi de lucrători.

Remarc că ultimile două maşini sunt mai scumpe ca cele folosite la Centrul Gheorgheni, deşi dau acelaş randament. Totuşi pentru încercare şi comparare maşinile folosite la noi în ţară, ar fi recomandabil să se procure de către Administraţia noastră câte un model dela firma Havlicek-Brno.

M. D. Niţescu

CRONICA

«Patria recunoscătoare»

Duminică 26 Iulie a. c. d-l André Tardieu, preşedintele consiliului de miniştri francez, a vizitat Lorena şi Nancy, unde a remis crucea legiunii de onoare Şcoalei naţionale de ape şi păduri din acest oraş, şcoală deja decorată cu crucea de răsboi. La noi se cunoaşte, desigur, prea puţin rolul de seamă, pe cari l-au jucat silvicultorii francezi în marele răsboi.

Promoţia 102 a şcoalei naţionale de ape şi păduri în excursia dela Puëchagut (Cevennes), Mai, 1929. In mijloc Prof. Flahault, de la Universitatea din Montpéllier.

In August 1914 au părăsit pădurea 490 forestieri spre a alerga în apărarea patriei invadate şi din ei 90 şi-au dat viaţa pe câmpul de onoare. O frumoasă placă comemorativă, în curtea şcoalei, cinsteşte memoria acestor eroi.

Mai ales promoţiile tinere, cele cari absolviseră sau se găseau încă pe băncile şcoalei la isbucnirea răsboiului, au fost crunt încercate. Intr'un discurs, pe care bătrânul profesor Flahault dela Universitatea din Montpéllier îl ţinea elevilor dela Nancy, cari vizitau anul trecut sudul Franţei, găsise calde cuvinte de evocare:

«Acum 15 ani, douăzeci de tineri voioşi ca şi voi, strângeau cu sârguinţă ierburi de pădure şi notau cu grije explicaţiunile profesorilor voştri, aici în ţinutul blând şi cald al Cevenilor. Peste două săptămâni răsunau goarne de răsboi şi armate duşmane cotropeau pământul Franţei. Copiii noştri, copiii Franţei, fură chemaţi, smulşi dela familiile, dela şcolile lor şi aruncaţi înaintea duşmanului trufaş. Cu trupurile lor tinere au zăgăzuit puhoiul, dar cei mai mulţi din ei au rămas pe veci în şanţurile dela Verdun, Arras, Reims. Şi într'o vară, după ce cataclismul trecuse, s'au înapoiat iară în Cevenni, mai rămăseseră doar 4 din cei plecaţi! Pe ceilalţi îi aşteptau în zadar părinţii, profesorii şi florile lor de pe Aïgonal şi notele lor de excursie».

Francezii au ţinut să cinstească încă odată gloria eroilor lor silvicultori. Cuvintele emoţionante rostite de d-l Tardieu, de d-l Guinier, directorul Şcoalei, de Mareşalul Lyautey, în curtea şcoalei, lacrimile şi florile colegilor lor, veniţi din toate colţurile Franţei pentru această ultimă evocare, umplură din nou curtea şi sălile de cursuri ale vechei şcoale, de amintirea, de tinereţea, celor dispăruţi.

D. A. Sburlan

RECENZII

Prof. d-r **Wilh. Borgmann.**

Hess-Beck, Forstschutz. Fünfte Auflage, Zweiter Band.

In numărul 11 pag. 853 al «Revistei Pădurilor» din anul 1928 am relatat despre apariţiunea vol. I al protecţiunei pădurilor de Hess-Beck, în a 5-a ediţie.

Acum a apărut şi volumul II.

In ce priveşte partea materială şi formală, ediţia aceasta este mai îngrijită decât cea de a 4-a care văzuse lumina zilei în toiul războiului mondial (1916).

Diviziunea materiei cum o concepuse Beck în a 4-a ediţie a rămas aproape aceiaşi, fiind naturală şi ca şi impusă de raţiune. Ca schimbare ar fi de menţionat eliminarea capitolului prea dezvoltat despre servituţi forestiere şi încorporarea unora din chestiunile tratate într'însul în capitolul despre efectuarea vicioasă a lucrărilor de recoltare. Pe de altă parte — lucru pe care de altfel l-am mai semnalat în numărul de mai sus al «Revistei Pădurilor» — s'a revenit asupra suprimării capitolului despre protecţia contra nisipurilor sburătoare, suprimare care a părut judicioasă lui Beck, când a editat cartea lui Hess pentru a 4-a oară, dar care a fost socotită inoportună de către actualul editor. Şi cu drept cuvânt. Căci dacă, tratarea mai ales a împăduririi nisipurilor sburătoare pare a ţine, în rândul întâi, de domeniul culturei pădurilor, apoi pe de altă parte recucerirea prin împăduriri, folosirea raţională a terenurilor mişcătoare de nisip este o operă atât de specialistă, din punctul de vedere al măsurilor ocrotitoare ce trebuesc luate încât, discuţiunea acestei chestiuni nu trebue să lipsească dintr'o carte despre protecţiunea pădurilor.

Un alt adaos constatăm în cartea a 3-a unde, sub formă de anexă, s'au grupat ciupercile distrugătoare de lemn întrebuinţat în construcţiuni de tot felul şi în mine. De sigur cunoaşterea acestor specii este foarte utilă şi mai ales inginerilor constructori şi de mine, apoi arhitecţilor, dar este o întrebare dacă îşi are loc într'un tratat de protecţiunea pădurilor care, precum se ştie, are de obiect discuţiunea măsurilor ocrotitoare de care dispune proprietarul faţă de pericole de orice natură care îi ameninţă pădurea.

Dacă astfel ediţia a 5-a se prezintă puţin schimbată ca concepţie integrală, apoi mai toate capitolele au încercat prefaceri, câte odată esenţiale, în felul cum diversele chestiuni sunt prezintate, dezvoltate şi soluţionate. Progresul necurmat în domeniul legislaţiunei (vezi capitolele despre hotărnicire, despre prevenirea delictelor şi altele) şi mai ales în acel al ştiinţelor exacte (vezi capitolele despre vătămările fumului proveni din uzini, acelea despre vătămările datorite ciupercilor) explică aceasta în deajuns.

Revizuirea textului se manifestă la prima vedere prin majorarea considerabilă a numărului paginilor ce cuprinde lucrarea: volumul al 2-lea în ediţia 4-a 461 pagini, în ediţia de azi 595. In parte se explică aceasta prin sporirea gravurilor tălmăcitoare ale textului, dela 134 la 275. Ilustraţiunile, foarte instructive, ocupă câte odată pagini întregi. Negreşit nu aceasta constitue valoarea lor ci faptul că ne dau tipuri de vătămări cum se produc în păduri, ne dau imagini fidele ale vegetaţiunii acaparatoare din pădure, ne mijlocesc aprecierea ravagiilor cum se produc câte odată în păduri în urma vijeliilor sau zăpezilor, etc.

Aşa fiind, complectează textul în mod admirabil. Dar şi textul însuşi a încercat multiple modificări şi aceasta în mai toate capitolele. Toate progresele de ştiinţă, toate observaţiunile şi cuceririle practicienilor au fost utilizate, pentru a păstra tratatului caracterul de călăuză sigură şi credincioasă în tot ce priveşte protecţiunea pădurilor. Câte odată te miră cum şi-au putut găsi noui puncte de vedere, pentru a prinde mai bine un fenomen, pentru a studia mai profund şi mai ales mai util o chestiune. Aşa de ex. chestiunea gramineelor. De sigur noui graminee n'au fost inventate, nici biologia lor, cunoscută silvicultorilor de mult, nu s'a schimbat.

Dar pe când Hess în primele ediţiuni s'a mulţumit a enumăra diversele specii de ierburi, cu arătarea poate a naturii terenului pe care se găsesc, Beck în ediţia a 4-a a procedat la gruparea lor după caractere topografice, morfologice şi biologice, formând 2 clase, iar Borgmann-Funk, mergând mai departe pe această cale, disting astăzi 4 categorii de graminee şi 4 grade de vătămări pe cari le produc în pădure.

Şi fiindcă am luat acest exemplu din cartea a 3-a «Protecţia contra plantelor», datorită profesorului d-r G. Funk, specialist botanic, dar revăzut de Prof. d-r W. Borgmann, specialist silvic, poate că nu este lipsit de interes a atrage atenţiunea deosebită a cititorului asupra desvoltării ce s'a dat studiului ciupercilor vătămătoare în pădure. In ediţia a 4-a s'au consacrat acestui studiu, care începe a interesa şi silvicultura practică din ce în ce mai mult, 80 pagini, în cea de faţă 130! Negreşit nu pot intra în toate amănuntele, dar nu pot trece cu vederea o îmbunătăţire a ediţiei a 5-a, care desigur e bine venită pentru mulţi. Precum volumul I se termină şi în ediţiile mai vechi cu o tablă sinoptică a insectelor tipice pentru diversele specii şi diversele părţi ale arborilor, distincte după gradul de vătămare, aşa s'a introdus acum şi în ediţia a 5-a un asemenea tablou sinoptic al buruenilor şi ciupercilor vătămătoare. Valoare lui practică, pentru prima orientare în determinarea vătămărilor observate în pădure, e incontestabilă.

Este un proverb care zice: unde e lumină multă e şi umbră multă.

N'aş vrea şi n'aş putea să aplic acest proverb uvrajului luminos care este tratatul protecţiunii pădurilor în ediţia 5-a. Totuşi câteva umbre sunt. E de mirare, cum s'au putut strecura unele erori, de mirare, fiindcă de altfel întreaga lucrare respiră cea mai minuţioasă îngrijire. Mă refer iarăşi la cartea a 3-a. Ideia generală este a studia măsurile de protecţie în contra plantelor dintr'un punct de vedere general şi apoi a le specializa pentru fiecare buruiană sau fiecare ciupercă în parte. Aşa s'a şi procedat în genere, nu însă şi pentru graminee, unde măsurile de protecţie lipsesc cu totul. Mici erori de caracter formalistic cari deşteaptă nedumeriri la cetitorul atent întâlnim în pag. 181 unde se vorbeşte de genul Convolvus, apoi pag. 211 unde s'a omis — de altfel ca şi în ediţia 4-a — trecerea în text a sub ordinei din care familia Exoaseaceae face parte. Aceste mici erori — singurele ce le-am observat — negreşit nu scad nimic din valoarea mare ce prezintă această lucrare, deopotrivă de preţioasă pentru practician cât şi pentru student.

G.

Statistische Nachweisungen der badischen Forstverwaltung. 1929. (1 Aprilie 1927 bis, 31 März 1928),

Publicaţiunea cuprinde date statistice asupra pădurilor de Stat, comunale şi ale corporaţiunilor din provincia Baden (Germania). Interesante de remarcat şi reţinut găsim două fapte :

a) *Venitul net la hectar.* In 1925: 51,33 R M, în 1926: 70,19 R M, în 1927: 98,69, R M. Inmulţind cu 40, avem respectiv următoarele valori în lei — 1 R M este în mediu 40 lei — : 2053,20 lei: 2.807,60 lei, 3.947,60 lei.

Comparând aceste date cu venitul net al pădurilor Statului român din anii 1925, 1926 şi 1927, («Expunerea de motive» a nouei legii pentru administraţia pădurilor) vom vedea că rentabilitatea pădurilor noastre este de 20—30 ori mai mică.

b) *Delictele silvice.* Din 2.960 delicte silvice întâmplate în pădurile Statului Baden, — 40 % mai puţine ca în 1926 — numai 5 au fost anulate, aducând achitarea delicvenţilor. Toate au fost soluţionate în cursul anului. O statistică a delictelor silvice în România, ne-ar arăta că nici 20 % din procesele de delict silvic dresate untr'un an, nu capătă o soluţionare în acel an. Defectuositatea codului silvic — şi în această privinţă — face posibilă găsirea a diverse motive cari să justifice amânarea lor, până când o nouă amnistie le scoate după rol.

⁂

Forststatistische Ordnung 1928, cuprinde nouile dispoziţiuni ale serviciului silvic din Baden privitoare la adunarea şi prelucrarea datelor statistice forestiere.

⁂

Forststatisscher Jahresbericht aer Bayerischen Staatsforstverwaltung für 1927. München 1929.

Suprafaţa păduroasă a Bavariei la finele anului 1927 era de 2.619.509 ha, din cari: 949.923 ha păduri de Stat, 414.683 păduri comunale, corporaţiuni, etc, 1.254.900 ha păduri particulare.

Incasările în 1927 la pădurile Statului bavarez au fost 84.136.745 mărci, iar cheltuelile 60.085.217 mărci, rezultând un venit net de 24.051.528 mărci. Raportând la hectar acest venit, avem un venit net pe hectar de 28,62 mărci (1.144,80 lei).

Producţia lemnoasă a fost în 1927 de 4,5 mc, procentul lemnului de lucru urcându-se la 65,4 %.

Se observă şi în legiferarea forestieră bavareză aceleaşi bune dispoziţiuni, ca şi în Baden. Din totalul de 23.336 delicte silvice întâmplate în 1927, numai *575* de achitări s'au pronunţat şi au rămas nerezolvate *344*. Pe lângă amenzile băneşti, s'au mai pronunţat 801 zile arest şi 1.347 închisoare.

Efectul rapidităţii soluţionării delictelor silvice, marchează descreşterea continuă a delictelor. Astfel în 1926 au fost 36.625, iar în 1927 numai 23.336.

Gh. I. Ionescu

REVISTA REVISTELOR

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

Mai, 1930.

Louis Breton.

L'Oisans, étude géografique, par Andre Allix.

L'Oisans, studiu geografic, de Andre Allix.

Deşi studiul de mai sus ar părea, după titlu, că nu poate face obiectul unor preocupări silvice, totuşi, fiindcă autorul examinează cu matură competinţă chestiuni de natură forestieră, i s'a dat acest loc de frunte.

Studiul (teză de doctorat) cuprinde 915 pag., 55 planşe, 56 figuri şi 19 tablouri statistice.

Autorul, d-l A. Allix, a consultat 835 cărţi, dintre cari 30 sunt de pură specialitate silvică. (Se întâlnesc aci autori ca: Paul Mougin, P. Buffault, Ch. Flahault, Gaussen, Alphons Mathey, Brist, Tessier, Mathieu, Cardot, Hulin, etc.).

Cartea III este aceia care interesează, în special, pe silvicultor, aceasta e consacrată vegetaţiei spontanee (păduri şi păşuni).

M. de la Serre.

La forêt communale de la Muette.

Pădurea comunală din Muette.

Monografia unei păduri, care aparţine unui sindicat de comune (13). Date de importanţă locală sau, cel mult, pentru Franţa forestieră.

Pierre Bufault.

Le parc national italien des Abruzzes.

Parcul naţional italian de la Abruzzo.

In numărul revistei din August 1929, a fost consacrat un articol parcului «Marele Paradis» din Italia, acum e rândul celui din Abruzzo (în centrul peninsulei, între oraşele Sora şi Sulmona). Are o întindere de 380 km². Date asupra: istoricului proprietăţii, florei, faunei, etc.

Esenţa predominantă este fagul şi un pin cu caractere locale (Pinus Villetta Barrea) o varietate de Pinus nigra.

A. Joubert.

Une réserve protégée du castor du Rhône.

O rezervă ocrotită a castorului din Rhône.

Un lung articol asupra castorului din regiunea fluviului Rhône, pe cari unii zoologi îl socot o specie aparte.

Autorul constată cu regret dispariţia acestui animal, a cărui blană se vinde cu 300 — 600 fr. Se dau date asupra crescătoriei şi propuneri de asigurarea perpetuităţii acestei specii.

G. Huftel.

Le mouvement forestier à l'Etranger.

Mişcarea forestieră în străinătate.

Cinci pagini despre Polonia, cinci şi jumătate pentru Finlanda. Ca observaţie generală, notăm că prezentul număr al revistei franceze este foarte slab.

V. D.

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ FORESTIÈRE DE FRANCHE-COMTÉ.

Martie, 1930.

VIII-e *Concours d'améliorations pastorales et forestières à Baumes les Dames.*

Concurs de ameliorațiuni pastorale şi forestiere la Baumes les Dames.

Secţia de economie alpestră, din munţii Jura, împreună cu Soc. F.-C., au organizat în Baumes les Dames, la 29 Septembrie 1930, o reuniune sylvo-pastorală. Cu această ocazie a conferenţiat d-l Bourgeois despre: ameliorațiunile pastorale cari, după d-sa, împreună cu chestia împăduririlor, sunt cele două aspecte ale problemei, prin excelenţă actuală, a punerii în valoare a bogăţiilor naţionale.

A vorbit apoi d-l Maurice Bouvet, preşedintele Soc. de F. C. O comunicare interesantă a făcut inspectorul principal Léchenaut asupra pădurii Barbaud şi a rendementului câtorva păduri din regiune. După o interesantă expunere, d-sa închee îndemnând din nou la împădurirea terenurilor azi inculte.

J. Blanc.

Journée de la forêt à la Chaise-Dieu.

Ziua arborelui la Chaise-Dieu.

P. Mougin.

Une essence de reboisement à propager; le Cèdre.

O esenţă de împădurit care trebue răspândită: cedrul.

E mereu vorba de împăduriri. Autorul discutând dificultăţile arboretelor pure de pin propune ca această esenţă să fie amestecată cu cedru.

Câteva date asupra cedrului.

Cronică, Bibliografie, etc.

V. D.

L'ECHO FORESTIER.

Iunie 1930. Nr. 2.512.

P. Dutilloy.

Congrès pour l'etude de l'assurance des bois et des forêts contre le feu.

Congres pentru studiul asigurării lemnelor şi pădurilor împotriva focului.

Acest congres organizat de comitetul pădurilor a studiat, în trei şedinţe, următoarele probleme: 1) Statistica şi clasamentul riscurilor, 2) Metode preventive şi organizarea apărării împotriva incendiilor şi 3) Asigurarea lemnelor şi a pădurilor.

Autorul comentează ideile desbătute cu acest prilej.

L. Larguier.

La forêt des écrivains combattants.

Pădurea scriitorilor foşti combatanţi.

Scriitorii foşti luptători în marele război, constituiţi în societate (sub prezidenţia d-lui Claude Farrère) vor planta o pădure, care să poarte numele asociaţiei lor. Fondurile s'au votat, pueţii (10.000 cedri de Liban) au fost donaţi de M. Lacarelle. Locul va fi fixat de către administrația apelor şi a pădurilor.

Comentariile sunt de prisos şi mă întreb cui ar folosi la noi, în cazul când ar fi făcute.

Nr. 2.513.

Congrès forestier d'Alger. La forêt Algérienne.

Congresul forestier din Alger. Pădurea Algeriană.

Raport prezentat de d-l de *Peyerimhoff* (conservator de ape şi păduri din Alger).

Din expunerea bogată în date şi indicații reținem:

Esențele cari populează pădurea algeriană sunt: pinul de Alep (680.000 ha), thuya (14.000 ha) cedrul (39.000 ha), stejarul ilex (650.000 ha), stejarul suber (446.000 ha) stejar cu frunză caducă (57.000 ha) stejarul coccifer (44.000 ha); iar ca esențe diseminate, dintre foioase: măslinul, frasinul oxifil, aceri, sorbul şi castanul, şi dintre răşinoase pinul de Mauritania, bradul de Numidia, pinul maritim.

După cum se vede lipsesc: bradul, molidul, laricele, pinul silvestru, fagul etc. Urmează istoricul proprietății forestiere.

Azi, totalul suprafeței împădurite este de 3.174.000 ha (2 milioane foioase, restul răşinoase) ceeace reprezintă un procent de împădurire de 11 %.

Regimul forestier a fost introdus prin legea din 21 Februarie 1903, care e şi azi în vigoare. Delicte numeroase.

Pădurea algeriană produce un venit 39.300.000 fr. (70 % din total e produs de plută). Pe hectar revine 9,42 fr. față de suprafața totală, față de cea exploatabilă se ridică la 34,77 fr.

In metropolă (Franța) venitul e de 213 fr. la ha. De aici se vede că pădurea algeriană este săracă şi puțin producătoare. Autorul conchide că cu toate acestea ea trebue totuşi să fie menținută cu orice sacrificiu.

M. Borgeaud.

Notice sur les lièges.

Insemnări asupra plutelor.

Stejarul plută ocupă în Franța suprafața de 976.000 ha. Pe regiuni situația e următoarea:

Franța, (Corsica, Landes, Provence)	150.000 ha
Algeria	460.000 »
Maroc	250.000 »
Tunisia	116 000 »
	976.000 ha

Celelalte țări din lume, producătoare de plută au:

Italia	80.000 ha
Portugalia	300.000 »
Spania	340.000 »
	720.000 ha

Adică suprafața totală, mondială, ocupată de stejarul-plută este de 1.696.000 ha. Urmează date asupra modului de preparare a plutei, industrializare, export, etc.

No. 2.514.

Congrès pour l'étude de l'assurance des bois et forêts contre le feu.

Congres pentru studiul

asigurării lemnelor şi pădurilor împotriva focului.

Dezideratele congresului apreciază ca insuficiente măsurile de protecţie, cer agravarea pedepselor, noui fonduri, precum şi o mulţime de dispoziţiuni de organizare a măsurilor preventive. Interesant e faptul că se cere cu multă insistenţă colaborarea aviaţiei. Un deziderat cere ministerului să dispună amenajarea de terenuri pentru aterisaj în regiunile păduroase ameninţate de incendii (Sologne, Lande, Esterel, etc.).

Le syndicat forestier du Tarn.

Sindicatul forestier din Tarn.

In regiunea ravajată de inundaţiile din primăvara trecută, s'a înfiinţat, în ziua de 6 Iunie 1930, un sindicat, care are de scop reîmpădurirea efectivă a ţinutului. Se publică şi statutul.

Ecouri forestiere, cu deosebire reportagii dela expoziţia din Charleville, piaţa lemnului, etc.

V. D.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Nr. 7 şi 8, Aprilie 1930.

La 3 Aprilie a. c., Max Endres profesor de Politică forestieră, Estimaţie şi Statică forestieră, Drept vânătoresc şi forestier, Vânătoare, Administraţie şi Istoria vânătorii şi silvică dela Universitatea din München, a împlinit 70 ani. Cu acest prilej colegii săi de învăţământ şi colaboratorii la revista forestieră müncheneză, profesorii Schüpfer şi Fabricius, au contopit cele două caete ale numitei reviste, de pe luna Aprilie, într'un număr festiv închinat jubilarului. Cele peste 220 pagini au fost ocupate cu articole scrise de personalităţi distinse, prieteni, foşti elevi sau admiratori ai Prof. Endres. Cadrul restrâns pe care îl poate oferi recenziilor revista noastră, ne permiţând o redare obişnuită a materialului în chestiune, ne vom mulţumi de această dată de a semnala numai titlul articolelor cu traducerea lor în româneşte:

1. *Schmauss* — München: Die Frühjahrskälterückfälle.

Periodicitatea gerurilor târzii (de primăvară).

2. *Fabricius*—München: Die bayerischen Durchforstungsversuche in Kiefernbestände.

Cercetările bavareze de rărituri în arborete de pin.

3. *Vanselow* — Giessen: Die Systematik der Verjungungsformen. — Sistematica formelor de regenerare.

4. *Hesselmann*—Stockholm. Über den Einfluss der Seeregulierung auf den umgebenden Wald.—Despre influenţa de temperare climaterică a mării asupra pădurii învecinate.

5. *Wagner*—Freiburg: Vom Allgemeine und Besonderen.—Despre general şi particular (Reflecţiuni asupra metodei de estimaţie bazată pe renta solului).

6. *Rubner*—Tharandt: Die Pflanzengeographie und ihre Anwendungsmöglichkeit in der Forstwirtschaft.—Geografia botanică şi posibilitatea de a fi folosită în practica forestieră.

7. *Schüpfer*—München: Geschichte des Waldbesitzes der Universität München.—Istoria proprietăţii pădurii Universităţii München.

8. *Reinhold*—München: Die Rentabilität der Forstwirtschaft.—Rentabilitatea gospodăriei forestiere.

9. *Schenke:* Amerikanische Analogismen—(Se arată atitudinea americanului faţă de pădure).

10. *Sclawunos*—Thessaloniki: Über die Holzversorgung Griechenlands im Altertums.—Despre modul cum îşi aco-

perea nevoile în lemn Grecia Veche.

11. *Raab* — Dresden: Forstpolitik als Wissenschaft. — Politica forestieră ca ştiinţă.

12. *Tschermak*—Wien: Wie ist ein aktiver Waldbau vereinbar mit der Beachtung der natürlichen Holzartenverbreitung. — In ce fel este compatibilă o silvicultură activă cu principiul distribuţiei naturale a esenţelor forestiere.

13. *Graf zu Leiningen,* Westerburg—Wien: Die Humussäuereverwitterung im Lichte neurer Forschung. — Descompunerea humusului acid în lumina noilor cercetări.

14. *Hausrath*: Zur Geschichte der Forstpolizei in der Churpfalz. — Despre istoria poliţiei forestiere în Pfalz (Palatinat).

15. *Busse*—Tharandt: Baumkrone und Schaftzuwachs. — Coroana arborilor şi creşterea trunchiului.

16. *Dingler*— Giessen: Niederhaltung nicht Ausrottung. — (Reflexiuni la problema combaterii insectelor forestiere).

17. *Lang*—München: Moorwiese oder Moorwald (Ein Standortsproblem). — Cultură erbacee sau pădure în ţinuturile turboase (o problemă staţională).

18. *Lemmel*—Eberswalde: Der holzwirtschaftliche Betriebskredit. — Creditul pentru cheltuelile rulante în comerţul şi industria lemnului.

19. *Eitingen*—Moskau: Die forstliche Versuchsanstalt an der landwirtshaftlichen Akademie Moskov. — Institutul de cercetări forestiere de la academia agricolă, din Moscova.

20. *Niijima*—Japan: Kaden, ein Röderland in Korea. O problemă de politică forestieră în Korea.

21. *Weber*—Freiburg: Zur Frage der Kahlhiebesverbot, insbesondere in Baden. — Despre problema întârzierii tăerilor rase cu deosebire în Baden.

22. *Knuchel* und *Brückmann*—Zürich: Holzzuwachs und Witterung. — Creşterea arborilor şi variaţia climei.

23. *Wiedemann*—Eberswalde: Über die Weiterentwicklung der Ertragstafeln. — Despre desvoltarea tabelelor de producţiune.

Mai 1930, Nr. 9.

Borgmann: Wildschadenersatz — Ein Beitrag zur Praxis der Waldwertrechnung.

Despăgubirile în cazul vătămărilor de vânat. Contribuţie la estimaţia practică.

Lucrarea de faţă a fost prilejuită de cererea unei Camere de agricultură de a i se prescrie o metodă generală, aplicabilă în cât mai multe cazuri, pentru estimarea pagubelor pricinuite pădurii de vânat. Autorul, adept al metodei de estimaţie forestieră bazată pe renta solului (Bodenreinertrag) aşa cum a fost stabilită de Pressler, G. Hayer, Endres, discută problema cu desăvârşită competenţă de teoretician şi practician încercat, determinând cadrul în care se pot cuprinde — cu jocul cuvenit — diversele cazuri de acest fel. Se dau o mulţime de consilii de amănunt, foarte preţioase de altfel când e vorba să treci la lucrarea practică.

Hilf: Zur Mechanik der Bodenbearbeitung im Walde.

Despre mecanica prelucrării solului în pădure.

Se tratează schematizat chestiunea diferitelor unelte de prelucrat pământul pentru diversele cazuri de soluri aşa cum se întâlnesc în lucrările culturale forestiere (diferite feluri de înerbări, humusuri, etc.

Dingler: Über die mathemathische Ausbildung der Studierenden des Forstfaches.

Despre cultura matematică a studenţilor forestieri.

Avem de a face cu o problemă de ordin pedagogic. Autorul, profesor de matematici la Universitatea din München, vrea să demonstreze marele rol pe care îl au matematicile, din punct de vedere teoretic, în disciplinarea gândirii şi din punct de vedere practic, în aplicaţiile ce le găsesc în practica silvică.

Nr. 10.

Escherich: Das Vorkommen forstschädlicher Insekten in Bayern. II Bericht: Das Jahr 1928.

Prezenţa insectelor vătămătoare pădurilor în Bavaria. Al II-lea raport: Anul 1928.

Profesorul Escherich, director al secţiunii entomologice a institutului de cercetări forestiere din München, a socotit de un deosebit interes pentru practică şi ştiinţă, ca din materialul entomologic cât şi din întrebările referitoare, primite dela şefii de ocoale, particulari, minister, etc., să alcătuiască, din timp în timp (obişnuit anual), un raport asupra mişcării insectelor vătămătoare pădurilor. Acest al doilea raport priveşte pădurile Bavariei şi anul 1928 — primul fiind alcătuit pentru anul 1927. Se dau diferite observaţiuni asupra bionimiei insectelor, caracterului epidemiologic, a metodelor de combatere aplicate şi a rezultatelor obţinute. Este o minunată contribuţie la studiul problemii «cauzele apariţiei în masă a insectelor» şi conţine sugestii pentru practician.

Droshin: Die Kieferspannerbekämpfung in Thüringen 1929.

Combaterea insectei Geometra piniaria în 1929 în Turingia.

Este un studiu critic al aplicării metodii de combatere a insectelor prin prăfuirea cu pompe motori. Se tratează cu deosebire partea technică a chestiunii: organizarea muncii, randamentul lucrului, costul, rezultatul, lipsurile de ordin technic constatate, etc.

I. C. Dem.

CENTRALBLATT f. d. GESAMTE FORSTWESEN.

Mai—Iunie, Nr. 5/6.

Ing. Dr. *Alfred Lohwasser.*

Der forstliche Bodenproduktionszinsfuss.

Procentul rentei forestiere.

Autorul, plecând dela faptul că un sol cu pădure dă totdeauna un venit, oricât de mic ar fi el, în comparaţie cu un alt sol necultivat, — că pe de altă parte pădurea a fost redusă a ocupa numai solurile cari nu sunt proprii altor culturi mai rentabile, — că în economia forestieră se consideră cel puţin 3 clase de fertilitate, ajunge la concluzia că e o imposibilitate a calcula adevăratele valori ale solurilor cu un singur procent Wirtschaftszinfuss) aşa cum face teoria rentei solului astăzi. Solurile forestiere au valori diferite şi fructifică cu diferite procente. (Bodenproduktionszinfuss).

Prin introducerea noţiunii de procent al rentei forestiere, economia forestieră pierde impresiunea unei economii balast pe care i-o dă, pe nedrept, noţiunea obişnuită a procentului forestier, în cadrul economiei generale.

Ing. Dr. *F. Worschitz.*

Vergleichende Untersuchungen über das Dickenwachstum und das spezifische Gewicht der Lärche (Larix decidua) *des Westungarischen Hügellandes.*

Cercetări comparative asupra creşterii în grosime şi a greutăţii specifice a laricelui (Larix decidua) din Ungaria de west.

Autorul a cercetat proprietăţile laricelui plantat în regiunea deluroasă a Ungariei de pe dreapta Dunării şi nordul Dravei.

Pretru compararea creşterii în grosime, a repartizării şi formării greutăţii specifice, autorul a studiat pe lângă lemnul laricelui de deal, (80 m altitudine) şi lemnul celui din pădurile pre-Alpilor (400 m) şi a laricelui din pădurile munţilor înalţi din Elveţia (1700 m).

Se arată în tabele şi diagrame creşterea în grosime şi greutatea specifică.

Rezultatele arată că aproape toate proprietăţile lemnului cari fac să i se dea numele de «stejarul coniferelor» sunt numai în mică măsură reprezentate.

Laricele din pre-Alpi (Sopron) are o greutate sprecifică mai mare ca a celui din regiunea dealurilor. Creşterea în grosime a celui din regiunea dealurilor e mult mai repede de aceia şi punctul ei culminant e ajuns la 15 ani. Cel din pre-Alpi mult mai târziu (70—80 ani).

Evoluţia se poate fixa pentru primul la 5[illegible]—60 ani, iar pentru ultimul la 80—100 ani.

Prof. d-r *Iulius Stoklasa.*

Neue Ansichten über die Humusbildung im Waldboden.

Noui priviri asupra formaţiunii humusului în solurile de pădure.

Se dă un rezumat al conferinţei ţinute de prof. I. Stoklasa la deschiderea congresului internaţional al institutelor de cercetări forestiere, ţinut la Stockholm la 23 Iulie 1929.

Procesele biochimice în solul pădurei sunt influenţate de humus, microbi şi radioactivitatea solului. Distrugerea substanţelor celulozice, hemicelulozice, lignine, etc., se face de microorganisme, humificarea are loc în păturile slab anaerobe ale solului. Atât ciupercile prin enzimele ce le produc cât şi insectele prin enzimele şi microbii din tubul digestiv descompun celulozele şi lignocelulozele. Descompunerile cari se fac mai departe în prezenţa N, Ph, S, I, K, Mg, Fe, ajută la formarea de noi mase de microbi prin luarea C. din substanţele pe cari le descompun.

In toate aceste reacţiuni naşte CO_2 şi H. H e utilizat la reducere în procesul de humificare CO_2 e expirat.

Humusul e deci un produs secundar al respiraţii microbilor şi provine în cea mai mare parte din lignină şi lignoceluloză. El e un amestec al acestor substanţe, descompuse sau nu cu substanţa celulară a microbilor.

Recenzii.

Das System der Forstwirtschaftslehre, von Dr. H. Wilchelm Weber, 1929.

Bodenlehre, von E. Blanck, 1928.

Forstpsychologisches aus Baden, von Dr. Fritz Eichhorn, 1930.

Grundbegriffe der Forstlichen Arbeitslehre, von Dr. E. D. Strehlke, 1930.

Wirtshaftskarte von Niederösterreich, von Dr. H. Güttenberger. u. Fritz Bodo, 1929.

Wirtschaftskarte des südichen Wiener Beckens, von Fritz Bodo, 1929.

La Roumanie Agricole.

Loi pour l'organisation du credit foncier rural et du credit agricole.

Katechismus der österreichischen Bundesverfassung, von Dr. H. Zedwitz, 1930.

Von Wild und Wald und fröhlichen Jagen, von Wilhelm Hochgreve.

Wild und Wildlinge, von W. Fabricius.

Gr. E.

SILVA.

Nr. 14, Aprilie.

Oberforster *R. Müller*-Wetzlar.

Kampbuchführung, mit 3 Uebersichten.

Comptabilitatea pepinerilor.

Institutul pentru organizarea ştiinţifică a muncii în gospodăria forestieră (Iffa) a elaborat norme de comptabilitate pentru pepiniere. Autorul articolului găseşte că proiectul institutului prezintă lungimi prea mari şi îi opune un proiect al lui, pe care l-a conceput pentru pepiniere mari până la 3000 mp.

După dânsul scopul comptabilităţii în pepiniere s'a putea schiţa astfel:

I. 1) A se stabili valoarea diverselor categorii de puieţi şi cheltuelile necesitate prin actul de producţiune.

2) A se arăta cheltuelile şi rezultatele obţinute în cursul anului gospodăresc.

3) A se evidenţia economiile, resp. plusurile, în comparaţie cu procurarea pueţilor din comerţ.

II. Trecerea diverselor manipulaţiuni grupate în categorii mai mari în registre pentru a ne putea da seama cari din ele se pretează a fi raţionalizate.

Nr. 14.

D-r Weisser, Lauter im Erzgebirge.

Sonnenrisse an Rotbuche, mit 3 Bildern.

Crăpături «solare» la fag.

In Nr. 12 al «Revistei Pădurilor» s'a relatat despre această cestiune, rezumându-se un art. apărut în «Silva» Nr. 40. Autorul articolului, confirmând cele expuse acolo, comunică nouile lui observaţiuni, propunând mijloace de apărare.

BIBLIOTECA CENTRALĂ a „ASOCIAŢIUNII" SIBIU

Nr. 15/16.

D-r Hermann Künanz (Komradsdorf, Oberhessen.

Vereinfachungen am hessischen Forsteinrichtungs-Verfahren.

Simplificări la metoda de amenajare obicinuită în Hessa.

Autorul justifică aceste simplificări prin necesitatea în care toată lumea se află în Germania, a face toate economiile posibile.

Nr. 15/16.

Ministerial Rat, *D-r Krinkele.*

Raupe, Sattelschlepper, Lastkraftwogen bei der Holzbeförderung.

Tank, Remorcher-«Şea», Autocamion ca mijloc de transport al materialului lemnos.

Maşinismul despre care se spunea până mai deunăzi că n'are aplicaţiune în gospodăria silvică, în timpurile noastre a desminţit această afirmaţiune şi apare mai ales în domeniul transporturilor forestiere. D-r K. face un studiu comparativ al diverselor mijloace moderne de transport, arată avantajele şi inconvenientele lor şi domeniul în care îşi găsesc aplicaţiunea profitabilă. Totuşi conchide astfel: Este greşit, dacă în gospodăria silvică am vrea să înlocuim în mod principal forţa motrice animalică prin cea mecanică. Mai ales pentru golirea parchetelor — pentru «apropriatul» lemnelor — cu deosebire când este vorba de exploatare pe suprafeţe mici, forţa animalică rămâne şi azi mijlocul cel mai practic.

Nr. 15/16.

Die Forstwirtschaft Neuseelands.

Economia forestieră în Noua Zeelanda.

Un articol de statistică forestieră despre insula îndepărtată din Oceanul Pacific, cu o suprafaţă egală cu acea a României întregite şi care ca domeniul forestier asemenea egalează aproape ţara noastră. Importanţa ce se atribue acolo economiei forestiere rezultă din faptul că există un minister al pădurilor. In ce priveşte învăţământul silvic, o şcoală forestieră specială face parte integrantă din Universitatea Canterbury din Christchurch. Prelegeri forestiere se mai ţin şi la Auckland. De altfel articolul atinge toate cestiunile referitoare la gospodăria silvică a insulei. Amatorul studiilor statistice va fi satisfăcut citindu-l. Interesant este ca din cele 100 de specii care constitue arboretele insulei, nici una nu se găseşte spontan în pădurile noastre sau în acele a Europei în genere. Se vorbeşte de fag, dar nu este vorbă de f. silvatica ci de Noshofagus Menzierii şi de Noshofagus fusca.

Nr. 17.

Freiher *Arthur V. Krüdener.*

Der Forstmann und die Winschelrute.

Silvicultorul şi bagheta magică.

Se ştie că încă din antichitate există credinţa, care s'a perpetuat prin veacuri până în zilele noastre, cum că unii oameni ar avea darul a afla cu ajutorul «baghetei magice» prezenţa în adâncimile solului a apelor subterane, natura subsolului, straturi de minereuri etc. Kr. îşi însuşeşte această credinţă, d'atâtea ori combătută şi chiar ridiculizată, şi vrea să o puie în serviciul silviculturei practice.

Mai mult, el afirmă că a şi practicat-o şi încă cu succes. Kr. este un fecund scriitor forestier, un scriitor apreciat. Cu atât mai straşnic este că el, omul ştiinţei, are asemenea inclinaţiuni mistice. O fi având un sâmbure de adevăr vorbele lui Handet: «între cer şi pământ sunt atâtea lucruri pe cari suficienţa ştiinţifică mai nu le bănue» dar bagheta magică ca indicatoare de ape, ca desluşitoare de tainele subsolului nu este acceptată de ştiinţă. Această o ştie şi Kr., căci termină articolul său exprimându-şi speranţa ca îndemnul său de a utiliza acea baghetă în pădure să nu fie primit cu prea mare scepticism.

Nr. 18, Mai.

Prof. *Vanselow* (Giessen).

Kiefernnaturverjüngung und Jahreswitterung. Mit 3 Bildern.

Regenerarea naturală a pinului şi starea atmosferică a anului.

Se cunoaşte înrâurirea pe care o exercită umbra asupra creşterii mai ales a speciilor de lumină. Aşa fiind, autorul ani de-a rândul a putut constata că în umbra unui arboret de pin, ce limitează în spre sud un cupon exploatat, regenerarea cu pin atât artificială cât şi naturală lasă de dorit, faţă de rezultatele în părţile complet însorite. Anul trecut însă (1929) — un an de secetă cumplită — lucrurile au fost inversate. Autorul studiind cazul cu deamănuntul îl explică prin starea atmosferică excepţională a anului: pinul, o specie tipică de lumină, a fost recunoscător pentru scăderea insolaţiunei şi a dogorelei prin arboretul bătrân învecinat.

Nr. 18.

D-r *Zentgraf,* Lauterbach.

Arbeitsgemeinschaft für Zuwachsförderung.

Asociaţia pentru stimularea creşterilor.

Ţelul cel mai important al culturii sistematice a pădurilor de sigur este sporirea productivităţii lor. Mijloace propuse într'acest scop sunt multiple, între altele şi aşa zisele tăeri intermediare.

Părerile asupra felului cum aceste tăeri trebuesc practicate diferă foarte mult. In urma cercetărilor îndelungate ale staţiunilor de experimentaţie germane s'a ajuns la conclusiunea că modalitatea tăerilor intermediare poate să influenţeze calitatea producţiunii nu însă şi cantitatea. Se ştie că Prof. Gehrhardt este de altă părere, având de partea sa un număr oarecare de practicieni, iar Dietrich apără punctul de vedere al staţiunilor de experimentaţie forestieră. Autorul articolului, un partizan al lui Gehrhardt, răspunde unui articol precedent al lui Dietrich, iar acesta — redactorul şef al Silvei — printr'o notă îşi precizează părerile lui asupra speculaţiunilor lui Gehrhardt, pe deoparte, şi asupra tendinţei practicienilor de a rezolva şi această cestiune în mod practic, pe de altă parte.

Nr. 19.

Forstmeister *Alt, Tussenhausen.*

Ein Ameisenparadies. Mit 3 Bildern und 2 Zeichnungen.

Un paradis al furnicilor.

O descriere a felului aşezămintelor de furnici într'un caz special, cu concluziuni asupra posibilităţii de a inmulţi familiile în mod artificial.

Se ştie că furnicile pot juca un oarecare rol în combaterea unor insecte.

Nr. 19.

I. Liese, Eberswalde.

Knollenbildung bei Kiefer. Mit 2 Abbildungen.

Formaţiuni de tumori de pin.

Autorul semnalează formaţiuni anormale de tumori (noduri) la rădăcini, fusuri şi crăci de pin. Fenomenul pare a fi de natură patologică. (Bacterii?)

Nr. 20.

Prof. D-r G. Kraus und Forstreferendar. H. Schanz.

Beitrag zur forstlichen Bodenkartierung (Standortskartierung).

(Mitteilungen des bodenkundlichen Instituts Tharandt). Mit 4 Zeichnungen.

Contribuţii la reprezentarea grafică a solurilor forestiere (a condiţiunilor staţionale.

Convingerea tot mereu crescândă că, cunoaşterea amănunţită a condiţiunilor staţionale trebue să stea la baza întregei noastre activităţi în pădure, explică îndestul încercarea autorilor de a stabili ce trebue să cerem dela hărţile staţionale şi cum pot fi satisfăcute cerinţele justificate.

Nr. 21.

Heinrich Wilhelm Weber.

Forstbetrieb und Forstbetriebeinrichtung.

Nr. 22-23.

Oberförster *Trebing,* Neuhaus. a Bwg.

Der Wald—ein organisches Ganzes?

Pădurea — un tot organic.

Nr. 22-23.

Forstmeister i. *R. Pelissier.*

Wasserpflege in Wald und Feld.

Cruțarea apei în pădure și în câmp deschis.

Importanța cea mare a factorului, «apă» în cultura pământului, de ori ce natură ar fi ea, este în deobște cunoscută. Așa fiind, autorul dezvoltă mijloacele practice și puțin costisitoare de care dispune silvicultorul și agricultorul, pentru a reține apele cari de altfel s'ar scurge neutilizate. In expunerea sa se ocupă întâi de ape meteorice și apoi de acelea ce se scurg prea repede prin pârae și pârâiașe. Cruțarea aceasta este interesantă și din punctul de vedere al piscículturei care de multe ori ne procură produse accesorii cari nu sunt de desprețuit.

Nr. 22-23.

Oberforstmeister i. *R. d-r Steck* in Stuttgart—Degerloch.

Freie Durchforstung w. Schönheitzgesetz.

Rărituri izolatoare și legea estetică.

Intre multiplele propuneri privitoare la felul cum trebuesc efectuate tăerile de răritură, există și acea a autorului acestui articol.

D-sa și-a aplicat metoda ani de-a rândul atât în locuri de încercare cât și în gospodăria cea mare. In ultima instanță d-sa urmărește favorizarea principală a elementelor distinse prin frumusețea creșterii și a dezvoltării lor integrale (arborii). Metoda lui a fost sever criticată de către consilierul silvic Hofmann (vezi «Revista Pădurilor» Nr. 4, Aprilie 1930).

Articolul de față este o replică amănunțită a doctorului Steck.

⁂

FORSTARCHIV.

1 Martie 1930.

F. Schwerdtfeger.

Die Anwendung von Kali und Kainit zur Kiefernspannerbekämpfung:

Intrebuințarea potasei și a Kainitului la combarerea geometrei pinului (Bupalus piniarius).

In ultimul timp s'a pus întrebarea dacă nu s'ar putea combate geometra pinului pe pământ sau în pământ. Cercetările lui Edmann au arătat ineficacitatea ori cărei substanțe când insecta e în stare de pupă. Autorul a făcut experiențe în laborator împrăștiind potasă sau Kainit pe pământ, înainte ca larvele să se impupeze, în atingerea cu aceste substanțe larvele mureau. Rezultatele sunt că potasa nu poate fi intrebuințată deoarece ar costa prea mult. Singur Kainitul care e ieftin rămâne a fi utilizat și anume între 1500 și 2500 kgr la ha. Autorul propune însă cercetări în pădure pentru verificarea rezultatelor.

E. Buchholz.

Die forstlichen Verhältnisse Polens:

Condițiile forestiere ale Poloniei.

O scurtă descriere a condițiilor forestiere ale republicii vecine, după cartea foarte amplă și documentată a D-lui Jan Miklaszewski: «Lasy i Lesnictwo w Polsce», despre care s'a vorbit în revista noastră. Intr'un număr viitor vom reveni cu detalii ample asupra acestui articol.

15 Martie.

Un Nr. dedicat metodicei legăturilor ce trebue să existe între practică și știință și mijloacelor ca și una și cealaltă să se folosească de realizările și descoperirile făcute.

H. Gusovius.

Zur Methodik waldbaulicher Forschung.

Asupra metodicei cercetărilor forestiere.

Cercetătorul forestier trebue să se ferească de subiectivism şi să aibă ochiul mereu aţinţit asupra pericolelor ce viitorul poate aduce creaţiunii făcute la un moment dat.

W. Tischendorf.

Die Genauigkeit von Bestandesmassenaufnahmen.

Exactitatea cubării arboretelor.

Autorul, după ce cercetează cauzele de erori în luarea elementelor volumului, ajunge la concluzia, că prin tabele de cubaj potrivite, se ajunge la mai bune rezultate decât prin arbori de probă. Mari erori se fac în special la determinarea creşterilor prin analiza de arbori.

P. Kirschfeld.

Eine neue Methode der Nutzholzermittlung in stehenden Buchenbeständen.

O nouă metodă de aflare a volumului lemnului de lucru în arboretele de fag în picioare.

Descrierea unei metode de cubaj a fagului din regiunea Schwarzwald, unde această specie nu formează arborete pure, ci amestecate cu bradul şi moliftul. După înălţimea lemnului de lucru în trunchiu, se fac 4 clase, cari apoi se cubează în funcţie de diametrul mediu şi coef. de formă după Wimmer.

R. Jahn.

Die Zweckmässige Kamera des Forstmannes.

Aparatul fotografic potrivit pentru silvicultor.

Se arată calităţile ce trebue să îndeplinească un aparat fotografic spre a putea fi utilizat cu succes de silvicultor. Cel mai bun este 9×12 «Ideal» al casei Zeis-Tessar.

R. B. Hilf.

Zur Photographie geschlossener Bestände.

Fotografierea arboretelor închise.

Pentru fotografierea puieţilor şi arborilor tineri se recomandă întinderea unor pânze albe în spatele obiectelor de fotografiat. In arborete înalte se face un foc cu mult fum, pe fondul căruia arborii se proiectează foarte vizibil.

R. B. Hilf şi H. Schmeel.

Die Photographie im Dienste der Zuwachsmessung.

Fotografia în serviciul determinării creşterilor.

1 Aprilie.

Caet separat dedicat creşterii puieţilor.

Armbruster.

Kiefern-Pflanzenzucht;

Creşterea puieţilor de pin. Autorul compară sistemul pepinierilor mici de până acum cu acela al creşterii pe numărul de puieţi şi ajunge la concluzia că ultimul sistem dă plante ma bune, coeficient de încolţire mai mare şi cost de producţie mai redus.

H. Gläser.

Die Buchführung in forstlichen Pflanzenzuchtbetrieben:

Contabilitatea pepinierelor forestiere. Această contabilitate are de scop de a stabili costul de producţie al pueţilor şi rentabilitatea culturii pentru fiecare specie.

C. Hampe.

Rationalisierungsversuche im Kampbetrieb :

Incercări de raţionalizarea pepinierelor. Un studiu asupra timpului necesar la efectuarea diverselor lucrări în pepinieră.

A. Olberj.

Über die Kosten verschiedener Saat- und Verschulverfahren :

Asupra costului diverselor procedee de semănare şi creştere. Date din Ocolul Chorin, în Prusia N.

K. Graumann.

Unverschulte oder verschulte Fichtenpflanzen ?

Puieţi de molid repicaţi sau nu? Autorul este de părere că prin întrebuinţarea de puieţi nerepicaţi se câştigă un an.

O. Nolte.

Die Verwendung von Kunstdünger für forstliche Kulturen :

Utilizarea îngrăşămintelor artificiale pentru culturile forestiere. Cele mai recomandabile — după nevoile solului — sunt: calcea, Nitrophoska (sare de potasiu), Kainit, făina lui Tomas.

A. Oelberg.

Die Wirkung der Pflanzenqualität :

Influenţa calităţii plantelor, asupra rezultatului plantaţiilor. Puieţii trebuesc sortaţi după mărime şi plantaţi astfel, altminteri cei mari înăbuşe şi domină cu timpul pe cei mici.

15 Aprilie.

K. Rubner.

Urwaldfragen :

Problema pădurilor virgine. O critică a problemelor puse de K. M. Müller în cartea sa: Aufbau, Wuchs und Verjungung der S. O. — europäischen Urwälder.

Müller, care a vizitat pădurile din Rodopi, Perin şi Rila, în Bulgaria, precum şi o parte din Carpaţii de sud urmărea să afle un răspuns la problemele următoare:

Dacă există în mod natural arborete pure.

Dacă există arborete equiene şi cum iau naştere.

Din observarea modului cum se face regenerarea pădurilor virgine în Balcani, şi anume, în aproape unanimitatea cazurilor prin incendiu, M. conchide că specii ca mesteacănul şi pinul silvestru, cari se pot instala şi în soluri cu litiera arsă, pot forma arborete pure, pe când molidul şi bradul sau fagul — ce le urmează în succesiunea vegetală — formează de obiceiu arborete amestecate.

Observaţiunile lui M. dau ocazie d-lui Rubner să desvolte cu multe amănunte şi frumoase fotografii — o parte din cercetările făcute de d-sa în fructuoasa sa excursiune silvică din România, în 1926. R. arată că în Carpaţi focul joacă un rol neînsemnat în regenerarea pădurilor virgine, unde clima e mai umedă ca în Balcani. In schimb doborâturile de vânt sunt foarte frecvente şi în urma lor pot lua naştere arborete pure şi equiene pe mari suprafaţe şi chiar specii de umbră.

D. A. S.

SCHWEIZERISCHE ZEITSCHRIFT FÜR FORSTWESEN.

Mai 1930.

Dr. H. Grossmann. Zürich.

Holzart und Untergrund im östlichen Solothurner Jura. Ein Beitrag zur Forstgeographie der Schweiz.

Specia şi subsolul în Jura Solothurn de est. Contribuţie la geografia forestieră a Elveţiei.

Pădurea fiind condiţionată de existenţa unor anumiţi factori geografici, cunoaşterea lor amănunţită se impune în tehnica silvică raţională.

Dintre aceşti factori face parte şi subsolul. Influenţa sa asupra vegetaţiei lemnoase nu poate fi urmărită însă decât în regiuni cu roci diferite pe suprafaţă relativ mică. Altfel clima şi altitudinea îngreunează cercetările, dacă nu le face chiar imposibile.

Regiunea Jura Solothurn de est îndeplineşte în întregime aceste condiţiuni.

Din cercetările făcute de autor în acest ţinut rezultă, că vegetaţia forestieră şi cea agricolă sunt împărţite în mod natural după natura rociior din substrat. Acelaş lucru se poate spune şi despre vegetaţia speciilor forestiere.

Explicaţia o dă constituţia fizică a subsolului şi a solului. Când acestea sunt permeabile lasă apa să se scurgă în profunzime. Din acest motiv ele nu pot fi folosite decât de vegetaţia forestieră, întrucât rădăcinile sale pătrund adânc în pământ.

In schimb terenurile, în constituţia cărora se găsesc marne impermeabile, acestea având facultatea să înmagazineze apa ca un burete şi să o ţină la dispoziţia plantelor cu înrădăcinarea superficială, sunt ocupate în mod natural de culturi agricole şi păşune.

Autorul dă o serie de tablouri şi grafice pentru clarificarea observaţiunilor sale. (Urmează).

W. Ammon. Kreisoberförster, Thun.

Grundsätzliches zum Problem der forstl. Dienstorganisation. (Schluss).

Principii asupra organizării serviciului silvic. (fine).

In continuarea articolului privitor la organizarea serviciului silvic, din numărul pe Aprilie al revistei, se arată că pentru înlesnirea supravegherii pădurilor comunale şi particulare e necesar să se sporească numărul ocoalelor de stat şi al personalului silvic superior, ţinându-se seama, că pădurile particulare cer cu mult mai multă muncă ca cele comunale.

In afară de acestea, pentru ca serviciul să iasă din biurocraţie, propune ca pentru fiecare ocol să se stabilească un indiciu al reuşitei gospodăriei forestiere, care să se refere la mărirea producţiunii în materie pe an şi pe hectar valorificarea materialelor lemnoase exploatate, reuşita regenerărilor efectuate etc. întrucât numai pe baza acestor rezultate se poate cunoaşte adevărata valoare a şefului de ocol silvic.

Totdeodată autorul sfătueşte, ca paralel cu îmbunătăţirea gospodăriei forestiere la comune şi particulari, să se lucreze intens la luminarea marelui public în materie de păduri.

Was uns, das Stärkeklassenverhältnis sagt. Wanger.

Ce ne spune raportul claselor de diametri.

In gospodăria forestieră din Elveţia, la revizuirea amenajamentelor, odată cu «controlul» creşterii masivelor în volum, se caută din ce în ce mai mult să se cunoască şi creşterea lor în calitate.

In acest scop la stabilirea capitalului lemnos şi a posibilităţii, se determină procentul speciilor răşinoase din amestec şi procentul lemnului de lucru, — iar pentru ca tabloul să fie cât mai complet, se dau date şi asupra mersului regenerărilor.

M. Răd.

INTERNATIONALER HOLZMARKT.

Mai 1930, Viena.

Nr. 52. *Die Waldschätze des Ural und ihre Exploitation.*

Bogăţiile forestiere ale Uralului şi exploatarea lor.

Articolul este reprodus după o revistă de specialitate din Leningrad şi se datoreşte unui silvicultor rus, N. Ponomarew.

Provincia Ural înseamnă zona dintre Asia şi Europa, dealungul munţilor Urali, având o suprafaţă de 1.660.782 km. p. Procentul mediu de împădurire este 21.1%. Nordul şi anume «Tundra», are un procent mai mare — 31%. — Pădurile se compun din: pin (31.5%), brad şi molid (34.7%), alte răşinoase (9.3%), mesteacănul (20.9%), plop tremurător (3.2%), alte foioase (0.4%. Ştejarul este aproape inexistent. — Răşinoasele predomină nord-vestul, foioasele Sud-estul ţinutului.

Producţia medie anuală, la hectar — după prof. Prechod — este: pentru nordul Uralului 1,12 m c, pentru centru 1,63 m c şi pentru Sud 1,58 m c. Lipsa căilor de comunicaţie împiedică exploatarea posibilităţii anuale cifrată la 44,9 milioane m c. Căile ferate, ce ar putea deservi azi pădurile, însumează o lungime de 6888 km, din care numai 1.118 km linie îngustă. Drumurile de exploatare se ridică la 80.000 km lungime, dar sunt rău întreţinute. Transportul materialului ce se exploatează este ajutat, în bună măsură de râuri şi fluvii.

Industria cherestelii puţin desvoltată. In 1925/26 au funcţionat 87 gatere, având un randament de 623.000 m c.

Nr. 53. *D-l H. Brauner.*

Der Schnittmaterial-Export in Rumänien.

(Exportul de cherestea în România).

Se analizează cauzele nouii conjecturi economice defavorabile exportului de cherestea. Pe lângă concurenţa cherestelii ruseşti — coşmarul ţărilor exportatoare — autorul mai socoteşte taxele prohibitive puse de unele ţări (Turcia, Bulgaria), situaţia economică grea a altor ţări (Germania), concurenţa produselor lemnoase din Polonia (prin obţinerea transitului mărfurilor sale către Marea Neagră) şi apoi cauze economice interne: ridicarea costului de producţie, scumpirea şi lipsa capitalului etc.

Paul Belander, Stokolm.

„Holzbilanzen der nördischen Länder“.

Un articol cu date interesante din gospodăria forestieră a Suediei, Norvegiei şi Finlandei. Cuprinde deasemeni — în rezumat — încercările şi greutăţile întâmpinate de aceste ţări pentru stabilirea capitalului lemnos, creşterii anuale şi consumului intern.

Nr. 54. *Arnold Friedman.*

Laienhafte Alarmreden über Russenholzgefahr.

Svonuri alarmiste profane asupra pericolului lemnului rusesc.

Autorul articolului, demonstră că pentru piaţa austriacă este inexistent, acest pericol arătând că în anul 1929 nu s'a importat din Rusia decât 7 vagoane de anin şi 60 vagoane de frise. Exagerarea acestui «pericol» o atribue anumitor cercuri interesante, cari, la adăpostul unor eventuale taxe de import, ar urmări scumpirea lemnului austriac.

Nr. 57. *Prof. Jul. Marchet, Wien.*

Stand der Rationalisierung in Deutschland.

Folosind o lucrare apărută în acest an «Handbuch der Rationalisierung, publicată de Reichskuratorium für Wirtschafilichkeit din Berlin, Prof. Marchet arată imensele progrese realizate de Germania în domeniul industriei şi comercializării, şi anume diminuarea costului de producţie şi mărirea producţiei

Chesiunile speciale de silvicultură sunt deasemeni stăruitor şi metodic studiate de «Reichskuratorium f. Wirtschaftlichkeit, în care scop i s'a anexat ma mult staţiuni forestiere de experienţă. Rezultatele s'au făcut simţite în industria lemnului.

Nr. 59. *Einiges zum rumänischen Holzgeschäft.*

Câteva date asupra comerţului lemnului românesc.

Criza generală ce se accentuează continuu, se repercutează şi asupra pieţii lemnului. Lipsa de bani, a făcut ca lucrările de construcţiuni să înceteze, fiscalitatea excesivă, încetarea activităţii multor întreprinderi forestiere etc.

Exportul deasemeni marchează tendinţi manifeste de înrăutăţire. Piaţa germană şi ungară, în mare parte pierdute. Iar alte ţări, prin bariere vamale, fac imposibilă desfacerea produselor româneşti — Corespondentul ziarului — şi autorul articolului — observă că totuşi materialele de dimensiuni cerute şi de bună calitate îşi menţin preţurile din trecut.

Nr. 61 publică raportul Consilierului comercial S. Levisson înaintat Băncii Naţionale a Statului Austriac, asupra industriei şi comerţul lemnului în anul 1929. Gospodăria forestieră austriacă trece printr'o mare criză datorită atât cauzelor interne, cât şi situaţiei generale a pieţei lemnului în Europa.

Salariile ridicate, lipsa de capital, scumpetea transportului pe căile ferate, impozitele apăsătoare, măresc preţul lemnului şi al cherestelei austriace, punând-o în imposibilitate de a susţine lupta cu produsele lemnoase ale altor ţări: Rusia, ţările nordice etc. Industria cherestelei agonisează. Multe, foarte multe întreprinderi au lichidat, iar cele mai bine finanţate sunt forţate să vândă materialele în preţul de cost, renunţând la orice beneficii.

Debuşeurile sunt pierdute unul câte unul. Germania — mai ales decând a ridicat tariful drumului de fier — numai cumpără de cât neînsemnate cantităţi de lemn din Austria, iar în Franţa lemnul austriac ajungând prea scump — efect al transportului — cedează locul lemnului suedez şi rusesc.

Deasemeni şi industria lemnului — chiar a produselor ce constituiau «specialităţi austriace» — merge greu. Industria pianelor, a furnirului, parketului etc., îşi reduc an de an producţia.

Nr. 62. Articole asupra lemnului Australian, pieţei lemnului în Ceho-Slovacia şi o corespondenţă — cu nimic nou de altfel — din Bucureşti, asupra preţului lemnului românesc.

Gh. I. I.

INFORMAŢIUNI

Examenul de subinspector.

Prin decizia ministerială No. 4551/1930 s'a aprobat ţinerea examenului de inginer subinspector pe ziua de 15 Septembrie a. c.

Tot prin această decizie s'au numit ca membri ai comisiei de examinare:

D-l *M. Boldur*, inginer consilier silvic.

D-l *Horia Lazăr*, inginer inspector general silvic.

D-l *Petre Ioan*, inginer inspector silvic.

D-nii *Marin Drăcea* şi *V. N. Stinghe*, profesori, ambii delegaţi ai Şcoalei Politechnice din Bucureşti.

* * *

Congresul personalului inferior:

Prin decizia dela No. 8802/1930 s'a aprobat ţinerea congresului conductorilor, brigadierilor şi pădurarilor, în zilele de 7 şi 8 Septembrie a. c. Tuturor li aprobat un concediu de 4 zile pentru a lua parte la acest congres.

* * *

Invăţământul silvic inferior:

In «Monitorul Oficial» No. 144 din 2 Iulie a. c. şi în No. 149 din Iulie 8, s'au publicat condiţiunile de admitere în şcoalele de: conductori ‹*Casa-Verde*, Timişoara›, brigadieri ‹*Brăneşti*, jud. Ilfov şi *Gurghiu*, jud. Mureş›, pădurari ‹*Gurghiu*, jud. Mureş, *Lipova*, jud. Timiş şi *Căiuţi*, jud. Bacău›.

La aceste şcoale sunt următoarele locuri:

Casa-Verde 30 locuri, ‹durata cursurilor 4 ani›.

Brăneşti 30 locuri, *Gurghiu* 35 locuri, ‹durata cursurilor 2 ani›.

Gurghiu 30 locuri, *Lipova* 40 locuri, *Căiuţi* 40 locuri, ‹durata cursurilor 1 an›.

† Gh. Golgoteanu

Inginer consilier silvic

11 Nov. 1864 — Iunie 1930

In luna Iunie, la şease luni după pensionarea sa, a murit departe de pământul ţării, la Praga, Consilierul silvic Gh. Golgoteanu.

Născut la 1864 şi-a făcut studiile de specialitate la şcoala de agricultură dela Herăstrău.

A intrat în corp la 1 Aprilie 1888. Firea sa perseverentă şi prestanţa sa înăscută l-au ajutat să ridice întreaga erarhie a corpului silvic, în care a obţinut gradul de Consilier în anul 1921.

Cea mai mare parte din activitatea sa profesională şi-a desvoltat-o în Oltenia, de unde era de fel. Gradele mai mari l-au adus în Bucureşti unde prin anii 1921 — 1922 a jucat un rol în conducerea politicei forestiere româneşti.

Ultima însărcinare, pe care a deţinut-o până la pensionarea sa, a fost de consilier technic pe lângă organele de reformă agrară din Ardeal.

Corpul incinerat al camaradului nostru a fost adus în ţară la 6 Iulie 1930.

Fie-i ţărâna uşoară.

Red.

---

† Ioan Guguianu

Inginer insp. silvic

1 Febr. 1865 — 22 Iulie 1930

In Cluj, la 22 Iulie, s'a stins din viaţă bunul camarad şi distinsul silvicultor care a fost Ioan Guguianu.

De loc din Zărneşti, crescut la Braşov, cultura profesională şi-a făcut-o în Schemnitz şi la Viena. Dar caldele lui sentimente româneşti l-au îndepărtat de ţara unde trebuia să servească sub stăpânire ungurească, l-au îndemnat să părăsească pământul natal şi să vie în România liberă.

A intrat în serviciu la 15 Martie 1890.

In 1893 este ataşat — ca bun cunoscător al limbei germane — inspectorului silvic austriac Pitscheak, adus în ţară în vederea unei reorganizări a serviciului forestier. In această calitate a tradus în româneşte un mare număr de instrucţiuni austriace: pentru înfiinţarea pepinierelor, pentru combaterea insectelor, etc. care — chiar dacă nu erau în totul aplicabile la noi — au constituit puncte de primă orientare, pe cari ulterior s'a clădit cu folos.

Guguianu a fost dintre silvicultorii cu înclinări spre scris. Revista noastră l-a avut nu numai printre fertilii colaboratori ci chiar printre redactori.

Bun camarad, modest dar însufleţit silvicultor, a fost un element de valoare al corpului silvic căruia i-a dat multe impulsuri bune. Activitatea-i rodnică închinată statului s'a întrerupt prin pensionarea lui în anul 1924.

La mormântul deschis ne închinăm cu pietate şi zicem: să-i fie memoria eternă.

Red.

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Casa Autonomă a Pădurilor Statului

Direcţia regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor.

Asupra raportului d-lui Director al Regimului silvic.

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare a codului silvic publicată în «Monitorul Oficial» No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dobraia; pendinte de comuna Petrila, judeţul Huniedoara, proprietatea d-nei Leontina Pogany, în suprafaţă de 199 ha 6100 m^2. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 60 ani, exploatarea în 2 ani pentru 74 ha 4000 m^2; şi la vârsta exploatabilităţii pentru restul de 80 ha 2800 m^2. Suprafaţa expropriată de 28 ha 8100 m^2 se scoate din regulament. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare ha. Revizuirea la anul 1938.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Mălinţi lot 1, pendinte de comuna Mălinţi, judeţul Hotin, proprietatea d-lor Al. Antoniev şi alţii, în suprafaţă de 95 ha 0400 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani cu tăeri principale a suprafeţei de 30 ha 4500 m^2 şi în 9 ani cu tăeri de ameliorare a suprafeţei de 64 ha 5900 m^2. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare ha. Revizuirea la anul 1938.

c) **S**tudiul sumar pentru exploatare al pădurei Vizuini şi Fâneţe pendinte de comuna Ciugudul de Jos, judeţul Alba, proprietatea d-nei Iozefina Zichi, în suprafaţă de 24 ha 7200 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 16 ani, exploatarea în 1 an. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

d) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii La Bic şi Corbul, pendinte de comuna Smig, judeţul Târnava Mică, proprietatea d-lor Coloman Popp şi soţii, în suprafaţă de 93 ha 2400 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 30 ani. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau orice alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4. şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 10 Iunie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *C. P. Georgescu*

p. conf. (ss) *C. P. Serghiadi*

Nr. 137.354/930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurei Mociar, pendinte de comuna Mociar, judeţul Bihor, proprietatea comunei Mociar, în suprafaţă de 255 ha 5200 m². Regimul crâng cu 100 arbori ca rezerve la ha în parcelele 1, 2, 3, 4 şi câte 60 arbori la ha, în rest. Rezervele vor fi alese din specii preţioase, vor fi bine conformate, groase şi pe cât posibil uniform repartizate. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire 800 lei de fiecare ha. Revizuirea în anul 1939.

b) Amenajameutul pentru exploatare al pădurii Coasta Cezarului pendinte de comuna Cezariu, judeţul Someş proprietatea d-nelor Hortensia, Irma şi Berta Wass, în suprafaţă de 74 ha 0100 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 40 ani. Garantia de împădurire 600 lei de fiecare ha. Revizuirea în anul 1938.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Pădurea lui Vodă, pendinte de comuna Şomărtin, judeţul Făgăraş, proprietatea bisericii Evanghelico-luterane, în suprafaţă de 53 ha 9900 m². Regimul crâng simplu Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani, Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare ha. Revizuirea în anul 1940.

d) Studiul sumar pentru exploatare al pădurii Dealul Războiului pendinte de comuna Săcueni, judeţul Odorhei, proprietatea comunei Săcueni, în suprafaţă de 57 ha 5500 m². Regimul codru cu 2 tăeri. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 80 ani. Garanţia de împădurlre 1000 lei de fieicare ha. Revizuirea în anul 1938.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamante, etc. referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc., au fost date eronat, sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic fie asupra proprietăţii, suprafeţii, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional, anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 10 Iunie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *C. P. Georgescu*

p. conf. (ss) *C. P. Serghiadi*

Nr. 137.356/930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pentru exptoatare al pădurii Faţa Cornilor Dumbrava, pendinte de comuna Cărpiniş, judeţul Satu Mare, proprietatea bisericii Ortodoxe-române din comuna Cărpiniş, în suprafaţă totală de 140 hectare 3900 m². Regimul crâng Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani tăindu-se anual parchete egale. Garanţia de împădurire 1500 lei de fiecare hectar. Revizuirea în anul 1939.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Composesoratului Suseni, pendinte de comuna Suseni, judeţul Ciuc; proprietatea Composesoratului din comuna Suseni, în suprafaţă totală de 2445 ha 3900 m² din care 1751 şi 2700 m² sunt pădure. Regimul: In seria I-a de 75 ha 8600 m² codru grădinărit extrăgându-se numai arborii de perisanţi; în seria II-a de 1675 ha 4100 m² codru cu tăere rasă. Revoluţia normală 100 ani, exploatarea în 100 ani în ambele serii. Garanţia de împădurire în seria de codru cu tăeri rase lei 3000 de fiecare hectar. Revizuirea în anul 1938.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Ghipeş pendinte de comuna Ghipeş, judeţul Odorheiu, proprietatea comunei Ghipeş, în suprafaţă de 264 ha 1800 m². Regimul codru cu două tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 80 ani. Garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Composesoratului băştinaşi din Dej, pendinte de comuna Dej, judeţul Someş proprietatea Composesoratului băştinaşi din Dej în suprafaţă totală de 659 hectare 4700 m² din care pădure 654 ha 3000 m². Regimul crâng, revoluţia normală 35, exploatarea în 35 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste amenajamente se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste amenajamente referitoare la suprafaţa pădurii la numele proprietarului etc. au fost date eronat, sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 19 Iunie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

Nr. 155.022.930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Dâmbu din jos şi Dâmbul din sus, pendinte de comuna Taga, judeţul Someş, proprietatea Eclejiei Reformate din comuna Taga, în suprafaţă de 10 ha 5900 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea în anul 1938.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Leostena, pendinte de comuna Căianul Mare, judeţul Someş, proprietatea comunei Coldău, în suprafaţă de 115 ha 6590 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire 300 lei de fiecare ha Revizuirea în anul 1938.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Firiza, pendinte de comuna Firiza de sus, judeţul Sătmar, proprietatea comunei Firiza de sus, în suprafaţă de 273 ha 6100 m². Regimul codru. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 80 ani. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulameute, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat, sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 19 Iunie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *C. P. Georgescu*

Nr. 155.026.930.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Câmpulung, pendinte de comuna Câmpulung moldovenesc, judeţul Câmpulung, proprietatea comunei urbane Câmpulung moldovenesc în suprafaţă de 4856 ha 7 00 m² din care se propun spre tăere 4588 ha 4800 m². Regimul: In seriile I, III, IV codru cu tăeri rase; în seria II codru grădinărit. Revoluţia normală 100 ani pentru seriile de codru cu tăeri rase şi 120 ani pentru seria I-a codru grădinărit. In vederea continuităţii tăerilor exploatările se vor face conform modificărilor din text. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar la tăerile rase şi 800 lei de fiecare hectar la tăerile grădinărite. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Coasta Ruginoasă şi Brădişor, pendinte de comuna Ruginoasa, judeţul Cluj, proprietatea Bisericii Greco-catolice din comuna Ruginoasa în suprafaţă de 66 ha 1305 m². Regimul crâng cu rezerve. Revoluţia normală 40 ani, tăindu-se câte 2 ha 1500 m² anual. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Hovos pendinte de comuna Sâncrai judeţul Ciuc, proprietatea Composesoratului Sâncrai în judeţul Ciuc în suprafaţă de: seria I-a 1065 hectare 8900 m²; seria II-a 563 ha 7900 m²; Seria III-a fiind pădure păşunabilă se scoate din amenajament. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 80 ani, cu menţiunea că în seria II-a neadmiţându se revoluţie tranzitorie se va lua o perioadă de aşteptare de 20 ani după care va începe revoluţia admisă de 80 ani. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste amenajamente se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicarea legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste amenajamente referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau orice alte cauze, amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 19 Iunie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

Nr. 155.030/930.

Art. 1. — Se aprobă de noi.

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dobraia pendinte de comuna Petrila, judeţul Hunedoara, proprietatea d-r Arpad Apathy, în suprafaţă de 86 ha 8500 m² din care 76 ha 3800 m² pădure curată. Regimul codru cu tăeri rase la seria I-a de 58 ha 7700 m² şi codru grădinărit la seria II-a de 17 ha 6100 m². Revoluţia normală 60 ani, exploatarea în 2 ani, în ambele serii; în seria de grădinărit netăindu-se de cât creşterea efectivă. Garanţia de împădurire 4000 lei de fiecare hectar pentru suprafaţa ce se tae ras. Plantaţiile se vor face imediat după golirea parchetelor de material lemnos. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Codru pendinte de comunele Stremţi şi Odeşti judeţul Sălaj, proprietatea erezilor lui Adolf Reich în suprafaţă de 116 ha 2500 m² din cari exploatabile 66 ha 1300 m². Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 10 ani. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea la anul 1939.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Buneasa şi Pârâul Ciubotarilor pendinte de comuna Topliţa, judeţul Mureş, proprietatea familiei Eltetö în suprafaţă de 241 ha 0300 m² din care se propun spre tăere 92 ha 8900 m². Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani. Exploatarea în 2 ani. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare ha. Revizuirea în anul 1935.

Art. 2. — Aceste amenajamente, regulamente etc., se aprobă numai din punct de de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicere al legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste amenajamente, regulamente, etc, referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau orice alte cauze, studiul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţii, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 26 Iunie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

Nr. 151.906/930.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurei Gemanarea pendinte de comuna Livezeni, jud. Hunedoara, proprietatea indiviză a d-lor Pavel Cocolan, Maria şi alţii 19, în suprafaţă de 188 ha 5100 m² din care se exploatează 179 2400 m² pădure curată. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 100 ani, exploatarea în 6 ani, tăindu se anual numai câte un parchet. Garanţia de împădurire 2500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Serbuţi», pendinte de comuna Ruginoasa, jud. Cluj, proprietatea composesoratului din Ruginoasa, în suprafaţă de 232 ha 4042 m². Regimul crâng simplu pentru seriile 1 şi 2 şi codru cu tăeri rase pentru seria 3-a. Revoluţia normală 40 ani pentru seria I-a, 20 ani pentru seria II-a şi 80 ani pentru seria III-a. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar pentru seriile de crâng şi 3000 lei pentru seriile de codru. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc., se aprobă numai din punct de vedere technic silvic luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurti la numele proprieterului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformii agrare, sau orice alte cauze, regulamentul sau amenajamentul, se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprintăţii, suprafeţii etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. – Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 2 Iulie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *C. P. Georgescu*

No. 158.053,930.

CASA DE CREDIT, ECONOMIE ŞI AJUTOR
A
CORPULUI SILVIC C. E. A. C. S.
Sediul: Bucureşti III — B-d Brătianu, 67

Face toate operaţiunile de bancă. Imprumuturi la membrii în contul salariului, împrumuturi pe gaj de efecte, pe ipoteci etc.

Primeşte spre fructificare la vedere şi pe termen în condiţiuni avantajoase.

SOCIETATEA

„PROGRESUL SILVIC“

Inchiriază pentru conferinţe,
adunări, concerte, etc., Sala
mare a localului său din
B-DUL I. C. BRĂTIANU No. 67
unde doritorii se pot adresa

ESTE

în interesul Societăților
Forestiere și tuturor
așezămintelor industriale
să facă reclamă prin
REVISTA PĂDURILOR

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: **Stinghe V.**

Membrii:

Drăcea M. **Rădulescu M.**
Ioan P. **Sburlan D.**

Secretar de redacție: **Ştefănescu-Suhăţeanu M.**

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC“

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1930:

Președinte: **Georgescu C. P.**
Vice-Președinte: **Drăcea M.**, **Stinghe V.**
Secretar general. **Ioan P.**
Casier: **Grozescu Dem.**
Secretari: **Priboianu V.**, **Ştef.-Suhăţeanu M.**

Membrii:

Agapie G.
Antonescu P.
Atanasescu A.
Boldur M.
Bosoancă C.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Ionescu A.
Lazăr H.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Popescu Alex.
Popovici Gh. N.
Stănescu Stan
Tomuța D.

Cenzori: **Cratero O., Vasiliu L., Sculy X.**
Cenzori supleanți: **Botescu I., Florescu I., Fonai I.**

Prețul abonamentului:

Pe un an	**300 lei**
» » » pentru membrii Societății	**200 »**
» » » pentru conductori și brigadieri	**75 »**
Numărul	**25 »**

Manuscrisele nepublicate se înapoiază

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Anghel Saligny, 2

BIBLIOTECA CENTRALA
a „ASOCIAȚIUNII"

Anul XLII
August
1930
Nr. 8

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC“

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

SUMARUL:

Studii-Referate: Epoca tăerii lemnului de răşinoase . . . . **Iuliu Fröhlich**, **F. Defour**
Probleme administrative: Propaganda forestieră . . . . **I. P. D.**
Fapte şi comentarii: Excursia în Oltenia şi Jugoslavia . . . . . . **Valeriu Dinu**
Condiţiile forestiere ale Poloniei . . **D. A. Sburlan**
Algeria forestieră . . . . **Valeriu Dinu**
Compasul forestier şi metrul întrebuinţate ca dendrometru . . . . . **C. N. Budu**
Cronica: Două succese . . . . . . **Valeriu Dinu**
Turneul Alpilor Francezi . . . . **P. I.**
Varia . . . . **Red.**
Recenzii. – Revista revistelor. – Informaţiuni.
Soc. «Progresul Silvic»: Procese-verbale. Donaţiuni.
Publicaţiuni

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 67
BUCUREŞTI

XLII-e Année **Août 1930** **Nr. 8**

REVUE DES FORÊTS

Publication mensuelle de la Société forestière roumaine „Progresul Silvic“

SOMMAIRE:

Etudes-Comptes-rendus: L'époque de la coupe des arbres	**Iuliu Fröhlich** **F. Defour**
Problèmes administratifs: La propagande forestière	**I. P. D.**
Faits et commentaires: L'excursion en Oltenie et Jougoslavie	**Valeriu Dinu**
Les conditions forestières de la Pologne.	**D. A. Sburlan**
L'Algerie forestière	**Valeriu Dinu**
Le compas forestier et le mètre utilisés comme dendromètre	**C. N. Budu**
Chronique: Deux succès	**Valeriu Dinu**
La tournée des Alpes Français . . .	**P. I.**
Varia	**Red.**

Récensions. — Revue des revues. — Informations.
Soc. «Progresul Silvic». — Publications.

RÉDACTION ET ADMINISTRATION: Bd. I. C. BRATIANO No. 67
BUCAREST

Anul XLII August 1930 Nr. 8

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC“

STUDII-REFERATE

ANCHETELE «REVISTEI PĂDURILOR»

EPOCA TĂERII LEMNULUI

DESPRE TIMPUL DE TĂERE ŞI MANIPULAREA LEMNULUI DE RĂŞINOASE

de IULIU FRÖHLICH
Inginer silvic

Dacă deschidem un tratat de exploatarea pădurilor, la cap. «Timpul tăerii», aflăm că există o tăere de vară şi alta de iarnă, respectiv de toamnă. Mai departe, în acel tratat, scrie că felul de tăere este în funcţiune numai de climat şi anume: în munţi, cu iernile lor lungi, sunt indicate tăerile de vară, iar la şes şi în regiunea dealurilor, unde clima este potrivită, cele de toamnă, respectiv de iarnă. Acest punct de vedere, atât de răspândit, asupra tăerilor de toamnă şi vară, astăzi nu mai poate fi susţinut în întregime. Aşa de exemplu în pădurile din sud-estul Europei şi mai ales în Transilvania, de când s'a desvoltat întrebuinţarea căilor ferate pentru transportul lemnului, cca. ⟨30 %⟩ din producţia lemnoasă anuală se exploatează prin tăeri de toamnă, respectiv de iarnă. Motivele cari au contribuit, mai ales în ultimul deceniu, la extinderea tăerii de iarnă, constau în faptul că producătorii de lemn au făcut experienţe foarte rele cu materialul de răşinoase adus la fabrică după ce mai întâi fusese depozitat 10—12 luni în pădure şi la rampele de încărcare. Butucii rezultaţi din tăerea de vară, ajunşi la debitat în primăvara şi vara următoare, nu mai satisfăceau cerinţele în ce priveşte calitatea. Lemnul căpătase între timp la periferie, adeseori până la 10 cm adâncime, dungi roşii şi putregai, ceeace contribuia ca foarte mult material să intre la cl. V şi VI. Producătorii pentru a nu fi siliţi să tae în fabrică prea mult lemn «vechi» s'au apucat de tăerile de toamnă, pentru ca pe această cale să poată exploata, la un termen mai înaintat, cel puţin 30% din posibilitatea lor anuală, spre a putea debita materialul proaspăt. Tăerile de toamnă, atât de răspândite astăzi, au putut fi aplicate în munţi abia după întroducerea generală a căilor ferate înguste, deoarece numai cu c. f. se poate transporta fără nici un inconvenient lemnul greu, proaspăt tăiat. O condiţie pentru tăerea de toamnă în munţi, este evitarea terenurilor accidentate şi cu pante repezi; aceasta pentru a nu avea prea multe pierderi cu ocazia corhănitului lemnului greu, pe coastele repezi şi îngheţate.

Dacă ne întrebăm acum, pentru ce lemnul rezultat din tăerea de vară a perdut într'un an atât de mult din calităţile sale iniţiale, putem răspunde cu conştiinţa liniştită: pentrucă manipularea materialului în timpul dela tăere până la debitare n'a fost corespunzătoare. In general la tăerea de vară lemnul este manipulat în modul următor: doborîrea începe — după altitudine — la mijlocul sau la sfârşitul lunii Mai. După doborîre, arborele este cojit, vârful însă i se lasă neretezat 6 săptămâni, pentru ca să se usuce mai bine. In orice caz este întrebarea, dacă canalele de apă ale alburnului, în urma cojirei şi a procesului de uscare, îşi mai păstrează capacitatea timp de câteva săptămâni. Practicianii susţin, că tocmai lăsarea părţii superioare a coroanei grăbeşte procesul de uscare. După trecerea celor şase săptămâni reglementare, arborii sunt fasonaţi în butuci de dimensiunile uzuale (8--16 m), iar după aceea începe strânsul, corhănitul şi depozitarea în stive mai mici dealungul drumului de tras iarna. După căderea zăpezii lemnul este tras la c. f. In cazul când c. f. este în funcţiune şi iarna, lemnul este sau transportat imediat la fabrică, sau depozitat în stive mari. In munţii înalţi ultimul caz este mai frecvent, deoarece din cauza zăpezii mari, în lunile de iarnă transporturile pe c. f. sunt suspendate. La rampa de încărcare a c. f. butucii acoperiţi cu un strat de zăpadă şi ghiaţă, sunt sortaţi după lungimi şi stivuiţi cât mai des, în depozite până la 1.000 m c şi abia în primăvara următoare sunt transportaţi succesiv la fabrică. Odată cu venirea timpului cald, se topeşte zăpada şi ghiaţa de pe butucii stivuiţi şi-i pătrunde apa din toate părţile. Această umezeală excesivă, precum şi căldura de primăvară, în lipsa aerului care să circule în interiorul stivei, au drept consecinţă că aceşti butuci în timp de câteva săptămâni se înăbuşesc şi capătă dungi şi putregaiu roşu, cu alte cuvinte lemnul începe a prezenta fenomene de putrezire. In cazul când acest material va fi debitat vara, putem conta cu siguranţă pe 30—40% marfă inferioară. In acest mod, adică din cauza manipulării necorespunzătoare a lemnului rotund, după tăere şi-au perdut calitatea, în ultimele 2—3 decenii, în sud-estul Europei, multe milioane metri cubi lemn de răşinoase de cea mai bună calitate, ceeace a cauzat producătorilor, respectiv economiei naţionale, pagube enorme. Din nenorocire oamenii din lumea lemnului n'au tras învăţăminte în urma acestor mari pierderi, deoarece aproape peste tot se pot observa încă şi astăzi, astfel de greşeli în manipularea lemnului de răşinoase Intocmai ca mai înainte lemnul tras iarna, acoperit de zăpadă şi ghiaţă, depozitat în stive înalte cât casa, este expus la stricăciune sigură. In vara următoare, conducătorul fabricii văzând lemnul astfel batjocorit îşi frânge mâinile şi înjură — cu drept cuvânt — pe cei cari au manipulat pădurea, pentrucă i-au trimis, în cantitate mare, lemn stricat pe jumătate.

După aceste experienţe triste, ar fi timpul suprem să dăm mai multă atenţie manipulării lemnului de răşinoase, în timpul dela doborâre până la tăierea în fabrică. In cazul când lemnul doborât vara nu poate fi tăiat până în primăvara următoare, adică până la venirea timpului cald, trebuesc luate din timp măsuri pentru a-l stivui corespunzător. Lemnul rotund tras iarna, adică ud, trebue stivuit astfel ca atunci când se încălzeşte vremea, fiecare butuc să se usuce complect în cel mai scurt timp posibil. Soarele, aerul şi vântul, trebue să aibă acces cât mai liber spre fiecare butuc din stivă în parte şi pentru a facilita acest lucru se aşează peste rândurile longitudinale din stivă transversal la ambele capete butuci groşi, împiedicându-se prin aceasta stivuirea prea deasă. Este natural ca în asemenea cazuri să nu se facă stive înalte cât casa, întreaga atenţie a manipulaţiei trebue îndreptată în sensul ca fiecare butuc să fie expus la aer şi lumină, pentruca în felul acesta să se poată usca complect. Lemnul de răşinoase, stivuit în modul arătat mai sus, nu va pierde în calitate de cât foarte puţin.

Un caz analog prezintă şi lemnul tăiat toamna, respectiv iarna. Atât timp cât nu poate fi tăiat în fabrică în cursul iernii, este îngrămădit la c. f. în stive mari, urmând a fi transportat vara. La acest lemn îmbibat cu apă şi stivuit strâns, odată cu venirea timpului cald, se petrece acelaş proces de putrezire ca şi la lemnul tăiat vara. Afară de aceasta, în cele dintâiu zile calde ale lunei Aprilie îşi face apariţia insecta Xyloterus lineatus, care de preferinţă atacă coaja lemnului umed şi stivuit strâns. Este surprinzător, că această insectă evită părţile lemnului expuse soarelui sau vântului. De altfel este de remarcat că această insectă nu face aproape nici o pagubă în primăverile călduroase şi uscate în materialul tăiat iarna, care se ştie că nu este complet cojit, pe câtă vreme în primăverile ploioase şi umede face adevărate devastări în lemnul stivuit des. Astăzi, preferinţa acestei insecte, extrem de vătămătoare pentru lemnul umed şi stivuit des provenit din tăierea de iarnă, este cunoscută aproape tuturor producătorilor, deoarece s'a putut constata de mai multe ori, că prin aşezarea unor longoane transversale se evită stivuirea prea deasă.

Discuţia despre avantajele şi desavantajele tăierilor de vară şi toamnă în ce priveşte calitatea, respectiv durata lemnului — după cât se ştie — încă nu s'a terminat până astăzi. In practică, tăierile de iarnă au fost determinate pur şi simplu de motivul de a tăia în fabrică lemn proaspăt, adică sănătos. Intr'adevăr — aceasta s'a constatat şi în practică — calitatea materialului de răşinoase nu depinde de timpul de tăiere, ci numai de manipulaţia ulterioară. Dacă se vor lua măsuri pentru o depozitare corespunzătoare pentru ca butucii să fie totdeauna complect uscaţi, se va obţine la debitare material de calitate ireproşabilă. In cazul contrar, producătorii de lemn vor suferi şi mai departe pagube mari.

DESPRE «EPOCA TĂERILOR» LA RĂŞINOASE

de F. DEFOUR

Azi când pădurile au început a se împuţina şi când consumatorul a devenit mai pretenţios asupra calităţii lemnului, industriaşii şi exploatatorii se străduesc în a găsi mijloacele potrivite cari să le dea, cu minimul de cheltueli, un rendement cât mai mare şi o calitate cât mai bună a lemnului. Acest scop formează una din principalele lor griji.

In general însă, din cauză că în majoritate conducătorii superiori (Directorii generali, Administratorii delegaţi, etc.) sunt aleşi din sânul funcţionarilor comerciali, de birou sau de fabrică, s'a căutat rezolvarea problemei în fabrică, prin diferite îmbunătăţiri în manipulurea cherestelei şi prin diferite întrebuinţări noui a deşeurilor, a căror descriere nu o facem pentrucă ne-ar ţine prea mult în loc şi ar cere un articol deosebit. In pădure însă, nu s'a dat importanţa necesară la manipularea lemnului.

Ori aceasta are o însemnătate covârşitoare asupra calităţii şi rendementului. Unul din factorii principali este «Epoca tăerilor» de care mă voi ocupa aci.

Observaţiunile mele sunt personale, verificate în diferite rânduri şi scoase din practică, în cariera mea de forestier care am lucrat 30 ani în străinătate şi în toate regiunile din ţară.

Am citit cândva o dare de seamă, scrisă de d-l inginer Weibel din Viena, despre epoca tăerilor, în care autorul spune că: «Din moment ce manipularea lemnului este bine îngrijită, epoca tăerilor nu are nici o influenţă asupra calităţii». Eu însă am altă părere, verificată în mai multe rânduri.

Lemnul tăiat după retragerea sevei este totdeauna mai frumos, mai alb şi mai căutat în comerţ de cât lemnul tăiat vara, ori care ar fi îngrijirea ce s'a dat manipulării acestuia.

Epoca tăerilor este condiţionată de diferiţi factori ca: Configuraţiunea terenului, mijloace de transport, condiţiunile amenajamentului, contractele cu proprietarii, motive juridice, administrative, etc. Din aceste cauze s'au clasat tăerile în 4 categorii: tăerile de primăvară, de vară, de toamnă şi de iarnă. Acolo unde există posibilitatea de a debita lemnul 2 –3 luni după doborîrea lui, toate tăerile sunt bune, preferabile însă cele de toamnă sau iarnă. La noi cazurile acestea sunt rari. In general din cauza îndepărtării locurilor de exploatare și lipsei mijloacelor de transport, lemnele ajung la debitare în anul următor tăerii.

Tăerile de primăvară: Incep îndată după ridicarea sevei în arbori, pe la 10 Mai în regiunea inferioară a munților și la 15–20 Mai în regiunile înalte. Nu pot începe mai curând pentru că lemnul se cojește greu și în multe regiuni înaintea acestei date munții sunt încă acoperiți cu zăpadă. Parchetul destinat tăerii se împarte în porțiuni mici diferitelor grupuri de lucrători (companie) proporțional cu numărul lucrătorilor din fiecare companie (cca 120–130 mc de om). Arborele se doboară cu vârful spre deal (sunt și excepții, când arborele este aplecat către vale sau când este necesar de a cruța un pâlc de arbori tineri, când se admite tăerea către vale sau costiș). Arborele doborât se curăță de crăci până la 2–3 m de vârf. Acesta rămâne necurățat, restul trunchiului se cojește în bucăți mari cu ajutorul șelerului (instrument în formă de daltă, lung de 40–50 cm, adaptat la un mâner de lemn) și rămâne în această stare 4–5 săptămâni pentru a se usca (buchetul de crăci rămas netăiat la vârf și prin care se face transpirația arborelui ajută la eliminarea restului de sevă rămasă în copac). După acest termen se procedează la fasonarea în bușteni a copacului.

Tăerile de primăvară se pot face în ori ce regiune și în ori ce loc, indiferent de configurațiunea terenului sau de mijloacele de transport. Lemnul se cojește ușor, controlul este lesne și se face ca un fel de excursie. Nu e nevoe de forțarea lucrului, anul fiind lung, ori cât de încet s'ar lucra exploatarea se termină până la sosirea zăpezilor. De aceia ele sunt și cele mai uzitate, fiindcă nu e nevoe de multă bătaie de cap, sunt cele mai ușoare și cele mai eftine. In schimb însă, lemnul tăiat primăvara din cauza umezelii specifice acestui anotimp, din cauza sevei și din cauza ploilor, prinde adeseori pe suprafața trunchiului un strat negru ca un fel de mucegai, care cu timpul înegrește lemnul. Mai târziu apoi uscarea bruscă, prin arșița soarelui de Iulie, a acestor lemne imbibate de sevă și de umezeală le crapă pe toată suprafața lor, adesea până la inimă chiar. In crăpăturile astfel formate se depun spori distrugători ai lemnului, pătrunde apa, iar sporii găsind astfel un teren prielnic se desvoltă cu o repeziciune uimitoare atăcând și înroșind lemnul, alterându-l în câteva luni, chiar în câteva săptămâni. Fenomen foarte caracteristic în regiunile unde transportarea buștenilor este în funcțiune de apă. Am văzut debitându-se în fabrici astfel de lemne, din care nu se putea scoate măcar o scândură complect albă. Toate purtau urme roșii, semn de început al descompunerii lemnului.

Tăerile de vară. Sunt întrucâtva tăeri de primăvară întârziate din cauza unor motive juridice (proces cu proprietarul neprimirea la timp a autorizațiilor de tăere din cauza întârzierii plantațiilor, etc.). In fine diferite motive de ordin intern sau administrativ fac câte odată pe exploatatori să amâne tăerile de primăvară și atunci când ei sunt siliți să înceapă aceste tăeri după 20 Iunie – Iulie, ele se numesc «tăeri de vară».

Acestea sunt cele mai nepotrivite pentru că pe lângă desavantagiile asupra calității lemnului, specifice tăerilor de primăvară, ele mai prezintă și alte inconveniente de ordin technic și anume: La sfârșitul lui Iunie sau începutul lui Iulie toți lucrătorii forestieri și mai cu seamă cei buni sunt deja angajați la lucrări. Pe de altă parte în luna Iulie acei cari eventual și-au terminat tăerile de primăvară și cei rămași liberi trec la cositul fânului, fie la fânul lor, fie la fânul altora, astfel că recrutarea numărului de lucrători necesari la o tăere de vară este foarte anevoioasă implicând și simbrie mare. Lipsa aceasta de brațe face ca tăierile pe lângă că costă mai scump se și întârzie de multe ori până la finele lui August și atunci prețul stabilit la tăerea lemnului, în Iulie când arborele se cojește ușor, nu se mai potrivește cu costul lucrării la cantitatea ce se va tăia după 15 August, când lemnul nu se cojește de cât mult mai greu. De aci complicația socotelilor și recepționarea lemnului, căci într'un singur parchet vom avea o parte din lemn tăiat vara și o parte toamna. Tăerile făcându-se în acord va trebui să se recepționeze deosebit lemnul cojit ușor și deosebit cel care s'a cojit greu, acesta fiind cu alt preț. Controlul asupra exactității quantumului acestor 2 categorii de lemne va fi aproape imposibil. Deci în toate privințele tăerile de vară trebuesc evitate.

Tăerile de toamnă. Incep imediat după retragerea sevei, pe la 10 August, în regiunile înalte și pe la 20 August, în regiunile mijlocii.

Majoritatea exploatatorilor care efectuiază tăeri de toamnă, procedează la fasonatul buștenilor odată cu doborâtul, cepuitul și cojitul fără a mai lăsa buchetul de crăci la vârf și intervalul de câteva săptămâni, ce se lasă la tăerile de vară, între timpul doborâtului și al fasonatului, motivând că din moment ce seva s'a retras nu mai este nevoe de perioada de uscare. Este o greșală. Eu am constatat în diferite rânduri că lemnul astfel manipulat nu se usucă îndeajuns și primăvară este puternic atacat de insectele vătămătoare, mai cu seamă de Bostrychus liniatus care găurește lemnul până la 5 – 6 cm adâncime, lăsând deci urme păgubitoare în scândurile mărginașe.

Tăerile de toamnă trebuesc începute la retragerea sevei, fără pierdere de timp, în care scop se va angaja un număr îndoit de lucrători (socotind 70 – 75 mc de om). Lucru ușor, deoarece toamna majoritatea au terminat cu tăerile de vară, cu fânul, cu plutitul, etc.

Pentru doborât și cepuit se procedează întocmai ca la tăerile de primăvară, lăsându-se la vârf necurățat buchetul de crăci care va ajuta eliminarea restului de sevă din trunchiul tăiat. Cojitul merge mai greu de oarece după retragerea sevei coaja se lipește și aderă direct la lemn și nu poate fi îndepărtată cu șelerul în bucăți mari ca vara, ci este tăiată cu toporul în bucăți mici, ceace scumpește lucru cu 20%. După cojire arborele va fi lăsat în această stare 3 – 4 săptămâni, după care se va reveni pentru asonarea lui în bușteni. Principalul este ca întreaga operație a tăiatului, inclusiv cele 3 – 4 săptămâni de uscare, să fie negreșit terminate până la 1 eventual 10 Octombrie. După această dată lemnul nu se mai usucă și în primele luni de primăvară va fi atacat de cari. Afară de aceasta după 10 Octombrie el este în pericol de a fi apucat pe coaste de zăpezile mari, cari ar împedica sau ar scumpi foarte mult adunatul. In schimb dela 10 August la 10 Octombrie lemnul primește încă destulă căldură pentru a se usca îndeajuns spre a nu fi propriu atacului insectelor. (Se știe că Bostrychus lineatus, cel mai periculos pentru bușteni, nu atacă lemnul uscat ci de preferință lemnul verde).

Prin faptul că toamna nu se poate îndepărta complet scoarța de pe trunchiu, rămânând aderent la acesta «bastul» (cuvânt german dat țesăturii ce se află între coajă și lemn, care primăvara și vara când circulă seva se lipește de coajă cojindu-se împreună cu aceasta, iar toamna rămâne atașat la trunchiu, se zice și «liber» dar acest cuvânt se întrebuințează rar în limbajul popular, care strânge arborele și din cauză că uscarea lemnului se face lent și gradat nu se mai produc nici crăpăturile specifice tăerilor de vară, crăpături cari după cum s'a văzut ajută la alterarea lemnului.

Lemnul tăiat toamna își păstrează culoarea lui deosebită, albă, frumoasă și este foarte căutat în comerţ. Sunt chiar case străine cari nu cumpără decât reşinoase tăiate toamna sau iarna. Acest lemn este mai rezistent pentru că odată cu retragerea treptată a sevei, fibrele lemnului se restrâng mai bine între ele, structura întreagă rămânând mai compactă, deci mai tare, face ca lemnul acesta să reziste mai bine intemperiilor și zdruncinăturilor coborârii prin coastele și pâraiele pădurilor unde a fost tăiat. Acest lemn fiind mai tare, mai rezistent și de calitate mai bună, produce un rendement superior. El fiind sănătos nu se exclude nimic cu ocazia debitării și nici nu se pierde material prin rupturile cari se fac de obiceiu în pădure.

Tăerile de toamnă sunt cele mai avantagioase regenerării căci coaja de pe trunchiurile tăiate toamna, îndepărtată în bucăţi mici, nu acoperă tot solul cum o acoperă coaja lemnului de vară, scoasă în bucăţi mari. Afară de aceasta, adunatul de pe coastă a buştenilor tăiaţi toamna se face în bună parte după ce solul este deja acoperit cu un strat de zăpadă și puieţii sunt astfel feriţi de distrugerea complectă ce se produce la adunatul lemnelor de vară.

Tăerile de iarnă. Sunt acele care încep și se termină în timpul zăpezilor. Nu se efectuează decât în locuri accesibile și aproape de calea ferată industrială sau drum, fie pentru a complecta cantitatea necesară la fabrică, fie pentru tăerea lemnului de rezonanţă. Pentru partea technică a lucrării se procedează ca la tăerile de toamnă fără însă a mai lăsa vârful necurăţat de crăci și fără a lăsa intervalul de uscare între cojit și fasonat, aceasta fiind inutil de oare ce se știe că lemnul tăiat după 10 Octombrie nu se mai usucă.

O condiţie, sine qua non, a tăerilor de iarnă este debitarea lemnului înainte de 20 Aprilie a anului următor, altfel va fi atacat și distrus de cari la primele călduri, adică la primul sbor al insectelor. De aceia tăerile de iarnă se fac numai la locurile accesibile și unde materialul e ușor de transportat. Lemnul tăiat iarna ca și cel de toamnă este de o calitate superioară. Trebue notat că mâna de lucru la exploatare este cu 20 % mai scumpă decât la exploatarea lemnelor tăiate toamna și deci cu 40 % mai scumpă decât exploatarea tăerilor de vară.

Comparaţie şi concluzie. Din cele relatate mai sus reese că:

Tăerile de vară sunt tăeri de excepţie cari trebuiesc evitate.

Tăerile de iarnă de asemenea, căci nu se pot face decât în locuri accessibile şi aproape de fabrică. Afară de aceasta ele sunt costisitoare. Ambele feluri de tăeri se pot efectua cu condiţiunea ca lemnul să fie debitat 2—3 luni după tăere ceeace este rar posibil după cum am mai spus-o. La noi, în general, pădurile sunt departe de fabricile cari sunt aşezate de predilecţie în apropierea căilor ferate ale Statului.

Rămân dar mai uzitate tăerile de primăvară şi tăerile de toamnă. Cele de primăvară mai uşoare şi mai eftine dând un lemn de calitate inferioară, un rendement mai mic şi materiale uşor atacabile.

Cele de toamnă mai scumpe cu 15—20 % dau în schimb un lemn de calitate superioară, un rendement mai bun şi cruţarea seminţişurilor. Avantagii cari întrec mult surplusul de cost al tăerii.

Regiunea unde se fac aceste tăeri nu influenţează asupra epocii tăerilor, fie că ele sunt efectuate în regiunea munţilor înalţi fie în regiunea munţilor mijlocii. Nici procurarea de lucrători sau alimentarea lor nu influenţează, de oare ce toate industriile mari sunt prevăzute, în apropierea locurilor de exploatare, cu cantine necesare alimentării personalului.

Controlul lucrărilor de şi mai greu, sau recepţionarea lemnelor de asemenea, nu influenţează întru nimic epoca tăerilor.

Doar configuraţiunea terenului şi mijloacele de transport condiţionează această epocă. Acolo unde pădurea este aproape de fabrică şi lemnul poate fi debitat 2—3 luni după tăerea lui, toate tăerile sunt bune. Se vor prefera însă tăerile de toamnă pentru motivele arătate. Iar acolo unde transportul lemnelor este în funcţiune de apă, se vor face toate sacrificiile necesare pentru efectuarea aceleiaşi tăeri. In fine în locurile îndepărtate unde lemnul trebue coborât (adunat sau corhănit) pe coaste lungi, pe scocuri uscate de 2—3 km pentru a fi apoi tras cu vite la calea ferată industrială fie la malul apei, adică acolo unde din cauza îndepărţării sau a mijloacelor de transport lemnul ar fi în pericol de a nu fi scos la timp, se vor efectua tăeri de primăvară.

Având însă în vedere rolul însemnat ce îl are epoca tăerilor, atât asupra calităţii lemnului cât şi asupra rendementului, acei cari sunt însărcinaţi cu alegerea şi stabilirea acestor epoci să fie călăuziţi de avantagiile tăerilor de toamnă. Ei trebue să studieze posibilitatea efectuării lor şi cu toţi să caute intensificarea lor.

L'époque de la coupe des arbres

Les articles qui précèdent, relatifs à l'époque de la coupe des arbres dans les forêts de résineux des hautes montagnes, constituent deux reponses à une enquête entreprise par notre revue: elles exposent les résultats d'une longue expérience, les dates recueillies pendant longtemps par leurs auteurs, dans la pratique de l'exploitation des forêts des Carpathes:

Les conclusions sont les suivantes:

1. Monsieur Fröhlich est d'avis que la coupe effectuée en automne ne présent aucun avantage pour la qualité du bois. Ce n'est pas l'époque de la coupe qui la détermine, c'est la manipulation ultérieure, qui doit être prompte et soignée. Surtout, il ne faut pas déposer les billes et les grumes dans des tassons trop grands et il est nécessaire d'éviter les lieux humides.

2. M. Defour nous affirme que si on a la possibilité de débiter les billes en planches — le plus tard 2—3 mois après leur coupe—l'époque de cette coupe est indifferente pour la qualité du bois. Cependant si la coupe est faite pendant l'automne, le bois a toujours un aspect plus joli, il est blanc et plus recherché dans le commerce.

PROBLEME ADMINISTRATIVE

PROPAGANDA FORESTIERĂ

de I. P. D.

Răspândiţi pe o suprafaţă de aproape 300.000 km², câteva sute de profesionişti ai pădurilor, suntem angajaţi într'una din cele mai grele şi nobile lupte. In adevăr cei câteva sute nu sunt obligaţi numai să administreze şi să controleze pădurile de Stat şi particulare, dar să facă şi lucrări de cultură şi exploatare în regie, să pregătească viitoarele cadre, să facă să propăşească ştiinţa silvică, etc.

Dacă ar fi numai atât şi tot ar fi un program impozant de lucru faţă cu numărul mic al profesioniştilor silvici.

Ar fi o luptă grea dar frumoasă şi cu sorţi de isbândă, căci toate energiile ar fi aşezate numai să construiască iar nu să se istovească în apărarea a ceia ce este deja construit.

Lupta pe care o ducem cu ignoranţa în cele silvice a unui întreg popor în frunte cu clasa conducătoare, este o luptă inegală, din care fatal ieşim de multe ori învinşi, cum am ieşit din lupta angajată în jurul exproprierilor.

Cum să lucrezi numai în direcţia constructivă când populaţia pe toate căile face fel de fel de încălcări, cotropiri, distrugeri de semne de hotar, delicte de tăere, de păşune, exproprieri peste exproprieri, până la desfiinţarea complectă în unele puncte a creaţiei acesteia a lui Dumnezeu care este pădurea? Cum să te aşezi liniştit la munca de creaţie când înşişi oamenii luminaţi, în frunte cu politicianii mânaţi de interese personale, dau atacuri organizate pentru desfiinţarea materiei pe care tu vrei să o măreşti, să o ameliorezi şi să o valorifici pentru folosul omenirii de acum şi mai ales a celei care va veni?

Pentru ca înfrângerile în lupta, în care suntem angajaţi, să fie din ce în ce mai puţine, până la înlăturarea complectă a lor, se impune să ne organizăm munca, să strângem rândurile, să ne stimulăm reciproc şi să luptăm solidar, chemând la luptă şi pe acei dintre noi cari am stat mai retraşi, sădindu-se în toţi credinţa că este prea nobilă şi superioară munca şi jertfa ce ni se cere, ca să o mai subordonăm dorinţelor de avere, de odihnă, de distracţii şi oricăror interese personale.

Spre a obţine victoria ce urmărim, cu câţiva ani mai de vreme, până nu se aduc materiei forestiere toate loviturile de care sunt capabili adversarii noştri, nu sunt suficiente câteva articole de lege, care ar mai fi să se adaoge la cele existente, de oare ce cei interesaţi vor şti să le ocolească şi în viitor, cum au procedat şi în trecut.

Ne trebue o luptă dusă zi de zi, fiecare lucrând în cercul său, cu conştiinţa că ai alături nu numai pe câţiva, dar pe toţi ai tăi, ne trebue o puternică şi bine organizată propagandă forestieră.

Cred că această propagandă s'ar putea face cu succes prin următoarele mijloace:

1. Prin cultivarea noastră neîncetată atât în domeniul profesiunii cât şi în domeniul ştiinţelor economice şi sociale.

Inarmaţi cu o cultură solidă vom fi scutiţi de a face greşeli de a emite păreri eronate în diferite împrejurări ale vieţei noastre, atât în serviciu cât şi în afară de serviciu.

A-ţi cere cineva părerea mai ales în chestiuni de specialitate şi a o da sigură, promptă şi completă, impune mai ales persoanelor cu vază, care te vor respecta şi stima mai mult, ţinând socoteală de ulterioarele intervenţii pe care le vei face apărând pădurea.

Să ne pătrundem de credinţa că cu toată materia ce se predă în şcoală, mai avem multe de învăţat şi deci nu voi lăsa nici o săptămână să treacă fără a fi cetit o nouă carte sau revistă, luând şi note, făcând eventual însemnări sau rezumate.

Nu uitaţi că e multă lume, care ne consideră că avem cunoştinţe relativ întinse în botanică, geologie, meteorologie, entomologie, patologie vegetală, topografie etc., deci va face impresie bună şi vom câştiga ca stimă şi prestigiu dacă nu vom desminţi aşteptările.

Să considerăm cu totul greșită părerea că acum fiind foarte ocupaţi cu lucrările legate de serviciul ce ocupăm, vom avea timp mai mult pentru lectură peste unul sau mai mulţi ani.

Cu toată leafa mică ce vom fi având, să sacrificăm anual câteva mii de lei pentru cărţi, reviste și pentru păstrarea legăturilor cu lumea intelectuală.

Este în joc prestigiul nostru de intelectuali dintre cei distinși și este totdeodată în joc prestigiul profesiunii noastre, pe care trebue să căutăm și noi să o onorăm, nu numai ea pe noi.

In vederea cultivării neîncetate, nu va fi suficientă biblioteca personală, având mai ales în seamă salarizarea modestă, C. A. P. S., Ministerul de Domenii și Societatea «Progresul Silvic» să înfăptuiască cât mai curând biblioteci la Direcţii, ocoale, precum și bibliotecile ambulante.

2. Prin îndeplinirea conștiincioasă și demnă a serviciului cu care suntem însărcinaţi.

In special șeful de ocol poate căpăta mulţi aderenţi pentru apărarea pădurii, când va organiza bine serviciul și munca în ocol, când va da răspunsuri prompte și bine studiate, când va fi binevoitor cu populaţia, mai ales cea nevoiașă, când prin lucrările din ocol va da de lucru populaţiei, în timpul când nu e ocupată la muncile agricole, când va urmări de aproape pe subalterni ca să nu facă nedreptăţi, procese neîntemeiate, etc.

Toate acestea vor determina o atmosferă de respect, în jurul profesionistului silvic și când el va voi să apară ca adversar al populaţiei apărând pădurea, părerea lui nu va fi în totul neconsiderată.

3. Prin lucrări de specialitate pe teren.

Când trecătorul vede pădurea zeci de ani la rând în aceiaș stare, dacă nu într'o stare mai rea, are drept să se îndoiască de rostul unei știinţe forestiere și de pregătirea academică a profesioniștilor silvici.

Dacă vom da trecătorului prilejul să vadă exploatări model, mai bune ca la proprietarii care n'au agenţi superiori la pădurile lor, poenile și golurile împădurite cu însămânţări și plantaţiuni reușite și întreţinute, șosele forestiere, podeţe, construcţii bine îngrijite, pâraele torenţiale corectate și râpile consolidate, hotarele pădurilor bine întreţinute, planuri exacte și îngrijite în mâna tuturor agenţilor silvici, drumurile prin pădure bine și evident determinate prin diferite semne, pepiniere bine îngrijite și reușite, dacă în fine trecătorul va simți că orice manifestare silvică e cu chibzuială și cu înțelepciune concepută și executată, serviciul silvic va câștiga în stima și simpatia poporului, iar profesionistul silvic își va spune cuvântul mai cu greutate și înțelegere, cel puțin în rândurile oamenilor luminați.

Cu toate desmințirile ce ni s'ar putea da, susținem că poporul respectă mai mult un serviciu și o pădure, unde se vede desfășurată o muncă intensivă, decât o pădure unde mâna omului n'a intervenit de loc sau foarte puțin.

4. Prin lucrări de specialitate tipărite. Ne trebue o literatură silvică română, în care să ni se expună, pedeoparte acele teorii streine care pot avea aplicație la noi, pe de alta să se dea rezultatele observațiunilor și cercetărilor făcute de noi în pădurile românești.

Administrația superioară să lase libere de însărcinări biurocratice pe acele elemente care se pot dedica științei, să le stimuleze și încurajeze, dându-le mijloace să se desăvârșească și să publice lucrările lor.

Intelectualul care vine să vadă biblioteca unui silvicultor va prețui mai mult silvicultura română când i se va arăta și cărți forestiere românești, ca fruct al muncei științifice depusă de specialiștii români în pădurile și laboratoarele românești.

Intru cât aceste lucrări sunt menite să aducă în literatura silvică universală aportul națiunii române și deci să ne ridice pe noi în vaza nu numai a publicului cult dela noi, dar și în vaza străinătății, suntem datori toți inginerii silvici să ne dăm obolul.

Acei cari n'au pregătirea, talentul sau timpul de a fi ei însăși autori de lucrări, să primească fără multă rugăminte a fi colaboratori și ajutători ai celor dintâiu.

Dacă cineva din noi, pentru tratarea unei chestiuni, are nevoe de material, de observațiuni culese pe tot întinsul pădurilor țării, să se adreseze la toți camarazii, iar aceștia în mod spontan și desinteresat să-și dea obolul adunând datele cerute cu toată atențiunea și trimițându-le în termenul cerut.

Pe lângă lucrările doctrinare ne trebuesc lucrări de popularizare a cunoștințelor silvice.

Acestea editate în zeci de mii de exemplare sub formă de broșuri nu prea voluminoase, urmează a se răspândi în cercul proprietarilor de păduri, în lumea școlară și în mâna tuturor locuitorilor mai luminați dela sate.

Broșurile se vor desface pe prețuri mici accesibile tuturor, costul trebuind a fi suportat de Minister și de Societatea «Progresul Silvic».

Parte din aceste lucrări se pot da cu mult folos în mod gratuit ca premii școlare la finele anului.

Pentru proprietarii mari și mijlocii de păduri, pentru exploatatorii de păduri și pentru o parte din factorii culturali ai satelor, merită răspândită cartea de silvicultură a d-lor ingineri I. Simionescu și I. Zeicu.

5. Prin conferințe. Acest mijloc de propagandă fiind mai ușor de adus la îndeplinire, ar trebui să i se dea cea mai mare extensiune.

Ar fi foarte util să se organizeze ținerea de conferințe pe tot întinsul țării, la școalele primare sătești, la școalele secundare, în special cele normale și seminarii și chiar în centrele universitare.

Rezultatele conferințelor ținute cu ocazia serbărilor pentru sădirea arborilor, acolo unde s'au ținut cu oarecare pregătire și grije, ne îndrituesc a crede că putem culege roade bogate în viitor.

Pentru înlesnirea ținerii conferințelor, Soc. «Progresul Silvic» ar trebui să însărcineze câțiva colegi să pregătească și publice conferințe tip pentru poporul dela sate, pentru lumea școlară din orașe și pentru publicul din orașe.

Societatea noastră să ceară și membrii să accepte bucuros a ține fiecare 2 – 3 conferințe pe an în cercul său de activitate, adăogând la conferința tip chestiunile potrivite împrejurărilor locale.

Serbările pentru sădirea arborilor trebuesc generalizate și permanetizate, fiind de cel mai mare folos pentru scopul ce urmărim. Este de dorit să nu se mai întâmple nicăeri cazul cunoscut de noi ca o școală normală să organizeze serbarea sădirei arborilor din inițiativa ei, să invite la serbare pe șeful ocolului local și Direcția silvică locală și să nu fie totuși la serbare nici un reprezentant al silviculturii. Comentariile neplăcute făcute la adresa noastră, nu se pot arăta aci.

In vederea sporirii efectului urmărit prin conferințe, ar trebui pe la unele Direcții și chiar ocoale să se procure de societatea noastră aparate de proecțiuni cu dispozitive care să reprezinte vederi ale diverselor păduri, exploatări, împăduriri, corectări de torenți, terenuri degradate, etc.

6. Excursiuni mixte. Merită generalizare excursiunile începute de Direcția silvică Pitești.

La numărul profesioniștilor din Direcție și al unor membrii din familiile lor se adaogă câteva zeci de persoane alese dintre fruntașii culturali și politici ai regiunei ce se vizitează sau din apropiere.

Din contactul de câteva zile cu viața silvică, nespecialiștii prind mai în totdeauna simpatie și înțelegere pentru chestiunile silvice și devin în cercurile lor colaboratorii noștri pentru apărarea pădurii.

Am fost martor la declarația sinceră făcută de un fruntaș politic care ne-a însoțit în excursiunea ce s'a făcut în August 1930 în pădurile ocolului silvic Pucioasa, că după cele văzute și auzite în cercul nostru regretă intervenția decisivă ce făcuse acum câțiva ani pentru exproprierea unor păduri situate în pantă și că se leagă ca în viitor să nu mai repete această greșeală.

7. Premii pentru lucrări literare cu subiecte din viața silvică.

Cu toată origina modestă a celor mai mulți dintre profesioniștii silvici, sunt și excepțiuni când unii din noi au ajuns la situațiuni materiale frumoase.

Cât ar fi de înălțătoare gesturile acestora dacă în locul unui automobil, a unor călătorii costisitoare, a unor obiecte de lux, sau a strângerii unei averi cari să iasă din comun, ar pune la dispoziția Soc. «Progresul Silvic» și aceasta la dispoziția Soc. Scriitorilor Români niște premii de circa 25.000—100.000 lei cu care să premieze acele nuvele, povestiri romane sau piese de teatru care s'ar inspira din viața silvică și care prin marea lor răspândire în popor, ar contribui sub egida artei să creieze în sufletul poporului nostru un cult pentru pădure.

Omul având resorturi sufletești care nu se pun în mișcare prin mijloace obișnuite, este nevoie să se recurgă la mijloace noi și cel mai eficace, deși nu dă rezultate imediate, este mijlocul literaturii și artei pusă în serviciul propagandei forestiere.

Dacă există în țările germane un cult pentru pădure, aceasta nu se datorește numai vieții de pădure trăită de strămoși, căci și ai noștri strămoși au trăit în pădure, ci educației pentru iubirea naturii, educaţie sprijinită pe o bogată literatură care propagă simpatia şi dragostea de păduri.

8. Consultaţiuni forestiere gratuite.

Sunt proprietari de păduri, cari nu mai recurg la luminile specialiştilor în chestiuni silvice, de teama sumelor de bani ce li se pretind, sume cari uneori au fost disproporţionat de mari. Lucrând de capul lor desigur că au dus pădurea la un tratament devastator şi chiar la defrişare.

Dacă a venit în urmă poliţia silvică şi l-a acţionat în judecată, aceasta i-a sădit contravenientului o aversiune şi mai mare faţă de legile silvice şi de profesioniştii silvici.

Il putem câştiga pe particular pentru conservarea pădurii sale şi pentru respectul ori cărei proprietăţi forestiere prin lămuriri date gratuit şi cu deplină înţelegere pentru mentalitatea lui, care priveşte pădurea numai prin prisma intereselor personale de moment.

Specialistul silvic nu poate comercializa ştiinţa sa cum face avocatul sau doctorul, noi trebue să fim în ori ce împrejurare, în serviciu sau în afară de serviciu, cu răbdare şi bună voinţă ca să strecurăm sfatul nostru direct şi indirect, conştienţi de scopul ce urmărim, «crearea în popor a unei conştiinţe forestiere».

9. Articole în ziare, reviste şi la radio.

Presa devenind în vremile noastre a IV-a putere în Stat, nu se poate nimeni dispensa de serviciile ei, deoarece numai prin ea se poate ţine continuu opinia publică trează, asupra tuturor chestiunilor care o interesează şi chestiunea forestieră nu e dintre cele mai neînsemnate. Soc. «Progresul Silvic» poate institui din sânul membrilor un comitet al presei, care să facă articole şi dări de seamă la ziarele şi revistele principale, deasemenea să sorteze dintre articolele membrilor din provincie pe acelea care merită a fi publicate.

Fiecare membru al corpului silvic superior este dator din oficiu să întreţie cu ştiri şi comunicări forestiere ziarul sau revista care apare în judeţul care se află.

Numeroasele articole forestiere apărute în câteva ziare şi reviste în ultimii ani denotă că sunt condee destule şi de valoare mai ales printre tinerii camarazi.

Nu trebue neglijată tot de odată preţioasa propagandă ce se poate face prin radiofonie.

10. Propaganda prin graiu, în cercul prietenilor și cunoscuților.

Șefii de ocoale în special, dacă ar ieși din cercul lor strâmt și izolat și legând relațiuni sociale ar interesa pe amicii și cunoscuții lor prin informațiile ce le-ar da asupra cauzei forestiere, în ocolul respectiv și în țară, complectând relațiile verbale cu arătarea pieselor din muzeul silvic ce se cuvine a lua ființă la orice ocol, arătarea de fotografii forestiere, arătarea pepinierei dela reședință sau din apropiere, care trebue să fie cât se poate de bine îngrijită, ar aduce o contribuție modestă dar nu de disprețuit pentru formarea de amici ai pădurilor, în cercul în care fiecare lucrează.

Camarazi tineri și bătrâni, pe cont propriu sau sub oblăduirea Ministerului și a Soc. «Progresul Silvic» să lucrăm toți fără preget pentru propaganda forestieră prin mijloacele expuse mai sus și altele ce se vor mai expune de alți camarazi și să lucrăm desinteresat numai din dragoste față de meseria noastră și de pădure, numai astfel ne vom justifica și rosturile mai înalte ale îndeletnicirii noastre și vom putea culege către amurgul vieții mulțumirea datoriei împlinite.

La propagande forestière

L'auteur insiste sur les difficultés qui s'opposent, chez nous, aux initiatives ayant pour but le progrès de l'économie forestière, difficultés qui tirent leur origine surtout de l'ignorance, du peuple et même des intellectuels, dans les questions forestières.

Il montre ensuite les moyens de propagande grâce aux quels on pourra initier les plus larges cercles dans les questions concernant la forêt: une solide culture professionnelle des sylviculteurs et l'accomplissement intégrale de leurs devoirs, puis des démonstrations, conférences, excursions dans la forêt, avec la participation des non—forestiers, encouragement pour les travaux littéraires aux sujets tirés de la vie forestière, des consultations gratuites, des articles de popularisation dans les journaux, brochures, propagande par radio, etc.

FAPTE ȘI COMENTARII

– INSEMNĂRI –

EXCURSIA

SOC. ELEVILOR INGINERI SILVICI DELA ŞCOALA POLITECHNICĂ DIN BUCUREŞTI IN OLTENIA ŞI JUGOSLAVIA

‹5—30 Iulie 1930›

de VALERIU DINU

Ca și în ultimii doi ani «Societatea Elevilor Ingineri Silvici» dela Școala Politechnică din București, a încheiat activitatea sa printr'o excursie în străinătate.

Rezultatele frumoase obținute, în vara anului 1928 prin realizarea excursiei în Polonia, au sădit în sufletele conducătorilor studenților noștri ambiția de a continua ideia pusă în practică atunci, înscriind ca un punct de onoare în activitatea societății lor: excursia în străinătate.

A urmat astfel, în anul 1929, a doua excursie, de astă dată în Cehoslovacia.

In fine, anul acesta, comitetul societății, energic stimulat de inimosul ei președinte I. Popescu-Zeletin, a reușit să adaoge realizărilor sale o foarte reușită excursie în Jugoslavia.

Alcătuită pe aceleași baze ca și precedentele, aceasta aduce în plus noutatea că, dintr'o fericită inspirație, a îmbinat realizările silviculturii noastre naționale cu acelea ale țării amice.

Ar fi fost păcat să nu se profite de faptul că drumul spre Jugoslavia trece prin Oltenia, unde se găsesc lucruri prea interesante pentru silvicultorii români, cari sunt chemați să lase în urma lor o contribuție la opera forestieră națională.

Ideia ca mai întâi excursioniștii să viziteze sudul Olteniei și apoi să treacă în Jugoslavia, s'a dovedit excelentă și de aceia ținem să o subliniem aici, ca o notă care nu trebue să fie uitată de viitorii organizatori de excursii.

Ne vom ocupa deci, în cele ce urmează, de următoarele două capitole distincte ale excursiei: sudul Olteniei ⟨6–9 Iulie⟩ și Jugoslavia ⟨9–23 Iulie⟩.

Ambele alcătuesc zigzagul forestier, început în vechea capitală a Banilor și sfârșit în nordul Sloveniei Jugoslave ⟨Maribor⟩, la care s'a adăugat, ca un capitol aparte, trecerea prin Austria – cu vizitarea Vienei – și întoarcerea în țară, pe Dunăre ⟨23–30 Iulie⟩.

Aspectul general, de ansamblu, al traseului excursiei se vede pe această schiță de hartă ⟨fig. 1⟩, în care sunt notate centrele importante, în mare parte cunoscute.

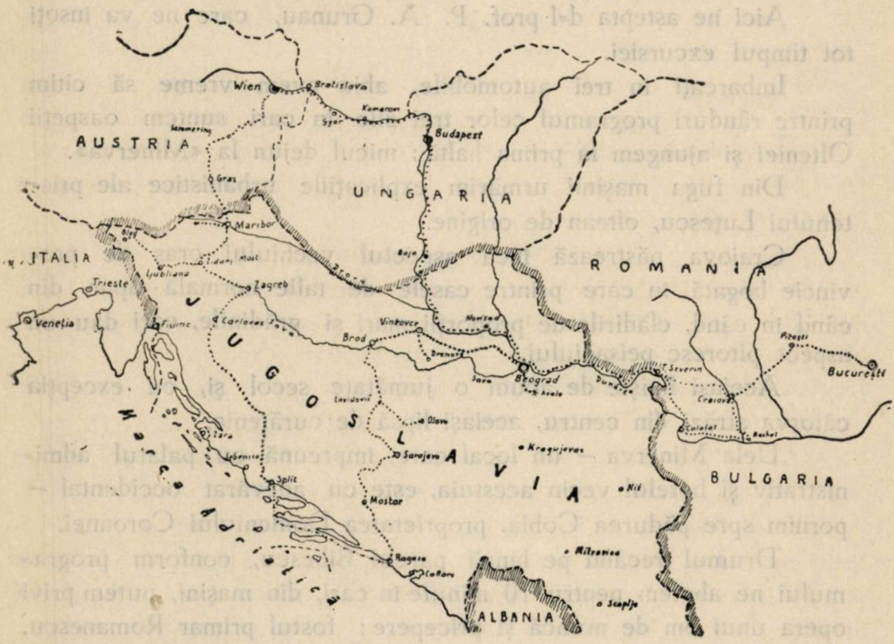
Wien
Bratislava
Komarom
Gyor
Budapest
Semmering
AUSTRIA
Graz
UNGARIA
Maribor
Bled
ITALIA
Zidani Most
Ljubliana
Trieste
Zagreb
Venetia
Fiume
Carlovac
Sava
Vinkovce
Brod
Novisad
Brenovo
JUGOSLAVIA
Lavidovic
Olovo
Zara
Sarajevo
Sebenico
Split
Mostar
Ragusa
Cattaro
Baja
ROMANIA
Pitești
București
T. Severin
Beograd
Avala
Dunărea
Craiova
Calafat
Bechet
Kragujevac
BULGARIA
Niș
Mitrovica
Scoplje
ALBANIA

Fig. 1. – Linia punctată reprezintă traseul general al excursiei.

La redactarea notelor cari urmează, am avut un prețios îndreptar în memoriile întocmite, cu matură competință, de către elevii Ion Rătan ⟨anul IV⟩ și Gh. Predescu ⟨anul III⟩ cărora, pe această cale le aduc mulțumirile mele.

⁂

Cap. I

Excursia în Oltenia

In seara zilei de 5 Iulie 1930, cu trenul de 23, pornim spre Craiova.

Grupul de 27 studenţi, la care se adăogau, ca invitaţi, inginerii: D. A. Sburlan — fost asistent la Politechnică —, N. Codru şi Valeriu Dinu — membri onorifici ai societăţii elevilor —, este condus de d-l prof. V. N. Stinghe.

Ajunşi în dimineaţa zilei următoare la Craiova, suntem întâmpinaţi în gară de către d-nii: Al. Popescu, inginer inspector general silvic, directorul Regiunii 7-a silvică, Gh. Luţescu, inginer subinspector silvic precum şi de către alţi ingineri din Direcţia Craiova.

Aici ne aştepta d-l prof. P. A. Grunau, care ne va însoţi tot timpul excursiei.

Imbarcaţi în trei automobile, abia avem vreme să citim printre rânduri programul celor trei zile în cari suntem oaspeţii Olteniei şi ajungem la prima haltă: micul dejun la «Minerva».

Din fuga maşinii urmărim explicaţiile urbanistice ale prietenului Luţescu, oltean de origine.

Craiova păstrează încă aspectul vechiului oraş de provincie bogată, în care printre casele de talie normală apar, din când în când, clădirile de proporţii mari şi grădinile, cari dau un aspect pitoresc peisagiului.

Aceiaşi linişte de acum o jumătate secol şi, cu excepţia câtorva străzi din centru, aceiaşi lipsă de curăţenie.

Dela Minerva — un local care, împreună cu palatul administrativ şi hotelul vecin acestuia, este cu adevărat occidental — pornim spre pădurea Cobia, proprietatea Domeniului Coroanei.

Drumul trecând pe lângă parcul Bibescu, conform programului ne abatem pentru 10 minute în cari, din maşini, putem privi opera unui om de muncă şi pricepere: fostul primar Romanescu.

Graţie lui, Craiova are, cred, cel mai mare şi frumos parc din România.

Deşi în ultimul timp îngrijit mai din economie, totuşi păstrează încă aceiaşi robustă frumuseţe naturală, retuşată pe alocuri de mâna omului, aşa cum iniţiatorii lui i-au imprimat-o.

Din nou pe șosea, părăsim orașul îndreptându-ne spre pădurea Cobia.

Șesul Olteniei, lunca Jiului, se deschide înaintea noastră, legănând în soarele arzător spicele grele de grâu ale lanurilor bogate.

Pădurea apare ca o dungă verde pe coastele dealurilor. Ni se spune că altădată ea cobora mult în vale, acum abia mai se menține ca o linie des întreruptă de terenurile agricole.

La Cobia ne aștepta d-l St. Colțescu, inginer inspector silvic la Domeniile Coroanei Segarcea-Dolj.

Ne găsim la 20 km de Craiova.

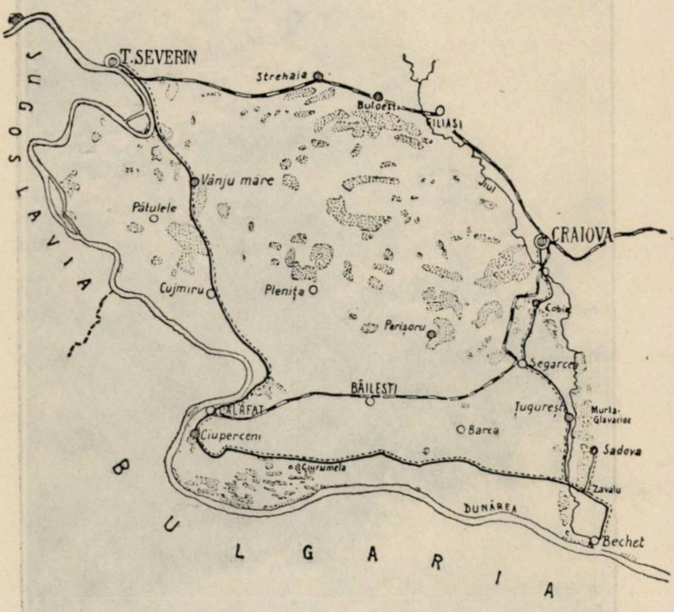
JUGOSLAVIA
T.SEVERIN
Strehaia
Buloești
FILIAȘI
Jiul
Vânju mare
Pătulele
Cujmiru
Plenița
Perișoru
CRAIOVA
Cobia
Segarcea
BĂILEȘTI
CALAFAT
Ciuperceni
Ciurumela
O Barca
Jugurești
Murta-Glavacioc
Sadova
Zavalu
DUNĂREA
Bechet
BULGARIA

Fig. 2. — *Excursia în Oltenia.* Suprafețele punctate reprezintă pădurea.

Pădurea Cobia, în întindere de 367 ha (inclusiv poenile), a fost pe vremuri constituită numai din arborete de stejar (228 ha cer, 66 ha gârniță și 32 ha pedunculat). Degradându-se, între timp, s'a pus problema introducerii altor esențe și evident a menținerii stejarului.

Datorită faptului că pe atunci Domeniile Coroanei erau conduse de un pasionat al lucrărilor răsunătoare, pentru cari nu precupețea fondurile, Cobia a devenit o mică stațiune de încercări și cercetări forestiere.

Aici s'a încercat, în 1924, o plantaţie de pin austriac în amestec cu diferite specii exotice. Arboretul bine închegat se prezintă frumos, cu trunchiuri curate, la a căror elagare a contribuit mult Pseudotsuga Douglasii, glauca şi viridis. S'au introdus deasemeni: Abies pungens şi concolor.

Rezultatele observaţilor făcute asupra plantaţiei sunt foarte interesante.

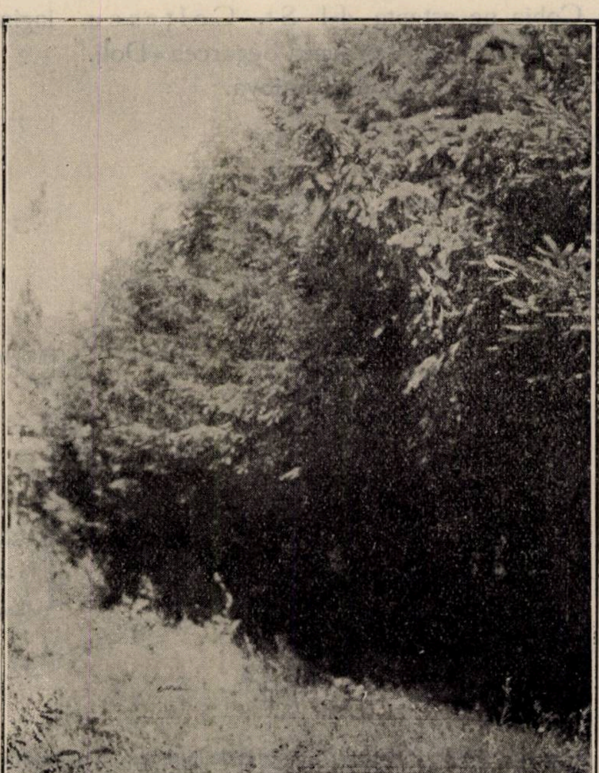

Fig. 3. — *Pădurea Cobia.* Plantaţia de amestec (foioase, răşinoase indigene şi exotice) executată în anul 1914.

Aşa s'a verificat, încă odată, că dintre cele două varietăţi de Pseudotsuga Douglasii aceea care suferă mai mult din cauza zăpezilor este viridis. Aceasta se comportă la fel şi faţă de gerurile târzii.

Intr'o veche pepinieră se găseau foarte mulţi indivizi doborîţi de zăpadă şi distruşi de ger. P. D. viridis având un port mai distins se vinde ca «brad pentru nunţi» cu un preţ destul de ridicat (100 lei bucata).

D-l St. Colţescu ne spune, că în ceiace priveşte pinul s'a făcut greşeala de a-l planta prea des.

Ideile din acel timp cereau ca la ha să se introducă între 10 – 20.000 indivizi, număr care s'a dovedit a fi mult prea mare.

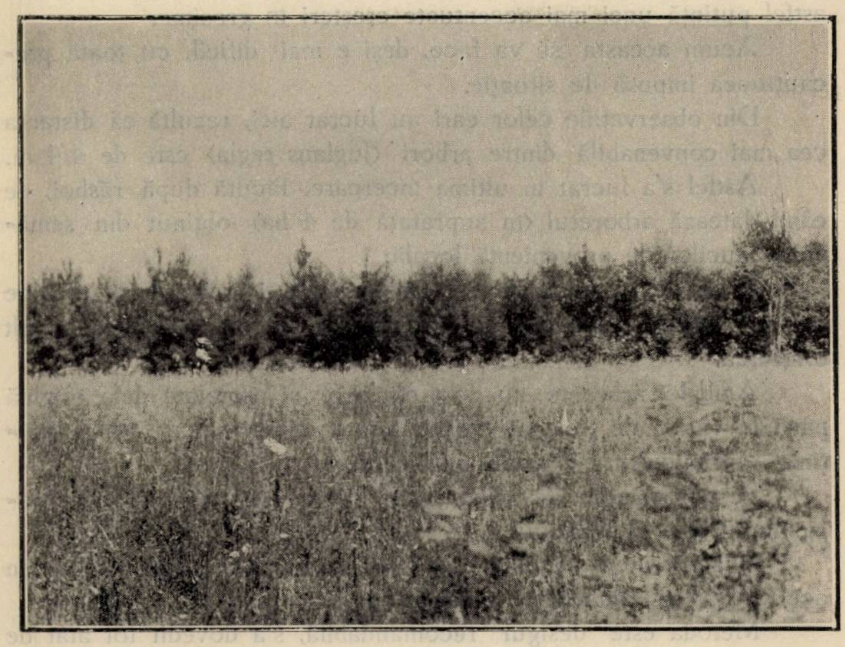

Fig. 4. — *Pădurea Cobia.* Plantaţia de Douglas.

Consecinţa acestei greşeli, făcută cu bună credinţă, a fost că zăpada a produs adevărate ravagii. Dacă nu s'ar fi intervenit prin introducerea esentelor din subarboret, plantaţia ar fi avut azi aspectul de pustiire pe care îl prezintă pinul în alte părţi.

In cantitate mai mică s'a cultivat molidul. Acesta produce un lemn de calitate inferioară, consumat în construcţiile rurale.

Incercările făcute cu Liriodendron tulipifera, esenţă puţin cultivată la noi, încă în curs, nu sunt destul de concludente.

Adevăratul succes este al plantaţiei de Juglans nigra, care se prezintă admirabil. In vârstă de 25 ani, arboretul are o înălţime medie de circa 20 m şi un diametru de 20 cm.

Un prăjiniş de toată frumuseţea — fusuri perfect elagate, necrăcănoase, — căruia nu i se poate imputa decât defectul lipsei de creştere în diametru.

Din explicaţiile d-lui St. Colţescu rezultă că vina acestei stări trebue căutată la origine. Plantaţia a fost făcută prea des (2/2) m şi nu s'a intervenit la timp cu răritura, pentru a se da astfel putinţă unei mai accentuate creşteri în grosime.

Acum aceasta se va face, deşi e mai dificil, cu toată precauţiunea impusă de situaţie.

Din observaţiile celor cari au lucrat aici, rezultă că distanţa cea mai convenabilă dintre arbori (Juglans regia) este de 4/4 m.

Astfel s'a lucrat în ultima încercare, făcută după răsboi, de când datează arboretul (în suprafaţă de 4 ha) obţinut din semănarea nucilor de provenienţă locală.

Este de remarcat faptul că nucului îi convine de minune cultura agricolă, plantele de talie înaltă, care îi ajută foarte mult creşterea.

Ambele arborete au fost conduse şi protejate dela origină până la vârsta de trei ani — când nucul atinge circa 2,50 m înălţime — prin cultura agricolă intermediară.

Se recomandă, în acest scop, cultivarea în rânduri a porumbului şi a dovleacului.

In acest mod se obţin venituri însemnate, asigurându-se în acelaş timp şi semănătura de nuc.

Metoda este desigur recomandabilă, s'a dovedit tot atât de eficace şi la alte esenţe, însă are defectul că nu poate fi generalizată. La proprietatea Statului, unde încă nu este terminată lupta dintre silvicultură şi reforma agrară, ea ar fi chiar periculoasă.

Şi nucul american, ca şi cel românesc, suferă de geruri târzii. In tinereţe trebue protejat împotriva epurilor cari îi rod lujerii. Fructificaţia este redusă, lemnul se caută pentru tâmplărie.

Trecem în plantaţia de stejar, făcută în anul 1909.

Deşi aceasta conţine acum numai stejar, la origine nu a fost tot aşa. S'a încercat un amestec de stejar cu pin (două rânduri stejar şi unul de pin) cu convingerea că astfel se va obţine un arboret viguros în care ambele esenţe se vor dezvolta bine.

Ideia nu era prea nouă, astfel de amestecuri se găsesc în stare naturală în multe păduri din regiunea munţilor, putem aminti astfel Nehoiaşi, Vrancea, Valea Uzului şi a Trotuşului, unde el dă rezultate foarte bune.

Noutatea încercării dela Cobia constă în aceia că aici s'a întrebuinţat pin austriac, spre deosebire de celelalte cazuri, la cari ne referim, unde există pin silvestru.

Teoretic, amestecul trebue menţinut până la vârsta când pinul începe să jeneze stejarul (20—25 ani). Până la această epocă el a influenţat în bine cultura stejarului stimulându-i creşterea în înălţime şi amendând solul. De aici încolo, dacă îl lăsăm în masiv, el va deveni dominant, prejudiciind astfel esenţa de valoare.

Evident, aceste observaţii trebuesc puse de acord cu însuşirile solului care au un rol hotărâtor.

Astfel s'a dovedit că în cazul solurilor sărace lucrurile se întâmplă ca mai sus, iar în cazul contrar, peste vârsta de 20—25 ani, stejarul elimină pinul.

La Cobia soarta pinului a fost pecetluită dela început. Solul, de foarte bună calitate, a permis stejarului o creştere viguroasă încât pinul, rămas în subarboret, a trebuit să cedeze.

Azi, arboretul de stejar pur — ultimele exemplare de pin au fost scoase în anii trecuţi — rărit inteligent, în iarna lui 1929, are nevoe de un subarboret. E vorba să se introducă carpin.

De remarcat e faptul că, din cauza desimei, aproape toţi arborii sunt acoperiţi de licheni. Deasemeni se observă şi un atac de Microsfera alni (la frunzele de jos ale lăstarilor) unit pe alocuri cu atacul unei Chrisomelide (probabil o Haltida).

Pentru a se obţine un arboret ideal, e necesar să se intervină din nou cu o răritură, dându-se astfel posibilitatea ca aerisirea să se facă intens şi coronamenteie stejarilor să se desvolte optim.

Trecem apoi în pepinieră. Domeniile Coroanei se pot mândri cu una dintre cele mai frumoase pepiniere din ţară. Ca îngrijire şi gust, în ceiace priveşte aranjarea, ea îmi aminteşte pepiniera prinţului Potoski (Polonia) unde aveam impresia că mă găsesc într'o seră.

Pe o suprafaţă de două ha se întâlnesc cele mai variate esenţe exotice, cari, îngrijite cu o minuţioasă atenţie, se desvoltă foarte bine producând pueţii viguroşi necesari încercărilor amintite mai sus şi comerţului.

Pentru a da o ideie de ceiace se poate găsi în aceasta pepinieră citãm esenţele următoare, pe cari le-am notat atunci:

Ginkgo biloba, Paulownia imperialis, Pseudotsuga Douglasii (repicat pentru a se obţine pueţi de talie mare cari se vând ca arbori de nuntă. Cultura aceasta rentează bine), Eleagnus angustifolia, Aesculus hippocastanum, Chamaecyparis Lawsoniana, Mahonia aquifolium, Hybiscus siryacus, Thuya occidentalis, Fraxinus ornus, Ligustrum vulgare, Sophora japonica, Prunus mahaleb, Lupinul alb, Platanus, Cercis siliquastrum, Picea pungens, Pinus nigra, Quercus ilex, Q pedunculata, etc.

Inainte de plecare vizităm muzeul ocolului unde se găsesc caracteristicile faunei locale: păsări împăiate, şerpi, precum şi o colecţie de anomalii de creştere ale arborilor şi secţiuni în piesele atacate de insecte.

Din nou în maşini, încă 8 km şi ajungem la Segarcea. Vizităm Domeniile Coroanei renumite prin gospodăria lor. De aici vom poposi la via domeniilor, unde după ce ni se dau explicaţii asupra modului de prepararea vinului, facem cunoştinţă cu celebra pivniţă tri-etajată, impresionantă deopotrivă ca construcţie şi conţinut.

La gustarea, pe care domnul general Baliff ne-a oferit-o din partea administraţiei Domeniilor Coroanei apreciem calitatea superioară a untului, brânzeturilor şi mai ales a vinului.

După mulţumirile de rigoare şi poza în faţa pivniţei, ne despărţim de d-l St. Colţescu şi de ceilalţi reprezentanţi ai Domeniilor, cari ne-au arătat atâtea lucruri frumoase într'un timp extrem de scurt.

In mai puţin de o oră suntem în curtea Ocolului silvic al statului Ţugureşti, oaspeţi ai domnului inginer V. Palade.

După ce luăm tradiţionala dulceaţă, trecem în bărci Jiul şi intrăm în pădurea Murta-Glavacioc unde ne aştepta o masă încărcată de cele mai variate mâncări şi băuturi.

Murta-Glavacioc conta în sivicultura noastră ca una dintre cele mai frumoase păduri de stejar.

In suprafaţă de 703 ha (198 ha poeni şi 505 ha pădure) acoperite de stejar pedunculat (305 ha), carpin (50 ha), ulm (50 ha) şi diverse (100 ha) a avut nenorocul să fie exploatată barbar de către Schlessinger, care prin contractul făcut sub presiunea crizei din anul 1902 a obţinut exploatarea pe un preţ infim.

S'au extras astfel mii de arbori, dintre cei mai frumoşi, exploatatorii nepreocupându-se de loc de viitorul pădurii (mă gândesc în special la parchetele Iuda și Măceașa).

Din statistica oficială a Casei Pădurilor, întocmită în anul 1922, reese că până la 1912 se exploataseră 200 ha, iar în periodul 1912-1922 încă 57 ha.

Rămăseseră atunci 100 ha pădure între 80-100 ani și abia 51 ha în vârstă peste 100 ani.

Acum, aspectul pădurii este mult departe de ceiace noi ne așteptam să găsim. Rară și desordonată, Murta-Glavacioc, lasă impresia unei paragini, pe cari micile și puținele porțiuni unde se mai menține ceva din vechea splendoare nu o pot salva.

E drept că am văzut și arbori de 35 m înălțime, cu trunchiuri frumoase și diametre teriere de peste 80 cm Iluziile, însă, cu cari venisem, erau spulberate.

D-l Al. Popescu — directorul regiunii silvice — a încercat, în zadar, să ne convingă că ceiace vedem este o margine brăcuită a pădurii, care păstrează încă urma exploatatorului.

Intorși la Țugurești ne îmbarcăm în mașini și pornim spre pădurea degradată «Rebegi».

Aici suntem în fața unei dintre cele mai dificile probleme de silvicultură (în țara noastră). Dintr'o pădure frumoasă de stejar (gârniță și cer) de 191 ha demagogia politică a făcut o adevărată rușine.

Pășunatul abuziv a distrus arboretul tânăr, care trebuia să regenereze suprafețele exploatate până la 1922 (175 ha). Ajunsă pradă celor doi dușmani, pășunatul și politica nefastă care nu cunoaște decât nevoile ei, pădurea s'a brăcuit an de an, ajungând azi în starea de a nu putea fi refăcută decât prin mijloace radicale.

Fiindcă a o lăsa în starea actuală însemna a o pierde pentru cultura forestieră, (reforma agrară sta gata să o înghită) s'a hotărît să se planteze în ea salcâm.

In acest scop s'a făcut aici o pepinieră volantă din care să se obțină puieții necesari. Primele lucrări, executate acum trei ani, au dat rezultate admirabile (plantația are 6 m înălțime și e perfect închisă).

In pepinieră salcâmul, deși avea numai 4 luni dela repicare, ajunsese la 30 cm înălțime. O pepinieră frumoasă și, după cum ne spunea d-l V. Palade, foarte norocoasă în comparație cu aceea a Camerii de Agricultură, așezată la un pas de ea (o singură ploaie, la vreme pentru a Statului, a fost suficientă ca cele două pepiniere să nu mai poată fi comparabile.

Intrebarea: dacă soluția adoptată este bună din punct de vedere cultural și mai ales economic, naște o foarte interesantă discuțiune. Opinia dominantă a fost că pentru situația locală soluția aleasă e cea mai bună deoarece cultura salcâmului este foarte rentabilă (după o revoluție, un ha dă cca. 50.000 lei) și asigură în acelaș timp proprietatea.

După 12 km drum scoborâm în pădurea Statului Zavalul, ultima pe care o mai vizităm în ocolul Țugurești.

Așezată pe lunca Jiului, ca și Murta-Glavacioc, pădurea e mult mai frumoasă și chiar bine îngrijită.

In suprafața totală de 738 ha (41 ha poeni și 697 ha pădure) Zavalul nu a fost exploatat prea intens. Până la 1912 se exploataseră abia 82 ha și ceva mai energic și mai pe alese, în timpul răsboiului, de către nemți, în total între 1912—1922 încă 57 ha.

Cea mai mare suprafață o ocupă arbori de vârstă între 40 și 80 ani (40—60 ani, 139 ha, 60—80 ani, 279 ha).

Esențele cari o populează sunt stejarul pedunculat 418 ha, frasinul 209 ha și restul diverse.

Aici găsim exemplare de stejar mult mai frumoase decât acelea din Murta-Glavacioc. Vegetația e mai luxuriantă și se pare că datorită nivelului apei freatice, care în această luncă e mai ridicat.

Chestiunea merită a fi studiată serios pentru a se lămuri odată definitiv cum influențează apele freatice vegetația, cu atât mai mult cu cât încă nu s'a lămurit dacă acestei influențe se datoresc trecerile dela creșteri active la creșteri lente (ca urmare a ridicării sau scoborârii nivelului apelor freatice).

Frasinul se prezintă foarte bine, mai bine chiar decât stejarul. S'au facut și aici diverse încercări cu caracter științific. Așa s'a încercat cultivarea frasinului în locurile cu apă stagnantă, după ce solul a fost mobilizat, rezultatele au fost negative (un motiv al nereușitei este că frasinul care s'a plantat era provenit din pădure nu din pepinieră).

In locurile unde frasinul a fost distrus de inundații s'au făcut completări cu salcâm, cari au reușit bine. Creșterile salcâmului sunt așa de mari încât la 16 ani arborele poate fi exploatat.

Condițiile staționale locale sunt foarte proprii cultivării unei esenţe de mare importanţă industrială, «Populus canadensis», cu care trebuesc făcute încercări cât mai neîntârziat.

Stejarul fructificând rar, sunt de căutat noui modalităţi de cultură, chiar schimbarea esenţei, cari să conducă la ameliorarea rentei solului.

Tratamentul care s'a aplicat acestei păduri a fost quasi grădinăritul, cu regenerarea naturală în ochiuri. Aspectul pădurii este caracteristic: buchete pure de stejar, frasin, salcâm, ulm.

In ceiace priveşte plantaţia de frasin, executată în anul 1923, reţinem că a fost făcută prea rar, 1,50/2,50 m.

La ora 9 seara coborâm în Bechet, unde după o masă obositor de bogată vom petrece prima noapte a acestei excursii.

⁂

7 Iulie este ziua destinată vizitării lucrărilor de împădurirea nisipurilor sburătoare.

Ce sunt, sau mai bine ce au fost aceste nisipuri sburătoare?

Intrebarea s'a pus încă din anul 1860 când o «jalbă» pornită dela moşia Maglavitu (jud. Dolj) a atras atenţia, Ministerului şi silvicultorilor de pe atunci, asupra pericolelor pe cari le reprezintă dunele mişcătoare de nisip.

Răspunsul a fost dat abia în anul 1888 de către d-l G. Huffel, care fusese însărcinat de Minister să studieze această chestiune.

După d-sa [1]), Dunărea, la începutul perioadei geologice actuale, a avut un debit mult mai mare decât cel actual. Cu timpul retrăgându-se în albia pe care o menţine şi acum, a depus cantităţi enorme de nisipuri fine, cari pe alocuri au grosimea de peste 20 m.

Aceiaşi teză o susţine şi d-l Gh. Crăciunescu [2]), care limitează astfel regiunea nisipurilor sburătoare: între Dunăre (sud şi vest), moşia Rastului a Principelui C. Brâncoveanu (est), linia Calafat — Poiana — Tunari — Piscu — Ghidiciu (nord).

Adică o bandă lungă de 25 km şi lată de 10 km pe care

---

1) G. Huffel: Nisipurile mişcătoare de pe malurile Dunării.

2) Gh. Crăciunescu: Studiu asupra împăduririi nisipurilor sburătoare (Conferinţă la Soc. «Progresul Silvic», 1904).

se găsesc trâmbe nisipoase, separate de terenuri de cultură, fâneţe, bălţi.

Nu există deci o masă continuă, ci numai mari depozite (cariere) de nisip, de unde vântul deplasează materialul pe care îl depune sub formă de dune.

După d-l Gh. Crăciunescu suprafaţa totală a nisipurilor sburătoare era de 5575 ha.

S'a constituit astfel un sol caracterizat prin următoarele însușiri : permeabilitate, tenacitate, lipsă de hygroscopicitate și omogenitate.

O analiză chimică a acestui sol, făcută de Cârnu-Munteanu, fostul director al școalei dela Herăstrău, dă următoarea compoziţie în greutate.

Apă hygroscopică	0,43 %
Materie organică	0,43 %
Peroxid de fier, aluminiu și magneziu	3,02 %
Calciu	2,11 %
Magneziu	0,64 %
Sodă	0,185%
Potasă	0,22 %
Acid fosforic	0,15 %
carbonic	1,59 %
Materii insolubile în acide(!)	91,90 %
	100,245 %

Desigur că aceste nisipuri au fost împădurite (Huffel) și că numai datorită creșterii populaţiei, intensităţii circulaţiei, înmulţirii pășunilor și culturii agricole, echilibrul stabilit de natură s'a stricat, aducând ca urmare mobilizarea solului și volatizarea umidităţii (M. Drăcea [1]).

Nisipurile fiind lipsite astfel de consistenţă și de pătura vegetală care le fixa, au rămas la discreţia vânturilor. (Vest-Est).

Fenomenul a fost observat pentru prima oară în 1830 (M. Drăcea) și a început a deveni amenințător în 1850–51 (Gh. Crăciunescu) periclitând satele Dessa și Piscu (cari în cele din urmă au fost nevoite să se mute din vechile vetre).

Azi, când regiunea a fost pusă la adăpost de orice pericol și când în locul nisipurilor de odinioară se înalţă pădurile impresionante de cari vom vorbi, socot că este interesant să transcriu un pasaj din cartea d-lui G. Huffel în care se descrie fenomenul mişcării nisipurilor.

---

[1] D-r M. Drăcea: La culture du robinier dans les terrains sablonneux, de l'Oltenie.

> «Am avut norocul să observ însumi nisipurile în mişcare, la 21 Noembrie st. v., lângă satul Potelu. Vântul care se ridicase în ajun, se întorsese pe nesimţite către V. N. V., cu o viteză de 12-14 metri 1", la 2 metri dela suprafaţa solului. Mă găsiam foarte aproape la răsăritul satului, pe proprietatea Statului.
>
> Pe locurile unde nisipul era depus se vedea la suprafaţa pământului, până la o înălţime de 15 cm, un curent de nisip amestecat cu aer care se transporta cu o iuţeală suficientă ca să-mi cauzeze o înţepătură neplăcută dacă întindeam mâna contra curentului. Repeziciunea depunerii nisipului era aşa de mare, în cât urma paşilor noştri în nisip, adâncă cam de 10 cm, după 3 minute era pe deplin ştearsă. Pe lângă aceasta, aerul era încărcat de nisip mărunt, până la o înălţime destul de mare; acest nisip pătrundea în ochi, în gură, cât de bine ar fi fost închisă, şi ronţăia între dinţi.
>
> In locurile unde nisipul era ridicat, toată pătura de nisip uscat dispăruse dela suprafaţă şi vântul ataca nisipul umed, destul de coherent, neputând să-l transporte decât pe măsură ce-l usca la suprafaţă, ceea ce-i zădărnicea mult acţiunea sa. Cu toate acestea el găurea pământul cu o repeziciune în deajuns, în cât să-i dea întocmai aspectul unui lac a cărui suprafaţă agitată fiind de un vânt moderat, se disloca într'o serie de ondulaţiuni paralele».

Problema care se punea era să se fixeze nisipurile, printr'o cultură forestieră oarecare și numai apoi să se introducă esenţele de valoare cari se bănuia că au vegetat cândva pe aici (stejar).

Primele încercări în această direcţie au fost făcute pe domeniile principelui Stirbey la Băilești (1853) și apoi la Pătule și Numia (1868-1874). Autorul primelor începuturi ar fi un fost administrator al domeniilor, anume Gronow (G. Huffel).

In 1883 s'au început lucrări identice pe domeniile statului, la Ciuperceni și Piscu-Tunari, puse sub conducerea silvicultorului D. Patrulius, delegat de minister. Acestea au continuat intens până la anul 1895, precuparea menţinându-se constant până în zilele noastre.

Conform programului ar fi trebuit să mergem la pădurea degradată Bistreţ proprietatea Statului unde sunt în curs lucrări de restaurare, ne abatem însă spre Sadova (Domeniul Coroanei), unde ne aşteptase ieri d-l inginer Consilier silvic G. Popovici.

După o scurtă expunere a evoluţiei domeniului, pe care d-sa îl administrează (vezi diagramele), d-l Consilier Popovici ne arată greutăţile cu cari a avut de luptat în ceiace priveşte cultura forestieră.

In pădurea de stejar (141 ha) s'a încercat ca modalitate de tratament codrul cu tăeri succesive, însămânţare naturală, care nu a reuşit cu toată fertilitatea solului.

DOMENIUL COROANEI «SADOVA»
JUDEŢUL DOLJ
Diagrama suprafeţei domeniului
la diferite epoci

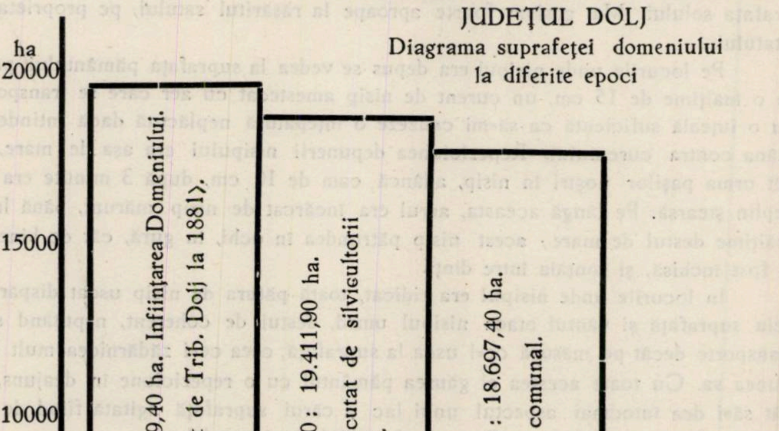

Impăduririle făcute pe 3.700 ha nisipuri, cu salcâm (3000 ha), pin şi ceva stejar au reuşit bine. (La început se lucrase cu: dud, pin şi apoi stejar).

Preocuparea actuală este să se normalizeze vârstele.

Notăm că revoluţia adoptată pentru salcâm este de 20 ani, iar la exploatare un ha produce 200 steri (a 150 lei sterul = 30 mii lei) ceiace reprezintă o rentă destul de ridicată.

Acum se preconizează ca metodă de cultură «cultura mixtă», adică după exploatare se defrişează solul şi câţi-va ani se face

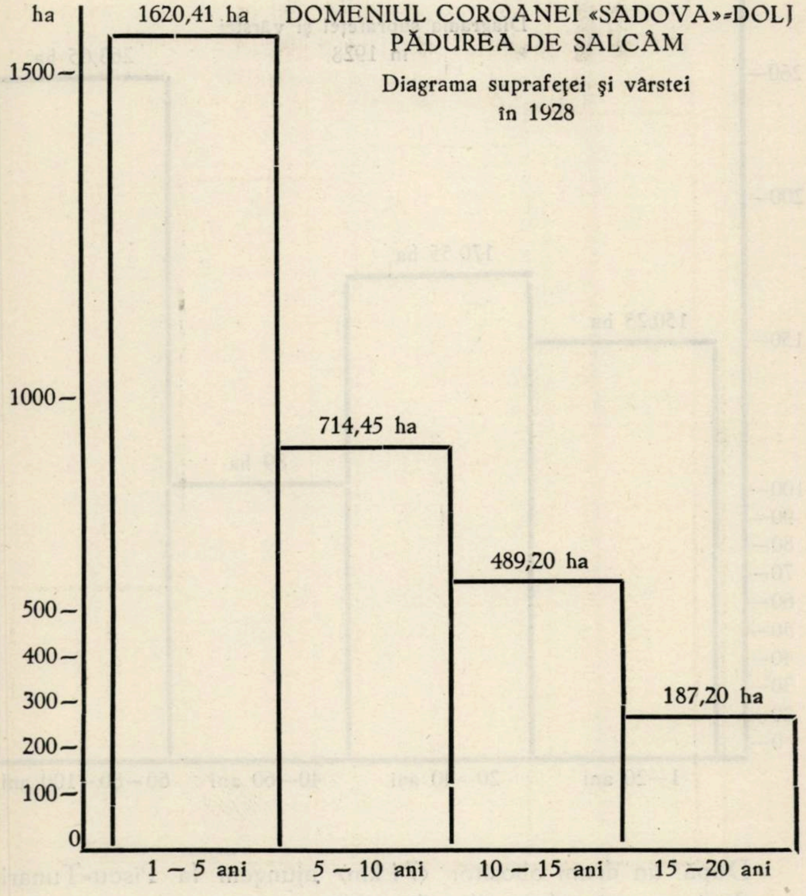
DOMENIUL COROANEI «SADOVA»-DOLJ
PĂDUREA DE SALCÂM
Diagrama suprafeţei şi vârstei
în 1928

cultură agricolă care e foarte rentabilă (sol agricol de primă calitate).

Ne despărţim de d-l Consilier Popovici, noi cu regretul de a nu-l fi putut asculta mai mult timp, d-sa întristat că nu poate să ne arate tot ce merită să fie văzut în administraţia pe care atât de energic şi competinte o conduce.

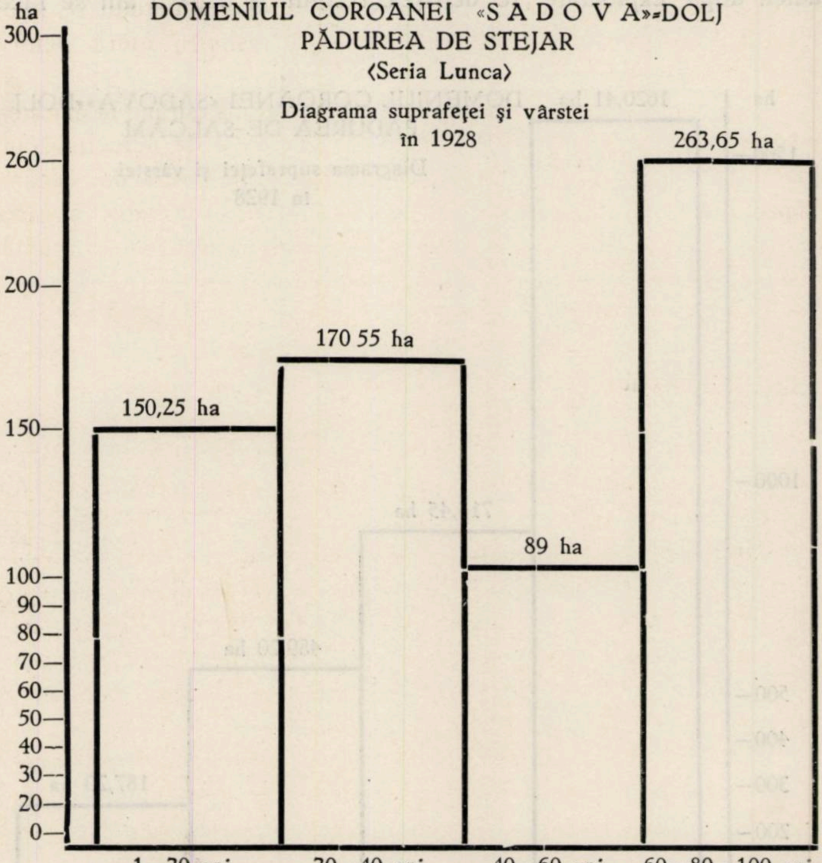

După un drum obositor (74 km) ajungem la Piscu-Tunari.

Aici e patria plantaţiilor de salcâm, executate în scop de a fixa nisipurile sburătoare.

Se zice (G. Crăciunescu) că începutul lucrărilor e datorit într'o măsură Primului Ministru de atunci, Ion Brătianu, care cunoscuse în timpul răsboiului de independenţă «această Sahară».

In 1883, la punctul «Grindu cu bani» se face prima plantaţie

‹3 ha›. Reușita acesteia antrenează crearea a două pepiniere, la Piscu și Tunari ‹una de 4,50 ha și alta de 2,50 ha›.

Prima semănătură a fost de: salcâm, pin-silvestru, glădiță și dud. Ultimele două esențe au eșit slab, iar pinul obținut a avut altă întrebuințare decât de a fi plantat pe nisipuri, lucru pentru care a rămas salcâmul.

Operația a mers susținut, așa că s'a ajuns curând la evitarea pericolului mișcării nisipurilor. Acum regiunea e de nerecunoscut. Plantațiile de acum 45 ani, sunt azi adevărați codri de salcâm, impresionanți chiar pentru acei cari cunoșteau de mult această esență fostă exotică, iar azi tot atât de românească ca și bradul, stejarul sau plopul baladelor noastre.

Conduși în mod inteligent de către șeful ocolului silvic Ciuperceni, d-l inginer șef I. M. Iliescu ne putem face o idee completă despre pădurea de salcâm dată azi în grija d-sale.

După masa de prânz, care ne aștepta în plantația de pin din pădurea Pisc, d-l Iliescu face o foarte interesantă expunere asupra istoricului plantațiilor pe nisipuri, modului cum s'a lucrat acestea și problemelor cari se pun azi silvicultorului.

Intr'o fază captivantă, spusă cu convingere și mult talent, d-sa evocă amintirea acelui Mitchiewich de al cărui nume se leagă primele și cele mai frumoase lucrări de împădurire. Legând apoi activitatea acesteia de a urmașului său Ioachimescu, dă câteva indicații asupra celor două metode cari s'au dovedit deopotrivă de bune.

‹Mitchiewich a făcut plantații în gropi adânci, iar Ioachimescu în brazdele deschise de plug, procedeu care e în uz și acum›.

In ambele cazuri s'au utilizat pueți proveniți din pepinieră cari, reușiți, se desvoltau ca și acum extraordinar de bine.

In primul an ei ajung la înălțimea de 2 m, creșterea în înălțime continuând până la 10 — 12 ani când aproape încetează cu totul. La aceasta vârstă ia mare avantaj creșterea în diametru.

Domnul G. Huffel, constata la 1888, aceleași lucruri, ba chiar ceva mai exagerat.

«Repeziciunea creşterii sale pe nisipurile Dunării, este într'adevăr extraordinară. Sujeţii de 5 ani pe cari i-am văzut la Piscu-Tunari măsoară în mediu dela 0,20 — 0,25 de circonferinţă, la înălţimea omului şi 7 m înălţime totală. Am măsurat unul care avea 0,37 de circonferinţă şi 8 m înălţime, volumul lui fiind de $1/_{20}$ m. c. sau $^1/_{14}$ ster, adică acela al unui stejar de 25 ani crescut în condiţii ordinare. Sujeţii de un an au 5 cm de circonferinţă şi 3 m înălţime».

Nu trebue uitat că la aceasta contribue, în afară de calităţile solului, și faptul că salcâmul își formează o rădăcină bogată în ramificaţii al cărei pivot ajunge până la adâncimi de 3 m.

Comparând creșterile de aici cu acelea dela Domeniile Coroanei Sadova, d-l Iliescu justifică întâetatea primelor ca fiind o consecinţă și a influenţei nivelului apelor freatice, cari aici sunt ceva mai sus.

Fig 5. — *Pădurea Piscu-Tunari.* Masa în plantaţia de pin.

Ori cum ar fi, e de reţinut că rezultatele sunt excepţionale și din punct de vedere financiar. Un ha de salcâm exploatabil (la 20 ani) aduce 50.000 lei.

Am amintit că la început s'au făcut și plantaţii cu pin austriac (masa de prânz am luat-o în plantaţia de pin, 7 ha) care nu au dat aceleași rezultate. In afară de faptul că gerurile au distrus mulţi pueţi, lemnul pe care-l produce pinul e de calitate rea, poros, noduros, și moale (pinul austriac se prezintă mai bine ca acel silvestru).

Plantația de frasin deasemeni nu a dat rezultate strălucite.

In parchetul 10, exploatat în Primăvara anului acesta, ni se dau explicații asupra technicei tăerilor și ni se motivează, de către d-l Director Al. Popescu, dece materialul nu a fost încă scos. Regenerarea e puțin stânjenită însă experiența a arătat (parchetul alăturat) că salcâmul își revine imediat ce e pus în libertate.

Vizităm, apoi, pepiniera volantă Mârșu pentru a ne face o ideie de cum se lucrează în mare și în acelaș timp expeditiv.

Reținem că pueții produși aici sunt cei mai eftini din toată regiunea (45 lei mia).

Ne îmbarcăm din nou în mașini îndreptându-ne spre Ciupercenii vechi, unde e reședința ocolului silvic.

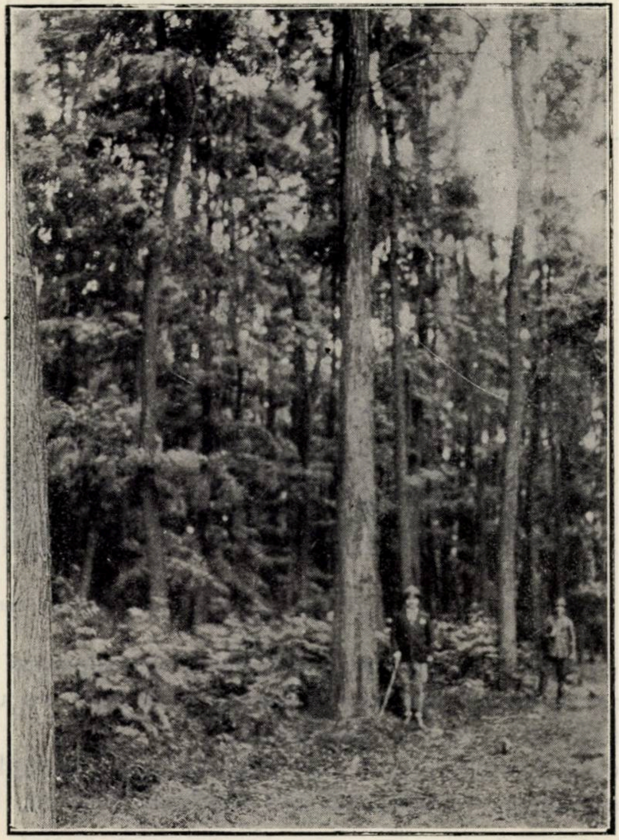

Fig. 6. — *Pădurea Ciurumela.* «Codru» de salcâm.

In drum coborâm pentru a vizita vestita pădure de salcâm Ciurumela. Provenită dintr'o veche pepinieră, în anul 1897, ea face parte din seria X-a Tunari şi este destinată încercărilor cu specii de amestec.

Constituită din arbori drepţi, a căror înălţime trece de 22 m, iar diametrul de 26 cm, lipsită de subarboret care să umple golurile dintre trunchiurile întunecate, Ciurumela impresionează puternic pe cei mai încercaţi silvicultori rămânând în amintire ca un exemplar tipic de codru de salcâm.

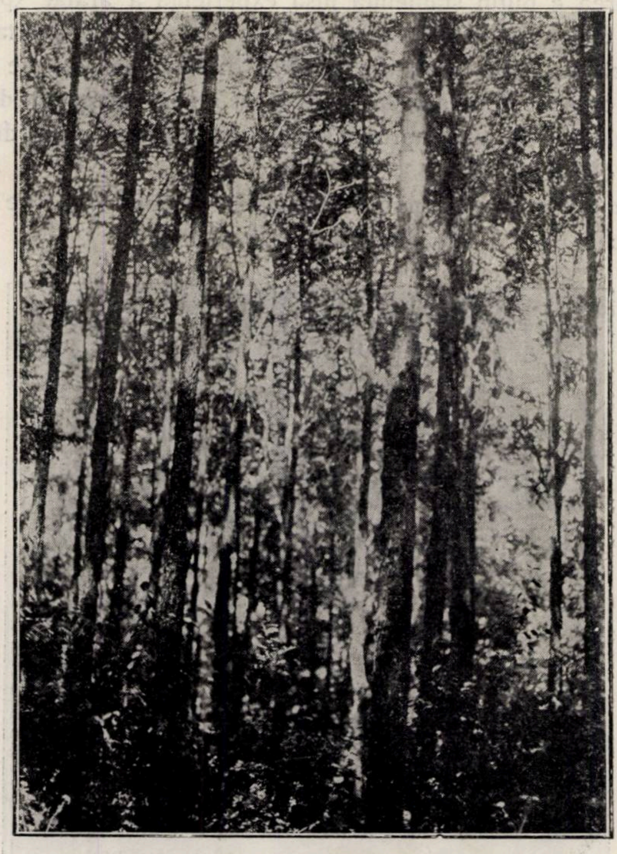

Fig. 7. — *Pădurea Ciurumela.* Efecte de lumină în marginea masivului.

Spectaculoasă ca aspect, ea confirmă definitiv calităţile acestei miraculoase esenţe—cum numea Dr. Medicus salcâmul, la inceputul sec. XVIII – care aici s'a dovedit mai remuneratoare decât cultura agricolă.

Aici s'a încercat introducerea sub masiv a carpinului. Rezultatul fiind negativ, în 1928 s'a repetat încercarea cu frasin, care pare a avea sorți de izbândă.

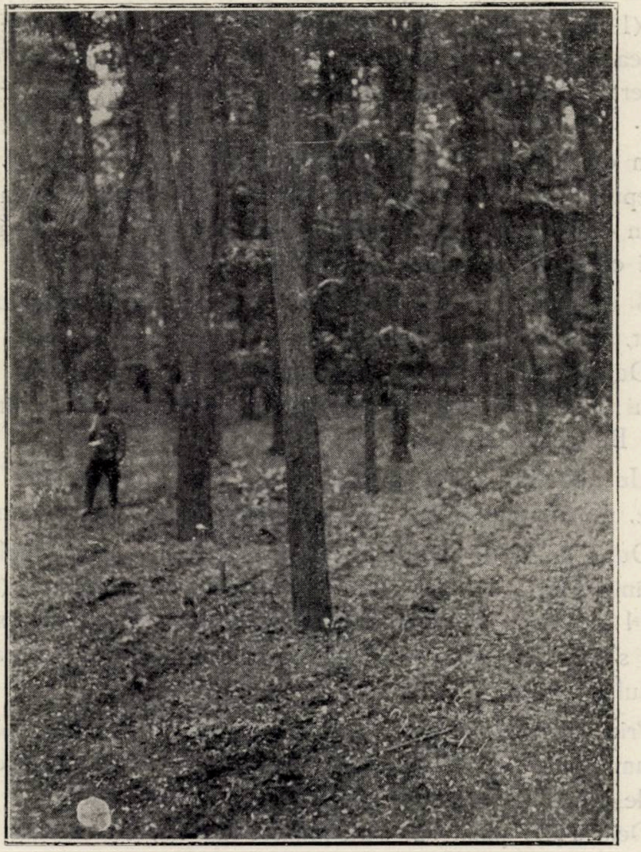

Fig. 8. — *Pădurea Ciurumela.* Aspect de interior.

Se încearcă astfel rezolvirea marii probleme, pe care a pus-o pe rând toți cei cari, cunoscând calitatea salcâmului de a secătui solul, s'au întrebat cum poate fi înlocuit și de cine, în locurile pe cari el le-a câștigat culturii forestiere.

Huffel spunea în raportul său din 1888:

«Oricum ar fi, e bine să se ia de pe acum în seamă salcâmul ca o esenţă tranzitorie, destinată a fi înlocuită mai târziu, cel puţin în parte, prin esenţe spontanee şi mai cu seamă prin stejar».

Adică tocmai ce d-l Iliescu ne repetă nouă astăzi. Deocamdată însă problema este încă nerezolvată.

In Ciuperceni, încheiem această zi vizitând o încercare de frasin (1 ha) plantat acum 30 ani, care suferă în ceeace privește creșterea în diametru. Incolo toate bune: arborii au talie înaltă, sunt perfect elagaţi și la foarte puţini se observă înfurcirea trunchiului.

In drum spre ocol, trecem printr'o plantaţie de stejar, fost pur la început, acum amestecat cu salcâm din cauza căruia suferă.

In curtea ocolului reuniţi în jurul unei mese alcătuite cu gust și eleganţă, întârziem până spre miezul nopţii.

8 Iulie. In zorii zilei pornim dela reședinţa ocolului, prin Calafat, spre Turnu-Severin.

După cum arată programul, în drum, vom vizita pădurile Statului: Punghina, Lunca-Vânjului și plantaţiile de salcâm Deveselu și Bungetul Crivina.

Un accident, fără urmări grave, al uneia dintre mașinile noastre, ne întârzie 4 ore, așa că întreg programul este modificat.

După masa de prânz, luată la ora 4, în curtea ocolului silvic Vânju-Mare, ne îndreptăm spre pădurea Stârmina (890 ha). Aici d-l șef al ocolului, inginer Ilie Constantinescu ne explică ce lucrări s'au făcut dela 1912, când această pădure a intrat în patrimoniul Statului.

Prin plantaţii executate în numeroasele poeni — pădurea a fost cumpărată dela moștenitorii Ion Mihail cari o aduseseră într'o stare de plâns — se urmărește refacerea arboretului.

Dela 1923 până azi s'au plantat 120 ha, cu salcâm și esenţe de șleau și rămân încă, pentru viitor, aproximativ 20 ha.

Trebue reţinut că deși munca depusă merită un cuvânt de laudă, totuși pădurea nu promite mare lucru.

Creșterile arborilor sunt mici, iar aspectul general e departe de ceiace ar trebui să fie.

Intre explicaţiile cari s'au dat asupra acestei stări de lucruri, merită a fi menţionată aceia că la influenţa nefastă a vântului și păşunatului <până la 1912> se adaogă lipsa de apă <pădurea e situată pe o coastă repede>.

E de reţinut, deasemeni, observaţia făcută asupra climei pe care pădurea Stârmina o împarte în două zone deosebite: una mai dulce spre Severin şi alta rece, turburată de vânturi, spre Vânju-Mare.

In fine, ne îndreptăm spre punctul terminus al excursiei noastre în ţară, Turnu-Severin.

Şoseaua, ca aproape toate cele pe cari am mers dela Craiova până aici, este atât de îngrijită încât de multe ori avem impresia că am trecut deja în altă ţară.

In general, Oltenia de sud ne-a lăsat convingerea unei regiuni de robustă sănătate, cu care natura a fost atât de darnică, încă omul nu se simte obligat să obţină tot ceiace ar putea din bogăţiile naturale care-i stau la îndemână.

Va veni, desigur, o zi când nu vom mai putea spune acest lucru, până atunci...

In Turnu-Severin luăm masa de despărţire în parcul oraşului. Incheind scurta, dar foarte instructivă excursie în Oltenia ne despărţim de amabilii noştri însoţitori — d-l Director al Regiunii 7-a Craiova, Al. Popescu, şi d-l inginer subinspector Gh. Luţescu — cărora le datorăm mulţimea de lucruri noui, văzute şi auzite, în aceste trei zile.

9 Iulie. La debarcaderul portului întâlnim pe d-l profesor C. Sava Goiu, ultimul care se adaogă grupului nostru. E ora 6,25.

Vaporul se desprinde uşor dela ţărm, tăind o brazdă de spumă în apele turburi ale Dunării.

Ne îndreptăm spre Vârciorova. Printre stâncile ascuţite cari învolburează cursul liniştit al apei, vaporul se strecoară încet descriind o broderie elegantă şi atât de fină încât abia o poţi desluşi în urma vasului.

Un popas scurt, vechea graniţă, şi iarăşi înaintăm printre malurile cari se apropie din ce în ce mai mult, strângând în chinga lor de piatră apele bătrânului nostru fluviu.

Suntem în Cazane. Până aici ochiul iscoditor al specialistului fusese obligat să convie că malul Jugoslav e mai îngrijit decât al nostru. Acum însă, lucrurile s'au schimbat.

La sălbătăcia impresionantă a malului românesc se adaogă, ca o notă a civilizaţiei, şoseaua săpată în stâncă şi calea ferată cari lipsesc vecinilor noştri.

Peisajul, atât de nou pentru majoritatea dintre noi, schimbă continuu aspectul, unul mai pasionant decât celălalt, ţinându-ne tot timpul atenţia încordată.

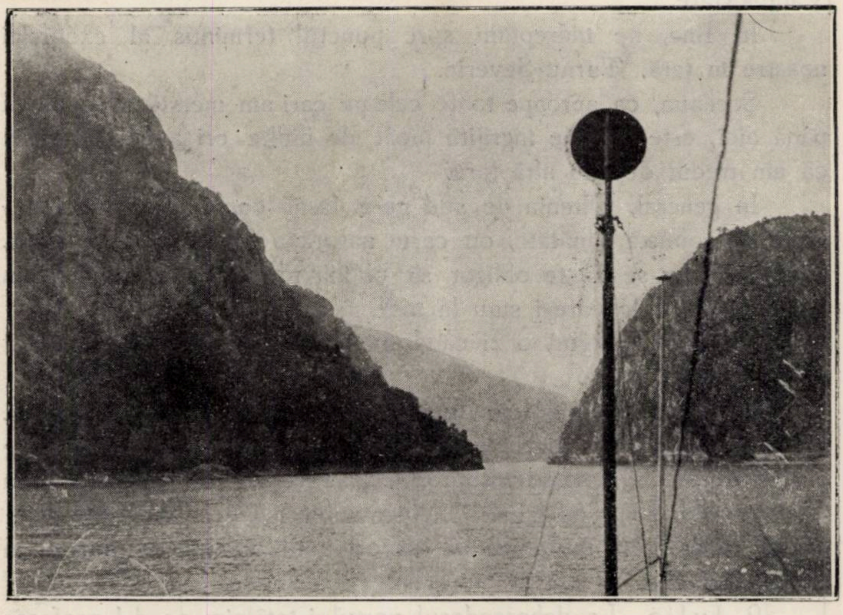

Fig. 9. — *Pe Dunăre*. Intrarea în Cazane

Am trecut astfel prin Orşova, Moldova-Nouă, Baziaş şi încă de mult navigăm în apele Jugoslave.

A înserat. In depărtare se zăresc lumini mici presărate pe ambele maluri. E Belgradul de care ne mai despart 10 minute de drum.

(Va urma)

CONDIŢIUNILE FORESTIERE ALE POLONIEI

de D. A. S.

Cetitorilor revistei noastre li s'a semnalat deja, în numărul 10 din Octombrie 1929 (pag. 727) apariţiunea unui mare uvraj datorit d-lui Jan Miklaszewski, directorul pădurilor din Polonia, «Lasy i Lesnictwo w Polsce» (Pădurile şi silvicultura în Polonia), o lucrare foarte amplă apărută în 1928 şi cuprinzând, în primul volum tipărit, date foarte interesante asupra economiei forestiere poloneze. Din lipsa unui cunoscător al limbei polone, recenzia acestei cărţi s'a mărginit atunci la enumerarea principalelor sale capitole.

Graţie unei publicaţiuni făcute de E. Buchholz în «Forstarchiv» Nr. 5 din 1 Martie a. c., suntem în măsură să dăm acum mai multe detalii şi asupra cuprinsului însemnatului uvraj menţionat şi asupra condiţiilor forestiere ale republicei vecine şi amice.

Polonia are în hotarele sale actuale o suprafaţă de 38.869.000 ha şi o populaţie de 28.881.000 suflete.

Pădurile acoperă o întindere totală de 8.968.338 ha, ceeace înseamnă 23% din suprafaţa ţării, pe cap de locuitor revin 0.31 ha. Pădurile Poloniei reprezintă circa 2.7% din întinderea totală a pădurilor Europei. După cota de pădure pe cap de locuitor, Polonia vine — cu cele 0.31 ha ale sale — a 14-a în rând (în urma României care are o cotă de 0,38 ha). Cu drept, spune d-l Miklaszewski, părerea unora că Polonia ar fi o ţară cu rezerve neepuizabile de lemn, este falsă. Aceasta, cu atât mai mult, cu cât în suprafaţa păduroasă arătată mai sus, sunt foarte adeseori cuprinse porţiuni, ce abia dacă mai merită numele de pădure. După procentul de păduri (23%) şi cota pe cap de locuitor (0.31 ha) Polonia se apropie de categoria ţărilor ce nu au rezerve de lemn pentru export. Cifra foarte ridicată, ce totuşi se constată în statistica exportului de lemn polonez, se datoreşte în mare parte tăerilor exagerate, ce se fac în pădurile particulare şi pe cari o lege din 1927 caută să le modereze.

Pe categorii de proprietari, 31.6% (2.861.000 ha) din pădurile Poloniei aparţin Statului, 45.2% (4.023.000 ha) marilor proprietari particulari, 21.4% (1.915.000) micilor proprietari şi 1.8% (170.000 ha) bisericilor şi comunelor. Ca proprietate mică s'a socotit cea sub 50 ha. Cele mai multe păduri ale Statului se găsesc în departementele din N şi E, provenind în bună parte din foste proprietăţi ale ţarului şi nobilimei ruse. In aceleaşi departamente se găseşte concentrată şi marea proprietate particulară, aparţinând fostelor familii nobile poloneze.

După categorii de mărime, proprietatea mare particulară se împarte astfe (din 100 părţi).

Intre 50—100 = 3.5%, 100—500 ha = 19.8%, peste 500 ha = 76.7%.

Cu excepţia pădurilor ce aparţineau odinioară Germaniei, aproape toate pădurile Poloniei sunt apăsate de servituţi de lemnărit şi păşunat, cari împiedică serios introducerea unei culturi forestiere raţionale.

In cap. III, al cărţii menţionate, se dau cifre privitoare la evoluţia ntinderii pădurilor în Polonia. La 1772 procentul de păduri era del 31%, după alţi autori chiar mai mare (43%). Miklaszewski, luând media acestor cifre, conchide că suprafaţa pădurilor Poloniei a scăzut în 150 ani cu circa 5,4 mil. ha, adică cu 36.000 ha anual. Cele mai mari despăduriri s'au făcut în provinciile foste sub stăpânirea rusească. In Posen suprafaţa pădurilor a scăzut mai puţin, datorită pe deoparte defrişărilor modeste, iar pe de alta împăduririlor făcute, începând dela 1882 (aproximativ 182.000 ha). Interesant este că şi după constituirea republicei poloneze s'au continuat defrişările: astfel în perioada 1919—1925 s'au defrişat cu învoirea organelor Statului 217.000 ha pădure, din cari 27.000 ha chiar din domeniul forestier al Statului. Cele mai multe defrişări s'au făcut către graniţa rusească.

In anii 1923—1925 Statul a cumpărat 61.134 ha păduri particulare. Potrivit planului administraţiei forestiere, aceste cumpărături urmează a fi continuate în viitor pe o scară şi mai mare. Motivele etatizării proprietăţii forestiere sunt desigur multiple: în împrejurările economice create de răsboi, cu lipsa cunoscută de capital şi de credit, mulţi din marii proprietari de păduri au fost nevoiţi să lichideze o parte din pădurile lor, cari au ajuns pe preţuri derizorii în mâna evreilor speculanţi (Geldjuden). Sub cele mai variate motive proprietarii cer autorizaţii de exploatare dela organele Statului şi după tăierea lemnului comerciabil, nici nu se mai ocupă de regenerare. S'au văzut cazuri, când proprietarii sau exploatatorii oferiau Statului, în mod gratuit, o parte din suprafeţele exploatate, numai să le dea voie să facă noui tăieri.

Mai departe se dau în cartea d-lui Miklaszewski cifre asupra condiţiilor staţionale şi arboretelor. 75% din păduri sunt răşinoase, 25% foioase. In pădurile Statului proporţia răşinoaselor e şi mai mare (85%), din cari 72% pin, 10% molift, 3% brad.

Foioasele, în special stejarul, predomină numai în voivodatul Tarnopol, în proporţie ceva mai însemnată (sub 40%) se găsesc deasemenea în centru (Polesje) şi sud (Stanislawów).

Gospodăria forestieră poloneză arată mari deosebiri, în diversele ei provincii şi anume, este foarte intensivă şi raţională în Posen şi Pomerellen şi primitivă în regiunile estice şi sudice. Totuşi chiar gospodăria exemplară introdusă de prusieni în provinciile ce le stăpâneau nu este fără reproş: după Miklaszewski, regenerarea artificială în pin, pe suprafeţe mari, a dat naştere la arborete equiene, astăzi foarte tare ameninţate de atacuri de insecte şi incendii.

In Estul republicei gospodăria forestieră stă încă la un nivel inferior. Regenerarea se face mai mult din grija naturii, iar tăerile sunt executate nu de silvicultori sau de proprietarii pădurilor, ci de exploatatori înşişi, cărora li se vând parchete anuale în picioare. Şi în aceste ţinuturi administraţia forestieră a Statului urmăreşte să introducă exploatările în regie.

Valoarea exportului de lemne al Poloniei reprezintă în ultimii ani circa 25% din totalul valorii exportului. Lemnul stă astfel între articolele poloneze de export, în al 2-lea rând, după cărbune. S'a exportat în anii:

	1926	1927	1928
Lemn rotund (milioane m³) .	3,00	4,03	3,09
Cherestea (milioane tone) . .	1,51	2,00	1,72

Polonia scoate anual din pădurile sale mult peste creşterea anuală, cu tot controlul sever ce se exercită din partea organelor Statului asupra pădurilor particulare. Dat fiind faptul că şi în timpul răsboiului s'au făcut întinse exploatări — în bună parte neregulate, — se crede că proporţia arboretelor bătrâne a scăzut mult sub cota normală.

Până azi numai $^1/_2$ din pădurile Statului au amenajamente propriu zise, pentru rest se fac aşa zise planuri de tăere (Wirtschaftspläne).

Exportul polonez de lemne va avea în viitor de suferit în mod serios de concurenţa rusească, care se afirmă din ce în ce mai aprig pe piaţa engleză şi olandeză. De aceea o convenţie specială cu Germania nu poată decât să favorizeze desvoltarea în bune condiţiuni a producţiei forestiere.

Cartea d-lui Miklaszewski mai conţine în cap. VII chestiuni privitoare la transport şi pieţe de desfacere (167 pag.), apoi o descriere a condiţiilor de creştere, tipuri de arborete, etc. de peste 300 pagini.

Volumul al II-lea al acestui uvragiu, actualmente sub tipar, va trata despre organizarea administraţiei forestiere. Polonia, care a fost teatrul de operaţiuni al frontului occidental, abia în 1920, după retragerea Ruşilor a putut păşi către organizarea instituţiilor sale de conducere. In ce priveşte administraţia forestieră, aceasta a avut de invins greutăţi de nedescris. Din funcţionarii silvici ai Posen-ului, majoritatea au plecat în Germania, iar din cei austriaci şi ruşi, numai o parte au consimţit a lucra în cadrele nouei republici. Din această cauză administraţia forestieră a fost încadrată la început cu un personal de strânsură, în parte fără pregătire de specialitate. Astăzi însă cadrele s'au completat aproape în întregime cu ingineri şi forestieri cu pregătire îngrijită. Actualmente sunt în serviciul Statului 10.000 funcţionari silvici. In ce priveşte modul de organizare a serviciului, s'a adoptat sistemul german al ocoalelor (Oberförstereien). Suprafaţa unui ocol este de 5.000 ha în mediu, însă ajunge în regiunile dela E. până la 25—30.000 ha.

Invăţământul superior silvic se predă la Universităţile din Varşovia, Posen şi Lemberg şi durează 4 ani. Pentru personalul inferior sunt mai multe şcoli în diverse oraşe ale ţării (una particulară).

Administraţia forestieră poloneză îşi dă toate silinţele, ca să îndrumeze gospodăria silvică pe baze solide şi deja a realizat îmbunătăţiri simţitoare, faţă de situaţia găsită la 1919.

Spre deosebire de ruşi, poporul polonez are multă dragoste de pădure şi o mare pasiune pentru vânătoare. Deacea se speră că prin intrarea în vigoare a nouei legi silvice unitare şi prin constituirea unui corp silvic omogen, se va putea ajunge la normalizarea economiei forestiere, care formează una din principalele bogăţii naţionale ale Poloniei.

ALGERIA FORESTIERĂ

de VALERIU DINU

Anul acesta Franţa a sărbătorit 100 ani dela colonizarea Algeriei. Centenarul de viaţă franţuzească în Africa minoră, a pus în lumină progresele, în materie de economie şi cultură, cari leagă azi atât de strâns colonia de metropolă.

Din această întrecere a realizărilor, pădurea algeriană nu putea lipsi.

Recenzând buletinul francez al Asociaţiei naţionale şi industriale a lemnului[1] notam programul congresului forestier din Alger, precum şi câteva date generale asupra pădurii algeriene.

In acelaş buletin, din 15 Iunie, au fost publicate rapoartele d-lor de Peyerimhoff — conservator de ape şi păduri din Alger — şi Borgeaud — industriaş de plută — cari aduc date complete asupra pădurii şi industriei de plută din Algeria.

Socotind interesante şi utile aceste observaţiuni, le redăm aici pentru colegii şi cititorii noştri.

Algeria este o ţară mediteraniană a cărei climă, floră şi faună diferă prea puţin de acele din Provence (Franţa), Spania, Sicilia sau Grecia.

Deosebirea însemnată este că acele câteva grade latitudine, pe care se întinde teritoriul algerian, cuprind variaţii intense de temperatură, dela clima temperată de pe malul oceanului şi al mării, până la acea căldură uscată din hotarul deşertului.

Caracteristicile acestei ţări sunt: clima, populaţia şi bariera sahariană.

Cele două sezoane ale regiunii sunt opera vânturilor dominante. Când bate Siroco nu mai poate fi vorba de ploaie, căldura e înăbuşitoare şi vegetaţia trăeşte din umezeala acumulată în cealaltă sesiune: a umidităţii, a ploilor abundente.

Pe la sfârşitul lunei Iunie totul e uscat şi pădurea e gata pentru incendiu, cum spune d-l de Peyerimhoff. Aceste variaţii de climă au de efect producerea unui lemn cu creşteri neregulate, de calitate inferioară, singurul avantaj e doar pentru stejarul plută.

In cei 250—300 km — adâncimea Algeriei locuite — pădurea schimbă treptat aspectul, sărăceşte în ceiace priveşte esenţele de valoare şi se răreşte, până la stepa sahariană unde abia mai apar, din distanţă în distanţă, tufişuri de enuper. Populaţia înapoiată mult, ca nivel cultural, trăeşte dintr'o cultură modestă agricolă şi din creşterea caprelor şi oilor. Pe lângă dificultăţile naturale pădurea trebue să lupte deci şi cu omul care aici poate fi considerat un adevărat parazit al ei.

Ca aspect general, pădurea, fără a ţine seamă de intervenţia omului, s'ar prezinta astfel: un masiv dens pe tot intinsul litoralului, unde ea profită de o umezeală constantă, mai de calitate spre Est şi mai slab spre Vest (din cauza apropierii de peninsula Iberică care rarifică ploile).

De asemeni toţi munţii ar fi acoperiţi cu vegetaţie. Aşa ar fi dacă intervenţia omului, secole întregi, nu ar fi distrus opera naturii.

In afară de tot soiul de abuzuri, păşunatul, practicat constant de către populaţia arabă, a lăsat în urmă doar câteva tufişuri cari să amintească pădurea de odinioară. Pe unde se mai afla ceva incendiile au curăţat totul pentru a lăsa loc păşunii. Rezultatul a fost că eroziunea coastelor desgolite a dus la formarea de torenţi şi numeroase inundaţii.

In acest cadru trebuia să lucreze serviciul forestier francez. Lipsa de personal a făcut ca—la început—un inginer să aibă sub administraţia sa suprafeţe de 45.000 ha, imposibile de apărat împotriva furturilor şi atacurilor continue ale populaţiei băştinaşe.

---

1) L'Echo Forestier Nr. 2.507 din 15 Aprilie.

La această lipsă de personal se adaogă şi o lipsă mai însemnată de fonduri, de aceia nu s'a putut face mare lucru. Legea din 21 Februarie 1903 nu a adus nici un rezultat, de aceia, cinstit vorbind, trebue să mărturisim că ocupaţia franceză nu a făcut decât o exploatare şi o simplă poliţie şi nici de cum o cultură forestieră.

J. Collardet spune: «serviciul forestier nu a făcut decât să asiste la descreşterea neîncetată a procentului de împădurire, care a ajuns azi inferior chiar celui al Spaniei» (13 %.)

In total pădurea ocupă 3.174.000 ha, corespunzând unui procent de împădurire de aproape 11 %.

După natura proprietarilor această suprafaţă se prezintă astfel:

Domeniul Statului	2.380.800	. . 75 %
Păduri comunale	275.500	. . 8,70 %
Păduri particulare	517.600	. . 16,30 %
	3.173.900	

Dacă nu considerăm decât suprafaţa pădurilor domeniale supuse regimului forestier, sunt puse în valoare circa 600.000 ha, adică 27 % faţă de 760.000 ha neexploatabile şi 896.000 inaccesibile.

Esenţele forestiere cari populează pădurea algeriană sunt:

Pinul de Alep (Pinul halepensis)	680.000 ha.
Thuya de Barbarie	14.000 »
Juniperus oxycedrus şi phoenicea	305.000 »
Cedrus atlantica	39.000 »
Quercus ilex (Chêne vert)	650.000 »
» suber (Chêne-liège)	446.000 »
» Mirbecki (Chêne zeene et afarès) . . .	57.000 »
» coccifera (Chêne Kermès)	44.000 »
	2.235.000

Trebuesc menţionate deasemeni, suprafeţele mici ocupate de esenţe mai neînsemnate. Aşa, dintre răşinoase sunt: Abies numidica, Pinus laricio de Mauretania, Juniperus thurifera şi Pinus maritima; iar dintre foioase: Olea Europaea, Fraxinus oxyphylla, diferite specii de acer, castan, etc.

Această floră, în aparenţă destul de variată, faţă de cea europeană este cu mult restrânsă.

In primul rând lipsesc răşinoasele de preţ: bradul, molidul, pinul silvestru, precum şi multe foioase ca: fagul carpinul.

Este interesant faptul că esenţele menţionate mai sus, pe măsură ce înaintează spre Sahara, se degradează şi iau aspecte atât de variate încât par specii distincte de cele din cari provin.

Algeria utilizează pentru nevoile sale Quercus Mirbecki, care găseşte întrebuinţare în industria traverselor, pinul, cedrul şi Q. illex pentru pari de mină, construcţii, pavagii şi foc.

Exportul se face, în general, cu: cărbune de lemn, tanin şi mai ales plută.

Se importă buşteni de diferite esenţe într'o proporţie de 10 ori mai mare decât exportul.

Reţetele domeniului forestier al statului au ajuns dela 273.000 fr. în 1872 la 39 mil. în 1928. Pe articole venitul în anul 1928 se prezintă astfel:

29.200.000	fr. din vânzarea plutei
5.600.000	» » » lemnului
1 500.000	» » » micilor produse
2.400.000	» » » alfei (1)
200.000	» » închirierea dreptului de vânătoare
297.000	» » diverse vânzări.
39.300.000	franci

După cum se vede greul îl duce pluta care însemnează aproape 70 % din venitul total. Fără aceasta bugetul pădurii algeriene ar fi totdeauna deficitar.

Raportat la ha venitul brut este de 9,42 fr. (circa 61 lei) faţă de totalul suprafeţei păduroase, şi se ridică la 34,77 fr. (226 lei) dacă raportarea lui se face la suprafaţa exploatabilă.

In ceiace priveşte pluta, am dat deja (în numărul 7 al revistii noastre) câteva date.

Stejarul care produce acest material se găseşte, în afară de Franţa, în: Italia, Portugalia, Spania (respectiv: 30.000 ha, 300.000 ha, 340.000 ha).

In total el ocupă o supraţă mondială de 1.696.000 ha, dintre cari Franţa deţine singură 976 000 ha (Franţa, Provence, Corsica, Lande 150.000 ha; Algeria 460.000 ha, Maroc 250.000 ha, Tunis 116.000 ha).

Până în timpul din urmă pluta de cea mai bună calitate provenea din Spania şi Portugalia.

Acum, datorită unei exploatări raţionale a materialului, Franţa a ajuns să producă material de calitate şi fineţe absolut egală cu cel spaniol şi portughez.

Fabrici mari şi modern instalate (la Alger, Djidjelli, Bône, Bougie Collo şi Philippéville) prepară pluta în toate variatele ei forme comerciale.

Industria cea mai rentabilă este a fabricării dopurilor. Aceasta exista în

---

1) Sub numele de Alfa (Stipa tenacissima) se înţelege o plantă din familia gramineelor, cunoscută în Algeria ca singura care poate creşte pe înaltele platouri sahariene. Cu deosebire în departamentul Oran ea ocupă imense suprafeţe şi creşte cu o vigoare extraordinară (ajunge la 1 m înălţime). Tija sa are o rezistenţă superioară celorlalte graminee, de aceia se întrebuinţează la confecţionarea diverselor împletituri foarte căutate în comerţ.

Exploatată încă de mult timp în Spania, până în timpul din urmă Algerienii nu i-au dat importanţă. Acum produce venituri cari merg crescând din an în an, iar specialiştii sunt preocupaţi de chestiunea exploatării metodice a imenselor câmpuri de Alfa din Algeria şi Maroc. (Larousse agricole pg. 44).

Prin lege Alfa a fost considerată produs forestier. (ea ocupă supr. de 4 mil. ha).

mod rudimentar, încă de mult, abia în 1929 se înfiinţează fabrici moderne cari azi au ajuns să exporte anual peste 12.000 chintale dopuri.

Din datele date de către d-l Borgeaud rezultă că numai pentru fabricarea dopurilor se consumă anual circa 40.000 chintale plută (din 330 kg. plută brută se obţine 100 kg dopuri).

Recolta anuală a materialului brut propriu pentru fabricarea dopurilor, se poate considera a fi de 200.000 chintale (20.000.000 kg).

In general aproape toată producţia rămâne în Franţa, comerţul cu alte ţări fiind mult îngreunat din cauza marelor tarife vamale.

Desigur că nu s'a scos din pădurea algeriană tot ceiace indică o exploatare raţională.

Cauzele sunt multe. Mai întâi trebuesc menţionate mulţimea de servituţi, în favoarea populaţiei locale, stabilite prin lege. De aici nasc şi delictele cari au ajuns într'un singur an la 35.000 dintre ele neputându-se urmări decât maximum 10 %.

In al doilea rând, lipsa unei reţele de drumuri cari să permită scoaterea materialelor şi să pună astfel în valoare masivele forestiere, a influenţat mult cuantumul veniturilor.

Acum, după 100 ani, s'au pus din nou problemele cari desigur au fost desbătute şi la 1830.

Rezultatele secolului de ocupaţie şi administraţie forestieră franţuzească unt — după cum rezultă din cele expuse — slabe.

Pentru cei cari au mers la Alger, în urma invitaţiei Asoc. Naţionale şi Industriale a lemnului, opera care era de văzut s'a redus la reluarea în discuţie a nenumăratelor probleme vechi de 100 ani şi totuşi atât de actuale azi.

COMPASUL FORESTIER ŞI METRUL INTREBUINŢATE CA DENDROMETRU

de C. N. BUDU
Inginer inspector silvic

Compasul forestier şi metrul,—format din piese ce se strâng—pe care sunt gravate şi diviziunile milimetrice, pot fi întrebuinţate împreună, la determinarea înălţimilor şi diametrelor — la înălţimi voite, — ale arborilor în picioare.

La determinarea acestor dimensiuni, se pune condiţia ca operatorul să se aşeze pe curba de nivel, ce trece pe la baza trunchiului arborelui respectiv.

Operatorul, aşezat astfel la o depărtare de arborele ale cărui dimensiuni vrea să le determine, considerată ca egală cu înălţimea până la mugurele terminal al acelui arbore, întrebuinţează astfel compasul forestier pentru determinarea înălţimii totale.

Pe bara orizontală a compasului forestier, ce poartă diviziunile metrice de măsurat diametrele, se ia lungimea catetei verticale fixe a acelui compas, cu ajutorul catetei verticale mobile a compasului, care se scoate şi se transpune pe bara orizontală, fixându-se cu mâna locul pe bară, la diviziunea ce reprezintă pe cea de a doua catetă orizontală.

Se pune bara orizontală a compasului forestier, cu mâna ţinută pe diviziunea ce reprezintă cateta orizontală, cu acea diviziune în dreptul ochiului, vizând, pe bara orizontală, trunchiul arborelui. Pentru ca bara să poată în adevăr să fie ţinută orizontal, viza pe ea, la trunchiul arborelui, se duce la o înălţime, dela baza arborelui egală cu înălţimea până la ochiu a operatorului. Aceasta se stabileşte printr'o apreciere judicioasă.

Având siguranţa acestei drepte procedări, prin punctul de diviziune, măsurat pe bară, al catetei orizontale şi prin punctul extrem al catetei verticale fixe, adică pe ipotenusa dintre aceste două puncte extreme, operatorul caută vârful arborelui, mai apropiindu-se de arbore, sau mai depărtându-se de el, păstrând aceeaşi poziţie şi aceeaşi orizontalitate a barei compasului, până când prin capătul extrem al catetei verticale fixe a compasului, pe ipotenusă ca viză, întâlneşte vârful arborelui.

Odată stabilit pe teren locul unde s'a găsit, prin viza dusă, vârful arborelui, se măsoară distanţa dela acel loc până la arbore, la care se adaugă înălţimea operatorului şi lungimea totală măsurată reprezintă înălţimea totală — împreună cu vârful — acelui arbore.

Această operaţiune se aseamănă cu aceea întrebuinţată pentru determinarea înălţimilor arborilor cu echere, cu un unghiu drept şi catete egale, descrisă în cursurile de dendrometrie.

Cunoscându-se înălţimea totală a arborelui, determinată cu ajutorul compasului forestier, operatorul trece la determinarea diametrelor, acelui arbore aflat în picioare, la înălţimi voite.

Dorind, spre exemplu, să afle care este diametrul la jumătatea înălţimii arborelui, operatorul se aşează la jumătatea distanţei de pe teren, dintre locul unde s'a găsit vârful arborelui şi arbore, mai puţin înălţimea lui.

Aici, prin acelaşi procedeu descris mai sus, determină pe arbore înălţimea, care va fi aceea a jumătăţii înălţimi totale a acelui arbore.

Această înălţime o fixează bine în minte, pe arbore, prin vre'un semn distinct în acel punct, păstrând cu multă siguranţă locul întâlnit prin viza dusă.

Apoi, ia un metru, format din piese ce se strâng, pe care sunt gravate şi diviziunile milimetrice. Desface o piesă din acel metru, o ţine cu mâna cât se poate mai mult întinsă, duce capătul piesei metrului, prin viză, la arbore, la o înălţime egală, sau aproape egală cu aceea a înălţimii operatorului, pune capătul piesei în atingere cu unul din capetele diametrului arborelui, dela acea înălţime, iar cu ajutorul unei fâşii de hârtie, cu o linie dreaptă, ţinută vertical cu degetul cel mare al mânei pe gradaţiile piesei metrice, poartă fâşia de hârtie cu acel deget, pe diviziunile piesei metrului, urmărind capătul opus al acelui diametru. In momentul când fâşia de hârtie, cu linia ei dreaptă ţinută în poziţie verticală, atinge cu acel capăt opus al diametrului, ţine mâna cât mai nemişcată pentru a evita comiteri de erori şi citeşte, pe piesa metrului milimetrii găsiţi, pe care-i înseamnă în carnet.

Continuând operaţiunea, îndreaptă mâna în care ţine piesa desfăcută a metrului către punctul unde a întâlnit jumătatea înălţimii totale a arborelui, ţinând-o întinsă ca la început şi prin vize duse la diametrul dela acea înălţime a arborelui, procedează la fel cum a procedat când a găsit primul diametru, considerat la înălţimna operatorului. Se citesc şi aici milimetrii găsiţi, pe cari de asemenea îi înseamnă în carnet.

Având însemnate aceste numere de milimetri citiţi, se măsoară cu compasul forestier diametrul arborelui la înălţimea operatorului şi pentru determinarea diametrului dela jumătatea înălţimei totale a arborelui aflat în picioare, se procedează prin comparaţie:

Dacă la un număr de atâtea diviziuni milimetrice, găsit prin viza dusă la diametrul acelui arbore dela înălţimea operatorului, diametrul real este de... (cel măsurat cu compasul forestier), la un număr de atâtea diviziuni milimetrice, găsit prin viza dusă la arbore, la diametrul dela jumătatea înălţimii totale a arborelui, ce diametru va fi?

Rezultatul ce se obţine prin aplicarea acestei regule de trei simplă, se înmulţeşte cu 1.41, în care 1 este lungimea catetei, iar 0.41 este lungimea cu care ipotenusa — viza adusă la jumătatea înălţimii totale a arborelui — întrece, în cifră rotundă, lungimea catetei, obţinându-se astfel diametrul căutat.

Pentru a se cunoaşte gradul exactităţii operaţiunii, pentru determinarea înălţimilor şi diametrilor arborilor aflaţi în picioare, cu ajutorul acestor două instrumente, se doboară unii dintr'înşii, se măsoară direct şi se constată că în adevăr dimensiunile astfel determinate, corespund cu cele reale măsurate pe arborii doborâţi.

In caz când determinările se fac cu oarecari diferenţe, ele pot fi provenite atât din cauză că nu s'a operat cu destulă atenţie, cât şi din cauză că şi la înălţimile la cari se determină diametrele, circumferinţele nu sunt destul de rotunde. Una din principalele atenţiuni de remarcat este aceea ca mâna să fie cât se poate mai mult întinsă, în tot cursul operaţiunii, pentru ca vizele să fie făcute dela una şi aceeaşi distanţă şi ţinerea ei cât mai nemişcată când se ating capetele opuse ale diametrelor, pentru ca numărul de diviziuni milimetrice să fie citit exact, cel care în adevăr rezultă dintr'o dreaptă şi precis operaţiune.

După mai multe operaţiuni de acest fel, se capătă obişnuinţa, dexteritatea şi procedarea expeditivă, care conduce la obţinerea unor rezultate sigure şi cu economie de timp, fără a mai fi obligaţi a doborî arborii pentru măsurarea lor directă

Exemplu: Lungimea totală a unui arbore, determinată cu compasul forestier, în modul descris mai sus, este de 26 metri, iar diametru acelui arbore măsurat la înălţimea operatorului, cu acelaşi instrument, este de o m 33.

Operatorul, aşezându-se pe linia orizontală de pe teren, la o depărtare de arbore de 13 m, mai puţin 1 m 70 (înălţimea operatorului) = 11 m 30, determină pe arbore, cu compasul forestier, locul unde se află jumătatea înălţimei totale a arborelui aflat în picioare, dacă voeşte să determine diametrul arborelui dela acea înălţime.

Cu ajutorul unei piese a unui metru prevăzut cu diviziuni milimetrice, prin vize duse la diametrul arborelui, dela înălţimea operatorului şi la diametrul aceluiaşi arbore, dela jumătatea înălţimei lui totale, capătă un număr de 18 diviziuni milimetrice pentru primul diametru şi un număr de 8 diviziuni milimetrice pentru celălalt diametru.

Aplicând regula de trei simplă, obţine O m 15 şi prin înmulţirea acestui rezultat cu 1.41, capătă rezultatul final O m 21, care este diametrul dela jumătatea înălţimii totale a acelui arbore aflat în picioare.

Tot astfel se procedează şi pentru determinarea diametrelor la orice înălţime a lor, prin aşezarea pe teren a operatorului, pe linia orizontală respectivă, la o depărtare de arbore ce reprezintă înălţimea la care voeşte să determine diametrul.

CRONICA

Două succese

Veştile sosite de peste hotar, crestează pe răbojul Corpului nostru forestier încă două date de seamă.

Germania, care în 1923 ne-a confirmat cu parafele oficiale primul doctor al ştiinţelor noastre silvice — d-l Marin Drăcea, — consacră acum alte două elemente, în cari noi, încă de mult, întrevăzusem posibilităţile verificate şi etichetate azi cu titlul de «doctor».

Grigore Eliescu şi Constantin Chiriţă au binemeritat titlul sub care «magna cum laude» apare ca un corolar al calităţilor pe cari noi le cunoaştem de mult.

Adăogaţi celorlalţi «doctori» ai noştri, alcătueşte laolaltă pivotul în jurul căruia se va cristaliza, în fapt şi slovă, ştiinţa silvică românească.

Dacă azi, putem arăta cu mândrie realizări practice de netăgăduită importanţă, mâine va trebui să adăogăm acestora documentaţia scrisă, care să fie îndreptarul permanent al urmaşilor noştri.

Vom putea astfel să păşim, şi pe tărâmul cărţii de ştiinţă, alături de ţările unde aceşti trimişi ai noştri au înscris deja numele lor, lângă acela al unui distins profesor.

Pentru marele entomolog, profesorul Escherich, numele lui Gr. Eliescu se leagă nu numai de amintirea neobositului şi pasionatului cercetător, ci şi de contribuţia reală pe care acesta a adus-o ştiinţei entomologice.

Constantin Chiriţă perseverent şi convins, dotat cu o inteligenţă mobilă şi bogată în cunoştinţe ştiinţifice, a copleşit cu personalitatea lui rigiditatea impunătoare a profesorului Borgmann.

Sunt situaţii când, mai mult decât titlul, valorează ceiace rămâne în urma ta!

Sunt oameni pe cari spre a-i cunoaşte trebue să-i cauţi nu în cărţile lor ci în sufletele acelora cari au trăit alături de ei!

După cum cei cari se întorc azi, au trăit o bucurie sinceră şi adâncă găsind după atâţi ani încă fragedă amintirea studentului Marin Drăcea, la fel cei cari vor ajunge cândva la Gissen sau München, vor simţi aceiaşi orgolioasă emoţie ascultând aprecierile unui Borgmann sau Escherich despre studenţii: Constantin Chiriţă şi Grigore Eliescu.

Entuziasmului şi competinţei pe care le vor aduce aici, le dorim rod bogat şi îndelung, iar doctorilor sănătate şi mulţi ani de viaţă.

*

Grigore Eliescu a absolvit Şcoala superioară de silvicultură în 1922. Fiind pasionat pentru studiul entomologiei a urmat cursurile Facultăţii de ştiinţe naturale din Bucureşti, pe care a absolvit=o în 1925.

In 1927 a fost trimis ca bursier al Statului la München pentru studii forestiere.

Inscris la Staatwissenschafliche Facultät, a studiat ca elev al marelui entomolog Escherich luându=şi, la 9 Iulie, doctoratul în ştiinţele naturale aplicate, specialitatea Entomologiei.

Teza sa de doctorat este intitulată: «Beiträge zur kenntnis der Anatomie und Biologie von Lophyrus pini, L».

*

Constantin Chiriţă, şeful celei de a doua promoţii de absolvenţii ai secţiei sivice dela Şcoala Politechnică, a terminat această şcoală în 1927.

In anul următor, recomandat de şcoală, obţinând bursă dela Ministerul de Finanţe şi concediu de studii dela Casa Pădurilor, a plecat în Germania spre a studia solurile la Universitatea din Gissen.

Acolo a lucrat ca elev al profesorului Borgmann, trecând examenul de doctorat în ziua de 22 Iulie.

Teza pe care a susţinut=o este intitulată:

Untersuchungen über den Nährstoffgehalt der Waldhumusauflagen unter Berücksichtigung der mineralischen Unterlage und Betrachtungen über ihre Bedeutung für die Etragsfähigkeit der Waldböden.

O parte din rezultatele cercetărilor sale au apărut în revista noastră, la care d=r Const. Chiriţă a colaborat fără întrerupere încă din ultimul an de şcoală Politechnică.

Valeriu Dinu

⁂

Turneul Alpilor francezi

Intre toate regiunile Franţei mult cercetate de către străini, Alpii francezi constituesc o lume aparte de frumuseţi, în care se desfăşoară toate formele de relief, toate climatele emisferului nordic, toate tipurile de vegetaţie corespunzătoare şi un muzeu complet de lucrările de corecţiuni de torenţi, împăduriri şi ameliorări de soluri, executate de 70 de ani în ţara clasică a torenţilor.

Vizita unei regiuni aşa de variate, trebue disciplinată.

Pentru aceasta, nimic nu a fost neglijat.

O reţea de drumuri fără seamăn pe lume, un serviciu de transport impecabil organizat şi o răspândire cu belşug, până în cele mai neaşteptate vârfuri de munte, de hoteluri şi restaurante, cari pot să satisfacă gusturile celui mai pretenţios călător, a făcut din această regiune centrul comercializării turismului francez.

Excursionistul silvic însă, care vine cu gând să=şi dea seama de ceeace spiritul francez a creiat în arida ramură de activitate a corecţiunilor de torenţi, ca să nu rătăcească în frumuseţi de cari la tot pasul este ispitit în Alpi, are nevoe neapărată de o călăuză.

Bănuesc că din acest punct de vedere profesorul de corecţiuni de torenţi dela Nancy, conservatorul de ape şi păduri d-l V. Hulin, nu mai avea răgaz — anual o serie de excursiuni pentru studenţi şi multe altele cu solicitatori străini, inoportuni dar nerefuzabili —.

Aşa dar, «şcoala» ce avea s'o facă reprezentanţilor interesaţi ai tuturor naţiilor de pe pământ trebuia sistematizată, reglementată.

De aceea a anunţat în 1929, că va face excursii cu reprezentanţii silvici străini în 1930 şi a aşteptat răspunsuri la invitaţiuni.

Anglia şi-a trimis profesorul de corecţiuni de torenţi dela Oxford cu alţi 6 tineri absolvenţi ai şcolii;

Spania, profesorii de corecţiuni de torenţi şi de construcţiuni dela Madrid;

Jugoslavia, directorul serviciului împăduririlor şi corecţiunilor de torenţi;

Cehoslovacia, un şef al serviciului de corecţiuni;

Bulgaria, pe directorul pădurilor şi

România, pe d-nii Horia Lazăr, directorul regimului silvic şi P. Ioan subdirector general C. A. P. S. La excursie s'a raliat în Franţa, delegaţiei româneşti şi d-l inginer A. Haralamb, care este în al 2-lea an de studii al corecţiunii torenţilor.

Se vede de aci importanţa pe care statele participante au atribuit-o excursiei de studii din Alpii francezi.

Profesorul V. Hulin ocupă cu multă cinste catedra de corecţiuni de torenţi dela Nancy.

Timp de 27 ani a lucrat numai în Alpi, ajungând un profund cunoscător al geologiei, florei şi condiţiilor de vegetaţie, l-a preocupat în special chestiunile de corecţiuni de torenţi şi s'a pregătit sistematic pentru a onora catedra predecesorilor săi Thiery şi Bernard şi a îndruma pe teren lucrările conduse până la el de Demontzey şi Mougin.

Unui asemenea conducător — om de ştiinţă dublat de un excelent pedadog — i-a fost uşor, într'un timp relativ scurt (1—13 August), să desfăşoare cu competinţă un program complect şi variat, coprinzând cauzele degradării munţilor, condiţiile dificile în cari silvicultorii francezi au trebuit şi trebue încă să lucreze şi rezultatele obţinute după o muncă de 70 ani.

Dacă adaogăm că între specialiştii participanţi adevărul ştiinţific nu a fost ascuns, ci din contra cu o francheţa remarcabilă s'a îngăduit, ba chiar s'a provocat, cele mai aprinse şi subtile discuţii se înţelege că «circuitul Alpilor» cu incursiunile făcute pe toate văile ce prezintau o particularitate, constitue o înaltă şcoală sau cel puţin o acumulare de cunoştinţe, din cari s'ar putea trage consecinţe interesante şi pentru ţara noastră.

Deosebit de aceasta, delegaţia română a avut cea mai nimerită ocazie, ca să cerceteze cum nu se putea mai la timp, problemele ce s'au pus şi la noi cu atâta acuitate în raport cu problema muntelui: golurile de munţi, amenajarea păşunilor alpine, ameliorarea terenurilor degradate şi pescuitul în apele de munte.

*

Cum iniţiativa d-lui cercetător şi profesor V. Hulin a fost bine primită de şcoala dela Nancy şi acceptată de guvernul francez, înlesnind printre celelalte naţii şi ţării româneşti participarea la acest instructiv turneu, mulţumirile silviculturii româneşti, se adresează în acelaş timp d-lui Director al Şcolii Guinier, care în cuvântarea sa dela Lautaret a exprimat amabile cuvinte pentru România, d-lui Carrier, directorul administraţiei de ape şi păduri din Franţa şi d-lui Ministru al Agriculturii.

N'am putea face însă greşeală de neertat, de a uita să mulţumim în acelaş timp tuturor silvicultorilor francezi, din Alpi, a căror primire aşa de amicală, a făcut să se şteargă frontierile între naţii şi să întărească legăturile cu silvicultura franceză.

In sfârşit ultimele, dar cele mai profunde mulţumiri administraţiilor silvice respective româneşti şi d-lui Ministru al Agriculturii, cari înţelegând importanţa acestor reprezentări ştiinţifice între popoare, au dispus participarea delegaţiei Române la turneul Alpilor francezi.

P. I.

⁂

Varia

In «Gazeta Oficială» a Comunităţii de avere din Caransebeş, găsim o însemnare asupra studiului făcut pe teren de către d-l profesor P. Antonescu, în ceiace priveşte chestiunile forestiere din bazinul Dunării centrale. Extragem următoarele:

«Pentru studierea bazinului Timiş, Begheiu, Nergău, Caraş şi Berzava d-l profesor Antonescu, omul de ştiinţa forestieră cu reputaţie peste marginile codrilor româneşti, profesor cu un trecut de 50 ani, a sosit în Banat şi la invitaţia d-lui Preşedinte al Comunităţii de avere, a descălecat la noi, ca continuând cercetările d-sale din Caransebeş, cu aceasta ocazie, să i se prilejuiască a cunoaşte şi proprietăţile instituţiunii noastre, iar în baza celor constatate, luminele d-sale, să ne deschidă orizonturi noui în materie silvitechnică.

In excursiile făcute, d-l profesor a fost însoţit de organele noastre silvice, pentru a-l servi cu desluşirile trebuitoare.

In convorbirile avute cu corpul nostru ingineresc, obiectul discuţiilor a fost:

1. modul de amenajare nouă a pădurilor noastre;
2. felul şi executarea exploatărilor;
3. replantarea suprafeţelor exploatate;
4. corecţia şi stingerea torenţilor;
5. problema păşunatului şi
6. chestia ocupaţiunelor.

D-l profesor Antonescu, cu competinţa-i desăvârşită şi-a spus părerile privitor la cele desbătute pe teren şi în birou şi cunoscuta-i amabilitate, ne-a dat şi îndrumări preţioase în toate chestiile forestiere ale instituţiunei şi în deosebi în ceeace priveşte rezolvirea problemei păşunatului la noi».

Red.

•

Din partea preşedintelui societăţii elevilor ingineri silvici dela Şcoala Politechnică din Bucureşti, primim, cu rugămintea de a fi publicată, o scrisoare de mulţumire.

Deoarece conţinutul ei, este adresat tuturor acelora cari au contribuit la frumosul succes al excursiei «Oltenia-Jugoslavia», îi facem, cu plăcere loc în revista noastră.

«In urma excursiei de studii, organizată de Societatea noastră, în ţară (sudul Olteniei); Jugoslavia şi Austria, dela 5 Iulie până la 1 August a. c. găsim nimerit pe această cale, să aducem viile noastre mulţumiri tuturor persoanelor care au contribuit moral şi material la reuşita acestei excursiuni.

Cunoştinţele teoretice căpătate în cei patru ani de studii şi-au găsit o cimentare solidă prin verificările practice din această excursie.

Amabilitatea domnilor ingineri silvici Olteni, căldura sufletească a prietenilor noştri Jugoslavi cât şi interesantele probleme silvice puse în faţa ochilor noştri (salcâmul din sudul Olteniei, stejarul de Slavonia, karstul, pădurile Mariborului, etc.) ne îndreptăţesc îndeajuns să aducem tuturor celor ce au văzut în excursiunea noastră un mijloc de desăvârşire ştiinţifică, asigurarea că buna d-lor intenţie şi aşteptările noastre n'au fost cu nimic înşelate.

Cunoaşterea principalelor probleme silvice ale unei ţări şi imprimarea gustului de călătorie înăuntru şi în afara graniţelor ţării, lărgesc viitorilor silvicultori orizonturile intelectuale, dându-le posibilitatea studierii problemelor de ansamblu.

Aducem pe această cale viile noastre mulţumiri domnilor profesori: Stinghe, Grunau şi Sava-Goiu, cari trecând peste orice sacrificii, au ţinut să ne conducă peste graniţă, dându-ne astfel ocazia să reprezentăm în mod demn Şcoala Politechnică şi silvicultura românească.

Faţă de aceste frumoase rezultate, obţinute de Societatea noastră, nu ne îndoim un moment că şi în viitor ne vom bucura de aceaşi atenţiune din partea opiniunii silvice româneşti, contribuind prin aceasta la desăvârşirea tinerelor generaţii, conducătorii de mâine».

I. Popescu-Zeletin

Pr. şedintele Societăţii Elevilor
Ingineri Silvici

RECENZII

A. Stebutt, Belgrad.

Die Braunerde. *(Ein Beitrag zur Theorie der Braunerdebildung), Z.* f. Pflanzenernährung, Düngung und Bodenkunde, 1929, H. 2/3.

Solul brun (roşcat de pădure. O contribuţie la teoria formaţiunei acestui tip de sol).

O lucrare relativ restrânsă, dar de mare însemnătate prin precizările şi — mai ales — sistematizările ce aduce în ştiinţa actuală a solului.

Deşi poartă titlul de mai sus, prin cadrul în care se tratează subiectul, lucrarea capătă un aspect general de deosebită valoare, putând fi privită ca o concentrată expunere asupra formaţiunei şi evoluţiei solului.

Problema generală este următoarea: cari sunt fenomenele chimice ce însoţesc geneza solului, cari sunt fazele evoluţiei sale şi cari sunt factorii ce condiţionează aceste faze? Asupra acestor chestiuni literatura posedă numeroase şi valoroase studii. De o epuizare a domeniului, sau cel puţin de o suficientă precizare, nu poate fi însă vorba. Nesiguranţa planează adesea chiar în miezul problemelor. Ori, tocmai nesiguranţele şi impreciziunile existente sunt în parte atacate de Stebutt în această lucrare şi — fără exagerare — strălucit tratate.

Cum trebue privită desagregarea chimică a silicaţilor primari în fenomenele de geneză a solului? (Atenţiunea autorului e concentrată asupra silicaţilor, căci aceştia formează cea mai importantă parte a materialului iniţial al solului). Stebutt aduce mai întâiu precizări asupra constituţiei moleculare a silicaţilor primari ai solului. Aceştia sunt constituiţi din silice ($Si\,O_2$), sesquioxizi ($Al_2\,O_3\,Fe_2\,O_3$) şi baze (de Na, K, Ca, Mg).

Aceşti corpi trebuesc consideraţi ca elemente, ca «unităţi» constitutive (Bausteine) în molecula silicatului. O îndepărtare a unuia din aceste elemente, conduce la desfacerea moleculei în elementele 1) rămase. Prin îndepărtarea bazelor, silicatul se desface, se descompune în silice şi sesquioxizi.

Această răpire a cationului silicatului este prima schimbare ce intervine în molecula acestuia. Aceasta are loc sub influenţa ionilor de hidrogen din apa (şi acizii din soluţia 2) solului. Apa este disociată, precum se ştie, în parte, în $H^{\cdot}$ şi $O\,H^1$. Intre silicat şi apă are loc un schimb de ioni: ionul $H^{\cdot}$ al apei e schimbat cu kationul silicatului, care unindu-se cu ionul $O\,H^1$, formează un hidrat. Silicatul suferă, ca urmare, o ra-

---

1) Cuvântul element nu are aci sensul cunoscut în chimie.

2) N. Rec.

dicală «distrugere», prin descompunerea în silice şi sesquioxizi, indicată mai sus. Desfacerea silicaţilor în baze, silice şi sesquioxizi reprezintă prima fază în geneza solului şi este generală pentru toate tipurile de soluri (chiar în pustiuri, regiuni alpine şi polare, această fază are loc, evident cu redusă intensitate, din cauza redusei hydrolise). Această fază primară este numită de Stebutt «destrucţiune» (distrugerea silicaţilor).

Deosebirile între diferitele moduri de geneză şi evoluţie apar de aci încolo: ce se întâmplă mai departe cu silicea şi sesquioxizii silicaţilor primari? După condiţiunile în cari fenomenele au loc, silicea şi sesquioxizii (în stare coloidală) se pot reuni, formând aşa numiţii silicaţi zeolitici (alumosilicaţi) sau că această reunire poate fi împiedecată. Faza de reunire a silicei şi sesquioxizilor o numeşte Stebutt «formarea silicaţilor zeolitici». Aceşti silicaţi zeolitici formează împreună cu humaţii, aceea ce Gedroiz numeşte complexul adsorbtiv al solului [1].

Aceşti silicaţi se pot menţine ca atare sau pot fi distruşi, descompunându-se în silice şi sesquioxizi, corpi ce pot rămâne pe loc sau pot fi în mod diferit levigaţi. Această a treia fază (descompunerea silicaţilor zeolitici) o numeşte autorul: «degradarea» solului.

După cum în sol are loc formaţiunea şi menţinerea silicaţilor zeolitici sau distrugerea acestora, ori împiedecarea formaţiunii lor, se poate vorbi de o geneză constructivă (zeolitbildende Bodenbildung) sau de o geneză şi evoluţie destructivă (destruktive Bodenbildung). Cari sunt factorii ce condiţionează aceste 3 faze?

a) Distrucţiunea silicaţilor primari este condiţionată de prezenţa ionilor H^0 cari sunt schimbaţi cu cationii acestora. Aceşti ioni provin din apă (hydroliză), humus nesaturat, acid carbonic Co şi formează cu apa CO_3H_2, care în proporţia $^1/_{100}$ se descompune în $H\,Co_3$ şi HC [1] şi alţi acizi. Umiditate şi temperatură ridicată sunt condiţiuni ce favorizează prezenţa ionilor H., deci destrucţiunea silicaţilor.

b) Formarea silicaţilor zeolitici este cauzată de adeziunea particulelor coloidale hidratate de silice şi sesquioxizi. Gradul de dispersitate al acestor corpi este deasemenea hotărâtor, de aceea tot ceeace contribue la reducerea dispersităţii în sol (prin coagulare) favorizează formarea silicaţilor zeolitici. Aci contează în deosebi acţiunea coagulatoare a ionului Ca. O temperatură şi umiditate moderate neconducând la levigarea bazelor (Ca în deosebi) şi la ridicarea concentraţiei ionilor H^0 în soluţia solului sunt condiţiuni ce favorizează formarea silicaţilor zeolitici. Tot ceeace conduce la dispersarea, divizarea în particule tot mai fine a silicei şi sesquioxizilor (humus nesaturat, ionii OH' $H\,CO'_3$, H, etc.) sunt o piedecă în formarea şi menţinerea acestor silicaţi.

c) Degradarea solului (distrugerea silicaţilor zeolitici) este condiţionată de factorii ce se opun la formarea şi menţinerea silicaţilor zeolitici: abundenţa în ioni H, levigarea Calciului, umiditate şi temperaturi ridicate.

Levigarea produselor de descompunere ale silicaţilor primari şi zeolitici poate avea loc în moduri foarte diferite: pot fi levigate ambele produse (podsolice), numai sesquioxizii, cu fixarea silicei (solodizare, degradarea solurilor sărate), sau e levigată silicea şi sunt reţinuţi sesquioxizii (lateritizare).

---

[1] Vezi recenzia din numărul anterior al revistei.

[1] Iar $99^0/_0$ în Cor şi H_2O.

Intre tipurile extreme de soluri (podsolul şi lateritul), solul brun roşcat de pădure reprezintă un tip intermediar, acesta înfăţişând un stadiu de degradare a cernoziomului (tip de sol caracterizat prin o abundentă formare şi menţinere a silicaţilor zeolitici, cu complecta lipsă a fazei III, de degradare). Solul brun roşcat se formează pe roci bogate în calcar, în condiţiuni moderate de temperatură şi umiditate; humusul prezintă o reacţiune slab acidă, formarea de Co este deasemenea slabă. In evoluţia solului arătată mai sus, acest tip se opreşte la o fază intermediară: silicaţii zeolitici (existenţi în cernoziom) lipsesc aici, prin împiedecarea formaţiei lor sau — în cazul înaintării pădurii în stepă — prin distrugerea silicaţilor zeolitici existenţi; o levigare a silicei şi sesquioxizilor, în genere nu are loc. Semnul exterior al acestei «rămâneri pe loc» este culoarea roşcată chiar în orizontul superior, datorită sesquioxidului de fer.

Unii autori (v. Stremme in Handbuch der Bodenlehre) descriu ca soluri brun-roşcate, chiar soluri cu podsolire uşoară, dar evidentă. Intre primii cari au descris acest tip de sol (tipic pentru vestul şi poate din centrul Europei), au fost Ramann şi Murgoci. Descrierea lui Murgoci a trecut în literatura internaţionaţională, fiind citată de Stremme în marele tratat de ştiinţa solului editat de Blank. Murgoci caracterizează acest sol astfel: «Solul brun-roşcat de pădure este pretutindeni caracterizat prin străvechi păduri de stejar. Acest sol de culoare brună până la brună-rugine, conţine 3—5% humus, are o structură grăunţoasă colţuroasă; solurile solubile şi chiar carbonaţii sunt levigaţi până la 1 m şi mai adânc. Structura sa colţuroasă (care însă nu e uniformă apare în subsol mai evident; aci şi culoarea solului este roşcată, din cauza concreţiunilor şi petelor de hidrat de fer[1]).

Asupra altor, nu mai puţin importante, chestiuni tratate de Stebutt (întinderea zonală a solului brun-roşcat, determinarea gradului de levigare şi saturaţie, etc.), nu e locul să insistăm aci.

H. Heuser.

Die Umwandlung des Ätzkalkes und die Beeinflussung der Löslichkeit der Phosphorsäure und des Kalcs, durch denselben in schweren Böden Z. f. Pflanzenernährung, Düngung u. Bodenkunde. 1930. H 3/4.

Transformarea oxidului de calciu în soluri grele (argiloase) şi influenţa acestuia asupra solubilităţii acidului fosforic şi potasiului.

Deşi concepută şi executată în spiritul chimiei agricole, lucrarea de faţă nu poate fi lipsită de interes pentru silvicultorul nevoit să lucreze cu soluri acide, în cari necesitatea îngrăşămintelor de calciu este evidentă. Se ştie că în lumea silvică germană este încă deschisă chestiunea: Ca O sau Co_3 Ca pentru terenurile acide forestiere? Ce ne spune lucrareă de faţă în privinţa efectelor îngrăşămintelor de Ca asupra solubilităţii substanţelor nutritive în sol?

Autorul studiază solubilitatea calciului potasiului şi acidului fosforic în soluri grele, în diferite parcele în cari s'au aplicat aceleaşi cantităţi de K_2O şi P_2O_5 sub forma de îngrăşăminte verzi, dar cantităţi variabile de CaO. După un an, oxidul de calciu a fost numai parţial transformat în carbonat. Efectele îngrăşării cu CaO s'au manifestat prin îmbunătăţirea structurii solului şi intensificarea vieţii bacteriane. Influenţa oxidului de Cu asupra solubilităţii acidului fosforic e evidentă; cu sporirea cantităţii de CaO, se manifestă o micşorare a solubilităţii acidului fosforic. (Explicaţia: formarea de trifosfat de Ca, greu solubil). O influenţă asupra solubilităţii potasiului nu s'a putut constata.

---

[1] Tradus după Stremme din Braunerde — in Handb. d. Bodenlehre — 1930.

Cercetările recenzentului asupra cantităţii şi solubilităţi acidului fosforic în solurile forestiere au putut stabili că solul forestier e foarte sărac în acid fosforic solubil. Cu toate acestea, humusul şi litiera conţin adesea cantităţi foarte ridicate de acid fosforic. Se pune deci întrebarea: Aplicarea îngrăşămintelor de Ca (de CaO în deosebi) în solurile acide forestiere, nu ar conduce la o sărăcire şi mai mare a solului mineral în acid fosforic uşor solubil? Cercetările s'ar putea îndrepta în această privinţă, atât în urmărirea solubilităţii acidului fosforic în solul mineral, cât şi în determinarea cantităţii totale şi a solubilităţii acidului fosforic în litieră şi humus.

C. D. Chiriţă

Dr. A. H. Unwin, principal forest officer.

Annual report of the Forests administration in Cyprus, for the year 1928. 32 pag., 22 tabl., Nicosia-Cyprus 1930.

Raport anual asupra administraţiei forestiere în Cypru, pe anul 1928.

Imperiul britanic stăpâneşte în bazinul estic al mediteranei, insula muntoasă Cypru de unde domină gurile Nilului şi coasta Asiei minore.

Această insulă, acoperită odinioară de păduri celebre de cedru, pin, platan, era sortită unei totale despăduriri, în urma dezordonatelor exploatări făcute în trecut până la instaurarea stăpânirii engleze.

Statul englez posedă în această insulă 404.446 acre (Crown forests) compuse în mare parte din specii sudice: pini de Alep, de Corsica, platan, cedru, chiparos, etc.

Administraţia forestieră a insulei face mari eforturi pentru sporirea întinderii şi protecţia pădurilor existente. In acest scop, pe lângă măsuri de cultură propriu zisă, s'au luat măsuri pentru reducerea păşunatului cu capre, pentru paza contra incendiului (prin guarzi călări şi avioane) etc. Deasemenea se face o intensă propagandă în mijlocul populaţiei grece a insulei, ostilă pădurii (plantarea drumurilor, sărbătoarea arborelui, etc.).

In ce priveşte exploatarea pădurilor, s'au scos în 1928 din pădurile Statului, 436.000 feet lemn de lucru şi foc, în valoare de 312 lire şi produse secundare ca: ulei de origan, frunze de sumac, iarbă, fructe (în special măsline), etc., în valoare de 10.000 lire; venitul din produse secundare este aşa dar mult mai mare de cât acel din produse principale.

Totalul încasărilor s'a urcat în 1928 la 12.000 lire faţă de 34.500 lire cheltuite cu paza şi administraţia pădurilor; deficitul este aşa dar de 22.500 lire şi se datoreşte servituţilor, plăţii în natură pentru muncă şi pază. Valoarea servituţilor se urcă la 66.500 lire.

O deosebită grijă s'a dat cercetărilor şi experimentaţiei; s'au făcut mai ales cercetări asupra conservării lemnelor indigene prin subst. antiseptice; apoi, asupra greutăţii seminţelor, asupra oleurilor conţinute în diverse fructe forestiere, etc. O expoziţie ţinută în principalul oraş al insulei, Nicosia, a arătat importanţa pădurilor pentru economia Cyprului.

D. A. S.

Mitteilungen der Schweizerischen Centralanstalt für das forstliche Versuchswesen.

Comunicări dela staţia centrală elveţiană pentru cercetări forestiere.

H. Badoux, profesor la Şcoala Politechnică, Zürich.

Un exemplu de desvoltarea progresivă a unei păduri grădinărite de brad şi molift şi mersul creşterii sale.

Elveţia, cu o veche şi bogată tradiţie forestieră continuă şi astăzi cu multă sârguinţă studiul experimental al problemelor silvice. Chestiunile privind cultura, ca şi cele referitoare la exploatare, preocupă deopotrivă pe specialiştii silvici.

D-l H. Badoux, expune în această comunicare rezultatele unui lung şi obositor studiu asupra chestiunii enunţate mai sus. Cercetăriie s'a făcut în pădurea Toppwald, cantonul Berna, iar concluziunile la care a ajuns, pe care le voi enumera mai jos, sunt valabile pentru o pădure grădinărită constituită din brad, molift şi foarte puţin fag, situată la o altitudine de 1000 m. Cercetările s'au făcut în decursul a patru perioade de câte 6 ani. Iată sistemul operaţiunilor aplicate şi concluziunile la care s'a ajuns.

1. Tratamentul grădinărit s'a aplicat repetând exploatările din 6 în 6 ani, deci cu rotaţia de 6 ani.

2. Volumul extras anual a fost aproximativ egal cu creşterea curentă.

3. Volumul total în picioare, după exploatare, a variat între 504—535 m^3/ha, iar diametru minim la 1,30 m, fiind 8 cm.

4. Numărul indivizilor pe hectar, în timpul perioadei 1905—1929, a suferit o scădere de 33%.

5. Exploatările făcute au provocat o ameliorare calitativă a arboretului rămas, mărind înălţimea medie a acestuia cu 3,4 m şi în acelaş timp proporţia indivizilor bine conformaţi. Deasemenea s'a urcat procentul moliftului în amestec, dela 18,9% la 23%, iar numărul indivizilor în clasele superioare de diametru a sporit.

6. Sistemul tăerilor aplicate, a avut drept consecinţă o ameliorare evidentă a păturii superioare a solului şi ca urmare imediată mărirea creşterii curente dela 10,3 m^3 în 1906, la 12,3 m^3 în 1929.

Concluziunile înşirate mai sus, ne dau dreptul să credem că în condiţiuni favorabile, tratamentul grădinărit bine aplicat, dă rezultate din cele mai bune. Prin urmare nu merită ignoranţa cu care a fost privit până acum, aproape în toate ţările Europei.

Hans Burger.

Specii forestiere pe diferite feluri de soluri.

In grădina de cercetări din Adlisberg, s'au instalat în mod artificial următoarele tipuri de soluri: flysch, nisip, calcar cretaceu, schist, calcar jurasi humus, argilă, gneis şi verrucano, pe care s'au plantat diferite exenţe forestiere. După 4—6 ani plantele s'au smuls, procedându-se la o analiză chimică atât a solului cât şi a plantelor. Rezultatele constatate se pot recapitula după cum urmează.

I. Compoziţia chimică a plantelor.

a) Greutatea cenuşei variază, după sol, în limite foarte largi.

b) Plantele crescute pe un sol bogat în calcar, dau ceva mai mare cantitatea de cenuşă, conţinând în acelaş timp şi mai mare proporţie de calcar. Acelaş lucru pentru magneziu.

c) Nu s'a putut stabili precis relaţiunea între cantitatea de fer pe care o conţine solul şi aceia a plantelor crescute pe el. Este însă precis că răşinoasele conţin mai mult fer decât foioasele.

d) Nu s'a putut stabili relaţiunea dintre fertilitatea solului şi conţinutul în cenuşe al plantelor.

e) Rădăcinile plantelor însă, posedă puterea de a selecţiona diferitele elemente minerale.

II. Observaţiuni phenologice.

a) Bradul, pinul silvestru, fagul, stejarul şi castanul, se desvoltă mai bine într'un sol mai bogat în calcar, decât in cele mai bogate.

b) Frunzele plantelor lemnoase tinere, au în general în solurile bogate în calcar, o tentă mai galbenă decât solurile sărace.

c) Frunzele stejarului, fagului şi castanului, dacă sunt crescuţi pe un sol bogat în calcar, se decolorează complect toamna.

d) Decolorarea de toamnă a frunzelor depinde nu numai de climat, dar şi de proporţia substanţelor nutritive din sol şi rezervele înmagazinate în plante.

III. Creşterea în diferite soluri.

a) Molíftul şi pinul silivestru, în primii ani se desvoltă mai bine într'un sol bogat în azot. La fel bradul, care însă nu reuşeşte pe solurile bogate în calcar.

a) Stejarul şi castanul cresc mai bine în solurile sărace în calcar. Fagul şi teiul cer soluri puţin bogate în calcar, iar fosforul şi potasiul exercită o influenţă binefăcătoare în desvoltarea frasinului şi ulmului.

c) In tinereţe toate esenţele cresc bine într'un sol argilos.

Pentru toate esenţele noastre forestiere, s'au dovedit ca soluri rele, flyschul argilos şi schistul.

Gradul de fertilitate al celorlalte soluri enumerate aci: nisip, gneis, verrucano, calcar cretaceu şi calcar jurasic, variază cu vârsta şi dela o esenţă la alta.

d) Greutatea rădăcinilor, faţă de greutatea totală a plantelor, este mai mare la plantele crescute pe soluri sărace

e) Molíftul şi bradul, au mai multe ace, când cresc pe soluri rele.

* * *

Observaţiunile enumărate aci sunt instructive şi interesante, prin aceia că fixează oarecum exigenţele speciilor faţă de sol, chestiune foarte necesară în problema împăduririlor.

Verner Nägeli, Forstingineur, Asistent.

Formarea rădăcinilor adventive «supraterestre» pe tulpinile arborilor.

V. Lazăr

REVISTA REVISTELOR

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

Iunie, 1930.

André Allix.

L'Oisans étude géografique.

Oisans studiu geografic (urmare).

In capitolul care studiază problemele de importanţă forestieră, d-l Breton găseşte date importante asupra evoluţiei procentului de împădurire al acestei regiuni. Concluziile autorului sunt contrarii multor păreri existente în momentul apariţiei cărţei sale. El stabileşte că în Oisans repartiţia geografică a pădurilor nu s'a schimbat în decursul timpului şi dărâmă legenda că ar fi fost aici o mare pădure pe care a distrus-o un incendiu în 1572. Urmează o succintă analiză a celorlalte capitole.

G. Aubert.

La forêt domaniale des Andaines.

Pădurea domenială din Andaines.

O documentată monografie a acestei păduri, fostă proprietate regală. Sunt studiate pe rând: situaţia, clima, geografia şi geologia, vechile arborete şi evoluţia amenajamentelor (1667, 1753, 1782, 1880, 1902), situaţia actuală a arboretelor precum şi a administraţiei, veniturі, etc.

V. H.

Contribution au problème de la relation entre la forêt et l'eau au Japon.

Contribuţiuni la problema relaţiunilor dintre pădure şi apă, în Japonia.

Un comentariu al studiului, cu acelaş nume, publicat de d-l Dokutaro Hirata (Staţiunea de experimentaţie Meguro, din Japonia).

G. Géneau.

Le service forestier de Palestine

Serviciul silvic din Palestina.

O analiză a raportului anual, pe exerciţiul 1 Oct. 1927—30 Sept. 1928, al serviciului forestier din Palestina, întocmit de F. J. Tear, directorul Agriculturii şi pădurilor.

Revista revistelor, Cronică, Recenzii, etc.

V. D.

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ FORESTIÈRE DE FRANCHE-COMTÉ.

Iunie, 1930.

Sornay.

Déboisements — inondations — reboisement.

Despăduriri—inundaţii—împăduriri.

Câteva scurte observaţii asupra cauzelor şi efectelor inundaţiilor din primăvara trecută. Soluţia preventivă: împăduririle.

Roger Ducamp.

L'Abies pinsapo chez lui.

Abies pinsapo la el acasă (în optimul său).

Autorul a făcut, împreună cu entomologistul A. Barbey, o excursie în Spania. In acest articol el notează, sub forma unui jurnal de călătorie, observaţiile sale. E drept că acestea, în general, intenţionează să fie forestiere dar din nefericire acest lucru se întâmplă prea rar.

Castilia despădurită şi pustie aminteşte lui R. D. frânturi de opinii relativ la ţelul excursiei sale, deasemeni vizitarea laboratorului «de la Fauna Forestal Espanola» din Madrid.

Urmează trecerea prin Toledo, Serrania de Ronda, etc. Aici sunt citaţi diverşi autori pentru a documenta afirmaţia: veştmântul vegetal al acestei regiuni a fost delapidat, lăsat pradă tuturor abuzurilor. Varietăţile de abies meridional cari altădată se întindeau până în munţii Ceveni sunt azi distruse. R. D. se întreabă cu teamă, dacă relicvele de abies şi quercus cari mai există vor fi salvate.

O împădurire energică a regiunii nu se poate face, deşi prinsapo e capabil să se instaleze în teren descoperit cu totul, de oarece nu sunt încă suprimate cauzele despăduririlor.

Ca şi pinsapo din Maroc, acesta se cramponează de sol, singur sau în amestec cu stejarul, castanul, pinul de Alep, etc., îi lipseşte însă fagul cu care ar da cel mai bun amestec. Acum e localizat pe versanţii nordici. Arborele are un sistem radicilar foarte viguros, care-i ajută să se fixeze şi să-şi asigure umezeala.

Spania e o ţară în care totul e de făcut. Se spune că 20 milioane ha (?) ar putea fi puse în valoare prin împădurire. Cine o va face şi când? Deocamdată exterminarea pădurii merge cu mare viteză spre un vid vegetal absolut.

Omul a ruinat peninsula Iberică altă dată atât de frumoasă.

Indemnul francezului către colegii săi spanioli este să salveze stejarul alpestru şi să menţină cu orice preţ toate foioasele cari azi fac amestec cu Abies pinsapo.

Să nu dispreţuiască pădurea şi să o urce cât mai sus posibil, acelaş lucru despre castan, mesteacăn şi ostrya.

Incheierea adresată Spaniei: «lève-toi et agis d'urgence, sans défaillance, car demain il sera trop tard».

A. A.

Les tendances forestières et la méthode du control (en Suisse).

Tendinţele forestiere şi metoda controlului (în Elveţia).

E rezumatul unei conferinţe ţinute de profesorul Schaedelin la Zurich.

Autorul schiţează un istoric al silviculturii pentru a nota pe rând ideile cari au făcut epocă, ajungând astfel la apariţia primelor noţiuni asupra metodei controlului.

Evident un popas mai însemnat la codrul cu tăeri regulate. Apar în ordine numele lui: Cotta, Gayer, Gurnaud, Tichy, Bagneris, Reuss, Mélard, Broillard, Boppe, etc.

Gurnaud a predicat toată viaţa lui, întoarcerea la grădinăritul cu rotaţie scurtă, căruia i-a căutat şi regulele. Acestea au fost formulate în metoda sa, denumită metoda controlului Ideile lui Gurnaud au rămas îngropate într'o uitare oficială până când manualul lui Borel (care se ocupă strict de metoda controlului) a fost prezentat şi susţinut de un om cu mare autoritate: G. Geneau. (R. Eaux et Forêts, 1927).

Aceleaşi idei au fost studiate şi perfecţionate în Elveţia de către Biolley care, mai norocos decât Gurnaud, a obţinut permisiunea să aplice metoda controlului în pădurile cantonului Couvet. (Elveţia).

Rezultatele au fost admirabile. Azi metoda a fost admisă oficial şi în alte cantoane (Neuchâtel, Vaud, Friburg, Val de Travers).

Invăţământul din Zürich, deja orientat favorabil de către Engler, s'a pronunţat pentru această metodă prin Badoux şi Knuchel.

In fine reuniunea din 1927, a silvicultorilor elveţieni a cercetat rezultatele metodei controlului şi a propagat-o.

In ce constă metoda? In două probleme una de silvicultură şi alta de amenajament.

Prima: se ciocăneşte masivul treptat, revoluţie scurtă, făcând o selecţiune a celor mai bune elemente, degajându-le, pentru ca astfel să se desvolte optim.

Secunda: organizarea grădinăritului să se facă bazată pe următoarele principii: tăerea «par contenance», renunţarea definitivă la orice idee de vârstă, considerarea producţiunii reale, măsurarea acestei producţiuni prin socotiri periodice şi controlul exploatărilor, căutarea materialului ideal capabil să asigure producţiunea continuă şi creşterea cea mai avantagioasă.

Controlul este, în esenţă, o metodă de organizarea grădinăritului.

Adversarii metodei sunt, în Franţa, partizanii codrului regulat M. Schlumberger şi A. Muller, cari susţin preferinţa lor pentru raţiuni de ordine, claritate şi economie.

Mulţi cred că metoda controlului nu merge pentru toate esenţele şi cazurile.

In ceeace priveşte avantagiile metodei acesteia faţă de codrul regulat (randament mai mare) nu există o probă făcută, care să fie concludentă.

Un adversar de principiu este G. Huffel, care s'a pronunţat împotriva metodei controlului pentru că aceasta nu se ocupă decât de creşterea curentă în timp ce o posibilitate fixă calculată ca o creştere medie ar avea darul să conducă pădurea la o stare normală.

Deasemeni sunt de citat autori ca: De Liocourt, Flury, P. de Coulon.

Ultimul a publicat un pamflet împotriva metodei lui Biolley (care e rezumat în conferinţa de care ne ocupăm).

In fine o ultimă serie de adversari sunt scepticii cari se îndoesc de conştiinciozitatea celor cari fac numărarea arborilor, controlul continuu, etc.

Sunt şi admiratori condiţionaţi ca Moreillon şi Niggli cari discută realitatea raportului $^5/_3$ dintre volumul arborilor groşi şi al celor mijlocii, stabilit de Gurnaud.

Cronică, însemnări.

V. D.

L'ECHO FORESTIER.

Julie, 1930, No. 2515.

La production, le commerce et l'organisation dans les divers pays.

Producţia, comerţul şi organizarea în diferite ţări. Canada

Pădurile ocupă o suprafaţă de 309.731.420 ha, ceiace înseamnă 33 % din suprafaţa totală a ţării; din această suprafaţă numai 118.306.175 ha sunt exploatabile. Creşterea totală este de 11.500 milioane picioare cubice anual. Locul preponderent îl ocupă foioasele albe, dar mai ales molidul, cari produc cantităţile cele mai mari de materiale. Centrele principale de producţie sunt: Quebec, Ontario şi Colombia. Consumul intern e de

200 picioare cubice de locuitor, (sunt 8.788.438 locuitori). Exportul e de 9,1 milioane dolari, se face cu Statele Unite şi cu Marea Britanie. Date detaliate vom da într'o notă viitoare.

L. L.

L'exposition et le concours internationaux de carbonisation et de gazogènes, de Bruxelles.

Expoziţia şi concursurile internaţionale de carbonizare şi gazogene, din Bruxelles.

Sunt expuse diverse mărci de aparate, cari au luat parte la concurs, precum şi modul lor de a lucra.

L. Larguier.

Le premier congrès international du carbone carburant de Bruxelles.

Primul congres internaţional al carbonului carburant, la Bruxelles.

A avut loc la 23 Iunie. Au participat 18 state, între cari şi România, în total 38 delegaţi. Vom releva şi această chestiune, într'o notiţă viitoare.

Nr. 2516.

Conditions d'application de l'article 15 de la loi de Finances du 16 Avril 193 .

Condiţiuni de aplicare ale articolului 15 din legea Finanţelor din 16 Aprilie 1930.

Un decret al Preşedintelui Republicei pe raportul ministrului de Agricultură.

R. Pallu.

Droits de mutation sur les forêts.

Taxele de transmisie în materie de păduri.

O critică a art. 15 din legea din 16 Aprilie 1930, care urmăreşte evitarea exploatărilor abuzive.

Classement des bois indigènes français.

Clasarea lemnelor indigene franceze.

Nr. 2517 P. Dutilloy.

Les journées forestières de la Chaise-Dieu

Zilele forestiere de la Chaise-Dieu.

E vorba de sărbătoarea arborelui care a avut, ca şi în ceilalţi ani, mare răsunet. Anul trecut această zi a urmărit, între altele, şi cunoaşterea pădurilor din regiune, In anul curent, serbarea a avut loc la 6 şi 7 Iulie şi a fost urmată de o excursie. Autorul notează observaţiile sale făcute cu această ocazie.

E. Neveu.

Lutte contre le déboisement et reboisement.

Lupta împotriva despăduririi şi împădurirea.

Informaţii, ecouri. etc.

V. D.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Mai, 1930.

M. Petitmermet.

Culture—Possibilité —Statistique.

Cultură—posibilitate—statistică.

Articolul din numărul precedent al revistei, «posibilité, revenu, culture, primauté à la culture» datorit d-lui Biolley, a avut darul să atragă atenţiunea asupra acestei chestiuni. Astfel autorul articolului de faţă recunoaşte prioritatea culturei dar nu atât ca diferenţele dela posibilitate la ceeace se recoltează anual, să fie aşa de mari cum s'a găsit în unele cantoane, (până la 70 %).

Azi, când calculul posibilităţii se face pe termene scurte, nu se mai pot admite variaţiuni aşa de mari.

F. Grivaz.

Abattage des cimes.

Doborârea coronamentelor.

Pentru a se scoate nişte rezerve care aveau coronamentul foarte dezvoltat, ca să se evite stricăciunile ce le-ar fi cauzat arborilor vecini, d. Langer a folosit cu mult succes explosivii. Se descriu explosivii întrebuinţaţi şi technica acestei operaţiuni; explosivul se introduce în tulpină sub coronament la câteva zeci de cm.

Frank Schädelin.

Les travaux de défense contre l'avalanche de l'Alpe Faldum, aux dessus de la station de Goppenstein de la ligne Lötschberg.

Lucrările de apărare contra avalanşelor din Alpii Faldum, deasupra staţiunii Goppenstein de pe linia Lōtschberg.

Pentru a fi apărate contra avalanşelor, a alunecării pământului, a căderii pietrelor, peste staţia de cale ferată Goppenstein, a intrării tunelului Lōtschberg şi viaductului Lonza, s'au făcut lucrări impresionate de zidărie, şi împăduriri.

Servindu-se de câte-va fotografii, autorul, ne dă o idee despre aceste lucrări refăcute în ultimul timp, din cauza avalanşei din 1927/28.

Ant. V. Răd.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Nr. 11, Iunie 1930.

Amann: Birkenvorwald als Schutz gegen Spätfröste.

Pădurea transitorie de mesteacăn ca protecţie contra gerurilor târzii.

S'a observat de multă vreme că plantele tinere la adăpostul arborilor sau a arbuştilor sufăr mai puţin de geruri de cât cele de sub cerul liber, lucru ce a dat naştere problemei pădurii tranzitorii, ca mijloc de protecţie în locurile bântuite de geruri. Autorul articolului de faţă îşi propune să cerceteze această chestiune, stabilindu-şi tema: Care este diferenţa dintre temperaturile dintr'o pădure de mesteacăn şi acele ale unui loc liber în nopţile cu geruri târzii. In partea întâia a articolului se descrie locul de experimentaţie, metoda şi instrumentele de observaţiune, etc.

Rezultatele sunt tranşante în defavoarea locurilor neadăpostite:

1. Cele mai înalte maxime ale temperaturii diurne s'au observat pe locurile descoperite, iar cele mai mici în puterea pădurii, cu o diferenţă de 1,7° C.
2. Creşterea temperaturii dimineaţa se face mult mai repede pe locurile libere, ajungând până la 5° C. diferenţă.
3. Minimile de temperatură sunt deasemenea mai mari pe locurile descoperite, ajungând până la o diferenţă de 3,4° C.
4. Amplitudinea variaţiei temperaturii diurne este mai mare în locurile descoperite, sau altfel spus: pădurea de mesteacăn exercită o influenţă de îndulcire a extremelor climaterice.

Dr. Ernst: Der Samenertrag von Fichtenbeständen im Jahre 1929/30.

Producţia de seminţe a arboretelor de molid în anul 1929/30.

Se studiază producţiunea de conuri şi seminţe în arboretele de molid din ocolul silvic Grafrath, la diferite grade de rărire, diferite clase de grosimi, etc., ajungând la concluzii de ordin practic, cum ar fi:

1. Probabilitatea ca un arbore să aibă puţine, sau chiar de loc, conuri este mai mare la clasele mici de grosimi, decât la cele mai mari.

2. In cazul solurilor bune, friabile sunt suficienţi pentru însămânţare câţiva arbori dominanţi mult mai puţin decât se socoteşte deobicei, fără însă a se lăsa nădejde pe material slab sau dominat prea multă vreme.

3. Este nefundată tema că elementele slabe ar putea micşora valoarea pădurii prin urmaşii lor. Deobiceiu, ele pier înainte de pubertate sau, prin numărul redus de conuri şi seminţe, nu joacă rol important.

4. In genere se produc cantităţi imense de seminţe, iar dacă regenerarea nu reuşeşte, acest lucru este a se pune pe socoteala solului sau a condiţiunilor de dezvoltare ulterioară a seminţişului.

Nr. 12

Prof. Escherich: Das neue Gesicht der Forstentomologie.

Noua înfăţişare a entomologiei forestiere.

In fenomenul de înmulţire în masă al insectelor sau, altfel zis, în caracterul lor epidemiologic, după loc şi anotimp — problemă de o capitală importanţă pentru entomologia modernă — s'a crezut până mai de curând, ca având un rol decisiv raportul dintre insecta respectivă deoparte şi paraziţii şi duşmanii săi, de altă parte. Cu deosebire, în urma lucrărilor lui Bodenheimer, părerile s'au schimbat şi astăzi aproape unanimitatea specialiştilor socotesc de o influenţă hotărîtoare în acest proces factorii abiotici, climaterici. S'au făcut experienţe concludente şi s'au stabilit chiar formule matematice şi reprezentări grafice asupra desvoltării şi înmulţirii insectelor în funcţie de temperatură şi grade de umiditate. Pentru ca o insectă să fie în stare de echilibru faţă de mediul respectiv, adică să nu dea naştere unei epidemii trebue ca urmaşii săi să sufere o nimicire de 99.5% în cazul unei insecte de o singură generaţie anuală şi 400 ouă. Acest procent de nimicire se crede astăzi că ar fi în primul rând determinat de factori abiotici; nu trebue însă să se nesocotească nici aportul paraziţilor, etc.

Recenzii în Nr. 11 şi 12.

1. Aufbau, Wuchs und Verjüngung der südeuropäischen Urwälder von Dr. K. Max Müller.
2. Die Wälder und Forstwesen in Polen von Miklaszewski.
3. Die Pflanzenwelt der deutschen Haimat und der angrenzenden Gebieten in Naturaufnahme von Dr. Hueck.
4. Praktische Kulturvorschläge für Kippen, Bruchfelder, Dünen und Ödländereien von Heusohn.
5. Waldbau auf oekologischer Grundlage von Prof. Dengler.
6. Jahresbericht des Deutschen Forstvereins 1929.
7. Mitteilungen aus Forstwirtschaft und Forstwissenschaft.
8. Heubachs Tabelle über den Kubikinhalt der im Baugewerbe gebräuchlichsten Schnitt-, Kant- und Rundhölzer von Mörkle.
9. Wald und Holz von Dr. Ing. Wappes.
10. Neue Geräte zum Stammholz-

rücken. Noui instrumente pentru scosul buştenilor. Se descriu câteva cărucioare foare practice şi economice experimentate la institutul de cercetări forestiere bavarez.

I. C. Dem.

ZEITSCHRIFT FÜR FORST-UND JAGDWESEN.

Nr. 4—6.

Swart.

Wirtschaftliche Gesichtspunkte über Erziehung, Aushaltung und Verwertung des Handelsholzes.

Puncte de vedere economice pentru tratarea, întreţinerea şi punerea în valoare a lemnului de comerţ.

Sub acest titlu autorul îşi publică o conferinţă a sa ţinută la o adunare regională (Stettin), în care trece în revistă problemele principale ale economiei forestiere.

Datoria noastră este ca prin menţinerea şi chiar sporirea puterei de producţiune a solului să se sporească la maximum producerea de masă lemnoasă, în cantitate şi valoare, a indivizilor lemnoşi. In acest scop indivizii de viitor sunt designaţi cât se poate de timpuriu în arboret, prin liberarea lor la timp de concurenţa indivizilor alăturaţi, să se obţină pe cale normală o tulpină de suficientă lungime până ce se ajunge punctul de culminaţie al creşterii în lungime a arborelui, după aceia se lasă liber la lumină coronamentul arborilor de viitor, care trebue să se întindă pe $^1/_3$ din lungimea tulpinei principale, spre a se stimula creşterea în grosime.

Arboretelor le convin mai ales tăerile jardinatorii, cari permit aplicarea regulei de mai sus şi în acelaşi timp fac posibilă extragerea fiecărei esenţe în parte, în momentul când ea şi-a atins maximul de rentabilitate.

In fiecare moment se face calculul rentabilităţii măsurilor culturale şi orice măsură care sporeşte, în cadrul cultural, valoarea materialului trebue executată. Materialul se livrează pe sortimente şi cumpărătorul să-şi aleagă marfa sa de preferinţă, fără ca să i se impună să cumpere pe lângă materialul bun şi alt material de mai mică valoare.

In educaţiunea agenţilor silvici să se introducă suficiente elemente asupra comerţului şi industriei lemnului.

H. Krieger.

Zur Frage der Messung der wirtschaftlichen Leistungsfähigkeit des Waldes.

In chestiunea aprecierii puterei de producţiune economice a pădurii.

Se răspunde unei critici aduse de prof. Lemmel la recenziunea cărţii autorului căutându-se a se arăta că cea mai bună metodă de estimare este aceea care ţine seama de valoarea solului şi a arboretului şi nu se limitează numai la prima. Impunerea masivelor să se facă după venitul real al pădurii, dat de registrele bine ţinute ale proprietarilor de păduri iar nu acel teoretic, care în majoritatea cazurilor este irealizabil.

Roeder.

Zur Frage der Kienzopfverbreitung.

Răspândirea lui Peridermium pini.

Această ciupercă se poate răspândi şi dela pin la pin, fără ca pentru desvoltarea sa completă să-şi facă ciclul evolutiv şi pe plante intermediare.

Schwappach.

Das forstliche Versuchswesen mit besonderer Berüchsichtigung Preussens.

Staţiunile de cercetări forestiere şi în special cele din Prusia.

Se face un istoric asupra staţiunilor de cercetări şi apoi se arată activitatea prodigioasă a staţiunei de cercetări forestiere din Prusia asupra căreia se va reveni cu o notiţă.

Stelling.

Die Reform des Hannoverschen Jagdrechts und die polizeiliche Bestrafung nichtiger Afterpachtverträge.

Reforma codului de vânătoare din Hanovra.

Această reformă aduce o serie de noui restricţiuni, de cari nu se simţea nevoe, dat fiind că vechea lege, care data de 70 ani, a fost socotită ca mulţumitoare.

Dr. C. Wagner

Der Neuaufbau der deutschen Forstwissenschaft

Revizuirea fundamentelor economiei forestiere.

In discuţie contradictorie cu prof. Weber autorul îşi susţine teza sa, de a separa organizaţia economică de cea technică şi a vedea în acest cadru desvoltarea ştiinţelor economiei forestiere.

Prof. *Bu se.*

Welchen Einfluss übt das Alter der Mutterkiefer auf die Nachkommenschaft?

Ce influenţa exercită vârsta pinului mamă asupra descendenţilor săi?

O fructificaţiune puternică este în detrimentul descendenţilor. Arborii cari fructifică prea de vreme şi puternic sunt destinaţi peirii.

In primii ani descendenţii arborilor mamă tineri iau înaintea celor ai arborilor mamă bătrâni, după 10 ani însă creşterile lor se egalează. Când arborii mamă sunt prea tineri sau prea bătrâni (peste 100 ani) diferenţa de creştere se menţine în favoarea descendenţilor arborilor mamă de vârste medii.

Hummel.

Aus der Biologie des Samentragens der Waldbäume.

Din lucrările autorilor ruşi, dinainte de război, se face o recenzie asupra parthenocarpiei şi parthenospermiei observate la arbori. Prin parthenocarpie (la angiosperme) şi parthenospermie (la gimnosperme) se înţelege dezvoltarea fructului sau seminţei fără intervenţiunea grăunţilor de polen, fenomen observat şi experimentat la: plop tremurător, salcie căprească, anin negru, mesteacăn, larice, molid, etc.

Verltius.

Kosten des Weidmarks in der Rechtsprechung des Reichsfinanzhofs.

Valoarea dreptului de vânat discutată în comisiunea financiară a imperiului.

In urma sesizării de către delegaţii comunişti s'a pus în discuţiune impunerea dreptului de vânat la proprietarii cari şi-au arendat proprietatea în acest scop sau exercită acest drept personal.

D-r C. G.

SILVA.

Nr. 24, Iunie.

Ph. Sieber.

Uebergangswirtschaft.

Tratament de tranziţie.

Un articol care se referă la noul tratament, imaginat de Möller şi alţii, şi în special la trecerea dela tratamentul tăerilor rase, foarte răspândit în ţările germanice, la antipodul său care este acea «Dauerwirtschaft» intraductibilă în limba românească. Cuvântul «Dauerwald» l-am redat şi altă dată prin pădure permanetizată; «Dauerwaldwirtschaft» ar fi tratamentul prin care am căuta a realiza acea stare. Mai bine cred că vor fi serviţi cetitorii acestor rânduri, dacă ne oprim asupra înţelesului ce îi dă cuvântului autorul acestui articol. Iată ce spune: Prin «Dau» înţeleg un sistem de cultură şi exploatare care urmăreşte producţiun a susţinută de lemn plin (Derbholz) în toată pădurea — exceptând poate porţiuni minime — care se sprijină pe regenerarea naturală, care realizează întreaga posibilitate prin extracţiuni de arbori la intervale scurte de pe toată suprafaţa pădurii şi care în fine tinde a obţine creşterile cele mai mari posibile, păstrând intact sau mărind chiar capitalul de exploatare. Se înţelege că într'o pădure în care s'a aplicat decenii de-a rândul tratamentul tăerilor rase, în care prin urmare vârstele sunt cu totul altfel grupate decât o cere noul tratament, va fi greu a se realiza dezideratele exprimate de autorul definiţiunii de mai sus. Totuşi autorul crede că — în cazul lui special — a rezolvat problema fără a periclita raportul susţinut. Tocmai acesta este reproşul pe care adversarii sistemului îl fac acelora care îl sprijină. Ei pretind că sistemul, care în adevăr a dat roade admirabile în unele cazuri, nu poate fi generalizat şi duce, acolo unde condiţiunile nu sunt favorabile, fără îndoială tocmai la micşorarea capitalului, la degradarea solului şi la diminuarea creşterilor. — De altfel, la finele articolului — şi cu aceasta încheem — Sieber dă încă o explicaţie asupra noţiunii de «Dauerwald» care ne va face cuvântul mai familiar. Cuvântul va fi de prisos, zice el. Aceasta atunci, când i-am da cuvântului vechiu de «pădure grădinărită» un înţeles mai puţin strict, dacă n'am cere ca în aceasta din urmă toate vârstele să fie reprezentate. Tocmai pădurile grădinărite din Elveţia nordică nu sunt nici de cum astfel constituite. Totuşi, cei mai mulţi silvicultori vor caracteriza o pădure etajată în care se găsesc pe aceiaşi suprafaţă arbori de vârste diferite, individual sau în grupe amestecaţi, ca pădure grădinărită.

Nr. 25, Iunie.

B. Lohrmann Forstmeister i. Tuttlingen.

Zum Vorkommen der Weisstanne auf der südwestlichen Alb.

Despre prezenţa bradului în partea de Sud-Vest a regiunei Alb.

Un articol de interes cu totul local. Totuşi instructiv prin concluziunile lui: Cultura speciilor forestiere într'o anumită regiune trebue strict subordonată examenului prealabil şi minuţios al condiţiunilor staţionale. Bradul de ex. în regiunea menţionată apare şi dispare după cum precipitatele sunt abundente sau nu.

Nr. 25, Iunie.

D-r Splettstisser, Detmold.

Nuthzolzaushaltung nach der Verwendungsweise.

Modul de întrebuințare a lemnului, ca criteriu de fasonare a lemnului de lucru.

Fasonarea cea mai potrivită a lemnului joacă evident un rol important, acolo unde materialul se desface în regie și încă în loturi mici. Pentru acest cuvânt, există în acele țări, unde se practică această metodă de valorificare a lemnului, instrucțiuni amănunțite pentru fasonarea lemnului rezultat din exploatări.

Nu de mult s'a publicat în «Silva» un articol — despre care s'a relatat și aci—prin care se face propagandă pentru clasarea lemnului nu după a sa probabilă întrebuințare, ci după caractere și calități specifice care îl fac propriu pentru o serie de întrebuințări. Propunerea se justifică prin faptul că lemnul are azi așa de numeroase și așa de variate întrebuințări în diversele industrii că este o imposibilitate pentru silvicultorul-producător a le cunoaște toate. Autorul articolului expune un punct de vedere tocmai opus. El susține că din cauza crizei economice industriașul se adresează direct producătorului, ocolind pe negustorul de lemn, care în depozitele lui face triajul necesar în vederea servirii prompte a clientului. Acest triaj azi cade în sarcina producătorului și criteriul operațiunei, în vederea unei desfaceri cât mai avantajoase, nu poate fi altul decât întrebuințarea probabilă.

Negreșit și cu aceasta închee autorul, noi, silvicultorii, trebue să ajungem a cunoaște perfect diversele sortimente ce se cer de către industriile de lemn.

Nr. 25, Iunie.

Dietrich.

Die Gehrhardtschen Ertragstafeln.

Tablele de producțiune de Gerhardt.

Un articol de polemică într'o cestiune mult răscolită: în cestiunea tratamentului răriturilor forțate «Schnellwuchsbetrieb» și a producțiunii corespunzătoare.

⁂

FORSTARCHIV.

1 Mai 1930.

J. Liese:

Eigenartige Rotkernbildung der Buche:

O formațiune caracteristică a inimii roșii la fag.

Autorul a observat în urma gerului extraordinar din iarna 1928/29 o mărire anormală a inimei roșii la fagul din unele ocoale silvice germane. El crede că infecțiunea cu ciuperci — cari cauzează această formație — se datorește influenții mecanice a gerului asupra pereților celulelor.

Schälen von Kiefernholz:

Descojirea lemnului de pin.

Se descriu rezultatele cercetărilor făcute de ad-ția pădurilor din Hesse asupra randamentului lucrătorilor, cu diverse metode de lucru și cu unelte din diferite părți ale Germaniei.

15 Mai.

W. Lehmann:

Zur Methodik der pH-Messung in Waldböden.

Asupra metodicei măsurării lui pH în solurile forestiere.

Autorul arată că din cauza metodelor diferite de determinare a elementului pH — în legătură cu aciditatea solului — se ajunge la rezultate foarte diferite

De aceea propune o standardizare a metodelor de tratare în analiza cantitativă, metodă pe care o descrie amănunţit în acest articol.

1 Iunie.

Dr. Duschek.

Die forstlichen Verhältnisse der tschechoslowachischen Republik.

Condiţiunile forestiere ale republicei Cehoslovace.

O foarte interesantă expunere a geografiei, istoriei, statisticei, staţiunei (oro-hidro şi climatografie), arboretelor, speciilor, categoriilor de proprietarii producţiei lemnoase, ad-ţiei şi legislaţiei, forestiere a impozitelor, etc.: în fine a cercetărilor forestiere şi învăţământului.

Intr'un număr viitor al revistei vom reveni pe larg asupra acestui interesant articol.

15 Iunie.

H. Ziegler.

Wirtschafsliche Erwägungen zur Einstellung eines Schleppers.

Puncte de vedere economice la introducerea unui tractor.

Tractoarele nu au corespuns aşteptărilor, la transporturile de lemne în terenuri accidentate şi pe distanţe scurte, din care cauză nu au putut înlătura transportul cu cai. Autorul arată experienţele făcute de d-sa cu tractoare pe lanţ şi cu umeri şi ajunge la concluzia că acest fel de transport poate fi totuşi de mare folos pentru gospodăria forestieră, cu condiţiunea să se aleagă bine motorul şi să se folosească la maximum puterea lui de tracţiune.

D. A. S.

SCHWEIZERISCHE ZEITSCHRIFT FÜR FORSTWESEN.

Iunie, 1930.

C. Albisetti.

Uber die forstliche Verhältnisse in Spanien.

Condiţiunile forestiere din Spania[1].

Silvicultorul care parcurge drumul Port Bou—Barcelona — Madrid—Sevilla, nu întâlneşte în calea sa pădure decât sub forma de plantaţiuni de plop, pe funduri de văi, dealungul cursurilor de apă, sau pâlcuri de pin pe vârfurile dealurilor înalte. Restul e ocupat de livezi de măslini, migdali şi culturi agricole.

Spre nord pădurea e şi mai rară. Prelungirile Pirineilor sunt stâncoase şi goale.

Caracterul vegetaţiei forestiere se schimbă însă în nord şi în spre coastele nelocuite Acolo se poate vede, ce are de făcut în viitor silvicultorul spaniol.

Suprafaţa pădurilor Spaniei este de 17.000.000 ha din care 4.000.000 ha aparţin comunelor 13.000.000 ha particularilor şi numai 300.000 ha Statului.

Din anul 1908 pădurile au fost împărţite în păduri de protecţie şi de raport, faţă cu regimul apelor.

După condiţiile în care cresc, pădurile Spaniei se deosebesc în următoarele tipuri:

1. Pădurea pentru plută dealungul coastei.
2. Pădurea de foioase din interior.
3. Pădurea de răşinoase din nordul şi sudul ţări.

Speciile cari le populează sunt:

---

[1] Rezumatul unui raport cu privire la o excursie de studii în Spania.

pinul (maritim, silvestru, P. laricio şi P. alepensis) molidul şi bradul dintre răşinoase, iar dintre foioase Quercus coxiifera, Q. sessiliflora, fag, Celtis australis, Sorbus aria şi S. aucuparia, Buxus sempervirens, etc.

Foioasele de regulă sunt tratate în crâng simplu, iar răşinoasele în codru. Când pădurea cuprinde în amestec foioase şi răşinoase se tratează în crâng compus.

Produsele rezultate din exploatarea pădurilor sunt: lemn de lucru şi construcţie, în special din pădurile de răşinoase, mangal, produse tanate, plută şi răşină.

Păşunatul se face cu oi şi mai rar cu capre. Vitele sunt însoţite însă de păzitori la păşune. Vite mari sunt puţine.

Legile după care se administrează pădurile Spaniei sunt:

1. Legea din 17 Oct. 1925.

2. Legea din 26 Iulie 1926. Pe baza acesteia se pune la dispoziţia serviciului silvic 100.000.000 pesetas pentru împădurirea coastelor degradate, în interval de zece ani.

3. Legea din 8 Septembrie 1929 cu privire la protecţia pădurilor în special contra incendiilor.

Din anul 1928 serviciul silvic e condus de o direcţie generală silvică (Direccion general de montes, Pesca Y. Caza), în fruntea căreia se află un specialist cu pregătire academică. Pe lângă direcţia generală se află ataşat un consiliu technic (Consejo forestal).

Serviciul silvic e format din două părţi:

a) Una de administraţie forestieră, care se ocupă de gospodăria pădurilor existente.

b) Altă parte e de natură pur technică şi se ocupă cu corecţiunea torenţilor, fixarea dunelor, amelioraţiuni funciare, captări de ape, irigaţiuni şi supravegherea uzinelor electrice.

Lucrările de corecţiunea torenţilor se fac de serviciul silvic, dela obârşia torentului până la vărsarea lui într'un râu De aci înainte ele se execută de ingînerii civili. (Urmează).

D-r H. Grossmann, Zürich.

Holzart und Untergrund im östlichen Solothurner-Jura.

Ein Beitrag zur Forstgeographie der Schweiz.

(Fortsetzung u. Schluss).

Specia şi subsolul în Jura Solothurn de est.

Contribuţie la geografia forestieră a Elveţiei.

(Continuare şi sfârşit).

In continuarea studiului relaţiunilor dintre specie şi substrat, publicat în numărul pe Mai al revistei, se arată că de multe ori nepotrivirile constatate în repartiţia speciilor faţă de subsol, se datoresc intervenţiei omului.

In urma cercetărilor sale numeroase, autorul constată, că moliftul creşte pe grohotişuri, bradul pe versantul de nord al grohotişurilor, în parte în depresiunile calcarurilor tari — pinul pe colţii de stâncă de calcar tare şi fagul pe versanţii straturilor de calcar tare, mai puţin pe grohotişuri şi foarte puţin pe margine. Restul foioaselor se găsesc pe calcaruri tari unde lipseşte concurenţa celorlalte specii

In afară de proprietăţile fizice ale rocilor, în repartiţia speciilor joacă rol destul de însemnat şi compoziţia lor chimică.

Ph. Flury.

Ein neuer Baumhöhenmesser.

Un nou dendrometru.

Se descrie dendrometrul lui Hüni perfecţionat de profesorul Knuchel. Dendrometrul e întrebuinţat la staţiunea de experimentaţie.

M. Răd.

INTERNATIONALER HOLZ-MARKT.

Wien, Iunie, 1930.

Nr. 66. *Alfred Brody:*

Notlage der österreichischen Sägeindustrie:

Criza industriei austriace de cherestea.

Piaţa şi industria lemnului luptă de multă vreme cu mari greutăţi. In special industria cherestelei lucrează renunţând la orice benificii. Sunt firme, cari — în speranţa unor conjucturi mai favorabile — au consimţit chiar la pierderi de 5—10 Schilingi la m c (120—240 lei)

Nevoia a dus la unirea proprietarilor de păduri şi a industriaşilor de cherestea. Soluţiunile preconizate şi susţinute de cercurile interesate sunt:

a) O taxă de import asupra cherestelei străine (cel puţin 11 Schilingi pe m^3).

b) O taxă asupra lemnului rotund exportat.

c) Reducerea tarifelor pe calea ferată.

d) Reducerea impozitelor şi plata lor pe m c.

e) Uşurarea sarcinelor sociale: asigurarea lucrătorilor pe viaţă, boală, etc.

(Astăzi la un salariu săptămânal de 36 Schilingi, patronul mai plăteşte — tot săptămânal — drept «sarcini sociale» 9,85 Schilingi).

Nr. 67—69. *Kurt Spiegel:*

Paneuropa und der Holzmarkt.

Paneuropa şi piaţa lemnului.

Comparând statisticile ultimilor ani, autorul arată, cu cifre, fluctuaţiunile exportului diverselor ţări, şi că piaţa lemnului este departe de liniştea şi siguranţa ce trebue să prezideze comerţului. Ca o urmare firească, autorul propune o «Paneuropa forestieră», care — stabilind în prealabil consumul şi producţia europeană — să stabilească apoi cotele ce fiecare ţară exportatoare ar procura pieţii europene.

Autorul mai propune — lucru posibil şi absolut necesar — standardizarea publicaţiunilor statistice, spre a pune capăt sistemelor de azi, când o ţară publică exportul în unităţi de greutate, iar alta în metri cubi.

W. Herrendoerfer.

Die englisch-russischen Holzvereinbarungen:

Convenţiunile anglo-ruse privitoare la lemn.

Tratativele comerciale, după faze dramatice, au sfârşit la începutul lunei Maiu prin semnarea unor convenţiuni între reprezentanţii Sovietelor şi cei ai trustului englez înfiinţat ad-hoc. Convenţiunile încheiate stabilesc noul regim al lemnului rusesc pe piaţa britanică.

Trăsătura principală ce trebue reţinută este acea că se pune capăt haosului urmărit prin politica de «dummping» adoptată de U. S. R. Ruşii se obligă să numai provoace nici o scădere de preţ în cursului anului 1930, cu rezerva însă ca produsele forestiere ruseşti să fie cele mai ieftene.

Nr. 70. Corespondentul ziarului

vorbeşte despre gruparea micilor industriaşi de lemn din Jugoslavia, care şi-a propus vânzarea în comun a cherestelei, etc. Imbunătăţirea produselor, asigurarea concursului unor puternice bănci, va da posibilitate asociaţiei de a putea rezista concurenţei marei industrii.

Nr. 72. Criza industriei cherestelei în Austria se agravează. Demersurile industriaşi or şi a proprietarilor de păduri a determinat, în cele din urmă, guvernul de a ordona o anchetă prin care să se constate adevărata situaţie a industriei şi producţiunii forestiere.

De rezultatele anchetei, întreprinsă prin organe oficiale, depinde măsurile la cari va aviza guvernul.

Nr. 73,74: *Budapester Konferenz rumänischer Weichholzproduzenten.*

Conferinţa din Buda-Pesta a producătorilor români de lemn de răşinoase.

In ziua de 14 Iunie c. principali reprezentanţi ai marilor întreprinderi forestiere din România s'au adunat la Buda-Pesta ca să găsească cele mai indicate măsuri a rezolva criza în care se sbate această ramură a economiei naţionale. S'au adoptat două feluri de soluţiuni: unele menite a îmbunătăţi produsele, altele de a stabiliza preţurile. S'a întocmit o listă de preţuri — plecând dela cele existente — hotărîndu-se să se lupte cu toată energia spre a împiedeca orice tendinţă de natură a dezorganiza piaţa.

«Lista de preţuri» a fost adoptată şi de exportatorii slovaci, cari s'au raliat la mişcarea industriaşilor români.

In acest număr mai găsim informaţiuni asupra pieţii lemnului în Egipt şi comerţului lemnului de nuc în Turcia asiatică.

Nr. 75, publică memoriul industriaşilor de cherestea din Austria adresat parlamentului şi guvernului, cuprinzând revendicările şi soluţiunile lor, a căror realizare ar duce la asanarea pieţii lemnului.

Nr. 76 *K. M. Spiegel: Zur geplanten Einschränkung des Holzimportes in Spanien.*

Referitor la plănuita reducere a importului lemnului în Spania.

In vederea unei reduceri a importului de lemn, s'a întocmit în 1929 o comisie în scopul de a evalua întreaga avuţie lemnoasă a Spaniei şi determina consumul. In felul acesta se urmăreşte a se valorifica mai bine pădurile spaniole şi hotărî cantităţile strict necesare de importat. Se crede însă că urmările vor fi: scumpirea lemnului şi defrişarea şi a puţinelor păduri ce mai dăinue azi pe coastele brăzdate de torenţi ale Spaniei.

Nr. 77. *Die Transportfrage als Kernproblem rationeller Holzwirtschaft.*

Chestiunea transportului ca problemă esenţială a unei economii forestiere ranionale.

O subcomisiune specială a Ligii Naţiunilor s'a ocupat, nu de multă vreme, cu problema lemnului. Pe baza unui foarte bogat material de documentare s'a privit chestiunea sub toate aspectele. Calităţile specifice ale lemnului fac ca transportul — care la alte multe mărfuri nu joacă nici un rol aproape — să fie deciziv.

Din analiza tuturor mijloacelor pe cari tehnica vremei ni le pune la dispoziţie pentru adusul şi transportul lemnului, s'a socotit că plutitul transportul pe apă, este calea cea mai simplă şi cea mai ieftină. Criticile ce se aduc acestui sistem cad în momentul în care se consideră însuşirile lemnului şi ale apei, şi când plutitul se face cu respectarea acestor însuşiri In cuprinsul articolului se aduc interesante indicaţiuni şi precizări în acest sens.

In alte două articole se vorbeşte despre influenţele favorabile asupra pieţii şi industrii de cherestea din Ungaria, în urma conferinţei producătorilor români ţinută la Budapesta în ziua de 14 Iunie a. c.

Gh. I. I.

ECHA LESNE (Ecoul pădurilor).

Nr. 9.

Aduce numeroase noutăţi în materie forestieră, literară, etc.

W. Klimaszewski.

Despre nisipurile sburătoare.

Ian Kosina.

Impresiuni din excursia în sud-estul Micii Polonii.

Ludwik Kenszel.

Răspuns autorului articolului: Sunt păduri în Siberia?

I. Kostyrko.

Creşterea animalelor cu blană. Viaţa vânatului în Septembrie.

Informaţiuni: Sfinţirea steagului şcolar la Bialowieza, Excursia în pădurea Bialowieza.

Diverse, divertismente.

LESNICKÁ PRÁCE (Cehoslovacia).

Iunie 1930.

Gaston H. Guth:

O excursiune în Finlanda.

Este ţara în care producţia şi industria forestieră, constituesc principalele resurse naţionale. Pădurile ocupă 73 % din suprafaţa întregii ţări.

Interesează în primul rând pădurile finlandeze, prin caracterul lor nordic şi apoi prin metodele de exploatare aplicate, complect diferite de cele aplicate în restul Europei. Intre speciile forestiere, răşinoasele ocupă primul loc. Foioasele apar numai în sudul ţării. Regenerarea naturală este regulă generală, pepiniera nefiind cunoscută decât în teorie. Tăerea rasă este în general înlocuită prin diferite forme de jardinaj.

Un mare număr de râuri brăzdează ţara, înlesnind transportul lemnului. La gura râurilor şi pe malul mării, se găsesc fabrici de cherestea care debitează până la imensa cantitate de 100.000 m³ anual.

Intre silvicultorii finlandezi cu renume citează pe profesorul A. K. Kajander, autorul teoriei tipurilor de păduri.

V. Barchánek:

Importanţa fagilor în munţii împăduriţi.

Se presupune că prezenţa fagilor pe munţi, împedecă formarea ploilor torenţiale. Explicaţia ar fi următoarea: In timpul ploii suprafaţa cojii trunchiului ca şi a ramurilor, se umezeşte repede fiindcă apa se scurge cu uşurinţă din cauza oblicităţii ramurilor faţă de trunchiu. Dacă fagul este lovit de trăsnet, electricitatea se scurge în pământ, fără ca arborele să sufere vre'o stricăciune. In acest chip se stabileşte o rapidă egalitate de tensiune între nori şi pământ, care împedecă formarea ploilor torenţiale.

Jaroslav Ruzicka:

Chrysomyra abietis (Wallr). Ung. In anul 1929.

Descrie forma atacului acestei ciuperci

în anul 1929, ca o urmare a slabelor atacuri din anii 1927 şi 1928.

Ing. *Ludvik Maier:*

Activitatea desfăşurată până acum în amenajarea muzeelor de silvicultură.

Asociaţia «Uniunea silvicultorilor cehi» urmăreşte de mult timp înfiinţarea unui muzeu silvic, fapt ce s'a realizat în 1924, cu concursul Ministerului de Agricultură.

Actualmente s'a deschis un asemenea muzeu la Praga şi altul la Bratislava. In curând se vor mai deschide încă două muzee: la Brno şi Mukačevo.

Dacă am încerca o comparaţie cu ceeace există la noi în această direcţie, am observa imediat inferioritatea în care suntem puşi. Cu toată munca — izolată însă — ce se depune pentru desvoltarea şi organizarea începutului de muzeu silvic ce avem la Parcul Carol, abia am putut realiza ceva, care însă nu este deajuns. Şi aceasta numai din motivul că idea nu a fost îmbrăţişată de toată lumea cu aceiaş dragoste, iar iniţiativa — ca toate dealtfel în ţară la noi — n'a obţinut un sprijin serios din afară.

V. L.

SUMARSKI LIST

Mai, 1930.

Duro Nenadic Prof. dr., Zagreb:

Factorii de producţie şi rentabilitatea economiei forestiere.

Importanţa factorilor de producţie este puţin cunoscută celor mai mulţi dintre conducătorii societăţilor forestiere. Din această cauză gospodăria silvică a fost extrem de mult păgubită.

Jugoslavia a exportat cantităţi considerabile de lemn, valoarea acestuia contând în bilanţul general al comerţului ţării, cu 24% în valoare şi 40% în greutate.

Solul ca prim factor de producţie — pentru pădurile situate la 10 km de C. F. — se socoteşte cu rentabilitatea de 3%. Din acest motiv, cultura fagului care se întinde pe circa 65% din solul forestier, devine foarte puţin rentabilă, mai ales când a căpătat inimă roşie. Din acest motiv în Slavonia solul forestier de categoria I-a, s'a cedat în mare parte pentru agricultură.

Ceilalţi doi factori ai producţiunii forestiere — clima şi arboretele — au şi ei foarte mare influenţă în rentabilitatea gospodăriei. «Nu se poate numi pădure suprafaţa de circa de 2,5 milioane ha acoperită cu mărăcinişuri», spune autorul!

Intensitatea şi rentabilitatea gospodăriei forestiere, depinde în prima linie de desvoltarea mijloacelor de comerţ şi în al doilea rând de calităţile administratorului.

Todor Gjurgjic, Merovia.

Sferele de activitate ale administraţiilor forestiere.

După ce expune importanţa economiei forestiere în general, apoi organizaţia actuală a serviciului, condiţiunile necesare pentru a ajunge şeful unei administraţii forestiere şi după ce în fine examinează chestiunea importantă a personalului auxiliar, autorul examinează principalele defecte ale actualei administraţii jugoslave propunând soluţii de îndreptare.

Iunie, 1930.

A. Levaković, prof. dr., Zagreb:

Legea transmisiunii erorilor într'o nouă lumină.

Discuţie teoretică a transmisiunii erorilor, în funcţiuni lineare de forma:

$$X = aR. \, . \, . \, . \, . \, . \, . \, . \, . \, . \quad \langle I \rangle$$

$$X = R \pm S \pm T \pm \, . \, . \, . \, . \, . \, . \quad \langle II \rangle$$

$$X = a_r R \pm a_s S \pm a_t T \pm \, . \, . \quad \langle III \rangle$$

bazată pe presupunerea unei reale erori de observare.

M. P. Stefanović, prof. ing., Belgrad:

Interpretarea grafică a erorilor la cubarea lemnului cu coajă.

Sprijinit pe formula generală de cubarea prismoidelor datorită lui Newton, autorul caută să dea interpretarea grafică a erorii ce se comite aplicând formula de cubaj a lui Smalian.

Stabileşte că această eroare în cele mai multe cazuri, este aproximativ egală cu jumătatea volumului piramidei, care are ca bază triunghiul diferenţei celor două secţiuni considerate.

Iosip Gornićič, ing., Zagreb:

Transportul lemnului prin mijloace închise. ⟨Articolul va urma⟩.

V. L.

INFORMAŢIUNI

Consiliul de disciplină al Corpului technic

Se confirmă ca Preşedinte la Consiliului de disciplină a Corpului technic silvic, de pe lângă Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, d-l *Vasile Popovici*, Consilier la Inalta Curte de Casaţie şi Justiţie, pentru restul periodului de 3 ani în care a fost numit prin Inalt Decret Nr. 1589 din 8 Iunie 1928.

Se numesc pe un period de 3 ani membri titulari în acest Consiliu, d-nii: Ing. Inspectori generali silvici: *Horia Lazăr*, din Ministerul de Agricultură şi Domenii, *C. Bosoancă*, dela Eforia Spitalelor Civile, *V. N. Stinghe* şi *Stan Stănescu*, dela Casa Autonomă a Pădurilor Statului, iar ca membri supleanţi d-nii Ing. Insp. g-rali silvici: *D. Tomuţa* dela Casa Autonomă a Pădurilor Statului şi *D. Drâmbă* din Ministerul de Agricultură şi Domenii.

Consiliile de disciplină ale Directoratelor

Se numesc ca membrii în consiliul de disciplină a Corpului silvic pe un period de trei ani, pe lângă Secţiile silvice dela Directoratele Ministeriale următorii ingineri silvici:

1. La Directoratul Ministerial Bucureşti d-nul Ing. Insp. silvic *Victor Priboianu* şi *Stelian Calotescu*.
2. La Secţia silvică de pe lângă Directoratul Ministerial Craiova *N. Marţian* şi *G. Luţescu*.
3. La Secţia silvică de pe lângă Directoratul Ministerial Timişoara d-nul Ing. Insp. silvic *N. Arnăut* şi *Valer Opriş*.
4. La Secţia silvică de pe lângă Directoratul Ministerial Cluj, d-nul Insp. silvic *I. Zeicu* şi *A. Drăghiceanu*.
5. La Secţia silvică de pe lângă Directoratul Ministerial Cernăuţi d-nul Ing. Insp. silvic *Gh. Bartoi* şi *Victor Văideanu*.
6. La Secţia silvică de pe lângă Directoratul Ministerial Iaşi d-nul Ing. Insp. silvic *G. Petrescu* şi *St. Rodoteatu*.
7. La Secţia silvică de pe lângă Directoratul Ministerial Chişinău d-nul Ing. Insp. silvic *St. Constantinescu* şi *C. Alboteanu*.

Decizie dată la *1 August* 1930.

SOC. „PROGRESUL SILVIC"

DESBATERI

PROCES-VERBAL Nr. 12

Şedinţa din 18 Iunie 1930

Şedinţa se deschide sub preşedinţia d-lui C. P. Georgescu, preşedinte, în prezenţa d-lor: Aureliu Eliescu, M. P. Florescu, D. Grozescu, P. Ioan, Andrei Ionescu, H. Lazăr, Gh. Năstăsescu, Al. Popescu, A. Nedelcovici, V. N. Priboianu, V. N. Stinghe, M. Suhăţeanu, Stan Stănescu, D. Tomuţă.

Inainte de a intra în ordinea de zi, după propunerea d-lui preşedinte, se aduc omagii M. S. Regelui Carol al II cu prilejul suirei sale pe Tron, şi se hotărăşte ca o delegaţie compusă din d-nii C. P. Georgescu, M. Drăcea, H. Lazăr şi Gh. Năstăsescu să se prezinte M. S. Regelui cu o adresă omagială. în numele Corpului silvic al Ţărei.

Se deleagă d-nii P. Ioan şi Andrei Ionescu să redacteze adresa omagială.

1. Se citeşte procesul verbal al şedinţei dela 4 Iunie c. şi se aprobă

2. Conform dorinţei exprimată de defunctul M. Tănăsescu, fost preşedinte al Societăţii, pe plicul codiciului la Fondul Moşandrei, donat în Adunarea Generală din Mai 1929, unde se spune:

«In acest plic se află codicilul privitor la înfiinţarea «Fondului Moşandrei» «în favoarea Societăţii «Progresul Silvic». Dacă eu nu voi deschide personal «mai înainte acest plic, atunci se va deschide de Preşedintele Societăţii, la «moartea mea, într'o şedinţă complectă a Consiliului de Administraţie al Societăţii «Progresul Silvic».

(ss) *M. Tănăsescu* 15 August 1926

se deschide plicul, şi constatând că în acest condicil defunctul M. Tănăsescu dă detalii asupra întrebuinţării şi administrării fondului instituit, Consiliul hotărăşte a se consulta d-l Aurel Eliescu asupra formelor juridice de îndeplinit.

D-l *M. P. Florescu* anunţă că familia M. Tănăsescu donează Societăţii «Progresul Silvic» bustul defunctului lucrat de sculptorul N. Măţăuanu.

Consiliul exprimă mulţumiri familiei.

3. In chestiunea observaţiunilor la Legea Camerelor Agricole, Consiliul roagă pe d-l Andrei Ionescu să facă noui observaţii, pe cari să le susţină la timp,

4. In privinţa Regulamentul Legii Dobrogei Noui, d-l Gh. Năstăsescu citeşte redactarea articolelor de introdus în ce priveşte pădurile.

Se deleagă d-l secretar general P. Ioan să redacteze definitiv acele articole.

5. Privitor la sanatoriul Govora, Consiliul hotărăşte ca d-nii Dem. Anastasescu şi I. Comaniciu să fie rugaţi să consulte pe d-l Opran asupra formelor de predare a sanatoriului către Societatea «Progresul Silvic» şi delegă pe d-nii C. P. Ceorgescu şi M. Drăcea cu rezolvarea definitivă şi cât mai neîntârziată a chestiunei sanatoriului Govora.

6. In chestiunea Statutului personalului silvic, d-l secretar general P. Ioan comunică Consiliului că Ministerul de Finanţe întocmeşte un Statut general pentru funcţionarii Regiilor Autonome.

După ample discuţiuni la cari au luat parte toţi d-nii membrii ai Consiliului, se deleagă d-nii Gh. Năstăsescu, P. Ioan, D. Grozescu, Andrei Ionescu şi I. Schorscher, cari să alcătuiască un Statut special pentru personalul silvic pe baza Legii Statut ce se va elabora de Ministerul de Finanţe.

7. Se ia în discuţiune Regulamentul Legii Pădurilor şi, după discuţiuni, se institue o comisiune compusă din d-nii: P. Ioan, D. Grozescu, Andrei Ionescu, V. Priboianu şi M. P. Florescu, care să redacteze un anteproect de Regulament.

8. Consiliul deleagă din partea Societăţii «Progresul Silvic» pe d-nii C. P. Georgescu, N. V. Stinghe şi M. P. Florescu din cari Consiliul Superior al Comercializării să numească pe unul, în locul d-lui M. Drăcea care intră membru de drept ca Director general al Casei Autonome a Pădurilor Statului, iar în ce priveşte delegatul pentru Uniunea Camerilor de Agricultură, se amână până după votarea legii, iar delegatul Societăţii în Consiliul superior silvic se va desemna în şedinţa viitoare.

9. Se amână hotărârea privitoare la propunerea d-lui D. Drâmbă pentru cumpărarea şi editarea Cursului d-lui profesor Saegiu, de către Societatea, «Progresul Silvic».

Preşedinte, *C. P. Georgescu*

Secretar-general, *P. Ioan*

PROCES-VERBAL Nr. 13

al şedinţei din 2 Iulie 1930

Şedinţa se deschide la orele 7½, sub preşedinţia D-lui C. P. Georgescu, preşedinte, şi în prezenţa d-lor C. Bosoancă, M. P. Florescu, D. Grozescu, P. Ioan, Andrei Ionescu, V. N. Priboianu. M. Suhăţeanu, Stan Stănescu şi D. Tomuţa.

Se citeşte procesul-verbal al şedinţei dela 18 Iunie şi se aprobă.

Se citeşte şi se aprobă redactarea adresei omagiale către M. S. Regele, care se va prezenta de către d-nii C. P. Georgescu, M. Drăcea şi Gh. Năstăsescu.

Se deleagă d-nii M. P. Florescu şi Andrei Ionescu să se prezinte d-nei Tănăsescu pentru aducerea bustului fostului preşedinte al Societăţii, M. Tănăsescu,

1. Se citeşte procesul-verbal al Comitetului de construcţie al Sanatoriului Govora semnat de d-nii: Dem. Anastasescu, Leon C. Vasiliu, I. Comaniciu, I. Simionescu, M. P. Florescu, pentru predarea Sanatoriului către Soc. «Progresul Silvic», în situaţia în care se găseşte la 30 Mai 1930 conform referatului şi actelor respective depuse spre descărcare.

Consiliul hotărăşte:

a) să fie convocată Comisiunea cenzorilor Societăţii «Progresul Silvic» pentru verificarea gestiunei Sanatoriului Govora.

b) Consiliul de Ad-ţie al Societăţii «Progresul Silvic» împreună cu vechiul Comitet al clădirii au conducerea generală a continuării acesteia.

c) Comitetul de Direcţie al Societăţii «Progresul Silvic» împreună cu d-l I. Simionescu, vor lua măsuri imediate pentru terminarea clădirii.

Comitetul este împuternicit să execute lucrările cu caracter urgent şi conservativ ale clădirii în limita sumei de un milion lei (1.000.000).

2. *Consiliul* delegă pe d-nii Andrei Ionescu şi P. Ioan să alcătuiască un memoriu către d-l Ministru al Agriculturei în privinţa Legii pentru organizarea Camerilor agricole.

Deasemenea şi pentru Legea pentru protecţia monumentelor naturii.

3. Se delegă d-l P. Ioan secretar-general al Societăţii «Progresul Silvic» în Consiliul Superior silvic ca reprezentant al Societăţii.

4. Se aprobă 10.000 (zece mii) lei subvenţie Soc. elevilor ingineri silvici dela Politechnica din Bucureşti, pentru excursie în străinătate.

5. Se aprobă d-lui prof. N. Saegiu suma de 30.000 lei pentru Cursul de drumuri şi instalaţiuni de transport forestier, al cărui manuscris se va preda în plină proprietate Societăţii.

6. Se aprobă d-lui Inginer V. Dinu ca pe timpul cât locueşte în căminul Societăţii să plătească 1000 (una mie) lei lunar pentru una cameră.

7. Se aprobă efectuarea plăţii pentru tipărirea Legii pădurilor şi Legii pentru ameliorarea terenurilor degradate.

Şedinţa se ridică la ora $9^1/_2$ seara.

Preşedinte, *C. P. Georgescu.*

Secretar-general, *P. Ioan*

Biblioteca Soc. Progresul Silvic

Donaţii

I. D-l inginer inspector silvic pensionar **Aurel Dumitrescu.**

1. *M. Constantinescu:* Evoluţia proprietăţii rurale şi Reforma agrară în România. Bucureşti 1925.

2. *Popovici-Lupa:* Agricultura. Ediţia II. Alcalay. Bucureşti 1908.

3. *M. Noirot-Bonnet:* Manuel pratique et théoretique de l'estimateur des forêts. Langlumé. Paris 1832.

4. *L. Grandeau:* Station agronomique de l'est. Chimie et physiologie appliqué à la Sylviculture. Berger-Levrault. Paris. 1878.

5. *Ch. Broilliard:* Le traitement des bois en France. Berger-Levrault. Paris. 1878.

6. * * *: Statistica pădurilor Statului din 1900. Bucureşti 1900.

7. *P. Antonescu:* Comerţul şi industria lemnului în România. Göbl. Bucureşti 1907.

8. *D. R. Rusescu:* Chestiunea împăduririlor artificiale în România. Socec. Bucureşti 1906.

9. *R. Hartig:* Maladies des arbres. Berger-Levrault. Paris 1891.

10. * * *: Instrucţiuni pentru ridicarea în plan a pădurilor. Gutenberg. Bucureşti 1911.

11. *E. Henry:* Atlas d'enthomologie forestière. Berger-Levrault. Paris 1892.

12. *J. Duplessis:* Exploitation, débit et estimation des bois. Grimblot. Nancy. 1859.

13. *J. Duplessis;* Cours d'amenagement des forêts. Grimblot Nancy. 1860.

14. *J. L. de Lanessan:* La Botanique. Schleicher Fr. Paris 1882.

15. *V. S. Brezeanu:* Tratat de viticultură. Th. Basilescu Bucureşti. 1906

II. D-l Profesor **V. N. Stinghe.**

Un număr de 28 de broşuri conţinând programele analitice anuale dela diferitele Şcoli superioare forestiere din Germania, Austria, Elveţia, Franţa, etc.

III. D-l Inginer subinspector silvic **Marin Petcuţ.**

1. *Martinot — Lagarde:* Alternations des bois dues aux champignons Levrault. Paris 1911.

2. *A. R. v. Guttenberg:* Die Forsbetriebseinrichtung. II Auflage Fr. Deuticke, Wien 1903.

IV. D-l Inginer inspector silvic **I. S. Ionescu.**

1. Gh. Teodorescu: Călăuza teoretică şi practică a estimatorului de păduri. Tip. Sc. Rom. Suceava 1919.

V. D-l Inginer Silvic **N. Deak** lucrările sale proprii.

1. Carte forestière de l'Europe. Freytag. Wien 1929.

2. Österreichs Holzindustrie. C. Anfried. Wien 1929.

VI. D-l inginer silvic **Valeriu Dinu.**

1. *M. D. Ruskoff:* Beitrag zur Kenntnis der Ursachen des Nichtsgedeihens und Sterbens der Kieferkulturen bei dem Dorfe Knjaschewo (Bezirk Sofia) Hudojnika. Sofia 2929.

2. *Th. Dimitroff:* Contribution à l'étude de la faculté germinative dela grain du Pin peuce. Sofia 1928.

3. *Th. Dimitroff:* Sur la semence de quelques essences forestières exotiques cultivées en Bulgarie. Sofia 1929.

4. *Th. Dimitroff.* Recherches sur la semence du Pin leucoderme. Sofia 1927.

5. *Th. Dimitroff:* Revue des publications sur la Pinus peuce, depuis 1841 jusqu'a 1928.

6. *Al. Bulgăreanu:* Pădurile noastre şi mijloacele pentru ridicarea valoarei producţiunei şi veniturilor lor. Bucureşti 1907.

VII. D=l Inspector silvic pensionar **Gh. Dumitrescu.**

1. * * *: Anualul Ministerului Agriculturei, Industriei comerţului şi Domeniilor. pe anul 1893.

VIII. D=l Inginer silvic **Vasile Sabău.**

1. D=r F. G. Stebler : Alp=und Weidewirtschaft. Parey. Berlin 1903.
2. P. Antonescu: Curs de amenajamente. Litografiat. Bucureşti 1925.
3. G. Murgoci: Curs de soluri. Litografiat 1924.

IX. D=l inginer şef silvic **N. Caliniuc.**

Un mare număr de reviste vechi din: «Revista Pădurilor», «Silvicultorul», «Stejarul», «Zigzaguri forestiere», etc.

Cărţi noui şi vechi

Primite

1. * * *: Catalog al Industriilor metalurgice şi miniere din România 1930—1931.
2. *Chiriţescu Arva*: Importanţa experienţelor pentru agricultură, Bucureşti 1926.
3. *Bungeţianu C.:* La richesse forestière de la Roumanie, Bucurest 1926.
4. *Bungeţianu C.:* Le problème du bois de chêne en Roumanie, Bucarest 1927,
5. Lege pentru alcătuirea tarifului vamal, 1929. «Monitorul Oficial» Nr. 166. Iulie 30.
6. Regulamentul de licitaţie pentru darea în exploatare a pădurilor Statului, Bucureşti 1923.
7. Regulamentul Serviciului Central al Casei Pădurilor, Bucureşti 1926.
8. *A. Weeder:* Der Bauerwald. Zentral druckerei Pucheim 1911.
9. *A. Weeder:* Der kleine waldwirt. R. Heitzendorfer. Pucheim. 1924
10. *Dr. L. Tschermak:* Waldordung Braumuller. Wien 1922.
11. *Dr: H. Knuchel:* Der Einfluss, der Fällzeit auf einige physikalische und gewerbliche Eigenschaften des Holzes. Buchler & Co. Bern 1930.
12. Mitteilungen der Schweizerischen Centralanstalt für das forstliche versuchswesen XVI. Band I Heft. Beer Zürich 1930.
13. *P. P. Dulfu:* Organizarea ştiinţifică a muncii. Bucureşti 1930.

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Casa Autonomă a Pădurilor Statului

Direcţia regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor.

Asupra raportului d-lui Director al Regimului silvic.

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare a codului silvic publicată în «Monitorul Oficial» No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. – Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Mărului pendinte de comuna Valea Mărului, judeţul Argeş, proprietatea d-nei Ivone Stoenescu şi d-l Grigore Stoenescu, în suprafaţă de 125 ha din care 3 ha poeni. Regimul crâng simplu cu exploatarea pentru coaja de tăbăcărie. Revoluţia normală 17 ani, exploatarea în 3 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurei Eforiei Bisericei Creţulescu, pendinte de comuna Dudu, judeţul Olt, proprietatea Eforiei Bisericei Creţulescu, în suprafaţă de 168 ha 7000 m^2 din care 43 ha poeni şi goluri. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani. Exploatarea în 30 ani tăerile urmând a înceta la 1 Aprilie al fiecărui an. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurei Botişorul, pendinte de comuna Ciocăneşti judeţul Argeş, proprietatea Ion Florescu, în suprafaţă de 29 ha din care 4 ha 1000 m^2 poeni. Regimul codru cu tăeri rase. Revolutia normală 90 ani. Exploatarea în 1 an Inainte de începerea exploatării proprietarul este obligat a avea o pepinieră cu pueţi necesari regenerării. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurei Mocanu, pendinte de comuna Ulieşti judeţul Dâmboviţa, proprietatea moştenitorilor C. Dragomirescu, reprezentaţi prin Constantin C. Dragomirescu şi R. Dragomirescu, în suprafaţă de 55 ha 5000 m^2. Regimul crâng cu 40 rezerve la ha, cu exploatarea pentru coajă de tăbăcărie. Revoluţia normală 15 ani, exploatarea în 3 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurei Poenile Popii, pendinte de comuna Străoanii de Sus, judeţul Putna, proprietatea d-lui Sp. Vârnav, în suprafaţă de 33 ha 6200 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani, cu precizarea că în parcela c, de 11 ha să nu se facă nici o exploatare. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 6 August 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *C. P. Georgescu*

Nr. 204.654/930.

p. conformitate, *Nedescifrabil*

Art. 1. — Se aprobă de noi.

a) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Osoi, pendinte de comuna Caşva, judeţul Mureş, proprietatea composesoratului foştilor iobagi din comuna Gurghiu, în suprafaţă de 699 ha, 5777 m^2 din care 122 ha 2362 m.^{2} păşune Regimul crângului simplu. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire 2.500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Vaida Sântimreu judeţul Bihor, proprietatea comunei politice Vaida, în suprafaţă de 57 ha 3.600 m^2 din care 2.600 m^2 goluri şi poeni. Regimul crâng simplu cu câte 50 rezerve la hectar din esenţa stejar. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Balvanioş, pendinte de comuna Sărmăşag, judeţul Sălaj, proprietatea d-lui Frölich Albin în suprafaţă de 474 ha 8289 m^2 din care 62 ha 537 m^2 goluri şi poeni 5 ha 6411 m^2 terenuri improductive (drumuri). Regimul pentru seria I-a crâng simplu şi pentru seria II-a crâng simplu cu 50 rezerve la hectar. Revoluţia normală seria I-a 30 şi seria II-a 40 ani, exploatarea în 30 ani seria I-a şi în 2 ani seria II-a. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar pentru parcelele b şi c din seria I-a şi parcelele a şi b din seria II-a; 500 lei de fiecare hectar, pentru restul parcelelor din seria II-a. Revizuirea după 10 ani.

d) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Valea Nucilor şi Gura Vii, pendinte de comuna Alma judeţul Târnava-Mică, proprietatea d-lor Victor Dan şi alţii 202, în suprafaţă de 110 ha 3400 m^2. Regimul crâng cu 40 rezerve la hectar. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 30 ani; operaţiunile culturale nu pot deschide arboretele sub consistenţa de 0,8. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Osoi, pendinte de comuna Ortelec, judeţul Sălaj, proprietatea d-nei văduva Orban Carol născută Susana Mateh, în suprafaţă de 25 ha 7500 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 10 ani. Garanţia de împădurire 500 de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste amenajamente, se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare ale legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste amenajamente, regulamente, etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau orice alte cauze, amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţii, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 3 Septembrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

Nr. 205.346 930.

p. conformitate *Nedescifrabil.*

Art. 1. Se aprobă de noi :

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Gârbovăţ, pendinte de comuna Ghidigeni, judeţul Tutova, proprietatea d-nei Natalia Simionescu, în suprafaţă de 35 ha, 0,1000 m p pădure· Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Plopiş, pendinte de comuna Bogdăneşti, judeţul Bacău, proprietatea Aurelia Dem. S. Demetrescu, în suprafaţă de 19 ha 6400 m² pădure. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 20 aai dela terminarea• exploatării

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Condeasca, judeţul Dâmboviţa, proprietatea d-nei Alexandrina de Vismes de Ponthien în suprafaţă de 97 ha 80 m² pădure curată. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani exploatarea în 3 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea în anul 1944.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Perieni, pendinte de comuna Ţigăneşti judeţul Iaşi, proprietatea V. Gr. Iamandi, în suprafaţă de 175 ha 48 m² pădure. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 16 ani. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea la anul 1940.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 19 Iunie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

p. conformitate *Nedescifrabil.*
Nr. 205.350 930.

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

CASA DE CREDIT, ECONOMIE ŞI AJUTOR
A
CORPULUI SILVIC C. E. A. C. S.
Sediul: Bucureşti III — B-d Brătianu, 67

Face toate operaţiunile de bancă. Imprumuturi la membrii în contul salariului, împrumuturi pe gaj de efecte, pe ipoteci etc.

Primeşte spre fructificare la vedere şi pe termen în condiţiuni avantajoase,

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Redactor-şef: **Stinghe V.**

Membrii:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

Secretar de redacţie: **Ştefănescu-Suhăţeanu M.**

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC“

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie pe 1930:

Preşedinte: **Georgescu C. P.**
Vice-Preşedinte: **Drăcea M.**, **Stinghe V.**
Secretar general. **Ioan P.**
Casier: **Grozescu Dem.**
Secretari: **Priboianu V.**, **Ştef.-Suhăţeanu M.**

Membrii:

Agapie G.
Antonescu P.
Atanasescu A.
Boldur M.
Bosoancă C.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Ionescu A.
Lazăr H.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Popescu Alex.
Popovici Gh. N.
Stănescu Stan
Tomuţa D.

Cenzori: **Cratero O., Vasiliu L., Sculy X.**
Cenzori supleanţi: **Botescu I., Florescu I., Fonai I.**

Preţul abonamentului:

Pe un an . . . . 300 lei
» » » pentru membrii Societăţii . . . . 200 »
» » » pentru conductori şi brigadieri . . . . 75 »
Numărul . . . . 25 »

Manuscrisele nepublicate se înapoiază

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Anghel Saligny, 2

Anul XLII
Septembrie
1930
Nr. 9

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC“

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

OTECA CENTRALĂ
SIBIU

SUMARUL:

Studii-Referate: Plutăritul lemnului în Vechiul-Regat . . . . **Al. Popescu**
Probleme administrative: Sugestii pentru Statutul special al Casei Autonome a pădurilor Statului . . . . **Andrei Ionescu**
Pădurea Cotmeana şi posibilităţile ei de cultură şi comercializare . . . . **I. P. Diaconescu**
Fapte şi comentarii: Fabricarea mătasei artificiale din pastă de lemn . . **Dr. G. P. Antonescu**
Vinderea posibilităţii anuale din pădurile Statului şi comunelor în Franţa şi Elveţia . . . . **Nicolae Nedelcovici**
Cronica: O reuniune urmată de o excursie silvică la ocolul silvic Tighina. **Metodiu Ionescu**
Recenzii. – Revista revistelor. – Informaţiuni
Necrolog: (I. Guguianu) . . . . . **P. Antonescu**
Publicaţiuni: Decizii ministeriale

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 67
BUCUREŞTI

XLII-e Année | Septembre 1930 | Nr. 9

REVUE DES FORÊTS

Publication mensuelle de la Société
forestière roumaine „Progresul Silvic“

SOMMAIRE:

Etudes-Comptes-rendus: Le flottage du bois dans l'ancienne Roumanie . **Al. Popescu**
Problèmes administratifs: Suggestions pour un statut spécial de la Caisse Autonome des forêts de l'état. **Andrei Ionescu**
La forêt «Cotmeana» et ses possibilités de culture et de commercialisation . . . . **I. P. Diaconescu**
Faits et commentaires: La fabrication de la soie artificielle . . . . . **D-r G. P. Antonescu**
La vente des possibilités annuelles dans les forêts de France et de Suisse . . **Nicolae Nedelcovici**
Chronique: Une réunion suivie d'une excursion forestière (à Tighina, Bessarabie) . . . . **Metodiu Ionescu**
Récensions. — Revue des revues. — Informations.
Nécrologie: (I. Guguianu) . . . . P. Antonescu
Publications. Décisions ministerielles

RÉDACTION ET ADMINISTRATION: Bd. I. C. BRATIANO No. 67
BUCAREST

Anul XLII Septembrie 1930 Nr. 9

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAȚII „PROGRESUL SILVIC"

STUDII-REFERATE

PLUTĂRITUL LEMNULUI IN VECHIUL REGAT

de AL. POPESCU
Inginer șef silvic

Introducere

Privind o hartă a Vechiului-Regat pe care sunt figurate suprafețele păduroase, observăm că pădurile sunt concentrate în regiunea deluroasă și mai ales în acea muntoasă.

Prin faptul că la câmpie pădurile sunt mult mai accesibile exploatărilor și fiindcă aci ele de multe ori ocupă terenuri foarte proprii pentru agricultură, aceasta din urmă a căutat să cucerească cât mai mult teren în detrimentul lor, pădurile rămânând niște insule, mai mari sau mai mici, în această regiune.

Prezența unei rețele de căi de comunicație mai completă la câmpie, datorită ușurinței executării acestora, unde lucrările de terasamente sunt mai mici, a contribuit de sigur, într'o largă măsură, la exploatarea mai intensă a pădurilor din această regiune a țării.

Pe măsură, însă, ce ne depărtăm de câmpie, către munți, greutățile de ordin technic ale construcțiunii căilor de comunicație, devenind din ce în ce mai mari, adese ori aceste căi limitându-se numai pe văile râurilor, marile complexe păduroase din regiunea muntoasă sunt lipsite în majoritatea cazurilor de căi de comunicaţie.

Dacă o gospodărie silvică raţională necesită o cât mai completă reţea de căi de comunicaţie (pe uscat sau pe apă), pădurile noastre din munţi nu îndeplinesc această condiţiune, căci în afară de câteva şosele şi căi ferate publice şi de câteva râuri pe cari se poate pluti lemnul, nu putem considera că avem o reţea de căi de comunicaţie ideală.

Se poate că datorită tocmai acestei lipse de căi de comunicaţie să avem anumite părţi din pădurile dela munte aproape intacte. Căci deşi ar părea paradoxal, acolo unde pe valea unui râu a fost o cale ferată sau o şosea publică, sau râul a fost propriu pentru plutitul lemnului, s'a căutat să se exploateze până la defrişare. Exploatatorii au contribuit în foarte rare cazuri la extinderea mijloacelor de transport şi mai departe de aceste văi, limitându-se aproape exclusiv la exploatarea masivelor din vecinătatea râurilor plutibile sau căilor publice, pe cari nu ei le-au construit. Dacă pe undeva au construit şosele sau căi ferate, şi pe acestea le-au făcut tot în vederea exploatărilor vecine cu defrişările.

In sprijinul acestei afirmaţii, n'avem decât să privim văile câtorva râuri pe care se poate pluti lemnul, sau văile cu căi ferate: Lotru, Oltul, Prahova, Bistriţa, Trotuşul, etc., şi vom vedea, că de o parte şi de alta a acestora munţii sunt aproape despăduriţi sau, în cazul cel mai fericit, împăduriţi cu esenţe puţin preţioase.

Faţă de concepţiile dela noi, unde pădurea a fost considerată ca un bun inepuizabil, poate că lipsa de căi de comunicaţie a fost o fericire, pentru menţinerea cât mai intactă a masivelor păduroase acolo unde acest lucru s'a putut.

Evident că nu acesta ar fi scopul final al culturii pădurilor, ca să le păstrăm intacte, ci printr'o schimbare a concepţiei celor cari cred că pădurile sunt inepuizabile şi printr'o reţea de căi de comunicaţie, care să complecteze pe cea existentă, întinzându-se cât mai adânc în masivele păduroase, să putem face acea exploatare, care este în concordanţă cu o cultură raţională a pădurilor.

Intre căile de transport pe care le avem în mod natural şi cari joacă un mare rol în transportul lemnului, sunt și râurile și în cadrul acestei lucrări nu mă voi ocupa decât de râurile pe care se face plutăritul în Vechiul Regat.

BISTRIȚA ȘI AFLUENȚII SĂI

Cel mai important râu, din Vechiul Regat, în ce privește transportul pe apă este Bistrița.

Istoric

Plutăritul pe Bistrița s'a făcut din timpuri vechi, căci după datele fostei Administrații Domeniale din Câmpulungul bucovinean[1] negustorii turci transportau pe această cale materialul lemnos pentru construcția corăbiilor, până la Galați, Chilia sau chiar până la Constantinopole. Că acest râu a oferit o excelentă cale pentru transportul lemnelor, date fiind adâncimea, lățimea și viteza râului este lucru indiscutabil, exceptând anumite locuri (Toancele) cari probabil trebue să fi dat mult de lucru plutașilor dela Dorna, din moment ce un oarecare Peter Strohmeyer, antreprenor al Administrației fondului religionar, într'un jurnal al său pe la 1843, descrie Toancele ca un loc pe unde plutăritul se făcea foarte nesigur. Natural că acum Bistrița la Toance nu mai este așa de nesigură cum o descrie acel Peter Strohmeyer sau cum o descria mai târziu scriitorul nostru N. Gane.

Lungimea și condițiunile Bistriței pentru plutărit. Izvorând din munții Rodnei și fiind alimentată cu multă apă, Bistrița are chiar în Bucovina o lungime plutibilă, până la vechea graniță, de 44 km. Tot în Bucovina se varsă afluenții pe cari, după Ebner[2], se plutărește:

Cibău, pe lungime de 22 km.
Dorna, pe lungime de 33 km.
Cârlibaba, pe lungime de 17 km.
Apoi pe afluenții Dornei.
Tesna, pe o lungime de 10 km.

---

[1] Jos. Opletal. Das forstliche Transportwesen in der Bukovina.

[2] Ebner, Flösserei und Schiffahrt auf Binnengewässern.

Coşna, (afluent al Tesnei) pe o lungime de 6 km.

Negrişoara, pe o lungime de 16 km şi

Neagra Şarului, care forma pe o oarecare lungime hotarul cu vechiul Regat, se plutăreşte pe o lungime de 6 km.

Pe toţi aceşti afluenţi şi subafluenţi ai Bistriţei şi de sigur şi pe Bistriţa către origină, întrucât în mod normal nu este apă suficientă pentru plutărit, acest transport se face prin alimentare cu apă prin ajutorul opusturilor, după cum vom vedea că se face şi pe alţi afluenţi ai Bistriţei din vechiul Regat (Bistricioara, Neagra, etc.).

Lungimea Bistriţei, dela Dorna şi până la Bacău, este de 204 km, lungime destul de mare, mai ales că râul are şi o poziţie extrem de favorabilă faţă de munţi. Intr'adevăr, observând şirul munţilor Carpaţi în cursul Bistriţei, vedem că aceasta ocupă o poziţie aproape longitudinală străbătând masive de răşinoase pe o mare lungime şi având un bazin foarte întins în aceste masive, aşa că se poate considera cu drept cuvânt marele colector al materialului lemnos de răşinoase.

Lăţimea râului este în mediu de 40 m şi adâncimea de 0.70 m, adâncime suficientă pentru plutăritul sortimentelor şi de dimensiuni mai mari.

Viteza Bistriţei este destul de mare. In mediu se poate considera de 9 km pe oră, deşi sunt porţiuni unde viteza este de 12—15 km pe oră.

In ceiace priveşte albia râului, în general apa este strânsă, aşa că pe de o parte viteza e mare, iar pe de altă parte râul îşi păstrează adâncimea suficientă pentru plutărit.

Din Bucovina şi până la Borca, are albia potrivit de lată. La Borca valea se lărgeşte, apa se resfiră, ceiace atrage după sine îngreunarea întrucâtva a plutăritului. Dela Borca şi până la Hangu valea se strâmtează din nou, albia se strânge pentru ca apoi de la Hangu şi până la Buhalniţa iarăşi să se lărgească. Dela Buhalniţa şi până la Bacău, cu mici excepţiuni pe porţiunea dintre Piatra şi Bacău, râul se poate considera că îşi păstrează lăţimea constantă.

In vederea ameliorăririi plutăritului, Direcţia Apelor a luat măsuri pentru regularea cursului prin construcţii de pinteni longitudinali şi transversali, fie pentru astuparea unor braţe, fie pentru îngustarea râului în anumite locuri, lucrări ce ar trebui făcute într'o mai largă măsură, avându-se în vedere taxele destul de mari pe cari le plătesc exploatatorii de lemne acestei direcţiuni.

Dificultatea plutăritului în locurile unde Bistriţa îşi resfiră apele este mai mare în urma puhoaelor, când din cauza transporturilor de nisipuri, aduse de ape, vechile căi pentru plutărit îşi schimbă adâncimea aşa că plutăritul, câtva timp prezintă o oarecare nesiguranţă, până când plutaşii stabilesc calea pe unde apa are adâncimea suficientă.

Confecţionatul sau formarea plutelor

Pluta se confecţionează chiar în râu, în anumite locuri, unde apa este mai liniştită. Că această operaţie trebue făcută astfel e dela sine înţeles, căci manipulaţia lemnului în apă e incomparabil mai uşoară de cât pe uscat. De obiceiu acest loc, numit baltă, se află chiar lângă stivă, pentru ca manipulaţia pe uscat în vederea formării plutei să fie redusă la minimum.

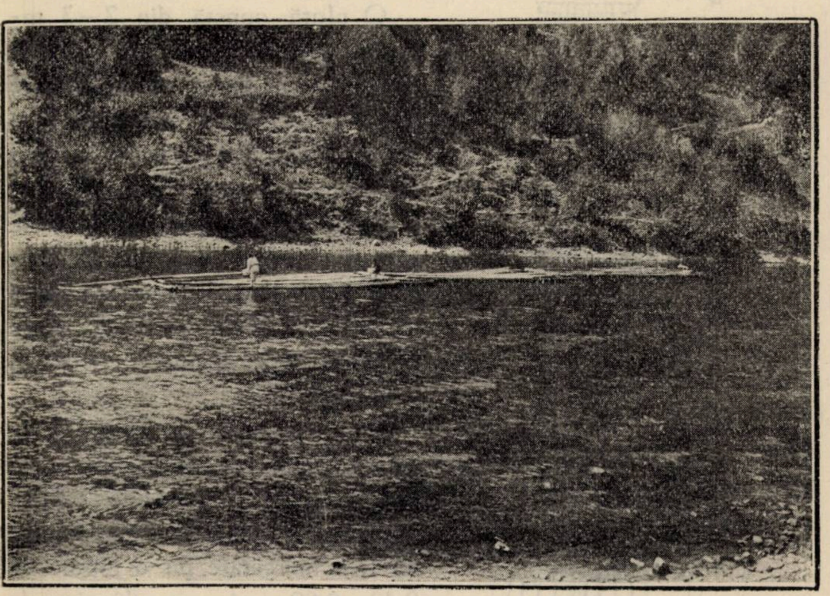

Fig. 1. — Plută pe Bistriţa.

Plutele de pe Bistriţa sunt formate în general din lemne lungi şi mai rar din lemne scurte. Natural nu vom vedea plute

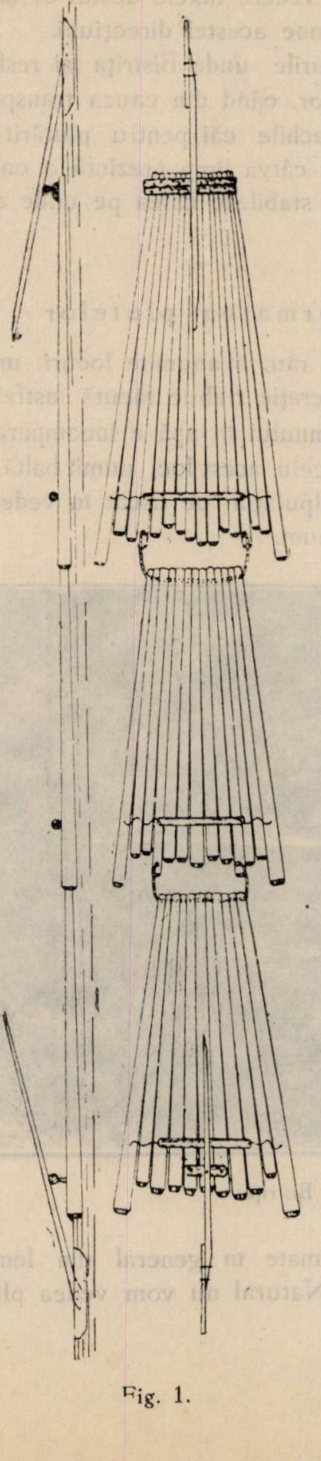

Fig. 1.

prea numeroase formate din catarguri, catargele sau trunchiţi, cu lungimi dela 25 m în sus, după cum arată d-l M. Anania în importantul d-sale studiu, relativ la transportul lemnelor [1]. Că nu mai sunt aşa numeroase acele plute se datoreşte faptului că exploatându-se masivele din imediata vecinătate a Bistriţei iar lemnele de lungimi mari găsindu-se la oare care depărtare de râu, trebuesc aduse cu care sau cu căi ferate forestiere, ceeace ar fi greu, cu aceste mijloace de transport buştenii ne putând trece de anumite lungimi.

O plută constă din 2—3 table şi mai rar din mai mult de trei table. In cazul când pluta are trei table, prima se numeşte buzar, a doua mijlocar, iar cea din urmă curar. (Fig. 1).

Buzarul e format din lemnele cele mai lungi şi cam de aceleaşi dimensiuni. Lungimea acestei table variază dela 8—20 m. şi are o construcţie specială. (Fig. 2, vezi pag. 971).

Pentru aceasta se aşează lemnele cari vor constitui tabla, unele lângă altele cu capetele subţiri, după ce în prealabil aceste capete au fost încrestate pe o lăţime de 0,40—0,60 m şi cu o adâncime de de 0,15 m, pentru traversele numite chingi.

Lemnele astfel încrestate, se alătură unele de altele şi se prind de chingi cu cue de lemn de fag sau mesteacăn. Partea dinapoi a tablei, se lasă liberă, totuși pentru ca tabla să nu se resfire prea mult în plutire mai ales când partea dinainte s'ar opri într'un obstacol, se prind lemnele din marginea tablei, numite argele, printr'un lemn subţire numit cordar, așezat transversal și având la capete sârmă, sau numai cu sârmă care merge dela o argea la alta. Sârma este destul de lungă, ca să permită resfirarea până la o anumită limită a tablei în partea dinapoi, resfirare cu atât mai necesară când apa este scăzută și când prin urmare împingerea apei în acest caz trebue să se exercite pe o suprafaţă mai mare pentru învingerea obstacolelor.

---

[1] M. Anania. Pădurea Tarcău («Revista Pădurilor» vol. XV. 1900).

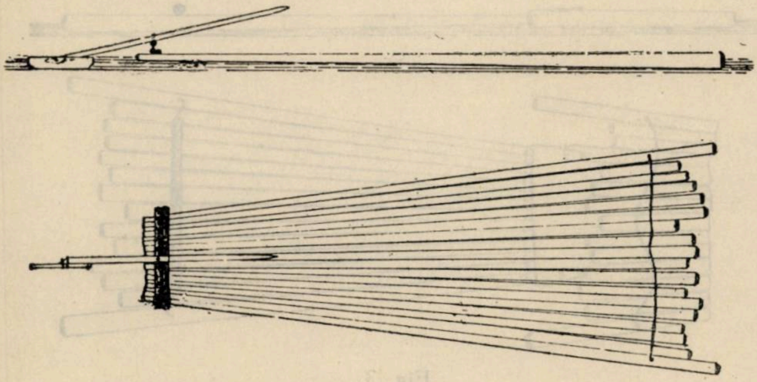

Fig. 2.

Că buștenii în tablă au joc liber la partea dinapoi se mai datorește și faptului că fiind independenţi unii de alţi, în această parte, dacă un buștean întâlnește un obstacol pe fundul râului (și la partea dinapoi a tablei se întâmplă mai des, lemnele fiind mai groase) prin faptul că celelalte lemne nu sunt legate de el sunt împinse de apă și atrag cu ele și pe acesta, cu care fac un tot numai prin legătura dela capătul subţire, prin chingi.

Celelalte table, mijlocarul și curarul (cari se mai numesc și bocuri) se deosebesc de buzar prin aceia că deși lemnele sunt puse tot unele lângă altele cu capetele subţiri alăturate, dar în loc să mai fi prinse cu chingi, sunt înșirate pe o sârmă groasă sau cablu, ce trece prin găurile făcute cu sfredelul prin capetele subţiri ale buștenilor (fig. 3, vezi pag. 972).

Buştenii din bocuri sunt mai scurţi şi mai groşi, decât cei din buzar.

Argelele fie că sunt la buzar, fie că sunt la bocuri, sunt ceva mai lungi decât celelalte lemne din tablă pentru ca forţa de dislocare a apei, care acţionează în sens invers înaintării plutei, să fie atenuată.

Tablele se prind unele de altele cu sârmă, ce se leagă de nişte cuie de lemn prinse în doi buşteni din tabla precedentă ‹fig. 3›.

Inainte pe buzar şi pe tabla ultimă, când pluta are mai mult de două table, se pun cârmele.

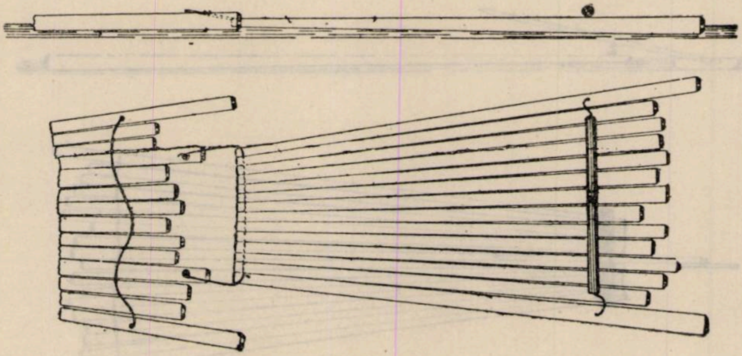

Fig. 3.

Se bat mai întâi două cuie de lemn în chingi, pentru cârma de pe buzar, iar deasupra se pune o traversă lungă de 1,5 m cu un cui la mijloc în jurul căruia se mişcă cârma; acesta, e jugul.

Cârma e compusă din coadă sau condei şi lopată sau leafă.

Coada sau condeiul este o prăjină lungă de 6 – 8 m şi groasă de 12 – 15 cm, cioplită şi subţiată la unul din capete spre a putea fi prinsă cu mâinele de plutaş. La mijloc ‹ceva mai aproape însă de lopată› coada e găurită cu sfredelul, pentru a se putea pune condeiul în cuiul de pe jug, spre a roti cârma în jurul acestui cui.

Lopata sau leafa e făcută din scândura de brad cu o lungime de circa 2 m şi este aşezată la celalt capăt al condeiului, aşa fel că scufundată în apă să se afunde pe aceiaşi lăţime.

O cârmă asemănătoare e pusă pe un alt jug aşezat pe tabla din urmă ‹curar› şi e manevrată de un lucrător numit dălcăuş.

Când pluta are un volum mai mare, atunci pe tabla dinainte se pun două cârme, așa că pluta are, împreună cu acea din urmă, trei cârme.

Când lemnele sunt subţiri 10–15 cm diametrul la mijloc, atunci se fac așa zisele plute de condee sau grinzi în două muchii (fig. 4) cu un număr determinat de lemne (72 bucăţi).

O tablă din astfel de plute are lăţimea la partea dinainte de 1.80–2.00 m, iar la cea dinapoi 2 50–5.00 m și lungimea 8–12 m.

Spre deosebire de tablele descrise mai sus, la plutele din grinzi în două muchii, o tablă formează un tot inseparabil, în sensul că atât la capătul subţire cât și capătul mai gros, lemnele sunt prinse între ele cu chingi. Deasupra acestui număr de bucăţi determinat (18 bucăţi) se pun alte 18 ca un fel de încărcătură, prinse la capătul subţire numai prin câteva cuie cu o chingă (fig. 4). Pe marginea tablei, din rândul superior, sunt prinse două lemne cari împreună cu cele două chingi, dela capătul subţire și capătul gros al tablei, ar forma un fel de bordură între care ar sta încărcătura.

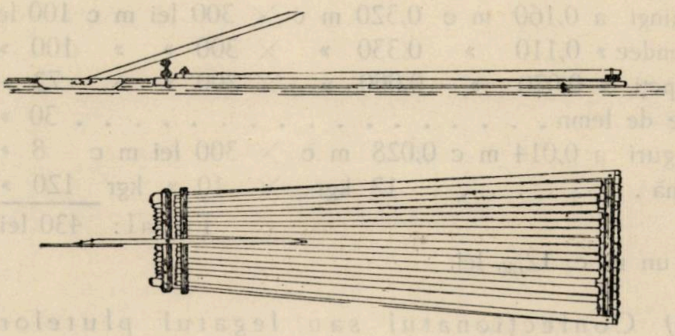

Fig. 4.

La fel e confecţionată și cea de a doua tablă. Tabla dinainte e prevăzută cu o cârmă asemănătoare celei descrise mai sus.

Plutele acestea se confecţionează mai mult pe afluenţii din partea de sus a Bistriţei, în Bucovina în pădurile răzășești, unde terminându-se cu lemnul de dimensiuni mai mari, exploatat în trecut, se exploatează și se transportă acest material de o mai mică importanţă.

Volumul plutelor variază. Se poate considera că volumul mediu al unei plute e de 35 m c.

Costul plutăritului. Costul plutăritului se raportează la m. c.

Cheltuelile constau din: *a)* materialul întrebuinţat la confecţionarea plutelor: cârme, chingi, sârmă etc., *b)* manipulaţia, legatul etc. şi *c)* plata plutaşilor şi diferite taxe.

Să luăm un exemplu spre a vedea cât costă transportul unui m c dela Broşteni până la P.-Neamţ ¹) în cazul unei plute de mărime mijlocie (35 m c).

a) Materialul

2 chingi	a 0,160 m c	0,320 m c	× 300 lei m c	100 lei
3 condee	» 0,110 »	0,330 »	× 300 » »	100 »
3 lopeţi	» 0,020 »	0,060 »	× 200 » »	72 »
Cuie de lemn				30 »
2 juguri	a 0,014 m c	0,028 m c	× 300 lei m c	8 »
Sârmă		12 kgr	× 10 » kgr	120 »
			Total:	430 lei

sau un m. c. 12,$_{30}$ lei.

b) Confecţionatul sau legatul plutelor

Adusul lemnelor în haltă pe m c	3 lei
Legatul pe m c	15 »
Total	18 »

c) Taxe şi plata plutaşilor

La cheltuelile de mai sus cari sunt cheltueli fixe, independent de distanţa la care se transportă lemnul, se mai adaugă cheltuelile variabile: taxa impusă de Direcţia Apelor, variabilă cu distanţa, şi plata plutaşilor.

Direcţiunea Apelor are întocmit un tablou cu distanţele dela diferite schele de încărcare de pe Bistriţa şi afluenţi şi pe Siret până la Brăila şi un alt tablou cu taxa pe m c pe zone:

---

[1] Preţurile sunt din anul 1926.

TABLOUL I

Denumirea schelelor (stațiunilor) și distanța lor până la Brăila (kilometrajul)

No. ct.	Stația	Km
	Râul Bistrița	
1	Vatra Dornei	399
2	Gura Neagrei	393
3	Chirilu	377
4	Cruci	367
5	Holda	351
6	Broșteni	348
7	Made	337
8	Borca	331
9	Fărcașa	327
10	Dreptul	321
11	Săvinești	319
12	Topoliceni	313
13	Galu	317
14	Largu	311
15	Călugăreni	310
16	Gura Bistricioarei . . .	307
17	Hangu	302
18	Buhalnița	296
19	Secu Buhalnița	291
20	Cârnu	286
21	Bicaz	281
22	Tarcău	275
23	Bocancea	271
24	Vaduri	266
25	Viișoara	262
26	Piatra Neamț	255
27	Rosnov	240
28	Podoleni	230
29	Buhuși	221
30	Gârleni	210
31	Bacău	195
	Pârâul Negrișoara	
32	Drăgoiasa	382
33	Dârmoxa	368
34	Pârâul Omului	366
35	Confluența Negru=Negrișoara	360
	Pârâul Bistricioara	
36	Valea Seacă	347
37	Corbu	337
38	Tulgheș	327
39	Pintea	321
40	Grințești	313
	Râul Siret	
41	Adjudul=Nou	133
42	Cozmești	109
43	Ivești	84
44	Nămoloasa	69
45	Independența	48
	Dunărea	
46	Galați	14
47	Brăila	0

TABLOUL II

Taxele de plutire pe m c de lemne, în raport cu distanța parcursă

Dela km	până la km	Taxa Lei	Dela km	până la km	Taxa Lei
1	10	1	101	125	11
11	20	2	126	150	12
21	30	3	151	175	13
31	40	4	176	200	14
41	50	5	201	225	15
51	60	6	226	250	16
61	70	7	251	275	17
71	80	8	276	300	18
81	90	9	301	350	19
91	100	10	peste	350	20

In exemplul de mai sus pentru distanţa Broşteni-Piatra, de 93 km, se va plăti conform tarifului din tabloul II, ţinând seama că distanţa e cuprinsă între 90 şi 100 km, 10 lei de m c.

Pentru plutărit se plăteşte pe această distanţă 20 lei.

Aşa dar totalul cheltuelilor pentru transportul unui metru cub dela Broşteni la Piatra este:

Costul materialului pt. formatul plutei pe m c.	12,30 lei
Adusul în apă şi legatul	18 »
Taxa plătită Direcţiei Apelor	10 »
Plutăritul	15 »
Total pe m c	55,30 lei

sau pe un metru cub/km pentru această distanţă 0,60 lei.

Pentru distanţa Piatra Neamţ-Galaţi (246 km) pentru aceiaşi plută de 35 m c e interesant de ştiut cât costă un m c transportat, respectiv cheltuiala pe m c – km.

Costul materialului	12,30 lei
Adusul în apă şi legatul	18 »
Taxă plătită Direcţiei Apelor	16 »
Plutăritul	75 »
Total pe m c	121,30 lei

sau pe un m c/km pentru această distanţă (246 km) ∽ 0,50 lei.

Cu cât distanţa este mai mică, cu atât transportul e mai costisitor, întru cât cheltuelile fixe sunt relativ faţă de cele variabile şi invers.

Plata plutaşului variază după sezon şi mai ales după intensitatea transportului şi deci nevoia de lucrători plutaşi. De regulă nu aceiaşi plutaşi conduc o plută dela Dorna, spre exemplu, şi până la Galaţi, ei se schimbă la schelele cele mai importante sau în locurile unde plutele se formează în poduri, de unde o parte din ei se înapoiază. Schimburile se fac la Botoşani, respectiv Borca, la Piatra Neamţ, Bacău şi Călieni, (localitate pe Siret mai sus de Nămoloasa).

De obiceiu o plută care se transportă dela Piatra-N. la Galaţi e condusă de aceiaşi echipă până la Galaţi, în afară de plutaşii de la urmă (dălcăuşi), cari prin formarea podurilor la Călieni, pe

Siret, nu mai sunt necesari şi prin urmare trebue să se înapoieze la Piatra.-Neamţ.

Pentru un m c între Dorna și Broșteni se plătește 20 lei
» » » » Broșteni și Piatra » » 20 »
» » » » Piatra și Bacău » » 22 »
» » » » Piatra și Galaţi » » 75 »

Timpul întrebuinţat pentru plutărit între schelele mai importante

Am arătat mai sus, că echipele de plutași se schimbă la schelele mai însemnate. E important de știut cât timp întrebuinţează plutașii ca să transporte o plută între aceste schele, spre a vedea dacă sunt retribuiţi corespunzător timpului întrebuintat.

Dela Dorna la Broșteni o plută ajunge în mediu în 6 ore
» Broșteni la Piatra N. » » » » » 10 »
» Piatra N. la Bacău » » » » » 8 »

Dacă volumul în mediu al unei plute este de 35 m c, pentru 2 lucrători cari ar transporta această plută dela Broșteni la Piatra N. ar fi 700 lei, ceiace ţinând seamă că mai pierd o zi cu înapoiatul, le-ar reveni pe zi 175 lei.

Din cele arătate mai sus se poate zice că plutașii ar fi suficient plătiţi.

Cantităţile lemnoase plutărite anual pe Bistriţa

Până la Piatra N. dată fiind poziţia ei favorabilă, faţă de Carpaţii Moldovei și Bucovinei, Bistriţa se poate socoti, după cum am mai spus, ca marele colector al lemnului de rășinoase din acești munţi.

Intr'adevăr până la Piatra, până unde se întind masivele apreciabile de rășinoase, tot materialul din pădurile rășinoase de pe valea Bistriţei și a afluenţilor ei, e transportat pe distanţe mai mari pe Bistriţa.

La Piatra-Neamţ însă intervine un fapt nou şi anume: de aci începe C. F., fapt care are o mare influenţă asupra cantităţei lemnoase ce e transportată pe Bistriţa.

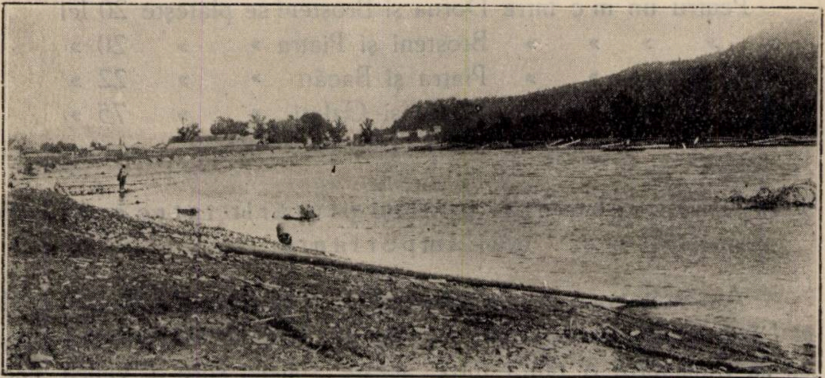

Fig. 2. — Bistriţa la Piatra-Neamţ.

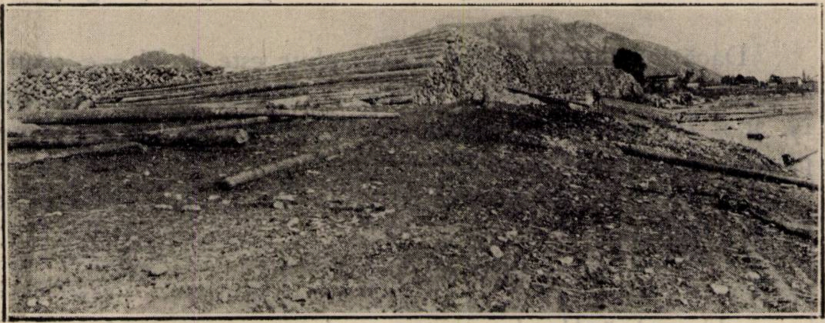

Fig. 3. — Stive de lemne plutărite pe valea Bistriţei (Piatra-Neamţ).

Intr'adevăr prin faptul că lemnul se poate transporta şi pe C. F., sub formă de cherestea, în toate direcţiile, în acest oraş a luat o mare dezvoltare industria cherestelei şi nu este exagerat dacă afirmăm, că în gaterele din Piatra-Neamţ rămâne circa 1/3 din întreaga cantitate lemnoasă ce se plutăreşte pe Bistriţa. Se poate zice că maximum cantităţei lemnoase transportate pe Bistriţa este atins la Piatra-Neamţ.

Cele mai mari cantităţi de lemn, plutărite anual, vin pe Bistrița din Bucovina, (circa 100.000 m c) de pe domeniul Regal Broșteni, circa 110.000 m c, de pe domeniul Coroanei Borca, circa 70.000 m c, etc., urmând apoi și celelalte domenii, (Hangu și domeniul Coroanei Bicaz) precum și pe afluenții Bistriței cari aduc cantități destul de apreciabile.

Până la Piatra se plutește circa 500.000 m c anual (vezi planșa 1).

Cea mai mare cantitate plutărită este pe distanța Vaduri-Piatra, Vadurile (Pângărați) putând fi considerată ultima schelă de încărcare a lemnelor transportate pe apă.

Dela Piatra mai rămâne o oarecare cantitate la Roznov și alta, destul de apreciabilă, pentru fabricile de cherestea din Bacău, respectiv fabrica de hârtie dela Letea de lângă Bacău. Restul se transportă mai departe pe Siret.

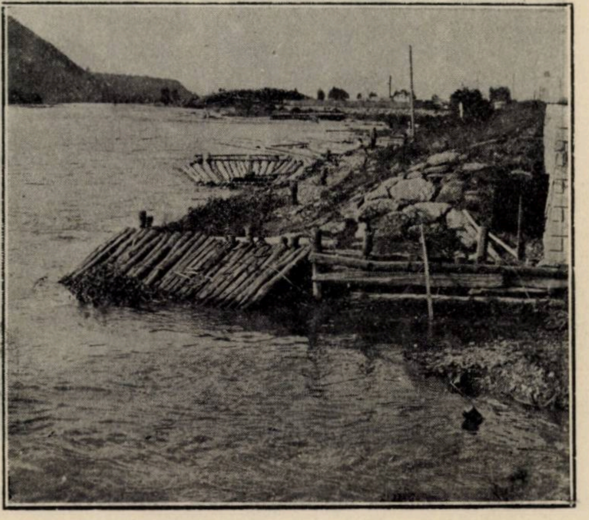

Fig. 4. — Schelă pentru plute pe valea Bistriței (Piatra-Neamț).

Neagra și Negrișoara (Afluenții Bistriței)

Pârâul Neagra cu afluentul său de pe stânga, Negrișoara, izvorând din munții Călimani, străbat masivele păduroase din județul Ciucului și masivele păduroase de pe Domeniul Regal

Broşteni şi Domeniul Coroanei Borca şi colectează materialul lemnos de răşinoase din aceste locuri, pe care-l aduce până în Bistriţa, în faţa Broştenilor.

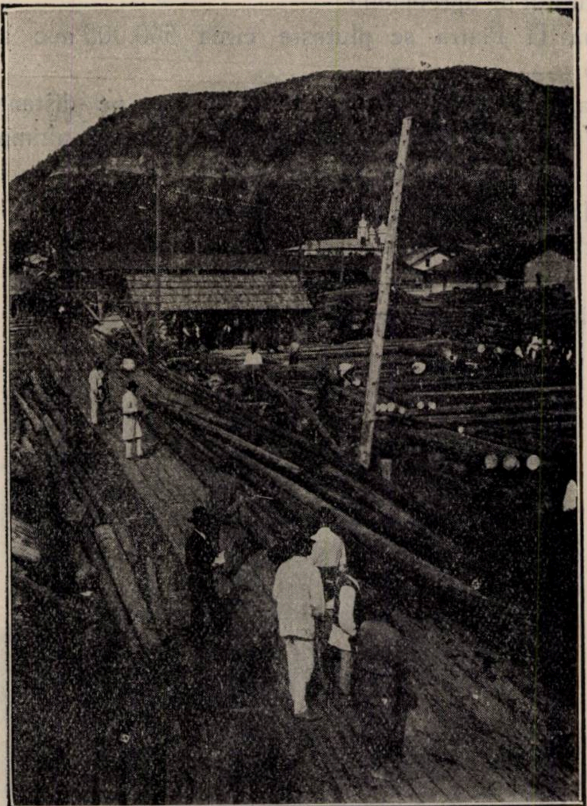

Fig. 5. — Scoaterea lemnelor din Bistriţa Soc. «Moldova» (Piatra-Neamţ).

Lungimea pe care se face plutăritul pe Neagra este de 34 km, iar pe afluentul său Negrişoara pe o lungime de 12 km.

Deşi ambele râuri n'ar avea în mod natural apă suficientă, prin construcţie de opusturi pentru alimentare cu apă, s'a înlăturat acest inconvenient. Astfel s'au construit în acest scop pe pârâul Neagra trei opusturi, iar pe Negrişoara două.

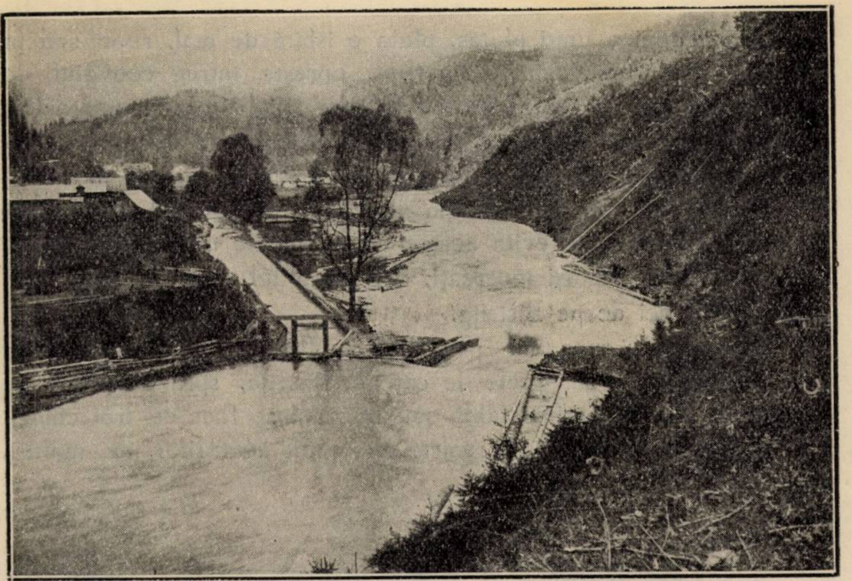

Fig. 6. — Pârâul Neagra ‹Broşteni›.

Fiind pârae cu mică lăţime, repezi, cu numeroase cotituri, plutăritul pe ele se face în condiţiuni mai grele și nu rare ori din

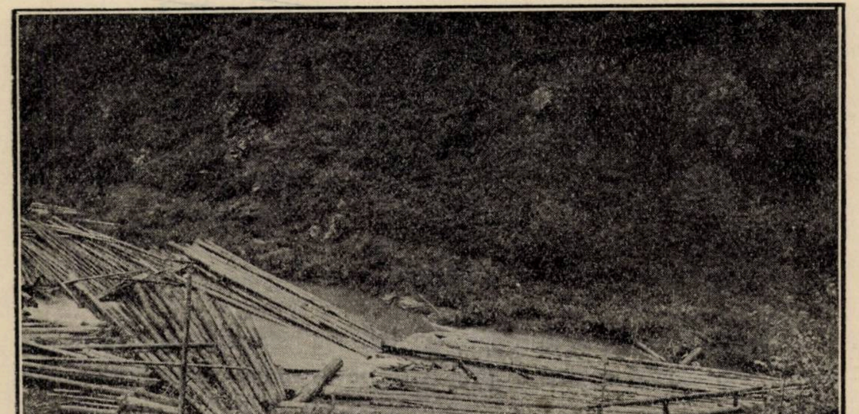

Fig. 7. — O închisoare de plută pe Neagra.

cauza neatenţiei a unui plutaş, pluta e isbită de mal, ruptă sau în cazul cel mai bun, dacă nu s'a rupt, opreşte întreg convoiul de plute, ce nu pot să treacă pe alături dat fiind îngustimea pâraelor, ceeace atrage întârzierea în transport, mai ales că plutăritul făcându-se cu apă adunată în opusturi, aceasta se scurge în zadar, plutele rămân pe loc, până ce din nou apa este adunată şi apoi dată pe pârâu. Pentru a se evita aceste deranjamente în plutărit, nu se angajează decât plutaşi încercaţi, cari de altfel sunt şi mai bine plătiţi decât cei de pe Bistriţa.

Confecţionatul plutelor. Pentru că plutăritul se face în condiţiuni mai grele de cât pe Bistriţa, spre deosebire de plutele de Bistriţa, prima tablă sau buzarul se face cu trei chingi, spre a fi mai întărită şi să reziste mai mult isbiturilor de maluri. (fig. 5).

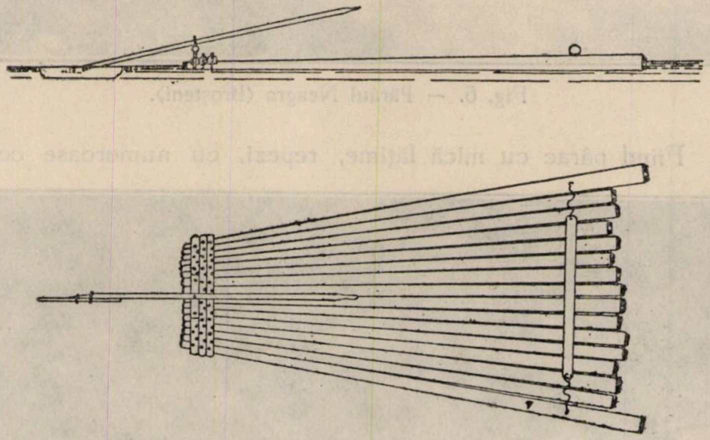

Fig. 5.

Bocurile se fac aproape la fel, cu singura deosebire, că sârma sau cablul ce trece prin găurile lemnelor sunt ceva mai groase.

Costul plutăritului. Pentru că buzarul trebue făcut mai solid şi pentru că plutăritul se face mai greu, se plăteşte pentru adusul până în apă şi legat 20 lei de m c, iar pentru plutărit până la Broşteni 18 lei, deşi comparativ distanţele sunt mici (maximum 34 km).

Costul materialului e ceva mai mare ţinând seamă de chinga ce se pune în plus.

In afară de cheltuelile cu legatul, plutăritul, taxa plătită Direcţiei Apelor, cumpărătorii mai sunt obligaţi să plătească proprietarilor riverani (Domeniul Coroanei Borca și Domeniul Regal Broșteni) câte 2 lei de m c pentru stricăciunile malurilor și câte 5 lei de m c pentru amortizarea, întreţinerea și manipularea opusturilor de pe cele două pârae.

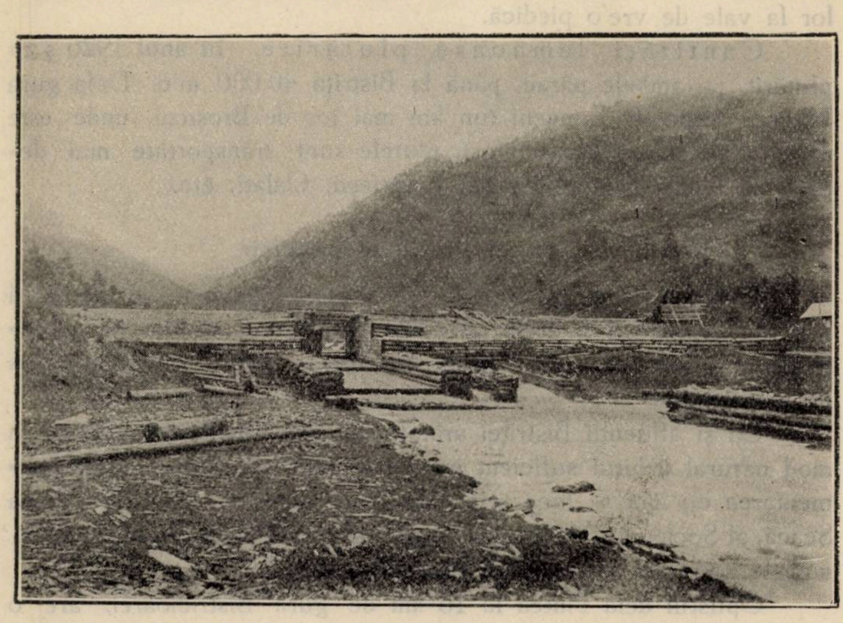

Fig. 8. — O pustul de la Dârmoxa pe pârâul Negrişoara (Broşteni).

Oposturile sunt făcute din cășiţe, prevăzute cu porţi largi pentru trecerea plutelor, cari vin din sus de opustul respectiv.

Transportul unui metru cub, respectiv al unui m c/km pe maximul distanţei pe care se plutărește pe acești afluenţi (34 km până la Broșteni).

Materialul	13 lei
Adusul în apă și legatul	20 »
Taxa Direcţiei Apelor	4 »
» pentru stricăciuni, plătită proprietarilor riverani.	2 »
Manipularea, întreţinerea și amortizarea opustelor.	5 »
Plata plutașilor.	18 »
Total pe m c . . .	62 lei

sau transportul unui metru cub/km costă 1.85 lei, sumă destul de mare dacă materialul nu s'ar transporta mai departe pe Bistriţa.

Durata plutăritului. Timpul întrebuinţat pentru ca o plută să ajungă până la Bistriţa este în mediu de trei ore; se înţelege acest timp numai când nu se întâmplă pe râu închisori, adică dintr'o cauză oarecare plutele nu au fost oprite în mersul lor la vale de vre'o piedică.

Cantităţi lemnoase plutărite. In anul 1926 s'au plutărit, pe ambele pârae, până la Bistriţa 40.000 m c. Dela gura Negrei, respectiv Lungeni (un km mai jos de Broşteni unde este propriu zis schela Broştenilor), plutele sunt transportate mai departe la Piatra-Neamţ, Bacău, Cozmeşti, Galaţi, etc.

Bistricioara (afluent al Bistriţei)

Izvorând ca şi Neagra de sub munţii Călimani, se îndreaptă mai întâi spre sud şi după ce curge o porţiune în această direcţiune, se îndreaptă către Bistriţa în care se varsă, ceva mai jos de Călugăreni.

Ca şi afluenţii Bistriţei arătaţi mai sus, Bistricioara nu are în mod natural debitul suficient pentru plutărit şi pentru aceasta alimentarea cu apă se face prin cele două opusturi, unul la Valea Seacă, al Societăţii Bistricioara şi altul «Pintea» al Societăţii Ceahlău, ambele societăţi pentru exploatări de păduri.

Opustul dela Pintea la 16 km de gura Bistricioarei, are o curte cu un volum de 15.000 m c, volum destul de mare căci apa se scurge aproape trei ore din opust.

Bistricioara este plutibilă pe o lungime de 40 km şi este afluentul cel mai important al Bistriţei prin cantitatea lemnoasă ce se transportă anual.

Confecţionatul plutelor. Dată fiind dificultatea de plutărit pe acest râu (lăţime mică, multe cotituri, etc.) plutele se formează la fel ca şi cele de pe Neagra şi Negrişoara, adică buzarul are cel puţin trei chingi, iar celelalte table sunt destul de solid formate.

Costul materialului şi legatului se ridică la circa 33 lei, iar plutăritul numai până la gura Bistricioarei se ridică la 25 lei.

In afară de aceste cheltueli şi taxa plătită Direcţiei Apelor, cumpărătorii plătesc societăţilor arătate mai sus, o taxă de

4 lei de m c pentru amortizarea cheltuelilor și întreținerea opusturilor dela Valea Seacă și cel dela Pintea.

Costul transportului unui m c pe Bistricioara până la Bistrița (circa 40 km) este:

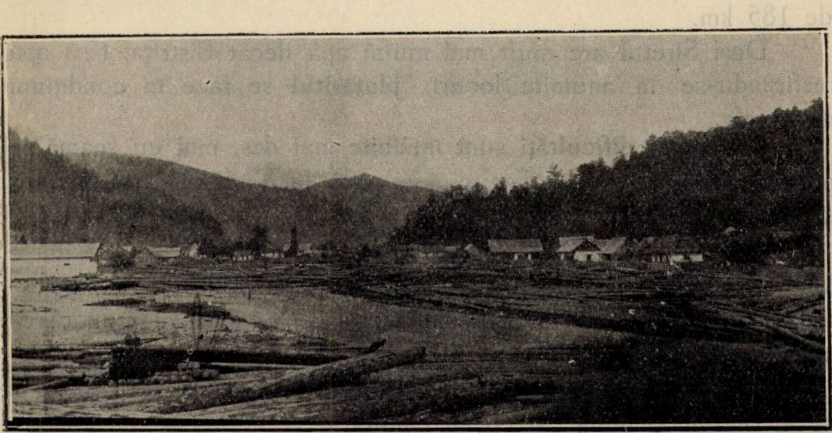

Fig. 9. — Bistricioara la Tulgheş.

Costul materialuiui	13 lei
Adusul în apă și legatul	21 »
Taxa Direcţiunei Apelor	4 »
Manipulaţia, întreţinerea și amortizarea opusturilor.	3 »
Plata plutașilor	30 »
Total pe metrul cub	71 lei

Adică pe m c/km 1,77 lei, ceeace ar fi mult dacă lemnul nu s'ar transporta mai departe pe Bistrița, spre P. Neamţ, Bacău, etc.

Cantităţile transportate. Anual se transportă din domeniile Hangu și pădurile din Ardeal circa 70.000 m c cantităţi ce în parte rămân la P. Neamţ, Bacău, iar restul se transportă mai departe la Galaţi.

Siretul

Plutăritul pe Siret a fost strâns legat de cel depe Bistrița și desigur că are aceeaș vechime ca și acesta, după cum s'a amintit că lemnul era transportat de negustorii turci depe Bistrița pe Siret până la Galaţi, Chilia, etc.

Se poate considera deci plutăritul pe acest râu ca o continuare al celui depe Bistriţa, începând dela gura Bistriţei, ceva mai jos de Bacău, până la gura Siretului între Galaţi şi Brăila, de unde apoi lemnele sunt dirijate spre cele două oraşe.

Lungimea Siretului dela gura Bistriţei şi până la Dunăre este de 185 km.

Deşi Siretul are mult mai multă apă decât Bistriţa, însă apa resfirându-se în anumite locuri, plutăritul se face în condiţiuni mai grele.

Asemenea dificultăţi sunt întâlnite mai des, mai cu seamă pe porţiunea dela Rogoza (Tecuciu) şi până la Vadul Roşca mai sus de Călieni.

O altă cauză care îngreuează plutăritul pe Siret, în unele locuri, sunt plopii căzuţi în apă, cari în urma puhoaelor sunt desrădăcinaţi, rămânând cu rădăcinile prinse în maluri, iar cu coronamentele în apă.

Dela Călieni şi până la gura Siretului, apele se strâng în albie, oferind o bună cale pentru plutărit.

Formatul podurilor. Până la Călieni, plutele îşi păstrează formatul pe cari îl au de pe Bistriţa. La Călieni însă, apele Siretului fiind strânse în albie, dar păstrându-şi totuşi o lăţime destul de mare pentru plutărit, plutele se alătură şi se leagă două câte două formând aşa zisele poduri, compuse din 4 sau 6 table, după cum plutele componente au fost formate din 2 sau 3 table.

De oarece conducerea podului se face mult mai uşor, râul fiind destul de larg şi adânc şi mai ales viteza apei fiind mică, ne mai fiind nevoie de dălcăuşi ele sunt conduse numai de cei doi cârmaci până la gura Siretului, iar dălcăuşii sunt trimeşi înapoi la Piatra Neamţ sau Bacău, de unde vin tot ca dălcăuşi pe alte plute până la Călieni.

Din cauză, că pe deoparte apa cu cât se apropie de Dunăre curge mai încet, viteza medie fiind abia de 3—4 km pe oră 1) şi această viteză către gură scade şi mai mult, când apele Dunărei sunt mari, iar pe altă parte când vântul bate dinspre gura Siretului plutăritul se face încet şi dese ori plutaşii sunt nevoiţi să întrebuinţeze lopeţile, punându-le pe marginea podurilor şi vâslind lateral operaţie destul de greoaie şi nu îndeajuns de eficace.

Durata plutăritului. Dela Bacău şi până la Dunăre,

---

1) La Cosmeşti 3,50 km pe oră.

având în vedere greutăţile arătate mai sus, timpul întrebuinţat este de minimum o săptămână. Pe când pentru distanţa Dorna Vatra (204 km) o plută face 24 ore, distanţa Bacău-gura Siretului (185 km) durata e cu mult mai mare (minimum o săptămână).

Costul plutăritului. Pentru distanţa de 190 km (Bacău-Galaţi) se plăteşte în mediu 60 lei mc (plata plutaşilor).

Cantitatea plutărită anual. Din cele aproape 2/3 din materialul plutărit până la Piatra Neamţ, rămâne o parte la Roznov, apoi la Bacău (respectiv Letea), circa 80.000 mc, o bună parte la Cosmeşti circa 35.000 mc şi cantităţi minimale la Nămoloasa, Independenţa, etc., iar restul se plutăreşte la vale spre porturile din josul Dunărei sau remorcat spre Brăila. (Vezi planşa I).

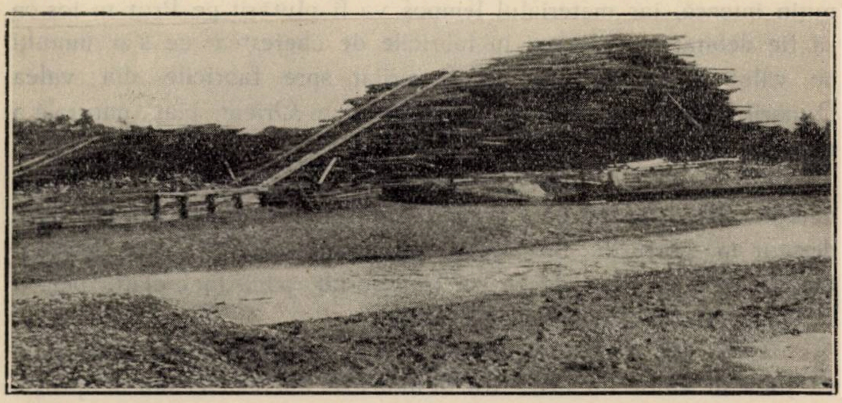

Fig. 10. — Stivă pe valea Siretului (fabrica de cherestea dela Cosmeşti).

Prutul

Deşi acest important râu, cu o lungime mare (500 km), date fiind condiţiunile cerute pentru transportul pe apă (100 m lăţime medie şi 1,75 m adâncime medie) şi deşi dela un anumit punct (Drânceni) este chiar navigabil, plutăritul pe Prut cel puţin pe porţiunea din jos ce limitează vechiul Regat, este puţin intens. In anul 1926 abia s'a plutărit 600 mc până la Reni.

Din ce cauză, pe acest râu care îndeplineşte toate condiţiunile de plutărit şi care mai are prin poziţia sa şi un alt avantaj, după cum vom vedea mai la vale, nu se pluteşte mai mult?

Având pe dreapta un singur afluent, care îi aduce materialul lemnos de plutărit, Ceremușul, aproape tot materialul este reținut de fabricile de cherestea din Cernăuți și puțin mai rămâne să fie transportat la vale. Fabricile de cherestea din Cernăuți, debitând acest material, îl exportează spre Marea Baltică, în special spre Danzig, dat fiind că tarifele pe căile ferate poloneze sunt puțin ridicate [1]. Natural că aceste fabrici, fiind tentate de câștigurile ce le oferă acest export, caută să debiteze cât mai multă cherestea. Când condițiunile se vor schimba adică, când cerințele spre porturile baltice vor fi mai mici, iar tarifele căilor ferate mai ridicate, de sigur că și activitatea fabricilor va fi mai puțin intensă, iar materialul lemnos va fi plutărit pe Prut în jos ca să fie debitat în scânduri în fabricile de cherestea ce s'ar înmulți pe valea Prutului, sau va fi dirijat spre fabricile din valea Dunării, ca de aici apoi să fie exportat în Orient, piața naturală a exportului nostru de lemne.

Că pe Prut s'a plutărit mai mult înainte de război ne-o dovedește cantitatea pe care o dă Ebner [2], că se transporta în Rusia, desigur în porturile Basarabiei, și anume în 1907 s'a plutărit 60.500 m c în afară de ce s'a transportat până la Galați, pentru fabricile de cherestea din acest oraș.

Ori cum, Prutul, trecând printr'o regiune lipsită de rășinoase, va juca în viitor un mare rol în industria cherestelei sau în aprovizionarea acestei regiuni (Moldova dintre Siret și Prut și Basarabia).

Oltul

Alt râu important în ceiace privește plutăritul în vechiul regat este Oltul. Importanța Oltului însă este mult mai mică de cât a Bistriței și de cât a Siretului, căci este o mare deosebire între pozițiile celor două râuri față de munți. Dacă Bistrița, după cum am spus, curge aproape dealungul munților, în schimb Oltul tae transversal șirul munților, așa că puțin material lemnos plutibil poate să-i ofere acești munți, cari și așa nu au pădurile mărețe ale Carpaților Moldovei și Bucovinei.

In afară de materialul, puțin de altfel, pe care îl primește dela Robești, singurul său afluent important de pe dreapta, Lotrul, oferă pentru plutărit o cantitate ceva mai mare.

---

1) Situația din 1926.

2) Ebner : Flösserei und Schiffahrt auf Binnengewässern.

Istoric. Plutăritul pe Olt, n'are vechimea plutăritului, de sute de ani, de pe Bistriţa. Inceputul acestui fel de transport este de dată recentă, abia o jumătate de secol. Primele plute sunt confecţionate de un german, Carol Novach, venit pe la 1854 dela Sibiu la Brezoi, unde face o instalaţie de 12 joagăre mai pefecţionate de cât cele pe care le găsise pe valea Lotrului şi afluenţilor, şi cari abia puteau debita un m c pe zi [1]. In 1877, în timpul războiului, Novach confecţionează pentru prima oară plute, pe cari le trimite pe Olt până la Dunăre, acest materialul a servit pentru construirea podurilor dela Zimnicea şi T.-Măgurele.

Condiţiunile de plutărit pe Olt. Din punct de vedere al lăţimii râului, adâncimii şi vitezei apei, (viteză medie 9 km pe oră) şi exceptând anumite puncte până la R.-Vâlcea unde stâncile apar la suprafaţa apei sau unele locuri mai jos, unde apa se resfiră, cum ar fi la Olanu, precum şi din cauza distanţelor mici dintre picioarele unor poduri peste Olt (podul dela Milcov, Isbiceni, etc), Oltul oferă o bună cale pentru plutărit, mai ales dacă s'ar face lucrări pentru regularea râului de către Direcţia Apelor.

Lungimea râului, pe care se plutăreşte, este de 280 km.

Confecţionatul plutelor. Materialul ce se plutăreşte pe Olt este aproape exclusiv adus pe valea Lotrului, material de anumite lungimi, fapt care are ca urmare forma şi confecţionatul plutelor pe Olt.

Dacă pe valea Bistriţei găsim plute ce au table formate din sortimente ce trec câte odată de 20 m, pe Olt nu vom vedea plutele formate decât din sortiment ce au cel au cel mult 8 m lungime, fiindcă lemnele plutite liber pe Lotru pentru a nu împedica plutitul liber pe acest râu, nu au dimensiuni mai mari de 8 m lungime.

Comparând o plută de pe Olt cu una de pe Bistriţa observăm o deosebire esenţială şi anume că tablele cari alcătuesc pluta nu sunt separate ca la pluta de pe Bistriţa.

Buştenii sunt aşezaţi unii lângă alţii, aşezându-se cu capetele subţiri alăturate.

---

[1] M. Tănăsescu: Valea Lotrului din punct de vedere silvic. Vol: «Patru conferinţe ţinute în 1903».

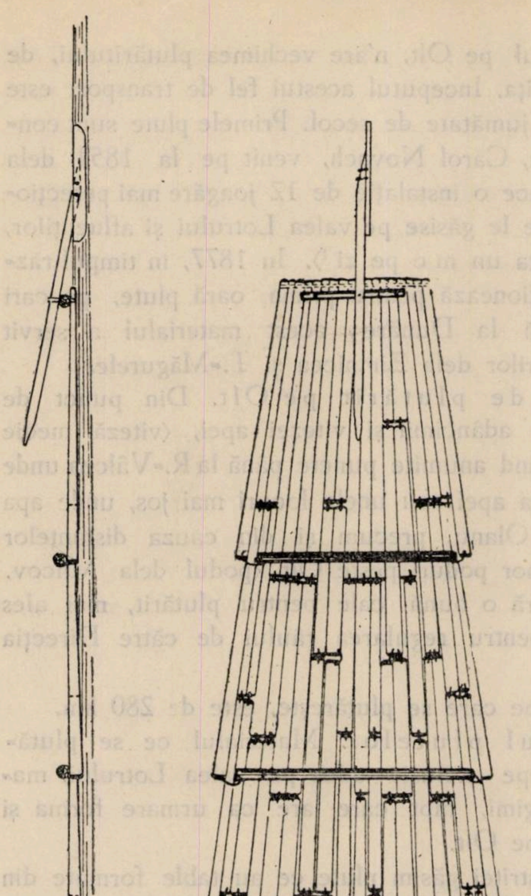

Fig. 6.

In primul rând, se pun buștenii cei mai lungi și subțiri cu diametrul la mijloc de cel mult 22 cm, în număr de 18—20 de bucăți ‹fig. 6›. Buștenii sunt înșirați ca și bocurile de pe Bistrița pe o sârmă groasă sau cablu. Lungimea buștenilor e variabilă. De remarcat e faptul cei că doi bușteni dela margini numiți mărginari, trebue să aibe 8 m lungime.

La capetele acestui prim rând de bușteni se mai pun alți bușteni tot de diferite lungimi, însă ceva mai groși și prinși de buștenii din primul rând cu gânjuri de alun, ce trec prin găuri anume făcute la capetele buștenilor ‹fig. 7, vezi pag. 991›.

Pe margini, se pun alte două mărginare tot de 8 m lungime și petrecute sub primele două mărginare cu 2—3 m, prinse și ele tot cu gânjuri de buștenii corespunzători din primul rând de bușteni. Se pun, în continuare, alți bușteni de diferite lungimi și din ce în ce mai groși, așezându-se alte perechi de mărginare, cam 4—5 perechi pentru întreaga plută, petrecându-se tot câte 2—3 m sub perechea precedentă. Rândul de bușteni dela urmă este format din buștenii cei mai groși și cei mai scurți. Pentruca pluta să nu se resfire, mărginarele cari formează o pereche, se prind între ele prin lemne mai subțiri așezate transversal și prinse la capete cu gânjuri de mărginare (fig. 8). Aceste lemne se numesc chingari. De obicei la urma plutei, în loc de chingari, se pune o sârmă.

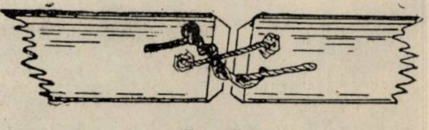
Fig. 7.

După numărul perechilor de mărginare, respectiv numărul chingarilor, se poate vedea din câte table e formată pluta, table cari după cum am spus nu sunt distincte, ci mai de grabă o astfel de plută, ar forma o tablă în sensul celor de pe Bistrița. Privind o plută de pe Olt astfel confecționată, ai impresia că e formată din arbori secționați în butuci și apoi reconstituiți prin legarea cu gânjuri în plută.

Inainte și înapoia plutei se pune apoi câte o cârmă.

Partea descrisă mai sus constituie ceeace se numește vatra plutei și e formată din 70—80 bușteni.

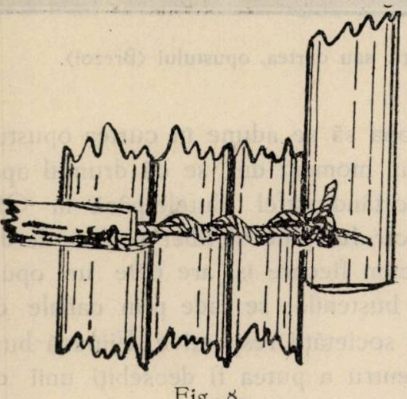
Fig. 8.

Deasupra vetrei plutei se mai pune transversal încărcătura plutei, formată de obiceiu din bușteni mai scurți.

Confecționatul plutelor se face aproape de gura Lotrului, însă nu propriu zis în albia râului, ci în curțile opusturilor. Pentru ca manipulația lemnului pentru legatul în plute să se facă mai ușor, lemnele sunt aduse pe canalele de plutire în opusturi; prin închiderea stăvilarelor la opusturi, apa e lăsată să se ridice până la o adâncime ca buștenii să poată pluti în opust, fără ca această adâncime să fie prea mare, ca să nu incomodeze pe lucrători. Buștenii sunt trași pe apă cu sapinele, sunt puși unii lângă alţii după mărime, după cum s'a arătat mai sus, după ce în prealabil au fost găuriţi şi se leagă cap la cap cu gânjuri de alun. Se pun apoi chingarii, cârmele şi încărcătura plutei. De obiceiu se fac mai multe plute deodată în curtea opustului sau baltă şi când s'a confecţionat un anumit număr de plute, se închid stăvilarele mai mult, pentru ca apa să se adune în curtea opustului în mai mare cantitate şi la un moment dat se dă drumul apei prin ridicarea stăvilarelor, transportând astfel plutele până în Olt. ‹300 – 400 m›. Cum pe valea Lotrului plutitul liber se face de diferite societăţi exploatatoare şi cum fiecare îşi are câte un opust pentru formarea plutelor, triajul buştenilor se face prin canale de derivaţie cari conduc la opustul societăţii respective. Fiindcă buştenii pe Lotru vin amestecaţi, pentru a putea fi deosebiţi unii de alţii, fiecare societate are un semn pe care îl face pe buştenii ei, astfel că lucrătorul însărcinat cu separarea buştenilor poate să-i dirijeze pe canalul respectiv prin mişcarea unei traverse în punctul de derivaţie.

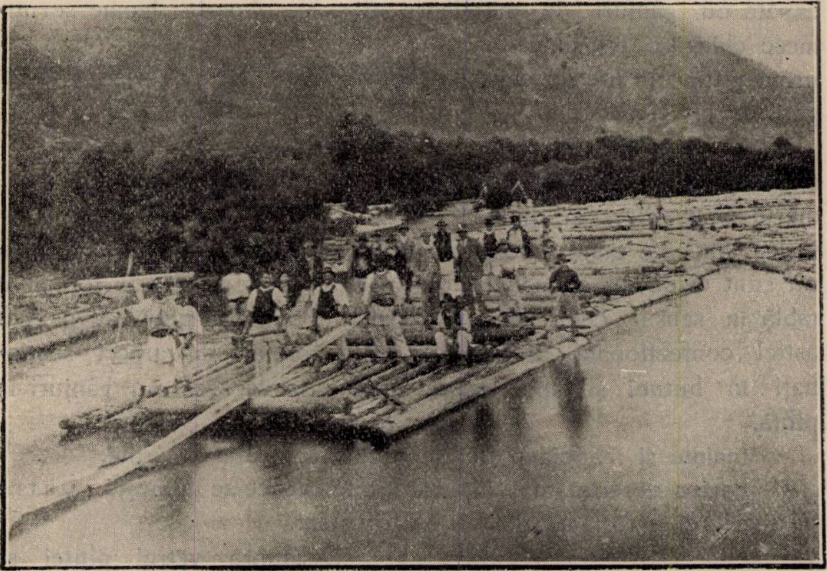

Fig. 11. — Plute pe Olt în baltă, sau curtea, opustului ‹Brezoi›.

Durata plutăritului între diferitele schele.

Timpul întrebuinţat pentru parcursul unei plute variază cu distanţa. Aşa dela Brezoiu şi până la R.-Vâlcea o plută face acest

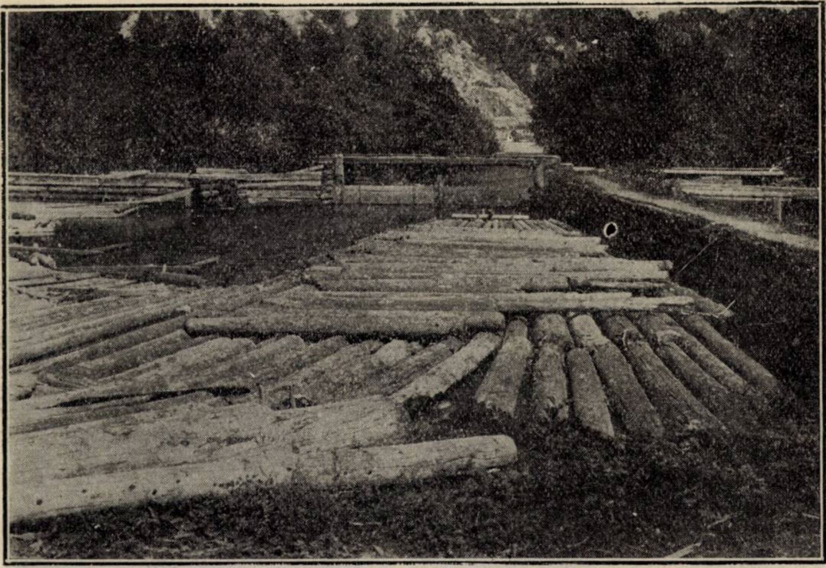

Fig. 12. — Lotru. Plute gata de pornire.

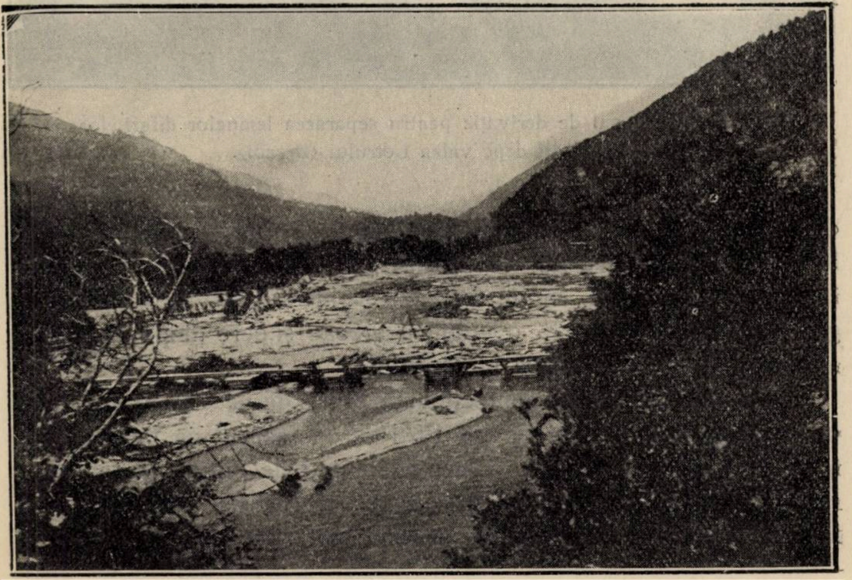

Fig. 13. — Greble pe valea Lotrului pentru plutitul liber (Brezoi).

drum în 4 ore, dela R.-Vâlcea până la Slatina 20 ore, dela Slatina la Stoenești (Romanați) 9 ore, iar dela Stoenești la T.-Măgurele 12 ore.

Se poate considera că o plută face distanța Brezoiu – T.-Măgurele în 5–7 zile (plutăritul făcându-se numai ziua).

Durata poate să fie și mai mare în cazul când apele Oltului sunt scăzute. Când apele au adâncimi mici, se întâmplă ca pluta să se oprească și plutașii să fie nevoiți să deslege buștenii din partea dinapoi a plutei, cari sunt cei mai groși și pluta liberă de acești bușteni, să pornească și să fie apoi ancorată, iar buștenii deslegați, să fie trași cu sapinele până la plută și legați din nou. Evident că operația e greoae și cere timp îndelungat, mărind prin urmare durata plutăritului.

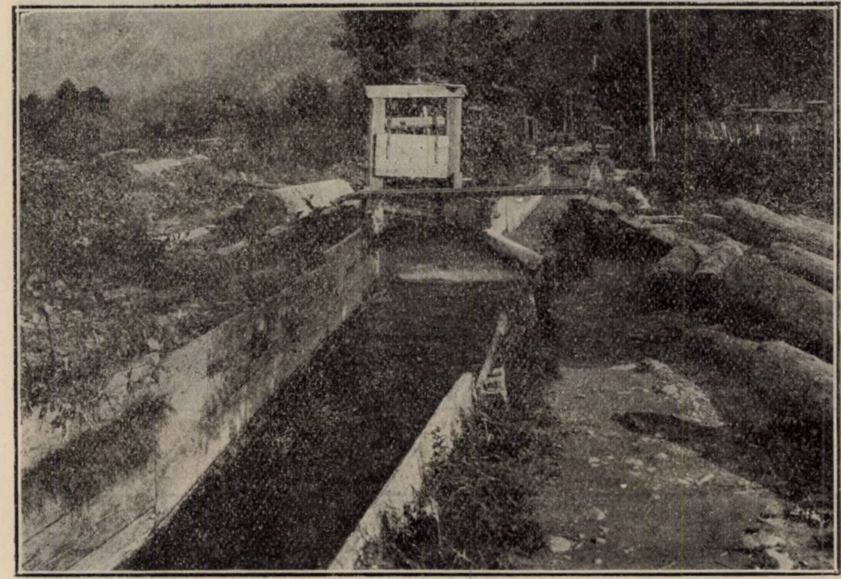

Fig. 14. — Canal de derivație pentru separarea lemnelor diferitelor societăți depe valea Lotrului (Brezoi).

Se pare că astfel confecționată pluta de pe Olt ar prezenta un avantaj, față de cele de pe Bistrița, în sensul că buștenii pot fi detașați mai ușor, târâți și legați din nou de restul plutei, operație foarte greu de făcut la tablele de pe Bistrița unde scoaterea buștenilor nu s'ar face de cât stricând tabla, iar operația ar fi și mai greu de făcut când tabla ar fi chiar buzarul la care buștenii sunt prinși între ei prin chingi.

Costul plutăritului. Acesta se compune din: 1) Cheltueli fixe și 2) Cheltueli variabile.

I. Cheltueli fixe

a) Materialul

Pentru confecționatul unei plute cu un volum mediu de 35 m c sunt necesare:

1. 7 colaci de gânjuri de alun a 20 lei . . .	140 lei
2. 2 cârme a 100 lei	200 »
3. 6 kgr. sârmă a 10 lei	60 »
Total . . .	400 lei

adică pentru un m c 11.40 lei.

b) Legatul

1. Manipulația pe canale și baltă, pe m c . .	5 lei
2. Legatul propriu zis pe m c	12 »
Total pe m c . . .	17 lei

c) Reparatul și curățitul canalelor și opusturilor

Pentru reparatul și curățitul opustelor revine o cheltuială anuală de 4 lei pe metru cub.

Așa dar pentru materialul legat și reparatul opusturilor se plătește în total suma de 32,40 lei, pentru pluta din exemplul de mai sus.

II. Cheltueli variabile

Acestea variază cu distanța și se compun din: *a)* Plata pe m c ce se dă plutașului și *b)* taxa pe m c plătită Direcției Apelor.

a) Plata plutașului

In anul 1926 s'a plătit pentru plutărit pe m c pe distanțele:

Brezoi — Slatina	29 lei
» — Stoenești	32 »
» — T. Măgurele	36 »

b) Taxa Direcţiei Apelor

Această taxă se plăteşte în aceleaşi condiţiuni ca şi pe Bistriţa şi Siret, aşa că nu mai insistăm asupra acestei chestiuni.

Dacă vrem să ştim cât a costat în 1916 transportul unui m c dela Brezoi la T. Măgurele, adunând cheltuelile fixe pe m c cu cele variabile vom căpăta suma totală plătită pe m c pentru această distanţă.

In exemplul plutei de mai sus şi pe distanţa aceasta, am avea

Cheltueli fixe pe m c	32,40 lei
Plata plutaşului pe m c	36,— »
Taxa Direcţiei Apelor pe distanţa Brezoi Turnu Măgurele (262 km)	17,— »
Total pe m c . . .	85,40 »

Adică costul unui metru cub/km pe această distanţă este de 0,33 lei.

Cantităţi lemnoase plutărite. Cantităţile lemnoase plutărite anual pe Olt sunt mult mai mici de cât cele de pe Bistriţa. Cantitatea maximă ce se transportă până la R. Vâlcea abia este 1/7 din maximum de pe Bistriţa (P. Neamţ). Această cantitate relativ mică în raport cu Bistriţa, se datoreşte pe deoparte bazinului mult mai puţin păduros al Oltului, în străbaterea transversală a Carpaţilor, exceptând afluentul său Lotru care ce e dreptul i-ar aduce o mare cantitate de lemn, iar pe de altă parte prezenţa fabricei de cherestea a Soc. Carpatina dela Brezoi, care debitează o foarte mare cantitate lemnoasă.

Evident că dacă n'ar fi fost calea ferată pe valea Oltului, nu s'ar fi debitat în cherestea materialul şi întreaga cantitate lemnoasă de pe valea Lotrului (circa 200.000 m c anual), ar fi plutărită pe Olt. Observăm, ca şi pe valea Bistriţei, acelaş fenomen: calea ferată favorizează înfiinţarea fabricilor de cherestea cât mai aproape de locul de producţie al lemnului, micşorând cantităţile pentru plutărit. In anul 1926 s'a plutărit în diferite localităţi dela Robeşti (localitate pe Olt 18 km mai sus de gura Lotrului) 9650 m c, de pe valea Lotrului, 69.140 m c, rămânând: în fabricile de cherestea la R.-Vâlcea 2400 m c, la Slatina 27.850 m c, la Stoineşti 16,370 m c, iar pe Dunăre 32.170 m c, din cari la Rusciuc 18.000 m c, iar restul la Olteniţa.

Plutele ajungând la T.-Măgurele se formează în poduri de câte 5 plute (două înainte și trei înapoi), fiind duse de apă fără să mai fie remorcate.

Durata plutăritului pe Dunăre dela gura Oltului la Rusciuc și Oltenița, este în mediu de 45, respectiv 60 ore, iar plata plutașilor dela Brezoi la Rusciuc și Brezoi-Oltenița e de lei 52 pe m c, respectiv 57 lei pe m c.

Dunărea

Asupra condițiuniior favorabile de plutărit este superfluu a se mai vorbi, date fiind lățimea și adâncimea fluviului.

Plutăritul se face pe Dunăre, în afară de cel dela gura Oltului în jos, după cum s'a amintit la plutăritul pe Olt și în partea ei de jos dela gura Siretului în spre Brăila, dar cea mai mare parte a materialului se duce în porturile dunărene: Galați, Reni, Ismail, etc.

Podurile formate la Călieni, după cum s'a arătat mai sus, sunt trase dela gura Siretului de mici remorchere spre Brăila sau spre Galați, spre acest din urmă port, putând pluti și neremorcate, sau plutesc neremorcate până la Cotul Pisicii.

Ajunse la Galați sau la Brăila, podurile sunt desfăcute în plute respectiv table și scoase în diferite moduri.

Așa la societatea Foresta din Galați, tablele sunt tăiate în două, adică li se tae chingile la jumătate și prin ajutorul unui

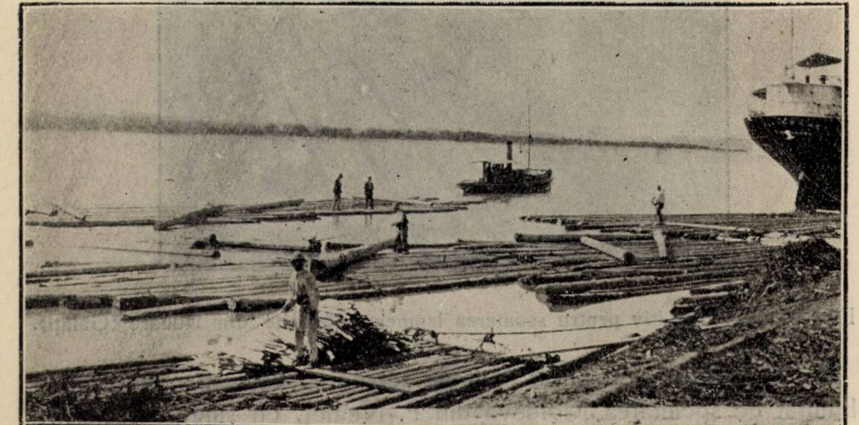

Fig. 15. — Remorcarea plutelor la soc. Foresta, cu remorchere mici (Galați).

plan înclinat, care vine până în apă, aceste jumătăţi sunt trase pe un pod cu un cablu, de un motor.

De pe pod, a cărui înălţime e de câţiva metri, prin ajutorul unor buşteni sprijiniţi cu un capăt pe pod, iar cu celălalt pe pământ sau stivă, lemnele sunt rostogolite ca pe un plan înclinat şi sunt apoi stivuite. Din stivă lemnele sunt retezate şi sortate după dimensiuni şi calitate.

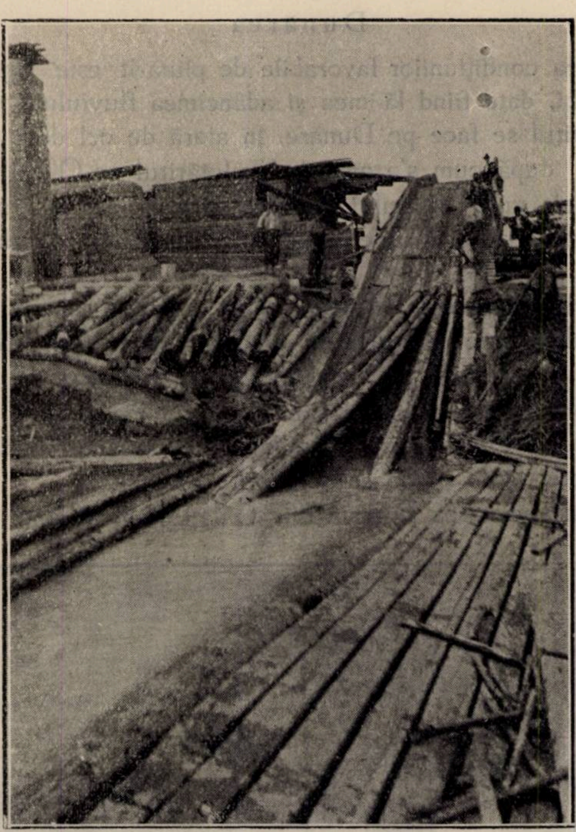

Fig. 16. — Dispositiv pentru scoaterea lemnelor plutărite din Dunăre (Galaţi).

Asemănător cu acest mod de scoatere, este şi modul întrebuinţat de societatea Moldova din P.-Neamţ, cu singura deosebire că lemnele nu sunt trase pe pod ci direct pe pământ, amenajându-se calea pe cari sunt traşi buştenii cu dulapi, iar marginile prin nişte argele sau mărginare.

La Brăila, deoarece panta terenului e mică și adâncimea fluviului se mărește încetul cu încetul, Societatea «Dunărea Cherestea» a folosit aceste condițiuni spre a scoate lemnele din Du-

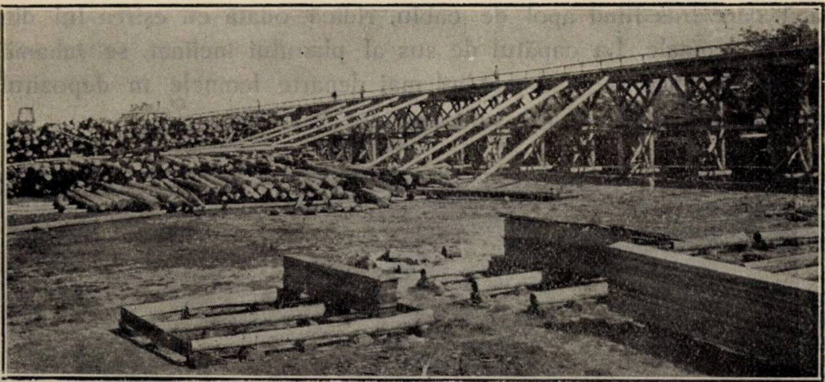

Fig. 17. — Rampă de descărcarea lemnelor plutărite ‹Galați›.

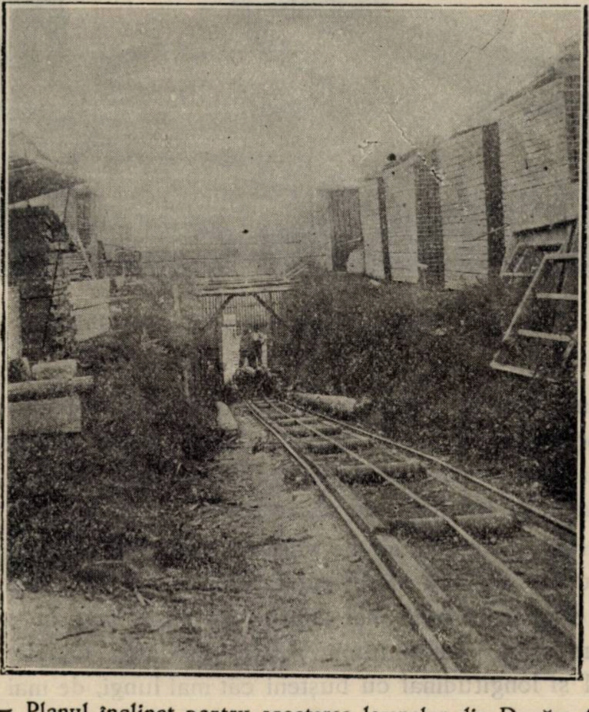

Fig. 18. — Planul înclinat pentru scoaterea lemnelor din Dunăre ‹Brăila›.

nāre cu ajutorul planelor înclinate, însă cu vagonete, trase de un motor.

Vagonetul coboară la vale până în apă; de pe o punte, un lucrător cu o cange, așează lemnele în dreptul vagonetului sub apă, care tras fiind apoi de cablu, ridică odată cu eșirea lui din apă și lemnele. La capătul de sus al planului înclinat, se înhamă un cal la vagonet, transportând mai departe lemnele în depozitul de bușteni, unde acestea sunt retezate și sortate.

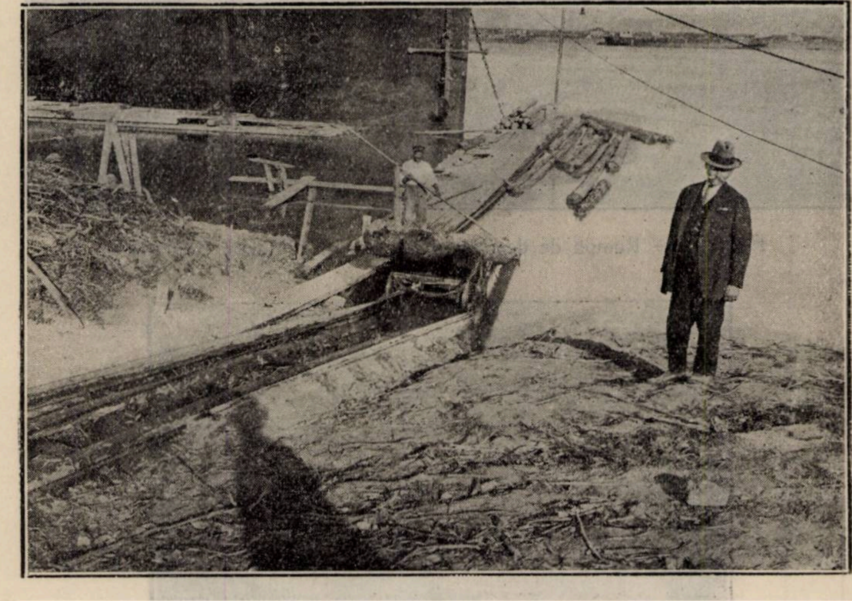

Fig. 19. — Vagonetul încărcat cu buşteni (Brăila).

Lemnul destinat pentru porturile dunărene mai jos de Galaţi, se transportă până la Cotul Pisicii, (la jumătatea distanţei Galaţi-Reni). Aci se formează salurile din podurile, respectiv plutele, cari nu rămân în fabricele de cherestea din Galaţi.

Salurile au un volum ce variază între 500 și 1200 m c. Formarea salurilor se face alăturând tablele unele de altele, indiferent dacă sunt cu partea mai îngustă în susul sau în josul apei, formând un mare pod plutitor. Astfel așezate, tablele se leagă transversal și longitudinal cu bușteni cât mai lungi, de mai multe ori.

Costul transportului pe Dunăre

Acesta se compune din două părţi mai însemnate:

1) Legatul plutelor în saluri şi 2) remorcajul.

1. Legatul plutelor în saluri fiind o operaţie destul de importantă, se plăteşte ca şi legatul lemnelor în plută, tot pe metru cub.

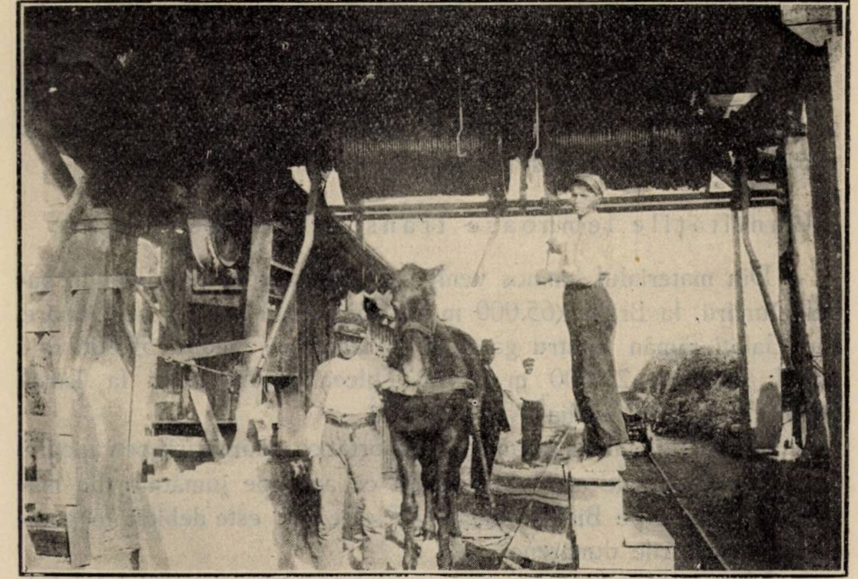

Fig. 20. — Tracţiunea cu calul a vagonetului spre depozitul de buşteni (Brăila).

Pentru această operaţie se plăteşte 20 lei de metru cub.

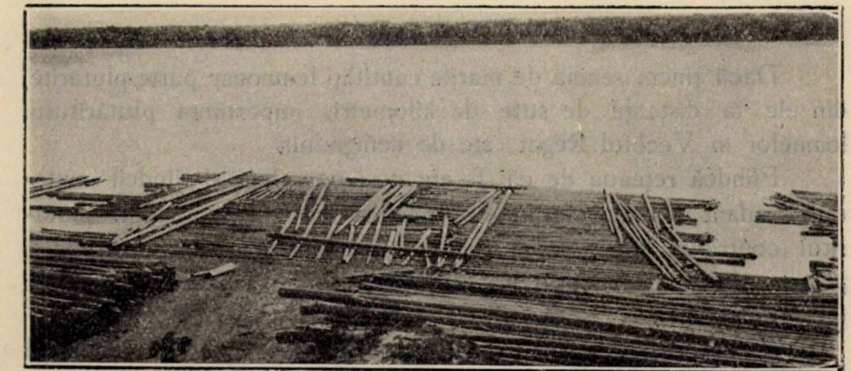

Fig 21. — Un sal în portul Reni.

2. Remorcajul e variabil cu distanţa şi se plăteşte tot pe metru cub.

Pentru distanţa gura Siretului – Galaţi (5 km) se plăteşte 5 lei
» » Galaţi – Reni (21 km) . . . . 9 »
» » gura Siretului – Brăila (9 km) . . . . . 20 »
» » Galaţi – Tulcea (78 km) . . . . 23 »
» » Galaţi – Ismail (87 km) . . . . 25 »
» » Galaţi – Chilia-Nouă (130 km) . . . . 30 »

In afară de aceste cheltueli, Direcţia Apelor, ca şi pe râuri, încasează 20 lei de m c pentru orice distanţă, iar căpitănia şi vama portului Galaţi mai încasează în total 1 leu de m c.

Cantităţile lemnoase transportate pe Dunăre

Din materialul lemnos venit pe Siret, parte e remorcat în susul Dunării, la Brăila (65.000 m c), iar restul în jos pe Dunăre. La Galaţi rămân pentru gaterele de acolo în mediu 55.000 m c anual, la Reni 25.000 m c, la Tulcea 20.000 m c, la Ismail 40.000 m c şi la Chilia Nouă 40.000.

Foarte puţin lemn rotund este exportat ca încărcătură pe vapoare.

Din datele de mai sus, rezultă că aproape jumătate din materialul plutărit pe Bistriţa până la P.-Neamţ este debitat în gaterele din porturile dunărene.

Materialul debitat este sau exportat în Orient (materialul fabricilor din Brăila, Galaţi şi în parte al fabricelor din Tulcea) sau e vândut (materialul fabricelor de cherestea din porturile basarabene) în judeţele din Sudul Basarabiei (Cahul, Ismail, Cetatea-Albă, Tighina) unde lipsa lemnului e foarte mult simţită.

* * *

Dacă ţinem seamă de marile cantităţi lemnoase parte plutărite, din ele la distanţe de sute de kilometri, importanţa plutăritului lemnelor în Vechiul Regat este de netăgăduit.

Fiindcă reţeaua de căi ferate nu-i completă şi fiindcă materialul rulant al căilor ferate deasemenea nu este suficient, plutăritul contribue într'o largă măsură la înlesnirea transporturilor şi pentru alte mărfuri prin prisosul de vagoane lăsate libere altor întrebuinţări.

Transportul lemnelor prin plutărit este mai eftin decât al cherestelei pe calea ferată.

In adevăr, ca să se transporte un vagon de cherestea de 10 tone (circa 21 m c) dela P.-Neamţ la Galaţi (250 km) se plătea în 1926 suma de 5600 lei numai taxa vagonului. Ca să se transporte dela P.-Neamţ la Galaţi 35 m c lemn rotund necesar debitatului acolo pentru 21 m c cherestea, se plătea 91 lei pe m c (75 lei pentru plutaşi şi 16 lei taxa Direcţiei Apelor), adică în total pentru cei 35 m c, suma de lei 3185. Nu s'au pus cheltuelile celelalte ale plutăritului (legatul plutelor, valoarea materialului pentru legat etc.), căci materialul ce se debitează în cherestea la P.-Neamţ fiind plutărit şi el această cotă de cheltueli este comună, fie că lemnul se plutăreşte numai până la P.-Neamţ, fie că se plutăreşte mai departe, în speţă la Galaţi.

Urmează aşa dar o diferenţă a cheltuelilor de transport pentru vagonul de cherestea în portul Galaţi, a cherestelei fabricate la P. Neamţ şi transportată la Galaţi cu trenul şi a transportului materialului brut şi debitat la Galaţi, de 2415 lei. Nu s'a mai socotit încărcatul şi descărcatul vagonului de cherestea, diferite alte taxe plătite la căile ferate, cheltueli care se ridică şi acestea la câteva sute de lei, tot în defavoarea transportului cherestelei.

Deosebirea este şi mai mare pe valea Oltului, unde calea ferată este chiar în locul de unde începe plutăritul.

In adevăr, pentru transportul unui vagon de cherestea dela Brezoiu – T.-Măgurele se plătea tot în 1926, circa 7000 lei, afară de alte cheltueli, iar pentru transportul celor 35 m c lemn brut pe Olt până la T.-Măgurele necesar celor 21 m c cherestea, se plătea pentru un m c 85,40 lei (toate cheltuelile) ceia ce face în total circa 3000 lei, aşa dar o diferenţă apreciabilă de 4000 lei.

Cu toate acestea, diferitele întreprinderi de cherestea susţin că e mai avantajos a se prelucra lemnul mai aproape de locul de producţie. Explicaţia nu poate fi, decât, după cum arată d-l D. A. Sburlan [1]), în diferenţa de salarii plătite lucrătorilor în fabricile de cherestea din regiunile de munte şi regiunile agricole, căci se pare că lucrătorul dela munte e speculat, se înţelege în ipoteza, că lucrătorul din regiunile agricole ar fi suficient plătit. Se poate că printr'o cultură intensivă a pădurilor, când populaţia dela munte va găsi de lucru în diferitele lucrări silvice şi când lucrul în fa-

---

1) D. A. Sburlan: Industria de cherestea şi raţionalizarea ei. «Revista Pădurilor», 1928.

brici va fi pe planul al doilea și poate atunci când agricultura nu va mai fi așa rentabilă, cum se pare că a și început, diferența de salarii să fie din ce în ce mai mică și atunci preferința întreprinderilor să se schimbe în favoarea plutăritului.

Prin plutăritul lemnelor la mari distanțe și prin înființarea fabricilor de cherestea dealungul râurilor pe care se face plutăritul și prin regiuni lipsite de păduri, se valorifică și mai mult lemnul, prin aceea, că deșeurile, cari în fabricile de cherestea din regiunea de munte nu găsesc întrebuințare decât ca material combustibil pentru mașini, în regiunile lipsite de păduri sunt mai bine folosite. Că s'a văzut aceasta, ne-o dovedește înființarea fabricilor de cherestea dealungul căilor de plutărit: Slatina, Stoenești pe Olt, Bacău pe Bistrița, Cosmești pe Siret, Reni, Tulcea, Ismail, Chilia-Nouă pe Dunăre.

Critica ce se aduce, că prin plutit lemnul își pierde din calități nu este tocmai fondată și în orice caz eventualele mici pierderi în calitate, sunt compensate prin altele: lemnul nu crapă, nu putrezește, etc.

Prin ridicarea costului transportului lemnului pe uscat din ce în ce mai mult, față de cel de pe apă, plutăritul la noi, dacă nu va căpăta o desvoltare și mai mare, va rămâne cel puțin în stadiul în care se află acum.

Râurile pe care se poate pluti lemnul, au constituit cele dintâi mijloace de transport ale acestui material și au format, faza premergătoare transportului pe uscat și numai târziu acesta din urmă a câștigat mai mult teren, pe măsură ce cultura pădurilor a devenit mai intensivă.

Cum însă până acum cultura pădurilor nu a ajuns la un stadiu mai desvoltat și cum încă rețeaua căilor de comunicație publice pe uscat n'a pătruns cât mai mult și cât mai complet în regiunile păduroase, râurile pe cari se poate pluti lemnul trebuiesc privite ca un dar al naturii, plutăritul rămânând adese ori singurul mijloc de transport, pe care îl avem la îndemână și care ne costă foarte puțin.

PLANSH II

INTENSITATEA TRANSPORTULUI LEMNELOR PRIN PLUTĂRIT PE OLT, BISTRIȚA ȘI AFLUENȚI, SIRET ȘI DUNĂRE IN ANUL 1926.

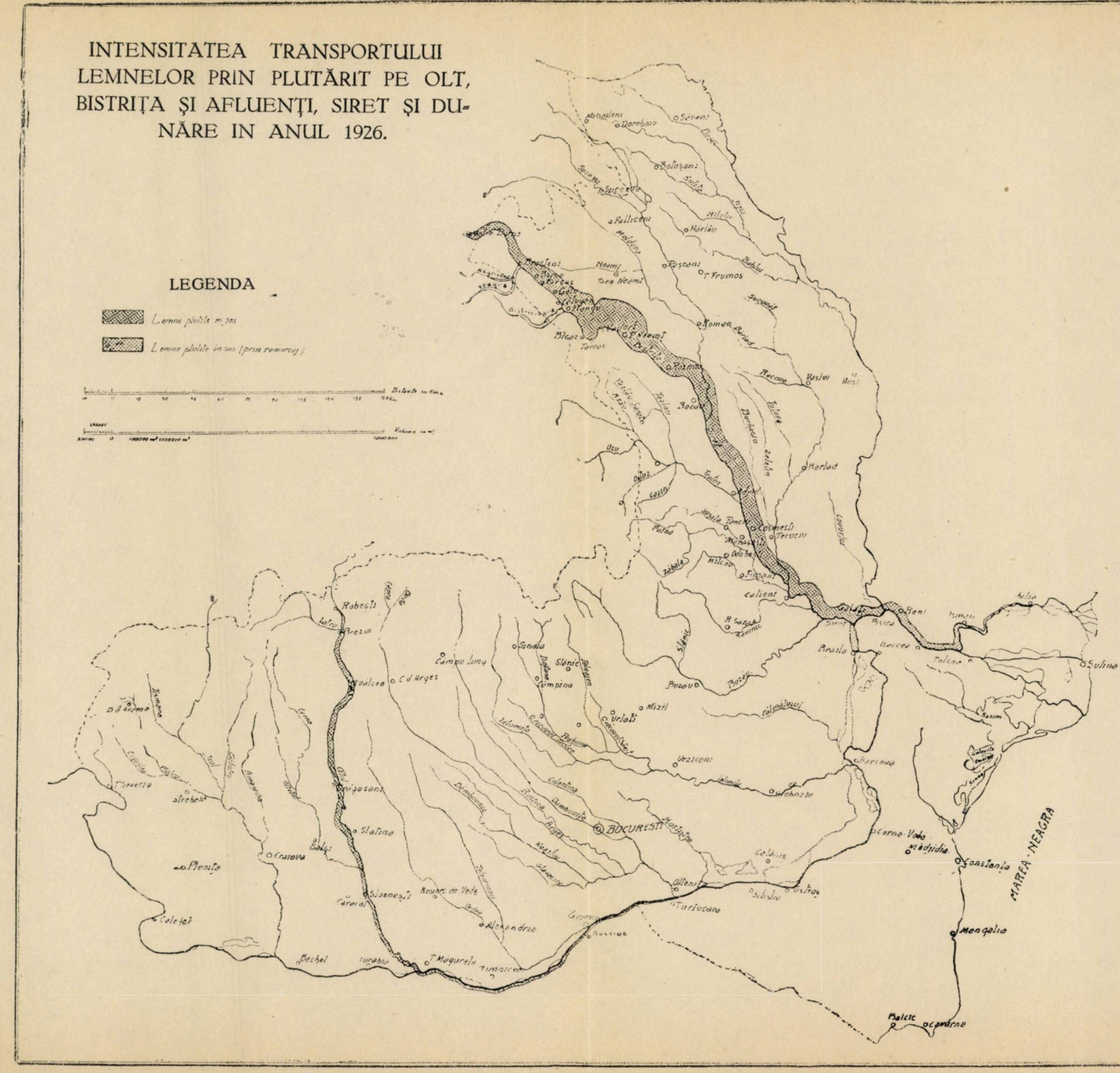
LEGENDA
▩ Lemne plutite in jos
▨ Lemne plutite in sus (prin remorcaj)
Distanța in Km.
0 15 30 45 60 75 90 105 120 135 200 Km.
Volume in m³
0 100000 m³ 1000000 m³ 5000000
Mihăileni
Dorohoiu
Săveni
Botoșani
Suceava
Fălticeni
Hârlău
Neamț
Tg. Neamț
Roșcani
Tg. Frumos
Broșteni
Piatra Neamț
Roman
Bicaz
Bacău
Vaslui
Huși
Bârlad
Adjud
Cosmești
Tecuciu
Mărășești
Odobești
Focșani
Galați
Reni
Isaccea
Tulcea
Sulina
Brăila
Buzău
Mizil
Urlați
Sinaia
Slănic
Câmpina
Câmpu Lung
C. d. Argeș
Vâlcea
Robești
Brezoi
Lotru
Olt
Drăgășani
Slatina
Craiova
Balș
Caracal
Slăvenești
Roșiori de Vede
Alexandria
T. Măgurele
Zimnicea
Turnu Severin
Strehaia
Calafat
Bechet
Corabia
Giurgiu
Rusciuc
Oltenița
Turtucaia
Silistra
Călărași
Urziceni
Slobozia
Hârșova
Cerna-Vodă
Medgidia
Constanța
Mangalia
Balcic
Cavarna
Razim
Siret
Prut
Dâmbovița
Argeș
Ialomița
București
MAREA NEAGRA

REPREZENTAREA GRAFICĂ A CANTITĂȚILOR DE LEMNE TRANSPORTATE PRIN PLUTĂRIT IN 1926 PE OLT, BISTRIȚA ŞI AFLUENȚI, SIRET ŞI DUNĂR

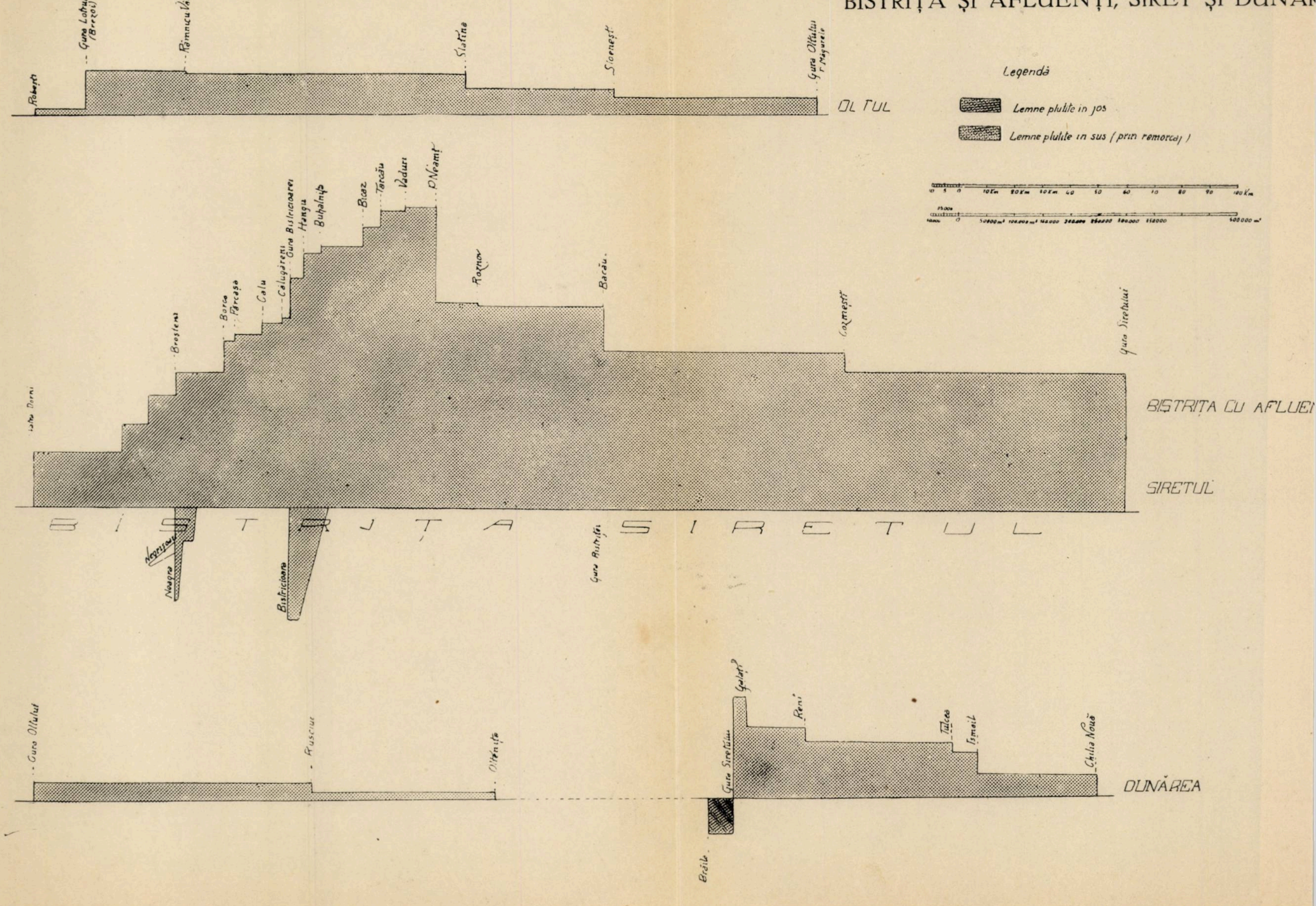

E.

ȚI

Le flottage dans l'ancienne Roumanie

Le flottage constitue le plus ancien moyen utilisé pour le transport du bois des forêts de Roumanie. Aujourd'hui les chemins de fer industriaux ont pénétré la plupart des vallées des Carpathes. Mais c'est à présent surtout qu'il se pose avec plus d'intensité la question de savoir laquelle de cettes deux modalités de transport est la plus avantageuse. Et l'étude de M. Popescu vent resoudre ce problème.

L'auteur étudie d'abord et succesivement tous les cours d'eau sur lesquels a été practiqué le flottage.

Bistriţa ‹204› km, avec ses affluents donne 314 km de voie flottable. Il est le plus important cours d'eau à ce point de vue. Nous trouvons dans l'étude de nombreuses données sur la manière d'y confectionner les radeaux, sur les quantités de matériel transportées annuellement, sur les prix de revenu de ce moyen de transport rapportés aux principaux centres forestiers situés sur le parcours de la rivière, enfin même sur l'histoire du flottage qu'on a practiqué là bas depuis longtemps.

Le Sireth, le Pruth, l'Oltul, avec leurs affluents sont étudiés de la même façon.

Rapportant ensuite les prix de transport par eau à ceux du transport par chemins de fer, M. Popescu arrive à établir que les premiers sont beaucoup plus avantageux/ par ex: pour la wagon ‹10.000 kgr› sur la distance Piatra Neamtz—Galatzi ‹241 km› la différence est de 2415 lei ‹362 frs›.

En conclusion: dans la situation actuelle il faut utiliser toujours — et par conséquant améliorer — ces moyens de transport, quoiqu'on entend souvent affirmer que le flottage reduit la valeur du matériel/ car les autres avantages qu'il offre peuvent compenser ces dommages calitatives.

PROBLEME ADMINISTRATIVE
MONOGRAFII

SUGESTII PENTRU STATUTUL SPECIAL AL CASEI AUTONOME A PĂDURILOR STATULUI

de Ing. ANDREI IONESCU

Personalul de conducere technică și administrativă al C. A. P. S-ului a fost încadrat cu cea mai mare parte dintre funcționarii de specialitate și administrativi ai fostei administrații ai Casei Pădurilor, încadrarea făcându-se pro forma, din oficiu, fără consultarea sau consimțimântul funcționarului, pe baza unui act unilateral de putere publică, în speță, a unei decizii ministeriale, conform art. 64 din legea pentru administrarea pădurilor.

Prin urmare, întreg personalul silvic permanent al C. A. P. S-ului este și rămâne format din funcționari publici, calitatea de funcționar public, în sensul strict juridic, pe care dreptul public îl acordă acestei noțiuni, rămânând calitatea permanentă și esențială ce caractetizează cadrul de specialitate, ca și cadrul administrativ al Casei Autonome a Pădurilor Statului, care continuă a face parte din administrația publică ca și fosta Casa Pădurilor, fiind un serviciu public creiat prin lege, dotat de personalitate, cu patrimoniu și gestiune proprie.

Personalul silvic superior, mediu și inferior al C. A. P. S-ului continuă a face parte și de aci înainte, fără absolut nici o distincțiune, din «Cadrul de Stat» al Corpului silvic, conform art. 2 și 7 din legea de organizare a Corpului silvic.

Ca urmare a aplicării nouei legi pentru administrarea pădurilor și ca o consecință a aducerii la îndeplinire a dispozițiunilor art. 64 din această lege, întregul personal silvic superior mediu și inferior, din serviciul pădurilor Statului și al celor administrate de

Stat, personal ce a aparţinut unei singure administraţii, fosta Casa Pădurilor, şi împărţit în:

a) Cadrul inginerilor silvici de Stat,
b) Cadrul conductorilor silvici de Stat,
c) Cadrul brigadierilor şi pădurarilor de Stat.

Aşa după cum este prevăzut în art. 2, 7, 17 şi 23 din legea de organizare a Corpului silvic, a fost divizat în două mari părţi:

1. Personalul silvic din serviciul C. A. P. S.
2. Personalnl silvic din serviciul Direcţiei Regimului silvic.

Pe lângă aceste două mari diviziuni, legea pentru administrarea pădurilor a mai creiat un organ colegial, independent de C. A. P. S. şi Direcţia Regimului silvic, Consiliul Technic al Pădurilor, format tot din ingineri silvici din cadrul de Stat şi cari aparţinuseră fostei Administraţii a Casei Pădurilor.

Aceste subdiviziuni, născute dintr'o necesitate de specialitate funcţională, corespund la servicii publice diferite, rămân însă a forma şi de aci înainte un corp unic, corpul silvic, un cadru unic cadrul de Stat al Corpului silvic.

Constituirea Corpului general silvic al României şi consfinţirea lui printr'o lege organică, cu diviziunile şi cadrele lui specificate în această lege şi potrivite nevoilor sale constitutive, a marcat un pas înaintat, un pas gigantic în viaţa noastră profesională, şi orice servicii publice, — autonome sau neautonome — ar îndeplini membrii Corpului silvic în legătură cu administrarea şi exploatarea pădurilor Statului, cu respectarea şi aplicarea legilor silvice în toate pădurile ţării, ei nu vor înceta un singur moment de a constitui unul şi acelaş permanent indivizibil corp profesional, Corpul silvic.

Orice statut sau lege-statut ce se va face pentru personalul silvic al C. A. P. S-ului trebue să păstreze intangibile principiile organice ale legii de organizare a Corpului silvic.

Un imperativ de dreptate şi morală profesională, impune ca acest statut să nu deroge dela principiul câştigat după decenii de străduinţe şi luptă profesională.

Un Corp silvic unitar cu o lege de organizare unică pentru toate categoriile de servicii în slujba cărora se găsesc membrii acestui corp,

Acţiunea profesională colectivă de corp, este incontestabil, va da puteri noi, va împrospăta incontinuu activitatea tehnică și administrativă a C. A. P. S.

Orice divizare organică a Corpului tinde la paralizarea acțiunii profesionale colective.

Autoritatea morală desăvârșită a Corpului unul și nedespărțit, va servi de suport moral, de prestigiu C. A. P. S.

Responsabilitatea de Corp, puterea nouă a viitorului, ce animează colectivitățile bine organizate, nu poate decât mări prestigiul C. A. P. S., nu poate decât mări randementul eficient al muncii specialiștilor pe care C. A. P. S. își reazămă ființa.

Solidaritatea de corp nu poate decât să pregătească o sinteză a energiilor reunite și disciplinate, din care C. A. P. S. va trage neînchipuit de mari foloase.

In criza gravă de autoritate prin care trec astăzi serviciile publice, principiile ce stau la baza oricărei autorități, erarchia, disciplina, responsabilitatea, își vor avea asigurate fundamentul lor moral și social în această admirabilă solidaritate de corp.

Cine va lucra la slăbirea acestei solidarități de Corp, subminează în acelaș timp principiul autorității.

Suntem în plină dezordine morală, în plină anarchie a conștiințelor. Singurii ce mai pot face astăzi controlul unei profesiuni sunt chiar acei ce o exercită: autocontrolul este singurul eficace. Corpul cu instituțiunile lui, va fi față de Stat marele responsabil de profesiunea ce reprezintă. Corpul se simte investit față de Stat, față de opinia publică, cu o adevărată funcțiune de interes general, aceia a autocontrolului profesional.

Unul ca toți și toți ca unul, geloși de prestigiul Corpului din care fac parte, trăind sub un singur comandament etic, acela al Corpului căruia aparțin, cu greu s'ar mai putea abate dela legile lui morale.

Sub ochii noștri se plămădește un suflet al Corpului silvic, o voință a acestui Corp. Toți avem sentimentul profund al muncii pentru un ideal comun, care este idealul Corpului din care facem parte. Acest suflet unic, această voință comună și anonimă, acest ideal comun, neștirbit păstrate, vor forma adevărata armătură morală a C. A. P. S-ului. Marile aspirațiuni ale Corpului vor fi și aspirațiunile C. A. P. S-ului.

Este sigur astăzi, şi o spunem fără înconjur, că acel ce va încerca să nu ţie seamă de aceste aspiraţiuni de Corp, emanaţie a sufletului nou ce-l animează, se va isbi ca şi de o stâncă de voinţa unică a Corpului ce-şi cere dreptul la o viaţă mai demnă şi mai folositoare ţării.

Suggestions pour un statut spécial de la Caisse autonome des forêts de l'état.

La loi de 17 Avril 1930 divisant l'administration forestière de l'état en deux organisations distinctes («La Caisse autonome des forêts de l'état»: C. A. P. S. et «La direction du régime forestier») a créé aussi un «Conseil technique», dépendant directement du ministère de l'agriculture.

Maintenant on va élaborer, d'après les prescriptions de la loi, un statut qui doit réglementer le traitement du personnel de la C. A. P. S.

M. Ionescu exprime le desideratum qu'il est nécessaire de maintenir l'unité du corp des ingénieurs forestiers, qui ont une loi unique d'organisation, et par conséquant il faut élaborer une statut qui soit applicable pour tous les ingénieurs, n'importe l'autorité supérieure de laquelle ils dépendent.

PĂDUREA COTMEANA ŞI POSIBILITĂŢILE EI DE CULTURĂ ŞI COMERCIALIZARE

de IOAN P. DIACONESCU
Inginer şef silvic

Istoric.

In Chrisovul bisericii ortodoxe No. 9 din 1886 se arată că domeniul Cotmeana, numit şi «Răsăritul şi Apusul» a fost dăruit Mânăstirii Cotmeana, judeţul Argeş, de către întemeietorul Mânăstirii, gloriosul Domn Mircea Basarab la anul 1389. Mai târziu Mânăstirea Cotmeana cu toate averile ei, păduri, moşii, vii, mori, sate şi ţigani, a fost supusă pentru administraţie Mânăstirei Cozia din judeţul R.-Vâlcea.

La anul 1864 Domeniul Cotmeana a trecut pe seama Statului, în urma secularizării averilor mânăstireşti. I s'a dat în popor numirea de «Răsăritul şi Apusul» din cauza întinderii importante ce avea în trecut acest domeniu, mărginit la Vest cu dealul din stânga V. Topologului şi la Est apropiindu-se de Piteşti.

După planul inginerului C. Borş, din anul 1866, Domeniul Cotmeana avea 32.921 pogoane.

Situaţia geografică, orografică şi administrativă.

Pădurea Cotmeana este situată în regiunea colinelor mijlocii şi mici ale judeţului Argeş, între Valea Cungrea, (afluent al Oltului), Valea Bascovul (afluent al Argeşului), şi Valea Cotmeniţa de Est (afluent at Cotmenei); are altitudine de 320 – 480 m.

Este aşezată pe platouri lungi şi înguste despărţite prin văile principale: Cotmeana, Cotmeniţa de Vest, Vediţa, Ciorâca, Vedea, Brătia şi văile secundare: Ţiganca, Bivoliţa, Salcia, Boul, Blidarea, etc.; toate aceste văi având direcţiunea în general dela Nord la Sud. Aparţine de comunele: Drăganu, Dumbrăveşti, Bascovele, Grajduri, Cotmeana, Băbana, Săpunari, Deduleşti, Cuca, Lăunele de Sus, Uda de Sus, Uda de Jos, Bărbăteşti, Drăguteşti şi Richiţelele de Sus.

De 30 ani aparţine de Ocolul Silvic Cotmeana cu reşedinţa în comuna Cotmeana.

Suprafaţa.

In urma delimitărilor dela 1864, 1880 şi 1890 precum şi a exproprierilor din anii 1922–1930, pădurea Cotmeana mai are, astăzi, întinderea de 8695 ha din care 7681 ha pădure şi 1014 ha goluri, rarişti şi poeni. Această întindere va suferi modificări în urma măsurătorilor de către cadastru a suprafeţelor expropriate precum şi în urma exproprierilor în curs şi a celor proectate a se mai face, privind în special poenile care au mai rămas Statului. Cu toate delimitările şi exproprierile de până acum şi cele proectate (circa 300 ha) pădurea Cotmeana este şi va rămâne una din cele mai mari păduri din ţară.

Considerând speciile de valoare ce în majoritate populează această pădure, pădurea Cotmeana este şi una din pădurile cele mai valoroase.

Arboretul.

Pădurea Cotmeana este compusă din: 55 % stejar (gorun, gârniţă şi pedunculat), 20 % fag, 10 % cer, 10 % esenţe moi (anin, plop, mesteacăn şi salcie) şi 5 % diverse (carpen, jugastru, ulm, paltin, frasin, tei, mărăcine). Aproximativ 85% din arbori sunt proveniţi din sământă, iar restul din lăstar.

Plantaţii s'au făcut în trecut foarte puţine, 10 ha până la 1916 şi 37 ha dela 1923—1930, însămânţări pe scară mică s'au făcut şi înainte de războiu, însă majoritatea s'au distrus în timpul războiului. Insămânţările din perioada 1923—1930 însumează 23 ha, toate cu ghindă, în cea mai mare parte sub masiv. Plantaţiile au reuşit 80 %, iar însămânţările 60 %.

Pe platouri cresc speciile stejarului, pe fundul văilor esenţele moi, pe versanţii sudici şi vestici se află stejarul pur sau cu prea puţin fag, pe versanţii estici se află stejarul cu mai mult fag, pe versanţii nordici creşte fagul cu prea puţin stejar, în trupul Apusului, iar în văile adânci se află fag pur pe ambii versanţi. Etatea dominantă în pădurea Cotmeana este de 90—140 ani. Consistenţa arboretelor variază dela 0.5—0.9.

Din cauza sutelor de poeni care formau un procent de peste 27 % din întinderea totală a pădurii, din cauza delimitărilor făcute de multe ori în mijlocul ei, din cauza numeroaselor delicte de tăeri, precum şi a păşunatului practicat în mod aproape permanent, permis sau nepermis şi din cauza neexecutării operaţiunilor culturale, mai mult de $1/2$ din numărul arborilor sunt viţioşi, fie strâmbi, fie noduroşi, fie scorburoşi sau putregăioşi, astfel că masivul, din punctul de vedere al sănătăţii şi al valorii, nu se prezintă în raport cu aşteptarea specialistului dela o pădure populată în majoritate cu speciile stejarului. Pe platouri sunt foarte puţini arbori complect sănătoşi, drepţi şi cu procent mare de lemn de lucru, asemenea arbori se află însă destul de mulţi pe coastele mai greu accesibile, unde stejarul n'a suferit vătămări în decursul existenţii sale şi mai ales unde stejarul se află în amestec cu fagul, ajungând înălţimea de 24, 26 şi chiar 28 m.

Subetajul, pe care în bună parte se bazează regenerarea, cu ocazia efectuărei tăerilor de regenerare, fie din cauză că a stat prea mult timp dominat, nefăcându-se la timp operaţiile indicate de starea arboretelor, fie din cauză că a fost mereu păşunat, se prezintă de un slab viitor şi constitue chiar un obstacol pentru ameliorarea pădurii deoarece se află compus în cea mai mare parte din elemente strâmbe, aplecate, îmbătrânite, cu vârful uscat sau ros, cu coronament lăbărţat, etc. Ar fi o cheltuială enormă să se distrugă pâlcurile foarte dese de seminţişuri şi nuelişuri cu aspectul descris mai sus şi în urmă să se provoace noi însămânţări naturale sau să se intervină artificial.

Receparea n'ar fi soluţia cea mai bună pentru a creia o pădure de viitor.

După datele din amenajament, din cubajele recente, dată fiind consistenţa mijlocie a pădurii, volumul total al acesteia este de circa 1.882.000 m c adică 245 m c la ha.

Procentul lemnului de lucru este de 45 % pentru stejar, 20 % pentru fag şi esenţe moi şi 10 % pentru cer şi diverse esenţe.

Amenajamentul.

Pădurea Cotmeana s'a amenajat în anii 1889—1891 de către sub inspectorul C. I. Ionescu, ajutat de guarzii generali Pavel Grunau şi M. Ionescu; în 1889 a mai colaborat silvicultorul D. Vlădoianu iar în anul 1890 au participat şi d-nii Petre Antonescu şi Emil Mihăilescu.

Amenajamentul prevede regimul codru regulat cu 3 tăeri, revoluţia normală 120 ani, revoluţia tranzitorie 90 ani, fiecare serie împărţită în 4 afectaţii.

In prima perioadă se vor regenera afectaţiile 1 şi 4, cu excepţia unui mic număr de parcele din afectaţia 4 unde nu s'au prevăzut tăeri de regenerare, ci de ameliorare.

Autorul amenajamentului călăuzit fiind de un gând profund democratic a împărţit pădurea în serii relativ mici (14 serii), cu scopul de a se forma guri de exploatare numeroase, astfel ca fiecare sat şi cătun să găsească în apropriere 2—3 exploatări, unde să poată munci şi de unde să se aprovizioneze cu lemne de foc şi construcţie pentru nevoile proprii şi cu lemne de lucru pentru mica industrie ce se aştepta să se înjghebeze în toate comunele din preajma pădurii Cotmeana.

In anul 1915 — 1916 s'au făcut primele marcări de însăşi autorul amenajamentului, în timpul războiului s'au făcut exploatări puţine din cauza depărtării pădurii de oraşe şi de căile ferate, dela 1919 până astăzi s'au făcut marcări în roate seriile şi în mai toate afectaţiile, însă exploatarea n'a urmat de cât în parcelele mai uşor accesibile pentru transportul şi desfacerea lemnelor.

In afectaţia 1 posibilitatea este bazată pe volum, iar în afectaţia 4 pe suprafaţă. Volumul de extras anual din afectaţiile 1 şi 4 şi din toate seriile este de circa 27.000 m c. Având în vedere speciile ce populează pădurea precum şi procentul lemnului de lucru, cei 27.000 m c se repartizează astfel:

Lemnul de lucru de esenţă stejar	6680 m c
» » foc » » »	8170 »
» » lucru » » fag	1080 »
» » foc » » »	4320 »
» » lucru de esenţe moi	540 »
» » foc » » »	2160 »
» » lucru de cer şi diverse esenţe	405 »
» » foc » » » » »	3645 »
Total	27.000 m c

In rezumat deci posibilitatea anuală pentru perioada 1 care expiră între anii 1945—1950, este de 8705 m c lemn de lucru și 18.291 m c lemne de foc, cari transformaţi în steri dau în cifră rotundă 27.000 steri.

In perioadele 2 și 3 posibilitatea anuală se reduce la circa 14.000 m c.

Menţionez că cifrele arătate mai sus se referă la materialele lemnoase cari s'ar putea industrializa sau vinde în afară de comunele din raza ocolului, căci nevoile populaţiei locale se pot satisface din tăerile de ameliorare ale afectaţiilor care nu sunt în rând de regenerare precum și din pădurea Topana de Argeș, care aparţine tot de ocolul Cotmeana.

După 15 ani de aplicare a amenajamentului.

Din cauza depărtării de centrele de desfacere (15—46 km) și din cauza terenului accidentat și cu puţine șosele în raza pădurii Cotmeana, posibilităţile anuale nu s'au putut realiza la curent de cât în seriile 2 și 5, în toate celelalte serii exploatările sunt în întârziere, cu câţiva ani în seriile 1, 3, 4, 6, 12 și 14, cu 7—12 ani în seriile 7, 8, 9, 10, 11 și 13.

Nerealizându-se decât aproximativ $^{1}/_{3}$ din posibilitatea anuală, tarifele de preţuri fiind destul de scăzute din cauza situaţiunei pădurii, venitul anual al pădurii Cotmeana nu ajunge nici la 3 milioane lei.

Gurile de exploatare fiind prea numeroase—28 guri numai la tăerile de regenerare—materialul de exploatat fiind atât de împrăștiat, nu s'a putut ivi nici o întreprindere forestieră mai importantă, căci nefiind asigurată o cantitate mai mare de material la un loc, nici un antreprenor n'a riscat să facă instalaţii costisitoare pentru industrializare și transport.

Numai în comunele Drăganu și Băbana există câteva zeci de meseriași dogari, în restul comunelor nu există nici o industrie a lemnului, deci așteptarea amenajamentului nu s'a împlinit, deoarece starea economică a populaţiei locale a rămas în aceiaşi înapoere ca în trecut, neorganizându-se nici o instituţie sau întreprindere mai importantă, care prelucrând lemnul, să dea de lucru populaţiei locale. In ce privește pe micii antreprenori de până acum, în majoritatea cazurilor ei fac vânzări cu arborele, care se tae de către cumpărător.

Sunt puţini antreprenori cari fasonează steri și trunchiuri de lucru, în mod excepţional unii antreprenori fac ceva dogărie. La fel procedează și cooperativele locale, care n'au ajutat cu nimic îmbunătăţirea economică a populaţiei, neavând nici una realizată vre-o industrializare cât de redusă a lemnului.

Nerealizarea integrală a posibilităţilor anuale aduce după sine nu numai o micșorare de venituri, ci provoacă mari daune pentru viitor, pe deoparte fiindcă se depreciază din an în an tot mai mult o mare parte din materialul trecut de termenul exploatabilităţii, pe de alta din punctul de vedere al regenerării stejarului.

In adevăr pe mai mult de 1000 ha, în afectaţiile 1 și 4, în urma recoltelor de ghindă din anii 1924 și 1926, arboretele de stejar s'a regenerat aproape complect, regenerarea naturală fiind ajutorată de mobilizarea solului și complectată cu însămânţări artificiale, nefăcându-se tăerile aducătoare de lumină, semințișurile nu numai că tânjesc, dar în mare parte se pierd prin uscare sau prin creșteri defectoase, ca rezultat al umbririi și copleșirii din partea etajului dominant.

Incă din vara anului 1927, d-l inginer sub-inspector silvic M. Petcuţ, în referatul înaintat Casei Pădurilor, consilia executarea grabnică a tăerilor secundare, această operaţie fiind cerută presant din punct de vedere cultural.

Propuneri în vederea comercializării.

Actuala stare de lucruri nu mai poate dăinui fără prejudiciu pentru Stat, care cată să dea exemplu de gospodar înţelept, valorificându-și la maximum bunurile sale spre a face faţă nevoilor tot mai numeroase, fără a recurge numai la impozite și fără pagubă pentru populaţia din apropierea pădurii, populaţie care acum nu află de lucru la pădure decât în mică parte și numai câteva luni din an.

ASOCIAŢIUNII SIBIIU

Este deci nevoe de o serie de măsuri, care să așeze administrația, cultura și exploatarea pădurii Cotmeana pe baze comerciale, în vederea celei mai mari rente, fără a se ataca capitalul și fără a se întrerupe nici vremelnic exploatarea, care trebue să fie bazată pe raportul susținut.

Studiind împrejurările locale, credem că actuala stare de lucruri nu se poate îndrepta către progres decât aducându-se la îndeplinire propunerile de mai jos:

1. Revizuirea amenajamentului, în sensul de a se forma numai 4 serii de exploatare, cum de altfel se și däduseră de Casa Pădurilor, în 1923, indicații comisiunii de revizuire din acel an, comisiune care și-a întrerupt lucrarea până se vor statornici hotarele după defalcarea celor 2000 ha expropriate pentru islazuri și pentru împroprietărire. In vederea considerațiunilor de vârstă și de bună cultură a pădurii se vor menține în prima perioadă tăerile de regenerare în afectațiile 1 și 4, afectații care se pot așeza alături, în vederea concentrării materialului exploatat mai ales la început, în cât mai puține puncte. Se va da astfel posibilitate de amortizare mai repede a cheltuelilor ce s'ar face cu exploatarea, industrializarea și transportul lemnului.

2. Crearea mijloacelor de transport.

Șoselele publice, existente astăzi, sunt insuficiente pentru nevoile forestiere, mai ales că transversal văilor nu e decât șoseaua Râmnicu-Vâlcea—Pitești, în partea de Nord a pădurii, rămânând numai o serie dincolo de această șosea.

Sunt absolut necesare șosele forestiere paralele văilor, care să urmeze în general direcția actualelor drumuri naturale, precum și șosele transversale văilor, de deschis prin pădure, întrucât drumuri naturale transversale văilor sunt foarte puține și pe mici lungimi.

Rețeaua de șosele noui redusă la strictul necesar, va însuma o lungime de cel puțin 100 km, care va costa împreună cu podețele circa 20.000.000 lei.

Proectul de a se construi o cale ferată îngustă dela Cotmeana la Bascov, pe o lungime de 35 km, îl găsesc nerentabil pentru pădurea Cotmeana de oarece, având în vedere terenul accidentat și trecerea liniei prin numeroase sate, linia va costa circa 52.000.000 lei.

De şosele nu ne putem dispensa, ori şoselele cu linia ferată urmând să coste 72.000.000 lei, aceasta ar fi o cheltuială disproporţionat de mare faţă cu cantitatea de material de transportat anual şi anume 27.000 steri lemne de foc şi 8705 m c lemne de lucru, până la anul 1946; iar dela acel an înainte ceva mai mult de $^1/_2$ din cantităţile arătate mai sus.

Credem că este preferabilă instalarea unui funicular până la Gara Merişani, care plecând de lângă reşedinţa Ocolului ar avea o lungime până la 10 km.

Acest funicular ar costa circa 20 milioane lei. Cele 40 milioane lei cât ar costa funicularul şi şoselele, cu procent de 10% s'ar putea amortiza în 20 ani, anuitatea fiind 4.700.000 lei. (A se vedea planul pădurii Cotmeana pe care s'a figurat reţeaua de drumuri propusă aci, vezi pag. 1017).

3. In vederea industrializării lemnului de lucru să se înfiinţeze o fabrică de cherestea şi de parchete, cu eventuale secţiuni de dogărie, de fag aburit etc. Acea fabrică s'ar putea construi pe Valea Cotmeana, aproape de centrul Ocolului. De lângă fabrică ar putea începe funicularul şi în apropriere de fabrică în Valea Cotmeana ar converge parte din şoselele forestiere ce s'ar construi. S'ar putea transporta cu funicularul lemne de foc şi produsele mai uşoare ale fabricei, iar produsele grele s'ar transporta şi pe viitor tot cu căruţele şi eventual cu camioane-automobile.

Fabrica cu anexele sale ar costa circa 6 milioane lei.

Cu acelaş procent de 10%, s'ar putea amortiza şi fabrica în 20 ani, anuitatea fiind 705.000 lei. Anuitatea şoselelor, funicularului şi fabricei însumând 5.405.000 lei pe 20 ani este suportabilă, întrucât chiar în tariful actual de preţuri posibilitatea pădurii poate da 7.500.000 lei anual, din care în afară de anuitate mai rămâne un venit anual de circa 2.000.000 lei.

Intrucât unele şosele pot fi de interes public, printr'o înţelegere cu Serviciul de Poduri şi Şosele, s'ar putea construi circa 40 km şosele de către acel serviciu; Casa Pădurilor dând gratuit lemnăria pentru poduri şi contribuind şi la manoperă cu o cotă oarecare.

Intrucât în majoritatea seriilor exploatările normale sunt în întârziere, putem conta pe o producţie anuală de 27.000 m c până la anul 1953, nu numai până la anul 1946, deci amortizarea celor

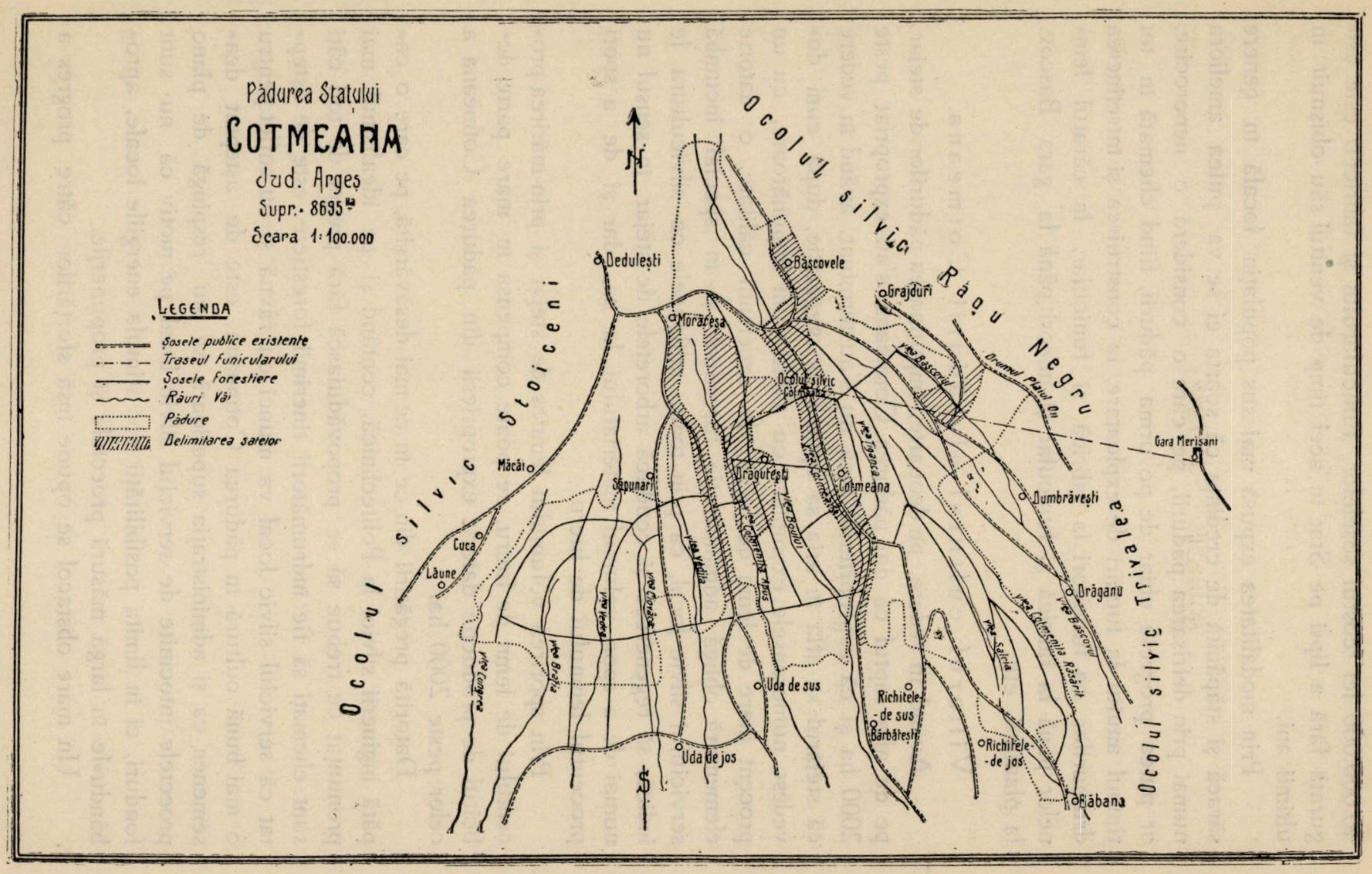
Pădurea Statului
COTMEANA
Jud. Argeș
Supr. - 8695 ha
Scara 1:100.000
N
S
LEGENDA
Șosele publice existente
Traseul Funicularului
Șosele Forestiere
Râuri Văi
Pădure
Delimitarea satelor
Ocolul silvic Râu Negru
Ocolul silvic Stoiceni
Ocolul silvic Trivalea
Ocolul silvic Cotmeana
Dedulești
Băscovele
Grajduri
Morăreșa
Drumul Plaiul Oii
Gara Merișani
Dumbrăvești
Drăguțești
Cotmeana
Săpunari
Măcăi
Cuca
Lăune
Drăganu
Uda de sus
Uda de jos
Richitele de sus
Bărbătești
Richitele de jos
Băbana
V-ea Băscovul
V-ea Țiganca
V-ea Cotmenița
V-ea Bodului
V-ea Cotmenița Apus
V-ea Valida
V-ea Cioraca
V-ea Vedea
V-ea Brăția
V-ea Cungrea
V-ea Salcia
V-ea Cotmenița Răsărit

46.000.000 lei (costul șoselelor, funicularului și fabricei) este asigurată fără a lipsi pe Stat în acel timp de venitul său obișnuit în ultimii ani.

Prin modalitatea expusă mai sus populația locală în genere săracă și stăpânită de credința că soarta ei se va putea ameliora numai prin defrișarea pădurii, pe care o consideră o nenorocire, ar putea progresa chiar de pe urma pădurii, fiind chemată în tot timpul anului la lucrări de exploatare, la construirea și întreținerea drumurilor, ca lucrători la fabrică și funicular, la căratul lemnelor până la fabrică și funicular și uneori până la gara Bascov, la plantații, etc.

Viitorul cultural al pădurii Cotmeana.

Având în vedere, pe deoparte, împuținarea pădurilor de stejar, pe de alta faptul că din pădurea Cotmeana s'au expropriat peste 2000 ha și că exproprierile încă nu s'au terminat, având în vedere că stejarul se află în aria sa optimă de vegetație, după cum dovedesc numeroasele exemplare cu dimensiuni impunătoare, cu un procent mare de lemn de lucru de excelentă calitate, o datorie elementară obligă administrația forestieră și în special incumbă serviciului silvic local, ca prin toate mijloacele ce silvicultura le indică, să regenereze și conducă arboretele de stejar în sensul nu numai de a spori volumul materialului la ha, dar și de a spori procentul lemnului de lucru.

Prin sporirea volumului lemnos de stejar și prin mărirea procentului de lemn de lucru, se poate compensa în mare parte deficitul de producție datorit exproprierii din pădurea Cotmeana a celor peste 2000 ha.

Datorită pregătirii din ce în ce mai desăvârșită, pe care o capătă inginerii silvici la Politechnică, contând și pe idealismul mai pronunțat ce trebue să se propovăduiască fără preget de toți câți sunt chemați să fie îndrumătorii tinerimii forestiere, este de așteptat că serviciul silvic local va munci cu râvnă și cu suflet pentru o mai bună cultură în pădurea Cotmeana; este de așteptat deasemenea ca și administrația superioară să nu respingă de plano proectele întocmite de serviciul silvic local pe motiv că nu sunt fonduri, ci în limita posibilității vor stimula energiile locale, aprobându-le în largă măsură proectele și propunerile.

Un mare obstacol se opune însă sforțărilor către progres a energiilor locale și aceasta îl constitue modul în care s'au defalcat din pădure suprafețele expropriate.

Ca să iasă mai în evidență însemnătatea obstacolului relevat mai sus, amintesc că la 1892 autorul amenajamentului pădurii Cotmeana prevăzuse recomandația ca în interesul unei mai bune paze, administrații și culturi a pădurii, Statul să se scape de două embaticuri interne pădurii, prin cedarea unor terenuri la margine, echivalente ca valoare.

In timp de 40 de ani Statul n'a reușit să schimbe cele două embaticuri, care însumau 7 ha, în schimb prin expropriere a introdus în pădure mii de locuitori, pe o suprafață care va însuma aproape 2500 ha, dacă înglobăm și exproprierile în curs. S'au expropriat 30 poeni externe, 60 poeni interne și diferite porțiuni de pădure.

Aceste poeni și porțiuni de pădure expropriate pentru islaz și pentru împroprietărire s'au legat între ele și s'au legat cu satele și adăpătorile prin 75 drumuri lungi dela 200—2000 m.

Aceasta însemnează că în pădurea Cotmeana nu mai poți merge 500 m fără să dai de vr'un izlaz, de vr'un teren unde sătenii s'au împroprietărit sau de vr'un drum de trecere, pus în hotărîre cu lățimea de 10—20 m, dar care în realitate se lărgește până la 50—100 m. Ca să se împrejmuiască terenurile expropriate precum și drumurile de legătură, ar trebui garduri pe o lungime de circa 600 km, imposibil de construit și de întreținut.

Ocolul a făcut încercări de împrejmuire cu garduri de pari și nuele și cu garduri vii de salcâm, dar după 14 km de asemenea garduri a renunțat, acestea fiind costisitoare.

Singura soluție pentru a conserva spre folosul generațiilo viitoare acest important masiv forestier, este revizuirea totală a exproprierilor, nu în sensul de a se micșora drepturile câștigate de comune și săteni, ci în sensul de a se face schimburi de terenuri, Statul dând, la margine, suprafețele egale cu cele expropriate și primind înapoi toate terenurile expropriate în interiorul pădurii.

Din partea Statului se cere pentru moment un mare sacrificiu, de oarece la margine ne mai fiind poeni va trebui cedată numai suprafață păduroasă a cărei defrișare urmează a fi compensată cu împădurirea într'un termen de 25—30 ani a terenurilor goale primite în schimb.

Impădurirea n'ar fi prea costisitoare, însă pornirea populaţieî contra pădurii, pornire încurajată de partidele politice în deosebî în perioadele electorale, ar putea duce la surpriza unor noui exproprieri a terenurilor goale devenite, prin schimb, din nou proprietatea Statului. Prin lege deci, va trebui barată posibilitatea ca terenurile în chestiune să facă în viitor obiectul unor noi exproprieri.

La forêt de «Cotmeana» et ses posibilités de culture et commercialisation

L'auteur fait un documenté étude monographique d'un grand massif forestier (8.695 ha) peuplé de: chêne pedonculé, rouvre et «conferta» (55 %), hêtre (20 %), chêne chevelu (20 %) et d'autres essences feuillus (15 %).

Les conditions économiques locales et celles de végétation y sont detaillés et mises en relation avec le traitement qu'a subi cette forêt jusqu'à présent.

Dans la deuxième partie de son étude M. Diaconescu fait une série de propositions ayant pour but la commercialisation la plus avantageuse des produits de la forêt: la révision de l'aménagement, la multiplication des moyens de transport et la création de quelques industries locales, propositions qu'il justifie avec des données précises.

Il établit que par une intelligéante administration la forêt de «Cotmeana» pourrait assurer à l'état un revenu permanent et un bilan actif même dans le cas où il faudra payer chaque année une grosse somme pour l'amortissement des investitions proposées.

FAPTE ŞI COMENTARII

- INSEMNĂRI -

FABRICAREA MĂTASEI ARTIFICIALE
DIN
PASTĂ DE LEMN

de Dr. GEORGE P. ANTONESCU
Ing. Subinspector silvic

Industria fabricaţiunii mătasei artificiale din pastă de lemn formează în timpul din urmă preocupaţiunea de căpetenie a ţărilor cari caută toate mijloacele posibile pentru a-şi mări veniturile printr'un activ comerţ de exportaţiune.

Această industrie în cele mai multe ţări a luat, cu începere din anul 1920 în deosebi, o mare desvoltare.

Astfel, pe când în anul 1910 producţiunea anuală mondială de mătase artificială nu se ridica decât la 8000 tone, astăzi ea a atins considerabila cifră de peste 150.000 tone.

Nu puţin a contribuit la această sporire de producţiune şi faptul scumpirii dela răsboiu încoace a mai tuturor textilelor, pe când numai acest soi de mătase s'a ieftenit foarte mult, astfel:

Mătasea naturală se vinde în Franţa cu 1725—2100 lei kilogramul, iar lâna cu 525—700 lei, pe câtă vreme mătasea artificială cu 350 lei, adică cu un preţ numai de două ori mai mare decât al bumbacului care se plăteşte, în termen mediu, cu 175 lei kilogramul.

Dacă comparăm preţurile din 1913 ale acestor produse, ne convingem că valoarea celor mai multe, s'a scumpit într'o notabilă proporţie şi anume mătasea naturală cu 35 %, bumbacul cu 50 %, lâna cu 120 %, pe când din contră mătasea artificială s'a ieftinit cu 20 %.

Cel care a descoperit modul de fabricaţiune al mătasei artificiale a fost contele Hilaire de Chardonnet şi anume în anul 1844. La expoziţia universală din Paris, a avut loc în anul 1889, el a expus pentru prima oară câteva mostre, cari au fost foarte admirate de vizitatori.

Pentru fabricarea mătasei artificiale există mai multe procedeuri. Ele se bazează pe faptul cunoscut, că celuloza în stare coloidală, trecută sub presiune prin tuburi capilare, se coagulează şi ia forma unor fire subţiri şi foarte lungi. Hilaire de Chardonnet s'a servit ca materie primă de bumbac, după ce acesta a fost curăţit de toate impurităţile ce conţine.

Bumbacul fiind spălat şi uscat este introdus în nişte recipiente, în care se află un amestec de acid sulfuric şi acid nitric.

Aci bumbacul se transformă în nitro-celuloză, materie foarte explosibilă.

Nitro-celuloza curăţită prin spălare de orice urme de acid este mărunţită şi apoi dizolvată într'un amestec de alcool şi eter.

Se formează atunci o masă vâscoasă numită «Collodion», care după ce se filtrează, se trece sub presiune prin filiere.

Când materia în chestiune iese din filieră şi vine în contact cu aerul atmosferic, din cauza evaporării dizolvantului alcool-eter, ea se solidifică foarte repede, iar firele obţinute se strâng înfăşurându-se pe mosoare, apoi sub formă de jurubiţe se introduc mai întâi într'o baie de sulfhidrat de sodiu pentru denitrare şi apoi într'o soluţie de hipoclorit de calciu spre a se albi.

Procedeul acesta, care este cel mai vechi dar foarte periculos, este şi cel mai costisitor. Astăzi el nu se mai întrebuinţează, decât în unele fabrici, din cauza avantajelor recunoscute ale altei metode de fabricare, care a fost descoperită în anul 1899 de trei ingineri englezi: Cross, Bevar şi Beadle.

Materia primă utilizată este şi de astă dată tot celuloza, însă în loc de bumbac se întrebuinţează pasta de lemn.

Iată modul cum se procedează:

Pasta de lemn se transformă în alcali-celuloză introducându-se într'o soluţiune de sodă caustică, şi după ce această pastă este mărunţită şi transformată sub formă de scamă, este condusă într'o autoclavă rotativă, în interiorul căreia se introduce o cantitate de sulfură de carbon.

Alcali-celuloza devenită xantant de celuloză este dizolvată în apă pură, sau amestecată cu o slabă soluţiune de sodă.

Lichidul vâscos astfel obţinut se numeşte vâscoză.

Spre a se curăţi vâscoza de impurităţile insolubile, după ce se filtrează este supusă vidului în scopul a se înlătura bulele de aer ce, eventual, s'ar mai putea afla într'însa. Este apoi păstrată câtva timp în nişte rezervoare, în care se menţine o temperatură constantă spre a se putea face coacerea sa.

Urmează apoi delicata operaţiune de transformare în fire constând din trecerea masei vâscoase sub o presiune puternică prin filiere de platină.

Firele astfel obţinute trecând printr'o baie formată dintr'o soluţie diluată de acid sulfuric, sulfat de sodiu şi glucoză, se coagulează.

Şi deşi în această stare ele sunt încă moi, sunt totuşi foarte rezistente astfel că pot fi strânse, răsucite şi înfăşurate pe mosoare.

Greutatea medie a 1000 metri din aceste fire este de circa 5 grame.

Spre a se înlătura sulful ce s'a precipitat în corpul firelor, când au fost trecute prin baia coagulantă, firele sunt introduse într'o soluţie caldă de sulfură de sodiu.

Se procedează apoi la spălare, uscare, triare şi înfăşurare pe mosoare.

Mai există însă şi alte două procedeuri de fabricare şi anume: procedeul zis cupro-amoniacal descoperit în Franţa în anul 1890 şi cel al acetatului întrebuinţat pentru prima oară în anul 1910.

Aceasta este pe scurt evoluţia fabricării mătasei artificiale.

Actualmente 75% din acest soi de mătase, ce se produce anual în diferitele ţări, este fabricată din pastă de lemn şi numai pentru 23% se utilizează bumbacul.

Baza producţiunii mătasei artificiale, după cum vedem, o formează astăzi pasta de lemn.

Această materie primă va continua probabil să fie întrebuinţată şi pe viitor în tot cazul până când, dat fiind progresele neîncetate ce face ştiinţa chimiei, se va găsi o altă materie primă mai ieftină ca lemnul.

In America, în adevăr, se fac deja încercări spre a se utiliza paiele.

In industria mătasei artificiale se întrebuinţează pastă de lemn de cea mai bună calitate produsă după procedeurile cele mai perfecţionate.

De ordinar, însă, pastei de lemn albită, preparată cu bisulfit, este aceia căreia i se dă precădere. După datele ce posedăm caracteristicile sale sunt:

Celuloză albă minimum	85%
Hemiceluloză maximum	14%
Cenuşe	0.2%
Răşină	0.5%
Indice de aramă dela	1.5 la 3%

Ţările cari posed întinse complexe păduroase aprovizionează această industrie cu pastă de lemn. In România se găsesc încă întinse suprafeţe de păduri populate cu răşinoase al căror material lemnos se debitează actualmente în cea mai mare parte în cherestea, adică sub o formă semi-industrializată cu care se alimentează comerţul nostru de exportaţiune. Cercurile conducătoare din administraţia pădurilor Statului ar putea lua măsuri pentru fabricarea pastei de lemn în vederea producţiei de mătase artificială.

Prin creiarea şi la noi a unei asemenea industrii, o bună parte din lemnul nostru de răşinoase, a cărei bună calitate este recunoscută peste hotare, mai cu seamă când el provine dela altitudini mari, se va putea pune în valoare în mod mai rentabil ca astăzi când lemnul, principalul produs al masivelor noastre forestiere, se vinde cu preţuri aproape derizorii.

VINDEREA POSIBILITĂŢII ANUALE DIN PĂDURILE STATULUI ŞI COMUNELOR IN FRANŢA ŞI ELVEŢIA

de NICOLAE NEDELCOVICI

Posibilitatea anuală se realizează prin operaţiunile de marcare, ce se fac sub directa conducere a personalului superior silvic.

In general se aplică codru regulat cu tăeri succesive la stejar şi fag, iar pentru brad şi molid tratamentul variază între codru cu tăeri succesive, pentru staţiunile unde regenerarea se face uşor şi codru grădinărit, cu tăeri în ochiuri sau de arbori izolaţi, unde regenerarea e anevoioasă.

Pentru pin şi larice tăerile rase în bande cu lărgimea cel mult de două ori nălţimea trunchiurilor, par a fi cele mai indicate. Frasinului, paltinului, ulmului, teiului, etc., li se lasă locul cerut de staţiunile prielnice. Plantaţiunile şi semănăturile vin de completează locurile pe cari natura n'a voit să le populeze cu esenţele dorite şi la timpul fixat. Operaţiunile de rărituri se fac pretutindeni la intervale ce variază după nevoia arboretelor în diferitele staţiuni. Durata perioadei nu e mai mare de 8—10 ani.

Drumuri forestiere sunt pretutindeni, iar unde mai este nevoe se construesc. Fondurile necesare se procură din sarcinile ce se pun asupra vânzărilor posibilităţilor anuale sau din buget.

Posibilitatea anuală se vinde în genere la licitaţie publică orală sau cu oferte închise, cazurile de vânzare prin bună învoială sunt rare şi numai când licitaţia nu dă rezultatele dorite, iar materialul este doborât.

Posibilitatea se împarte în loturi de mărimi diferite şi aşa ca să satisfacă populaţia locală şi cerinţele comerţului. Problema nu se rezolvă decât prin o studiere cât mai detaliată a cererilor ce se bănueşte că se vor ivi.

Materialul se vinde sub formele următoare:

1. în picioare, în bloc,
2. în picioare pe număr de unităţi de produse fasonate ce vor rezulta din exploatare,
3. sub formă de produse fasonate.

Pentru fiecare lot ce se vinde în picioare, se arată: pădurea, seria, parcela, numărul lotului, felul operaţiunii, suprafaţa ce se va parcurge cu tăerea, imitele, numărul arborilor pe esenţe, diametru la 1.30 m dela sol, produsele ce se cred a se obţine prin exploatare, sarcinile impuse, etc.

Pentru materialul vândut doborât şi fasonat se arată: pădurea, numărul lotului, parcela, numerile lemnelor, esenţele, sortimentul, clasa calităţii, numărul pieselor, volumul în m^3 şi dm^3, sarcinile, etc.

Toate aceste date se trec în nişte caete ce se tipăresc şi cari conţin tot materialul de vândut, pe păduri, din un ocol şi data licitaţiunei.

Un rezumat al acestor caete se tipăreşte în ziarele locale şi din împrejurimi. Caetele se dau, sau se trimit tuturor celor ce le cer sau sunt cunoscuţi ca amatori de a cumpăra.

In caete sunt trecute şi condiţiunile vânzării. Amatorii pot vizita, împreună cu personalul silvic inferior din pădurile respective, tot materialul marcat ce vor să cumpere. De asemenea au la dispoziţie carnetele de marcare sau inventariere şi cubaj pentru a le verifica cu realitatea. Preţul estimaţiei se ţine totdeauna secret.

Licitaţia se începe dela un preţ dublu de cel estimat şi se coboară după norme fixate în caet, de exemplu: cifra de 200.000 franci francezi este cea mai ridicată, scoborârea se face cu câte 2000 franci până la 160.000, dela 160.000—100.000 cu 1500 fr., dela 100.000—50.000 cu 1000, dela 50.000—20.000 cu 500 fr., dela 20.000—16.000 cu 400 fr., dela 16 000—10.000 cu 300 fr., dela 10.000—4000 cu 200 fr., dela 4000—1000 cu 100 fr., dela 1000—500 cu 50 fr., dela 500—200 cu 25 fr., dela 200—100 cu 10 fr., dela 100—50 cu 5 fr. E vorba de franci francezi.

Preţul se poate coborî până la 10 % sub cel estimat, dacă nici la acest preţ nu sunt cumpărători se amână vinderea lotului, în cazul materialului în picioare, pentru anul viitor, în cazul materialului deja exploatat se caută a se face vânzarea prin bună învoială mai târziu. Când pentru acelaş preţ strigat sunt mai mulţi amatori, se vinde celui care a strigat mai înainte; iar de vor, se pune din nou la licitaţie între ei lotul în chestie.

Odată adjudecarea făcută, cumpărătorul plăteşte valoarea netă sau dă o poliţă girată, care trebue acceptată de perceptor, ce răspunde de solvabilitatea actului.

Termenul maxim de plată este de şease luni în Franţa şi trei luni în Elveţia.

Cumpărătorul se prezintă organelor silvice, şefului de ocol, cu certificatul liberat de perceptor că a îndeplinit formele plăţei şi acesta, după verificare, dă ordin de exploatare sau liberare de material, după cum e cazul.

In cazul vânzării în bloc în picioare, după ridicarea materialului, se recunoaşte exploatarea, care de e făcută în regulă se permite cumpărătorului să ridice garanţia ce a depus în acest sens.

Avantajele vinderii posibilităţii în picioare, în bloc, sunt:

1. uşurează gestiunea administraţiunii, mai ales unde personalul este redus, iar lucrările culturale şi de construcţiuni sunt multe;

2. dacă materialul nu se vinde nu rezultă nici o pagubă, el poate fi foarte uşor amânat a se exploata petru anul următor.

Dezavantagele vinderii în picioare, în bloc, sunt:

1. Nici cumpărătorul nici vânzătorul nu cunosc decât aproximativ cantitatea şi calitatea materialului ce formează obiectul vânzării;

2. Cumpărătorul e nevoit să accepte tot materialul: gros, subţire sau de foc, când el n'ar avea nevoe decât de cel de mari dimensiuni, de exemplu. El trebue să se ocupe cu desfacerea materialului de care nu are nevoe;

Vinderea în picioare dar pe unităţi de produse fasonate, fasonarea făcută de cumpărător, precizează obiectul vânzării şi are avantajul că dacă nu se obţine preţul dorit, vânzarea se poate amâna fără nici un fel de pagubă pentru material pentru un alt an.

Vinderea pe unităţi de produse fasonate trase la drum de către proprietar este cea mai indicată în timpuri normale, când preţurile se menţin sau pentru perioade de preţuri în creştere. Cumpărătorul ştie precis ce obţine, este uşurat de sarcina găsirii lucrătorilor pentru tăiatul şi transportul materialului, care adesea îi cer mai mult timp sau bani ca administraţiei silvice, care fiind locală poate organiza lucru de aşa fel ca să coste cel mai puţin, diferenţa revine administraţiei. Dacă serviciul silvic poate face transportul până la C. F. normală şi încărcatul în vagoane, preţul obţinut este şi mai bun. Pentru a se lăsa cumpărătorului latitudinea fasonării celei mai avantajoase, se lasă buşteni în lungimi cât mai mari, iar prăjinile se aranjează în paralipipede de lungimi cât toată lungimea lor. Câte odată administraţia silvică poate face la eşirea din pădure debitarea buştenilor după comanda cumpărătorului, acest lucru e avantajos mai ales pentru cei ce nu sunt din localitate şi vor să-şi transporte materialul la distanţe mari. In acest caz, administraţia silvică trebue să aibă ferăstrae, hangare şi locuri pentru depozitat materialul debitat.

Cu cât administraţia poate face exploatarea mai îngrijită şi mai amănunţită, cu atât are venituri mai mari şi populaţia în genere e mai mulţumită.

In Elveţia pentru vinderea posibilităţii din toate pădurile, indiferent de natura proprietarilor, s'a înfiinţat pe cantoane, <Elveţia e o confederaţiune de douăzeci şi cinci de state, adică nouăsprezece cantoane şi şease semi-cantoane> societăţi cari reunesc pe proprietari pentru a vinde în comun produsele anuale ale pădurilor lor.

Aceste societăţi sunt conduse de un consiliu de administraţie compus din proprietari şi ingineri silvici, un comitet director mai restrâns compus la fel şi un secretariat, ce are ca director un inginer silvic. Directorul sau ajutorul său tot inginer silvic recunosc pe teren împreună cu proprietarul materialul ce se va vinde în picioare sau doborât, fixează de comun acord preţul lemnului, după calitatea lemnului, condiţiunile de exploatare şi preţul pieţii. După ce a recunoscut material suficient ca să facă obiectul unei vânzări colective, fixează ziua licitaţiunii, tipăreşte caetele şi afişele cu materialul ce este de vândut şi le împarte amatorilor. Amatorii pot vizita materialul cu pădurari, cari au inventariu detaliat al materialului. Societata ţine în curent pe membri de preţul lemnului, garantează plata materialului vândut prin ea vânzătorului, iar cumpărătorului cantitatea şi calitatea materialului, când ei vor, face împrumuturi proprietarilor asupra materialului ce au de exploatat sau au exploatat şi vor să-l vândă, face contracte cu diferite instituţiuni sau industriaşi pentru furnizări de material de construcţiuni, traverse, lemn pentru fabricile de hârtie, stâlpi de telegraf, aceste contracte le trimite membrilor, cei ce vor comunica cantitatea ce pot furniza, iar societatea le răspunde ziua şi gara unde trebue trimis materialul pentru a fi recepţionat.

Societatea desfăşoară o activitate mare pentru a fi în curent cu preţul lemnului în interior şi exterior cum şi cu cererile şi ofertele ce se vor produce.

Pentru vinderea prin societate membrii plătesc comision, iar dacă li se garantează şi plata comisionul e mai mare. In afară de comision, membrii mai plătesc o cotizaţie anuală bazată pe suprafaţa de pădure ce posedă. Aceste societăţi au îndeplinit perfect rolul lor şi prosperă continuu. Ele nu datează de cât de după război.

CRONICA

O reuniune urmată de o excursie silvică la Ocolul silvic Tighina.

In urma nouei organizaţii a C. A. P. S. şi prin desfiinţarea Direcţiunei silvice Cernăuţi, Basarabia a mai primit încă şease ocoale silvice, aşa că numărul total al ocoalelor din Direcţia I-a silvică Chişinău se ridică la douăzeci.

Foarte depărtate unul de altul, la zeci de kilometri, inginerii silvici sunt aproape străini între ei. D-l Director silvic, Z. Przemeţchi a luat însă iniţiativa întrunirii şefilor de ocoale din întreaga Basarabie, la conferinţe ţinute la reşedinţa Direcţiunei silvice din Chişinău. Una din acestea a avut loc în ziua de 10 Iulie a. c.

S'au discutat chestiuni în legătură cu noua organizaţie a C. A. P. S.

S'a insistat mult asupra veniturilor, atrăgându-se atenţiunea, că potrivit cu noua organizaţie, a administraţiei pădurilor Statului pe principii comerciale, şeful de ocol are un rol foarte important, şi ca atare este dator să se stărue să producă cât mai mult venit pentru ocolul său, bine înţeles îngrijind cât se poate şi de starea pădurilor.

A doua zi, 11 Iulie, s'a organizat o excursiune de studii la Ocolul silvic Tighina.

Prima etapă a excursiunei a fost pădurea Gârbovăţ, unde am vizitat pepinierile centrale şi plantaţiunile cari s'au făcut In această pădure.

Pepinierile centrale din Ocolul silvic Tighina în suprafaţă de 7 $^1/_2$ ha sunt oglinda muncii rodnice care se depune aci. Pe lângă speciile forestiere obişnuite din Basarabia, o platbandă este semănată şi destinată pentru producere de pomi fructiferi, cari dau un frumos venit, din care se acopere aproape în întregime cheltuelile de întreţinere ale pepinierei.

In această regiune de antestepă, unde seceta este mai accentuată, am observat că se dă o mare atenţiune prăşitului în pepinieră.

In pădurea Gârbovăţ condiţiunile staţionale de vegetaţiune aşa de bine au fost studiate, încât dacă nu s'ar vedea rândurile plantaţiunilor ai avea impresia că ai în faţă o pădure naturală.

Specia principală este stejarul, a cărui cultură s'a început în localitate încă de acum 60 ani şi se practică cu rezultate excelente.

Pe lângă speciile principale, vizitatorul vede aci un amestec intim de arbuşti şi subarbuşti, pe care numai pădurea naturală ţi-l poate oferi. In special stejarul, pe care d-l Director îl numeşte regele pădurii, vegetează frumos inconjurat de subarboret ca de sateliţi prezintă o coajă netedă şi lucioasă, fapt ce ne dovedeşte că se simte foarte bine în modul în care e cultivat şi mai departe că în aceestă regiune este la el acasă.

După datele culese la faţa locului, ocolul silvic Tighina este înfiinţat de prin anul 1813. Pe aci era punctul de trecere (Benderul=poartă, pe turceşte) pe unde se scurgeau turmele de oi, din bugeacul basarabean spre stepa rusească; aceste treceri a avut evidente repercursiuni grave asupra pădurilor din această regiune. Pădurea Gârbovăţ cu o suprafaţă de 3700 de ha, a suferit mult din cauza păşunatului abuziv. Din această cauză a luat naştere poieni, goluri mari de sute de ha.

Plantaţiunile au început a lua fiinţă aci, încă din secolul trecut. In timpul războiului de neatârnare, pe la 1877—78, s'au făcut plantaţiuni de salcâm şi ştejar, pe cari astăzi le=am văzut exploatate în crâng compus, cu rezerve numai din ştejar.

Odată cu numirea ca şef de ocol a d=lui Z. Przemeţchi, la ocolul silvic Tighina, plantaţiunile iau un avânt mai mare. D=sa şi=a pus problema astfel: stârpirea cu desăvârşire a păşunatului în această pădure şi pădurea Gârbovăţ, fără poieni. Şi într'adevăr că le=a rezolvat pe amândouă. Astăzi această pădure este refăcută cu totul. Covorul petecit de altă dată, cu bucăţi galbene şi sterile, astăzi este verde în toată întinderea lui, arătând că aci s'a depus multă dragoste şi multă muncă pentru cultura pădurii.

In continuare am vizitat şi pădurea Leontiev, fostă proprietatea d=lui Efremov, unde am văzut plantaţiuni făcute în terase pe pante repezi, în sensul curbelor de nivel. Aceste plantaţiuni prezintă o reuşită sigură, prin faptul că bandele cari se fac de aproape un metru lăţime menţin umezeala solului şi evită mâliturile. Tot aci am văzut mici construcţiuni de baraj din împletituri, executate de personalul silvic inferior, care mi s'a părut a fi experimentat în această direcţie. Micile ravene cari s'au ivit au fost imediat oprite în loc şi pădurea a pus stăpânire pe sol.

Frumoase lucrări de pepiniere şi de regenerări de masive, s'au văzut şi în pădurea Chiţcani=Copanca. Un merit în toate aceste lucrări îl are şi personalul silvic inferior, pădurarii şi brigadierii cari depun o muncă plină de dragoste, pentru regenerarea pădurilor. Intrând într'o pepinieră din acest ocol, ai impresia că intri într'o grădină sau parc. Ţin să remarc aci pe vrednicul pădurar, veteran al serviciului silvic, Iurovschi Grigore, care îngrijeşte de pepiniera din această pădure şi care caută a sădi şi în sufletul oamenilor săi dragostea de pădure.

Printr'o bună conducere în trecut, silvicultura a propăşit cu paşi giganţi, în acest ocol; cu un personal bine disciplinat căruia i s'a făcut o asiduă educaţie, în sensul dragostei de pădure, cu o chibzuinţă şi continuitate în conducerea şi gospodăria acestui ocol, pădurea va propăşi şi va vorbi în viitor generaţiilor, arătând că aci s'a muncit serios în domeniul silvic.

Metodiu Ionescu

RECENZII

Dr. **Christof Wagner.**

Lehrbuch des Forstschutzes.

Intr'o scurtă prefaţă autorul declară că s'a străduit a crea un adevărat curs <Lehrbuch> de protecţia pădurilor, curs care, precum afirmă, până azi nu exista. Am avea, cum zice dânsul, înşirări de cestiuni din botanică forestieră, din zoologie forestieră şi altele asemenea, dar nu lucrări cari ar avea drept obiect ocrotirea sistematică a pădurii cultivate <Forst>. Afirmarea aceasta trebue considerată ca hazardată. Să luăm de pildă uvrajul clasic Hess=Beck ediţia a 5•a. E adevărat că primul volum se ocupă numai cu vătămările pricinuite de animale şi mai ales de insecte, dar volumul al 2=lea consacrează pagini tocmai acelor cestiuni pe cari W. le recunoaşte ca adevăratul obiect al protecţiunii pădurilor.

In ce priveşte botanica şi zoologia forestieră şi alte disciplini de caracter fundamental, chiar W. declară că respectarea riguroasă a limitelor ce există între ele şi protecţia pădurilor propriu zisă este imposibilă <pag. 5>. Aprecierea deci a fiecărui autor este hotărîtoare. In ce priveşte cartea lui Hess=B., autorii au accentuat că pentru documentarea cea mai perfecta şi cea mai lesnicioasă a cititorului, diversele cestiuni de caracter pregătitor au fost astfel tratate, în cât să nu fie nevoe pentru completa lămurire a recurge şi la alte uvrage. Din contră, cine citeşte cartea lui W., dacă de sigur o va lăsa din mână cu mare câştig şi cu mare satisfacţie, adeseori va fi simţit nevoia de o bibliotecă întreagă, pentru pătrunderea desăvârşită a unei anumite cestiuni.

Mai departe W. declară că nu se va ocupa în cartea sa decât de acele plante sau animale, sau în general de acele fapte şi lucruri primejdioase, cari determină adevărate calamităţi în pădure, neglijând pe toate acelea cari nu provoacă decât vătămări izolate, fără consecinţe apreciabile. Dacă cele dintâi trebue să fie hotărîtoare pentru întreaga gestiune tehnică, apoi cele de al doilea pot fi trecute cu vederea, fiindcă n'au urmări pentru sănătatea şi viaţa arborilor. Şi aci este vorba de apreciere, iar aceasta stă sub înrâurirea intensităţii gospodăreşti. Altfel judecă silvicultorul german, altfel cel din tundrele Siberiei, altfel noi! W. a scris cartea sa pentru silvicultorul german, pentru acel în ţara căruia intensitatea gospodărească este relativ mare. De aceea surprinde faptul următor. Vorbind despre insectele — cărora le consacrează 50 de pagini din 345 — nu pomeneşte nimic despre coropişniţa, nu se opreşte asupra lui Liparis dispar, consacră acelaş spaţiu foarte restrâns Chrysomelidelor şi Cerambicizilor şi insistă relativ mult asupra lui Nematus abietis şi mai ales asupra păduchilor în genere şi a lui Dreyfusia piceae şi Nüsslini în special. E surprinzător, de oarece importanţa practică a coropişniţei şi a cerambicizilor, dar în special a lui Lip. dispar e nemăsurat mai mare decât a chryomelidelor, a tenthredinidelor şi a păduchilor de frunze. Am putea multiplica exemplele.

In ce priveşte măsurile ocrotitoare, recomandate de ştiinţă, W. ar vrea, de ar fi posibil, să renunţe cu desăvârşire la cele represive, fiindcă sunt costisitoare şi numai, cu greu sau deloc, pot fi încadrate în gestiunea technică normală; din contră el insistă tot mereu asupra celor preventive cari nu provoacă nici cheltueli excesive nici deranjări ale gestiunei technice normale. Se înţelege că W. este absolut stăpân pe technica măsurilor de apărare, dar am căpătat impresia că pe nedrept presupune aceiaşi stăpânire de materie şi la cititorii săi cari au nevoe de îndrumare.

Aşa de ex. unele chestiuni care ar merita o adâncire mai mare şi o desvoltare mai amplă, de abia le efleurează. Toată lumea ştie că principalul mijloc de combatere a bostrychizilor sunt arborii cursă. Practicarea însă acestei măsuri ocrotitoare presupune cunoaşterea perfectă a biologiei insectei, a influenţei ce exercită starea atmosferică asupra desvoltării ei, a condiţiunilor topografice şi atmosferice cari determină eficacitatea măsurii etc. Din toate acestea la W. nici o vorbă. In câteva rânduri chestiunea arborilor cursă este vidată.

Socotim că ar fi o greşeală a lăsa — aşa cum vrea W. — aceste chestiuni şi deslegarea lor în grija entomologiei forestiere. Pe deoparte ar suferi unitatea de expunere, pe de altă parte entomologul de multe ori nu va avea nici pregătirea necesară (de specialist silvic), nici posibilitatea de a elucida unele fenomene şi a lămuri unele chestiuni cari din contră sunt relativ uşor accesibile silvicultorului. Entomologul, socotim noi, trebue să insiste asupra chestiunilor de morfologie, anatomie şi fisiologie, lăsând studiul vătămărilor practice şi a combaterilor, pentru care cunoaşterea biologiei este indispensabilă, în grija specialistului silvic. Negreşit şi aci limitarea absolută între cele două domenii nu este posibilă.

Din cele expuse până aci rezultă mai mult părerile lui W. asupra chestiunilor ce nu trebue să figureze într'un curs de protecţie şi asupra extensiunei ce trebueşte dată discuţiunilor asupra altora. Să vedem acum care este profesiunea lui pozitivă de credinţă. Care trebue să fie obiectul principal al unui curs de protecţie, ţinându-se seamă de rolul important ce joacă această latură a ştiinţei silvice în producţiunea forestieră? Răspunsul îl găsim la pagina 17 unde aflăm că «protecţia pădurilor în ultima instanţă are să asigure desvoltarea neîmpedicată a procesului de producţiune forestieră». Acest proces stă sub înrâurirea unui mare număr de pericole cari — având în vedere lungimea actului de producţiune forestieră — după toate probabilităţile odată şi odată vor căpăta importanţă practică pentru orice arboret. De aci urmează necesitatea măsurilor de prevedere, măsuri de «longue haleine», măsuri ce nu pot fi luate atunci când «cazul» s'a şi întâmplat, ci măsuri cari trebue să împletească întreaga noastră acţiune în pădure. Din acest punct de vedere examinează W. primejdiile fatale pentru sol şi mai ales pentru arboret, fie că sunt determinate prin agenţii atmosferici, fie că sunt datorite omului, vieţuitoarelor din pădure, sau diverselor vegetale. După W. toţi autorii de cărţi de protecţiunea pădurilor s'ar fi mulţumit a enumăra şi a descri nenumărate pericole, a expune chiar mijloacele preventive şi represive de combatere, dar n'ar fi încercat măcar a stabili concluziunile ce se impun din cauza acestor pericole (condiţiuni anormale) pentru întreaga gestiune technică, mai ales pentru alegerea şi modelarea tratamentelor. Citez următoarea frază: «Ocrotirea pădurii cultivate (Forst), bine concepută, culminează în anumite postulate cari trebuesc formulate faţă de modalităţile alese pentru creşterea şi recoltarea lemnului, cu alte cuvinte faţă de arhitectura pădurii, de compoziţia ei ca specii şi ca vârste». W. este de părere că protecţiunea pădurilor, aşa cum a fost concepută până azi, n'a ştiut să evidenţieze în destul legătura ce există între gestiunea technică şi combaterea pericolelor, n'a ştiut să prepare pe tânărul silvicultor în mod practic pentru apărarea eficace a pădurilor contra pericolelor.

Şi în cazul de faţă W. mi se pare că nu este drept. Hess-Beck, tot aşa ca şi W., insistă asupra importanţei şi necesităţii prevederii îndelungate în materie de protecţie, iar legătura ce trebue să existe între măsurile de ocrotire şi între gestiunea tehnică le evidenţează peste tot, studiind diversele cestiuni în raport cu actele de producţiune — întemeerea, îngrijirea şi instalarea arboretelor — şi în raport cu obligaţia ce are silvicultorul, a repara pagubele şi a restabili ordinea în pădure după ce a trecut calamitatea. E adevărat că cititorul cărţii lui Hess-B. va ajunge mai mult prin propria lui muncă (la care de alfel reflectează şi W., pag. 33) la acea convingere că întreaga noastră acţiune în pădure trebue impregnată de preocupări protecţioniste, pe când acel care ia cartea lui W. în mână va fi isbit dela început până la sfârşit de această afirmare stăruitoare, obsedantă, repetată până la saţietate, cum că protecţiunea pădurilor are să semnaleze toate acele primejdii cari pot avea o înrâurire efectivă asupra gestiunei tehnice şi că aceasta din urmă (mai ales tratamentul ce se aplică unei păduri) trebue modelată în aşa fel ca aceste primejdii să fie preîntâmpinate ori cel puţin atenuate. Aceasta este ideia-călăuză care trece ca un fir de argint toată ţesătura expunerii lui W. Gestiunea tehnică (Betrieb) care după W. ar trebui să formeze axa întregii gospodării şi un obiect important de studiu, trebue să fie expresiunea postulatelor formulate de cultura, de protecţia şi de exploatarea pădurilor.

Câte şi trei trebue, ca să zic aşa, să-şi pue condiţiile fără de care efectul economic, urmărit de proprietar, nu poate fi atins. Aceste condiţiuni câte odată nu sunt convergente, atunci trebue să căutăm a le armoniza, pentru a ajunge la adoptarea aceleiaşi modalităţi de gestiune, de tratament, care garantează mai bine atingerea scopului economic.

Câte şi trei trebue să-şi facă concesiuni!

De obiceiu însă, în cazul unui tratament raţional, din punctul de vedere al culturii şi exploatării, după W., postulatele protecţioniste se vor împleti foarte uşor în cadrul general de acţiune. Şi care ar fi acest tratament? Cititorul poate a şi ghicit răspunsul. Este tratamentul imaginat de W., acel «prin tăeri grădinărite pe fâşii în marginea de masiv» (Blendersaumschlag). După W. mai că nu există pericol care n'ar putea să fie înlăturat sau cel puţin atenuat prin aplicarea acestui tratament. Fie că e vorbă de ger sau de secetă, de puterea vijelioasă sau de acţiunea lentă a curenţilor de aer, de acţiunea nefastă a buruenilor forestiere sau de atacul unor anumite insecte, de incendierea pădurii etc., constituirea pădurii, cum rezultă prin aplicarea acestei modalităţi de tratament, după W., va fi cea mai bună pază contra tutulor acestor vătămări. Pe lângă această idee principală, alte două idei suplimentare: amestecul (individual sau în grupe mici) a speciilor şi creşterea cât mai afânată a arboretelor.

Se înţelege că mai toţi vor fi de acord cu Wagner, fiindcă nu toţi admit necondiţionat aplicarea generalizată a modalităţii de tratament preconizat de W. şi fiindcă nu toţi recunosc panaceul arboretelor amestecate şi al răriturilor îndrăsneţe.

Ori cum ar fi, cartea lui W., cu toate rezervele de mai sus şi altele care ar mai fi de făcut. este o puternică manifestaţiune pe terenul şi în interesul protecţiunii pădurilor.

Măcar că W. declară că materia pe care o tratează este în afară de demeniul lui obicinuit de lucru, totuşi a ştiut să îi dea o astfel de turnură încât oricine va fi folosit citind această lucrare a fecundului scriitor care este C. Wagner.

G.

I. G. Ionescu-Galaţi.

Elemente de Contabilitate forestieră.

Prefaţă de Trancu-Iaşi.
Editura Institutului de Arte grafice «Bucovina», I. E. Torouţiu, Bucureşti, pag. 319 — hârtie velină, preţul lei 300.

Autorul intră în domeniul exploatărilor de păduri şi industriei forestiere, precum şi în acela al contabilităţii, neizbutind însă de cât să facă prea multe afirmaţiuni neexacte, citām:

(pag. 12). «Doborârea arborilor şi numai la tăetura de vară, se lasă câtva timp, în starea în care au căzut sprijiniţi pe crengile lor, pentruca ramurile prin supraveţuire să tragă toată seva care o mai conţine tulpina, aceasta pentruca, desprinderea coajei să se facă cu uşurinţă»;

(pag. 140). «Puterea de tăere a gaterului este în funcţie de numărul de învârtituri a transmisiei . . . .»

Eronat. Producţia unui gater este în funcţiune de iuţeala dinţilor (v) şi aceasta e dată de produsul hopului (2 H) şi turajului (n) divizat prin 60, deci:

$$v = \frac{2\ H.\ n.}{60},$$

(la pag 230) dă o formulă pentru aflarea volumului lemnului rotund, în funcţiune de circonferinţă:

$$\text{Vol.} = \frac{C \times D \times I}{4} = 0{,}250 \times C \times I:$$

formulă absolut greşită, cea exactă fiind,

$$\text{Vol.} = C^2 \times I \times 0{,}0796,$$

(la pag. 162) dă cote inexacte ale impozitelor asupra exploatării,

(la pag. 32) afirmă: «că valoarea lemnului în picioare, adică valoarea de cumpărare atârnă de cum s'a făcut evaluarea materialului lemnos, sub raportul calitativ şi cantitativ. Calitatea o fixează specialiştii.. Evaluarea cantitativă se face cu ajutorul tabelelor de calcul, cele mai uzate fiind tabelele..... Aceste tabele fixează volumul lemnos al unui arbore în picioare..... Densitatea pădurii se fixează tot prin aproximaţie... sau se stabileşte media înălţimilor prin triangulaţie dacă valoarea de cost a pădurii atârnă de o evaluare bazată pe aproximaţie,» — sau *(pag. 229)* «Preţul îl formează calitatea lemnului precum şi distanţa la care se găseşte faţă de locul unde trebue adus».

Citatele s'ar putea înmulţi până la epuizarea întregului volum, dar ne oprim asupra celor precedente, evidenţiind că tot atâtea inexactităţi face autorul câte afirmaţiuni, căci «valoarea de cumpărare», or «preţul» depinde de legea cererii şi ofertei, iar «calitatea» materialului nu se fixează de specialişti, aceştia numai o apreciează, «tabelele» — oricât de «uzate» — servesc pentru a înlesni calculul, densitatea pădurei? probabil autorul se referă la desimea pădurei, la consistenţa ei. Triangulaţii la înălţimi, aici autorul îşi bate joc de cititor.

Să vedem dacă şi contabilitatea o tratează cu aceiaş competinţă. Citim la *pag. 171* «Sistemul de contabilitate aplicat în contabilitatea fabricei de cherestea, se bazează pe principiul contabilităţii industriale :

«Materia primă fiind reprezentată prin lemnul brut iar fabricatele prin materialul fasonat şi produsele accesorii : scurtături, margini şi lemne de foc». Din acest citat se învederează şi lipsa de competinţă în materie de contabilitate a autorului.

Contabilitatea industrială are ca bază principiile următoare: constată modificările ce încearcă diferitele valori în procesul producţiunii şi circulaţiunii, beneficiile şi pierderile, urmărind stabilirea preţului de cost, bazându-se pe statistică, care înregistrează fapte şi operaţiuni privind întreprinderea industrială ⟨materii prime şi fabricate, preţ, consum, randament, durata perioadei de muncă, consum de energie, număr de lucrători, salarii, etc.⟩, — vezi Calmès, Comptabilité Industrielle.

Autorul nu încearcă nici o sistematizare a conturilor, nici o tendinţă de stabilirea unor conturi adecvate materiei ce tratează, nu face nici o analiză ştiinţifică a lor, nu arată scopul contabilităţii industriale prin exemplificări logic conduse, nu stărue asupra inventarului, punctul de sprijin al oricărui bilanţ.

Şi pentru că «le style c'est l'home», mai citâm, la întâmplare, câteva crâmpe din această lucrare ⟨*pag. 14*⟩ de exemplu : «Prin drum alunecător se mai înţelege regularea drumurilor existente, atunci când ele sunt îngheţate formându-se aşa numitele jghiaburi de pământ, lemnele pe aceste jghiaburi, în virtutea greutăţilor şi a pantei care le determină mişcarea alunecă repede cu repeziciuni de 10—20 m pe secundă după cum este regulată panta».

Autorul tratând «ambele aceste două» materii *(pag. 229)* s'a arătat complet nepregătit, dând nu numai «cunoştinţe foarte vagi» ⟨pag. 170⟩, dar complect eronate.

⟨In citate s'a păstrat ortografia autorului⟩.

Eug. Vâlceanu

N. I. Crahay şi O. Brichet.

Manuel de cubage des arbres. Gembloux, 1930. Impr. J. Duculot. édit.

Un manual — mic ca proporţii — însă preţios în practică mai ales pentru atenţia deosebită pe care o dă tabelelor dendrometrice, fără de care un lucru efectiv în pădure nu se poate face.

Partea tratând măsurătorile este precedată de un capitol special consacrat sortării comerciale, lucru care pentru practiciani — cărora lucrarea se adresează în deosebi — e de netăgăduit folos.

Metodele de cubaj sunt succint dar clar expuse; ele se referă de altfel la procedeele întrebuinţate mai ales în Belgia : cu o pătrime, cu o cincime redusă, etc. Ceva cam prea sumar e tratată cubarea arborilor în picioare. Uneori însă trebue să facem şi rezerve asupra recomandărilor, ca de ex. aceia de a aprecia din ochi «coeficientul de descreştere» ⟨o modalitate a coeficientului de formă⟩.

Tariful I, foarte detaliat serveşte cubajului arborilor în picioare sau doborâţi; celelalte două mici, dau volumul pe metru curent de buştean şi numărul pieselor debitate în anumite dimensiuni şi cuprinse într'un metru cub.

Deşi în general procedeele indicate diferă de cele obicinuite curent la noi, iar tabelele pornesc dela circonferinţă (diam. e dat ca o indicaţie secundară) şi de la înălţimea 1.50 dela sol, cred că această mică carte va figura cu folos în biblioteca oricărui silvicultor român.

V. S.

⁂

CĂRŢI.

Băncile Engleze de **Petru Drăgănescu-Brateş,** Bucureşti 1930.

Recenta lucrare a d-lui Dr. Drăgănescu-Brateş conţine un studiu aprofundat al desvoltării sistemului bancar în Anglia în timp de un secol şi o analiză amănunţită a situaţiunei recente a băncilor engleze.

O atenţiune deosebită o dă autorul organizaţiunii interioare a băncilor engleze, relevând tendinţa continuă de fuzionare în rândul băncilor, precum şi legăturile pe care ele le au cu economia ţării.

Intr'un capitol special autorul tratează crizele bancare survenite în decursul timpului, raporturile băncilor particulare cu Banca de Emisiune şi măsurile la care s'a apelat pentru soluţionarea crizelor.

REVISTA REVISTELOR

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

Iulie, 1930.

Paul Buffault.

La légende du Dévoluy.

Legenda cantonului Dévoluy.

Este titlul unui studiu, publicat în 1919 de d-l Ph. Arbos, profesor la Universitatea din Clermont-Ferrand, în «Culegerea lucrărilor Institutului de Geografie Alpină».

Dévoluy este un mic canton în Alpii înalţi, pe cari geografii îl descriu ca steril, dezolant şi cel mai sărac canton al Franţei.

De aci o dispută, autorul vrând să dovedească, după constatări la faţa locului, că vegetaţia forestieră se poate instala în Dévoluy.

Plantaţii de larice în vârstă de 60 de ani sunt viguroase.

Intreaga chestiune e de puţin interes pentru noi.

M. Paillié.

Le reboisement en Angleterre.

Impăduririle în Anglia.
<O chestiune de politică forestieră>.

Actualmente în Europa, Anglia este ţara cu — probabil — cel mai mic procent de împădurire, 5%. Din această suprafaţă Statul n'are decât 3%, comunele 1% şi particularii 96%.

Războiul cel mare a făcut să se resimtă lipsa lemnului în Anglia şi consecinţa a fost călăuzirea spre o politică forestieră fermă. In năzuinţa de a îngrădi deforestaţia şi a mări producţia lemnului, Anglia n'a recurs la mijloace coercitive, ci a utilizat măsuri liberale.

Comitetul Acland, însărcinat să studieze şi să raporteze cari sunt mijloacele cele mai bune pentru a conserva şi a desvolta resursele forestiere ale Regatului-Unit, a recomandat nu numai ameliorarea randamentului pădurilor existente, ci şi împădurirea unei suprafeţe de 1.700.000 acre <688.500 ha>, în timp de 80 de ani. Comitetul a demonstrat, că din suprafaţa de 5.000.000 acre destinate păşunatului, s'ar putea destina 2 milioane împăduririi, fără a se micşora prin aceasta producţia cărnii, decât cu 0,7%.

Propunerea comitetului s'a acceptat şi s'a format comisia forestieră actuală, căreia i s'au pus la dispoziţie *3.500.000* lire sterlinge pentru executarea programului <aproape 3 miliarde lei!>. S'a dat acestei comisii puterea de a face împăduriri pentru Stat, comune şi particulari, să desvolte educaţia forestieră a ţării, să facă toate cercetările şi experienţele necesare administraţiei silvice. Ba chiar are dreptul — sub rezerva confirmării Parlamentului — să facă exproprieri.

Funcţionând din 1919, comisiunea şi-a îndeplinit exact programul, împădurind până acum, cu stejar şi răşinoase, 112.000 acre.

Cum am spus deja politica forestieră a Angliei se opreşte aci, ne impunând nici o restricţie dreptului de proprietate forestieră.

Totuşi mai curând sau mai târziu, spre a evita consecinţe dezastroase, Anglia va trebui să intervină restrângând drepturile de uzaj la păşune.

C. G. Aubert.

La forêt domaniale du pin au Haras et ses cordons de futaie.

Pădurea domenială de pin din Haras şi cordoanele ei de codru.

In această pădure sunt cele mai vechi cordoane împădurite din Franţa.

Din studiul acestor cordoane, autorul trage unele concluzii, din punct de vedere economic (o experienţă naturală a longevităţii arboretelor), din punct de vedere cultural (întrebuinţarea la cordoane a esenţelor cu creştere repede şi cu acoperiş des, pentru a micşora pericolul incendiului) şi din punct de vedere administrativ (necesitatea de a se prescrie în amenajamente rezervarea cordoanelor de pădure).

Roger Ducamp.

A propos des cèdres introduits par de Jussieu.

In legătură cu cedrii introduşi de Jussieu.

Autorul dorind să ştie care este origina cedrilor plantaţi de Jussieu 1699—1777, membru al Academiei de ştiinţe din Paris) la Beaulieu (Geneva), s'a adresat d-lui Briquet, directorul grădinii botanice din Geneva, care, într'o notă trimisă d-lui Ducamp, a spulberat legenda aducerii seminţii, pusă la Beaulieu, tocmai din Siria. Jussieu a adus sămânţa cedrului Liban din Anglia (în 1734).

Eug. Rabouille.

Le peuplier.

Plopul.

Autorul consideră plopul esenţa la ordinea zilei. O circulară a Administraţiei silvice recomandă—cu unele rezerve—introducerea plopului şi ulmului în arboretele forestiere. Dar—zice autorul—plopul nu este o esenţă forestieră, ci un arbore, care nu-şi atinge maximum de dezvoltare, decât izolat sau în plantaţii rare. S'a încercat plantarea plopului în regiunile devastate din nordul Franţei, dar după 10 ani s'a constatat un fiasco aproape complet.

Aceasta, pe deoparte, din cauza înrădăcinării trasante a plopului, care nu se acomodează cu constituţia fizică a solului forestier şi se împiedică de tulpinele din pământ, iar pe de alta, pentru că plopul fiind o esenţă de mare lumină, nu poate îngădui să fie strâns de un crâng mai mult sau mai puţin des.

Ar conveni mai bine plopului terenurile cari n'au fost nici odată ale culturii forestiere, terenurile părăsite de cultura agricolă, din cauza depărtării sau lipsei mânei de lucru.

Din cauză că plopul şi ulmul nu sunt cultivaţi în locurile cele mai potrivite, sufăr de atacuri de insecte, de aceia, paralel cu studiul boalelor, ar trebui să se urmărească găsirea celor mai bune condiţiuni de vegetaţie pentru aceste esenţe.

Et. Hubault.

Chronique entomologique.

Cronică entomologică. (Coleoptere).

Autorul se ocupă de calididele cari au atacat molidul şi laricele în Europa Centrală, după studiul lui Schimitschek.

Acesta dă un mare loc în lucrarea sa

studiului paraziţilor, cari ţin în eşec calididele. Cei mai de seamă paraziţi sunt socotiţi Himenopterele Braconide şi Ychneumonizii.

D-l Hubault se ocupă de atacul lui Monochammus sutor L., o coleopteră cerambicidă, în pădurile Sue-diei, produs în urma incendiilor.

A. Granger.

Notes sur l'administration des forêts sous le Consulat et l'Empire.

Insemnări asupra administraţiei pădurilor sub Consulat şi imperiu.

Se examinează sumar, cu ajutorul vechilor circulare, ce eforturi au făcut administratorii acelei epoci ca să pună pe picioare serviciul forestier sub consulat şi sub imperiu, istoria administraţiei silvice părând a fi mai bine cunoscută dela Restauraţie.

Se aduc omagii şefilor administraţiei forestiere de atunci, spiritului de tenacitate şi metodei, cu care s'au forţat în cursul acelui sfert de secol să asigure continuitatea între «tabula rasa», făcută de Revoluţie şi între timpurile moderne.

N. N. Car.

L'ECHO FORESTIER.

August 1930, Nr. 2518.

Discours prononcé par M. Néron, senateur de la Haute-Loire, Vice-président de l'Association nationale et industrielle du bois à l'assemblée générale de la Société Forestière de Franche-Comté.

Discurs pronunţat de d. Néron, senator de Haute-Loire, Vice-preşedinte al asociaţiei naţionale şi industriale a lemnului, la adunarea generală a societăţii forestiere din Franche-Comté.

Problema ce se examinează cu această ocazie este: chestiunea forestieră privită din punct de vedere social şi fiscal.

Domeniul forestier al Franţei, cuprinde o suprafaţă de 10.353.000 ha, sau 19 $^0/_0$ din întreg teritoriul. După natura proprietarilor distingem:

1. Păduri de stat 1.459.000 ha.
2. Păduri aparţinând comunelor şi stabilimentelor publice 2.445.000 ha.
3. Păduri particulare 6.449.000 ha.

Proprietatea forestieră particulară este extrem de divizată, existând nu mai puţin de 1.545.730 proprietari, cari posedă mai puţin de 10 ha pădure. In felul acesta proprietatea forestieră este accesibilă tuturor claselor sociale.

Problema împădurilor se pune în Franţa ca o necesitate vitală. Conştiinţa silvică este aşa de adânc imprimată în masa poporului, în cât din cele 13.000 ha, ce se împăduresc anual, 8000 ha se plantează de particulari. Fiindcă în Franţa trebuesc împădurite minimum 50.000 ha anual, o nouă lege permite asociaţia micilor proprietari forestieri în sindicate forestiere, cărora în scopul împăduririlor li se pun la dispoziţie credite cu dobânzi foarte scăzute — $3-3^1/_2\,{}^0/_0$ — şi pe termene până la 50 ani.

Controlul activităţii acestor sindicate se face de Direcţia Apelor şi Pădurilor.

(Va urma)

Le premier congrès international du carbon carburant de Bruxelles.

Primul congres internaţional al cărbunelui carburant la Bruxelles.

După cum s'a anunţat deja, asupra acestei chestiuni vom reveni cu date mai ample.

Les essais de tracteurs à gazogène du Comité Central de Culture mecanique.

Incercările tractorelor cu gazogen ale comitetului central de cultură mecanică.

S'au admis pentru aceste experienţe toate aparatele de cultură mecanică. Se publică un regulament privind pe constructorii de gazogene.

Nr. 2519.

Discours prononcé par M. Néron.

Discurs pronunţat de d. Néron.

Continuând studiul început în numărul trecut, d-sa afirmă, că pădurile fiind prin natura lucrurilor nişte bunuri cari fructifică cu un procent redus —2—$2\frac{1}{2}\%$,— din punct de vedere al fiscului trebuesc tratate în mod cu totul particular. Nu pot fi în nici un caz înglobate terenurilor agricole cari fructifică cu un procent mult mai mare.

Pentru păduri impozitul fonciar ca şi taxele de succesiune, trebuesc micşorate.

En Russie l'exportation du bois est basée sur le travail forcé.

In Rusia exportul lemnului este bazat pe munca forţată.

Pentru exploatarea pădurilor din Nordul ţării, Rusia sovietică uzează de mijloacele cele mai barbare. Concomitent cu persecuţiile religioase, guvernul a mobilizat întreaga populaţie minoritară, pentru exploatările forestiere de iarnă. Preţul muncii este absolut derizoriu.

Fiindcă exportul cerealelor este actualmente deficitar, sovietele caută să-l înlocuiască prin intensificarea exportului de lemne.

No. 2520.

Le reboisement dans l'est.

Impădurirea în est.

Societatea «Amicii arborilor» şi Sindicatul proprietarilor de păduri din regiunea Lorenei, desvoltă o intensă propagandă în domeniul împăduririlor artificiale. Scopul societăţii este încurajarea oricărei iniţiative particulare.

Mijloacele prin care sprijină ideea, sunt:

Acordarea de subvenţii, recompense, furnizarea de pueţi în mod gratuit.

Un oficiu pentru studii forestiere, predă membrilor societăţii în mod practic, chestiunile referitoare la împăduriri, estimaţie, exploatări.

Veniturile societăţi constau din cotizaţiile membrilor şi subvenţia Ministerului de Agricultură.

Une industrie nationale menacée.
Gemme et reboisement.

O industrie naţională ameninţată.
Răşina şi împădurirea.

Scăderea însemnată a preţului răşinei, esenţei de terebentină şi în general a tuturor produselor răşinoase, deschide problema rezinajului şi a împădurirllor. Soluţia problemei se aşteaptă.

A. J. C.

Le dépérisement du noyer.
Les tares du bois de noyer.

Dispariţia nucului.
Defectele lemnului de nuc.

Lipsa materiilor hrănitoare din sol — pe cari nucul le epuizează foarte repede — şi putrezirea provocată de ciuperci, sunt două din cauzele dispariţiei nucului.

Pentru menţinerea lui, intervenţia cu îngrăşăminte artificiale în sol, dă rezultate bune. Contra putregaiului, se va da o deosebită atenţie la elagarea indivizilor, spre a-i feri de răni.

Calitatea lemnului de nuc, ca în toate celelalte cazuri, depinde de sănătatea lui.

V. L.

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

Iunie — Iulie, 1930.

C. Delevoy.

Influence du travail du sol et des engrais phosphatés en Campine.

Influenţa lucrării solului şi a îngrăşămintelor fosfatate în Campine.

Intr'o împădurire a comunii Asch s'au făcut următoarele experienţe:

I. Ce efect are arătura integrală faţă de lucrările executate pe bande de teren arat.

II. Influenţa diferitelor îngrăşăminte cari conţin fosfat.

Rezultatele acestor experienţe sunt următoarele:

1. Arătura integrală, a suprafeţii de împădurit, este cu mult superioară lucrării pe bande de teren arat; ea este tot aşa de eficace ca şi fosfaţii.

2. Ingrăşemintele fosfatate produc efectul lor maxim graţie arăturii integrale şi aplicate astfel, ele sunt aproape echivalente. (Produsele citate de autor).

3. Că împrăştierea fosfaţilor pe bandele deja lucrate este cu mult inferioară împrăştierii pe arătură, dar că împrăştierea în întregime, înaintea lucrării solului, pe bande reduce acţiunea acestora la foarte puţin lucru.

4. Că împrăştierea îngrăşământului pe bandele lucrate accentuiază mult diferenţele de eficacitate a îngrăşămintelor şi că unele, în acest caz, pot să devină stricătoare.

5. Că fosfatul «supra» oferă siguranţă şi maximum de efect, ori care ar fi modul de aplicare; el este urmat de fosfatul bazic, în timp ce fosfatul precipitat este foarte sensibil în ceeace priveşte modul de aplicare şi nu trebue să fie întrebuinţat decât pe arătură.

G. Houtzagers inspector la «Nederlandsche Heidemaatschappig».

Le pin sylvestre et son traitemcnt.

Pinul silvestru şi tratamentul său.

Esenţa principală a pădurilor din Olanda este pinul. Fostele păduri de stejar şi fag au fost defrişate, solul împărţit între agricultură şi horticultură, iar pădurea a fost împinsă în soluri din ce în ce mai proaste.

In ultimii 50 ani introducerea îngrăşămintelor a făcut ca agricultura să gonească şi mai mult cultura forestieră. Lupta continuă încă. Consecinţa, de până acum, e că se caută esenţe din ce în ce mai puţin exigente cari să se mulţumească cu ceiace mai poate fi afectat culturii forestiere.

Pinul e dintre acestea, de aceia a ajuns să ocupe aproape în întregime cele 140.000 ha pădure de răşinoase (în total Olanda are 165 000 ha codru).

Tratamentul care se aplică pinului este: arborete pure, equiene, de origină artificială cu exploatare rasă la 40 ani. Urmează prelucrarea solului şi regenerare artificială prin plantaţii.

Inconvenientul acestui tratament este că pinul formează uşor un humus brut acid foarte abondent. Olanda este o ţară cu insolaţie puţin intensă şi cu o slabă încălzire a solului, perioadele de îngheţ şi zăpadă sunt rare, deci descompunerea humusului se face foarte lent).

Să nu uităm că tăerile rase repetate

au influenţă rea asupra condiţiunilor fizice ale solului.

Remediul este creiarea unui amestec cu foioase, al căror humus se descompune mai uşor şi al căror frunziş servă la menţinerea umezelii.

Incercările făcute nu au dat rezultate bune, pinul a dominat curând, din cauza solului, ajungându-se din nou la arboret pur de pin.

S'a căutat ca printr'o răritură în etajul dominant să se menţină umbrirea solului, iar din arderea produselor secundare să se creieze un îngrăşământ.

Introducerea foioaselor se încearcă prin însămânţări executate după prelucrarea solului. Dacă pătura de humus brut e prea mare ea va fi ridicată şi vândută sau arsă. Esenţele preferate sunt: stejarul roşu de America şi fagul.

Se plantează şi răşinoase (Douglas şi Larix Japonica sau L. Leptolepis Murr.) ambele esenţe sunt puţin exigente. Amestecul se realizează astfel: se seamănă 300—350 kg jir, la 2 ani după aceasta se plantează Douglas, 1000 plante pe ha şi mai târziu se introduce melezul, în golurile rămase. Rămâne o chestiune grea: răritura.

Autorul crede că această metodă e foarte bună şi trebue să fie introdusă peste tot în ţara sa.

L. Pardé.

Essences indigènes et exotiques.

Esenţe indigene şi exotice.

Introducerea exoticelor capabile a da un venit bun, sau renunţarea la ele pentru esenţe indigene, este o veche temă de discuţie. Autorul, directorul şcoalei forestiere din Barres, e de părere ca în fiecare regiune să se experimenteze într'un arboretum, esenţele exotice din regiune precum şi altele cari s'ar putea aclimatiza, urmărindu-se atent: creşterile, vegetaţia, reproducerea, calităţile lemnului, etc. In urma rezultatelor obţinute să se introducă numai acelea cari s'au dovedit meritorii. Autorul dă şi un număr de esenţe cari merită să fie studiate, dintre ele cităm: Quercus rubra L., Alnus cordifolia Ten., Picea orientalis Carr., Picea asperata Mast., Taxodium distichum Rich., Abies Nordmanniana Spach., Juglans nigra L., Larix Leptolepis Murr., Castanea crenata, Juglans Hinds Rehd., Picea polita Carr., Quercus ilicifolia Wangenh, Pseudotsuga Douglasii Carr., Pinus canariensis Smith, Cedrela sinensis Juss., Cypressus lusitanica Will., Abies grandis, etc.

M. Mourral.

Culture des plants forestiers en pépinière.

Cultura plantelor forestiere în pepinieră.

Se dau date asupra modului cum trebue organizată şi întreţinută o pepinieră, îngrăşămintelor de utilizat, etc. Insistă asupra seminţelor (calitate, garanţii de germinare, modalităţi de semănare, etc.) Apoi urmează repicajul şi indicaţii asupra ambalării pueţilor cari se expediază din pepinieră.

R. Gallot.

Expérience internationale sur l'origine des graines du pin sylvestre.

Experienţă internaţională asupra originii seminţei de pin silvestru.

In 1906 congresul internaţional din Tübigen a decis să se facă încercări sistematice pentru a determina origina pinului silvestru.

Academia din Eberswalde a început, în 1907, primele cercetări. S'au adunat aici seminţe de pin din: Scoţia, Franţa, Prusia Orientală, Belgia, Bavière, Russia (2 probe), Prusia (Brandenburg) şi Perm (Rusia Orientală). Din aceste seminţe s'au creat, în 1908, 4 câmpuri de încercare. In primul şi al III-lea s'a instalat, în 1909, o serie de parcele cu plante de 2 ani, repicate. In 1922 şi 1927—28 s'au făcut cubaje riguroase pentru a se vedea cum se prezintă, comparativ, arborii proveniţi din seminţe de origine diferită.

Rezultatele arată că pinul din Belgia e cel mai bun şi lângă el vine cel de Prusia (Brandenburg) asta în 1922. In 1927—28 el rămâne puţin în urma celui prusian. Ultimul clasat e cel din Franţa.

Alura cea mai frumoasă o prezintă pinul de Riga, clasat al III-lea (trunchiuri drepte, arboret regulat).

Cele trei calităţi principale: vol. la ha, vol. arborelui mediu şi regularitatea trunchiului le întruneşte mai cu succes pinul din Prusia Orientală, care se crede că va ajunge primul în clasament.

P. J. Drost.

L'assurance des forêts contre l'incendie.

Asigurarea pădurilor împotriva incendiului.

Pentru ţările din occident şi cele nordice se pune cu multă asiduitate problema incendiului în pădure. Am menţionat în revista noastră (din Echo Forestier) aceste preocupări precum şi congresul ţinut în acest scop. Autorul acestui articol încearcă o clasificare a riscurilor şi studiază problema din punctul de vedere al ţării sale.

Erkki Laitakari.

L'étude des racines dans leurs relations avec la sylviculture pratique.

Studiul rădăcinilor în relaţiile lor cu silvicultura practică.

Articol tradus de A. B. după Acta Forestalia Fennica 1929. Afacerile societăţii, cronică forestieră, etc.

V. D.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Iunie, 1930.

Lozeron.

Posibilité.

Posibilitate.

Incă o contribuţiune relativă la chestiunea posibilităţilor, deschisă de d-l Biolley, în articolul d-sale din Nr. 4 al revistei. Autorul se referă la «instrucţiunile privitoare la amenajarea pădurilor publice, din 9 Iulie 1919», în care se spune că, atunci când e vorba de un amenajament iniţial, posibilitatea nu trebue să fie mai mare ca 2% din material.

O notă statistică arată că în pădurile publice (stat şi comună) amenajate, posibilitatea n'a întrecut cei 2%, după cum cer instrucţiunile, aceasta după ce s'au făcut câte-va reviziuiri.

A. Barbey.

Vers une plus grande production forestière.

Spre o mai mare producţie forestieră.

In urma studiilor făcute de d. Badoux asupra creşterii douglas-ului verde, (pitchpin, numire sub care se importă din America) s'a găsit că creşterea mijlocie poate trece cu mult peste 20 m^3 la ha şi pe an. Au fost pieţe de experienţă în care creşterea periodică a ajuns la 40 m^3 la ha. şi pe an.

O altă specie cu creştere apropriată de a douglas-ului este, Abies grandis.

Douglasul se poate cultiva în amestec

cu laricea, şi se recomandă cultura în buchete, altfel laricea poate fi înăbuşită.

Ţinând seamă de calităţile technice ale douglas-ului se impune cât mai mult răspândirea lui.

J. P. C.

De l'alternance des essences.

Despre alternanţa esenţelor.

Prin anologie cu cultura agricolă s'a crezut că se poate introduce în silvicultură alternanţa esenţelor. E o greşeală, care duce la arborete pure. Alternanţa, spune autorul, nu este posibilă de cât în pădurile unde printre esenţele staţiunei cea care urmează a fi cultivată să fie în majoritate, sau încă; prin alternanţă s'ar putea reintroduce într'un arboret pur, esenţe cari au fost eliminate artificial. Numai astfel se poate concepe o alternanţă a esenţelor.

Ant. V. Răd.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Nr. 31, Iulie 1930.

Graf zu Leiningen-Westerburg: Über Düngung im forstlichen Betriebe.

Despre îngrăşemânt în producţiunea forestieră.

In această privinţă deşi există o mulţime de studii izolate, tratând câte o faţă a chestiunii, sau cazuri izolate, nu s'a scris de multă vreme o lucrare cuprinzătoare, de sinteză.

Din această consideraţiune, autorul îşi propune să dea o privire generală asupra celor mai importante lucrări, în ceeace atinge liniile lor caracteristice. Se tratează în acest articol capitolele: îngrăşemântul în locurile libere, rolul substanţelor hrănitoare pentru plante; formele de humus în pădure, determinarea substanţelor hrănitoare, forţa de dezagregare a rădăcinilor.

Weber, Heinr. W.: Erschöpft sich die Forstwirtschaft im Nutzen-Kosten-Vergleichen?

Se reduce silvicultura numai la a compara cheltuelile şi folosul?

Articolul de faţă este o aprigă polemică cu d-l Forstreferendar Stumpf. Acesta a voit într'o serie de articole (Nr. 11 şi 12/929 şi 3/930 din Allg. Forst- u. Jagd-Ztg.) să formuleze un nou sistem de grupare a disciplinelor de sub acoperişul ştiinţii silvice, în sensul larg al noţiunii. Tot raţionamentul său gravitează în jurul principiului economic al maximului de satisfacţie cu minimum de sacrificiu în sensul lui Liefmann. Acest mod simplist de a vedea lucrurile, cu deosebire în acest domeniu aşa de complicat al producţiunii şi productivităţii economice, justifică oarecum iritarea profesorului dela Giessen.

(Urmează)

Amann: Birkenvorwald als Schutz gegen Spätfröste.

Continuând articolul început într'unul din numerile trecute ale revistei, autorul aduce alte multe dovezi indubitabile asupra efectelor de îndulcire al extremelor climaterice exercitate de pădurea tranzitorie de mesteacăn. Cu deosebire este pus în evidenţă rolul său protector din timpul gerurilor de primăvară pentru straturile de aer din imediata vecinătate a solului (sub 1 m), adică tocmai pentru tinerile plante, cari au mai mai multă nevoe de adăpost în prima perioadă a desvoltării lor.

Totuşi, autorul crede că acest mijloc nu poate fi de o aplicaţie generală, în orice împrejurări.

Nr. 14.

Graf zu Leiningen=Westerburg: Uber Düngüng in forstlichen Betriebe.

Despre îngrăşământ în producţiunea forestieră.

Se mai tratează, pentru împlinirea articolului din caetul de mai sus: îngrăşarea solului cu calciu, îngrăşămintele verzi, nevoia de substanţe hrănitoare a plantelor tinere, desalcalinizarea şi decalcificarea solului, influenţe vătămătoare, stabilirea rezultatelor experimentărilor cu îngrăşăminte.

Weber, Heinr. Wilh: Erschöpft sich die Forstwirtschaft im Nutzen=Kosten=Vergleichen?

Se continuă critica începută în numărul precedent al revistei, imputându=se d=lui Stumpf de a fi confundat privat=economicul cu economia naţională, atunci când vrea să judece economia forestieră în tot ansamblul ei.

Recenzii:

1. Forstschutz — Hess=Beck II Band von prof. Borgmann und Funk.
2. Handbuch der Bodenlehre von Blanck.
3. Lehrbuch der theoretischen Forsteinrichtung von d=r Christof Wagner.
4. Wald und Wildhege von Julius Eck.
5. Gründbegriffe der forstlichen Arbeitslehre von d=r Strehlke.

I. C. Dem.

ALLGEMEINE FORST und JAGD-ZEITUNG.

Mai, 1930.

Prof. *C. Wagner.*

Betriebsumwandlungen in der Forstwirtschaft.

Schimbările metoadelor de tratament în silvicultură.

Tendinţele actuale sunt ca să se treacă dela metoadele de tratament bazate pe suprafaţă la un grădinărit perfecţionat, bazat pe extracţia individuală. Acest mod de lucru cere transformarea actualelor arborete şi extinderea lucrărilor pe toată suprafaţa, asupra cărora autorul atrage atenţiune pledând în favoarea tăerilor în bande sub acoperiş (Saumschlag).

D. Müller, Oberforstrat.

Die Entwicklung der Forstorganisation in Wurttenberg.

Evoluţia organizaţiei silvice în Württenberg.

Organizaţia actuală îşi are origina în anul 1884, când s'au trasat liniile generale ale alcătuirei administrative şi care are în vedere să întărească Direcţiunile prin un stat major de technicieni, gruparea mai multor Reviere conduse la început de ingineri (Forstvervalter), în ocoale mari având de un organ superior (Forstmeister).

In 1900 s'a dat la iveală un decret, care se ocupă în deaproape cu timpul de pregătire necesar personalului de diferite grade, cu o nouă împărţire administrativă, care să utilizeze forţele ce stau la dispoziţia pădurii, o împărţire raţională în Administraţia Centrală a muncii şi asigurarea unui mecanism rapid de rezolvare a chestiunilor.

Actuala organizaţie a Direcţiunii generale este colegială, iar cea a Serviciului exterior se bazează pe inginerul şef (Forstmeister), care are azi de condus şi controlat o unitate economică formată din mai multe revire încredinţate unui conductor (Oberförster).

Fruchtenicht, Oberforster.

Die Buchenwirtschaft auf Kalkboden.

Cultura fagului pe terenurile calcaroase.

In asemenea soluri fagul vegetează în condiţiuni bune. Se are în vedere în special îngrijirea celor mai bune exemplare la cari să se realizeze un diametru la înălţimea pieptului de 55—60 cm şi o lungime a tulpinei până la 10 m; coronamentul să se întindă pe $^1/_3$ din înălţimea totală a tulpinii. Să se favorizeze alături de fag şi esenţe valoroase ca stejar, frasin etc. In masiv se pot menţine arborii predominanţi. Prin extracţii regulate (rărituri) se favorizează producerea indivizilor viguroşi în dimensiunile dorite.

Iunie, 1930.

Dr. M. Seeger.

Erfahrungen über die Eiche in der Rheinebene bei Emmendingen (Baden).

Experienţe asupra stejarului în câmpia Rinului la Emmendigen.

In câmpia Rinului din dreptul ducatului de Baden se găseşte un masiv în suprafaţă de aproximativ 1000 ha stejar pe un teren aluvionar. Solul este aci superficial atât din cauza compactităţii sale, cât şi a stratului de pietriş, care începe cam dela 1 m dela suprafaţa solului. Desvoltarea rădăcinilor stejarilor este studiată în aceste condiţiuni ale solului şi ne arată:

Sistemul de rădăcini se schimbă din pivotant în trasant cam pe la 10—15 ani; pivotul dispare cu totul 20—30 ani, în locul căruia se întind de sub colet rădăcini oblice numeroase. Rădăcinile laterale au o lungime mare (20 m) trecând de marginile coronamentului, menţinându-se în adâncimi de 0,30 0,40 cm.

In vederea creerii unui amestec de esenţe, care ar apăra masivul de multiplele calamităţi de care suferă (omizi şi Oidium) se caută introducerea unei esenţe, care să nu facă în sol concurenţă stejarului: din cercetarea rădăcinilor se găseşte că aci din acest punct de vedere convine mai bine carpenul decât fagul. In scopul conducerii masivului recomandat, de stejar cu carpin, se dau o serie de reguli de mare importanţă pentru noi asupra cărora vom reveni cu o notiţă.

Moller, Forstmeister.

Wirtschaftlichkeit des Zukunftstamm-Verfahrens bei Durchforstungen.

Economia metoadei de rărituri denumită «a tulpinei de viitor».

Aceasta metodă constă ca începând cu momentul când indivizii unui arboret îşi leapădă ramurile inferioare să se caute la distanţe de 4—6 m indivizii de viitor, cari se marchează cu o culoare cu ulei frapantă. Tulpina acestor arbori de viitor este curăţată regulat de crăcile în surplus şi menţinută emondată. Ceilalţi indivizi nemarcaţi se extrag apoi avându-se în vedere nevoile acestor indivizi de viitor, la început mai timid şi apoi din ce în ce mai puternic. Dacă în urma asemenor extracţiuni solul se descoperă, se introduce în mod artificial un subarboret. Se va avea în vedere ca coronamentul arborilor de viitor să se desvolte cât mai nestânjenit, iar acesta să se întindă pe $^1/_3$ din lungimea tulpinei. Cu exemple bine documentate autorul arată utilitatea acestei metoade în cazul amestecului esenţelor de lumină, de ex. stejar cu pin.

Krutzsch, Forstmeister.

Zum Beitrag von Dr. Wobst zur Ertragsforschungen: Wachstumsuntersuchungen an Fichtenbestanden.

In jurul cercetărilor d-r

Wobst relativ la producţiunea masivelor de molid.

Se aduc critici relative la modul de conducere a lucrării de apreciere a masivelor, pe care se bazează lucrarea autorului citat.

D-r C. G.

SILVA.

Nr. 26 şi 27, Iulie.

Frh. Arthur von Kruedener und Forstassessor *A. Mainberger.*

Die Wald-Schlämmanalyse.

Analizarea pe teren (a solurilor) prin depozitarea elementelor lor constitutive.

Dintr'un articol precedent al baronului Kruedener, intitulat cam mistic «Pacienţe forestiere» se cunoaşte procedeul imaginat de dânsul, pentru a-şi da seama chiar în pădure de compoziţia fizică a solurilor. E vorba de depozitarea în epruvete a elementelor constitutive ale solurilor, fapt care permite, cum afirmă Kruedener, a aprecia, în mod cu totul suficient pentru scopurile practice, caracterul firesc al solului şi felul cum se comportă faţă de apă. E o metodă expeditivă, căruia se poate face multe stricăciuni, relevate chiar de colaboratorul lui Kruedener, de asesorul A. Mainberger. Totuşi, în urma cercetărilor efectuate în laborator, M. ajunge la concluzia, sprijinită pe un şir de cifre comparative, că în adevăr procedeul lui Kr. dă rezultate foarte mulţumitoare cari se deosebesc prea puţin de cele obţinute, prin metode riguros exacte, în laboratoriu. In sfârşit ni se dau indicaţiuni cum trebue procedat la efectuarea analizei în pădure şi la tălmăcirea rezultatelor.

Nr. 28 şi 29, Iulie.

Heinrich Wilhelm Weber.

Psychologie und Forstwirtschaftslehre.

Psichologia şi economia forestieră (considerată ca obiect de studiu).

Două publicaţiuni din literatura forestieră germană mai recentă în care se face o apropiere neaşteptată între psicologia şi economia forestieră, dau prilej lui H. W. Weber a se ocupa cu o problemă socială arzătoare, de actualitate, cu aceea a raţionalizării muncii. Disecând mai ales scrierea lui Hilf, iniţiatorul studiului ştiinţific al muncii forestiere, W. ajunge la concluziune că în fond în acea lucrare se ventilează chestiunea, dacă raţionalizarea (W. zice americanizarea) economiei forestiere trebue sprijinită sau nu. Răspunsul lui W. e mai de grabă sceptic. Pentru dânsul raţionalizarea în multe cazuri este egală cu mecanizarea, cu maşinizarea, cu uciderea sufletului, cu suprimarea individualităţii. N'ar trebui să cercetăm—zice W. şi se referă la condiţiuni germane—ceeace este de raţionalizat în economie forestieră, ci ar trebui să examinăm tot ceeace nu este de raţionalizat. Pentru a rezolva aceste două chestiuni, W. deosibeşte între producţiunea mecanică şi cea organică. Dacă în cea dintâi poate fi vorba de raţionalizare întocmai ca în cazul industriei în genere, dar totuşi cu oarecari restricţiuni, atunci în cea de-a doua tendinţele de raţionalizare sunt absolut antifireşti. Pentru a-şi justifica orientarea lui negativă faţă de porniri raţionaliste în producţiunea organică, W., între altele, atacă şi pe Wagner, susţinând, că sistemul lui de tăeri grădinărite pe făşii în margine de masiv (Blendersaumschlag) în fond n'ar fi nimic altceva decât o încercare a se desbrăca acţiunea noastră în pădure de orice judecată individualistă (?!). Dacă mecanizarea, continuă W., o fi posibilă în industrie—regretabilă însă şi acolo — în economia forestieră în care condiţiuni biologice joacă un rol preponderent, ea este o utopie.

In orice caz, adaugă patetic, din punctul de vedere al unui om pe care îl preocupă soarta omenirii nu poate fi susţinută.

Nr. 30, Iulie.

D-r *G. Baader,* Darmstadt.

Was versteht man unter Betriebssystemen und ist deren Einführung in Hessen rätlich?

Ce înţelegem prin sisteme de exploatare, adoptarea lor pentru Hessa este recomandabilă?

Din partea a doua a titlului reese că e vorba de o chestiune pur locală. Ne mărginim dar la discuţiunea părţii I-a. Trebue să o spunem însă dela început, că traducerea cuvântului german «Betriebssystem» prin sistem de exploatare nu redă decât incomplect înţelesul cuvântului care este foarte complex.

Dacă «Betriebs*system*» nu ar fi nimic altceva decât «Betriebs*art*» — cum opinează redactorul-şef al «Silvei» într'o notă — atunci echivalentul în limba românească ar fi modalitatea de tratament.

După ce autorul stabileşte caracterul economiei forestiere care este atât economic (dispoziţie), cât şi technic (executare), trece la tălmăcirea cuvintelor «Betrieb» şi «Betriebssystem». Pentru «Betrieb» adoptă definiţiunea dată de economistul von Gotte şi spune: Betrieb este săvârşirea mereu repetată a unui procedeu technic pe baza unor dispoziţiuni luate odată pentru totdeauna (tratament sau gestiune technică).

In ce priveşte «Betriebssystem» reproduce definiţiunea dată de Wagner care e următoarea: «Bs» este rânduirea sistematică după un principiu fundamental a tutulor fazelor de producţiune respectiv a metoadelor, alcătuind unitatea technică a «Betrieb-ului». (Sistem de cultură şi exploatare?) Convin că această definiţiune va lăsa pe mulţi nedumiriţi. De altfel, de aceiaşi părere este chiar, autorul, căci, continuând, declară că va încerca a explica într'o limbă mai uşor inteligibilă, ce însemnează «Bs» pentru practică şi ce putem aştepta dela ele. Urmează apoi explicaţiunea promisă prin care se stabilesc ţelurile «Bs-ului» (modalităţii de tratament?), pentru a discuta în ultima instanţă principiile pe baza cărora sistemele de cultură şi exploatare («Bs») urmează a fi alcătuite.

* * *

FORSTARCHIV.

Nr. 13 din 1 Iulie 1930.

H. Röhrig.

Der Forleulenfrass im Bezirk Potsdam.

Atacul de Noctua (Panolis) piniperda în departamentul Potsdam.

Autorul, şef al secţiei forestiere din administraţia departamentului Potsdam, descrie mai întâi calamităţile provocate înainte de 1928 de această insectă şi arată apoi amănunţit marele atac din 1923—24, insistând asupra măsurilor de combatere luate în diversele ocoale silvice. Din cuprinsul articolului reese că această calamitate a cauzat pagube foarte însemnate (1146 ha pădure distrusă complet, 5785 ha distruse parţial) nu numai nimicind culturile forestiere, dar ducând la faliment şi pe unii comercianţi de lemne. Autorul propune ca — pe lângă măsurile de combatere indicate de împrejurări — administraţia forestieră a Statului să organizeze şi tăerea ca şi desfacerea materialelor lemnoase, ce vor rezulta, în sensul ca să nu se provoace o scădere a preţurilor, prin aruncarea deodată pe piaţă a unor cantităţi prea mari de lemne.

Back.

Auswahl und Sichtung der Anwärter für aen Preussichen Forstbetriebsdienst.

Alegerea şi cercetarea candidaţilor pentru serviciul silvic prusian.

Serviciul silvic e greu, dur, şi cere oameni cu însuşiri şi aptitudini bine evidenţiate.

Autorul propune o alegere riguroasă a candidaţilor, bazată pe cercetări medicale şi analize psicho-technice.

Nr. 14 din 15 Iulie 1930.

H. Hesmer.

Zur Frage des Aufbaues und der Verjungung europäischer Urwald.

Asupra constituţiei şi regenerării pădurilor virgine europene.

O nouă şi interesantă discuţiune asupra problemei regenerărilor în pădurile virgine, pusă de Müller în cartea sa: Aufbau, Wuchs und Verjüngung der S. O. Europäischen Urwälder, 1929, asupra căreia şi-a exprimat convingerile sale — diferite de ale autorului — şi Prof. Rubner, care a vizitat pădurile virgine din ţara noastră. (Vezi «Revista Pădurilor» pag. 859).

Hesmer combate şi el afirmaţia lui Müller, că focul ar fi catastrofa naturală, care — în păduri virgine — consumă arboretele vechi şi provoacă regenerări naturale pe suprafeţe întinse. H., care a văzut deasemenea pădurile «virgine» din Bulgaria, arată că aceste păduri nu sunt nici de cum «neatinse» de om, ci au fost totdeauna păşunate şi incendiate de păstori. Pe lângă aceasta, majoritatea acestor păduri «virgine» sunt constituite din amestecuri intime de foioase şi răşinoase, incendiile nu pot avea extensiunea şi însemnătatea ce le acordă Müller. In consecinţă Hessmer nu pune numai pe seama focului regenerarea pădurilor virgine din Balcani, ci arată că ea se datoreşte mai ales celorlalte catastrofe naturale, furtuna.

D. A. S.

INTERNATIONALER HOLZMARKT.

Viena, Iulie 1930.

Nr. 78. *Das Problem der Buchenabfallholzverwertung.*

Utilizarea deşeurilor de fag.

Stăruitoare cercetări întreprinse de firma «Verein f. chemische Industrie A. G. in Frankfurt a. M.» au dus la rezultate de natură a deschide importante posibilităţi de valorificarea lemnului de fag. Prin noui procedee chimice — diferite fundamental de cele cunoscute — firma de mai sus a ajuns la concluziuni surprinzătoaze şi anume, de a fabrica din lemnul de fag — şi chiar din deşeuri — celuloză, proprie pentru: hârtie albă, fină, hârtie de împachetat şi carton.

Cheltuelile de producţie fiind mai mici, materia primă mult mai ieftină, experienţele şi rezultatele fabricei «A. G. Verein f. chemische Industrie» capătă o mare valoare practică.

Acţiunea pornită de cercurile interesate pentru salvagardarea industriei forestiere austriace, se continuă şi în acest număr.

Nr. 79. Se publică o corespondenţă din Bucureşti despre o pretinsă concesionare a pădurilor româneşti financiarului suedez Iwar Kreuger.

Nr. 80. Convenţiunea marilor industrii forestiere din România, în vederea stabilizării preţului lemnului pe piaţa ungară, câştigă pe zi ce trece noui aderenţi. Se publică numele nouilor firme ce au subscris convenţiunea.

Din datele ce se găsesc în acest număr—urmare a măsurilor luate de Ministerul Agriculturii în vederea favorizării exportului—se marchează în luna Mai o însufleţire a pieţii lemnului polonez.

Cantităţile exportate — la unele sortimente — întrec chiar pe cele din anul 1929.

Nr. 83, publică o convorbire cu d-l d-r Aurel Socor, despre activitatea comisiunei însărcinată de Ministerul de Domenii pentru cercetarea contractelor încheiate cu diferite întreprinderi forestiere, referitor la exploatarea unora din pădurile Statului.

Nr. 86. *Die Lage der tschechoslowakischen Bugholzmöbelindustrie.*

Situaţiunea industriei mobilei de lemn curbat cehoslovacă.

Această ramură a industriei lemnului prezintă în republica vecină, o stare înfloritoare. In anul 1929 s'au fabricat circa 3 milioane scaune, ocupând 7000 lucrători.

Cea mai mare parte din producţie este destinată exportului — 90 până la 95 %. Din zi în zi însă pieţele, pe cari marfa cehoslovacă se vinde uşor, sunt sau acaparate de produse din alte ţări sau devin inaccesibile, prin taxe de import insuportabile.

Astfel Rusia a interzis importul scaunelor din Cehoslovacia, iar Brazilia — un alt mare consumator al produselor de acest gen — a mărit tariful cu 175 %. Industriile similare din Ungaria şi Polonia sunt cele mai de temut cocurente. Valoarea exportului de mobile «de lemn curbat», cifrează în ultimii patru ani un total de 379 milioane coroane cehe.

Gh. I. I.

OESTERREICHISCHE VIERTELJAHRESSCHRIFT f. FORSTWESEN.

Vol. I, 1930.

Caet dedicat adunării generale forestiere a Austriei de jos din Mai 1929.

Cu ocazia acestui congres s'a organizat o vizită în pădurile din Ocoalele silvice Purkersdorf şi Tullnerbach ale administraţiei forestiere a Statului. S'au editat broşuri speciale pentru participanţi, în cari se arată condiţiile forestiere ale ocoalelor respective. In buletin este redat un rezumat al acestor broşuri.

Buletinul mai conţine:

Raportul consiliului de administraţie al societăţii forestiere din Niederösterreich către membrii participanţi la a 54-a adunare din 1929.

Raportul directorului forestier K. Glück asupra problemelor forestiere actuale în Wienerwald.

Raportul directorului K. Endlicher asupra condiţiilor forestiere ale anului 1928, cu arătarea lucrărilor silvice şi technice executate înacel an.

Raport asupra congresului forestier german din Iunie 1929, ţinut la Danzig şi Königsberg, de Balka.

Privire retrospectivă asupra activităţii congreselor forestiere austriace în anii 1906–1914 de H. Pusch.

D. A. S.

JOURNAL OF FORESTRY.

Ianuarie, 1930.

S'a sfârşit cu lemnul?

In articolul editorial se încearcă discuţia unei teme de mare importanţă. Ce va fi mâine? Care este viitorul silviculturii? Răspunsul cată a dovedi că deşi e dificil să se prevadă speciile şi dimensiunile arborilor cari vor fi cerute în viitor, totuşi nu trebue pierdută încrederea în opera de progres a naţiunilor pe care silvicultura o va îndeplini.

A. C. Eaton.

Bazine de înmagazinarea apelor ca mijloace pentru apărarea de inundaţii.

Cel mai bun mijloc de protecţie contra inundaţiilor este strângerea apelor în mari rezervorii. Soluţia nu merge însă la cursurile de apă cu debit mare.

M. H. Dawis.

Organizarea şi conducerea apărării împotriva focului în pădurea naţională din Angeles.

C. H. Guise.

Creşterea şi influenţa ce o au asupra ei răriturile.

Răritura forte stimulează mai mult decât cea slabă. Influenţa ei nu trece de maximum 15 ani (vârsta arboretelor).

Paul O. Rudolf.

O comparaţie între mai multe metode pentru calculul procentului creşterii după creşterea în diametru.

Autorul face încercări cu formulele, Gevorkiantz, Hanzlik, Pressler, Kunze, Mc. Karthy şi Robertson şi ajunge la concluzia că rezultatele diferă foarte puţin.

A. Pierson Kelley.

Studii asupra absorpţiei.

T. C. Scheffer.

Sterilizarea semănăturii de răşinoase printr'o uşoară presiune de abur.

Se menţine la suprafaţa solului (60 minute) un abur sub presiune la temperatura de 95—100 grade C. şi se obţine astfel distrugerea erburilor pernicioase seminţişului viitor.

L. G. Baumhofer.

Sensibilitatea arboretelor tinere de pin faţă de atacul de Rhyacionia frustrana Bushnellii.

Cel mai rezistent e Pinul laricio austriaca, după el vin în ordine: P. silvestris, P. Banksiana, P. resinosa, P. ponderosa.

O. W. Pflueger.

Problema «culturilor temporare» în Filipine şi un mijloc posibil de reglementare.

D. M. Matthews.

Silvicultura în insula Trinităţii.

D. S. Wolsey.

Măsuri preventive în contra inundaţiilor din New England.

După inundaţiile din 1927 s'a făcut un studiu din care reese rolul important al pădurii: ca înmagazinatoare a apelor, etc.

V. D.

LAS POLSKI

August, 1930.

Stanislaw Somorski.

Relativ la ecologia pădurilor.

Stefan Studniarski.

Influenţa sistemului agrar şi a relaţiilor politice asupra legislaţiunii forestiere. ⟨Evul mediu şi timpurile moderne până la revoluţiunea franceză⟩ urmare şi sfârşit.

In Revista Revistelor sunt reproduse două articole: «Exploatatorii noştri» şi «Pădurile şi rentabilitatea lor.

Revista Bibliografică indică un mare număr de cărţi forestiere, poloneze şi străine. Note şi Cronică.

Red.

LESNICKÁ PRÁCE ⟨Cehoslovacia⟩.

Nr. 7 şi 8.

D=r Ot. Vodrázka.

Sediul proprietăţilor ereditare.

Elementul anatomic iniţial, din care se desvoltă organismele monocelulare cât şi cele pluricelulare, este celula formată din protoplasmă şi nucleu.

Tema care se pune, este găsirea sediului proprietăţilor ereditare. Unele teorii afirmă că acest sediu ar fi în nucleu, alţii în protoplasmă.

De oarece există o strânsă dependenţă între protoplasmă şi nucleu, neputând exista protoplasmă fără nucleu şi invers, teoria lui H. de Vries, pare cea mai apropiată de adevăr. Anume: elementele ereditare există în aceeaş măsură şi în protoplasmă şi în nucleu.

Ant. Freudl.

Varietăţile staţionare ale esenţelor forestiere în Cehoslovacia şi importanţa lor pentru protecţia şi economia forestieră.

D=r Jar Klika.

Pădurile din zona mediteraniană în Tunis.

Ouercus suber, se întinde până la altitudinea de 850 m. Pe litoral vegetează în bune condiţiuni Pinus maritima.

Aceste două specii trăesc în condiţiuni cu totul opuse. Tot ceeace prieşte pinului maritim, constitue pentru stejarul plută un element defavorabil.

D=r Ing. V. Weingartl.

Câteva inconsequenţe din practica şi sistemul de amenajament al economiei forestiere.

Intensificarea crescândă a economiei forestiere, impune o egală grijă în chestiunea technică productivă, ca şi în aceia pur economică. Aceste două probleme, trebuesc privite ambele deodată.

V. L.

INFORMAŢIUNI

Ingineri

D-l inginer şef silvic *I. Constantinescu-Leu* se primeşte în serviciul Direcţiei generale a C. A. P. S. pe ziua de 1 Octombrie 1930 cu gradul de inginer şef silvic, urmând a fi plătit din economiile bugetare a C. A. P. S. realizat la art. 1.

*

D-l inginer silvic stagiar *Ladislau Hreblay* se înaintează la gradul de inginer silvic pe ziua de 1 Septembrie 1930 cu o vechime de 3 luni şi 21 zile.

*

D-l inginer inspector silvic *Iosif Sterba*, plecat din serviciul Statului prin demisie, se primeşte în serviciu pe ziua de 1 Octombrie 1930, cu gradul de inginer inspector silvic.

*

Ocolul silvic Bicaz de sub administraţia direcţiei generale a C. A. P. S., va trece sub administraţia Direcţiei regimului silvic ocolul Ineu se va muta cu reşedinţa la Sebeş, iar ocolul Isticeu în viitor se va denumi ocolul silvic Gurghiu.

*

D-l *Alfred Nahlik*, absolvent al şcoalei Politechnice din Bucureşti, secţia silvică, se primeşte în Corpul inginerilor silvici, cadru particular pe ziua de 1 August 1928, cu gradul de inginer silvic stagiar.

Să rectifică cu 9 luni data vechimei în gradul de inginer şef silvic al d-lui Pavel Zegreanu, din serviciul Direcţiei silvice Bistriţa, considerându-l avansat onorific la acest grad pe ziua de 1 Aprilie 1928 în loc de 1 Ianuarie 1929.

*

Se înaintează la gradul de inginer silvic următorii ingineri silvici stagiari: *P. Bozdoc, I. Storosciuc, Chiculiţă C.* pe ziua de 1 Aprilie 1/30, *V. Leescu* pe ziua de 1 Mai 1930, d-nii *G. Vulcan, V. Anderco, G. Georgian* pe ziua de 1 Iunie 1930, d-nii *C. Angelescu, C. Gheorghies, N. Chelsoiu, A. Rădulescu, C. Mitan, N. Stoian, A. Chibeleanu* pe ziua de 1 Iulie 1930, d-nii *Adam Ioan, A. Cimoca, O. Decei, N. Hristu, V. Munteanu* pe ziua de 1 August 1930, iar d-nii *Lazăr V., Valeriu Dinu, T. Georgian* şi *F. Hanner* pe ziua de 1 Septembrie 1930.

*

Incadrarea d-lor ingineri subinspectori silvici *Al. Bratu* şi *I. Caraminu,* făcute prin decizia No. 29395/930 şi publicată în «Monitorul Oficial» No. 107 din 17 Mai 1930 se rectifică, trecând pe d-l Al. Bratu dela Secţia silvică Cluj la Centrala de exploatare Berevoeşti, pendinte de Direcţia Generală a C. A. P. S., iar în locul d-sale la secţia silvică Cluj va trece d-l I. Caraminu dela direcţia regională silvică Chişinău.

*

Domnul inginer silvic *Eugen Gondos* din serviciul primăriei municipiului Cluj, se încadrează la vechime, în gradul de inginer şef silvic, pe ziua de 15 August 1929.

*

Domnul inginer silvic *I. Constantinescu* din serviciul Oficiului Naţional al Cooperativei Române se încadrează la gradul de inginer silvic pe ziua de 1 Septembrie a. c. cu o vechime de 3 ani şi 7 luni în grad.

*

Domnul inginer sub-inspector silvic *C. Negrescu,* se înaintează în mod onorific la gradul de inginer inspector silvic, pe ziua de 1 August 1929 iar bugetar la vacanţă.

*

Domnul inginer sub-inspector silvic *E. Negoescu,* din serviciul Direcţiei Generale a «C. A. P S-ului», se înaintează la vechime la gradul de inginer inspector silvic, pe ziua de 1 August 1930.

*

Domnul inginer silvic *I. Focşăneanu* din serviciul Oficiului Naţional al Cooperativelor Române, se încadrează în gradul de inginer şef silvic pe ziua de 1 Ianuarie 1930.

*

Incadrarea d-lui inginer silvic stagiar, *L. Cerna,* făcută prin decizia Nr. 29.395/930, publicată în «Monitorul Oficial» Nr. 107 din 17 Mai 1930, se rectifică trecându-l dela Direcţia Generală a «C. A. P. S-ului», la Direcţia Regimului Silvic.

Conductorii

Domnul *Pădeanu Marin,* absolvent al Şcoalei de conductori silvici Casa Verde, se înscrie în Corpul conductorilor silvici cu gradul de conductor silvic ajutor.

*

D-nii conductori silvici ajutori *Peck Otto, Micşa Gheorge, Gliga Nicolae* şi *I. Marcoviceanu* din serviciul Direcţiei Regimului silvic, precum şi d-nii: *D. Cerbulenco, A. Karger, A. Cobeț, Const. Avrămuț Palmy Iosif, M. Pintilie, Hoffer Coman, Cronț Petru, Cruceanu Iuliu, Vernica Gheorghe, Alex. Leonte, Pop Aurel* şi *M. Moiescu* din serviciul «C. A. P. S-ului», se înaintează înmod onorific la gradul de conductori silvici cl. II-a, primii 16 pe ziua de 1 Ianuarie 1930, ultimul pe 15 August a. c., iar bugetari toţi la vacanţă.

NECROLOG

In şedinţa consiliului de administraţie al Societăţii «Progresul Silvic" dela 2 Septembrie 1930. Preşedintele acestei societăţi a comunicat membrilor consiliului dureroasa ştire că fostul inginer inspector silvic Ioan Guguianu a încetat din viaţă la 22 Iulie a. c. şi în ziua înmormântării, care a avut loc în Cluj, în prezenţa unei numeroase asistenţe de foştii colegi şi cunoscuţi, d-l inginer inspector Zeicu, dela Regimul Silvic, a ţinut un impresionant discurs funebru şi a depus în numele Societăţii o magnifică coroană de flori.

Preşedintele, d-l C. P. Georgescu, îşi însoţi comunicarea cu cuvinte elogioase pentru regretatul defunct şi propuse în acelaş timp un minut de reculegere ca omagiu pentru unul dintre cei mai laborioşi membri ai Societăţii «Progresul Silvic», care a contribuit atât cât a stat în puterile sale la propăşirea acestei societăţi.

Membrii consiliului împărtăşind părerea preşedintelui s'au sculat în picioare şi într'o adâncă şi pioasă tăcere au aşteptat să treacă minutul de unanimă recunoaştere a meritelor aceluia care, în lunga sa carieră forestieră, şi-a dat obolul pentru consolidarea bunului renume al corpului technic silvic, din care a făcut parte timp de 35 ani şi 7 luni, precum şi pentru prosperitatea Societăţii «Progresul Silvic».

I. Guguianu, ardelean de obârşie, s'a născut la 1 Februarie 1865 în comuna Zărneşti din judeţul Făgăraş, unde a terminat şcoala primară. Cursurile secundare le-a urmat în calitate de bursier la gimnaziul «Şaguna» din Braşov, obţinând cu un succes «maturitatea» (bacalaureatul) la 27 Iunie 1883.

Studiile academice le-a început în Ungaria, din care făcea parte Transilvania înainte de revenirea ei la patria mumă, şi anume la Semelcsbanya actualmente Bánska Stiavnitza, făcând parte din Cehoslovacia şi le-a terminat în 1888 la şcoala superioară de silvicultură din Viena, eliminat fiind din Semelcsbanya pentru sentimentele sale româneşti exprimate fără reticenţe.

Venind în vechiul Regat, a intrat în cadrele corpului technic silvic la 1 Februarie 1892 ca silvicultor asistent. La 1 Decembrie acelaş an a fost înaintat silvicultor cl. II-a, iar la 1 Aprilie 1899 silvicultor cl. I. La 1 Aprilie 1908 a fost numit silvicultor şef cl. III-a, şi la 1 Decembrie 1910 silvicultor şef cl. II. După ce a fost apoi înaintat silvicultor cl. I, ultimul grad ce l'a obţinut pe ziua de 1 Aprilie 1920 a fost de inginer inspector silvic.

Atingând vârsta legală la 1 Octombrie 1925 şi-a regulat drepturile la pensie.

Ioan Guguianu a fost un funcţionar harnic, muncitor şi onest, dovadă că a murit foarte sărac.

Fire modestă el şi-a îndeplinit cu conştiinciozitate datoria, pentru care superiorii săi erarhici adeseori i-au adus mulţumiri.

Cunoscător al limbii germane a însoţit în escursiunile sale pe fostul inspector silvic Pitscheak, ceh de origine, adus în ţară din Bucovina după recomandaţia guvernului austriac, fiind angajat prin contract timp de 9 ani, traducându-i rapoartele şi câteva instrucţiuni de lucrări practicate în Bucovina în timpul administraţiunii austriace.

Cunoscător de asemenea al limbii ungare şi a celei române vorbite în

Vechiul Regat, el a fost ataşat direcţiunii regionale din Cluj, căreia i-a adus multe servicii contribuind la unificarea terminologiei forestiere.

Prin conferinţe ţinute şi articole publicate în «Revista Pădurilor», el a contribuit la difuziunea în cercuri largi a cunoştinţelor forestiere.

Cele mai de seamă dintre acestea sunt:

1. «Foloasele pădurilor pentru populaţiune», volumul din 1908, pag. 225—250 şi 290—308.

2. «Pădurile saşilor din Transilvania», volumul din 1909, pag. 193—198.

2. Importanţa regiunei forestiere Valea Nişcovului din judeţul Buzău, volumul din 1910, pag. 304—307.

Din această scriere reproduc următorul pasaj, caracteristic pentru multe păduri ale ţării şi în special ale celor de stejar:

«O considerabilă cantitate de material lemnos technic de prima calitate de «stejar s'a extras din pădurile Statului de pe Valea Nişcovului cu ocazia înfiinţării «căilor ferate, extrăgându-se fruntea stejarilor, ceea ce se explică pentru ce astăzi, «cu toate că masivele se prezintă în stare strânsă sau complectă, lipsesc totuşi «indivizii de elită, cari în mod natural se selecţionează în orice pădure, care n'a «fost exploatată».

«In timpul mai recent chiar se practică asemenea estracţiuni fie pentru «construcţie de poduri, fie pentru stâlpi de telegraf şi altele».

«Cât pentru pădurile moşneneşti, astăzi abia 50% au etatea de 10 ani şi «sunt din nou puse în tăere. Dintre pădurile particularilor mai avuţi, dacă găsim «15% în etate de şi peste 30 ani şi nu cred că se va împlini acest deceniu fără «ca să le fi vândut spre exploatare şi pe acestea».

4. Legile noastre silvice, volumul din 1913 şi din 1914.

Ioan Guguianu, după cum vedem, a fost un asiduu scriitor şi dacă în timpul din urmă activitatea sa pe acest teren s'a mai micşorat, aceasta se datoreşte unei boale de cord contractată în timpul şi din cauza serviciului înainte de răsboiu, când făcând inspecţie printr'o pădure a fost trântit de un cal nărăvaş.

Pentru asigurarea unui adăpost pentru zilele sale de bătrâneţe şi ale scumpei sale soţii, după eşirea sa la pensie, a voit să-şi clădească o modestă casă de locuinţă pe locul dat de Stat funcţionarilor din Cluj. In acest scop a contractat o însemnată datorie la Banca Albina din localitate sperând a o plăti într'un timp de 10 ani cu pensia sa îmbunătăţită, în anul acesta.

Zadarnică «nădejde», căci căsuţa sa a rămas neterminată!

In luna Iulie, îmi scrie d-na Eugenia I. Guguianu, soţia sa, pensia a fost aşa de greu plătită, în cât deja suferind Guguianu a umblat 10 zile până i s'a dat şi după câteva zile răcind a încetat din viaţă».

Aceasta este soarta mai tuturor funcţionarilor publici neprihăniţi de acte necorecte!

El a murit, totuşi, cu conştiinţa curată putând servi ca exemplu multora.

Cu durerea despărţirii de veci îi zic după datina românească:

«Fie-i ţărâna uşoară»!!

Petre Antonescu

PUBLICAȚIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Casa Autonomă a Pădurilor Statului

Direcția regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor.

Asupra raportului d-lui Director al Regimului silvic.

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare a codului silvic publicată în «Monitorul Oficial» No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. – Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Calea Agrişului, pendinte de comuna Sieu-Odorhei, judeţul Someş, proprietatea Composesoratului Urbarial din comuna Sieu Odorhei, în suprafaţă de 39 ha 99 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani. Exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea la 10 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Cordău, pendinte de comuna Cordău, judeţul Bihor, proprietatea comunei Cordău, în supratajă de 234 ha 0800 m^2 din care 224 ha 4900 m^2 pădure curată. Regim codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani. Exploatarea în 80 ani oprindu-se 60 seminceri la hectar. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurilor Hârgita şi Prietenoasa, pendint de oraşul Odorhei, judeţul Odorhei, proprietatea oraşului Odorhei în suprafaţă de 978 ha 2800 m^2 din care 803 ha 5800 m^2 astf; Regimul codru cu tăeri rase în seria I-a de 400 ha 7600 m^2 şi codru cu tăeri succesive în seria II-a de 402 ha 8200 m^2. Revoluţia normală 80 ani. Exploatarea în 80 ani în ambele serii. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar în seria I şi 1000 lei de fiecare hectar în seria II-a. Revizuirea după 10 ani.

d) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Cărpiniş şi Huci, pendinte de comuna Logig, judeţul Mureş, proprietatea d-nei văduva lui Iosif Apor şi d-nei Petru Apor în suprafaţă de 45 ha 4000 m^2. Regimul crâng cu 100 rezerve stejar la hectar. Revoluţia normală 20 ani. Exploatarea în 20 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. – Aceste amenajamente, se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare ale legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste amenajamente referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau orice alte cauze, amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţii, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 26 Septembrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

p. conformitate *Indescifrabil.*
Nr. 222.812/930.

Art. 1. Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Iveşti-Torceşti pendinte de comunele Iveşti şi Torceşti, judeţul Tecuci, proprietatea d-nei Elena General I. Grigorescu, în suprafaţă de 1444 ha 8758 m² din care se amenajează numai seriile: III-a Torceşti de Luncă în suprafaţă de 663 ha 4100 m² şi seria IV-a Cohalmul-Torceşti în suprafaţă de 158 ha 2000 m². Regimul pentru seria III-a crâng cu 50 rezerve la hectar şi pentru seria IV-a crâng simplu. Revoluţia normală 33 ani, exploatarea în 33 ani pentru seria III-a şi revoluţia normală 3 ani şi exploatarea în 3 ani pentru seria IV-a. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar pentru seriile III şi IV-a. Revizuirea după zece ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Bădeni, pendinte de comuna Tisău, judeţul Buzău, proprietatea Nicu M. Popescu, în suprafaţă de 71 ha 4000 m² din care 68 hectare 600 m² pădure curată. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani, exploatarea în 7 ani. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după zece ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Bratia, pendinte de comuna Câmpu Mare judeţul Olt, proprietatea N. Moraru şi alţii în suprafaţă de 33 ha 4600 m² din care 28 ha 8400 m² pădure curată. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 2 ani. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. – Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3. — Se anulează regulamentul de exploatare aprobat prin decizia Nr. 20.209/921 şi publicat în «Monitorul Oficial» 7/921, privitor la pădurea Spidişul şi Arsele din judeţul Buzău, proprietatea d-nei Paulina Hessenstein.

Art. 4. — Se anulează regulamentul de exploatare aprobat prin decizia Nr. 4162 şi publicat în «Monitorul Oficial» 249/921, privitor la pădurea Muntele Giurca, din judeţul Buzău, proprietatea d-nei Paulina Hessenstein.

Art. 5 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 19 Septembrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

p. conformitate *Indescifrabil*
Nr. 222.814/930.

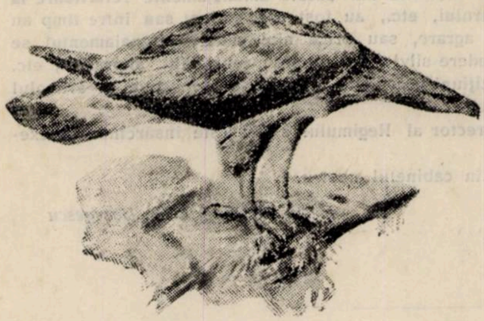

Iosif Petraşca

Institut de preparate biologice

Bucureşti

Str. Ştirbey Vodă, 96

Premiat în străinătate
şi în ţară

Animale, păsări împăiate conform comenzii. Se va prelucra artistic piei şi blănuri. Montajul coarnelor după indicaţiuni.

Pentru Onor. Corp Silvic preţurile extrem de reduse

CASA DE CREDIT, ECONOMIE ŞI AJUTOR

A

CORPULUI SILVIC C. E. A. C. S.

Sediul: Bucureşti III — B-d Brătianu, 67

Face toate operaţiunile de bancă. Imprumuturi la membrii în contul salariului, împrumuturi pe gaj de efecte, pe ipoteci etc.

Primeşte spre fructificare la vedere şi pe termen în condiţiuni avantajoase,

SOCIETATEA
„PROGRESUL SILVIC“

Inchiriază pentru conferinţe adunări, concerte, etc., Sala mare a localului său din B-DUL I. C. BRĂTIANU No. 67 unde doritorii se pot adresa

◆

ESTE

în interesul Societăților
Forestiere și tuturor
așezămintelor industriale
să facă reclamă prin
REVISTA PĂDURILOR

BIBLIOTECA CENTRALA
a „ASOCIAȚIUNII"
SIBIIU

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Redactor-şef: **Stinghe V.**

Membrii:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

Secretar de redacţie: **Ştefănescu-Suhăţeanu M.**

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie pe 1930:

Preşedinte: **Georgescu C. P.**
Vice-Preşedinte: **Drăcea M.**, **Stinghe V.**
Secretar general. **Ioan P.**
Casier: **Grozescu Dem.**
Secretari: **Priboianu V.**, **Ştef.-Suhăţeanu M.**

Membrii:

Agapie G.
Antonescu P.
Atanasescu A.
Boldur M.
Bosoancă C.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Ionescu A.
Lazăr H.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Popescu Alex.
Popovici Gh. N.
Stănescu Stan
Tomuţa D.

Cenzori: **Cratero O., Vasiliu L., Sculy X.**
Cenzori supleanţi: **Botescu I., Florescu I., Fonai I.**

Preţul abonamentului:

Pe un an	**300 lei**
» » » pentru membrii Societăţii	**200 »**
» » » pentru conductori şi brigadieri	**75 »**
Numărul	**25 »**

Manuscrisele nepublicate se înapoiază

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Anghel Saligny, 2

ECA CENTRALA
„ASOCIAŢIUNII"
SIBIIU

Anul XLII | **Octombrie 1930** | **Nr. 10**

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC“

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

SUMARUL:

Studii-Referate: Instalaţii pasagere pentru recoltarea seminţelor de molid. **I. I. Marinescu**
Probleme administrative: Politică forestieră . . . . **Aureliu M. Eliescu**
Garanţia de împădurire . . . . . . **Ion Ghica Anastase**
Fapte şi comentarii: Excursia în Oltenia şi Jugoslavia . . . . **Valeriu Dinu**
Physokermes coryli în pădurile ocolului silvic Cotmeana . . . . **Ion P. Diaconescu**
Semănatul seminţii de frasin . . . . **D. Theodorescu**
Un document interesant . . . . . . **C. Gheorghe**
Cronica: Conferinţa d-lui D. I. Ciurileanu . . . . **V. Lazăr**
Varia . . . . , ... **Red.**
Recenzii. — Revista revistelor. — Informaţiuni
Soc. «Progresul Silvic»: Codicil privitor la «Fondul Moşandrei» testat Soc. «Progresul Silvic». **Publicaţiuni:** Decizii ministeriale.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 67
BUCUREŞTI

XLII-e Année **Octobre 1930** **Nr. 10**

REVUE DES FORÊTS

Publication mensuelle de la Société forestière roumaine „Progresul Silvic“

SOMMAIRE:

Etudes-Comptes-rendus: Instalations passagères pour la récolte des semences d'épicea . . . . **I. I. Marinescu**

Problèmes administratifs: Politique forestière . . . . **Aureliu M. Eliescu**

La caution de reboisement . . . . **Ion Ghica Anastase**

Faits et commentaires: L'excursion en Oltenie et Jougoslavie . . . . . **Valeriu Dinu**

Physokermes coryli dans les forêts de l'arrondissement Cotmeana . . . **Ion P. Diaconescu**

L'ensemencement du frêne . . . . **D. Teodorescu**

Un document interessant . . . . . . **C. Gheorghe**

Chronique: La conférence de M. D. I. Ciurileanu . . . . **V. Lazăr**

Varia . . . . **Red.**

Récensions. — Revue des revues. — Informations.

Soc »Progresul Silvic«. — Publications.

RÉDACTION ET ADMINISTRATION: Bd. I. C. BRATIANO No. 67
BUCAREST

Anul XLII Octombrie 1930 Nr. 10

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAŢII „PROGRESUL SILVIC“

STUDII-REFERATE

INSTALAŢII PASAGERE
PENTRU
RECOLTAREA SEMINŢELOR DE MOLID

de I. I. MARINESCU
Ing. şef silvic

In ocoalele de munte, molidul ocupă un procent însemnat din întinderea păduroasă. Recoltarea seminţei de molid este un punct însemnat din programul anual al activităţii desfăşurate în aceste ocoale, activitate impusă de nevoia intensificării culturii molidului în pepinieră.

Greutăţile băneşti postbelice ne-au obligat să valorificăm un produs accesoriu, pe cari de altfel şi consideraţiuni de ordin biologic impuneau să-l valorificăm: sămânţa să fie recoltată din regiunea în care vor trebui să crească pueţii produşi.

Se împacă astfel un considerent social, dând de lucru populaţiei locale, rămâne banul în ţară, avem un produs mai bun, mai eftin — şi un considerent cultural — folosind un produs local a pădurii, în regenerarea ei.

Mijloacele de realizare sunt simple, cerând doar concursul şi stăruinţa personalului subaltern.

Orice canton de pădurar, de lângă o pădure de răşinoase sau de lângă un sat apropiat de pădure, poate constitui un centru de extragerea seminţei din conuri. Instalaţia necesară, se poate face de către orice tâmplar local.

Culesul conurilor poate începe chiar din prima jumătate a lunii Octombrie şi se face prin urcarea în copaci, de preferinţă pe vreme frumoasă. Ploile îngreuiază munca lucrătorilor şi nu le îngădue spor la lucru, mai ales pe feţele vestice şi sudice, începând dela 800 m altitudine în sus (sub această altitudine, cel puţin în Muntenia şi Oltenia, molidul iese din optimul său vegetativ).

Folosind o foarfecă pusă într'o prăjină de 2—3 m, lucrul se face mai uşor; conurile se adună în grămezi la poteci, de unde sunt apoi cărate cu dăsagii pe spinarea cailor, la depozit.

Aci, odată cu triajul lor, se face înlăturarea acelor dela baza conului, cari sunt jenante în manipulările ulterioare.

Magazia, este o anexă indispensabilă recoltării, şi capacitatea ei este condiţionată de cantitatea probabilă ce avem de recoltat; în lipsa ei se poate construi una cu pereţii din şipci şi învelită cu carton gudronat (costă 4—5 mii lei). Impărţirea în compartimente, permite aerisirea, grăbeşte svântarea conurilor şi reduce timpul de extragerea seminţei cu 1/4—1/3.

Distanţa dela canton la pădure, este un factor esenţial în costul producţiunii, căci 1 hl conuri cântăreşte 30—35 kg la culegere şi dă numai 1,5—1,8 kg sămânţă desaripată. O cale ferată îngustă, sau un funicular, constitue o înlesnire a transportului, o eftenire simţitoare a producţiunii şi ca atare, este imperios necesar a le folosi intens, atunci când există în raza centrului unde se face recoltarea.

Extragerea seminţei din conuri şi desariparea ei, sunt două operaţii cari mai necesită şi câteva mici instalaţii şi aparate.

Camera de încălzirea conurilor pentru a le deschide — uscătoria — este bine să aibă geamurile duble pentru a se păstra cât mai bine căldura, comunicând cu exteriorul printr'o cameră vecină, în care se face manipularea conurilor şi a seminţei.

După cum gratiile pe care stau conurile, spre a se deschide, sunt fixe sau mobile, uscătoria poate fi cu gratii fixe sau mobile.

Uscătoria cu gratii fixe cuprinde 2 rafturi, înalte cât camera, late de 1,50 m, aşezate faţă în faţă şi la cel puţin un metru unul de altul, spaţiu prin care se circulă şi permite manipularea conurilor; fiecare raft cuprinde un număr de gratii, pe care se întind conurile la uscat, etajate la 50 cm una de alta, pentru a permite întinderea şi strângerea conurilor; fundul gratiei este făcut din şipci, bătute la 2 cm una de alta, spre a îngădui căderea seminţei. Făcute din sârmă împletită, cu ochiuri de 1 cm, sunt mai uşoare.

Gratiile fixe prezintă desavantajul că munca pentru întinsul şi strânsul conurilor este mai grea, lucrătorul fiind silit a sta într'o poziţie puţin stabilă, cu jumătatea superioară a corpului vârîtă între ele; iar la cele de sus, şederea la temperatură prea ridicată fiind nesănătoasă, îl expune la accidente grave.

Operaţia necesită 10—15 minute de fiecare gratie, după mărimea şi poziţia ei în raft, mai sus sau mai jos.

Uscătoria cu gratii mobile are aceiaşi construcţie ca şi precedenta, cu deosebire că spaţiul dintre cele 2 rafturi trebue să fie egal cu lăţimea unei gratii plus 5—10 cm pentru a permite manipularea conurilor; iar distanţa între gratii se reduce la 5—10 cm.

Lucrătorii, în loc să stea ca mai sus pentru a strânge sau întinde conurile, coboară gratiile jos pe pardoseală, le manipulează în voe în timp de 3—6 minute, la o temperatură mai scăzută (vezi tabloul Nr. 1) şi fac munca mai repede. Timpul necesar se reduce la jumătate, iar spaţiul util câştigat prin îndesirea gratiilor, este cel puţin de 2 ori mai mare. In acest chip se uşurează munca, lucrătorii fiind mai puţin expuşi la accidentele datorite căldurii excesive.

Incheerea rafturilor şi a stinghiilor pe cari se sprijină şi alunecă gratiile, se face prin şuruburi cu piuliţă, cari permit demontatea întregii instalaţii şi depozitarea ei în alt loc. Camera devine astfel liberă şi bună pentru locuit.

Tabloul Nr. 1, arată că temperatura stratelor de aer creşte cu înălţimea şi cu vecinătatea sobelor; deci mobilitatea gratiilor permite a se folosi intens şi după voe temperatura ridicată, grăbind deschiderea conurilor.

La gratiile fixe, timpul de deschidere este de 1—3 zile, la cele mobile se reduce la 6—24 ore. In plus, cantitatea conurilor deschise este de două ori mai mare, pentru că de obiceiu se lucrează la o temperatură de 40 — 50 grade și chiar de 50 grade, fără a se prejudicia puterea germinativă a semințelor. (Vezi tabloul).

O sobă de tablă de 40/60/70 cm, căptușită cu cărămidă, având coșul tot de tablă, desfășurat cât mai mult în interiorul camerii pentru a mări suprafața de încălzire, dă o temperatură constantă, care poate fi ușor ridicată până la 50⁰ în câteva ore.

Ventilarea camerii pentru eliminarea vaporilor, este un amănunt care scurtează timpul de uscare.

Temperatura stratelor de aer, variază cu înălțimea lor în cameră și cu distanță de sobă.

TABLOUL 1.

Distanța de sobă m	Temperatura în grade la înălțimea de:			
	0,5 m	1 m	1,5 m	1,8 m
0,60	41	45	48	50
2—	33	44	48	50
2,8	31	35	41	45
3,8	30	33	40	44

Acest fapt explică dece conurile de pe gratiile superioare se pot deschide în 6—12 ore, iar cele de mai jos cer un timp mult mai mare; în acelaș timp mobilitatea gratiilor mărind spațiul util, scurtează și timpul de extragere și ieftenește producția.

O uscătorie cu gratii fixe, după tipul celei din ocolul Gheorgheni, s'a instalat în fostul canton de vânătoare al Regelui Ferdinand, la Bahna Rusului în ocolul silvic Domnești-Muscel, la poalele complexului forestier din Valea râului Doamnei, care are o suprafață de circa 20.000 ha. In cantonul din pădurea Căpățineni-Poale, ocolul silvic Radu-Negru, situată pe Valea Argeșului și lângă calea ferată îngustă a societății «Arif», s'a experimentat uscătoria cu gratii mobile.

Ustensile necesare uscătoriei sunt: 2 sau 3 termometre așezate la diferite înălțimi, cari să indice lucrătorilor temperatura, câteva germinatoare, 4 – 5 cutii de lemn, ușoare și de mărimi diferite, pentru manipularea conurilor; saci și cutii mai mari pentru conservarea seminței, un cântar și o balanță cu 2 brațe. Aceste obiecte constituesc inventarul indispensabil unei asemenea instalații, în care șoarecii adaugă o grije în plus personalului de conducere.

Cum funcționează uscătoria?

Pe măsură ce conurile de pe primele 2 rânduri de gratii de sus s'au dechis, se descarcă și încarcă din nou gratiile cu alte conuri.

Incărcarea sau descărcarea unei gratii mobile durează 3–6 minute, după care se ridică gratiile de jos cu un etaj sau 2 mai sus, iar cele noi se pun jos.

Din 6 în 6 ore, toate gratiile sunt mișcate și verificate; la cele fixe, conurile se mișcă cu o greblă, iar la cele mobile, simpla scuturare de câteva ori este suficientă. Intrarea prea deasă în cameră trebue evitată pentru a nu scădea temperatura.

Operația se face de 3 lucrători, pentru a scurta șederea în căldura urcată a uscătoriei, în care nu se poate sta mai mult de o oră, fără a risca accidente.

Conurile se întind pe 2, cel mult 3 rânduri, pentru a fi în permanență înconjurate de aer cald. Pentru un hl, trebuesc 3 m^2 de gratie.

Cum se scoate sământa?

O treime din sământă cade chiar în uscătorie, iar restul se scoate din conuri prin trecerea lor la tobă: un cilindru circular sprijinit pe 2 stâlpi verticali, fixați la rândul lor în 2 tălpi, care se mișcă în plan orizontal. Suprafața laterală este construită din șipci distanțate, sau țesătură de sârmă cu ochiuri de 5–8 mm, ca să permită căderea seminței. Se evită risipirea seminței din cauza rotației, îmbrăcând aparatul într'un sac de pânză.

Sământa aripată se separă de solzii și resturile de conuri, cu cari este amestecată, prin trecerea ei printr'un alt aparat identic cu cel de mai sus, dar cu ochiurile până la 5 mm, având suprafața laterală din tablă perforată. Prin rotație cade sământa, iar resturile rămân în separator.

La un al treilea separator, cu ochiuri mai mici ca sământa aripată, se elimină praful și resturile mai mici decât ea.

Sământa astfel aleasă, trece mai departe la aparatul de desaripare.

Construcţia întregului aparat este miniatura unei mori ţărăneşti cu roată, de unde şi numele de morişcă.

Acest aparat se compune din 2 discuri de lemn, cu diametrul de 60 cm, îmbrăcate în postav gros, cari frecându-se uşor după o suprafaţă tronconică, îngădue svârlirea seminţei la margine şi căderea în 2 site suprapuse. Aceste site sunt mişcate alternativ, prin mişcarea generală a aparatului, operaţie care se face cu mâna.

Prima sită are ochiurile de 3—4 mm, ca să permită căderea numai a seminei desaripate, iar a doua sită, de sub ea, are ochiurile mai mici, ca să cearnă praful şi să reţină sământa complet desaripată. Prin mişcarea lor alternativă, sămânţa este svârlită din prima sită într'o cutie laterală în stânga, iar cea din a doua este aruncată într'o cutie în dreapta.

Deasupra discurilor, este coşul în care se pune sămânţa pentru desaripare. Printr'un capac regulator, cu o deschidere în formă de unghiu ascuţit, se regulează în timpul mersului cantitatea ce voim să cadă. Prelungirea axei verticale ce mişcă discul superior, prevăzută cu un cui mobil îmbucat în ea şi cu o mică elice la capul de sus, antrenează căderea seminţei între discuri.

Cum funcţionează? Cu o manivelă se mişcă roata dinţată în plan vertical, care antrenează mişcarea discului superior printr'o altă roată dinţată, ce se mişcă în plan orizontal.

Printr'o buclă a axei roţii de mişcare generală, se obţine şi mişcarea alternativă a celor 2 site.

Sămânţa din coşul aparatului, căzând între discuri, este numai parţial desfăcută de aripi. De aci cade pe cele 2 site unde este cernută. Cea complet desaripată cade pe sita de jos şi este svârlită alături, iar cea incomplet desaripată rămâne pe sita de sus, de unde este luată şi pusă din nou în coş pentru a fi desaripată.

Cu un vânturător obicinuit, se elimină praful şi sămânţa seacă.

Trecerea seminţei la separator are rostul a înlătura acele şi răşina, cari rup sau înclăesc postavul, îngreunând prin aceasta funcţionarea aparatului de desaripare.

Sămânţa desaripată se păstrează apoi, după posibilităţi, până la folosinţă.

Lucrătorii trebuesc des controlaţi şi bine lămuriţi asupra diferitelor operaţii. Intre 2 încărcări de gratii, ei trec conurile la tobă, la separator și desaripează sămânța, apoi împrospătează depozitivul cu conuri din magazie.

Un hl conuri, la o zi după culegere, cântărește în mediu 30 kgr, iar după o lună, 28 kgr. Aceste conuri ținute în camera de manipulare, la 18—24 grade temperatură, scad la 23 kgr, iar la eșirea lor din uscătorie au abia 15—17 kgr la hl.

Aceste date îndreptățesc ținerea conurilor în camera de manipulare, într'un mic depozit, spre a se usca cât mai bine și a trece apoi mai repede prin uscătorie. Acest depozit este o cutie cu un volum de 3 m^3 și cuprinde conuri pentru un cuptor.

Date asupra numărului conurilor, mărimea și grosimea lor se văd în tabloul de mai jos care reprezintă media la 1 hectolitru:

Diam. la ½ în cm	Lungimea conurilor în centimetri:										Total
	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	
	Numărul conurilor:										
2	2	20	100	215	275	330	150	70	—	—	1165
3	—	—	—	—	25	65	50	40	40	5	225
	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1390
Procentul	—	1,2	7,1	15,4	21,5	28,3	14,3	7,8	2,8	0,3	—
					79,5						

Rezultate obținute

Dintr'o mie hl conuri, au rezultat 1930 kgr sământă aripată, cari au dat 1480 kgr sământă dezaripată; în mediu sământa dezaripată reprezintă 5 % din greutatea unui hl conuri, la recoltare. Acest fapt ne obligă să conchidem că: așezarea locului de extragerea semințelor trebue să fie cât mai aproape de pădure sau locul de culegere, spre a evita transportul unei greutăți moarte, care singură reprezintă mai mult de 50 % din costul unitar al seminței.

Paralel cu recoltarea seminței, cercetăm puterea ei germinativă, folosind chiar temperatura uscătoriei, așezând germinatoarele la înălțimea voită pe gratiile cutiei în care sunt puse conurile. Obținem astfel un indiciu asupra stării seminței și procentului general de germinare, iar dacă avem o balanță la îndemână, atunci prin cântărirea cu și fără impuritățile cuprinse, putem afla exact cât de curat și îngrijit s'a lucrat.

Este necesar a face aceasta, căci avem un criteriu de apreciere atât asupra seminței, cât și asupra îmbunătățirii mijloacelor de lucru.

In tabloul de mai jos, dăm rezultatul a 20 probe de germinație, făcute la temperaturi cuprinse între 32 și 46 grade. S'a încercat încolțirea la această temperatură ridicată, spre a verifica dacă sământa își pierde ceva din puterea germinativă, cât și spre a vedea dacă și cea scoasă chiar la 50⁰ a suferit ceva:

Nr. curent	Numărul semințelor încolțite după:										Procent de:		Valoarea culturală	Temperatura la care s'a lucrat
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	puritate	germinație		
	ZILE													grade
1	10	50	22	3	—	—	—	—	—	—	90	85	76,5	46
2	3	28	40	2	—	—	—	—	—	—	—	73	65,7	»
3	9	51	10	11	—	—	—	—	—	—	—	81	72,9	»
4	6	43	20	10	—	—	—	—	—	—	—	79	71,1	»
5	7	67	12	6	—	—	—	—	—	—	92	92	84,6	»
6	5	49	28	1	—	—	—	—	—	—	92	83	76,4	»
7	—	6	55	6	3	1	—	—	—	—	—	71	65,3	42
8	—	11	58	10	1	3	—	—	—	—	—	82	75,4	38—42
9	—	8	22	44	12	4	4	—	—	—	95	94	89,3	»
10	—	13	30	22	8	3	4	—	—	—	—	80	76	»
11	—	3	6	26	30	10	6	2	2	—	93	85	79,3	32—36
12	—	—	15	31	18	5	3	4	1	—	—	77	71,6	»
13	—	—	2	12	28	31	—	5	3	—	—	81	75,3	»
14	—	8	7	35	10	2	3	1	1	1	—	68	63,4	»
15	1	9	18	28	14	10	2	1	1	—	94	84	79	»
16	—	—	19	20	24	8	3	5	3	2	—	77	72,4	»
17	—	3	15	22	20	14	—	1	1	1	96	77	73,9	»
18	—	5	10	30	18	4	10	2	—	—	—	80	76,8	»
19	—	—	11	24	12	8	13	3	3	3	—	79	75,8	»
20	—	7	20	24	11	7	8	5	2	2	—	90	86,4	»
Total											1862	1618	1507,1	»
Media											93,1	80,9	75,3	

Notă. — Probele dela Nr. 7, 8 sunt făcute cu semințe extrase la temperatura de 45 — 50⁰.

Procentul de puritate a variat dela 90—96, iar cel germinativ dela 68—94, cu o medie de 80,9; valoarea culturală medie a fost de 75,3.

O simplă verificare a puterii germinative a seminței din vârful, mijlocul sau baza conului, nu este fără interes și arată că cea dela mijloc este mai bună, aceasta căzând întâi în uscătorie.

Sămânța dela	Numărul semințelor puse la încolțit	Numărul probei	Puterea germinativă
Baza conului	100	1	72
Idem . . .	100	2	78
Mijlocul conului	100	3	96
Idem	100	4	94
Vârful conului	100	5	78
Idem	100	6	74
Media . . .			82%

Aceasta arată că se poate face o sortare a lor, căutând a nu amesteca semințele eșite dela gratii cu cele eșite la tobă.

Condițiile de conservare sunt hotărîtoare în păstrarea calităților, în pierderea mai înceată sau mai repede a puterii germinative a semințelor.

Dela an la an, sămânța își pierde în mod natural această facultate cu 10—15%, sau chiar mai mult, fapt care ne explică: nevoia unei cât mai bune conservări, reușita din ce în ce mai slabă a semințelor vechi și nevoia de a mări cantitatea semănată.

După cum arată A. Fron această descreștere, numai după un an, atinge 12,4 din germinație și 10,9 din valoarea culturală, iar în anii următori scade cu 30, 43, 59, 69%.

Deci, după 5 ani puterea germinativă se va reduce la 11% — admițând cele mai bune condiții de conservare — adică pentru o reușită egală primului an, ne trebue o cantitate de 7 ori mai mare, de unde rezultă o producție de pueți cu mult prea scumpă. Nu este de nici un interes a conserva prea mult sămânța recoltată și ne explicăm de ce sămânța importată ne dă rezultate slabe, în afară de considerentul biologic care militează tot pentru sămânța locală.

Costul producției

Cifrele de mai jos se raportează la cantitatea de 1000 hl conuri; crescând cantitatea recoltată, scade costul unitar care este încărcat cu cota amortizabilă. La această sumă cota reprezintă 7.30 lei de hl, la 2000 hl cota amortizabilă se reduce la jumătate.

Preţul unitar mai depinde de mărimea uscătorii, respectiv de desimea gratiilor, de perfecţiunea aparatelor şi în bună măsură de îndemânarea lucrătorilor.

Uscătoria instalată într'o cameră 3/4 m şi înaltă de 3 m, cuprinde: 2 rafturi late de 1,25 m, între care se lasă un spaţiu de 1,50 m pentru manipularea gratiilor, etajate la 15 cm una de alta, începând la 30 cm de pardoseală şi oprindu-se la aceiaşi distanţă de tavan, pentru a îngădui desfăşurarea burlanelor. Un raft este lung cât camera (4 m), iar al doilea are mărimea 2,80 m, lăsându-se pentru sobă spaţiul de 1,20 m. Primul cuprinde 16 rânduri de câte 3 gratii fiecare, iar al doilea, numai 2 gratii la rând. Suprafaţa unei gratii fiind de $1{,}25 \times 1{,}25 = 1{,}5625$ m p suprafaţa totală a gratiilor va fi de 125 m p.

Pentru un hl conuri trebuesc 4 m p, iar în toată suprafaţa vor intra 32 hl.

Pentru manipularea gratiilor aşezate dela 1,80 m în sus, lucrătorii vor folosi 2 scări duble de 1 m înălţime.

Lucrul fiind intens, iar temperatura cât mai constant întreţinută şi aproape de 45 grade, se lucrează cu 2 echipe, fiecare de 3 oameni, una de zi şi alta de noapte.

La 50 hl se arde un ster de lemne de fag uscate, amestecate cu conuri goale.

Mărimea camerii de manipulare condiţionează operaţiilor uşurinţa extragerii şi desaripării seminţei, aci fiind şi depozitul de 40—50 hl conuri, permanent împrospătat, destinat a da conuri mai uscate şi mai uşor de deschis în uscătorie, tot aci este locul de odihnă al lucrătorilor. Amenajarea ei dela început, odată cu uscătoria este bine a fi chibzuită şi făcută în apropiere.

Instalaţia şi utilajul, eventualele reparaţii sau îmbunătăţiri, se socotesc amortizabile în 5 ani următori.

Totalul amortizabil este de 36,50 lei de hl, anual se vor amortiza 7,30 lei.

Dobânda legală s'a socotit 15 %, iar beneficiul întreprinderii tot 15 %, calculat la cincimea de amortizat şi totalul cheltuelilor de recoltare.

Un hl conuri dă 1,48 kg sământă desaripată.

Recoltarea, extragerea şi desariparea seminţei costă:

I. *Cheltueli de instalare:*

Cotă anuală de amortizat	lei	7,30	
Dobânda aferentă la suma de 36.50	»	5,50	
			12,80

II. *Cheltueli de producţie:*

Culesul	lei	30,—	
Transportul la depozit şi triajul	»	5,—	
Extragerea seminţei şi desariparea	»	25,—	
Costul lemnului consumat şi muncii neprevăzute	»	5,—	65,—
Dobânda acestor sume			9,75

III. *Beneficiul intreprinderii*

Socotit la 7,30 + 65 este de	lei		10,85
Costul a 1,48 kg sămânţă desaripată rezultată dintr'un hl conuri este de	»		98,40

Un kg sămânţă loco depozit va costa lei . . . $\frac{98,40}{1,48} = 66,50$

Intrucât întreprinderea înseamnă o investire de capital care are drept la dobândă, implică şi un beneficiu, de aceia s'au socotit ambele în cifrele de mai sus, spre a avea o valoare reală a unităţii produse, comparabilă cu aceia a oricărei alte întreprinderi care îşi mai adaogă în plus impozite şi alte spese procentuale.

Socotind costul unitar, raportat numai la cheltuelile de producţie, fără amortizare, dobândă sau beneficiu, un kg sămânţă depozitată revine la 43,92 lei, sau rotund 44 lei loco depozit.

Concluziuni

Instalaţiile pasagere pentru extras seminţele din conurile de molid, se pot pune în funcţiune folosind orice canton de pădurar din vecinătatea unei păduri de răşinoase.

Uscătoria cu gratii mobile, are suprafaţa utilă cel puţin de două ori mai mare ca una cu gratii fixe, permiţând în acelaş timp folosirea temperaturii ridicate dela partea superioară a camerei, astfel ca toate conurile să poată trece succesiv pe la cea mai ridicată temperatură, începând de jos în sus.

Munca lucrătorilor este mai uşoară, mai repede şi se face jos pe pardoseală, unde aerul este mai puţin cald decât sus.

Conurile se deschid în 6—36 ore, pe câtă vreme în cealaltă în 24—56 ore.

Temperatura la care se lucrează obicinuit este de 40—45 grade și chiar 50, fără însă a atinge cu ceva facultatea germinativă a seminţelor.

Depozitarea conurilor, în camera de manipulare, ușurează uscarea și le grăbește deschiderea scurtând timpul de lucru.

O treime din sămânţă ese la gratii, iar restul se scoate în camera de manipulare, cea dela mijlocul conului eșind întâi.

Căldura dată de o sobă de tablă este mai mare și mai ușor de întreţinut decât cea dela o sobă de zid, care nu ar putea rezista la aceste temperaturi ridicate.

Desfășurarea burlanelor cât mai mult în interiorul camerei, asigură o mai bună încălzire.

Intre timp, se pot folosi pentru combustiune conurile, din care s'au extras seminţele, amestecate cu lemne de fag uscate.

La 50 hl conuri se consumă în mediu un ster lemn de fag uscat, într'o cameră cu capacitatea de 3/4/3 metri.

Conurile se vor întinde pe gratii în două cel mult trei rânduri spre a fi permanent scăldate în căldură.

La un hl conuri trebuesc 4 m^2 gratii.

Ventilarea uscătoriei, odată pe zi, prin camera de manipulare, spre a nu scădea prea mult temperatura pentru eliminarea vaporilor de apă proveniţi din conuri, ușurează deschiderea conurilor.

Comptând pe o uscătorie cu gratii mobile în dimensiunile de cari am amintit mai sus, etajate la 15 cm, se poate obţine o producţie zilnică de 10—15 hl și 15—20 kgr sămânţă dezaripată. Cantitatea variază după temperutura la care se lucrează, mai apropiată de 40 sau 45 de grade și după uscăciunea aerului din uscătorie. In experienţele noastre un hl conuri a dat 1,48 kgr sămânţă dezaripată cu un cost de 66,50 lei, din care:

12%	reprezintă	amortizarea instalaţii și aparatelor.
30%	»	recoltarea conurilor.
25%	»	transportul lor la depozit calea ferată îngustă.
25%	»	extragerea și dezariparea.
8%	»	combustibilul și munci sau cheltueli neprevăzute.

In preţul unitar s'a socotit 15% beneficiul întreprinderii și 15% dobânda legală, ambele raportate la instalaţii și la producţie.

La instalaţii dobânda s'a calculat la întreaga sumă, iar beneficiul numai la cota de amortizare.

Procentul cu care intră fiecare operaţie în costul de producţie, arată că factorul care poate efteni sau scumpi recolta şi asupra căruia se poate acţiona, este culegerea sau transportul conurilor. De aceea aşezarea uscătoriei şi posibilităţile de transport, trebuesc foarte atent cercetate atunci când se procedează la instalare.

Sămânţa astfel obţinută, are procentul germinativ de 80,9 şi valoarea culturală de 75,3.

In cele mai bune condiţii de conservare, germinaţia scade anual cu 10—15 %, fapt care impune folosirea seminţei în primii 2 cel mult 3 ani dela recoltare.

Cunoaşterea capacităţii de producţie a uscătoriilor de cari se dispune, poate permite studiul chestiunii unui export în ţările vecine.

Instalations passagères pour la récolte des semences de l'épicea

L'auteur, persuadé que l'intérêt de la culture forestière réclame l'emploie des semences récoltées dans la région même décrit les instalations nécessaires pour la récolte et l'extractions des semences d'épicea.

Vues les données, qu'il nous fournit, sur le coût des instalations, le prix de revient de la semence (44 lei le kgr) et ses qualités du point de vue de la germination, M. I. Marinescu se pronnonce pour le système des instalations passagères.

Ce-ci, outre les avantages d'une facile et très peu coûteuse construction mettent mieux en valeur un produit forestier de première importance.

PROBLEME ADMINISTRATIVE
MONOGRAFII

POLITICĂ FORESTIERĂ

de AURELIU M. ELIESCU
Ing. silvic
fost deputat şi senator

Am citit în gazete numele celor numiţi în Parlamentul forestier, căci prin Legea pentru Administrarea Pădurilor între alte inovaţiuni, s'a creat şi un parlament forestier.

Scriu şi vorbesc în public de mult, eram încă pe băncile şcolii când iscăleam articole la gazetă.

Desigur eu nu sunt evanghelist să fi descoperit adevărul absolut, pot să greşesc ca toată lumea. Un lucru este sigur însă, nu am vorbit în public şi nu am scris decât aşa cum îmi dicta conştiinţa.

Fără patimă, fără interes personal, am luptat totdeauna pentru ceiace credeam adevărat şi în interesul public.

De aceia trebue să mărturisesc, când am citit lista viitorului parlament forestier, am simţit un vânt rece.

M'am văzut izolat şi dat uitării.

Mi-a părut rău, dar tot gândindu-mă mi-a părut şi bine.

Ori cât aş fi eu de dăruit, o cuvântare se şterge uşor, vorbele sboară, pe când scriind, scrisul rămâne şi poate cădea pe mâna cuiva care să se folosească.

Se va discuta în viitorul parlament care va fi politica viitoare a pădurilor. Se va susţine desigur că renta pădurilor este prea mică şi se vor aduce tablouri din străinătate pentru a se arăta cât dă la hectar pădurile din alte ţări.

Poate că se vor propune exploatări pe masive mari, cari să fie în aceiaşi regiune, indiferent că proprietarii pădurilor ar fi deosebiţi, dar fiindcă prin comassare s'ar putea raţionaliza explotarea şi s'ar micşora cheltuelile, prin centralizare se va ajunge la aceste comasări.

Se vor propune, poate, şi alte sisteme, toate acestea sunt numai paleative.

Pădurile noastre au fost sacrificate pentru diverse interese de Stat, exploatarea lor a fost dezordonată, ca să nu zic abuzivă, din această cauză produsul este inferior şi în calitate şi în cantitate.

Exploatarea viitoare trebue să tindă a ne da produse valoroase şi în cantităţi mai mari.

Dar pentru a ajunge acolo trebue mai întâi să găsim capitalul necesar, pe care să-l învestim în păduri, pentru a ridica rentabilitatea.

N'avem drumuri de acces la pădure, n'avem drumuri de exploatare, n'avem maşinile necesare pentru exploatare.

Şi rezultatul se vede cu multă uşurinţă. Pe valea Mureşului vagonul de lemne încărcat în gară costă 3000 lei, iar vagonul de lemne în gara Bucureşi costă 9500 lei.

Va să zică transportul costă de două ori cât valoarea lemnului şi a muncii care s'a depus pentru a-l doborî şi a-l transporta în gară.

Lipsa căilor de comunicaţie economicoase, face ca în ţara românească să se producă anomaliile economice cele mai exagerate.

Consumăm lemne, cărbuni sau păcură şi uzăm oţelul şi arama, pentru ca să putem transporta pietriş, nisip şi alte materiale brute. Este firesc ca costul acestor materiale să se ridice mai mult de cât ori unde în Europa civilizată, în care transportul se face cu 5⁰/₀ din costul drumului de fer. Căile de apă sunt singurele care se întrebuinţează pentru transportul materiilor brute în ţările civilizate.

Şi pe noi ne-a dăruit Dumnezeu cu astfel de căi care s'ar putea amenaja cu puţine cheltueli.

De acum 100 şi mai bine de ani, prin Regulamnntul Organic, s'a prevăzut canalizarea râurilor pentru a le face navigabile şi pentru irigaţiuni.

Nemţii la 1854 au încercat să corecteze Oltul, dar noi Românii n'am făcut nimic.

Ba da am făcut şi noi ceva, în programul de guvernământ a lui Iorgu Cantacuzino-Nababul, era prevăzut să se facă irigaţiuni şi canale.

Politica noastră forestieră trebue să înceapă cu facerea acestor drumuri economice.

Streinii au acumulat în decurs de veacuri capitalul imobilizat în asemenea lucrări şi renta acestui capital intră în rentabilitatea mult superioară a pădurilor lor.

Trebue deci mai întâi găsit şi învestit acest capital, să avem căi economice de acces, drumuri sistematice de exploatare şi maşinăriile necesare pentru o explotare sistematică.

Fără aceaste învestiţiuni sistemele cele mai raţionale, cele mai ştiinţifice, geniale chiar, nu vor putea ridica nici calitatea produselor nici valoarea lor comercială.

Politique forestière

M. A. Eliescu analyse quelques problèmes qui se posent aujourd'hui dans l'économie forestière et insiste sur l'avantage que peut résulter pour la distribution du bois si on ferra construire dans le pays des canaux de transport.

DE LEGE FERENDA

GARANŢIA DE IMPĂDURIRE

de ION GHICA ANASTASE
Inginer silvic

Una dintre inovaţiunile cele mai importante ale Codului silvic din 1910, a fost obligaţia proprietarilor şi exploatatorilor de păduri de a depune o garanţie de împădurire, în efecte de Stat, pentru garantarea efectuării lucrărilor de împădurire.

Această măsură n'a dat rezultatele aşteptate, căci garanţiile s'au depus însă împăduririle nu s'au făcut, deci scopul principal n'a fost atins.

Cauza este că legea din 1910, a pus în sarcina proprietarilor şi exploatatorilor particulari producţiunea pueţilor necesari acestor plantaţiuni.

Ori cât de simplistă ar părea această cultură, totuşi a face o pepinieră şi a o întreţine în bună stare este o cultură de specialitate, destul de migăloasă și cu mare nevoe de continuitate. Or tocmai acest din urmă element lipsește particularilor căci interesul lor este numai actual, pentru durata exploatării iar după ce termină exploatarea se dezinteresează complet de aceste lucrări. Așa se întâmplă ca în exploatările care durează 3 până la 4 ani, exploatatorul părăsește pădurea tocmai când pepiniera abia începe să producă puieţii necesari. Cum garanţia este numai echivalentul acestor operaţiuni, exploatatorul preferă să renunţe la garanţie, decât să-și mai ia o grije în plus care l-ar costa la fel. Mai mult, chiar dacă ar dori să le facă și să-și procure din comerţ puieţii necesari, nu-i găsește, căci Casa Pădurilor a neglijat mult această ramură de cultură forestieră și cantităţile de puieţi ce are sunt totdeauna scumpe pentru rentabilitatea forestieră.

Şi atunci aceste plantaţiuni nefăcându-se de particulari trebuiau făcute de Casa Pădurilor în contul acestor garanţii. Dar Casa Pădurilor care a fost foarte aspră cu particularii, pare că a fost destul de tolerantă cu obligaţiile ei și dacă s'ar face o statistică de a se ști câte lucrări a executat Casa Pădurilor în contul acestor garanţii, rezultatul ar fi foarte defavorabil pentru acest organ de Stat care a avut răspunderea pentru viitorul pădurilor ţării.

De aceia din această tristă experienţă, de 20 ani, să tragem următoarea învăţătură:

Producţia puieţilor, adică cultura pepinierelor, atât pentru nevoile pădurilor Statului cât și pentru ale particularilor să se facă de către agenţii silvici ai Statului în pepinierele ce se vor creia în măsura acestor nevoi.

Numai Statul poate face cu succes această cultură având și agenţi cu pregătire specială și continuitatea necesară acestor culturi.

Fondurile necesare acestor pepiniere se vor lua din aceste garanţii, cari se vor depune în viitor în numerariu și vor forma fondul de rulment al acestor pepiniere, în felul acesta vom transforma aceste fonduri moarte, care zac fără folos în tezaurul Casei de Depuneri, în fonduri vii, care vor da viaţă nouă pădurilor exploatate și terenurilor despădurite.

Munca depusă în plus de agenţii silvici ai Statului pentru aceste pepiniere se va traduce printr'o economie în lucrările de poliţie silvică, pentru constatarea și urmărirea contravenţiilor la împăduriri, așa în cât ei vor face o adevărată operă constructivă, vor reintra în adevăratul lor rol de cultură forestieră, vor face o operă preventivă în locul măsurilor represive la care sunt obligaţi astăzi.

In rezumat: este necesar să se modifice legea silvică în sensul ca garanţiile de împădurire să se depună în numerariu, cu dreptul ca aceste sume să fie folosite de Casa Pădurilor pentru producerea pueţilor în pepinieră.

Pueţii vor fi puşi la dispoziţia particularilor în măsura nevoilor lor şi în contul sumelor depuse. Aceste sume capătă astfel caracterul unor avansuri făcute Casei Pădurilor pentru alimentarea fondurilor pepinierilor, în locul garanţiilor în efecte de până acum.

O parte însă din aceste sume care se vor fixa prin amenajament, se vor depune tot ca garanţie, pentru garantarea executării de către particulari a plantaţiunilor şi întreţinerea lor, căci a face plantaţiuni este o operaţiune pe care particularii o pot face cu uşurinţă când au pueţii necesari acestor plantaţiuni.

După cum se vede printr'o uşoară modificare a legii silvice, în sensul arătat mai sus şi printr'o aplicare serioasă a acestor modificări, se va înlesni efectiv opera de regenerare a pădurilor ţării.

La caution de reboisement

M. Anastase constate que la disposition de la loi forestière roumaine qui établit l'obligation pour les propriétaires particuliers de déposer une caution pour la régéneration des surfaces exploitées, n'a pas produit les résultats qu'on attandait. Il estime que l'acceptation des cautions en effets publiques en est la cause, et croit qu'à l'occasion d'une revision de cette loi il faudra établir, comme seule forme convenable pour la caution, la consignation en argent comptant.

FAPTE ŞI COMENTARII

– INSEMNĂRI –

EXCURSIA
SOC. ELEVILOR INGINERI SILVICI DELA ŞCOALA POLITECHNICĂ DIN BUCUREŞTI
IN OLTENIA ŞI JUGOSLAVIA

(5—30 Iulie 1930)

de VALERIU DINU

(Urmare)

Cap. II

Excursia în Jugoslavia

In portul Savei ne aşteptau reprezentanţii facultăţii forestiere din Belgrad precum şi un mare număr de studenţi.

După formalităţile de rigoare suntem conduşi la Studentski Dom – un mare cămin construit de curând din iniţiativa şi cu sprijinul Regelui Alexandru – unde vom fi găzduiţi pe tot timpul şederii noastre în Belgrad.

Din mersul tramwaiului nu distingem nimic nou, sau interesant; singura impresie pe care Belgradul ne-o face, deocamdată, este în ceiace priveşte străzile, largi şi geometric construite.

Masa de seară, la Studentski Dom, se închee cu inevitabilul schimb de discursuri: «bun sosit», profesorul Marinovich, «bun găsit», profesorul V. N. Stinghe.

10 Iulie. Din programul pe care prietenii Jugoslavi l-au întocmit reese că ziua de azi e destinată vizitării oraşului, câtorva instituţii de seamă şi a celor două parcuri.

După ce ni se arată, în trecere, marele amfiteatru unde s'au desfăşurat serbările Sokolilor, la cari ni se spune că delegaţia românească a repurtat un foarte frumos succes, vizităm biblioteca universitară fondată de Institutul Carnegie.

In această bibliotecă, nu prea mare, însă concepută după cele imai perfecte similare din străinătate, se încearcă reconstruirea trecutului poporului jugoslav, prin colecţionarea tuturor urmelor de civilizaţie scrisă cari se găsesc azi. In această ordine de idei, bibliotecarul ne arată o colecţie de cărţi religioase a căror vechime se confundă cu însăşi istoria ţării sale.

De aici mergem la grădina botanică. De proporţii şi îngrijire mult mai reduse ca ale grădinii noastre botanice din Bucureşti, ea ne oferă numeroase curiozităţi, în special în ceiace priveşte flora forestieră a sudului peninsulei Balcanice.

Dupăce vizităm vechea şi noua Universitate — unde ne reţne atenţia o impunătoare sală de recepţie — ne oprim mai mult n parcul Kalemegdan.

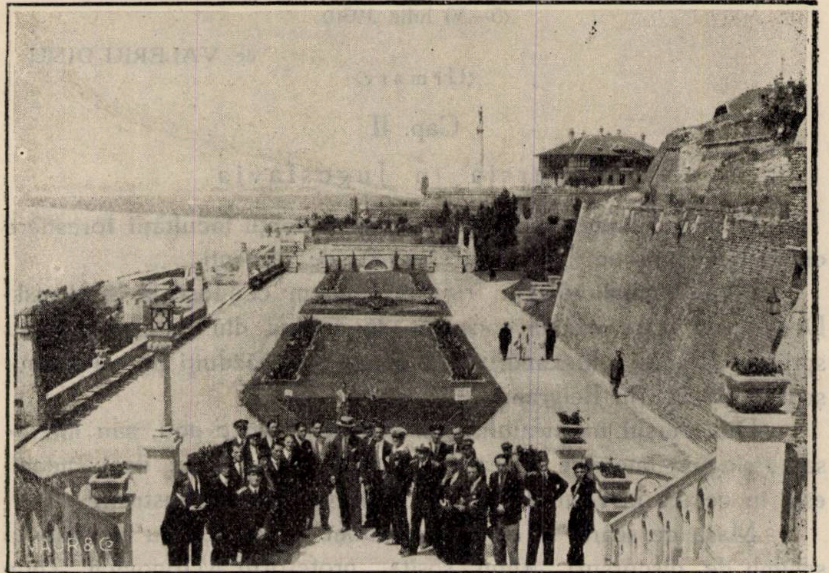

Fig. 1. — *Belgrad.* Excursioniştii în parcul Kalemegdan.

Aci ni se arată o veche cetate turcească, «Cetatea Belgradului», care distrusă complet în timpul răsboiului, a fost reconstituită aproape în întregime.

Are toate caracteristicile cetăţilor turceşti: şanţuri jur împrejur pentru a o izola prin apă, porţi uriaşe, turnuri şi în plus, deosebit de ceiace mai văzusem, un puţ uriaş adânc de aproape

150 m (până la nivelul Savei) și un monument al «învingătorului» constituit dintr'o coloană înaltă care poartă în vârf o capelă.

Acesta e sanctuarul în care se păstrează osemintele celor morţi în marele răsboiu.

Reîntorși la Studentski Dom, luăm masa de prânz și ne odihnim, obligatoriu, deoarece după amiază avem de făcut un drum lung.

Programul începe, la ora 3 și 30 minute, prin vizitarea muzeului etnografic.

De aici pornim spre Topcider, unde din voinţa regelui se lucrează intens la transformarea în parc a fostelor terenuri de instrucţie militară.

In faţa ordinului regal, silvicultura a trebuit să caute modalităţi de urgentă creiare a unei păduri de aproape 100 ha. S'au încercat diverse sisteme: plantarea pueţilor aduși din Germania cu pământ la rădăcină, a celor produși în pepiniera înfiinţată ad-hoc, a pueţilor aduși din Germania și repicaţi în pepiniera locală, etc. (primul sistem ridică costul unui puet la 40—50 lei).

Rezultatele sunt mulţumitoare și până acum au dovedit că sistemul cel mai bun, și mai convenabil în acelaș timp, este plantarea pueţilor aduși din Germania și repicaţi în pepiniera locală (prin transport se pierde abia 1 %).

De pe dealul unde ne aflăm privim palatul regal (reședinţa de vară) ale cărei linii și ansamblu arhitectonic amintesc palatul nostru dela Cotroceni.

Coborâm în Topcider-ul propriu zis, vechiu parc asemănător Cișmigiului din București.

Aici ne este atrasă atenţia asupra a două rarităţi: Dalia Regina Maria a Jugoslaviei, obţinută în Germania și un platan în vârstă de 91 ani, dar de dimensiuni cari ne-au făcut să credem că are cel puţin 200.

Trunchiul are 2 m diametru, iar pentru suţinerea ramurilor, cari au crescut paralel cu solul, s'au amenajat în jurul arborelui suporţi metalici. Platanul crescând surprinzător de repede, a acoperit cu lemnul său alb barele cercului de fer, necesitând a doua și a treia serie de suporţi.

Azi arborele oferă un peisaj unic și poate face cu succes obiectul cercetărilor nu numai ale curioșilor, dar chiar ale specialiștilor.

Trecem prin parc spre pădurea cu care se învecinește

Aceasta fusese degradată de exploatări și atacuri de insecte. Fiind declarată parc național s'au luat dispoziţii să fie refăcută și amenajată pentru scopul propus.

Intre măsurile luate reţinem următoarele caracteristice:

Completarea masivului principal (alcătuit din stejar și teiu) se face prin plantarea de pueţi de talie mare aduși cu pământ la rădăcină. Pentru ca reușita lor să fie sigură se prășește în jurul acestora de două sau trei ori pe an. Această operaţie are darul de a îndepărta buruenile și de a întrerupe capilaritatea solului, făcându-l astfel apt pentru absorbţie și o cât mai mare capacitate de reţinere a apei.

La început, acum 8 ani, s'a încercat plantarea pueţilor de pin obţinuţi în pepiniera locală, rezultatul a fost că procentul celor reușiţi abia s'a ridicat la 10%.

Metodele forestiere prin cari se lucrează aici sunt pur și simplu grădinărești. Se cheltuesc bani mulţi, se muncește mult și desigur curând se obţin rezultatele dorite. Lucru e posibil fiindcă, repet, s'a dat ordin să se facă.

Trebue însă reţinut faptul că administraţia și conducerea acestor lucrări — parcuri — este lăsată complect în mâna silvicultorilor.

In plantaţia de pin, din marginea pădurii, ni se dau explicaţii asupra unui recent atac de Lophyrus rufus, precum și asupra metodei de combatere.

Prima generaţie a insectei a cauzat arboretului serioase ravagii, pentru prevenirea și evitarea atacului generaţiei a II-a se încearcă o metodă nouă (se înconjură trunchiul fiecărui arbore, la la înălţimea de 1 m, cu o hârtie, aranjată în formă de abat-jour și această porţiune de trunchiu se acoperă cu o unsoare spre a împiedica urcarea insectei).

Reîntorși în parcul Topcider luăm aici masa de seară oferită de Ministerul de Păduri și Mine. Ora discursurilor ne găsește într'o atmosferă de caldă intimitate cu prietenii și colegii noștri. La miezul nopţii suntem din nou la Studentski Dom.

11 Iulie. Dimineaţa pornim în autobuze spre Avala (16 km, sud — Belgrad). Aici avem de vizitat monumentul eroului necunoscut jugoslav. Acesta se găsește pe un deal izolat care domină întreaga regiune, din acest motiv Avala a fost, în timpul

marelui război, teatrul celor mai crâncene lupte cari au decis soarta Belgradului.

În amintirea eroismului soldaților sârbi, locuitorii regiunii au strâns osemintele unui mort necunoscut, le-au înmormântat în vârful dealului ridicând în acest loc o statue.

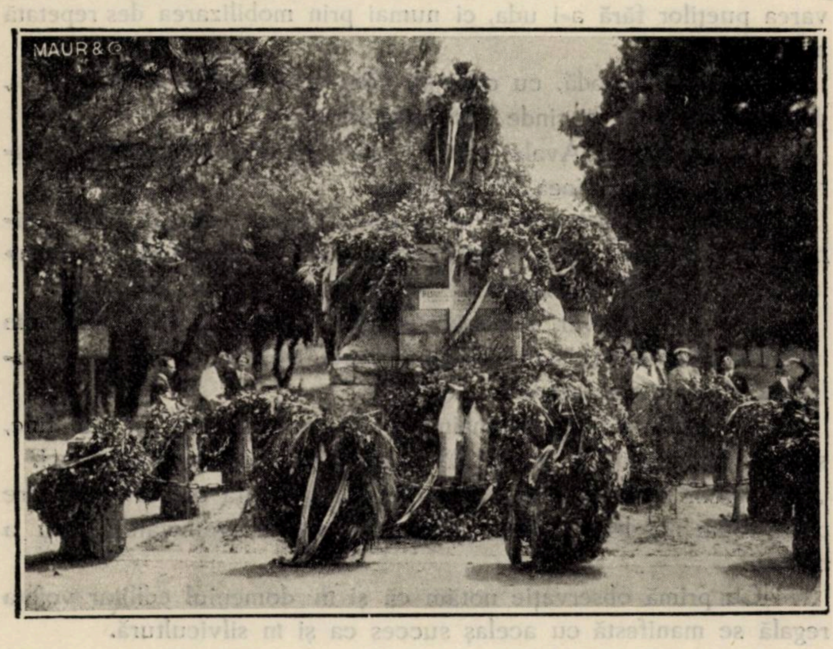

Fig. 2. — *In pădurea Avala.* Mormântul eroului necunoscut jugoslav.

Mai târziu, statul a declarat pe acest mort, ales de inițiativa privată, «eroul necunoscut jugoslav», pentru a cărui proslăvire se nalță acum un măreț mausoleu, la o sută metri mai jos de actualul monument.

După ce depunem o coroană cu panglica tricolorului nostru lângă cea jugoslavă, coborâm prin pădurea Avala, declarată și ea parc național.

Distrusă aproape complet în timpul războiului, este acum aproape refăcută. Pe cele circa 30 ha ‹suprafața pădurii› pinul se găsește în foarte mare proporție. Atacul lui Lophyrus rufus e prezent. ‹Aici combaterea se încearcă printr'o bandă de clei, așezată pe trunchiul arborelui. Rezultate mulțumitoare›.

Intre esenţele cu care s'au făcut încercări sunt: Cedrus Libani, care a suportat aproape bine gerul cel mare din 1928 (—28° C), Cedrus diodara, Pinus laricio, Acer monospesulanum, frasin, brad.

Vizitând pepiniera acestei păduri remarcăm şi aici cultivarea pueţilor fără a-i uda, ci numai prin mobilizarea des repetată a solului.

Această metodă, cu care ne vom mai întâlni în Jugoslavia, dă rezultate bune şi tinde a se generaliza.

De pe dealul Avalei privim cum albeşte în depărtare castelul regal din marginea Belgradului.

Lângă noi sunt urmele unei vechi cetăţi, care odinioară stăpânia valea Sumavei, acoperită atunci cu măreţe păduri («şuma» înseamnă pădure) asemănătoare vechilor noştri codri ai Vlăsiei.

Este, într'adevăr, minunată poziţia acestui deal, devenit din iniţiativa anonimă şi înalta voinţă a regelui locul de adâncă reculegere a poporului jugoslav.

Reîntorşi în oraş, prânzim la Studentski Dom şi, în fine, suntem liberi până la ora 11.25 când vom pleca spre Vinkovci.

Avem tot timpul să ne lămurim în privinţa oraşului, pe care până acum nu l-am văzut decât din viteza tramwaiului sau a maşinii.

Ca primă observaţie notăm că şi în domeniul edilitar voinţa regală se manifestă cu acelaş succes ca şi în silvicultură.

In locul vechiului oraş pricăjit şi murdar, dinaintea răsboiului, avem în faţa noastră un oraş nou, care evoluiază cu paşi gigantici spre marile capitale.

Unde erau uliţe de 5—10 m lăţime, s'au tăiat bulevarde largi de 40 m. Casele turceşti, sărăcăcioase pentru secolul nostru, au fost dărâmate şi se înlocuesc treptat cu clădiri moderne.

Lipseau localurile pentru ministere, un ordin şi azi Belgradul are cele mai frumoase edificii pe cari nu le-am întâlnit în nici una din ţările vecine nouă.

Un coleg jugoslav îmi povestea că, la început, regele Alexandru eşia cu primarul oraşului să-şi viziteze capitala şi pentru fiecare lucru care nu-i plăcea spunea însoţitorului său: «asta să n'o mai văd» şi în minimumul de timp posibil nu o mai vedea.

Belgradul azi e ca o casă în care se face curăţenie pentru sărbători. Se lucrează intens şi cu temeiu. Aceiaşi grije pentru palatele regale (numai în Belgrad sunt trei, deopotrivă de mari și frumoase), instituțiile de stat, strade și localuri de cultură ca și pentru Parlamentul dovedit cu prisosință inutil bunului mers al Statului.

In fața unei astfel de activități constructive, ne-am pus întrebarea legitimă: «de unde-s atâția bani?» Și nimeni nu ne-a răspuns.

Părăsim capitala Jugoslaviei sub impresia puternică a acestei extraordinare activități, cu gândul întors spre țara noastră unde sunt încă atâtea de făcut.

Deși în cele două zile petrecute aici am văzut și câteva lucruri de natură a satisface pretențiilor noastre de specialiști, nu putem considera încă începută excursia noastră forestieră din Jugoslavia. Aceasta începe mâine. De aceia socot necesar să ne fixăm asupra unor noțiuni cu caracter general, indispensabile unei juste înțelegeri a celor ce vom avea să vedem de azi înainte.

⁂

Regatul Jugoslav ocupă o suprafață totală de 24.898.700 ha 1). După datele cadastrului precum și după evaluările făcute acolo unde acesta nu există (Muntenegru și Serbia), pădurile acoperă 7.586.026 ha, adică 30,5 % din suprafața țării.

In publicația Ministerului de Păduri și Mine (Les forêts du Royaume des Serbes, Croates et Slovènes) găsim următoarea distribuție a pădurilor.

Bosnia și Herțegovina (Bosnia i Hercegovina) . . .	2.698.557 ha
Muntenegru (Crna Gora)	507.154 »
Dalmația (Dalmacija)	393.961 »
Croația și Slavonia (Hrvatska i Slovenija)	1.433.830 »
Serbia (Srbija)	1.763.654 »
Slovenia (Slovenija)	687.408 »
Voivodina (Vojvodina)	101.471 »
Total . . .	7.586.026 ha

Comparând aceste date cu cele de acum 20 ani, se vede că în acest interval o mare parte din pădurile vechilor provincii au fost distruse.

---

1) După «Résultats préliminaires du recensement de la population du Royaume des Serbes, Croates et Slovènes (1921)».

In «Les forêts du royaume des S. — C. — S. (1926)» suprafața țării este dată de 24.850.128 ha, deci mai mică cu 48.572 ha (0,2 %).

Statistica arată că numai în Serbia suprafaţa păduroasă a diminuat cu aproape 300.000 ha.

Dacă din suprafaţa totală dată de cadastru ‹7.586.026 ha›, se scad suprafeţele tuturor terenurilor forestiere dar lipsite de pădure, cifra de mai sus coboară la 7.039.583, adică un procent de 28,3 %.. Raportată la numărul locuitorilor aceasta revine la 0,54 ha pădure de cap de loouitor.

Din tabloul de mai sus se vede că regiunile cele mai bogate în păduri sunt, dacă ne referim la centrele principale, următoarele: Sarajevo ‹71,7 %›, Bihać ‹54,9 %›, Mostar ‹50,8%›, Tuzla ‹48,8%›, Travnik ‹46,5 %›, Vrbas ‹46,5 %›, Liubliana ‹45 %› şi Zeta ‹40 %›.

Invers, în ordinea sărăciei în păduri, clasificarea cuprinde: Belgrad ‹1,3 %›, Podunavska ‹6,1 %›, Bačka ‹9,3 %›, Timoc ‹107 %›, Niş ‹11,7 %›.

După tratamentul care se aplică pădurilor Jugoslaviei, statistica dă următoarea distribuţie: codrul ocupă 4.173.953 ha, adică 59 %, crângul compus 434.784 ha ‹6%›, crângul 1.683.05 ha ‹24 %› şi tuferişurile 746.941 ha ‹11 %›.

Trebue reţinută această din nrmă categorie, tuferişurile, care măreşte nejustificat suprafaţa păduroasă.

Ele ocupă în unele regiuni, contate ca bogate în păduri, procente respectabile, aşa: în Mostar 45 % din suprafaţa păduroasă este acoperită de tuferişuri, în Dubrovnik ‹Raguza› 72 % crâng simplu şi tufişuri ‹noi credem că aproape numai tufişuri›.

Situaţia cea mai de invidiat, din punct de vedere forestier, dacă ne referim la procentul de codru, o au provinciile: Liubliana 94 %, Osijek ‹87 %›, Maribor 86 %, Sremska 84 %, Uzice 73 %, etc.

In flora forestieră Jugoslavă regăsim toate esenţele pădurilor noastre, la acestea adăogându-se varietăţi pentru cari condiţiile noastre climaterice sunt insuficiente, şi în plus un număr însemnat de exotice.

Din prima categorie menţionăm stejarul, care deşi în cantitate relativ mică, se bucură de o reputaţie mondială ‹stejarul de Slavonia›.

Odinioară el forma masive întinse pe văile Savei şi Dravei.

Ca varietăţi ale esenţelor existente la noi sunt: Pinus leucodermis, Pinus peuce, Pinus halepensis, Pinuş pinea, Quercus illex, Quercus coccifera, etc.

Iar dintre exotice: Erica arborescens, Oleus europaeus, Cupressus orizontalis, Feriga, Cedrus libanii, Laurus nobilis, etc.

O problemă încă nerezolvată este distribuţia pădurilor pe categorii de proprietari.

Intre proprietatea forestieră a Statului şi aceea a comunelor nu s'a tras încă limitele (Serbia de sud, Bosnia, Herţegovina).

Totuşi ceva se poate spune, şi anume că în Slovenia Statul stăpâneşte un procent neînsemnat de suprafaţă păduroasă (în provincia Maribor 0,1 %, în Liubliana 0,52 %. In al doilea rând vine Dalmaţia (Split 1 %, Dubrovnik 3 %).

Deasemeni se ştie că proprietatea forestieră particulară ocupă în general 33,3 % din total. (Maribor 98,7 %, Liubliana 94,2 %).

*

Statistica din 1926 deşi spune prea puţin în ceiace priveşte exploatarea pădurilor, înţelegem totuşi că aceasta nu se face cu respectarea raportului susţinut [1]).

Şi în Jugoslavia, ca şi la noi, sunt încă de actualitate cele două mari probleme: lipsa mijloacelor de transport şi a instalaţiilor de prelucrarea lemnului.

Banul, care este pivotul oricărei valorificări, a lipsit şi încă lipseşte. Din acest motiv chiar încercările reuşite de exploatare în regie au fost abandonate.

Capitalul privat intră în exploatarea forestieră abia după anul 1890, când începe exploatarea pădurilor din Bosnia.

Contractele pe cari le-a făcut Statul cu societăţile particulare urmăresc să asigure pentru el mijloacele de exploatarea celei de a doua revoluţii.

Cu noui clauze, introduse în 1921, acestea au fost reînoite (numărul lor total se ridică la 40 numai în Bosnia).

Reţinem constatarea autorului statisticei: «în timp ce din cauza insuficienţii mijloacelor de transport rămân neexploatate 30 % din totalul pădurilor, din contră insuficienţa acestor instalaţiuni este cauza că exploatările sunt practicate de manieră să aibă consecinţe supărătoare pentru viitorul arboret».

*

---

[1]) Par suite de la hétérogeneité du traitement, de l'exploitation, des essences, de l'âge, des conditions climatiques et géologiques, il est difficile de déterminer l'accroissement exact, et d'autant plus difficile que les forêts n'ont pas de plan d'aménagement» (pg. 11).

Exploatările făcându-se prin tăeri succesive și grădinărit (tăerile rase sunt foarte rare și numai pe suprafețe mici) regenerarea se face pe cale naturală.

Intervenții artificiale se fac pentru completări și refaceri de masive distruse prin vechile exploatări abuzive.

Există, după cum vom vedea, o mare și dificilă problemă: reîmpădurirea Karstului, față de care fixarea celor 70.000 ha nisipuri sburătoare (în mare parte împădurite de unguri) din Voivodina (Banatul sârbesc) pare un simplu divertisment.

Fondul de împăduriri este constituit și alimentat din cota de 5 % asupra tuturor vânzărilor de păduri.

*

Asupra industriei forestiere sunt puține lucruri de spus.

Fabricile mari sunt legate de societățile cari exploatează pădurile, așa că le vom găsi acolo unde capitalul privat a intrat în exploatarea forestieră (Bosnia, Slavonia), de care vom vorbi la vreme. Deasemeni ne vom ocupa și de industria mică forestieră pe care am găsit-o la tot pasul în regiunea Mariborului.

Exportul intens se face cu materiale pentru construcție ($^3/_4$ din total). Cea mai însemnată cantitate trece în Italia, după care vin în ordine: Ungaria, Austria, Franța, Grecia, Anglia.

Lemnul tare, în special stejar de Slavonia, se exportă în Germania, Franța, Anglia, Olanda, etc.

Pentru lemn de foc piețele principale sunt: Italia, Austria, Ungaria, Elveția, Grecia, Germania, etc.

Noi importăm din Jugoslavia cantități neînsemnate de tanin.

Ca o curiozitate notăm că în anul 1924 exportul lemnului s'a ridicat la aproape 7 miliarde lei (2291,8 mil. dinari), reprezentând 24,1 % din valoarea întregului export jugoslav.

Acestea sunt, în câteva cuvinte, condițiile forestiere ale Jugoslaviei, în cari trebuesc încadrate cele ce urmează.

Din cele de mai sus se desprinde constatatarea că marile probleme forestiere apărute odată cu închegarea noului Stat nu a fost încă definitiv rezolvate.

Statistica e încă departe de forma definitivă, iar armonizarea celor cinci sfere de politică și drept forestier 1), cari au existat în fostele provincii, este așteptată de acum înainte.

---

1) Dr. A. Ougrenovitch: La Législation forestière de la Jougoslavie (Rapports au Congrès international de Sylviculture, Rome 1926).

Noua lege sancţionată la 21 Decembrie 1929, abrogă cele 18 legi anterioare, de natură forestieră, şi imprimă un caracter unitar silviculturii atât de variate a fostelor provincii.

In Serbia, legea din 1891 nu lămurea precis raporturile dintre proprietatea Statului, cea comunală şi particulară şi nici nu reglementa nenumăratele servituţi la cari era supus domeniul Statului.

In Croaţia, Slavonia, Dalmaţia, Slovenia şi chiar în Bosnia-Herţegovina, legea austriacă din 1852, peticită cu numeroase modificări, se dovedise insuficientă. (Fiecare provincie avea caracteristici şi condiţii de proprietate moştenite dela vechile administraţii, atât de variate, încât era o imposibilitate de drept şi de fapt circumscrierea lor în cadrul aceleiaşi legi.

Regimul unguresc, legea din 1879, în Voivodina, era mult departe de cel din provinciile vechii Serbii. Tuturor acestor dificultăţi li se adăogau altele de natură administrativă, financiară şi politică.

In 1926, la Roma, reprezentatul Jugoslaviei enumera astfel problemele puse silviculturii prin întregirea regatului: 1) reforma agrară, 2) delimitarea patrimoniului forestier al Statului (bornarea), 3) separarea pădurilor şi păşunilor comunale, 4) regimul forestier de adoptat pentru proprietatea comunală şi a comunităţilor (Croaţia-Slovenia), 5) legea generală asupra pădurilor:

Iată ce vast domeniu de politică forestieră aşteaptă să fie studiat şi reglementat, într'o ţară în care până la 1929 (21 Decembrie) noţiunea pădure nu era definitiv precizată [1]).

⁂

12 Iulie.

Plecaţi aseară din Belgrad am petrecut noaptea în Vinkovci şi iată-ne acum (e ora 5 dimineaţa) în drum spre Drenovci, patria stejarului de Slavonia.

Calea ferată forestieră străbate o pădure tânără de stejar şi carpin. In gările unde oprim sunt depozite însemnate de stejar, trunchiuri cilindrice şi curate ale căror dimensiuni trec de 40 cm diametru.

După 4 ore de drum coborâm în cea mai însemnată pădure de stejar din Slavonia: suntem în Drenovci.

---

1) Dr. A. Ougrenovitch: La législation forestière de la Jougoslavie (Rapports au Congrès international de Sylviculture, Rome 1926, pg. 623).

Stejarul pe care credeam că-l vom găsi la Murta-Glavacioc se înalţă în faţa noastră, dominând un subarboret care pare asemeni unui pitic lângăun uriaş.

Prin ceaţa acestei dimineţi ploioase, trunchiurile cenuşii ale bătrânelor rezerve de stejar, fala Slavoniei, amintesc un tablou de oraş industrial, în care prin pânza permanentă de fum se zăresc profilele hoarnelor înalte.

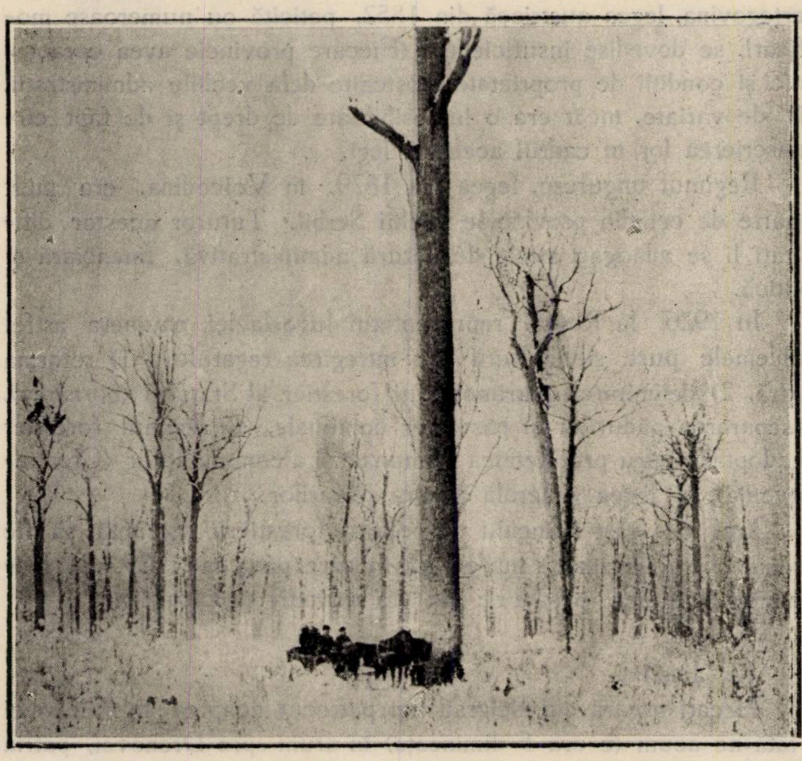

Fig. 3. — *Drenovci* (Slavonia). Arboret de stejar regenerat înainte de tăerea definitivă[1]).

Fiecare trunchiu e o coloană, fiecare arbore o avere.

In lipsa lor, noi, ne consolăm cu imaginea pe care prietenul Sburlan nu ştie de unde s'o prindă mai întâi pe placa fotografică.

O gazdă ne dă explicaţii foarte interesante asupra acestei păduri.

---

1) Clişeul luat din «Les forêts du royaume des S.—C.—S.»

La origine ea a fost proprietatea Statului, mai târziu s'a creiat o servitute în favoarea unui regiment grăniceresc din Brod.

In anul 1871, Statul pentru a-şi clarifica dreptul asupra proprietăţii pădurii, a împărţit suprafaţa acesteia reţinând pentru el o parte şi cealaltă trecând-o obştii creiată din toţi cei cari abuzau de servitute.

Fiindcă această segregare nu putea creia 2 părţi egale, Statul a luat o suprafaţă mai mică însă egală ca valoare cu aceia rămasă obştii.

S'a creiat astfel «Brodska Imovna Opcina» căreia noi îi vom zice «Comunitatea de avere din Brod».

Nu e lipsit de interes calculul care s'a făcut la stabilirea cotei de răscumpărarea servituţii.

S'a luat ca bază gradul de bogăţie, din acel timp, al tuturor interesaţilor (actuali şi foşti grăniceri, fii sau nepoţi de ai acestora) şi s'au făcut 4 clase.

1. Toţi cei a căror proprietate agricolă depăşea 35 ha, cărora li se şi cuvine o cotă de 24 m³ lemn.

2. Proprietatea agricolă cuprinsă între 18—34 ha, respectiv cota de 18 m³ lemn.

3. Proprietatea 5—18 ha, respectiv 16 m³ lemn.

4. » 0—5 ha, » 12 m³ lemn.

Cifra totală transformată în suprafaţă a dat obştii o sumă de 73.965 jugăre pădure, adică 42.567 ha a căror valoare, estimată în acel timp, făcea 70.000.000 coroane aur (circa 2 miliarde lei).

Statului i-au rămas 50.000 jugăre cadastrale.

Administrarea obştii se face de ingineri silvici trimişi de Stat şi plătiţi de comunitate. Pădurile sunt autonome dar sub controlul Statului, care se exercită asemenea regimului nostru silvic, după noua organizare.

Prin legea făcută de unguri, în 1891, au drept la lemn din pădurile comunităţii şi preoţii şi învăţătorii satelor din sfera acestor interese.

Cotele de cari am vorbit mai sus (12, 16, 18, 24 m³) se referă numai la lemnul de foc, care se obţine din rărituri, sau resturile dela exploatare. Pentru lemnul de lucru s'au făcut, pe aceleaşi categorii, 4 competinţe cuprinse între 7—15 m³, acestea dându-se odată la 80 ani.

Din vânzarea lemnului care prisoseşte se alimentează fondul de mărirea patrimoniului. Din astfel de beneficii s'a cumpărat de curând o pădure de 51.000 jugăre, din care se extrage cota de lemn pentru foc, cruţându-se astfel vechea pădure dela Drenovci.

Exploatarea se face în regie şi conform amenajamentului, din vechile rezerve comunitatea mai are numai 2.777 jugăre, suprafaţă pe care se găsesc 65.576 arbori de valoare (vezi fotografiile).

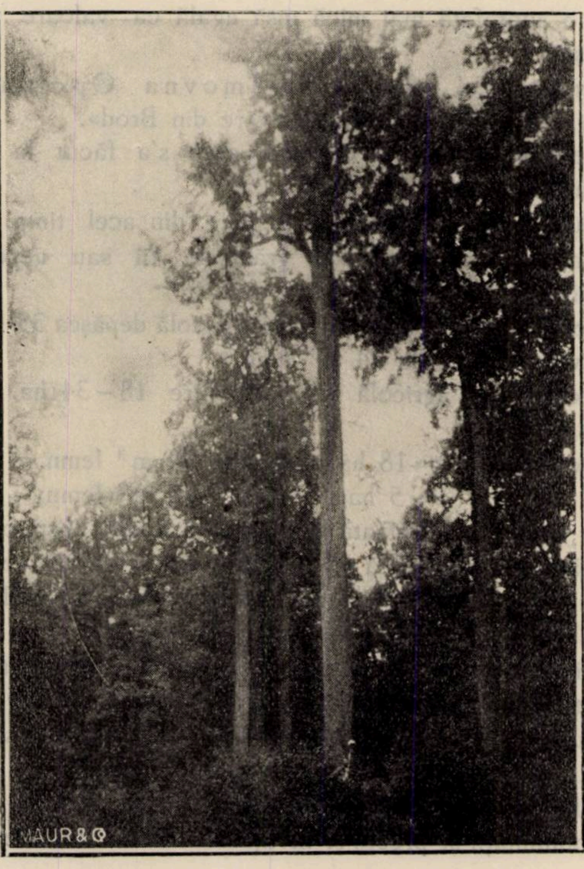

Fig. 4. *Drenovci* (Slavonia). Celebrele rezerve de stejar.

Volumul acestora e calculat precis, pentru fiecare trunchiu e un cazier aparte, şi se ridică la 419.924 m³ estimaţi la o valoare medie de 800 dinari m³ (2400 lei) adică în total 1.008.000.000 lei.

Acest material este din familia celuia care a consacrat numirea «stejar de Slavonia».

Pe toată suprafaţa, însă, se găseşte un volum total de 4 milioane 372.650 m ^{3} stejar, la care dacă se adaogă şi volumul celorlalte esenţe (frasin, fag, etc.) ajungem la circa 9.000.000 m ^{3} material lemnos proprietate a comunităţii.

Străbatem pădurea aceasta minunată şi trecem într'o serie alăturată (1043 jugăre) numită Radişevo. Aici stejarul e în proporţie de 0,6, restul fiind ulm şi carpin. Pădurea are 55 ani, un diametru mediu de 20 cm şi suferă, ni se spune, anual atacul lui Liparis dispar.

După amenajament, care prevede o revoluţie de 140 ani, posibilitatea anuală este stabilită la 1.680 m^3.

Peste tot regenerarea e perfectă, explicaţia fiind că arborii fructifică la 3 ani şi creşterea e viguroasă.

S'au încercat explicaţii 1) şi în ceiace priveşte admirabila desvoltare a stejarului precum şi asupra interminabilului atac de Liparis dispar.

Toate sunt contradictorii, de aceia din tot ce s'a spus, reţinem că aici e un sol de calitatea I-a (de inundaţie), nivelul apei freatice e la 2 m adâncime şi pădurea e lăsată să crească liberă şi neturburată. Preocupările de regenerare sunt necunoscute, sămânţa vine singură, la timp, şi se instalează fără nici o intervenţie străină.

Răriturile sunt necesare şi se fac mai ales în etajul dominant, cu multă energie. Dintr'o parcelă din faţa noastră s'au extras 32 m^3 la jugăr, adică de trei ori mai mult decât arată o tablă de producţie şi totuşi arboretul pare a mai avea nevoe de o răritură.

Reîntorşi în porţiunea de pădure bătrână vizităm o regenerare făcută cu multă oboseală, adică: după exploatare 5 ani s'au introdus aici porci şi vite de păşune, apoi s'a închis cu gard şi... acum arboretul e de toată frumuseţea.

Conducătorul nostru ne spune că dacă vreodată se întâmplă ca regenerarea să nu se facă bine, se intervine printr'o simplă împrăştiere de sămânţă. Nici vorbă de prelucrarea solului sau alte asemeni operaţii.

---

1) «Sumarski List» 1 şi 3 din 1930, discută rezultatele tratamentelor aplicate în pădurile de stejar din Slavonia.

Estimarea materialului în picioare e foarte interesantă și de mare importanță aici, de oarece arborii de valoare se vând la licitație.

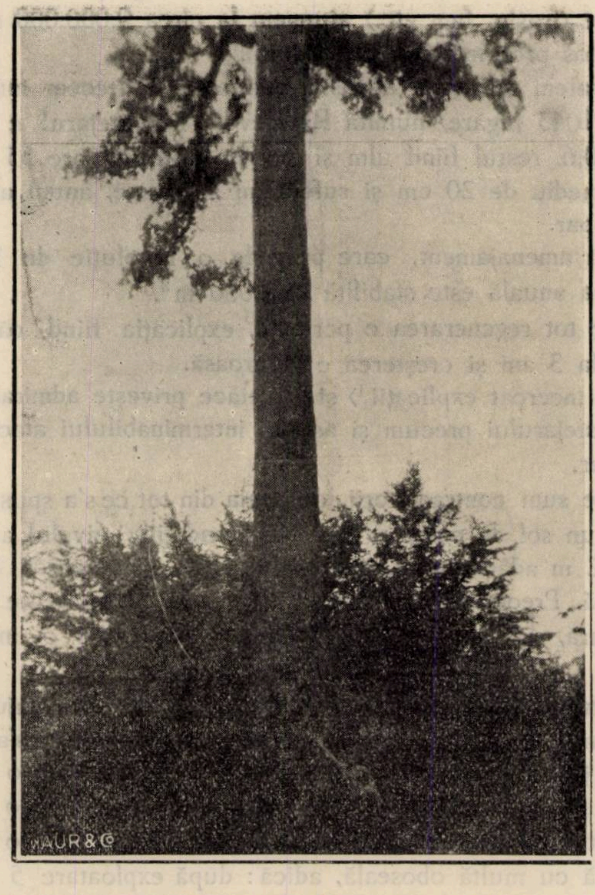

Fig. 5 — *Drenovci* (Slovenia) Un exemplar izolat de stejar.

1. Primul sortiment, lemnul de fournir, îl constitue trunchiul de jos până la prima ramură, cu condiția ca la mijloc această porțiune să aibă 0,70 cm diametru. Acest material se licitează dela 7.200 lei m ^{3} în sus, loco pădure, dacă predarea se face loco-gară licitația începe dela 11.000 lei m ^{3}.

2. Dela prima cracă în sus 5–7 m avem sortimentul II, dacă ceastă porțiune are 3 m lungime și 40 cm diametru la mijloc, trece

în clasa I. Un metru dela bază se scoate și vinde special pentru doage.

Arborele din figura 6 are un volum de 11 m^3 și valorează 18.000 dinari, adică 54.000 lei.

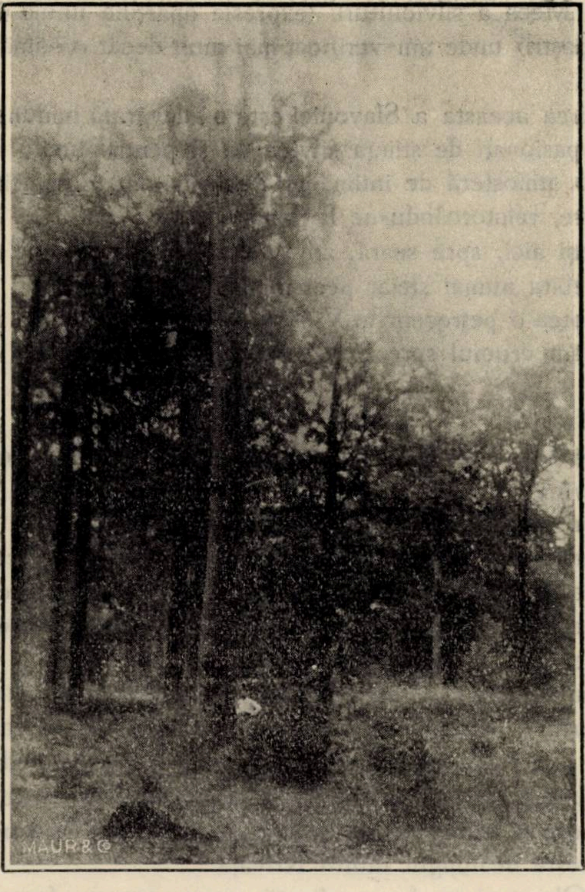

Fig. 6. — *Drenovci* ‹Slavonia›. Un grup de «rezerve».

3. Mai sus de prima ramură, pe o lungime de 5 m, permițându-se doar un nod pe m liniar, dacă diametrul la mijloc e 0,40 cm, avem material din categoria III-a.

4. Ultima categorie, afară de crăci, o formează bucățile cari pot fi utilizate la facerea doagelor.

Acestea sunt criteriile după cari s'a calculat pentru fiecare arbore valoarea inițială de licitație.

Revenim la punctul de unde am plecat azi dimineață.

Un ospăț vânătoresc ne aștepta să consfințim intrarea noastră în această Meca a silviculturii (expresia aparține unuia dintre conducătorii noștri) unde am verificat mai mult decât o sumă de teorii, o credință.

Pădurea aceasta a Slavoniei este o adevărată minune și pentru acei mari pasionați de știința silvică ca și pentru umilul profan.

Intr'o atmosferă de intimă prietenie ne-am despărțit de gazdele noastre, reîntorcându-ne la Vinkovci.

Ajunși aici, spre seară, am vizitat o fabrică de cherestea unde se debita numai stejar pentru piața engleză.

Noaptea o petrecem în Vinkovci, mâine dimineață urmând să ne continuăm drumul spre Brod—Zavidovici—Sarajevo.

13 Iulie.

După o noapte de călătorie obositoare, în zorii zilei coborâm la Zavidovici.

Reprezentanții Direcției silvice din Sarajevo și ai întreprinderilor particulare din acest orășel, ne așteptau pe peron. După prezentările de rigoare suntem îmbarcați într'un tren forestier care ne va duce, pe valea Krivaja, la Olovo, unde e centrul de exploatare cel mai important din această regiune.

Calea ferată Zavidovici-Olovo este proprietatea Statului — a fost construită în anul 1899 — și prin contractul pe care el l-a făcut cu soc. «Krivaja» aceasta o utilizează sub condiția ca să permită zilnic un transport public și oricând pe cele ale Statului.

In 3 ore și jumătate am străbătut cei 70 km de drum pitoresc care șerpuește dealungul râului Krivaja.

La Olovo ni se dau explicații asupra tuturor factorilor cari determină importanța mare a acestei regiuni.

Suntem într'un complex forestier, proprietate de Stat și particulară, pe care îl exploatează două mari firme:

«Soc. Krivaja», cea mai veche, are primul contract cu Statul și «Soc. Tzigoi», olandeză, exploatează proprietatea particulară.

Prima transportă anual o cantitate de 3.000.000 m³ lemn de rășinoase, care se debitează în marea fabrică din Zavidovici, și 1.000.000 m³ fag.

Pentru valorificarea masivului forestier al Statului societatea a construit încă o ramificație la calea ferată primită prin contract ‹118 km›, iar în anul acesta ‹Aprilie – Noembrie› a instalat un funicular în lungime de 7,8 km.

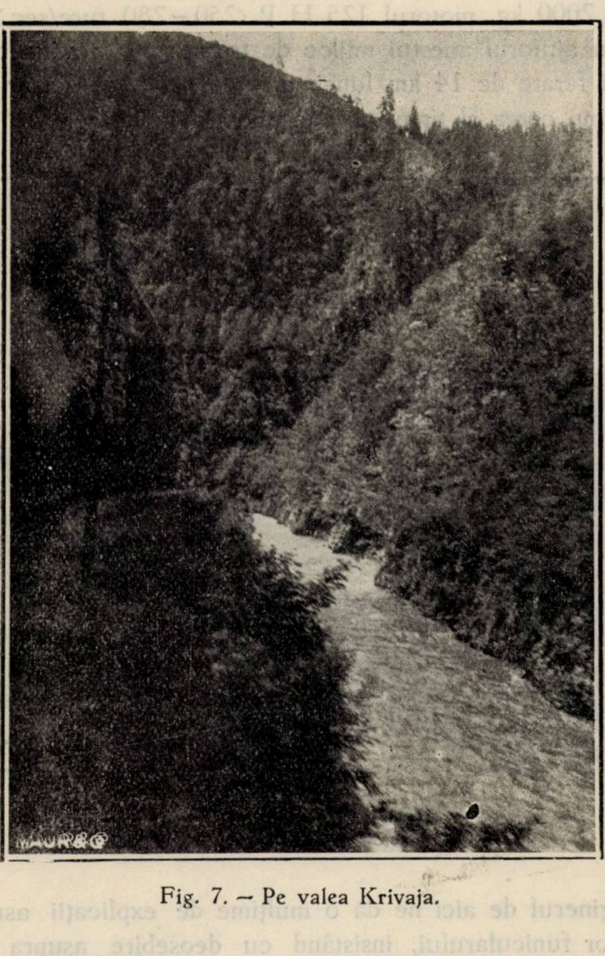

Fig. 7. – Pe valea Krivaja.

O lucrare frumoasă, construită solid și într'un timp de adevărat record. Ca o curiozitate notăm următoarele cantități de materiale consumate de această construcție: 15 vagoane fer ‹prelucrat în toate formele și combinațiile obișnuite›, 30 vagoane ciment și 2.800 vagoane lemn.

Costul pe km a fost de 1,5 mil. dinari (4,5 mil. lei). Lucrarea s'a executat în regie după planurile firmei Bleicher din Leipzig. Cablul tractor e întins cu 18 tone, iar cel purtător cu 30 tone.

Cablul funicularului e susţinut de 58 piloni, dintre cari cel mai mare are 28 m înălţime. Deschiderea maximă este 558 m, iar diametrul cablului purtător este de 42 mm. Sarcina normală=1500 kg, maximă 2000 kg, motorul 125 H P (250–280 ture/sec.).

Cu ajutorul acestui mijloc de transport s'a evitat construirea unei căi ferate de 14 km lungime, care pe lângă că ar fi costat mai scump cerea şi timp mai lung pentru realizare.

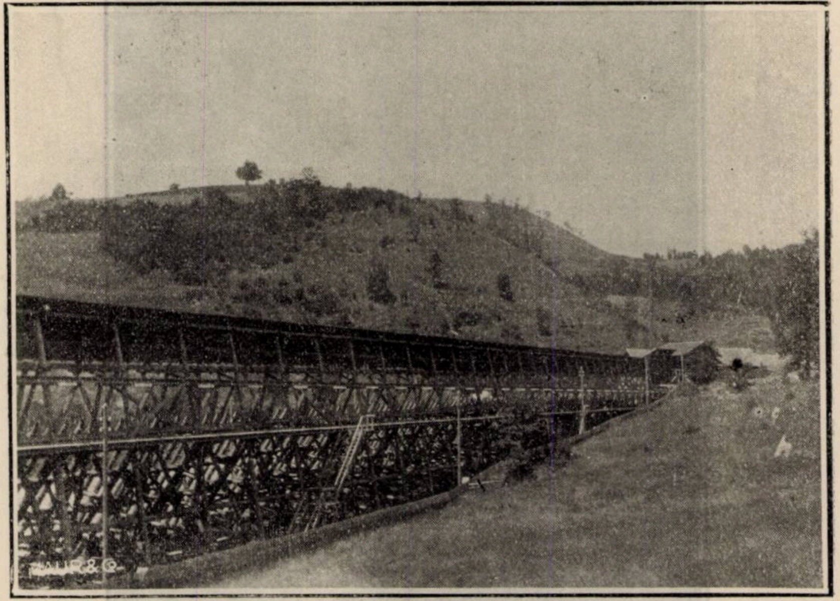

Fig. 8. — *Olovo.* Staţia de sosire a funicularului.

Inginerul de aici ne dă o mulţime de explicaţii asupra perfecţiunilor funicularului, insistând cu deosebire asupra technicei transportului, mecanizată până la ultima expresie.

Gararea vagonetelor, descărcarea lor, asigurarea întregii construcţii în contra incendiilor (staţia de sosire e construită din lemn), etc., furnizează mult material de note colegilor noştri.

După masa de prânz, pe care o luăm aici, ne întoarcem în Zavidovici.

Seara are loc banchetul dat în onoare noastră de societatea Krivaja. In afară de reprezentanţii acesteia, avem între noi pe inginerul Babic, care în foarte scurtul interval de când suntem aici ne-a devenit bun prieten.

După un schimb de convenţionale delicateţi, cari dau ocazie d-lui profesor P. A. Grunau să facă o spirituală coserie în loc de acel veşnic plictisitor discurs, într'o dispoziţie generală, încheiem ziua de 13 care ne-a lăsat tuturor o frumoasă amintire.

14 Iulie.

Programul începe cu vizitarea fabricii de cherestea a societăţii «Naschitz» (Lomaş).

Instalaţia e în genul şi de proporţiile celor întâlnite în ţara noastră. Inovaţii sunt puţine, din ele notăm mecanizarea sortării şi un elevator mecanic prin care s'a rezolvat problema lipsei de loc pentru depozitul de buşteni.

(6 gatere, 3 cazane cu o suprafaţă de încălzire de 300 m^3 şi 3 maşini cu aburi: 320 H P, 120 H P şi 15 H P).

Din fabrică trecem într'o uscătorie aşezată astfel ca cheresteaua obţinută la gater să fie transportată direct aici.

Ultima şi desigur cea mai importantă vizită o facem la fabrica de cherestea a societăţii «Krivaja» («Krivaja» Sumska Industrija prije Eissler i Ortlieb-Zavidici).

Această fabrică este una dintre cele mai mari din Europa şi desigur că atunci când a fost construită (1900—1901) era cea mai mare. Ca elemente fundamentale are: 24 gatere, o maşină cu aburi de 2.500 H P şi o reţea de cale ferată interioară de 17 km.

Debitul normal zilnic este de 1000 m^3, acum, din cauza crizei, el a fost redus la 400 m^3. Materialele sunt prelucrate în dimensiuni engleze, deoarece centrul de desfacere a acestor produse este Anglia şi coloniile ei.

In afară de materiale technice de rezervă, fabrica posedă o însemnată cantitate de material rulant, a cărui valoare ajunge la sume extraordinar de mari (numai locomotiva «Jugoslavia», cea mai nouă, costă 9.000 dolari).

Magaziile în cari se află depozitate aceste avuţii, sunt asigurate împotriva răi făcătorilor printr'un sistem ingenios de sonerie automată.

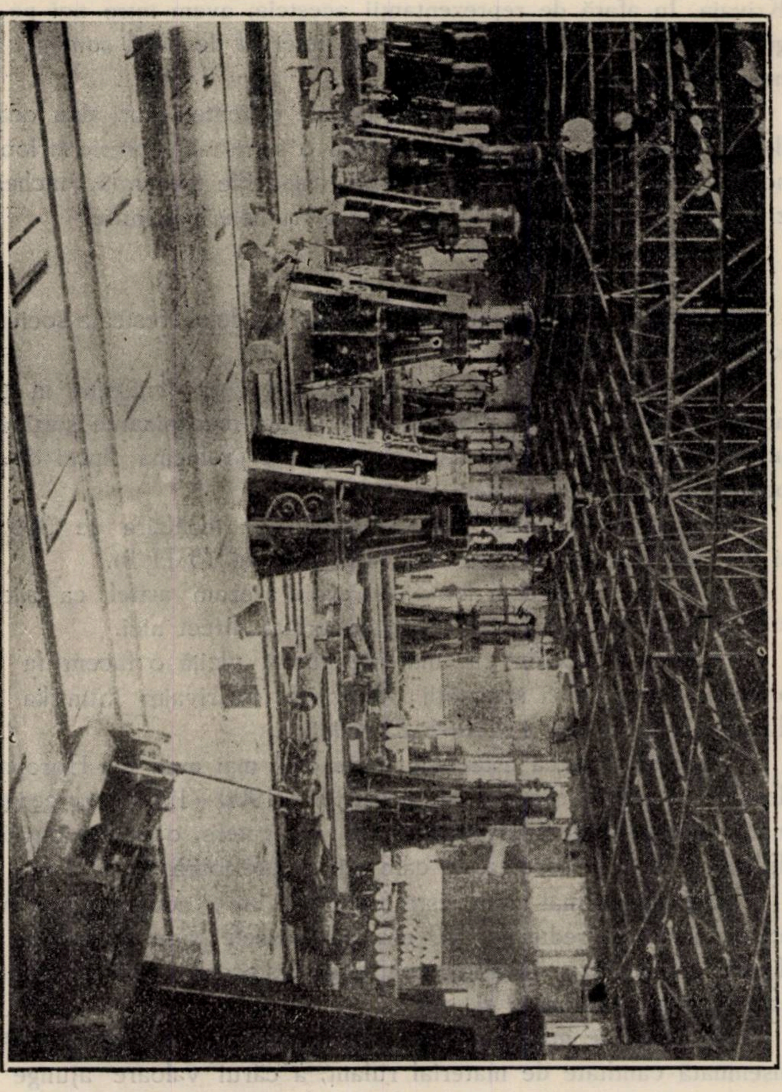

Fig. 9. — *Zavidovici*. Hala gaterilor, la fabrica Krivaja.

Orice atingere li s'ar aduce este imediat cunoscută ‹locul precis› de serviciul central care dispune de o adevărată armată de gardieni.

Interesant, deasemeni, este sistemul de prevenirea și stingerea eventualelor incendii. O instalație de conducte interioare, prevăzute cu mecanisme a căror declanșare se face automat, imediat ce ele au fost atinse de o flacără, în conducte se găsește un gaz sub presiune care asigură stingerea oricărui început de incendiu, anunțând în acelaș timp și pompierii.

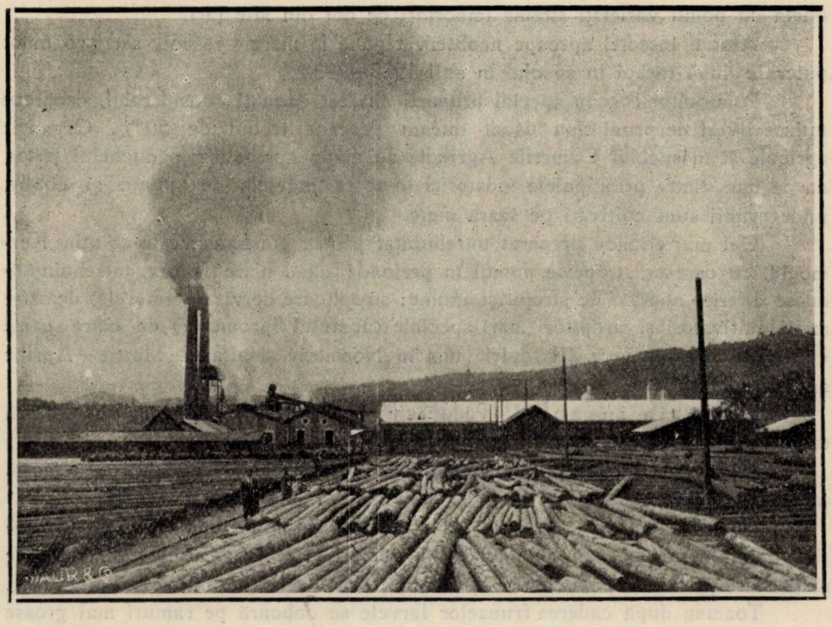

Fig. 10. — *Zavidovici.* Depozitul de bușteni al fabricii Krivaja.

Experiența făcută pentru noi ne convinge că între teorie și practică nu e nici o deosebire.

La eșirea din fabrică vizităm centrala instalației de pază a depozitelor și de asigurarea împotriva incendiilor.

După amiază cu trenul de 2 pornim spre Serajevo, capitala Bosniei.

(Va urma)

L'excursion en Oltenie et Jougoslavie

(à suivre)

PHISOCHERMES CORYLI
IN
PĂDURILE OCOLULUI SILVIC COTMEANA

de ION P. DIACONESCU

Consideraţiuni generale. Insecta păduchele ţestos (Phisochermes Coryli) s'a introdus şi răspândit în România în ultimii 25 ani, adusă fiind odată cu pomii varietăţi streine importaţi de noi din alte ţări.

Atacul insectei aproape neobservat până la marele răsboi, s'a pronunţat puternic după răsboi în special în anii 1923—1930.

Pomicultorii şi în special prunarii au fost dăunaţi considerabil, deoarece întinse livezi de pruni s'au uscat într'un procent trecut de 50 %. Organele agricole şi în special Camerile Agricole au acum combaterea păduchelui ţestos, ca pe una dintre principalele îndatoriri în toate judeţele de munte şi coline, unde prunii sunt cultivaţi pe scară mare.

Cel mai eficace preparat întrebuinţat pentru combatere este soluţia Kermocid, cu care se stropeşte pomul în perioada când n'are frunze, întrebuinţându-se diferite aparate de stropit şi anume: stropitoare de vie (vermorele) de către micii cultivatori şi stropitori mari speciale (aparatul Spromotor) de către marii cultivatori. Se pot face 2 stropiri, una în Noembrie şi alta în Martie—Aprilie anul următor.

Biologia insectei. Păduchele ţestos este o insectă mică, care atacă ramurile tinere ale pomilor şi arborilor.

Aşezat pe ramură depune numeroase ouă, pe care le acoperă cu o ţeastă tare şi rotundă cu diametrul până la 5 mm, de culoare gălbue-închisă.

Pomul atacat are partea de jos a ramurilor tinere plină de asemenea băşici umplute cu ouă. In luna Iunie din acele ouă se formează larve, care se răspândesc pe frunze şi fructe, unde trăesc pe timpul verii, hrănindu-se din seva lor.

Toamna după căderea frunzelor larvele se coboară pe ramuri mai groase şi chiar pe tulpină unde trăesc pe timpul iernei, iar primăvara se urcă din nou pe ramurile tinere, unde se aşează, depun iar ouă şi aşa mai departe.

Răspândirea este ajutată de faptul că ouăle după ce se rupe ţeasta care le acoperă, sunt purtate de vânt până la zeci de km.

Oule când se răspândesc au înfăţişarea prafului de culoare albă. Pomul atacat câţiva ani la rând de păduchele ţestos îşi micşorează puterea de vegetaţie, încep a se usca parte din ramurile tinere, apoi din cele groase până se usucă chiar tot pomul.

Păduchele ţestos în pădure. După cum s'a amintit mai sus, insecta Phisochermes Coryli nu atacă numai pomii ci şi aproape toţi arborii. S'a găsit insecta în chestiune pe salcâm, stejar, arţar, anin, carpin, ulm, teiu, etc.

In ocolul silvic Cotmeana s'a semnalat în special în partea de Sud-Vest în raza satelor V. Ungureni şi Ciorâca judeţul Olt, Ciomăgeşti, Uda de jos şi Lăunele de sus judeţul Argeş.

Se expune mai jos rezultatul observaţiilor făcute în anul curent 1930 în ocolul silvic Cotmeana.

Atacul este mai intens pe versanţi şi pe văi de cât pe platou, în masiv strâns de cât în cel cu consistenţa slabă, cerul, pedunculatul şi gârniţa sunt atacaţi mai mult decât gorunul, carpinul mai mult decât fagul.

Sunt porţiuni în pădurea Topana de Argeş unde subetajul format din seminţişuri, desişuri şi nuelişuri de cer, gârniţă, pedunculat carpin s'a uscat aproape în întregime.

Pentru acest material ocolul va propune o explotare în dijmă. Pădurea atacată capătă o culoare negricioasă, nu numai pe frunze, dar şi pe coaja ramurilor tinere.

La stejarii bătrâni se văd atacate parte din ramurile tinere; în seria 12-a pădurea Cotmeana se află uscate multe vârfuri ale crăcilor din cauza păduchelui ţestos.

Plantaţiile de penduncuiat şi gârniţă făcute în anii 1924—1928, sunt distruse până la 80%.

La plantaţiile din poeni după ce s'au uscat de mai multe ori vârful şi ramurile laterale, de sub părţile uscate, din porţiunea rămasă verde au dat lăstari, din care cauză pueţii din acele plantaţii care nu s'au uscat, se prezintă foarte ramificaţi şi stufoşi, de puţin folos pentru scopul ce urmărim.

Pueţii din însămânţările şi plantaţiile făcute în sub masiv, s'au uscat în cea mai mare parte, ne mai dând lăstari.

Se evaluează la 30 ha însămânţări şi plantaţiuni de stejar distruse aproape complect, iar pe circa 300 ha sunt pierderi de 10—25% din pueţii de stejar răsăriţi în mod natural, sau proveniţi dela însămânţările din anii 1924—1926.

De sigur că au contribuit şi alte cauze precum seceta, lipsa de lumină în unele părţi etc., dar cauza principală o atribuim păduchelui ţestos, care a atacat paralel livezile de pomi din comunele vecine, precum şi plantaţiile şi arboretele tinere din pădure.

In arboretele de gorun pur deşi atacul e mai puţin intens, se văd totuşi numeroase goluri, dovedite prin prezenţa insectei în puncte unde în fotografia din 1926 se văd pueţii deşi ca grâul, iar astăzi golurile în chestiune necesitând oarecari complectări.

Dată fiind cheltuiala mare ce necesită stropitul cu Kermocid sau alte soluţii, nu e cazul de a se aplica stropitul la pădure în timpurile noastre, deci orice mijloc de combaterea păduchelui ţestos este exclusiv.

Rămâne să ne servim numai de mijloace preventive.

Din observaţiile făcute în ocolul silvic Cotmeana ar rezulta următoarele mijloace preventive:

a) Regenerarea naturală să fie ajutorată artificial, pentru ca numărul pueţilor pe hectar să fie mai mare de cât ne trebue de obiceiu.

Insecta nu-i va ataca pe toţi, deci cu toată distrugerea tot va mai rămâne un număr însemnat de pueţi.

b) Plantaţiile să fie prăşite şi complectate pentru a se desvolta mai repede şi mai viguroase, putând astfel să lupte şi să reziste în bună parte atacului insectei.

c) La tăerile de regenerare, pueţilor de pedunculat să li se dea lumină curând, pentrucă atacul insectei ajutat de lipsa de lumină, este mult mai dăunător.

Este de dorit să se facă cuvenitele observaţii în toate ocoalele, să se publice rezultatele indicându=se şi alte mijloace de prevenire şi dându=se la iveală ot ce poate contribui să se cunoască bine această chestiune.

SEMĂNATUL SEMINŢEI DE FRASIN

de D. THEODORESCU
Ing. şef silvic

In tratatele de silvicultură ni se spune că sământa de frasin — Fraxinus excelsior — semănată primăvara, răsare în primăvara viitoare, adică după 18 luni dela recoltare.

Acest sistem l=am verificat şi am observat că răzoarele ‹straturile› cu semănături stau un an fără nici un folos, trebuind chiar a învesti cheltueli cu întreţinerea: curăţitul de burueni.

Inspirându=mă dela principiul stratificării seminţelor, am semănat sământa de frasin în rigole, ceva mai adânci, de cu toamna şi primăvara au răsărit puieţii în procent de mai bine de 90 %.

Experienţa am făcut=o în 1924 şi 1925, semănând în pepinierele pădurilor Morunglav ‹Romanaţi›, Licuriciu ‹Teleorman› şi V. S. Şerbăneşti ‹Vâlcea›.

Acest sistem apoi l=am permanentizat, constatând că e mult superior sistemului de a semăna primăvara, pentru următoarele consideraţiuni:

a) Sământa culeasă este semănată în pământ îndată după recoltare, astfel că evităm păstrarea din timpul iernei şi prin aceasta procedăm întocmai ca natura;

b) Sământa încredinţată pământului, de cu toamnă, posedă integral facultatea de germinaţie şi mai ales îşi menţine complect umiditatea sa;

c) In timpul iernei profită de 'alternanţele de căldură şi absoarbe multă umiditate din zăpezile căzute şi topite, iar primăvara îndată ce căldura soarelui este mai mare şi cum solul este complect îmbibat cu apă, începe a germina şi tânăra plantală nu întârzie a se desvolta, profitând de timpul favorabil şi desvoltându=se cu vigoare înainte de a sosi timpul marilor călduri;

d) Se câştigă un an, având puieţii mai repede la dispoziţie;

e) Aceştia sunt mai viguroşi [şi prin aceasta procentul de prindere e mai ridicat la plantare;

f) Lucrările de întreţinere în pepinieră sunt mult uşurate, prin aceea că, dela început, putem smulge buruenile cu rădăcinile lor, pe când în sistemul de a semăna sământa primăvara, în primul an trebue să evităm smulgerea buruenilor, ca să nu scoatem odată cu rădăcinile lor şi seminţe de frasin, şi trebue să ne mulţumim numai a tăia cu coasa sau secera buruenile;

g) Prin faptul că puieţii răsar imediat şi numai suntem obligaţi a pierde un an, ocrotind, ca să zic aşa, rădăcinile buruenilor, îndepărtăm cauza bătătoririi solului şi a sărăcirii în substanţe hrănitoare de către rădăcinile buruenilor, pe care le putem smulge imediat, întrucât puieţii de frasin se cunosc după dispoziţia lor în linii drepte şi equidistanţate pe strat ‹răzor›.

UN DOCUMENT INTERESANT

de CONST. GHEORGHE
Ing. insp. silvic

La Mănăstirea de călugări Ciolanu din județul Buzău, am găsit în arhivă un document care cred că are mare importanță din punct de vedere al protejării pădurilor. Este vorba de o reclamație făcută din partea Starițului acelei Mănăstiri, Ioanichie Arhimandritul, cu Nr. 33 din 8 Septembrie 1879, către M. S. R. Carol I., prin care se arată importanța ce o are pădurea din jurul Mănăstirii servind pentru adăpostul ei contra furiei viscolului și oprind surparea terenului, pădurea fiind așezată pe un deal Se cerea să se oprească continuarea tăierii acestei păduri, porțiunea dinspre Mănăstire.

M. S. R. Carol I., care a fost un mare iubitor de păduri și cunoștea importanța lor a pus următoarea rezoluție pe raportul Starițului.

«Este dreaptă această cerere, pe care o recomandăm la osebita luare în considerație a d-lui Ministru al Finanțelor spre a pune la cale cele de cuviință pentru a ei îndestulare. ‹ss› CAROL».

Pădurea despre care se vorbește în cerere, poartă numele Mănăstirii «Ciolanu» și servește numai pentru necesitățile ei, are o suprafață de câteva sute de hectare și se tratează în codru cu tăeri succesive. Este una din pădurile cele mai frumoase ale Ocolului silvic Tisău din județul Buzău. Mănăstirea Ciolanu are o poziție pitorească așezată într'o poiană din mijlocul pădurii, vizitată mai ales în timpul verii, de multă lume din Buzău, Ploești și chiar București.

Fie că rezoluția regală dată pe cererea Starițului Mănăstirei Ciolanu să servească ca exemplu guvernanților noștri.

Iată și corespondența urmată în această chestiune.

**MĂRIEI SALE REGELE DOMNITORUL ROMÂNILOR
CAROL I.**

1879 Septembrie 8
Nr. 33

Mănăstirea chinovie Ciolanu situată pe coasta unui mare deal și mai aproape de vârful lui, are mare nevoe de pădurea de care este înconjurată de jur împrejur pe care întotdeauna am păstrat-o cu cea mai mare îngrijire atât pentru podoaba mănăstirei și a localităței cât și pentru adăpostul de furia viscolilor în timp de iarnă, dar mai presus de toate pentru a nu se slăbi și dărâma dealul rămânând golaș fără pădure.

Astăzi Prea Inălțate Doamne suntem în preziua de a pierde atâtea avantaje ce ne dă pădurea căci după dispozițiunile luate s'a ajuns cu tăerea ei până aproape de Mănăstire și pe alocurea chiar a început să se dărâme dealul pe unde este mai repede.

De un asemenea pericol ne temem foarte mult Prea Inălțate Doamne, și de aceia venim cu cea mai profundă umilință și devotament a ruga pe Măria

Voastră Regală ca să vă milostiviţi asupra acestei sfinte Mănăstiri spre a ordona a se opri teierea pădurii din jurul Mănăstirei.

O asemenea ideie s'a emis Prea Inălţate Doamne şi de către toate persoanele distinse ce au vizitat Mănăstirea noastră.

Binevoiţi dar, Măria Voastră Regală, a destina pădurea în chestiune ca pădure sacră precum este şi în alte ţări pentru diferite necesităţi ale Statului, în viitor şi de construcţiuni de vase plutitoare, şi aşa şi noi vom fi cei mai fideli păstrători ai ei.

Sunt cu cel mai profund respect şi devotament al Măriei Voastre Regale prea plecat şi umilit servitor.

Stareţ (ss) *Ioanichie Arhimandrit.*

Bucureşti 19 Septembrie 1879

CUVIOASE PĂRINTE,

Am onorul de a trimite aci alăturat cuvioşiei tale No. şi Domnească rezoluţie pusă pe petiţia ce a-ţi dat Măriei Sale Regale Domnului.

Petiţia aceasta s'a trimis astăzi la Ministerul de Finanţe unde urmează să stăruiţi pentru dobândirea rezultatului dorit. Eu voi da un asemenea număr cu domnească rezoluţie Colonelului Filiti spre a stărui D-lui la Minister şi la Administraţia Domeniilor.

Cu această ocazie mă recomand la sfintele cuvioşiei tale rugăciuni.

Sufletesc fiu (ss) *I. C. Petrescu*

P. S. Când am supus Măriei Sale Regale această petiţie, Măria Sa şi adus aminte cu plăcere de Sfânta Mănăstire Ciolanu.

Domnească rezoluţie

«Este dreaptă această cerere pe care o recomandăm la o osebită luare în consideraţie a D-lui Ministru al Finanţelor spre a pune la cale cele de cuviinţă pentru a ei îndestulare».

(ss) **CAROL I**

Cancelaria Consiliilor Miniştrilor

şi

Camera de petiţiuni la Domn

Petiţia superiorului Mănăstirei chinovie Ciolanu s'a înaintat Ministerului de Finanţe înregistrată sub No. 1601 dela 19 Septembrie 1879.

CRONICĂ

Conferinţă

D=l ing. D. I. **Ciurileanu** despre: «**Ultimele aspecte ale technicei cadastrale la congresul internaţiona cadastral din Zürich**».

La 1 Octombrie a. c., în sala de festivităţi a Societăţii «Progresul Silvic», d=l inginer Ciurileanu şi=a desvoltat conferinţa sa, tratând subiectul enunţat mai sus.

Inainte de expunerea conferenţiarului, d=l Consilier silvic ministerial C. P. Georgescu, Preşedintele Societăţii «Progresul Silvic», a pronunţat un cuvânt introductiv.

Intrând în subiectul conferinţei d=l Ciurileanu spune: motivul pentru care acest congres internaţional s'a ţinut la Zürich, ca şi momentul la care s'a fixat, au o explicaţie foarte justă. Zürich, este oraşul în care îşi are sediul, în general, construcţia aparatelor mecanicei de precizie şi în special construcţia instrumentelor întrebuinţate în topografie şi geodezie. In ceeace priveşte data ţinerii congresului, aceasta coincide cu momentul când technicianii erau preocupaţi de găsirea celei mai potrivite formule pentru întocmirea, în spiritul vieţii moderne, a planurilor cadastrale.

Se ştie de toată lumea, că în momentul de faţă se dă o luptă între technica fotogrametrică şi technica măsurilor directe după ştiinţa topografiei şi geodeziei. Era necesar să se lămurească de congres rolul fiecăreia din acestei două metode în technica cadastrală a viitorului. Cu atât mai mult era necesar acest lucru, cu cât acum mai mult de cât oricând — în urma reformelor agrare introduse în toate ţările — se pune problema inventarierii pământului prin cadastru, cât şi problema regulării proprietăţii prin comasare, chiar în ţările care au deja un cadastru, cum este Elveţia.

Modul cum technica cadastrală a fost utilizată în Elveţia pentru lucrările de cadastrarea ţării, rezultatele la cari s'a ajuns şi modul cum trebue privită de noi această operă, constituesc puncte pe care în decursul conferinţei, le urmăreşte d=l ing. Ciurileanu.

La Zürich au fost de fapt două congrese. Congresul de fotogrametrie care a precedat pe acela al geometrilor. La primul congres au participat nu mai puţin de 33 state, având peste 300 reprezentanţi.

Lucrările congresului s'au desfăşurat în localul Politechnicei, unde peste

20 săli au fost ocupate cu expunerea lucrărilor mai interesante din toate ţările. Una dintre aceste săli a fost rezervată ţării noastre, unde au fost expuse câteva lucrări de cadastru minier şi câteva ale Institutului geografic al armatei.

Fiindcă problemele cari preocupau pe congresişti erau foarte variate, lucrările congresului s'au divizat pe comisiuni.

Astfel prima comisiune avea să se ocupe cu:

«Unificarea convenţiilor profesionale» (semne topografice convenţionale, uniformizarea semnelor matematice întrebuinţate în topografie şi geodezie).

A doua comisiune din care a făcut parte şi d-l Ciurileanu, s'a ocupa cu: «Inovaţiile din ultimul timp în technica cadastrală». S'au avut în vedere instrumentele de nivelment, triangulaţie, de ridicări topografice şi instrumentele pentru copierea şi redactarea planurilor. Conferinţa de altfel se va menţine mai mult în acest cadru.

Comisiunea a treia, a discutat chestiunea «Organizării profesionale», iar a patra a studiat chestiunea «Comasărilor».

Comisiunea II-a a examinat în primul rând instrumentele de nivelment. Observându-se că întrebuinţarea lunetei de lungime variabilă era dificilă, comisiunea s'a oprit la luneta fixă, cu punere la punct în interiorul ei.

La nivelele moderne, reperajul bulei de aer se face prin coincidenţa imaginelor celor două extremităţi ale ei, reflectate prin prisme.

Deasemenea cetirea pentru fracţiuni de centimetru pe miră, nu se mai face prin aproximaţie. Adaptarea unui tambur ne dă posibilitatea să anulăm acea fracţiune, aducând firul în dreptul diviziunii celei mai apropiate după miră. Tamburul înregistrează în acelaş timp valoarea exactă a fracţiunii de centimetru.

La nivelmentele de precizie se întrebuinţează mirele de invar, gradate din $1/2$ în $1/2$ cm.

Aceste mire au fost întrebuinţate de d-l Ciurileanu la cadastrarea oraşului Bucureşti, dând rezultate foarte bune.

In ceeace priveşte instrumentele de triangulaţie, au apărut ca o mare noutate instrumentele lui Wild şi Zeiss.

Aparatul Wild are lunetă fixă, în sensul celor arătate mai sus. Ceeace însă constitue un mare avantaj, este că axa aparatului este cilindrică, nu conică ca până acum.

Pentru a se putea obţine mişcări de o fină precizie, constructorul a pus la axa de rotaţie a instrumentului nişte rulmenţi de bile, dar ceeace constitue enormul avantaj, este citirea dintr'odată la cele două microscoape, mai mult, o singură citire dă media celor două citiri, într'o mică lunetă lipită de aceea a aparatului.

Instrumentul Zeiss, un aparat cu frumos renume, în ultima sa formă prezintă avantajul că citirea la microscop, se păstrează în interiorul lunetei. Deasemenea fiind demontabil în timpul lucrului fără să se scoată şuruburile calante, se poat lucra pe mai multe trepiede. In ce priveşte citirile la acest instrument în lunetă apar trei câmpuri—două pentru cele două microscoape, iar în al treilea câmp apare citirea la eclimetru.

La aparatul Wild, apar mai întâi două câmpuri pentru cele două microscoape; învârtind un anumit şurub se şterg aceste două câmpuri şi apare câmpul eclimetrului.

Tacheometrul reductor Bosshardt-Zeiss reprezintă ultima perfecţiune în ceeace priveşte măsurarea pe cale optică a distanţelor reduse la orizont. Dă o precizie suficientă, putând fi cu succes întrebuinţat la măsurarea oraşelor (câţiva centimetri la 200—300 m).

In Elveţia, măsurătorile de precizie ale distanţelor, se fac numai pe cale optică şi numai pe mire ţinute orizontal. Tot Wild, constructorul de aparate de nivelment, a imaginat o miră cu gradaţii din $^1/_2$ în $^1/_2$ cm. La unul din capete această miră mai poartă o altă serie de diviziuni pentru distanţe. Printr'un ingenios sistem optic, aceste din urmă diviziuni sunt răsturnate peste primele, dându-ne posibilitatea să citim distanţele fără ajutorul firelor reticulare. Pentru măsurarea fracţiunilor de centimetri, s'au adaptat deasemenea tambure speciale. Această miră se utilizează în poziţie orizontală. Reducerea la orizont se face prin calcul.

In chestiunea reducerii la orizont a distanţelor în mod automat, este invenţia unui inginer ungur Szepesky. Acesta utilizează mira în poziţie verticală, constituind prin aceasta un dezavantaj, faţă de Elveţieni.

Invenţia inginerului român Agapie, este din acelaş domeniu. Autoreductorul imaginat de d-sa, dă posibilitatea să citim distanţele chiar în interiorul aparatului, pe o riglă.

Trecând la problema confecţiunii planurilor, conferenţiarul spune că în acest scop astăzi nu se mai întrebuinţează hârtia simplă ci fixată pe o placă de aluminiu. In Elveţia acest sistem este obligatoriu, pentru toate lucrurile cadastrale.

D-l ing. Ciurileanu întrebuinţează la facerea planului oraşului Bazargic. plăcile metalice preparate de d-sa, pe care se desemnează direct, fără hârtie Rezultatele sunt excelente.

Vorbeşte apoi de pantografe, coordinatografe polare şi planimetrele Amsler şi Corradi. Ultimele modele dau rezultate de o precizie nebănuită.

O altă inovaţie interesantă a timpului. o constitue aparatele pentru reproducerea planurilor pe cale fotografică. Se poate obţine pe această cale fotografierea documentelor, dosarelor etc., cu toate amănuntele şi încă într'un timp foarte scurt.

Intrând în studiile problemei fotogrametriei, principala cauză care a născut ideea congresului internaţional, arată că technica modernă tinde să automatizeze toate lucrurile. Aparatele pentru luarea şi restituirea pozelor aeriene, sunt construite de firmele cunoscute: Zeis, Wild şi Kern. Până acum Elveţia, a consacrat drept cele mai bune aparate, din punct de vedere al preciziei obţinute şi al manipulării lor, aparate Wild.

Orcât de mare ar fi în precizie asamblajele fotogrametrice, până acum nu s'a putut ajunge la precizia pe care o obţinem prin măsurătorile directe de precizie. De aceia în Elveţia ridicarea planurilor pe cale fotogrametrică, au o aplicabilitate redusă numai la zonele alpine, ce se ridică exclusiv pe această cale.

Din punct de vedere al preciziei pe care o necesită măsurarea diferitelor categorii de proprietăţi, elveţienii au format trei zone.

Zona întâi pentru oraşe, unde se cere cea mai mare precizie şi unde se explică metoadele terestre de vigoare.

Zona doua la sate şi pentru terenurile cultivabile, unde se întrebuinţează metoda prin poligoane, tachimetrie cu radieri etc., ceiace se face şi la noi, iar.

Zona a treia, zona alpină unde se aplică fotogrametria.

Terminând expunerea ultimelor aspecte ale technicei cadastrale, d-l Ciurileanu adaugă :

«Cât de multă importanţă atribue elveţienii acestor probleme de technică cadastrală, rezultă din aceia că deşi ei au un cadastru încă din 1821, acum de curând au hotărît refacerea lui, pe baza noilor concepţii. In acest scop au prevăzut sume de bani considerabile şi un personal numeros».

•

In România, cel puţin deocamdată problema cadastrului, nu se poate sprijini pe aceleaşi consideraţii ca în Elveţia. Cu totul alta este situaţia proprietăţii la noi, cu totul altele sunt mijloacele de care dispunem în prezent. Din aceste motive, nouă ne trebue o technică cadastrală specială şi este locul să menţionăm că delegaţii României la Congres — d-nii D. Ciurileanu şi D. Ştefănescu Gună — au prezentat congresului aspecte de technică superioară, care să grăbească înfăptuirea cadastrului nostru cu o precizie destul de mare, şi cu un preţ simţitor de redus, faţă de costul lucrărilor din străinătate.

Memoriul prezentat congresului de d-l Ştefănescu Gună, cuprinde întreaga serie de inovaţiuni ale d-lui Ciurileanu, consacrate în uzul curent al cadastrului, de peste 10 ani. Metodele sale au o precizie şi rapiditate necunoscută şi aiurea.

Conferinţa a fost însoţită de proecţiuni, înlesnind astfel mult expunerea d-sale şi în acelaş timp contribuind la o mai uşoară decumentare a auditorului.

In ceiace priveşte conferinţa în general, adăugăm şi noi observaţiile noastre.

Mărturisim că sarcina d-lui inginer Ciurileanu a fost deosebit de grea, fiindcă pe deoparte trebuia să sintetizeze bogatul material adunat cu ocazia congresului, pentru a putea fi expus în cadrul unei conferinţe, iar pe de altă parte ariditatea subiectului, prin însăşi natura lui, îi impunea un anumit fel de tratare pentru a face conferinţa interesantă.

Cu toate acestea d-l ing. Ciurileanu a izbutit să facă o conferinţă cu interes urmărită de toată lumea prezentă, nu numai prin numeroasele chestiuni noui pe care le-a adus, ci prin însăşi expunerea extrem de clară şi desfăşurată în cea mai strânsă logică.

V. Lazăr

⁂

Raţionalizarea muncii

Anul trecut, referind cititorilor noştri asupra importantelor probleme desbătute în «Săptămâna raţionalizării», subliniam interesul pe care ele îl prezintă pentru noi.

Din programul conferinţelor din toamna aceasta, pe care-l publicăm mai jos, se desprinde principiul fundamental al raţionalizării: cultura. Deci, un prim popas: «Cultura ca bază a raţionalizării», în care se vor întâlni opiniile fruntaşilor vieţii noastre politice şi ştiinţifice.

Dăm mai jos învitaţia IROM=ului.

Red.

Săptămâna culturii raţionalizate la Institutul românesc de organizare ştiinţifică a muncii.

Ca şi în toamna trecută, Institutul Românesc de organizare ştiinţifică a Muncii, pregăteşte între 22—30 Noembrie a. c. la sediul său din str. Clemenceau Nr. 6 (fostă Corăbiei), o «Săptămână de demonstraţie, pentru a trezi interesul conducătorilor şi al opiniei noastre publice asupra raţionalizării.

Tema aleasă pentru acest an a fost:

Legăturile între raţionalizare şi cultură.

Haosul şi mizeria economică de azi nu poate înceta decât printr'o raţionalizare bine chibzuită şi serios aplicată.

Aceasta însă nu poate reuşi decât susţinută pe un fond cultural solid.

Iată deci un prim aspect al problemei:

Cultura ca bază a raţionalizării.

La rândul ei cultura cere cât mai grabnic să fie şi ea însă=şi raţionalizată, cere să fie scoasă de sub imperiul improvizărilor şi concepută într'un sistem unitar, care să ţină seamă de calităţile, de nevoile şi de mijloacele noastre, Iată deci al doilea aspect:

Raţionalizarea ca bază a culturii.

Problema va fi privită sub toate aspectele într'un ciclu de conferinţe, precum urmează:

Sâmbătă 22 Noembrie.

Orele 18: Inginer Th. Ficşinescu. Vice=preşedintele institutului.

«Cuvântarea de deschidere a săptămânii».

Orele 18,30: Prof. N. Iorga.

«Problemele culturale ale României de azi».

Duminecă 23 Noembrie.

Orele 18,30. C. Argetoianu, fost ministru.

«Rolul Statului în raţionalizarea culturii».

Luni 24 Noembrie.

Orele 18,30. Prof. V. Madgearu, ministrul agriculturii şi domeniilor.

«Contribuţia culturii în raţionalizarea economică».

Marţi 25 Noembrie.

Orele 18,30. Ing. M. Manoilescu, ministrul industriei şi comerţului.

«Pregătirea funcţionarilor în raport cu raţionalizarea administraţiilor publice».

Miercuri 26 Noembrie.

Orele 18,30. Prof. Gr. Trancu-Iaşi, fost ministru.

«Cultura oficială şi neoficială.»

Joi 27 Noembrie.

Orele 18,30. Dr. N. Lupu, fost ministru.

«Cultura naţională şi aptitudinile noastre de rasă».

Vineri 28 Noembrie.

Orele 18. Prof. Fl. Ştefănescu-Goangă.

«Laboratoarele de Psihotechnică».

Orele 19. Dr. P. Tomescu, conferenţiar universitar

«Selecţia profesională a conducătorilor de vehicule».

Urmată de prezentarea unui film explicativ.

Sâmbătă 29 Noembrie.

Orele 18. Ing. Vasilescu-Karpen, Directorul Şcoalei Politechnice din Bucureşti.

«Invăţământul technic superior şi adaptarea sa la necesităţile economice actuale».

Orele 19. Ing. Stavri Cunescu, Directorul general la Muncii.

«Rolul învăţământului muncitoresc în economia naţională».

Duminică 30 Noembrie.

Orele 18. Prof. C. Rădulescu-Motru.

«Vocaţiune şi Profesiune».

Orele 19. M. Oromolu, fost ministru.

«Cuvântarea de închidere».

In acelaş timp va avea loc o expoziţie de aparate psichotechnice, precum şi demonstraţiuni, o expoziţie de cărţi româneşti, de afişe româneşti, de propagandă şi proecţiuni cinematografice, în legătură cu subiectele tratate.

⁂

Varia.

Intr'unul din avizierele Institutului de cercetări forestiere se poate citi următoarea deciziune a Ministerului de Finanţe bavarez, din 29 Iunie 1929:

«Insemnătatea din ce în ce crescândă a maşinismului în producţia forestieră, cere ca în primul rând personalul administraţiei silvice să posede cunoştinţele necesare şi să aibă îndemânare la conducerea vechiculelor cu motor.

Cu începere dela 1 Aprilie 1930 nici un candidat nu se va primi în serviciu, dacă nu se va afla în posesia permisului de circulaţie pentru clasa a III-a (Automobile).

Se recomandă studenţilor şi candidaţilor la serviciul forestier bavarez de a-şi procura permisul de circulaţie chiar din timpul studiilor».

*

E vorba că în Franţa, pe cale bugetară, să se destine o sumă de 120.000.000 fr. fr., repartizată pe 5 ani, din care guvernul să facă cumpărări de păduri particulare.

Se intenţionează să se cumpere pădurile acelor particulari cari nu practică o gospodărie raţională.

Măsura urmăreşte să pue o piedică despăduririi şi abuzurilor periculoase din ultimul timp.

(După Alpe)

*

In Canada pentru a se împedica întinderea incendiilor forestiere s'a înfiinţat un serviciu special de supraveghere din aeroplan.

In vara anului 1929 s'a sburat 11.000 ore şi s'a parcurs 850.000 mile.

(După Alpe)

⁂

Situaţia cooperativelor forestiere la finele anului 1928 era următoarea:

Numărul cooperativelor existente: 819.

Numărul societarilor: 56.000.

Capital vărsat şi diverse fonduri: 106 milioane lei.

Valoarea materialului vândut în 1928: 400 milioane lei.

29 cooperative au şi fabrici de cherestea cu un număr de 77 gatere verticale, 1 gater orizontal, 42 circulare, 29 pendule ş. a., utilizând o forţă motrice totală de 3.000 H. P.

Ca instalaţii de transport, cooperativele posedă 133 km c. f. îngustă cu un parc de 22 locomotive şi 286 vagoane şi trucuri, cu o capacitate totală de transport de 2.000 tone zilnic.

(După «L'oeuvre coop. en Roumanie», de d-l G. Mladenatz, publ. în Corresp. écon. roumaine Nr. 3).

⁂

Alţii despre noi.

Cu ocazia congresului forestier polonez din Lwow, d-l ing. dr. Fr. Krzysik, asistent la şcoala politechnică din acel oraş a ţinut în ziua de 18 Octombrie a. c., o documentată conferinţă asupra condiţiilor forestiere ale României, însoţită de proecţiuni luminoase. D-l Krzysik cunoaşte pădurile noastre şi în special instalaţiunile mari de prelucrarea lemnului, d-sa a vizitat ţara noastră în două rânduri, ultima dată în 1926, rămânând timp de 3 luni pe la diverse exploatări forestiere.

Pentru opera făcută de d-sa în sprijinul cunoaşterii ţării noastre în republica vecină şi amică, îi exprimăm pe această cale vii mulţumiri.

Red.

⁂

In zilele de 5. şi 6. Octombrie c. s'a ţinut sub patronajul d-lui Ministru Sauciuc Săveanu în oraşul Câmpulung Mold. o mare expoziţie zootechnică cu secţiuni de Viticultură, Avicultură, Sericicultură, Vânătoare, Piscicultură, etc., împreună cu tot felul de produse ale lor.

Expoziţia a reuşit foarte bine şi relevăm în special expoziţia de păstrăvi varietatea care trăeşte în apele României (Trutta fario) şi în cele americane (Salmo fontinalis), deasemenea o expoziţie de icre şi aparate sistematice de clocirea artificială a acestora. Organizarea acestei secţiuni s'a făcut de către ocolul silvic Pojorâta judeţul C.-lung Moldovenesc, pendinte de Administraţia Fondului Bisericesc ort. rom. din Cernăuţi, care a fost premiată la aceasta expoziţie de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor cu medalia de aur pentru cultura păstrăvilor.

Instalaţia de cultura sistematică a păstrăvilor datează din anul 1895 şi este cea mai veche în Bucovina, fiind aztăzi condusă de d-l ing. Ion M. Lăzurcă şeful ocolului silvic Pojorâta.

Red.

⁂

Anul acesta împlinindu-se 28 ani dela înfiinţarea Societăţii elevilor ingineri silvici, comitetul actual a hotărît ca în ziua de 7 Decembrie a. c. să aibă loc o adunare generală festivă.

Deşi învăţământul silvic în decursul a acestor ani a suferit două modificări, în sensul că dela Şcoala de silvicultură dela Brăneşti s'a ajuns la secţia silvică dela Şcoala Politechnică prin învăţământul silvic dela Universitate (1919—1923) societatea studenţilor silvici a luptat şi progresat cu paşi repezi.

Ordinea de zi, în afară de cuvântul acelora ce au contribuit la înflorirea societăţii va mai cuprinde şi o conferinţă a d-lui profesor d-r M. Drăcea, directorul general al C. A. P. S., despre indrumarea profesională.

In acest scop, societatea învită la această festivitate toate persoanele din afară, cari au cunoscut şi contribuit la activitatea şi în special pe domnii ingineri silvici, foşti preşedinţi şi membri în comitetele de conducere ale societăţii.

Red.

RECENZII

Dr. Fritz Zweigelt.

Der Maikäfer, Studien zur Biologie und zum Vorkommen im südlichen Mitteleuropa, Parey. 1928, XII şi 453 pag.

Cărăbuşul. Studii asupra biologiei şi apariţiei lui în sudul Europei Centrale.

Entomologia aplicată este în primul rând o ştiinţă a maselor. Oscilaţiile insectelor în număr, apariţia sau stingerea bruscă a unei calamitaţi într'un timp mai mult sau mai puţin lung, într'o regiune sau alta,—mai întinsă sau mai mică—şi cauzele acestor schimbări, sunt probleme ale unei părţi din entomologie numită epidemiologie. Ea este ca ştiinţă, o ramură destul de nouă — de altfel ca şi ecologia în general — şi dela ea se aşteaptă atât contribuţiuni la cunoaşterea vieţii insectelor din punct de vedere pur ştiinţific, cât ‹mai ales› rezolvirea problemei cauzelor calamităţilor şi a prevederii lor. Prin acest al doilea punct epidemiologia este în directă legătură cu economia generală şi de aci rezultă importanţa pe care a luat-o în ultimul timp.

Una din metodele de rezolvire a cercetărilor epidemiologice este de a compara, din anumite puncte de vedere bine stabilite, diferite regiuni, sub unghiul diferiţilor factori ecologici.

Cartea lui Zweigelt est din acest domeniu. Scopul cercetărilor a fost ca pe baza apariţii cărăbuşilor să se determine condiţiile de contaminare a regiunilor, precum şi deducerea condiţiilor de răspândire şi de desvoltare.

Ca orice studiu de asemenea natură, monografia este rezultatul unei statistici. Ne putem face o idee de greutăţile ce au trebuit a fi învinse, amintind că ancheta a durat 15 ani. Dacă perseverenţa autorului e demnă de toată lauda şi rezultatul de invidiat, apoi tot atât de mare e şi meritul celor ce l'au ajutat să ducă la bun sfârşit o asemenea lucrare: societăţile de pomicultură, de horticultură, serviciul silvic, apoi şcolile primare şi administraţiile comunale, cari au tipărit şi răspândit formularele şi au făcut observaţiunile.

Lucrări asupra cărăbuşului sunt multe. Zweigelt însă, isbuteşte să dea unul din cele mai frumoase studii şi să facă lumină în chestiunea atât de controversată a duratei desvoltării cărăbuşului. Ea a apărut în seria de Monografii asupra entomologii aplicate, scoasă sub conducerea Prof. Escherich.

In partea I-a ‹specială› este arătat rezultatul anchetei. Datele au fost grupate pe văi pentru fiecare regiune, arătându-se întâi pe scurt caracterele geografice, apoi cele fenologice.

Fiecărei regiuni îi corespunde o hartă, unde sunt însemnate staţiunile de observaţie, staţiunile meteorologice, temperatura medie anuală, anii de zbor, altitudinele, graniţele regiunilor contaminate, precum şi speciile de cărăbuşi observate. (Melelontha vulgaris L., sau cărăbuşul de câmp, Melolontha hippocastani F. sau cărăbuşul de pădure, precum şi varietăţile cu picioare roşii sau negre). S'a dat o asemenea hartă şi pentru Bucovina.

Din această primă parte cred necesar să insist asupra capitolului ce se raportă la Bucovina.

Partea de nord a Bucovinei, dintre Prut şi Nistru, prezintă un deosebit interes din cauza apariţii neregulate a cărăbuşului. Sunt locuri unde acesta apare în fiecare an, în altele la 2 ani sau la 3 ani. Anul 1912 a fost însă un an de sbor aproape pentru toate locurile. O ordine a sborurilor e greu de stabilit. Sigur e că sunt mai multe tulpini de cărăbuşi. Cel mai mare rol în această regiune îl are cărăbuşul de câmp.

In regiunea Siretului se repetă faptele din regiunea Prutului. Graniţa e la 400 m altitudine.

In valea Sucevei domină mai mult cărăbuşul de pădure, iar graniţa se ridică până la 500 m altitudine. Anii de sbor sunt tot aşa de greu de stabilit ca şi pentru celelalte regiuni.

In regiunea Moldovei şi Moldoviţei graniţa e la o altitudine de peste 550 m. Desvoltarea în această regiune se face probabil în 3 ani (1912, 1915, 1918 au fost ani de sbor).

Sudul Bucovinei, cu Bistriţa Aurie, e din punct de vedere practic lipsită de cărăbuşi.

In general condiţiile climatologice ale Bucovinei fac ca în nord desvoltarea să aibă loc în 4 ani, iar în sud în 3 ani.

In a II-a parte a studiului, autorul tratează problema din punct de vedere general.

In capitolul importanţei culturale a cărăbuşului se arată că problema se pune nu numai din punct de vedere al pagubelor în bani, ci şi din punct de vedere al speciilor de plante atacate.

Aceasta e o problemă încă neclarificată.

Autorul recunoaşte ca juste observaţiile lui Escherich, că preferinţa cărăbuşului pentru o anumită plantă atârnă de mărimea frunzei în timpul începerii sborului. Totuşi, din datele obţinute de auto nu se poate trage o concluzie definitivă. Tot în acelaş studiu sunt cercetările relative la larvă.

O concluzie în privinţa pagubelor celor două specii de cărăbuş nu e încă posibilă.

Cea mai atacată plantă ar fi cartoful, apoi cerealele.

In capitolul duşmanilor naturali şi al combaterii, autorul nu tratează decât chestiunile controversate şi cari reies din anchetă.

Astfel e chestiunea importanţei păsărilor pe cari unii o valorifică prea mult alţii mai puţin.

Observaţiile autorului au arătat că graurii şi ciorile au avut un mare

In privinţa cârtiţei lucrurile sunt mult mai clare.

Industria pieilor întrebuinţând după război o cantitate mai mare de asemenea animale, a provocat în Tirol intensificarea atacurilor.

Se arată metodele chimice utilizate. Cea mai importantă metodă e însă tot culegerea insectelor.

Se arată cantităţile strânse în diferiţi ani.

Astfel în Austria de jos, numai într'o jumătate a suprafeţei infectate, s'au strâns în 1912, 1.600.000 kgr de gândaci. Rezultate bune se obţin atunci când pentru strângere se dau premii.

In capitolul raportului dintre numărul indivizilor celor două sexe, în perioada de sbor, autorul arată, după cercetări proprii, că o schimbare a acestui raport, aşa cum afirmă Decoppet, nu există, cel puţin pentru Melolontha vulgaris şi în Austria.

Apariţia celor două specii se face cam în acelaş timp, ba chiar vulgaris apare mai înaintea lui hippocastani (contrariu regiunilor N şi NW din Germania).

Inceputul sborului variază pentru unul şi acelaş ţinut, în diferiţi ani. De aci urmează că şi intensitatea şi durata lui, depinde de timpul roirei. Din datele culese se deduce că roirea atârnă în cea mai mare măsură de condiţiile stărei atmosferice, atât din afară cât şi din pământ. Astfel, căldura insuficientă, ploaia, zăpada, provoacă, după cum sunt înainte, în timpul roirei, sau după roire, o întârziere în ieşire, o întrerupere a sborului, distrugerea indivizilor ieşiţi, sau scurtarea sborului.

Se dau date ale începerii sborului pentru diferite regiuni ale Austriei. Pentru Bucovina începutul are loc între 1 şi 15 Mai, rar în ultimele zile ale lui Aprilie. Interesant e că Bucovina apare ca regiune întârziată în apariţia cărăbuşului, faţă cu celelalte regiuni.

Intârzierea apariţiei nu e în legătură cu intensitatea, dar pare a fi cu iuţeala de dezvoltare totală. Intre aceasta şi începutul sborului nu e deasemenea nici o legătură. Inceputul zborului e cu atât mai întârziat, cu cât se trece spre graniţa regiunei de infecţie.

In ce priveşte răspândirea celor 2 specii, se poate spune că hippocastani ocupă locurile de graniţă ca mai rezistentă. Aceasta mai ales spre E. Spre W suie şi vulgaris. Totuşi contrastul în această privinţă între cele 2 specii nu e destul de clar.

Graniţa în alitudine a regiunilor infectate variază foarte mult după regiune. Interesant e că în Carpaţii păduroşi se urcă până la 600 m. (In mediu e de 400—500 m).

Afară de zonele libere de cărăbuş, autorul distinge şi zone zise de regresiune în care cărăbuşul lipseşte numai de 20—30 ani, dar în cari anterior acestei perioade a cauzat mari pagube.

Unii autori au presupus că diferitele cauze ale stingerii unei calamităţi ar fi şi cauzele regresiunii, prin distrugerea tulpinei de cărăbuşi din acea regiune.

Aceasta însă ar avea ca urmare stingerea cărăbuşilor în diferite locuri în mod sporadic.

Autorul găseşte însă că această regresiune se face pe zone. Cauzele deci sunt încă neclare, totuşi recesivitatea — după cum vom vedea mai jos — aruncă o oarecare lumină.

Asupra influenţei climei, autorul găseşte că trebue o medie a temperaturei în luna Iulie de 17°.5 C. şi o temperatura minimă anuală de 7° sau chiar de 6°.5 C. Totuşi, adevărata influenţă asupra vieţii cărăbuşului o are clima din timpul de hrană a larvei, care în mediu e de 7 luni. Autorul găseşte că graniţa de răspândire a cărăbuşului se găseşte acolo unde media temperaturilor celor 7 luni e de 12°.5. Totuşi sunt şi excepţiuni. Cea mai frecventă excepţie e existenţa de locuri mai calde ca 12°.5 şi totuşi lipsite de cărăbuş. Autorul numeşte aceasă excepţie recesivitate. Explicaţia e tot aşa de greu de găsit ca şi pentru regresiune. Totuşi, autorul crede că aci intervine proprietăţile solului şi umiditatea lui ca factori principali.

Tot atât de important ca şi cunoaşterea ariilor de răspândire, este şi cunoaşterea anilor de zbor. Atât vulgaris cât şi hippocastani necesită 3 şi 4 ani pentru desvoltare. Sunt unele regiuni unde ea se face în 3 ani, altele în 4 ani. Se găsesc mici arii cu un an de desvoltare mai mult sau mai puţin faţă de regiune.

Autorul dă pentru diferitele regiuni anii de sbor, deasemenea o hartă a lor.

Cunoaşterea anilor de sbor şi a regiunilor permit facerea calendarului sborurilor, atât de important pentru organizarea operaţiunilor de combatere.

Dar ceiace reese din cercetările lui Zweigelt este foarte importanta observaţiune că 1) perioada de desvoltare (3 sau 4 ani) este o funcţie a condiţiunilor exterioare (temperatura, umiditatea, insolaţia, etc.). Ea deci se poate schimba, contrariu observaţiunilor lui Decoppet. 2) Mai mulţi ani de sbor din aceiaşi regiune pot fi genetic înrudiţi. 3) Ceiace sboară într'un an nu întotdeauna aparţine aceleiaşi tulpini,

Autorul combate, în ultima parte, teoria contrarie a fixităţii iuţelei de desvoltare şi deci a presupunerii existenţii de rase cu diferite iuţeli de desvoltare. Chestiunea raselor, la cărăbuşi, trebue căutată în altă direcţiune.

Diferenţa de iuţeală în desvoltare este cauzată de factorii exteriori: clima, în primul rând. Aceasta se vede, în general, din faptul că 3 ani sunt caracteristici regiunii de S. şi 4 ani celei din N. Şi dacă tabloul nu apare atât de clar, e că diferenţierea se face şi din cauza altitudinii. Autorul constată că nu temperaturile medii sunt cele cari dau diferenţele aceste, ci fenologia anilor. Alt factor e solul. Totuşi sunt încă multe chestiuni în biologia larvei cari pot avea influenţă şi cari sunt încă complect necunoscute.

Autorul în încheere îşi arată speranţa că, profitând de experienţa făcută în Austria, se vor face cercetări şi pentru Germania.

Cel ce scrie aceste rânduri crede de asemenea în necesitatea unei asemenea anchete şi pentru România. Suprafeţele mari de împădurit, pepinierele necesare, au pus pe primul plan chestiunea stabilirii regiunilor infectate de cărăbuşi şi anilor de sbor. Şi dacă ar fi numai aceste două chestiuni de rezolvit — pentru nevoile practice imediate — şi încă ancheta ar răsplăti îndeajuns munca depusă pentru strângerea datelor.

Nu pot încheia aceste rânduri decât cu dorinţa de a vedea o asemenea lucrare de stăruinţă dusă la reuşită.

Gr. Eliescu

Congresul de la Stockholm

Anul acesta au apărut în volum comunicările prezintate la congresul internaţional dela Stockholm (1929), al staţiunilor de cercetări forestiere, însoţite de discuţii şi de complectările aduse propunerilor referenţilor.

Insemnătatea acestor comunicări, cari oglindesc preocupările de actualitate în domeniul cercetărilor ştiinţifice forestiere, este uşor de bănuit. De aceea, precum acum doi ani am deschis în acest loc, pentru Congresul dela Roma, o rubrică specială în care expuneam succint şi discutam comunicările ce ni s'au părut mai de interes pentru noi, tot astfel vom proceda acum în cazul Congresului dela Stockholm: în cadrul îngăduit de revista noastră, comunicările ce ni se vor părea mai indicate vor fi pe scurt expuse şi, în măsura posibilă, însoţite de consideraţiile noastre critice.

Oppermann A., Danemark.

Zukunftaufgaben für den internationalen Verband forstlichen Versuchsanstalten.

Probleme de viitor pentru asociaţia internaţională a institutelor de cercetări forestiere.

«Ca senior al congresului» — după însăşi expresia sa —, autorul enunţă o serie de probleme practice, de organizare în deosebi, cari s'ar putea rezolvi de către staţiunile şi institutele de cercetări forestiere; şi în bună parte, prin colaborare internaţională. Aceste probleme sunt pentru noi de interes prin aceea că ne pot indica ceva din ceeace preocupă lumea forestieră ştiinţifică a ţărilor înaintate pe domeniul practicei şi ştiinţei silvice.

Le cităm numai, rezumativ pe alocuri.

1. Pe lângă alcătuirea unei bibliografii forestiere, propuse de alţi referenţi, trebue introdus un schimb de comunicate asupra capacităţii maxime de producţie a diferitelor specii forestiere în regiuni diferite, pentru a se preciza mai bine exigenţele lor faţă de climat.

2. Este necesară o topografie forestieră (în sens larg), căci pentru noi, numai geografia botanică nu este suficientă. Noi trebue să cunoaştem nu numai graniţele naturale de vegetaţie, ci şi, pentru fiecare specie: distribuţia sa actuală, cât reprezintă ea din suprafaţa şi producţia forestieră totală, viitorul său forestier.

3. Se simte nevoia unui scurt comunicat anual asupra activităţii şi personalului institutelor de cercetări. (Admirabilă măsură, pentru ca fiecare ţară să dea în faţa străinătăţii seama de activitatea sa pe terenul forestier şi de contribuţia pe care o aduce ştiinţei noastre).

4. In terminologia silvică există acum un adevărat haos, ce trebue să înceteze neapărat; deaceea e necesar să se întocmească în toate limbile dicţionare forestiere, cu orânduire şi terminologie unitare.

5. Pentru fiecare ţară trebue să se întocmească o «descriere forestieră a ţării», după modelul operei lui P. Flury: Condiţiile forestiere ale Elveţiei.

6. Este apoi necesară o călăuză concisă, în format de buzunar, în două sau mai multe limbi mondiale, care ar servi congresiştilor în călătorie.

7. Pe lângă lucrările acestea, este necesară o scurtă istorie a literaturii (forestiere) a ţării ce se vizitează, pentru a se da congresiştilor posibilitatea de a se introduce întrucâtva în viaţa spirituală a ţării ce se vizitează.

8. Dar nu numai istoria literaturii forestieră e necesară, ci şi istoria pădurilor unei ţări; fără o asemenea istorie forestieră nu se va putea progresa sănătos, atât în ştiinţa, cât şi în practica silvică.

9. Cea mai mare parte din literatura veche a fost uitată sau e considerată ca prea învechită. Pentru a se crea o cultură (în sens spiritual) forestieră comună, este necesar ca din ruinele vechei literaturi a tuturor popoarelor, să se desgroape ceeace e bun şi să se alcătuiască astfel o bibliotecă forestieră a clasicilor, în limbile mondiale.

Din enunţarea de mai sus, se vede că aceste probleme sunt în cea mai mare parte de interes practic internaţional, pentru cunoaşterea (şi nu mai puţin aprecierea) reciprocă şi pentru mai buna orientare a activităţii reuniunilor forestiere internaţionale.

Vincent C., Tchéco-Slovaquie.

Einfluss der Aufbewahrungszeit auf die Qualität der Koniferensamen.

Influenţa timpului cât se păstrează seminţele de conifere, asupra calităţei lor.

Prin păstrare, deci învechire, calitatea seminţelor forestiere se schimbă; anumite semne caracteristice pentru această alterare a seminţelor însă nu există. Alterarea s'ar putea stabili numai prin determinarea schimbării proprietăţilor biologice ale seminţelor şi a constituţiei chimice a substanţelor de rezervă.

Pentru a stabili cari schimbări în proprietățile biologice şi cari transformări chimice pot forma criteriile de apreciere a vechimii şi calității semințelor, autorul a întreprins o serie de cercetări, determinând pentru semințele de conifere de vechimi variate: capacitatea de germinație, absorbția apei (şi umflarea) în mediu umed, conținutul în apă, căldura de calcinare şi transformarea substanțelor grase, de rezervă.

S'a constatat că deosebiri caracteristice în privința vechimei seminței se manifestă numai în variația capacității de germinație, a absorbției apei în mediu umed şi în transformarea substanțelor grase de rezervă (şi anume în cifra de aciditate a acestora). In privința capacității de germinație a semințelor de molid şi pin, s'a stabilit că în anul întâiu capacitatea de germinație rămâne aproape neschimbată, numai în anul al doilea aceasta scade cu mai mult de 5%, aşa că aceste semințe arată o apreciabilă reducere a capacității de germinație numai în anul al treilea.

Cercetările asupra absorbției apei în mediu umed (sau umflării semințelor şi măririi greutății lor) au condus deasemenea la rezultate caracteristice, cifrele stabilite arătând o sistematică scădere a capacității de absorbție a apei cu vechimea seminței. Autorul explică această scădere prin transformările suferite de substanțele de rezervă.

Deosebiri caracteristice, variind în acelaş sens cu vechimea semințelor, s'au stabilit şi în transformările suferite de substanțele de rezervă şi anume, numai pentru cifra de aciditate a substanțelor grase[1]: cifra de aciditate creşte sistematic cu vechimea seminței, ceeace arată că substanțele grase suferă transformări în sensul formării de acizi graşi liberi.

Autorul intenționează să complecteze aceste cercetări cu studiul transformării fermenților. Deocamdată, el e convins că determinarea capacității de germinație, a absorbției apei în mediu umed şi a cifrei de aciditate, reprezintă criterii sigure pentru determinarea vechimei semințelor, constituind astfel un mijloc sigur pentru controlul semințelor în economia forestieră.

Este evident că aceste cercetări, deşi nu în totul noi, au o valoare de netăgăduit pentru noi. In deosebi acele determinări cari în timp scurt (determinarea capacității de absorbție a apei şi a cifrei de aciditate) pot conduce la o determinare a calității seminței, sunt foarte prețioase.

Scrierii de mai sus i se poate imputa scăderea adusă de lipsa de precizare asupra numărului de cercetări din cari au rezultat cifrele date, precum şi asupra valorilor individuale (se dau numai cifre medii, fără a se indica ce variații arată cifrele individuale față de cele medii, ceeace e absolut necesar în asemenea cercetări). Nu trebue însă uitat că avem a face cu o comunicare al cărei spațiu era limitat.

Tschermak L., Autrische.

Vorschläge zur Reform zur Bezeichnungsweise der Humusformen des Waldbodens.

Propuneri pentru reforma nomenclaturii formelor de humus ale solului forestier.

Poate nicăeri în ştiințele forestiere nu există atâta haos în nomenclatură, ca în denumirile formelor de humus forestier. Atâția termeni diferiți pentru aceiaşi noțiune, că nu ştii ce să socoți bun sau rău, sau cum să te exprimi corect.

---

[1] Prin cifra de aciditate înțelegem aci numărul de cm^3 0,1 n $NaOH$ sau KOH necesari neutralizării extrasului într'un amestec de alcool şi eter a substanțelor grase.

Din acest haos au încercat să ne scoată Vater şi Albert, propunând anumite nomenclaturi în limba germană. Acestea sunt însă deosebite. O consfinţire a uneia n'a avut loc nici pentru Germania.

Pentru a se ajunge la o nomenclatură unitară, Tschermak propune o nomenclatură puţin diferită de cea a lui Albert. Propunerile lui Tschermak nu sunt însă admisibite pentru un congres internaţional.

Dacă nomenclatura propusă (cu mulţi termeni, cari s'ar confunda şi amesteca mai departe) ar fi admisibilă pentru Germania, ea nu poate avea o valoare internaţională. Căci ce pot face celelalte ţări, cu o nomenclatură germană? Cum putem noi traduce în româneşte, termeni ca: Humusauflage, Auflagehumus, Auflagerohhumus, Auflagtorf, Auflagestreu, etc.? In fiecare limbă trebue să se stabilească termeni analogi, pentru aceleaşi noţiuni. Altfel, suntem nevoiţi a ne împestriţa limba cu termeni străini.

Referentul trebuia să prezinte cel puţin o nomenclatură în limbile germană, engleză şi franceză, după care şi în alte limbi s'ar putea crea termeni.

Hesselman H., Suède.

Zur Frage der Characteriesierung der Waldhumusformen.

Asupra problemei caracterizării formelor de humus forestier.

Ceeace Tschermak n'a făcut, a propus Hesselman, preşedintele congresului, bine cunoscut ca cercetător al humusului forestier.

Hesselman simplifică mult problema, renunţând la crearea de termeni pentru diferitele variante ale câtorva forme fundamentale. El împarte întreaga pătură organică moartă a solului în trei strate caracteristice prin proprietăţile lor şi procesele ce au loc în ele. Acestea sunt: Stratul denumit în limba suedeză «*Förn a*» căruia îi corespund termenii: în limba engleză «*litter*» şi în limba franceză «*les débrits*». (In limba germană: «*Bodenstreu*». N. Rec.). Acest strat, constituit din frunze moarte, ramuri, solzi, etc., constitue ceeace noi am putea numi «*litieră*».

Sub acesta urmează un strat constituit din resturi de plante, în stare de divizare fizică şi transformare chimică, pe care Hesselman îl numeşte: în limba germană «*Vermoderungsschicht*». în limba suedeză «*förmuetningsskikt*», în limba engleză «*mouldering layer*» şi în limba franceză «*couche supérieure*» sau «*couche d'humification*». In româneşte convine termenul: *strat de humificare*. Termenul francez: couche supérieure ni se pare imprecis.

Urmează apoi un strat de humus amorf, fără structură, care în partea lui inferioară, la unele forme de humus, este amestecat cu solul mineral. Acest strat a fost denumit: «*Humusstoffschicht*» (g), «*humusämnesskikt*» (s), «*humic-matter layer* (e), şi «*couche inférieure*» sau «*couche humifiée*» (f). In româneşte, admitem traducerea termenului francez ultim: «*strat humificat*».

Această divizare în trei strate este deplin justificată de caracterul însuşi al acestora. Astfel, în litieră, resturile vegetale sunt aproape ca în faza căderii lor, însă humificarea a şi început, ele conţinând însemnate cantităţi de substanţe humice. Acest strat e caracterizat prin cea mai mare producţie de CO_2. Mobilizarea azotului e slabă sau nulă. Stratul de humificare e caracterizat prin înaintata descompunere a resturilor cari prezintă grade diferite de divizare şi humificare. Aci are loc cea mai întinsă mobilizare a azotului. Stratul humificat conţine produsele finale ale humificării. Mobilizarea compuşilor azotului este mai redusă de cât în stratul de humificare, deasemenea, producţiunea de CO_2 este mult mai mică de cât în celelalte strate.

Autorul propune ca la descrierea formelor de humus în practică, să nu ne mărginim numai la indicările de până acum, ci să se caracteriseze cât mai complet cele trei strate arătate mai sus.

Pentru a dovedi însemnătatea caracterizării formelor de humus în sensul de mai sus, Hesselman citează exemple din tipuri diferite de păduri: mersul descompunerilor imprimă celor trei strate deosebiri caracteristice.

La discuţie, pe lângă Waksmann ⟨America⟩, a luat cuvântul G. Krauss ⟨Germania⟩, care a cerut ca pentru definitiva stabilire a terminologiei, să se instituie o comisie pentru nomenclatura humusului. Crede însă că denumirele propuse de Hesselman, simple şi unitare, trebuesc admise imediat. O comisie specială ar avea deci menirea să caracterizeze mai departe şi să denumească diferitele variante ale acestor trei strate.

Cu propunerile lui Hesselman trebue să fim de acord: ele suprimă haosul existent, înlocuindu-l cu o clasificare naturală şi o denumire simplă, internaţional pusă la punct. Stabilirea şi denumirea variantelor vor fi mai uşor de realizat, cadrul general fiind fixat.

C. D. Chiriţă.

REVISTA REVISTELOR

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

August 1930.

L'école nationale des eaux et forêts, decorée de la légion d'honneur.

Școala națională de ape și păduri, decorată cu legiunea de onoare.

La 27 Iulie 1930, d=nul André Tardieu, primul ministru al Franței, a remis cu mare solemnitate crucea de cavaler a legiunii de onoare Școlii dela Nancy, drept recompensă pentru serviciile aduse țării, timp de un secol, de inginerii formați la această școală și mai ales pentru strălucita lor purtare și sacrificiile din timpul războiului.

Au asistat la solemnitate, pe lângă d=l Tardieu, încă un ministru și 4 subsecretari de stat, senatori, deputați și mareșalui Lyautey.

Intre vorbitori, Mareșalul își explică rostul prezenței sale, cu îndreptățită emoție: «în fața acestei estrade, această casă, care astăzi este a voastră, a fost a părinților mei, despărțită pe atunci de școală printr'un zid, care a dispărut. Fereastra acea de sub boltă este fereastra camerii unde m'am născut. Toată copilăria și tinerețea mea s'au petrecut aci, orânduite de sunetul trompetei școalei. Treceam zidul în grădina voastră și veneam până în biroul marilor voștri directori Parade și Nanquette, cari ne luau pe genuchii lor și ne alintau... Mă gândeam adesea să mă fac forestier, dar viața și mai ales războiul dela 70 au hotărât altfel».

D=nul Tardieu, făcând elogiul marilor școli franceze, spune: «Ofițerii de ape și păduri contribuesc deci împreună cu celelalte mari corpuri ale Franței, la formarea unei elite. Dacă o democrație vrea să rămână democrație, ea trebue să se gândească la formarea unei elite».

Iată ceiace este prea greu de înțeles aiurea.

M. N.

La forêt du Der et le reservoir de la Champaubert.

Pădurea Der și rezervorul dela Champaubert.

Este o pădure, ale cărei origini regale și al cărei trecut evoacă nume strălucite din istoria contimporană a Franței. In timpul marelui război, a fost exploatată intensiv, pentru a procura armatelor aliate cantități enorme de material, de care aveau nevoe. Acum i se cere un sacrificiu parțial, pentru a face loc unui imens lac=rezervor, destinat să amelioreze regimul apelor bazinului Senei și să salveze Parisul de inundații.

Paul Buffault.

Apropos des oiseaux.

In legătură cu pasările,

In «Revue des eaux et forêts», din Iunie 1929 d-l Buffault a scris un articol «Amicii noştri pasările», cari i-a atras vehemente critici din parfea d-lui Madon, autorul operii «Corvideele Europei», un ornithologist de valoare, care l'a învinovăţit de a fi utilizat extrase trunchiate din lucrările sale.

Chestiunea se reduce la discuţia, dacă unele pasări sunt folositoare sau răufăcătoare, lucru de altfel foarte greu de stabilit exact.

«Poate. încheie autorul, am exagerat serviciile aduse de pasări pe deoparte şi pe dealta n'am ţinut destulă socoteala de rolul ce îndeplinesc în distrugerea insectelor răufăcătoare, insectele şi alte artropode, dar după cât se vede nu s'a stabilit un acord în această privinţă, nici între specialişti.»

A. Arnould.

Les forêts et le commerce des bois dans la Sarre.

Pădurile şi comerţul lemnului în Sarre.

Date statistice asupra suprafeţei şi producţiei pădurilor din Sarre, asupra comerţului lemnului, comerţului exterior, comerţului cu Franţa şi asupra aprovizionării cu lemne a minelor Statului din Sarre.

N. N. Car.

L'ECHO FORESTIER.

Septembrie, 1930. Nr. 2521.

Le «Chancre» des peupliers.

Cancerul plopilor.

In regiunea «Oise» această boală a luat caracterul unei epidemii. Maladia se datoreşte unei bacterii care n'a fost precis determinată. Nu există nici un mijloc de salvare al arboretului, decât tăerea lui şi replantarea, însă numai atunci când pământul va fi scăpat de germenul boalei.

Reboisement a l'explosif.

Impădurirea cu ajutorul explozivului.

Este vorba de efectuarea drenajelor, şi a găurilor pentru plantat, prin mijlocul explozivilor. Sistemul se aplică mai ales pe coaste pietroase.

Găurile de plantat, efectuate prin mijlocul explozivilor, prezintă avantajul că pământul se mobilizează pe o porţiune (volum) mai mare, înlesnind pătrunderea rădăcinilor şi o mai lesnicioasă desvoltare a arborelui.

Ch. Baron.

Le pourridé des arbres fruitiers et forestiers.

Această boală se manifestă la exterior prin uscarea progresivă a coroanei arborilor. Ingălbenirea prematură a frunzelor şi micşorarea creşterilor este încă un semn.

Boala este datorită unei ciuperci (Armillariella mellea), care atacă rădăcinile arborilor. Dintre arborii fructiferi sunt expuşi: nucul, mărul, părul; iar dintre esenţele forestiere: bradul, molifțul, pinul, laricea, fagul şi stejarul.

In continuare autorul expune condiţiunile de desvoltare ale ciupercii şi mijloacele de combatere.

Les essaiss du gazogène „Sabatier" à Grignon.

Incercările gazogenului «Sabatier» la Grignon.

Nr. 2522.

Le chancre des peupliers.

Cancerul plopilor.

După ce face o serie de consideraţiuni asupra exigentelor staţionale ale plopului, autorul schiţează technica creierii de arborete prin plantaţiuni. Arboretele viguroase, sunt foarte puţin expuse cancerului.

Les forêts en Angleterre.

Pădurile în Anglia.

Prin raportul comisiunii britanice de împădurire, se arată lucrările în materie de împăduriri, executate în anul 1928—1929. Pentru o perioadă viitoare de 10 ani, s'a prevăzut împădurirea a 24.000 ha anual.

La maladie du chataignier.

Boala castanului.

Boala castanului numită «maladie de l'encre», este provocată de ciuperca «Blepharospora cambivora». Individul atacat de această ciupercă lâncezeşte un timp, după care se usucă. Lemnul său pierde mult din calitate.

Ca mijloc preventiv, pentru înlăturarea unui eventual atac, se recomandă a nu se planta niciodată într'o castanerie sănătoasă plante contaminate, iar ca mijloc curativ, stropirea solului cu o soluţie de sulfat de fier sau cupru 20 %.

Nr. 2523.

Extraits du Raport moral (1928 — 1930) du Syndicat Forestier scolaire et Post-scolaire de l'Arronaissement de Villeneuve-sur-Lot.

Extrase din Raportul moral (1928 — 1930 al sindicatului forestier scolar şi Post-scolar din districtul Villeneuve-sur-Lot.

O descriere a activităţi practice a acestei societăţi, în chestiunea propagandei pentru împăduriri. Din enumărarea rezultatelor obţinute în această materie, se desprinde valoarea succeselor morale realizate de sindicat.

Les avions au secours des fôrets.

Avioanele în ajutorul pădurilor.

Este vorba de stropirea pădurilor din avion cu diverse substanţe, ce au de scop protecţia arboretelor contra insectelor care le atacă.

Piaţa lemnelor în Franţa. Informaţii, etc.

V. L.

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

August, 1930.

M. Oudin.

Note sur quelques plantations d'essences exotiques en forêt d'Amance.

Insemnare asupra câtorva plantaţiuni de esenţe exotice în pădurea d'Amance.

In pădurea domenială Amance, pe marginea lacului «le Brin», s'au defrişat 6 ha, afectându-se plantaţiunilor cu exotice.

Pe un sol compact, constituit din marne şi sărac în calcar într'o climă aspră şi lipsită de precipitaţiuni, s'au făcut încercări cu 30 specii exotice.

Autorul prezintă rezultatele studiilor asupra plantaţiunilor, de următoarele 3 specii, Pseudotsuga Douglassi, Larix leptolopis şi Quercus rubra.

Din datele prezentate se vede că, rezultatele sunt departe de a fi excepţionale totuşi, dată fiind clima aspră ele prezintă destul interses.

Abel Balon.

Comment régénérer les pessières homogènes de Haute Ardenne.

Cum să se regenereze arboretele omogene de molid din Haute Ardenne.

Pe platourile şi versanţii Ardenilor superiori, molidul prezintă o creştere foarte frumoasă, datorită condiţiunilor propice ale staţiunii locale.

Aici el formează arborete omogene, a căror regenerare se face aproape exclusiv pe cale naturală.

Metoadele de regenerare utilizate în Ardeni, au la bază, ca principiu, imitarea naturii.

S'au experimentat 4 metoade spre a se vedea în ce măsură arboretele se acomodează fiecăreia. Aceste metode sunt:

1. Regenerarea naturală sub masiv, prin tăeri succesive.
2. Regenerarea prin ochiuri mici numeroase, cari se măresc, pe măsura însămânţării.
3. Regenerarea prin tăieri rase, în bande interioare arboretelui.
4. Regenerarea naturală prin tăeri în margine de masiv, cari se succed din aproape în aproape în direcţiunea opusă vântului dominant.

Robert Regnier, directorul staţiunei entomologice din Rouen (Franţa).

Note sur le chancre du peuplier.

Insemnare asupra cancerului plopului.

In Nordul ţinutului Ile de France numeroase plantaţiuni de plopi, au fost compromise de o maladie redutabilă «cancerul».

Acesta, atacă fără excepţie, ramurile şi tulpinile plantelor, dela cele mai tinere, până la cele mai vârstnice.

După G. Delacroix, agentul maladiei ar fi o bacterie de formă rotunzită, pe care a descris-o în 1906, numind-o «Micrococcus populi».

Părţile tinere ale arborilor, oferă condiţiuni de dezvoltare mai favorabile.

Atacul poate fi de două feluri: secundar şi primar.

Atacul se zice secundar, când se produce ca o urmare a unei leziuni, iar primar când n'are la origine nici o leziune aparentă.

In cazul atacului primar, s'a observat în evoluţia cancerului un număr de faze, cari s'ar putea fixa la cinci.

Propagarea maladiei are loc în timpul fazei a 3-a.

Autorul propune pentru combaterea cancerului o serie de măsuri generale şi preventive.

M. Pailé.

Note au sujet de l'institution d'une taxe sur les coupes anormales.

Insemnare cu privire la instituirea unei taxe asupra tăerilor anormale.

Pădurea fiind un bun, care satisface un interes general, cere a fi conservată,

Din acest considerent multe state au adoptat o politică forestieră prin care vizau: protecţia, menţinerea şi chiar mărirea domeniului păduros.

Acestor tendinţe logice ale Statelor se opun însă:

1) proprietarii, cari sunt tentaţi de a abuza de acest bun (pădure) şi 2) defrişerile, ce se comit ca o urmare firească a impozitelor exagerate puse de Stat, asupra proprietăţii forestiere.

S'au legiferat măsuri de protecţie pentru soluţionarea chestiunei însă, pentru a împăca şi fiscul cu interesul conservării pădurilor, respectând dreptul de proprietate, autorul propune a se creea o supratax㠄asupra tăierilor abuzive.

Incendies forestiers en 1929.

Incendiile forestiere în 1929.

Din cauza uscăciunii excepţionale din 1929, s'au declarat în Belgia, 532 incendii în pădurile Statului şi cele particulare.

Sacrificiul l'a prestat, aproape exclusiv, pădurile de răşinoase.

Pagubele au fost evaluate la 4.147.230 franci.

Incendiile se datoresc în majoritatea cazurilor «imprudenţei» şi întrucâtva locomotivelor de pe drumul de fer.

A. B.

Le congrès international de sylviculture, défrichement et pisciculture d'Anvers. 27 Juin—3 Juillet 1930.

Congresul internaţional de silvicultură, defrişare şi piscicultură din Anvers.

Acest congres a fost organizat sub auspiciile «Comitetului executiv al expoziţiunii internaţionale din Anvers» şi cu concursul societăţii centrale forestiere.

Numărul congresiştilor a fost de 191, dintre cari, 38 delegaţi străini, reprezentând 17 state.

Ţara noastră a fost şi ea reprezentată, prin d-l inginer inspector Nedelcovici.

Congresiştii au lucrat în trei secţiuni: de silvicultură, defrişări şi piscicultură.

In şedinţa plenară, cu secţiunile reunite, ce a avut loc în ziua de 28 Iunie, s'au citit, discutat şi adoptat concluziunile la cari ajunseseră fiecare din secţiuni.

Congresul, a luat sfârşit printr'o excursie în Ardenii superiori, ce a durat trei zile.

Tr. Po

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Nr. 51.

Fenzel: Über die Vorbedingungen und Möglichkeiten der Einleitung einer Forstkultur grösseren Stils in China, mit besonderer Berücksichtigung der Rolle, die deutschen Forstleute bei diesen Unternehmungen zufallen könnte.

Despre condiţiunile date şi posibilităţile introducerii unei culturi forestiere în stil mare în China, cu deosebită privire a rolului pe care l-ar putea juca silvicultorii germani în această acţiune.

China, cu întinderea sa colosală, populaţie deasă, muncitoare şi frugală, este considerată pentru un nu prea îndepărtat viitor ca una dintre cele mai complete, cuprinzătoare şi importante unităţi economice ale lumii.

Deşteptarea, după lungi rezistenţe, la concepţiile şi metodele technicei şi capitalismului occidental, ca şi alte semne, îndreptăţesc speranţele unei iminente acţiuni în favoarea pădurii, atât de urgisită de nevoile imediate ale unui popor sărac şi numeros.

Preocupat de necesităţile de expansiune ale priceperii şi puterii de muncă germane, autorul vrea să dea o orientare generală asupra problemii forestiere din China.

Se socoteşte că mai toată China a fost la origină păduroasă. Regiunea munţilor Centrali prezintă cu deosebire condiţii favorabile pentru existenţa pădurii. Nimicirea sa în aceste părţi s'a făcut în ultimile 5—6 secole, având drept urmare inevitabilă dărâmarea dealurilor şi a munţilor, inundaţiuni şi împotmoliri catastrofale. Acţiunea de reîmpădurire apare ca foarte grea din punct de vedere technic şi mai cu seamă financiar: «sacrificii şi răbdare ar fi necesare într'o măsură neobişnuită, chiar pentru rezultate foarte modeste».

Pentru moment se ridică apoi dificultăţi serioase de ordin politic şi administrativ. Căile de comunicaţie sunt aproape inexistente, iar siguranţa personală şi a proprietăţii aproape iluzorie.

Proprietatea terenurilor agricole este pulverizată la exces. Ţinuturile neluate în cultură regulată sau părăsite din cauza dificultăţilor de irigaţie sunt de drept proprietatea Statului, ceeace constitue un mare avantaj pentru o acţiune de împădurire în stil mare.

Obişnuinţa de veacuri a populaţiei de a cultiva plante, constitue deasemenea o însemnată pârghie pentru cultura forestieră. Statul ar trebui să se mărginească mai mult la o acţiune de sfătuitor, îndrumător, creind staţiuni de experienţă, organizând învăţământul, poliţia forestieră, sprijinind comunele şi vechile familii chineze, cele mai potrivite elemente întreprinzătoare în opera de împădurire. Specialistul străin ar trebui să se ferească de a intra în chestiuni prea speciale. Va adapta generalităţile ştiinţii occidentale la împrejurările sociale, economice, staţionale locale, determinând anumite linii directoare simple şi cât mai cuprinzătoare.

Freise: Waldschutz und Aufforstung in Brasilien.

Protecţia pădurilor şi împăduririle în Brazilia.

Este o complectare a descrierii împrejurărilor forestiere din Brazilia dintr'un caet de pe anul 1929.

Suprafaţa forestieră se micşorează continuu datorită exploatărilor barbare, a defrişerilor pentru agricultură sau plantaţiuni de cafea, a incendierilor, etc.

Problema pădurilor s'a pus cu deosebire în statele deschise circulaţiei, cu populaţie mai deasă şi mai avansată industrialiceşte. Adevărate legi de protecţie forestieră s'au introdus în Brazilia abia după 1921, copiate după cele nord-americane, neizvorâte din împrejurările locale, deci cu reduse perspective de aplicare. Experienţele căpătate în exploatările din Statele Unite, India, Filipine au servit oarecum de îndreptar serviciului silvic brazilian. In privinţa împăduririlor contribuţia directă atât a Uniunii cât şi diverselor state a fost neînsemnată. Indirect însă, s'a ajutat iniţiativa privată prin premii, materiale de plantaţiuni gratuite, instrucţiuni, etc., care s'a dovedit foarte eficace. Spiritul acestor lucrări este de întreprinderi pe bază de rentabilitate. S'a studiat mulţimea de esenţe ale pădurilor indigene ca şi esenţele exotice determinându-se oarecare standardizare după nevoi. Adesea aceste lucrări sunt în dependinţă de anumite industrii. Numai în plantaţiunile de eucalipţi sunt plasaţi peste 1.600.000 lei.

Recenzii:

Schuster: Bodenkundiches aus dem Walde.

Lundegardh: Klima und Boden.

Munster: Kalkmangelschäden und ihre Beseitigung.

Nr. 16.

Borchers und May: Erfahrungen bei der Arsenbekämpfungen des Kiefernspanners in biologischer und technischer Hinsicht.

Invăţăminte de ordin biologic şi technic din combaterea cu arsenic a insectii Geometra piniaria.

Firma Gebr. Borchers A. G. Goslor, interesată în industrializarea aparatelor pentru combaterea insectelor prin prăfuire, a făcut diferite experienţe cu ajutorul specialiştilor săi calificaţi asupra acestei chestiuni. Se dau publicităţii parte din observaţiuni făcute atât în laborator cât şi pe teren. Autorii ajung la încheerea că prăfuirea cu substanţe arsenioase are cele mai mari efecte în vârstele cele mai tinere ale larvelor. Cantitatea de substanţe de întrebuinţat nu poate fi redusă la o singură cifră; ea variază după împrejurări. Se trec în revistă diferitele preparate.

(Urmare).

Künanz: Über die Möglichkeit der waldbaulichen Auswertung durchgängiger stammweiser Holzvorratsaufnahme.

Despre posibilitatea folosirii în scop cultural a inventarierii obişnuite pe arbori a rezervii lemnoase.

Metoda inventarierii totale a arborilor pentru determinarea volumului arboretelor puţin aplicată în practică din cauza scumpetii sale şi mai cu osebire în urma înlesnirilor pe cari le-au adus tabelele de producţiune, începe din ce în ce să fie repusă în drepturi cu cât ne urcăm pe o treaptă mai înaltă a economiei forestiere şi cu trecerea la arborete amestecate şi neregulate ca vârste.

Rezultatele acestei metode pot fi de un folos extraordinar pentru silvicultură şi amenajament când este executată sub formă de fâşii şi când fâşiile sunt despărţite ca unităţi deosebite din suprafaţa totală de inventariat după anumite criterii (forma solului altitudine, expoziţie, calităţile solului sau ale arboretelor, consideraţiuni de technica exploatărilor, etc.). Insăşi felul cum se notează în carnetul de inventariere poate să dea sinoptic loc la foarte interesante concluzii.

I. C. Dem.

SILVA.

Nr. 31, August.

Forstrat *Fuchs.*

Eine badische Holzhauereistatistik und was sie uns lehrt.

O statistică badensă a lucrărilor de recoltarea lemnului şi ce ne învaţă.

Administraţia pădurilor Statului din Baden, de câţiva ani face cercetări asupra modalităţilor de recoltarea lemnului, cu scopul de a afla mijloacele cele mai potrivite pentru organizarea judicioasă a muncii mecanice şi implicit posibilitatea pe de o parte a sporirei randamentului muncii, pe de altă parte a eftenirii şi raţionalizării procesului de producţiune forestieră. Cercetările au avut de obiect mai ales următoarele puncte: 1) Organizaţiunea muncii; 2) Uneltele întrebuinţate; 3) Inlesniri de muncă; 4) Golirea parcelelor («apropiatul» lemnelor); 5) Darea în întreprindere a muncii de doborîre, etc. Articolul de faţă cuprinde o mulţime de amănunte ce sunt foarte interesante mai ales pentru acela care are să conducă lucrări de exploatare în regie. Aşa aflăm de ex. că randamentul muncii scade considerabil, când numărul oamenilor întruniţi într'o echipă este prea mare. Diviziunea muncii în general pare a nu avea aplicaţiuni profitabile în domeniul muncii forestiere, cu excepţiunea poate a cazului când muncitorii, grupaţi într'o echipă, sunt prea numeroşi. O mare însemnătate pentru efectul muncii au momentele de odihnă (pauzele de lucru) ce se acordă muncitorilor, durata lor şi potrivita lor repartizare în timpul zilei. Uneltele întrebuinţate, alegerea lor, întreţinerea lor în bună stare sunt hotărîtoare pentru efectul maxim de muncă Mai ales întreţinerea în bună stare a uneltelor, în special a topoarelor şi ferăstraelor, exercită înrâuriri nebănuite asupra productivităţii muncii. In Eberswalde s'a demonstrat că randamentul unui ferăstrău nou şi al altuia uzat (presupus este usajul normal!) poate să dea diferenţe de randament de 100% şi mai mult, etc. Ca încheere autorul face o distincţiune între muncitorii de sezon şi cei permanenţi. Munca celor dintâi este relativ puţin spornică. Cei d'al doilea, adesea ori adevăraţi artişti — de ex. cei din regiunea «Pădurii Negre» — totuşi ar putea şi ei să-şi moduleze procedeele lor în multe privinţi, spre marele lor folos; dar rutina adânc înrădăcinată adeseaori se opune stăruinţelor administrative de ameliorare.

Nr. 32—33.

Un număr dublu, consacrat congresului uniunei forestiere germane la Hanovra din anul 1930.

Articolele cuprinse în acest număr sunt următoarele:

Staatsoberförster *Dr. Hartmann*, Harburg—Wilhelmsburg bei Hamburg.

1. *Nordwestdeutsche waldbauliche Probleme.*

Probleme de cultură forestieră din regiunea nordvestică a Germaniei.

F. Erdmann, Neubruchhausen.

2. *Altern, Erkranken, Entarten des Waldbodens.*

Fenomene de senilitate, de morbiditate, şi de degenerare a solului forestier.

O încercare de preiczare a nomenclaturei în materie de cercetări pedologice.

Staatsoberförster *Volk*, Munster.

3. *Beitrag zur Klärung der waldbaulichen Verhälthnise der Lüneburger Heide.*

Contribuţiuni pentru lămurirea condiţiunilor de cultură forestieră în «Bărăganul» (Heide) Lüneburg.

Leitsätze.

4. *Auslese der künftigen Forstverwaltungsbeamten.*

Selecţionarea agenţilor viitori de administraţie forestieră. Tese.

Cele 3 dintâi articole se ocupă — fiecare din anumite puncte de vedere — cu problema de cea mai mare importanţă pentru acea regiune, cu problema solului şi evoluţiunea lui şi caută a da congresiştilor o orientare prealabilă asupra acestei cestiuni. Art. 4 condensează experienţele ce s'au făcut, pentru a ajunge la cea mai justă apreciere a calităţilor acelora ce aspiră la un serviciu în administrarea pădurilor Statului.

Nr. 34/35.

Forstmeister *Dr. Künanz*, Konradsdorf, Oberhessen.

Statistiche Erhebungen zur Höhe der Umtriebszeit. Mit 7 Uebersichten.

Cercetări forestiere asupra lungimei revoluţiunilor.

Nr. 35.

Forstmeister *Sieber*, Gera Ernsee.

Grundwasserstand und Niederschläge.

Nivelul apelor freatice şi precipitatele.

Amintind cele 2 teorii asupra originei apelor din pământ: una care afirmă că orice picătură de apă din pământ provine din ploi, alalta care susţine contrariul, opinând că apele din pământ se nasc din condensarea vaporilor de apă, autorul aduce câteva exemple, care, după părerea lui, confirmă ipoteza a doua.

⁂

SCHWEIZERISCHE ZEITSCHRIFT für FORSTWESEN.

Iulie—August, 1930.

D=r F. Frankhauser. Bren.

1. *Ueber die Vererbung der Standortsansprüche und der Wuchsformen unserer Waldbäume.*

Moştenirea condiţiunilor staţionale şi a formelor de creştere la arbori.

In urma rezultatelor precise obţinute pe cale experimentală de Cieslar, Engler ş. a. s'a dovedit că speciile crescând timp îndelungat (sute şi mii de ani) într'un anumit loc, suferă schimbări în constituţia lor, de aşa natură, încât ajung să formeze rase climaterice sau varietăţi fiziologice.

Ca urmare recomandaţiunea pentru practica silvică să-şi culeagă seminţele de care are nevoe pentru regenerări, din locuri cu condiţiuni de climă şi sol.

Observaţiunile culese de silvicultorii elveţieni arată că în rezolvarea acestei probleme, clima locală joacă un rol esenţial.

Astfel s'a constatat, că plantaţiunile de Pinus cembra de pe muntele Scheidegg şi cele de Pinus montana de pe muntele Daub, făcute în 1904—1908 la 1800 respectiv 1900 m altitudine s'au uscat, după ce vegetaseră bine până în 1914.

Acelaş lucru se observă şi la alte plantaţiuni făcute la altitudini mai mici cu molift şi pin.

Pe de altă parte se constată că arborii din plantaţiunile executate cu pueţi, obţinuţi din seminţe procurate din comerţ, cresc strâmbi, cu coronament dezvoltat şi se elaghează foarte greu.

In schimb arboretele create prin plantaţiuni cu pueţi din sământa arborilor crescuţi natural în vecinătatea locului de plantat, cresc drepte, cu coronament redus şi se elaghează uşor.

Un optimum de dezvoltare îl găsesc arborii în pădurile regenerate pe cale naturală şi în special în pădurea virgină:

Explicaţia o găsim în faptul, că aci regenerarea se face din sământa arborilor sănătoşi, crescuţi în aceleaşi condiţiuni de climă şi sol, selecţionaţi în lupta pentru existenţă.

Sământa din comerţ, pe lângă că e adusă din locuri cu climat şi sol diferit, dar mai e şi adunată din arbori cu trunchiul scurt, cu coronament dezvoltat, crescuţi pe margini de masive sau în mijloc de poeni.

Articolul e însoţit de foarte frumoase fotografii.

Dr. *Philipp Flury.*

Notizen aus der schweiz. forstl. Versuchsanstalt.

2. *Der älteste gepflanzte Fichtenbestand in unseren Alpen.*

Cel mi vechi masiv de molift plantat în Alpii noştri.

A fost plantat de silvicultorul Xaver Konrad am Rhyn pe muntele «Mühlema» la 1400 m altitudine.

Masivul e sănătos şi atinge înălţimea de 27,8 m cu diametrul mijlociu de 27 cm. Volumul la ha e de 668 m^3 având creşterea medie la ha de 7,7 m^3.

Lemnul e casant. Sământa provine din staţiuni cu altitudine mai mică.

Alături s'a găsit până în timpul din urmă un masiv virgin de 180 ani, cu 1506 m^3 la ha având înălţimea de 31 m şi diametru mijlociu de 50 cm.

C. Albisetti, eidgen. Forstinspektor. Bern.

3. *Über die forstlichen Verhältnisse in Spanien.* (Schluss).

Despre condiţiunile forestiere din Spania (sfârşit).

In continuarea articolului din numărul precedent al revistei, se descriu lucrările de corecţiunea torenţilor, ameliorarea terenurilor degradate şi apărarea contra lavinelor din munţii Pirinei.

Cele mai importante lucrări se găsesc în văile: Capodella, Pollaresa, şi Capfranc la «Los Arannones» lângă graniţa din spre Franţa.

In primele două văi lucrările se execută de silvicultori spanioli sub auspiciile aşa numitelor «Confederaciones», care au în seamă rezolvarea problemelor silvice şi agricole cu fonduri proprii şi cu ajutorul statului. La «Los Arannones» se lucrează cu fondurile statelor spaniol şi francez, de către o comisiune internaţională, pentru apărarea liniei ferate ce trece din Spania în Franţa, contra torenţilor şi a lavinelor.

In general lucrările sunt mai eftine ca cele din Elveţia. Se lucrează cu lucrători portugezi.

M. Răd.

INTERNATIONALER HOLZMARKT.

August, 1930.

Nr. 92. — *Entwicklung der englischen Holzeinfuhr.*

Dezvoltarea importului lemnului în Anglia.

Datele statistice referitoare la importul de lemne în primele şease luni ale anului în curs, arată cifre superioare comparativ cu anii 1928 şi 1929. Piaţa cherestelii de răşinoase începe, în mod vădit, a fi cucerită de Rusia şi Finlanda — mai puţin de Suedia — în detrimentul Poloniei.

Anglia cumpără lemnul tare din Statele-Unite 65%, Canada 10%; restul din Indiile engleze şi Polonia, care pe acest tărâm îşi menţine poziţia din anii precedenţi.

Die finnländische Sägeindustrie.

Industria de cherestea în Finlanda.

Un articol condensat, cu cifre, asupra evoluţii industrii cherestelii în Finlanda, începând din anul 1918 până în 1929. Luând ca bază de comparaţie cifrele din anul 1913, industria şi comerţul cherestelei în anul 1929 prezintă cifre din cari se desprinde marele progres înregistrat de această ţară.

Der 7-Stundentag in Russland.

Ziua de 7 ore în Rusia.

Incepând din anul 1928 şi în cadrul planului de raţionalizare a industrii forestiere, s'a adoptat: ziua de şeapte ore, cu trei echipe pe zi — cari încep lucrul la orele 7, 15 şi 23,—iar toate zilele din săptămână, lucrătoare. (Odihna de Duminecă suprimată). Din datele ce se publică, pare că sistemul, în condidiţiunile în cari se aplică în Republica Sovietică, dă rezultate mulţumitoare şi chiar favorabile tendinţei de raţionalizare a muncii în fabrici.

Dr. E. Kassai.

Entwicklung der Lage der tschechoslovakischen Holzindustrie.

Desvoltarea situaţiunii gospodării forestiere cehoslovace.

Un interesant articol, rezumând o publicaţiune a bursei din Bratislava asupra situaţiunii silviculturii în Cehoslovacia în 1929. Cuprinde exportul şi importul lemnului în periodul 1923—1929 inclusiv, pe specii, sortimente, greutate, valoare, etc. De asemeni consideraţiuni asupra fluctuaţiunilor preţului survenite în acelaş period.

In acest număr se comentează rezultatele licitaţiunii ţinute la Bucureşti în vederea aprovizionării C. F. R. cu traverse de fag şi stejar, precum şi diverse aspecte ale pieţei lemnului în România.

Nr. 94. — *Wettbewerb der Produktionsstaaten um den italienischen Holzbedarf.*

Concurenţa statelor producătoare în jurul nevoii Italiei de lemn.

Periodicele cutremure din sudul Italiei au obligat guvernul la întocmirea unui program de refacere a ţinutului pustiit şi anul acesta de cutremur, constând din construirea de case de lemn, cum se obişnueşte şi în Japonia. Pentru acoperirea acestor trebuinţi, se dă în prezent lupta între industriile de cherestea din Bosnia, România şi Austria. Calitatea mărfii şi preţul vor decide.

Pe lângă alte corespondenţe, găsim informaţii referitoare şi la Germania şi anume la importul şi exportul lemnului în prima jumătate a anului 1930. Taxele de import instituite conform nouii politici vamale au adus la scăderea importului lemnului în Germania. Intre ţările lovite e şi România. Ţara încă a căror interese sunt cel mai mult atinse e Austria, care în acest an a exportat abia 10% din cantitatea exportată — în acelaş interval — în anul 1928. Primele locuri, între statele ce aprovizionează piaţa germană cu cherestea, sunt ocupate de Polonia şi Statele Unite. E o apropiere de nume foarte curioasă ţinând seama de situaţia geografică a acestor ţări.

Nr. 95 conţine informaţiuni asupra pieţii lemnului în România. Din lipsă de capital campania construcţiilor s'a redus, iar transacţiile de material se închee cu mare greutate. Preţurile interioare scad. Administraţia Fondului Bisericesc din Bucovina a redus tariful materialelor lemnoase cu 50%.

Exportul către Germania înregistrează cifre din ce în ce mai mici; singur bazinul sud-estic al Mediteranei române fidel lemnului românesc.

Nr. 98. *Rumänischer Holzexport und Grichenland.*

Exportul lemnului românesc şi Grecia.

Este titlul unui articol în care se comentează poziţia României pe piaţa lemnului în Grecia. Concurenţii lemnului pornit din ţara imediat vecină, Jugoslavia, se adaugă în ultima vreme lemnul rusesc egal — calitativ — celui românesc, avantajat însă prin preţul său mult mai eftin.

Intârzierea adoptării unei politici tarifare, care să favorizeze exportul lemnului spre Grecia, ar putea avea ca efect perderea acestei pieţe.

In acest număr se mai comentează eventuala denunţare a convenţiunii ce regulează exportul cherestelii polone în Germania, cunoscut fiind faptul că Polonia ocupă primul loc între ţările ce aprovizionează piaţa germană cu cherestea.

Nr. 101, publică articole referitoare asupra exproprierilor de păduri din Ceho-Slovacia, lucrărilor de împădurire din Bulgaria, etc.

Gh. I. I.

OESTERREICHISCHE VIERTELJAHRESSCHRIFT f. FORSTWESEN.

II, 1930.

D-r J. Trubrig.

Zur Tiroler Forstgeschichte.

Din istoria forestieră a Tirolului.

Autorul completează cu citate din documente foarte vechi (1300—1350), o lucrare cu acelaş subiect a lui J. Christian, arătând originea pădurilor comunale din Tirol.

F. Schmid.

Die Waldweide, eine forstliche Nebennutzung, oder beweideter Wald?

Păşunatul în pădure — un produs forestier secundar sau pădure păşunată?

Păşunatul în pădure constitue şi în Austria cauza multor griji printre silvicultori, fiind destul de răspândit în pădurile grevate de vechi servituţi. Spre a se putea elucida chestiunea măsurii în care păşunatul în pădure poate fi permis şi a pagubelor ce rezultă dintr'o excesivă practicare a lui, autorul şi-a luat greaua sarcină de a strânge din literatura forestieră, definţia sau concepţia acestui păşunat în pădure. El citează în total 21 autori şi arată apoi diversele dispoziţiuni legale din Austria cu privire la reglementarea păşunatului şi la stingerea servituţilor de păşunat.

Din examinarea acestor definiţii şi dispoziţiuni, autorul ajunge la concluzia că păşunatul în pădure trebue considerat ca un produs secundar forestier, care constă în valorificarea nutreţurilor din pădure prin mânarea la păşune a animalelor domestice. In orice caz în pădurile în cari se păşunează, produsul principal trebue să rămână lemnul. Idee care ar putea fi folosită şi la noi, în problema acelor «păduri de păşune», create de practica silvică ungară în Ardeal.

Jugowitz.

Albert Wellik's Aufforstungen unter Anwendung von «Setzlingen mit unschlossenem Ballen».

Impăduririle lui A. Wellik, cu întrebuinţarea de pueţi cu pământ la rădăcină.

O descriere a acestei metode de împădurire, cu arătarea modului de obţinere a pueţilor, materialele necesare şi avantajele culturale.

D. A. S.

L'ALPE.

April 1930.

Aldo Pavari.

Conifere esotiche sulle prealpi vicentine.

Conifere exotice pe prealpi vicentini.

E vorba de plantaţiunile de pe proprietatea particulară a baronului Giovanni Rossi din Schio, un mare industriaş dar în acelaşi timp un mare admirator al arborelui, apoi în complectare, o relatare despre bogăţia în conifere exotice din parcul său dela Castelbon.

Corrado Balzani.

I torrenti della Valtellina e le alluvioni del 1927.

Torenţii din Valtellina şi aluviunile din 1927.

Se descriu lucrările de corecţiune ale torenţilor din provincia Sondrio, în special acele de pe parcul Mallero, lucrări de circa 30 milioane lei.

Giuseppe d'Ancona.

Per il miglioramento economico della montagna. La frutticultura.

Pentru ameliorarea economică a muntelui.

Autorul recomandă nu numai împădurirea, ci unde se poate şi cultura arborilor fructiferi: pruni — cari pot constitui adevărate păduri — şi meri.

A. Merendi.

Sulla carbonizzazione della legna in formi metalici.

Asupra carbonizării lemnului în cuptoare metalice, unul italian şi altul francez, sistem Delhommeau, ni se dau relaţiuni. Autorul profită de ocazie să rezume bogatele experienţe făcute de francezi în acest domeniu.

Giuseppe Venturoli.

Storia della legislazione forestala della repubblica di Venezia.

Istoria legislaţiunei forestiere a republicei Veneţiane.

O foarte interesantă expunere a diverselor dispoziţiuni luate asupra pădurilor sale de Veneţia în lungul secolelor, dela 697 până la 1649, <articolul va continua>.

Francesco Coldrat.

Rimboschimento di domani comunali.

Impădurirea domeniilor comunale, din Calabria sub imperiul unei legi dela 1906, s'a făcut în cea mai mare parte, cu ajutorul Statului, întrebuinţându-se afară de castan, acerinee şi chiar brad.

Notiţe diverse. Găsim între ele textul legii prin care se pune taxe pe capre. E un articol unic în care se spune că în afară de dreptul comunelor de a pune taxe pe capre, statul institue o taxă anuală de 10 lire <100 lei> de cap, dacă proprietarul nu are mai multe de 10, 20 lire <200 lei> de cap dacă numărul lor trece de 10, e scutit cine posedă numai trei capete, pentru el şi familia lui.

Nr. 5, Mai.

Lorenzo Senni.

Sistemazioni idraulico-forestali e rimboschimenti.

Lucrări de sistematizare idraulico-forestiere, efectuate în Sicilia orientală în anii 1927—1928, pe solurile degradate şi pline de formaţiuni torenţiale, numai lucrările de replantare au depăşit 7 milioane lei fără a mai aminti lucrările de consolidare, care au reclamat şi ele sume mari.

S. de Capitani.

Il «centre du carbone».

«Centrele cărbunelui».

Autorul relatează o vizită a stabilimentului cu numele de mai sus care funcţionează la Alfort lângă Paris şi care are de scop studiul şi răspândirea cunoştiinţelor despre cărbune—de lemn, lignit, turbă şi sub orice altă formă—care ar putea substitui carburantul lichid la motoare. O preţioasă iniţiativă privată datorită inginerului Roux.

Mario Zucchini.

'L'uomo, l'albero e la bestia.

Omul, arborele şi animalul.

O expunere asupra pustiirilor în Apenini, făcute de om şi animal luptând contra arborelui. Cu cifre statistice arată că din cauza situaţiei rele a început un exod al oamenilor şi o diminuare a numărului de vite.

Zeno Bruzzone.

Osservazioni dendrometriche.

Observaţiuni dendrometrice.

Un studiu care voeşte să dovedească că se comite eroare mai mică cu Table generale de cubaj, decât prin întrebuinţarea de arbori medii şi de probă.

Giuseppe Venturoli.

Storia della legislazione forestale della republica di Venezia.
Istoria legislaţiunei forestiere veneţiane.

Articolul, început în numărul precedent, e în continuare.

V. S.

JOURNAL OF FORESTRY.

Nr. 2, Februarie 1930, Washington.

Ward Shepard.

Coöperative control: Controlul cooperativ.

Paul G. Redington.

Presidential adress: Manifest presidenţial.

H. H. Chapman.

A declaration of principles: O declaraţie de principiu.

E. Fritz.

Whither away, Foresters? Încotro, silvicultori?

W .Compton.

Our future forest needs: Nevoile noastre viitoare de păduri.

E. H. Clapp.

Acelaş subiect

L. F. Kneipp.

The extension of the public forests: Extensiunea pădurilor pers. publice.

H. S. Graves.

Expansion of our p blic forests: Expansiunea pădurilor noastre publice.

P. S. Bunker.

Some significant aspects of the Idle Land phase of the Forest Problem: Câteva aspecte semnificative a fazei «teren neproductiv» al problemei forestiere.

H. H. Chapman.

Acelaş subiect.

W. B. Greely.

The West Coast problem of stabilising lumber production: Problema stabilizării producţiunii de lemn pe coasta de Vest.

J. W. Toumey şi *E. Lindberg.*

An example of forest taxation in New Hamphire as compared with an example in Sweden: Un exemplu de taxaţiune forestieră în N. H. în comparaţie cu un exemplu în Suedia.

D. A. S.

SYLWAN.

Nr. 3.

Franciszek Krzysik.

Industria fierăstraelor în Finlanda.

In urma studiilor făcute la cele mai mari fabrici de industria lemnului din Finlanda, autorul expune metodele de lucru aplicate în industria forestieră, complect diferite de cele aplicate în Europa centrală.

Fabricile de cherestea, situate totdeauna la gura marilor fluvii, utilizează prin intermediul turbo-alternatoarelor forţa vie a apei. Preţul ridicat ai zilei de lucru, a dus la înlocuirea muncii manuale prin maşinism, reducându-se astfel mult numărul lucrătorilor.

Pentru mărirea rentabilităţii întreprinderilor forestiere, ultimele resturi (deşeurile), sunt întrebuinţate pentru încălzit, sau fabricarea celulozei. Tendinţa generală este de a concentra fabricile de celuloză, în jurul celor de cherestea.

Investiţiile enorme ce se fac în industria forestieră finlandeză, sunt justificate prin imensa cantitate disponibilă de lemn şi nediscutabila sa calitate.

Inz. Waclaw Szablowski.

Exploatarea pădurilor în Suedia.

Stanislaw Sawinscki.

Aburirea şi fierberea lemnului înainte de tăerea furnirului sau curbare.

Consideraţii practice privitoare la aburirea lemnului ce urmează a fi derulat în furnir, sau al celui destinat mobilelor curbe.

Inz. A. K. Reichard.

Practica măsurătorilor în amenajarea pădurilor.

Inz. Feliks Jezierski.

Problema influenţii resinajului la pinul alb, asupra creşterii sale.

Metoda întrebuinţată a fost aceia a analizei de arbori. In acest scop, s'au ales dintr'un arboret de pin, 8 exemplare asemănătoare din toate punctele de vedere, dintre cari însă 4 rezinaţi, iar 4 nerezinaţi.

Rezultatele sunt arătate prin numeroase cifre şi diagrame.

Revistă bibliografică, comunicări etc.

V. L.

LAS POLSKI.

Septembrie, 1930.

Dr. *P. Leszczenko.*

Lupta împotriva înroşirii.

W. Szyszkowski.

Terenurile inculte din Palatinatul Lublin.

S. Ruskiewicz.

Imputinarea terenurilor forestiere în Polonia.

St. Studniarski.

Influenţa sistemului agrar şi a relaţiilor politice (?) asupra legislaţiei forestiere.

W. L. Élebowicz.

Camerile agricole şi raporturile lor cu silvicultura.

Cronica, ecouri, etc.

Red.

ESPAÑA FORESTAL.

Iulie, 1930.

Revista spaniolă a avut o eclipsă. Numărul acesta de Iulie este primul care apare in 1930. Judecând după tonul «editorialului» din acest număr, credem că cenzura severă a dictaturei îi împiedeca apariţia: o altă justificare nu se dă. In tot cazul este caracteristic faptul că reapariţia concide cu căderea dictaturei lui Primo de Rivera.

Le «reconstruccion national» de la dictatura.

Reconstruirea naţională a dictaturei.

Un editorial—deci neiscălit—care face o aspră critică dictaturei şi realizărilor sale atât pe tărâmul politicei generale cât şi pe acela al politicei forestiere. Scrutând şi intenţiile dictaturei reuşeşte să reducă la o minimă valoare şi gesturi pe cari noi le aplaudasem: creditul de 100 milioane de pesetas pentru împăduriri sau creiarea institutului de cercetări forestiere.

Aflăm apoi din finalul articolului că odată cu căderea dictaturei s'a schimbat şi conducerea destinelor forestiere cari azi sunt încredinţate d-lui D. Rafael Garcia de Ormaechea.

Antonio de Rotache.

El consorcio resinero.

Consorţul de resinaj.

O critică a consorţului care a primit dela guvernul dictatorial concesia resinajului. Obiectul criticei a fost văzut şi într'un număr precedent.

Juan A. Pérez Urruti.

Seguro de incendios de bosques.

Asigurarea contra incendiului în pădure.

Se anchetează factura legii după care Statul este asigurătorul iar asiguraţii sunt toate proprietăţile persoanelor juridice; se relevează cota ridicată pentru asigurare şi se discută modificările necesare legii.

Francisco Mira.

Las dunas de Guardamar.

Dunele din Guardamar.

Se expun rezultatele lucrărilor de împădurire începute din 1910, rezultate foarte mulţumiioare.

Joaquin Martin Laplaza.

Del problema forestal.

Problema forestieră.

Incă o critică aspră a dictaturei în raport cu viaţa forestieră. **V. S.**

INFORMAȚIUNI

Consiliul superior silvic

Se numesc membri de drept în acest Consiliu, d=nii:

1. *C. P. Georgescu,* Consilier silvic ministerial.

2. Dr. *Marin Drăcea,* Directorul general al C. A. P. S=ului şi Profesor de technologia lemnului la şcoala politechnică şi membru în Consiliul de administraţie al C. A. P. S=ului.

3. *D. Anastasescu,* membru în Consiliul technic.

4. *I. Comaniciu,* membru în Consiliul technic.

5. *D. Drâmbă,* membru în Consiliul technic.

6. *Gh. Năstăsescu,* membru în Consiliul technic.

7. *Şt. Suhăţeanu,* membru în Consiliul technic.

8. *I. Manolescu,* Preşedinte în Consiliul de administraţie al C. A. P. S=ului.

9. *V. Stinghe,* membru în Consiliul de administraţie al C. A. P. S=ului şi profesor de Estimaţia pădurilor la Şcoala Politechnică.

10. *I. Coşei,* membru în Consiliul de administraţie al C. A. P. S=ului.

11. *Grigore Carp,* membru în Consiliul de administraţie al C. A. P. S-ului.

12. *Alex. Ivănceanu,* membru în Consiliul de administraţie al C. A. P. S=ului.

13. *D. T. Niculescu,* membru în Consiliul de administraţie al C. A. P. S=ului.

14. *C. Bungeţeanu,* membru în Consiliul de administraţie a C. A. P. S=ului şi profesor de Industria lemnului la Academia de Inalte studii comerciale.

15. *I. Aleman,* membru în Consiliul de administraţie al C. A. P. S=ului.

16. *Mladenatz Goroslav,* membru în Consiliul de administraţie al C. A. P. S=ului.

17. *Aurel Mureşeanu,* membru în Consiliul de administraţie al C. A. P. S=ului

18. *Horia Lazăr,* Directorul regimului silvic, Ministerul de domenii.

19. *Zaharia Pzemetzchi,* Director regional silvic.

20. *N. G. Teodorescu,* Director regional silvic.

21. *C. M. Bunescu,* Director regional silvic.

22. *C. Marinescu,* Director regional silvic.

23. *At. Nedelcovici,* Director regional silvic.

24. *Gh. Condrea,* Director regional silvic.

25. *Al. Popescu,* Director regional silvic.

26. *E. Suciu,* Director regional silvic.

27. *N. Falon,* Director regional silvic.

28. *Em. Demetrescu,* Director regional silvic.

29. *I. Piso,* Director regional silvic.

30. *Dem. Grozescu,* Şeful serviciului ameliorărilor terenurilor degradate.

31. *T. Mândru,* Directorul agriculturii şi domeniilor şi profesor la Academia de înalte studii agronomice.

32. *D. M. Teodoru,* Şeful serviciului industriei agricole, Ministerul de domenii.

33. *Vasile Chiper,* Şeful serviciului păşunelor, Ministerul de domenii.

34. *Stan Vidrighin,* Directorul general C. F. R.

35. Dr. *Vasile Pop,* Directorul general al C. F. particulare, Ministerul lucrărilor publice şi comunicaţiilor.

36. *Rudolf Cpreanu,* Directorul apelor, Ministerul lucrărilor publice.

37. *I. P. Buruiană,* Directorul energiei şi comercial din Ministerul Industriei şi comerţului.

38. *Gh. Nedici,* profesor de vânătoare din învăţământul superior silvic.

39. *N. Săulescu,* Şeful serviciului vânătoarei, Ministerul de domenii.

40. *P. Antonescu,* profesor de Amenajament la Şcoala Politechnică.

41. *P. Grunau,* profesor de Protecţie şi Economie forestieră la Şcoala Politechnică Bucureşti.

42. *N. G. Popovici,* profesor de Silvicultură la Şcoala Politechnică.

43. *Gociman Aurel,* profesor de Industria lemnului la Academia comercială din Cluj.

44. *I. G. Nicolau,* Directorul Direcţiei drumurilor comunale, Ministerul de interne.

45. *Enric Oteteleşanu,* Directorul Institututului meteorologic.

46. *I. Vidraşcu,* Administratorul «P. A. R. I. D.».

47. *P. Enculescu,* delegat al Institutului geologic.

Se confirmă ca membri delegaţi, pe termen de 3 ani, D-nii:

48. *N. Mihail,* delegat al Ministerului lucrărilor publice.

49. *C. Sava Goiu,* delegat al Oficiului plant. zonelor şi şoselelor.

50. General *Dragomir Dumitru,* delegat al marelui Stat major.

51. Dr. *M. Şerban,* profesor de ştiinţe agricole de la Inalta Academie de studii agricole din Cluj.

52. *Mircea Salacolu,* delegat al agricultorilor.

53. Dr. *D. Busuiocescu,* delegat al Uniunii Camerilor agricole.

54. *Mircea Manoilescu,* delegat al Uniunii Camerelor de comerţ.

55. *Const. Stănescu,* delegat al Uniunii Camerelor de muncă.

56. *Panait Popovici,* cooperator forestier.

57. *Ion Flueraşu,* delegat al muncitorilor din industria lemnului şi forest.

58. *Gh. Th. Nicolau,* delegat al Consiliului superior, Ministerul lucrărilor publice.

59. *Petre Ioan,* delegatul Societăţii «Progresul silvic».

60. *Colonel Hârgău,* delegatul parcurilor naţionale.

61. *Gh. Petrovici,* delegat al Uniunii advocaţilor.

62. *Vasile Popovici,* membru al Curţii de Casaţie.

Deasemenea se numesc pe termen de 3 ani, D-nii:

63. *Oscar Klözel,* inginer silvic, ca reprezentant al proprietăţii forestiere particulare.

64. *M. P. Florescu,* inginer inspector silvic ca reprezentant al propr. forestiere particulare.

65. *Pavel Goanţă,* inginer silvic, ca reprezentant al prop. forest. part.

66. Dr. *Ioan Tănăsescu,* prim efor al Eforiei Spitalului Sf. Spiridon, ca reprez. al prop. forestiere part. Iaşi.

67. *Liviu Ieşeanu,* inginer silvic, ca reprez. al prop. forest. part.

68. *C Vasiliu-Bolnavu,* ca reprez. al prop. forest. part.

69. *M. Chiriţescu,* specialist în economia alpină.

70. *I. Cămărăşescu*, specialist în economia de vite.

71. *G. C. Constantinescu*, profesor de Zootehnie, Universitatea Bucureşti.

Cu conducerea secretariatului pentru pregătirea lucrărilor consiliului se însărcinează d-nul inginer şef silvic *Andrei I. Ionescu*, secretarul consiliului technic al pădurilor.

Comitetul de înaintări în Corpul silvic

Sunt membri de drept în comitetul de înaintări în Corpul silvic pe anul 1930.

D-nii: Consilier ministerial silvic *C. P. Georgescu*, preşedinte, Directorul regimului silvic *Horia Lazăr* şi Directorul general al «C. A. P. S.-ului», *M. Drăcea*, membri.

Se numesc în acelaş comitet, ca membri d-nii: ingineri consilieri silvici, *I. Comaniciu* şi *Gh. Năstăsescu*, ingineri inspectori generali silvici: *C. Bosoancă* şi *V. N. Stinghe* şi ingineri inspectori silvici: *P. Ioan* şi *C. Bunescu*.

Mişcare în Corpul silvic

D-l inginer silvic *Florea Voicu* din cadrul particular, se încadrează la gradul de inginer inspector silvic, pe ziua de 1 Octombrie 1930, cu o vechime de de 5 ani în grad.

•

Pe ziua de 15 Octombrie 1930.

D-l inginer subinspector silvic *M. Fiera*, dela direcţia regională silvică Constanţa la direcţia regională silvică Craiova.

•

D-l inginer inspector silvic *Gr. Cretescu*, dela direcţia regională silvică Bacău la direcţia silvică Constanţa.

•

D-nii ingineri şefi silvici: *C. Popescu-Făurei*, şeful ocolului silvic Roman şi *M. Chiriţescu*, şeful ocolului silvic Fâstâci, se transferă unul în locul altuia.

•

D-l inginer silvic stagiar *N. Croitoru* dela ocolul silvic Pucioasa la ocolul de exploatare Băiţa.

•

D-l inginer silvic *Nagy L.* din serviciul oraşului Baia-Mare, se încadrează la gradul de inginer şef silvic pe ziua de 1 Ianuarie 1924, cu o vechime de 4 ani în cadrul particular.

•

D-l inginer silvic *V. Bociat*, din serviciul societăţii Lupeni, se încadrează la gradul de inginer inspeetor silvic, pe ziua de 1 Ianuarie 1924.

•

D-l inginer silvic stagiar *Traian Lăcătuşu*, din serviciul Direcţiei regioanle Orşova se înaintează la vechime, la gradul de inginer silvic, pe ziua de 1 Maiu 1930.

•

D-l inginer-şef silvic, *I. D. Rapotescu*, din serviciul Casei şcoalelor, se înaintează la gradul de inginer sub-inspector silvic pe ziua de 1 Octombrie 1930, cu o vechime de 2 ani, 5 luni şi 17 zile.

*

D-l inginer silvic, *Pop Mihail*, şeful ocolului silvic Satu-Mare, se transferă în interes de serviciu, pe ziua de 15 Octombrie 1930, în aceeaşi calitate la ocolul silvic Bălceşti, iar în locul d-sale, la ocolul silvic Satu-Mare, se transferă tot în interes de serviciu d-l *Spârchez Zeno* din serviciul central al secţiei silvice de pe lângă Directoratul ministerial Cluj.

•

D-l inginer silvic *Th. Grigoraş* din serviciul «C. A. P. S-ului», se încadrează la gradul de inginer sub-inspector silvic, pe ziua de 1 Octombrie 1930, cu o vechime în grad de 1 an, 7 luni şi 15 zile.

*

Se rectifică vechimea în grad a d-lui inginer sub-inspector silvic *N. Bogdan*, considerându-l înaintat la acest grad pe ziua de 1 Aprilie 1928.

*

Vechimea în grad a d-lui inginer-şef silvic *Z. Iavorschi* se rectifică, pe ziua de 1 Iulie 1923, când a fost reprimit în serviciu.

*

D-l inginer stagiar silvic *N. Iancovici* din serviciul direcţiei generale a «C. A. P. S-ului», se înaintează, la vechime, la gradul de inginer silvic, pe ziua de 1 Septembrie 1930, cu o vechime de 8 luni şi 15 zile în grad.

*

Se rectifică următoarele încadrări din deciziunea ministerială cu Nr. 29.396 din 15 Mai 1930, şi anume:

D-nii: inginer silvic stagiar *Popovici Remus* şi conducător silvic ajutor *Micşa Gheorghe* dela «C. A. P. S.» se trec la regimul silvic.

D-l inginer silvic stagiar Popovici Remus se numeşte provizoriu şef al ocolului silvic, nou creiat «Valea Mureşului», cu reşedinţa în Orăştie, judeţul Hunedoara, pendinte de direcţiunea regimului silvic.

Conductorul silvic Micşa Gheorghe, dela ocolul silvic Orăştie, al «C. A. P. S-ului» trece ca ajutor la ocolul silvic «Valea Mureşului».

SOC. „PROGRESUL SILVIC"

Codicil privitor la «FONDUL MOŞANDREI» testat Societăţii «Progresul Silvic» cu sediul în Bucureşti, B-dul I. C. Brătianu Nr. 67.

Ca un semn de dragoste ce am păstrat Societăţii «Progresul Silvic» al cărui membru sunt de mai bine de 39 ani şi pentru a cărei dezvoltare am lucrat intens şi neîntrerupt; cum şi pentru frumuseţea meseriei mele de Silvicultor şi culturei franceze dela cari nu am încetat nici odată a mă adăpa eu însumi, în aceiaşi măsură ca şi din cultura ţărei mele, constitui un fond inalienabil de 1.050.000 (un milion cincizeci mii) lei valoare nominală în renta împroprietăririi sub denumirea de «Fondul Moşandrei», Societăţii «Progresul Silvic» cu sediul în Bucureşti, din cari să se servească burse elevilor români la Şcoala de Ape şi Păduri dela Nancy (Franţa).

Cu administraţia acestui fond doresc a se urma în modul următor:

1. Toate veniturile acestui fond sunt destinate numai pentru burse.

2. Bursa se va servi unuia dintre primii şease elevi promovaţi cel puţin din anul I-iu în anul al 2-lea al şcoalei Politechnice din Bucureşti secţia de Silvicultură şi în baza unui concurs de limba franceză care va fi ţinut înaintea unei comisiunei compusă din: Preşedintele societăţii «Progresul Silvic» sau Preşedintele secţiei silvice dela şcoala Politechnică şi Profesorul de limba franceză cursul superior dela Liceul Sf. Sava desemnat de Directorul Liceului.

Şedinţele comisiunei se vor plăti cu jetoane din venitul fondului Moşandrei; comisiunea alegându-şi preşedintele dintre membrii ei.

Acest concurs se va ţine la începutul lunei Iulie la sediul Societăţii «Progresul Silvic», aşa că cel reuşit să poată pleca la Nancy la finele lunei August următor, iar înscrierea sa la Şcoală de Ape şi Păduri, se va face prin îngrijirea Societăţii «Progresul Silvic» şi de va fi nevoe şi cu recomandarea Administraţiei Casei Pădurilor.

De se va putea ar fi bine ca elevul să fie intern, adică urmând acelaş regim ca şi elevii francezi.

3. Bursa va consta dintr'o sumă de bani, plătită trimestrial, care se va stabili de Consiliul de Administraţie al Societăţii «Progresul Silvic» în raport cu bursele similare servite de Stat bursierilor săi şi cu cheltuelile reale cele ce va necesita întreţinerea elevului pe toată durata şcoalei, cum şi plata voiajului dus întors, după valuta respectivă a leului.

4. Elevul care nu va satisface examenul de promovare al Şcoalei de Ape şi Păduri dela Nancy în fiecare an, perde bursa imediat.

5. Dacă venitul anual al rentei nu ar fi suficient, faţă cu valuta scăzută a leului, de a servi o bursă, atunci se vor totaliza veniturile pe mai mulţi ani şi elevii vor fi mai rari, după venitul fondului şi vice-versa, dacă veniturile eventual ar permite, să se trimeată şi 2 elevi în fiecare an.

6. Când la bursa pentru Şcoala de Ape şi Păduri dela Nancy s'ar prezinta vre-un descendent al meu până la al 4-lea grad inclusiv de rudenie, el va lua bursa fară concurs, dacă a fost numai promovat cel puţin în anul al 2-lea al Şcoalei Politechnice secţia Silvică din Bucureşti.

7. Toate scriptele privitoare la acest fond, vor forma un dosar special în arhiva Soc. «Progresul Silvic» care se va închide la 31 Decembrie al fiecărui an, iar manipularea veniturilor acestui fond va constitui un capital special în bugetul anual al Soc. «Progresul Silvic» şi va fi aprobat de adunarea ei generală.

Urez de pe acuma şi din toată inima, studii strălucite şi succes în cariera viitorilor mei bursieri, cărora le doresc să devie fruntaşi în ale pădurilor.

8 Dacă prin imposibil, asemenea burse nu s'ar mai putea servi în viitor, sau dacă Soc. «Progresul Silvic» s'ar desfiinţa, acest fond cu aceiaşi denumire va trece cu toate veniturile evntuale acumulate la «Academia Română» în amintirea fiului meu Mihai Moşandrei, iar din venitul lui se va servi un premiu care se va da: într'un an celui mai ales volum de poezii premiat de Academie, iar în alt an celui mai frumos roman premiat de Academie.

Premiul va fi egal cu venitul net pe 2 ani consecutivi al fondului prin alternare: odată unui poet, odată unui romanier, deci se va servi numai din 2 în 2 ani.

El va putea fi şi divizibil dacă Academia ar socoti aceasta necesar.

Scris de mine şi cu mâna mea într'un singur exemplar astăzi 15 August, 1926 în Bucureşti.

(s) **M. Tănăsescu**
Bd. Carol, 41
Bucureşti

P. S. Rog ca acest codicil să fie publicat în «Revista Pădurilor» organul Soc. «Progresul Silvic» în întregime, căci poate se vor mai hotărî şi alţi colegi să facă Societăţii danii folositoare.

⁂

Donaţii.

D-l inginer şef silvic, D. A. Sburlan.

Heckner: sumisko-odstetni cenovik, Zagreb, 1930.

D-l profesor dr. M. Drăcea.

Ilvessalo Irjö: les forêts de la Finlande Helsinki, 1924.

D-l profesor P. Antonescu.

Referatul d-sale la Comisiunea Dunăreană,

Exposé sur la situation forestiere de la Roumanie 1929, scris la maşină.

Vâlceanu Eug. inginer silvic, cartea d-sale, indrumări technice pentru Cooperativele forestiere Oltenia—Bucureşti 1930, 2 exemplare.

PUBLICAȚIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Casa Autonomă a Pădurilor Statului

Direcția regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor.

Asupra raportului d-lui Director al Regimului silvic.

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare a codului silvic publicată în «Monitorul Oficial» No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Cărpiniş şi Huci, pendinte de comuna Logig, jud. Mureş, proprietatea d-lui Iuliu Farkaş, în suprafață de 37 ha 7600 m^2, Regim crâng cu opt zeci rezerve la hectar. Revoluția normală 20 ani, exploatarea în 20 ani Garanția de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Ameajamentul pentru exploatare al pădurii Cernauca, pendinte de comuna Cernauca, jud. Cernăuți, proprietatea d-nei Maria Rostotchi, în suprafață de 442 ha 9800 m^2. din care 416 ha 3600 m^2 pădure curată. Regimul crâng cu cinci zeci rezerve fag la hectar. Revoluția normală 30 ani, exploatarea în 30 ani. Garanția de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după zece ani.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii «Osoi» pendinte de comuna Cristeşti-Ciceiului, jud. Someş, proprietatea comunei Cristeşti-Ciceiului, în suprafață de 109 ha 400 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 30 ani, exploatarea în 30 ani. Garanția de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după zece ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Morii pendinte de comuna Budila, jud. Braşov, proprietatea d-lui Mikeş, în suprafață de 772 ha 8187 m^2, din care 741 ha 5000 m^2 pădure curată. Regimul codru cu două tăeri succesive la opt ani interval. Revoluția normală 80 ani, exploatarea în 16 ani. Garanția de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după opt ani.

e) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Praid, pendinte de comuna Praid, jud. Odorhei, proprietatea Composesoratului comunei Praid, în suprafață de 766 ha 6000 m^2 pădure curată. Trei serii de exploatare: seria I-a: codru cu tăeri rase; seria II-a şi a III-a codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 80 ani pentru toate 3 seriile. Garanția de împădurire lei 800 pentru seriile II şi III şi 3000 lei pentru seria I-a. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste amenajamente de exploatare, se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau orice alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4. *şi ultimul.* — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 16 Septembrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *C. P. Georgescu*

p. conf. (ss) *C. P. Serghiadi*

Nr. 215.981/930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Luca, pendite de comuna Luca, judeţul Cernăuţi, proprietatea Isidor Nagelberg, în suprafaţă de 65 ha 9603 m^2. Regimu crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 9 ani. Complectarea regenerărei se va face cu pueţi de stejar şi salcâm. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar pentru parcela Nr. 2 şi lei 600 de fiecare ha în rest. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Bocşa Montană, pendinte de comunele Bocşa Montană, Vasiova şi Barbosul, judeţul Caraş, proprietatea Soc. Anonime Uzinele de Fier şi Domeniile din Reşiţa, în suprafaţă de 5410 ha 6000 m^2 din care 5400 ha 9700 m^2 pădure curată. Regimul codru regulat. Revoluţia normală 100 ani, exploatarea în 100 ani. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Dognecea pendinte de comunele Ocna de Fer, Bocşa Montană şi Dognecea, judeţul Caraş Severin, proprietatea Soc. Anonime Uzinele de Fier şi Domeniile din Reşiţa în suprafaţă de 7193 ha 3000 m^2 din care 6925 ha 500 m^2 pădure curată. Regimul codru regulat. Revoluţia normală 100 ani, exploatarea în 100 ani. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste amenajamente se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându se însă în urmă că arătările din aceste amenajamente referitoare la suprafaţa pădurii la numele proprietarului etc. au fost date eronat, sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. – Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4 *şi ultimul.* — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 9 Octombrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

p. conf. (ss) *C. P. Serghiadi*

Nr. 233.802 930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ludeşti, pendinte de comuna Ludeşti, judeţul Dâmboviţa, proprietatea d-rei Natalia Cosma, în suprafaţă de 200 ha din care 198 ha 4800 m^2 pădure curată. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 3 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Climeşti Făurei, pendinte de comuna Climeşti, judeţul Roman, proprietatea d-lui Eugen Ghica, în suprafaţă de 60 ha 172 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea în 25 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Petreşti, pendinte de comuna Petreşti, udeţul Vlaşca, proprietatea d lui Emil Petrescu, în suprafaţă de 125 ha 200 m^2 din care se exploatează 119 ha 8136 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 8 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 8 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 9 Octombrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *C. P. Georgescu*

p. conf. (ss) *C. P. Serghiadi*

Nr. 233.806,930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Purcăreanca, pendinte de comuna Purcăreni, judeţul Muscel, proprietatea Constantin Crassan, în suprafaţă de 153 ha 5762 m^2. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani, exploatarea în 5 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Bădeni-Zădăriciu pendinte de comuna Zădăreni, judeţul Vlaşca, proprielatea Eforiei Spitalelor Civile din Bucureşti, în suprafaţă de 545 ha 6917 m^2 din care 543 ha 9389 m^2 pădure curată. Regimul crâng simplu. Revolaţia normală 35 ani, exploatarea în 35 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Plaiul lui Pătru, pendinte de comuna Lereşti, judeţul Muscel, proprietatea Obştei Moşnenilor Câmpulungeni în suprafaţă de 5142 ha 6000 m^2 din care 2688 ha 3000 m^2 pădure curată. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 50 ani, exploatarea în 50 ani. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Studiu sumar pentru exploatare al pădurii Mălaia, pendinte de comuna Mălaia judeţul Vâlcea, proprietatea Moşnenilor Mălăieni, în suprafaţă de 2900 ha. Studiul sumar referindu-se numai la 72 ha. Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani. Vânzarea parchetului se va face prin licitaţie publică după ce se va evalua materialul. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 1 an.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Frăsuleni, pendinte de comuna Sculeni, judeţul Iaşi, proprietatea Dimitrie D. Tacu, în suprafaţă de 65 ha 2800 m^2. Regimul crâng simplu în ambele serii de exploatare. In seria I-a revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 4 ani, conform planului special. In seria II-a revoluţia normală 5 ani exploatarea în 5 ani. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar în ambele serii. Revizuirea după 12 ani la seria I-a şi după 5 ani la seria II-a.

f) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Bilciureşti, pendinte de comuna Bil-Ciureşti judeţul Dâmboviţa, proprietatea Casei Şcoalelor, în suprafaţă de 99 ha 8200 m² din care 86 ha 2200 m² pădure curată. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani şi 24 ani exploatarea cu tăeri alternative în pădurea de baltă şi deal. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional, anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. – Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 7 Octombrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

p. conformitate, *Nedescifrabil*

ESTE

în interesul Societăţilor
Forestiere şi tuturor
aşezămintelor industriale
să facă reclamă prin
REVISTA PĂDURILOR

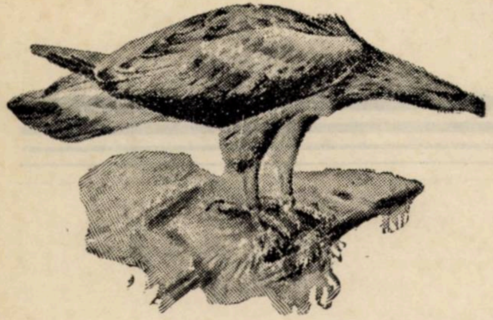

Iosif Petrașca

Institut de preparate biologice

București

Str. Știrbey Vodă, 96

Premiat în străinătate
și în țară

Animale, păsări împăiate conform comenzii. Se va prelucra artistic piei și blănuri. Montajul coarnelor după indicațiuni.

Pentru Onor. Corp Silvic prețurile extrem de reduse

CASA DE CREDIT, ECONOMIE ȘI AJUTOR
A
CORPULUI SILIVIC C. E. A. C. S.
Sediul: București III — B-d Brătianu, 67

Face toate operațiunile de bancă. Imprumuturi la membrii în contul salariului, împrumuturi pe gaj de efecte, pe ipoteci etc.

Primește spre fructificare la vedere și pe termen în condițiuni avantajoase,

SOCIETATEA
„PROGRESUL SILVIC"

Inchiriază pentru conferinţe adunări, concerte, etc., Sala mare a localului său din **B-DUL I. C. BRĂTIANU No. 67** unde doritorii se pot adresa

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Redactor-şef: **Stinghe V.**

Membrii:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

Secretar de redacţie: **Ştefănescu-Suhăţeanu M.**

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC“

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie pe 1930:

Preşedinte: **Georgescu C. P.**
Vice-Preşedinte: **Drăcea M.**, **Stinghe V.**
Secretar general. **Ioan P.**
Casier: **Grozescu Dem.**
Secretari: **Priboianu V.**, **Ştef.-Suhăţeanu M.**

Membrii:

Agapie G.
Antonescu P.
Atanasescu A.
Boldur M.
Bosoancă C.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Ionescu A.
Lazăr H.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Popescu Alex.
Popovici Gh. N.
Stănescu Stan
Tomuţa D.

Cenzori: **Cratero O., Vasiliu L., Sculy X.**
Cenzori supleanţi: **Botescu I., Florescu I., Fonai I.**

Preţul abonamentului:

Pe un an	300 lei
» » » pentru membrii Societăţii	200 »
» » » pentru conductori şi brigadieri	75 »
Numărul	25 »

Manuscrisele nepublicate se înapoiază

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Anghel Saligny, 2

Anul XLII
Noembrie
1930
Nr. 11

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC“

FONDATĂ IN ANUL 1886

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAŢIUNII“ SIBIU

APARE LUNAR

SUMARUL:

Studii-Referate: Contribuţiuni la studiul culturei şi technicei crângurilor compuse în România. . . . . . . **Andrei I. Ionescu**

Probleme administrative: Technica şi organizarea ameliorării terenurilor degradate. . . . . **Victor Precup**

Fapte şi comentarii: Excursia în Oltenia şi Jugoslavia . . . . **Valeriu Dinu**
Charles Beyker şi silvicultura în Palestina ‹după Eigher› . . . . **S. R.**

Cronica: Conferinţe. «Săptămâna culturii raţionalizate». . . . . **V. Lazăr**

Recenzii. – Revista revistelor. – Informaţiuni
Publicaţiuni. Decizii ministeriale.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 67
BUCUREŞTI

XLII-e Année
Novembre
1930
Nr. 11

REVUE DES FORÊTS

Publication mensuelle de la Société
forestière roumaine „Progresul Silvic“

SOMMAIRE:

Etudes-Comptes-rendus : Contributions à l'étude de la culture et la technique des taillis-sous-futaie en Roumanie. **Andrei Ionesco**

Problèmes administratifs: La technique et l'organisation de l'amélioration des terrains dégradés . . . . . . **Victor Precup**

Faits et commentaires: L'excursion en Oltenie et Yougoslavie . . . . **Valeriu Dinu**

Charles Beyker et la sylviculture en Palestine (d'après Eigher). . . . . **S. R.**

Chronique: «La semaine de la culture rationalisée» . . . . **V. Lazăr**

Récensions. — Revue des revues. — Informations.
Publications. Décisions ministerielles.

RÉDACTION ET ADMINISTRATION: Bd. I. C. BRATIANO No. 67
BUCAREST

Anul XLII Noembrie 1930 Nr. 11

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAŢII „PROGRESUL SILVIC“

STUDII-REFERATE

CONTRIBUŢIUNI
LA
STUDIUL CULTUREI ŞI TECHNICEI CRÂNGURILOR COMPUSE IN ROMÂNIA

de Ing. ANDREI I. IONESCU

I. *Statistica exploatărilor în crâng compus*

După raportul general asupra activităţii Casei Pădurilor pe anul 1928, rezultă că în pădurile ţării, supuse regimului silvic, crângul compus ⟨în statistică crâng cu rezervă⟩ la finele anului 1928, se aplică pe suprafeţele date în tabloul de mai jos.

Natura proprietarului	Suprafeţe păduroase la care se aplică crâng compus		Procentul faţă de supr. ocupată de celelalte regime		Posibilitatea anuală	
	Ha	a	Codru	Crâng.	Ha	a
Statul	7.050	20	7 %	17 %	1.723	25
Statul în devălmăşie cu particulari	400	—	—	—	10	—
Păduri administrate de Stat . .	48.850	70	11 %	35 %	1.607	20
Persoane morale publice şi de utilitate publică	31.108	40	3 %	88 %	570	40
Păduri particulare	64.558	—	14 %	22 %	2.824	60
» ţărăneşti	13.136	70	35 %	25 %	194	50
Total . . .	229.104	—	7 %	25 %	6.929	95

Cum numai 2 % din totalul pădurilor ţării rămăseseră nesupuse regimului silvic, acest procent fiind reduse la zero după publicat aplicarea nouei legi pentru modificarea art. 1 din codul silvic, în «Monitorul Oficial» din 4 Iulie 1930, şi cum în procentul de 2 % intrau pădurile particulare în regiunea de câmpie cari se taie în crâng simplu, rezultă că datele din tabloul de mai sus se referă la totalitatea pădurilor ţării cărora li-se aplica crângul compus la finele anului 1928. Pentru 1929 nu avem date statistice.

Examinând cifrele din tabloul de mai sus, rezultă că:

1. Suprafaţa păduroasă de 229.104 ha exploatată în crâng compus, reprezintă 3,5 % din suprafaţa totală a pădurilor ţării.

2. Crângul compus ocupă o suprafaţă ce reprezintă 7 % din suprafaţa pădurilor exploatate în regimul codrului şi 25 % din cea ocupată de regimul crângului.

3. La un procent de 3,7 % din pădurile Statului se aplică regimul crângului compus, ceeace face 7 % din suprafaţa păduroasă amenajată în codru şi 17 % din suprafaţa păduroasă amenajată în crâng simplu.

După statistica pădurilor din 1900, suprafaţa ocupată de crângul compus în pădurile Statului în acel an era de 106.600 ha, faţă de 159.000 ha de crâng simplu şi 333.000 ha codru; restul pădurilor fiind neamenajate.

Comparând aceste cifre cu cifrele date în tabloul statistic pe 1928, de mai sus, rezultă că în anul 1900 crângul compus ocupa în pădurile Statului o suprafaţă cu 50 % mai mare decât suprafaţa ocupată la finele anului 1928. La 1900, suprafaţa crângurilor compuse reprezenta 11,5 % din suprafaţa totală a pădurilor Statului şi 18 % din suprafaţa aceloraşi păduri puse în exploatare.

In alte ţări suprafaţa păduroasă ocupată de crângul compus este următoarea:

In Cehoslovacia, 41.051 ha sau 1 % din totalul suprafeţei împădurite.

In Elveţia, 3,5 % din totalul pădurilor ţării.

In Franţa, crângul compus ocupă suprafaţa păduroasă cea mai mare dintre toate ţările Europei: 39,4 % din suprafaţa totală a pădurilor ţării.

In Germania, înainte de războiul mondial, 3,8 % din întreaga suprafaţă păduroasă.

In Austria, la 1910, 2,3 %,
In Belgia, la 1910, 38 %.

II. *Elementele constitutive ale crângului compus cu aplicaţiune pentru pădurile noastre.*

Crângul compus este constituit din 2 elemente:

1. Codrul sau rezerva, care constitue elementul principal şi formează etajul dominant. Acest etaj n'are o înălţime riguros uniformă ci, în secţiune verticală, se prezintă în sub-etaje secundare suprapuse, corespunzătoare vârstelor rezervelor, iar pentru aceleaşi vârste, corespunzătoare circumstanţelor locale mai mult sau mai puţin favorabile în care s'au desvoltat arborii de rezervă. Cu cât circumstanţele de sol şi climă sunt mai favorabile vegetaţii forestiere, cu atât etajul rezervei este mai depărtat de forma riguros equienă. Aşa se prezintă cea mai mare parte din crângurile compuse din pădurile noastre, în special cele din regiunile fertile ale câmpiei din Oltenia şi Muntenia, din luncile regiunii colinelor joase şi dealurilor din Oltenia şi Muntenia, ca şi din luncile podişului moldovenesc.

Cu cât, din contră, condiţiunile de sol şi climă sunt mai puţin favorabile vegetaţiei lemnoase, cu atât etajul rezervei tinde spre uniformizare. Aşa este cazul crângurilor compuse din stepa cu păduri, sau dela limita inferioară a zonii forestiere.

2. Crângul constitue elementul secundar şi formează etajul inferior, dominat sau sub-etajul. Şi aici avem de făcut aceiaşi observaţie cu privire la structura în adâncime a etajului, care numai teoretic se prezintă uniform într'unul şi acelaş plan, în realitate distingându-se o pluralitate de planuri.

In crângul compus rezerva constitue elementul principal, iar crângul elementul secundar. La aplicarea acestui regim însă în pădurile noastre, principiul a fost complet nesocotit, făcându-se din crâng elementul primordial, iar din rezervă elementul secundar. In pădurile noastre, regimul crângului compus nu s'a aplicat aşa cum el este arătat de ştiinţă, doctrină şi practica ştiinţifică, ci s'a aplicat un crâng simplu cu «rezerve» sau «seminceri», — mai mult sau mai puţin numeroase. Cum s'a făcut această aplicare, o vom arăta mai departe.

Constituirea rezervei.

Rezerva are un triplu scop:

1. Economico-financiar, de a produce lemn de lucru într'o cât mai mare proporţie şi într'un timp mai scurt decât în regimul codrului, propriu la cele mai multe şi utile întrebuinţări ce se cer pe piaţă, mărind implicit şi randamentul în bani al fondului forestier din care rezerva face parte integrantă.

2. Cultural, de a perpetua indefinit prin sământă elementul «codru» şi să subvie la pierderile suferite prin degradarea crângului cu completarea regenerării prin sământă.

3. Tehnic, de a asigura pentru viitor elementul de bază pe care să se poată sprijini conversiunea crângului compus în codru, atunci când condiţiunile economice şi staţionale vor impune aceasta.

a) Alegerea esenţei.

Tehnica acestei operaţiuni este condusă de următoarele principii:

1. Temperamentul esenţelor. Să se destine spre a fi lăsaţi în rezervă arbori de esenţe cu temperament robust. In al doilea rând se pot lăsa şi arbori cu temperament mijlociu. Este o greşeală şi economică şi culturală de a se lăsa în rezervă arbori de esenţe cu temperament delicat. Savantul profesor Chr. Wagner spune: «Concepţiei şi fiinţei crângului compus aparţine fără îndoială — lucru ce din nenorocire n'a fost de loc observat şi pus în evidenţă — aceia că rezerva trebue constituită din esenţe de lumină, căci numai aşa regimul crângului compus ca atare poate fi considerat ca indefinit. Menţinerea unui mare număr de esenţe de umbră este cel dintâi pas spre ruina lui».

Totuşi, în aplicaţiunea acestui regim, s'a putut ajunge la concluzia că un procent foarte redus de esenţe de umbră sau mijlocii este util în rezervă, căci protejează solul, îmbunătăţeşte pătura moartă, umbreşte trunchiurile arborilor de lumină ajutând elagajul natural.

2. Valoarea esenţei. Se aleg esenţele cele mai preţioase. Este fără sens economic, practica de a se marca în rezervă arbori de esenţe de mică valoare.

3. Creşterea valoarei în raport cu grosimea. Rezerva se constitue din esenţe al căror lemn creşte în valoare,

pe unitatea de volum, în raport direct cu grosimea. Esenţele ai căror lemn de mică valoare nu produce decât un redus număr de categorii de mărfuri utile şi cerute pe piaţă, oricare ar fi dimensiunea la care arborii ar fi conduşi, prezentând o limită dela care valoarea metrului cub încetează de a mai creşte odată cu diametrul, trebuesc înlăturate din rezervă.

4. Longevitatea şi înrădăcinarea. Se preferă esenţele longevive şi cu înrădăcinarea pivotantă şi fasciculată.

5. Aria de habitaţie, staţiune, optimum. Rezerva se constitue din esenţe ce se găsesc în aria lor naturală de habitaţie şi înăuntrul zonei lor forestiere, adică acolo unde o esenţă poate nu numai să se reproducă şi dezvolte normal, dar să dea şi lemnul de lucru cel mai bun. Este principiu în aplicaţiunea crângului compus, ca el să aibă loc numai acolo unde rezerva se găseşte în optimum-ul său climatic şi edafic, căci numai în aceste condiţiuni vom obţine creşterile cele mai mari, cu proporţia de lemn târziu cea mai mare (foioase), lemnul cu cele mai multe şi utile calităţi. Numai în aceste optimum-uri, Statul va avea de ales între crângul compus şi codru, altfel codrul trebue să fie regula.

Esenţele crescute în rezervă la, sau peste, limita superioară a zonei lor forestiere, produc un lemn cu creşteri reduse (este vorba de foioase), cu calităţi technice inferioare faţă de optimum-ul climatic şi edafic; cele crescute la sau dincolo de zona inferioară a zonei lor forestiere, produc un lemn poros, cu calităţi technice cu mult mai reduse faţă de optimum.

Cum s'au aplicat în crângurile compuse din ţara noastră principiile de mai sus?

Aproape nicăeri nu găsim o preocupare pentru respectarea principiilor mai sus expuse.

In platforma Olteniei şi câmpia română s'au lăsat numeroase rezerve de carpen şi tei. Faptul îl găsim relevat şi aspru criticat cu mult înainte, din 1889, de către savantul profesor Hüffel în studiul său asupra pădurilor din România, în care se exprimă astfel: «Este o stare deplorabilă în exploatarea crângurilor prin tăerea tuturor stejarilor spre a atrage pe antreprenor, lăsându-se o rezervă numai de tei şi carpen».

Carpenul, aproape nul ca valoare industrială, la noi în ţară, apt pentru a produce numai lemn de foc, prin abundenta și frequenta sa fructificaţie, prin viguroasa și longeviva sa lăstărire, prin frugalitatea sa aproape nelimitată și cu prisosinţă acoperită de fertilitatea terenurilor din câmpia română și regiunea dealurilor, graţie flexibilităţii temperamentului său mai mult intermediar între esenţele de umbră și cele de lumină, ca și rusticităţii sale ce-l face rezistent la gerurile târzii, la lipsa de umiditate atmosferică, ca și la uscăciunea solului, a devenit o specie eminamente copleșitoare în crângurile compuse, care a înlocuit stejarul ori de câte ori a fost cu el în concurenţă. Abuzul de carpen în rezervă este o cauză de ruină pentru crângurile compuse. Acest adevăr necontestat își are o largă verificare în crângurile compuse ale câmpiei noastre.

Din observaţiunile făcute am constatat că efectele copleșitoare ale carpenului sunt maxime în câmpia propriu zisă, descresc în terase și apoi în lunci unde carpenul a avut mult de luptat cu stejarul, spre a-l putea înlocui, aceasta se explică prin faptul că luncile fiind formaţiuni aluvionare, cu solul argilo-nisipos foarte profund, fresc și fertil, a oferit stejarului penduncukat condiţiuni optime de vegetaţie, ceiace l-a făcut să reziste în lupta cu carpenul.

Löessul din câmpiile propriu zise, mai puţin umed în stratul inferior, zis pământul mineral, străbătut de rădăcinile arborelui, în multe părţi cu tendinţe spre uscăciune — o formă de degradare hidrografică a solurilor din câmpie — tendinţe cu atât mai accentuate cu cât înaintăm mai mult spre interiorul câmpiilor, adăogându-se și o mai redusă cantitate de precipitate atmosferice precum și eficacitatea mai accentuată a gerurilor târzii, toate acestea au contribuit ca stejarul să cedeze locul carpenului, mai frugal și mai rustic, acolo unde s'a găsit în luptă cu el.

Dintre cele două specii de stejar ce constituesc rezerva crângurilor compuse din câmpia noastră, stejarul pedunculat și gârniţa (și pe cer îl găsim în rezervă, însă rar), aceia care a fost mai rezistentă în lupta cu carpenul este gârniţa, aceasta datorită faptului că suportă mai multă umbră decât stejarul pedunculat, este mai frugală și mai rustică, are facultatea de lăstărire mai accentuată, iar ghinda își conservă puterea germinativă mai mult timp și în condiţiuni mai puţin anevoioase decât ghinda stejarului pedunculat.

Teiul, deși impropriu ca esenţă de rezervă, s'a făcut totuși abuz, ca și cu carpenul, prin lăsarea lui în rezervă. Esenţă cu longevitate forestieră redusă, în stare izolată cu o înălţime mică și cu un procent foarte redus de lemn de trunchiu elagat propriu pentru lucru, supusă iremediabil și la fiecare exemplar în parte, aproape, cancerului produs de ciuperca Trematovalsa, fac din această esență un element cu totul impropriu de a fi lăsat ca rezervă în crângurile compuse din câmpia noastră.

Pe lângă acestea:

a) Trunchiurile de tei prezintă o limită destul de scoborâtă de la care valoarea metrului cub încetează de a mai crește în raport direct cu diametrul; din contră piesele groase de tei, crescute în rezervă câteva revoluții de crâng, pierd calitativ, iar pe piață nu sunt deloc cerute în măsura în care se cer piesele de dimensiuni mijlocii pentru construcțiunile țărănești din regiune.

b) Gelivurile și rulurile sunt foarte frequente la teii izolați din rezervă.

c) Cadranura este foarte frequentă la teii groși izolați.

Ca și carpenul și teiul are tendințe copleșitoare.

In regiunea dealurilor din Muntenia și Oltenia, locul stejarului pedunculat în rezervă îl ia gorunul, în afară de poalele podgorii unde pedunculatul se menține.

Pe lângă carpen, tei și jugastru, în această regiune s'a mai lăsat în rezervă și numeroși arbori de fag. S'a mers până acolo încât păduri aproape pure de fag și de vârste înaintate, au fost tăiate ras cu 80—120 de rezerve la ha. O eroare fundamentală, o aberație și culturală și economică. Asemenea procedeuri au fost semnalate și condamnate de distinși forestieri francezi, chemați în țara noastră ca experți recunoscuți și consacrați, spre a vizita pădurile țării și a-și da părerea asupra situației lor, asupra modului de a fi ameliorate și puse în valoare. Bouquet de la Grye în 1875, ceva mai târziu Broilliard și Hüffel în 1889—1890. Iată ce zicea Hüffel în studiul său «Asupra pădurilor din România și modul lor de exploatare» (14 Octombrie 1889): «Nu trebue să se exploateze prin tăere rasă masive strânse și viguroase de fag, în vârstă de 60—80 de ani, oprind 100 de arbori pe ha, ca rezervă». Și mai departe în acelaș studiu: «Este cu totul interzis de a face tăieri zise «crâng compus» în păduri cu vârsta de 60—80 de ani».

Profesorul Chr. Wagner în «Lehrbuch des teoretischen Forsteinrichtung», la cap. cr. compus, spune: «Un crâng compus de fag, este o imposibilitate silvică».

In adevăr, fagul este absolut impropriu pentru a fi lăsat în rezervă pentru următoarele motive, unele de ordin general, altele specifice condiţiunilor de vegetaţie ale regiunilor din ţara noastră unde a crescut.

a) Este o esenţă pură de umbră şi starea izolată, plin descoperită în tinereţe îi este fatală, iar în plină desvoltare, starea de bruscă izolare depreciază, de multe ori complet, arborele.

b) Alte ori în stare izolată, fagul din terenurile cu sol profund, afânat şi continuu reavăn, din regiuni cu umiditate relativă normală şi precipitaţiuni atmosferice suficiente, condiţiuni destul de frequent întâlnite în regiunea dealurilor noastre din Muntenia, în bazinele râurilor ce traversează regiunea, are o înălţime redusă, în schimb îşi organizează un coronament voluminos, globular, compact şi apropiat de pământ, formă ce prejudiciază enorm creşterea crângului din subetaj, copleşind şi înlocuind stejarul cu cea mai mare uşurinţă, dacă-l are în apropiere, fie din lăstar fie din sământă. Am găsit în pădurile din masivele dintre Şotânga, Vulcana şi Gemenea, din judeţul Dâmboviţa, rezerve de fag de 100—120 ani, rămase din exploatările trecute cu suprafeţele proecţiunilor de acoperiş, variind între 80—136 m², sub asemenea rezerve n'au putut reuşi să se desvolte decât 2, 3, 4 prăjini de fag sau carpen, cari, deşi erau de 30—35 de ani, n'aveau totuşi decât până la 8 m înălţime, strecurându-se timid printre crăcile coronamentelor rezervelor, şi 8—10 cm grosime în diametru la 1,30 m, pe când arborii dimprejur, din crângul nedominat, şi de aceiaş esenţă, aveau 12—14 m înălţime şi 18 cm diametru mediu la 1,30 m.

c) Fagul are o înrădăcinare trasantă, şi cu toate că rădăcinile lui sunt foarte ramificate şi în toate părţile întinse pe distanţe radiale destul de mari, izolat brusc în rezervă, este foarte expus desrădăcinării de către vânturile puternice ale căror efecte sunt cu atât mai de temut, cu cât coronamentul este mai desvoltat, frunzişul mai compact, centrul de gravitate al coronamentului mai depărtat pe verticală dela pământ şi suprafaţa de întindere a rădăcinii mai puţin desvoltată. Din acest din urmă punct de vedere, rezervele de fag din crângurile noastre compuse au fost şi mai mult expuse, având în vedere că aproape unanimitatea arboretelor din regiunea dealurilor ce s'au tratat în crâng compus, fiind cu vârste de peste 40 de ani şi crescute în masiv strâns fără să li se fi aplicat vreo operaţie culturală, nu puteau oferi decât condiţiuni foarte puţin prielnice de desvoltarea rădăcinilor, arborilor cu înrădăcinarea trasantă.

d) Lemnul de fag are o foarte redusă valoare ca lemn de construcţie şi produs în rezervă, această valoare este şi mai mult micşorată: trunchiuri scurte, cu rezistenţa la flexiune diminuată, cu noduri şi anomalii de creştere foarte frequente. Creşteri excentrice, fibra torsă, arsuri, răni închise, răni putrede, gelivuri, ruluri şi cadranuri, sunt defecte fizice comune la rezervele de fag; cancerul ⟨produs de ciuperca Trematovalsa⟩ şi putregaiul alb ⟨ciuperca Polyporrus fomentarius⟩ sunt boli criptogamice de care suferă în mod obicinuit aceste rezerve, de prima, la orice vârstă, de a doua, la vârste mai înaintate. Toate aceste defecte şi boli fac lemnul rezervelor de fag inutilizabil pentru construcţie.

Arsura coajei provenită din insolaţie am găsit-o la cea mai mare parte din rezervele de fag din expoziţiile sudice, sud-estice şi sud-vestice.

Spre limita inferioară de vegetaţie a fagului insolaţia se manifestă într'o şi mai mare măsură şi la toate expoziţiile.

Cancerul l'am găsit din ce în ce mai abundent cu cât pădurea era mai apropiată de limita lui inferioară de vegetaţie.

Dacă lemnul de fag este un foarte puţin valoros material de construcţie, el are însă foarte multe şi variate întrebuinţări industriale. Impreună cu alte esenţe este lemnul de industrie al viitorului.

Este dovedit ştiinţificeşte că lemnul de fag produs în codru are calităţi technice proprii întrebuinţărilor industriale ce i-se dă, cu mult superioare calităţii lemnului produs de rezervele izolate.

Având în vedere că fagul ocupă 38 % din totalitatea pădurilor noastre şi că actualmente la 70 % din suprafaţa păduroasă ocupată de fag se aplică regimul codrului, care după cum am spus mai sus, dă lemnul de fag cu cele mai bune calităţi tehnice pentru industrie;

Având în vedere şi faptul, necontestat astăzi, că în codru plin obţinem cea mai mare cantitate de lemn de lucru şi că rezervele de fag din crângurile noastre compuse au peste 85 % lemn de foc şi numai 15 % ar putea fi socotit ca propriu pentru lemn de lucru, şi acela de o inferioară calitate, putem afirma fără teamă de a fi combătuţi, că este o aberaţie economică, pe lângă aberaţia culturală, de a produce lemn de lucru de fag, crescând această esenţă în rezerve de crâng compus.

Şi în regiunea dealurilor ca şi la câmpie, în trecut ca şi astăzi, dar mai ales în ultimele două decenii, spre a se realiza aşa zisa «rezervă numeroasă», s'au marcat pentru această rezervă arbori din toate esenţele pe care agentul operator le-a întâlnit înaintea sa în parchetele scoase în vânzare, preocupându-se, fără sens, de a realiza acea uniformitate a distribuţiei cerută de un crâng compus teoretic, imaginar.

In generalitatea cazurilor s'au marcat prea puţini arbori din esenţele de lumină şi preţioase, dar numeroşi arbori de esenţe secundare ca: fag, carpen, tei şi jugastru. S'a constituit astfel, în unele părţi, în etajul superior o rezervă formată în cea mai mare parte din esenţe secundare, cari, datorit temperamentului ce-l au, consistenţii coronamentelor lor, ca şi condiţiunilor de vegetaţie avantajoase, desvoltându-se, şi-au apropiat coronamentele tinzând a forma masiv închis; în asemenea cazuri, menţinerea stejarului, fie ca seminţiş, fie ca lăstar, fie ca rezervă tânără, devine cu totul imposibilă în lipsa oricărei operaţiuni culturale cari să degajeze stejarul înaintea celor 30—35 de ani ce urmează să mai treacă până la finele unei revoluţii de crâng.

Inmulţirea esenţelor secundare: fagul, carpenul, teiul şi jugastrul în dauna stejarului, şi pe alocurea şi frasinul, ajutată de revoluţiunile lungi ale crângului din sub-etaj cari variază între 30-40 de ani, chiar 45 de ani în pădurile statului, şi persoanelor morale, precum şi invadarea plopului, a plopului tremurător şi plopului negru ce produc lemn de rea calitate, în parchetele de curând exploatate şi în special în cele cu expoziţii calde şi cu mult soare, au dus la dispariţia gorunului şi pedunculatului, au transformat şi vor transforma fatal frumoasele şi preţioasele noastre păduri din regiunea colinelor în păduri de mică valoare, formate din esenţe secundare, producătoare de lemn de foc iar nu de lemn de lucru cum s'a tins, exploatate în mod revoltător de empiric, fără nici o metodă, fără nici o regulă bazată pe ştiinţă şi practică ştiinţifică, mulţumiţi fiindcă ne-am făcut datoria dacă am numit sistemul de exploatare «crâng compus» şi atâta tot.

In regiunea dealurilor din Moldova şi podişul moldovenesc dintre Siret şi Prut, aceiaşi condamnabilă practică la alegerea esenţelor cari formează rezerva ca şi în regiunea dealurilor mai înainte descrisă. Aducem aci și următoarele observațiuni:

a) In pădurile din podișul sarmatic, cuprinse între Valea Bahluiului, Siret, Valea Bârladului, dealul Hușilor și Prut, s'a făcut un abuz și mai mare cu lăsarea fagului, carpenului, teiului și jugastrului în rezervă. Nu exagerăm dacă spunem că 60% din rezervă este constituită din aceste esențe. In special teiul s'a bucurat de o deosebită atenție. In această regiune ca în tot podișul moldovenesc dintre Siret și Prut, am găsit că această esență suferă foarte puțin de cancer. Nu s'au făcut cercetări serioase, din observațiunile însă de peste 10 ani ce le-am putut face asupra accestor esențe, mi-am putut forma convingerea că teiul din podișul moldovenesc este superior din punct de vedere al calităților sale tehnice teiului din Muntenia și Oltenia.

b) In podișul moldovenesc dintre Siret și Prut s'a lăsat în rezervă o proporție mai mare de cireș (Cerasus avium), cam 10% din totalul rezervei. In mic număr, în stațiuni fertile și menținut în picioare cel mult două revoluții de crâng, această esență poate da bune elemente pentru etajul dominant.

c) S'a lăsat în rezervă fag la limita extremă inferioară a zonei sale de vegetație, în partea centrală a podișului; l-am găsit în pădurile dintre Iași, la nord, și Crasna la sud, începând dela Bârnova de lângă Iași, scoborând spre sud-est la Tomești apoi spre sud la Cozia, Răducăneni, Ghermănești, Huși și Crasna, la o depărtare de câțiva kilometri dealungul fâșiei stepei Prutului. In unele din aceste păduri, rezerva de fag ajunge până la 30% din numărul total al arborilor din etajul dominant. Pretutindeni rezervele de fag au trunchiurile elagate pe o mică lungime, fiecare arbore, fără excepție, este atins de un viciu de creștere sau de o boală criptogamică.

b) Origina arborilor de rezervă.

Rezerva trebuind să rămână în picioare timp îndelungat, 4 și chiar 5 revoluțiuni de crâng, până în momentul când, devenind exploatabilă, este recoltată în vederea obținerii lemnului de lucru, scop economic pentru care arborele a fost menținut în picioare numărul de ani fixat prin amenajament, este necesar să fi luat naștere din sămânță, dovedit fiind că, longevitatea unui arbore de o esență dată, provenit din sămânță, este cu mult mai mare decât longevitatea unui arbore de aceeaş esenţă şi în egale condiţiuni de creştere, provenit însă din lăstari sau drageoni.

Nevoia ca rezerva să provină din sămânţă este determinată şi de încă alte două consideraţiuni:

a) Arborii proveniţi din sămânţă dau o mai mare cantitate de lemn de lucru şi de o mai bună calitate technică, decât arborii proveniţi din lăstari sau drageoni, esenţa fiind aceiaşi şi condiţiunile de creştere presupunând că sunt egale.

b) Arborii din sămânţă garantează mai bine perpetuitatea fondului de producţie decât arborii din lăstari sau drageoni.

Atunci când nu avem destui arbori din sămânţă de esenţa ce trebue să constitue rezerva, putem alege în acest scop şi arbori proveniţi din drageoni sau lăstari. După unii autori, drageonii trebuesc totdeauna preferiţi lăstarilor din cauza individualizarii rădăcinii şi independenţii fată de tulpina mumă. (Ant. Jolyet, Sylviculture).

In orice caz, această recomandaţiune are nevoe de încă numeroase observaţiuni în raport cu condiţiunile de sol şi cu esenţa dela care provine drageonul.

Cum s'au aplicat aceste principii în crângurile noastre compuse?

In pădurile particulare, absolut nici o preocupare din acest punct de vedere, la lăsarea rezervelor.

Dacă sporadic se găsesc arbori din sămânţă printre cei ce constituesc etajul dominant, aceasta se datoreşte purei întâmplări şi numai printre arborii de fag, jugastru, plop, cireş şi tei, foarte rareori printre cei de esenţă stejar.

Din drageoni găsim mai des arbori de ulm, plop tremurător, plop negru, mai rar plop alb şi tei.

Stejarul şi frasinul numai din lăstar, excepţional din sămânţă, în special printre exemplarele rari rămase din vechile exploatări asemănătoare cu «tire et aire».

In pădurile colectivităţilor, de drept public şi de drept privat, situaţia se prezintă la fel cu cea arătată pentru pădurile particulare.

In pădurile Statului, trebue s'o spunem, n'a existat şi nu există vre'o preocupare îndreptată spre buna aplicare a principiilor. In amenajamente — este drept — nu lipseşte niciodată dispoziţiunea că rezervele «vor fi de preferinţă alese din arborii proveniţi din sămânţă», dar cine s'a gândit să aplice vreodată această dispoziţiune?

S'a mai adăugat la aceasta și faptul că arboretele în care se aplica crângul compus erau provenite numai din lăstari și drageoni, așa că nu se găseau arbori din sământă din care să se aleagă rezervele. De crearea de semințișuri pe cale naturală sau artificială din care să se poată recruta viitoarele rezerve, de introducerea de pueți viguroși și de esențe prețioase cari prin îngrijiri culturale, să se desvolte în arbori apți a fi lăsați în picioare ca rezerve, de aceste importante lucrări n'a putut fi vorba până în prezent decât în foarte rare cazuri și aceasta numai după anul 1920.

In pădurile de câmpie, stejarul și frasinul din rezervă, provin din lăstar. Intr'o proporție extrem de redusă ce nu se poate preciza, se găsesc și exemplare de stejar pedunculat, în vârstă de peste 100 de ani, din sământă, vestigii ale frumoșilor și vestiților codrii de stejar din câmpia română, ce au parcurs peste trei revoluțiuni de crâng simplu, rămase din vechile exploatări ale pădurilor foste mânăstirești, în care s'au aplicat dispozițiile legilor din 1843 în Moldova și 1847 în Muntenia.

In crângurile compuse din dealurile și podișul moldovenesc asemenea exemplare se găsesc mai dese, datorit unei mai întinse aplicări ale dispozițiunilor pravilei din 1843, cu rezervarea a câte unui arbore de prăjină.

Așa, în pădurea Rusca din județul Fălciu, din cei 120 de stejari pedunculați, singurii rămași în trei parchete din vechile exploatări mânăstirești, pe toți i-am găsit proveniți din sământă și au trunchiuri frumoase cu diametre dela 40 cm în sus, la 1,30 m.

Cerul, lăsat în rezervă în puține păduri de câmpie (ex. Pusnicul) provine din lăstari crescuți la o foarte mică depărtare de tulpină din buturuga originară a unei profund pivotante rădăcini (acești lăstari s'ar putea asemăna cu drageonii, nu sunt însă drageoni). Ulmul și teiul se găsesc cam 25 % proveniți din drageoni, restul din lăstari.

Plopul din drageoni și sământă.

Jugastrul și cireșul aproximativ 20 % din sământă, restul din lăstari și drageoni.

Fagul cam 40 % din sământă, restul din lăstari.

Carpenul în cea mai mare parte din lăstari.

Cu ocazia marcărilor ce se fac pentru constituirea rezervei, nu se cercetează niciodată proveniența pentru fiecare arbore în parte și se propune a priori că dintre arborii sănătoși și bine conformați ce se marchează spre a fi rezervați, procentul cel mai mare l-ar deține arborii proveniți din sămânță. Presupunerea apriorică duce la greșeli, căci în totdeauna agentul ce marchează înclină să lase în rezervă cei mai groși arbori din masiv, ori, în arboretele noastre în cari se aplică crângul compus, a căror proveniență este în cea mai mare parte din lăstari, arborii cei mai groși provin din lăstari, pe când arborii din sămânță se găsesc printre cei cu diametrele mijlocii, și între un arbore gros dar provenit din lăstari și un arbore deși mai subțire dar sănătos, bine conformat și provenit din sămânță, nu ezităm să-l alegem pe cel din urmă ca apt a rămâne în rezervă.

Este foarte adevărat că în arboretele noastre cu totul neregulate, cu proveniențe mixte, cu vârste și grosimi variind la infinit, deosebirea arborilor proveniți din sămânță de cei proveniți din lăstari și drageoni, se face cu multă greutate, cere mult timp și necesită o lungă experiență în asemenea operațiuni.

c) Insușirile bio-silvice ale rezervelor.

Arborele ce se alege spre a fi rezervat trebue să îndeplinească următoarele condițiuni:

1. Să fie perfect sănătos, adică să nu aibă nici un defect fizic sau fiziologic, intern sau extern, care l-ar face impropriu producerii lemnului de lucru în cea mai mare cantitate, de cea mai bună calitate ce poate produce într'o stațiune dată și impropriu menținerii lui în picioare în starea cea mai bună până la vârsta exploatabilității corespunzătoare.

2. Să fie bine conformat, adică:

a) Să aibă un coronament normal desvoltat, înțelegând prin aceasta acel coronament care răspunde în cel mai înalt grad nevoilor vegetative ale arborelui, păstrându-se cea mai mare proporție de lemn de lucru, date fiind: esența, vârsta și înălțimea arborelui, starea de masiv în care el s'a desvoltat precum și stațiunea în care el se găsește.

b) Să aibă un fus drept, fără bifurcație, și să fie crescut nedominat.

c) Elagajul natural al trunchiului să se fi făcut complet și pe o lungime cel puțin egală cu lungimea medie a trunchiurilor elagate ale arborilor de aceiași esenţă și clasă de vârstă, dominanţi și în perfectă stare vegetativă.

Cum se prezintă crângurile noastre compuse din aceste puncte de vedere?

S'a trecut cu multă ușurinţă peste sănătatea arborilor de rezervat. Vicii externe evidente pentru agentul ce marca sau vicii interne, ce mai mult sau mai puţin s'ar fi putut deduce printr'o mai știinţifică observaţie și cercetare, au fost trecute cu vederea și, ca rezultat, avem că cea mai mare parte din rezerva crângurilor noastre compuse este constituită din elemente nule și ca valoare culturală și ca valoare economică, și anume:

a) O mare parte din rezervele de fag și un procent apreciabil din rezervele de stejar și ulm, ca și cea mai mare parte din rezervele de carpen, sunt cu fibra torsă, în special arborii de dimensiuni mari. După unii fibră torsă s'ar datori constituţiunii subsolului, după alţii exceselor de vigoare vegetativă și în fine, după cei mai mulţi, acest viciu de creștere s'ar datori acţiunii vânturilor. Observaţiunile ce le-am cules pentru un mare număr de rezerve cu fibră torsă, nu sunt concludente, în orice caz acest viciu se datorește unui multiplu de cauze și nu exclusiv numai solului, vigoarei vegetative sau numai vântului.

Defectul are consecinţe cu atât mai grave cu cât se pare că predispoziţia arborelui pentru fibra torsă este ereditară ‹d-r M. Drăcea, curs de technologia lemnului; W. Neger. Die Krankheiten unserer Waldbäume›.

Din datele ce le-am luat privitor la direcţiunea spre dreapta sau spre stânga a spiralei torsiunei, am putut constata că răsucirea dela dreapta spre stânga este cea mai obișnuită în rezervele noastre.

b) Trunchiurile noduroase sunt foarte frequente la aceste rezerve, în special la stejar. Mai frequente sunt nodurile vii [1]›.

c) Foarte des lăsaţi în rezervă arbori cu gelivuri adânci, însă la suprafaţă gelivura puţin aparentă.

Sunt atinși de gelivură în deosebi, cerul, gorunul, pedunculatul, ulmul și fagul. De și această din urmă esență este dată în multe tratate ca mai puțin atinsă de gelivură, noi totuși am găsit-o foarte fruquent atinsă de acest defect în rezervă și în special la limita inferioară a vegetației sale.

---

[1] Crângul compus atât de slăvit de înaintașii noștri dă lemne noduroase, mai ales când revoluţia de crâng este mică. De aceia pentru producerea de lemn bun pentru generaţiile viitoare, se va adopta regimul codrului regulat care dă trunchiurile cele mai frumoase și mai spălite de crăci». ‹D-r M. Drăcea. Curs de technologia lemnului›.

Gelivura a putut fi trecută cu vederea cu atât mai mult cu cât o găsim mai des la arborii frumoși, cu coronamente pline și dela o vârstă ceva mai înaintată.

d) S'au lăsat rezerve — în special de esență fag — cu creșteri excentrice și cu inimă dublă.

e) Bifurcațiile le întâlnim la tot pasul la rezervele noastre de fag în primul rând, de frasin în al doilea rând. Asupra transmisiunii ereditare al acestui defect de creștere ca și asupra cauzelor care-l provoacă, sunt numai presupuneri până în prezent, cercetări serioase neexistând. In orice caz este o greșeală a fi lăsat să pătrundă în rezervă, iar arborii ce-l prezintă trebuesc scoși dela prima răritură. (Gayer Fabricius. Die Forstbenutzung).

f) S'au lăsat în rezervă arbori înclinați mai mult sau mai puțin față de poziția normală, în special stejar și frasin din tulpină.

Găsim stejari prezentând foarte gravul defect al încovoierii trunchiului la bază, pe lungimi ce variază până la 2 m deasupra pământului.

g) Nu s'a dat și nu se dă destulă importanță și elagajului natural al trunchiurilor, marcându-se spre rezervare stejari insuficient elagați, purtând încă cioturile crăcilor uscate și căzute numai în parte. Odată arborele izolat ca rezervă, ciotul putregăios cade mai anevoie, iar putregaiul pătrunde adânc în masa lemnoasă, astfel că trunchiul este serios depreciat. Asemenea cazuri sunt foarte dese și la rezervele de tei.

Cu ocazia marcărilor, s'a dat mai multă atențiune grosimii și lungimii arborelui de ales în rezervă, dar s'a dat prea puțină atențiune, pe lângă sănătății lui — așa după cum am arătat mai sus — și conformării coronamentului arborelui.

Arborii cei mai înalți din etajul dominant, în masivele strânse și mai ales în arboretele noastre în care nu s'au făcut răriturile premergătoare operațiunilor de constituire ale rezervei, au coronamentele foarte puțin desvoltate în raport cu înălțimea, raportul $\frac{D'}{D}$ D' fiind diametrul proecțiunii orizontale a coronamentului, iar D diametrul arborelui în momentul ante-mergător izolării, este disproporţionat de mic; deasemenea raportul $\frac{h}{H}$ al lungimii relative a coronamentului, h fiind înălţimea absolută a coroanei, iar H înălţimea totală a arborelui, este redus.

Pentru orice esenţă, clasă de vârstă şi staţiune, la rapoartele $\frac{D'}{D}$ şi $\frac{h}{H}$, corespunde, la starea optimă de vegetaţie o valoare medie specifică, coronamentul din acel moment fiind coronamentul normal. Cu cât valoarea acestor rapoarte, socotită în momentul ante-mergător izolării arborelui, se apropie de valoarea optimă, cu atât conformaţia arborelui este mai proprie pentru a-l face bun de rezervă.

Date precise în pădurile noastre asupra acestei chestiuni nu avem, nefiind întreprinse încă cercetări metodice în această direcţiune.

Din datele culese de noi la un mare număr de rezerve din pădurile Hoceni şi Barboşi, judeţul Fălciu, Sineşti (seria IV), judeţul Iaşi, am dedus — cu aproximaţia cuvenită de sigur — valori medii înscrise în tabloul de mai jos:

STEJAR					
Raportul $\frac{D'}{D}$			Raportul $\frac{h}{H}$		
Valori medii					
Diam. D al arborilor la 1,30 m	Diam. D' al proecţii oriz. coron.	Rap. $\frac{D'}{D}$	h lung. abs. coronam.	H înălţimea medie a arbor.	Rap. $\frac{h}{H}$
0,15	2,80	18,6	3,60	12,—	0,30
0,20	3,50	17,5	4,10	14,—	0,29
0,25	4,—	16,—	4,50	16,—	0,28
0,30	4,50	15,—	5,—	18,—	0,27
FAG					
0,20	4,20	20,—	5,—	15,50	0,32
0,25	4,50	18,—	5,30	17,—	0,31
0,30	5,—	16,6	5,6	18,50	0,30

Valorile sunt medii și stabilite după datele luate la rezervele cu vegetația cea mai prosperă. Datele sunt luate în parchetele de 1—2 ani după exploatare.

Din cauză însă că în mai toate arboretele coronamentele arborilor destinați pentru a fi rezervați sunt foarte puțin desvoltate din cauza lipsei de spațiu în care au fost nevoite să crească, masivul fiind strâns și arborii lăsați în rezervă nepregătiți prin rărituri speciale, pentru cele mai multe rezerve, imediat după lăsarea lor în stare izolată, 1 — 2 ani cel mult după tăierea crângului, rapoartele $\frac{D'}{D}$ și $\frac{h}{H}$ sunt cu mult mai mici, pentru cea mai mare parte din arborii de rezervă, decât valorile medii arătate în tabloul de mai sus, diametrele orizontale și verticale ale coronamentelor mergând până la mărimi așa de reduse că fac imposibilă viața rezervei în bună stare pentru un timp mai îndelungat.

Cifrele medii din tablou au numai o valoare relativă, indicându-ne liniile mari, generale, ale lucrurilor. Cercetări îndelungate, bazate pe un mare număr de date, vor duce desigur la concluziuni mai precise.

(Va urma)

Contributions à l'étude de la culture et la technique des taillis-sous-futaie en Roumanie.

M. André Ionesco, dans cet article étudie la très importante question des taillis-sous-futaie en Roumanie.

Les questions traitées dans la 1-ère partie de l'étude sont les suivantes:

1. La statistique des taillis-sous-futaie.
2. Le choix des essences, qui constituent la futaie ou la réserve qui forme l'étage dominant.
3. L'origine des arbres de la réserve: de brins de semence, de rejets de souche et de drageons.
4. Les qualités bio-sylviques des réserves: forme, et physiologie.

(à suivre)

PROBLEME ADMINISTRATIVE
MONOGRAFII

TECHNICA ŞI ORGANIZAREA AMELIORĂRII TERENURILOR DEGRADATE

(Urmare)

de VICTOR PRECUP
Inginer inspector general silvic

IV. *Organizarea executării lucrărilor de ameliorarea terenurilor degradate.*

Executarea lucrărilor de ameliorarea terenurilor degradate în cele mai bune condiţiuni şi cu cele mai sigure garanţii de complectă reuşită, impun organizarea în prealabil a lucrărilor, de atare manieră ca ele să poată fi executate: în epoca cea mai potrivită, în timpul cel mai scurt posibil şi cu minimum de cheltuială.

Ţinând senmă de aceste considerente, ordinea logică şi cronologică, în care trebuesc executate lucrările de ameliorarea terenurilor degradate este următoarea:

1. In lunile Iunie—Septembrie, se vor executa ridicările în plan în vederea întocmirii studiilor şi devizelor de ameliorare.

Epoca aceasta nefiind ocupată de alte lucrări importante este cea mai potrivită acestui scop.

In zilele ploioase agenţii operatori vor lucra la raportarea datelor.

De asemenea în această epocă se execută plivirile cerute în pepiniere.

2. La sfârşitul verii (August) şi la începutul toamnei (Septembrie) se vor executa pragurile şi barajele de piatră şi din alte materiale, în torenţii şi ravenele prevăzute a fi împădurite în pri-

măvara anului viitor. In această epocă ploile sunt cele mai rari, prin urmare ea constitue timpul cel mai potrivit executării acestor lucrări în bune condițiuni. Zilele fiind încă lungi ele pot fi bine utilizate.

3. Toamna (Octombrie, Noembrie):

a) Va începe întocmirea planurilor de detaliu și întocmirea studiilor și devizelor pentru viitoarele lucrări de ameliorare și pepiniere.

b) Se vor fasona nuelele și materialele lemnoase necesare fascinajelor și cleionajelor și se vor transporta la fața locului.

c) Se vor executa fascinajele și cleionajele în torenții prevăzuți a fi plantați în primăvara anului următor.

d) Se vor executa gărdulețe de suportul teraselor pe coastele repezi cu sol nisipos și fugitiv.

e) Se vor săpa gropile pentru plantațiunile directe în gropi.

f) Se vor executa terasele și se vor săpa gropile pentru plantațiunile în terase.

g) Se vor executa gropile în terenurile stâncoase. Lucrările dela e—g, e preferabil a se executa în acord.

h) Se va desfunda terenul pepinierelor proectate a fi înființate din nou și li se vor face împrejmuirile. Se vor îngrășa porțiunile de rezervă ale vechilor pepiniere.

Nuelele nu pot fi tăiate decât după încheerea epocei circulației sevei. Luna Octombrie este timpul admis acestei lucrări și deci și cel mai potrivit. In continuare se execută fascinajele și cleionajele, pentru cari timpul indicat este deasemenea cel mai potrivit, deoarece nu pot fi lăsate pe mai târziu din cauza gerului, muncitori se găsesc, lucrul câmpului fiind pe sfârșite, și ele făcându-se toamna, apele vor face în dosul lor depuneri, în cari se vor putea face primăvara de vreme butășirile, iarăși în timpul cel mai potrivit.

Motivarea epocei, ca cea mai potrivită pentru săparea gropilor, și executarea teraselor se găsește în cele precedente. Această motivare se referă întocmai și la pepinierele în curs de înființare.

4. Până la 15 Decembrie se vor executa toate studiile și devizele necesare, conform normelor tratate în cele precedente, apoi devizele pepinierelor vechi și proectate din nou, cari însoțite de programul de lucru și devizul general se vor înainta organului superior spre verificare și aprobare.

5. In epoca ce urmează până în luna Februarie se vor întocmi statisticele și diferitele tablouri, din cari se vor trage con-

cluziile practice pentru viitor în baza experienţelor anilor precedenţi. Se vor ţine conferinţe de propagandă în comune în vederea ameliorării terenurilor degradate.

Se vor acorda concedii.

6. In cursul lunei Februarie, anul următor, se vor fasona şi transporta nuelele şi materialele necesare fascinajelor şi cleionajelor, cari din diferite motive nu au putut fi prevăzute pentru toamnă.

Se va recolta sămânţa de salcâm şi Sophora japonica.

7. De îndată ce pământul se desghiaţă — în luna Martie — se vor executa fascinajele, cleionajele şi gărduleţele rămase în restanţă din toamna precedentă şi se vor fasona butaşii necesari butăşirilor.

8. După terminarea, în cursul lunei Martie, şi a ultimelor lucrări de corecţiuni, în caz motivat şi concomitent, dar mai târziu în luna Aprilie dacă anotimpul nu forţează la aceasta, se vor începe fără amânare lucrările de scoaterea pueţilor din pepiniere şi de plantaţiuni şi se vor conduce astfel ca în cel mult 3 săptămâni să fie terminate, în această durată intră şi zilele ploioase, dacă nu sunt excepţional de multe. Se vor executa în primul rând butăşirile iar în urma lor plantaţiunile propriu zise. In caz de braţe suficiente se vor executa concomitent.

Interesul executării plantaţiunilor cu minimum de cheltuială ne impune a le executa în epoca cea dintâi a primăverii când populaţia încă n'a început lucrul câmpului şi să forţăm executarea lor în această epocă. Braţele de muncă fiind atunci mai eftine plantaţia se va executa cu minimum de cheltuială.

Interesul executării plantaţiei în epoca cea mai potrivită ne impune a stărui asupra executării lor în această epocă, pentru ca pueţii să ajungă în pământ înainte de epoca ploilor de primăvară. In acest fel ne asigurăm în totdeauna reuşita de 100%.

9. In luna Aprilie, se vor semăna pepinierele cu seminţele de reşinoase şi se vor face împrejmuirile necesare contra animalelor de păşune.

10. In luna Mai — după 10 luni — se vor semăna în pepiniere salcâmul, Sophora şi alte esenţe foioase şi se vor executa însămânţările directe cu salcâm. Se vor face reparaţiuni şi se vor termina împrejmuirile neterminate. Se va constata procentul de reuşită a plantaţiunilor şi se va face recepţia.

Pentruca programul ideal schitat în cele procedente să poată fi urmărit întocmai, se impune îndeplinirea necondiţonată a următoarelor:

1. Pe data de 1 Februarie cel mai târziu, organele de execuţie să aibă puse la dispoziţie:

a) Toate aprobările studiilor şi devizelor în rând de executare, ceia ce nu e lucru greu de realizat, dat fiindcă executarea întocmai a programului sus schiţat implică întocmirea studiilor şi devizelor încă în al doilea an, precedent celui de executarea plantaţiunilor.

Numai în acest caz pot fi executate toamna lucrările pentru cari această epocă este cea mai potrivită.

b) Sumele necesare începerii lucrărilor.

d) Repartizarea pueţilor necesari cu arătarea pepinierilor din care se vor obţine.

2. In întocmirea studiilor organul de execuţie, care le întocmeşte trebue să studieze temeinic referinţele muncitoreşti din regiunea respectivă şi în funcţie de numărul minim al muncitorilor ce se poate obţine cu siguranţă, să prevadă în studiu lucrări numai în măsura capacităţii de prestaţie a acestui număr de muncitori.

3. Inginerii silvici însărcinaţi cu executarea lucrărilor trebue să fie din cei mai devotaţi cauzei, cu experienţă şi spirit de iniţiativ şi cu o putere de muncă neobosită şi fără preget.

Ei sunt ţinuţi în timpul plantaţiunilor a fi primii sosiţi pe teren de când se face ziuă şi ultimii cari pleacă când s'a întunecat. Numai astfel pot fi utilizaţi muncitorii complect şi bine, în zilele încă relativ scurte de primăvară şi numai astfel plantaţiunile vor putea fi executate în timpul cel mai scurt posibil şi cu minimum de cheltuială.

Dar şi executarea în cele mai bune condiţiuni este deasemenea în funcţie de ochiul inginerului girant, a cărui instrucţie, energie şi control nu trebue să lipsească nici un moment, dacă voim să ne aflăm mulţumirea în lucrările noastre şi ca banul public să fie plătit cu muncă vrednică şi cinstită.

4. Se mai cere inginerului, în interes de a executa plantaţiunea necondiţionat în epoca cea mai timpurie a primăverii, în care încă n'a început lucrul câmpului, deci braţele de muncă sunt cele mai eftine, să-şi împartă în prealabil pe teren suprafaţa ce are de plantat în atâtea porţiuni egale în câte zile trebue să termine plantaţiunea, iar executarea să o conducă astfel ca, comptând şi la zile de ploae să planteze zilnic chiar mai mult decât a prevăzut, ca astfel cu siguranţă să termine pe data de mai înainte fixată. Mai este ţinut a se îngriji şi de suficiente şi bune organe de supravegherea muncitorilor.

Deasemenea se cere ca punctele unde sunt a se plasa barajele şi cleionajele, înainte de începerea executării, să le verifice cu planurile în mână şi să le fixeze personal luându-şi exact datele punctelor fixate pentru ca nu cumva maeştri acordanţi să le schimbe.

Schimbarea punctelor în cazul condiţiunilor locale schimbate, numai inginerul o va putea face.

5. Considerând munca destoinică, fără preget şi devotată, experienţa şi iniţiativa ce se cere inginerilor însărcinaţi cu lucrările de ameliorarea terenurilor degradate, considerând privaţiunile ce ei trebuia să îndure în tot timpul

operaţiunilor şi împrejurările mizere în cari sunt forţaţi a vieţui, considerând cheltuelile de echipament în plus ce au de pe urma acestei activităţi pe orice vreme, este just ca ei să fie trataţi cu dreptate şi ca urmare să li se achite diurna şi încă diurna complectă, în tot timpul operaţiunilor pe teren, iar ca stimulent în vederea atragerii elementelor bune şi devotate în slujba acestei probleme importante, precum şi în interes de a provoca o nobilă emulaţie în executarea şi organizarea cea mai bună a lucrărilor, să se institue premii pentru toţi inginerii cari şi-au făcut complect şi bine datoria în executarea acestor lucrări şi să li se aducă mulţumiri oficiale exprimate în scris, aduse la cunoştinţa întregului corp silvic.

6. Având în vedere că în multe cazuri populaţia se desinteresează complect de lucrul la plantaţiuni, fapt care în majoritatea cazurilor este de atribuit ţinutei ostile a primarilor comunali şi a altor conducători, considerând că în alte cazuri populaţia speculează a obţine preţuri de muncă exagerate şi din tactică se abţine dela lucru, este necondiţionat necesar ca organele administrative să fie sesizate a da la cererea inginerilor însărcinaţi cu executarea lucrărilor, tot concursul efectiv pe teren şi nu numai de formă, în achiziţionarea de braţe suficiente la lucru şi cu preţuri normale.

7. In această ordine de idei cu regret trebue să recunoaştem că lucrările de ameliorarea terenurilor degradate astăzi nu sunt înţelese de majoritatea populaţiei satelor şi ca urmare nici lucrările şi nici organele de execuţie nu sunt simpatizate de populaţie.

In multe cazuri, populaţia chiar dacă înţelege şi apreciază rostul lucrărilor, face opoziţie din tactică, speculând obţinerea de anumite avantaje prin reforma agrară şi altele.

Acţiunea de lămurire şi de propagandă a organelor de execuţie în atari cazuri este fără nici un rezultat, ba în multe cazuri populaţia a luat atitudine ameninţătoare, provocând plecarea neinteţionată şi grăbită a agenţilor noştri din mijlocul ei.

Conducătorii satelor şi ale oraşelor privesc svârcolirile noastre cu o vădită indiferenţă, ca să nu-i zicem indolenţă.

Ori inginerii silvici însărcinăţi cu acţiunea ameliorării terenurilor degradate, ca unii ce n'au nici o putere executivă şi dela cari populaţia nu aşteaptă nimic ce ar putea-o mulţumi, nu pot reuşi în atari cazuri fără concursul efectiv al conducătorilor satelor şi chiar şi a celor dela oraşe.

Numai când populaţia va vedea că acţiunea este susţinută de toate categoriile de intelectuali, numai atunci se va convinge că i-se vrea binele, cu aceste lucrări, sau renunţă la tactica de speculare.

Pentru aceste motive este de dorit a se face apel la organele bisericeşti şi acelea ale Ministerului instrucţiunii publice în interes de a cere organelor lor de pe sate a dovedi întreg interesul ce reclamă aceste lucrări dela ei şi a-şi da tot concursul în vederea convingerii populaţiei de utilitatea şi necesitatea executării lor.

8. In vederea determinării generaţiei actuale dela sate pentru schimbarea atitudinei ostile şi în special în interesul desvoltării simţului generaţiilor viitoare pentru un cult silvic, credem a fi de mare utilitate, nu numai pentru lucrările noastre, dar mai ales pentru interesele generale silviculturale, a-se prevede în

legea ameliorării terenurilor degradate introducerea unei dispozițiuni de predare obligatorie în toate școlile, a unui studiu silvic elementar auxiliar în cadrul științelor naturale, iar în ce privește schimbarea atitudinei de azi ostile a unei părți a populației, a se interveni pe lângă organul în drept, în interes de a seziza cercurile de studii ale învățătorilor de la sate, ca în cadrul conferințelor ce țin pe sate, să dea cea mai mare atențiune propagandei pentru ameliorarea terenurilor neproductive.

Numai lucrând mână în mână, în de comun acord cu toți factorii în măsură a da o mână de ajutor, acțiunea ameliorării terenurilor degradate va da rezultatele ce așteptăm dela ea.

9. Pentru ca paznicii angajați pentru paza plantațiunilor și lucrărilor de corecțiune să poată face un serviciu efectiv și să nu fie numai organe fictive este necesar, ceeace de altfel se impune și la paza pădurilor, să se institue prin lege, «taxe de mânat» pentru animalele prinse de paznici pășunând în plantațiuni, taxe fixate pe categorii de animale și cari se vor plăti paznicului prin instanța judecătorească.

Fără acest stimulent paznicii își fac datoria numai de formă.

10. Deasemenea se impune ca judecarea delictelor să fie scoase din jurisdicțiunea lentă și prea greoaie a judecătoriilor și să fie trecută în jurisdicțiunea expeditivă a preturilor.

Numai procedându-se astfel plantațiunile vor fi bine ferite de stricăciuni, de complectări sau chiar refaceri și de noui cheltueli inutile.

11. Scopul frumos al ameliorării terenurilor degradate, executarea lor cu cea mai bună technică, în cele mai bune condițiuni și cu cea mai corespunzătoare organizare, impune crearea unei organizațiuni speciale de execuție, căreia să i se lase întreaga inițiativă pe teren. Actualele direcțiuni silvice și ocoalele silvice nu pot da atențiunea cerută de aceste lucrări.

Direcțiunea ameliorării terenurilor degradate înființată în anu 1927 în Beiuș și transferată în anul 1929 la Cluj, s'a dovedit a fi o organizație corespunzătoare în acest scop, raza ei de activitate însă trebue extinsă și în afară de raza celor 3 Crișuri, căci numai pentru atâta, cheltuelile mari ce ea implică nu-i justifică existența.

Cerințele unei bune organizări impun însă ca aceaată direcție, care n'are nevoe de un cadru administraviv permanent, să fie ajutată în timpul campaniei de plantațiuni cu personal de supraveghere experimentat nu cu elevi brigadieri, cu cari nu se poate atinge scopul executării cu minimum de cheltuială.

Se mai cere ca direcțiunile silvice și ocoalele să dea tot concursul necesar în timpul campaniei.

Suntem mulțumitori direcțiunilor Cluj, Sebeș, Brașov și Arad cari au nțeles a ne ajuta cu pueți în acest an.

Am avea însă de făcut aspre observațiuni câtorva domni șefi de ocoale, cari personal se comportă cu o complectă indiferență față de lucrările noastre, deși nu e mare lucru ce li-se cere și au avut și timpul disponibil a ne ajuta.

12. In fine o bună organizare a ameliorării terenurilor degradate cere ca legea proectată să prevadă nu numai măsuri în interesul îndreptării răului existent ci să prevadă și măsuri în interesul opririi formării continue de alte și alte terenuri degradate.

Sub acest raport legea trebue să conţină dispoziţiuni referitor la colonizarea populaţiunei din regiunile de munte cu terenuri absolut forestiere ocupate de ea în timpuri vechi pentru cultura agricolă.

Trebue să conţină dispoziţiuni referitor la schimbarea sistemului de cultură în regiunile de munte şi altele unde prin actualul sistem de cultură continuă degradările.

Trebue să conţină dispoziţiuni cari să prevadă în ori ce regiune oprirea drumurilor de hotar conduse pe pante repezi, drept în vale, în direcţia cursului apelor, căci în majoritatea cazurilor aceste drumuri provoacă formarea de ravene şi torenţi.

Trebue să conţină dispoziţiuni referitor la oprirea aratului terenurilor agricole în direcţie perpendiculară pe curbele de nivel, impunând aratul în direcţie paralelă cu aceste curbe şi oprirea săpării terenurilor cu pante atât de mari că aratul cu plugul este cu neputinţă a se executa.

Aci intră şi marea problemă a islazurilor şi a reglementării păşunatului.

Avem o ege a islazurilor dar efectele ei nu se pot constata.

Toate islazurile proprii în permanenţă acestei culturi şi constatarea în această direcţie ar trebui dată deasemenea în atribuţiunile comisiunilor dela art. 7, să fie amenajate, îmbunătăţite şi irigate astfel ca debitul lor să ajungă maximul posibil, iar modul de păşunare să se reglementeze, cât mai raţional.

Toate islazurile improprii acestui scop să fie retrocedate silviculturii.

Cu aceasta am terminat complect materialul vederilor experienţelor şi intenţiunilor mele de până acuma şi doresc ca ele să fie utilizate de colegi cu deplin succes în interesul cauzei.

V. Concluziuni

A.

O bună organizare a lucrărilor de ameliorarea terenurilor degradate cere:

a) In general.

1. O lege a ameliorării terenurilor degradate care să prevadă:

a) Exproprierea și colonizarea populaţiei regiunilor improprii culturei agricole și retrocedarea lor silviculturei.

b) Schimbarea sistemelor de cultură agricolă cari avantajează formarea terenurilor degradate, prin impunerea de alte culturi producătoare de venituri pe seama populaţiei. In acest interes comisiunile dela art. 7 să fie înzestrate cu facultatea de a coopta și alţi specialiștii pe cari i-ar găsi necesari.

c) Măsuri eficace contra formării de noui terenuri degradate prin oprirea drumurilor de hotar duse pe pante, în direcţia cursului apelor și a cultivării cu plugul sau sapa a terenurilor cu pante prea mari, a aratului în direcţiunea cursului apei şi prin revizuirea izlazurilor, prin amenajarea raţională a celor proprii acestui scop în permanenţă şi prin o reglementare raţională a păşunatului.

d) Ca principiul, de care trebue să ne conducem la împăduriri, să fie de a planta toate porţiunile proprii acestui scop cu pomi fructiferi, chiar în terase dacă s'ar cere, iar terenurile absolut forestiere cu esenţe, în măsură a oferi populaţiei în timpul cel mai scurt posibil şi alte recolte decât cele lemnoase, în un timp prea îndepărtat, cum ar fi prin sericicultură, apicultură, etc.

e) Organe speciale în vederea execuţiei lucrărilor.

f) Obligaţiunea pentru toate organele Statului, în măsură a da o mână de ajutor, de a dovedi tot interesul şi a da tot concursul, în vederea celei mai bune şi sigure reuşite a acestei chestiuni. ‹Ministerul de Interne, Ministerul Instrucţiei, Autorităţile bisericeşti, C. A. P. S., Regimul Silvic›.

g) Obligaţiunea predării în toate şcolile a unui studiu silvic elementar în vederea trezirei în generaţiile viitoare a cultului silvic.

h) Trecerea jurisdicţiunei delictelor dela judecătorii la preturi.

i) Introducerea «taxelor de mânat» în vederea unei paze eficace.

b) In special.

2. Organele de execuţie să aibă puse la dispoziţie pe ziua de 1 Februarie a fiecărui an sumele, pueţii şi personalul necesar de conducere şi supraveghere.

3. Lucrările să se execute:
în cele mai bune condiţiuni,
în epoca cea mai potrivită,
în timpul cel mai scurt posibil şi
cu minimum de cheltuială.

4. Inginerii silvici însărcinaţi cu executarea lucrărilor sunt ţinuţi a fi zilnic pe teren, de când se face ziuă până se întunecă, supraveghind şi controlând lucrările, fără întrerupere, în vederea executării lor în cele mai bune condiţiuni. In afară de aceasta ei sunt ţinuţi a face totul în vederea executării lucrărilor cu minimum de cheltuială, executând lucrările în epocele când mâna de lucru este mai eftină, grupând muncitorii în mod raţional astfel ca să producă maximul posibil, verificând, de câte ori se impune, preţurile unitare, analizele de preţuri prin lucrări de experienţă,

perfecţionând în mod progresiv raţionalizarea muncii, exploatând conjuncturile ce se oferă, în vederea obţinerii materialelor necesare cu cele mai mici preţuri posibile şi evitând orice cheltueli inutile.

5. Inginerii silvici însărcinaţi cu executarea acestor lucrări să fie recrutaţi dintre cei mai devotaţi şi cu mai multă energie şi iniţiativă. Deasemenea şi personalul inferior de supraveghere.

6. Interesul celei mai bune reuşite cere, ca personalul să primească diurne în tot timpul lucrărilor pe teren şi a se creia un mijloc de emulaţie şi remunerare prin instituirea de premii pentru cei ce şi-au făcut complect datoria şi în condiţiunile dela punct 2.

7. Pepinierele să fie, cât posibil, în apropiere.

Să se înfiinţeze pepiniere pentru pomi fructiferi şi duzi. Terenul de înseminţat primăvara să fie îngrăşat şi desfundat toamna.

8. Lucrările executabile cu acordanţi să se execute astfel, căci se execută mai bine şi mai eftin ca, cu lucrători cu ziua.

9. Studiile şi devizele să se înainteze spre aprobare până la 15 Decembrie.

10. Executarea lucrărilor din studiile aprobate să se facă în două etape: construcţiunile de corecţiuni, terasele şi gropile în toamna anului aprobării studiului, iar plantaţiunile în primăvara anului viitor.

B.

O bună technică a lucrărilor de ameliorarea terenurilor degradate cere:

11. Să imităm cât se poate mai bine natura şi:

a) Să se dea importanţă covârşitoare împăduririlor bazinurilor de recepţie în vederea creerii de păduri, ca singur obstacol eficace de anularea efectelor distrugătoare ale apelor şi ca singur mijloc de echilibrarea regimului apelor în ţară.

b) Construcţiunile de corecţiuni în torenţi şi ravene să se considere ca lucrări de ordin secundar şi tranzitoriu, menite a ameliora situaţia numai până când împăduririle îşi vor produce efectul aşteptat şi ca urmare să se execute, deasemenea cu ţinerea în vedere a principiului imitării naturii, în dimensiuni mici dar în număr mare, dându-se importanţa cuvenită butăşirilor.

c) Să creem condiţiuni proprii unei bune vegetaţii a plantaţiunilor prin terase, în măsură a capta precipitaţiunile atmosferice și a lungi durata umidității solului pe suprafețele aride ale terenurilor degradate.

d) Inainte de plantare, puieții de salcâm trebuesc întotdeauna recepați.

e) Să ținem seamă de dezideratul ca salcia din albii să nu fie umbrită de esențele instalate pe maluri.

Prin tăeri aplicate la timp să năzuim ca atât plantațiunile pe coaste și maluri ca și ale salciei din albii să devie cât mai dese (consistente), evitându-se astfel umbrirea salciei de către esențele instalate pe maluri și făcându-se în acelaș timp plantațiunile noastre improprii pășunatului.

f) Să creem arborete amestecate și o pătură protectoare a solului și de conservarea umidității prin însemânțarea directă a semințelor esențelor și arbuștilor găsiți instalați în mod spontan pe terenurile degradate.

12. Lucrările de pământ să se execute toamna, plantațiunile primăvara, când încă n'a început lucrul câmpului pentru populație, și înainte de ploile de primăvară.

13. Puieții de salcâm să fie de 1–2 ani, cei de rășinoase să nu fie mai mari de cel mult 20 cm. Butașii să fie de 1.5—2 m lungi 3 cm groși.

14. Construcțiunile de corecțiuni să se execute toamna, în acele de nuele să de dea întrebuințare covârșitoare salciei.

15. Inginerii cari tocmesc studiile să prevadă lucrări numai în măsura capacității de prestare a numărului minimum de lucrători achiziționabili cu siguranță în localitate și comunele de aproape invecinate.

La technique et l'organisation de l'amélioration des terrains dégradés.

La fin d'une étude detaillée dont les premières parties ont été publiées dans les numéros 5 et 7 de la revue.

L'auteur envisage une ample action pour la restauration des terrains dégradés et établit les mesures à prendre pour assurer une bonne réussite.

Il y a d'abord des mesures légales (1): une loi est nécéssaire pour faci-

---

(1) Une nouvelle loi a réalisé un grand nombre de ces désiderata.

liter l'expropriation, pour introduire dans chaque cas le système de culture convenable, pour créer des organes spéciaux d'éxécution, pour faciliter la collaboration entre les diverses autoritées d'état, pour simplifier la solution des questions contentieuses, pour pouvoir prélever certaines taxes, etc.

Ensuite il faut enumérer une série de mesures spéciales de nature administrative concernant: l'institution et le recrutement des organes d'éxécution, leur salarisation, les programmes de travail, les projets et les dévises; la manière d'éffectuer les travaux, etc.

Toutes ces recommandations sont précédées d'une discution sur les moyens techniques: les plantations, les pépinières, les espèces á planter (on recommande aussi les arbres fruitiers); les constructions, les barrages.

FAPTE ŞI COMENTARII

~ INSEMNĂRI ~

EXCURSIA

SOC. ELEVILOR INGINERI SILVICI DELA
ŞCOALA POLITECHNICĂ DIN BUCUREŞTI

IN OLTENIA ŞI JUGOSLAVIA

‹5—30 Iulie 1930›

de VALERIU DINU

‹Sfârşit›

In după amiaza aceasta însorită, ne despărţim de orăşelul pitoresc şi atât de primitor, în care trecerea românilor a însemnat, poate, cel mai de seamă eveniment al anului.

Prieteniile presărate în urmă pălesc, acum, când mâinile noastre întârzie în cele bărbăteşti ale lui Babič şi a tuturor celorlalţi binevoitori din Zavidovici.

Drumul, dealungul Bosnei, nu aduce caracteristic decât un peisaj din ce în ce mai oriental; figurile, cari răsar în gările unde trenul opreşte, sunt atât de «otomane» încât, de multe ori, ai impresia că a înviat imperiul Sublimei Porţi.

Soarele apune, undeva, după stâncile alb-roşcate, cari străjuesc capitala Bosniei, Sarajevo. Am sosit.

Iată-ne prin urmare, azi 14 Iulie 1930 în oraşul care, în 14 Iulie 1914, s'a înscris în istoria lumii.

Iscoditori ca pretutindeni, căutăm, din ochi, ceva care să justifice credinţele noastre despre centrul nesfârşitelor conspiraţiuni ante-belice.

Ca aspect general oraşul ne aminteşte ceva din Zacopane ‹Polonia› şi poate chiar din liniile Sinaiei; ca suflu de viaţă e suficient să amintim că, în mulţimea de fesuri şi cealmale, apariţia noastră atrage atenţia.

Incolo, nimic. Aceleaşi magazine semi-occidentale, pe cari le-am mai întâlnit, şi aceiaşi intensă viaţă de noapte chiar în localurile unde melodia preferată a rămas «maneaua».

După masa de seară, hoinărim pe cheiul Bosnei, printre cadânele cari, cu toată eleganța europeană, poartă încă fața acoperită.

15 Iulie.

In oraș prima vizită o facem la Școala medie de silvicultură, a cărei vechime de 46 ani îi dă dreptul la cinstea aceasta.

Nota originală, pe care o reținem, este diversitatea materialului didactic intuitiv: aspecte de pădure, jilipuri, ferestrae, instrumente de tăiat și exploatat, etc., toate lucrate în miniatură, pentru a ușura înțelegerea și a fi ținute minte. Trecem printr'un mic muzeu zoologic și ne oprim mai muit în pepiniera școlii.

Programul dimineții sfârșește la muzeul etnografic. Impozantă ca aspect, marea clădire începută de austriaci, cuprinde un material bogat și de preț.

Ideia, reușită în bună parte, a fost ca să se adune aici toate urmele vechilor civilizații din peninsula balcanică.

După amiază «carte blanche» și cine vrea, poate merge, cu grupul celor câțiva mai bătrâni, la bazar.

Vechiul oraș, turcesc ca factură și populație, e presărat pe coastele calcaroase ale munților. Bazarul e între cartierul europenesc, spre gară, și vechiul oraș, acum mahalaua turcească.

In afară de negustorul de fesuri (rămas acum unic furnizor pentru Europa) și cei de filigram, nici unul nu se alege cu prea mulți dinari de-ai noștri.

Tot ceiace altă dată forma caracteristica bazarului, azi se poate cumpăra, mai eftin, la Raguza sau Viena.

Prin ulițele strâmte, în cari se ghemuesc casele turcești cu balcoane închise, ale haremurilor de odinioară, urcăm aproape în vârful muntelui.

Peisagiul ce se deschide pe valea Bosnei este, într'adevăr, surprinzător de frumos.

Reflexele roșiatice ale solului presărate cu albul spumos al calcarului, dau un decor de basm ansamblului atât de caracteristic.

Linia mare a munților, cari închid între ei (Bosna), se armonizează natural cu detaliul — aceste vietăți liniștite, cu ochiul senin și mișcări domoale — vestigiile unei lumi aproape dispărute.

Coborâm odată cu apusul soarelui și revenim «în Europa».

16 Iulie.

In zori suntem la gară. Ziua de azi va fi consumată în întregime de drumul Sarajevo-Raguza, despre frumuseţea căruia ni s'a vorbit neîncetat dela intrarea în Jugoslavia.

Deşi trenul, în care suntem, ca dimensiuni aminteşte celebrul nostru Crasna-Huşi, totuşi ca viteză şi demnitate — pentru a ne exprima literar — stă alături de cele normale.

Condiţiunile dificile de construcţiune, au impus austriacilor această miniatură, care contrastează isbitor, cu peisajiul de mare proporţie al regiunii.

Am impresia că, în afară de alte motive, acest contrast a fost căutat de ochiul unui fin artist, care, conştient de frumuseţile naturale îngrămădite dealungul liniei, a ţinut să te strângă cât mai mult între cele două fereşti pentru a-ţi goni prin ele privirea la turburătoarele aspecte ale naturii.

Cu lungi şi elegante serpentine, urcăm printre munţii acoperiţi de pădure şi ogoare modeste de ovăz. Printre petele de verdeaţă apar destul de des puncte mobile albe sau roşcate: caprele.

Mergem în diarecţia N-S, adică spre culmea principală a munţilor Dinarici, urmărind cursul capricios al Bosnei.

Plecaţi dela 537 m altitudine, brodăm un zigzag, întrerupt de semicercuri uriaşe, printre culmile cari despică norii albaştri (Bjelašnica 2067 m, Vranica 2107 m).

Dintr'un defileu isbucneşte în cascadă Neretva. Bosna mărită se numeşte, de aici până la vărsarea în mare, Narenta.

Malurile se strâng într'un defileu impresionant, prefăcând în spume apele cari alunecă vijelios la vale. Trenul pare o jucărie în decorul lunatic al stâncilor albe şi al jerbei de spumă luminoasă curgătoare.

Halucinaţi, ca de un vis fantastic, privim minunile cu care natura a fost aici atât de darnică.

In apropiere de Moştar, linia e străjuită de două culmi pierdute în înălţimile azurii ale cerului (Cvrstnica 2.228 m şi Prenj Pl. 2.123 m).

Suntem în plină regiune a Karstului. Stânci goale într'o desordine artistică albesc pe ambele laturi ale Narentei.

Aici, silvicultura jugoslavă trebue să creeze pădure, fiindcă deşi pare că de când lumea astfel a fost aspectele regiunii, totuşi documentele, şi chiar urmele de azi, dovedesc că pe aceste stânci se întindeau nesfâşiţii codri ai Dalmaţiei.

Din stâncile pline de soare, ţâşnesc jerbe de spumă ce se pierd apoi în broderia nesfârşită a grotelor, pentru a reapare undeva mai departe.

Calea ferată, printr'o elegantă serpentină, părăseşte malul Narentei şi se îndreaptă spre S-W, adică exact paralel cu coasta mării.

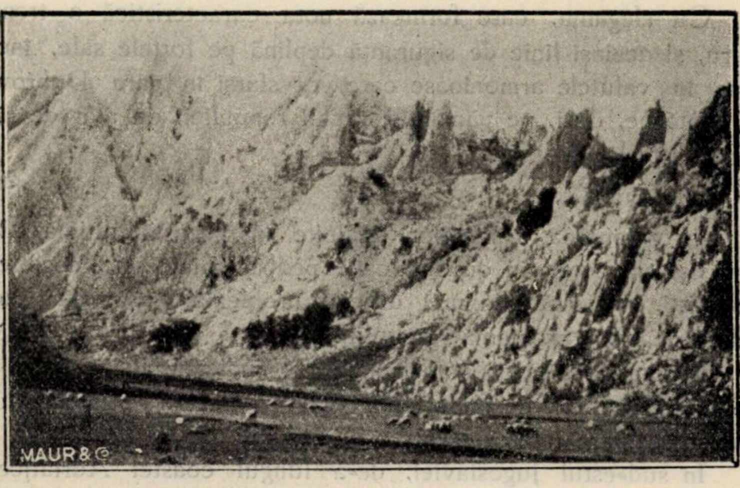

Fig. 1. — Un aspect din Karst [1].

Dacă ar fi menţinut direcţia de până acum, ‹S› însemna ca, aproximativ într'o oră, să descindem pe malul Adriaticei în faţa cuibului de piraţi, Sabbioncello, ‹astăzi insula Peljesac› la jumătate cale între Makarska şi Raguza.

Interese de ordin strategic şi nevoia de a lega sudul Hercegovinei de Sarajevo, au impus drumului de fier o rută plină de greutăţi dar şi bogată în frumuseţe.

Fără să observăm, timpul a trecut pe lângă noi şi ultimile raze ale soarelui fac loc vălului de mătase fumurie a înserării.

Ceasornicul arată o jumătate oră înainte de sosirea în Dubrovnik ‹Raguza›.

La o cotitură, păretele negru al muntelui lasă loc privirilor ce se opresc pe întinsul albastru al mării presărate cu lumini mici și numeroase.

---

[1] Clişeu F. Koch ‹Le Karst Yougoslave, pag. 14›.

Adriatica, apare ca un cer înstelat ce se desfășoară sub noi, în simetrie perfectă cu bolta eternă de deasupra noastră.

Suntem la 200 m înălțime și abia la un km depărtare de mare. Peisagiul are în el o măreție impresionantă și turburătoare. Intre două ceruri, suspendați, pe vârful muntelui, trăim acele rare clipe de adevărată desfătare sufletească.

Cu eleganța, care formează nota caracteristică a trenului nostru, și aceiași linie de siguranță deplină pe forțele sale, începe cursa în valutele armonioase care vor sfârși în gara Dubrovnik.

Iată-ne, deci, pe pământul vechii republici, cu atât de răsunătoare istorie: Raguza.

*

In creionarea aspectelor întâlnite în această ultimă zi de excursie, am notat un cuvânt, care pentru obiectivele noastre de specialiști, înseamnă cea mai dificilă problemă pusă până acum meserii noastre: problema Karstului.

Inainte de a trece mai departe, să indicăm liniile mari ale acestei preocupări, de importanță capitală pentru prietenii Jugoslavi și de mare interes științific pentru noi [1]).

In sud-estul Jugoslaviei, de-a lungul coastei Adriatice se află o regiune lipsită aproape complet de vegetație, care deși a fost, în antichitate și evul mediu, un centru de civilizație, azi apare ca o imensă îngrămădire de stânci și coaste abrupte.

Iată ce se înțelege prin denumirea sârbo-croată «Krs», slovenă «Kras» și universală (de orgine germană) «Karst».

Formarea Karstului, în afară de alte cauze, se datorește în mare parte bazei geologice a ținutului [2]).

D-l Ferdo Koch spune:

> «Rocile cele mai apte pentru formarea fenomenelor Karstice sunt, în primul rând, calcarul și dolomita, dar ele pot să se formeze chiar în gips și sare (pg. 13).
>
> «Formele karstice cele mai tipice s'au desvoltat în Alpii Dinarici.
>
> Ele ocupă aproape 40% din suprafața totală a Statului nostru.

---

[1]) Alexandar Ugrenovic: Le Karst Yougoslave «C'est un profond problème économique et social d'une complexité extraordinaire et loin encore du point d'etre résolu». pg. 10.

[2]) Ferdo Koch: La géologie du Karst.

Karstul începe în apropiere de Ljubljana şi urmează linia Novomesto — Karlovac — Slunj — Krupa — Ključ — Jajce — fluviile Vrbas — Rama — Neretva — câmpia Gacko şi dela Nikšeć până la lacul Skadar» (pg. 14).

Studiind în detaliu origina geologică a Karstului depădurit, autorul găsește că în afară de structura rocii și fenomenele tectonice cari au durat mult timp și au produs un adevărat haos de roci trebue să se ţină seamă de acţiunea chimică a apei și cea mecanică a temperaturii.

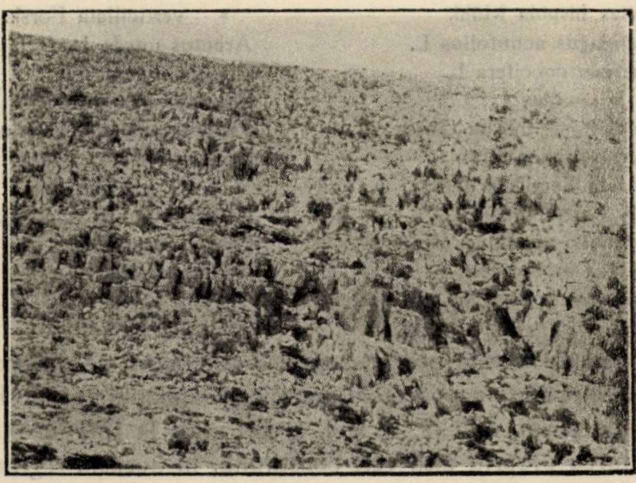

Fig. 2. — Pustiu de piatră (Karst desgolit) [1].

Adăogând acestora devastarea pădurilor, care a permis ploilor să ducă la vale tot humusul, ne putem face o idee de factorii ce stau la origina deșertului de azi.

Se explică astfel căldura pe care o pune d-l Ferdo Koch în concluzii, după ce a demonstrat toată tragedia care se ascunde în spatele efectelor atât de artistice și de stranii despre cari am notat impresiile noastre.

Cu aceiași competinţă sunt studiate, de către profesorul Balen dela Universitatea din Belgrad, elementele climatice ale Karstului și relaţiile lor cu împădurirea [2].

---

[1] Clişeu Minister (Le Karst Yougoslave, pg. 85).

[2] D-r Josip Balen: Les elements climatiques du Karst et leur relations au repeuplement.

Ca zone de vegetaţie, se deosibesc următoarele şease stabilite pentru regiunea Split - Dubrovnic şi generalizate apoi pentru întreg Karstul.

1. Zona foioaselor persistente, formând acele tuferişuri de cari am vorbit în primul capitol al acestor note.

Esenţele din această zonă sunt (după J. Balen[1]) următoarele:

Juniperus oxycedrus L.
» macrocarpa Sibth. şi Sm.
» phoenicea L.
Smilax hispida Mühl.
Asparagus acutifolius L.
Quercus coccifera L.
» illex L.
Calycotome infesta Guss.
Myrtus Ilalica Mill.
Pistacia Lentiscus L.
» terebinthus L.
Coronnila emeroides Boiss.
Colutea arborescens L.
Phillyrea media Rahb. fil.
Ceratonia siliqua L.
Spartium junceum L.
Erica arborea L.
» verticillata Forsk.
Arbutus unedo L.
Viburnum tinus L.
Rhamnus alaternus L.
Paliurus australis Gaertn.
Lonicera etrusca Santi.
» implexa Ait.
Rosmarinus officinalis L.
Olea oleaster Link.
Nerium oleander L.

In general aceste esenţe, formând tuferişuri, se găsesc în insulele Adriaticei şi pe coastele munţilor Dalmaţiei (până la o altitudine de peste 300 m, în sud, şi cel mult la 150 – 200 în nord.

Pădurea propriu zisă este constituită, în această regiune, din: Pinus halepensis Mill. şi P. pinea L., Quercus illex L., Q. coccifera L., Laurus nobilis L. Ceratonia siliqua L. şi diferite varietăţi de Cupressus.

2. Zona foioaselor amestecate, care în sudul Dalmaţiei atinge altitudinea de 600 m. In afară de buchetele de Fraxinus ornus L. găsim tuferişuri în cari predomină: Punica, Paliurus, Rhus, Phyllyrea, Pistacia terebinthus, Carpinus duinensis Scop., Ostrya carpinifolia Scop., Juniperus oxicedrus L. etc.

3. Zona submuntoasă, caracterizată numai prin prezenţa mărăcinişurilor de Quercus lanuginosa Willd, Cotinus Coggygria Scop, Crataegus şi foarte rar Fraxinus ornus L. şi Juniperus oxycedrus L.

4. Zona muntoasă. Aici Fraxinus ornus nu mai există, în schimb caracteristica o formează fagul şi apariţia pe alocuri a

---

1) Le Karst Yougoslave (pag. 38) Zagreb 1928.

pinului. In miază-zi această zonă trece de 1500 m altitudine, iar în miază-noapte și interiorul Karstului ajunge la 1300–1400 m.

5. Zona prealpină, adică la altitudini peste 1500 m. unde predomină Pinus leucodermis Ant. și Fagus sylvatica L.

6. Zona subalpină și alpină, la și peste limita naturală a pădurii.

Notă originală a florei Karstului este marea bogăție în timpuri rare și cu caracter local [1].

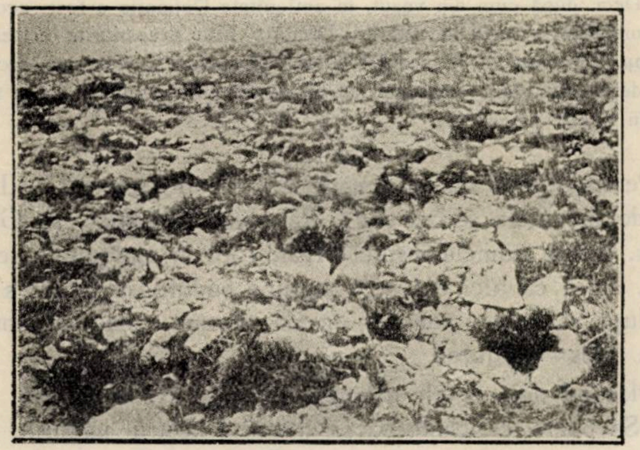

Fig. 3. — Impădurire artificială prin p antație [2].
Cultură de trei ani (pin negru).

De sigur că prima întrebare, ce-ți încolțește în minte atunci când străbați Karstul jugoslav, este: a existat oare vreodată aici altceva decât ceiace se vede astăzi?

Răspunsul aproape unanim – evident sub impresia peisagiului care amintea acele halucinante poze din lună – a fost negativ.

Târziu, când prietenii noștri conducându-ne la lucrările în curs de executare, la Split, ne-au lămurit asupra rezultatelor de până acum, am început să înţelegem că acolo unde azi e piatra albă şi pustiu a existat pădure şi viaţă.

---

[1] D-r Stjepan Horvatic: La flore et la vegetation du Karst. «Le Karst Yougoslave, pag. 44».

[2] Clișeul Ministerului (Le Karst Yougoslave, pag. 93).

Domnul ing. Kajo Grubić [1], consilier silvic superior, la Split, în studiul prezentat la reuniunea ligii forestiere internaţionale «Silva Mediterranea», din 1929, stabileşte, pe bază de documente, istoricul deci evoluţia vagetaţiei Karstului.

In antiquitate, existenţa unor întinse păduri în Karst şi cu deosebire în insulele presărate dealungul coastei, se constată din scrierile unor autori ca: Apollonius de Rhodes «Argonauţii» (sec. III ante J. C.), Diodor, Appian, Cassius, etc.

> «Deci, după cum am văzut, în antiquitate Dalmaţia a fost acoperită de păduri, mai ales în jurul localităţilor Drmiš şi Mué despădurite astăzi, deja de mult timp. Ele erau, în vremea lui Cezar, Octavian şi Tiberiu, acoperite cu păduri dese. Am văzut deasemeni că Octavian a dispus să se tae şi incendieze multe din aceste păduri» [2].

Pentru epoca dinastiei naţionale croate (sec. XI–XII) se citează documentele scoase din: Raymond d'Agiles şi Guillaume de Tyr. Insuşi numele insulei Hvar, care în antiquitate se numea Pharos, arată că aici a fost o regiune păduroasă (Hvar s'a numit. până după războiul mondial, insula Lesina, dela cuvântul slav Lijesna, lijes = pădure.)

Plecând dela actele arhivei din Split, K. G. spune:

«Se poate conchide că pe litoralul nostru pădurile dispăruseră înaintea ocupaţiei definitive a Dalmaţiei de către Veneţieni [3]).

Nu e mai puţin adevărat că şi Veneţienii au distrus multe păduri, în scopuri strategice, în intervalul sec. XIII – XIX cât a durat dominaţia lor.

Despădurirea a mers cu paşi repezi şi rezultatele ei au fost atât de imediate şi dezastroase, încât însă-şi cei cari la început o ordonaseră, au fost obligaţi să ia măsuri contrarii.

Autorul, la care am apelat pentru aceste cunoştinţi, citează numeroase ordine de protecţie a pădurilor (1735, 1753 «lege», 1766,) şi chiar începuturile unei acţiuni de reîmpădurire cu arbori fruc-

---

1) Ing. Kajo Grubić: Les forêts dalmates, leur épanouissement, leur déclin et leur restauration.

2) Ing. Kajo Grubić (pag. 120).

3) Idem pag. 121.

tiferi, cari sfârşesc prin celebra «lege agrară» a guvernatorului general Francisc Grimani. (1756).

Dispoziţiunile acestei legi sunt mult apropiate de acele pe cari le găsim la noi în «soborniceasca hotărîre din Octombrie 1712 a domnitorului Alexandru C. Moruzi.

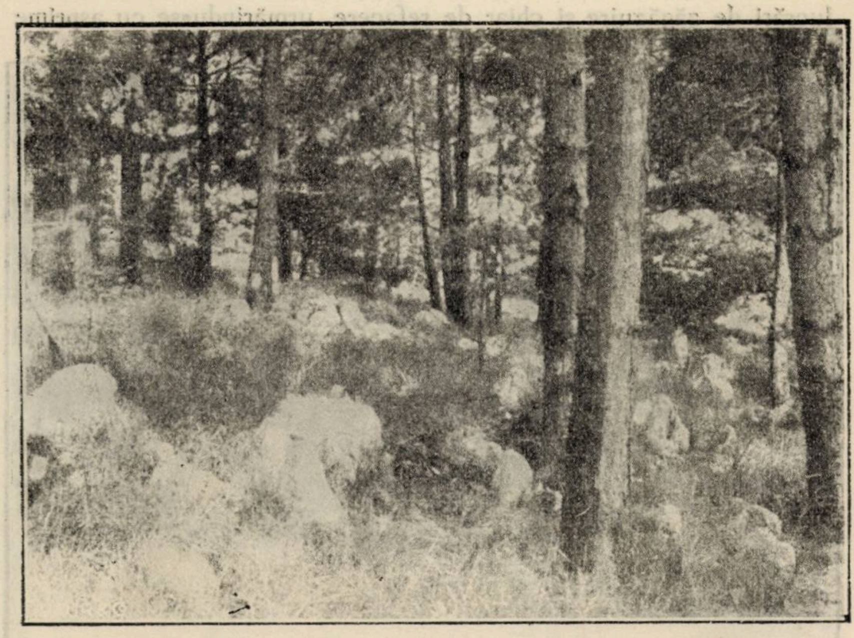

Fig. 4. — Pădure Karstică[1]).
(Provenită din împădurirea cu Pinus nigra şi Bromus erectus).

Francisco Grimani nu uită, în dispoziţiile sale, nici caprele: «L'article XXV s'occupe de la manière de protéger les bois du dommage causé par les chevres» (K. Grubic. pag. 122).

Mai târziu, preocupările de refacerea pădurilor dalmate trec în primul plan și au de consecinţă apariţia de societăţi și numeroase proecte de reîmpădurire (jumătatea II a sec. XVIII).

Intre anii 1797—1805 (prima dominaţie austriacă) se menţionează hotărîrea din 1805 pentru protecţia pădurilor. O activitate remarcabilă, în acest domeniu, a avut guvernatorul Vincent Dandolo (dominaţia franceză, 1805—1814) care:

---

1) Clişeu Isajev (Le Karst Yougoslave, pag. 44).

«... a oprit distrugerea pădurilor de către locuitorii ţării şi prin fondarea acelor «păduri sfinte» ‹în sensul pădurilor de protecţie actuale› a început să regenereze pădurile dalmate» ‹K. Grubić, pag. 127›.

In timpul ultimei dominaţii ‹austriacă, 1814–1918› se fac lucrări de zăgăzuire și chiar de refacere, urmărindu-se cu asprime limitarea la minimum a numărului caprelor, atât de pernicioase culturii forestiere ‹în 1873 existau în Dalmaţia 400.000 capre, adică 32 pe km^2›. După 1918 noul Stat Jugoslav dă o atenţie deosebită lucrărilor începute sub austriaci, le extinde acolo unde se simte mai multă nevoe și le ajută cu însemnate subvenţii ‹1920–1927, 6.121.429 dinari›.

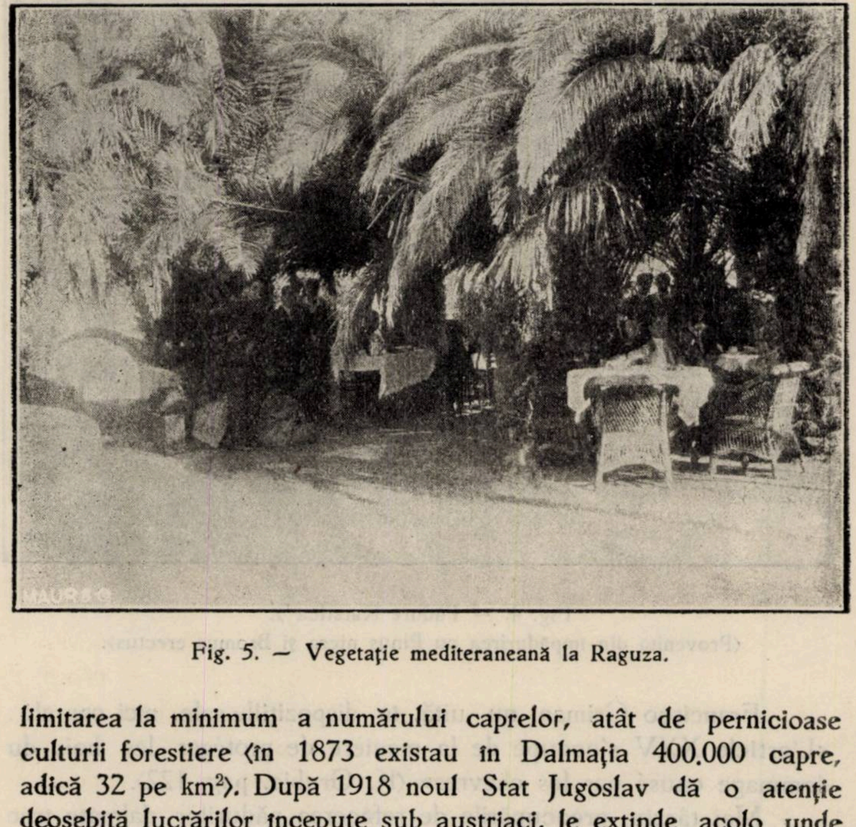
Fig. 5. — Vegetaţie mediteraneană la Raguza.

Despădurirea treptată a Karstului a avut consecinţe nebănuite în ceiace privește torenţii, a căror corecţiune astăzi necesită sume considerabile [1]›.

---

[1]› De consultat în această chestiune:
Ing. Levin Haueise: La corection des torents Karstiques.

Technica împăduririi prezintă aici dificultăţi mari, datorită condiţiunilor staţionale excesiv de aspre [1].

Numai pentru evitarea acţiunii vântului «bora» se iau o seamă de precauţiuni cari aproape dublează timpul normal al plantării.

După situaţie găsim ca sisteme: împădurirea artificială prin sământă, plantaţie, butăşire (plop), etc.

Cu energia poporului nou şi pe liniile mari fixate de experienţa atâtor înaintaşi, opera de refacere a Dalmaţiei continuă până la succesul final, care, deşi târziu, totuşi nu poate să nu sosească.

*

17 Iulie.

Găzduiţi în cartierul nou al Dubrovnic-ului, ne deşteptăm în freamătul portului animat odată cu zorile.

Cu tramwaiul, în 15 minute, străbatem oraşul şi coborâm la porţile vechii cetăţi italiene, Raguza.

Albă, ca o mânăstire de maici, rivala de odinioară a Veneţiei, pare un imens bazorelief sclulptat în piatră. Vizităm, pe rând, clădirile de seamă (fostul palat al dogelui, primăria, biserica, vechea drogherie, etc.), înviind în urma paşilor noştri ecouri înmormântate cu sute de ani în urmă.

Din portul închis al Raguzei, unde altă dată descărcau mirodeniile şi aurul adus în galere, ne îmbarcăm în bărci cu motor şi pornim spre insula cea mai apropiată, Lakromo.

Aici facem cunoştiinţă cu o vegetaţie mediteraneană veritabilă, admirăm priveliştea pitorească a oraşului, lăsat în spre Nord, şi unii dintre noi, forţând puţin programul, luăm prima bae în marea Adriatică.

La ora prânzului revenim la Raguza şi după masa comună suntem liberi.

In curând, grupul se fărămiţeşte, se împrăştie în oraş şi chiar pe coasta înverzită a muntelui sau la cele două ştranduri oficiale.

Spre seară, pentru majoritatea dintre noi, Raguza nu mai avea nici un mister, nici o surpriză.

Ochii vioi şi pătrunzători ai românului, nu cred să fi cunoscut încă ceva pe care să-l poată numi, pe drept, imposibil, e un vechiu addagio pe care încă odată l-am verificat acum.

---

[1] Dr. Josip Balen: La technique du repeuplement.

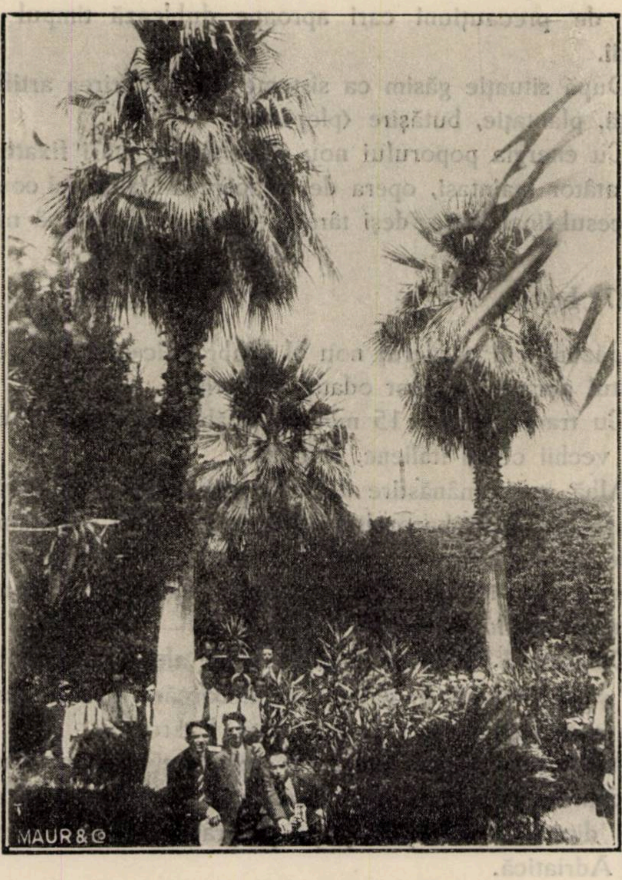

Fig. 6. — Printre palmierii din insula Lacromo.

18 Iulie.

Azi suntem oaspeţii vaporului Dubrovnik din care vom coborî deseară, la Split.

Dimineaţa e frumoasă: cerul curat şi marea liniştită.

Fără a se depărta prea mult de coasta jugoslavă, vaporul îşi taie drum prin albastrul cristalin al Adriaticei.

Elegant, ca o pasăre albă, pluteşte lin, prin faţa insulelor presărate dealungul ţărmului. Călătoria pe mare trezeşte amintirile turburate de explicațiile asupra istoriei, atât de sbuciumate a acestor locuri.

Cu scurte popasuri în Korčula, Hvar, Makarska străbatem arhipelagul, care, cu mult înainte de perioda istorică, a cunoscut acele triburi celto-ilirice atât de pașnice față de răsboinicii băștinași, dalmații.

Spre seară sosim la Split, unde reprezentanții direcției silvice ne fac o călduroasă primire.

Orașul e atât de mic și concentrat, încât până să se înnopteze bine toți eram orientați.

După masa de seara ne-am regăsit pe cheiu, unde este locul de plimbare «corso» cu inevitabile localuri de noapte.

Aici o orchestră studențească, foarte bună, angajată pe tot timpul verii era punctul de atracție al vizitatorilor și localnicilor.

Noaptea, pe lună, marea predispune la acea melancolie care nu face deosebire între vârste și neamuri, creind, din jocul de lumini și umbre al valurilor, visele reconfortante și amintirile duioase.

19 Iulie.

Vizităm lucrurile de seamă ale Splitului, începând cu «l'orgueil de la ville» peristilul palatului lui Diocletian.

Fosta reședință imperială are un aspect exterior sobru, milităresc, singurile părți mai arhitecturale au fost cea nordică «porta aurea» și sudică «porta argentea».

După amănunțite explicații asupra peristilului: (31 m lungime pe 12 m lărgime, împodobit cu 16 coloane intact conservate), mausoleul imperial (catedrala de azi), templul palatului (acum baptisteriu) etc., mergem la muzeul de antichități al orașului.

Toate urmele vechii cetăți Salonae (fondată de un trib celto-ilir), ajunsă sub Diocletian în culmea măririi sale, sunt adunate, reconstituite și aranjate în ordine cronologică la acest muzeu.

De aici suntem conduși la pepiniera locală de unde ne îndreptăm spre colina Marjan amenajată în formă de parc public, unul dintre cele mai fericit alese locuri de plimbare, din câte am cunoscut până acum.

Ocupând întreg vârful peninsulei, Marjan, amenajat cu drumuri artistic construite, deschide, în toate direcțiile, admirabile perspective.

Ca silvicultori reţinem observaţia generală că aici lucrările de împădurire a Karstului au dat rezultate admirabile (deşi a costat 4000 dinari ha, adică 12.000 lei ha), fără a se socoti preţul pueţilor.

S'a utilizat pinul încă din 1885, la începutul primelor lucrări, cari se făceau prin fixarea între pietrele goale a glastrelor cu pueţi sau direct în pământul adus cu sacul, dela mari distanţe.

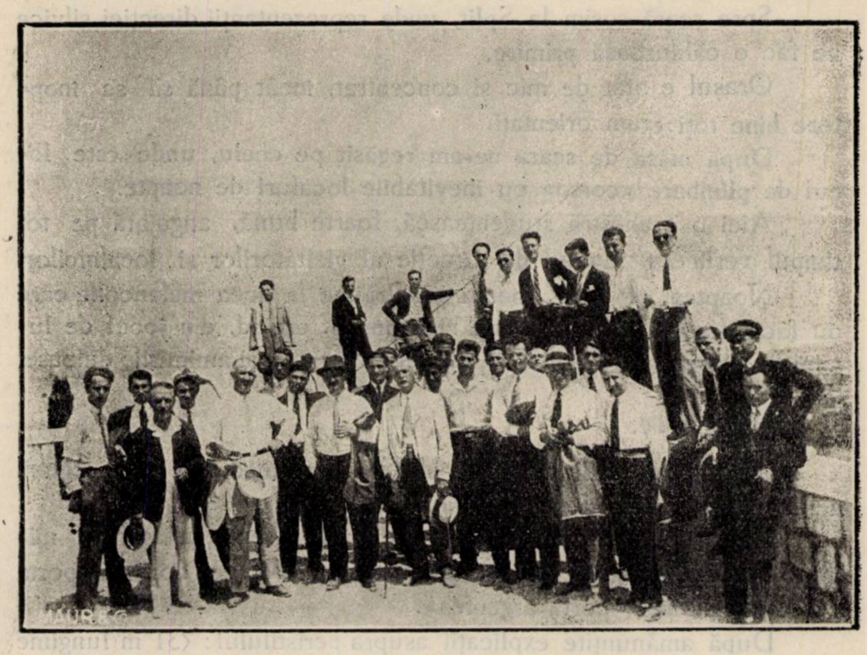

Fig. 7. — Pe Marjan (Split).

La fel se lucrează şi azi în multe părţi, cu rezultate mulţumitoare. Duşmanul neîmpăcat al împăduririlor, care va rămâne totdeauna, este vântul Bora şi pe alocuri Siroco.

Scoborâm prin faţa muzeului zoologic, unde curiozitatea cea mai însemnată este un aquarium al faunei Adriaticei, şi revenim în oraş.

După amiază suntem invitaţii unui club sportiv-nautic al cărui preşedinte e un fost bucureştean, foarte simpatizat aci şi deosebit de atent cu noi.

Cu trenul de seară părăsim Splitul şi marea Adriatică îndreptându-ne spre Zagreb, capitala Croaţiei.

20 Iulie.

Spre deosebire de celelalte oraşe, vizitate până acum, Zagreb face impresie altei civilizaţii, altei lumi.

Sobru, construit pe linii de geometrie ordonată, este desigur, exemplul pe care l-a luat regele Alexandru pentru capitala sa.

Instituţiile lui, de cultură şi administraţie, sunt isbitor de asemănătoare cu cele pe cari acum doi ani le admiram la Poznan (Polonia). Aici a fost dominaţia ungară, acolo germană: rezultatele sunt aceleaşi.

In mulţimea celor văzute în această zi, trebuesc notate ca specifice următoarele:

Universitatea şi biblioteca ei, care cuprinde 350.000 volume, construcţii impunătoare şi un confort modern de invidiat pentru noi.

La Facultatea technică, trecem prin secţia silvică, mai înstărită decât toate cele văzute până acum (herbarium de 40.000 exemplare şi deja adunate 60.000 plante din flora jugoslavă, hărţi, colecţiii entomologice şi un bogat material technologic, muzeu forestier, etc.).

Interesantă, deşi mai mică mult decât a noastră, grădina botanică în care s'a instalat de curând un elegant laborator de cercetări.

După amiază vizităm pădurea afectată şcolii silvice, parcul oraşului (100 ha) şi pepiniera forestieră. Aici ni se arată foarte interesantele rezultate ale cercetărilor ce se fac pentru aflarea timpului maxim cât un puet, lăsat cu rădăcinile descoperite, la soare sau umbră, mai păstrează puterea de prindere. In ordinea rezistenţii sunt: salcâmul (după 9 zile se prinde $^0/_0$) stejarul, pinul, molidul, laricele.

Masa de seara se încheia cu o serie de entuziate schimburi de urări pentru popoarele noastre.

21 Iulie

La amiază coborâm în Bled, reşedinţa de vară a suveranilor Jugoslavi şi cea mai de seamă localitate de munte a vecinilor, noştri.

Bledul e aşezat în colţul vestic al regatului Jugoslav, între munţii Triglav (2864 m) cari fac graniţa cu Austria şi Italia.

E o mare asemănare între Bled şi corespunzătorul său din

Polonia, Zacopane (așezat în Tatra la 2.663 m și abia la un km de granița Cehoslovacă).

Primiți de reprezentanții silvici ai direcției din Ljubliana, de cari depinde Bledul, vizităm orașul, suntem plimbați în gondole pe lacul din centru și după amiază repetăm voiajul pe lac pentru a merge la mânăstirea din mijlocul acestuia, unde vom întârzia mai mult.

Evident, peisagul atât de variat și complex al ținutului — munte și mare laolaltă — ne antrenează imaginația spre domenii mult depărtată de obiectivele noastre.

Lăsând în grija altora atari preocupări: încheiem rândurile de față turburați de amintirile acestei zile într'adevăr de neuitat.

22 Iulie

Eri noapte, la o oră suficient de târzie ca să putem refuza banchetul cu care eram așteptați, am descins în Ljubliana — capitala Sloveniei —.

Acum, e ora 6 dimineața, pornim spre Maribor.

La 10 ore vom sosi în vechiul Marburg, care-și păstrează încă atmosfera medievală, de acum câteva secole.

In mașini suntem conduși la uzinele hidro-electrice Falla, pe cari le vizităm, înainte de a începe excursia silvică organizată de inginerul Ianco Urbas, un distins silvicultor, cunoscut pentru cititorii noștri din recenzia revistei, Sumarski List.

Programul alcătuit cu multă pricepere este impus strict, tuturor, așa că putem spune că 48 ore am fost sub unica și înțelepta conducere a acestui prieten.

De la uzina Falla, așezată pe Drava, pornim, pe jos, străbătând regiunea atât de gospodărească a Mariborului, spre San Lorenz un sătuc presărat în munții Bacher.

Renumita proprietate țărănească ne apare, sub control direct, mai interesantă decât ne-o imaginam noi din descriile scriitorilor.

Pădurea de aici divizată în loturi mici, proprietate personală a locuitorilor, nu poate fi asemănată decât cu parcurile sau grădinile noastre de arbori fructiferi.

Fără știința cărților, dintr'o practică judicioasă, moștenită din generație în generație, țăranii Mariborului fac o silvicultură pe care noi cărturarii am invidiat-o.

Popasurile făcute la gospodăriile întâlnite în drum, ne-au lămurit că fără amenajament, fără cod silvic sau alte «îndrumări», lucrând numai ca «bun simţ» şi dragoste de pădure se obţin rezultate uimitoare.

Lemnul obţinut, şi-l prelucrează fiecare la gaterul său, amenajat pe o suviţă de apă care în loc să producă torenţi, ca la noi, produce forţă utilă.

Seara o petrecem în San Lorenz.

23 Iulie

In zori, la ora fixată, toată lumea e gata de plecare. Avem de făcut un drum lung şi obositor.

Din San Lozenz (circa 600 m altitudine) urcăm la proprietatea unui advocat, doctor în drept, care a renunţat la titlu şi gloria baroului (fusese chiar preşedinte) pentru cultura şi practica silvică. Acolo, la peste 1000 m altitudine, într'o casă elegantă, de par'că ar fi fost în mijlocul Sinaiei, suntem primiţi călduros de soţia proprietarului.

Cele 180 ha, în afară de molid şi brad, conţin numeroase esenţe exotice aclimatizate. Ni se remarcă faptul interesant că unele dintre acestea se regenerează natural:

Chamaecyparis Lawsoniana, Pseudotsuga Douglasii, Pinus cembra, etc.

Conducătorul nostru ne dă explicaţii asupra proprietăţii forestiere, proporţiei esenţelor, regimului şi tratamentelor aplicate precum şi asupra industriei locale.

In ţinutul Maribor limita vegetaţiei merge până la 1500 m altitudine. Esenţele cari populează pădurea sunt în proporţia următoare: 41 % răşinoase, 15 % foioase şi 44% amestec (în 12% predomină răşinoasele şi 32% foioasele).

După regimul aplicat: 88 % codru, 3 % crâng simplu şi 9 % crâng compus.

După proprietate: (64% proprietate mică, sub 50 ha, 11,6 % între 50—200 ha, 12,4 % între 200—500 ha, 2,5 % până la 1000 ha şi 7,2 % dela 1000 la 7000 ha (până la 500 ha aproape proprietăţile sunt ţărăneşti).

Exploatarea se face numai în regie. Pe valea San Lorenz sunt 32 joagăre veneţiene, iar în toată regiunea numărul lor se ridica la peste 1200.

In anul trecut aceşti ţărani au exportat o cantitate de 22.000 vagoane cherestea în valoare de 173.911.000 dinari (?).

Coborâm, urmărind culmea principală a muntelui care merge spre râul Drava, până la staţia Bresnokipnica de unde cu trenul ne întoarcem la Maribor.

La ora 3 după amiază suntem în trenul Maribor—Viena. Intre sudul Austriei şi regiunea din care venim acum nu este aproape nici o deosebire. Aceeiaş gospodărească aşezare, acelaş îngrijit peisaj şi desigur aceiaş disciplină.

Acceleratul lasă, curând, în urmă valea largă a Murului şi îşi caută loc prin Mürztal până la Mürzzuschlag (672 m altitudine), de unde începe admirabilul ţinut al Semmering-ului.

Soarele, dela asfinţit, trimite în văile largi raze cari se pierd în efecte de culori şi umbre.

Când valea s'a deschis din nou, seara înfăşurase de mult în negrelei mătăsuri întreg cuprinsul.

In Viena petrecem zilele de 24, 25 şi 26, iar în dimineaţa lui 27 Iulie ne îmbarcăm pe vaporul din care vom coborî la Turnu-Severin.

De aici, cu trenul, ajungem în seara zilei de 30 Iulie în Bucureşti.

Aceasta a fost excursia organizată de tinerii şi inimoşii noştri prieteni, viitori colegi.

Invăţămintele ei sunt multe, ce am notat aici poate fi doar o indicaţie. Amintirile vor rămâne legate de acele prietenii, cari găsesc şi acum ecouri în sufletele noastre, prietenii împrăştiate într'o ţară primitoare, frumoasă şi de mare viitor.

Mulţumiri acestora şi elevilor noştri, cari au ştiut să organizeze această admirabilă excursie.

L'excursion en Olténie et Yougoslavie

Les étudiants de la section forestière de l'Ecole Polytechnique de Bucarest organisent chaque année une excursion d'études à l'étranger.

Dans le programme de cette année était inscrite la visite des quelques centres forestiers de l'Olténie (Roumanie) et le pays voisin la Yougoslavie.

Dans la première partie des notes de cette excursion, publiées dans le No. 8 de notre revue, l'auteur donne une série d'observations intéressantes sur les forêts du Sud d'Olténie.

Dans cette région a été posé à la sylviculture roumaine le problème de fixer les sables mouvants par reboisement.

Après quelques données sur l'histoire de ces travaux de reboisement, on in-

siste sur les résultats obtenus, en soulignant non seulement le succès d'un si difficil travail, mais surtout son importance dans l'économie générale de la région.

On doit retenir le fait que dans cette région se trouvent les plus beaux forêts de robinier de Roumanie (Ciuperceni, Ciurumela) qui constituent de vraies futaies.

Le soir de 9 Juillet, les excursionnistes sont arrivés à Belgrad, où ils ont été reçus par les représentants de l'Ecole Polytechnique et du Ministere des eaux et forêts.

Le programme de l'excursion en Yougoslavie a été elaboré par Mr. le Prof. Dr. Iovanovitch, doyen de la faculté forestière de l'Ecole Polytechnique de Belgrad, qui, étant malade, a été représenté pendant toute la durée de l'excursion par M. Prof. Ing. Iosipovitch et Marinovitch.

A Belgrad les excursionnistes ont visité les institutions importantes, le jardin botanique et les deux parcs de la ville. Intéressant à retenir les travaux forestiers en cours d'exécution de Topcider (anciens terrains d'instruction militaire) qui, par le désir de S. M. le Roi Alexandre, seront transformés en parcs publics.

La journée de 11 Juillet les excursionnistes ont visité la forêt Avala du voisinage de Belgrad, où ils ont déposé une couronne sur le tombeau du soldat inconnu jougoslave. Cette forêt a été declarée parc national. Ici on a donné aux excursionnistes des explications sur les méthodes de culture appliquées ainsi que les mesures de protection contre l'attaque de Lophyrus rufus.

Avant de noter les observations sur les forêts renommées de Slavonie, l'auteur donne quelques relations sur la sylviculture Yougoslave (superficie des forêts, exploitation, commerce, industrie, etc.). De très importantes informations, reçues à Drenovci sur les forêts de chêne de Slavonie, sont détaillées dans le texte roumain.

Le 13 Juillet les excursionnistes visitent Zavidovitch, un des plus importants centres de l'industrie forestière de Yougoslavie. (Les exploitations de Olovo, et les grandes scieries Krivaïa et Naschitz).

Arrivés à Serajevo le 14 Juillet, ils continuent l'itinéraire à travers le Karst jougoslave jusqu'à Dubrovnic (Raguza).

Après les impréssions sur le paysage si riche et si varié de cette région, l'auteur donne quelques notions nécessaires à comprendre le problème forestier connu sous la dénomination de «Reboisement du Karst».

A Raguse les excursionnistes font connaissance avec une flore méditerranéenne inconnue en Roumanie. (Ile Lacromo).

Le soir de 18 Juillet, après un très beau voyage sur l'Adriatique, les excursionistes roumains arrivent à Split. Ici outre les richesses artistiques de la ville (Palais de Dioclétien, les vestiges de l'ancienne cité romaine Salonae) on leur donne d'amples explications sur les méthodes de reboisement du Karst.

Partis le 19 Juillet de Split, les excursionnistes arrivent à Zagreb le landemain matin, où ils visitent l'Université, le jardin botanique et le parc.

Puis on visite Bled, Ljubliana, et la région de Maribor, connue par l'intéressante culture forestière paysanne.

Quittant Maribor, les excursionnistes se dirigent à Vienne, d'où, après un séjour de 4 jours ils retournent en Roumanie, à bâteau, sur le Danube.

En achevant la description de ce voyage d'études, l'auteur remercie au nom des excursionnistes, à tous ceux qui ont contribué à l'organisation et à la réussite de cette excursion, spécialement à MM. Prof. ing. Marinovitch, Prof. d-r Ivanovitch, Prof. ing. M. Iosipovitch, Ing. Bogdan Babič, Prof. ing. Petracic, Prof. d-r Skovic, Ing. Dragotin Vessely, Ing. Cretco Bozic, Ing. Alojzy Russ, etc.

CHARLES BEYKER ŞI SILVICULTURA IN PALESTINA.

Informaţiunile de mai jos sunt luate din câteva articole publicate de d-l Eigher din Palestina.

Cum cele povestite aci prezintă un mare interes şi pentru noi românii, spicuim în cele ce urmează notele mai însemnate.

S. R.

*
* *

„Se află în Palestina un englez a cărui activitate se aseamănă cu o poveste...

Acest englez a pus bazele unei mari mişcări în Statele-Unite şi în coloniile lor; mişcarea care numără azi mii de adepţi n'are nimic din mercantilismul, şiretenia naţională sau amorul propriu prescrise fiecărui englez.

Venind în Palestina, englezul Charles Beyker a ridicat paza şi cultura pădurilor la un cult deosebit.

In Anglia sunt multe societăţi pentru paza pădurilor, în societatea înfiinţată de d-l Beyker este ceva extraordinar şi bazele ei nu s'au pus chiar în Anglia propriu zisă, ci în apropierea pădurilor virgine din Africa Centrală.

Charles Beyker a servit mulţi ani în calitate de inspector silvic în Kenia (coloniile engleze din Africa Centrală) unde indigenii — lăstarii familiei Banto, au distrus cu totul pădurile, ceiace a influenţat în mare măsură asupra cantităţii precipitatelor atmosferice şi prin urmare şi asupra fertilităţii pământului.

Cultura acestor indigeni este cât se poate de joasă, ei nu ştiu nimic despre îngrăşăminte artificiale sau naturale ale pământurilor şi desigur nici n'au putut bănui despre existenţa unei legături între împuţinarea pădurilor şi micşorarea precipitatelor atmosferice şi în anii secetoşi se rugau şi făceau jertfe unui zeu numit „Nagai".

Charles Beyker a încercat să-i convingă să fie mai cruţători faţă de pădurile lor, însă fără nici un rezultat.

Atunci el înfiinţează o societate „Pădure" dându-i un caracter religios cu regulele ei respective şi numărând vre-o trei mii de adepţi, în felul cohortelor cercetăşeşti dela noi.

Fiecare adept înainte de a intra în această societate era obligat prin jurământ a planta anual cel puţin 10 arbori şi a face paza lor.

Aceşti „cercetaşi" se numesc „vatu-vu-it", ceiace însemnează „oamenii pădurii".

Societatea se împarte în subdiviziuni mai mici, având fiecare câte un cap conducător.

Ideia „oamenilor pădurii" s'a transmis şi în Anglia, transformându-se într'o mare organizaţie în rândurile căreia se pot întâlni oamenii din diferite clase sociale, chiar profesori, învăţaţi şi mai ales mult tineret.

Cel mai remarcabil dintre toţi este desigur însuşi Beyker. El vorbeşte despre pădure şi despre arbori ca un păgân, prescriind pazei şi culturei pădurilor cele mai mari puteri şi înrâuriri, nu numai asupra naturei şi omului, ci chiar asupra vieţii sociale a oamenilor.

Beyker călătoreşte în toate coloniile Imperiului Britanic şi cu multă silinţă a unui om ferm convins şi adânc credincios răspândeşte ideia sa „oamenilor pădurei".

In Palestina Beyker s'a întâlnit cu un valoros concurent, care de mult a apreciat importanţa pădurilor şi face cele mai mari sforţări pentru împădurirea Palestinei.

Acesta este „Fondul Naţional".

Prima vizită a lui Beyker a fost făcută acestui Fond, dela care a primit cunoştinţele necesare şi cu ajutorul căruia a avut posibilitatea să facă înconjurul acestei ţări, vizitând resturile umile a pădurilor distruse, precum şi lăstarişurile tinere fructul activităţii Fondului.

Până în prezent aceste tinere plantaţiuni se cifrează la peste 600.000 arbori.

Nu de mult a apărut şi un document oficial al marelui silvicultor englez A. D. Unwin, actualmente inspector general silvic al insulei Cipru.

Acest silvicultor după ce a vizitat cu mare minuţiozitate toate pădurile creiate de fondul naţional, trimite guvernului din Palestina următorul referat:

„Impădurirea pe o scară mai mare s'a început în anul 1920 şi mai ales în ultimii ani.

Se plantează mai mult pinii, eucalipţii şi chiparoşii.

Sistemele împăduririi sunt bine alese. Distanţa dintre arbori este dela 1—5 m. Aratul şi boronitul înainte de plantare, deasemenea şi continua îndepărtare a buruenilor au contribuit foarte mult la creşterea repede a arborilor, pe care o observăm pretutindeni.

Este drept că acest sistem este legat cu mari cheltueli, însă graţie lui arborii ajung la vârsta exploatabilităţii cu 10 ani mai înainte şi Fondul Naţional în aşa fel poate să facă tăerea mai de vreme, ceia ce dă un venit considerabil.

Toată suprafaţa plantată (14 păduri) cuprinde peste 600.000 arbori.

Nu sunt rare aci şi alee plantate şi petece de pădure, care contribue foarte mult la înfrumuseţarea şi valoarea comunelor apropiate.

Pentru mine —ca silvicultor— aceste plantaţiuni cu neajunsurile lor, aceste păduri cu rare goluri printre ele, vor fi întodeauna o amintire plăcută, deoarece ele sunt aşa de reuşite, cum numai un om cu practică poate dori şi majoritatea silvicultorilor ar fi fost foarte mulţumiţi să ajungă la asemenea rezultate în aceleaşi condiţiuni climaterice".

CRONICA

Conferinţe

«Săptămâna culturii raţionalizate» la Institutul românesc de organizare ştiinţifică a muncii.

Sâmbătă 22 Noembrie.

D-l inginer Th. Ficşinescu, vice-preşedintele Institutului, în cuvântul de deschidere a vorbit despre: «Legătura dintre raţionalizare şi cultură», tema generală a conferinţelor organizate pentru acest an.

Ideia raţionalizării muncii a născut într'o uzină, unde s'a pus problema de a se mări productivitatea muncii lucrătorilor şi a utilajului fabricii. Câteva principii şi metode de organizare raţională a muncii, au fost pentru prima dată concepute de inginerul Taylor, întemeietorul raţionalizării.

Sa observat mai târziu că numai raţionalizarea muncii în fabrică nu este suficientă, ea venind în contact direct cu activitatea economică generală, s'a ajuns astfel la ideia raţionalizării economice naţionale. Din cauza interdependenţei economice internaţionale, ca ultimă etapă, raţionalizarea economică nu se va putea înfăptui decât pe un plan internaţional.

Aplicarea neîncetată a metodei ştiinţifice la fenomenele economice, stabileşte legătura dintre cultură şi raţionalizare. Pe baza realităţilor dela noi, trebue să ne formăm un program cultural-unitar necesar României moderne.

In aceiaşi zi d-l prof. Iorga desvoltă conferinţa sa, tratând despre: «Problemele culturale ale României de azi». In cultura noastră, spune d-sa, predomină anarhia. Şcoala secundară care nu pregăteşte pentru societate ci oameni culţi, constitue din acest punct de vedere un neajuns. La noi spiritul de cultură integrală, aşa cum există în alte ţări, este abia în faşă.

Pentru a putea începe opera de raţionalizare a culturii neamului românesc trebue să însufleţim forţa vie a ei şi s'o facem să pătrundă în masa mulţimii.

Duminică 23 Noembrie

D-l C. Argetoianu a vorbit despre: «Rolul statului în raţionalizarea culturii». Subiectul larg al acestei probleme observă conferenţiarul, încadrează perfect chestiunea: rolul statului în raţionalizarea, muncii agricole, problemă care domină întreaga actualitate a vieţii noastre publice.

Intervenţionismul statului în materie de cultură este dublu, întâi prin înmulţirea focarelor culturale organizate de dânsul şi apoi în mod indirect prin creiarea unei favorabile atmosfere culturale. Fără o bună atmosferă culturală, care naşte numai dintr'o bună stare economică a ţării, intervenţionismul statului nu poate fi eficace. Şi afirmaţia o exemplifică prin constatarea că nivelul ridicat al culturii apusene, este o consecinţă a bunei stări materiale a populaţiunii.

Atmosfera favorabilă culturii, care condiţionează exclusiv desvoltarea sa, lipseşte continuu dela războiu încoace. Trecem printr'o constantă criză economică.

Anul acesta însă criza agricolă din ţara noastră, a ajuns până la dezastru, una din cauze fiind şi concurenţa rusească. Aşa zisul «dumping» rusesc impropriu denumit, — fiindcă Ruşii nu vând cerealele lor sub preţul de cost — a concurat până la dezastru produsele noastre agricole. Ruşii însă şi-au organizat producţia agricolă pe suprafeţe întinse, iar prin introducerea maşinismului au redus cheltuelile de producţie la minimum.

Pentru rezolvarea problemei agrare din ţara românească trebue să se ţină seamă neapărat, de imperativul economic al comasării, fără să ne atingem de marea reformă realizată. Ceeace însă în Rusia s'a obţinut prin dictatură, prin forţă, noi trebue să obţinem prin asociaţiuni constituite prin bună înţelegere. Degrevările fiscale ale acestor asociaţiuni agricole, ar înlesni constituirea lor. «Creditul Agricol» foarte necesar în aceste momente, ar putea sprijini aceste asociaţiuni de producţie, ele la rândul lor prezentând capitalului garanţiile hipotecare necesare.

Trebue să păşim neîntârziat la refacerea noastră economică, căci numai astfel idealul cultural îşi va găsi mediul prielnic şi numai prin prosperitate putem tinde către o treaptă culturală mai înaintată.

D-l Argetoianu aduce o concepţie nouă pentru salvarea situaţiei precare a agriculturii româneşti, care aplicată ar rezolva în bună măsură criza în care se sbate ţara. Dat fiind autoritatea sa în materie economică, ideile lansate cu această ocazie au lăsat o vie impresie în rândurile celor ce l'au ascultat. A dovedit odată mai mult o minte limpede, clar-văzătoare, a acestor probleme.

Luni 24 Noembrie

D-l V. Madgearu, ministru agriculturii şi domenilor, despre: «Contribuţia culturii în raţionalizarea economică». După un istoric al tendinţelor de raţionalizare a muncii, vorbeşte de intervenţia Soc. Naţiunilor, care a emis o serie de principii în această problemă, cari dacă s'ar fi aplicat n'am mai fi asistat astăzi la starea deplorabilă a economiei internaţionale.

Principiile formulate în conferinţa economică a Soc. Naţiunilor, cuprind în ele ideia de organizare ştiinţifică, iar aplicarea lor în viaţa economică ar putea să stabilească echilibru perfect între producători şi lucrători, asigurând producătorilor veniturile cuvenite, iar muncitorilor o justă retribuţie.

In agricultură, ramura economică cea mai importantă dela noi, din cauza structurei actuale a proprietăţii agricole, raţionalizarea întâmpină mari greutăţi cu toate aceste este cea mai necesară. In industrie lucrul este mai uşor şi se impune dela sine.

Teoria că şomajul este o consecinţă a raţionalizării, nu trebue să oprească mersul aplicării raţionalizării, şomajul atribuit raţionalizării este numai temporar.

Paralel însă cu posibilităţile de raţionalizare a agriculturii, trebue să raţionalizăm şi comerţul de cereale, ca să putem suporta concurenţa din afară.

Miercuri 26 Noembrie

D-l prof. Gr. Trancu-Iaşi tratează despre: «Cultura oficială şi neoficială». Cultură după d-sa înseamnă pregătirea pentru viaţă, de aşa natură, ca individul să-şi poată utiliza forţele sale într'un scop creiator, pentru binele comunităţii. Aceasta este cultura care ne trebue nouă, nu cea dătătoare de diplome. Intre ştiinţele menite să ridice nivelul cultural al maselor citează: higiena, desvoltarea culturii fizice şi intelectuale, educaţiunea cetăţenească. Pentru adâncirea în masă a culturii, consideră armata ca factor principal.

Ca iniţiator al învăţământului muncitoresc la noi, trece în revistă realizările obţinute la noi, prin intervenţia Statului sau a societăţilor patronale.

Joi 27 Noembrie

D-l Dr. N. Lupu tratează problema: «Cultura naţională şi aptitudinile noastre de rasă». O temă vastă care permite oratorului să expună toate calităţile aparţinând poporului nostru, pe care l-a cunoscut în diferitele lui manifestări. Constată că poporul nostru este dotat cu o inteligenţă naturală vie, dexteriate bogată, sentiment religios profund, spontaneitate şi capacitate artistică, calităţi pe care le-a verificat în desele vizite făcute la ţară. Analizând toate aceste laturi intelectuale ale neamului nostru, conchide că oficialitatea nu a făcut nimic care să înlesnească desvoltarea acestor aptitudini.

In momentul actual, când suntem strânşi între sovietismul fanatic conştient şi organizat şi între capitalismul îmbuibat, dar desorganizat, se impune o strângere a rândurilor şi o organizare ştiinţifică a muncii.

Vineri 28 Noembrie

A vorbit d-l Ştefănescu Goangă despre: «Laboratoarele de Psihotecnică». La baza oricărei producţii există doi factori principali: factorul material (materie primă, unelte şi utilaj technic) şi factorul uman (forţă fizică şi intelectuală, forţa imboldurilor psiho-fizice).

Psiho-technica se ocupă cu studiul factorului uman în procesul de producţie. Urmărind utilizarea raţională a muncii lucrătorului pentru a-l face mulţumit, această ştiinţă studiază următoarele probleme: să se organizeze pe baze ştiinţifice selecţiunea profesională, orientarea profesională, procesul muncii, ucenicia. Instrumentul principal în acest scop este laboratorul de psihotechnică.

D-l Dr. Tomescu în aceiaş azi vorbeşte despre: «Selecţiunea profesională». Arătând importanţa practică pe care o are selecţionarea profesională prin exemple convingătoare, d-sa schiţează eforturile depuse în acest sens de Universităţi, Ministerul Muncii şi Institutul pentru organizarea şiinţifică a muncii.

Sâmbătă 29 Noembrie

D-l Ing. Vasilescu-Karpen, Directorul Şcoalei Politechnice din Bucureşti, studiază problema: «Invăţământul technic superior şi adaptarea sa la necesităţile economice actuale».

Analizând această chestiune in cadrul nevoilor industriale din ţara noastră, d-sa demonstrează că noi nu ne putem permite luxul să mergem cu specializarea învăţământului superior prea departe. Inginerul trebue să aibă o pregătire de cultură generală superioară, dar şi o cultură technică care să-i permită rezolvarea problemelor variate din viaţa practică. Una este a face ştiinţă aplicată, cu totul alta este a fi technician. Technica de foarte multe ori, pune probleme ştiinţei.

Invăţământul technic superior prin natura lui fiind foarte costisitor, trebue organizat aşa fel ca foloasele ce le aduce să fie maxime. Noi avem două şcoli politechnice — Bucureşti şi Timişoara — care s'au dovedit a fi bine organizate, având ca dovadă pregătirea inginerilor ce ies din aceste şcoli. Mai avem însă institutele technice universitare, având un program cu totul aparte. Considerând că în momentele de faţă, necesităţile industrilor noastre nu pot absorbi nici măcar întregul număr al absolvenţilor produşi de şcolile politechnice, oratorul preconizează concentrarea învăţământului technic superior în şcolile politechnice existente.

In continuare vorbeşte d-l Stavri Cunescu, directorul general al muncii, despre: «Rolul învăţământului muncitoresc în economia naţională».

Principiul raţionalizării impune să atribuim o egală importanţă tuturor factorilor care contribuesc la creiarea unei bune economii naţionale; de aci rezultă datoria unei ţări de a se ocupa serios de cultura ce trebue dată muncitorimii. Singurul mijloc introdus la noi este şcoala de ucenici, căreia trebue să i se dea o cât mai mare extindere.

Duminică 30 Noembrie, şi-a desvoltat conferinţa d-l Rădulescu-Motru, vorbind despre: «Vocaţiune şi Profesiune».

Există profesiuni cari necesită vocaţiuni mai accentuate, cum este preoţia sau milităria; altele care se împacă mai uşor cu spiritul rutinar şi mecanic. Profesiunea însă nu este un cadru de technică rigidă, ci fiecare prezintă o elasticitate în care îşi face un joc liber spontaneitatea, dând naştere astfel la diverse invenţii.

Atmosfera societăţii determină totdeauna alegerea profesiunii.

Numărul oamenilor de vocaţiune dintr'o generaţie, s'a stabilit a fi aproape constant. Aceasta este de altfel o grijă a naturii. Pentrucă este un mare interes ca fiecare popor să-şi cultive vocaţiile ce le primeşte dela natură, conferenţiarul recomandă organizarea şcoalei în vederea selecţionării copiilor supra=normali, şi aplicarea metodelor de pedagogie activă.

Tot în această seară d=l M. Oromolu, preşedintele Institutului, ţine conferinţa de închidere a săptămânii raţionalizării, mulţumind tuturor conferenţiarilor pentru succesul obţinut, care a întrecut toate aşteptările D=sa declară că unul din mijloacele pentru înlăturarea crizei şi încă cel mai important, este raţionalizarea. Criza este un fenomen periodic pe care=l vom învinge, de vom şti să reacţionăm la timp şi cum trebue.

V. Lazăr

RECENZII

Dr. Victor Zinkhaus.

Die Holzverarbeitungsindustrie der Union der sozialistischen Sowjetrepubliken, (Ud S S R) unter besonderer Berücksichtigung des sowjetrussichen Holzexportes.

Industria pentru prelucrarea lemnului a Uniunii republicelor socialiste sovietice, cu menţiune specială a exportului sovietic rus de lemne. (106 pag., Fischer Verlag—Jena, 1929).

O criză excepţional de gravă domneşte de câtva timp—după cum se ştie—în aproape toate ramurile de producţiune şi economiştii din toată lumea se muncesc să o identifice şi să o combată; deocamdată nici nu s'au pus de acord, dacă e vorba de o criză de supra-producţie, de una de sub-consumaţie sau, în fine, de o circulaţie defectuoasă a produselor.

In ultima vreme, alături de criza de numerar,—mai bine zis, de criza de credit—s'a ivit un fapt neaşteptat, care a complicat şi mai mult fenomenele economice cari întovărăşesc crizele. E vorba de reapariţia pe pieţele mondiale a produselor ruseşti, produse pe cari ţările exportatoare—în special cele agrare—uitau să mai conteze. «Colosul dela răsărit» a început să iasă din toropeală şi să se amestece din nou în viaţa comercială internaţională.

Asupra organizaţiei producţiei sovietice s'au emis şi se lansează încă, cele mai variate teorii economice, începând dela munca forţată, gratuită, până la cea mai raţionalizată orânduire a sistemelor de producţie. Ba, unii autori, socialişti înflăcăraţi de succesul politicii economice ruseşti, vorbesc chiar de o «mistică» a producţiei sovietice, de muncă desbrăcată de orice preocupări de remunerare, numai spre a duce la isbândă efortul marei republice comuniste. Sunt însă alţi economişti, cari cred că producţia rusească actuală este rezultatul unui ultim efort, că e vorba de un dumping, că exportul sovietic urmăreşte scopuri politice şi că în orice caz nu poate fi vorba de o producţie de durată, deoarece pe întinsul Uniunii sovietice lumea moare de foame!

Iată însă că economiştii germani, dornici de a cunoaşte cât mai bine împrejurările economice ale Sovietelor, au început de curând să studieze, bazaţi pe date absolut certe, organizaţia actuală a producţiei ruseşti şi să tragă concluziuni pentru economia internaţională. Autorul volumului citat, V. Zinkhaus, studiază, sub auspiciile seminarului de economie politică din Jena, problema industriei şi comerţului sovietic de lemne, sprijinit numai pe date oficiale şi pe informaţiuni personale.

Autorului îi lipsesc cunoştinţe forestiere profunde şi de aceasta se resimte în parte studiul său. El încadrează însă admirabil lucrarea sa, în complexul politico-economic al organizaţiei de stat sovietic şi reuşeşte să ne dea o imagină fidelă a vieţii economice în marea republică vecină.

Studiul lui Z. se împarte în 3 capitole: în primul se descrie pe scurt pădurile ruseşti şi putinţa lor de exploatare. Cum mare parte din păduri nu numai că nu sunt măsurate, dar nu au fost încă nici cercetate mai amănunţit, evaluarea chiar aproximativă a întinderii şi a compoziţiei lor este foarte grea. După Faas, unul din cei mai de seamă experţi forestieri ai Sovietelor, suprafaţa pădurilor ruseşti ar fi aşa de circa 499.973.000 desiatine, din cari 299.097.000 desiatine (1 des. = 1,093 ha) sau 326.913.000 hectare ar fi păduri exploatabile. După evaluările secţiei forestiere a comisariatului agriculturii întinderea pădurilor ruseşti ar fi mai mare şi anume 844,5 milioane desiatine, din cari 549 milioane desiatine exploatabile. Chiar dacă am admite ca bune cifrele mai mici, ale lui Faas, se poate vedea totuşi ce enormă bogăţie de păduri are republica vecină şi ce însemnătate îi este rezervată acesteia pentru viitor, în comerţul mondial al lemnului. Pe provincii, pădurile sunt repartizate astfel: Rusia europeană (inclusiv Caucas) 170 milioane ha = 20 %; Rusia asiatică, 674 milioane ha = 80 %. Cea mai mare parte a pădurilor se găseşte aşa dar în Asia şi asupra lor lipsesc orice alte detalii. Deaceea autorul se mărgineşte să descrie pădurile Rusiei europene.

Intinderea pădurilor exploatabile din această parte a republicei sovietice este de 136.473.000 desiatine, adică 33 % din suprafaţa ţării, revenind pe cap de locuitor 1,4 desiatine.

Autorul împarte teritoriul Rusiei europene în 12 ţinuturi. 1) Ţinutul de N. cu 61,2 milioane ha = 45 %, procent de de împădurire 29 desiatine pe cap de locuitor; 2) Ţinutul NW. = 12.7 milioane ha = 9 %; 2,8 desiatine; 3) Ţinutul Volgăi de sus 6,4 milioane ha; 4,7 %; 1,7 desiatine; 4) Volga de mijloc 6,5 milioane ha; 4,8 %; 2,2; 5) Vjatka-Kazan 8,9 milioane ha, 6,6 %; 1,6 desiatine; 6) Ţinutul industrial din centru 3,5; 2,6 %; 0,4; 7) Ţinutul agricol din centru 3,3 milioane ha; 2,3 %; 0,2 desiatine; 8) Kamska-Ural 21,1 milioane ha = 15 %; 3,3 desiatine; 9) Volga de jos 3,3 = 2,5 %; 0,4 desiante; 10) Ţinutul de sud 0,5 milioane ha; 0,4 %; 0,2 desiatine.

Din totalul întinderii acestor păduri, 45 % se găsesc în ţinuturile nordice; 15 % în ţinutul Uralilor de N., 9 % în acela al Leningradului; 7 % în ţinutul Wjatka-Kazan, 9 %, în regiunea Volgăi de sus şi mijlocie. Au excedente în produse lemnoase numai aceste ţinuturi, pe când cele din centru şi sud (toată Ucraina) au însemnate deficite. Totalul excedentului în ţinuturile de N. menţionate, se evaluiază la 380—400 milioane m^3; deficitul ţinuturilor de sud, la 37 milioane m^3; excedentul total este aşa dar foarte important (peste 90 % din producţia totală posibilă). In genere ţinuturile cu mai puţin de 0,5 desiatine pe cap de locuitor sunt deficitare. In Ucraina toate guberniile sunt deficitare cu excepţia guberniei Cernigov, Don şi Crimea, cari însă abia îşi acoperă trebuinţele lor interne. In totul considerate ţinuturile dela sud de paralelul care ar trece prin Moscova sunt deficitare în lemn şi trebue să-şi acopere trebuinţele cu lemn din N.

Creşterea anuală totală a pădurilor ruseşti e evaluată la 48 fuşi cubici pe desiatină, adică aproximativ 1,2 m³ pe ha.

Compoziţia pădurilor după speciile predominante este: 72 % răşinoase (mai ales pin şi molid); 28 % foioase (mesteacăn, plop). Răşinoasele ocupă ţinuturile dela N. de Moscova, foioasele se întâlnesc mai ales în regiunile sudice; calitatea lemnului de răşinoase din N. este excelentă, având mare omogenitate şi fineţă în creşteri. Foioasele din contra nu au o calitate deosebită şi sunt întrebuinţate mai ales ca lemne de foc. In genere Rusia e lipsită de specii tari pentru lemne de construcţie sau de foc cu mare putere calorifică.

Proprietatea. Potrivit unei legi din 13 Iulie 1923, toate pădurile ţării au fost luate în proprietatea Statului, alcătuind un fond forestier de Stat, cu excepţia pădurilor aflate în stăpânirea obştiilor de ţărani sau a celor risipite printre terenuri agricole. Pădurile mari, au fost declarate de interes public şi împărţite în circumscripţii forestiere şi cantoane, iar exploatarea lor are loc pe bază de planuri de tăere (amenajamente) aprobate de comisariatul agricol. In orice caz, cantităţile de extras anual nu trebue să depăşească cuantumul creşterilor (raport susţinut). Pădurile de interes local sunt destinate acoperirii nevoilor satelor, iar exploatarea lor nu e supusă la restricţii aşa de severe. Fixarea preţurilor tarifare de de vânzare se face de autorităţile silvice locale, cu aprobarea comisariatului agricol. Ele au doar un caracter informativ, putând fi majorate chiar de organele locale până la 30 % peste tariful fixat.

Anumite organizaţii — în special cele de Stat — ba chiar şi micii cultivatori de pământ primesc lemne din pădurile Statului cu preţ tarifar. Sinistraţilor de toate felurile, şcolilor, spitalelor, etc. li se dă chiar gratuit lemnele de cari au nevoe. Fabricilor de cherestea, li se dă lemn cu preţ redus, cu condiţia să nu-l revândă brut.

Defrişarea pădurilor este permisă în republica sovietică numai pentru construirea de căi ferate, şosele, poligoane de tragere, depozite şi clădiri publice; apoi pentru lărgirea culturilor agricole, când interesele republicii o cer; în fine pentru scopuri de colonizare.

Capitolul al II-lea al lucrăriii lui Z. se ocupă de industria mecanică a lemnului şi anume de industria cherestelei şi a furnirului. In 1900 erau în Rusia europeană 1430 fabrici cherestea cu 74.000 lucrători, iar în 1912 numărul acestor instalaţii se ridicase deja la 2319 fabrici cu 117.000 lucrători. Răsboiul european şi mai ales răsboaele civile ce i-au urmat, au adus cu ele pustiirea multor păduri şi distrugerea fabricilor. Lipsa de lemn, în special în sudul Rusiei, a cauzat tăierea rasă şi devastarea multora din pădurile situate în apropierea marilor centre de populaţie. Ba încă, pe vremea răsboiului cu albii lui Denikin, cari ocupaseră minele de petrol şi cărbuni, se vorbea chiar de o criză a lemnului de foc, într'o ţară cu milioane de hectare de pădure.

După terminarea răsboiului civil în 1920, Statul a pus stăpânire pe toate fabricile ţării. Cea mai mare parte din ele le-a păstrat el însuşi pentru a le exploata în regie, potrivit principiilor socialismului de Stat ale lui Marx; o altă parte le-a închiriat; o a treia parte a dat-o cooperativelor şi a patra a lăsat-o în mâinile foştilor proprietari (micile joagăre). Intreprinderile de Stat au fost concentrate în trusturi, iar normele de organizare a acestora au fost stabilite printr'o lege din Aprilie 1923.

Este interesantă structura şi scopul acestor întreprinderi de Stat: Martynow le defineşte astfel: Trusturile de Stat sunt părţi din domeniul, averea sau industriile Statului, cărora acesta le acordă autonomie în exercitarea afacerilor lor, conform unor statute întocmite pentru ele şi cari funcţionează pe baze comerciale, cu scopul de a obţine venituri cât mai mari.

Organul de conducere al industriei de Stat e consiliul superior economic al Uniunii sovietice. El are şi sarcina de a controla celelalte grupe de industrii amintite.

Aşa cum sunt definite aceste «trusturi de Stat», în esenţă sunt foarte apropiate de casele şi regiile autonome create la noi, cu deosebire că la noi aceste instituţii au fost create din averea existentă a Statului, pe când în republica sovietică au fost înfiinţate în bună parte din averi confiscate.

Industria de Stat a lemnului constă din circa 40 trusturi, în care sunt contopite diferite administraţii de fabrici. Pentru a le asigura aprovizionarea cu material brut, s'a luat asupra trustului respectiv a Statului şi grija administrării pădurilor şi aceea a exploatării lor. In genere trusturile cuprind numai întreprinderi mari, pe când fabricile mici au fost desfiinţate. Cele mai mari trusturi se găsesc în N. şi anume: Seweroles, înfiinţat în 1921, cu 41 fabrici şi cu 157 gatere, are ca sferă de activitate teritoriul dintre graniţa Finlandei şi fluviul Peciora. Intre timp, în scopul raţionalizării producţiei, o parte din fabricile mai vechi au fost demontate, aşa că acum acest trust posedă numai 14 fabrici moderne cu 73 gatere, ce se găsesc mai ales în Arhangelsk. Din datele publicate de acest trust rezultă că prin raţionalizare s'a reuşit a se spori productivitatea de gater dela 791 standarzi anual (1921) la (2900) standarzi (1927), iar randamentul de cherestea e sporit dela 47 % la 53 %. Deasemenea costul de producţie — în special la capitolul mâna de lucru — a fost simţitor redus.

Trustul de NW are deasemenea o situaţie dominantă în industria forestieră de Stat a republicei sovietice. Şi acest trust a desfiinţat o parte din fabricile ce nu puteau fi exploatate rentabil mărind în schimb şi raţionalizând pe celelalte. Astfel, pe când în 1923/24 avea 18 fabrici de cherestea, în 1927 avea numai 13, reuşind însă a produce o cantitate superioară de materiale (peste 16 milioane fuşi cubici anual).

Trustul Dvinei (Dwinoles) prelucrează anual (1926/27) în cele 6 fabrici de cherestea ce posedă, circa 11,5 milioane fuşi cubici lemn rotund şi datorită raţionalizării muncii a reuşit a scădea cheltuelile de producţie cu 30—40 % faţă de cele din anul 1923/24.

Pentru atragerea capitalurilor străine s'a înfiinţat în 1922 un consorţiu denumit «Dwinoless Export Ltd», cu un capital de 100.000 L. sterline, de provenienţă engleză, care a construit o mare fabrică în Riga, şi lucrează acum o alta în Ustjluga. El exportă peste 60 % din produsele obţinute, iar restul îl desface pe pieţele sudice ale republicei.

In fine, un ultim mare trust, al furnirului, înfiinţat în 1922, controlează producţia acestui material, prin care Rusia domina înainte de răsboi întreg globul. Cum cea mai mare parte din fabricile existente au căzut în teritoriile atribuite Poloniei, Letoniei şi Finlandei, cele 12 fabrici rămase nu mai puteau asigura Rusiei sovietice acest avantaj. Deaceea ele au fost unite într'un trust, care a reuşit dela 1923, micşorând numărul fabricilor în funcţiune dela 12 la 8, să sporească totuşi producţia, dela 9.200 la 80.000 m^3 anual, din cari 32 % au fost destinaţi exportului.

Pe lângă trusturile enumerate, mai subsistă în republica sovietică încă 27 asemenea asociaţii mai mici, răspândite pe întreg teritorul vastei confederaţii.

Foarte interesantă este chestiunea concesiunilor de păduri, pe cari Sovietele le acordă diverselor asociaţiuni capitaliste din ţările apusene. Baza legală a acestor concesiuni o constitue hotărârea consiliului comisarilor poporului din 23 Noembrie 1920, care — în scopul refacerii economice a Rusiei — a decis a se face demersurile necesare, pentru a atrage «elementele technice şi mijloacele materiale ale Statelor desvoltate din punct de vedere industrial». In acest scop, pe lângă domeniile concesionate, Sovietele au decis să acorde concesionarilor şi însemnate avantaje de ordin industrial şi comercial, asigurându-le acestora siguranţa întreprinderilor şi chiar despăgubiri pentru eventuale daune cauzate din raţiuni de Stat. Preţul ce trebuie să plătească concesionarii pentru lemnele primite se fixează dela caz la caz, pe termen de 5 ani, în procente din valoarea cherestelei rezultate şi în funcţiune de cheltuielile făcute pentru tăiere, scoatere, transport şi prelucrare. Plata se face în valută străină cu ocazia vânzării materialelor. In afară de această plată, Statul mai are drept la taxe, impozite şi alte perceperi pentru asigurări muncitoreşti, conform legilor Ţării. Personalul technic necesar poate fi adus de concesionari şi din străinătate, până în proporţie de 50 % din numărul total, Controlul exploatării pădurii cade în sarcina departamentului forestier al republicii, pentru celelalte chestiuni se pot numi şi inspectori speciali.

Concesiunea poate fi lichidată la expirarea termenului, în caz de insolvenţă a concesionarului sau în caz de neconformare la condiţiunile stipulate în contract.

Pe baza acestor principii s'au acordat câteva concesiuni însemnate unor firme străine, între acestea cea mai de seamă a fost acea dnnumită «Mologa-Konzession», dată în 1923 unei asociaţiuni de bănci şi firme germane, în frunte cu firma Himmelsbach. Prin actul de concesiune se asigură acestei întreprinderi exploatare a circa 800.000 ha pădure, situată în bazinul râului Mologa, afluent al Wolgăi, pădure inaccesibilă până atunci, compusă din peste 80 % răşinoase. Durata concesiunii era de 20 ani, concesionarul putând tăia anual până la 9000 ha. Pentru punerea în valoare a acestui imens complex forestier trebuiau investite sume enorme în 230 km cale ferată şi celelalte instalaţii de transport şi debitare, ce trebuiau construite. Firma era obligată a desface în ţară 60 % şi a exporta 40 % din materialele obţinuite. In primul an de funcţionare concesionarul a reuşit să taie 700 000 m^3 şi din lipsă de instalaţii pentru industrializare a fost nevoit să vândă mare parte din lemn în stare brută.

Cum însă firma fusese fondată cu capitaluri insuficiente şi nu a putut găsi credite ieftine la timp, a fost nevoită în 1927 să lichideze, obţinând din partea sovietelor o despăgubire pentru investiţiile făcute.

Spre deosebire de această concesiune, în care lucra exclusiv capitalul străin, s'au creat în 1922 şi 1923 alte 3 asociaţii cu participarea Statului, denumite după naţionalitatea capitalului străin angajat: Trustul Russangloles, creat în 1923, cu capital furnizat de negustorii de lemne din Londra şi cu participarea Statului în proporţie de 50 %, căruia 'i s'au pus la dispoziţie 1,3 milioane ha pădure în regiunea Arhangelsk. Trustului Russhollandoles, i s'au dat 1,5 milioane ha pădure. Trustului Russnorwegoles i s'a concesionat 2 milioane ha pădure în regiunea Onega. Primele 2 trusturi au avut aceeaş soartă ca şi «Mologa» pe când Russnorwegoles lucrează şi azi şi e una din cele mai de seamă întreprinderi forestiere sovietice.

O altă concesiune importantă s'a dat în 1927 unui sindicat japonez «Ririo Ringio Kumiai», care are un capital de 300 milioane yeni şi a luat în exploatare în regiunea Kamciatca o suprafaţă de peste 1 milion ha.

In genere situaţia exploatărilor de păduri şi a industriei lemnului în Rusia sovietică este bună, însă din cauza amestecului organelor Statului în afacerile pur comerciale sau technice şi mai ales din cauza lipsei de credit convenabil, nu se pot face investiţiunile de mare anvergură, pe cari le-ar dori departamentul economic al republicei. O mare piedică în afluarea capitalurilor străine o constitue desigur şi principiile economice sovietice, cari — spre a împiedica aglomerarea de capitaluri şi reînvierea burgheziei — acordă o fructificare prea redusă banilor investiţi.

Ultimul capitol al lucrării d-lui Z. se ocupă de exportul de lemne al republicii sovietice.

In 1913 exportul de lemne al Rusiei atinsese cifra maximă, de 464 milioane puzi (un pud = 16,36 kg) în valoare de 165 milioane ruble, reprezentând 11 % din valoarea totală a exportului rusesc. Din cantitatea de lemne arătată mai sus' 1/2, (48 %) se exporta în stare brută sau semilucrată. Dela 1900 exportul s'a dublat, însă a crescut în special exportul de lemn brut.

Pe piaţa mondială Rusia ocupa în 1913 primul loc ca ţără exportatoare de lemn, participând cu 21 % la valoarea totală a lemnelor exportate din diversele ţări producătoare şi fiind urmată de St. Unite (20 %), Austro-Ungaria (15 %), Suedia (11 %), Canada (9 %), Finlanda (8 %), alte ţări — între cari şi România — la un loc 16 %.

Exportul rusesc de lemn era îndrepta în 1913 către Anglia (41 %), Germania (26 %), Olanda (16 %), Franţa (6 %), Belgia (5 %), Austro-Ungaria (2 %). Aşa dar, 2/3 din exportul rusesc era destinat, Angliei şi Germaniei, prima cumpărând mai ales cherestea şi lemne lucrate, iar Germania lemn brut, pe care îl introducea în ţară prin frontiera ei estică, cu ajutorul reţelei de canale Pripjat-Vistula-Elba, etc.

In timpul răsboiului mondial industria şi comerţul rusesc de lemn a decăzut complect, din cauza închiderii frontierei germane şi a înrolării lucrătorilor. Exportul în 1918 şi 1919 a fost împiedicat deasemenea prin blocada aliaţilor.

De conjuctura foarte favorabilă ce a urmat imediat răsboiului, producţia de lemne a Rusiei nu a putut profita. Abia dela 1923/24 s'a început o activitate mai însemnată în industria şi comerţul de lemne sovietic.

Spre a vedea cum s'a desvoltat acest export dăm cifrele ce urmează:

Anul	1921/22	1922/23	1923/24	1924/25	1925/26	1926/27	1913
Cantitatea exportată, milioane puzi.	25	60	114	132	116	144	464
Valoarea milioane ruble.	17	33	64	70	61	80	165
Creşterea faţă de 1921/22.	100	209	379	409	356	466	—

Proporţia de lemn brut şi lucrat se menţine şi acum în aceleaş limite ca înainte de răsboi (câte 50 %).

Marea majoritate (95 %) a lemnelor exportate sunt răşinoase şi au ieşit din ţară: prin porturile mării Albe (48 %), prin Leningrad şi Marea Baltică (32 %), prin coasta pacifică siberiană (21 %), prin frontierele de Vest 12 %, prin Marea Neagră numai 1 %. Inainte de răsboi ieşiau: prin porturile Baltice 48% din totalul lemnelor exportate, prin frontiera germană 27 % iar prin porturile mării Albe numai 19 %.

Pierzând cea mai mare parte a porturilor Balticei şi legătura directă cu Germania, exportul sovietic a trebuit să se îndrepte spre coasta ce i-a rămas, spre Marea Albă, unde însă perioada de navigaţie este cu 2 luni mai scurtă ca în Baltica.

După ţările de destinaţie, exportul sovietic de lemne se dirijează actualmente astfel (după datele oficiale pentru anul 1926/27, în procente din cantitatea totală exportată, 4,116 mil m³.): Anglia 47%, Olanda 14%, Japonia 13%, Germania 8%, Letonia 6%, Finlanda 4%, Franţa 2%, China 1%, Estonia 1%, ţările din bazinul Mediteranei 0.5%.

Exportul rusesc în Anglia acoperea în 1926 aprox. 14% din importul total de lemne al acestei ţări, 10% din importul Olandei, 4% din acela al Germaniei.

Organizarea exportului este încredinţată consiliului muncii şi apărării naţionale, care a înfiinţat un biurou central al exportului de lemn. Acesta are reprezentanţe în străinătate şi ia parte la expoziţii şi târguri internaţionale, informează autoritatea centrală de mişcarea preţurilor şi de cerinţele pieţelor şi repartizează diversele comenzi primite asupra principatelor trusturi de stat producătoare.

In 1926 s'a constituit un sindicat „Exportles", prin intermediul căruia s'a exportat în 1927/28 circa 85 % din totalul lemnelor vândute peste graniţă. Această concentrare a afacerilor comerciale cu străinătatea sub o directivă unică prezintă mari avantagii de organizare şi constitue un admirabil instrument de politică economică.

Problema cea mai grea a economiei forestiere sovietice este şi rămâne încă pe multă vreme de acum înainte, aceea a capitalurilor de investiţie, pe cari ţările capitaliste din apus nu vor să le împrumute în condiţiile dorite de soviete, iar plasarea de capitaluri indigene în această ramură de producţie este puţin probabilă deoarece, într'o ţară sărăcită de atâtea radicale schimbări şi totală nesiguranţă, asemenea rezerve de capital nu mai există.

D. A. Sburlan

Fernando Najera.

La Guinea española y su riqueza forestal. Madrid 1930.

Guinea spaniolă şi bogăţia sa forestieră.

O tipăritură a Institutului forestier de cercetări şi experienţe.

Direcţiunea generală a Marocului şi Coloniilor, dorind a avea o situaţie reală a bogăţiilor forestiere ale Guineei, în înţelegere cu Institutul forestier de cercetări şi experienţe a delegat un inginer silvic care să facă cercetări la faţa locului şi să întocmească un studiu asupra:

1. Dezvoltării posibilităţilor în lemn ale Guineei, o clasificaţie a speciilor forestiere precum şi determinarea zonelor ocupate de fiecare.
2. Industriile ce s'ar putea înfiinţa atât în Spania cât şi în Guineea care să utilizeze lemnul tropical, rezidurile şi derivatele lui.
3. Caracterele fizico-mecanice ale lemnelor susceptibile a fi întrebuinţate în construcţie şi în special acele cari ar

putea înlocui speciile forestiere ce se importă în Spania.

D-l inginer Fernando Najera care a avut această misiune, timp de 4 luni a făcut studiile necesare publicând în urmă această carte.

Autorul, după ce face un istoric al anexării Guineei şi după ce ne dă câteva date asupra frontierelor, coastei, hidrografiei, orografiei, geologiei, climei, etc., trece la descrierea generală a pădurilor Guineei.

Pădurile Guineei au o vegetaţie extraordinar de activă. Nicăeri poate, acel «furia vegetativa» nu-şi are semnificaţia mai plastică. Aspectul lor general este acel al pădurilor tropicale. Zona pădurilor de nestrăbătut începe în Guineea, se continuă în Gabonul francez, trece în Congo belgian, iar la nord se sfârşeşte tocmai în Camerun. Pădurile Guineei se prezintă sub două aspecte: păduri virgine şi păduri secundare, adică păduri formate pe terenurile despădurile de indigeni.

In privinţa speciilor cari formează aceste păduri ele sunt atât de numeroase în cât d-l Najera a identificat peste 170, menţionând pe cele mai importante din cele două feluri de păduri.

In pădurile secundare cele mai interesante sunt: Rhizophora mangle şi racemosa caracterizată prin mari cantităţi de tanin sub coaje şi prin numeroase rădăcini adventive, ce se urcă pe trunchi până la 5 m înălţime. Importanţa ei economică e foarte redusă. Asen, esenţa foarte invadantă / Musanga Smithii (Parasolier, după denumirea franceză pentru umbrela ce o are sub vârful arborelui), lemn foarte moale însă creşte foarte repede / Ekok (Ricinodendron africanum) pentru celuloză / Ebap (Pachylobus balsamifera) lemn alb, dens, frumos, cu rădăcini adventive până la 2 m dela sol, în formă de piloţi de susţinere. Asonná (Anthosfema Aubryanum), lemn moale exală un suc foarte caustic întrebuinţat pentru descoperirea deliquenţilor turnându-l în ochi. Cea mai importantă specie, cea mai numeroasă (70—75 %) şi aceia pe care se reazemă toată viaţa economică a Guineei este popularul Okumé şi cu altă denumire Anguma (Ancoumea Klaineana) cu variate întrebuinţări în industrie. Indigenii întrebuinţează negrul de fum al reşinei de Okume la tatuaje.

Din pădurile virgine: Envé (Pterocarpus soyansii) arbore majestos, în colonie şi simbolul forţei.

Esenţa ce caracterizează pădurile virgine e Akoga (Lophira procera) arbore de 60 m înălţime, uşor de distins prin culoarea roşie-aprinsă a mugurilor în epoca înfloririi, lemn foarte dens cântărind uscat peste 1100 kg metrul cub, Ukola (Dumoria africana) cu dimensiuni gigantice, diametru ajungând şi 4 m iar inserţiunea primelor ramuri începe abia dela 28 m înălţime.

In treacăt se observă că sunt foarte rari arborii din care indigenii să nu-şi extragă elementele indispensabile traiului lor.

In ceeace priveşte însă comercializarea produselor lemnoase din Guineea, aceasta se bazează aproape exclusiv pe Ukome. Posibilitatea anuală a imenselor păduri de Ukome e de 5 milioan de m^3. Ukome însă nu formează arborete pure, rare ori se văd grupe de câte 3—4 indivizi, aşa că producţia la ha a acestor specii e oarecum redusă la 130 tone sau 200 m^3, un ha fiind evaluat astfel la circa 25.000 pesetas.

In general pădurile Guineeii au material lemnos excelent pentru construcţii. In privinţa durităţii, lemnele tropicale se prezintă în felul următor: 37 % foarte dure, 20 % dure, 19 % semi dure, 12 % moi, 12 % foarte moi. Ţinând seama că lemnele dure au o densitate inferioară de 0,800 şi lemnele moi au densitatea superioară lui 0,400, se deduce că lemnele tropicale în proporţie de 51 % au aceleaşi densităţi ca şi lemnele pădurilor europene.

Spania importă actualmente cam 40000 tone anual lemn destinat fabricării celulozei, ori pădurile Guineei au un procent de 20 % lemn susceptibil fabricării celulozei. Uşor de înţeles că această chestiune va forma obiectul unei atenţiuni deosebite pentru viaţa economică a Spaniei.

Chestiunea cărbunelui deasemenea este destul de importantă dacă ne gândim că însăşi în Guiana se consumă gazolina furnizată în monopol de casa engleză «Ambas Bay». După experienţele institutului forestier, cărbunele de lemn prezintă o economie de 60 % asupra gazolinei, ori această economie s'ar mări în Guineea până la 80 % având materia brută la îndemână.

In concluzie, autorul atrage în mod serios atenţiunea guvernului spaniol asupra bogăţiilor naturale ale Guineei şi accentuează că orice investiţie, lipsită de riscuri, nu ar avea de rezultat decât înflorirea stării economice a Guineei şi a Spaniei.

Cartea tipărită în excelente condiţiuni, cuprinde numeroase crochiuri, scheme comparative. fotografii, fiind o lectură agreabilă şi instructivă.

G. C. Georgeanu

REVISTA REVISTELOR

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

Septembrie, 1930.

Ph. Bauby.

La forêt de la Sainte-Baume.

Pădurea Sainte-Baume.

E vorba de o pădure mică, numai de 138 ha, dar cu renume mare. Aci s'a refugiat Maria Magdalena de persecuţia evreilor şi grota Sainte-Baume, unde şi-a petrecut ultimele zile, a rămas obiectul veneraţiei creştinilor. Au vizitat grota papii şi regii, începând din secolul al IX-lea. A. face o mică expunere asupra măsurilor vechi de păstrarea pădurii, exploatărilor moderne, condiţiunilor naturale, aspectului general al vegetaţiei, arboretelor etc., trăgând concluzii pentru viitorul pădurilor mediteraneene, cari actualmente sunt uscate, puţin productive şi devastate de foc şi cari ar putea deveni masive frumoase şi rentabile, prin introducerea esenţelor de umbră, fie chiar exotice.

R. Potel.

Réponse à un forestier danois.

Răspuns unui forestier danez.

Recenzând în 1928 revista franceză, în care se publicaseră «Impresiile de călătorie în Franţa ale unui forestier danez», d-l Mőller, profesor de ştiinţe silvice la «Institutul Regal Agricol şi veterinar» din Copenhaga, impresii în cea mai mare parte nefavorabile silviculturii franceze, mă gândeam la răspunsul ce va urma.

E drept, că a venit cam târziu şi dacă cel ce răspunde nu are faima unui Möller, nu este însă lipsit de dreptate şi mai ales de ironia mordantă a francezului. Replica—dacă va fi—va suscita interes.

Dăm, foarte succint, criticele şi răspunsurile:

1. Silvicultorii francez n'au şi nu pot să aibă noţiunea numerică asupra a tot ce se petrece în pădure, e foarte greu să se obţină cifre relative la material, la producţie, la vârsta arboretelor, etc.

R. Critica pare justă, dacă se consideră ansamblul silviculturii franceze şi exagerată, dacă se examinează lista lucrărilor «staţiunii de cercetări a şcoalei dela Nancy», staţiune ce datează dela 1882.

Termenii criticei d-lui Mőller ar fi fost atenuaţi, dacă ar fi dat şi peste câteva din atâtea pieţe de experienţă, răspândite prin pădurile Statului, tratate prin metoda însămânţărilor naturale şi a răriturilor, pieţe înfiinţate încă dela 1873 şi în cari se urmăresc cercetările şi azi.

2. D-l Mőller califică de

irațional, modul de marcare al arborilor, ce urmează a se tăia, marcare ce se face de pădurari sub supravegherea silvicultorului sau și fără supravegherea acestuia, la grifări de material subțire.

R. Silvicultorul danez poate face singur marcări și grifări, când nu administrează decât 1—2000 ha cel mult. Nu poate marca singur silvicultorul francez, care în fiecare an trebue să facă marcări și grifări pe circa 1000 ha. Și apoi metoda de marcare franceză rămâne totuși excelentă, deoarece mai mulți operatori deodată merg în linie, ghidându-se fiecare după vecinii săi, stabilindu-se o legătură necesară, greu de realizat în cazul unui singur operator.

3. Neplăcuta impresie de mai sus d-l Möller o întărește prin micul număr și conținutul sărac al jurnaelor forestiere și prin dotația prea economicoasă a Școalei și Stațiunii de Cercetări dela Nancy.

R. Se pare că d-l Möller, în afară de «Analele Școalei și Stațiunii de Cercetări dela Nancy», de «Buletinul Soc. Franche-Compté», care împlinește curând 40 de ani de existență, de «Revue des eaux et forêts», urmând «Analelor forestiere», ce datează dela 1842, nu ține compt de atâtea alte publicații forestiere ce apar în Franța. Și apoi, dacă publicațiile franceze se preocupă mai mult de chestiuni de biologie,—culturale sau forestiere propriu zis—este, pentru că acestea sunt cele mai importante.

4. Organizația socială franceză este puțin retrogradă sub diverse raporturi față cu ce este în Danemarca și în speță în ce privește telefonul și telegraful. «O genială neglijență», spunea d-l Möller, dar adăuga referitor la germanii (d-l Potel nu mai menționează), «o platitudine regulată».

R. Aut. nu se arată prea încântat de aprecierea (genială neglijența) a d-lui Möller, amintindu-i rapida dezvoltare a unora din industriile franceze și că în materie de cheltueli și organizație, trebue să se țină seamă de principiul uman al minimului de efort.

5. Prea primitivă și puțin neglijată, silvicultura franceză ascunde valori importante.

Socotindu-se, că pădurea nu trebue să producă o rentă corespunzătoare celei a băncilor, pădurile particulare în Franța au fost tratate în crâng simplu și compus, iar ale Statului în codru, comprimându-se la extrem cheltuelile.

Răspunsul e, că tocmai pădurile cu revoluții scurte sunt mai rentabile pentru particulari, iar dacă tratamentul codru nu corespunde la cea mai mare rentă, în schimb se satisface interesul general producându-se lemn gros.

La critica ce se aduce tratamentului francez, că este extensiv, se răspunde, că răriturile cu rotații de 9—12 ani (nu 2—3 ani ca în Danemarca) sunt potrivite unor păduri cu suprafețe și revoluții mari, cum sunt cele din Franța.

6. Răriturile — în Franța — intră cu un procent numai de circa 25 % în producție.

R. Autorul răspunde, arătând cu cifrre că se ridică la 60 și 70 % din producția pădurii.

Se reproșează că ținându-se strict de amenajament, nu corespund tăerile de însămânțare cu anii de sămânță.

R. Regenerarea nu se face numai din sămânța ce cade după tăere, ci și din semințe căzute și de mulți ani înainte și cari germinează numai după ce s'a făcut tăerea.

7. D-l Möller găseşte ne mai auzită periodicitatea fixă a răriturilor.

R. Ea nu e totdeauna fixă şi silvicultorul o poate schimba cu aprobare.

Găsind, că regenerarea naturală e o bună afacere, d-l Möller încheia, că Franţa e o ţară, care acum intră într'o perioadă de renaştere a silviculturii.

R. E prompt. D-l Möller să-şi păstreze complimentul pentru ţara sa.

Conchizând, autorul trece la atacul silviculturii daneze:

«Căutând înainte de toate să industrializeze tratamentul pădurilor lor şi aproape să militarizeze forţele, ce produc în mod natural naşterea arboretelor, silvicultura daneză nu pare să-şi atingă scopul financiar urmărit, în tot cazul se împiedecă de mari dificultăţi financiare sau de altfel, neţinând compt de indicaţiile naturei suverane. Răriturile daneze strălucite ca randament, nu vor sfârşi prin a sărăci solul?»...

Articolul e foarte interesant şi nu se poate aprecia în deajuns din acest rezumat.

Mai scriu: d-l *Lambert* despre «*Incendiile pădurilor*», vecinică problemă în Franţa ca şi aceia a impozitelor asupra pădurilor, despre care scrie d-l *Hirsch*, combătând optimismul d-lui *Géneau* asupra rezultatelor art. 15 din legea finanţelor din 16 Aprilie 1930.

In fine D-l *Arnould* scrie despre «Transformarea Institutului Forestier din Leningrad», conchizând că, date fiind încă atâtea chestiuni de studiat în economia forestieră, ridicate de organizaţia socialistă, Institutul forestier, cu împărţirea sa actuală în trei facultăţi şi 8 secţiuni, pare a nu fi ajuns la forma definitivă.

N. N. Car.

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ FORESTIÈRE DE FRANCHE-COMTÉ et de provinces de l'Est

Congrès de 1930 dans la Haute-Loire.

Congresul din 1930 în Haute-Loire.

Societatea din Franche-Comté, deşi nu are caracterul quasi-oficial sau oficios al Societăţii Progresul Silvic, este mereu la postul de apărare al intereselor silviculturii franceze.

In năzuinţa ei de cunoaştere şi îndreptare a relelor, de cari sufer pădurile Franţei, cum şi de proslăvire a ceia ce se face bun şi de laudă în aceste păduri, Societatea din Franche-Comté îşi ţine obicinuitul congres anual, în diferitele regiuni ale ţării, congres, în care o singură zi este rezervată discuţiunilor şi banchetului, restul timpului petrecându-se în mijlocul pădurilor.

Inainte de a fi o reprezentantă a intereselor proprietarilor de păduri, ea este o societate cu un pronunţat caracter cultural.

D-nul Bouvet, neobositul său preşedinte, este un animator, un însufleţitor, care împrumută necontestatul său prestigiu societăţii pe care o conduce şi a cărei activitate este atât de rodnică.

In congres, D-nul Grandordy a făcut un expozeu al situaţiei forestiere în Haute-Loire, din care se vede importanţa acestui departament din punct de vedere silvic. Este aci de împlinit o mare operă de împădurire cu concursul Statului, judeţului, comunelor şi particularilor.

Dar chestiunea principală, care a preocupat în cea mai largă măsură pe congresişti, a fost aceia, care de câţiva ani în urmă se pune mereu—ca un leitmotiv— şi al cărei campion s'a făcut anul acesta senatorul Néron. E vorba de schimbarea regimului fiscal, care a fost principala cauză a deforestaţiei în Franţa.

S'a insistat de asemenea şi asupra lipsei de personal forestier, atât superior cât şi inferior, tocmai într'o perioadă, când e mai mare nevoe de îndrumarea şi controlul mişcării pădurăreşti din Franţa.

In consecinţă, moţiunea congresului a cuprins cam acestea:

a) Să se mărească numărul ofiţerilor forestieri:

b) Deasemenea şi numărul celorlalţi slujbaşi din serviciul silvic şi mai ales să se numească imediat titulari în posturile vacante, atât actuale, cât şi cele ce se vor face în viitor:

c) Revizuirea impozitului fonciar: Anume, să se revină la legea din 1811, care impunea numai solul, sau dacă nu, venitul impozabil, destinat să servească de bază contribuţiei fonciare a proprietăţilor împădurite, să fie dedus din produsul lor mediu anual în bani;

d) Să se modifice art. 15 al legii finanţelor din 1930 şi regulamentul respectiv, referitor la scăderea taxelor de schimbarea proprietăţii (vânzare, donaţie etc), cu condiţie, ca pădurea ce face obiectul mutaţiei, să fie supusă—timp de 30 de ani—unei exploatări normale;

e) Art. 15 modificat să se aplice şi drepturilor succesorale;

f) Deasemenea să se aplice şi aşa ziselor societăţi de gestiune;

g) Să se constitue pe lângă Ministerul de Agricultură, un comitet consultativ al pădurilor, compus din reprezentaţii proprietarilor şi ai administraţiei silvice;

h) Ca Statul să cumpere—de preferinţă—pădurile cari ar constitui o sarcină pentru proprietarii particulari, anume acele din regiunile înalte ale munţilor din Sud şi acelea, unde incendiile sunt mai de temut.

A. Hudault.

Notes sur la futaie claire.

Note asupra modalităţii de tratament „futaie claire".

In solurile tari din Lorena, tratamentul crângul compus, la care sunt supuse încă în general pădurile comunelor şi particularilor, conduce la dispariţia stejarului, pentru că seminţişul acestei esenţe este de regulă înăbuşit de elemente de crâng şi mai ales de carpin, aşa că în momentul exploatării, când crângul a atins vârsta de 20—30 ani, nu se găseşte nici un stejar provenit din sământă, care să poată înlocui rezervele vechi ce se taie. Acest fapt duce la ruina sigură a pădurii.

S'a sugerat ideia scurtării revoluţiei de crâng la 15 ani, dar metoda—pe lângă că n'ar fi rentabilă pentru proprietari—este complicată şi rezultatele ei ar fi prea nesigure.

S'a recurs atunci la degajarea seminţişurilor de stejar în parchete cu vârsta de 5 şi 10 ani (adică se revenea de 2 ori în acelaş loc), operaţie ce a întâmpinat rezistenţă din partea comunelor, ce socoteau, că li se devastează pădurile.

S'a ajuns în sfârşit la „receparea periodică a lăstarului din jurul rezervelor vechi (ce urmează a fi tăiate), până ce stejarul a luat avânt şi revenirea frecventă cu tăerea în aceiaş parcelă. Acesta este principiul tratamentului futaie-claire. Se revine cu tăerea în acelaş loc după maximum 10 ani, aşa că pădurea se împarte în 10 cupoane, pentruca tăerile să fie anuale. Intre două tăeri succesive, amenajamentul trebue să prescrie cel puţin două degajări de seminţişuri. Futaie-claire constitue o cultură intensivă, prin recoltarea unui venit mare şi prin formarea arborilor de elită.

Les sapinières du Jura en 1800.

Pădurile de brad din Jura în 1800.

E vorba de o carte apărută la Paris în timpul primei republici: «Călătorie pitorească şi fizico economică în Jura», de *J. M. Lequinio,* agent forestier.

Autorul are vagi noţiuni de silvicultură, dar observaţiile sale dau până la un punct o ideie asupra brădeturilor din Jura pe la 1800,

L. S.

Fonds d'achat de forêts.

Fonduri pentru cumpărarea de păduri.

Autorul constată, că fondurile prevăzute în buget pentru cumpărare de păduri şi rămase neîntrebuinţate trec la finele anului în tezaurul Statului, aşa că nu-şi ajung scopul. Preconizează înfiinţarea unei «Caisse des forêts», Casa a pădurilor, care să administreze aceste fonduri. Dezideratul odată înfăptuit, cred că nu s'ar inspira din activitatea fostei Casa Pădurilor a noastră, în această privinţă.

N. N. Car.

L'ECHO FORESTIER.

Octombrie, 1930. Nr. 2524.

Congrès de Sylviculture d'Anvers, 1930.

M. Mourral.

Rapport sur la culture des plantes forestières en pépinière.

Raport asupra culturii plantelor forestiere în pepiniere.

Conţine o recapitulare a tuturor cunoştinţelor noastre în materie de pepiniere. Pornind dela clasificaţia pepinierelor—în fixe şi mobile—autorul vorbeşte de condiţiunile staţionale ale unei pepiniere, pentru a satisface exigenţele plantelor pe care voim să le creştem. Chestiunea ameliorării solului cu materiile chimice cele mai potrivite, este tratată amănunţit; deasemenea modul de desfundare şi mobilizare a pământului. Raportul mai conţine date practice asupra suprafeţii pepinierii în raport cu necesităţile, vorbind apoi despre semănat, repicat şi în fine despre toată munca în pepinieră.

Ca o complectare, fixează data recoltării seminţelor pentru cele mai multe specii..

Les bois d'importation.

Lemnele de import.

Sindicatul comercianţilor de lemne din Ain, în şedinţa din 14 Septembrie, atrage atenţia reprezentanţilor departamentului asupra pericolului pe care îl prezintă invazia fabricatelor din lemn ale industriei americane, faţă de producătorii mici.

Se dezbate o chestiune de politică comercială forestieră.

Nr. 2525.

Congrès de sylviculture d'Anvers, 1930.

M. J. Drost.

Rapport sur l'assurance des forêts contre l'incendie.

Raport asupra asigurării pădurilor contra incendiilor.

Pădurile de răşinoase mai ales, sunt foarte expuse incendiului, de multe ori din cauza condiţiunilor staţionale. După pericolul pe care îl prezintă diversele categorii de arborete, s'au stabilit 12 clase.

BIBLIOTECA CENTRALĂ a „ASOCIAȚIUNII" SIBIU

Deşi este foarte greu de stabilit o bază, de care să se ţină seama la fixarea primei de asigurare, aceasta este totuşi posibilă pe baza principiului mutualităţii.

L'exposition coloniale de 1931 et le Congrès du bois.

Expoziţia colonială din 1931 şi Congresul lemnului.

Va avea loc în pădurea Vincennes, aproape de Paris.

Scopul expoziţiei, este de a lupta contra avântului pe care l-a luat metalul în industria mobilelor. Se vor prezenta cu această ocazie mobile confecţionate din lemne aduse din colonii, care prin frumuseţea lor vor avea darul să îndrepte din nou atenţia opiniei publice asupra acestor produse.

Au sujet de l'importation des bois étrangeres.

Asupra chestiunei importului de lemne străine.

Interpelarea d-lui Néron, senator, asupra măsurilor pe care înţelege să le ia guvernul francez, pentru protejarea pieţii franceze faţă de dumpingul rusesc.

Nr. 2526.

Impot sur les bénéfices agricoles.

Impozit asupra beneficiilor agricole.

Un protest al Sindicatului proprietarilor forestieri din S. E., contra extinderii impozitului asupra beneficiilor agricole şi la pădurile industriale (pădurile în cari se practică rezinajul).

La maladie du rond.

Boala «du rond».

Această boală este provocata de ciuperca *Trametes radiciperda.* Cel mai mult suferă arboretele de răşinoase şi mai ales pinul. Arboretele creiate artificial, sunt cele mai expuse.

Arborii atacaţi lâncezesc, manifestă o slăbire crescândă a creşterilor anuale şi deci a creşterii în diametru.

Ciuperca se desvoltă pe rădăcini şi în orice fel de sol.

Ca mijloc de combatere avem izolarea arborilor atacaţi prin încercuire cu un şanţ de 60--80 cm adâncime şi 50 lărgime.

Au sujet de l'importation des bois étrangers.

Asupra chestiunii importului de lemne străine.

Aceiaşi temă pusă în numărul trecut, este mult mai amplu comentată.

V. L.

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

Septembrie, 1930,

H. Colleaux.

Conversion de la futaie régulière de la forêt de Soignes en futaie jardinée.

Conversiunea codrului regulat a pădurei Soignes în codru grădinărit.

Pădurea Soignes, tratată până în 1886 prin metoda «tire-aire», a ajuns după această data ca tip de codru regulat.

Autorul expune împrejurările fericite, cari au contribuit ca transformarea, codrului regulat al pădurei Soignes, în codru grădinărit să se facă aproape automat.

V. Hulin.

L'assurance des bois contre l'incendie en France.

Asigurarea pădurilor împotriva incendiilor, în Franţa.

Pădurea prin existenţa şi desvoltarea ei, constitue un factor de prosperitate a naţiunilor.

Este un bun indispensabil, atât pentru siguranţa locuitorilor cât şi pentru bunul trai al lor.

Pentru a consfinţi existenţa ei Statul trebue să aducă o politică forestieră fermă, prin care să înlăture toţi inamicii pădurilor.

Unul din principalii inamici este focul.

Direcţiunea generală de ape şi păduri din Franţa, redă rezultatul unei anchete, din care reese că în ultimii nouă ani, focul a distrus 3,40 ha la 1000 ha.

In 1929 pagubele pricinuite de foc au fost evaluate la 36 milioane franci.

Autorul propune asigurarea pădurilor contra incendiului.

Despre «asigurarea pădurilor contra incendiului» există un studiu complet, al d-lui Max Hermant, expus la congresul ţinut la Paris, la 23 Mai a. c.

A. Poskin, profesor la institutul agronomic din Gembloux.

Les ressources de la Belgique en bois de carbonisation et en charbon de bois.

Resursele Belgiei în lemn de carbonizaţie şi în cărbune de lemn.

Autorul propune a se favoriza carbonizarea, în pădure, a lemnelor fără preţ sau neutilizabile.

Dat fiind, că actuala producţie a cărbunelui de lemn nu este absorbită în consumaţia internă a Belgiei, este necesar a se găsi noui debuşeuri.

Se indică aceste debuşeuri.

G. Delforge.

Le chrysomyxa abietis <Rouille des aiquielles de L'épicéa>.

Crysomyxa albietis <rugina acelor de molid>.

Către sfârşitul iernei 1929—1930, s'a observat în pădurile tinere de molid că, mulţi arbori, fie izolaţi fie în grupe, au àcele ingălbenite.

In urma constatărilor ştiinţifice s'a văzut, că în fapt, este vorba de maladia «rugina acelor de molid» datorită unui parazit «Chysomyxa abietis». Aceasta este o ciupercă din grupa acelora ce vegetează pe frunze.

Tr. Pop

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

1930 Sept., Nr. 17.

Borchers und May:

Erfahungen bei der Bekämpfung des Kiefernspanners in biologischer und technischer Hinsicht.

Invăţăminte de ordin biologic şi technic din combaterea cu arsenic a insecţii Geometra piniaria.

Se continuă articolul început în Nr. 16, tratându-se chestiunea executării technice a prăfuirii, financiară şi a controlului rezultatelor. Prăfuirea se poate executa cu ajutorul aeroplanului sau a pompelor-motoare. Autorii susţin cu căldură prăfuitorul motor perfecţionat „Hercynia", deşi până în prezent cele mai multe sufragii au fost de partea aeroplanului. Desăvârşite rezultate nu se pot obţine însă decât prin combinarea ambelor metode cari îşi complectează lipsurile.

Rezultatele prăfuirii se determinau în

genere până acum prin numărătoarea larvelor moarte raportate la cele vii, în diferite locuri de încercare. Este socotită ca de o valoare îndoelnică şi recomandă măsurătoarea excrementelor (Kotmessung) (urmează).

Bauer.

Die Aufgabe der Betriebsbeamten im Lichte einer erwerbswirtschaftlich eingestellten Forstwirtschaft.

Rolul personalului în lumina unei gospodării forestiere capitalist concepută.

Articolul este redarea unei conferinţe pe care autorul a ţinut-o la un congres al agenţilor forestieri ai statului Baden. Se arată în linii generale tendinţa economiei forestiere de a se conforma concepţiunilor capitalismului modern şi locul său în economia generală, cât şi mai în amănunt ţelurile unei astfel de gospodării forestiere şi îndatoririle ce incumbă personalului forestier. «Funcţionarul ajutător este chemat în primul rând să sprijine străduinţele de raţionalizare a lucrului şi să valorifice în mod practic rezultatele la cari a ajuns ştiinţa muncii forestiere».

Nr. 18.

Gretsch:

Der Voranschlag der badischen Staatsforstverwaltung für 1930/31.

Proectul de buget al administraţiei forestiere a statului Baden pentru anul 1930/31.

Bugetul este expresia politicii forestiere propuse, iar bilanţul gospodăriei forestiere o oglindă a rezultatelor unei anumite politici forestiere urmate. Discutând aceste chestiuni într'un caz concret, autorul face critica conducerii gospodăriei forestiere din Baden, găsind cu deosebire greşită atacarea capitalului lemnos, care s'a practicat pe o scară întinsă în ultimul timp şi aplicarea pretutindenea a aşa zisei metode badeze de regenerare în pană (badische Keilschirmschlagsystem). Şi s'a scris cu atâta entuziasm despre această metodă acum vreun an (Forstwiss. C. bt. 1929, caet 20—23).

Borchers und May:

Erfahrungen bei der Arsenbekämpfung des Kiefernspanners in biologischer und technischer Hinsicht.

Invăţăminte de ordin biologic şi technic cu ocazia combaterii prin prăfuire cu arsenic a insectii Geometra piniaria.

In continuarea articolului din caetele precedente se mai arată că prin combaterea cu substanţe arsenioase, urmaşii insectei sunt atinşi de oarecare degenerescenţă, manifestată printr'o micşorare a pupelor şi a fluturilor, sterilitate a ouălor şi a femelelor, etc. Dimpotrivă, în cazul întrebuinţării otrăvirilor „de contact", o influenţă asupra urmaşilor nu se constată.

I. C. Dem.

ZEITSCHRIFT FÜR FORST-UND JAGDWESEN.

Nr. 7—8.

Acest număr este închinat jubileului şcoalei superioare de silvicultură din Eberswald (Prusia) şi colaborează cu studii profesorii şcoalei. Intemeetorul acestei şcoli este Wilhelm Pfeil, căruia i se închină un prim articol, după care urmează:

Prof. *Albert şi M. Köhn.*

Beitrag zur Kenntnis der Molkenböden.

Contribuţiuni la studiul solului lăptos.

Solurile lăptoase (Molkenböden) au făcut obiectul multor studii; ele se întind pe suprafeţe mici în diferite părţi ale Germaniei şi fac parte dintre solurile levigate, puţin permeabile, situate deobiceiu în locuri cu slabă scurgere a apei. In compoziţia lor, după cum arată analizele mecanice, predomină nisipul fin (0,05—0,02 mm); în adâncime procentul nisipului fin argilos creşte. Stratele superioare sunt destul de permeabile, cele inferioare însă cu o permeabilitate scoborâtă. Solurile pentru vegetaţie nu sunt aşa de sărace în substanţe nutritive; ele arată o îmbogăţire de Fe. In vederea culturii trebuesc drenate şi îşi recapătă imediat proprietăţile de bun sol pierzându-şi aspectul albicios. Aceste soluri pot proveni nu numai din un anumit strat geologic, cum se credea, ci origina lor nu e legată de natura petrografică a rocei mume.

Prof. *Schwappach*

Die Verjüngung von Kiefer-Buchen Mischbestäden in norddeutschen Sandrgebiet.

Regenerarea arboretele în amestec de fag şi pin în nordul Germaniei (ţinutul Sandr).

Experienţa arată să se dea o deosebită atenţiune curăţirilor şi răriturilor până la 20—30 ani dela crearea arboretelor. Exploatarea să se facă în bande înguste, în care să se extragă arbori din ce în ce mai puternic în aceiaşi măsură cu desvoltarea puezimii de fag. Când fagul a atins 30—40 cm înălţime, iar din arboretul principal s'a scos cam 50 m^3 se introduc artificial pinii.

Exploatarea finală are loc după introducerea pinului.

Dr. *A. Dengler.*

Hoch- und Tiefpflanzung bei der Kiefer.

Plantarea adâncă sau superficială la pin.

Cercetări conduse în decurs de 8 ani, pun în măsură pe autor să recomande ca plantarea pueţilor de pin să se facă astfel încât ei să aibă ultimile frunze la $^1/_2$ — 1 cm deasupra pământului. O plantare prea adâncă are un procent de reuşită a pueţilor cu 5—10 % mai mic decât când pueţii sunt îngropaţi la adâncimea indicată.

Dr. *Wolff.*

Fünf Jahre Arsenkampf gegen Forstschädlinge.

Lupta în contra insectelor cu preparate de Arsen timp de 5 ani.

Preparatele cu arsen sub orice formă ar fi răspândite, dacă sunt bine dozate dau rezultate bune în lupta contra omizilor vătămătoare pădurilor. Ele trebuesc întrebuinţate nu numai în cazuri de absolută nevoe, ci şi în atacuri mai mici ca un bun mijloc preventiv.

Dr. *F. Wiedemann.*

Die Versuche über den Einfluss der Herkunft des Kiefersamens.

Experienţe asupra influenţei provenienţei seminţelor în desvoltarea pinului.

In 1907 s'a plantat în diferite ţări parcele din aceleaşi rase de pin punându-se astfel bazele unui mare experiment internaţional.

Prin articolul de faţă se cercetează rezultatele creşterei exemplarelor plantate, atât din punct de vedere al variaţiunei caracterelor individuale (forma tulpinei, înălţimea etc.) cât şi al comportărei lor în masive (masa lemnoasă, creşterile medii etc.) în comparaţie cu arboretele mame şi între diferitele parcele de studiu. Pe această cale se stabileşte indiscutabil încă odată existenţa raselor şi menţinerea caracterelor lor în diferitele staţiuni unde se plantează.

Dr. *Hilf.*

Die Forstbenutzung als Wissenschaft.

Technologia ca ştiinţă.

Autorul caută să arate obiectul de studiu al technologiei. Din domeniul ei tinde să separe partea care se ocupă cu exploatarea propriu zisă, iar technologia să fie îndrumată către chestiunile privitoare la valorificarea lemnelor. Astfel că technologia ar urma să cuprindă:

Studiul lemnului ca bază (lemnul în natură, lemnul în technică, lemnul în comerţ), valorificarea lemnului din punct de vedere comercial (activitatea comercială a vânzărei şi organizarea valorificărei) şi întrebuinţările lemnului cu studiul proprietăţilor sale technice şi îmbunătăţirea lor.

Dr. *I. Bartels.*

Die Strahlung und ihre Bedeutung für das Klima.

Radiaţia soarelui (Insolaţie) şi importanţa ei pentru climat.

Autorul face un studiu amănunţit asupra insolaţiei, tratând chestiunea în mod clasic, prezentându-se ca un capitol al unui curs.

Prof. *Wittich.*

Über die Wirkung intensiver Bodenbearbeitung auf diluvialen Sandböden mit Trockentorfauflage.

Acţiunea unei intensive prelucrări a solului în nisipurile diluviale şi în turbării.

Prelucrarea solului este cu atât mai necesară cu cât pericolul inerbărei e mai mare. La nisipurile sărace în humus însă această prelucrare nu trebue să strice pătura de humus.

I. Liese.

Beobachtungen über Starum und Stockfäulen unserer Waldbäume.

Observaţiuni asupra putrezirei tulpinelor şi buturugilor arborilor noştri.

Se studiază putrezirile provocate de speciile Polyporus Stereus, Merulius, Sparassis crispe, etc. la pin, stejar.

Dr. C. G.

ALLGEMEINE FORST.und JAGD-ZEITUNG.

Iulie 1930.

Oberfostrat *Dr. Woernle.*

Die Verjungungszahl (vg.) und die Vereinfachung des Wirtschaftsplans

Coeficientul de regenerare şi simplificarea planului economic.

Amenajamentele noui ale pădurilor trebuesc alcătuite înainte ca cel vechi să se fi terminat complect, astfel lucrările prevăzute în amenajamentul renoit să se racordeze cu cele deja executate în cadrul vechiului amenajament. Un amenajament nu trebue conceput numai cu un plan de ucru actual, ci prin cercetarea statistică a rezultatelor lucrărilor executate să se fixeze în continuu norme de lucru în vederea viitoarelor plane de lucruri. In vederea strângerei de date statististice se dau indicaţiuni practice asupra modului de notare prescurtată a rezultatelor obţinute în rărituri şi tăerile principale. Coeficientul de regenerare este prezentat sub forma de trei cifre şi ne arată în acelaş timp mersul tăerilor şi al regenerărei în o unitate economică exprimată în raport cu suprafaţa şi ca masa.

Acest coeficient exprimă în o formă simplă date importante statistice şi se poate folosi şi ca notaţiune în planurile economice.

Hans Hausrath.

Zur Bedeutung der Wirtschaftsstufen.

Contribuţiuni la studiul coeficientului „claselor economice".

Acest coeficient arată intensitatea creşterei arboretelor şi este exprimat prin raportul între produsele secundare scoase prin rărituri şi creşterea totală a arboretelui.

El este dat în procente şi după cum arată o pierdere de 20%, 40% . . . faţă de un arboret normal, clasăm arboretul respectiv în cl. II, III . . . economică. Lucrările deja executate ne dau indicaţiuni asupra modului cum se conduceau răriturile pentru ca arboretul să fie trecut în o clasă economică superioară, fapt pe care autorul îl exemplifică.

Oberförster *A. Weissker.*

Bonitierung und Zuwachsermittlung nach Ertragstafel.

Aflarea clasei de bonitate şi a creşterei după tabela de producţiune.

Staţiunea de cercetări din Saxonia Intreprinde cercetări asupra bazelor de lucru, cari au servit la calcularea tabelelor de producţie actuală, cu metode noi exacte.

Astfel se stabileşte că o parte din arborete au o desvoltare a înălţimilor, care nu corespunde celei date în tabelele de producţie şi în aceste cazuri trebuesc găsiţi coeficienţi de corecţiune uşor de manevrat şi care să arate deviaţiile introduse de factorii cunoscuţi (altitudine etc.)

Ing. I. Podhorsky.

Das Tauernkraftwerkprojekt der A. E. G. Berlin und der Gebirgswald.

Proectul de construcţie al unui stăvilar în Austria (munţii Tauer) şi pădurea.

Lucrările proectate vor necesita o aşa de mare cantitate de material lemnos în vederea instalărei tuburilor şi altor construcţiuni, încât se va schimba aspectul masivelor păduroase pe o mare întindere în lungul mai multor văi importante. Cu această ocazie se pun multe probleme de protecţie, de fixări de maluri, valorificări etc, pe care autorul le schiţează.

Dr. C. G.

SILVA.

Nr. 36—37, Septembrie.

Geh. Oberforstrat Tretsch, bad. Landforstmeister i. R.

Die Umstellung der badischen Forstwirtschaft und deren Auswirkung auf den Forsthaushalt.

Noua orientare a economiei forestiere în Baden şi efectele produse de ea asupra bugetului pădurilor.

O critică severă a orientării schimbate în politica forestieră badensă.

Nr. 38 şi 39, Sept. Nr. 40 Oct.

Frh. Arthur von Kruedener.

Zur Frage der Walatypen. Eine vorläufige Betrachtung.

In chestiunea tipurilor de pădure. O expunere prealabilă.

Se cunoaşte mişcarea pornită din Finlanda (Cajander) care, stabilind o serie de tipuri de pădure, caracterizate printr'o anumită floră (cu excluderea celei forestiere), ne permit a conchide asupra factorilor de producţiune (climă şi sol), asupra naturei arboretelui şi fireşte şi asupra tratamentului celui mai potrivit.

Tipurile lui Cajander cari oglindesc bine condiţiunile forestiere din Finlanda, dacă nu sunt aplicabile ori unde, apoi în genere au fost socotite că ne pot lămuri cel mult asupra straturilor superioare al solului, nu însă şi asupra celor mai adânci. Aceasta este şi părerea autorului acestui articol care, comparând tipurile floristice cu cele pedologice (bazate pe cercetarea minuţioasă a diverselor orizonturi de sol), crede că cele din urmă ne pot lămuri mai bine asupra tratamentului potrivit ce urmează a se aplica unei anumite păduri. Autorul discută apoi chestiunea, dacă stabilirea tipurilor forestiere, aşa cum s'a urmat în Rusia, este posibilă şi în Germania şi dacă, păşind pe această cale, s'ar găsi o bază mai sigură de apreciere a condiţiunilor de productivitate decât prin întocmirea, cum se obicinueşte actualmente în Germania, unor clase de fertilitate a solului.

In sfârşit în Nr. 40 din Octombrie se dau îndrumări pentru procedarea practică la stabilirea tipurilor de pădure.

* * *

FORSTARCHIV.

Nr. 21, Martie 1930.

R. B. Hilf.

Zur Einteilung Deutschlands in Waldgebiete.

Contribuţiuni la împărţirea Germaniei în regiuni forestiere.

Autorul porneşte dela ideea că în Germania, unde sunt contraste pronunţate de climă — dela oceanică la continentală — şi care posedă un relief foarte variat, nu se pot aşa de uşor stabili zone distincte de vegetaţie cum ar fi de ex.: în România care oferă o gradaţiune clară dela tundra Carpaţilor până la stepa din Sud. Din datele oferite până astăzi de Meteorologie — care nu s'a ocupat în special cu regiunile păduroase — putem trage concluziuni asupra condiţiunilor silvice ale unei ţări dacă le raportăm la întreg ansamblu geografic. Aprofundarea geografiei ne urmează cunoaşterea atât a tipurilor de arborete, a raselor etc. cât şi a altor discipline. Expune 2 hărţi schematice de distribuţia pădurilor în Germania după Dengler şi E. Werth.

E. Eckert.

Untersuchungen über den Massengehalt von Buchen-Nutzrollen I und II Klasse.

Cercetări asupra volumului lemnului rotund de lucru fag clasa I şi II.

Pentru stabilirea adevăratului factor de cubaj al sterilor lemn rotund fag, autorul a cubat exact 41 steri clasa I şi 38 clasa II ajungând la concluzia că pentru clasa I să se întrebuinţeze factorul 0,78, iar pentru clasa II 0,7. Prin modul obişnuit de a transforma sterii în m³ — deseori în factorul rotund 0,8 — se dă o imagine falşă atât pentru statistică cât şi pentru amenajament ce trebue să-şi urmărească în oarecare precizie capitalul lemnos.

Nr. 22, Noembrie 1930.

H. Mayer-Wegelin.

Grünästung der Rotbuche.

Curăţirea crăcilor verzi la fag.

Odată cu cerinţa modernă a operaţiunilor de ameliorare ce trebue să înceapă încă din tinereţea arboretelor se pune şi problema elagajului artificial.

Pe baza experienţelor făcute timp de 6 ani autorul ajunge la concluziile următoare:

a) Rănile crăcilor de 1, 3, 5 cm grosime se închid respectiv după 4,5 $^1/_2$, 7 ani. Cu cât deci rana e mai mare cu atât stă expusă mai mult pătrunderii ciupercilor.

b) Pe fiecare an procesul de decompunere avansează în lemnul sănătos adâncimea fiind în legătură directă că mărimea tăeturii.

c) Gudronarea tăeturii nu înlătură descompunerea.

Apare important găsirea unui medicament eficace contra pătrunderii ciupercilor în tăetură şi provocarea artificială a arborelui să-şi formeze o zonă naturală de apărare. Asupra acestei din urmă chestiuni, autorul va referi mai târziu.

Maul, Darmstadt.

Zur Psychologie des Betriebs.

Asupra psichologiei exploatării.

Autorul arată cum prin introducerea de către Ad-ţia Păd. Statului Hessa a unui formular de «câştig şi pierderi» în lucrările de pepinieră, s'a obţinut o coborâre a preţului de producţiune datorit influenţei acestui formular, ce a dat posibilitate agenţilor silvici să activeze în direcţia economică. Arată şi formularul introdus. (Pag. 499).

Forstliche Chronik.

Cronica forestieră.

a) Firma Graguwa (Müritz) din Mecklemburg a construit un car pentru transportul materialului ale cărui roţi sunt pe pneuri, putându-se întrebuinţa cauciucuri vechi de automobil, greutatea medie ce o suportă: 5000—6000 kgr pentru 2 cai. Avantagiul: în terenurile nisipoase transportul se face cu mică cheltuială de energie.

b) Cu începere dela 1 Noembrie a. c. funcţionează la A. T. F. un oficiu de consultare pentru întrebuinţarea vehiculelor cu motor în gospodăria sivică. Aci se dau relaţiuni şi se primesc propuneri pentru îmbunătăţire.

Tr. I. H.

Nr. 17, 1 Septembrie 1930.

V. v. Buiovitsch.

Der Käferfrass von Monochamus galloprovincialis.

Atacul insectei Monochamus galloprovincialis.

Autorul înfăţişează câteva observaţiuni asupra atacului acestui coleopter puţin cunoscut care s'a răspândit în Europa venind din Rusia, în deosebi după războiu din cauza relei gospodării a pădurilor. In Germania se găseşte mai des în partea de Sud-est.

Stölter.

Eigenzucht oder Lohnzucht?

Pueţi în regie sau din comerţ?

Autorul polemizează cu d-l Oberförster Armbruster, care în articolul «Kiefern Pflanzenzucht» din Nr. de 1 Aprilie al acestei reviste a afirmat că modalitatea procurării pueţilor din comerţ ar fi superioară creşterii în regie. Pentru a se face o deducţiune sigură—spune autorul—trebue să se experimenteze într'o mai largă măsură şi să se aştepte mai mult timp. După observaţiunile d-sale, roducţia în regie este mai convenabilă, iar acolo unde nu este, trebuesc căutate greşelile în sistemul de muncă—organizare şi interesul depus.— In nici un caz însă, ocoalele ce ar putea produce pueţii în mod mai convenabil să nu avizeze la cumpărarea pueţilor din comerţ 1).

Forstliche Cronik.

Cronica forestieră.

1. Sărbătorirea centenarului şcoalei superioare de silvicultură Eberswalde. A avut loc între 1—3 August a. c. la care a participat diferite autorităţi şi instituţii, şcoli superioare şi universităţi din Germania şi străinătate. S'au proclamat doctori «honorius causa» şi cetăţeni de onoare printre care şi preşedintele republicei v. Hindenburg. In ziua de 2 August s'a sfinţit noul institut de cercetarea lemnului şi a solului. Zilele următoare au fost excursii în ocoalele silvice Chorin şi Freinwalde, apoi banchetul şi balul de gală

2. In iarna curentă va avea loc un concurs pentru examinarea ferăstraelor-motor întrebuinţate în exploatarea pădurilor (doborît şi secţionat).

Inscrierea firmelor a avut loc la H. T. F. până la 1 Oct. 1930.

Nr. 18, 15 Sept. 1930.
R. Couvé.
Biuroureform.

Reforma biroului.

Prin reforma biuroului autorul înţelege totala lui transformare pe baza unei noui organizaţiuni pentru înlăturarea defectelor de: personal, metode de lucru, compoziţia biuroului şi ordinea dinăuntrul său, utilajul biuroului — technica biuroului —, cu un cuvânt înţeleg, raţionalizarea biuroului: Aceasta nu e posibil decât după serioase observaţiuni, stabilire de fapte şi înlăturarea inutilităţilor. La fiecare din grupele de defecte mai sus arătate, autorul indică şi îmbunătăţirile necesare, însoţind articolul cu 5 fotografii. în partea finală, va recunoaşte în total imputarea ce de obicei se aduce biurourilor oficiale pentru mersul greoi al lucrărilor. Observă din contră o tendinţă a autorităţilor pentru o cât mai bună desfăşurare a acestor lucrări. A canaliza această tendinţă şi a duce la bun sfârşit raţionalizarea biurourilor publice pe baze de principii ştiinţifice, este ţinta «reformei biuroului».

V. v. Butowitsch.

Massenauftreten einer Schildlaus an Segge.

Apariţia în masă a unui «coccinae-u» la «Calamagrostis».

Institutul zoologic din Eberwalde a fost anunţat din mai multe regiuni (Eufrat, Stetlin, Magdeburg) de apariţia în mare număr a insectei. Eriopelis lichtensteini la graminea: «Calamagrostis epigeios».

In ajutor vine parazitul «Leucopis anulipes» ce-şi desvoltă viaţa în corpul insectei amintite. Intrucât această insectă — Eriopelis lichtensteini — e un duşman al culturii forestiere nu poate să decidă decât o metodică observaţiune.

Forstliche Cronik.

Cronica forestiră

1. Şcoala superioară de silvicultură din Hann Münden a ţinut în timpul

---

1) In Germania creşterea pueţilor de către întreprinderile particulare este foarte desvoltată şi se face mare propagandă de către diversele firme pentru a-şi asigura un debuşet cât mai mare.

dela 1—12 Iulie mai multe conferinţe la care au luat parte diverse autorităţi, societăţi, specialişti, proprietari de păduri particulare, etc.

2. Dela 12—15 Noembrie a. c. s'a ţinut de către «Institutul de organizarea ştiinţifică a muncii în pădure» din Eberwald, cursuri pentru studiul timpului în exploatarea pădurilor.

3. Institutul zoologic din Eberwald comunică rezultatul observaţiunilor făcute asupra unor grupe de insecte ce i s'au trimis spre cercetare.

4. După invitaţia guvernului sovietic, d-nii. prof. dr. Gehrhardt, prof. dr. Hilf, Dr. Strehlke şi Dr. Kohl au întreprins o călătorie de 2 luni în regiunea munţilor Urali.

SCHWEIZERISCHE ZEITSCHRIFT FÜR FORSTWESEN.

Nr. 9. Septembrie 1930.

Oberförster B. Bavier.

1. *Die Ausbildung des Unternforstpersonals.*

Pregătirea personalului silvic inferior.

Studiul de faţă e provocat de articolului silvicultorului Ammon cu privire la principiile de urmat în problema organizării serviciului silvic.

La 8 Maiu 1930, a avut loc o conferinţă a silvicultorilor elveţieni cu delegaţii asociaţiei personalului silvic inferior, în care s'a discutat asupra unei pregătiri mai temeinice a personalului silvic inferior.

S'a vorbit între altele de adâncirea cunoştinţelor cu privire la îngrijirea masivului, iar teoria să se reducă în favoarea practicei. Nu s'a precizat însă, dacă adâncirea cunoştinţelor se va face prin cursuri repetitoare sau prin cursuri de îndrumare. Autorul e pentru acestea din urmă.

Relevă însă un fapt: Sunt silvicultori, cari nu văd cu ochi buni pregătirea mai bună a personalului silvic inferior, de teamă că acesta ar căuta să aibe mai multă autoritate. N'au dreptate, căci dacă personalul silvic inferior câştigă ceva în bine, apoi aceasta sigur se va resfrânge în bine asupra serviciului silvic în general.

Altele trebuesc să fie preocupările serviciului silvic.

In primul rând să se organizeze munca în pădure şi technica muncei.

Astăzi în majoritatea lucrărilor de natură silvică, şeful de ocol lasă aproape totul în seama personalului subaltern, iar acesta în seama antreprenorului de lucrări. Din lipsă de pregătire şi organizare e pierdere de timp ‹Leerlauf›.

Aci e un câmp vast de activitate.

Să ne gândim numai la preîntâmpinarea accidentelor, care de fapt e numai o chestie de organizare. In Elveţia accidentele sunt foarte numeroase iar taxele cerute de Casa muncei se ridică până la 160 ‰.

In aceiaşi ordine de idei stă problema sortării materialului lemnos. Şi aci e nevoe de studii şi de exerciţiu mai îndelungat.

Cursurile de îndrumare să se facă numai pentru anumite capitole din practica silvică şi să fie predate de «specialişti» reputaţi.

Pregătirea personalului silvic inferior e într'adevăr nesatisfăcătoare. Ameliorarea ei, o putem obţine atacând din plin chestiunea organizării.

Şeful de ocol la rândul său să nu-şi mai piardă timpul în lucrări cari cad în competinţa personalului subaltern, căci raţionalizarea muncei cere ca personalul superior să nu lucreze ceiace poate să execute foarte bine personalul subaltern.

Printr'o pregătire mai temeinică, personalul silvic inferior să ajungă să devină mâna dreaptă a celui superior, iar acesta liberat de o mulţime de corvezi să aibe timpul necesar pentru rezolvarea problemelor mari de gospodărie silvică.

2. *Verwachsungen.*

Concreşteri.

Se dau câteva exemple de concreşteri de arbori şi părţi ale arborilor. Lucrarea e însoţită de fotografii.

3. *Zur Frage der Ersatzbrennstoffe.*

In chestiunea combustibilului surogat.

Elveţia ca şi restul ţărilor, avizate la importul de combustibil lichid (petrolul cu derivatele sale) e vecinic preocupată de găsirea unui surogat naţional, care s'o scutească de trimeterea unor sume importante peste graniţă cu procurarea lui şi tot deodată să-i asigure punerea în mişcare a automobilelor, tractoarelor şi motoarelor de tot felul în timp de război.

Până în prezent s'au făcut experienţe reuşite de ministerul de răsboiu, cu alcolul în amestec ca benzina. Cărbunele de lemn n'a dat rezultatele dorite.

4. *Excursion der schweizerischer Forstschule nach Südwestdeutschland.*

Excursia şcoalei de silvicultură elveţiene în Germania de Sud-west.

Excursia a avut loc în Würtemberg în ţinutul Stuttgart — Freudenstat — Heidelberg de la 19—22 Iunie 1930, sub conducerea profesorilor Schädlein şi Knuchel

S'au vizitat păduri frumoase tratate în codru grădinărit.

M. Răd.

ECHA LESNE.

Octombrie, 1930.

Realizând unul din principalele scopuri ale sale — propagandă pentru pădurea şi silvicultura poloneză — «Echa Lesne» publică un număr de lux consacrat în întregime pădurilor din Cieszyn.

Sfârşitul faimosului proces, privind bunurile vechei «Komora Cieszynska», intentat împotriva arhiducelui Frederich Habsburg şi luarea în posesie a acestor vechi domenii de către Statul Polon se întâlnesc în acest număr al revistei.

Primul articol referă asupra concluziilor procesului şi dă o schiţă istorică a domeniului Cieszyn. (A. Hollwigowa, St. Chrzanowski).

Tratamentul acestor păduri este discutat în detaliu în articolele:

Schiţă generală.

Tratamentul pădurilor din Cieszyn — odinioară şi acum —.

Ameliorarea terenurilor şi rezultatele financiare.

De reţinut articolul *Fr. Popiolec*, Deasemeni contribuţiile d-lor: *K. Sosnowski* (Beskid Slaski), *E. Vogt* (Slask Cieszynski), *J. Stepcowski* (o poezie) şi *E. Wasilewski*.

Cronică, diverse informaţiuni, etc.

Red.

LAS POLSKI.

Octombrie, 1930.

Conţine următoarele:

Ing. O. E. Borzemski.

Aplicarea graficelor în silvicultură.

St. Ruskiewicz.

Micşorarea terenurilor forestiere în Polonia.

St. Studniarski.

Influenţa sistemului agrar şi a relaţiilor politice asupra legislaţiei forestiere. Bibliografie, ştiri din străinătate, etc.

Red.

LESNICKÁ PRÁCE

Septembrie — Octombrie 1930.

Dr. Ing. Antoniu Němec.

Influenţa ridicării litierii asupra circuitului azotului în solurile forestiere.

Ridicarea litierii din pădure, aduce totdeauna perturbaţii în circuitul normal al azotului dintre arboret şi sol. Cu cifre stabilite pe bază de cercetări, autorul arată că în pădurile unde litiera este ridicată, procentul azotului în sol este mai redus, decât în solurile unde litiera a rămas pe loc.

Ing. Arnost Laula.

Duramenificarea fagilor în pădurile din partea de Est a Republicei Cehoslovace.

Dr. S. A. Wilde.

Intrebuinţarea sistemului numeric într'o cercetare forestieră şi la întocmirea hărţilor forestiere.

O hartă forestieră completă trebue să cuprindă toate elementele referitoare la arboret şi sol (proprietăţi chimice şi mecanice). Trebuesc deasemenea figurate instalaţiile permanente din pădure (drumuri, căi ferate, clădiri, etc.).

Reprezentarea grafică a tuturor acestor elemente cu mijloacele cartografice cunoscute, este greoaie şi câte odată imposibilă. S'a imaginat atunci «sistemul numeric» prin care elementele caracteristice fiecărei porţiuni de teren, sunt înscrise în nişte tabele, care constituesc o anexă a hărţii. Pe hartă se trec aceste caracteristici sub formă de litere, cifre, indici, etc.

Doc. Dr. Jan. Sv. Prochózka.

Revărsările din Sudul Franţei şi pădurile.

V. L.

SUMARSKI LIST

Sept.—Oct. 1930.

Ing. Zarko Miletic (Beograd).

Cercetări asupra structurii arboretelor de fag în pădurile cu caracter de păduri virgine.

Materialul necesar acestui studiu a fost cules în pădurile din Croaţia centrală.

Autorul a făcut clase de diametre (din 10 în 10 cm) şi a studiat numărul arborilor aparţinând fiecărei clase pentru pădurile cu caracter de păduri virgine, ca şi pentru pădurile grădinărite. Concluzie: curba structurii arboretelor virgine este mai mult sau mai puţin simetrică; curba structurii arboretelor grădinărite este absolut asimetrică.

O asemănare între pădurea cu caracter virgin şi cea grădinărită nu este posibilă decât în regiunile joase, unde pădurea virgină din punct de vedere al structurii arboretelor, prezintă deasemenea o curbă asimetrică.

Ianko Sustersic.

Fagul în «Gorski Kotar».

Studiază caracteristicele varietăţilor de fag din regiunea muntoasă a Croaţiei occidentale şi tratamentul aplicat arboretelor de fag în amestec cu bradul şi moliftul.

Ing. Lazăr Petrovici (Beograd).

Exploatarea pădurilor în vederea unei regulări monetare.

Ing. Salih Omanovia.

Protecţia pădurilor de brad contra bostrichizilor.

Vorbeşte despre technica distrugerii lui Ips curvidens în pădurile de brad, Piaţa lemnului jugoslav, literatură etc.

V. L.

INFORMAŢIUNI

Mişcarea în corpul silvic şi în administraţie.

Domnul ing. şef. *V. Ivănceanu* se încadrează la gradul de inginer şef silvic, pe ziua de 1 Octombrie 1930 cu o vechime de 2 ani şi 2 luni în grad.

Domnul ing. silvic *Const. Sfetcovici,* plecat din serviciul Statului prin demisie, se reprimeşte în serviciu pe ziua de 1 Noembrie 1930, cu gradul de inginer silvic pe care l-a avut la demisie.

*

Pentru încadrarea cu personalul superior a centrelor de exploatare ale C. A. P. S. se fac următoarele transferări, în interes de serviciu, pe ziua de 1 Noembrie 1930.

1. D-l ing. şef silvic *Şt. Dumitrescu Gârbovi,* din centrul de exploatare Gilău la centrul de exploatare Ierbuş, iar în locul d-sale se numeşte şef al centrului de exploatare, la Gilău, actualul subşef *I. Nestorică.*

2. D-l inginer silvic *Teofil Georgian,* actualmente ajutor la ocolul silvic Lucieni, în aceeaş calitate la ocolul silvic Gilău.

3. D-l inginer şef silvic *I. Ionescu,* şeful ocolului silvic Borleşti, va conduce şi centrul de exploatare Baia-Mare.

4. D-l inginer silvic *C Chiculiţă,* dela comisiile de amenajament din administraţia centrală C. A. P. S., ca şef al ocolului silvic Lăpuşna, în locul D-lui inginer subinspector silvic *G. Antonescu,* care va trece ca şef al serviciului technic la direcţia silvică Cluj.

5. D-l inginer silvic *V. Negoiţă* actualmente ajutor la ocolui silvic Moreni va trece ca şef al ocolului silvic Isticeu, vacant prin trecerea D-lui inginer silvic *Pamfil Popescu,* la ocolul silvic Gurghiu, pendinte de direcţia regimului silvic.

6. D-l inginer silvic *Gh. Ceacăreanu,* ajutor la direcţia silvică Iaşi, va trece la fabrica Ierbuş, în calitate de şef technic.

*

In cuprinsul Directoratului Ministerial Timişoara se fac următoarele separaţiuui de ocoale.

a) Ocolul silvic Pauliş rămânând ca ocol de regim silvic, iar pădurile statului din raza lui trec în administraţia ocolului silvic C. A. P. S. «Radna», cu reşedinţa în Radna, judeţul Arad, sub controlul direcţiei silvice Arad.

Şef al ocolului de regim silvic Pauliş va fi inginerul silvic *D. Mogoş,* actual şef al ocolului silvic Buziaş, desfiinţat, iar d-l inginer şef silvic *A. Szabo,* trece ca şef la ocolul silvic de C. A. P. S. «Moneasa» în locul d-lui inginer *Păcuraru,* trecut la direcţia Arad.

b) Ocolul silvic Orşova trece la regimul silvic şi va fi condus de d-l inginer silvic *A. Alexandrescu.*

Ocolul silvic al C. A. P. S. «Ogradina», cu reşedinţa în Ogradina, din direcţia silvică Orşova, va administra şi pădurile statului foste în ocolul silvic C. A. P. S. Orşova şi va fi condus de d-l inginer silvic *I. Constantinescu*, fost şef al ocolului silvic Balinţ, desfiinţat.

c) Ocoalele silvice Sistarovăţ şi Lipova se vor contopi, formând ocolul silvic Lipova, cu reşedinţa în Lipova, care va administra pădurile pendinte de C. A. P. S. şi va fi condus de către d-l inginer şef silvic *N. Pandrea*.

d) Ocoalele Buziaş şi Chevereşul Mare se vor contopi, formând ocolul silvic Buziaş, cu reşedinţa în Buziaş, administrând pădurile aparţinătoare C. A. P. S. sub conducerea d-lui inginer *Em. Câmpeanu*, actual şef al ocolului silvic Chevereşul Mare.

e) Ocolul silvic C. A. P. S. Balinţ se desfiinţează, iar pădurile statului din cuprinsul lui vor fi administrate de ocolul silvic Lugoş, condus de d-l inginer silvic *Pop Liviu*.

f) D-l inginer silvic *I. Lugojanu*, actualmente titular al ocolului silvic Sistarovăţ, va conduce ocolul silvic «Radna» în locul d-lui inginer şef *N. Dănilă*, care trece ca şef al ocolului silvic de regim silvic Lugoj, pendinte de Directoratul Ministerial Timişoara, nou înfiinţat.

g) Se înfiinţează un ocol de regim silvic în Oraviţa, pendinte de Directoratul Ministerial Timişoara, care va fi condus de către d-l inginer silvic *Decei Ovidiu*, fost titular al ocolului Baia de Arieş desfiinţat.

•

In cuprinsul Directoratului Ministerial Cluj se desfiinţează următoarele ocoalele de regim silvic:

Ileanda Mare, Bălceşti, Teacu, Ocland, Baia de Arieş, Pui, Săpânţa, Feldioara, Cincul Mare şi Boroşneul Mare.

•

In cuprinsul Directoratului Ministerial Bucureşti se înfiinţează următoarele ocoale de regim silvic:

a) Piteşti, pentru judeţele Argeş şi Teleorman, cu şef de ocol inginer silvic *Pascu Dobrescu*. din direcţia centrală C. A. P. S.;

b) C.-Lung, pentru judeţul Muşcel, cu şef de ocol inginer şef silvic *G. Moş Andrei*, actualul şef al ocolului C.-Lung C. A. P. S.;

c) Târgovişte pentru judeţul Dâmboviţa, cu şef de ocol inginer inspector silvic *Em. Negoescu* de la direcţia silvică C. A. P. S. Piteşti;

d) Ploeşti pentru judeţul Prahova, cu şef inginer silvic *N. Stoian* din direcţia silvică C. A. P. S. Bucureşti;

e) Buzău, pentru judeţul Buzău, cu şef inginer silvic *C. Negulescu*, din direcţia silvică C. A. P. S. Bucureşti;

f) R. Sărat, pentru judeţul R. Sărat, cu şef inginer silvic *I. Hunceag*, ajutor la ocolul silvic C. A. P. S. Butoiu;

g) Focşani, pentru judeţul Putna, cu şef inginer şef silvic *G. Tatomir* de la ocolul silvic Pui;

h) Brăila, pentru judeţele Brăila şi Covurlui, cu şef inginer sub inspector silvic *A. Boca* de la direcţia silvică C. A. P S. Iaşi;

i) Bucureşti, pentru judeţele Ialomiţa şi Ilfov, cu şef inginer şef silvic *L. Risdörfer* din direcţia centrală C. A. P. S.;

j) Constanţa, pentru judeţele: Tulcea, Constanţa, Durostor şi Caliacra, cu şef de ocol inginer silvic *H. Haret* de la direcţia C. A. P. S. Constanţa;

k) Giurgiu, pentru judeţul Vlaşca, cu şef girant actual şef al ocolului C. A. P. S. Giurgiu, inginer şef *I. Podeanu*.

•

In cuprinsul Directoratului Ministerial

Cernăuţi se înfiinţează ocoalele de regim silvic:

a) Cernăuţi, pentru judeţele Cernăuţi şi Storojineţ, cu şef d-l inginer *Juraş Gh.* de la ocolul silvic Selişte;

b) Suceava, pentru judeţele: Dorohoi, Suceava şi Fălticeni, cu şef d-l inginer silvic *Nicorovici*, de la şcoala Căiuţi, desfiinţată.

•

Se încadrează la secţia silvică Cluj ca inspector de control, D-nii: inginer şef silvic *I. Mărgineanu*, de la ocolul silvic Deva.

La echipele de torenţi, D-nii inginerii silvici *Pop. Mihai*, de la ocolul silvic Bălceşti, desfiinţat, D-l inginer şef silvic *Imre Francisc* de la ocolul silvic Feldioara, desfiinţat, şi d-l inginer şef silvic *I. Galeriu* de la ocolul silvic Cluj.

Ca şefi de ocoale de regim silvic:

La ocolul Abrud, d-l inginer silvic *A. Spaniol*; la ocolul Lăpuş, d-l inginer şef *Guiaş Şt.*; la Cluj d-l inginer *A. Chiriţă*; la ocolul Petroşani, d-l inginer *Ştefan Sofandi*; la ocolul Deva, nou înfiinţat, d-l inginer *Nascu Nerva*; la ocolul Dragomireşti, nou înfiinţat, d-l *L. Marca i*; la ocolul silvic Ilia, d-l inginer şef *Wunder Eugen*; la ocolul silvic Intorsătura Buzăului, d-l inginer şef *E. Zehan*; la ocolul Valea Mureşului, d-l inginer silvic *I. Toma*; la ocolul silvic T. Mureş, d-l *C. Niţescu*; la ocolul Selişte, d-l inginer silvic şef *Gofia I.*; la ocolul silvic Topliţa, nou înfiinţat, d-l inginer şef silvic *Gherghel Ştefan*; la ocolul silvic Hida, d-l inginer şef *I. Berez*; la ocolul silvic Dej, d-l inginer silvic *V. Ruse.*

•

Pe lângă ocoalele silvice mixte din Oltenia, Moldova şi Basarabia pentru lucrările serviciului regimului silvic, se vor ataşa câte un brigadier silvic la ocoalele de câmpie, câte un conductor silvic şi un brigadier, sau chiar câte doi la ocoalele de coline şi de munte, după importanţa lucrărilor şi dificultăţile de control.

•

Se fac următoarele schimbări în denumiri de ocoale silvice ale direcţiunei regimului silvic din cuprinsul Directoratului Ministerial Bucureşti:

1. Ocolul silvic Piteşti, se va numi în viitor: ocolul silvic Argeş, cu sediul în Piteşti.
2. Ocolul silvic C.-Lung, se va numi în viitor: ocolul silvic Muşcel, cu sediul în C.-Lung.
3. Ocolul silvic Târgovişte, se va numi: ocolul silvic Dâmboviţa, cu sediul în Târgovişte.
4. Ocolul silvic Ploeşti, se va numi: ocolul silvic Prahova, cu sediul în Ploeşti.
5. Ocolul silvic Focşani, se va numi: ocolul silvic Putna, cu sediul în Focşani.
6. Ocolul silvic Bucureşti, se va numi: ocolul silvic Ilfov, cu sediul în Bucureşti.
7. Ocolul silvic R.-Sărat, se va numi: ocolul silvic Milcov, cu sediul în R.-Sărat.
8. Ocolul silvic Giurgiu, se va numi: ocolul silvic Vlaşca, cu sediul în Giurgiu.
9. Ocolul silvic Brăila, se va numi: ocolul silvic Siret, cu sediul în Brăila.

PUBLICAȚIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Direcția Regimului Silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor.

Asupra raportului d-lui Director al Regimului silvic.

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare a codului silvic publicată în «Monitorul Oficial» No. 131,920.

DECIDEM:

Art. 1. — **Se aprobă de noi:**

a) **Regulamentul pentru exploatare al pădurii «Balta Gurei», pendinte de comuna Mălaia, județul Vâlcea, proprietatea d-lui Florea Socolescu, în suprafață de 23 ha pădure curată. Regimul codru cu două tăieri succesive. Revoluția normală 80 ani, exploatarea în 4 ani. Garanția de împădurire două mii lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.**

b) **Regulamentul pentru exploatare al pădurii «Băbeni Olteț» pendinte de comuna Făurești, județul Vâlcea, proprietatea moștenitorii Colonel Teodorescu, în suprafață de 17 ha 6506 m². Regimul crâng simplu. Revoluția normală 12 ani, exploatarea un an. Garanția de împădurire cinci sute lei de fiecare hectar. Revizuirea după zece ani.**

c) **Regulamentul de exploatare al pădurii «Gheboaia» pendinte de comuna Gheboaia județul Dâmbovița, proprietatea dotală a d-lui I. Calimachi în suprafață de 598 ha 310 m² din care 585 ha pădure curată. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 13 ani, exploatarea în 13 ani. Garanția de împădurire cinci sute lei de fiecare hectar. Revizuirea în anul 1943.**

d) **Regulamentul pentru exploatare al pădurii «Piscul Fagului și Frăsinetul», pendinte de comuna Tâmna județul Mehedinți, proprietatea moștenitori I. Ioanid, în suprafață de 22 ha 7000 m² din care 21 ha 4500 m² pădure curată. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 35 ani, exploatarea în doi ani. Garanția de împădurire cinci sute de lei de fiecare hectar. Revizuirea după zece ani.**

Art. 2. — **Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia, sunt executorii.**

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic, este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 5 Noembrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *C. P. Georgescu*

p. conf. (ss) *C. P. Serghiadi*

Nr. 256.267/930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurei «Dobraia» pendinte de comuna Petrila judeţul Hunedoara, proprietatea d-nei Gheorghina Borznemisja în suprafaţă de 105 ha 7200 m^2 din care 74 ha 8800 m^2 pădure curată. Regimul seria I-a 66 ha 9200 m^2. Codru cu tăeri rase, seria II-a 7 ha 9600 m^2 Codru grăd nărit. Revoluţia normală 60 ani, exploatarea în 2 ani pentru seria I-a; iar în seria de grădinărit se va realiza numai creşterea anuală. Garanţia de împădurire trei mii lei de fiecare hectar la seria I-a şi una mie lei de fiecare hectar la seria de grădinărit. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurei «Pădurea Mare», pendinte de comuna Mociu, judeţul Cluj, proprietatea d-lui Eugeniu Gall, în suprafaţă de 28 ha 1908 m^2 din care 26 ha 1220 m^2 pădure curată. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani. Exploatarea în 20 ani. Garanţia de împădurire şase sute lei de fiecare hectar. Revizuirea după zece ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurei «Halasag» pendinte de comuna Turia, jud. Trei Scaune, proprietatea d-lui Apor Petru, în suprafaţă de 58 ha 9900 m^2 din care 47 ha 6200 m^2. pădure curată Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani a suprafeţei de 42 ha 6200 m^2. Garanţia de împădurire şase sute lei de fiecare hectar. Revizuirea după zece ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc., se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamante, etc., referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc., au fost date eronat, sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic fie asupra proprietăţii, suprafeţii, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiul respectiv şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 14 Noembrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

p. conf. (ss) *C. P. Serghiadi*

Nr. 263.077/930.

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor.
Asupra raportului domnului Director al Regimului silvic.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi anularea amenajamentului pentru exploatare al păduri Fundătura, Dumbrava şi Hinşuri, pendinte de comuna Boian, judeţul Târnava Mică, proprietatea comunei Boian care a fost aprobat prin decizia Nr. 29.630/927, publicată în «Monitorul Oficial» Nr. 163/927.

Art. 2. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 3 Noembrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *C. P. Georgescu*

Nr. 255.377/930.

Art. 1. — Se aprobă de no anularea regulamentului pentru exploatarea pădure Zăvoiul Farcasanca, pendinte de comuna Drăgăneşti, judeţul Olt, prnprietatea d-lui Marin G. Popescu, care a fost aprobat prin Decizia Nr. 47.359 923 publicată în «Monitorul Oficial» Nr. 135/923.

Art. 2. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 15 Noembrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

Nr. 264.351/930.

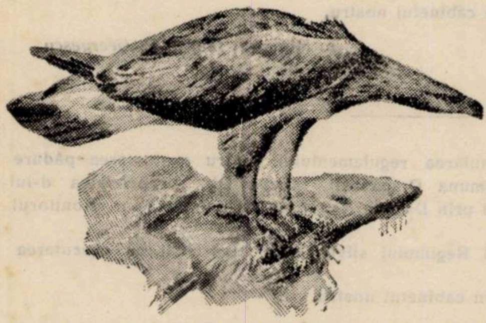

Iosif Petraşca
Institut de preparate biologice
Bucureşti
Str. Ştirbey Vodă, 96

Premiat în străinătate
şi în ţară

Animale, păsări împăiate conform comenzii. Se va prelucra artistic piei şi blănuri. Montajul coarnelor după indicaţiuni.

Pentru Onor. Corp Silvic preţurile extrem de reduse

CASA DE CREDIT, ECONOMIE ŞI AJUTOR
A
CORPULUI SILIVIC C. E. A. C. S.
Sediul: Bucureşti III — B-d Brătianu, 67

Face toate operaţiunile de bancă. Imprumuturi la membrii în contul salariului, împrumuturi pe gaj de efecte, pe ipoteci etc.

Primeşte spre fructificare la vedere şi pe termen în condiţiuni avantajoase

ANUNŢ

ADMINISTRAŢIA FONDULUI BISERICESC ORT. ROM. DIN CERNĂUŢI

DOREŞTE A CUMPĂRA

(20) DOUĂZECI HECTOLITRI GHINDĂ DE TUFAN
(QUERCUS PEDUNCULATA)

VÂNZĂTORII VOR BINEVOI A TRIMITE OFERTE SCRISE INSOŢITE DE MOSTRE

SOCIETATEA
„PROGRESUL SILVIC"

Inchiriază pentru conferinţe adunări, concerte, etc., Sala mare a localului său din **B-DUL I. C. BRĂTIANU No. 67** unde doritorii se pot adresa

◆

BIBLIOTECA CENTRALĂ a „ASOCIAŢIUNII" SIBIIU

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: **Stinghe V.**

Membrii:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

Secretar de redacție: **Ștefănescu-Suhățeanu M.**

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC“

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1930:

Președinte: **Georgescu C. P.**
Vice-Președinte: **Drăcea M.**, **Stinghe V.**
Secretar general. **Ioan P.**
Casier: **Grozescu Dem.**
Secretari: **Priboianu V.**, **Ștef.-Suhățeanu M.**

Membrii:

Agapie G.
Antonescu P.
Atanasescu A.
Boldur M.
Bosoancă C.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Ionescu A.
Lazăr H.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Popescu Alex.
Popovici Gh. N.
Stănescu Stan
Tomuța D.

Cenzori: **Cratero O., Vasiliu L., Sculy X.**
Cenzori supleanți: **Botescu I., Florescu I., Fonai I.**

Prețul abonamentului:

Pe un an	300 lei
» » » pentru membrii Societății	200 »
» » » pentru conductori și brigadieri	75 »
Numărul	25 »

Manuscrisele nepublicate se înapoiază

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Anghel Saligny, 2

BIBLIOTECA CENTRALA
„ASOCIAŢIUNII"

1930 = complet

Anul XLII | Decembrie 1930 | Nr. 12

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC“

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

BIBLIOTECA [illegible]

SUMARUL:

Studii-Referate: Lichenii din regiunea munţilor Bucegi . . . . **Paul Cretzoiu**
Contribuţiuni la studiul culturii şi technicei crângurilor compuse în România . . . . **Andrei I. Ionescu**
Fapte şi comentarii: Transporturile forestiere . . . . **V. Lazăr**
Necesitatea de a se conserva parcurile de agrement aflate pe teritorul Basarabiei . . . . **Gr. Colpacci**
Cronica: Bugetul C. A. P. S. pe 1931. **V. Sabău**
Sindicatul presei technice . . . . . **V. L.**
28 de ani de existenţă a Societăţii studenţilor silvici . . . . **Z.**
Conferinţă . . . . **I. P. Z.**
Recenzii. — Revista revistelor. — Informaţiuni.
† Vintilă Brătianu . . . . **N. G. Popovici**
Soc. «Progresul Silvic». Desbateri.
Publicaţiuni. Deciziuni ministeriale.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 67
BUCUREŞTI

XLII-e Année
Décembre 1930
Nr. 12

REVUE DES FORÊTS

Publication mensuelle de la Société forestière roumaine „Progresul Silvic“

SOMMAIRE:

Etudes-Comptes-rendus: Les lichens de la région des monts de Bucegi . . **Paul Cretzoiu**
Contributions à l'étude de la culture et de la technique des taillis-sous-futaie en Roumanie . . . . **Andrei Ionescu**
Faits et commentaires: Les transports forestiers . . . . **V. Lazăr**
La nécéssité de conserver les parcs d'agrément situés sur la territorie de la Bessarabie . . . . **Gr. Colpacci**
Chronique: Le buget du C. A. P. S. pour 1931 . . . . **V. Sabău**
Le syndicat de la presse technique . **V. L.**
28 années d'existence de la Société des étudiants forestiers . . . . . . **Z.**
Conférence . . . . **I. P. Z.**
Récensions. – Revue des revues. – Informations.
† Vintilă Brătianu . . . . **N. G. Popovici**
Soc. «Progresul Silvic». Débats.
Publications. Décisions ministerielles.

RÉDACTION ET ADMINISTRATION: Bd. I. C. BRATIANO No. 67
BUCAREST

Anul XLII Decembrie 1930 Nr. 12

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAŢII „PROGRESUL SILVIC“

STUDII-REFERATE

LICHENII
DIN
REGIUNEA MUNŢILOR BUCEGI

de PAUL CRETZOIU

PARTEA I-a

Ocupându-mă încă de mai mulţi ani cu studiul lichenologic al ţării noastre, privirile mi-au fost atrase dela început spre masivul Bucegilor, atât din cauza bogăţiei și variaţiei florei, cât și din cauză că această grupă de plante nu s'a studiat încă aci, cu toate că flora fanerogamă este destul de bine cunoscută.

In lucrarea de faţă citez și descriu speciile de mai mare interes din această regiune, insistând mai ales asupra speciilor epidendre 1), acestea având un interes deosebit pentru ştiinţa forestieră.

Totodată lucrarea aceasta poate servi ca bază celor ce doresc a se ocupa mai deaproape de această grupă de criptogame, găsind aci indicaţiile de cari vor avea nevoe, precum și descrieri făcute după exemplare culese la faţa locului.

In această primă parte mă mărginesc a da un conspect al familiilor:

Physciaceae
Theloschystaceae
Usneaceae
Buelliaceae
Caloplacaceae
Parmeliaceae
și Lecanoraceae

---

1) Epidendre: vegetând pe scoarţa arborilor.

urmând ca familiile celelalte să formeze obiectul unei lucrări ulterioare, unde voi da și concluziunile relative la repartiția speciilor, etc.

FAM. PHYSCIACEAE

1. Cortexul feței superioare a talului, pseudoparenchimatic, din hife verticale: *Gen. Physcia.*

2. Cortexul feței superioare a talului din hife decurgând longitudinal, nu pseudoparenchimatic: *Gen. Anaptychia.*

Gen. Physcia (Schreb) Wainio.

Physcia pulverulenta (Schreb.) Nyl.

Squammaria pulverulenta Hoffm.; Lobaria pulverulenta Hoffm.; Parmelia pulverulenta Ach.; Imbricaria pulverulenta Dc.; Litt.: Stamatin, Contr. fl. Lich. I p. 16. Zahlbr. Verzeichm. Karp. Lich. p. 7.

In locuri joase, pe porțiunea dintre Sinaia și Predeal, pe fag, dealungul Prahovei; în jos, spre Comarnic, pe anin.

f. Argyphaea (Ach). Harm.

Parmelia pulverulenta β argyphaea Ach.; Litt: Zahlbr. Verzeichn. Karp. Lich. p. 7.

Atât talul cât și apoteciile sunt alb-brumate.

La Predeal, pe fag.

Physcia muscigena (Ach.) Nyl.

Physcia muscigena Wainio, Adj. 1, 131, apud Zschake, zur Flechtfl. Siebenb. p. 166. Zahlbr. Verzeichn. Karp. Lich. p. 7.

Pe vârful Piatra Arsă, la 2000 m alt. peste mușchi.

Physcia farrea (Ach.) Wainio;

Physcia pulverulenta f. farrea Arn.; Parmelia farrea Ach.

f. pityrea (Ach.) Wainio;

Physcia pulverulenta v. pityrea Nyl.; Physcia pityrea Lamy; Zahlbr. Verz. Karp. Lich., p. 7; Parmelia pityrea Ach.; Parmelia pulverulenta var. grisea Schaer; Lichen pityreus Ach.; Lobaria pulveracea Hoffm.; Imbricaria grisea D. C.

Tal cenușiu, numai spre margini puțin brun-roșcat.

Pe anini, la Piscul-Cânelui, la Sinaia; tot pe anini, în Valea Timișului, la Timișul-de-Sus.

Physcia subalbinea Nyl.

Litt : Zahlbr. Verzeichn. Karp. Lich. p. 7.

Pe muscinee, pe vârful Piatra-Arsă, la ca. 2200 m alt.

Physcia orbicularis Th. Fr. var. virella Th. Fr.

Lichen virrellus Ach., Parmelia virella Ach., Physcia obscura β virella Th. Fr., Parmelia obscura β virella Kbr.: Lecanora virella Ach.

Tal cenușiu-pal, puțin verzui, rareori negricios, cu lobi mai lați și mai puțin aplicați pe substrat decât la specia tipică. Lobii sunt acoperiți pe fața superioară de soredii cenușii-verzui, iar fața inferioară de culoare brun-negricioasă, are marginile și rizinele de culoare mai deschisă.

Pe fag, pe Valea Prahovei, între Valea Largă și Sinaia.

Gen. Anaptychia Kbr.

Anaptychia ciliaris (L.) Kbr.

Lichen ciliaris L., Parmelia ciliaris Ach., Physcia ciliaris DC. Litt.: Stamatin, Contr. fl. Lich. I p. 17. Zahlbr. Verzeichn. Karp. Lich. p. 8.

Comun pe fag, în regiunea dintre Predeal și Sinaia, la poalele Bucegilor.

FAM. BUELLIACEAE

1. Apotecii lecideine . . . . *Gen. Buellia.*
2. Apotecii lecanorine . . . . *Gen. Rinodina.*

Gen. Buellia De Not.

Buellia disciformis (Nyl. Br. et Rostr.).

Lecidea parasema Th. Fr., p., Buellia parasema Kbr.

Var. triphragmia (Nyl.) Boist.

Lecidea triphragmia Nyl., Buellia parasema d. triphragmia Th. Fr. Litt.: Szatala, Beitr. z. Kennt. Flechtfl. Ung. IV, p. 80.

Deosebită de specia tipică numai prin sporii tetracelulari.

In regiunea Brașovului, pe fag și anin. La Poiana ⟨J. Brașov⟩ și Râșnov.

Gen. Rinodina (Mass.) Sitzb.

Rinodina laevigata (Ach.) Malm.

Rinodina maculiformis Kbr., Rinodina exigna α pyrina Th. Fr., pr. p., Lecanora sophodes β laevigata Ach., Lecanora laevigata Nyl., Psora exigua β. maculiformis Hepp.

Tal brun sau brun-cenușiu, nesensibil sau foarte puţin sensibil la reacţiunea cu KOH, subţire, puţin granulos, uneori puţin distinct. Hipotal bine distinct, brun. Apotecii largi de 0,5 mm. sau chiar și mai mult, plane sau slab convexe la maturitate, cu disc negricios sau brun-negricios, înconjurat de marginea concoloră a talului, de obiceiu persistentă. Epiteciu brun, hipoteciu incolor, parafize articulate, puţin umflate la vârf. Spori bruni, câte 8, elipsozi, drepţi sau putin curbaţi, cu pereţii neregulat umflaţi, lungi de 22–27 μ și largi de 10,5-11 μ. Iodul colorează himeniul albastru persistent.

Pe fag, la Comarnic, spre Valea-Largă.

Notă.— Această specie nu se deosebește sigur de Rinodina sophodes (Ach.) Arn., care desigur se va afla și el în această regiune, decât prin insensibilitatea cortexului amphiteciului la Iod.

FAM. THELOSCHISTACEAE

Xanthoria parietina (L.) Th. Fr.

Lichen parietinus L., Lobaria parietina Hoffm., Parmelia parietina Ach. Imbricaria parietina Dc., Physcia parietina De Not.

var. chlorina (Chev.) Oliv.

Litt.: Zahlbr. Verzeichn. Karp. Lich., p. 7.

Pe anin la Sinaia, pe malul Prahovei.

Xanthoria candelaria (L.) Arn.

Xanthoria lychnea α pygmaea Th. Fr., Xanthoria polycarpa var. lychnea Wain., Xanthoria lychnea Th. Fr., Parmelia candelaria γ lychnea Ach., Parmelia parietina m. lychnea Fr., Parmelia parietina δ laciniosa, e. fulva et var. lychnea Schaer., Physcia controversa Mass., Physcia parietina var. lychnea Nyl., Pyscia lychnea Nyl. Litt.: Zahlbr. Verzeichn. Karp. Lich., p. 7; Szatala, Beitr. z. Flechtfl. Ung. IV, p. 80.

Pe fag, la Sinaia, Brașov, la «Poiana».

FAM. CALOPLACACEAE

Caloplaca chalybeia (Fr.) Th. Fr.

Parmelia chalybeia Fr., Pyrenodesmia chalybeia Kbr., Placodium chalybeum Nyl. Litt.: Zahlbr. Verzeichn. Karp. Lich. p. 7; Zschacke, zur Flechtfl. Siebenbg., p. 163.

Pe calcar și Dolomit în tot cuprinsul Bucegilor.

Caloplaca pyracea (Ach.) Th. Fr.

Parmelia cerina v. pyracea Ach.; Lecanora pyracea Nyl.; Lecanora cerina var. biatorina b. pyracea Nyl.; Lecidea luteoalba γ pyracea Ach.; Lecidea aurantiaca Smrfst.; Callopisma luteoalbum Kbr.; Callopisma pyraceum. Arn. Litt.: Zahlbr. Verzeichn. Karp. Lich., p. 7.

Pe fag, anin, la Comarnic.

Caloplaca cerina (Ehrh.). Th. Fr.

Lichen cerinus Ehrh.; Parmelia cerina Ach.; Lecanora cerina Ach.; Callopisma cerinum Kbr.

f. cyanolepra (D. C.) Th. Fr.

Callopisma cerinum f. cyanolepra Kbr.

Tal cenușiu, verucos, pe hipotal aparent, cenușiu-verzui. Apotecii cu disc galben ca ceara și cu margine întâi albă, devenind apoi negricioasă. Spori mici, ovali, lungi de 6–9 μ, groși de 4–5 μ.

Pe anin, la Sinaia.

Caloplaca aurantiaca (Lightf.) Th. Fr.

Lichen aurantiacus Lightf.; Lecidea aurantiaca Ach.; Biatora aurantiaca Fr.; Parmelia aurantiaca Fr.; Callopisma aurantiacum Kbr.; Lecanora aurantiaca Nyl.; Lecanora salicina Ach.; Lichen Salicinus Ach.

Var. flavovirescens (Wulf.) Th. Fr.

Lichen flavovirescens Wulf.; Caloplaca flavovirescens Th. Fr.; Lecanora aurantiaca β flavovirescens Schaer.; Callopisma aurantiacum β flavovirescens Mass.; Callopisma flavovirescens Mass. Litt.: Zahlbr. Verzeichn. Karp. Lich., p. 7.

Pe gresie, la Sinaia; Piatra-Arsă; pe stânci la Vârful-cu-dor.

Caloplaca elegans (Link.) Th. Fr.

Lichen elegans Link.; Parmelia elegans Ach.; Lecanora elegans Ach.; Amphiloma elegans Kbr.; Xanthoria elegans Th. Fr.; Placodium elegans Nyl.; Parmelia diversicolor Ach.; Lecanora callopisma Smrft.; Gasparinia elegans Tornab. Litt.: Zahlbr. Verz. Karp. Lich., p. 7; Zschacke, zur Flechtfl. Siebenbg., p. 163.

Pe calcar, la Sinaia.

FAM. USNEACEAE

1. Spori bicelulari: . . . . *Gen. Ramalina.*

Spori unicelulari: . . . . 2.

2. Strat medular neomogen, traversat de diferite straturi solide medulare: . . . . *Gen. Letharia.*

Strat medular omogen, cu țesături radiare sau cornos-gelatinos . . . . 3.

3. Hifele corticale decurg în lung.: . . . . *Gen. Alectoria.*

Hifele corticale ± în mod vertical, apoi în lung, formând un pseudoparenchim . . . . 4.

4. Strat medular format din hife având o singură direcţiune. 5.

Strat medular din hife cu direcţiune neregulate, arachnoideu: . . . . *Gen. Evernia.*

5. Strat medular spongios, nu corneu: . *Gen. Thamnolia.*

Strat medular cornos, tal mult alungit şi ramificat. *Gen. Usnea.*

Gen. Ramalina Ach.

Ramalina populina (Ehrh.) Wainio.

Lichen populinus Ehrh.; Lichen fastigiatus Pers.; Parmelia fastigiata Ach.; Ramalina fastigiata Ach.; Ramalina calicaris f. fastigiata Fr.; Ramalina fraxinea var. fastigiata Schaer.; Physcia fastigiata DC.; Lobaria populina Hoffm. Litt. Zahlbr. Verzeichn. Karp. Lich., p. 7.

Tal palid-gălbui, albicios sau verde-cenuşiu, erect, neschimbat prin KOH, cu secţiuni lungi de 1—5 cm. şi late de 2—5 mm, plane sau tubuloase, pe faţa superioară cu nervure longitudinale neregulate. Apotecii numeroase, aproape terminale, late de 2—5 mm, cu discul uneori brumat. Spori în cea mai mare parte curbaţi, lungi de 9—17 μ şi largi de 4,5—7 μ. Picnoconidii lungi de 3,5—4,5 μ, groase de 1 μ.

Pe fag, la Predeal.

Ramalina pollinaria (Westr.) Ach.

Lichen pollinarius Westr.; Parmelia pollinaria Ach. Litt.: Zahlbr., l. c. 7

Tal erect, moale, papiraceu, undulat, verde-cenuşiu sau albicios, pe faţa inferioară de culoare mai deschisă, acoperit de cele mai multe ori cu grămăjoare dese de soredii albe. KOH nu produce nici o reacţiune vizibilă. Apotecii, aproape în vârful ramificaţiilor, sessile, late de 2—6 mm., cu disc alb-gălbui marginat. Spori lungi de 10—15 μ, largi de 5 μ.

Pe fag, la Sinaia, în locuri joase.

f. humilis Ach.

Ramalina pollinaria var. rupestris Ach.

Talul mai puţin desvoltat, lung de 1—2 cm., cu lobi îndesuiţi, verzi-cenuşii, brumat pe faţa superioară.

Pe brad, în Poiana-Coştilei.

f. elatior Ach.

Talul albicios, lung de 0,5—8 cm.

Pe brad, în Poiana-Coștilei, spre Valea-Cerbului.

Rimalina fraxinea (L.) Ach.

Lichen fraxineus L.; Lobaria fraxinea Hoffm.; Parmelia fraxinea Ach.; Physcia fraxinea Mich.; Ramalina calicaris f. fraxinea Fr.

Pe fag, la Teșila, spre Posada.

var. calicariformis Nyl.

Tal tare și îngust costat, asemănător cu cel dela R. calicaris.

Pe fag, la Predeal, pe Susaiu.

Ramalina calicaris (L.) Th. Fr.

Lichen calicaris L.; Lobaria calicaris Hoffm.; Ramalina fastigiata β calicaris Ach.; Ramalina fraxinea var. calicaris Schaer.

Pe fag, la Comarnic, spre Posada și la Valea Largă.

Gen. Letharia (Fr.) A. Zahlbr.

Letharia vulpina (L.) Wainio.

Lichen vulpinus; L. Lichen aureus Lam.; Lichen auratus Vill.; Lichen citricolorus Gmel.; Lichen citrinus Schranhc.; Usnea vulpina Hoff; Parmelia vulpina Ach.; Cornicularia vulpina DC; Evernia vulpina Ach. Litt.: Zahlbr. Verzeichm. Karp. Lich. p. 7.

Pe larice, pe muntele Piatra-Arsă, la 2000 m alt.

Gen. Alectoria Ach.

Alectoria jubata (L.) Ach.

Lichen jubatus L.; Usnea jubata Hoffm.; Parmelia jubata Ach.; Cornicularia jubata Dc.; Evernia jubata Fr.; Bryopogon jubatum Kbr.

f. sublustris Sitzenb.

A. jubata f. implexa Arn.

Talul mai mic, mult mai palid, brun-cenușiu, încolo foarte asemănător formei tipice.

Pe Pinus cembra, în Poiana Coștilei și Valea Cerbului.

Gen. Evernia Ach.

Evernia prunastri (L.) Ach.

Lichen prunastri L.; Lobaria prunastri Hoffm; Parmelia prunastri Ach.; Physcia prunastri Dc.

In toată regiunea Bucegilor, pe fag și pe conifere, afară de Pinus pumilio Haenke.

Gen. Thamnolia Ach.

Thamnolia vermicularis (Sw.) Schaer,

Lichen vermicularis Sw. ; Baeomyces varmicularis Ach. ; Cladonia subuliformis Hoffm. ; Cladonia vermicularis Dc. ; Cladonia amaurocraea var. vermicularis Kbr. ; Pycnothelia vermicularis Duf. ; Lichen subuliformis Ehrh

Pe nisip sau pământ, pe Valea Ialomiței, la Peștera Ialomicioara ; Valea Horoabei ; Piatra-Arsă ; Platoul Coștilei ; Valea Mălăești și Bucșoiul, pe culme.

var. taurica Ach.

Cladonia taurica Hoffm. Litt.: Zahlbr. Verzeichn Karp. Lich., p. 6,

Șeaua Caraimanului, Babele, Moraru și Valea Mălăești, împreună cu forma tipică.

Gen. Usnea (Dill.) Pers.

Usnea dasypoga (Ach.) Nyl.

Usnea plicata v. dasypoga Ach. ; Usnea barbata β dasypoga Ach. ; Lichen barbatus L. ; Usnea barbata Hoffm.

Pe brad, în poiana Coștilei și în valea Cerbului.

Usnea florida (L.) Hoffm.

Lichen floridus L. ; Usnea barbata a. florida Schaer. ; Parmelia barbata I campestris α. florida Schaer. ; Parmelia officinarum a erecta a cymatophora Wallr.

Pe brad, la Timișiul de Sus și Predeal.

var. sorediifera Arn.

Usnea florida β hirta Ach. ; Lichen hirtus L., p. p. ; Parmelia barbata I campestris β hirta Schaer.

Talul mai galben decât la forma tipică, acoperit cu soredii pulverulente, galbene-pale, mai rare sau mai dese.

Pe brad, la poalele Coștilei.

Usnea hirta Hoffm.

Lichen hirtus L. ; Lichen floridus β hirtus Huds. ; Usnea florida β hirta Ach. ; Usnea barbata b. hirta Fr. ; Usnea plicata β comosa Ach.

Pe brad, în pădurea Cocora și în poiana Coștilei, la Comarnic, pe fag.

FAM. PARMELIACEAE

Gen. Candelaria Mass.

Candelaria concolor (Dicks.) Arn.

Candelaria vulgaris Mass. / Candelaria laciniosa Boist / Lichen concolor Dicks. / Xanthoria concolor Th. Fr. / Xanthoria candelaria Oliv. / Lecanora concolor Lamy / Lecanora candelaria Ach. / Lecanora laciniosa Nyl. / Parmelia candelaria Ach. / Parmelia parietina α candelaria Schaer. / Physcia candelaria Nyl. / Placodium candelarium Dc. / Caloplaca laciniosa Oliv.

Corticolă pe fag, la Secăria, aproape de Comarnic.

Gen. Parmelia (Ach.) De Not.

Parmelia caperata (L.) Ach,

Lichen caperatus L. / Platysma caperatuum Hoffm. / Lobaria caperata Hoffm. / Imbricaria caperata DC. / Parmelia cylisphora Wainio.

Pe mesteacăn, pe Piatra-Arsă, Timişul-de-sus. Comarnic, pe fag.

Parmelia scortea Ach.

Parmalia tilicea var. scortea Mérat / Parmelia quercifolia β fuliginosa Schaer Parmelia quercifolia b furfuracea Schaer / Lichen scorteus Ach.

Pe anin, la Sinaia, pe fag, la Comarnic şi Teşila.

Parmelia fuliginosa (E. Fr.) Nyl.

Parmelia olivacea var. fuliginosa E. Fr. / Parmelia prolixa var. fuliginosa Nyl. / Imbricaria fuliginosa Arn. Litt.: Zahlbr. Verzeichn. Karp. Lich. p. 6

Pe fag, la Predeal.

Parmelia glabra (Schaer.) Nil.

Parmelia olivacea f. munda Schaer. / Parmelia olivacea a. corticola α glabra Schaer. / Parmelia olivacea var. glabra Schaer / Imbricaria glabra Arn.

Pe fag, la Piscul-Cânelui-Sinaia.

Parmelia furfuracea (L.) Ach.

Lichen furfuraceus L. / Evernia furfuracea E. Fr. / Borrera furfuracea Ach. Litt.: Zahlbr. Verzeichn. Karp. Lich. p. 6.

Pe fag, anin şi conifere, în toată regiunea.

Parmelia physodes (L.) Ach.

Lichen physodes L. / Lobaria physodes Hoffm. / Imbricaria physodes DC. / Hypogymnia physodes Nyl. / Parmelia ceratophylla α physodes Schaer.

Pe mesteacăn, la Piatra-Arsă şi Vârful-cu-Dor / tot acolo, pe brad și larice; pe brad, la Predeal pe Susaiu; pe brad, pe Bucșoiul și Dihamul.

Parmelia tubulosa (Schaer.) Bitter.

Parmelia ceratophilla v. tubulosa Schaer.; Parmelia physodes subf. tubulosa Harm.

Predeal spre Piatra-Mare, pe ramuri subțiri de brad.

Parmelia dubia (Wulf.) Schaer.

Lichen dubius Wulf.; Lichen Borreri Turner; Parmelia Borreri Ach.; Parmelia perlata var. coniocarpa Schimp.; Imbricaria Borreri Kbr.; Imbricaria dubia Arn.

Pe fag, la Comarnic.

Gen. Cetraria Ach.

Cetraria aleurites Th. Fr.

Litt.: Zahlbr. Verzeichn. Karp. Lich. p. 6.

Pe Piatra-Arsă.

Centaria cucullata (Bell.) Ach.

Lichen cucullatus Bell.; Lobaria cucullata Hoffm.; Platysma cucullatum Hoffm.

Terestră pe Caraiman și Piatra-Arsă.

Cetraria nivalis (L.) Ach.

Lichen nivalis L.; Lobaria nivalis Hoffm.; Physcia nivalis DC.; Platysma nivale Nyl.

Pe Caraiman și pe Piatra-Arsă, terestră.

Cetraria islandica (L.) Ach.

Lichen islandicus L.; Lobaria islandica Hoffm., Physcia islandica Mich.

Pe pământ, pe Omul și pe Valea Cerbului, pe Babele împreună cu Dryas octopetala; Caraiman în Valea Seacă; Valea-Ialomiței, la Cheile-Tătarului și pe Valea Brăteiului și Zănoaga.

var. crispa Ach.

Pe Coștila și la Cheile-Tătarului.

FAM. LECANORACEAE

Gen. Ochrolechia Mass.

Ochrolechia pallescens (L.) Kbr.

Lichen pallescens L.; Lecanora pallescens Schaer. Litt.: Zahlbr. Verzeichm. Karp. Lich. p. 4.

Pe fag, la Piscul Cânelui.

Gen. Lecanora Ach.

Lecanora verrucosa (Ach.) Th. Fr.

Urceolaria verrucosa Ach.; Parmelia verrucosa Fr,/ Aspicilia verrucosa Kbr./ Litt.: Zahlbr. Verzeichn. Karp. Lich. p. 5.

Peste resturi de plante alpine, pe Piatra-Arsă.

Lecanora flavida Hepp.

Aspicilia micrantha Kbr./ Aspicilia ochracea Mudd. Litt.: Zahlbr. l. c.

Pe conglomerate, la Sinaia.

Lecanora atra (Huds.) Ach.

Lichen ater Huds./ Lichen tephromelas Ach./ Parmelia atra Ach. Zahlbr l. c.

Pe Babele, pe stânci.

Lecanora subfusca (L.) Ach.

Lichen subfuscus L./ Parmelia subfusca Ach./ Patellaria subfusca DC. Litt.: Zahlbr. l. c. p. 5.

Pe fag, la Sinaia.

F. argentea Hoffm.

Litt.: Cretzoiu, Mat. noui p. fl. Rom. p. 6.

Pe fag, la Teșila și Secăria spre Comarnic.

f. glabrata Zahlbr.

Pe fag, la Predeal.

Lecanora chlarona Nyl.

Lecanora subfusca var. chlarona Nyl./ Lecanora albella var. chlarona Nyl.

La Comarnic și Sinaia, pe fag.

Lecanora dispersa (Pers.) Ach.

Lecanora flotowiana Kbr./ |Lecanora galactina β dispersa Ach./ L. albescens v. flotowiana Spr./ Lichen crenulatus Ach./ Lichen dispersus Pers./ Parmelia dispersa Ach./ Parmelia Chaubardii Fr./ Placodium albescens β dispersum Dub. Litt.: Zahlbr. Verzeichn. Karp. Lich. p. 5.

Pe calcar, la Sinaia.

Lecanora Hagenii Ach.

Lecanora subfusca δ. Hagenii Br. e Rostr./ Lecanora Hagenii α vulgaris Kplhbr./ Lichen Hagenii Ach./ Parmelia Hagenii Ach. Litt.: Zahlbr. l. c.

Pe fag, la Comarnic.

Lecanora sordida (Pers.) Th. Fr.

Lichen sordidus Pers., L. rimosus Retz., Lecanora glaucoma Nyl. Litt.: Zahlbr. l. c.

Pe gresie, la Sinaia.

var bicincta (Ram.) Th. Fr.

Lecanora glaucoma var. bicincta Nyl., Lecanora bicincta Ram., L. Stenhammari D. Torre et Sarnth., Zeora Stenhammari Khr.

Pe stânci, pe Babele și Omul.

Lecanora symmictera Nyl.

Lecanora symmicta Oliv. non Ach., Lecanora varia var. symmicta Maller, non Ach., L. varia var. β symmictera Flag.

Pe garduri vechi, în împrejurimile Sinaiei.

Lecanora polytropa (Ehrh.) Ach.

Lecanora varia var. polytropa Nyl., Lichen polytropus Ehrh., Lecidea polytropa Ach., Biatora polytropa Fr., Parmelia polytropa Schaer. Litt.: Zahlbr. l. c.

Pe gresii, la Sinaia.

Lecanora intricata (Schrad.) Ach.

Lecanora mutablis Smrft., L. varia var. intricata Nyl.,
Lichen intricatus Schrad., Parmelia intricata Ach., Biatora polytropa var intricata Fr. Litt.: Zahlbr. l. c.

Pe mică, la Babele.

Lecanora badia (Pers.) Ach.

Lichen badius Pers., Parmelia badia Fr., Parmelia squamulosa β amaura Ach., Lecidea picea Ach. Litt.: Zahlbr. l. c.

Pe gresie, la Sinaia, Babele, Omul, pe pietre.

Lecanora saxicola (Poll.) Ach.

Lichen saxicola Poll., Parmelia saxicola Ach., Placodium ochroleucum DC, Placodium saxicolum Kbr., Placodium murale Arn., Squammaria saxicola Tul. Litt.: Zahlbr. l. c, p. 6.

Pe granit și calcar, pe Omul, Țigăneștiul, Bucșoiul.

var. versicolor (Pers.) Th. Fr.

Lichen versicolor Pers., Lecanora versicolor Ach., Squammaria saxicola var. versicolor Nyl., Squammaria versicolor Oliv., Lecanora saxicola var. albopulverulenta Harm.

Pe calcar, pe Vârful-cu-Dor și Piatra-Arsă.

Gen. Icmadophila Trevis.

Icmadophila ericetorum (*L.*) *A. Zahlbr.*

Icmadophila aeruginosa Scop.; Baeomyces aeruginosus DC.; Baeomyces icmadophilus Nyl. Zahlbr. Verzeichn. Karp. Lich., p. 5.

In împrejurimile Sinaiei, pe lemne putrede.

Gen. Phlyctis Wallr.

Phlyctis agelaea (*Ach.*) *Körb.*

Lichen agelaeus Ach.; Urceolaria agelaea Ach.; Urceolaria verrucarioides Pers.; Thelotrema variolarioides Ach.; Variolaria agelaea Turn.; Lecanactis urceolata Tul.; Litt. Zahlbr l. c.

Pe anin, la Sinaia, pe malul Prahovei.

Les lichens de la région des monts de Bucegi

Ont cite et décrit les lichens de cette région, en insistant sur les espèces épidendres, qui ont donc une certaine importance pour la végétation forestière.

Réd.

CONTRIBUŢIUNI
LA
STUDIUL CULTURII ŞI TECHNICEI CRÂNGURILOR COMPUSE IN ROMÂNIA

de Ing. ANDREI I. IONESCU

(Urmare)

III. *Numărul şi repartiţia rezervelor*

Iată o chestiune care a dat mult de lucru cercetătorilor forestieri de pretutindeni, o chestiune care a dat naştere la multiple şi variate teorii de catedră, care de care mai complicate, multe din ele având la bază savante calcule matematice. Infinitele combinaţiuni la care se pretà sistemul, în care elementele ce se combinau erau infinitele stări de staţiune, arboret şi economie în care avea să se lucreze, au dat naştere la tot atât de infinite cazuri de aplicare ale sistemului de producţiune silvică, care este crângul compus, ce trebuiau explicate, clarificate şi grupate după cea mai riguroasă metodă ştiinţifică în câteva concepte generale, principii, cu cari cercetătorul înarmat avea să rezolve fiecare caz în parte.

Lorentz şi Parade, încă dela 1837, în prima ediţie a clasicei lor lucrări «Culture des bois», au arătat că numărul arborilor de rezervat trebue să fie regulat de aşa manieră, ca acoperişul care rezultă să nu poată compromite creşterea şi reproducţia crângului, adică trebue să varieze după esenţă, sol şi expoziţiuni şi nu este posibil de a prescri, în această privinţă, reguli generale şi absolute.

După cum știm, acești clasici forestieri au dat ca normă generală pentru numărul de rezerve ce urmează să se lase în picioare, acel faimos plan de «balivaj normal», a cărui primă idee aparține lui Cotta, cu 100 rezerve la ha, 3000 m^2 suprafață de acoperiș imediat înaintea exploatării.

Planul de balivaj era dat ca normă generală pentru cazul când circumstanțele locale permit o rezervă abundentă, iar când aceste circumstanțe nu există decât parțial, acoperișul poate fi diminuat până la $\frac{1}{6}$ din suprafața parchetului.

Este interesant de știut în ce măsură Lorentz și Parade au înțeles să generalizeze acest plan de balivaj normal. In «Culture des bois» ei o spun categoric: «Pentru a evita orice greșeală în aplicațiuni, vom remarca că balivajul normal sau oricare altul analog ce am fi adoptat pentru o pădure, nu trebue considerat ca o prescripțiune absolută, nu trebue să ținem seamă ad litteram de el, în execuțiune. De cele mai multe ori ar fi o imposibilitate materială să facem așa, ceeace dealtfel, ar fi să nu se înțeleagă deloc spiritul unei astfel de dispozițiuni. Studiindu-se condițiunile de producțiune ale unei păduri, sol, climat, esențe și combinându-le cu interesele proprietarului și nevoile consumației, se determină balivajul cel mai avantagios, cel mai rațional de aplicat în această pădure»... Și mai departe: «Balivajul rațional al crângurilor compuse este un obiect pentru executarea căruia regulele teoretice nu vor putea fi suficiente, pentru că există o infinitate de cazuri și de circumstanțe ce nu pot fi nici precizate, nici prevăzute, și pe care numai ochiul exercitat al practicianului le poate aprecia».

Am insistat să dau aceste citațiuni, ca să dovedesc că Lorentz și Parade n'au înțeles să facă din balivajul propus de ei un panaceu universal în materie, un șablon rigid după care trebuia să se constitue rezerva oricărui crâng compus.

A fost o profundă jignire a memoriei acestor doi aștri ai științei silvice franceze, o neînțelegere a spiritului regulei date de ei, procedeul acelor specialiști cari au căutat să dea balivajului normal teoretic o aplicațiune generală ad litteram, în toate crângurile compuse, făcând abstracție de condițiunile ecologice, edafice și economice în care erau chemați să facă aplicațiunea acestui registru.

Aceşti pseudo-specialişti, şi din nenorocire am avut mulţi şi la noi în ţară, după felul cum au înţeles să aplice principiile marilor Lorentz şi Parade, au dovedit pe lângă o revoltătoare necunoaştere a operei acestora, o şi mai revoltătoare nepricepere a legilor ce guvernează pădurea.

Şi, vom vedea pe scurt, că autorii moderni reputaţi nu s'au îndepărtat prea mult dela cele spuse de Lorentz şi Parade acum aproape un veac, cu privire la numărul şi repartiţia rezervelor în crângurile compuse.

Nu găsesc deloc fundate nici criticile ce se aduc clasicului Heinrich Cotta, fost director la Institutul forestier din Tarandt, părintele balivajului normal, cu privire la acest plan, pe care el l'ar fi dat ca o dogmă ce trebuia urmată cu sfinţenie în aplicaţiunea crângului compus.

Pentru a dovedi cât de neîntemeiate sunt criticile, vom merge chiar la origină şi vom cita texte din însăşi lucrarea de bază a acestui mare înaintaş al ştiinţei silvice germane, «Grundriss der Forstwissenschaft», (apărută I-a oară la Tharandt în 1831): Scopul ce voim să-l atingem prin rezerve, starea acestora şi circumstanţele locale ne pun în măsură să ştim dacă este mai nimerit, mai multe sau mai puţine rezerve să menţinem în picioare. Cu cât putem păstra mai multe rezerve, fără vătămarea sub-etajului, cu atât este mai bine. După regulele stabilite până acum, trebue ca rezerva să fie distribuită în tăere cât mai uniform posibil, în aşa mod că, după fel şi vârstă să varieze peste tot regulat. Cum însă, în pădure găsim deobicei nu numai o mare diferenţiere de soluri, dar şi starea speciei existente se găseşte întotdeauna foarte variabilă, această regulă nu este de recomandat, ci trebue ca să ne conducem după natura speciilor existente ale circumstanţelor locale.

Dacă acestea sunt principiile clare, precise ale lui Heinrich Cotta, dacă aceleaşi principii le găsim şi la marii săi foşti elevi, Lorentz şi Parade, apoi afirmaţiunile tuturor acelora cari pun între alte cauze ale ruinei crângurilor compuse şi aplicarea principiilor lui Cotta, Lorentz şi Parade, cu privire la numărul şi distribuirea rezervelor, le găsim profund eronate. In literatura noastră silvică întâlnim des asemenea afirmaţiuni, ce nu fac altceva decât să dea o dovadă mai mult de superficialitata tinerei noastre ştiinţe silvice, de lipsa de simţ auto-critic de care suferim, punând pe seama altora propriile noastre greşeli ce-şi au origina în slaba cunoaştere a realităţilor ce ne înconjoară şi în fundamental greşita aplicare a unor principii nestudiate complet.

Asupra numărului şi repartiţiei rezervelor din crângurile compuse, dăm mai jos succint părerile celor mai reputaţi reprezentanţi ai ştiinţei silvice moderne.

Prof. dr. A. Bühler, în lucrarea sa «Waldbau», arată că crângul compus ia diferite forme, după scopul economic urmărit, care se îndreaptă când asupra rezervei, când asupra crângului. Rezervele pot fi micşorate până la 50 la ha, dar pot trece peste 200 şi chiar 300. O limitare precisă a numărului de rezerve a încetat de a mai fi făcută, fie chiar prin calculul supraţeţei de acoperiş. Cu cât mărim numărul rezervelor, cu atât ne depărtăm de crângul compus care dispare şi se apropie de codru. Clasele de vârstă ale rezervelor sunt cu osebire confuz amestecate pe parchete anuale, pot fi şi grupate în grupe de 3—6 arbori sau în pâlcuri de 1 sau mai mulţi ari. O repartiţie ideală a rezervelor nu se poate face. Liberarea de orice şablon şi orice opiniune de şcoală, sunt semnele după care cunoaştem un bun gospodar în economia crângului compus.

Prof. dr. Chr. Wagner, în lucrarea sa «Forsteinrichtung», împarte crângurile compuse în două mari clase: Crânguri compuse cu rezervă bogată şi crânguri compuse cu rezervă săracă. In prima categorie intră crângurile compuse în care centrul de gravitate al producţiunii îl formează rezerva, iar crângul are un rol auxiliar, de protector al solului, şi în a doua categorie crângurile compuse în care sub-etajul formează centrul de gravitate al producţiei.

Prof. dr. H. Martin, în opera sa «Forsteinrichtung», arată că crângul compus prin gradul şi înfăţişarea rezervei ca şi prin regenerarea sa în ochiuri, trece mai mult la codru.

Prof. Beck şi Tuissko Lorey, în capitolul al VII-lea din marea lucrare «Handbuch der Forstwissenschaft», arată că crângul compus prin felul, cantitatea şi distribuţia rezervei, primeşte cele mai diverse forme. Formulele date asupra constituirii unui crâng compus normal au numai o valoare teoretică. In realitate rezerva ni se înfăţişază ca un codru grădinărit ale cărui diferite vârste sunt diferit distribuite. După măsura în care rezerva și crângul iau parte la structura crângurilor compuse, acestea se împart astfel:

1. crânguri compuse apropiate de codru,
2. » » » » crâng și
3. » » comune.

Prof. dr. Ludovic Piccioli, în «Selvicoltura», împarte astfel crângurile compuse:

1. Codrul peste crâng (fr. futaie sur taillis), când prevalează rezerva, iar crângul face numai oficiul de protecția solului. Rezerva dă 60—65 $^0/_0$ din producția unui codru de densitate normală, producând 200—300 m^3 pe ha., socotit crâng și crăci.

2. Crâng compus normal, când planul coronamentelor rezervelor este quasi egal cu al sub-etajului, producția rezervelor fiind de 100—150 m. c. de ha.

3. Crâng sub codru, când prevalează crângul și rezerva este formată dintr'o gradație de etăți cu o producție de 50—80 m^3. la ha.

Dr. Karl Heyer, în «Waldbau», arată că în practică este imposibil a construi un șablon care să năzuiască la o distribuție uniformă a rezervei. Prudența forestierului trebue să dea o mână de ajutor în această chestiune, deaceea el nu trebue să fie legat de prescripțiuni minuțioase în lăsarea numărului de arbori pentru fiecare clasă de rezerve. Economia actuală a crângului compus este de mult timp emancipată de cătușele ce-o strângeau. Astăzi distribuirea regulată a rezervelor este un lucru secundar.

Scopul crângului compus este îndreptat asupra producțiunei a cât mai mult și mai gros cu putință lemn de lucru, ceeace a făcut să se recomande rezerve în grupe sau pâlcuri, mai mult decât izolate. Exemplele date au numai o însemnătate teoretică și scopul lor e să facă pe forestier să înțeleagă care ar fi starea normală.

Prof. Charles Broillard, în opera sa «Aménagement des forêts», arată că variațiunile în distribuțiunea și numătul rezervelor se prezintă dela parchet la parchet și chiar dela un punct la altul în acelaș parchet, și tot ce poate prescri pentru planul de balivaj este de a păstra ca rezerve, arbori de esențe principale bine, constituite, etc.

Prof. Puton, în lucrarea «Traité d'économie forestière», se exprimă net și clar cu privire la numărul și distribuirea rezervelor: «Combinaţiunile relative la planul de balivaj sunt extrem de numeroase. Multiplicitatea lui depinde de consideraţiuni culturale, de acoperișul rezervelor, de suprafaţa ce trebue lăsată crângului, de venitul dorit, de procentul de plasare căutat, de situatia proprietarului, etc. Pot să existe tot atâtea planuri de balivaj câte păduri și câţi proprietari sunt, toţi cu raţiunile lor economice, motivele lor de preferinţă și utilitatea lor relativă».

Autorul se ridică cu violenţă în contra așa zisului plan de balivaj normal. Atacă vehement regula treimii de acoperiș pentru codru și două treimi pentru crâng, și se întreabă: «Pentru ce nu un sfert sau o cincime din suprafaţă? Din moment ce codrul este recunoscut ca o bună și excelentă producţiune, pentru ce nu proporţia inversă de două treimi rezervei și o treime crângului? Nimeni nu o știe, sunt vorbele maeștrilor, pronunţate dela înălţimea catedrei și pe care discipolii au crezut că au datoria de a le primi fără examen și a le aplica fără discuţiune. Acest balivaj normal, totdeauna predat și totdeauna recomandat, niciodată n'a fost aplicat și ar fi imposibil de citat o pădure în care acest plan model să fi fost urmat.

Iată deci care sunt concepţiile moderne asupra numărului și distribuţia rezervei în economia crângurilor compuse, bazate pe știinţă și experienţă.

Date fiind condiţiunile economice, sociale, juridice, staţionale și silvicole din ţara noastră, credem că aplicat, crângul compus ar fi trebuit să fi fost condus după următoarele norme în ceeace privește numărul și distribuirea rezervelor:

1. Dată fiind marea diversitate a circumstanţelor de sol și climă din ţara noastră, care au ca consecinţă o tot așa de mare diversitate în zonele noastre de vegetaţie lemnoasă, zone ce se suprapun pe fâșii mai mult sau mai puţin întinse, mai mult sau mai puţin regulate, se interpenetrează, se întrerup, una făcând loc celeilalteia, cu zone frontale unde lupta între ante-stepa caldă cu păduri și limita inferioară a zonei forestiere, între antestepă și stepa propriu zisă, între stepă chiar, direct, și limita inferioară a zonei forestiere, este permanentă, de multe ori acerbă și favorabilă când uneia când alteia din zonele ce se concurează, un balivaj teoretic, unic sau quasi-unic, normal sau aproape de normal, ideal

sau aproape de ideal, care este acela nu-l cunoaştem, nu trebue să fie şi nici nu poate să fie.

Un asemenea plan de balivaj considerat ca un şablon, după care avea să se constitue consistenţa şi structura rezervei din crângurile noastre compuse, nu-şi avea locul, a fost şi va fi o abatere grosolană dela cele mai elementare precepte ale ştiinţei silvice. Pentru fiecare caz în parte, nu un plan fix, rigid, pentru toate revoluţiunile de crâng ce au să parcurgă rezervele ci, plecând dela consideraţiunea că rezerva este un element distinct — deşi într'o interdependenţă absolută cu crângul din sub-etaj — un codru special, cu clase de vârste mai mult sau mai puţin confus amestecate, cu o exploatabilitate proprie, cu revoluţiuni — nu revoluţiune — ce corespund esenţei care compune rezerva, revoluţiuni ce sunt multiplii revoluţiunii crângului din sub-etaj, posibilitatea calculată pe volum, creştere şi număr de arbori exploatabili, vom întocmi un plan special pentru o perioadă de cel mult 10 ani, analog cu planul special din codrurile grădinărite pentru durata unei rotaţii, în acest plan special cuprinzându-se aproximativ şi cu titlul de normă, numărul arborilor pe esenţe şi clase de vârstă ce vor constitui etajul dominant al rezervei în fiecare din parchetele prevăzute în planul special, imposibil fiind ca rezerva să nu difere dela parchet la parchet după circumstanţele staţionale şi silvicole.

2. Procentul de lemn de foc din pădurile noastre, fiind, în trecut ca şi astăzi, foarte ridicat şi cum acest procent trebuia şi trebue redus la nevoile consumaţiunii interne, lemnul de foc nefiind un produs cerut la export decât într'o foarte redusă cantitate, mai ales că treptat cu progresele civilizaţiei consumaţia lemnului de foc se micşorează, mărindu-se în proporţii considerabile consumaţia lemnului de lucru, trebue ca producţia lemnului de lucru să constitue centrul de gravitate al economiei crângurilor noastre compuse şi, în consecinţă, rezerva urma să fie numeroasă.

3. Condiţiunile staţionale din zonele noastre de vegetaţie lemnoasă fiind în cea mai mare parte avantajoase culturii forestiere, mai ales în acele regiuni în care crângul compus s'a aplicat şi unde solul este fertil şi fresc, permiteau o rezervă numeroasă. In asemenea condiţiuni şi crângul din sub-etaj suportă mai mult umbrirea, fie directă, fie laterală, din partea rezervelor, fără nici un prejudiciu.

4. Bogăţia amestecului pădurilor noastre în care s'a aplicat crângul compus, unde esenţele de umbră şi cu temperament mijlociu le găsim aşa de bine reprezentate, impunea o rezervă numeroasă compusă din esenţe de lumină, preţioase, cu un foarte redus procent de esenţe cu temperament mijlociu şi de umbră, sub-arboretul constituindu-se din esenţele secundare de umbră şi semi-umbră.

5. Extensivitatea, sau mai bine zis primitivitatea gospodăriei noastre forestiere, care nu îngăduia preocupări nici pentru cea mai redusă cultură cu privire la creiarea şi creşterea rezervelor, la îngrijirea şi cultura lor până la termenul exploatabilităţii, la regenerarea rezervei, cerea ca rezerva să fie compusă dintr'un mai mare număr de arbori, având-se în vedere că în asemenea situaţiune, procentul arborilor uscaţi, deperisanţi, vicioşi, rupţi şi desrădăcinaţi, este foarte mare. Putem formulà regula că procentul rezervei realizate accidental înainte de termenul exploatabilităţii dintr'o pădure exploatată în crâng compus, stă în raport direct cu extensivitatea culturii forestiere din acea pădure.

6. In câmpia română cu deosebire, în regiunea dealurilor plus podişul moldovenesc dintre Siret şi Prut, una din principalele cauze ale defrişării pădurii pentru a fi înlocuită cu teren arabil sau de păşune, a fost şi slaba rentabilitate a culturii forestiere faţă de cultura agricolă. Prin înmulţirea rezervelor, proprietarii particulari mărindu-şi capitalul şi venitul pădurii, şi, până la un anumit punct — menţinând neschimbate clasele de vârstă — mărindu-şi chiar procentul, ar fi rezistat mai mult tendinţei de defrişare care a adus la aproape completa despădurire a câmpiei române.

7. Principii elementare de politică forestieră şi economie naţională impuneau Statului ca, pe deoparte, pentru mărirea producţiunii lemnului de lucru de mari dimensiuni de care societatea are absolută nevoe pentru diversele şi multiplele ei trebuinţe şi, pe de altă parte, pentru ameliorarea unui fond ce constitue patrimoniul comun al generaţiilor ce se succed şi pe care Statul le reprezintă perpetuu, ca şi pentru mărirea veniturilor realizate din exploatarea crângurilor sale compuse, să lase aci o rezervă cât mai abundentă. Şi, pentrucă în exploatarea pădurilor de Stat, interesează în primul rând productivitatea integrală, randamentul

productiv economic-social și numai în al doilea rând procentul net de plasare, era indicat ca rezerva numeroasă să cuprinză și clase de vârstă cât mai multe pentru acele esenţe preţioase al căror material lemnos crește în valoare pe unitatea de măsură proporţional cu creșterea în grosime.

8. Punctul central către care trebuia și trebue să se îndrepte toată atenţiunea și grija noastra în cultura crângului compus sunt stejarul pedunculat și gorunul. Cum ștejarul pedunculat provenit din sământă, în stare izolată, ca rezervă, nu fructifică suficient în zona sa de vegetaţie și nu dă ghindă fertilă decât dela vârsta de 50—60 ani, iar cel provenit din lăstar dela 30—40 de ani, mai de vreme în câmpie și mai târziu în regiunea dealurilor, iar în podișul moldovenesc central și sud-estic, unde condiţiunile de vegetaţie ale stejarului pedunculat sunt mai puţin favorabile, maturitatea este și mai întârziată, iar fructificaţiuni mai abundente la această specie le avem aci după vârsta de 70—80 ani, când provine din sământă, și 50—60 ani când provine din lăstari. Cum gorunul din sământă începe a fructifica dela vârsta de 60 de ani, iar cel provenit din lăstari dela vârsta de 40 ani, cum periodicitatea înghindărilor abundente în zonele noastre de vegetaţie unde stejarul și gorunul se găsesc în aria lor naturălă este destul de mare, variind între 8—12 ani, la aceasta contribuind foarte mult acţiunea gerurilor târzii, foarte frequente la noi, care distrug mugurii florali primăvara, atacurile larvelor de Liparis dispar și atacurile dese ale cărăbușului care, după observaţiunile ce le-am făcut cu ocazia puternicului atac din primăvara anului 1924, în pădurile ocolului Creţești din judeţul Fălciu, preferă cu deosebire rezervele de stejar de orice vârstă, la toate acestea mai adăogând și totala nepregătire a solului pentru însămânţare, precum și lungimea revoluţiunilor dela 30—45 de ani ce se aplică crângului din sub-etaj a crângurilor noastre compuse, problema regenerării stejarului din rezervă prin sământă și a reînstejăririi crângurilor compuse din ţara noastră pe cale naturală prin sământă, nu se putea soluţiona, cel puţin în parte, decât lăsându-se în rezervă numeroși arbori de stejar.

9. O repartiţie uniformă, ideală, a rezervelor, ar fi fost o imposibilitate și culturală și technică, date fiind infinit de variatele facies-uri pe cari le prezintă arboretele noastre și tot așa de infinitele nevoi culturale pe cari le întâlnim în aceste arborete. Pe lângă sistemul rezervei individuale sau «rezervei simple», foarte

indicat ar fi fost și sistemul «rezervei în asociație» sau al «rezervei compuse», în grupe a căror mărime ar fi variat dela caz la caz.

Prin această grupare a rezervelor — și aceasta numai pentru rezervele de I-a și a II-a categorie — se realizează următoarele foloase, atât de necesare de obținut în crângurile noastre compuse:

a) Se oprește nașterea și desvoltarea crăcilor lacome pe trunchiuri.

b) Suprafața umbrită de rezerve este mai mică, așa că subarboretul dispunând de o suprafață mai mare, își mărește producțiunea.

c) Se obțin arbori mai înalți, cu trunchiuri mai curate, elegate natural pe o mai mare înălțime, mai pline, știut fiind că cele mai mici înălțimi la vârste egale, că cele mai «supte» și mai noduroase trunchiuri ni le dă rezervele izolate din crângurile compuse (Prof. dr. Drăcea, curs de tehnologia lemnului), vom puteà obține astfel din fiecare arbore, la vârsta exploatabilității, nu numai o mai mare cantitate, dar și o calitate superioară de lemn de lucru.

d) Prin grupare putem folosi la maximum condițiunile staționale locale, putând rezerva mai mulți arbori acolo unde vegetația este prosperă și mai puțini arbori acolo unde vegetația este lâncedă.

e) Prin rărirea treptată ce o facem rezervelor de I-a și a II-a categorie și completa izolare ce o facem arborilor din ultimele clase de vârste ale rezervei grupate, conducem mai bine regenerareà, iar degajările semințișurilor le putem face mai metodic.

f) Pericolul desrădăcinărilor prin acțiunea vânturilor puternice, al ruperii fusurilor și crăcilor din cauza zăpezii și chiciurii mari, este redus simțitor.

Cum se prezintă rezerva ca număr și repartiție în crângurile compuse din țara noastră.

In pădurile Statului, înainte de 1843 în Moldova și de 1847 în Muntenia, în pădurile mânăstirilor, episcopiilor și mitropoliilor, devenite proprietatea Statului prin actul secularizării, nu s'a făcut nici o exploatare mai mult sau mai puțin regulată în care să se fi lăsat în picioare un număr de arbori ca «seminceri» sau «rezerve». Incepând cu anii mai sus arătați, pădurile mai ușor accesibile ce puteau fi puse în exploatare, au început să se parcheteze, lăsându-se netăiaţi aproximativ 56 de arbori la ha în Moldova şi aproximativ 80 de arbori la ha în Muntenia.

Metoda aplicată fiind mai mult o imitaţie — o rea imitaţie — a vechei metoade franceze «tire et aire», arborii lăsaţi în picioare aveau un scop exclusiv cultural de reproducţiune, numiţi «étalons» în terminologia vechei culturi forestiere franceze. Aceşti seminceri, spre a se putea satisface rău interpretata regulă a strictei uniformităţi a repartiţiei, au fost lăsaţi cât mai regulat distribuiţi pe suprafaţa parchetului. Suprafaţa de acoperiş a rezervelor imediat înainte sau după exploatarea crângului, având în vedere că vârsta la care se făcea exploatarea era destul de înaintată şi că masivul era strâns, nu putea trece de 750 m p în Moldova şi 1050 m p în Muntenia.

Incepând dela 1870, de când se fac primele amenajamente, sistemul cu 80 de rezerve la ha uniform repartizate se generalizează în Muntenia ca şi în Moldova. Către 1880 şi până la 1885 rezervele se înmulţesc între 80—100 la ha, pentru ca în 1885 numărul să fie limitat la 85 în medie pe ha.

Aplicându-se dispoziţiunile art. 11, alin. 5 din instrucţiunile Ministerului, Agriculturei Domeniilor, Industriei şi Comerţului din 1893, de a se rezerva stejarul în grupe, câţiva ani, până pe la 1900, în unele păduri s'au lăsat asemenea grupe de arbori în picioare, niciodată însă nu s'a studiat constituirea acestor grupe compuse în majoritate din esenţe secundare, fără valoare, cărora neaplicându-li-se nici o operaţie culturală, s'au desvoltat în dauna stejarului ori de câte ori l-au avut în amestec.

Intre 1900—1910, lăsări în grupe nu se mai fac, se rezervă însă arbori izolaţi şi peste 100 la ha; după 1910 numărul acestor rezerve a variat în limite mai mari, dela 80—200 cel mult

Despre o constituire — chiar sumară — a rezervei pe clase de vârstă mai mult sau mai puţin numeroase, după exploatabilitatea admisă după suprafaţa, ce trebue lăsată crângului, după consideraţiuni culturale, etc., n'a fost niciodată vorba. Numai numărul rezervelor din prima categorie a preocupat întru câtva pe amenajist sau pe cel ce a aplicat amenajamentul, mai departe nimic; la a II-a tăiere de crâng s'au scos din rezervă numai arbori uscaţi şi deperisanţi şi s'au marcat spre rezervare din nou arborii ce parcurseseră două revoluţii şi se găseau sănătoşi, completându-se — dacă s'a făcut şi aceasta — numărul de 56—80—100 sau mai multe rezerve, după cum era sistemul sau mai bine zis «moda», sau după cum era voinţa agentului ce marca, şi atâta tot. După a treia revoluţie de crâng, — şi n'am putut avea asemenea cazuri decât în crânguri compuse cu revoluţii de 30 şi mai mici de 30 ani, — din vechile rezerve nu s'au mai găsit decât câteva exemplare la ha, restul extrăgându-se între timp ca arbori uscaţi şi deperisanţi, aşa că în aceste arborete s'a făcut o nouă marcare de rezerve de prima categorie din crângul exploatat.

După extracţiunile de rezerve dnfectuoase, împinse în multe părţi până la chiar desfiinţarea rezervei ordonate în 1886 şi 1893 a fi aplicate în mod general, numărul arborilor din rezerva crângurilor noastre compuse, în special cei de stejar, a scăzut simţitor. Procentul nu l-am putea stabili fără o prea mare aproximaţie.

Am găsit cazuri de aplicarea planului de lăsarea rezervelor în completă contradicţie cu ştiinţa silvică. Dăm mai jos câteva exemple:

In pădurea Rusca din jud. Fălciu, în partea sud-estică, pământ fresc şi de o fertilitate excepţională, rezerve foarte rare de stejar, pe când sus pe podiş, spre nord şi nord-est unde pământul este mai puţin fresc şi fertil, unde acoperişul e mai puţin suportat de sub-etaj, unde stejarul nu ajunge la dimensiuni mari şi de o calitate superioară, s'a lăsat o rezervă mai numeroasă, compusă din stejar pedunculat, carpen şi tei.

In pădurea Voloseni, jud. Fălciu, pădure aproape pură de stejar în care predomină gârniţa, la limita inferioară a antestepei Prutului, unde trecerea dela zona forestieră la făşia stepei Prutului se face brusc printr'o foarte îngustă antestepă, la a cărei margine inferioară se găseşte sus numita pădure, stejarul (75 % gârniţă) nu atinge înălţimi mai mari de 12 metri, are o vegetaţie lâncedă cu fusuri strâmbe, trunchiuri foarte supte şi crăcănoase, cu un ritidom foarte desvoltat, în această pădure, unde crângul compus în nici un caz nu era indicat, s'a aplicat totuşi acest regim înainte de răsboi, lăsându-se aproape 200 de rezerve la ha, cu un procent de 10 % carpen şi tei. Rezultatul? Rezerva din etajul dominant, complet depreciată, crângul din subetaj rău desvoltat, nesuportând acoperişul unei rezerve relativ numeroase cu coronamente întinse foarte crăcănoase şi apropiate de pământ, lungimea relativă medie a coronamentelor $\left(\frac{\text{lung. abs. a coron.}}{\text{lung. totală a fus.}}=\frac{h}{H}\right)$ diferind foarte puţin, în plus sau în minus, de 1.

In aceiași pădure, în parchetele exploatate în 1916—1918, unde deasemenea crângul compus era inaplicabil din cauza stațiunei și arboretului, s'a lăsat o rezervă numeroasă, acoperind 50% din suprafața parchetului. Toate rezervele în aceiași rea stare de vegetație, crăcănoase, strâmbe și cu vârfurile uscate, — cu un procent de cel mult 10% lemn de lucru din totalitatea materialului lemnos existent; — crângul din subetaj pipernicit, de 2—3 m înălțime, deși în vârstă de 8—10 ani la data observației, lăstari de stejar aproape nu există fiind copleșiți de carpen, tei, lemn câinesc, corn, etc.

In pădurea Hoceni, jud. Fălciu, la limita estică a zonei forestiere din partea centrală a podișului dintre Prut și Crasna, în parchetul Nr. 1, exploatat în 1920, s'au lăsat cam 100 de rezerve la ha izolate, de esențe: 70% fag, carpen și tei, 30% stejar pedunculat și frasin; stațiunea fertilă, arboretul în vârstă de 40 de ani la exploatare, cu o consistență foarte strânsă, fără nicio operație culturală pentru pregătirea arborilor de lăsat în rezervă. Arborii din rezervă cu fusuri lungi și subțiri, cu coronamente foarte rău desvoltate. Rezultatul: In al doilea an după izolare, 30% din fusuri rupte de vânt și de zăpada abundentă din iarna anului 1921—1922, până în 1926 numai 50% din rezerve mai rămăsese în picioare, restul fiind rupte de vânt și zăpadă.

Cadrul studiului de față nu ne îngădue a înșirui și descri noi exemple.

In pădurile stabilimentelor publice și de utilitate publică, cu administrație proprie sau administrate de Stat.

In general aplicarea crângului compus sub raportul numărului și distribuția rezervelor, în aceste păduri, a urmat cam aceiași linie de conduită ca și în pădurile Statului.

Așa în monografia Domeniului agro-silvic al Fundației Madona Dudu din Craiova, se arată dezastrul adus de exploatările din trecut în crânguri cu rezerve rare, în pădurile de stejar seculare ale fundației, astfel că în locul prețioaselor masive de stejar și frasin, după tăere, s'au obținut crânguri fără valoare de tei, carpen, alun, plop, cu foarte puțin stejar, ulm și frasin din tulpină.

In monografia Domeniului Coroanei Cocioc, se arată că istorica pădure Scroviște s'a exploatat în întregime după 1864 în câțiva ani «sub forma crângului compus cu 80 de rezerve la ha».

Aceste rezerve însă în majorirate rău alese și neîngrijite, s'au uscat. Incepând din 1894, pădurea a fost convertită în codru. In pădurile marilor Eforii: Spitalele civile din București, Sf. Spiridon din Iași și Așezămintele Brâncovenești, s'au lăsat totdeauna rezerve rare, care, după cum spune Gh. Stătescu (în studiul său: Pădurile Statului și stabilimentelor publice, 1891), «erau condamnate dela început fără a-și putea putea produce efectul lor, mai ales că nici nu se mai înlocuiau cele slabe, spre a se obține de mai multe categorii și în mare parte chiar rupte de vânturi».

In pădurile particulare, crângul compus n'a existat niciodată sub forma propriu zisă, ci ca un crâng simplu cu rezerve totdeauna rare; primele exploatări ceva mai regulate au avut loc după 1881 în aceste păduri.

După 1881, în acele păduri particulare din regiunea dealurilor care, căzând în prevederile codului silvic votat în acel an, au fost supuse regimului silvic și s'au exploatat pe baze de amenajamente, rezerva lăsată a fost rară și foarte rară. Deasemenea după 1910, dela promulgarea actualului cod silvic, în toate pădurile în care s'a aplicat crângul compus, rezervele s'au lăsat rare sau foarte rare, numărul lor variind între 40—80, excepțional 100 la ha. In ultimele două decenii, în cele mai multe cazuri lăsarea rezervelor a fost impusă de către Consiliul technic al Pădurilor proprietarilor de păduri cari își exploatau în crâng simplu pădurile lor cu vârste de peste 40—50 de ani, cu unicul scop de a servi ca «seminceri» pentru completarea regenerării prin sământă, în cazul când lăstărirea naturală n'ar fi fost suficientă pentru completa regenerare a pădurii.

Scopul pentru care acești seminceri au fost lăsați nu s'a atins niciodată. Voiu cita un exemplu foarte edificator: Pădurea Vladnici din județul Fălticeni, unul din cele mai frumoase domenii forestiere particulare din nordul și centrul Moldovei. Prin amenajament i se aplică regimul crângului simplu, însă pentru completarea regenerării cu indivizi din sământă se impune proprietarului obligația de a lăsa 100 de rezerve la ha dela 30 cm în sus grosime și din esențe prețioase, stejar și frasin. Nu se găsesc însă nici stejari, nici frasini de asemenea dimensiuni decât foarte rari în pădure, care este constituită 75 % din fag, carpen, plop, tei, jugastru și cireș și 25 % stejar. La marcare s'au lăsat 100 de rezerve în picioare din care 75 % sunt prăjini de esențe secundare cu grosimea medie de 20 cm, cu coronamente foarte slab desvoltate. Rezultatul aplicării rezervajului: Nu există absolut niciun seminţiş care să fi luat naştere din sămânţa căzută din rezerve, care, n'au ajuns încă la vârsta de fructificaţie; chiar sub puţinele rezerve de stejar capabile de fructificare, de asemenea nu există nici urmă de seminţiş. In schimb cel puţin 50 % din rezerve sunt desrădăcinate şi rupte, restul de 50 % improprii pentru lemn de lucru.

Lipsa de lemn de lucru de dimensiuni mijlocii cerute în mare măsură pentru construcţiunile rurale de către populaţiunea dela sate, a determinat şi determină pe mulţi din răzăşii proprietari de păduri din Moldova, mici şi mijlocii, să-şi tae petecele sau «hlizele» lor de pădure într'un sistem de crâng compus cu rezerve numeroase sau foarte numeroase, de o singură clasă de vârstă, în care sub-etajul este tăiat la revoluţiuni scurte de 5—10—15 ani, iar etajul dominant după 2 şi 3 revoluţii de crâng, când trunchiurile ating dimensiunile de cari proprietarii au nevoe pentru gospodăriile lor. Numărul de rezerve lăsate variază dela 5—10 arbori de prăjină, ceeace revine la 280—560 de rezerve de ha. După a doua sau a treia revoluţie, acolo unde rezervele sunt numeroase, coronamentele aproape se ating, şi cum cel puţin 75 % din aceste rezerve sunt de esenţe: fag, carpen, tei, cireş şi jugastru, etajul dominant după a II-a sau a III-a revoluţie formează masiv aproape închis. Stejarul, acolo unde a existat, fie în rezervă fie în sub-etaj, a fost eliminat.

IV. *Lucrări culturale necesare pentru constituirea şi pregătirea rezervelor.*

Este principiu în economia crângurilor compuse că, elementul principal al acestui sistem de producţiune lemnoasă, rezerva, trebue să se perpetueze indefinit şi să fie provenită din sămânţă, lăstarul nefiind decât un mijloc secundar pentru creiarea de rezerve.

Am arătat mai înainte care este situaţiunea crângurilor compuse din ţara noastră cu privire la provenienţa rezervelor.

Seminţişurile de stejar şi frasin din care recrutăm în primul rând indivizii ce vor constitui viitoarea rezervă, nu se pot instala decât sau în parchetele exploatate de cel mult 2—3 ani, sau în parchetele ce vor veni în rând de exploatare peste cel mult 2—3 ani. In primul caz este necesar să se facă lucrări de pregătirea solului pentru însămânţare şi de ajutorarea regenerării prin sămânţă, în al doilea caz sunt necesare tăieri speciale preparatorii pentru regenerare naturală în ochiuri, făcute după toată technica repopulărilor, asemănătoare cu technica sistemului de regenerare naturală în grupe sau pâlcuri (în silvicultura germană Femelschlagebetrieb). Asemenea lucrări, în crângurile noastre compuse, trebue s'o spunem cu regret că nu s'au făcut mai niciodată în pădurile Statului, niciodată în pădurile persoanelor morale şi pădurilor particulare. Anul de sămânţă, fie totală fie numai parţială, a putut veni oricând, n'a interesat pe nimeni aproape venirea lui, doar în ultimul deceniu pe ici pe colo, în cazuri rare pe cât de rare pe atât de lăudabile, anii de sămânţă în rezervele crângului compus, au fost ani de muncă şi de aplicare a ştiinţei silvice.

Cu ceva mai multe sacrificii, cu ceva mai multă bunăvoinţă, având şi concursul Statului care trebue să pună la dispoziţie fondurile băneşti necesare, prin foarte simple şi economice lucrări de pregătirea solului şi cu aplicarea mai elastică, bazată pe experienţă, pe practica ştiinţifică, a technicei crângului compus care ar fi stabilit o concordanţă între această tehnică şi anii de sămânţă, s'ar fi ameliorat multe din ruinatele crânguri compuse ale ţării noastre. Voiu descrie mai jos lucrările executate în pădurea Huşi-Creţeşti, seria III-a Găiţoaia, parchetele 9—13, pe când funcţionam ca şef al Ocolului Silvic Creţeşti.

Staţiunea. La 10 km spre sud depărtare de oraşul Huşi. La limita inferioară estică a zonei forestiere din centrul podişului moldovenesc. Parchetele situate pe prima colină a acestui podiş, în stânga văii Elanului, una din văile secundare ale Bârladului. Suntem în Sarmatic, placa sarmatică foarte profundă, solul format din löess podzolit, cu concreţiuni calcaroase în orizontul imediat următor orizontului pământului vegetal, profund şi destul de fresc.

Media anuală a precipitaţiunilor atmosferice pe anii 1921—1926, obţinută de subsemnatul pe baza observaţiunilor pluviometrice zilnice ce am făcut în aceşti ani, în staţiunea pluviometrică ce am înfiinţat în 1921 la reşedinţa ocolului sivic Creţeşti, situată la 400 m depărtare de locul unde am executat lucrările, variază împrejurul înălţimei de 500 mm, deci o cantitate de precipitaţiuni ce tinde spre limita inferioară a precipitaţiunilor din zona fagului. Climat local continental, cu secete mari şi prelungite, cu călduri tot aşa de mari în lunile Iulie şi August. Vânturi dominante dinspre nord-est şi est, uscate şi încălzite vara, geroase iarna. Aceste vânturi bat 3 părţi din an.

Arboret. Un crâng compus, provenit dintr'un masiv de şleau moldovenesc, în vârstă de 50—60 de ani. In etajul dominant, rezerva compusă din 0,2 fag, 0,5 stejar, 0,1 frasin, 0,1 cireş şi 0,1 tei şi jugastru. S'au lăsat, conform studiului general de punere în exploatare pe atunci în vigoare, 80—100 de rezerve la ha, suprafaţa acoperită variind între 2400—3000 m p imediat după exploatare. Inălţimea medie 14 m. Lungimea relativă medie a coronamentelor de fag aprox. $\frac{1}{2,3}$, a coronamentelor de stejar $\frac{1}{2}$. Starea de vegetaţie destul de activă. Provenienţa rezervei: fagul 40 % din sămânţă, restul fagului şi toate celelalte esenţe din lăstari.

In etajul dominant un crâng de 1—5 ani, începând cu parchetul exploatat în 1920/1921, şi sfârşind cu parchetul 13, exploatat în 1924/1925, compus din 0,1 frasin, 0,1 stejar, 0,2 fag, restul format din jugastru, tei, carpen, cireş, corn, salbă moale, dârmox. Inălţimea crângului variază dela 0,40 m—1,80 m după parchete. Din cauza nelăstăririi fagului de peste 50 de ani, a slabei lăstăriri a stejarului cu aceiaşi vârstă, a umbririi consistente şi directe a fagilor din etajul dominant, cu coronamente ample, compacte şi joase, crângul se prezintă într'o stare foarte puţin prosperă, întrerupt de foarte multe ochiuri goale pe care creşte o abundentă vegetaţie erbacee. Nu există nici seminţişuri preexistente, nici seminţişuri instalate după exploatarea crângului. Solul sub rezerve este bătătorit, primăvara şi la începutul verii fiind acoperit cu o vegetaţie ierboasă ce încă nu devenise abundentă şi care dispărea odată cu seceta şi cu căldurile mari din timpul verii.

Fructificaţia. In toamna anului 1925, am avut o fructificaţie abundentă a stejarului şi fagului din regiune. Rezervele din parchetele mai de curând exploatate, datorită stării lor izolate, au fructificat într'o măsură ce, pentru condiţiunile de staţiune şi arboret în cari ne găsiam, constituiau un maximum de fructificaţie. Au fost rezerve de fag cu 1 $\frac{1}{2}$ hl de jir şi rezerve de stejar pedunculat cu $\frac{3}{4}$ hl ghindă. Cantitatea de sămânţă ce-o aveam la dispoziţie întrecând trebuinţele locale, am recoltat 3.000 kgr ghindă pentru semănăturile ce le aveam de făcut în alte părţi ale ocolului şi 2.000 kgr jir pentru semănăturile sub masiv făcute în codrişorul de stejar aproape pur, din cantonul Bobeşti, rărit în timpul răsboiului. Maturitatea şi plina cădere a ghindei şi jirului a avut loc în a II-a jumătate a lunii Octombrie.

Lucrările de pregătirea solului. Solul de sub rezerve se prezintă astfel:

1. Este acoperit de o uşoară pătură vegetală care nu numai că constitue o piedică pentru seminţe de a putea veni în contact imediat cu stratul de humus, dar contribue la uscarea şi sărăcirea solului de substanţe nutritive în primăvara anului următor semănăturii, tocmai când tinerele seminţişuri au nevoe de umiditate şi hrană mai abudentă.

2. In special sub rezervele de stejar, solul este îndesat, întărit în urma descoperirii lui parţiale prin tăerea arboretului dimprejur; stratele superficiale prezentându-se compacte şi neapte, au creiat pentru sământă condiţiuni neprielnice pentru germinare.

3. Pătura de frunze moarte încă nehumificate, în special sub rezervele de fag, constitue deasupra un înveliş quasicrustaceu, compact, mai mult sau mai puţin gros, întreţesut de micelii şi rădăcioare, care ţine sământa deasupra expusă aerului şi intemperiilor, oprind-o să ia contact cu humus-ul şi pământul vegetal. In cazul cel mai bun, când ghinda ar încolţi acoperită de frunze, firişorul de sământă nu va putea, nu va avea timpul să-şi întindă rădăcina până la o adâncime suficientă, înainte de seceta din timpul verii care-l va distruge. Cu o astfel de pătură de frunze moarte, în staţiunea în care lucrăm, adăogându-se şi bătătorirea solului de sub rezervele de stejar din ochiurile goale, ca şi pătura vegetală de deasupra solului, pericolul lipsei de umiditate în straturile superficiale ale solului este aproape iminent, având în vedere că terenul este argilo-nisipos, expus uscăciunii superficiale, că precipitatele atmosferice în timpul verii sunt foarte reduse, aceste precipitate netrecând de 6 mm în medie pe lunile Iulie şi August, în anii 1921–1926.

Pentru motivele mai sus arătate, am procedat la mobilizarea solului sub rezerve şi în ochiurile goale, după ce mai întâi semănasem prin împrăştiere ghindă.

Semănarea. După cum am spus mai sus, semănarea am efectuat-o înainte de mobilizarea solului. Semănarea am început-o din ziua de 15 Octombrie 1925, când maturitatea era completă și căderea seminței în plin.

Sub rezervele de stejar, după ce se ridicase ghinda ce prisosea, ghinda rămasă s'a împrăștiat cu mâna uniform pe o suprafață aproape circulară ce depășea protecția coronamentului rezervei, după ce se recepase lăstarul acolo unde fusese nevoie. Suprafața acestor ochiuri de însămânțare a variat dela 80—100 m². Dejurîmprejurul tulpinei, pe o rază de circa 1 m—1,50 m n'am lăsat sămânță, deoarece umbra din această zonă centrală fiind prea mare, ar fi compromis reușita semănăturii.

De sub rezervele de fag s'a ridicat cea mai mare parte de jir, lăsând sub ele un mic procent împrăștiat cu mâna.

S'a împrăștiat apoi ghindă ca și sub rezervele de stejar, zona centrală de jurîmprejurul tulpinei rezervei, am lăsat-o însemânțată cu fag, acoperișul neprejudiciind cu nimic semințișului de fag ce urma să ia naștere.

Deasemenea sub rezervele de tei, carpen, jugastru și cireș s'a semănat prin împrăștiere, ghindă.

In ochiurile goale fără lăstar, după ce s'a curățat solul de pătura erbacee complet uscată în timpul semănăturii și căreia, adunată în grămezi i s'a dat foc, s'a semănat ghindă tot prin înprăștiere.

Din datele luate pe teren, calculând costul lucrării, rezultă o cheltuială de:

7 lei pe suta de m² de semănătură în condițiunile mai sus arătate, sau 700 lei pe ha.

S'a semănat în medie 3 kgr de ghindă pe 100 m².

Se împrăștie pe zi 75 kg ghindă pe 2500 m². Prețul zilei de lucru, 40 de lei la data când se execută lucrarea.

In ochiurile goale, unde n'a mai existat nici un fel de sămânță, s'au semănat cam 4—5 kg pe ar.

Inainte de semănare, am cercetat ghinda în deaproape: frumoasă, grea și mare, culoarea ei specifică vie. In proba imersiunei în apă, loturi de ghindă luate așa cum au fost strânse cu mâna, ne-a dat în mediu un procent de 10% ghinde seci.

Mobilizarea solului și acoperirea seminței. Odată semănătura făcută, am procedat imediat la mobilizarea solului și acoperirea seminței prin așa zisa săpăligire. Operaţiunea s'a făcut cu colţul sapei, şi cu săpăligi de grădină. Nu s'a săpat propriu zis pământul, ci numai s'a mobilizat la suprafaţă, pe o adâncime de 5—6 cm fără să se întoarcă pământul, conservându-se astfel la suprafaţă pământul de mai înainte care este mai fertil, mai bogat în humus decât straturile mai adânci, creind astfel condiţiuni mult mai prielnice instalării seminţişului. Justificarea ştiinţifică a nevoiei de a se executa această operaţiune, am arătat-o mai înainte la punctul «Lucrările de pregătirea terenului».

Odată cu mobilizarea la suprafaţă a solului, s'a acoperit şi sămânţa, lucrătorii având grijă să nu rămână sămânţă bună neacoperită.

In timpul operaţiei continua să mai cadă încă ghindă din rezerve, care deasemenea se acoperea. Avem de făcut aci o importantă observaţie: Se afirmă că ghindele care cad la urmă sunt deobicei rele ca şi cele ce cad întâi (A. Poskin Sylviculture, pag. 180). Erà la 5 Noembrie 1925; căduse un pospai de zăpadă, cădeau ultimile ghinde din rezerve; am pus să fie strânse, adunându-se 2 hl de ghindă de pe deasupra pospaiului de zăpadă. Am supus câteva loturi din această ghindă, analizei şi controlului. Coeficientul de puritate al loturilor: 1. Ghindele toate de culoarea şi luciul specific al esenţei, pline şi netede, cu mărimi excepţionale pentru staţiune, de 2—3, 5 cm lungime. In secţiune, conţinutul ghindei ocupă întreg pericarpul, miezul de culoare roză caracteristică, fraged, embrionul în perfectă stare de sănătate. Din 20 de loturi a câte 5 kgr fiecare lot, la proba prin imersiune în apă, am obţinut în medie un procent de 3% ghindă plutită, seacă. Am făcut o sumară probă a facultăţii germinative cu un lot de 100 de ghinde puse la germinaţie într'o cutie cu tericiu curat şi nisip. Am obţinut 90% procentul de germinaţie.

Am semănat ghindă în pepiniera dela reşedinţa ocolului Creţeşti, între 8—10 Noembrie şi am acoperit stratele semănate, cu frunze uscate din pădure. Primăvara am avut un rezultat admirabil: Nicio pierdere la încolţire. Aşa dar, cel puţin pentru cazul nostru, din observaţiunile riguros ştiinţifice şi controlabile ce le-am făcut, am putut trage concluzia că ghinda căzută în urmă se bucură de cel puţin tot aceiaşi facultate germinativă ca şi ghinda căzută în plină diseminaţie.

Revenim la operaţia de mobilizarea solului. Din datele culese a rezultat:

Un lucrător — femee sau bărbat — a săpălăgit în medie 400 m ^{2} pe ziua de lucru de 10 ore, în Octombrie, atunci când suprafaţa este răspândită în ochiuri mai mari sau mai mici cum este cazul în parchetele noastre şi 500 m ^{2}, când suprafaţa este comasată.

Ziua de lucru la data executării lucrării, 40 de lei.

Săpăligirea pe 100 m ^{2} a costat 10 lei în primul caz.

Am făcut operaţiunea de semănare, mobilizarea solului şi acoperirea seminţei pe aproximativ 50% din suprafaţa parchetului.

Pentru receparea lăstarului, acolo unde a fost nevoe, s'a dat în schimb materialul rezultat din recepare. In medie, din receparea lăstarului pentru pregătirea ochiurilor de însămânţare pe ha au rezultat 10 steri crăci, preţul sterului 110 lei la data lucrărilor.

Economia lucrărilor. Referindu-ne la datele de mai sus, rezultă că întreaga operaţiune de completare a instalării seminţişurilor în parchetele 9—13, seria III-a Găiţoaia, a costat 950 lei în medie pe un ha de crâng compus restaurat.

Admiţând că actualele rezerve, la sfârşitul celei de a II-a revoluţie de crâng, de 40 de ani, fixată prin amenajamentul seriei a III-a Găiţoaia vor trebui toate extrase, întrucât până la acea epocă multe vor fi ajunse la termenul exploatabilităţii: teiul, carpenul, jugastrul şi cireşul din rezervă, având atunci vârsta peste 80 de ani, iar stejarul şi fagul vor fi cu siguranţă uscaţi şi depresisanţi, admiţând că s'ar mai continua aplicarea aceluiaş regim şi după trecerea celei de a II-a revoluţii, lucru ce de loc nu-l recomandăm, ar rezulta ca noua şi întreaga rezervă din parchetele 9—13 constituită după sfârşitul celei de a II-a revoluţiuni de crâng, să fie rezultată din seminţişurile naturale instalate în felul mai sus arătat.

Să calculăm ce valoare de cost ar reprezenta această rezervă imediat după constituirea ei, admiţând procentul de 4% şi aplicând formula:

$$(1)\quad Vc = c.\ 1{,}0\,p^{m} + F\,(1{,}0\,p^{m} - 1) + A\,(1{,}0\,p^{m} - 1) - Sa\ .\ 1{,}0\,p^{m-a} - Sb\ .\ 1{,}0\,p^{m-b}\ldots$$

(V. N. Stinghe, Curs est. forestieră).

în care Vc = valoarea de cost.
c = cheltueli de instalare.
S = valoarea fondului.
A = cheltueli de administrație.
Sa = valoarea răriturii la vârsta *a*.
Sb = » » » » *b*.
m = revoluția crângului.

Din al II-lea termen scăzându-se și valoarea rezervelor ce se vor realiza la finele celei de a II-a revoluții, spre a fi înlocuite cu rezervele obținute din sămânță și pregătite în acest scop.

Calculăm valoarea lui F după formula simplă a valorii de producție; după prețurile din 1925, produsul net realizat după un ha de pădure în vârstă de 40 de ani, era în localitate 6.000 de lei, deci:

$$F = \frac{6.000}{1{,}04^{40} - 1} = 1578 \text{ lei.}$$

Calculăm pe $A\,(1{,}04^{40} - 1)$:

știm că $A = \frac{ad.}{0{,}0\,p}$, ad. fiind cheltuiala anuală medie de administrație.

După cheltuelile pe ultimii trei ani, 1923–1925, ale ocolului Crețești, cu o suprafață păduroasă de 6126 de ha, în care se socotesc toate cheltuelile variabile proporționale, fixe și generale, rezultă anual o cheltuială medie de 70 lei pe ha.

Presupunând și pentru viitor aceeaș cheltuială medie anuală pe ha, avem:

$$A\,(1{,}04^{40} - 1) = \frac{70}{0{,}04}\,(1{,}04^{40} - 1) = 6.650 \text{ lei.}$$

F și *A* se trec cu $^1/_2$ din valorile lor în calcul, deoarece după cum am arătat mai înainte, semințișul este instalat efectiv pe jumătate din suprafața parchetelor.

Calculăm pe Sa, Sb...:

Se fac trei rărituri: la 15, 25 și 35 de ani, vom obține din aceste rărituri un produs net (venit) de cel puțin: 100 de lei la I-a răritură, 300 de lei la a II-a și 600 lei la a III-a răritură, de pe o suprafaţă efectiv acoperită dintr'un ha cu arboretele provenite din sămânţă.

Deci:

$Sa \,.\, 1{,}04^{25} = 267$ lei, $Sb \,.\, 1{,}04^{15} = 540$, $Sc \,.\, 1{,}04^{5} = 730$

Inlocuind valorile obţinute până aci în formula generală (1) de mai înainte, obţinem:

$$Vc = 950 \,.\, 1{,}04^{40} + 789 (1{,}04^{40} - 1) + 3326 - (267 + 540 + 730),$$

sau $Vc = 4561 + 3000 + 3326 - 1537 = 9350$ lei.

Din 9350 lei, deducem valoarea rezervelor ce le realizăm după a II-a revoluţie de crâng, spre a fi înlocuite cu rezervele pregătite şi alese din arboretele provenite din sămânţă. Avem în medie 90 de rezerve la ha şi presupunând numai 90 de lei valoarea fiecărei rezerve în medie, obţinem:

$$Vc = 9350 - 8100 = 1250 \text{ lei}$$

care este valoarea de cost a nouei rezerve provenită din sămânţă.

Iată dar în ce mod economic ne-am constituit o nouă şi valoroasă rezervă din seminţişurile instalate prin mijloacele mai sus descrise. Economia procedeului apare şi mai evidentă dacă ţinem seama şi de faptul că dintre arborii obţinuţi din seminţişuri şi ajunşi la finele revoluţiunii de crâng după operaţiunile de degajări şi rărituri, ce se vor face în timpul acestei revoluţiuni, numai o parte din ei vor constitui rezerva, restul vor fi lăsaţi în crâng şi după tăere vor lăstări abundent, tulpina fiind tânără şi provenită din sămânţă.

Seminţişurile obţinute. In parchetele în care am făcut lucrările descrise, în primăvara următoare semănăturii am avut rezultate foarte frumoase: O puezime de stejar deasă în amestec cu fag, fagul prezentându-se în general în mici grupuri, grupurile reducându-se şi până la simple buchete de câţiva pueţi. In ochiurile de sub rezervele de stejar, ca şi în ochiurile goale însemânţate, pueţii de stejar se prezintă în stare pură. Sub rezervele de frasin, tei, cireş, carpen, pueţii de stejar sunt aproape în stare pură, având diseminaţi pueţi eşiţi din sămânţa dată de rezerva mumă. La 15 Iunie 1926, când am făcut un control amănunţit al seminţişurilor, pueţii se prezentau foarte viguroşi, pivoturile firașoarelor de stejar, la această dată, erau în medie de 25 și peste 25 de cm. In expozițiile mai intens luminate, pueții de stejar erau foarte numeroși, cu tigele înalte, frunze mari de un verde intens caracteristic. Sub acoperișul direct al rezervelor de fag, această esență se găsea bine reprezentată în semințiș.

Ne aflam într'o adevărată regenerare naturală de codru.

Crângul din sub-etaj nu mai constitue elementul periculos ce-ar mai putea primejdui viitorul unor așa de frumoase semințișuri, ci elementul care, bine condus, prin degajări la timp și rațional executate, devine mai degrabă un colaborator prețios pentru atingerea scopului ce-l urmărim, prin adăpostul oferit semințișurilor, condus de știința și experiența forestierului, după nevoile culturale ale acestor semințișuri.

A rămas celor ce ne-au succes la conducerea ocolului, datoria de a executa lucrările de degajare, de a căror bună executare va depinde soarta semințișurilor instalate.

Repopulările naturale și artificiale în crângurile compuse urmăresc:

1. Inlocuirea tulpinelor moarte din cauza vârstei înaintate și lăstăririlor repetate prin indivizi proveniți din sământă.

2. Crearea și constituirea rezervei din etajul dominant.

3. Ameliorarea arboretului prin întroducerea esențelor prețioase și de o mai mare rentabilitate.

4. Reîmpădurirea locurilor goale din interiorul pădurii, care nu pot fi menținute ca atare, neproducătoare de venit.

3. Mărirea integrală a forțelor de producțiune ale întregului fond producător, sol și arboret.

La realizarea acestor așa de importante scopuri, ne putem folosi și de plantațiuni, care după unii sunt cele mai recomandabile, deoarece semințișurile ar oferi prea puține șanse de reușită neputând lupta contra creșterii copleșitoare a lăstarilor și contra acelei exuberante vegetații subarbustive și erbacee ce acoperă solul în primii ani după tăierea crângului din subetaj.

Nu ne împăcăm cu părerile multor autori, în special francezi, cari fac din obținerea rezervei unicul scop al regenerărilor în indivizi proveniți din sământă, în crângurile compuse.

Citâm: ⟨A. Poskin, Sylviculture, pag. 377⟩: «En tout cas il ne faut qu'un nombre très restreint de sujets, qu'on introduit par bouquets dans les vides de la futaie et qu'on dégage dans la suite pour obtenir par ha la centaine de boins de bonnes essences.....», sau: ‹A. Jolyet, sylviculture, pag. 383› «Tous les travaux de régénération artificielle éxecutée dans les taillis sous futaie ont donc un but unique: assurer pour l'avenir le recrutement des arbres de futaie».

Am arătat mai înainte scopul plural al acestor lucrări de regenerare.

Pentru noi, în special, regenerările naturale sau artificiale în crângurile compuse, făcute în felul și măsura cerută de condițiunile edafice, ecologice și economice ale pădurii, constituesc pe lângă mijlocul de a obține o rezervă cu proveniența din sământă, dar și mijlocul cel mai eficace, cel mai adequat nevoilor ruinatelor noastre crânguri compuse, pentru restaurarea lor, spre a le repune nu numai în cea mai bună stare de vegetație, dar și în cea mai rentabilă stare de productivitate.

Cadrul acestui studiu nu ne îngădue să discutăm prin care dintre cele două metode: plantațiuni sau semănături, realizăm mai sigur, mai repede și mai economic scopul mai sus arătat.

Având în vedere însă extrem de diferitele contingente silvicole în care se găsesc crângurile compuse din țara noastră, datorit unei mari variațiuni de sol și de climă din zona forestieră acolo unde se aplică crângul compus, variațiuni ce fac ca numai metodele cele mai apropiate de natură să fie cele mai bune, acestea adaptându-se în cel mai înalt grad împrejurărilor în care se lucrează și dând și cele mai sigure rezultate;

Având în vedere că esența care constitue centrul de gravitate în economia crângurilor compuse din țara noastră este stejarul, pentru care regenerarea prin sământă este un principiu;

Având în vedere că plantațiunile sunt cu mult mai scumpe decât semănăturile, și acest considerent este cu atât mai important, cu cât starea de ruină a crângurilor noastre compuse necesitând regenerări radicale, au nevoe de repopulări pe cel puțin 50 % din suprafața lor, care, făcute prin plantațiuni ar cere mari sacrificii bănești, ce nu le-am putea face sau dacă da, atunci ar angaja financiarmente prea mult viitorul;

Având în vedere că plantațiunile necesită o cultură mai intensivă: pepiniere, plantatul propriu zis, lucrări de întreținere greoaie și costisitoare, creări de subetaje, etc., care deocamdată nu se pot integra decât cu o mai mare greutate în politica noastră forestieră ce are la bază o cultură silvică profund extensivă, din fericire însă înțelegătoare pentru metodele naturale;

Rezultă pentru noi cu evidență că semănăturile, naturale sau artificiale, fie un sistem, fie altul, fie ambele la un loc, trebue să constitue regula în lucrările de regenerare ce sunt imperios necesare a se face în crângurile compuse din țara noastră.

Contributions à l'étude de la culture et la technique des taillis-sous-futaie en Roumanie

Dans cet article et celui publié dans le numéro de Novembre, M. André Ionesco étudie l'importante question des taillis-sous-futaie en Roumanie.

1. La statistique des taillis-sous-futaie.

Il y a en Roumanie 229.100 ha forêts traitées en taillis-sous-futaie, ce qui représente 3,5 % de la surface totale boisée du pays.

2. Dans le choix des essences, qui constituent la futaie ou la réserve qui forme l'étage dominant, on est conduit avant tout, par les essences qui doivent entrer dans la composition de la réserve et ensuite, par les conditions stationales et les circonstances économiques.

Or, partout où on a appliqué le taillis-sous-futaie, ces principes directeurs en matière ont été déconsiderés.

Dans la platforme de l'Olténie et la plaine roumaine, une grande partie de la réserve est constituée par le charme et le tilleul. Dans la région des collines, on trouve partout l'abus du hêtre et du charme dans la réserve.

Ces essences sont complètement dépourvues des qualités techniques et culturales.

3. Quant à l'origine des arbres de la réserve dans toutes les forêts de l'Etat, des collectivitées de droit public et de droit privé, et des propriétaires particuliers, les arbres de la réserve proviennent de rejets de souche ou de drageons en général et sporadiquement, de brins de semence.

Rejets de souche: le chêne (péd. et fouvre), le frêne.

Drageons, fréquemment: l'orme, les peupliers tramble et noir et rarement le peuplier blanc et le tilleul.

A l'occasion du balivage on n'a pas fait attention à la provenance des arbres destinés pour la réserve. Il est vrai que dans les forêts roumaines, tout à fait irrégulières, avec des provenances mixtes, avec des âges et des dimensions très différentes, il n'est pas du tout facile de distinguer les arbres de semence, des arbres de rejets, de souche ou drageons.

4. Les qualités bio-sylviques des réserves. La plus grande partie des réserves ont de sérieux défauts: en ce qui concerne la forme, on trouve des fibres torses, loupes, noeuds, gélivures, entre-écorces, roulures, etc.

La disposition du fût et de la cime est anormale; l'élagage naturel est incomplet.

5. La question du nombre et de la répartition des réserves donne occasion à une ample discussion sur les diverses théories du balivage. C'est une profunde erreur de croire que les classiques Cotta, puis Lorentz et Parade, ont donné leur plan de balivage normal, avec 100 réserves par ha, comme une panacée universelle, qui doit être appliquée dans touts les taillis=sous=futaie. Ces grands forestiers ont donné ce plan simplement comme un exemple théorique qui doit servir comme tel, la réalité donnant une infinité de plans d'après les circonstances.

Dans les forêts roumaines, la réserve est rare et très rare, même dans les forêts de l'Etat et de ceux appartenant aux propriétaires publics en général.

6. Les travaux culturaux nécessaires pour la création d'une bonne réserve ont une importance capitale dans les taillis=sous=futaie roumains; leur but est:

1. De remplacer les individus végétant sur des souches mortes par des arbres provenant de semence.

2. De conduire des individus provenant de semence, à l'état de réserve.

3. De restaurer les forêts par l'introduction des essences précieuses et de grand rendement;

4. De compléter les vides du sous=bois.

L'auteur décrit les travaux exécutés sous sa direction dans la forêt Huşi=Creţeşti, distr. Falciu, en donnant de très intéressants renseignements sur le coût de production des semis de chêne pédonculé et de hêtre, obtenus dans le sous=étage du taillis=sous=futaie du canton Găiţoaia.

A. I.

FAPTE ŞI COMENTARII

— INSEMNĂRI —

TRANSPORTURI FORESTIERE

de V. LAZĂR

In exploatarea şi valorificarea pădurilor, problema transportului este o chestiune de primă importanţă. Nu se poate concepe o exploatare rentabilă, fără o reţea de căi de comunicaţie bine chibzuită care să asigure transportul materialelor lemnoase în cele mai lesnicioase condiţiuni. Dintr'o regiune într'alta, costul celorlalte cheltueli de exploatare (doborît, fasonat, manipulatul în pădure etc.) variază foarte puţin, deci costul exploatării este foarte puţin influenţat de aceste cheltueli, sau mai precis aceste lucrări influenţează în aproape aceiaşi măsură cheltuelile de exploatare în regiunea de câmp, ca şi la munte.

Ceeace însă micşorează rentabilitatea pădurilor dela munte, mai ales când acestea sunt constituite din esenţe de valoare comercială redusă în raport cu cele dela şes, este transporsul.

La câmpie şi chiar în regiunea colinelor, chestiunea transportului nu constitue o «problemă» greu de rezolvat. Aici construcţia căilor de comunicaţie este o chestiune uşoară şi realizabilă fără prea mari cheltueli.

La munte însă problema transporturilor forestiere întâmpină uneori mari dificultăţi. Aspectul accidentat al terenului dă loc la cele mai variate şi multiple greutăţi în privinţa instalaţiunilor de transport. Câteodată cheltuelile necesare investiţiilor pentru creiarea căilor de comunicaţie sunt aşa de însemnate, încât amortismentul instalaţiilor—recte transportul materialelor—este aşa de ridicat, încât nu este posibilă o exploatare rentabilă.

Statul dealtfel posedă în regiunea muntoasă o serie de complexe forestiere, care au rămas până azi neexploatate, numai din lipsa mijloacelor de transport. Aceste păduri constituesc aşa denumitele păduri inaccesibile, a căror suprafaţă este de circa 347.486 ha. (Raportul general asupra activităţii Casei Pădurilor pe 1928). Dacă am mai adăugà la această cifră şi suprafaţa celorlalte păduri inaccesibile, proprietăţi particulare, ne putem da seama de importanţa rezolvării în mod rentabil a acestei probleme, mai ales în criza economică actuală. Din suprafaţa totală a pădurilor Statului, $^1/_6$ o constitue pădurile inaccesibile.

In oarecare măsură, transportul lemnelor în ţara noastră se face şi prin plutire liberă sau în plute. Este mijlocul cel mai primitiv şi până astăzi cel mai rentabil. Asupra acestei chestiuni studiul d-lui Al. Popescu publicat în «Revista Pădurilor», ne dă detalii complecte. Afară de aceasta la noi s'a mai încercat uneori rezolvarea transportului materialelor lemnoase, prin construcţia canalelor cu apă.

In cazul buştenilor, destinaţi ca material de lucru, plutitul pe canale întâmpină greutăţi serioase. Cum însă majoritatea pădurilor noastre inaccesibile sunt constituite din fag, esenţă al cărei procent de lemn de foc este peste 75%, în aceste cazuri transportul pe apă este cel mai rentabil.

Pentru buşteni şi cherestea, calea ferată este mijlocul cel mai potrivit, permiţând transportul de orice lungimi şi în orice anotimp. Importanţa căilor ferate forestiere (c. f. f.) în exploatarea pădurilor, este covârşitoare. Ele formează mijlocul de transport cel mai sigur şi cel mai rapid.

Ca să dăm o idee despre desvoltarea pe care a luat-o la noi construcţia c. f. f. în diversele provincii ale ţării, am alcătuit tabloul ce urmează.

No. curent	Provincia	Lungimea c. f. f. în kilometri (după ecartamente)								Total		Observaţii
		Ecartament 0.60 m		Ecartament 0.75-0.76m		Ecartament 1.00 m		Ecartament 1.435 m				
1	Ardeal	500	6	1728	8	40	1	14	3	2283	8	2113,2 km tracţiune mecanică 170,6 km tracţiune animală
2	Banat	142	4	421	6	—		15	1	579	1	505,5 km tracţiune mecanică 73,6 km tracţiune animală
3	Bucovina	85	6	214	1	—		22	2	321	9	306,2 km tracţiune mecanică 15,7 km tracţiune animală
4	Vechiul Regat	139	9	879	—	87	4	7	0	1113	3	1071,5 km tracţiune mecanică 41,8 km tracţiune animală
	Total	868	5	3243	5	127	5	58	6	4298	—	

După cum rezultă din acest tablou, căile ferate forestiere din întreaga ţară însumează un total de 4298 km, din care 3997 km cu tracţiune mecanică, iar restul de 301 km cu tracţiune animală.

In afară de acestea, în ţară mai există o serie de căi ferate industriale înguste, care deservesc interesele industriilor miniere, metalurgice, ceramice şi agricole. Lungimea lor este de 547 km.

Tot cu această ocazie amintim că în cuprinsul ţării mai sunt construite, tot în scopul transportului de materiale lemnoase, funiculare cu tracţiune mecanică în lungime de 225 km, iar pentru celelalte industrii încă 64 km.

Din cele expuse mai sus, rezultă că 87,5% din căile ferate industriale din întreaga ţară şi 72 % din funiculare, deservesc exploatările şi industria forestieră.

Ca să arătăm regiunile în care aceste instalaţiuni au luat o desvoltare mai mare, în mod aproximativ evident, am fixat 1) pe harta ţării, pe care o dăm aci, liniile ferate industriale şi funicularele, pentru ca din felul cum sunt grupate în interiorul ţării, să putem trage unele concluziuni.

Privind această hartă, observăm că în partea de Nord şi Vest a ţării, (graniţa către Ungaria şi Cehoslovacia), căile ferate înguste sunt foarte frecvente, străbătând pământul ţării în toate direcţiunile. Şi explicaţia este de natură economică. Materialul lemnos din pădurile situate în această parte a ţării, lemn de lucru, dar mai ales lemn de foc, este în majoritate exportat în Ungaria. Preţul transportului simţitor redus din cauza distanţei relativ scurtă până la punctul de frontieră, face ca pădurile din apropierea graniţei să aibă o valoare comercială mai mare, ceeace a permis construcţia căilor ferate de exploatare.

Se ştie că în general lemnul suportă greu transportul la mari distanţe.

Deaceea, în regiunea centrelor mari de consumaţie. mijloacele de comunicaţie au luat o extindere însemnată.

Cu cât înaintăm în stepă, unde pădurea nu a putut luà fiinţă, căile ferate înguste dispar aproape complect.

In afară de consideraţiile de mai sus, faptul care a înlesnit construcţia c. f. f. în anumite regiuni, a fost constituţia pădurilor din punct de vedere al esenţei. Pădurile de răşinoase, chiar când au fost situate la distanţe mari de pieţele interne de desfacere, sau de centrele de export, au fost totuşi puse în exploatare, întrebuinţând ca mijloc de transport calea ferată, sau cursul apelor mari; aceasta, pentru motivul că principala marfă provenită din aceste esenţe, cheresteaua, fiind căutată pe piaţă, iar preţul de vânzare fiind aşa încât permite transportul la distanţe mari, a făcut ca exploatarea să fie rentabilă. Aşa se explică exploatarea pădurilor noastre de răşinoase din Neamţ, Năsăud, Ciuc, Maramureş, etc.

Construcţia căilor ferate din iniţiativă particulară, în cele mai multe cazuri fiind o chestiune de interes naţional şi economic, odată cu ivirea necesităţii creierii lor, s'a căutat să se fixeze prin legi drepturile şi datoriile acestei categorii de proprietari. Astfel s'a elaborat încă din 1900 legea pentru construirea şi exploatarea căilor ferate din iţiativă particulară. Această lege împarte căile ferate în două categorii: linii ferate cu cărăuşie publică şi linii ferate destinate a servi exclusiv o fabrică, o mină, o carieră, o exploatare agricolă sau forestieră, etc., şi cari nu se angajează a face cărăuşie publică. Pentru construcţia acestor din urmă linii era necesară autorizarea Consiliului de miniştri, în cazul când noua linie conducea la o altă linie ferată.

Concesionarii liniilor declarate de utilitate publică, beneficiau de anumite avantaje (art. 5).

a) Cedarea fără plată, pe proprietăţile Statului şi ale Domeniului Coroanei a terenului necesar pentru cale şi accesoriile ei.

d) Scutirea de orice dări către Stat, judeţ şi comună, precum şi taxa de timbru şi înregistrare pe timp de 15 ani dela decretarea de utilitate publică.

---

1) După harta Direcţiei căilor ferate particulare.

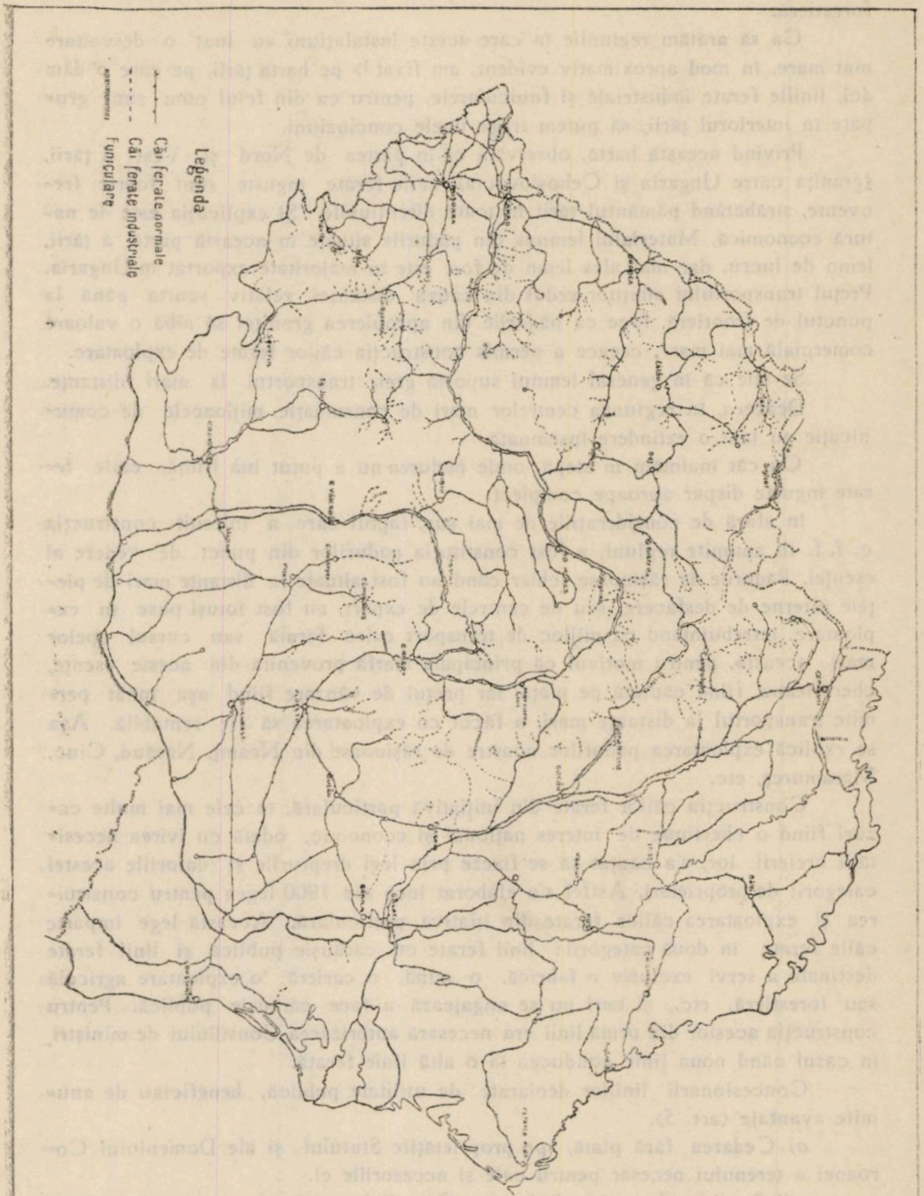
Legenda
Căi ferate normale
Căi ferate industriale
Funiculare

e) Pe timp de 20 ani, scutirea de taxe vamale pentru materialele importate, etc.

Din decretarea de utilitate publică rezultând în afară de înlesnirile de mai sus încă o altă serie de avantaje, declararea de utilitate publică nu se făceà decât pe baza avizului unei comisiuni care să constate foloasele şi inconvenientele ce rezultă din aceasta. Se lua totdeauna şi avizul consiliilor judeţene şi comunale respective.

Prin complectarea acestei legi, adusă în 1905, se înfiinţează pentru liniile particulare cu cărăuşie publică o garanţie de 2000 lei km; judeţele şi comunele sunt scutite de orice garanţie.

Până în anul 1926, când se aduce ultima modificare a legii din 1900, se observă preocuparea legiuitorului mai mult pentru liniile particulare de utilitate publică. Legea fixează toate condiţiunile de construcţie şi exploatare, iar prin actul de concesiune se stabileşte tariful pentru călători şi mărfuri, care nu puteà fi modificat decât cu aprobarea Consiliului de miniştri.

Legea din 1926, între alte inovaţiuni, înfiinţează pentru liniile ferate existente de orice categorie, sau ce se vor construì, o taxă de control, ce se va fixa de M. L. P. şi C.; iar în ce priveşte liniile ferate de interes privat, la art. 21 introduce următorul aliniat: «concesionarul va putea fi obligat a face şi un serviciu de cărăuşie publică redusă de mărfuri, dacă interesele locale ar necesità aceasta». Prin această clauză se restrâng într'o măsură drepturile nedefinite până acum, ale proprietarilor liniilor de interes privat.

Pentru liniile ferate înguste, construite înainte de război, art. 40 din caetul de sarcini — care face parte integrantă din actul de concesiune — stabileşte dreptul de peiaj. Ministerul Comunicaţiilor îşi rezervă dreptul de a concesiona altor persoane, noui linii ferate, ramificându-se dintr'o linie existentă. Concesionarii nouilor linii, aveau drept de peiaj pe linia veche.

In ceeace priveşte liniile construite în baza legii din 1926, prin art. 20 al acestei legi, concesionarii sunt obligaţi a primì joncţiunea altor linii cu cele concedate lor. Acelaş art. 40 din caetul de sarcini, prevede dreptul de peiaj al proprietarilor liniilor ramificate. Cheltuelile necesitate de lucrările de joncţiune ori acelea făcute pentru mărirea capacităţii de transport în vederea peiajului, cad în sarcina celui ce beneficiază de acest drept. In schimbul dreptului de peiaj, beneficiarii plătesc aşa numitul preţ de peiaj, ce se stabileşte de părţi, luând ca bază numărul de kilometri parcurşi efectiv. In caz de neînţelegere, preţul se fixează de Ministerul Comunicaţiilor.

Tot pe baza legii din 1926, s'a creiat la M. L. P. şi C. direcţia căilor ferate particulare, care supraveghează construcţia şi exploatarea lor din punctul de vedere al siguranţei publice. Legea mai prevede că nici o cale ferată de orice natură ar fi, nu se poate construi, decât pe baza unui act de concesiune eliberat de M. L. P. şi C.

Pentru obţinerea concesiunei, se cere îndeplinirea următoarelor formalităţi:

a) Cererea de concesiune pentru c. f. p.

b) In dublu exemplar, memoriul technic în care se va arătà scopul construirii linii, tipul şinei, felul tracţiunei, traseul liniei.

c) Traseul liniei pe o hartă a Institutului Geografic al Armatei, pe scara 1/50.000 — 1/100.000, în dublu exemplar.

d) Copie legalizată după autorizaţia de funcţionare a întreprinderii deservite de linie, din care să se vadă obiectul concesiunii şi durata ei.

e) Dovadă de provenienţa materialelor de construcţie, sau indicarea de unde vor fi procurate.

f) Recipisa de plata sumei de 5000 lei la o Administraţia Financiară, în contul art. . . . al bugetului general de venituri al Statului, pentru acoperirea cheltuelilor membrilor comisiei de anchetă locală.

După obţinerea concesiunei şi înainte de începerea lucrărilor, sau odată cu cererea, în dublu exemplar:

a) Planul general de situaţie, cu toate lucrările, exproprieri, etc., la scara 1/1000 — 1/2880.

b) Planul cu profilul longitudinal la scara 1/2000 pentru lungimi şi 1/200 pentru înălţimi, cuprinzând toate datele.

c) Un număr suficient de profile transversale şi profilul transversal tip, la scara 1/100.

d) Planurile lucrărilor de artă, la scara 1/50, cu calculele de stabilitate pentru dimensiunile fixate.

e) Planurile căei şi profilul transversal al balastului cu dispoziţia traverselor.

Toate aceste condiţiuni sunt cerute de Direcţia c. f. p. numai cu scopul de a asigurà o bună construcţie a liniei, şi o raţională exploatare a ei.

Siguranţa şi rapiditatea transporturilor forestiere de orice fel pe c. f. înguste, dovedeşte că acest mijloc este cel mai indicat, de multe ori însă nu şi cel mai rentabil. In general, pentru astfel de construcţii sunt necesare sume importante, de care C. A. P. S., căreia îi revine obligaţia de a pune în valoare pădurile statului neexploatate încă, nu dispune. Pentru motive de interes naţional însă construcţia c. f. este indicată chiar când rentabilitatea exploatării ar fi redusă la minimum. S'ar da de lucru populaţiei nevoiaşe, înlăturând mizeria, şomajul.

NECESITATEA DE A SE CONSERVA PARCURILE DE AGREMENT AFLATE PE TERITORIUL BASARABIEI

de Ing. GR. COLPACCI

Prin ordinul circular Nr. 63442 1930 al Onor. C. A. P. S. am fost invitaţi a face observaţiunile noastre şi a propune dispoziţiunile ce credem că ar fi necesar să se introducă în noua lege a codului silvic, ce se întocmeşte în prezent de către o Comisiune instituită pe lângă Ministerul Domeniilor, lucrare pe care am executat-o şi înaintat-o la timp locului în drept.

Pe lângă celelalte propuneri cu privire la modificările ce credem că trebuesc introduse în actualul Cod silvic, am amintit despre necesitatea de a se introduce în acel Cod silvic şi oarecare restricţiuni cu privire la parcurile de vânătoare sau agrement. Această propunere a isvorît din următoarele constatări:

Astăzi, în diferite localităţi ale ţării, există porţiuni plantate artificial cu specii forestiere indigene sau exotice, parcuri de obiceiu situate pe lângă castele sau canacuri ale magnaţilor sau proprietarilori mari, în majoritatea cazurilor expropriaţi sau inexistenţi; aceste parcuri, lăsate fără nici o îngrijire, de multe ori se distrug în mod sălbatec, cu scopul ca lemnul ce rezultă să fie valorificat ca material combustibil.

In diferite localităţi ale Basarabiei există încă astăzi asemenea parcuri compuse în mare parte din speciile răşinoase, exotice, şi varietăţile care sunt reprezentate numai în grădinile botanice mari, ca acele din Bucureşti şi Cluj; azi, ochiul trecătorului este însă neplăcut impresionat şi sufletul acestuia se umple de durere, privind cum se distrug în mod nemilos aceste parcuri, adevărate monumente ale naturii şi ale trecutului, creiate cu mari greutăţi, reprezentând rezultatul muncilor titanice depuse de strămoşii noştri, creaţiuni, care, prin existenţa lor, înfrumuseţează regiunile în care se află. Şi în mintea fiecăruia se naşte o întrebare: «Oare nu există o posibilitate ca acestor stări de lucruri să fie pusă o stavilă de către autorităţile în drept?».

In adevăr, în legile existente nu sunt prevăzute restricţiuni cu privire la interzicerea defrişării parcurilor de proprietate particulară, şi cred că acum când se întocmesc legiuiri noi, este momentul potrivit pentru a se salvà dela distrugere cel puţin rămăşiţele din aceste parcuri.

Cred că necesitatea conservării parcurilor se impune pentru motivele în deajuns cunoscute atât de specialişti, cât şi de lumea care este pătrunsă de simţul iubirii frumosului.

Am avut ocazie să aflu, atât de la persoanele cărora aparţin aceste parcuri, cât şi de la acei cari au luat parte la înfiinţarea lor, că seminţele şi pueţii cari s'au întrebuinţat odată la creiarea acestora, au fost aduse din diferite părţi ale Europei şi Americei, iar boerii întemeietori n'au ţinut seamă niciodată de sumele enorme ce au costat şi nici de munca crepostincilor (sătenilor robi).

Este incontestabil că astăzi nici statul prin diferite organe ale sale şi nici persoanele particulare nu dispun de mijloacele necesare pentru a creeà ceva asemănător cu ceeace a putut fi făcut în timpurile trecute, când n'au existat crizele economice de azi, iar braţele de muncă au fost aproape gratuite.

Propunerile mele cu privire la conservarea în viitor a parcurilor, se rezumă în următoarele:

1. Să fie interzisă defrişarea parcurilor în suprafaţă mai mare de 5 ha, sau defrişările să fie permise numai pe baza constatărilor şi propunerilor făcute de către organele Direcţiunii regimului silvic.

2. Avându-se în vedere însă, că în urma exproprierii proprietarilor mari, actualii proprietari particulari nu dispun de mijloacele necesare pentru îngrijirea parcurilor, fără să realizeze venituri, Ministerul de Domenii sau judeţele, oraşele, târgurile şi satele în mijlocul sau în apropierea cărora se află, să fie autorizate a cumpăra aceste parcuri, cu obligaţiunea de a le păstra şi îngriji, transfor-

mându-le în grădini publice, botanice. dendrologice, sau pentru cercetări stiinţifice, după cum va fi cazul.

Supunerea regimului silvic, a parcurilor de agrement sau vânătoare, să se facă pe baza propunerilor formulate de către organele serviciului silvic, şi aceasta cu privire la suprafeţele mai mari de 10 ha.

Ca exemplu citez mai jos câteva cazuri :

a) In raza satului Ţava, jud. Soroca, există un parc de toată frumuseţea, în suprafaţă de circa 40 ha, proprietatea moştenitorilor defunctului Pomer.

b) In marginea târguşorului Râşcani, jud. Bălţi, există un parc în suprafaţă de circa 20 ha, proprietatea moştenitorilor defunctului Gh. Râşcar-Derojnschi.

c) In Tg. Hănceşti, jud. Lăpuşna, există un parc în suprafaţă de circa 20 ha, proprietatea D-lui Manuc Bey 1).

---

1) Propunerea autorului, de a se supune regimului silvic asemenea parcuri, este foarte bine venită. Deaceea, orice indicaţiuni aduse asupra existenţei de parcuri de asemenea natură, ne sunt preţioase.

CRONICA

Bugetul C. A. P. S. pe 1931

In sfârşit, după o grea şi anevoioasă muncă, s'a alcătuit primul buget al C. A. P. S.-ului, elaborat pe baza principiilor nouei legi de administrare a pădurilor.

Imprejurările prin care trece viaţa economică românească, au fost de aşa natură, încât multe din nevoile reale ale serviciului, poate nu vor găsi o înplinire mulţumitoare în felul cum acest buget le satisface.

Vina nu este a nimănui. Bunăvoinţă a fost poate ca niciodată. Toate intenţiile frumoase s'au isbit însă — cum am spus — de dificultăţile financiare în care se găseşte ţara.

Efectele crizei s'au tradus asupra acestui buget, prin prudenţă impusă nu numai la capitolul cheltuelilor, ci şi la acela al veniturilor, întrucât dificultăţile pe care le rezervă încă viitorul nu pot fi nici pe departe prevăzute.

Structura noului buget este cu totul nouă.

Prima notă ce se desprinde din analiza lui, este grija ce o poartă C. A. P. S. bunei îngrijiri a domeniului forestier pe care-l administrează. Preocuparea aceasta de ameliorarea şi conservarea averii păduroase este distinctă şi bine diferenţiată în prevederile bugetare, de cealaltă preocupare, tot de capitală importanţă, comercializarea produselor prin proprii mijloace ale C. A. P. S.

Consecvent ideii expuse — şi în ea stă inovaţia — în buget se disting două subdiviziuni, atât pentru venituri, cât şi pentru cheltueli, motivate prin necesitatea de a se putea controla la întocmirea bilanţului, rezultatele obţinute în fiecare din cele 2 planuri deosebite în care urmează a se desfăşura activitatea viitoare a Casei autonome a pădurilor.

Prin separarea veniturilor şi cheltuelilor provenite din exploatările în regie de cele reclamate de administraţia propriu zisă a pădurilor, se va putea în fine vedea realitatea, — din situaţiile ce se vor întocmi la finele anului 1931 putându-se dobândi o idee clară asupra rentabilităţii regiilor, chestiune discutată şi mult controversată până acum.

Aspectul general al bugetului este următorul:

	Venituri	Cheltueli
A. Administraţia, cultura, ameliorarea şi paza pădurilor	625.000.000 lei	295.501.789 lei
B. Exploatări în regie	211.500.000 »	211.500.000 »
C Comptul Ministerului de Domenii (Direcţia Regimului silvic)	—	98.498.211 »
Excedent	—	231.000.000 »
Total	836.500.000 lei	836.500.000 lei

1. Secretul unui buget bine întocmit constă în primul rând în evaluarea cât mai reală a veniturilor ce urmează a se realiza în anul pentru care este întocmit. Cifra stabilită la prima vedere pare a fi mare, mai ales dacă urmărim realizările financiare din trecut şi analizăm posibilităţile băneşti ce se pun la dispoziţie pentru acest scop.

Dar bugetul pe 1931 face uz în mod fericit de indicaţiunile legii noi a contabilităţii, prin faptul că deosebeşte două feluri de venituri: venit ordinar, deci sigur, care se ridică la 575 milioane lei şi venit extraordinar, ce ar rezulta din posibilităţile lemnoase exploatabile, dar pe care, din anumite cauze neprevăzute, CAPS. nu este sigură că le va realiza. Suma venitului extraordinar se urcă la 70 milioane lei.

Procedeul este mai bine venit, fiindcă se poate întâmpla ca posibilităţile prescrise a se tăia în cursul anului 1931, din cauza conjuncturei slabe de azi, să fie preferabil a fi păstrate în picioare până la alte ocazii mai avantajoase. Principiul venitului extraordinar—cu cuantumul căruia CAPS. îşi poate varia încasările—pune la adăpost de surprize realizările băneşti obligatorii pentru instituţii, cu atât mai mult, cu cât obţinerea veniturilor extraordinare nu implică în general cheltueli mari în plus.

De altfel tendinţa este să se realizeze întreg venitul de 625,5 mil. lei, dar lucrul, — aceasta trebue spus — nu se poate fără de concursul zelos şi dovotat al organelor exterioare de execuţie.

Venitul acesta se speră să fie adus în cea mai mare parte din vânzarea lemnului brut în pădure, întrucât Ad-ţia CAPS. nu poate deocamdată să generalizeze exploatările în regie. In formă generalizată, activitatea ei se limitează la cultura, paza şi administrarea pădurilor ce-i sunt date în administrare.

2. E adevărat că rolul impus prin lege acestei Ad-ţii şi salutat cu atâta căldură de silvicutori, este ca pe lângă administrarea şi conservarea domeniului păduros, aceasta să-şi valorifice prin proprii mijloace, produsele sale. Dar posibilităţile ei technice materiale şi de personal sunt deocamdată reduse, se speră însă ca în scurt timp exploatarea în regie să se generalizeze.

Venitul ce se speră a se realiza pe calea regiilor restrânse, ca şi celălalt, se împart în două categorii.

La venitul ordinar s'a prevăzut suma de 151,5 mil. lei, sumă formată din diferenţa între preţul tarifar al lemnului vândut în picioare şi valoarea lui de vânzare, exploatat fiind în regie.

Venitul extraordinar este de 60 mil lei. El nu va proveni din regii propriu zise — care nu vor utiliza de cât posibilităţi normale — ci din vânzări de bunuri patrimoniale, defrişări pentru islazuri, etc. cu un cuvânt din lichidări obligatorii ale capitalului însuşi al CAPS. Din această cauză el va întrebuința în întregime numai la sporirea patrimoniului forestier al Statului, adică în cumpărări de fond forestier.

3. Capitolul cheltuelilor este împărțit în două subdiviziuni: cheltueli de administrație şi cheltueli de exploatare. Acestea, la rândul lor, sunt ordinare şi extraordinare.

Analiza mai amănunțită a acestora, iese din cadrul de preocupare al unei cronici şi cu tot regretul nu putem arăta aci decât repartizarea creditelor acordate, pe cele mai importante articole. Suntem siguri că — dată fiind importanța chestiunii — lipsurile acestei expuneri vor fi complectate ulterior prin alte comunicări interesante ce se vor face în corpul Revistei.

Prin urmare, cheltuielile se prezintă astfel:

A. De administrație, ordinare.	
1. Personal	229.191.789 lei
2. Material.	
a) Cheltueli de cancelarie, chirii, taxe, etc.	17.450.000 »
b) Reparații, întrețineri, instrumente, adăposturi pentru vânat, pescuit, etc.	4.900.000 »
c) Ameliorarea domeniului forestier, pepiniere, semănături, etc., etc.	20.000.000 »
d) Ameliorarea golurilor de munți.	1.000.000 »
e) Ridicări în plan, hotărănicii şi amenajări	3.000.000 »
f) Experiențe forestiere, studii	2.000.000 »
B. Cheltueli extraordinare	17.960.000 »
Total . . .	295.501.789 lei

La exploatare s'au prevăzut cheltueli pentru tăiatul, fasonatul, transportul materialului, fabrici, ateliere, depozite, etc. 112 297.200 lei, pentru personalul întrebuințat la regii, 5.259.400 lei, întrețineri, reparații de căi ferate, fabrici şi ateliere, etc., 14.365.200 lei. Restul până la 211.500.000 lei cuprinde fondul pentru deschidere de credite, material de cancelarie, instrumente, asigurări, etc.

4. Interesantă este o prevedere bugetară pe care nu o putem justifica față de «legea pentru administrarea pădurilor». Ea prevede pentru «regimul silvic» un buget aparte în cadrul bugetului Ministerului de Domenii, ori vedem că Direcția regimului silvic încarcă bugetul C. A. P. S. cu 65.216.256 lei, la care se mai adaogă şi subvenția Casei generale de pensiuni a Statului, 33.281.955 lei. E o dispoziție care forțează lucrurile, dar oportunități politice au impus-o şi pe acestea nu le vom discuta aici.

După obiceiurile zilei, furia economiilor s'a năpustit mai ales asupra indemnizației personalului, unde «deşi nevoile serviciului o cer imperios», s'a şters tot ceeace organele silvice au prevăzut pentru anul 1931, nu va fi deci nici un loc nou şi nici măcar avansări la care Legea de organizare a corpului nostru ne dă tot dreptul.

Ce stimulent vor avea inginerii şi absolvenții Şcoalei politechnice, în fața realității atât de crude?

Dacă regiile nu le vor procura acestora din urmă câte un loc de diurnist, rândurilor şomeurilor intelectuali se vor întări, de data aceasta şi cu specialişti forestieri.

Salariile de fapt apar sporite prin transformarea în bani a beneficiilor în natură de până acum, a căror cotă lunară de spor este de 1000 lei pentru terenul de hrană şi 850—2.500 lei anual—după grad şi localitate—pentru lemnele de foc.

In schimb, impozitul de sacrificiu «instituit în mod excepţional» (sic) pentru anul 1931, va micşora leafa faţă de cea primită în anul trecut. Astfel, toate iluziile făurite dela promulgarea nouei legi a pădurilor ne sunt spulberate.

Avantagiile ce aveam pe C. F. R. sunt complet suprimate. Un drept câştigat din trecut şi care la unele Case autonome s'a menţinut şi pe mai departe, graţie acordurilor făcute între ele şi Casa autonomă C. F. R.

Poate din suma de 11.189.673 lei, înscrisă la art. 3 «cheltueli de deplasare pentru personalul C. A. P. S. din Centrală, exterior şi Consiliul de administraţie», să fim într'o măsură oarecare recompensaţi.

Dorim ca toate «combinaţiile» ce se fac pentru îndreptarea răului general să fie fericit alese, iar sacrificiile la care suntem supuşi să nu le îndurăm inutil.

V. Sabău

⁂

Sindicatul presei technice

La 26 Octombrie a. c. a luat fiinţă în Bucureşti Sindicatul presei technice din România (S. P. T. R.), având ca Preşedinte de onoare pe d-l Mihal Manoilescu — Ministrul industriei şi comerţului — iar Preşedinte activ pe d-l Prof. George Gr. Cantacuzino.

Conform art. 1 din statute, Sindicatul se constitue între publicaţiile technice de industrie, comerţ, agricultură şi ştiinţe în general, reprezentate prin proprietarii, directorii, editorii sau reprezentanţii împuterniciţi, cari trebue să fie ziarişti sau publicişti şi să adere la statute.

Scopul sindicatului este de a susţine interesele revistelor şi ale colaboratorilor permanenţi în toate ocaziunile; de a menţine legătura strânsă între revistele membre din ţară, precum şi cu publicaţiunile şi organizaţiunile similare din streinătate; să asigure legătura dintre presa technică şi autorităţile publice.

Sprijinit de Federaţia Internaţională a presei technice din Paris, la care S. P. T. R. a aderat, se va puteà creia în Bucureşti o Bibliotecă technică internaţională, care să aibă la dispoziţia membrilor, revistele technice ce apar în toată lumea.

«Revista Pădurilor», care timp de 42 ani n'a încetat un moment, prin reprezentantul său, d-l prof. V. N. Stinghe, a luat parte la elaborarea şi discuţia statutelor votate în Octombrie a. c.

Increzători în conducătorii de astăzi ai Sindicatului, în posibilităţile lor de înfăptuire şi mai ales în sprijinul pe care suntem convinşi că «S. P. T. R.» îl va acordà publicaţiunilor technice din ţara noastră, îi urăm activitate rodnică şi folositoare desvoltării presei noastre technice.

V. L.

⁂

28 de ani de existență a Societății studenților silvici

Duminică 16 Decembrie 1930, Societatea elevilor ingineri silvici și-a serbat 28 de ani de existență, cu următorul program:

Dimineața la ora 11 a avut loc la biserica Sf. Spiridon un parastas pentru pomenirea inginerilor și studenților silvici, morți în timpul marelui răsboi. Cu această ocazie au vorbit la biserică d-l prof. N. G. Popovici, decanul secției silvice dela Școala Politechnică și d-l Ioan Popescu-Zeletin, președintele societății elevilor ingineri silvici. In cuvinte alese, s'a arătat sacrificiul silvicultorilor cari și-au dat cu prisosință obolul, jertfind pe altarul întregirii naționale 23 de ingineri și studenți.

După amiază, la ora 4, în amfiteatrul E al Școalei Politechnice, a avut loc adunarea festivă a Societății.

In afară de studenții silvici, au luat parte corpul profesoral al secției silvice și un număr mare de ingineri.

Studentul I. Popescu-Zeletin, președintele Societății, deschizând adunarea, salută prezența d-lor profesori și ingineri în mijlocul studențimei silvice și face apoi un scurt istoric al Societății.

D-l profesor N. Gh. Popovici, președintele de onoare al Societății, fiind declarat președinte al adunării, vorbește despre primele începuturi ale Societății și arată cum ea a contribuit la închegarea legăturilor de prietenie și solidaritate ale membrilor ei, calitate de care s'a bucurat totdeauna corpul silvic. Arată apoi frumusețea meseriei de inginer silvic și idealismul cu care trebuesc dozate generațiile tinere.

Urmează apoi conferința d-lui d-r M. Drăcea, vorbind despre «Indrumarea profesională silvică». Conferențiarul, analizând greutățile vieții actuale din cauza crizei ce stăpânește întreaga lume și având în vedere rigorile meseriei de silvicultor în adevăratul înțeles al cuvântului, enumără calitățile fizice și intelectuale pe care în aceiași măsură trebue să le posede cel ce se dedică acestei meserii.

Insistă apoi asupra necesității specializării elementelor în ramura culturală sau de technică și exploatare, nevoe impusă de o cât mai mare rentabilitate a pădurilor.

Vorbește apoi d-l inspector M. P. Florescu, membru fondator al societății, d-l Andrei Ionescu, fost președinte și d-l consilier Comanici, cari marchează diferite momente mari ale Societății, subliniind importanța ei în actualele timpuri.

Adunarea festivă se închee cu rularea filmului reprezentând excursiunea studenților silvici în Munții Neamțului (1912).

—..Z.—

⁂

Conferință

Vineri 5 Decembrie a. c., ora 9 seara, în amfiteatrul Școalei Politechnice din București, a avut loc conferința D-lui Ing. Gogu Constantinescu, despre «Cum se face o invențiune».

D-l Ing. Constantinescu, absolvent al Scoalei Politechnice din București, a publicat o serie de studii asupra Sonicității și Neo-Mecanicei.

In fața unei săli arhipline, conferențiarul își începe expunerea, încercând să dea o definițiune noțiunilor de Invențiune și Inventator. Pentru a fi inventator, trebue să urci o întreagă gamă de invențiuni, să inventezi mereu și în aceiași direcție. Astăzi sunt rentabile numai invențiunile care aduc o simplificare a mașinelor existente cu o sporire a rendementului lor.

Incepând cu studiul armonicei muzicale, conferențiarul a ajuns să descopere în 1913 compresibilitatea lichidelor, principiu de bază pe care se sprijină toate invențiunile ulterioare.

In timpul războiului inventează dispozitivul de aplicare al mitralierelor la avioanele engleze.

După război aplică acelaș principiu (sonicitatea solidelor) la o sumă de alte mașini și în special la automobile, a căror construcție o revoluționează.

Conferința, însoțită de proecțiuni, a fost urmată de un film reprezentând funcționarea mașinelor Constantinescu.

I. P. Z.

RECENZII

Congresul de la Stockholm

Oudin A., France.

Les méthodes actuelles de la station française de recherches en matière forestière.

Metodele actuale ale staţiunii franceze de cercetări forestiere.

Cercetările forestiere sunt conduse în Franţa după un riguros principiu de concentrare şi organizaţie unitară a lucrărilor. Pentru întreaga Franţă metropolitană, aceste cercetări se execută de o singură staţiune, care, prin centralizarea activităţii, asigură „identitatea metodelor, coordonarea eforturilor şi continuitatea vederilor".

Studiul speciilor forestiere (din punctele de vedere ale problemelor silvice) se urmăreşte regional, în principalele tipuri de staţiuni, în arborete pure, cu regenerare naturală. Suprafeţele de cercetare sunt aşadar răspândite în toată ţara. Numărul actual al acestor suprafeţe este de aproximativ 150, ocupând cam 110 ha.

Pentru fiecare staţiune, se aleg mai multe suprafeţe, în condiţiuni cât mai analoage. Se aleg arborete naturale (pentru a se evita un amestec de rase), cât mai omogene şi regulate, de vârste astfel eşalonate, încât să se poată obţine cifre aplicabile pentru întreaga viaţă a esenţei. Pentru arborete tinere, numărul suprafeţelor de cercetare este mai mare.

Dispozitivul complect de cercetare comportă, pe lângă studiul pur forestier (principal) şi studii anexe: asupra climatului, solului şi păturii vii.

Studiile anexe. Climatul. Interesează: temperatura, pluviozitatea, starea higrometrică şi insolaţia. Pentru fiecare grupă de suprafeţe de cercetare se instalează câte un post meteorologic, într'o poiană, în mijlocul pădurii. Numai în cazuri excepţionale, fiecare suprafaţă de cercetare este prevăzută cu câte un post meteorologic propriu. Un post meteorologic posedă un termometru înregistrator, controlat de un termometru de maximă şi un termometru de minimă, un hygrometru înregistrator, un psychometru, un pluviometru şi două actinometre Bellani.

Grija de a se prevedeà staţiunile de studiat cu posturi meteorologice, denotă multă înţelegere a condiţiilor în care se lucrează. Căci, deşi staţiunile meteorologice sunt dese, indicaţiile lor nu pot fi în totdeauna utilizabile: foarte frecvent, climatul regiunii restrânse ce ne preocupă diferă sensibil (alte altitudini, ex=

poziţii, etc) de cel al celei mai apropiate staţiuni meteorologice.

Solul. Autorul recunoaşte că studiul complect al solului (fizic, chimic şi biologic) ar fi foarte de dorit. Până acum însă, staţiunea s'a limitat numai la determinarea valorii pH. Asta e însă prea puţin, mult prea puţin. Se vede şi aci exagerarea în care s'a picat cândva, prin atribuirea unei însemnătăţi disproporţionate valorii pH, ca indicator general al stării solului. In studiul solului forestier ca factor ecologic, de fizica şi biologia solului nu ne putem în nici un caz dispensà, dacă vrem ca cercetările noastre să aibă o reală voloare pentru problemele forestiere.

Asociaţia vegetală. La studiul solului se adaugă acela al păturii moarte şi al păturii vii.

Pătura vie este un preţios indicator al variaţiilor din regiunea superficială a solului şi al celor din densitatea masivului. Trebue să fim aci cu totul de acord cu staţiunea franceză; indicaţiile florei sunt în foarte multe cazuri preţioase. Studiul florei trebue însă în totdeauna urmărit paralel cu acela al solului şi climatului arboretului.

Studiul forestier propriu zis. Intinderea. Suprafeţelor de cercetare li se dă frecvent o întindere de 1 ha, sau aproape; în nici un caz însă mai puţin de 50 arii. «Căci noi urmărim să facem experimentaţie forestieră, nu lucrare de laborator». Avantajele unei întinderi mai mari ale suprafeţelor de cercetare sunt: se obţin mai sigur condiţii medii pentru problema ce se studiază, se asigură o mai bună compensare a erorilor accidentale, se asigură la fiecare exploatare, posibilitatea întocmirii tarifelor de cubaj, etc.

Pante. Suprafeţele de cercetare se aşează pe un teren cât mai orizontal. Unde nu e posibilă instalarea pe teren orizontal, se calculează totuşi suprafaţa reală a terenului, cu proecţia sa orizontală.

Zone de protecţie. Fiecare suprafaţă e înconjurată de toate părţile cu câte o zonă de protecţie, de 10—15 m lăţime.

Inventariere. Când pe suprafaţa de studiat sunt mai puţin de 1000 arbori la ha, arborii se numerotează şi se centurează la 1,30 m. Se măsoară circonferinţa cu aproximaţie de $^1/_2$ cm, cu panglici metalice suple. In arborete tinere, cu mai mult de 1000 arbori la ha, se măsoară diametrul, fără numărătoare, după un centuraj prealabil, parţial cel puţin, la 1,30 m dela sol. Arborii se clasează după esenţe, în categorii din 2 în 2 cm.

Precizie. Măsurarea circonferinţelor asigură o mare precizie; măsurători succesive, în perioada de stagnare a vegetaţiei, au dat aproape aceleaşi cifre. Măsurarea cu compasul gradat din 2 în 2 cm asigură deasemenea precizia dorită pentru scopul cercetărilor.

Cubaje. Se fac fără excepţie cu tarife de cubaj, construite special pentru fiecare suprafaţă şi rectificate după fiecare exploatare pe măsura desvoltării arboretului (Metoda e descrisă în Huffel «Traité d'économie forestière», vol. II, pag. 125. Ed. 1919).

Se disting în cubaje: trunchiul, până la tăietura de 0,20 m în circonferinţă, lemnul plin, ce cuprinde trunchiul şi crăcile groase până la 0,20 m în circonferinţă, lemnu subţire, constituit din extremitatea superioară a trunchiului şi ramurile mai subţiri de 0,20 m în circonferinţă. Metoda are avantajul posibilităţii de verificare, după curbele stabilite trebuind ca volumul total aflat să fie egal cu suma lemnului plin şi lemnului subţire. Autorul asigură că metoda a dat întotdeauna rezultate excelente.

Schmied H., Autriche.

Über Bestandesaufnahmen für Versuchszwecke.

Asupra inventarierii arboretului, pentru scopuri de cercetări.

In operaţiunile de determinare a volumului arborilor şi arboretelor, interesează nu numai materia lemnoasă totală ca atare, ci şi clasificarea acesteia după calităţi.

In măsurătorile pentru scopuri de cercetări, cu toată precizia ce se tinde a se introduce şi care e necesară, aprecierii din ochi încă îi revine un domeniu însemnat: aprecierea mediei formelor de trunchiuri, a lungimii coroanelor, chiar a înălţimilor, etc. Autorul crede că eliminarea completă a aprecierii este, pentru multe determinări, imposibilă.

Nesiguranţa ce isvorăşte din apreciere poate fi redusă prin mărirea numărului de arbori de probă. Intrebuinţarea a mulţi arbori de probă este posibilă pe suprafeţele de cercetare, numai făcând măsurătorile la arborii în picioare. Astfel se asigură şi posibilitatea repetării măsurătorilor, ceeace e de mare valoare pentru urmărirea creşterilor. Măsurători indirectă de înălţimi şi diametre, în arborete închise, sunt rar posibile. Măsurătorile directe sunt grele, dar cu accesoriile indicate, posibile.

Alegerea arborilor de probă se poate face mulţumitor, măsurând câte un arbore la intervale egale, pe rândurile uniform repartizate ale arboretului, lăsând la o parte arborii evident excepţionali.

Numărul arborilor de probă este atunci suficient, când datele obţinute prin schimbarea poziţiilor nu aduc schimbări în curbele de compensare.

Marele avantaj al numărului mare de arbori de probă este însă asigurarea posibilităţii de precizare a formelor trunchiurilor. Măsurându-se diametrele din sfert în sfert sau din zecime în zecime de trunchiu, se pot calcula rapoarte de diametre pentru caracterizarea formei trunchiului. Mersul curbelor acestor rapoarte permite o bună precizare a schimbărilor de formă în arboret. Rapoartele de diametre pentru diferitele înălţimi nu se determină în raport cu diametrul terrier, ci cu cel dela $^1/_2$ înălţimii (pentru a se evità influenţa unei anormale îngroşări din regiunea inferioară).

Comunicarea de faţă aduce aşadar o nouă serie de precizări asupra metodicei în cercetările forestiere. Este foarte probabil vorba acì de uzanţele din Austria, deşi autorul nu precizează această chestie.

Fără a fi absurzi în exigenţe de exactitate, noi păstrăm o rezervă prudentă faţă de exagerarea în care ni se pare că pică autorul, atribuind un domeniu prea întins aprecierilor din ochi (ex. aprecieri din ochi a înălţimilor). Când este vorba să se instaleze suprafeţe de cercetare după toate prevederile, aprecierea din ochi — a înălţimilor mai ales — ni se pare prea optimistă şi puţin exigentă.

Recenzentul cunoaşte cazuri din Germania (la institutul de cercetări forestiere din Hessen) în care, cu multă stăruinţă, orice formă, dimensiune, etc. se măsoară minuţios şi se exprimă prin cifre. Şi aceasta, hotărât, fără a se cădeà în pendatism.

Tamm O., Suède.

Die Bodentypen und ihre forstliche Bedeutung.

Tipurile de soluri şi însemnătatea lor forestieră.

P. P. Müller a fost primul care a stabilit principalele tipuri de soluri forestiere (publicaţii în 1879 şi 1884, în Danemarca). In Rusia, Dokutchschajeff, în 1882, stabileşte influenţa determinantă a factorului climă în geneza şi evoluţia solului.

Astăzi, dependenţa zonelor de soluri de cele climatice şi limitarea influenţei rocei mume la o însemnătate secundară, sunt general recunoscute.

In afară de tipurile climatice de soluri, silvicultorul şi pedologul forestier disting şi tipuri de soluri forestiere. Tipul de sol forestier este o rezultantă a tipului climatic de sol, a substratului geologic şi a vegetaţiei forestiere ce poartă. In acest sens a conceput mai întâiu tipurile de soluri forestiere Ramann, ale cărui contribuţii rămân şi în acest domeniu, pietre fundamentale.

Tipurile climatice de sol ocupate de păduri în Europa sunt podsolul şi solul brun de pădure, la care se pot adăogà terra rossa şi alte tipuri mediteranee puţin cunoscute.

Tipul podsol prezintă diferite varietăţi, care se pot considerà ca sub-tipuri principale ale podsolului. Toate aceste sub-tipuri poartă însă caracterele generale ale podsolului: un orizont superior, levigat (A), un orizont de acumulare a sesquioxizilor (B) şi orizontul C, de carbonaţi, urmând apoi roca mumă nealterată.

Primul sub-tip poate fi numit podsol cu mull sau cu humus normal, aproape neutral (corespunzător solului cenuşiu de pădure caracterizat de Glinka). Caracteristica acestui sub-tip este lipsa unui strat de humus precis separat de solul mineral şi al cărui orizont levigat (A) conţine un amestec de mull (humus fin, pământos) şi sol mineral.

Al doilea sub-tip este podsolul cu humus brut, fără strat evident de ortstein [1]).

Al treilea este podsolul cu humus brut şi cu strat evident de ortstein. In sfârşit, al patrulea sub-tip este podsolul humos, cu un strat de humus constituit din turbă udă sau humus brut turbos şi cu un ridicat conţinut în humus, în orizontul de acumulare (B), nu e un tip climatic, ci local, în regiuni umede sau cu apă subterană ridicată.

Aceste sub-tipuri de soluri poartă forme de vegetaţie diferite:

Podsolul cu mull se află în deosebi în păduri de foioase sau în cele de răşinoase, cultivate pe soluri ocupate altădată de foioase. Este un tip estic de sol, întinzându-se în Suedia estică şi de mijloc, în Rusia, Polonia (şi în mare parte în România. N. Rec.).

Podsolul cu humus brut, fără ortstein, este un tip nordic, apărând în păduri nordice de răşinoase, cu climă aspră şi substrat sărac în calcar.

Podsolul cu humus brut şi ortstein stă în legătură cu «Heide»-le din Europa vestică (acestea sunt câmpii acoperite altă dată de păduri şi purtând azi o vegetaţie de Calluna, specii de Vaccinium, ş. a.), apărând însă adesea şi în pădurile nordice de răşinoase.

Podsolul humos se întâlneşte în păduri umede şi bogate în Sphagnum.

Aceste sub-tipuri principale se pot mai departe sub-împărţì în sub-tipuri secundare sau locale, după specia de sol (determinată de compoziţia sa mecanică), gradul de podsolire, proprietăţile stratului de humus, etc.

---

[1]) Ortstein. Formaţiune compactă în orizontul de acumulare al solului, rezultată prin cimentarea naturală a particulelor fine de sesquioxizi, humus şi humaţi.

Solul brun de pădure corespunde pădurii de foioase din vestul şi centrul Europei. Caracteristica acestui tip de sol (ca tip forestier) este prezenţa unui strat de mull de grosimi variabile, pe un orizont brun destul de gros. Şi acestui tip îi corespund variante locale de sol umed, cu apă freatică ridicată, analoage podsolului humos.

Solul brun de pădure poate deasemenea prezintà caracteristice (după specia solului, proprietăţile stratului de mull, etc.), care justifică crearea de sub-tipuri bine distincte: sol brun de pădure pe substrat sărac în calcar, pe substrat bogat în calcar, pe morene, pe nisipuri, etc. Sub-tipul de pe substrat sărac în calcar trece repede în podsol, reducându-i-se astfel productivitatea, cel cu substrat bogat în calcar este mai stabil.

Referentul îşi închee comunicarea cu o serie de tipuri de soluri forestiere din Suedia.

Comunicarea lui Tamm a fost primită cu aprecieri favorabile. Este fără îndoială că încercarea de a preciză mai departe tipurile de soluri forestiere stabilite de Müller şi Ramann, este binevenită. Şi este bine că la stabilirea tipurilor de soluri forestiere s'a pornit de la adoptarea tipurilor climatice ca bază de clasificare. Pe acest cadru se va putea construì întreaga sistematică a varietăţilor de soluri forestiere. Rămâne ca în viitor să se stabilească precis criteriile de studiu şi clasificare a tuturor sub-tipurilor.

Noi nu putem întârzià de a precizà această mare problemă şi la noi. Deocamdată ştim că tipurile sol brun (roşcat) de pădure şi podsol (cu mull) sunt la noi foarte întinse, primul întinzându-se în zona stejarului, în câmpie, al doilea în regiunile de coline şi munţi. Ştim deasemenea că sub-tipurile podsol cu humus brut, podsol humos, ş. a. există şi la noi. Este necesar însă ca toate aceste tipuri cu sub-tipurile lor să se urmărească în deaproape, după un program bine stabilit de cercetare şi clarificare. Ceeace noi ne propunem a începe cât de curând. Căci în cunoaşterea solului, şi în deosebi a deosebirilor dintre diferitele soluri forestiere stă cheia stabilirii celor mai indicate procedee culturale pentru păstrarea şi ridicarea forţei productive a acestui factor dominant în vegetaţia forestieră.

C. D. Chiriţă

REVISTA REVISTELOR

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

Octombrie 1930. Nr. 10.

N. I. Crahay.

Traitement d'une Mélézière.

Tratamentul unui arboret de Larice.

Larix leptolepis, introdus pe suprafeţe întinse în Belgia, în primii 30—40 ani, este mai productiv decât cel european. La vârste înaintate însă nu atinge dimensiunile celui european, nici chiar în ţara lui de origine (Japonia).

Suferă mai puţin de inamicii celui european, însă trebue să-i purtăm o deosebită grije în ce priveşte cultura, staţiunea şi conducerea masivului.

Se recomandă a se asocia laricele japonez cu specii de foioase, care au aceleaşi exigenţe ca şi el (stejarul, frasinul, etc.).

G. Delevoy.

Note sur l'arboretum de Saint-Michel.

Insemnări asupra arboretului din Saint-Michel.

Esenţele ce intră în compunerea acestui arboret, sunt foarte numeroase şi se pot clasifica în două grupe:

a) In prima grupă intră acelea care sun e cale a dispare din cauza staţiunii neprielnice.

b) A doua grupă o formează acele esenţe proprii staţiunii şi care prezintă o creştere excelentă.

Din ultima grupă se citează: Pseudotsuga Douglasii, Larix leptolepis, ect.

Autorul redă apoi un tablou interesant, cuprinzând esenţele înşirate în ordinea înălţimei ce au atins-o până la vârsta de 20 ani.

In fruntea acestui tablou găsim: Tsuga Mertensiana (18 m) şi apoi. Pseudotsuga Douglasii (15 m).

M. R. Gallot.

Note sur la croissance comparée du Pin Laricio de Corse et du Pin Sylvestre en moyenne Belgique.

Insemnări asupra creşterii comparative, a pinului de Corsica şi a pinului silvestru, în Belgia de mijloc.

In arboretele de pini din «Grosdelle», pădurea Soignes, s'au delimitat 2 porţiuni de suprafeţe egale şi alăturate, cu arborete în vârstă de 10 ani, una cu pin de Corsica, cealaltă cu pin silvestru.

S'au făcut în ambele suprafeţe cubaje precise şi din compararea rezultatelor raportate la hectar, s'a constatat superioritatea producţiunii pinului de Corsica, faţă de cel silvestru.

J. G. van Lonckhuyzen.

Aide technique et financière pour la mise en culture des terrains incultes aux Pays-Bas.

Ajutorul technic şi financiar pentru punerea în valoare a terenurilor neproductive din ţările de jos.

In ţările de jos, terenurile neproductive se cifrează la circa 400.000 ha, adică 12% din suprafaţa totală a ţărilor.

In majoritate, aceste terenuri consistă din dune de nisip şi turbiere.

Din suprafaţa de mai sus, 85% aparţin particularilor, iar restul de 15%, statului şi comunelor.

Anual sunt puse în valoare circa 9000 ha, dintre cari 7500 ha sunt convertite în terenuri arabile şi 1500 ha în pădure.

Conversiunea în terenuti arabile este opera particularilor, pe când împăduririle sunt făcute de Stat.

Convertirea acestor terenuri fiind foarte remuneratoare, guvernul belgian sprijină această operă, acordând ajutoare comunelor şi instituţiunilor, care activează în acest sens, avansându-le 80% din cheltueli (sume ce urmează a fi rambursate în 50 ani.)

Administraţia forestieră a statului este însărcinată cu împădurirea, pentru care scop s'a prevăzut în bugetul anului 1930, un fond de 150.000 florini.

Sprijinind aceste lucrări, guvernul belgian vine indirect în ajutorul şomerilor.

M. de Honing.

Quelle position doit prendre le sylviculteur vis-à-vis des essences exotiques?

Ce poziţie trebue să ia silvicultorul faţă de esenţele exotice?

Sunt terenuri cari nu pot fi puse în valoare decât împădurindu-se cu exotice.

Dat fiind că cultura exoticelor este de dată recentă, autorul recomandă silvicultorilor de a nu se descuraja de rezultatele primelor încercări, ci să persevereze prin tatonări, în cazuri cât mai numeroase, până vor putea preciza exigenţele exoticelor respective, în noua lor patrie.

Exoticele joacă în silvicultură un rol important şi ca atare merită un studiu aprofundat precum şi multă meditaţie.

Général Agostini.

Les reboisements facultatifs.

Impăduririle benevole.

Autorul arată ce s'a făcut în Italia în această privinţă şi îşi exprimă credinţa ca ar fi necesar a se cunoaşte rezultatele în această direcţie, din cât mai multe ţări, spre a se coordona apoi, în profitul fiecăreia.

Pentru a se ajunge în posesia acestor rezultate, generalul Agostini propune un chestionar, cu caracter internaţional, ce urmează a fi completat de fiecare Stat.

Cele de mai sus au constituit obiectul unui raport prezentat de generalul Agostini, la congresul de silvicultură din Anvers, Iunie 1930.

Tr. P.

L'ECHO FORESTIER.

Noembrie 1930, Nr. 2527.

Jean de Nicolay, président de la Chambre d'agriculture de la Sarthe.

La sauvegarde et la reconstitution de la forêt française. Le problème du reboisement.

Salvagardarea şi refacerea pădurii franceze. Problema reîmpăduririi.

In Franţa există astăzi circa 4 milioane hectare terenuri improductive, ce se pretează foarte bine pentru producţiunea lemnoasă.

Chestiunea împăduririi acestor terenuri constitue o problemă economică de stat. Până acum iniţiativa privată a dat rezultatele cele mai bune. Din cele aproximativ 13.000 ha ce se împăduresc anual în Franţa, 8.000 ha revin particularilor, 3.500 ha comunelor şi numai 1.500 ha Statului.

Prin acest sistem însă, rezolvarea acestei mari probleme economice, întârzie mult; se impune deci ca Statul să intervină şi să ia conducerea acestor lucrări. El trebue să sprijine iniţiativa privată, punându-i la dispoziţie mijloacele materiale, având în acelaş timp şi îndrumătorul technic al executării lucrărilor.

Ing. Pierre Marotte.

L'étude des emballages.

Studiul ambalajelor.

Nr. 2528.

M. Buffault, Conservateur des Eaux et Forêts à Bordeaux.

Note sur la crise des produits forestiers.

Insemnare asupra crizei produselor forestiere.

Scăderea catastrofală a preţului reşinei şi a derivatelor sale, precum şi a lemnului de pin, a determinat criza forestieră din regiunea de S. Vest a Franţei. Chestiunea este analizată numai sub aspectul local al conjucturii pieţii.

André Y. Connord.

La forêt landaise et la crise des résineux.

Pădurea landeză şi criza răşinoaselor.

Problema pusă în articolul precedent este reluată şi comentată de autor, având în faţă câteva rapoarte ale specialiştilor, privitor la criza răşinei şi produselor derivate.

Nr. 2529.

André Barbier.

La sauvegarde et la reconstitution de la forêt française. Les ennemis de la forêt.

Salvagardarea şi refacerea pădurii franceze. Duşmanii pădurii.

Prin duşmanii pădurii, autorul înţelege tot ceeace favorizează despădurirea. Făcând un bilanţ al despăduririlor, arată că de unde în 1789 Franţa poseda circa 16 milioane ha pădure, astăzi abia are 10 milioane ha. Chestiunea este tratată mai mult din punct de vedere politic forestier, enumerând cauzele care determină chiar şi azi despădurirea, între cari: impozitele disproporţionale în raport cu venitul pădurilor, taxele de moştenire, incendiile, diversele boale, etc.

Refacerea pădurilor este o datorie de primă necesitate pentru stabilirea condiţiunilor normale de desvoltare a unei ţări. Despădurirea indică totdeauna semnul decadenţei unui popor.

L'exportation du charbon de bois en morceaux.

Exportul cărbunelui de lemn în bucăţi.

La loi sur la propriété commerciale.

Legea asupra proprietăţii comerciale.

Piaţa lemnului, informaţii, etc.

V. L.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

Nr. 7, 1930.

M. P.

Aménagement.

Amenajament.

Afirmaţia făcută de d-l Lazeron în unul din numerile precedente ale revistei, că posibilitatea poate fi depăşită este combătută de autor, şi cere ca atunci când se fixează, agenţii să fie mai circumspecţi.

J. Darbellay.

Mutations et accroissement d'un perchis.

Mutaţiuni şi creşterea unui stâlpiş.

Din anul 1915, pădurea Châtillon a fost supusă complect metodei controlului. Autorul analizând rezultatele a trei inventarieri făcute din 7 în 7 ani (1915, 1922 şi 1929) în diviziunea 3-a, scoate în evidenţă avantajele metodei controlului în ce priveşte mărirea producţiei forestiere.

Articolul se închee cu un apel către silvicultori, îndemnându-i să înceapă aplicarea metodei controlului, căci spune autorul: «e destul numai să începi s'o aplici, pentru ca apoi să rămâi îndrăgostit de ea».

P. de Coulon.

Jardinage cultural et méthode du contrôle.

Grădinărit cultural şi metoda controlului.

Autorul se declară contra metodei controlului, spunând că este greoae, cu prea multe registre, grafice etc., în analiza ce face «ghidului pentru aplicarea metodei controlului pădurilor grădinărite, de William Borel».

Pretenţia controliştilor, că se conduc după norme ştiinţifice este o iluzie, trebue să rămânem încă la axioma clasică: silvicultura este o artă.

Nr. 8/9 1930.

A. Pillichody.

Cyclone de la Vallée de Joux en 1930. Rétablissement des massifs cyclonés.

Ciclonul din Vallée de Joux, din 1930.

Restabilirea masivelor rupte de ciclon.

In August 1890, un puternic ciclon a făcut ravagii mari în Vallée de Joux distrugând complect masive de molift pe porţiuni întinse. Azi, după 40 de ani, toate aceste părţi despădurite sunt complect restabilite prin plantaţiuni cu molift şi prin regenerare naturală. Regenerarea naturală a fost favorizată de preexistenţa unui abundent seminţiş în momentul abaterii ciclonului. Acest seminţiş s'a desvoltat sub protecţia unui acoperământ de brad. Azi se lucrează la înlăturarea bradului.

J. Darbellay.

Mutations et accroissement d'une futaie feuillue.

Mutaţiuni şi creşterea unui codru de foioase.

In diviziunea 9 din pădurea Châtillon, compusă dintr un codru de fag, s'a urmărit problema: cum se poate trece dela un arboret pur în stare de codru, la un arboret compus. Rezultatul la care s'a ajuns în cele două perioade de 7 ani (1915—1929) a fost: răritură în etajul dominat şi degajarea seminţişurilor. In cazul de faţă s'a ajuns în cei 14 ani la un început frumos de amestec: fag cu molift.

Alvisetti.

Le congrès pour l'étude de l'assurance des forêts et des bois contre le feu.

Congresul pentru studiul asigurării pădurilor şi lemnului contra focului.

Franţa alarmată că peste 3% pe an din pădurile sale, dela 1921—1929, au fost pradă focului, a chemat ţările vecine la un congres pentru a discuta măsurile ce trebuesc luate.

S'au prezentat rapoarte asupra problemelor: 1) Statistica incendiilor forestiere, 2) metodele preventive şi organizarea pentru apărarea contra incendiilor şi 3) asigurarea pădurilor.

S. Combe.

Contribution à l'étude de l'origine des forêts cantonales vandoises.

Contribuţiuni la studiul originei pădurilor cantonale din Vandois. (Urmare)

Se cercetează istoricul pădurilor eclesiastice Forel şi Payerne, despre care se găsesc documente de acum 900 ani.

Ant. V. Răd.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Nr. 19, Oct. 1930.

Jahn.

Pollenanalytische Untersuchungen an Hochmooren des Thüringer Waldes.

Cercetări de analiza polenului în pădurea Turingiei.

Analiza grăunţelor de polen din diferite straturi ale solurilor turboase permite studiul istoric al succesiunii diferitelor esenţe forestiere şi serveşte indirect la soluţionarea multor probleme de geologie, climatologie şi botanică. Pentru ca aceste studii să capete plinătatea însemnătăţei lor, trebuesc făcute pe suprafeţe întinse, după procedee similare, pentru ca rezultatele să poată fi comparabile. In studiul de faţă se începe publicarea rezultatelor cercetărilor ce s'au făcut de autor în pădurea Turingiei.

Aichinger.

Welche praktische Auswertung bietet die pflanzensoziologische Betätigung für die Forstwirtschaft?

Ce valorificare practică prezintă indicaţiunile sociologiei vegetale pentru silvicultură?

Sociologia vegetală este ştiinţa vegetaţiei, silvicultura este aplicarea ei în practică. Orice silvicultor trebue să fie orientat practic în sociologia vegetală. Aşa îşi începe articolul de faţă autorul, căutând să arate prin exemple importanţa ce o prezintă pentru cultura forestieră cunoaşterea condiţiunilor staţionale prin intermediul sociologiei vegetale.

Nr. 20.

Aichinger und Siegrist.

Das „Alnetum incanae" der Auenwälder an der Drau in Kärnten.

Alnetum incanae din pădurile de luncă de la Drau-Carintia.

Avem deaface cu un studiu special de sociologie vegetală asupra tipului zis Alunus incanae dintr'o localitate determinată. Se arată caracteristicile acestui tip, aici foarte omogen şi tendinţa sa de evoluare spre un stadiu mai superior de vegetaţie. Este un studiu interesant ce poate servi ca model.

Jahn.

Pollenanalytische Untersuchungen...

Este continuarea şi încheerea articolului început în caetul Nr. 19 de mai sus. Din rezultatele analizelor, autorul trage concluzii asupra evoluţiei istorice a formaţiunii solului cât şi a succesiunii diferitelor tipuri de pădure (perioada pădurii amestecate de alun şi stejar cu molid = preatlantică, perioada pădurii molid-alun = per atlantică; perioada pădurii de fag = subborealǎ şi subatlantică, per. recentă a molidului = subatlantică).

Recenzii:

1. *Beissner:* Handbuch der Nadelholzkunde, bearbeitet von Klehbach, Sochtleben und Luyten.
2. *Boden:* Geologisches Wanderbuch für die bayerischen Alpen.
3. *Schoenischen:* Der Umgang mit Mutter Grün.
4. *Schmuderer-Maretsch:* Anleitung zum Flintenschiessen.
5. *Mocker:* Frommes Forstliche Kalendertasche 1931.
6. *Record:* Tropical Woods-Tropische Hölzer.
7. *Maton and Phillips:* Forest trees of Oklahoma—How to nowthem—Forstbäume von Oklahoma.
8. *Eichinger:* Die Unkrautpflanzen des Kalkgesättigten Bodens.
9. Tätigkeit des österreichischen Bundesministeriums für Land- und Forstwirtschaft für das Jahr 1929.
10. *Stephainsky:* «Spurschnee».

I. C. Dem.

SILVA.

Nr. 40, Octombrie.

Ist «Rentabilität» etwas anderes als «Verzinsung? Von *Heinrich Wilhelm Weber.*

Este «Rentabilitatea» altceva decât «Fructificare»?

Nr. 40, Octombrie.

Von der deutschen Forstversammlung in Hannover. Die Auslese der künftigen Forstverwaltungsbeamten. Vortrag von Ministerialrat Dr. Künkele, München, beim Reichsforstverband am 17 August 1930, in Hannover.

Selecţionarea viitorilor funcţionari în administraţia forestieră. Un rezumat al părerilor emise cu ocazia adunării uniunei forestiere germane din anul curent.

Nr. 41, Octombrie.

Ueber die wirtschaftstheoretische Natur des Erwerbswaldes. Von *E. Ostwald.*

Despre natura pădurii ca obiect de câştig, privită din punctul de vedere al teoriei economice.

Un răspuns la articolul d-lui Trebing semnalat în «Revista Pădurilor» Nr. 7 a. c., pag. 856.

Nr. 41, Octombrie,

Von der deutschen Forstversammlung 1930. Hannover und die Heide. Ein Rückblick. Von Forstmeister *Otto Feucht,* Stuttgart.

Hannovra şi bărăganul (de Calluna vulgaris).

Se discută necesitatea de a se pregăti cât mai raţional lucrările de împădurire în bărăganele din N, V. Germaniei şi urmările desconsiderării acestui adevăr.

Nr. 42, Octombrie.

Die Flugzeugbekämpfung des Kiefernspanners in der Oberförsterei Koppelsberg. Von Forstreferendar *Liebeneier.*

Combaterea din avioane a lui Bupallus piniarius în ocolul Koppelsberg.

Un articol sceptic. Eficacitatea prăfuirei din avion a arboretelor atacate cu «meritol» (un compus de arsen) pare cel puţin dubioasă. Cheltuelile pe hectar 2560 lei! Efectul imediat: 30%—50% din omizi au murit; 50%—70% au rămas în viaţă. Efecte ulterioare în sensul reducerii ca numerar a nimfelor din solul forestier n'au putut fi constatate. In schimb vânatul a pătimit prin otrăvire. In tot cazul atacul n'a putut fi combătut cu eficacitate. Ameliorări se impun. Rezistenţa «meritolului» faţă de atmosferii trebue sporită; technica prăfuirei trebue perfecţionată; eftinirea procedeului e necesară; în fine efectul biologic a meritolului asupra lui B. piniarius trebue mărit. Numai de se va ajunge la realizarea acestor îmbunătăţiri, prăfuirea va putea căpăta valoarea practică.

Nr. 42, Octombrie.

Einbringung anderer Holzarten in Buchenbestände. Von Forstmeister *Dommes.*

Introducerea altor specii în arborete de fag.

Reminiscenţa unui practician din cariera lui de silvicultor. Exemple instructive cum poate fi operat amestecul fagului cu specii preţioase. Şi în cazul acesta, un calopod unic nu există; trebue procedat potrivit împrejurărilor. Rezultatele câştigate într'o localitate nu ne îndreptăţesc a opera la fel într'alta. De reţinut este şi povaţa că regenerarea pădurilor de fag, măcar că fructificaţiunea ar fi fost abundentă, mai nici odată nu e asigurată, dacă—într'un fel sau altul—solul n'a fost pregătit în prealabil. Numai atunci germinarea seminţei şi desvoltarea în condiţiuni prielnice a seminţişului va fi garantată. Dacă nu vom lua aceste precauţiuni, adeseori seminţişul nstalat, după câţiva ani va pierì.

Nr. 43/44 Octombrie.

Forstliche Dienstgliederung und Sparmöglichkeiten in Baden. Von Oberforstrat a. D. *Dr. Eichhorn, Karlsruhe.*

Organizaţia serviciului silvic în Baden şi posibilităţi de economie.

Cuvântul de ordine de pretutindeni este: reducerea cheltuelilor. In organizatiile statelor, toate serviciile—şi cele productive—trec prin zodia economiilor. Aşà şi în serviciul silvic din Baden. Acolo se urmăreşte a se realiza economiile între altele şi prin reducerea personalului. Aceasta, în cazul serviciilor exterioare, echivalează cu mărirea unităţilor de gestiune şi de control. Autorul articolului discută posibilitatea unei asemenea reduceri faţă de organizaţia actuală a serviciului, mai ales faţă de regulamente de serviciu. Argumentaţia lui culminează în adevărul bine cunoscut, dar adeseori desconsiderat sau ignorat că raţiunea serviciului silvic stă în munca pe teren Pe hârtie se pot contopi două ocoale într'unul singur, sau se pot face din cinci patru, pe teren nu. Modalitatea organizării serviciului este determinantă. Organizarea badensă actuală, rezultat al unei experienţe aproape seculare, trebue considerată ca ideală şi nu trebue modificată. Deci şi micşorarea unităţilor administrative este inadmisibilă. Eforturile fizice, însoţite de concentrare mintală şi sufletească au limitele lor fireşti

Acest lucru adeverit în apus şi în speţă în Baden—mutatis mutandis—este adeverit şi la noi. Silvicultura—la urma urmei—însemnează cultura pământului, deci activitatea silvicultorului în prima linie trebue să se desfăşure pe teren. Lucrătile de cancelarie în partea lor covârşitoare sunt de aşa natură, în cât pot fi efectuate foarte bine şi de oameni de o condiţie mai inferioară, cu apuntamente deci mai redusă. Scutind pe şeful de ocol de lucrările de cancelarie, facem o dublă economie: aceste lucrări, efectuate de agenţi inferiori, vor costa relativ mai eftin, iar ocoalele pot fi mărite, deoarece şeful de ocol poate să consacre toată activitatea lui lucrărilor pe teren. Aceste idei autorul articolului le desvoltă pe larg şi cu adâncă convingere. Organizatorii activităţii silvice la noi vor citi articolul cu folos.

ZEITSCHRIFT FÜR FORST-UND JAGDWESEN.

Octombrie 1930.

Dr. I. Schubert.

Grundlagen der allgemeinen und forstlichen Klimakunde.

Bazele climatologiei generale şi forestiere.

Se studiază radiaţiunile primite şi cele date de suprafaţa pământului, schimburile de căldură între sol şi aer, curenţii de aer şi circuitul apei, factori de cari depinde mersul climatului. Aceşti factori sunt puşi la punct pentru Nordul Germaniei şi se arată influenţele lor asupra pădurii şi viceversa. Astfel, radiaţiunile

Nr. 43/44 Octombrie.

Schlupföffnungen von gesunden und parasitierten Kiefernspannereier. Von *E. Hüniken. Diplom. Forstwirt.*

Găuri de eşire la ouele sănătoase şi cele parasitate ale lui Bupallus piniarius L.

Articolul dă îndrumări pentru examinarea atât pe teren cât şi în laborator a ouelor lui B. piniarius în privinţa vitalităţiilor. Se înţelege, nu numărul ouelor depuse este hotărîtor pentru declanşarea unei calamităţi, ci starea lor sanitară. Aşadar, examinarea prealabilă a stării sanitare a ouelor—atât în cazul de faţă cât şi la orice alt atac—este absolut necesară, pentru a nu face cheltueli zadarnice cu lucrările de combatere.

⁂

solare sunt reţinute în mare parte de arboret, solul umbrit rămâne răcoros, căldura sa primind-o nu direct dela radiaţiunile soarelui, ci din atmosferă. Clima unei păduri se distinge prin apărarea contra insolaţiei şi o temperare a schimbului de căldură între diferitele elemente ale staţiunii.

I. Voss.

Der Wald und seine Verzinsung.

Pădurea şi renta sa.

Formula cea mai uzitată pentru calculul rentei pădurii este a lui Faustmann, care ţine cont de valoarea productivităţii solului. Modul cel mai recomandabil de a scri această formulă este:

$$Be = \frac{Au + Da \times 1{,}op^{u-a} + \ldots.. + Dq \times 1{,}op^{u-q} - c \times 1{,}op^{u}}{1{,}op^{u} - 1} + N - C - V$$

Mărimile Au, Da, b,... Dq, c. $N = \frac{n}{0{,}op}$ şi $V = \frac{v}{0{,}op}$. se dau ca cunoscute.

La întrebuinţarea acestei formule trebue să se dea o valoare a priori fie pentru p., fie lui Be, altminteri problema nu e rezolvabilă.

Această formulă apoi se aplică pentru pin şi rezultatele se dau în cifre şi formă tabelară.

Olberg.

Zapfenertrag und Samenbedarf.

Producţia conurilor şi trebuinţa în seminţe.

In anii de producţie să se facă rezerve de seminţe, pentru anii următori, îngrijindu-se bine conservarea lor. Când producţiunea e slabă să se culeagă toate conurile bune, de ori unde, pentru ca să se aibă sământă proaspătă şi numai când aceasta nu e suficientă să se întrebuinţeze şi sământa germinabilă din rezerve.

Die Hundertjahrfeier der Forstlichen Hochschule Eberswalde.

Jubileul Academiei silvice din Eberswalde

La câţiva ani după Tharandt îşi serbează jubileul său şi Academia din Eberswalde în zilele 1—3 August 1930, Şcoala a fost înfiinţată de Pfeil şi avea la început rolul unei şcoale de aplicaţiune, cuprinzând un an de teorie şi apoi anii de practică. Cu creşterea importanţei economiei forestiere, şcoala a progresat şi pe rând s'au introdus noi cunoştinţe teoretice, astfel încât studenţii să nu mai treacă înainte de a intra în şcoală prin Universitate, unde îşi căpătau înainte cunoştinţele generale necesare. Prin stăruinţa lui Dankelmann se alătură şcoalei o staţiune de experienţe cu mai multe secţiuni, ale cărei lucrări se publică în reviste de specialitate şi buletine speciale şi care lucrări sunt cunoscute literaturei. **Dr. C. G.**

BIBLIOTECA CENTRALĂ ASOCIAŢIUNII

FORSTARCHIV.

Heft 19, 1 Oct. 1930.

W. Tischendorf.

Einige Wichtige Arbeiten aus der Holzmassenermittlung der letzten Zeit.

Câteva lucrări importante de dendrometrie din ultimul timp.

După ce autorul arată că greutăţile ce le întâmpină cubajul lemnului se datoresc lipsei cercetărilor cu privire la legile creşterii esenţelor forestiere, ca şi greutăţii de a observa analitic şi a descoperi diversitatea factorilor şi împrejurărilor ce intervin în creştere, enumără diferite lucrări şi articole în legătură cu ultimele cercetări făcute asupra măsurării lemnului.

Din toate lucrările ce aminteşte, reese clar dorinţa pentru mai precise metode de măsurare şi mai serioase calcule.

H. Röhrig.

Über dass Aushalten von Kiefernrundhölzern im Walde.

Despre sortarea până la refuz a lemnului rotund de pin în pădure.

In afară de lungime şi diametru, valoarea trunchiurilor de pin este determinată şi de calitatea lor. Autorul recomandă:

a) Trunchiurile fără nici un viciu să se menţină nesecţionate şi să se estimeze conform calităţilor ce le oferă fiecare parte din întregul său. Scurtarea să se lase în seama cumpărătorului spre a-i da cât mai multe posibilităţi de valorificare, evitând astfel o depreţuire printr'o greşită secţionare.

b) Secţionarea să constitue excepţie şi numai când anumite părţi din lungimea trunchiului ar devaloriza cu adevărat întregul.

c) Trunchiurile care au un început de putregaiu la secţiunea dela rădăcină şi care de obicei nu merge prea departe (1—$1^1/_2$ m), să nu se secţioneze, căci astfel s'ar introduce restul la calitatea trunchiului de mijloc (Mittelstück) iar nu la aceea de tulpină (Stammwase).

d) Trunchiurile ce prezintă în corpul lor noduri bolnave trebuesc cu îngrijire sortate separându-se, lemnul sănătos de cel bolnav. Când nodurile nu sunt prea dure şi nici mai mari decât oul de gâscă, să se tae cu toporul, trunchiul păstrându-şi calitatea pentru piloţi.

K. Blume.

Einfaches Verfahren zum Schätzen stehender und liegender Stämme.

Procedeu simplu pentru aprecierea volumului arborilor în picioare şi doborîţi.

Pentru gradaţiunea diametrelor: 10, 15, 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50 cm, corespund respectiv rotund; 1, 2, 3, 5, 7, 10, 13, 16, 20 sutimi de m^2. Se aplică formulele cunoscute, astfel: *a)* Pentru arborii doborîţi: Diam. la $^1/_2$ = 45 cm. Lungimea = 12 m, V = 0,16 × 12 = 1,92. *b)* Pentru arborii în picioare: Coeficientul de formă la foioase circa 0,5, la reşinoase 0,45. Volumul lemnului plin: La foioase = Supr. ter. × $^1/_2$ din înălţime, la reşinoase = Sup. ter. × $^1/_2$ din înălţime × 0,9 [sau cu $^1/_2$ I − 10 %].

Ex. fag D = 40 cm, I = 23, V = 0,13 × 14 = 1,82 m^3, molid, D = 50 cm. I = 32 m, V = 0,20 × 16 × 0,9 = $2{,}9^3$. Calculul mintal este chestiune de exerciţiu pentru care practica ne oferă prea dese prilejii.

Heft 20. 15 Octombrie 1930.

H. Röhrig.

Preiskalkulation in Kiefernschlägen. Beitrag zur Beantwortung der Frage: «Was soll das Holz kosten?»

Calcularea preţului în exploatările de pin. Contribuţiuni la rezolvarea problemei: «Cât trebue să coste lemnul?»

In Nr. 20 din anul 1929 al aceleiaşi reviste, d-l prof. d-r H. H. Hilf tratează chestiunea: «Cât trebue să coste lemnul», ocupându-se în deosebi de lemnul de pin, calitatea tâmplărie. Autorul articolului sus menţionat se ocupă de calcularea preţului lemnului de pin în genere, insistând în deosebi asupra unei bune sortări în pădure, pe diferite clase şi calităţi, fapt care nu se poate îndeplini decât cunoscând bine cerinţele pieţei şi având o vădită îndemânare, atât în lucrare cât şi în chestiunile comerciale.

Pentru stabilirea preţului în pădure se porneşte dela preţul pieţei. Expune 4 exemple. Luăm exemplu II pentru lemnul de construcţie:

Apreciat: 50 % Stamm block; 50 % Stamm stück 1)			Valoarea pentru 1 m^3 lemn rotund tăiat			
50 % St. din care:	25 %	Sägeware I/II kl	12,5 %	à 66	R. M. =	8,25 R. M.
	75 %	Bauware I	37,5 %	» 39	» » =	14,63 » »
50 % Z din care:	50 %	» I	25 %	» 39	» » =	9,75 » »
	40 %	» II	20 %	» 28,60	» » =	5,72 » »
	10 %	Kistenbretter	5 %	» 26	» » =	1,30 » »
100 %			100 %			39,65 R. M.

---

1) Păstrăm denumirile specifice instrucţiunilor de sortare după sistemul prusian «Homa» 1925.

Cheltueli de transport 1 m³ . . . . 2,50 R. M.

Tăiat mat. rotund $\left.\begin{matrix} 17,5 \times 8 \\ 82,5 \times 12 \end{matrix}\right\}$ . . . 11,30 » »

Ad-ţie, rizic, benef. de antrepr. . . . . . 6,00 » »

19,80 R. M. . . . . 19,80 R. M.

Mat. rotund în pădure . . 19,85 R. M.

A. Olberg.

Holzpreisstatistik.

Statistica preţului lemnelor.

Scăderea preţurilor din iarna 1929—1930 a dovedit insuficienţa datelor statistice ce trebue să le avem la îndemână pentru estimarea lemnelor, în special pentru cunoaşterea preţului minim ce trebue să-l avem în vedere.

Datele statistice nu trebuesc să cuprindă masse lemnoase vândute, ci preţul diferitelor categorii şi calităţi de lemne, adică obiectul vânzării să fie clar determinat.

H. H. Hilf.

Arbeiter Schutzhüten.

Adăposturi pentru lucrători.

Adăposturile propuse de d-l Iaumann în Nr. 1 al acestei reviste a. c., au desavantajul de a fi prea mari pentru a deservi nevoile unei echipe de 2 lucrători în exploatările forestiere. Dă ca model adăposturile întrebuinţate în Danemarca, şi pentru a căror construcţie contractele prevăd condiţiunile respective. Sunt constituite din scânduri cu pereţii separabili ce se pot cu uşurinţă transporta. Expune şi o fotografie.

Tr. I. H.

SCHWEIZERISCHE ZEITSCHRIFT FÜR FORSTWESEN.

Heft 10, Octomber 1930.

P. Jaccard.

1. *Beginn und Verlauf des Kambiumtätigkeit bei einigen Waldbäumen.*

Inceputul şi mersul activităţii cambiale la câţiva arbori.

Numeroasele cercetări cu privire la începutul şi mersul activităţii cambiului, în creşterea arborelui în grosime nu permit încă o explicaţie definitivă a acestui fenomen.

Astfel se observă, că la unele specii activitatea cambiului începe cu mult înaintea deschiderii mugurilor şi a începerei creşterii în înălţime, pe când la altele activitatea sa începe după aceasta.

In «Nouvelles recherches expérimentales sur l'accroissement en épaisseur des arbres», Jaccard stabileşte că variaţiunile din activitatea cambiului sunt aproape independente în rădăcină, tulpină şi coronament în timpul creşterii.

In oarecare măsură se poate afirma totuşi că activitatea cambiului e strâns legată de influenţa factorilor staţionali.

După studiile lui L. Chalk din Oxford («The formation of Spring and summer wood -in Ash and Douglas Fir»), Douglasul intră în vegetaţie înaintea deschiderii mugurilor, iar frasinul după aceea. Expoziţia n'are nici o influenţă asupra primului, pe când asupra celui de al doilea influenţa sa se resimte.

La Douglas, cambiul, îşi începe activitatea cu 12 zile mai de vreme, în coronament decât în partea bazală a arborelui, pe când la frasin ea începe deodată în întreg arborele.

Din cercetările sale, începerea activităţii cambiului depinde în largă măsură de substanţele de rezervă din arbore, pe când mersul activităţii sale e strâns legat de consumul de apă din timpul perioadei de vegetaţie.

Cât priveşte lemnul timpuriu (de primăvară), formarea sa depinde de temperatura lunilor Mai şi Iunie, pe când lemnul târziu (de toamnă) depinde de cantitatea de apă din timpul vegetaţiei.

După aceleaşi cercetări, volumul inelului anual e proporţional cu rădăcina pătrată a greutăţii acelor uscate, care l-au produs, şi aceasta mai ales pentru acele vechi. In aceiaşi ordine de idei experienţele fisiologice arată că substanţa lemnoasă formată variază cu starea de concentrare a clorofilei şi durata activităţii sale.

2. *Forstliche Studienreise vom 14—19 Iulie 1930. Der Gemeindewald von Oberhallen.*

Excursia forestieră de studii din 14—19 Iulie 1930. Pădurea comunală din Oberhallen.

Se descriu condiţiunile de vegetaţie din pădurea comunală Oberhallen aflată în conversiune din crâng compus în codru cu tăeri quasi-grădinărite, începând din anul 1919.

Scopul urmărit în gospodărie este:

a) Evitarea descoperirei solului şi a oricărei fel de tăere, care micşorează creşterile.

b) Utilizarea regenerării naturale în cea mai largă măsură.

c) Amestecul speciilor răşinoase în arboretele de foioase şi invers.

d) Activarea creşterilor şi concentrarea lor asupra arborilor de elită, cu ajutorul răriturilor intense începute din tinereţea masivelor.

Graţie măsurilor luate conversiunea e foarte înaintată, iar comuna proprietară înţelegând sensul lucrărilor ce se efectuează într'însa, nu se dă la o parte de la jertfele cerute, în scopul îmbunătăţirii masivelor sale.

M. Răd.

OESTERREICHISCHE VIERTELJAHRESSCHRIFT f. FORSTWESEN

IV, 1930 Viena.

Dr. J. Schmidt: Istoria pădurilor din Carintia.

Congresul forestier din Klagenfurt.

Prof. Dr. L. Tschermak: Insemnătatea provenienţii seminţelor pentru organizarea producţiunii pueţilor.

H. Hufnagl: Recoltarea seminţelor în regie.

E. Aichinger: Importanţa sociologiei plantelor pentru silvicultură.

V. Pekarek: Punerea în valoare a pădurilor din munţi.

Ing. Ramsauer: Situaţia de drept a servituţilor în Carintia.

Ing. Diller: Efectele economice ale servituţilor în Carintia.

D. A. S.

L'ALPE.

Nr. 6, Iunie

Observer,

La politica forestale alla camera dei deputati.

Politica forestieră în camera deputaţilor.

Cu prilejul examinării bilanţului ministerului de agricultură italian, d-nii Tassinari şi Riechioni au expus situaţia serviciilor silvice (cel fascist = milizia forestale, corespunzând aprox. direcţiunei regimului silvic dela noi, — şi cel civil, azienda della foreste demaniali = administraţia pădurilor domeniale, corespunzând la ceia ce este la noi C. A. P. S.). Nu putem intra în detalii, dar vom arăta totuşi ce se cheltueşte în Italia pentru păduri: cheltuelele miliziei sunt 65.992.000 lire (lira = circa 9 lei), venituri n'are; — azienda are 23.500.000 lire cheltueli şi tot atât venituri. Referenţii sus numiţi au cerut ameliorări şi mărirea fondurilor de cheltueli. In acelaşi sens au vorbit d-nii Michelini, Vezzani şi Gaetani cărora le-a răspuns ministrul Acerbo, arătând grija pe care o are guvernul pentru problemele forestiere, dar şi pentru o armonică repartizare a eforturilor pentru ridicarea cât mai grabnică a tutulor mijloacelor de producţie naţională.

Prof. Luigi Fenaroli.

Clima e flora alpina.

Un studiu meticulos al condiţiunilor climatice în munţii înalţi şi o expunere a mijloacelor diverse şi numeroase de care dispune vegetaţia spre a se adapta condiţiilor de existenţă mai grele, pe care le găseşte acolo.

A. del Lunga.

C'è posto per il bosco nell'agro romano?

Ce se intenţionează pentru puduri în «agrul roman».

Câmpia din jurul Romei nu e propusă spre împădurire, ci spre ameliorare în vederea agriculturei. Dar autorul dovedeşte că totuşi circa 59 % din suprafaţă nu va putea fi cultivat decât cu pădure şi recomandă pentru această eucaliptul, salcâmul, oţetarul, pinul.

Prof. Ugo Giusti.

L'indagine sullo soopolamento di alcune zone montane promossa dall. instituto naz. di economia agraria.

Anchetă asupra despăduririi unor zone de munte, intreprinsă de institutul naţional de economie agrară.

Intr'un mic articol se atrage atenţiunea cititorului forestier că poate găsi lucruri interesând viaţa silvică în ancheta intreprinsă asupra despopulării.

Viburno.

Contro un'insidia: la siccità.

Contra unui duşman: uscăciunea.

Se relatează experienţele care se fac azi în Italia cu cartonul asfaltat aşternut între rânduri, în pepinierele situate în zone secetoase. Ideia e americană şi ar fi dând rezultate excelente, protejând solul contra evaporaţiunei, făcând inutile lucrări de plivire, intensificând viaţa bacteriană, etc.

Mărunte şi note practice.

Nr. 7. Iulie.

Il comitato directivo.

Il duce al. R. instituto superiore agrario a forestale in Firenze.

Ducele (d-l Mussolini) la institutul superior agrar şi forestier dela Florenţa.

Un cuvânt omagial pentru conducătorul Italiei de azi, care a vizitat instituţiile de cultură forestieră, toate grupate la Florenţa.

Aldo Pavari.

Un centro sperimentale di selvicoltura in brughiera.

Un centru experimental de silvicultură în zona de tufărişuri.

Se semnelează rezultatele iniţiativei private a d-rului Lucarno pe o proprietate a sa, unde a plantat Juglans nigra, Prunus serotina, Quercus rubra, Larix leptolepis, etc. cu reuşită foarte bună.

S. de Capitani.

La distillazione secca del legno, e i suoi molteplici prodotti.

Destilaţia lemnului şi multiplele sale produse.

Un articol pentru răspândirea eunoştiinţelor în această materie, un rezumat schematic destul de instructiv.

Observer.

Il bilancio dell'esercizio finanziario 1930—31 per i servizi forestali.

Bilanţul exerciţiului financiar 1930 — 31 pentru serviciile forestiere.

Se dau cifre detaliate, la care s'au referit de altfel discursurile din Cameră, rezumate în numărul precedent.

Francosco Pallotta.

Alpicoltura italiana.

Cultura alpină italiană.

Un rezumat al relelor de care suferă păşunea alpină: lipsă de îngrijire consecinţe ale, emigrării populaţiei şi ale transhumanţei) şi un îndemn la ameliorare, care trebue începută prin a construì adăposturi pentru animale, prin a selecţiona ierburile, consolidări de râpe şi împădurirea acestora.

Nicola Cal'o.

La pesca nella laguna di Lesina in Capitanata.

Pescuitul în lacul Lesina.

Un studiu de ichtiologie de interes local.

Mărunte şi notiţe practice.

Nr. 8, August.

Un număr special de propagandă dedicat stejarului de Italia.

Se măreşte păpularizarea cunoştiinţelor despre acest gen de pădure în păturile largi ale cultivatorilor de pământ de orice fel.

L. Seni.

Le querce.

Stejarul.

O excursiune istorică şi geografică în trecutul şi în aria de răspândire a genului stejar—expusă într'un stil literar.

Ad . Fiori.

Le querce italiane dal punto di vista botanico.

Stejarul italian din punctul de vedere botanic.

Un mic studiu de sistematică botanică.

Adr. Fiori.

Le querce roveri.

Stejarii.

Italianul cuprinde în limbajul popular mai multe specii de stejar sub numele de «rovere». Autorul vrea să preeizeze cuprinsul şi sfera acestui cuvânt.

G. di Tella.

La farnia.

Stejarul pedunculat.

Un succint studiu silvico-botanic presărat cu agreabile expuneri din trecutul istoric al pădurilor Italiei, cu excursiuni în domeniul industrial şi economic, lucrul expus pentru înţelesul celor mulţi.

A. Merendi.

La rovere.

Gounul.

Un articol conceput în felul precedentului.

Adr. Fiori e *A. Pavari.*

Di alcune varietà e degli ibridi e meticci di «Quercus robur».

Despre câteva varietăţi şi despre ibrizi şi metişi ai lui «Quercus robur». O mică expunere botanică.

Adr. Fiori e *A. Pavari.*

Il farneto.

E vorba de Quercus farnetto. Ten. pe care autorii îl arată ca având o arie ce se întinde «prin Banat» până în Bulgaria—Tracia şi Grecia. Totuşi exemplarele de Balcan le consideră ca «o varietate distinctă cu numele de Q. conferta sau Q. hungarica».

G. di Tella.

Il cerro.

Cerul.

Aflăm că în Italia se fac doage din el, spiţe şi în timpul din urmă şi traverse.

Adr. Fiori e *Aldo Pavari.*

Il frango.

O specie necunoscută la noi Q. trojana. Webb. (uneori Q. macedonia D. C.). Specie mai rară. Lemn de construcţiuni navale (dacă are dimensiuni!).

Adr. Fiori.

La vallonea.

Valonea.

(Q. Aegilops L.) ale cărui ghinde sunt reputate atât de mult în tăbăcărie. O descriere silvico-botanică.

N. Venerosi.

La sughera.

Stejarul de plută.

(Q. suber L.). Un studiu detaliat pentru această specie, care ocupă în lume 1.900.000 ha. Se vorbeşte de cultura, de exploatarea lui şi de prelucrarea suberului.

Adr. Fiori.

Gli ibridi dela sughera.

Ibrizi stejarului suber.

Aldo Pavari.

Il leccio od elce.

Stejarul ilex.

(Q. ilex L.) cel cu frunza mereu verde, arbore frumos, ornamentat, creşte pe locuri calcare, are ghinda comestibilă (o anumită varietate), creşte încet.

Adr. Fiori.

La quercia spinosa.

Stejarul spinos.

(Q. calcifera L.). Rar, puţin apreciat.

Luigi Puecher Passavalli.

Le più comuni malattie delle querce.

Cele mai comune maladii ale stejarului ....

De sigur, cele ce se întâlnesc în Italia: oidium (Microsphaera quercina Schw., o crisifacee), Microstoma album Sac. (rară). Rosellinia quercina Htg. Sterum hirsutum Fr. etc.

Giacomo Cecconi.

Maladiile provocate de insecte: Thaumetopoca processionaria L., Lymautria dispar L., Euproctis chrysorrhoca L., Malacosoma neustria L., Lasiocampa quercus L. etc.

V. N. S.

LAS POLSKI

Nr. 11 conţine:

Prof. Wl. Jedlinski.

Bazele principale pentru studiul creşterii arborilor şi arboretelor.

Ing. W. Szablowski.

Plutitul sălbatic.

St. Studniarski.

Influenţa sistemului agrar şi a relaţiunilor politice asupra legislaţiei forestiere.

In partea intitulată «din experienţa forestieră», câteva notiţe asupra unui nou remediu contra insectei Liparis.

Ştirile din streinătate dau cititorilor interesante detalii asupra vieţii forestiere americane şi asupra congresului «Silva Mediterranea» şi rezultatele conferinţei forestiere britanice, ce a avut loc în 1928 în Australia şi Noua Zeelandă.

Numărul se termină cu revista bibliografică şi cronica forestieră.

Red.

ECHA LESNE.

Nr. 11 conţine:

St. Ruskiewicz.

Diminuarea procentului păduros în Polonia şi a materialului existent în pădurile noastre.

Cza necki.

Cele mai mari grupe de alun din «Polesie».

W. G.

Preocupările silvicultorului practician.

Ing. J. Kostyrko.

Creşterea animalelor pentru blăni.

J. St. Mlewski.

Cei trei lupi ai lui Henri.

J. S.

Două aniversări 1920–1930.

A Kazanowski.

Amintiri istorice.

Ştirile lunii, actualităţi. Cărţi noi, etc.

Red.

ESPAÑA FORESTAL.

August.

Juan A. P. Urruti.

Seguro de incendios de bosques.

Asigurarea contra incendiului în păduri.

Partea a doua: un comentar asupra organizaţiei decretate: taxarea daunelor, criterii de estimaţie (un comentar sumar).

evaluarea materialelor salvate de incendiu care prin vânzare forţată se depreciază, cum şi preţuirea pierderilor încercate indirect din cauza incendiului, ca de ex. când nu se poate executa un contract.

Dalda y Lleó Silvestre.

Proyecto de bases para implantacion de los servicios de seguro y credito forestal.

Proiectul de bază pentru instituirea serviciilor de asigurare şi credit forestier.

Spania are nevoe de întinse lucrări de replantare. Se fac sforţări pentru găsirea mijloacelor de a procura particularilor sumele necesare. Autorii articolului au întocmit un proiect al cărui preambul îl expun. Ei cer un serviciu care să înceapă prin a studia condiţiile de vegetaţie spaniole, technica lucrărilor de replantare şi obiceiurile populaţiei, pentru ca în cunoştiinţă de cauză să se procure mijloacele necesare contra unei plăţi anuale de 10 % din creştere (?).

Diego Terrero.

Proyecto de parque forestal del Naranco.

Proectul unui parc forestier (echivalent la noi cu perimetru de împădurire) la Naranco

Se examinează alegerea speciilor de plantat, în raport cu calităţile solului.

Timoteo de Antonio y Gill.

Un parque nacional del Guadarrama.

Un parc naţional în Guadarrama.

Celebra catenă muntoasă aşezată la o oră departe de Madrid, e lipsită de vegetaţie forestieră, cum lipsită este toată regiunea. Autorul pledează cald pentru un parc naţional, adică un mare perimetru împădurit şi înverzit care să dea Madridului aer şi oxigen.

José Maria Babé.

Pelicula instructiva.

Un film instructiv.

E vorba de filmul culturii şi exploatării arborelui de cauciuc, interesant pentru spanioli, mari posesori de colonii.

El consorcio resinero.

Se continuă polemica cu un consorţiu care a obţinut dreptul de a practica rezinajul în pădurile Spaniei cu condiţia să nu le degradeze, şi care nu se ţine deloc de angajament: distruge pădurile. Dacă nu ne înşelăm, acest consorţiu s'a preocupat şi de posibilitatea unei concesii în România.

Septembrie.

Juan A. Pérez Urruti.

Seguro de incendios de bosques.

Asigurarea contra incendiilor în păduri.

Finele comentarului asupra măsurilor decretate: prohibirea păşunatului, avantajele asigurării, prepararea creditului forestier.

Adolfo Dalda — Antonio Héo.

Proyecto de bases para implantacion de los servicios de seguro y credito forestal.

Proiectul pentru instituirea serviciilor de asigurare şi credit forestier.

Discuţia principiilor: constituirea comisariatului asigurărilor, patronarea lucrărilor, înscrierea obligatorie în asociaţie a proprietarilor persoane juridice, îndatoririle înscrişilor, drepturile lor, felul asigurărilor (pentru replantare, asigurarea rentei, a capitalului comercial, a capitalului necomercial).

Diego Terrero.

Proyecto de parque forestal del Naranco.

Se dă un plan detaliat de plantare un deviz şi un calcul de rentabilitate

Valentin Pieto Rincón.

El consorcio resinero.

Se închee critica cu consorţiul de rezinaj. Sub titlul mic «Tecnicismos» Antonio Cabezas adaugă un punct de vedere juridic la această critică.

V. N. S.

INFORMAŢIUNI

Prin decizia Nr. 65.299/930 se rectifică vechimea în grad cu 15 zile d-lui ing. Constantin T. Dumitrescu, şeful ocolului Scorţeni, considerându-se în gradul de inginer silvic dela 15 Februarie 1925.

Mişcări în personalul silvic superior al C. A. P. S. pe ziua de 1 Decembrie.

D-l inginer silvic Ghica Simion, se transferă în interes de serviciu dela ocolul silvic R.-Vâlcea, la Direcţia regională silvică Craiova.

D-l inginer silvic St. Rubţov, se transferă la cerere dela ocolul silvic Niculiţel la ocolul silvic Pogoanele, ca titular al acelui ocol.

D-l inginer şef silvic V. Vasiliu, în interes de serviciu dela ocolul Pogoanele la ocolul silvic R.-Vâlcea, ca titular al acelui ocol.

D-l inginer silvic Anibal Paraschivescu, în interes de serviciu dela ocolul silvic Sinaia, ca titular al ocolului silvic Niculiţel.

D-l inginer silvic Mircea Popescu, la cerere dela ocolul silvic Lunca Stăneşti, ca titular al ocolului silvic Câmpulung.

D-l inginer silvic Al. Petrescu, se transferă în interes de serviciu ca titular al ocolului silvic Lunca Stăneşti.

D-l inginer şef Mihail Ostianu, în interes de serviciu, dela ocolul silvic Soroca, ca şef al serviciului comercial din Direcţia regională silvică Chişinău.

D-l inginer silvic I. Samoilescu, ca titular provizoriu al ocolului silvic Soroca.

D-l inginer şef Gh. Nonuţă, şeful ocolului silvic Valea Rea, se transferă pe ziua de 1 Decembrie 1930, după cerere, la ocolul Tulgheş, în locul d-lui inginer şef P. Bejan pus în disponibilitate, iar la ocolul silvic Valea Rea se transferă tot după cerere şi pe aceiaşi zi, d-l inginer silvic C. Gheorghieş din serviciul central al Direcţiei Bacău.

⁂

Prin deciziunea Ministerială Nr. 292163 din 12 Dec. 1930, s'au rectificat încadrările făcute prin Deciziunea Nr. 249036 din 1930, în felul următor:

D-l Ing. şef silvic Galeriu I. rămâne pe loc ca şef al ocolului silvic Cluj.

D-l Ing. silvic I. Goţia rămâne titular al ocolului silvic Intorsura Buzăului.

D-l Ing. silvic Popovici Remus trece ca şef al ocolului silvic Selişte.

D-l Ing. silvic Zehan Eugen rămâne ca titular al ocolului silvic Săcele.

D-l Ing. silvic Al. Chiţu trece la dispoziţia Directoratului Ministerial Cluj.

⁂

S'a aprobat un concediu de studii în străinătate, pe timp de doi ani, domnului Ing. silvic Valeriu Dinu, din serviciul central C. A. P. S.

† Vintilă Brătianu

Falnicul stejar al românismului a căzut, lovit de nemiloasa şi necruţătoarea seceră a morţii!

Vintilă Brătianu a luat drumul veciniciei trupeşti, dar vecinică va rămâne memoria lui, căci faptele lui măreţe, dragostea lui sălbatecă de ţară şi de neam, vor fi deapururea amintiri neperitoare ale trecerii lui pe acest pământ!

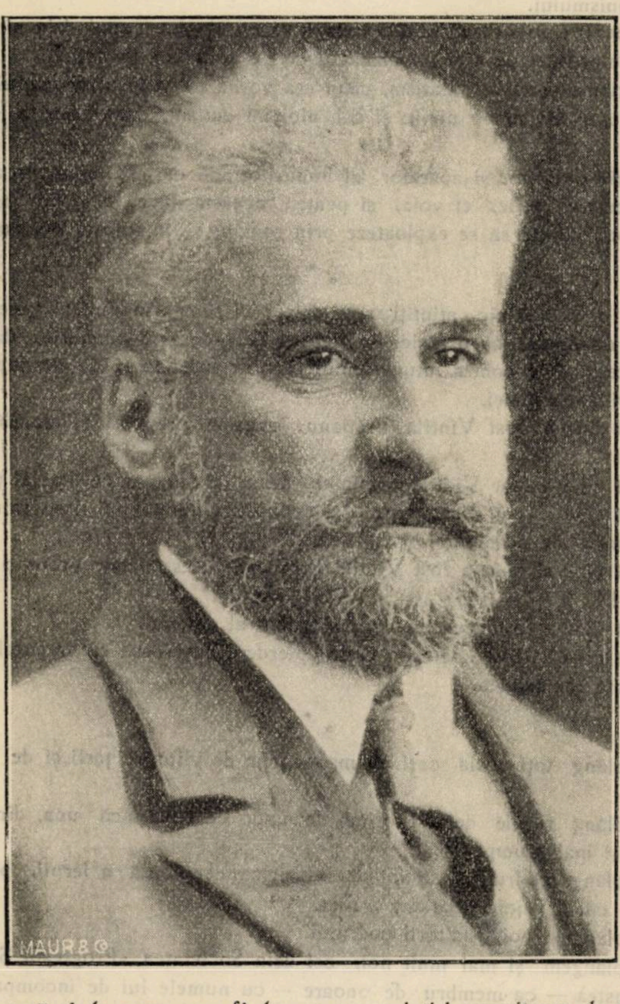

Nu mă încumet să zugrăvesc şi nimeni poate nu va reuşi să zugrăvească această măreaţă figură, căci, este greu să se găsească oameni, cari să poată avea toată obiectivitatea trebuitoare, pentru a da, în toată splendoarea ei o asemenea figură care a strălucit, şi ca atare a umbrit pe unii, aproape un pătrar de veac: prin cinstea-i neprihănită, prin munca-i neîntrecută, prin priceperea-i nediscutată, prin înflăcărata-i iubire de neam, şi prin tot ceiace a făcut pentru a ne puteà mândrì cu numele de român.

Legat puternic de glia pământului românesc, încrezător mistic în alesele nsuşiri ale neamului, rostul vieţii lui şi idealul lui, au fost întărirea şi propăşirea românismului.

Şi pentru acestea a trăit, a muncit şi nu s'a dat înapoi dela nici o jertfă şi nu s'a împedicat de nici un obstacol ce i s'ar fi pus în cale!

Optimist până la fanatism, când era vorba de viitorul neamului, Vintilă Brătianu nu transigea în nimic şi sub nici un cuvânt, dacă erau în joc interesele ţării!

Aprig ocrotitor şi apărător al bunurilor cu care Dumnezeu a înzestrat scumpa noastră Patrie, el voia, şi pentru aceasta duceà o aprigă şi fără de odihnă luptă, ca ele să se exploateze prin români şi în folosul românilor.

⁂

Cu ochii vecinic aţintiţi spre orizontul românismului, el vedea viitorul României, nu numai ca o făşie din flacăra de progres a omenirii, dar şi ca o stavilă puternică în contra întunericului care se străduia şi se străduieşte să întunece civilizaţia lumei.

Iată cine a fost Vintilă Brătianu, această preţioasă podoabă a românismului!

Iată cine a fost Vintilă Brătianu, acest ilustru om de Stat al ţării!

Iată cine a fost acest harnic şi neobosit muncitor al desţelenirei ogorului de însuşiri ale neamului!

Iată cine şi cum a fost Vintilă Brătianu, acest clasic prototip al cinstei imaculate!

Iată cine a fost acest neîntrecut sclav al datoriei.

Iată cine a fost acela, a cărui pierdere dureroasă şi ireparabilă o deplânge toată românimea.

⁂

Il plâng toţi aceia cari au mare grije de viitorul ţării şi de propăşirea neamului.

Il plâng florile dela Florica, de unde s'a rupt încă una, din cele mai frumoase şi mai scumpe.

Il plânge codrul, despuiat de asprimea nemiloasă a iernii, pe care l-a iubit şi al cărui vajnic apărător a fost.

Il plângem noi, păzitorii codrului.

Il plângem şi mai mult noi, cei dela Societatea «Progresul Silvic», pe care o cinsteà — ca membru de onoare — cu numele lui de incomparabil ales, între aleşii naţiunei!

Să-l plângem, dar să-l şi fericim, pentru că şi-a făcut pe dea'ntregul datoria, de bun şi mare român.

⁂

Iar pentru a-i cinsti memoria şi a-i preamări numele, să urmăm drumul mare şi frumos, deschis de el românismului, pentru a lui propăşire, să imităm faptele lui măreţe şi să ne adăpăm la cristalinul izvor al învăţămintelor lui, pe care ni le lasă moştenire pentru întărirea şi propăşirea scumpei noastre Românii-Mari, — această măreaţă clădire, la a cărei temelie a pus şi el hotare şi mare piatră.

«Cinsteşte pe acela, care prin faptele şi numele lui a cinstit Patria».

«Iubeşte pe acela ce cu toată căldura sufletului lui a iubit Neamul».

N. G. Popovici
Inginer consilier silvic
Profesor la Şcoala Politechnică

SOC. „PROGRESUL SILVIC"

DESBATERI

PROCES-VERBAL Nr. 14

Şedinţa dela 3 Septembrie 1930

Şedinţa se deschide la ora 9 seara, sub preşedinţia d-lui C. P. Georgescu, preşedinte, şi în prezenţa d-lor: P. Antonescu, C. Bosoancă, D. Grozescu P. Ioan, Andrei Ionescu, H. Lazăr, V. N. Priboianu, St. Suhăţeanu, Stan Stănescu şi D. Tomuţă.

1. Se ia în discuţie memoriul semnat de mai mulţi membri ai Societăţii, privitor la situaţia pavilionului C. A. P. S. dela Carmen Sylva.

Consiliul roagă pe d-l preşedinte C. P. Georgescu să cerceteze şi să ia măsurile necesare pentru ca acest pavilion să poată fi folosit în bune condiţiuni de către membrii Corpului silvic.

2. Luându-se în discuţie raportul Comisiunei însărcinată cu recepţia Sanatorului din Govora, *Consiliul* măreşte delegaţia dată în şedinţa trecută Comitetului de direcţie, în sensul de a angaja executarea tuturor lucrărilor pentru punerea în funcţiune a Sanatorului, în măsura disponibilităţilor bugetare.

Deasemenea Consiliul hotărăşte să se ceară oferte dela case serioase pentru executarea lucrărilor.

3. D-l Secretar general anunţă Consiliului încetarea din viaţă a membrilor Societăţii: Consilier silvic Golgoteanu şi Ion Guguianu, şi propune un minut de reculegere.

4. *Consiliul* deleagă pe d-l D. I. Ciurileanu să reprezinte Societatea «Progresul Silvic» la Congresul Internaţional de Fotogrametrie din Zürich şi Berna.

5. In chestiunea salarizărei personalului silvic, d-l D. Grozescu face o expunere, după care d-l C. P. Georgescu dă lămuririle necesare, chestiunea fiind în curs.

D-l *P. Antonescu* cere să se intervină ca să nu se ia terenul de hrană al personalului.

D-l *P. Ioan* arată că nu se va lua terenul de hrană acelora cari au locuinţă în pădure.

D-l *Andrei Ionescu* cere să se susţină egalizarea lefurilor cu inginerii din Corpul technic al Statului.

In urma discuţiunilor urmate în această chestiune, *Consiliul* hotărăşte să se aştepte deciziunea d-lui Ministru. In acelaş timp să se pregătească de către d-nii D. Grozescu, M. Suhăţeanu şi V. Priboianu, un memoriu pe care să-l prezinte şi să-l susţină Societatea Progresul Silvic.

Dacă va fi necesar, Societatea va aviza la timp şi la alte măsuri.

6. Asupra raportului Comisiunei în chestiunea incidentului dintre d-nii Ciurileanu & Teodorescu şi Verşescu & Chelsoi, *Consiliul* îşi însuşeşte concluziunile Comisiunei, care se vor comunica părţilor.

7. Privitor la întâmpinarea d-lui M. Ittu, *Consiliul* hotărăşte:

1. Deleagă pe d-nii P. Antonescu, N. G. Popovici şi M. Drăcea ca să examineze lucrările propuse spre editare de d-l Ittu, apoi se va decide asupra publicării lor.

2. In privinţa camerii, să se ceară d-lui Ittu lămuriri asupra modului cum doreşte să o obţină, preţul şi durata.

3. Pentru locul de bibliotecar ce a solicitat, se va hotărâ în altă şedinţă.

8. *Consiliul* admite ca membri în Societatea Progresul Silvic pe ziua de 1 Ianuarie 1930, pe d-nii ingineri: Dimitrie V. Ionescu, Vasile E. Pană, Gheorghe C. Murgu, M. Ceacăreanu şi Em. Drăgan şi respinge demisiunea d-lui Inginer pensionar Alex. Acs., scutindu-l în acelaş timp de cotizaţie şi abonament pe ziua de 1 Ianuarie 1930.

2. *Consiliul* aprobă în mod gratuit sala festivă a Societăţii pentru congresul brigadierilor şi pădurarilor, ce se va ţine în zilele de 7—8 Septembrie 1930.

10. *Consiliul* aprobă ca d-l I. Popescu, student şi funcţionar la Casa de Credit a Corpului Silvic să ocupe în mod provizoriu un pat în camera dela Cămin destinată studenţilor şi numai până ce patul va fi solicitat de un student în silvicultură, cu drepturi conform Regulamentului Căminului.

Preşedinte, C. P. Georgescu.

Secretar general, P. Ioan.

PROCES-VERBAL Nr. 15

Şedinţa dela 2 Octombrie 1930

Şedinţa se deschide la ora 9,15 seara, sub preşedinţia d-lui C. P. Georgescu, preşedinte, şi în prezenţa d-lor: P. Antonescu, M. Boldur, C. Bosocană A. Eliescu, P. Ioan, Andrei Ionescu, Gh. Năstăsescu, Ath. Nedelcovici, V. N. Priboianu şi D. Tomuţă.

Se citeşte procesul verbal al şedinţei dela 3 Septembrie ct. şi se aprobă, Inainte de a se intra în ordinea de zi, d-l prof. P. Antonescu citeşte necrologul scris de d-sa pentru decedatul I. Guguianu.

Consiliul hotărăşte să se publice în «Revista Pădurilor».

1. D-l preşedinte *C. P. Georgescu*, studiind chestiunea măririi terenului din jurul pavilionului C. A. P. S. dela Techirghiol, comunică Consiliului că

nu vede altă posibilitate deocamdată, decât să se cumpere teren în altă parte şi să se dea în schimb vecinilor. Hotărîre în această privinţă va avea însă de luat numai C. A. P. S.

2. In chestiunea salarizării personalului silvic, în urma discuţiunilor la care au luat parte d-nii: C. P. Georgescu, V. N. Priboianu, Andrei Ionescu, P. Antonescu şi P. Ioan, se hotărăşte:

a) să se susţină înglobarea în salariu a echivalentului terenului de hrană şi lemne, aceasta neconstituind o mărire de salariu, ci plata conform legii — prin salarii — a drepturilor actuale ale inginerilor silvici.

b) In comisiunea însărcinată cu redactarea memoriului se numeşte şi d-l ing. Andrei Ionescu.

3. *Consiliul* roagă pe d-nii membri delegaţi cu elaborarea regulamentului pentru acordarea premiilor, să-l întocmească şi prezinte Consiliului pentru studiare şi aprobare.

Asemenea pe d-l prof. N. G. Popovici, să depună observaţiile sale privitoare la regulamentul pentru apărarea intereselor profesionale ale membrilor Corpului silvic.

4. *Consiliul* deleagă pe d-l prof. P. Antonescu să refere asupra cărţii propuse de d-l N. Iacobescu ca să fie editată de către Societate, şi asupra costului de tipărire.

5. Se aprobă d-nei Eugenia Guguianu, văduva def. ing. Ion Guguianul, un ajutor de 9.000 (nouă mii) lei, şi se respinge, din lipsă de fonduri, cererea de ajutor a d-lui Valeriu Vermeşeanu, student la Facultatea silvică din München, şi a Comitetului pentru ajutorarea sinistraţilor.

6. *Consiliul* aprobă înscrierea ca membri activi în Societate a d-lor ingineri silvici: N. A. Constantinescu, Traian Lăcătuşu şi Andrei Alexandrescu pe ziua de 1 Ianuarie 1930, iar pe ziua de 1 Ianuarie 1931, d-nii Ion Molceanovsehi şi Traian Nahaiciuc.

7. *Consiliul* aprobă d-lui ing. pensionar Ion Kock din Rădăuţi cererea de scutire de plata abonamentului şi cotizaţiei, începând dela 1 Ianuarie 1930.

8. *Consiliul* aprobă restituirea sumelor subscrise pentru clădire d-lor Adalbert Fülop, Coloman Szabo şi Eugen Guzman, şi respinge ca nefiind făcute în termen, cererile d-lor Carol Molnar, Ion Fekete şi F. Enescu.

9. *Consiliul* aprobă d-lui ing. Mihail Ittu să publice cu aprobarea Comitetului de redacţie, în «Revista Pădurilor» materialul pentru Istoria silviculturii române.

De asemenea i se aprobă să ocupe în mod provizoriu o cameră în căminul societăţii, pentru coordonarea şi sistematizarea acestui material şi precum şi a lucrării d-sale «Terminologia silvică».

10. *Consiliul* procedează la deschiderea ofertelor pentru terminarea construcţiei Sanatoriului dela Govora. Comitetul de direcţie le va examina şi va aproba pe cea mai avantajoasă.

11. In privinţa referatului d-lui ing. Iuhas pentru descărcarea d-sale de sumele destinate construcţiei Sanatoriului din Govora, se hotărăşte ca acesta să se depună la Comisia Cenzorilor spre verificare.

12. *Consiliul* aduce mulţumiri d-lui prof. P. Antonescu, care de 6 an

apără interesele ţării noastre în Comisiunea Internaţională a Apelor din bazinul Dunărei.

D=l Antonescu donează pentru biblioteca Societăţii un exemplar din expozeul prezentat de d=sa anul acesta în faţa numitei Comisiuni.

Şedinţa se ridică la ora $11^1/_2$.

Preşedinte, *C. P. Georgescu*

Secretar general, *P. Ioan*

PROCES-VERBAL Nr. 16

Şedinţa dela 23 Octombrie 1930

Şedinţa se deschide la ora 9 seara sub preşedinţia d=lui C. P. Georgescu, preşedinte, şi în prezenţa d=lor: C. Bosoancă, M. Drăcea, Aurel Eliescu, D. Grozescu, P. Ioan, Andrei Ionescu, H. Lazăr, G. Năstăsescu, A. Nedelcovici, N. G. Popovici, V. N. Priboianu, Stan Stănescu.

Se citeşte procesul=verbal al şedinţei dela 2 Octombrie crt. şi se aprobă.

1. Luându=se în discuţie propunerea d=lor P. Ioan şi Andrei Ionescu ca în vederea convocărei Consiliului Superior Silvic, Societatea «Progresul Silvic» să fie pregătită spre a contribuì la alcătuirea Regulamentului de funcţionare al Consiliului şi la discutarea problemelor dela şedinţele din sesiunea Ianuarie 1931, după ample discuţiuni la care au luat parte d=nii: M. Drăcea, Horia Lazăr, N. G. Popovici, V. N. Stinghe, P. Ioan, D. Grozescu şi A. Eliescu, se hotărăşte:

a) Se numeşte o comisie compusă din d=nii: N. G. Popovici, V. N. Stinghe, A. Nedelcovici, V. N. Priboianu, Andrei Ionescu şi P. Ioan, care să se ocupe cu alcătuirea Regulamentului;

b) In ce priveşte problemele de discutat, se vor examina în şedinţele viitoare ale Consiliului Soc. «Progresul Silvic», deoarece această chestiune se va menţine la ordinea zilei până la Ianuarie 1931.

2. In chestiunea sanatoriului dela Govora, având în vedere întâmpinarea şi oferta d=lui architect D. Renard, vechiul antreprenor, hotărăşte ca să se culeagă dovezile de reziliere a antreprizei, de preferat pe cale de renunţare din partea d=lui Renard.

3. Se autoriză biroul să intervină la administraţiile respective pentru satisfacerea cererilor drepte din moţiunea Congresului Uniunii personalului inferior silvic.

4. *Consiliul* respinge cererea Uniunii personalului inferior silvic de a i se acorda gratuit o cameră în casa Soc. «Progresul Silvic».

5. Se acordă d=lui D. Drâmbă suma de 10.000 (zece mii) lei ca misiune pentru studii în streinătate.

6. Se aprobă înscrierea ca membrii activi în Societate pe ziua de 1 Ianuarie 1930 a d=lor ing. silvici: Ion Hunceag, Eftimie Novac, Aurel Chibelean, Ovidiu T. Decei, Alexa Becheş şi Alex. Bărbulescu.

7. Se aprobă gratuit Soc. Elevilor ing. silvici dela Şcoale Politechnică din Bucureşti, sala Societăţii noastre, pentru matineul dela 9 Noembrie crt. Soc. elevilor plătind costul luminei şi curăţenia.

8. In privinţa cererii Soc. Cântul Nostru de a i se închiria sala pentru repetiţii, se hotărăşte ca să se invite reprezentanţii Societăţii ca de comun acord cu delegaţii Societăţii noastre să stabilească condiţiunile de închiriere.

9. Se ia act de mulţumirile d-nei Eugenia Guguianu pentru ajutorul acordat.

10. Cererea d-lui ing. Dem. Borş prin care cere un loc în căminul Societăţii pentru fiul d-sale, candidat la Şcoala Politechnică secţia silvică, se va examina la vreme.

Şedinţa se ridică la orele 11 seara.

Preşedinte, *C. P. Georgescu*

Secretar general, *P. Ioan*

PROCES-VERBAL Nr. 17

al şedinţei din 13 Noembrie 1930

Şedinţa se deschide la orele 9 seara sub preşedinţia d-lui C. P. Georgescu, preşedinte şi în prezenţa d lor: Gh. Agapie, C. Bosoancă, M. P. Florescu, D. Grozescu, Andrei Ionescu, Horia Lazăr, N. G. Popovici, V. N. Priboianu, M. St. Suhăţeanu, St. Stănescu şi V. N. Stinghe.

Se citeşte procesul-verbal al şedinţei dela 23 Octombrie a. c. şi se aprobă.

Se ia în discuţiune chestiunea salarizării personalului silvic şi după ample discuţiuni la care au luat parte toţi domnii Consilieri prezenţi, s'a hotărît ca o comisiune compusă din d-nii: P. Antonescu, V. Stinghe, C. Bosoancă şi V. Priboianu să se prezinte d-lui Ministru al Domeniilor cu un memoriu documentat, pentru redactarea căruia s'au delegat d-nii: N. G. Popovici, D. Grozescu şi Andrei Ionescu.

Preşedinte, *C. P. Georgescu*

Secretar general, *P. Ioan*

PROCES-VERBAL Nr. 18

Şedinţa dela 20 Noembrie 1930

Şedinţa se deschide la orele 9 seara sub preşedinţia d-lui C. P. Georgescu, preşedinte şi în prezenţa d-lor: P. Antonescu, C. Bosoancă, M. P. Florescu, D. Grozescu, P. Ioan, Andrei Ionescu, Gh. Năstăsescu, Ath. Nedelcovici, V. N. Priboianu, V. N. Stinghe şi Stan Stănescu.

Se citeşte procesul-verbal al şedinţei dela 13 Noembrie a. c. şi se aprobă.

Inainte de a se intra în ordinea de zi, d-l Preşedinte C. P. Georgescu comunică Consiliului că a prezentat d-lui Ministru al Domeniilor comisiunea însărcinată cu înaintarea memoriului în chestiunea salarizării, comisiunea compusă din d-nii: P. Antonescu, C. Bosoancă şi V. Priboianu.

D-l P. Antonescu expune Consiliului rezultatul acestei audienţe şi anume că d-l Ministru a înţeles nevoile Corpului şi a promis tot sprijinul.

1. In chestiunea Sanatoriului Govora:

I. Se citeşte raportul comisiei cenzorilor cari au făcut verificarea, din care rezultă că unii din gestionari nici până acum nu au justificat sumele ce avut asupra lor. *Consiliul* hotărăşte:

a) Gestionarii cari nu au justificat sumele primite pentru plata lucrărilor, să fie invitaţi să dea declaraţii scrise asupra întrebuinţării sumelor primite.

b) Să se continue verificările asupra sumelor încasate pentru Sanatoriu, asupra întrebuinţării acestor sume, şi asupra întrebuinţării materialelor, atât acele cumpărate cât şi acele cedate de fosta Casa Pădurilor.

Pentru continuarea verificărilor se deleagă d-nii cenzori X. K. Sculy şi O. Crattero, precum şi d-l M. P. Florescu, cari vor fi ajutaţi de contabilul societăţii, N. Paia.

II. In privinţa terenului pe care este clădit Sanatoriul, sunt pe cale să se îndeplinească ultimele formalităţi pentru cumpărarea lui.

III. In ce priveşte continuarea lucrărilor, Consiliul deleagă pe d-l Andrei Ionescu să refere pentru şedinţa următoare asupra modalităţii de lichidare a vechei antreprize în vederea angajării altui antreprenor.

2: Pentru modificările ce trebuesc aduse Codului silvic, după discuţiuni la cari au luat parte d-nii P. Antonescu, V. N. Stinghe şi G. Năstăsescu, se hotărăşte:

a) Comisiunea compusă din d-nii Horia Lazăr, D. Grozescu, Andrei Ionescu, V. Priboianu, M. Suhăţeanu şi I. Schorscher, cari lucrează la Minister, să fie rugată a prezenta şi societăţii un proect pentru examinare.

b) Cele două administraţii, C. A. P. S. şi Regimul Silvic să ceară organelor respective sugestii asupra modificării Codului silvic.

3. In privinţa Regulamentului Consiliului Superior silvic şi a problemelor ce se vor discuta în sesiunea apropiată, d-l Andrei Ionescu comunică Consiliului că regulamentul este în curs de executare, dar chestiunile ce trebuesc aduse în discuţiune, să fie hotărîte de Societatea «Progresul Silvic» pentru a putea fi prezentate scrise şi bine studiate în prima sesiune din Ianuarie 1931.

4. D-l *V. N. Stinghe*, delegat cu organizarea bibliotecei societăţii, prezintă Consiliului catalogul cărţilor aflate în bibliotecă şi cere autorizarea şi aprobarea plăţei pentru tipărirea acestui catalog.

Consiliul aprobă ca această lucrare să se tipărească după 1 Ianuarie 1931.

In privinţa împrumutului de cărţi la membrii societăţii, se va alcătui şi prezenta într'o viitoare şedinţă a consiliului o listă de acei cari au luat cărţi din bibliotecă şi nu le-au înapoiat la timp.

5. *Consiliul* deleagă pe d-l Prof. V. N. Stinghe să refere asupra situaţiei şcolare a studenţilor cari locuesc gratuit în Căminul Societăţii, şi aprobă un loc în cămin studentului Const. Dem. Borş, fiul d-lui ing. insp. gen. silvic Dem. Borş, întrucât întruneşte condiţiunile de primire în căminul societăţii.

După ce *Consiliul* mai rezolvă diverse chestiuni de administraţie, şedinţa se ridică la orele 11 seara.

Preşedinte, *C. P. Georgescu*

Secretar general, *P. Ioan*

PROCES-VERBAL Nr. 19

Şedinţa de la 17 Decembrie 1930

Şedinţa se deschide sub preşedinţia D-lui C. P. Georgescu, preşedinte, în prezenţa D-lor: C. Bosoancă, Aurel Eliescu, M. P. Florescu, D. Grozescu, P. Ioan, Andrei Ionescu, H. Lazăr, G. Năstăsescu, A. Nedelcovici, N. G. Popovici, V. N. Priboianu, V. Stinghe, Stan Stănescu, D. Tomuţa.

Se citeşte procesul verbal al şedinţei de la 20 Noembrie a. c. şi se aprobă.

1. D-l Preşedinte *C. P. Georgescu* comunică Consiliului că Ministerul Domeniilor a aprobat vânzarea către Soc. «Progresul silvic», a terenului pe care se află construit Sanatoriul de la Govora, iar zilele acestea ni se va elibera şi actul de proprietate.

2. D-l *Andrei Ionescu* referă asupra contractului de antrepriză cu arhitectul D. Renard pentru lucrările de la Sanatoriul Govora şi conchide ca să se rezilieze contractul prin proces.

D-l *Aurel Eliescu* este de părere să ne considerăm reziliaţi fără a-i intenta noi proces.

D-l Preşedinte *C. P. Georgescu* propune şi Consiliul aprobă să cerem o anchetă in futurum.

2. Privitor la regulamentul pentru acordarea premiilor, d-l Stinghe face observaţii asupra părţei a doua, adică premierea lucrărilor pe teren.

D-l *N. G. Popovici* citeşte regulamentul elaborat de d-sa. După discuţii la cari iau parte mai mulţi membri ai Consiliului, se hotărăşte să se comunice membrilor din Consiliu regulamentul astfel alcătuit, care se va discuta apoi într'o şedinţă specială.

3. D-l *N. G. Popovici* citeste anteproectul de regulament pentru apărarea intereselor profesionale redactat de d-sa.

Consiliul hotărăşte ca acest anteproect împreună cu acel alcătuit de d-l Andrei Ionescu să se trimeată tuturor membrilor din Consiliu spre consultare şi avizare.

4. Privitor la regulamentul Consiliului Superior silvic şi a problemelor ce se vor discuta de Consiliu în sesiunea de Ianuarie 1931, D-l P. Ioan propune şi Consiliul aprobă, ca în vederea pregătirii lucrărilor, d-l Consilier ministerial să fie rugat ca înainte de a începe sesiunea, să convoace într'una sau mai multe şedinţe premergătoare pe toţi membrii silvicultori.

Dacă în acest chip nu se vor pregăti lucrările pentru sesiunea de Ianuarie, atunci — propune d-l Aurel Eliescu — să se amâne convocarea ei.

5. Pentru alcătuirea bugetului pe 1931, Consiliul deleagă pe d-nii N. G. Popovici, Gh. Năstăsescu şi H. Lazăr, ca împreună cu Comitetul de direcţie să-l studieze şi să-l prezinte Consiliului într'o şedinţă viitoare.

6. Se aprobă înscrierea ca membru în Societate pe ziua de 1 Ianuarie 1931 a d-lui Ing. Const. Teodorovici, şi se suspendă cererea de înscriere a d-lui Nicolae Bathory.

7. Se aprobă cererea Soc. elevilor ing. silvici de la Politechnica din Bucureşti, de a fi scutită de taxa de curăţenie şi lumină pentru folosirea sălii, la matineul din 16 Noembrie şi serata din 14 Decembrie 1930.

8. Consiliul deleagă pe d-l ing. Insp. g-l M. Boldur să refere asupra

comunicări, făcută de Soc. ing. silvici din Ad-ţia Fondului Bis. Ort. din Cernăuţi, privitoare la excluderea d-lui Ing. Eugen Hulubaş.

9. Se acordă d-lui Ing. Valeriu Dinu suma de 10.000 lei ca misiune de studii în streinătate.

10. Se citeşte invitaţia Expoziţiei de agricultură din Berlin „Săptămâna Verde" şi se hotărăşte să se comunice membrilor prin Revista Pădurilor.

11. Se hotărăşte să se invite d-nii membri ai Consiliului cari sistematic lipsesc de la şedinţe, ca să participe pe viitor în mod mai regulat.

Şedinţa se ridică la orele 11 ½ seara.

Preşedinte, *C. P. Georgescu*

Secretar-general, *P. Ioan*

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcţia Regimului Silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor.

Asupra raportului d-lui Director al Regimului silvic.

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare a codului silvic publicată în «Monitorul Oficial» No. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurilor statului Soveja, pendinte de comunele Soveja, Vizatea, Câmpuri, Răcoasa, Fitioneşti şi Străcani de Sus, Vidra, toate din judeţul Putna, în suprafaţă de 11.932 ha 9000 m^2 din care pădure 11.486 ha 1800 m^2. Regim şi tratament. Seria I. Soveja 6826 ha 7900 m^2 codru cu tăieri rase. Seria II Vizatea 189 ha 400 m^2 codru cu 2 tăieri succesive la 10 ani interval. Seria III-a Varniţa-Muşuroaiele 2502 ha 9000 m^2 codru cu 2 tăieri succesive la 10 ani interval. Revoluţia 100 ani în toate cele 3 serii. Seria IV-a: 411 ha 1000 m^2 ca pădure de agrement plus 412 ha 0500 m^2 ca monument istoric. Regim codru grădinărit cu exploatabilitatea fizică. Revizuirea după 7 ani la seria I-a şi după zece ani pentru rest.

b) Amenajamentul pădurii Berevoeşti-Ungureni pendinte de comunele Berevoeşti şi Albeşti, judeţul Muşcel, proprietatea Statului în suprafaţă de 9041 ha 9400 m^2 din care împădurită 8814 ha 1900 m^2. Regimul codru cu tăieri rase în ambele serii. Revoluţia normală 100 ani. Revizuirea după zece ani.

c) Amenajamentul pădurilor din Bazinul superior al Râului Doamnei, pendinte de comuna Corbi, judeţul Muşcel proprietatea Statului în suprafaţă păduroasă de 14.932 ha 3600 m^2. Regimul codru cu tăeri rase în seriile I, II şi III şi codru grădinărit în seria IV-a. Revoluţia normală 100 ani. Revizuirea după zece ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional, anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 9 Decembrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

p. conformitate *Indescifrabil.*
Nr. 286.874/930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii «Intre hotar» şi «Poteac», pendinte de comuna Mălăncrov. judeţul Târnava Mare, proprietatea D-nei Văduva Mihail Roth cu fii Mihail, Ion şi Gheorghe Roth în suprafaţa de 56 ha 4528 m^2. Regimul crâng simplu Revoluţia normală 40 ani, exploatarea periodic din 5 în 5 ani. Garanţia de împădurire cinc sute lei de fiecare hectar. Rovizuirea după zece ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii «Dealul», pendinte de comuna Arcalia Chintelnic, Sieu-Cristur şi Sirioara, judeţul Năsăud şi Someş, proprietatea D-lui Bethlen Balaj Arcalia, în suprafaţa de 218 ha 8609 m^2 din care se propun spre tăiere 211 ha 7900 m^2, Regimul Crâng cu 40 rezerve la hectar în seriile A. şt C. şi crâng cu 60 rezerve la hectar în seria B. Revoluţia normală 20 ani la seria A. şi 30 ani la seriile B. şi C. Exploatarea în 20 ani pentru seria A, 30 ani pentru seria B. şi 3 ani (periodic) pentru seria C. Garanţia de împădurire şease sute lei de fiecare hectar pentru serile A. şi C. şi lei una mie de fiecare hectar pentru seria B. Revizuirea după zece ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii «Găurile Vulpei» pendinte de comuna Văleni, judeţul Făgăraşi, proprietatea Bisericii Evanghelice reformate din Văleni, în suprafaţă de ha 8128 m^2. Regimul Crâng cu 40 rezerve la hectar. Revoluţia normală 40 ani. exploatarea periodică din 5 în 5 ani. Garanţia de împădurire trei sute de fiecare hectar. Revizuirea după zece ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau orice alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei etc.

Art 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4. şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 20 Decembrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *C. P. Georgescu*

p. conf. (ss) *C. P. Serghiadi*

Nr. 298.748 930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii «Recile», pendinte de comuna Recea Cristur, judeţul Someş, proprietatea D-lui Victor Ilieş, în suprafaţă de 205 ha 6680 m^2 din care 183 ha 237 m^2 împădurită. Regimul crâng lăsându-se 50 rezerve gorun la ha. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 30 ani. Garanţia de împădurire şease sute lei de fiecare hectar. Revizuirea după zece ani.

b) Amenajamentul pădurii «Hârşu», pendinte de comuna Ciucea judeţul Cluj, proprietatea comunei Ciucea, în suprafaţă de 386 ha 5400 m^2. Regimul codru grădinărit în seria I-a de 70 ha 67 0 m^2 şi codru că tăeri rase în seria II-a de 315 ha 8700 m^2. Revoluţia normală 80 ani în ambele serii, începând cu 1950 pentru seria I-a. Exploatarea în 20 ani. Garanţia de împădurire trei mii lei de fiecare hectar. Revizuirea după zece ani.

Art. 2. – Aceste amenajamente, se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare al legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste amenajamente referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau orice alte cauze, amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţii, etc

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 20 Decembrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

p. conformitate *Indescifrabil*

Nr. 298.744 930.

Art. 1. — Se aprobă de noi;

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii «Orăştie», pendinte de comuna Orăştie şi altele, judeţul Hunedoara, proprietatea Oraşului Oraştie, în suprafaţă de 3601 ha 400 m². Trei serii de exploatare: seria I, crâng, 986 ha 4600 m². seria II: codru cu tăeri rase (lăsându-se seminceri specificaţi) 2331 ha 1800 m² seria III: codru grădinărit, 81 ha 4000. Revoluţia normală 35 ani la seria I-a şi 80 ani pentru seria II-a codru, iar în seria III-a se vor extrage numai arborii uscaţi. Garanţia de împădurire la seria I-a cinci sute lei de fiecare hectar şi una mie cinci sute de fiecare hectar la seria II-a. Revizuirea în anul 1937.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii «Cetatea Tartago şi Palco», pendinte de comuna Micloşoară, judeţul Trei Scaune, proprietatea D-lui Francisc Seethal, în suprafaţă de 321 ha 91 m² pădure curată. Regimul crâng compus în seria I-a de 230 ha 800 m² şi codru cu tăeri rase în seria II-a de 98 ha 830 m². Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani în seria I Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 80 ani în seria II-a codru. Garanţia de împădurire opt sute lei de fiecare hectar la seria de crâng cu rezerve, şi trei mii lei la seria de codru. Revizuirea după anul 1937.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Husasău de Criş şi Osorheiu, pendinte de comunele Husasău de Criş şi Osorheiu, Judeţul Bihor proprietatea comunei Osorhei. In surafaţă de 202 ha 7100 m² din care 196 ha 100 m² pădure curată. Regim codru cu tăeri rase oprindu-se 30 seminceri la ha. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 80 ani. Garanţia de împădurire trei mii lei de fiecare hectar. Revizuirea după zece ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numa din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau orice alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietăţei, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art 4 şi ultimul — Domnul Director al Regimului Silvic, este însărcinat cu executarea prezentei. deciziuni.

Dată astăzi 26 Noembrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

p. conformitate *Indescifrabil.*

Nr. 275.364 930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Coasta curată şi Spidel Alba-Iulia, pendinte de comuna Alba-Iulia, judeţul Alba, proprietatea oraşului Alba-Iulia, în suprafaţă de 646 ha 4200 m² din care 643 ha 4300 m² împădurită. Regimul crâng cu 60 rezerve gorun sau alte esenţe pretioase la ha. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire cinci sute lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pădurii Câlnic, pendinte de comuna Câlnic, judeţul Alba, proprietatea comunei Câlnic, în suprafaţă de 860 ha 2600 m². Regimul codru cu trei tăeri succesive în seria A de 159 ha 9400 m² şi crâng simplu în saria B de 624 ha 8700 m². Revoluţia normală 80 ani, în seria de codru şi 30 ani în seria de crâng. Garanţia de împădurire una mie lei de fiecare hectar în seria de codru şi cinci sute lei de fiecare hectar în seria de crâng. Revizuirea după zece ani.

c) Amenajamentul pădurii Cefa, pendinte de comuna Mersing, judeţul Bihor, proprietatea comunei Cefa, în suprafaţă de 257 ha 9700 m² din care 245 ha 3100 împădurită. Regimul crâng lăsându-se câte 80 rezerve la ha unde arboretele la exploatare au peste 40 ani. Revolnţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire opt sute lei de fiecare hectar şi câte două mii lei de hectar pentru arboretele mai bătrâne de 40 ani. Revizuirea după zece ani.

Art. 2. — Aceste amenajamente se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicarea legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste amenajamente referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau orice alte cauze, amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 11 Decembrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

p. conf. (ss) *C. P. Serghiadi*

Nr. 287.410 930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Obârşia Râului Dâmboviţa, pendite de comuna Albeşti, judeţul Muscel, proprietatea statului, în suprafaţă de 4108 ha 6200 m² din care 1687 ha 4500 m² împădurită. Regimul codru că tăieri rase în seria I şi II şi codru grădinărit în seria III-a. Revoluţia normală 100 ani; în seriile I şi II; iar în seria III-a se vor face extracţiunile dictate de exploatabilitate fisică. Revizuirea după zece ani.

b) Amenajamentul pădurilor Chevereşul Mare, Bacova, Hitiaş Lighed şi Unip, pendinte de comunele Chevereşul Mare, Bacova, Hitiaşi Dragşina, Sârbova, Lighed şi Unip, judeţul Timiş-Torontal, proprietatea Statului în suprafaţă de 4.332 ha 9600 m² din care 3.835 ha 9000 m² împădurită. Regimul codru cu tăieri rase în toate cele 3 serii. Revoluţia normală 80 ani; pentru toate cele 3 serii, exploatarea în 10 ani. Revizuirea după zece ani.

c) Amenajamentul pădurii Mănăstirea Casin, pendinte de comuna Mănăstirea Casin, judeţul Bacău, proprietatea Statului în suprafaţă de 17.368 ha 4800 m² din care 16.682 ha 1100 m² împădurită. Trei serii de exploatare din care două cu tăiere rasă şi una cu tăieri succesive. Revoluţia normaăl 100 ani la toate 3 serii. Revizuirea după zece ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Director al Regimului silvic, este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 11 Decembrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *C. P. Georgescu*

p. conf. (ss) *C. P. Serghiadi*

Nr. 287.402,930.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurilor «Zainea şi alte 7», pendinte de comuna Viziru, judeţul Brăila, proprietatea Succesori Z. N. Crisoveloni, în suprafaţă de 2420 ha. Regimul crâng simplu, tăindu-se în scaun la 1. 50 m. Revoluţia normală 10 ani, exploatarea în zece ani. Pentru complectarea până la plin prin butaşi de salcie de 2 m înălţime se fixează garanţia de împădurire trei sute lei de fiecare hectar. Revizuirea după zece ani.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii «Potopinul», pendinte de comuna Fîcoiu, judeţul Romanaţi proprietatea oraşului Caracal în suprafaţă de 191 ha 2600 m² din care 97 ha, 9800 m pădure curată. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 36 ani, exploatarea în 35 ani. Garanţia de împădurire şase sute lei de fiecare hectar. Revizuirea după zece ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii «Rogojeni-Suceveni» pendinte de comuna Rogojeni, judeţui Covurlui, proprietatea D-lui Constantin N. Vasiliu Bolnavul, în suprafaţă de 919 ha 600 m² din care 693 ha 1000 m² pădure curată. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 14 ani pentru suprafaţa de 424 ha 8400 m². Garanţia de împădurire opt sute lei de fiecare hectar pentru complectarea regenerării prin plantaţiuni cu salcâm şi gărniţă. Revizuirea după zece ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3. — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 24 Noembrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

p. conformitate, *Nedescifrabil*

Nr. 273.013.930.

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Camena, pendinte de comuna Camena, judeţul Cernăuţi, proprietatea Statului, în suprafaţă de 1169 ha 2200 m² din care 1110 ha 1700 m² pădure. Regimul codru cu două tăeri succesive. Revoluţia normală 100 ani. Revizuirea după zece ani.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurilor Ialovicioara şi alte 15, pendinte de comunele Iabloniţa, Plosca, Sărghieni, Putila, Coniatin, Dihtineţ, Mărăcineni, Toraceni, judeţele Rădăuţi şi Storojineţ, proprietatea Statului, în suprafaţă de 7524 ha 4400 m² din care împădurită 7282 ha 4700 m². Regimul codru cu tăieri rase în ambele serii. Revoluţia normală 100 ani. Revizuirea după zece ani.

c) Amenajament pentru exploatare al pădurilor Topliţa şi Căpăţâneni, pendinte de comuna Corbeni, judeţul Argeş, proprietatea Statului în suprafaţă păduroasă de 5226 ha 2700 m². Regimul: In sxria I-a Topliţa, 413 ha 5600 m² codru cu două tăeri succesive la 10 ani interval; In seria II Căpăţâneni şi Coastele 3492 ha 3300 m² codru cu tăeri rase.

Seria III-a de protecţie 678 ha 5800 m². Revoluţia normală 100 ani în seriile I ş II. Revizuirea după zece ani.

Art. 2. Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3. şi ultimul — Domnul Director al Regimului silvic este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 9 Decembrie 1930 în cabinetul nostru.

p. Ministru (ss) *C. P. Georgescu*

p. comformitate *Nedescifrabil*

Nr. 285.882/930.

CASA DE CREDIT, ECONOMIE ŞI AJUTOR
A
CORPULUI SILIVIC C. E. A. C. S.
Sediul: Bucureşti III — B-d Brătianu, 67

Face toate operaţiunile de bancă. Imprumuturi la membrii în contul salariului, împrumuturi pe gaj de efecte, pe ipoteci etc.

Primeşte spre fructificare la vedere şi pe termen în condiţiuni avantajoase

Direcțiunea Silvică și Domenială din Oravița

a Societății Anonime „Reșița“

Pune în vânzare icre de păstrăv de munte ‹Salmo fario L.›—recolta Noemvrie 1930, precum și icre de păstrăv Canadian—recolta 1931, din păstrăvăriile proprii, garantând buna lor calitate.

Predarea și transportul se fac numai prin delegații cumpărătorilor.

Impachetarea se face de către maestru specialist.

Piscicultorii amatori sunt rugați a se adresa din timp Direcțiunei Silvice și Domeniale — Oravița, pentru a li se reține și expedia cantitățile dorite.

Prețuri avantajoase.

La *Administrația Fondului Bisericesc din Cernăuți* se află de vânzare cantități considerabile de

Sământă de molid

din recolta toamnei anului 1928.

Procentul de germinare și de puritate variază după ocoale, dela $75\,^0/_0$ și până la $90\,^0/_0$ resp. dela $75\,^0/_0$ și până la $95\,^0/_0$.

Costul unui kilogram inclusiv ambalaj se urcă la lei 95,— loco ocol.

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII“

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Redactor-şef: **Stinghe V.**

Membrii:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

Secretar de redacţie: **Ştefănescu-Suhăţeanu M.**

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie pe 1930:

Preşedinte: **Georgescu C. P.**
Vice-Preşedinte: **Drăcea M.**, **Stinghe V.**
Secretar general. **Ioan P.**
Casier: **Grozescu Dem.**
Secretari: **Priboianu V.**, **Ştef.-Suhăţeanu M.**

Membrii:

Agapie G.
Antonescu P.
Atanasescu A.
Boldur M.
Bosoancă C.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Ionescu A.
Lazăr H.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Popescu Alex.
Popovici Gh. N.
Stănescu Stan
Tomuţa D.

Cenzori: **Cratero O., Vasiliu L., Sculy X.**
Cenzori supleanţi: **Botescu I., Florescu I., Fonai I.**

Preţul abonamentului:

Pe un an	**300 lei**
» » » pentru membrii Societăţii	**200 »**
» » » pentru conductori şi brigadieri	**75 »**
Numărul	**25 »**

Manuscrisele nepublicate se înapoiază

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Anghel Saligny, 2

BIBLIOTECA CENTRALĂ
a „ASOCIAȚIUNII"
SIBIU